DURUMAVİİ

KIZIL GECE

Epsilon

KIZIL GECE +18

DuruMavii

Published: 2024

KIZIL GECE

Hoşgeldiniz.
Buraya tarih alabilir miyim?
Kurgumuzun simgesi olan bir siyah kalbi tam buraya bırakalım.
Sizi ve burada olmanızı seviyorum.
Her hikaye bir yolculuktur. İyi yolculuklar güzelliklerim.
Rozelin Demir

Biran Nuh

Temur Alizen

Mirel

Mestan

Perla

Efraim

Ölüm uşaklarını peşime salmıştı.
Soluğum korkunun soluğuna karışmıştı.
Koşuyordum.

Sivri dalların berelediği bacaklarım hiç durmadan hareket ediyordu. Göğsüm inip kalkıyor, kalp atışlarım boğazımda hissediliyordu.

Karanlığın bağrında yalpalayan adımlarım kör bir noktaya takıldığında, bedenim tek seferde yere serildi.

Dizlerime saplanan dikenler dilime canhıraş bir çığlık yuvarladı. Daha fenası yaklaşan adım seslerinin içime boca ettiği keskin ürpertiydi.

"Yardım edin! Biri bana yardım etsin."

Avuçlarımı kurumuş yapraklara bastırdığımda, yükselen çıtırtıları kulaklarımı tırmaladı. Kalkmak istedim, karnımda yine aynı kıpırtıyı hissettim. İçimde nereden geldiği, nasıl benimle olduğunu bilmediğim bir şey vardı. Tıpkı benim gibi çaresizce kıpırdanıyordu. Titreyen parmaklarımla karnıma dokundum. Islak yüzümü köhne ormanın derinliklerine çevirip daha güçlü bağırdım.

"Yardım edin! Biri bize yardım etsin!"

Yeniden koşmaya başladım. Dizlerimden akan kanların çıplak ayaklarıma süzüldüğünü hissedebiliyordum.

Güçlükle ayakta tuttuğum bedenim bu kez bir ağaca çarptı. Kendimi sırt üstü yerde bulduğum an gözlerim korkuyla açıldı. Çaptığım şey ağaç değil bir yabancının sert gövdesiydi.

Ancak o, bir çınar ağacı kadar uzun ve yapılıydı. Karanlık tüm ayrıntılarını ustaca gizlerken, üzerimde tepkisizce gezdirdiği bakışlarını ve silüetini ele veriyordu.

Dirseklerimin üzerinde kalkmaya çalıştım. Buraya kadardı, gücüm tükenmişti.

"S-sen..."

Bir adım attı. Büyük ve yara izlerinin barındığı parmakları önüme uzandı.

"Yardım istiyordun, değil mi?"

Sesinin bir rengi olsaydı, bu kesinlikle siyah olurdu.

Sesi, şavkı kırık bir siyahtan ibaretti.

Şeytanın adaletsiz oyununda bana sunulan başka bir seçenek yoktu. Çaresizdim. Titreyen elimi soğuk avuçlarına bırakırken, üzerime eğilen çehresi bir an için karanlıktan sıyrıldı.

Gözlerini gördüm. Kısık bakan safir gözlerini müthiş bir tehlike ele geçirmişti.

O, kaçtığım gözlerden çok daha acımasız bakıyordu.

O, peşimdeki yangın değil, ateşin ta kendisiydi.

Sevdiniz mi?

Yine bir paralel evrenin kapılarını aralıyoruz.

Kızıl Güneş ailesine hoşgeldin. Lütfen oy vermeyi ve en azından bir yorum bırakmayı ihmal etme. Burada olduğun için teşekkür ederim.

Benimle olmanız yeterli.

1.BÖLÜM : "Arayış"

Selam.
Hoşgeldiniz ve iyi ki buradasınız.
Yeni bir hikaye ve çok istediğiniz için gözü kapalı başladım.
Oy ve yorumlarınızla destek olmayı unutmayın, lütfen.

Multi: Rozelin Demir
Bölüm parçaları;
Thurisaz: Endles
Oiva Voi: Refugee
Keyifle okuyun.

Yaşam, kaderin tekelinde olan garip bir oyundu.

On dokuz yıllık yaşam tecrübemin, kulağıma zavallı bir şanssız olduğumu fısıldamışlığı çoktu. Ancak işe rüyalarım karıştığından beri her şey daha çekilmez olmuştu.

Her gece bilincime çöreklenen garip, ürkütücü ve gizemli rüyalar...

Kabusların bile bir sınırı vardı, olmalıydı. Gözlerimi her kapattığımda kendimi aynı cehennemde buldukça idrak etmiştim ki, gördüklerim bir kabusun çok ötesindeydi.

Kendimi kasvetli bir ormanda nefes nefese koşarken buluyordum. Ağaçlar, ezip geçtiğim yapraklar ve gök acı bir kızıl rengini örtünmüştü. Peşimde kimliğini bilmediğim birileri vardı. Hiç durmadan kaçıyordum. Korkuyu ümüyle ve iliklerime kadar hissediyordum fakat zihnimi asıl şoke eden, giderek büyüyen karnımdı!

O kızıl ormanda kaç adım attığımı bilecek kadar aşinaydım bu rüyaya ve en nihayetinde en yakın arkadaşım Gupse'ye anlatarak gereksiz bir hataya imza atmıştım.

"Kafayı yemiş olmalısın, Rozelin, çok düşünmekten oluyor hep bunlar," diyerek kendi çapında teşhis koyduktan sonra eklemişti.

"Hayatında hiç elini tutacak bir erkek bile olmamışken, rüyalarında seni hamile bırakanını mı görüyorsun?"

Aynı saniye konuyu kapatarak hep yaptığım gibi kabuğuma çekilmiştim ama Gupse bir noktada haklıydı. Gerçekten düşünmekten aklımı kaybedecektim.

Adım Rozelin.

Rozelin Demir.

İzmir'in elit üniversitelerinden birini geçen yıl tam burslu olarak kazanan, inşaat işçisi bir babanın beş çocuğundan en büyüğüdüm.

Bu tanım çoğu insanın kafasında farklı izlenimler oluştursa da, mutlu bir aileyiz. En azından üç ay öncesine kadar öyleydik.

Bana ve tüm kardeşlerime her zaman aynı sevgi ve özveriyle yaklaşan biricik babam, tam üç ay evvel sigortasız çalıştığı şantiyede kaza geçirmişti. Belinden sakatlandığı için o günden beri evdeydi. Kır sakalları sıcacık gülümsemesiyle bezenmiyordu artık. Tedavisi ve rutin masraflarımız için sattığı arabasından bize kalan para azaldığından beri, sinirli, düşünceli bir adam olup çıkmıştı.

Ne annem ne ben ne de kardeşlerim değil ona kızmak, gönül bile koymuyorduk. Çünkü biliyorduk, babamın kocaman bir kalbi vardı. Bu yeni hali bize yetememenin verdiği telaş ve eksiklikti.

Annem üç aydır evlere temizliğe gidiyordu. Ben de okulumla aynı muhitindeki bir cafede part time olarak işe başlamıştım. Bir şekilde idare etmeye çalışıyorduk ama yüreğe dokunan bir sıkıntımız daha vardı.

Beş yaşındaki en küçük kardeşim Gülnur özel bir çocuktu. Devletin karşıladığı özel eğitimi haricinde, iki yaşından beri aldırdığımız ücretli ek eğitimi artık karşılayamıyorduk. Biliyordum ki, babamı ve annemi en çok yıpratan durum buydu.

Üç aydır her gün bunları düşünüyordum. Kafamın içinde çözüm yolları arıyordum fakat dönüp dolaşıp aynı çaresizlik noktasına takılıyordum

Sıkıntılı bir nefes verip kampüsten çıktım. Uykusuz ve açtım. O ürkütücü rüyayı bir kez daha görmemek için sabaha kadar uykuya direnmiştim. Günün ilk ışıklarıyla birlikte de koca bir kupa kahve içerek cafenin yolunu tutmuştum.

Aceleci adımlarım çalıştığım cafenin sokağına saparken, telefonumu ısrarla çaldıran kişiyi nokta atışıyla tahmin ettim.

"Efendim Gupse."

Bir haberi vardı, bunu hızlı nefes alışverişlerinden anlayacak kadar iyi tanıyordum onu. "Rozelin, hemen buluşmamız lazım. Seni bir yere götüreceğim."

Bakışlarımı düşürdüm ama sakin ses tonumdan ödün vermedim. "Hala alışamadığının farkındayım ama okuldan sonra gitmem gereken bir işim var. "

"Ah, hayır unutmadım ama bu gerçekten önemli. Bir saat izin alamaz mısın?"

Sesli bir nefes alıp, "Şu an işimden daha önemli bir şey olduğunu sanmıyorum." dedim, aklı bir karış havada olan tek arkadaşıma. "Neden bu kadar telaşlısın?"

Gupse hiçbir zaman sakin mizaçlı bir kız olmamıştı ama bu kez heyecanı bir başkaydı.

"Dinle beni. Bir yardım vakfı buldum. Okuyan kız çocuklarına ciddi destek sağlıyorlarmış. Kurulalı uzun zaman olmamasına rağmen bir çok kıza yardım etmişler bile! Rozelin, yardım etmek için senden daha müşkül durumda olan birini bulamazlar. Düşünsene! belki çalışmak zorunda bile kalmazsın."

Anlattıklarına fazlasıyla ihtiyacım vardı ama bir noktaya takılmıştım. "Sadece kızlara yardım ediyorlar, doğru mu anlıyorum? Neden böyle bir ayrım yapıyorlar?"

Cırlamakta gecikmedi. "Ay Rozelin! Onu da gidince kendilerine sorarsın artık."

"Söylediğim gibi," Adımlarım yavaşladı. "Şimdi işe gidiyorum ama yarın izinliyim."

"Tamam, yarın okul çıkışında alırım seni."

"Görüşürüz."

Saate baktım, mesaimin başlamasına yedi dakika kalmıştı. Adımlarımı hızlandırıp benim için hayati önem taşıyan işime yetiştim ve hava kararıncaya dek karınca gibi çalıştım. Bu küçük, ne yazık ki 'şirin' diye tabir edemeyeceğim kahvehane tipi kafe günü her saati çok yoğun oluyordu. Bir maalesef daha! Müşterişlerinin yüzde doksanı garip tipli erkeklerdi. Şanssızlığım tam da bu noktada devreye giriyordu ki, bir çoğu sapıktı!

Dört küçük çocuğun ablası olduğum için mi bilinmez ama güçlüydüm. Servis yaparken yanlışlıkla! kalçama dokunan adama kafa

atacak kadar cesur, tırnaklarımı bok suratına geçirecek kadar hırslıydım.

Akşam üzeri eve geri döndüğümde kapıyı annem açtı. Yüzü gülüyordu ama yorgunluğu çökmüş göz altlarından belliydi. Aynı yorgunluk ve gülümsemeyle sarıldım ona. Dört katlı apartmanın giriş katı olan evimizi mis gibi şırdan kokusu sarmıştı. Evin iki odası bir de salonu vardı. Kalabalık bir aile olduğumuz için esas salon yatak odası görevi görürken, kare biçimindeki geniş girişi salonumuz olmuştu.

Annem arada şikayet etse de ben böyle olmasını seviyordum. Eve girer girmez tüm ev halkı, kurulu sofra, çalışan televizyon ve kapının tam karşısında kalan pencerenin hemen önünde oturan babam... Tüm bunlarla karşılaşmak benim için paha biçilemezdi.

Mutlu olmak için yeterdi. Hele ki şırdanı annem yapmışsa!

Altı yaşındaki Murat'ı kucağıma alıp kırmızı yanaklarından öptüm. Gülnur uyumuştu. On iki yaşına geçen ay basan ikizler Rojda ve Zehra televizyonun karşısından el salladılar. Hızlı bir duşun ardından beyaz, yarım kollu, gecelik elbisemi giydim. Cılız ve beyaz kollarım neredeyse elbisenin rengiyle yarışıyordu. Aynanın karşısına geçip başımdaki havluyu çıkardıktan sonra gemici düğümünü aratmayacak bebek sarısı saçlarıma hoşnutsuz bir bakış attım. Omuzlarımın biraz aşağısında bitiyordu ve kuruduğu andan itibaren kabarıktı. Koyu mavi gözlerim çekik sayılabilirdi. Kaşlarım kalındı ama sarı olduğu için pek dikkat çektiği söylenemezdi. Kalkık burnum babama, ince ama her daim kıpkırmızı olan dudaklarım ise anneme benziyordu.

En beğendiğim fiziksel özelliğim bir yetmişi birkaç santim geçen boyumdu, sanırım o da babama çekmişti. İyi ki çekmiş, diye geçirdim içimden. İzmir'li olan annem bir elli boyunda, minyon bir kadındı. Ben, beni güçlü gösterecek her özelliği severdim.

Odamdan çıktıktan sonra babamın baş köşesinde oturduğu sofradaki yerime geçtim. Babam gülümsemiyordu ama alışkın olduğum o kadirşinas ifadesi yılların eskitemediği esmer ve yakışıklı yüzündeydi. "Nasılsın gül bahçem?" diye sordu, ismimin çok sevdiğim manasına dem vurarak. "Yoruldun mu işte?"

Gülümsedim. Gözlerim yine kaybolmuş olacak ki, babam da gülümseyecek gibi oldu. Gülerken kısılan gözlerimi çocukluğumdan beri severdi. "İyiyim babam, sen nasılsın asıl? Bugün fizik tedavin vardı, gittin mi?"

"Gittim gittim de..." Dertli bir baş sallayış ile tabaklarımıza yemek dolduran anneme baktı. "Bir işe yaramıyor sanki meret."

"Olur mu öyle şey? Yarıyordur elbet. Sen de kendini verecektin, öyle konuşmuştuk hani?"

"Veriyorum kızım," Şivesi memleketi Urfa'yı burnumun dibinde hissettiriyordu. Bu hiç değişmezdi. "Vermez miyim hiç? Bir an önce iyileşip Ayşe'min elini o pis sulardan çekmek, seni işten almak tek derdim. Bir parça canınla okul-iş arasında mekik dokuyup duruyorsun aylardır."

İyiden iyiye asılan suratı içime dokunmuştu. Masanın üzerindeki emekçi elinin üzerine elimi koyup sertçe okşadım. "Sana pes etmek yakışmıyor Halil usta. Vallahi yarın şantiyeye gidip şu söylediklerini bir bir anlatırım. Malacı İso'nun bile diline düşersin, benden demesi."

Elini elimin üzerine çıkarıp ard arda vurur gibi dokundu. "İlk çocuğum kız olunca karalar bağlamıştı bizimkiler," Bana bakan siyah gözleri minnet doluydu. "En hayırlı erkek evlat su dökebilir mi eline Rozelin'im?"

Annemin tabiriyle çırpı olan kollarımı babama sarıp başımı geniş göğsüne yasladım. "Siz benim ailemsiniz. Üzerime düşeni yapıyorum baba, fazlasını değil."

Annem gözleri dolu dolu baktı bize. Çeşmelerini tamamen açmadan babamın kollarından çıkıp karnımı doyurmaya başladım. Bu evde herkes bilirdi ki, annem ağlamaya başlarsa onu kimse susturamazdı!

Ailece yediğimiz akşam yemeğinden sonra sofrayı toplayıp bulaşıkları yıkadım. Annem ben yaparım, diye defalarca söylendi ama zaten tüm gün işte yorulduğunu düşünerek akşamları ona elimden geldiğince yardım ediyordum. Bu arada annem de bir demlik çayla birlikte babamın her zaman oturduğu köşeye yanaşmıştı. Hep yaptığı gibi ince belli bardağa demli çayı doldurduktan sonra üç çay kaşığı şeker attı, karıştırdı. Babam çayı annemin ellerinden alırken, bakışlarıyla anneme teşekkür etti. Salonla bir olan mutfaktaki işimi bitmişti ama biraz daha yalnız kalmaları için önce kardeşim Murat'ı yatırdım.

Ben, Murat ve Gülnur tıpkı annem gibi sarışınken, kara kaşlı, kara gözlü olan Rojin ve Zehra babamın kopyasıydı.

"Abla," Yattığı yerden sessizce adımı mırıldandı Murat." İri, mavi gözleri abajurun kırmızı ışığıyla parlıyordu.

"Efendim kuzum."

Sırt üstü yattığı yatakta bana doğru döndü. "Okulda gezi varmış, Çanakkale'ye gidecekler."

Konunun nereye gideceğinin sezerek yutkundum. "Gitmek mi istiyorsun?"

Utangaç bir ifadeyle başını salladı.

"Ne kadarmış?"

"Yüz yirmi lira."

Aklımda kısa bir hesaplama yaptım. Cüzdanımda kırk beş lira vardı. Yarın iş yerimin haftalık ödeme günüydü ama mutfak alışverişi yapmak istiyordum.

"Çok mu abla?" dedi suskunluğumdan kendince bir anlam çıkararak.

Gülümseyip kısa saçlarını sıvazladım. "Değil ablam, yarın hallederiz, olur mu?"

Bu hafta daha az erzakla idare edebiliriz, diye düşündüm. Yetmediği yerde mesaiye kalmayı talep edebilirdim.

Odama gidip uyuyan Gülnur'un yanına girdim. Ona sıkıca sarılırken, bunu yapmaktan hoşlanıyor olmam bir yana, o garip rüyayı tekrar görmek istemiyordum. Birkaç denemeden sonra kanaat getirmiştim ki, rüya beni yalnızken yakalıyordu. Gülnur'un annemlerle yatmak istediği gecelerde, uyumuyordum ve sabahki uykusuz halimi kimseye açıklayamıyordum. Gülnur'un bu sebepten yatağımızdan gitmesini hiç istemiyorum.

Küçücük çocuk beni nasıl bir beladan koruduğunu bilmeden kafasını boyun boşluğuma gömdü. Gülümsedim ama rüyayı düşünen zihnim çok huzursuzdu.

En kötüsü de bu durumla nasıl başa çıkacağımı çözemiyordum. Belki de en doğrusu Gupse'nin de önerdiği gibi bir psikoloğa görünmekti. Başka bir çözüm var mıydı? Varsa da bilmiyordum.

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda, Gülnur'u minik elleriyle yüzüme dokunurken buldum. Uyku mahmuru gözleriyle yatağın içinde otururken, konuşamadığı için beni yine bu şekilde uyandırmakta bulmuştu çözümü. Zayıf bedenini belinden yakalayıp karnımın üzerine oturttum. Sessiz kahkahalarını çoğaltmak için göbeğini gıdıklayan parmaklarımı yakalamaya çalıştı.

Öyle tatlıydı ki, severken canını acıtacağım diye korkuyordum.

Gülnur ve ben evin en küçük odasında kalırken, diğer üç kardeşim aslında salon olan odada kalıyorlardı. Zahra ve Rojin'in kavgalarından bunalan Murat çoğu zaman bizimle uyurdu. O günlerde daracık yatakta sıkışsak da, halimden şikayetçi değildim.

"Göster bakalım ufaklık," Gülnur ile ortak kullandığımız dolabın kapısını açıp çoğu pembe olan elbiseleri işaret ettim. "Bugün hangisini giymek istiyorsun?"

Gülnur işaret parmağını önden birkaç dişi eksik olan ağzına götürdü. O sırada annem içeriden seslendi. "Rozelinnn! Okula geç kalacaksın, bırak Gülnur ile uğraşmayı."

Kapı aralığından kahvaltı hazırlayan anneme baktım. "Dersim saat on da anne. Yetişirim, merak etme ama bugün eve biraz geç kalacağım."

"Neden kız? İzinli değil miydin bugün?"

Gupse'nin bahsettiği vakfı anlatmaya niyetlendim ama emin olmadan bilmeleri doğru olmaz, diye düşündüm. Hayal kırıklığına uğramalarını istemiyorum.

"Gupse ile görüşeceğiz." dedim, kısmen doğruyu söyleyerek.

Annem memnun bir sesle cevap verdi. "İyi, iyi. Git de iki insan yüzü gör."

Bana manidar bir bakış atıp kahvaltı masasıyla ilgilenmeye devam etti. Ne demek istediğini gayet iyi biliyordum. İki insandan kastı elbette ki, yakışıklı, hali vakti yerinde, hayırlı bir damattı!

Gülnur'a dantelli pembe eteğini ve kolalı beyaz gömleğini giydirdikten sonra tüy kadar ince telli olan sarı saçlarını taradım. İpek gibi dümdüzdü.

"Ah, ah... Ne vardı yani şöyle uysal saçlarım olsa..." diye sesli bir iç geçirdim. "Hansel ve Gretel'i hapseden cadının saçları kadar kabarık benimkiler."

Gülnur o şirin suratıyla kıkırdarken, eliyle saçlarını iki yandan örmemi işaret etti.

"Emredersiniz küçük hanım."

İstediği gibi saçlarını iki yandan örüp uçlarını pembe lastiklerle bağladım. Önlerine iki taşlı toka tutturduğumda, masum ifadesi ve teşekkür eden gözleriyle bana baktı.

Gülnur, küçüğüm... Bizi duymuyordu, bizimle konuşamıyordu. Yalnızca dudaklarımızı okumaya çalışıyordu. Başardığında ise neşeyle

zıplıyordu.

Elimden tuttu ve kendine çekti. Ne yapmak istediğini anlamıştım. Dizlerimin üzerine çöküp onunla aynı hizaya geldim. Küçük kollarını boynuma sarıp yanaklarımdan öperken, duru kokusunu içime çektim.

Geri çekildiğimde, dudaklarımı işaret ettim ve tane tane konuştum. "Seni çok seviyorum ama benden güzel olduğun için kıskanıyorum."

Elini ağzına götürüp gülümsedikten sonra işaret diliyle, benim de çok güzel olduğumu söyledi.

Gülnur'u kahvaltı masasına oturttuktan sonra okul için hazırlanmaya koyuldum. Sıklıkla giydiğim açık mavi, bol paçalı kot pantolonumun üzerine siyah bir tişört giydim ve saçlarımı at kuyruğu yaptım. Ağzıma birkaç lokma attıktan sonra Gülnur ve Murat'ı bol bol öpüp sevdim. Aynısını Zehra ve Rojin'e de yapmaya hazırlanıyordum ki beni bakışlarıyla uyardılar.

İkizler ergenliğe henüz giriyorlardı ve artık çocuk gibi sevilmekten hoşlanmıyorlardı!

İki vesait değiştirerek ulaştığım mimarlık fakültesine girdim. Derslik kalabalıktı ama özellikle bir kişinin bakışlarını üzerimde hissetmiştim.

Cihan. Dönemin başından beri benimle ilgilenen kumral ve kibar çocuğun ismi buydu. Bildiğim kadarıyla benden bir yaş büyüktü ama iri cüssesi görsel anlamda bu farkı açıyordu. Çantamı masaya bırakırken, yanıma oturduğunu fark ettim.

Pes etmeye niyeti yoktu, bunu biliyordum ama cevabım değişmeyecekti. Keşke o da bunu bilseydi...

"Nasılsın?"

Ona yandan bir bakış atıp gülümsedim. "İyiyim Cihan, sen nasılsın?"

Sorumu atlayarak, "Artık okulda fazla göremiyorum seni. Kütüphaneye de kantine de uğramıyorsun." dedi. Bu durumun hoşuna gitmediği belliydi.

"Çalışıyorum. Okuldan sonra işe yetişmem gerekiyor. Ne yazık ki bu ara kitap okuyacak vaktim olmuyor."

"Neden?" diye sordu, her zamanki gibi ilgili bir tutumla. "Babanın durumunu duydum ama bu kadar kötü olduğunu tahmin etmiyordum."

"İyileşiyor. Daha da iyi olacak."

"Umarım. Nerede çalışıyorsun?"

Bunu sormamasını tercih ederdim. "Blue cafe," dedim sessizce. Civardaki kimse oradan hoşlanmazdı.

Bakışları bir anda değişti. "Sen kafayı mı yedin?"

Sakin ve uyarıcı bir tonla, "Öyle mi görünüyor?" diye sordum. "Çalışıyorum."

Defterime uzanan bileğimi tuttuğunda, çattığım kaşlarımın altından ona baktım. "Sana yardım etmeme neden izin vermiyorsun? Bu isteğimin duygularımla bir alakası yok."

Bileğimi çektim ve yüzüme kilitlediği kahverengi gözlerine dikkatle baktım. "Biliyorum Cihan ama bunu ne ben ne de ailem kabul etmez. Beni anlıyor musun?"

Güçlükle başını salladı. İyi niyetinin farkındaydım ama bana olan ilgisini bile bile ondan gelecek yardımı kabul edemezdim.

"Anlıyorum," dedi gerçek bir anlayışla. "Yine de bir şeye ihtiyacın olursa, ben her zaman buradayım."

Teşekkür mahiyetinde bir gülümseme oturdu dudaklarıma. "Biliyorum."

Ders boyunca yanımda kaldı ama sıkça yüzümde hissettiğim bakışları yüzünden dersi dinlemediğine neredeyse emindim. Nihayetinde kuru bir 'görüşürüz' bırakarak derslikten çıktım. Gupse'yi söylediği gibi fakültenin önünde beklerken buldum. Mini eteği ve beline uzanan kahverengi saçlarıyla gösterişli bir arabanın kaportasında oturuyordu.

"Selam."

Dikkati beni bulduğunda, kollarını boynuma sardı. "Selam fıstık."

"Çok beklettim mi?"

Yüzünün neredeyse tamamını kaplayan taşlı gözlüğünü çıkarıp, "Cık," dedi. "Yeni geldim. Atla hadi arabaya."

Kırmızı arabaya şaşkın gözlerle baktım. Gupse'nin arabası yoktu, alacak durumu da yoktu.

"Bakma öyle far görmüş tavşan gibi," dedi neşeli bir sesle. "İş yerinin arabası. İşim bittiğinde bırakacağım."

"Hımm..." İğneleyici bir tavır takınarak arabaya bindim. "Burak ile aran iyi sanırım." Burak patronuydu ve uzun zamandır adamın dikkatini çekmeye çalışıyordu.

Sürücü koltuğundaki yerini aldıktan iki saniye sonra yola koyulduk. "Fena değil ama karakter konusunda sınıfta kaldı."

Anlamayarak sağ profiline baktım. Gupse oldukça güzeldi. Buğday tenli, yeşil gözlü ve son bir yıldır dolgun dudaklara sahipti. Girdiği her ortamda kolayca ilgi çekebilecek bir kızdı.

"Öncelikle şunu bilmelisin Rozelin," dedi, bilmiş bir tavırla. "Erkekler ikiye ayrılır. Centilmenler ve götverenler."

Ona, ondan umudu kesmiş gözlerle baktım. "Burak götveren miydi?"

Olumsuz anlamda başını salladı "Hayır, o centilmen görünümlü bir götverendi."

Bir hafta önce patronunun ne kadar yakışıklı, zengin ve havalı olduğundan bahsediyordu.

"Ne yaptı?"

Ağzımı bir karış açık bırakacak bir şey söyledi ve bu ilk değildi. "Sevişirken eski sevgilisinin ismini söyledi. Tam da içim-"

"Tamam!" devamını dinlemeyi kesinlikle istemiyorum. "Devam etme."

Omuz silkti. "Sen bilirsin."

Gupse tam bir kaçıktı. Sadece benim yanımda değil, her ortamda böyleydi. Bazen benim gibi sakin yapılı birinin nasıl onunla iyi anlaşabildiğini düşünürdüm. Bulduğum cevap hiç değişmiyordu.

Gupse beni gülümsetiyordu.

Kural belliydi; hayatınızda sizi güldürecek bir insan varsa, onun yaşantısını ve tercihlerini sorgulamanız yersizdir.

Otobana çıkalı epey oluyordu. Anneme gecikeceğimi söylemiştim ama vakfın bu kadar uzak olduğunu tahmin etmemiştim. Biraz sonra Gupse'nin açtığı müziği kıstım.

"Nerde bu vakıf? İzmirden çıkacağız az sonra."

Otobandan çıkıp ormanlık bir yola saptı. "Melda'yı hatırlyor musun? Hani şu tuvalet rulosu suratlı kuzenim... O söyledi. Ayrıca çok az kaldı. Resimlerinden gördüğüm kadarıyla fazlaca büyük. Böyle bir yere yapılmış olması normal."

Dediği gibi az sonra kara bir kutuyu andıran, iki katlı villanın önünde durduk. Ormanlık alanın içindeki tek yapıydı. Bir çatısı yoktu ve duvarlarından pervazlarına kadar simsiyahtı.

-Safornikon Vakfı-

Vakfın ismi en tepeye kırmızı ve şeffaf görünümlü taşlarla yazılmıştı.

Gözümü vakıftan ayırmadan Gupse'ye sordum. "Burası olduğuna emin misin? Çok garip. İsmine bak, daha önce hiç duymadım.."

Koluma girdi. "Haklısın garip ama burası olduğundan eminim. Telefonda da söylemiştim, yeni bir kuruluş. Sorgun bittiyse içeri girelim mi?"

İçime sinmeyen bir şeyler vardı ama Gupse'ye güvendiğim için onunla birlikte villanın dik merdivenlerine yöneldim. Merdivenlerin başında koruma olduğunu tahmin ettiği iki adam vardı. Gözlüklerinden takım elbiselerine kadar siyahlar içinde olan adamlar birer heykel gibi hareketsiz duruyordu.

Vakfın içi de tıpkı dışı kadar mistikti. Dar koridor boyunca ilerledik. Kan kırmızı duvarlardaki tablolar garip figürler barındırıyordu. Karmaşık renkler, çıplak insan bedenleri ve daha önce hiç görmediğim işaretler... İri nişlerin içindeki tütsüler dumanını usul usul havaya bırakırken, yanık şeker kokusunu etrafa boca etmişti. Koridor bitiminde bizi geniş bir bekleme odası karşıladı. Belli aralıklarla konumlandırılmış koltuklarda benim yaşlarımda birçok kız vardı.

Hüzünle onları inceledim. Kimbilir, nasıl kırık hikayelere sahiplerdi...

Az sonra yanımıza gelen kırklı yaşlardaki suratsız kadın elime bir numara tutuşturup uzaklaştı. Anlaşılan o ki diğer kızlar gibi numarayla çağırılacaktım. Sessizliğimi koruyarak beklemeye koyuldum. Gergindim ve Gupse bunun farkındaydı. Beni rahatlatmak için anlattığı saçma sapan anılarını dinlerken, az önceki kadın seslendi.

"Yirmi iki numara!"

Gupse sırtımı sıvazladı. "Hadi, rahat ol. Güvenli bir yerdeyiz."

Kadının adımlarını takip ettim. Beni odanın girişinde bekletti. Kendisi odaya girdiği an suratındaki meymenetsiz ifade gitmiş, yerini yapay bir gülümseme almıştı.

"Rozelin DEMİR."

Beklediği onayı almış olacak ki beni içeri davet etti. Başka bir şey söylemeden dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

Oda, neredeyse içerisinde yedi kişi yaşadığımız evimiz kadar genişti. Koyu renk boyanmış duvarlarında koridorda bulunan tablolardan vardı ancak buradakiler çok daha büyük ve gösterişliydi.

Oda bu kadar büyük olmasına rağmen kahverengi bir masa ve üç deri sandalyeden başka bir eşya yoktu. Üzerimde hissettiğim ağırlıkla

birlikte, bakışlarımı masanın başında oturan kadına çevirdim.

"Merhaba." İstemsizce ellerimi önümde birleştirdim.

Kadın yavaşça ayağa kalktı. Uzun ve inceydi. Üzerinde bedeninin tamamını kamufle eden siyah bir elbise vardı ve elbisenin bol olmasına rağmen kemikleri rahatlıkla sayılabilirdi.

"Merhaba, oturmaz mısın?" Tok ve bir kadına göre kalın bir sese sahipti. Karşısındaki iki koltuktan soldakine oturdum.

O da benimle birlikte oturdu.

Önündeki kara kaplı deftere bir şeyler yazdıktan sonra dolma kalemi parmaklarının arasında çevirmeye başladı. Bu sırada çehremi bulan donuk bakışları, beni acelesizce incelemeye koyuldu.

"Nasılsın?"

Nezaketen sorduğu soruya o klasik cevabı verdim. "İyiyim. Siz?"

Cevap vermedi.

"Kaç yaşındasın, Rozelin?"

"On dokuz."

"Herhangi bir sağlık problemin var mı?

"Hayır, yok."

"Daha önce evlendin mi?"

Şaşırdım. Vaad ettikleri yardımla bu soru arasında bir alaka kuramadım. "Hayır."

Tek sıraymış gibi görünen ince kaşlarından bir teki havalandı. "Yani hiç çocuk doğurmadın."

Huzursuzca kıpırdandım. "Hayır, doğurmadım ama bunu neden soruyorsunuz hanımefendi?"

Gülümsedi. Gülümsemesinin içtenliği tartışılırdı ama açıklaması mantıklı sayılabilirdi. "Kurumumuz çocuklu ve okuyan kadınları iki ayrı kategoriye ayırarak yardım sağlıyor."

Kendimi tutamadım ve "Neden sadece kadınlar?" diye sordum.

Arkasına yaslandı. Toplu saçları beyaz suratındaki mor damarlarını ortaya çıkarmıştı. "Kuruluş sahibimiz isminin gizli kalmasını isteyen hatrı sayılır hayırseverlerden biridir ve emin olabilirsin, himayesindeki tek vakıf burası değil. Uzun yıllardır birçok ülkede hizmet veren köklü bir kuruluşuz."

Hiç sormamalıydım. Ne bekliyordum ki?

"Açıklamanız için teşekkür ederim. Başvuru için ne yapmam gerekiyor?"

Ellerinin masanın üzerinde birleştirdi. "Yaptın bile, tatlım."

"Nasıl yani? Herhangi bir form doldurmayacak mıyım?"

Sesli gülümsemesinin beraberinde ayağa kalktı. "Bizler vakfımıza gelen kimseyi geri çevirmeyiz. Bunun birçok emsali var. Teferruatlarla vakit kaybetmek yersiz, bizim için yapacağın ufak bir iyilik yeterli olacaktır."

Üst üste bu kadar fazla şaşırdığımı hatırlamıyorum. "Sizin için ne yapabilirim?"

Yaklaştı. Bu sayede çehresinde çokça kırışıklık olduğunu fark ettim. "Kuruluşumuza kan örneğini bırakmanı istiyoruz."

Dudaklarım aralandı. Bir, "Neden?' daha dememe fırsat vermeden durumu izah etti.

"Az önce de bahsettiğim gibi.... Yardımlarımız tek dalda değil. Aynı zamanda anlaşmalı olduğumuz hastanelere istekleri doğrultusunda kan yardımında bulunuyoruz. Mübrem durumlarda bize kan grubunu bildiriyorlar ve kızlarımızdan istenilen kan grubuna sahip olanları kan bağışı için yönlendiriyoruz."

Kadının sözleriyle birlikte rahatsız edici bir gevşeme hissettim. İçim içeri girdiğim andan beri garip bir sıkıntıyla sınanıyordu. Bu vakfın ve karşımda oturan kadının tuhaf bir etkisi vardı. Yine de anlattıklarının gerçekten muhteşem bir fikir olduğunu inkar edemezdim.

Ayağa kalkıp elimi uzattım. "Düzenli olarak kan bağışında bulunan biri olarak seve seve veririm. Bu arada, adınızı sormayı unuttum."

Uzattığım elime baktı. Gözleri memnun bir ifadeyle kısılırken, kemikli parmaklarıyla elimi sıktı. "Nerin."

İlk kez duyduğum ismiyle birlikte gülümsemeye çalıştım. "Memnun oldum, Nerin hanım."

Elini geri çekip yerine oturdu ve dikkati yeniden kara kaplı defterine verdi.

"Kan örneğini yan odada alacaklar. Bir yoğun bakım kadar steril olduğuna emin olabilirsin. Çıkarken iletişim bilgilerini bırakman yeterli olacaktır." Seyrek kirpiklerinin altından bana baktı. "Hoşçakal, Rozelin."

Nerin hanımın istediği gibi kan örneğimi bıraktım ve Safornikon vakfından ayrıldım.

Eve geri döndüğümde beklemediğim bir karmaşayla burun buruna gelmiştim. Babam ve ev sahibimiz arasında çıkan sözlü kavgayı annem

ayırmaya çalışıyordu. Gülnur kapının dibine çökmüş ağlarken, Murat, babamın üzerine yürüyen ev sahibimizin bacağından tutmuştu. Binanın önünde gerçekleşen kavga herkesi balkonlarına dökmüştü.

Bir film izlermiş gibi beş çocuk babası bir adamın ezilişini izliyorlardı.

Ev sahibi iki aydır kirasını alamadığı için öfkeliydi. İki gün içinde tüm borç ödenmezse, bizi evden atacağını söyleyip durdu. Babamın sıktığı avuçları kalbime taş gibi otururken, tüm gücümle adamın üzerine atlayıp onu itmeye başladım. Adam şaşkınlıktan bana karşılık bile veremedi. Annem beni tutmaya çalıştı ama öyle öfkeliydim ki, adamı kendi evinin önünden uzaklaştırana kadar itmeye ve küfür etmeye devam ettim.

O gece kimse konuşmadı. Babam odasından bile çıkmadı. Gülnur ve Murat' a en sevdikleri masalı okuyup yan yana uyuttuktan sonra, yatağın kenarına çöküp başımı dizlerime gömdüm.

Uykusuz geldiğim derslikte, katıldığım hiçbir derse kafamı verememiştim. Zihnim sürekli çözüm üretmeye çalışıyordu ama her defasında başarısız oluyordu. Öğleden sonra işe başlayıp on sularında ettiğim paydosun ardından cafe sahibine durumumu açtım. Yardım etmek şöyle dursun, sözlerimi yarıda kesip işlerin ne kadar kötü gittiğini anlatmaya başladı.

Umutsuz adımlarla eve doğru yürürken, ağlayamadığım için kaskatı kesilmiştim. Bir yanım tanrıya bize yardım etmesi için dua ediyordu, diğer yanım son kapı da yüzüme kapandığı için çaresizdi. Yürüdüğüm ıssız sokağın, sokak lambasına baktığımda yağmurun ince ince çiselediğini gördüm.

Bakışlarım bu manzarada kaybolurken, çalan telefonumun sesi kulağıma ulaştı.

Gizli numara.

"Efendim?"

Ses gelmedi.

"Kimsiniz?"

Alamadığım karşılık için söylenerek telefonu kapatmak üzereydim ki tanıdık bir ses duydum.

"Rozelin Demir."

Kaşlarım anın şaşkınlığıyla aşağı indi. "Benim, buyrun."

"Ben Nerin,"

"Ah, Nerin hanım. Afedersiniz, tanıyamadım. Bir sorun mu var?"

Alıp verdiği ağır nefesini duyabiliyordum. "Buraya gelmelisin. Hemen."

"A-anlayamadım."

"Buraya gelmelisin, Rozelin. Bir hastamızın kanına ihtiyacı var."

Saate baktım. Bir saat sonra gece yarısını bulacaktı. "Saat epey geç oldu. Yarın..."

"Acil!" dedi yüksek olmayan sert bir sesle. "Hastanın durumu kritik."

Ne yapacağımı bilemeyerek etrafıma bakındım.

"Bir taksi bul ve gel, acil Rozelin. Hemen buraya gelmelisin."

"Ama..."

Telefonun kapanma sesi duyuldu.

Ne yapmalıyım? Oraya kendi isteğimle gitmiş ve şartlarını kabul etmiştim. Şimdi belki de ölmek üzere olan biri benim kanıma ihtiyaç duyuyordu.

Gitmek zorundaydım. Sokağın başına kadar koşup bulduğum ilk taksiye bindim. Yolun ilk yirmi dakikasını geride bıraktıktan sonra anneme haber vermem gerektiğini hatırlayarak telefonumu çıkardım.

"Siktir!"

Şarjım bitmişti.

Huzursuz geçen dakikaların sonunda vakfın önünde indim.

Çok karanlıktı ve tek bir sokak lambası bile yoktu.

Tereddütlü adımlarla merdivenleri çıkmaya başladım. Gördüğüm korumalar yoktu.

Kimse yoktu.

"Merhaba."

Sesim boş koridorda yankılandı.

Karanlığa kavuşmak isteyen loş ışık iki adım sonrasını görmeme engel oluyordu.

"Kimse var mı?"

Tütsüler bu kez acımsı bir kokuyu burnuma çalıyordu.

Anlık bir ürpertiyle irkilerek arkamı döndüğümde, girdiğim siyah kapı gürültüyle üstüme kapandı.

Sıçradım, sendeledim. Düşmekten duvara tutunarak son anda kurtuldum.

Kollarımı gövdeme sararken, irileşen gözlerim birini görebilme umuduyla etrafa baktı.

"Kimse yok mu?"

Sesim bu kez cılız çıktı.

Duyduğum en net şey gümbürdeyen kalp atışlarımdı.

Koşup kapıyı açmaya çalıştım. Kulp yerinden oynamıyordu bile. Çantamı yere fırlatıp kapıyı tekmelemeye başladım. Açılmadıkça hırslanıyor, hırslandıkça sertleşiyor, sertleştikçe canımı yakıyordum.

Avuçlarımdan akan kan taneleri ayak uçlarıma damladığında, derinden gelen bir ses adımı telaffuz etti.

"Rozelin..."

Titreyen bakışlarım yavaşça arkama döndü ve koridorun sonuna ulaştı.

Nerin, oradaydı.

Üzerinde yine simsiyah bir elbise vardı ancak ayakları çıplaktı.

"Sen..." Nefesim boğazımda tıkanıp kaldı.

Korkak bir kız değildim ancak bir güç soluğumu emiyordu.

"Sensin." Başını kaldırıp gülümsedi.

Hissettiğim sallantıyla birlikte yer ayağımın altında kaydı.

Duvarlar çatladı.

Tütsüler kayıp birer birer yere düştü.

Efsunlu kahkahası kulaklarıma ilişirken, Nerin'in yanında iki beden belirdi.

Siyahlar içinde ve yüzleri görünmüyordu.

Nerin kollarını bana uzattığı an o iki beden bana doğru yürümeye başladı.

"Sensin, Rozelin. Efendimizin bebeğini taşıyabilecek yegane kız sensin!"

Sevdiniz miii?

Bir sonraki bölüm yeni bir paralel evrendeyiz. Siz seversiniz.

En çok hangi karakterleri benimsediniz?

Aslında daimi karakterler ile bir sonraki bölüm tanışacağız.

Ve bir sonraki bölüm tahminlerinizi çok merak ediyorum.

2. bölümde görüşmek üzere...

2. BÖLÜM: "Safir Mavisi"

Selam

Nefes kesici ve upuuuzun bir bölüm oldu. Lütfen yeni hikayemize oy ve yorumlanızla destek olmayı unutmayın.
Uaral~ Depression
Fourteen Nights At Sea~ Tired Hands
Keyifle okuyun.

Karanlık.
Dipsiz, çıkışsız, namütenahi bir karanlık.
Kötü ruhlar heybesinden çıkardığı dualarını iblisin huzuruna seriyordu.
Zihnime henüz sirayet eden düşünme yetisi, gözlerime 'aç' emrini verecek kadar baskın değildi ancak bedenimdeki dokunuşları aralıklı olarak hissedebiliyordum.
Tam olarak kasıklarımda beliren baskı soğuk, ısrarcı ve kimi zaman can yakıcı bir hal alarak, soluğumu boğazımda tökezletiyordu.
Göğsüm kalktı, indi. Kalktı, indi. Kalktı ve baskıyı yeniden hissettiğim an duraksadı.
Başım her nereye düştüyse, gayri ihtiyari karnıma götürmek istediğim elim bir noktasından esir edilmişti. Kuru dudaklarım tiz bir yakarış için aralandı ama tek seda çıkaramadı.
Aynı noktaya saplanan yakıcı acıyla birlikte sırtım yay gibi gerilerek havalandı. Kendime gelmek isterken, şuuruma indirilen ağır darbeyle birlikte kasvetli bir karanlığa mahkum oldum.
*****
Gözlerimi açtığımda, elimi karnımın üzerinde buldum.
Kaynağını henüz anlamadığım sızı benimleydi ama zihnimi şok eden başka bir durum vardı.
Nerede olduğumu bilmiyordum!

Bembeyaz, büyükçe bir odanın ortasına konumlandırılmış yuvarlak yatakta yatıyorum. Başka tek bir nesne bile yoktu. Yataktan destek alarak hafifçe doğruldum. Üzerimde ip askılı, yumuşak dokulu, beyaz bir elbise vardı. Bana ait olmayan bu elbisenin bedenimdeki varlığını sorgularken, elimin üzerindeki morlukları fark ettim.

Derin bir nefes aldım ve kaza geçirmiş olabileceğimi düşündüm. Eğer öyle değilse içinde bulunduğum durum kesinlikle bir rüya olmalıydı.

Birkaç metre uzaklıktaki kapı dikkatimi çektiğinde, kalkmak için bacaklarımı yataktan sarkıttım. Aynı saniye kasıklarıma iğne gibi batan acıyla birlikte inledim.

"Kimse yok mu?"

Elimi karnıma bastırdım. Bu sırada gözlerim etraftaydı. Her yer neden bu kadar beyazdı? Hastane... Doğru! Eğer kaza geçirdiysem şu an bir hastanede olmalıyım.

Başımı bilinmezliğin verdiği öfkeyle iki yana salladım. Nasıl bir kaza geçirdiğimi bile hatırlamıyordum. Belleğim karmakarışık, hatırladığım son görüntüler silik silikti.

"Birisi bakabilir mi?"

Sesimi kimsenin duymadığını anlamam uzun sürmedi. Çıplak ayaklarımı dikkatle yere bastırdım. Parlak beyaz zeminde tek bir leke dahi yoktu. Tek pencere olmamasına rağmen oda aydınlık ve ferahtı. Bunun sebebini yukarı baktığım an anladım. Başımın üzerinde boydan boya bir cam tavan vardı.

Kapının yanına kadar yürüdüm, gözlerim yürürken çektiğim acıdan dolayı puslanmıştı. Görüş açımı netleştirmek için kirpiklerimi kırpıştırırken, karşımdaki manzara ile başka bir şok yaşadım.

Kapının kulpu yoktu!

Kafamın içinde çözümlendiremediğim soru işaretlerine bir yenisi eklenirken, avuçlarımı kapıya vurdum.

"Biri bana bakabilir mi artık? Burası nasıl hastane!"

Tıkırtı bile duyulmadı.

Avuçlarımı kapıya daha sert ve ardı ardına vurmaya başladım. "Şu kapıyı birisi açsın artık!"

İndirmek üzere olduğum son darbe, kapının açılmasıyla elimi havada kaldı. Nihayet sesimi duyurabildiğim için rahatlamak

üzereydim ki, karşımda beliren kadın ile sorgulamam gereken başka şeyler olduğunu idrak ettim.

Soluk benizli, uzun ve ince kadın, ifadesindeki aksiliğe eşlik eden endişeli gözlerle bana baktı. Soru sormama fırsat vermeden kaldırdığı işaret parmağıyla yatağı gösterdi.

"Hemen yatağa dön. Ayakta olmamalısın."

Başka bir kadın telaşla yaklaştı. Üzerinde koyu mavi renginde bedeninin her köşesini örten bir elbise, taşıdığı tepside ise pansuman malzemeleri vardı. Bana bakmadı, karşımdaki kadının önünde başını eğip, çekingen bir sesle konuştu.

"Bilge Diren, sizi temin ederim ki ilacı gerekli dozda verdim."

Adının Diren olduğunu öğrendiğim kırklı yaşlardaki kadın, ince ve yayvan dudaklarını birbirine bastırdı. "Dediğin gibi olsaydı, şu an hala uyuyor olurdu. Değil mi?"

O sırada bulundukları beyaz koridoru gözlemledim.

Koca koridordaki tek oda şu an ayak bastığım alandı.

"Rozelin'in yatağa dönmesine yardımcı ol. Onu muayene edeceğim."

Pansuman malzemeleri ile yaklaşan kısa boylu kadını kaldırdığım elimle durdurdum.

"Bir dakika. Bana açıklama yapmadınız? Burası hangi hastane ve ben neden buradayım?"

Diren denen kadın beni duymazlıktan gelerek bakışlarıyla emrini yineledi. Direnmedim. Ayakta durduğum her saniye ağrım katlanarak artıyordu.

Yatağa oturup sırtımı başlığa dayadım.

Diren hemen sonra içeri girdi. Uzattığım bacaklarıma baktı ve aralamamı işaret etti.

"Açıklama bekliyorum," dedim bakışlarımı donuk bakışlarına sabitleyerek. "Beni bir vakıfta bulmuş olmalısınız. Sanırım bilincimi orada kaybettim." Vakıfta ne olduğunu hatırlamaya çalıştım, imkansız gibiydi. Merdivenlerini çıktığım ana kadar belleğimde her şey yerli yerindeydi ancak bir an sonrasında flaş patlıyor ve film kopuyordu.

"Maalesef, açıklama yetkim yok. Şu kadarını söyleyebilirim ki, 'hastane" diye bahsettiğiniz yerde değilsiniz, Rozelin."

Kaşlarım çatıldı. "Değil miyim? Neredeyim o halde?"

Siyah elbisesinin bol ceplerinden bir çift lastik eldiven çıkardı ve giydi. Kaldırdığı parmakları kapanıp açılırken, "Bacaklarınızı

aralayın," dedi. "Ricamı ikiletmeyin, lütfen.."

Üzerime eğilmek üzereydi ki, bacaklarımı sımsıkı kapattım. "Hayır, izin vermiyorum ve hemen şu anda buradan gitmek istiyorum!"

İki kadının bileşen bakışları manidardı. "Sakin olun." dedi dümdüz bir sesle. "Yerinizde olsam bizlere zorluk çıkarmazdım. Şimdi dediğimi yapın."

Kadına her an onu boğazlayabilcekmişim gibi baktım. Hayatımda ilk kez bulunduğum bu yerde, biri bana emir veriyordu. Üstelik tehdit edercesine!

"Bana emir vermeye hakkın yok." Yukarı sıyrılan elbisemi aceleci hareketlerle indirdim, yataktan kalktım. Bu hareketim kısa boylu kadını telaşlandırdı.

"Efendim! Mani olun. Bu şekilde tutunma gerçekleşemez!"

Diren'in kadına çevrilen gözleri öfke saçtı. "O halde ilacın dozunu gerektiği gibi ayarlamalıydın!"

Aralarında geçen kısa diyalog içime sağlam kuşkular salmıştı. Bulunduğum yerin neresi olduğu ve ne sebeple burada tutulduğum muammaydı ama açıkta duran bir gerçek var ki, bir an önce buradan uzaklaşmalıydım.

Aralık duran kapı gözüme ilişti.

Dikkatlerini yeniden üzerime çekmemek için tek kelime daha etmedim. Sıktığım avuçlarımdan güç alarak kapıya koştum.

"Migret! Yakala şunu!"

Kendimi koridora ulaştırdığım an kadınların bağıran sesi yaklaşmaya başladı. Beyaz koridor boyunca ilerleyerek karşıma çıkan merdivenlere atladım. Merdivenler sürekli sola doğru kıvrılırken, birçok basamağı geride bıraktığım halde bir an hiç sonunun gelmeyeceğini düşündüm.

"Hemen dur! Hemen dur, dedim sana!"

Son basamağı tamamladığım an geniş ve boş bir salona çıktım. Göğsüm soluk soluğa inip kalkarken, beni bu garip yerden çıkaracak kapı tam karşımda duruyordu. Bu kez kapıya koştum, bacaklarımın arasında hissettiğim sıcaklığa dikkat kesilecek vaktim olmadı.

İçinden çıktığım iki katlı bina, yuvarlak olarak çevrilmiş yüksek taş duvarların içindeydi. Ancak o taş duvarların koruduğu asıl yapı arkamda bıraktığım değil, karşımda olandı.

Çok daha beyaz, çok daha büyük ve çok daha gösterişli olan o evden, birkaç adamın çıktığını gördüm. Durmaksızın koştuğum için onlara odaklanamadım, gözlerim bana çıkışı sunacak esas kapıyı arıyordu.

Hava göz kamaştıracak kadar aydınlıkken, bulunduğum bölge fazlasıyla yabancıydı.

Nihayet aradığım çıkışı buldum ancak önünde birçok siyah giyimli adam vardı. Beni fark etmelerine rağmen yerlerinden kıpırdamadılar. Hızla boyumun üç katı uzunluğundaki çift kanatlı demir kapıya yapıştım.

İttim, çektim, salladım. Açılmadı.

Adamlar ne kapıyı açtılar ne de bana engel olmak için herhangi bir hamle yaptılar.

Kapının ardında, irili ufaklı birçok yapı olduğunu gördüm. Çatıları ya da pencereleri yoktu. Olması gerekenin aksine hepsi beyaz birer kutuyu andırıyordu. Tıpkı içinde bulunduğum taş duvarın sarıp sarmaladığı iki yapı gibi...

Yerler alabildiğine taştı ve yeşil olan tek nokta bile yoktu.

Her yanı aydınlık ve ferah olmasına rağmen içimi alabildiğine karartan başka bir ülkede gibiydim.

Bir çok geniş sokak vardı. O sokaklarda biri değilse diğeri beni evime götürecek yol olabilirdi!

"Açın şu kapıyı!" Acıyan ellerimi hiddetle aşağı indirdim. "Açın diyorum!" Tüm gücümle bağırırken, az önce yanımda olan iki kadının hemen arkamda olduklarını fark ettim.

Herkes, tanımadığım tüm yüzler bir film izliyormuş gibi benim çaresizliğimi izliyordu.

"Hepinizden şikayetçi olacağım! Beni burada zorla tutamazsınız!"

Kapıya bu kez güçlü bir tekme indirecekken, elbisemin önünde gördüğüm kırmızılıkla kalakaldım. "Tanrım!" Yalnızca dudaklarım kıpırdadı. "Bana ne oldu!" Havada kalan tekmem külçe gibi yere düştü.

"Bir şikayetin varsa seni memnuniyetle dinlerim, küçük hanım."

Tok erkek sesi arkamdan gelmişti. Başımı kademeli olarak o tarafa çevirdiğimde, kumral bir adamla göz göze geldim. Arkasında iki adam daha vardı. Dakikalar önce o gösterişli evden çıkarken gördüğüm adamlar onlardı.

Yönümü tamamen oldukları tarafa döndüm. Ellerim elbisemin önündeki lekeyi kapatmaya çalışıyordu ama o, metrelerce öteden seçilebilecek kadar yeşil olan bakışlarıyla bunu çoktan fark etmişti.

"Siz..." Yutkundum. "Kimsiniz?"

Beni baştan ayağa, acelesizce süzdü. Hayatım boyunca bu kadar rahatsız olduğum başka bir anı hatırlamıyordum. Uzun boylu ve yapılı bir adamdı. Arkaya taranmış saçları kulağının dibinde bitiyordu. Gözlerini üzerimden ayırmadan koyu renk takım elbisesinin içindeki bedenini ağır ağır yaklaştırdı.

"Bence bunları burada konuşmamalıyız, Rozelin." Saklamaya çalıştığım yere saniyelik bir bakış attı. "Üstelik böyle muhteşem bir olay gerçekleşmişken."

O an fark ettim ki, Diren ve migret dediği kadın da bana memnun gözlerle bakıyordu Sanırım şu noktadan sonra kendim için endişelenmeye başlayabilirdim!

"Son kez soruyorum!" dedim kendimden hiç duymadığım kadar sert bir sesle. "Siz kimsiniz! Neredeyim ben!"

Diren emin adımlarla kumral adama doğru yaklaştı. "Efendim, hata için affedin. Migretlere konu hakkında uyarıda bulunacağım."

"Sorun yok, bilge." Gülümseyen göz bebeklerini bir an bile benden ayırmadı. Yeşil gözleri küçük, kaşları kalındı. Bakışlarının kesinlikle tedirgin edici bir yanı vardı. "Tutunmanın gerçekleştiğine bizzat şahit olmak güzeldi."

İşte yine aynı kelime, tutunma. Bahsettikleri neydi? Bu insanlar benden ne istiyordu?

"Size aradığımız kızın Rozelin olduğunu söylemiştim." Başını gururla kaldırdı. "Elçi Nerin'e güvenim sonsuzdur. Onu bulmak için epeyce uğraştı."

Nerin... Elçi Nerin.

"Nerin hanımın bu işle ne alakası var? Siz kafayı yemişsiniz!"

Korkmadım, ben korkak bir kız değildim. Yalnızca içimi yiyip bitiren öfkeyle başa çıkmaya çalışıyordum. Gücümün yeteceğini bilsem onlara saldırmak için bir an bile düşünmezdim ancak gücümü kullanmam gereken başka bir yer vardı, biliyordum.

Kulak tırmalayan çığlığımla birlikte kapıya döndüm. Parmaklarım soğuk demiri kavrarken, bedenimdeki sızıyı zerre umursamadan sarsmaya başladım.

Adamlar bana bir adım bile yaklaşmadı ama belime sarılan iki kadın kapıdan uzaklaştırmaya çalıştı. O arbedede gözlerim uzaklarda, çok uzaklardaki başka bir renge takıldı.

Kızıl.

Bir noktadan sonra aydınlık bıçakla kesilmiş gibi sona ererken, yer gök kızıla boyanıyordu.

Verdiği şaşkınlık parmaklarımın demirden kayıp gitmesine sebep oldu. Bunu fırsat bilen kadınlar derdest ettikleri bedenimi tanrı gibi itaat ettikleri kumral adamın yanına götürdüler.

"Korkma," dedi, kısık bir sesle. İşaret parmağıyla çıktığı yapıyı işaret etti. "Toparlanınca seni evime alacağım."

Kadınların elinden kurtulmaya çalıştım ama nafileydi. "Sen kimsin de evine geleceğim! Hemen beni bırakmazsan daha sonra başına geleceklerden kendin sorumlu olursun!"

Söylediklerim onu kızdırmadı, aksine, gülümsetti. Sakallarıyla gizlenen dudaklarının kıvrılmasından bunu anlamıştım. "Sana kim olduğumu söyleyeyim. Ben Lenoran bölgesinin lideri Temur Alizen. Ve sen Rozelin Demir, aydınlık topraklarıma hoşgeldin."

Lenoran mı? Ettiğim küfürlerin arasından Türkiye de böyle bir ilçe var mıydı, diye düşündüm.

Tekrar o lanet odaya çıkarıldığımda, Diren ve 'migret' dediği kadın benimleydi. Daha sonra bir kadın daha geldi. Diren ona da 'migret' diye hitap etti. Bu şekilde hitap ettiği tüm kadınların üzerinde aynı mavi elbise vardı.

"Yıkanmalısın." diyen Diren'i umursamadım.

"Hayır. Beni neden burada tuttuğunuzu söyle!" Çıldırmak üzereydim. Berbat hissediyordum, kelimenin tam anlamıyla berbat!

O da beni umursamadı. "Migretler, banyoyu ayarlayın. Çarşafları değiştirip Rozelin'e temiz çamaşır ve elbise hazırlayın."

Arkasını döndü. Gitmeye hazırlanırken, önüne geçerek ona mani oldum. "Neden burada tutuluyorum!"

Koyu kahverengi bakışlarını etrafta gezdirdi. "Burası steril alan. Durumun gereği bir süre burada olman gerekiyor. Lider Temur talimat verdiğinde evine alınacaksın."

Tahammülüm tükendi. Ellerimi kaldırdığım an Diren beklemedi, yanımdan ayrıldı ve odadan çıktı. Gidişinin ardından hafifleyen öfkem, gözlerimin dolmasına sebep olacak ihtimalleri aklıma getirdi.

Bu insanlar çete olabilirdi. Yurt dışında bile olabilirdim. Eve haber verememiştim ve ne kadar süredir burada olduğumu bilmiyordum. Annem ve babam meraktan ne hale düşmüşlerdir, kimbilir... En bitirici ihtimal de buydu.

"Baksana," Çarşafı değiştiren kadın seslenişim ile işini bıraktı, bana döndü. "Adın ne?"

"Bana migret diyebilirsiniz." dedi saygıyla.

"Bir ismin yok mu? Normal insanların kendilerine özel bir ismi olur."

Sessiz kaldı. Üzerinde durmadım. "Bana telefonunu verir misin? Lütfen, bu çok önemli."

Yüzünde anlamayan bir ifade belirdi. "Telefon mu?"

"Evet, kimseye söylemem. Yemin ederim."

Kadın bir süre boş boş suratıma baktıktan sonra yatakla ilgilenmeye devam etti.

"Size şifalı çorbamızdan getireceğim, ben gelene kadar lütfen temizlenin."

Odadan çıkmadan önce söylediği tek şey bu olmuştu.

Başımı ellerimin arasına alıp odanın içinde gezindim. Düşünmeye çalıştım; Nerin hanım beni aradı, vakfa gittim, sonra ne oldu? O kapıdan içeri adım attıktan sonra bana ne oldu?

Üzerimdeki kirli elbise beni fazlasıyla rahatsız ediyordu. Bu yabancı yerde yıkanmayı aklımdan geçirmedim ama emin olmam gereken bir şey vardı. Hızla soyundum ve ilk iş olarak kanayan bölgeme baktım. Her şey normal görünüyordu. Peki o kanama... Çıplak vücudumu olabildiğince incelemeye çalıştım. Ellerim ve dirsek içlerimdeki morluklar dışında anormal bir durum gözüme çarpmadı. Aynı elbiseyi giydim. Sorgulamam gereken çok şey vardı ve sakin kalmakta her geçen saniye biraz daha zorlanıyordum.

Kapı açıldı. Son konuştuğum kadın dumanı üstünde tüten bir kase çorba ile içeri girdi. Tepsiyi yatağa bırakırken, onu soru yağmuruna tuttum ama hiç birine cevap vermedi. Onunla birlikte dışarı çıkmak istediğimde ise karşımda bana engel olabilecek üç kadın buldum.

Kulpu yalnızca dışında bulunan kapı yüzüme kapanmıştı. Yatağa geri döndüğümde, kadının getirdiği koyu kıvamlı, yeşil çorbaya mide bulantısıyla baktım. Buradan bir an önce kurtulmanın bir yolunu bulmalıydım...

Saatler geçti, hava bir türlü kararmıyordu. Bağırmaktan boğazım acıyordu ve her an bayılacak kadar halsiz hissediyordum. Karnıma tırmanan ağrı direncimi kırmakta gecikmedi. Kendimi yatağa bıraktım ama uyumamak için oturur pozisyonda kaldım.

İşe yaramamış olacak ki, bir süre sonrakendimden geçtim.

*****

Dirseğimin iç kısmını yoklayan acıyla gözlerimi açmaya çalıştım. Göz kapaklarım birbirine yapışmış gibiydi, başaramadım. Terlemiştim. Bedenimdeki ıslaklığı, sıvazlanmayı, dokunuşları en ince ayrıntısına kadar hissediyordum ama parmağımı bile oynatamıyordum.

Bir an sonra tüm dokunuşlar uzaklaştı ve yerini garip sesler aldı.

"Tutunma beklediğimizden çabuk gerçekleşmiş görünüyor. Kız sağlıklı, dirayetli." dedi yaşlı ve çatallı bir ses. Çok yakınımdaydı. "Bedeninin onu kabul etmesi zor oldu, hayli uğraştırdı bizi. Bu kadar çabuk tutunmasını ben de beklemiyordum."

"Güzel," Tanıdık ve memnun ses, ona aitti. Temur'a! "Büyüme ne zaman gerçekleşecek?"

"Yedinci ayda büyümeye başlayacak ve her şey yolunda giderse on birinci ayın sonunda kollarına alabilirsin. "

Temur bir kez daha , "Güzel," dedi. "Kimse anlamadı, değil mi?"

"Merak etme, her şey usulüne uygun oldu. Tüm Lenoran'a sevgilinin hamile olduğu haberi duyuruldu. Bundan sonra ne yapman gerektiğini biliyorsun?"

Ağır ve uzun bir nefes verdi, Temur. "Onu her ay sana getireceğim."

"Muhakkak. Kendisine ait olmayan bir varlığı taşıdığından ötürü bedeni ayak uydurmakta güçlük çekecektir. Acı çekmesi kaçınılmaz ve büyü düzenli olarak tekrarlanmaz ise çektiği acı ikisini de öldürür."

İkisi... Bu da ne demek?

"Dediğin gibi olacak, şüphen olmasın. Asi bir kıza benziyor ama Diren onu terbiye edecektir. Söylesene büyücü, haberi o da almış mıdır?"

Büyücü! Kalp atışlarım hızlandı, o andan sonra nefes almak bile zorlaştı.

"Almakla kalmayacağını biliyorsun."

"Bilmez miyim?" Keyiflenen sesi zihnimi tırmaladı. "Gözü dönmüş bir kaplan gibi pusuda bekliyordur."

Büyücü diye bahsedilen ihtiyar homurdandı. Nefes alışverişleri düzensizleşir iken, bir yerden kalktığını duyumsadım.

"Onu hafife alıyorsun. Kaybedilen ne kadar değerliyse intikam o kadar keskin olur. Yapman gerekeni yap ve kızı zaman dolana kadar koru. Bilhassa ondan!"

Kaybedilen ne kadar değerliyse, intikam o denli keskin olur.

Tamamen karanlığa bulanmadan evvel duyduğum son söz bu oldu.

Uyandığım ilk gün avazım çıktığı kadar bağırmaya devam ettim.

İkinci gün odaya her girene saldırdım.

Üçüncü gün onların birer hizmetkar olduğunu kavrayarak vicdan azabı duydum.

Dördüncü gün Diren'in saçlarından bir tutam avucumda kalmıştı.

Beşinci gün kendi kendimle konuşmaya başladım. Çünkü yemeğim kapının altından ulaştırılırken, odaya kimse girmiyordu.

Altıncı gün açlığa daha fazla dayanamadım ve ağlayarak yemek yedim.

Yedinci gün yataktan hiç çıkmadım. Ara ara kendi sayıklamalarımı duyuyordum.

Sekizinci gün buradaki garip yemeklere dayanamayan midem alt üst alt üst oldu ve tüm gün kustum.

Nihayet odayı temizlemek için birileri geldi. O birileri beni banyoya sokup, en az üç kilo zayıflayan bedenimi zorla yıkamaktan geri durmadı.

Evet, tam tamına sekiz gün geçti ve hiç gece olmadı. Bir an bile hava değil kararmak, alacakaranlığa bile çalmadı.

Bana pudra rengi, eteği yerleri öpen temiz bir elbise giydirdiler. Bir migret saçlarımı taramak istedi ama buna izin vermedim. Saldırmamdan korkmuş olacak ki, üstelemedi.

Diren beni muayene etmek istediğinde iki kişi kolumdan tutuyordu. Korktuğum gibi bacaklarımı aralamamı istemedi bu kez. Yalnızca elleriyle karnımı yokladı. Tüm bunlara maruz kalırken, odanın dışından bir çift gözün beni izlediğini fark ettim. Sarışın ve benim yaşlarımda bir kızdı. Üzerindeki elbiseden anladığım kadarıyla o da bir migretti. Diren, iki kadınla birlikte odadan çıkıp da beni yalnız bıraktığında, gardım düştü.

Daha fazla kendimi tutamadım ve ağlamaya başladım.

Annemi babamı, kardeşlerimi düşündükçe ağlamam derin hıçkırıklara evrildi.

Akan her bir damla gözyaşımda onlara bir daha kavuşamayacak olmanın korkusu ve telaşı vardı.

Başımı karnıma çektiğim dizlerime gömerken, odanın kapısı açıldı. İçeri birisinin girdiğini duydum. Yatağın bir tarafı çöktüğünde, başımı kaldırdım ve kapının ardından beni izleyen sarışın kızın yanıbaşımda oturduğunu gördüm.

"Canın yanıyor." Cevap veremedim. Kızardığına emin olduğum mavi gözlerimle ona bakmayı sürdürürken, ince parmaklarını birbirine kenetledi. "Çok üzgünüm."

"Sen kimsin?"

Omuz silkti. "Hiç... O kadar da önemli biri değilim."

Aceleyle yüzümü silip burnumu çektim. "Neden size migret diyorlar?"

"Burada kadın hizmetkarlara bu şekilde hitap edilir. En azından bu bölgede..."

Anlamayarak, "Bu bölge?" diye tekrar ettim. "Söyle, lütfen. Ben neredeyim?"

Kız, tereddütlü olarak kaldırdığı kahverengi gözlerini yüzüme dikti. "Safornikon ülkesindesin."

Safornikon... "Bu kelimeyi nereden hatırlı-"

Safornikon!

O vakfın ismi buydu!

Telaşla kalktım, kızın karşısına dikildim. "Yurt dışında mıyız? Tam olarak neredeyiz?"

Başını salladı. "Seni anlamıyorum? Diğer bölgeden mi geldin yoksa?"

"Diğer bölge?"

"Karşı taraf, ülkenin kızıl bölgesi." Bunu söylerken anlık bir irkilme yaşadı.

Demir kapının ardındaki manzarayı anımsadığımda, kızın ne söylemek istediğini bir nebze anlayabildim. Belki de çıkış o taraftaydı!

"Sen onlara benzemiyorsun. Ne olur bana yardım et." Yakınına oturup ellerini tuttum. "Nasıl çıkabilirim burdan?"

Kızın dudakları arandı, şaşırmıştı. "Ben, yapamam. Üzgünüm... Lider Temur beni zindana attırır."

Zindan!

İdrak etmekte zorlandım.

Kız ciddiydi. Günler önce uykumda işittiğim konuşmanın, uyandığımda sadece tek kelimesini hatırlayabilmiştim. O şey gerçekti.

Büyücü, gerçekti!

"T-tamam..." Avuçlarımla yüzümü sıvazladım, hiç bu kadar çaresiz kalmamıştım.

"Bir şey yapabilirim," dedi aniden. Heyecanım içimde doğruldu. "Kapının önündeki migretleri oyalarım ama aşağıdakiler için bir şey yapamam. O kısmı kendin halletmelisin. Önden çıkman imkansız."

"Arka! Arkada bir kapı daha var mı? Oradan kolayca çıkabilir miyim?"

"Hayır, en azından şansını denersin."

Ayağa kalktı. Kapıya ulaştığında, açmaları için birkaç kez tıklattı.

"Adın ne senin?" diye sordum bir kez daha.

Baktı ve bu kez cevap verdi. "Neydi. Adım bu."

Neydi yanımdan ayrıldı ve çok geçmeden sözünde durdu. Kapı yavaşça açıldı ama aralanmadı. Bu, beklediğim işaretti. Küçük adımlarla koridora çıktım. Kimse yoktu. Merdivenleri indiğim sırada basamaklarda mavi bir elbise gördüm. Bu bir migret kıyafetiydi ve kimin bıraktığını tahmin etmek zor değildi. Çarçabuk elbisemin üzerinden giydikten sonra aşağı indim ve sırtımı duvardan ayırmadan direkt arka tarafa dolaştım. Ön tarafta bulunan demir kapının bir eşi de buradaydı. Kapı birileri girip çıktıkça iki koldan açılıp kapanıyordu.

Sakin olmalıyım, diye tembihledim kendimi. Üzerimde iki kat elbise olmasına rağmen üşüyordum. Birbirine sürtüp durduğum parmaklarım buz kez kesmişti. Üç migretin kapıya doğru yürüdüğünü fark ederek derin bir cesaret nefesi aldım ve arkalarından yürümeye başladım.

Kapı açıldı, kadınlar önden çıktı.

Başım önümdeydi. Çırpınan kalbim göğüs kafesime sığamıyordu. Sağ ve sol kanatta yer alan üçer adama bakmamaya çalıştım. Soğukkanlılığıma sığınarak kontrollü adımlarla devam ettim. Başarmaktan başka çarem yoktu. Bunu düşünerek kapıdan çıktım, dik bir yokuş indim ve önüme çıkan sokaklardan en sakin olanına saptım.

Yanyana ve karşılıklı olarak yer alan tek katlı dükkanlar, irili ufaklı heykelleri, hayatımda ilk kez gördüğüm yiyecekleri, kocaman, renkli küplerde muhafaza edilen parfümleri ve daha nicesini gözler önüne seriyordu. Etrafımdaki insanlar nesneler kadar canlı değildi. Her biri bol pantolonları,dökümlü gömlekleri, kalın kemerleri ve kovboy çizmeleri ile ilkel bir giyime sahipken, sokaklara derin bir süküt hakimdi. Göz ucuyla etrafıma baktığımda, aydınlık sokaklardaki en belirgin renklerin, kahverengi, beyaz ve kırmızı olduğunu gördüm. Sokak başlarında yer alan tahta tezgahlar, bir çoğuna ilk kez rastladığım, ekşimtrak kokulu çiçeklere ev sahipliği yaparken, sık sık arkamı kontrol ediyorum. Omuzlarımı istemsizce kendim çektim. Buraya kadar gelmişken yakalanamazdım.

Dakikaları tükendi, sokaklar bitti. Etrafımda kimse kalmamıştı. Artık dikkat çekmemek için küçük adımlarla yürümeme gerek yoktu.

Koştum. Taş zeminin üzerinde, bembeyaz ve parlak havanın ortasında, nefesim boğazımda düğümleninceye dek koştum.

Bacaklarım artık bedenimi taşımayacak raddeye gelmişti. Ellerimi dizime yaslayıp nefesimin düzene girmesini beklerken, nefesimi kökünden kesecek bir manzarayla burun buruna geldim.

Susuzluktan kuruyan dudaklarım aralandı.

Göz kapaklarımın gerilmekten acıdığını hissettim.

Tanrım.

Üzerine bastığım taş zemin birkaç adım sonra başlangıç ve bitiş noktası görünmeyen simsiyah bi çizgiyle sınırlandırılmıştı.

Çizginin diğer tarafında kızıl bir dünya başlıyordu.

Gözlerim, hipnotize olmuşcasına karşımaki ormanın göğe uzanan sık ağaçlarına kilitlendi.

Bir adım attım.

Bir adım daha.

Ani bir hareketlilik hissettim. Sınır çizgisine bastığım an yer ayağımın altında titreme başladı. Attığım çığlık boşlukta yankılanırken, sağımda ve solumda beliren adamlar azılı bir avcı gibi üzerime gelmeye başladılar.

"Hayır!"

Tek adım. Attığım tek adım içinde bulunduğum aydınlığı sildi ve beni kızıl bir tehlikenin kollarına bıraktı. Hava, karanlık bir odada yakılan kızıl bir abajur ışığı kadar loştu. Çıplak ayaklarım bu dünyanın balçık kıvamındaki çamuruyle buluşurken, peşimdeki adım seslerinin giderek yaklaştığını duydum.

Koştum. Solgun ve iri ağaçların gövdesine çarptım. Düştüm. Çamura bulandım. Tükendiğim noktada ailemi düşündüm, ayağa kalktım. Koştum.

Koşarken kıpkırmızı gökyüzü ile buluşan gözlerim, korkunç bir gerçeği tokat gibi üzerime indirdi.

Defalarca gördüğüm o garip rüyanın içindeydim.

Mantığım boşluğa doğru yalpaladı.

İçimde söken şafak kötü ruhların karanlık gölgesinde takılı kaldı.

Ruhum, bağrıma kıymık gibi batan acıyla veryansın ederken, bedemin geniş bir ağacın gövdesine düşüverdi.

Gözlerimi açtığımda yalnız değildim. Kızıl saçlı bir kadın ve siyahi bir adam öylece durmuş beni izliyordu. Kendime gelmeye çalıştığım saniyelerde, aralarında konuştuklarını fark ettim. Başımdaki zonklama üzerimdeki halsizlikte bir olup takatime kafa tutarken, hızla ayağa kalkıp ellerimi önüme siper ettim.

"Kimsiniz siz!"

Kızıl saçlı kız, açık mavi gözleriyle, kendisinin üç katı ebatlara sahip olan siyahi adama baktı. Beklediği onayı aldıktan sonra adamı arkasında bıraktı ve birkaç adım yaklaştı.

"Korkma, düşman değiliz." dedi, bedeni kadar ince olan sesiyle.

Havada tuttuğum ellerim titriyordu, başımın üzerinde sallanan kırmızı yapraklardan farkım yoktu. "Ben, yolumu kaybettim." dedim cılız bir sesle. "İzmir'e nasıl gidebilirim?"

"İzmir mi?" Bunu soran siyahi adamdı. "Düşerken kafanı ağaca mı çarptın?"

Adamın yaklaşımı burnumun yanmasına sebep oldu. Hayır, hayır Rozelin. Ağlama, şimdi değil.

"Bakın, ben..." Bulanan midem kuvvetli bir öğürtüyü peşinden sürükledi. Boş midemdeki safra tadı ağzımın içindeydi ve bu durum midemin çalkalanmasına sebep oluyordu. Elimi ağzıma götürdüğüm sırada kız yanıma gelip benimle birlikte eğildi. "Hey! İyi misin? Neyin var?"

"Su, biraz su var mı?"

"Su arabada kaldı," dedi duyduğum en kalın erkek sesine sahip olan adam. "Onu arabaya götürelim."

Kızıl saçlı kız ona uyarıcı bir bakış attı. "Önce buna izin vermesi gerekir." İri gözlerini samimi bir ifadeyle bana çevirdi. "Sana yardım etmemize izin verir misin? Sanırım Lenoran bölgesinden geliyorsun. Buraya kadar saatlerce yürümüş olmalısın."

Başımı salladım. Her an bayılacakmış gibi hissediyordum, tekliflerini reddetme şansım yoktu.

"Terlemişsin, üzerin berbat halde." Bakışlarımı üzerimdeki pudra rengi elbisenin çamura bulanmış eteklerine indirdim. Çamur sadece elbiseye değil, yüzüme ve saçlarıma da bulaşmıştı.

"Bu elbiseyi nereden buldun?" Üzerimdeki migret kıyafetini iki parmağının ucuyla tuttu.

"Şey, hatırlamıyorum. Üşüdüğüm için giymiştim ama şimdi çok terliyim." Mavi elbiseyi çıkarıp bir köşeye bıraktım.

Kız koluma girdi, narin görünüşünün aksine konuşması sağlam, tutuşu güçlüydü. Onca yolu koşan ben değilmişim gibi birkaç dakikalık yolu zorlukla yürüyebildim. Ormandan ince bir yola çıktık, yolun karşı tarafından aynı orman devam ediyordu.

Yolun kenarına park edilmiş büyük, siyah ve sert hatlara sahip arabaya yaklaştık. Adam arka tarafın kapısını açtı, yirmili yaşların başında görünen kızıl saçlı kız binmeme yardımcı oldu. Uzatılan siyah matarayı başıma diktim, son damlasına kadar kana kana içtim.

Bu sırada her ikisi de öne geçti, araba hareket etti ve orman yolu boyunca ilerlemeye başladık. Telaşımı belli etmemeye çalışarak, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Kız arkasını dönmeden konuştu. "Seni dinlenebileceğin bir yere götürüyoruz. Karnını doyurup, toparlandıktan sonra konuşacağız."

Karşılık vermek istedim ama ne söyleyeceğimi bilemedim. Kollarımı birbirine bağlayıp arkama yaslanırken, içimde geçmek bilmeyen bir tedirginlik vardı.

Orman yolundan hiç çıkmadık. Yol boyunca aynı kasvetli ve kızıl hava, aynı iri gövdeli, kırmızı yapraklı ağaçlar ve aynı çamurlu zemin birbirini taklit edip durdu. Hava basıktı, her an yağmur yağacakmış gibi duruyordu ama tek bir damla bile düşmüyordu.

Kısa süre sonra araç yoldan ayrıldı ve ormanın içinde bulunan patika yola girdi. Karşılıklı olarak sıralanmış ağaçların arasından geçerken, düzensiz yol yüzünden sürekli sallanıyorduk. Ellerim gerginlikle kapı koluna tutundu. O sırada ağaçlar geride kaldı ve dikenli çitler başladı.

"Nereye geldik?"

Cevap vermediler.

Araba dikenli çiti dolaştı. Eski ve yıpranmış tahta kapıdan içeri girdi.

"Nereye getirdiniz beni? Size söylüyorum!"

Durduk.

Sessizce arabadan indiler.

Etrafıma baktım. Ormanın derinliklerinde, dikenli çitlerle çevrilmiş simsiyah bir evin hemen önündeyim. Tereddütle arabadan indim. Siyahi adam arkama geçip tahta kapıyı zincire vurdu. Bunu neden yaptı? O kapıdan başka çıkış yoktu. Çitler üzerinden atlanılmasına izin vermeyecek kadar yüksek ve sivriydi.

Dudaklarımı ısırdığımı o saniyeye kadar fark edememiştim. Kanın çivimsi tadı damağıma hızla yayıldı. Tırnaklarım avucumu deşti.

"Ne, ne oluyor?"

Kızıl saçlı kız değil cevap vermek bana bakmadı bile.

Karşımdaki tek katlı ev siyah ve uzun bir konteynıra benziyordu. Etrafını çevreleyen geniş bir verandası ve o verandaya çıkan dört tahta basamağı mevcuttu. Ayağımın altındaki çamur burada daha sert ve koyuydu. Şaşkınca etrafıma bakmayı sürdürdüm. Evin her iki yanında da birer hayvan kulübesi bulunuyordu. Hemen sol tarafımda ise istiflenmiş odun yığını ve kütüğe saplanmış iri bir balta vardı.

O baltayı aklıma kazıdım.

Siyahi adam etrafımda dolaştı. Teni, gözleri, dudakları, saçları... Tepeden tırnağa simsiyahtı. Gözleri hafif çekik, dudakları gördüğüm en kalın dudaklardı.

Aniden benden uzaklaştı ve eve bakarak bağırdı. "Hey! Dışarı gel, burada hoşuna gidecek bir şey var."

Evin kapısı açılmaya başladığında, ağır ağır yutkundum.

Tanrı'nın avucumda diktiği mumun yakıcı taneleri tenime damlıyordu.

Kızıl orman, nefes kesici rüzgarını üzerime savururken, bir çift kara postal verandaya ayak bastı ve safir mavisi bakışlar öldürücü bir kurşun gibi bakışlarıma saplanıp kaldı.

"O itin sevgilisi bu muymuş?" Sesi kalın, erkeksi ve tehlikeli... Basamakları inen adımları tahta merdivenlerin gıcırdamasına sebep oldu. "Lideri olduğum Kimbras bölgesine hoş geldin. Seni temin ederim, Lenoran'ı mumla arayacaksın."

Sevdiniz mi?

Hayal gücüyle var edilen mekan betimlemeleri çok zor. Unuyorum ki Temur'u taş duvar içindeki evini, steril bölgeyi, Lenoron bölgesini, kızıl ormanı ve siyah evi gözünüzün önünde canlandırabilmişsinizdir.

Alıntılar ne zaman başlasın?

Yazar buraya bıraktığınız soruları yanıtlayacak. (Spoi barındırmayacak şekilde).

*İnstagramda gelin, sizi Biran'ın karakteriyle tanıştıracağım. / Durumavii_*

Siyahkalp

3. BÖLÜM: "Kehanet"

Selam

Lütfen *oy ve yorumlarınızı eksik etmeyin.*

Cem Adrian~ Sen gel diyorsun

Oi vs voi ~ Every Time

Keyifle okuyun.

Göğün bağrına sinen kızıl gölge, bakışlarımızın ilk kez birleştiği o izbe ana intikal ediyordu.

Sessiz, kasvetli ve kimsesiz toprakların kucağına düşmüştüm.

Sükut ile gölgelenen belirsiz zaman diliminde, içimden hiç de iyi şeyler geçmiyordu.

Adam basamakları tamamladı ve aramızdaki kısa mesafeyi ağır adımlarıyla kapatmaya başladı.

Yaklaşıyordu, cüssesi yaklaştıkça büyüyordu.

Ne hissettiğimi göz ardı ettim ve dik durdum.

Oysa varlığının ruhuma ektiği korku tohumları dallanıp budaklanmaya yüz tutmuşlardı.

O'na baktım

Ayak bastığım yere iki adım kala duran yabancıya...

Yüzünü görmek için başımı yukarı kaldırdığım an, çehresinin çarpıcı simetrisiyle karşılaştım. İri ve asi buklelere sahip siyah saçları alnına dökülüyordu. Kirli sakalları elmacık kemiğinin altından başlayarak boynuna uzanırken, burnu bu ahenge ayak uydurucasına düzgün ve sivriydi. Buğday teninin üzerinde gerilen kalın kaşları şakaklarına uzanıyordu ve her bir teli özenle yukarı taranmış gibi görünüyordu.

Çehresini oluşturan tüm ayrıntıları incelemem iki saniye sürmüştü ancak bakışları... Bakışları bin yılda anlatamayacağım kadar tehlikeli ve maviydi.

Ona kim oldukları sormadım. Sorulması gereken asıl soru başkaydı.

"Benden ne istiyorsunuz?"

Hafifçe şişkin bir yapıya sahip olan göz kapakları mavi gözlerinin üzerine yığılarak, bakışlarına gizemli ve kısık bir ayrıntı vermişti. O bakışlar kısa bir an karnıma uğradı. Ona yönelttiği soruyu önemsemiş gibi görünmüyordu.

"Dediğiniz gibi görünmüyor." diye sordu, berbat bir şeyden bahsediyormuş gibi. "Emin misiniz?"

Kızıl saçlı kız yaklaştı ve yabancının arkasında durdu. "Eminiz. Biliyorsun lider, günlerdir sınırda bekliyoruz ve haberi bize ulaştıran kaynakların sağlam."

Adam başını kendinden emin bir tavırla sağladı. "Takip edilmediniz, değil mi Efraim?"

Adının Efraim olduğunu öğrendiğim siyahi adam, yüzünde manidar bir gülümsemeyle yanıt verdi. "Bunu kendime hakaret sayarım."

Çığlık atıp birinin boğazına yapışmamak için kendimi zor tutuyordum. "Sağır mısınız? Hiç biriniz beni duymuyor mu sahiden?" Kızıl saçlı kıza bakarken, çenemi sıktım. "Beni kandırdın!"

Omuz silkti. "Kanmaya müsaittin, güzelim. Bu topraklarda hiç kimsenin kimseye güvenmeyen hakkı yok, bilmiyor musun? Kaldı ki senin konumunda bir kızın."

Benim konumuda bir kız... Ne demek istemişti?

"Cidden," Bir şey fark etmiş gibi suratına şaşkın bir ifade oturttu kız. "Bu kadar kolay olacağını hiç tahmin etmemiştim." Bakışları liderin kendisine dönük olan sırtına odaklanırken, ifadesi ciddileşti. "Ne yapacağız kızı?"

Yabancı bana bakmıyordu. Toplasam bana baktığı zaman iki saniyeyi geçmemişti. Geniş ve yapılı omuzlarını geri ittirdi. Üzerindeki yarım kollu siyah gömleğin önü açıktı ve siyah kemik atletini gözler önüne seriyordu. Yere sağlam basan uzun bacaklarını dar bir siyah pantolon sarmalamıştı.

Başıyla siyah evi işaret etti. "İçeri götürün. Sesi çıkmasın."

Boşluğuma darbe almış gibi irkildim. Yorgun, halsiz, çamurlu ve aç halime aldırış etmeden iki adımla aramızdaki mesafeyi kapattım. "Öyle bir konuşurum ki, sesim kulaklarını sağır eder. Şimdi açsınlar kapıyı yoksa-"

"Yoksa?" Başını eğdiğinde beklemediğim yakınlığı beni afallattı. Yine de geri adım atmayacaktım. "Yavşak sevgiline şikayet mi

edersin?"

Kaşlarımı sıkıp alnımı kırıştırdım. "A-anlamadım."

Omzunun üzerinden kızıl saçlı kıza baktı. "Mirel, kızı içeri al."

Topuğumu yere vurup, "Hayır!" diye bağırdım. "Hayır! Derdiniz ne bilmiyorum, ilgilenmiyorum. Burada lanet bir yanlış anlama var ve bunu anlamak zorundasınız!"

Yabancının parmakları çenesindeki sakallarını buldu, bakışları ise kızıl gökteydi. "Anlamadım, anlasana biraz."

Değil söylediklerime kulak vermek, benimle açıkça dalga geçiyordu. "Senin anladığın dilden anlatmamın hoşuna gideceğini sanmıyorum."

Parmakları sakallarında duraksadı ve bir kez daha yüzüme bakmadan, "Götürün."diye emretti."

Bana yaklaşmaya başladıklarında avazım çıktığı kadar bağırdım. "Bırakın artık beni! Hepiniz ağır ruh hastalarısınız! Siz de, geldiğim yerdeki o herif de, hepiniz!"

Son sözüm bittiğinde, keskin mavi gözleri ani bir manevrayla üzerime çevrildi. Ancak ona tek kelime daha edecek vaktim olmadı. Efraim arkadan yaklaşıp bedenimi yakalarken, Mirel önden gidip konteynıra benzeyen evin kara demir kapısını açtı.

Efraim bizi içeri soktuğu an hırsla kolunu ısırdım. İnleyerek beni bıraktı. Öfkeyle ona döndüğümde kolunu sıvazlıyordu. "Ne ısırıyorsun be! Manyak mısın sen!"

Kapının önünde duruyordu. Bunu bile bile çıkmak için hamle yapmaya niyetlendim.

"Sakın deneme." Mirel, ince bedenini koltuklardan birine bıraktı. Baştan aşağı aynı renge bürünmüştü. Siyah, hatlarını sımsıkı saran bir pantolon, siyah askılı bluz ve siyah deri ceket... Dudakları olması gerekenden kalın, burnu bir oyuncak bebeğinki gibi kalkıktı. Öyle güzeldi ki, tıpkı bir bibloya benziyordu. "Dışarı çıktığın an seni tutar ve geri getirir, üstelik Efraim kadar nazik değildir."

Omuzlarım umarsızlıkla düştü. Ellerim titriyordu.

"Otur," Başıyla karşısındaki tekli koltuğu işaret etti. "Yoksa bayılıp kalacaksın."

Birkaç adım attım ve bedenimi bir çuval gibi füme rengi koltuğa bıraktım. Anlayamıyordum, aklımı kaçırmaktan korkuyordum. Sürekli en başa dönüp duruyordum. Olanları kafamın içinde en başa sarıp defalarca izliyordum ama film bir yerlerde kopuyordu. O vakfa

girdiğim an, uykumda işittiğim diyalog, dokunuşlar, kasıklarımdaki sızı... Her biri silik silikti. Eksik parçaları bir türlü bir araya getiremiyordum.

Başımı koltuğa yasladığımda, gözlerim önce kara tavanda sonra da evin diğer ayrıntılarında dolaştı. Giriş kapısı dikdörgen biçiminde kocaman bir salona açılıyordu. Salonun sağında ve solunda birbirine bakan iki uzun koridor vardı. Duvarlar koyu gri, zemin ve tavan siyahtı. Salonun bu kadar büyük olmasına karşın kayda değer bir eşya yoktu. Tam ortaya konumlandırılan ikisi tekli olmak üzere dört füme koltuk vardı. Uzun koltuklardan birinin arkasında giriş kapısı, karşısında duran eşinin arkasında ise ufak bir bar vardı. epeyce Yuvarlak hatlı ahşap yemek masası kan kırmızı üç büyük şamdana ev sahipliği ederken, asimetrik halı kirli beyaz rengindeydi.

Evin içi de tıpkı dışarısı gibi basık ve boğucuydu.

Bedenimin aradığı yumuşaklığı bulmasını fırsat bilen göz kapaklarım ağırlaşmaya başladı. Hayır! Uyuyamazdım. Aceleyle başımı kaldırdım. Bedenimi koltuğun ucuna kaydırıp, çerçevesinin kıpkırmızı olduğuna emin olduğum gözlerimi Miren'e diktim.

"Benden ne istediğinizi söyle? Bana sadece bunu söyle."

Miren, açık mavi bakışlarını ayakta dikilen Efraim'e dikti. "Aslında..." İnce ve açık renk olan kaşlarından biri havaya dikildi. "Tahmin ediyor olmanı beklerdim."

"Neyi tahmin edeceğim!"

"Sesini alçalt, bu evde bağıramazsın."

Gözlerimi kapattım, burnumdan derin bir nefes verdim. Açtığımda daha sakindim, en azından kızın üzerine atlamayı düşünmüyordum. "Tahmin ettiğim bir bok yok. Sen söyle."

"Küfür mü ediyorsun sen?" Arkasına yaslandı ve bacak bacak üstüne attı. "Temur buna nasıl izin veriyor?"

Temur! Aydınlık kısımdaki o kumral adamın ismi buydu.

"Bizim seninle işimiz yok," dedi soğuk bir sesle. "Seni isteyen dışarıda gördüğün adamdı. Lider."

"Yani beni bulmanız, yardım etmek istemeniz ve buraya gelmemiz bir plandı, öyle mi?"

Dudakların yapay bir tebessüm belirdi. "Zeki kız..."

Efraim yaklaştı, Mirel'in oturduğu koltuğun koluna yaslandı. Kollarını göğsünde birleştirdiğinde, zaten geniş olan gövdesi iki katına

çıktı. "Doğrusunu istersen tüm planı seni Temur denen itin evinden almak için yapmıştık ama sen kendi ayağınla geldin bize. Söylesene, neden kaçıyordun?"

Onlarla konuştukça bir şeyleri çözüm kavuşturmak yerine kafam iyice bulanıyordu. "Bakın, bir yanlış anlama var. Beni neden almak isteyesiniz ki? Daha beni tanımıyorsunuz bile..."

Efraim elini ceketinin iç cebine soktu ve çıkardığı fotoğrafı bana çevirdi.

Siyah beyaz resimdeki uyuyan o kız bendim!

Hapis edildiğim beyaz evde uyurken çekilmişti fotoğraf. "Orada bir köstebeğiniz vardı..."

Efraim gülümsedi, aralanan koyu renk dudaklarının gösterdiği dişleri parlak ve beyazdı. "Evet, yardımsever bir köstebek..."

Gözlerim yırtılırcasına açılırken, hızla ayağa dikildim. "Neydi! O mu?"

Mirel, yanı başındaki adama baktı ve dudaklarını aşağı doğru büzdü. "Her zaman söylediğim gibi, her sarışın aptal değildir."

İşaret parmağım dış kapıyı gösterdi. "O herif beni neden istesin? Sizi de onu da hayatımda ilk defa görüyorum!"

Efraim yavaşça doğruldu. Suratında el değmemiş bir ciddiyet vardı. "Liderden bahsederken iki kere düşün. Mirel haklı, nazik bir adam sayılmaz." Başı omzuna meylederken, koyu renk gözleri hala benim üzerimdeydi. "Kızı onun için ayarladığın odaya götür. Perla ve Mestan birazdan burada olurlar. Lider toplantı yapacağını söyledi."

Onlara deli gözüyle baktım. "Bana daha hiçbir şey söylemediniz. Neden buradayım! Açıklamak zorundasınız!"

"Sana tek kelime bile açıklamak zorunda değiliz." Mirel ayağa kalkıp soldaki koridoru işaret etti. "Beni takip et." Birkaç adım atmıştı ki peşinden gitmediğimi anlayarak ban döndü. "Yürüsene, sırtımda mı taşımamı bekliyorsun?"

Efraim'in adımları geri gitti ve sırtını dış kapıya yasladı. Beden diliyle bana gönderdiği mesaj açıktı, kapıdan çıkamazdım. Gözlerim pencere aradı ama o da yoktu. Her duvarda gemi lambozuna benzeyen top büyüklüğünde yuvarlak camlar vardı ve içlerinden geçmem imkansızdı.

"Hala kaçmayı düşünecek kadar aptal olamazsın. Görmüyor musun? Lider istemeden değil kaçmak, Kimpras'tan burnunu

çıkaramazsın."

Avuçlarımı sıktım. Gücümün son katresini tüketmiş kadar yorgun, her an infilak edecek kadar öfkeliydim. "Allah sizin de, liderinizin de belasını versin!"

Koşar adımlarla Mirel'in önüne geçtim ve dar koridora girdim. Koridorun her iki tarafında da birbirine bakan birçok kapı vardı. Her kapının arasına siyah aynalar asılmıştı. Loş sayılamayacak kadar karanlıktı. Çünkü girişteki yuvarlak o camlardan ya da lamba yoktu. Salondan yansıyan ışık yalnızca önümü görmeye yetiyordu.

"Sol taraftaki son kapı." Mirel'in sesi arkamdan yaklaştı. "Senin için orası hazırlandı."

Alaycı bir sesle, "Çok kalmayacağım." dedim. "Zahmet etmeseydiniz."

Bu kez o önüme geçti ve bahsettiği odanın kapısını açtı. "Yerinde olsam bu kadar kesin konuşmazdım. Geç hadi, birazdan sana yiyecek bir şeyler getiririm."

Koridorun bitiş noktasındaki kapı gözüme ilişti. Sağ ve sol duvarın arasındaki kapı görece daha büyük ve eskiydi.

"Kapıyı üzerine kilitlemeyeceğim, habersiz çıkmayacağını umuyorum. Ha bu arada... adın neydi?"

Açtığı kapıdan içeri girdim. "Seni ilgilendirmez." Kapıyı sert bir şekilde yüzüne kapatıp odaya döndüm. Yaklaşık yirmi metrekareye sahip geniş odanın duvar dibinde demir bir yatak vardı. Yatağın ayak ucunda ahşap bir dolap, hemen yanında aynı ham maddeden elde edilmiş çalışma masası ve sandalye mevcuttu. İkili koyu mavi koltuğun önüne ayrı renk yuvarlak bir halı serilmişti. Kapının tam karşısında kalan duvarda üç yuvarlak pencere vardı ve dışarıdaki kızıl ışığı olduğu gibi içeri boca ediyordu.

Bedenimi beyaz çarşaflarla örtülmüş yatağa bıraktım. Uyumamam gerektiğini biliyorum. Bilmediğim, daha ne kadar dayanabileceğimdi... Gözümün üzerinde sürekli ailem vardı. Gözleriyle konuşan küçüğüm, Gülnur vardı...

Dayanmaktan daha zor olan bir şey var, diye fısıldadım göz kapaklarım taş gibi gözlerimin üzerine inerken; Güçlü yanına ihanet etmemek için, tükendiğim anda bile güçlü görünmeye çalışmak...

Karnımdaki guruldama ile gözlerimi açtım. Ne kadar geçti muamma ama içerisi daha karanlık gibiydi. Avuçlarımı yüzüme kapattım,

suratımda kurumuş çamuru hissedebiliyordum. O sırada işittiğim konuşma sesleriyle doğruldum ve bacaklarımı yataktan sarkıttım.

Kadın sesi, Mirel ve bir başkası daha...

Hızla kapıya ulaştım ve yavaşça kulpu indirdim. Kimsenin olmadığı koridora çıktım, çıplak parmak uçlarımda ilerledim. Yuvarlak yemek masasının etrafında yabancı hariç dört kişi vardı. İkisi Mirel ve Efraim'di. Diğer ikisini ilk kez görüyordum. Kız olanı en fazla on sekiz yaşındaydı. Siyah saçlı, fazlasıyla beyaz tenli ve gözleri metrelerce uzaklıktan seçebileceğim kadar yeşildi. Yanında oturan adam ince ve uzundu. Omzuna dökülen sarı saçlarına uzun yüzü ve donuk ifadesi eşlik ediyordu.

Koridorun karanlığına sığınarak onları izlerken, sırtı dönük oturanın o yabancı olduğunu biliyordum. Her ne dönüyorsa, masanın etrafındaki herkes pür dikkat onu dinliyordu.

"Sınırda kargaşa başladı." dedi sarışın adam, müthiş bir ciddiyetle. "Bizim sınır nöbetçileri geçiş vermemek için direniyor ama Lenoran sınır nöbetçileri kızın bu tarafa geçtiğini görmüşler. Temur çıldırmış durumda, çok yakında soluğu Kimpras da alacaktır."

Yabancı arkasına yaslandı. Nedense keyiflendiğini hissetmiştim. "İstediğim gibi. Gelecek," dedi kendinden emin bir sesle. "Yana yana gelecek." Sesindeki tehditvari tınıyı iliklerime kadar hissettim.

Sarışın adam kavisli kaşlarının altından ikaz edercesine baktı. "Tahmin ettiğimizden daha kalabalıklar, kız için tüm bölgeyi ve gücünü kullanacak."

Mirel'in yüzünde sinsi bir gülüş belirdi. "Bu da duyumlarımızı kuvvetlendiriyor. O kız, Temur'un hayalini kurduğu evladı kucağına almak için son şansı. Başka kim o herife saf bir sevgiyle bağlanıp çocuğunu doğurur ki? "

İrkildim, avuçlarım soğuk soğuk terledi. Benden mi söz ediyorlardı? Ya bahsettikleri çocuk... Tanrım... Lütfen akıl direncimi korumama yardımcı ol.

"Lütfen bunu bir itiraz olarak kabul etme," Yaşı ufak olan yeşil gözlü kız birleştirdiği ellerini masanın üzerine koydu. İncecik bir sesi vardı. "Az önce geldiğimde, kapısını araladım ve ona baktım. Uyuyordu. Halsiz, zayıf ve..."

"Ve?" Yabancının keskin tonlaması kızı bir an için duraksattı.

"Ve..." dedi oldukça yavaş konuşarak. "Masum görünüyordu."

Yabancı başını kaldır, kalın ve kısa bukleleri yer değiştirmek için fazlasıyla hevesliydi. "Masum... Aynı kişiden bahsediyoruz değil mi, Perla? Geçmişini belleyeceğim Temur'un gözdesinden."

"Öyle söylemek istemedim," İsmi Perla olan kız pişmanlıkla kirpiklerini kırpıştırdı. "Sadece... Ben daha farklı birini bekliyordum."

Efraim, biri düşüncelerini okumuş gibi kımıldadı. "Aslına bakarsan, ben de. Kız ya konumunun farkında değil, ya da gerçekten kafasında var. Kibirlilikle uzaktan yakından alakası yoktu. Kafa tuttu ama bence bunu kimseye güvenerek yapmadı."

Sarışın adam, üçgen çenesindeki kumral sakallarını sıvazladı. "Vay canına, merak ettim şu kızı. İsmi ne?"

Mirel omuz sikti. "Söylemedi."

Yabancı ani bir hamleyle gömleğini çıkarttığında, herkes sustu. Gömleğini koltuğa fırlattıktan sonra ellerini masanın üzerinde birleştirdi. Kollarındaki belirgin damarları görebiliyordum. Kemik atletinden taşan omuzları kaslı ve genişti.

"Adını mı merak ettin, Mestan?"

"Hayır," diye atıldı aceleyle, Mestan. "Öylesine sordum lider, merak."

Yabancı ayağa kalktı. Başı sarı ışık yayan siyah sarkıt avizeye değmek üzereydi. "Adının bir önemi yok. Kimsenin görünüşüne aldanmayın. O herife bağlı bir kadın ne denli temiz olabilir?"

Her biri başını salladı. Her biri!

"İçeride uyuyan o kız masum falan değil. O itin çocuğunu taşıyan..."

Kin kusan sesi duraksadı. O an anladım ki, o kız bendim. Zihnim uğradığı ilk zelzeleden sonra gözlerimi yakıcı yaşlarla doldurdu.

Gerçek olabilir miydi? Gerçek olabilir miydi!

Elbisemdeki lekelenme. Kasıklarımdaki sızı. Sürekli bahsettikleri tutunma...

Belleğimde beliren her anımsama birer birer moloz yığını olup mantığımın üzeri devrildi.

"Seni öldürürüm!" Sesimin canhıraş bir çığlıktan farkı yoktu. Koşar adımlarla yanında bittiğimde, yuvasını terk eden gözyaşlarım çeneme uzanıyordu. "Seni ellerimle öldürürüm!" Yumruğumu göğsüne geçirdim, kımıldamadı bile. Öyle taş gibi karşımda durmaya devam etti. Efraim müdahale etmeye yeltendiği an yabancı ufak bir el işaretiyle onu durdurdu.

İfadesiz bakışları, binbir acıyla sınanan gözlerimdeydi.

"Bana ne yaptınız?" diye sordum, omuzlarım düşerken. Duyduklarımın aklıma getirdiği ihtimaller dayanılacak gibi değildi. "Sana soruyorum be adam!" diye haykırdım dibine kadar sokulup. "Ne yaptınız bana!"

Ellerini cebine soktu. Evet, ben karşısında kıvranırken, onun yaptığı buydu.

Pencerelerden süzülen ışık sessizce aramıza düşerken, "Daha bir şey yapmadım." dedi, ruhunun zarını yırtan asi bir sesle.

"Duydum, o adamın sevgilisi olduğumu söylediniz. Siz... " Masanın etrafında oturan dört çift göze baktım. "Hamile olduğumu söylediniz. Hepiniz kafayı mı yediniz!"

Anlamamış gibi birbirlerine baktılar. Sarışın adam bana bakmayı sürdürürken, arkasına yaslandı. Yirmili yaşlarının sonlarındaydı. "Numara yapıyor. Akıllıca."

"Hamile olduğunu biliyoruz," Mirel bana küçümseyen bi bakış attı. "Bebek benden değilse, Temur'un sevgilisi sensin."

Dudağımı öyle sert dişledim ki, dişlerimin etimin içinde buluştuğunu hissettim. "Kes sesini! Burada beni anlayacak kimse yok mu? Neden hepiniz bana böyle... böyle..." Nefret edermiş gibi..."Bakıyorsunuz? Ben size bir şey yapmadım. Bakın, gitmem gerekiyor, burada olmamalıyım."

"Bu kadar yeter." Yabancının gözleri kirli elbisemde, saçlarımda ve çamurlu ayaklarımda dolaştı. "Pislik içinde. Perla, onu banyoya götür. Evimi kirletiyor."

Perla ayağa kalktı. Suratım ıslaktı. Çaresizdim ama akan gözyaşlarımın sebebi bu adama duyduğum öfkeydi. "Asıl pislik sensin! Duydun mu beni! Adi herif-"

Ani bir hamleyle kolumu yakaladı ve beni kendine çekti. Sıcak parmakları soğuk tenime saplanırken, inlememek için dudaklarımı araladım. Aynı saniye ağzımın içinden süzülen kanın çeneme doğru ince bir yol çizdiğini hissettim. Yabancının bakışları da oraya düştü. Kolumdaki tutuşu bolarırken, "Düzgün konuş!" diye uyardı, dişlerinin arasından. O an, mavi gözlerindeki kızıl yangını gördüm "Ne sana acırım, ne karnındakine. Duydun mu!"

Benden nefret ediyordu. Bana bir an önce ezilmesi gereken bir böcekmişim gibi bakıyordu. Neden? Ne yapmıştım ben bu adama?

"Bırak beni." Sesim fısıltı halinde kulaklara ulaştı. "Kimsenin acımasına ihtiyacım yok. Bırak."

"Ağabey!" Perla suratında huzursuz bir ifadeyle yaklaştı. "Lütfen bırak. Görmüyor musun? Çok kötü görünüyor."

Yabancı elini benden uzaklaştırdığı anda tenimdeki baskı yerini yoğun bir sızlamaya bıraktı. Ancak diğer kolumdaki dokunuş, yumuşacıktı. "Gel," dedi o nazik sesin sahibi. "Seni banyoya götüreyim."

Kolumu sertçe Perla'dan kurtardım. "Benim bedenimki pislik suyla gider." Kızın çimen yeşili gözlerine baktım. "Sen ağabeyinin kalbindeki kiri temizlemekle uğraş."

Çıktığım koridora geri döndüm. Kilidi yalnızca dışarıda bulunan odaya girip yatağa gömüldüm. Bedenim cenin pozisyonunu alırken, gördüğüm muamelenin altında eziliyordum. Avucumdan taşan hıçkırıklarım duvarlara sindi. İçimin yandığını, dumanların her hücremi işgal ettiğini hissettim.

"Babacığım..." Çatlayan sesim defalarca tekrar etti. "Baba... Ah, baba..."

Sarsılan omuzlarımda belli belirsiz bir dokunuşu belirdi. "Babanı mı özledin?" Bir hata yapmış gibi hemen elini çekti Perla. "Nerede o, Lenoran bölgesinde mi kaldı?"

Zorlukla doğruldum. Yatağın içinde oturma pozisyonu alıp, ellerimin tersiyle yüzümü sildim. "Hayır, İzmir de." Ona bakmıyordum.

"İzmir?" diye sordu, ilk kez duymuş gibi. "Kimpras da böyle bir yer olduğunu hatırlamıyorum."

Kısa boylu, zayıf bir kızdı Perla. Bana teddütle bakıyordu.

Alacağım cevabı bile bile sordum. Artık değil evime, şehrime hatta tüm dünyaya çok uzakta olduğumu biliyordum. "Ben neredeyim, Perla?"

Kaşları şaşkınlıkla gerildi. "Burası Safornikon ülkesi, bilmiyor musun?"

Bakışlarımı yere düşürüp, başımı iki yana salladım.

"İlk defa Safornikon'u bilmeyen biriyle karşılaşıyorum. Tuhaf..." dedi kendi kendine. "Aç olmalısın. Banyo yapmıyorsun bari yemek ye."

"Ailemle konuşmak istiyorum." Bakışlarımı yardım dilenir gibi yüzüne diktim. "Lütfen, sadece iki kelime edeceğim. İyi olduğumu

söyleyeceğim."

Dudakların birbirine bastırdı, başı üzgünce omzuna eğildi. "Ama benim telsizim yok ki, ailenin kodu ne?"

Kaldırdığım ellerimi serte yanıma indirdim. "Of!" Başımı ellerimin arasına aldığımda, yatağın bir köşesinden çöktüğünü hissettim.

"Yanlış bir şey mi söyledim? Yalan söylemiyorum, ağabeyim telsiz kullanmama izin vermiyor." Sallanmaya başladığımı kız dizime dokunana kadar fark edememiştim. "Şiss, sakin ol. İyi değilsin."

"Değilim, hafızam bölük pörçük. Hiçbir şeyi tam olarak hatırlayamıyorum."

Düşündü. Sonrasında aklına ilk geleni söyledi. "Lenoran içkisi mi içtin?"

"Ne?"

"Yatıştırıcı bir etkisi vardır ama yakın zamanı hatırlamanı zorlaştırır. Böyle duymuştum."

Diren'in, dozunu ayarlayamadığı için migrete bağırdı ilaç bir içki miydi? Gözlerimi kapattım, yeniden açmak zor olmuştu.

"Sen gerçekten iyi değilsin."

"Nasıl iyi olabilirim ki?" diye mırıldandım, çatlayan bir sesle. "Evimden koparıldım. Nerede olduğumu bile bilmiyorum. Benden nedenini bilmediğim bir şekilde nefret ediyorsunuz ve... Hamile olduğumu söylüyorsunuz."

"Değil misin?"

"Hayır, olamam. İmkansız..."

Sıkıntıyla içini çekti. "Ben senden nefret etmiyorum ama üzgünüm, yanında olduğumu söyleyemem..." Beyaz yüzünde gamzeler vardı. Ciddiyken bile yanaklarında duran iki küçük gamze... "Bana yalan söylemene gerek yok. Hamile olduğunu biliyorum. Hepimiz biliyoruz.

İçimdeki isyan bir noktadan patlak verirken, ayağa fırladım. "Kes şunu! Kes. Hamile değilim diyorum sana. Sizin bir bok bildiğiniz yok. Temur denen o adamla alakam yok benim."

Kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Onun hakkında böyle konuşman garip." Ayağa kalktı, ona zarar vermemden korkmadan yanıma yaklaştı. "Gerçekten çok garip."

"Garip olan ne?" Şu an burada olmam, hiç tanımadığım kızla bu konuşmayı yapıyor olmam berbat bir rüya gibiydi.

"Bilirsin, kehanet yüzünden. Kadın ve adam birbirlerine sahici aşk ve tutkuyla bağlı değilse evlat sahibi olamazlar. İşte bu yüzden, aşık olduğun adamdan öylesine biriymiş gibi bahsetmen çok garip."

Önüme açılan karanlık yolun sonunda sert bir duvara tosladım. Geri döndüm, koştum. Beni karşılayan şey tosladığım duvarın bir eşiydi.

"Ben hamile değilim," dedim sessizce. "Değilim. Bu koca bir yalan. Sizler aklınızı kaçırmışsınız. Bu, bu olamaz ki..." Bedenimi külçe gibi yatağa bıraktım. "Aklınızı kaçırmışsınız. Hamile değilim...değilim..."

Perla allak bullak olmuş bir ifadeyle bana son kez baktı ve yanımdan ayrıldı. Ayaklarımı yukarı toplayıp başımı yatak başlığına dayadım. Kollarım kimsesizliğimi suratıma vururcasına birbirine sarılırken, bilinmez bir evrenin kollarına düştüğümü acıyla idrak ederek kapattım bu kez gözlerimi.

Karanlığa ve bardaktan boşalırcasına yağan yağmura uyandım. Şimşek avaz avaz bağırırcasına çakıyordu. Bir süre ne yapmam gerektiğini bilemeyerek etrafıma bakındım. Midem kelimenin tam anlamıyla çalkalanıyordu ama bu umursamam gereken son husus bile değildi. Yataktan ayrılıp kapıya yürüdüm. Hiç ses yoktu. Kulpu ağır ağır aşağı indirdim, başımı aynı karanlığı paylaşan koridora uzattım. Birkaç adım attığımda, salondan gelen mum ışığını fark ettim.

Orada kimse var mıydı?

Üç saniye sonra bunun cevabı önümdeydi. Mirel bir koltukta, Efraim karşısındakinde yatıyordu. Bakışlarım direkt kapıya uzandı. Üzerinde anahtar yoktu. Açık olma ihimali vardı ve ben o ihtimale sığınmak zorundaydım. Yürümeye parmak uçlarımda devam ettim. Masanın yanından geçerken, üzerindeki şamdanı kavradım. Bu noktadan sonra kimseye acımayamazdım.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Yattığı yerden hızla kalkan Mirel üzerime gelmeye başladı. Ona döndüm ve şamdanı kafasına indirdim. Yere düşerken acıyla bağırıp Efraim'i uyandırdı.

"Siktir!" Önce Mirel'i kaldırmaya yeltendi ama asıl yapması gerekenin beni durdurmak olduğuna kanaat getirip yaklaştı. Mumun sarı ışığında, kollarıma yapışan siyah silüete sert bir tekme geçirdim.

Efraim kasıklarına aldığı darbeyle orasını tutarak sendeledi. Ayaklarımın dibine düşen şamdanın üzerinden atlayıp kapıya koştum.

Kapı açıktı!

Dışarısı ne tarafa gideceğimi kestiremeyeceğim kadar karanlıktı. Soğuk havanın sert yağmur damlaları suratıma çarparken, verandanın gıcırdayan basamaklarını indim.

"Biran! Kız kaçtı"

Efraim bu şekilde seslendi. Safir mavisi gözlerin sahibi yabancının adı buydu.

Biran.

Yağmurun cıvıklaştırdığı çamura ayak bastığım an onu gördüm. Biran'ı...

Durdum. Evin sol tarafında ilerleyen adımları durdu. Bakışlarımız kesişti.

İki bulutun hırçınca birbirine çarparak doğurduğu yıldırım aramıza düştü birden. Yağmur şimdi daha hızlı yağıyordu. Göğsüm korkuyla inip kalkarken, bakışlarımı keskin bir jilet gibi üzerinden ayırıp tahta kapıya diktim.

Yapabilirdim.

Yapmaktan başka çarem yoktu.

"Kal orda," Sesi geceyi ilmek ilmek sökerken, bundan bir adım sonra ne gecenin ne de benim yaralarım yama tutmayacaktı. "Canını yakarım."

Yakardı. Güçlü ve heybetli bir adamdı. Karşısında hiç şansım yoktu ama bu, ona itaat edeceğim anlamına gelmiyordu. İçim içimden çıkarcasına koştum. Bahçe kapısına ulaştığım an ensemde hissettiğim nefesi, avcının parçalamak üzere olduğu bir av olduğumu haykırıyordu.

Güçlü kolunu karnımın üzerinden sardığı an, sırtım sertçe göğsüne çarptı. "Gel buraya," Boğuk sesi kulağımın dibindeydi. Nefesi de tıp kendisi gibi kudretliydi. "Kaçabileceğini mi sanıyorsun?"

Beni kendisine çevirdiğinde karşı koyamadım, yüzümü ona döndüm. Ne şanssızdı ki bana bakacak vakti olmadı. Son beş dakika içinde içinde ikinci kere kalkan tekmem yabancının kasıklarına indi. Efraim'e indirdiğimde çok daha sert ve isabetliydi! Hırlayarak ellerini üzerimden çekti. O sırada kaçabileceğimi sandım ama öyle olmadı. Bu kez saçlarımdan yakaladı. Attığım çığlıkla birlikte yere düştüğüm an

beni kucaklayan çamur neredeyse su kıvamındaydı. Üzerime eğildi, tekmemi bu kez dizine indirdim ama bundan zararlı çıkan ben olmuştum. Üzerime düşüşünün verdiği acı tüm kemiklerimin aynı ayda kırılışıyla eş değerdi.

"Sikeyim!"

Koca bedeni yanıma devrildi, kalkmak için yerden destek almak istedim ama avucum çamurun üzerinde sabun gibi kayıyordu. Kolları bedenimi göğsümün hemen altından yakaladı, kurtulmak için kendimi geri ittim. Bu hamlem yalnızca çamurun içinde yuvarlanmamıza sebep olmuştu.

"Bırak! Hayvan herif! Bırak beni!"

Savurduğum çamur yüzüne geldi. "Lan!" Hırıltılı sesi kulağımın dibindeydi. O beni kaldırmaya çalıştıkça ben çırpınmaya devam ediyordum ve tüm bunların sonucunda çamurun içinde debelenip duruyorduk. Kırpıştırdığım kirpiklerimde, ağzımın içinde çamuru hissediyordum. O çamuru tükürmem gereken en güzel yer bana orantısız güç uygulayan adamın suratıydı.

Ben de öyle yaptım, ağzımın içindeki çamuru yabancının suratına tükürdüm. Bu sırada tam üzerimdeydi ve sol bileğim parmaklarının arasındaydı. Durdu, gözlerini birkaç saniye için kapattı, açtığında yumruğunu bir balyoz gibi kulağımın dibine indirdi.

Sıçrayan çamur tamamıyla suratımdaydı ve şimdi ağzımda daha fazla çamur vardı.

Onu çimcikledim, vurdum, tekmeledim. Tüm gücümü ona karşı koymak için kullanıyordum. Yağmur ve çamurun üzerimizde yarattığı ağırlık giderek bir bataklığa dönüşürken, sabrını tükettiğim adam beni yere savurdu. Nefes almaya bile vaktim olmadı. Bileklerimden tuttuğu ellerimi başımın üzerinde sabitlerken, çamurlu ve soluk soluğa kalan bedenini üzerime bıraktı.

Yağmur çok daha hızlıydı, gece çok daha kızıl. Korkum göğsümü ikiye ayırıyordu ve keskin soluğu o yarığa doluşuyordu.

Islak bukleleri yüzüme, nefesi boynuma düştü.

"Bunu yalnızca bir kere söyleyeceğim. Bana bak kızım, karnında başka bir adamın çocuğunu taşıman sikimde değil, benim bataklığımdasın ve seninle işim bittiğinde burdan yalnızca cesetin çıkacak."

Sizce Biran'ın derdi ne?
Ve siyah kalplerimiz buraya

4. BÖLÜM: "Kızıl Esaret"

Selam

Ennn uzun bölüm oldu. Çookça yorumlarınızı, oylarınızı bekliyorum.
Umay Umay& Cem Adrian ~ Anlat Onlara
İkiye On Kala ~ Kentsel Dönüşümler
Keyifle okuyun.

Ve azrail, ölüm çıngırağını benim için salladı.

Yükselen şeytani ses zihnimin kıvrımlarına sızarken, üzerimizde dolaşan kara bulutların azat ettiği damlalar asit kadar yakıcıydı.

Başım geriye gitti, ıslak dudaklarım aralandı. Havaya bıraktığım uzun soluklar yabancının çamurla lekelenen çehresine uğruyordu. Aynı saniye, bakışlarındaki katıksız nefreti gördüm.

O nefret, tek başına tozu dumana katacak kadar kudretliydi.

Kendimi savunmak için tutuşundan kurtardığım elim, bilincimin sarsılmasıyla başımın yanına düşüverdi. Görüş açıma uğrayan pus, buraya kadar, diyordu. Karşı koyacak gücün kalmadı.

Bitti.

Anlamsız bir sessizlik geceye ilişirken, yabancı ayağa kalktı. Nefesi düzensizdi. Üzerimize doğrultulan fenerin ışığında, varlığı tüm heybetiyle başımda dikildi. Tıpkı benim gibi kuru ve çamursuz tek noktası yoktu. İri parmaklarını siyah, ıslak buklelerine daldırdı, onları arkaya itti. Kapanmak için can atan göz kapaklarımla hummalı bir savaşa girişirken, parmaklarımı kıpırdatmaya çalıştım. Ne yazık, bu bile mümkün olmamıştı. Kalçalarıma kadar sıyrılan elbise, çamurun içinde rastgele uzanan bedenime yapışmıştı. Yüzüme, çıplak bacaklarıma ve parmak uçlarıma damlayan yağmur taneciklerini hissedebiliyordum. Bir an sonra o his de beni terk etti. Korkunç bir

şimşekle birlikte gözlerimi kapattım ve ruhumu yutmak isteyen derin karanlığa teslim oldum.

Duyularım kendini tamamen kapatmadan bir an önce, bir çift kol sırtımdan ve bacaklarımdan kavradı. Tek hamlede havalandım. Çamura batıp çıkan ayak sesleri bedenimi olduğu yerden uzaklaştırırken, özgürlüğümü zelzeleye uğratan o ses, duyduğum son sesti.

“Kızı zincire vurmadan önce onu elinden kaçıranları çamura oturtacağım!”

■

Gözlerimin açılmak istememesinin acı nedenleri vardı; uyandığımda kendimi evimde, yatağımda, küçük kardeşimin yanında bulamayacak olmak, her şeyin bir kabustan ibaret olduğunu fısıldayan umudumun yanıldığına şahit olmak.

Umut biterse ne kalırdı geriye? Koca bir hiç.

“Ona ne giydireceğiz?” diye sordu o yumuşak, tanıdık ses. Bu, Perla’ydı.

“Şimdilik hiçbir şey. Delinin teki olduğunu tahmin edemedik. Eve gidip onun için kıyafet getirene kadar bu şekilde bekleyecek.”

Perla huzursuzca soludu. “Yıkarken kolundaki iğne izlerini görmüş olmalısın. Ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?”

“Her şey,” dedi, Mirel olduğunu ancak idrak edebildiğim öteki kadın sesi. “Konu Lenoran bölgesi ve oranın lideri ise tüm pislikler olası.” Biraz bekledikten sonra yeniden söze girdi. “Bizimle eve gelecek misin?”

“Hayır. Ağabeyim şu an çok öfkeli. Yapabileceklerini kestiremiyorum. Mirel, bana da biraz kıyafet getirebilir misin? Bir süre burada kalmam gerekebilir.”

Bedenimdeki veca adım adım kendini hissettirirken, anlık bir ürpertiyle kendimi sıktım.

“Ağabeyinden izin aldın mı? Pek misafirperver olduğunu söyleyemeyeceğim.”

Her nerede yatıyorsam bir tarafı hafifçe çöktü. “Kendi adınıza konuş. Burada kalmam onu mutlu edecektir.” Duraksadı. “En azından dört sene öncesine kadar ederdi…”

“O zamandan beri çok şey değişti, Perla. Biliyorsun.”

Perla, üzüntüyle içini çekti. Çok yakınımdaydı. “Biliyorum. Yine de evimi ve ağabeyimi çok özlüyorum.”

Yavaşça gözlerimi açtım. Aynı saniye umudum camdan vazo gibi yere düşüp tuzla buz oldu. Evimde değildim. Her şey gerçekti. Bu insanlar gerçekti.

Perla yattığım yatağın kenarında oturmuş, dolu gözleriyle etrafına bakıyordu. “Ne bu evi sevebildim. Ne ağabeyimin dönüştüğü insanı…” Çimen yeşili gözlerindeki kırıklık, içimdekinin bir eşiydi. O gözler beni bulduğunda, kiraz renkli dudaklarını birbirine bastırdı. “Uyanmışsın.” Ayağa kalktı ve sırtını döndü. Yüzüne götürdüğü elleriyle nemli gözlerini kuruladığını tahmin etmek zor değildi.

Birden görüş açıma Mirel girdi. Yüzü, boynu ve siyah kıyafetleri çamur içindeydi. Bunun nedenini bilemezdim ama alnındaki yara izine bizzat sebep olduğumun farkındaydım. Gözleri beni bulduğunda, donuk ifadesine ani bir kızgınlık yerleşti.

“Uyandın mı, baş belası!”

Mirel’in yatağa yaklaşmasıyla Perla aramıza girdi. “Sakin ol. Şimdi sırası değil.”

Mirel kaşlarını çatarak ona döndü ve alnındaki yaklaşık üç santimlik yara izini gösterdi. “Sakin olmak mı? Bana ne yaptığına bir bak Perla!” İşaret ve baş parmağıyla üzerindeki çamurlu kazağı tuttu ve iğrenerek baktı. “Ne halde olduğumun farkında mısın?”

“O yarayı bilmem ama seni ve Efraim’i çamurda yuvarlayan kişinin ağabeyim olduğunu gördüm.”

Mirel uyarıcı bir tonla, “Efraim değil,” diye düzeltti. “Efraim ağabey.”

Son kelimesinin üzerine yaptığı vurgu Perla’nın hoşuna gitmemişti. “Neyse ne.” Bana baktı. Benden bahsedecekti ama ismimi bilmiyordu. “O uyandığına göre gidebilirsin. Böylelikle üzerindeki pis kıyafetlerden de kurtulmuş olursun. Valizimi odamda, hemen kapının arkasında bulabilirsin. Nelere ihtiyacım olduğunu tahmin edersin. Lütfen bolca kıyafet ve iç çamaşırları koy.”

Mirel kollarını göğsünde birleştirdi, dirseklerine dökülen kızıl saç tutamlarında bolca kurumuş çamur vardı. Yine de ondan daha kötü bir durumda sayılabilirdim, çünkü bedenim yalnızca beyaz bir çarşafa sarılıydı. Çarşafın açıkta bıraktığı kollarım ve bacaklarımda hiç leke

yoktu. Nemli saçlarım sabun kokuyordu. Yatakta doğrularak, bana ters bakışlar atan Mirel'e aynı karşılığı verdim.

"Bu kıza dikkat et. Aksi takdirde ağabeyinin bir sonraki gazabına uğrayan sen olursun." Perla'ya söz hakkı tanımadan odadan çıktı. Anlaşılan o ki, beni ellerinden kaçırmak Efraim ve ona pahalıya patlamıştı.

Perla az önce oturduğu köşeye çöktü. Ben de oturma pozisyonu alarak sırtımı demir yatak başlığına yasladım. Son yaşadıklarım zihnimde hayal meyal canlanıyordu. Benim için hazırlanan bu odaya yeniden nasıl getirildiğim hakkında ise en ufak bir fikrim yoktu.

"Seni ben yıkadım." Perla, aramızdaki sessizliğe, kısık sesiyle müdahale etti. "Ama üzerindeki o elbiseden başka bir şeyin olmadığı için giydiremedim."

Zaman, kafamın içinde bir yerde durmuştu. Olmaması gereken bir yerde, olmaması gereken bir anı yaşıyordum. Belki de bu yüzden ne söylemek istediğimi kestiremiyordum.

Gözlerimi üzerimdeki beyaz çarşafta birleştirdiğim tırnaklarıma düşürdüm. En son gördüğümde içleri toprakla doluydu.

"Adını söylemeyecek misin?"

Yanıt alamayacağını anlayarak konuyu değiştirdi. "Bunu yapmamalıydın. Yani… Kaçmaya çalışmanı anlıyorum ama ağabeyime verdiğin karşılığın ne tür bir cesarete dayandığını çözemiyorum."

Sessizliğim duyduğum son sözlerle sekteye uğradı. "İlk anda teslim mi olmalıydım? Olması gereken bu muydu?"

"Hayır, yanlış anladın. Söylemeye çalıştığım şey bu değil. Sadece seni kıskıvrak yakalayacağını bile bile ona tüm gücünle karşı koydun. Kendinde olduğun son ana kadar!"

Benim nezdimde olması gereken davranışı neden garipsemişti? Bunu merak ettim ama üzerinde durmadım. "Perla, adın buydu değil mi?"

Onaylamak için başını salladı.

Derin bir nefes aldım ve sordum. "Ben neredeyim?"

İfadesi yüzünde gerildi. Problem vereceği cevap değil, aldığı soruydu. Bunu görebiliyordum. "Sana bunun cevabını verdim. Gerçekten bilmiyor musun?"

Evet, bana bir cevap vermişti. Ancak verdiği cevabı mantığım şiddetle yadsıyordu. "Benden ne istediğinizi sormaktan yoruldum. Bana daha açık bir cevap ver."

Ütülenmiş kadar dümdüz olan siyah saçlarını kulağının arkasına iliştirirken, söyleyeceklerini kafasında toparlamaya çalıştı. “Dediğim gibi, bu sorunun başka bir cevabı yok. Safornikon Ülkesi’nin kızıl bölgesinde bulunuyorsun. Liderinin Biran Nuh olduğu, Kimpras bölgesi.”

Biran Nuh.

Bakışlarında kızıl bir cehennemi barındıran o adamın adı buydu.

“İzmir de değilim,” dedim, acı bir mırıldanış ile. “Dünya da bile değilim…” Bu gerçeği kabullenmek dudaklarımın titremesini sebep oldu. Başka bir evrendeydim. Bambaşka ve acımasız bir evrende...

“Dünya mı? Sen gerçekten Lenoran içkisi içmiş olmalısın. Ne söylediğini anlamıyorum.”

Parmaklarım boğazımı sardı. Anlamayacağını bile bile, “Buraya ait değilim.” dedim. “Ben buraya ait değilim.”

Perla, minyon bedenini ayağa kaldırırken, çatılan ince kaşları durumu kavrayamayışının en belirgin göstergesiydi.

“Ne demek bu? Buraya ait değilim, ne demek?”

Beni anlayabilir miydi? Buraya düştüğümden beri beni Perla’dan başka dinleyen olmamıştı. O anlamazsa kimse anlamazdı. Üzerimdeki çarşafın eteklerini tutarak ayağa kalktım ve karşısına dikildim. Kendimi böyle bir konuda izah etmeye çalışmak deli şaçmasıydı ama içinde bulunduğum vaziyet bana başka seçenek sunmuyordu.

“Dünyanıza ait değilim Perla. Buraya ait değilim. Anlıyor musun?” Ellerimi iki yana açtım. Yuvarlak pencerelerden sızan kızıl ışık bizimleydi. “Burada doğmadım. Burada büyümedim. Hayatım boyunca topraklarınızın adını bile duymadım!”

Bir süre anlamasızca suratıma baktı. Sanki tuhaf olan içinde bulunduğumuz durum değil, benim söylediklerimdi. Adımları geri çekilirken, dudakları yalnızca kendisinin duyabileceği sözcükleri telaffuz etmek için kıpırdadı.

Gitmek için arkasını döndü an, “Bekle!” diyerek onu durdurdum. Omuzlarım çaresizlikle düşerken, bu soruyu sormak zorunda olmak, benliğime ağır darbeler indiriyordu.

“O… Bana ne yapacak?”

Yüzünü bir kez daha benden tarafa dönmedi. Zaten cevabı da ölüm kadar bilinmezdi.

“Ne isterse onu…”

Silik ve kasvetli gece camlara ince yağmur damlalarını bırakırken, gözüm bir an olsun üzerlerinden ayrılmıyordu. Bedenimde bana ait olmayan bir çarşafla, bana ait olmayan yatağın ucunda otururken, bana ait olmayan zamana dalmıştım. Ne kadar geçmişti, muamma… Ne kadar geçecekti, çok daha büyük bir muamma. Son birkaç saattir hissedebildiğim tek şey midemdeki kazınma hissiydi. Geçmesini beklemek bir işe yaramıyordu. Damlaların ötesini görmeye çalıştım. Hava hala çok koyu bir kızıldı ama muhtemelen gece son demlerini yaşıyordu. Mirel denen kızın yakınlarda geleceğini sanmıyordum. Ya Perla? Yüksek ihtimalle uyuyordu. Koridorda hiç adım sesi duymamıştım. Belli ki yabancının odası karşı koridorda bulunuyordu. Eğer mutfak bulunduğum koridorda ise, zavallı midemi susturabilirdim.

Bunu düşünmek canımı sıkıyordu ama maalesef hayatın böyle absürt zorunlulukları vardı.

Yavaşça ayağa kalktım. Tereddüt etmem yersizdi. Kıyafetsiz kaçamayacağıma göre kapıya yaklaşmayacaktım. Dolayısıyla yakalanma ihtimalim de yoktu. Karanlığa çalan loş koridora önce başımı uzattım.

Bir.

İki.

Üç.

Dört.

Beş.

Altı.

Yedi.

Tam yedi kapı vardı. Biri değilse diğeri, o değilse öteki mutfak olmalıydı. Dilime pelesenk olmuş küfürlerden birkaçını homurdanarak dışarı çıktım. Oldukça yavaş ilerledim. Önce kapısı aralık olanlara bakacaktım. Gözlerimin yetersiz ışığa alışmasını beklemek ve içeride ne olduğunu seçebilmek dakikalarımı alıyordu. En nihayetinde odalardan altısının kaldığım odadan bir farkı olmadığını görebildim. Son baktığım odada Perla uyuyordu. Misafir sevmeyen bir adam için bu kadar yatak odası ne işe yarıyordu? Bakışlarımla salona giden ince yolu kontrol ettim. Herhangi bir hareketlilik ile karşılaşmayınca, gözümü koridorun en sonundaki kapıya diktim. Tam karşımdaydı.

Henüz bakmadığım son kapı orasıydı.

Buz kesen parmak uçlarında yükseldim ve pürüzsüz zemine sessiz adımlarımı bıraktım. Kulpu indirdiğim an aradığım karşımdaydı. Belki de hayatımda gördüğüm en büyük mutfak, salonda bir eşi bulunan siyah sarkıt avizenin sarımtırak ışığıyla aydınlatılmıştı. Sol kısımdan başlayan mat siyah dolaplar ve siyah tezgah aralıksız devam ederek sağ duvara uzanıyordu. Tam ortaya konumlandırılmış ada tezgah dikdörtgen biçimindeydi ve onun da rengi simsiyahtı. Avize ada tezgahın tepesindeydi. İçeriye girip kapının arkamdan kapanmasına izin verdim. Sağ ve sol yanımda bulunan yarım metrelik gri duvarların üzerinde kalın ve taş kulplar vardı.

Duvarda kulp!

Tezgahların üzerinde buranın mutfak olduğunu ele veren tek bir nesne bile yoktu. Her noktasına sıkıcı bir düzen hakimdi. Ortada bulunan tezgahın dolabını açtığımda, beyaz tabakların dik bir şekilde arka arkaya dizili olduğunu gördüm. Işıldayan kaşık-çatallara, bardaklara ve her biri siyah saca benzeyen tencerelere de aynı düzen hakimdi. Gözüm buzdolabı aradı ama garip bir şekilde yoktu. Burası bir mutfaksa mutlaka yiyebileceğim bir şeyler olmalı, diye geçirdim içimden. Dolapların bitiş noktasına yöneldim, çekmeceler hemen önümdeydi. Rastgele birini çektiğimde,parlak, kırmızı bir kutu gözüme ilişti. Kutunun kapağını kaldırdım ve dudağımı yalamama sebep olan lezzetli manzarada göz gezdirdim. Rengarenk, yuvarlak şeyler tıpkı birer kurabiyeye benziyordu. Kutuyu bir hazineymiş gibi kavrayıp içinden mavi renkli olanını aldığımda, kurabiye olamayacak kadar yumuşak olduğunu fark ettim. Ancak ne olduğu hakkında fikir yürütemeyecek kadar açtım. Normalde üç ısırıkla ancak bitirebileceğim ebatı olduğu gibi ağzıma tıktım ve saniyeler içinde mideme gönderdim. Sonra turuncu olanı için aynı şeyi yaptım. Moru, kırmızısı ve yeşili için de... Kura
biyeye benziyordu ama değildi, Tropikal bir meyve gibi kokuyordu ama içinde meyve olmadığına yemin edebilirdim. Son olarak pembe olanını ağzıma attım, içlerinden en büyüğü olacak ki yanaklarım iyice şişmişti.

Gözlerimi kapatıp çenemin dinlenmesini bekledim. Hayatımda ilk kez bir şey yemekten yorulmuştum.

“Bakın burada ne var?” Kapının çarparak çıkardığı gürültüyü o adamın alaycı sesi takip etti. “Bir sonraki hamlesi için güç toplayan

yavru bir kuzu.”

Ağzımdaki lokmayı çiğnemeden, öylece yuttum. Ellerim çarşafın göğsümde birleştirilmiş uçlarına giderken, mutfak kapısının önünde beliren varlığına canice baktım.

Üzerinde tıpkı benim gibi tek parça vardı. Antrasit bir eşofman. Yalnızca bu.

Çıplak ve iri ayaklarının siyah zemin üzerindeki varlığından bakışlarımı aldım. Çıplak ve iri gövdesini atlayarak direkt gözlerine baktım.

“Daha yanlış bir benzetme duymamıştım.” Duruşumu dikleştirdim. Birinin karşısında omuzlarımı düşürmek, hayatımın hiçbir döneminde karakterimin parçası olmamıştı. “Bu durumda… Sen de kurt mu oluyorsun?”

Saatler öncesini anımsadım. Hafızama canlanan ilk şey ıslak ve çamurlu bukleleri idi. Sanırım bu yüzden bakışlarım önce oraya gitti. Artık ıslak değillerdi ancak kuru da sayılmazlardı. Siyah, kalın ve nemli bukleler, başının arkasına, kulaklarının üzerine ve alnına eşit bir şekilde dağılmıştı.

Dudaklarında yapay bir gülümseme can buldu. O an istemsizce fark ettim; dudakları kıvrımları fazlasıyla belirgin olan tam eros yayını andırıyordu.

“Kurt.” Başı yerdeydi ve kuytu köşesinden çıkardığı fısıltısı karanlıktı. “Kaplan. Avcı.” Bakışları yayından fırlamış bir ok gibi bakışlarımı buldu. “Katil.”

İki bulutun birbirine çarparak doğurduğu şimşeğin beyaz ışığı cama çarptı. İrkildim. Siktir! Bunu yapmamalıydım.

Ve bir kez daha gülümsedi. “Bana ne dersen de. Sıfatlarla ilgilenmiyorum.””

Bir adım attı. Attığı ikinci adım, olduğum yerde kalıp kalmamak konusunda düşünmeme sebep oldu. Üçüncü adımında seri bir karar verdim ve geriye giderek ada tezgahı aramıza aldım.

“Bunu neden yapıyorsun?” Gözlerim bakmaktan kaçındığım mavilerini buldu. “Ben sana hiçbir şey yapmadım.”

Başını ağır ve güvenilmez bir tavırla salladı. “Yapmadın.” Yuvarlak, sarkıt avizenin yetersiz sarı ışığı, aramızdaki yarım metrelik mesafenin üzerine akıyordu. “Ben de aksini söylemedim.”

Dudaklarım üzerinde düşünülmemiş yeni bir cümle için aralandı. Korkuyor muydum? Korktuğumu kendime inkar edemeyeceğim kadar… Ancak bunu onun önüne serebilecek en ufak bir mimik barındırmadım yüzümde.

“O zaman,” Yüzüme dökülen kabarık saçlarımdan bir kısmını sol kulağımın arkasına iliştirdim. “Neden buradayım?”

Avuçlarını tezgaha bastırdı ve eğildi. Birkez daha geri çekilmek istediysem de kendime mani oldum.

Şimdi daha yakındı.

Şimdi daha savunmasızdım.

Avuçlarıyla beton tezgaha sağlam bir baskı yapıyor olacak ki, alt kollarının sertleştiğini ve iç kısmında bulunan mor damarın kabardığını gördüm. O andan itibaren bakışlarım istemsizce gövdesinde dolaşmaya başladı. Teni bronzdu. Yapılı kolları ve girintili çıkıntılı karın kasları hiç durmadan spor yaptığını haykırıyordu. Geniş omuzlarına rağmen ince bir beli vardı. Ve o belden düşmek üzereymiş gibi duran eşofmanın açıkta bıraktığı adonis kasları baktığım son noktasıydı.

Bakışlarımı bir suç işlemiş gibi oradan aldım.

“Perla zırvaladıklarını anlattı.” Dağınık ve gergin kaşlarının altındaki safir mavileri yüzümde oyalandı. “Buraya ait olmadığını söylemişsin.”

Karanlık bir tünelde ışık görmüş gibi atladım. “Evet! Evet söyledim çünkü gerçek bu. Buraya ait değilim. Sizi de ülkenizi de tanımıyorum!”

Tezgahtan ayrılan eli havalandı. İşaret parmağının dış boğumuyla burnuna dokunurken, tavrı ve ifadesi, bana inanıp inanmadığını gösteren herhangi bir ipucu vermiyordu. “Demek buraya ait değilsin.”

Parmaklarım çarşafın ince kumaşına, umuda tutunur gibi tutunuyordu, sıkıca. “Kavrayabilmen için kaç kere daha söylemem gerekiyor. Değili-”

Tezgaha inen eli bu kez sertti. Onu sinirlendirmiş miydi? Öfkeli görünmüyordu. Her ne ise, cümlemi tamamlayamadan beni susturmayı başarmıştı. “Söylesene, oyun mu oynuyorsun yoksa bir kaçık mısın?”

“Gerçeği söylüyorum. Buraya ait değilim. Bak, eğer beni dinlersen…”

Beni dinleyip dinlemediğinden bir türlü emin olamıyordum. Ne ara tezgahın üzerine bıraktığımı bilmediğim kutuya kaydı bakışları.

Yavaşça kapağını araladı ve içinde kalan son bir taneyi aldı. “Mutfağıma girmek için izin istediğini hatırlamıyorum.”

Yumruğumu sıktım. Eğer arada çarşaf olmasaydı, hiç şüphesiz tırnaklarım avucumu deşerdi. Bu adama hakettiklerini söyleyememek cam kırıkları gibi boğazıma diziliyordu ancak üzerimde bir bez parçasıyla, onun evinde, onun mutfağında ona kafa tutacak kadar da aptal değildim.

“Acıkmıştım.”

Bakışları bir an karnıma uğradı. Bu öyle kısa sürmüştü ki, belki de bana öyle gelmişti. “Kendini ordan oraya atmak yerine aç olduğunu söyleseydin, fare gibi gizlice bir şeyleri tırtıklamana gerek kalmazdı.”

Mutfağında yakalandığım için yersiz ve geç bir utanç yaşıyordum ama asıl derdim bu değildi. “Ben kendimi oradan oraya atmadım. Yalnızca… Yalnızca kurtulmak için uğraşıyordum. Evime geri dönmek için…”

Evim. Bunu dillendirmek içime derin bir kederi boca etti.

Parmaklarının arasındaki lokmayı ağzına attı ve sinir bozucu bir yavaşlıkta çiğnedi. Serzenişlerimi anlamıyordu, anlamayacaktı. Beni parmaklıkları bile olmayan bir kafese koymuştu. Kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu.

Peki bunu neden yapıyordu?

“Evin,” diye tekrar etti. “Kast ettiğin sevgilinin beyaz evi mi yoksa sana ayrı bir ev mi açmıştı?”

Sözleri, yumruklarımı birer külçe gibi ağırlaşarak iki yanıma düşürdü. Ben kolayca ağlayabilen bir kız değildim, hiç olmamıştım.Ancak şu an, karşımdaki adam beni itham ederken, gözlerim yakıcı yaşlarla dolmuştu.

Uzandım, orta tezgahın alt çekmecesini açtım ve hiç düşünmeden beyaz tabakları ona doğru fırlatmaya başladım. Bunu yaparken öylesine hırslanmıştım ki, ne tepkilerini ne de başıma gelebilecekleri umursamıyordum. Tabaklar müthiş bir hızla havada uçuyordu. Kimisi yere, kimisi duvara kimisi tezgaha çarparken, kırık parçalar yağmur gibi başımızdan aşağı yağıyordu. Nefes nefese elime geleni fırlatırken, boğazım patlarcasına bağırıyordum ancak ne söylediğimi kendim de anlayamıyordum.

Fırlatmak istediğim son tabak parmaklarımın arasından kayıp giderken, havada birleştirilen bileklerim sertçe duvara yaslandı.

Hissedebildiğim ilk şey nefes nefese inip kalkan göğsümdü. İkincisi ise suratıma vuran öfkeli ve soğuk soluk. Bakışlarımı yukarı kaldırdığımda, yüzüme eğilen karanlık yüzünü ve alnından şakağına doğru kalın ve biçimsiz bir yol izleyen koyu kırmızı kanı gördüm.

“Sen!” dedi, ürkütücü bir fısıltıyla. “Kana mı susadın!”

Kana susamak.

Ruhumun kanamaya başladığını henüz hissediyordum.

Ruh, kanar mıydı?

“Bırak.” Çarşaf, bedenimin üzerinde gevşedi. Bunu hissetmek sesime tiz bir tını yansıttı. “Bırak, dedim! Bırak!”

Bileklerimi tek eliyle sabitlediği duvardan kurtarmaya çalıştım. Her çırpınışım çarşafın üzerimden biraz daha kaymasına sebep oluyordu. Durdum. Hızlanan nefesim ve göğüs kafesinde hırpalanan kalp atışlarım veryansın ediyordu.

“Bırak.” İşte şimdi sesim onun istediği gibi çıkmıştı. Yavru bir kuzu gibi.

Safir mavileri, usulca aşağı kaydı. Çarşafın tutunmaya çalıştığı göğsüme baktığında, dudaklarımı dişledim. “Bırakayım mı?” Nefesinin saç diplerime uyguladığı baskı, tutuşunun bileklerime uygulağı baskı kadar yoğundu.

Bu adam, dipsiz, karanlık ve boş bir mezara benziyordu.

“Bunu bana kim söylüyor?” Bakışları yeniden gözlerimi buldu. Yolculuğuna alnının sol köşesinde başlayan kan damlası, sakallarıyla buluşmak üzereydi. Sakalları… Soluk siyah, gür ve hırçın sakalları elmacık kemiğinin altından nizami bir sırayla başlayarak boynuna uzanmıştı.

Yineledi. “Kim söylüyor?” Sesi kati surette yükselmiyordu ancak bu kez çok daha katıydı.

Derin bir nefesle göğsümü şişirdim. Şimdi çarşafın göğsümdeki tutunuşu daha sağlamdı ancak uzun süre böyle kalamayacağım aşikardı.

Göz kapaklarım ağır ağır bakışlarımı perdelerken, nefesimi içimde tutmaktan başka çaremin olmadığını biliyordum. Tanrım, buna ne kadar dayanabilirdim?

“Kırk beş.” Soğuk nefesini kulağıma yaklaştırdı, kendimi daha fazla sıktığım başka bir an hatırlamıyordum. “En fazla elli. Bir saniye daha fazla değil.” Yakınlığının duyularıma armağan ettiği koku, gizemli bir

tütsü kokusuydu. Zihne dolanan baharat ve amber kokusuydu. “Bekleyebilirim.”

Boğazımın yandığı hissettim. Başım döndü. Zihnim bir şey düşünmeme izin vermedi. Soluğum, onu dışarı bırakmamam için sivri tırnaklarını ciğerlerime geçirdi.

Yenildim.

Başımı önüme eğdim, nefesimi dışarı bırakırken, fısıldadım. “Rozelin.”

Çarşaf inen göğsümden kayıp gitmek üzereyken, bileklerimdeki baskı aşağı intikal etti. Göğsümün tam ortasına!

Gözlerimi açtığımda, bronz ve büyük parmakları göğsümde gördüm!. Belki bir saniye gecikse üzerimden düşen çarşaf bedenimi üryan bırakacaktı ama gecikmemişti. Ağlayamadığım için dişlerimi sıktım. Göğsümün orta yerindeki baskısı yalnızca çarşafı orada tutmakla kalmıyordu.

Kalp atışlarımı da avucuna bırakıyordu.

“Ne demek?”

Gerçekten ona adımın anlamını söyleyeceğimi mi düşünüyordu?

Alaycı bir tebessümle kıvrıldı dudaklarım. “Gökten düşen ilk şeytan, demek.” Omuz silktim. “Doğrusunu istersen, adımın anlamı ile karakterimin bağdaştığını söylerler.”

Bakışları gözlerimde gezinmeye başladı. Bunu öyle yavaş yaptı ki, baktığı sanki bir çift göz değil büyük ve karışık bir tabloydu. “Bunu söyleyenler sana yüzeysel bakmış.” Gözlerindeki küçümsemeyi gözlerime kazıdı. “Sen yalnızca sivri tırnaklarıyla övünen bir yavru kuzusun, inan bana.”

Başımı kaldırdım. Yüzlerimizin birbirine daha yakın olacağını bile bile yaptım bunu. “Zehirli tırnaklarım yüzünden gebermeye başladığında, gözlerime bak ve bunu yeniden söyle.”

Mutfak kapısı sert bir darbeyle açılırken, yabancı yeniden bileğimden yakaladı ve avucumu çektiği avucunun yerine, göğsüme bastırdı. Birkaç adım uzaklaştığında, içeride yalnız değildik.

“Lider!” Mirel, porselen kırıklarının üzerine bastığı anönce duraksayarak geri çekildi. Açık mavi gözleri darmadağın olmuş mutfakta aceleyle gezindikten sonra üzerime çevrildi. “Ah! Ne oldu burada?” Çenesini sıkarak işaret parmağını salladı. “Yine ne halt ettin sen!”

Yabancı aramıza girecek iri bir adım attığında, Mirel'in yüzündeki öfke kırılarak endişeye evrildi. "Biran… Alnın." Adımları kırık parçaların arasından sıyrılarak yabancıya ulaştı. Elini alnına doğru kaldırdı ama dokunmadan geri indirdi. "Nasıl oldu bu?"

Yabancının sırtı bana dönüktü. O an fark ettim ki alnındaki yaranın bir eşi de omzundaydı. Yani atışlarımın hepsi ıska değildi.

"Yok bir şey." dedi, kestirip atan bir tavırla. "Toplayın burayı."

Yabancının adımları kapıya ulaştığında Mirel bağırdı. "O yaptı! O toplayacak. "

Yabancının başı omzuna çevrildi. Ancak ikimize de bakmadı. Belli belirsiz bir baş hareketiyle beni işaret ettikten sonra Mirel'i muhattap aldı. "Yerinde olsam onun elini kesici bir şey vermezdim."

Yabancı çıktı. Adım sesleri uzaklaştığında, mutfaktan ayrılmak için ben de hareketlendim ancak Mirel tek adımla önüme geçip buna mani oldu. Tıpkı saçları gibi kızıl olan kavisli kaşlarından bir teki havalanırken, beni üstten bir bakışla süzdü. Bunu yaparken benim gözüm de onun üzerindeydi. Üzerinde yine baştan ayağa siyah olan temiz kıyafetler vardı. Hemen hemen aynı boylardaydık ancak kalın tabanlı botları daha yüksek görünmesini sağlıyordu. Katlı saçları sol omzuna toplanmış, suratı belli belirsiz bir makyajla renklendirilmişti. Kiremit renkli kalın dudaklarını araladı ve huzursuzluğunu kelimelere döktü.

"Cüretini nereden alıyorsun sen?"

Burada kalıp onunla atışmayacaktım. Buna ne niyetim ne de isteğim vardı. Yanından geçip kapıya ulaştım. Elim henüz kulptayken, bir kez daha konuştu.

"Sana neler yapabileceği konusunda hiçbir fikrin yok, öyle değil mi?"

"Olmaz mı?" Kapıyı açıp boş bakışlarımı kordora uzattım. "Şimdi odaya dönüp bana neler yapabileceğini düşünerek saatlerce ağlayacağım. Bana katılmak ister misin?" Hırslanan nefesimi arkama aldım ve kapıyı üstüne sertçe kapattım.

Odaya geri döndüğümde, Perla'yı elinde bir yığın kıyafetle buldum. Uyku mahmuru gözlerini nedense benden kaçırdı ve kıyafetleri yatağın üzerine bıraktı.

"Bedeninin bilmediğim için fazla getirdim. Giyin hadi, üşümüş olmalısın."

Sessizliğimi koruyarak yüzüne bakmaya devam ettim.

“Ah, çıkmam gerekiyor değil mi?”

Çıkmak için hareketlendiğinde, elimi kaldırarak onu durdurdum. “Hiçbir şey duymamış olamazsın.”

Yeşil bakışlarını zorlukla yüzüme kaldırdı. Derdi neydi bu kızın? “Duydum ama gelemedim.”

“Neden, diye sorsam bir cevap alabilir miyim? En azından buna.”

Yağmur henüz dinmişti. Sabah saatlerinde olmalıydık, hava daha açık bir kızıla boyalıydı. Buna rağmen ev aynı loş ışık ve kasveti barındırıyordu.

Kimpras’daki sabahlar alıştıklarımdan çok başkaydı.

Perla, kapının girişindeki ikili mavi koltuğa oturdu. Gözü aynı renk yuvarlak halıdaydı. “Bunu sana söylemem ne kadar doğru bilmiyorum ama… Ağabeyimle tartıştık, haddimi aştığımı düşünüyor.”

“Sana böyle mi söyledi?”

Başını salladı. Şaşırmadım. O garip adamın gözü kimseyi kırmaktan korkmuyordu. Hatta bunu kasten, zevk alarak yapıyordu.

Aralık kapıdan duyulan konuşma seslerini kast ederek, “Bu yüzden mi onlara katılmıyorsun?” diye sordum.

“Hayır. Bu her zaman böyle oluyor. Özel konularına beni karıştırmıyorlar.”

“Küçük olduğun için mi?”

Başını kaldırıp, anlamak ister gibi baktı. “Küçük müyüm?”

Omuz silktim. “Göreceli… Ama onlara göre evet, küçüksün.”

Bildiği bir şeyi kabullenmiş gibiydi. “Biliyorum.”

Kapı hafifçe tıklatıldı. O tarafa baktığımda, Mestan denen adamı gördüm. Kıyafetsiz olduğumu fark ederek bakışlarını hızla üzerimden ayırdı ve Perla’ya çevirdi.

“İçeri gel, lider çağırıyor.”

“Tamam, geleceğim.”

Mestan kaşıyla beni işaret etti. “Onu da getir.”

Benden bir eşyadan bahsedermiş gibi bahsediyorlardı. Yaptıkları tam olarak buydu.

“Tamam,” dedi Perla, bir kez daha. “Geleceğiz. İzin verirsen önce giyinmesi gerekiyor.” Kapıyı kapattığında, sabır dilenen bir nefes verdi. “İç çamaşırları kıyafetlerin altında. Seni kapının önünde bekle-”

“Kalabilirsin.” dedim kıyafetlere uzanarak. “Arkanı dön.”

Dediğimi yapıp arkasını döndüğünde, nihayet çarşaftan kurtuldum ve siyah külotu bacaklarımdan geçirdim. Benim için getirdiği sütyen göğüslerime büyük gelmişti ancak şu an seçme şansım yoktu. Siyah balıkçı yaka kazağı, aynı renk yüksek pantolonun için soktum. Taranmamış saçlarım darmadağındı. Onları arkaya atıp, kapının önünde bekleyen Perla'nın yanına ilerledim.

Üzerime kısa bir bakış attıktan sonra, "Mirel benim kıyafetlerimin sana kısa geleceğini düşünerek kendininkileri getirmekle iyi etmiş." dedi. Şaşırmıştım. O kız bana günahını verecek gibi durmuyordu.

"Mirel hakkında ne düşündüğünü biliyorum." Zihnimi okumuş gibi konuşmaya devam etti." İyi biri olmadığını düşünüyorsun ama tanısan…" Her ne söyleyecekse bundan vazgeçerek kapıyı açtı. "Gidelim. Bekletilmekten hoşlanmıyorlar."

Mirel ve Efraim, uzun koltuğun arkasında yer alan bar bölümünde oturuyordu. Uzun ve ince yapılı Mestan ayaktaydı. Aralarında her ne konuşuyorlarsa, Perla ile içeri girdiğimizde, salona tedirgin edici bir sessizlik çöktü. O sessizliğin arasında onu gördüm.

Yabancıyı…

Ana kapıya arkası dönük olan füme rengi koltuğun tam ortasında yalnız oturuyordu. Aynı eşofmanının üzerinde siyah bir kemik atlet vardı şimdi. Sağ ayak bileği, sol dizinin üzerinde dururken, bir kolu koltuğun başlığında uzanmıştı. Burası benim çöplüğüm, der gibi…

Mestan, yabancının karşısındaki ikinci uzun koltuğu işaret etti. Üzerinde siyah bir takım elbise vardı ve ortadan ayırdığı sarı saçları arkadan bol bir şekilde toplanmıştı. "Oturun. Konuşacağız."

Tereddüt etmedim. Perla'dan önce davranarak gösterilen yere geçip oturdum. Beynimin bir şeyleri açığa kavuşturmak için çıldırıyordu.

"Ne istiyorsunuz?" Dudaklarımdan çıkanlarla birlikte bakışlarımı bakışlarıyla buluşturdum. Üst göz kapağı alttakinin üzerine yığılmıştı. Bu görüntü ona gizemli ve tekin olmayan bir hava katıyordu.

"Direkt konuya girmen güzel, zırvalıklarını dinlemeye niyetim yoktu." dedi kılını kıpırdatmadan.

Perla küçük adımlarla yaklaşarak yanıma otururken, tekrar ettim. "Beni buraya bir şey istemek için çağırdın. Ne istiyorsun?"

Parmaklarını kaldırdı ve uçları bana bakarken, bir şeyi çeviriyormuş gibi döndürüp bıraktı. "Kısmen haklısın, diyelim. Bir

yerde hatalısın. Senden birşey istemiyorum. Sana, yapmak zorunda olduğunu bildiriyorum.”

Sakin olmalıydım. Bunu içimden üst üste tekrar ettim. Sakin olmak her halükarda lehime olandı.

“Konuş.”

Kaşları iner gibi oldu. Ya da olmadı. “Seni bu gece kara şatoya götüreceğim. Üç büyüklere Kimpras’lı olduğunu ıspatlayacaksın. Buranın kimliğini alacaksın.”

Perla ayağa sıçradı. Oysa ben, benden ne istenildiğinin farkında bile değildim.

“Hayır! Bunu yapamazsın!.”

Yabancı, dudaklarını birbirine bastırdı. Köşeli çene hattı şimdi daha belirgindi. Kardeşine bakmadan oturmasını emretti.

Perla oturmadı. “O buralı değil. Bu… Bu hemen anlaşılır. Üç büyüklere yalan söylerse başına ne geleceğini biliyorsun.” Mestan’a, Mirel’e, Efraim’e baktı. “Biliyorsunuz! Cezalandırırlar onu!”

Yabancı, kan dondurucu bir soğukkanlılıkla konuştu. “O halde ikna edici olmaktan başka şansı yok.”

Perla’nın gözleri doldu. Ne oluyordu?

“Bu kadar acımasız olamazsın. Bu kızın suçu yok, her ne planlıyorsan vazgeç ağabey. Temur’un sana yap-”

“Odana dön!” Emreden sert sesi, avizeyi, kırmızı şamdanları ve içimi titretti.

Perla’nın adımları geri gitti. Konuşmanın bittiğinin farkındaydı. Bana, benden özür dilermiş gibi hüzünlü bir bakış bıraktı ve karanlık koridorda kayboldu.

Mirel, yüksek bar taburesinden atladı. Botlarının sesi zemini döverken adımları ayağa kalkan bedenimin önümde durdu. “Belki de önce büyücüye götürmeliyiz. Adını bile bilmiyoruz.”

“O kör büyücünün kehanetleriyle ilgilenmiyorum. Planımın ilk adımı için kimliğinin doğrulanması gerekiyor ve doğrulanacak.”

Mirel, Perla’nın aksine üstelemedi. Yabancı ayağa kalktı. İri varlığı Mirel’in arkasında durduğunda, “Adını biliyorum.” dedi. Sonra aynı küçümseyici bakışlarını gözlerime dikti. “Kendi söyledi. Öyle değil mi, yavru kuzu?”

Dudaklarım ağır bir küfrü yüzüne savurmak için aralandı ancak Mirel’in belindeki çakıyı fark eden bakışlarım, bana çok daha cazip bir

seçenek sundu.

Beni ölüme mi göndermek istiyordu?

Bu kez gülümseyen bendim. “Biliyor musun?”

Avucumu açtım, kapattım.

Açtım, kapattım.

“Bildiğin sadece adım.”

Her şey üç saniye içinde gerçekleşti. Mirel’in belindeki çakıyı kaptım, açtım, Mirel’i yere savurdum, çakıyı havaya kaldırdım ve yabancının kalbini hedef aldım.

Benden önce davranarak belimden yakaladı ve bedenimi kuvvetle savurdu. Yemek masasının üzerinde yuvarlandım. Sırt üstü yere çakıldığımda, varlığı üzerimdeydi. Çakıyı sıkan elimi kavradı. Parmaklarımız birbirine kenetlenirken, zihnimde üç acı fotoğraf açıldı.

Hamile ve ölü bir kadın.

Anne karnında ölü bir bebek.

İntikam kusan safir mavisi gözler.

Ee ne düşünüyoruz (:

Hızlı ve ayrıntılı bir hikaye. Dürüstçe söyleyebilirim ki şu ana kadar okuduklarınız hiçbir şeydi.

O halde her bölüm öncesi kemerleri takmayı unutmuyor, buraya da minik bir siyah kalp bırakıyoruz.

Bir diğer konu bölüm öncesi buradan alıntı gelsin mi gelmesin mi?

Kesit, görsel ve çekilişler için beni instagramdan takip edebilirsiniz/ DuruMavii_

5. BÖLÜM: "Zincire Vurulan Ruh"

Selam.

Oy ve yorum bırakmayı unutmayın olur mu?

Evanescence~ Lithium
Oi va voi~ Refugee
Multiye bakmalısınız
Keyifle okuyun.

Geceye uzanan çığlıklarım çaresizliğin hududunda dağılırken, sürüklenen bedenim, hırpalanan ise ruhumdu.

Ağlamıyordum.

Bu, onun önünde gerçekleştireceğim son eylem bile değildi.

Bileklerime vurulan zincirler, bedenimi sırt üstü sürüklediği koridor boyunca çekiştirmeye devam etti.

Kimse bir şey yapmadı.

Ne Mirel, ne Efraim ne Mestan.

Yabancı, elimden aldığı çakıyı sessiz fakat saydam bir öfke harbiyle fırlatmıştı. Çakının dış kapıya saplanması ve hararetli nefes alışverişlerinin dahi kesilmesi eş zamanlı olarak gerçekleşmişti.

Beni nezaketten uzan bir tavırla ayağa kaldırdıktan sonra bileklerimi belimde birleştirmişti. Zorba herif! İstediği şey için yalnızca elini kaldırması yetmişti. Mirel, şimdi bileklerimde olan zinciri ona ulaştırdığında, canımı yakmayı zerre umursamadan beni zincire vurmuştu. Karşı koymaya çalışırken yere düşmem, onu kararından vazgeçirmek şöyle dursun daha da hızlandırmıştı.

"Ruh hastası!" Ayaklarımı rastgele boşluğa savururken, zinciri hiç durmadan çekiştirmeye devam ettim. "Bırak beni, kes şunu, bırak!"

Başımı geriye attığımda, sözlerime herhangi bir bedensel tepki vermediğini gördüm. Zincirin ucunu arkaya attığı tek eliyle tutmuş, beni hedefine doğru çekiyordu.

"Sana tüm bunları ödeteceğim! Duydun mu beni!"

Kaldığım odanın kapısını sert bir tekmeyle açtı ve ikimizi de içeri soktu. Tüm çırpınışlarıma rağmen bileklerimi çözüp, zinciri sol ayağıma vurdu, diğer ucunu yatağın demir ayağına kilitledi. Hiçbir şey olmamış gibi arkasını dönüp giderken, yumruklarımı sıktım, tüm gücümle bağırdım.

"Seni öldüreceğim!"

Durdu. Başını omzuna çevirdi ama gözleri beni bulmadı. Ağır ve kasvetli bir sesle, "Öldür." dedi. "Yaşamak için başka şansın yok."

Taş gibi bir gerçeği zihnime mıhlayarak gitti.

Beni öldürecekti.

Bunu ani bir öfkeyle söylememişti. Öylesine söylememişti. Korkutmak için söylememişti.

Zihnim dakikalar önce gözlerimin önüne düşürdüğü o üç görüntüye baş etmeye çalışırken, ölüm köşesine çekilmiş, yabancıdan işaret bekliyordu.

Gerçek değildi. O görüntüler bilinç altımın bana oynadığı alçakça bir oyundu! Düşünmemeliydim.

Ellerim bağlı olduğum demire tutundu, yavaşça başımı oraya yasladım. Gözlerim yavaşça kapanırken, kendimi yokladım. Deliriyor muydum?

Safornikon ülkesi gerçek miydi?

Kimpras gerçek miydi?

Yabancı, gerçek miydi?

Boğazımda hissettiğim yumru nefes almama izin vermedi. Gerçekti. Her anı gerçekti.

Beni evimden koparan güç acımasız bir adamın insafına bırakmıştı.

"Neden ben..." Dudaklarım sürekli aynı soru için kıpırdadı. "Neden ben..."

Gözlerimi açtığımda, birinin bakışlarını üzerimde hissettim. Kapı pervazına yaslanan Mirel, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir şeyler arayan bakışlarını üzerimde gezdiriyordu.

"Ne, neden sen?"

Çaresizliğin hüzünlü ifadesinden arınan çehrem, müthiş bir öfkeyi onun için giyindi. "Hepsi senin yüzünden." Bağırmıyordum fakat sesimdeki tını kendime yabancıydı. "Beni buraya sen getirdin."

Yerinden kıpırdamadı. "Anlamıyorsun değil mi? Karşımıza çıkmanı biz planlamadık. Seni bulmadığımızı farzet, sen yine burada olacaktın. Çünkü lider böyle olmasını istedi ve asıl planı seni Lenoran'dan aldırmaktı. Emin ol, başarısız olmazdı."

Sinir bozucu olduğuna emin olduğum, alaycı bir gülümseme bıraktım aramıza. "Bence siz liderinizi gözünüzde fazla büyütüyorsunuz."

Kalın dudaklarını araladı ve bir süre öyle kaldı. Mirel, birbirine tezat karakteristik olguların her birini üzerinde başarıyla taşıyabilen bir kadındı. Güzel, erkeksi, ters, hoş. Her birini.

"Bence sen onu hiç tanımıyorsun. Eğer tanısaydın..."

Ayağımdaki zinciri kaale almadan sözü kestim. "Ne olurdu? Eğer onu tanısaydım, şu an korkudan tir tir titriyor mu olurdum?"

İnce bedenini pervazdan ayırdı, kolları hala göğsünün üzerindeydi. Sessizliğinin atlatmak istediği bir şeyler vardı ama beynimdeki buhran söze dökülenleri bile idrak etmekte güçlük çekerken, Mirel'in sessizliği benim için anlamsızdı.

"Senin gibi bir kadın hiç tanımadım." Bunu bana değil de kendine söylemiş gibiydi.

"Beni de tanımıyorsun."

Bakışları aynı merakla yüzümde, saçlarımda ve bedenimde dolaştı. Garip bir şekilde rahatsız olmadım. Çözmek istediği bendim ve kafasını karıştıran bir şeylerin olduğu açıkça ortadaydı.

"Kimlik kodun ne?"

"Ne?"

Burnundan bezmiş bir soluk verdi. "Kimlik kodun." Kaşları sözlerini desteklercesine havalandı. "Lenoran kimliğinde yazan kod. Hani aynı kodu kendimize ait telsizlerde de kullanıyoruz." Hala anlamadığımı fark etmiş olacak ki, elini arka cebine uzattı ve avuç içi büyüklüğünde, kare hatlara sahip siyah bir kart çıkardı. Kimlik diye bahsettiği şey bu olmalıydı. İşaret ve orta parmağının arasına sıkıştırdığı kimliği bana uzattığında, dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Siyah kimliğin ortasında bir çift mavi göz yansıması vardı. O gözler bizzat kendisine aitti. Kimliğin sol köşesinde ise rakamlar yazıyordu. 1044.

Gözlerimdeki bilinmezlik onu kısa bir an tereddüte düşürdü Hızlıca toparlanıp kimliği yerine koydu ve aynı donuklukla bana üstten bir

bakış attı. "Gerçekten iyi rol yapıyorsun."

"Bu kimliği hayatımda ilk kez görüyorum." Ses tonumu kontrol etmekte zorlanıyordum. "Bu yerde hayatımda ilk kez bulunuyorum." Kendimi anlatamamanın öfkesiyle acumu yere çarptım. "Hepiniz mi gerizekalısınız! Ben ne Lenoran'ı bilirim ne liderini!"

Benim aksime takındığı sakinlik sevimsizdi. Alt dudağını yukarı ittiğinde, çenesi hafifçe kırıştı. "Sen normal değilsin." Ansızın uzattığı işaret parmağı kapının dışını gösterdi. "O her fırsatta saldırdığın adam var ya, senin için unutamayacağın bir ölüm planlıyor. Ve sen güzelim, bu saldırgan hallerinle yalnızca ölüm tarihini öne çekiyorsun."

Bu kez son sözü o söylemişti. Sözlerinin yarattığı ağırlık kelimelerimi boğazıma düğümlerken, gidişinin yarattığı boşluğa baktım. Bir an sonra dizlerimin üzerinde kalktım ve bildiğim ne kadar küfür varsa boğazımı kanatırcasına haykırdım. Ne onlardan ne de ölümden korkmuyordum. Tek derdim yeniden ailem kavuşmaktı ve artık biliyordum ki o yol bu insanlardan geçmiyordu.

Bağırmaktan yorgun düşen bedenimi yere bıraktığımda, ayak bileklerim ince ince sızlıyordu. Bağırırken çekiştirdiğim zincir tenimi bereleyip yer yer kanamasına sebep olmuştu. Sırtımı yatağın ayağına dayadım, dizlerimi kendime çektim. Çenem titriyordu. Bakışlarımı kızıl ışığı içeri sızdıran yuvarlak cama çevirdim. Özgürlük orada bir yerdeydi ve ne pahasına olursa olsun ona ulaşmanın bir yolunu bulacaktım. Başımı dizlerime bırakırken, başka bir şey düşünmedim.

Birkaç saat sonra kimsesiz ve ağır bir sessizliğin sindiği odadan kilit sesi yükseldi. İçeri giren Efraim'di. Elindeki tepside buharı üstünde bir çorba kasesi ve koca bir bardak su vardı. Bakışları bana uğramadan tepsiyi yatağın üzerine bıraktı ve gitmek için sırtını kapıya döndü.

"Nasıl adamsın sen?"

Sorduğum soru gitmek için tek adım atmasına bile izin vermemişti. İri bedeninin yarısını bana çevirdi ve ilgisiz bir tavırla yerdeki varlığıma baktı.

"Nasıl bir adammışım?"

Gözlerim acelesizce ayağından başlayarak siyah ve çekik gözlerine çıktı. "Yalnız ve savunmasız bir kızı kandıran, tutsak edilmesine yataklık eden adamlara ne derler? Ben bulamadım, senin bir fikrin var mı, Efraim."

Siyah teninin üzerinde yer eden kalın kaşları çatılırken, iri parmakları sıfır numaraya vurulmuş saçlarına gitti. Bana bir yanıt verecek miydi, bilmiyordum ama birden duyulan cızırtı beklediğim yanıtı bir süre erteledi. Arka cebinde çıkardığı siyah alet avuç içi ebadında bir telsizdi. Şimdiye kadar gördüklerimin arasında en incesiydi. Üzerinde ikisi yanyana biri altta olmak üzere üç kırmızı düğme vardı. Efraim telsizi dudaklarına yaklaştırdı ve mandalına bastı.

"1313 dinliyor."

Telsiz yeniden cızırdadı, ardından mekanik bir ses duyuldu. "Konuşan 2062. Temur Alizen Kimpras'a girmek için üç büyüklerden izin alacak. İzin için bu gece yola çıkması muhtemel."

"Sikeyim!" Verdiği ani tepkinin ardından mandala tekrar bastı. "1313'den anlaşıldı."

Telsizi indirdiği an göz göze geldik. Dizlerimin üzerinde kalktım ve aklımdan geçenleri önce bakışlarımla anlattım. Eli kulpa uzandı ancak gitmek için hamle yapmadı.

"Benim için gelecek. O adam bölgenize benim için gelecek, öyle değil mi?"

"O adam mı?" Bariton sesindeki şaşkınlık suyun üzerindeki zeytinyağı gibiydi. "Sen kimden bahsediyorsun?"

"Lenoran'ın liderinden. Telsizden duyulan isim bu değil miydi? Temur Alizen."

Başını salladı ama onun da tıpkı Mirel gibi kafasında çözümlendiremediği bir takım şeyler vardı.

"Anlayın artık," dedim, yorgun bir sesle. "Ben o değilim. Aradığınız kız ben değilim."

Elini havaya kaldırıp sözlerimi yok sayarcasına salladı. "Sen o'sun. Orada netiz. Emin olamadığım..."

"Söyle. Emin olmadığın her ne ise anlatırım! Ya da git o zorba liderini yanıma çağır. Gerçi kafası o kadar kalın ki bir şey anla-"

"Kes sesini." İşaret parmağı bu kez etli dudaklarındaydı. "Aptal cesaretini sonraya sakla. Birazdan liderle bu evden çıkacaksın. Yalnız."

Yalnız. Bunu söylerkenki niyeti şüphesiz beni sindirmekti. Başarmış mıydı? Belki bir parça... O adamla yalnız çıkacağım bir yolculuk bana rahatsızlıktan başka bir şey vermeyecekti.

"Beni... O bahsettiği yere mi götürecek?"

Üç büyükler.

"Yerinde olsam yolculuk boyunca ağzımı bile açmam. Kendini düşünmüyorsan," Bakışlarını kısa bir an karnıma uğratıp geri çekti. "Onu düşün."

İşte yine aynı şey!

Bir kişi daha hamile olduğumu ima etmişti. Hatta bunu açıkça söylemişti!

Tanrım... Böyle bir şey mümkün değil. Nasıl mümkün olur!

Kendime vereceğim acıyı umursamadan üzerine atılmaya çalıştım. "Kes sesini! Sen neyden bahsediyorsun! Aptal adam, beyinsiz! Hepiniz kafayı sıyırmışsınız! Ben hamile değilim. Duydun mu beni! O liderim diye geçinen niteliksiz adam da duysun! Ben ha mi le de ği lim!"

"Asıl kafayı sıyıran sensin." Bakışları zincirin içinde tepinen ayağıma düştüğünde birkaç adım yaklaştı ve kollarımdan tutup hareketlerimi kısıtlamaya çalıştı. "Dur artık ayağını parçalayacaksın. Dur diyorum sana! Ah, ne basıyorsun ayağıma! Dur! Nasıl kızsın sen?"

Efraim'in ellerini uzaklaştırmaya çalışırken, onun sesi ikimizi de duraksattı.

"Bırak onu."

Efraim bir saniye bile beklemedi. Birkaç adım geri çekildiğinde, Önce Mestan sonra yabancı içeri girdi. Şimdi üçü birden karşımda duruyordu.

"Sadece kendine zarar vermesini engellemeye çalışıyordum." Efraim bir hata yapmış gibi başını önüne eğdi.

Yabancı ona bakmadı, bakışları içeriye loş ışık sızan üç küçük penceredeydi. Saatler önceki görüntüsünden uzaktı. Üzerindeki esofman ve kemik atletin yerini siyah pantolon, siyah boğazlı kazak ve sert hatlara sahip aynı renk bir ceket almıştı. Arkaya attığı bukleleri şahsına münhasır asiliği takınarak dağılmaya başarmıştı ancak o soğuk duruşu yerli yerindeydi.

"Sana mı kaldı? Ne yapıyorsa yapsın."

Efraim başını belli belirsiz salladı. "Afedersin."

"Derdin ne?" diye sordu Mestan. Bir an benimle dalga geçtiğini düşündüm. Bu sorunun nezdimde başka bir açıklaması olmazdı! "Bağırıp durmaktan vazgeç."

Kaşlarım düşerken, kirpiklerimi kırpıştırmaktan kendimi alıkoyamadım. "Bağırmaktan vaz mı geçeyim? Beni duymanızın başka

bir yolu var mı? Tekrar söylüyorum ve söylemekten asla bıkmayacağım. Ben hamile değilim ve içinizden biri bile bunu ima edecek tek kelime daha etmeyecek!"

Mestan kahve gözlerini benden ayırmadan başını yabancıya doğru çevirdi. "Abi, bu kız yürek mi yemiş?"

Yabancı, arkadaşının sözlerini atladı ve bakışları ani bir manevrayla beni buldu.

"Ben anlamadım." dedi, o deli sakin sesiyle. "Bir daha söylesene."

Çenemi sıktım ve başımı kaldırdım. "Ben. Hamile. Değilim."

"Bir daha söyle."

"Ben hamile değilim!" dedim bu kez çığlık atarcasına. "Bunu daha kaç kere söyleyeceğim? Kas kafalı herifler!"

Efraim, çekik ve siyah gözlerini zincirden aşınan ayak bileklerime dikti. Şimdi kurumuş kan ayaklarımın her yerindeydi.

"İşine karışılmasından hoşlanmadığını biliyorum." Yeşil tişörtünün açıkta bıraktığı kollarını göğsünde birleştirdiğinde, gövdesi daha da büyüdü. "Kendine zarar veriyor. Şaka gibi. Hiç pes etmiyor."

Yabancı, bir filmi ikinci defa izliyormuş tepkisizliğinde beni izlemeye devam etti. Efraim'i duyup duymadığından emin olamadım. Tıpkı beni duyduğundan emin olmadığım gibi...

"Onu bağlamadan da burada tutabiliriz. Kapıyı üzerine kilitleriz. Camlardan çıkması zaten mümkün değil. İstersen sakinleştirici bir şeyler verelim." Bu fikir Mestan'a aitti ancak bir şey hatırlamış olacak ki hızla vazgeçti. "Sakinleştirici olmaz."

Yabancı iri bir adım atarak iki adamı da geride bıraktı. Elleri siyah kotunun ceplerindeydi.

"Çıkın dışarı."

Efraim ve Mestan aldıkları emri ikiletmediler. Beni onunla yalnız bıraktılar!

"Hayvan herifler!" diye bağırdım arkalarından. Beni zincirli vaziyetimle, onun gibi biriyle nasıl yalnız bırakabildiklerini aklım almadı. "Hepiniz canisiniz."

Yabancının başı ağır ağır sol omzuna meylederken, "Henüz cani yanımla tanışmadın." dedi, cani bir fısıltıyla.

"Öyle mi?" Öfkeyle ıslanan yüzüme alaycı bir tavır konmuştu. "Ama çakıyı o turuncu kafadan aldığımı iki saniye geç fark etseydin, benim aksime sen benim cani yüzünle tanışacaktın!"

Dudağının sol köşesine karanlık bir tebessüm uğradı. Başını aşağı eğdi, kalın bir bukle alnına düşerken, irisleri büyüdü.

"Hamile değilsin, o itle de bir alakan yok, öyle mi?"

Sesindeki o özgüvenli tını sinir sistemini alt üst ediyordu. "Öyle!" diye bağırdım tüm gücümle. "Lanet olsun! Öyle!"

"O halde ıspatla."

Kaşlarım son sözleriyle düşerken, zihnimin bir şeyleri idrak etmekte geciktiğini hissettim.

"N-nasıl? Bunun için bir hastan-"

"Lenoran bölgesinin kurallarını açıktır. Oradaki hiçbir kadın bağlı olmadığı adamla yatmaz ve sen oradan geldin."

Düşüncelerimin sonu görünmeyen koridoruna bir gölge uğradı. Geçtiği yerleri kana bulayan, biçimsiz bir gölge. Onunla aramızda dönen hudutsuz sessizlik, bana safir mavilerine çöken kara bulutları gösterdi. O bulutlar üzerime zift rengi yağmurlar yağdıracaktı, hissediyordum.

"Hamile değilsen bakiresindir. Özgürlüğünü mü istiyorsun? Kanıtla ve özgür kal."

Düşünmeden hareket etmemi sağlayan o yakıcı his bir kez daha yakama yapıştığında, kaldırdığım elimi ona doğru savurdum.

Ve bir kez daha zamanlaması kusursuzdu.

Havada yakaladığı elimi, safir gözlerini gözlerimden ayırmadan kıvırdı ve bileğimi belime yapıştırdı. Aynı anda, bedenlerimiz şiddetle birbirine çarptı. Bu çarpışmanın tevlit ettiği yakınlık müthiş bir tehlike barındırıyordu.

"Belki de böyle olman..." Kısık gözleri mümkünmüş gibi daha da kısılarak görüş açısına giren tüm ayrıntılarımda gezindi. "...daha iyidir. Korkak bir kız sıkılmama sebep olabilirdi."

Tutuşundan kurtulmaya çalıştığım ilk an, bileğimin iç kısmındaki baskısını arttırdı. Durdum ve öfkenin irileştirdiği gözlerimi tıpkı onun yaptığı gibi çehresinden ayırmadım.

"Göstereceğim adam!" Ona nasıl hitap edeceğime içsel bir dürtüyle karar vermiştim. Anlıktı. "Sana nasıl bir kız olduğumu göstereceğim."

İfadeler değişebilirdi. Bölünebilir, dağılabilir, silinebilirdi. Ancak ifadesizliğin parçalara ayrıldığı ilk kez görüyordum. Kirpiklerinde başlayan sağanak, harelerine kordan damlalar düşürürken, kıvrımlı

dudakları aralandı. Kaşları ve gözleri bir bütün olmaya yemin etmişçesine sözlerimle birlikte yakınlaştı.

"Ama senin iğrenç düşüncelerine itaat ederek değil, ben olarak yapacağım bunu, Rozelin olarak."

Ani bir kararla beni bıraktı ve bir adım geri çekildi. Şimdi bakışlarının da benimle alakası yoktu. Arkasını döndüğünde, "Hazırlan," diye emretti. "Çıkacağız."

Bazı absürt noktalarda ikinci bir seçeneğiniz olmazdı. O noktalardan birindeydim ve onunla gitmekten başka seçeneğim yoktu. Perla'nın benim için bıraktığı kalın tabanlı siyah botları ve kalçalarımın altında biten koyu gri kapanı giydim. Odadan çıktığımda, etrafta kimse yoktu. Açık olan dış kapının ise bana anlatmak istediği bir şeyler vardı; yabancının dışarıda beni beklediği gibi...

Verandanın yıpranmış zeminine ayak bastığım ilk an yüzüme vuran kızıl ışık gözlerimi kısmama sebep oldu. Başımı yukarı kaldırdığımda, şaşkınlıktan küçük dilimi yutabilirdim.

Kızıl güneş!

Mantık dışı ama gerçekti! Bölgenin tepesinde dikilen kızıl güneş renginden mahrum etmediği bulutların arasında tüm görkemiyle salınıyordu. Adımlarım gıcırdayan basamakları inerken, yapraklarla bezenmiş çamurlu zemine bastım. Yabancının siyah evini çevreleyen dikenli çitlerin ardı alabildiğine ormandı. Kalın gövdeli ağaçların göğe uzanan dalları acı yeşil ve kızıl yapraklarla bezeliydi. Ağaçlar öyle sıktı ki bir noktadan sonra göz acıtan kızıla teslim olarak ötelerini gizliyordu.

Ani korna sesiyle irkildim. İlk gördüğümde Efraim tarafından zincirlenen, son gördüğümde önünde çamurda yuvarlandığım tahta kapının açık olduğunu fark ettim. Önünde buraya getirildiğim sert hatlı, koca, siyah araba vardı. Siyah camları sürücüsünü ustalıkla gizliyordu ancak beni orada kimin beklediğini iyi biliyordum.

"Beklesin domuz!" Normalde hızlı yürüyen bir insan olmama rağmen sırf onun inadına bebek adımlarıyla ilerledim. Ta ki, köpek kulübesinden çıkan iri hayvan uluyana kadar!

Tiz bir çığlık atarak birkaç adım geri gittim. Aynı anda fark ettim ki, ilk saniyede köpek olduğunu düşündüğüm tüylü hayvan başka bir şeydi. Başka bir şey... Daha önce görmediğim bir tür!

Boyu neredeyse belime ulaşıyordu, tıpkı bir köpek gibi dört ayağı vardı ancak kolları ve bacakları olması gerekenden kalın ve kaslı görünüyordu. Sırtı girintili çıkıntılı, kafası bir kaplanınki kadar iriydi. Koyu kahverengi tüyleri diken diken duruyordu ve adım adım yaklaşırken, yuvarlak kızıl gözlerini üzerime dikmişti.

"Lütfen bana zarar verme." dedim, adımlarım verandanın ilk basamağına ulaşırken. Lanet olsun, çıkarken kapıyı arkamdan kapatmıştım! "Git burdan, kulübene dön."

Hızlı koşuyor muydu acaba?

Küçükken o iri köpek karnımdan ısırmasaydı, belki hayvanlardan bu kadar korkuyor olmazdım.

Saçmalama Rozelin, hangi köpeğin önünden kemiğini alıp yemeye kalksan ısırır... Ama o zaman sadece üç dört yaşındaydım!

Parmaklarım tedirginlikle korkuluğu sararken, aldığım derin nefesi özgür bırakamadım. Birken iki olmuşlardı!

Korkuyla bahçenin sağ ve sol tarafında bulunan iki kara kulübeye baktım. İki. Pekala, bunu atlamıştım.

Arabanın bulunduğu yerde hareketlilik yoktu.

İçeriden keyifle beni izliyor olma ihtimali yüzde kaçtı?

"Sizi tatlı şeyler..." Sesim mi titremişti? "Hadi, kulübenize dönün."

Sonradan çıkan hayvan hızla öne atılarak uluduğunda çığlık çığlığa tahta kapıya doğru koşmaya başladım. Aynı zaman diliminde az önce merak ettiğim sorunun cevabını da almış oldum.

Hayvanlar oldukça hızlı koşuyordu!

Arabaya ulaşamadan birinin bana çok yaklaştığını fark ettim. Hatta temas ettiğini! Çığlığım göğe yükselirken, arabanın kapısı açıldı ve yabancı birkaç iri adımla beni arkasında bıraktı.

"Şiss. Sakin olun kızlar."

Nefes nefes kaputa yaslandığımda, hayvanların yabancıya sokulduğu gördüm. Eğildi ve o iki koca varlığı kollarının altına aldı. Az önce beni parçalayacakmış gibi bakan hayvanlar şimdi süt dökmüş kediye dönmüştü!

"Kime saldıracağınızı iyi biliyorsunuz, değil mi?" Aferin der gibi hayvanların başını okşadı. "Akıllı kızlarım." Ayağa kalktı ve ellerini birbirine vurup kulübeleri gösterdi. "Yuvanıza dönün. Sizi akşam besleyeceğim."

İki hayvan da sahiplerinin sözünü ikiletmeden seri bir şekilde kulübelerine döndü. Yabancı varlığımı alenen yok sayarak yanımdan geçip sürücü kapısına ulaştı. Ancak kapıyı açtığında bir an için durdu ve başıyla diğer ön yolcu koltuğunu işaret etti.

"Binmek için kapını açmamamı mı bekliyorsun?"

Onu duymazlıktan gelerek ormanın derinliklerine odaklandım. Etrafımdaki her yer birbirinin aynıydı. Yine de kaçma düşüncesi zihnimi sürekli olarak dürtüp duruyordu.

"Seni yakalamak bir dakikamı almaz." Elini arabanın üzerine dayadığında, çıkan ses ormanın derinliklerinde yankılandı. "Bagaj da gitmeyi mi tercih edersin?"

Bir sigara çıkardı. Dudaklarını arasında iliştirdi, yaktı ve hızlı bir nefes çekip zehri ciğerlerine gönderdi. Arabaya geçtiğinde, arkasında raks eden gri bir duman bırakmıştı.

Ben onu göremesem de onun beni gördüğünü biliyordum. Siyah cama öldürücü bir bakış attıktan sonra arabaya geçtim. Gelirken fark etmediğim patika yol inişli çıkışlı ve çukurlarla doluydu. Efraim'in yavaş kullanmasına rağmen arabanın fazlasıyla sallandığını hatırlıyordum. Yabancı arabayı çalıştırıp o yola girdiğinde, emniyet kemerini bağlamak için gecikmiştim. Gaza yüklendikten sonraki on saniye içinde başımı iki kere arabanın tavanına çarpmaktan son anda kurtulmuştum!

Elimi kapı koluna götürüp kendimi aşağı kaydırdım. Ondan bir şey talep etmek istemiyordum ama buraya düştüğümden beri midem olması gerektiği kadar dolmuyordu. Bundan ötürü sürekli bir bulantı hali mevcuttu. Araba bir çukura daha girdiğinde tutunamadım ve başımı torpidonun üzerine çarptım.

"Ah! Yavaş be!"

Aracı yönlendiren sol eli direksiyonu ustaca kavramıştı. Bakışları yoldan ayrılmıyordu ve yüzünün yalnızca sağ profilini görebiliyordum. Üzerinde yakaları çenesine uzanan siyah bir kaban, boğazında ise lacivert, yün bir kaşkol vardı. Karşımdaki manzaraya bir anlam veremedim. Kabanlarımız dışarıdaki rüzgarlı sonbahar havası için fazlaydı.

Elimi mideme götürüp bastırdım. Efraim'in getirdiği suyu çıkmadan evvel alelacele içmiştim ve şimdi içimde çalkalanıyordu. O garip görünümlü çorbaya elim gitmemişti, zaten içecek vaktim de olmamıştı.

"Yavaşla." dedim, kesin bir tonla. Elbette dinlemedi ama asıl kozumu henüz kullanacaktım. "Yavaşlamazsan arabana kusacağım."

Yavaşladı.

Erkekleri yakından tanıyan bir arkadaşım, onların arabalarına verdiği değeri anlatmıştı bir keresinde. Şu ana dek işime yarayabileceğini hiç düşünmemiştim.

Sağol Gupse.

Birkaç dakika sonra patika yolda ince ve kıvrak orman yoluna geçiş yaptık. Çok geçmeden ön cama düşen yağmur damlacıkları, arabanın içindeki ölüm sessizliğine inen ilk darbe oldu. Yağmur hızlandı, kızıl hava koyulaşırken, bakışlarımda dışarıda herhangi bir şeye rastlamak için camdan ayrılmıyordu. Ancak uzunca bir süre, sağ ve sol yanımızdan akan kızıl orman dışında bir şey göremedim.

Ağaç oyması bir tabela dışında.

Kimpras Ormanı.

Üzeri kırmızıyla çizilen tabelayı geride bıraktık ve dik bir yokuştan sallandık. Bu andan sonra gözlemleyebileceğim birkaç detay vardı. Üzerinde ilerlediğimiz toprak kurak ve yer yer çatlaktı. Belli aralıklarla konumlandırılmış, koca küpleri andıran siyah yapılar muhtemelen insanların yaşam alanıydı. Fazla sessizdi. Konuşmamaya yemin edilmiş gibi... Etraftaki insanların sakin ve ilgisiz tavrı metrelerce uzaklıktan seçilebiliyordu fakat içinde olduğumuz arabayı fark edenlerin verdikleri baş selamını fark edebilmiştim.

Ölü bölgenin ruhlarını iblise satmış garip insanları. Buranın bende uyandırdığı çağrışım tam olarak buydu.

Biraz sonra dar ve uzun bir sokağa girdik. Sokak bitiminde mantığımı şoke edecek bir manzarayla daha karşılaştım.

Kar!

Sanki bir sokak değil bir ülke değiştirmişiz gibi bambaşka bir iklime geçiş yapmıştık.

Yamacında bulunduğumuz karlı tepeyi görmek için kendimi koltuğun ucuna kaydırdım ve başımı eğerek ön camdan yukarı baktım.

"Siktir!"

En tepede kıpkırmızı, sivri ve kara kulelerle donatılmış devasa bir şato vardı!

"Ne dedin sen?"

Şaşkın bakışlarımı ona çevirdiğimde, bizi şatoya ulaştıracak yola çoktan girmiştik.

"Ne dedim?"

Bakışları sorgular nitelikteydi. "Küfür mü ettin az önce?"

Ona hak ettiği cevabı verdim. "Sana ne."

"Hatırlat," dedi gaza yüklenir karlı yokuşu son hızla tırmanırken. "Döndüğümüzde seni kulçukların önüne atacağım."

Kulçuk? Sahibi olduğu iki hayvanın isimleri miydi?

Arabayı sert bir frenle şatonun demir parmaklıklarının önünde durdurdu. "Dönebilirsen."

Şahit olduğum diyalogları anımsadım.

Üç büyükler.

Kimpras'ın kimliğini almak.

Cezalandırılmak...

Arkama yaslanırken, bakışlarımı önümdeki kar manzarasına diktim. Onun da bana bakmadığını biliyordum.

"Benden ne istiyorsun?"

Yavaş bir nefes aldığımda, arabanın içine sinen sıcak tütsü kokusunun içime doluştuğunu hissettim. Sıcak amber kokusu, O'na aitti...

"İçeri gir, Kimpras bölgesine ait olduğunu söyle. Sana kodunu soracaklar, senin için belirlediğim kodu söyleyeceksin. Eğer konuşurken tereddüt edersen, sesin titrerse ya da asıl kimliğini açık edecek bir aptallık edersen, Perla'nın da söylediği gibi izinsiz bölge değiştirdiğin için cezalandırılırsın."

Sözlerini noktaladığı saniye bakışlarını yüzümde hissettim. "Cezan bittiğinde seni buradan alacağım. Arkada bir çıkış daha var, beni orada da bulabilirsin. Buharlaşacak mısın? Seni havada bekliyor olurum."

Başını eğdiğinde, soluğunu çehremin sol yanında hissettim. "Seni bulurum ve bir kez de ben cezalandırırım. Ve emin ol yavru kuzu, sana öyle cezalar veririm ki, Kara Kule Şatosunu mumla ararsın."

Kara Kule Şatosu.

Bir kez daha sordum. "Benden ne istiyorsun?"

"On saniye önce söyledim." dedi, alay eder gibi.

On döndüm ve bağırdım. "Benden ne istiyorsun!"

Safir gözlerini ifademdeki çırpınıştan alırken, parmakları kirli sakallarına uğradı. Aramızdaki sessizlik zelzele doğuruyordu. O dağ

gibi dururken benim savrulup durduğum...

"İn arabadan."

Sözlerim kifayetsizdi. Hiç bir anlam ifade etmiyordu. Karşımdaki adam duvardı ve duvara söz işlemezdi.

Yüreğimin yükü omuzlarımı düşürürken, başımı iki yana salladım. "İnmeyeceğim. Beni ölümle tehdit edemezsin, bunu zaten yaptın. İnmeyeceğim, zorla indir. O zaman içeride buraya düştüğüm andan beri yaşadıklarımı anlatırım. Doğruyu anlatırım."

Kaşları çatıldı. Bu, onu tanıdığımdan beri bariz gösterdi ilk ifadesiydi. "Buraya düşmek?"

"Ülkene düşmek..." dedim fısıltıya bürünen sesimle. "Bölgene düşmek, benim seçimim değildi. Ben istemedim."

Büyük elleri direksiyona sarılırken, çatık kaşlarını önüne çevirdi. İçime doluşmaya çalışan umut kırıntıları, gaza yüklenmesiyle endişeye evrildi. Karlı yokuşu hızla inerken, beni nereye götürdüğü konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Sormadım. Bir yanıt alamayacağımı biliyordum. Bir elim kulpu tutarken, diğeri oturduğum koltuktan destek aldı. Dar ve karanlık sokakları, balçık yolu, Kimpras ormanını geride bıraktık. Keskin manevrası ile ıssız bir araziye girdiğimizde, durdu.

Uçsuz bucaksız toprakların üzerine kurulmuş küçük ve eski bir kulübenin önündeydik.

Arabadan indi ve kulübeye girdi. Aynı şeyi yapmam gerektiğinin bilinciyle kapıyı açtım. Yüzüme vuran kuru soğuk, eski ve küflü kokuyordu.

Safornikon da gördüğüm onca yerden en ürkütücü olanı burasıydı. Ancak garip bir şekilde arabadan inip kulübeye doğru yürürken ikilemde kalmadım.

Boyası dökülmüş tahta kapıyı ittiğim an, tek göz bir odadaydım. Antika kokusu burada daha yoğun ve ılıktı. Varlığıma kilitlenen gri gözlere karşılık verdiğimde, karşımda yaşlı bir kadın buldum. Upuzun, gri saçları ortadan ayrılmıştı. Beyaz çehresi kırış kırıştı ve ince dudakları bir çizgi gibi görünüyordu. Oturduğu iskemleden yavaşça kalktığında, hayatımda gördüğüm en minyon kadının o olduğunu düşündüm.

"Bu, o mu?" diye sordu, ince ve ihtiyar sesiyle.

Yabancı, iri bedenin beyaz duvara yaslamıştı. Odada beyaz çarşafla kapatılmış demir bir yatak, el işlemesi püsküllü halı, tek göz dolap, ahşap bir iskemle ve yuvarlak siniden başka bir şey yoktu.

"O. Ne yapman gerekiyorsa yap, Dora."

Dora. Yaşlı kadının ismi buydu.

İnce parmaklarını bana doğru uzatıp, "Gel," dedi. Akabinde yatağa dokundu nazikçe. "Buraya uzan."

"Hayır."

Yabancı yaslandığı duvardan ayrıldığında, kadın onu eliyle durdurdu. "Lider Biran, lütfen bu meseleyi tek başıma halletmeme izin ver." Tekrar bana baktı, bu kez dudaklarında hafif bir tebessüm vardı. "Korkma, sadece yatağa uzanıp karnını açmanı istiyorum. Benim gibi yaşlı ve kör bir kadının sana ne zararı dokunabilir?"

Yabancının 'kör büyücü' diye bahsettiği bu kadın olmalıydı.

Elimi siyah kazağımın boğazlı yakasına götürdüm. O kadın söyledikleri gibi hamile olmadığımı anlayabilir miydi? Eğer bu bir ihtimalse, o ihtimale ihtiyacım vardı.

Yatağa uzandım, karnımı açtım. Yaşlı kadının görmüyor olmasına rağmen refleksleri çok netti. Yaklaştı ve elini yumuşak bir dokunuşla beyaz karnıma koydu.

Parmakları karnımın üzerinde aralanırken, yuvalarında bir inci gibi ışıldayan gri gözlerini kapattı. Uzun, beyaz kirpikleri kapalı halde bile kaşlarına uzanıyordu.

"Orada mısın? Sesimi duy ve bana bir işaret gönder." Sözleriyle birlikte baskısı artan avucu ısındı.

Kadının karnımdaki eli bir kor parçası gibi kızarırken, tüm bedenimin kaskatı kesildiğini hissettim.

Bir taşın suya düşüş sesi duyuldu.

Sonra bir daha.

Bir daha ve bir daha.

Hızlı, hızlı, çok hızlıydı.

Bu, anne karnındaki bir bebeğin kalp atışlarının sesiydi.

Bu, umudumu kamçılayan acının uğursuz sesiydi.

Gözlerim usulca kapanırken, iki damla yaş şakaklarıma süzüldü.

"Orada bir bebek var!" dedi kör büyücü. Sonra birdenbire diğer elini kalbime bastırdı ve kalp atışlarımı avucunda hissetti.

Yabancının sesi, yabancıydı. "Biliyordum."

"Sana bilmediğin bir şey söyleyeceğim, lider." Sanki tüm evren aynı anda kulağıma fısıldadı. "Bebek tutunmuş ancak kızın bedeni bebeği kabul etmemiş Bunun ne demek olduğunu biliyor musun? Bu bir felaket!"

Ne bölümdü ama (:
Yan karakterlerimiz için düşüncelerinizi merak ediyorum.
Perla
Efraim
Mirel
Mestan
Yeni bölümde görüşmek dileğiyle

6.BÖLÜM: "Kaderdeki Zelzele"

Selam.

Oy ve yorum bırakmayı unutmayın olur mu?
Thurisaz: In Balance
Keyifle okuyun.

Tanrı kaderime dizginlenemez bir zelzele bağışlamıştı.
Yadsınamayacak ve alaşağı edecek, kuvvetli bir zelzele.
Yıkılacak ve kendi enkazımın altında kalacaktım.
Kimse beni duymayacaktı.
Kanadı kırılmış, yolunu kaybetmiş bir martı gibi bir daha asla ait olduğum denize dönemeyecektim.
Zihnime sızan tüm bu şeytani düşünceleri savuşturmaya çalışırken, acı bir "Hayır." döküldü dudaklarımdan. Oysa bu noktadan sonra sarf edeceğim her serzenişler işlevsizdi. "Hayır..." Doğrulup sırtımı yatak başlığına yaslarken, parmaklarım çıplak karnımı kapatmak için kazağımı çekiştirip duruyordu. "Doğru değil, doğru değil." Başım elimde olmadan titredi. "Doğru olamaz."
Yaşlı kadın sesimi takip etti, yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Yüzünde ilk gördüğüm o huzurlu ifadeden eser yoktu şimdi. "Doğru olmayan ne?" Dikkatini benden ayırmayarak bu kez ona sordu. "Ne anlatmak istiyor bu kız?"
Bakışlarım yatağın beyaz yüzeyine çivilenmiş gibiydi,bir türlü ayıramıyordum. Adım ritminin ardından yabancının karanlık sesi çok yakınımdan duyuldu. "Onun ne
söylediğinin bir önemi yok. Sen söyle Dora, nasıl bir felaketi peşinden sürükledi?"
Kadındaki huzursuzluğu geçen saniyeler perçinliyordu. Ağır adımları iskemlesine ulaşırken, yabacıyı ayakucumda, benimle başbaşa bıraktı.

"Bebeğin kalp atışları hızlandıkça onunki yavaşlıyor." Gören bir insan gibi başını tek seferde bana çevirdi ve garip bir cisme bakıyormuş gibi baktı. "Onun kalp atışları hızlandığında bebeğinki yavaşlıyor. Sanki... Birbirini iten iki mıknatıs parçası gibi."

Sözleri kıyamet gibi kafamın içinde koparken, veremediğim tepkiler yaşadığım şok halinin sonuçlarıydı.

Yabancı bir an bana bakacak gibi oldu. vazgeçti. "Ne demek bu?"

"Anlayamıyorum, lakin normal değil. Olması gereken bu değil. Hatırlıyor musun? Siz de böyle bir şey yaşamamıştık. Onun hamileliği mükemmel ilerliyordu. Ah, zavallı Melina..."

Yabancı, anlık bir yutkunmayla gerildi. Simetrik çene hattının bir bıçak gibi keskinleştiğine şahit olurken, yumruk yaptığı elini avucuna geçirdi. "Onun ismini bu kızın yanında anma."

Dora gözlerini bir an için kapattı ve arkasına yaslandı. Kafasından geçen bir değil, birçok şey vardı. "Onunla ne yapacağına karar verdin mi?"

Benden öylesine bir eşya gibi bahseden yeni biri, kör büyücü Dora'ydı.

Gözlerini hızla açtı ve karşısındaki heybetli varlığa dikti. "Aklından geçen her ne ise elini çabuk tut." İşaret parmağı beni gösterdi "O kız uğursuz. Kutsal hamileliği kaldıramayacak kadar uğursuz. Ulu güçler adına! Tanrı Temur'a nasıl bir bebek bağışladı kim bilir..."

Dora'nın ithamı, içimde infilak etmek üzere olan volkanı uyandırdı. "Yeter! Ne yaptın, nasıl yaptın bilmiyorum ama beni öylece itham etmenize izin vermeyeceğim! Bak..." Yataktan inip oturduğu iskemleye yaklaştım. Birilerinden medet ummak gücüme gidiyordu ancak bir kişi! en azından bir kişi beni anlamak zorundaydı. "Şimdiye kadar ne Temur ne de başka biriyle ilişkim olmadı. Şimdi sen... Sen içimde bir bebek olduğunu söylüyorsun, bu nasıl mümkün olabilir?"

Yaşlı kadının beyaz kaşları gerildi. Her iki eliyle de iskemlenin ahşap başlıklarından destek alarak kaykıldığı an, sözlerimin onda yarattığı karmaşa ortadaydı. "Sen, ne söylediğinin farkında mısın?"

Dudaklarım yeniden aralanırken, yabancının umursamaz konuşması düştü aramıza. "Onun söylediklerine takılma, yalanlarla elimden kurtulabileceğini sanıyor. Birazdan sana buraya ait olmadığını, başka

bir evrenden geldiğini söyleyecek." Sesine katı bir alay karıştı. "Başka bir evren varmış gibi..."

"Var!" Bir hışımla ona döndüm. "Var, anlıyor musun! Ve benim evim orada!" Sıktığım avuçlarımdan güç alarak, "Bir ihtimal vardı kafanda..." diye konuştum. "Olmasaydı beni şatoya zorla sokar, istediğini yaptırırdın. Ama sen o ihtimal için beni buraya getirdin, biliyorum. Eğer bu kadın hamile olmadığımı söyleseydi, belki de bana inana-"

"Kes." Tek adımla birlikte kolumdan yakaladı, beni kendine çekti. Bakışlarımızın çarpışması, kuvvetli bir şimşeğin hayali sesini içimde yankılattı. "Sana tek bir an bile inanmadım." Akıbetimi gözbebeklerindeki dehlize gömmüştü. Şimdiyse üzerine toprak atıyordu. "Seni buraya getirdim. Bir sebebi var." Bakışları kademeli olarak karnıma indi, kolumdaki baskısı can yakıcı değildi fakat o istemeden bu temasa son veremeyeceğim aşikardı. "Onu duymanı istedim. Duymanı ve hissetmeni..." Çenesini tekin olmayan bir tebessüm eşliğinde yukarı itti. "Ne için korkman gerektiğini artık daha net biliyorsun. Bu yüzden itaat edeceksin."

Sustu, aynı saniye onun ne korkunç bir adam olduğunu gördüm. Hislerimi kullanmak istiyordu! Bana bu şekilde istediklerini yaptıracaktı.

"Sen..." İlk kez dudaklarımın titreyecek olmasından korktum. "Nasıl bu kadar kötü olabilirsin?"

Kolumu saran parmaklarını gevşedi. Boşluğa meyleden odağını fırsat bilerek kolumu ondan kurtardım ve birkaç adım uzaklaştım.

"Arabaya geç."

"Hayır."

"Geç arabaya."

"Hayır!"

Güçlü bir atılımla bu kez belimden yakaladı ve ayaklarımı yerden kesti. Kollarının arasında olduğum yerden uzaklaştırılırken, yaşlı kadının sesini duydum.

"Onu gözünün önünden ayırma. Zira çok yakında yeniden görmem gerekecek."

Yabancı kadına cevap vermedi, dönüp bakmadı. Çırpınan bedenimi arabanın içine tıktı. Direksiyonun başındaki yerini aldığı an keskin bir manevrayla olduğumuz yerde döndük ve izbe yolda ilerlemeye

başladık. Dilim zehrini kusmak istiyordu ancak zihnim, bilinçaltımın oyunu olduğunu düşünerek yok saydığı o üç garip görüntünün peşindeydi. Parmaklarımız birbirine kenetlendiği an görüntüler birer fotoğraf karesi gibi beynimin içinde belirmişti.

Ölü kadın.

Ölü cenin.

Ateş gibi yanan safir mavisi gözler.

Çakmak sesi düşüncelerimi hızla dağıttı. Bakışlarımı gizlice ona çevirdiğimde, dudaklarının arasında yanan sigarası gördüm, simsiyahtı. Ağır dumanı arabanın içini sararken, genzimde hissettiğim yanma hissiyle öksürmeye başladım. Baş ve işaret parmağıyla tuttuğu sigarasından derin bir nefes çektikten sonra, bir düğmeye birine bastı ve yanımdaki camı yarıya kadar indirdi. Hava diğer bölgede olduğu gibi temiz değildi, ancak öksürüğümü biraz olsun dindirmişti.

Biraz sonra geniş bir sokağın girişine yaklaştık. Manzara farklı değildi. Siyah konteynıra benzeyen yapılar karşılıklı olarak konumlandırılmıştı ve gelirken gördüklerimin aksine buradakiler iki ya da üç katlıydı. Etraf burada hiç görmediğim kadar kalabalıktı. Sokakta yavaşça ilerlemeye başladığımızda, insanlar ikiye ayrılarak içinde bulunduğumuz araca yol verdi. Çok geçmeden yuvarlak ve eğimli tezgahlardan yapıların birer ev değil, dükkan olduğunu anladım. Her birinde enteresan şeyler satılıyordu.

Bir tezgahta iri, biçimsiz ve göz alıcı taşlar vardı. Bir diğerinde beyaz benekli kırmızı mantarlar... Bir tezgahta içinden dumanlar yükselen toprak küpler sıralanmıştı. Hemen yanındakinde ansiklopetiye benzeyen koca koca kitaplar... Her dükkan tezgahta sergilediği ürünleriyle tıka basa doluydu. Bir tanesi vardı ki, baktıkça dudaklarımın aralanmasına engel olamadım; tezgahın üzerinde devasa bir cam, camın içinde ise sürekli sıçrayan yumruk büyüklüğünde yaratıklar vardı. Yaratık... Onlar için lügatımdan başka bir terim bulamadım. İlk kez gördüğüme emindim. O tezgahın koca camlara ev sahipliği eden dükkanında çok daha fazlası vardı.

Araba sokağın tam ortasında durmasını beklemiyordum. Yabancı bana herhangi bir açıklama yapma gereği duymadan arabadan indi ve kapıyı üzerime kilitledi. Buna kızacak vaktim olmamıştı. Çünkü şahit olduklarımın bana yaşattığı tek duygu şaşkınlıktı. Yabancı sokağa ayak

bastığı an, tüm insanlar her ne yapıyorlarsa oracıkta bıraktı. Beheri kusursuz bir saygı eşliğinde elini önünde birleştirerek başını eğdi.

Yabancı safir bakışlarını insanların üzerinde gezdirirken, sokağı müthiş bir sessizlik ele almıştı. O, söylendiği gibi bir liderdi ve halkında uyandırdığı en saf duygu şüphesiz ki korkuydu. Merakla olacakları izlerken, elini havaya kaldırdı ve göğsüne bastırdı. Bu hareketiyle birlikte insanlar sabit duruşunu terk ederek işlerine geri döndü.

Önünde durduğumuz dükkandan yaşlı birinin çıktığını fark ettim. Beyaz saçları sakallarına karışmış, tıknaz bir adamdı. Çehresinde yer verdiği manidar tebessümüyle birlikte yabancıya yaklaştı. Ne konuştuklarını duyamadım ancak yaşlı adamın ona küçük bir kutu uzattığını gördüm. Yabancı kutuyu alırken, teşekkür etme mahiyetinde başını hafifçe salladı. Adımları arabaya geri dönerken, nereden çıktığını bilmediğim esmer bir kadın önünü kesti. Siyah, kıvrımlı, beline uzanan saçları vardı. Gülümseyerek bir şeyler söylüyordu. Bedenim benden bağımsız olarak öne eğilirken, kadının bedenini sıkı sıkıya saran deri elbisesini ve çamurlu zemini umursamayan ince topuklu botlarını fark ettim.

Kadın arabaya baktı ve bir şey arıyormuş gibi gözlerini kıstı. Beni göremiyor olmasının rahatlığıyla kırmızı boyalı kalını dudaklarını ve yeşil gözlerini inceledim, güzeldi. Yabancı birkaç kelam ettiğinde, kadın yeşillerini memnuniyetle ona çevirdi. Elleri hiç rahat durmuyordu. Ya saçlarında ya ince belinde ya da gerdanındaydı...

Başını omzuna düşürdü ve hevesle bir şeyler söyledi. Bakışlarım gayri ihtiyari yabancıya gittiğinde, sustuğunu gördüm. Oysa kadının beklenti dolu bakışları üzerindeydi. Suskunluğu elden bırakmadan kadının yüzünde dolandı, ruhsuz bakışları. Sonra kadını arkasında bırakarak arabaya ulaştı.

Ne garip adamdı.

Kapı açılırken, arkama yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. Kadın bir süre daha arabanın önünde kaldı. Araba çalıştığında ise isteksizce kenara çekildi. Yabancı kutuyu dikkatle arka koltuğa bıraktı, muhtemelen içinde kırılacak bir şeyler vardı.

Dakikalar sonra orman yoluna girdik.

Bana bakmıyordu, konuşmuyordu, sormuyordu. Aklında ne vardı?

Bu soruyu kendime sorduğumda, aklıma yaşlı kadından duyduğum başka bir şey

düştü.

'Onun hamileliği mükemmel ilerliyordu. Ah, zavallı Melina...'

İçimden bir ses, yabancının şu an aklımdan geçen ismin bu olduğunu söyledi.

Melina. Kimdi bu kadın?

Patika yoldan ormana girdik, yabancı tümsek ve çukurlarla dolu yolu bu kez yavaşça geçti. İçten içe bunun nedeni sorgularken, bir cızırtı duyuldu. Elini kaşe kabanının iç kısmına atıp daha önce Efraim de gördüğüm telsizin bir eşini çıkardı, mandalına bastı ve dudaklarına yaklaştırdı.

"1001 dinlemede. Konuş."

Telsiz yeniden cızırdadı ve aynı mekanik ses duyuldu. "Konuşan 2062. Lenoran bölgesi karıştı, lider Biran. Temur Alizen, ordusuna hazırlanmalarını emretti. Kimpras'a girmek için üç büyüklerden gelecek izin mührünün bekliyorlar. Efendim, Lenoran sınır nöbetçileri kızı bölgenize geçerken görmüş, şahitlik edecekler. Bu iznin çıkması için yeterli, biliyorsunuz."

O ismi duymak tüylerimin diken diken olmasına sebep oldu. Bir ordu... Beni almak için koskoca bir ordu mu hazırlatmıştı!

"Sorun yok. Takipte kalın 2062."

Telsizi cebine geri bıraktığında, rahatlığı karşısında kendimi tutamadım. "Sorun yok mu? Adam orduyla geliyor, duymadın mı?"

Evini saran dikenli çitlerin etrafını dolaştı. "Ne o? Sevgilinin adını duymak seni heyecanlandırdı mı?"dedi, dümdüz bir sesle.

"Önünde korkudan titreyen insanlar beyin yerine nasıl bir odun taşıdığını biliyor mu senin!"

Hayır, Rozelin. Şu daracık alanda, üstelik onunla yalnızken bunu söylemiş olamazsın. Kurtulmam için tırnak ucu kadar bir ihtimal varsa, dilim ömrümün yetmesine izin vermeyecekti!

Araba tahta kapının önünde sert bir frenle durduğunda, önce öne ardından da arkaya savruldum. Sırtım koltuğa yapıştığı an, yüzü yüzümün önündeydi.

"Senin dilini keser, kulçukların önüne atarım." Gözbebekleri sözlerinin doğruluğunu vurgularcasına büyüdü. "Anladın mı?"

Beynim bir süre için nefes alma yetimi durdururken, aramızdaki mesafeyi milim azaltmak adın sırtımı koltuğa bastırıyordum.

"Dilimi kesersen konuşamam. Konuşamazsam istediğin kimliği alamam ve senin anlaman gereken de bu, adam."

Dudağının sol yanı hafifçe kıpırdı ancak oraya bakamayacağım kadar yakındık. Gülümsemiş miydi? Belki. Ona başka bir ifade sunmak istemeyen yanım suratıma taş gibi bir ifade yerleştirmişti. Kirpiklerimi kırpmaktan dahi imtina ediyordum fakat onun kırptığı kirpikleri, bir erkeğinkine göre fazlaca kıvrıktı. Bunu henüz fark ediyordum. Kısık gözlerinden başlayan siyah kirpikleri görünmeyen alt göz kapağını es geçerek, direkt dağınık kaşlarıyla temas halindeydi. Bakışları saydam değildi. Zaten o, başlı başına saydam bir adam değildi.

"Senin gibi bir kız..." diye konuştu, ahenkli bir tonlamayla. "Nasıl olur da-

Yanımdaki kapı Pera tarafından açıldığında, yabancı geri çekilerek anahtarı arabanın üzerinden aldı.

"Birlikte dönmüşsünüz." Perla nedenserahat bir nefes verdi.

Yabancı kapısını açtı. İnmeden önce yine dişlerimi gıcırdatmama sebep olacak bir şey söyleyeceğini anladım. "Yolda birkaç kez arabadan atmayı düşünmedim değil."

Arkasından inip kapıyı çarparak kapattığımda, Perla tereddütle ağabeyine yaklaştı. "Sana kötü bir haberim var."

"Söyle."

Perla'nın başı eve çevrildi. "Mirel sağdaki koridorda ısırgan görmüş, zehirli olanlarından."

Yabancı ters bakışlarını veranda da duran Mirel ve Mestan'a gönderdi. "Hangi kafasız kulçukları eve soktu?"

Perla korumacı bir tavırla, "Efraim değil!" diye atıldı. Yabancının sol kaşı uyarıcı bir tonla kalktığında, Perla başını önüne eğdi ve "Efraim ağabey değil." diye düzeltti.

Bahsi geçen Efraim evin içinden üstsüz ve sırtında beyaz bir tüple çıktı. Tüpten uzanan hortum elindeydi. Mirel ve Mestan'ı evden uzaklaştırdıktan sonra verandanın etrafına hortumdan çıkan beyaz dumanı boca etti. Çitin içine geçtikten sonra yabancı çift kanatlı tahta kapıyı zincirledi ve anahtarını araba anahtarını koyduğu sol cebine attı.

"Afedersin lider." Bunu söyleyen Mirel'di. "Kulçuklaklardan birini eve sokan bendim. Isırgan taşıyabileceğini düşünemedim."

İşi biten Efraim bize doğru gelirken, yabancı kızkardeşinin önüne geçti. "Bana şu halini açıklamak için üç saniyen var."

Efraim hiç düşünmedi. "Tüp çok ağır. Kazaksız taşımak daha kolay oluyor."

"Asıl ağırlığı pantolunun yapmıyor mu? diye sordu yabancı, gergin bir tavırla. "Onu neden çıkarmadın?"

Efraim cevap vermedi ancak tüpün ağır olduğu, taşıma kemerinin Efraim'in siyahi teninde bıraktığı sürtünme izlerinden belli oluyordu.

"Bu evde kız kardeşim de dahil üç kız var. Aklına estiği gibi soyunamazsın. Anlaşıldı mı?"

Efraim tüpü çıkarıp bir kenara bıraktı, bozulduğu aşikardı ancak bunu sesine yansıtmadı. "Anlaşıldı, lider."

Mestan'ın düşmüş ifadesinden yabancının hoşuna gitmeyecek bir şey daha olduğunu anlamıştım. Beyaz parmaklarını açık renk sakallarında dolaştırırken, "Bir şey daha var." dedi düşüncemi yanıltmayarak. "İlacın ısırganlara etki etmesi için sağ koridoru yarın sabaha kadar kapattık ve bu gece burada kalmamız gerekiyor. Biliyorsun."

Yabancı kısa bir süre düşündü. Neden burada kalmalarını gerektiğini benim aksime biliyordu. Başıyla evin sol tarafını işaret ettikten sonra, emirlerini sıraladı. "Sen ve Efraim benim taraftaki antrenman odasında yatarsınız. Kızlar bir gece girişteki koltuklarda idare eder."

İlk yanıt Efraim'den geldi. "Antrenman odasında yatak yok lider. Ayrıca salonda iki koltuk var." Kaşıyla yabancının arkasında kalan varlığımı işaret etti. "Kızlar üç kişi."

"Bir gece yerde yatmak o koca vücudundan bir şey eksiltmez. Kızlardan kastım Perla ve Mirel'di, koltukta yatacak olan onlar." Duraksadı, benim için düşündükleri kelimelere dökülmek üzereyken, omuzlarım yaşadığım tedirginlikle gerildi. "Kız benimle kalacak. Temur itinin bölgeme girdiği gece, onu gözümden ayırmam."

Darbe almış gibi irkilirken, "Kim demiş!" diye bağırdım. Öfkeli adımlarım hızla önüne geçti ve kafa tutan bakışlarım bir saniye içinde yüzündeydi.

"Ben diyorum." dedi, başını bile kıpırdatmadan. "Kaldığın evin, havasını soluduğun bölgenin," Bakışları dalga geçer gibi toprağa düştü. "Üzerine bastığın toprakların sahibi, yetmez mi?"

Topuğumu hınçla sözünü ettiği çamurlu zemine çarptım. "Yetmez! Sen kimsin de senin odanda kalacağım! Ne münasebet?"

Perla yavaşça koluma dokundu. "İçeri girelim, birazdan yemek yiyeceğiz."

Kolumu sertçe dokunuşundan kurtardım. "Bırak! Önce kendini ilah sanan bu adama gerçekte kim olduğunu hatırlatmam gerek."

"Bu kadar yeter!" dedi Mirel, kibarlıktan uzak bir sesle. "Şunu içeri sok Perla, ben yaparsam canı yanacak."

Anlık bir öfkeyle Mirel'e döndüm ve göğsünden ittim. Beklememiş olacak ki, birkaç adım sendeledi ve Mestan'dan destek alarak durabildi.

"Hele bir dene!" Kaldırdığım işaret parmağımı ona doğru salladım. "Hele bana dokunmaya kalk, gör bakalım canı yanan kim oluyor!"

Mirel'in kalın dudakları aralandı. Beyaz suratı hiç görmediğim kadar kırmızıydı. "Seni var ya!" Aniden üzerime atılmaya kalktığında, Mestan onu belinden yakaladı ve sırtını göğsüne bastırdı. İnce dudakları Mirel'in kulağına yaklaşırken, kahve gözleri benim üzerimdeydi. "Sakin ol Mirel, sırası değil."

Keskin fren sesi tüm dikkatlerin tahta kapının ardına ulaşmasını sağladı. Görüş açıma giren siyah araç tıpkı yabancının arabası gibi sert hatlara sahipti, hatta aynısıydı. Araçtan inen orta boylu, esmer adam absürt bir tebessüm eşliğinde elini kaldırdı.

"Selam millet!" Durdu ve tahta kapının ardından yabancıya doğru reverans yaptı. "Ve değerli liderimiz."

Yabancı misafirine karşılık vermeden önce yüzünü Mestan'a döndü, kısık fakat memnuniyetsiz bir sesle konuştu. "Kim çağırdı lan bu herifi?"

"Kıza kimlik çıkaramadın, değil mi?" Bir cevap alamadı ama tahmininde yanılmadığını gösterircesine başını salladı. "Bölgede en profesyonel sahte işleri Ulman yapar. Kimlik olmadan onu kafandan geçenlere alet edemezsin. İzin ver, kıza bir kimlik çıkarsın."

Yabancı omuzlarını geri itti ve Efraim'e kapıyı açması için sözsüz bir emir verdi. "Duyulursa... Cezanı keserim Mestan."

Mestan kendinden emin bir tavırla ensesinde bağladığı saçlarına dokundu. "Merak etme, dışarıda tek kelime ederse başına gelecekleri biliyor."

Ulman dedikleri adam kendisine açılan tahta kapıdan içeri girdi. O sırada gözüme takılan detay cesaretime muhteşem bir koz armağan etti.

Ulman'ın üzerinde unuttuğu araba anahtarı olduğu yerden el sallıyordu!

Kimsenin bir şey anlamaması için bakışlarımı hızla oradan ayırdım ancak içimden Efraim'in kapıyı zincirlememesi için dua ediyordum.

"Mestan konudan bahsetti." Ulman salaş ve ilkel kıyafetleriyle yabancının karşısında durdu. Rahat bir tipe benziyordu ancak şu an karşısına olduğu adam ona rahatlığını sergileme cesaretini vermiyordu. "Kime yapacağım?" Aranan açık kahve gözleri beni buldu. "Ona mı?"

"Evet. Becerebilecek misin?"

Ulman yeniden bana baktı, bu kez gözlerime. "Gözleri renkli ve gergin. Kimliğe kodlamak zor olacak ama üstesinden gelirim. Bana karanlık bir mekan lazım."

Efraim kapıdan ayrıldı ve yanımıza geldi. Kapıyı zincirlemeden!

"Evin altı zifiri karanlık. Orada halledebilirsin."

Kendi aralarında devam eden konuşmalarını fırsat bilerek, adımlarımı kapıya doğru sürümeye başladım. Perla, Mirel ile ilgileniyordu. Şu an kimse farkımda değildi ve benim yalnızca beş saniyeye ihtiyacım vardı.

Beş saniye içinde bu lanet yerden ayrılabilirdim!

Kapının ulaşmayı başardığım an, derin bir nefes aldım. Tek hamle! Tek hamlede arabaya atlayacak, anahtarı çevirip gaza yüklenecektim. Yapabilirdim.

"Hey! Ne işin var senin orda!"

Mestan'ın sesi yapmam gereken hamle için beni sırtımdan itti. Hızla koştum, arabanın kapısını açtım ve kendimi bir çuval gibi koltuğa bıraktım. Anahtarı çevirip marşa bastığım an Ulman denilen adam insanüstü bir hızla yanıma ulaştı, ve direksiyonu kavrayan elimi yakaladı. Ona karşı koymaya çalışırken, gaza yüklenmeye devam ettim. Araba hareket etti ancak Ulman tarafından çekilen bedenimin, uzaklaşan arabayla alakası kalmadı. Onunla birlikte yere düştük, aynı saniyelerde araba başka bir arabaya çarparak durabildi. Yabancının arabasına! Kafa kafaya giren araçların ön kaputlarından sızan dumanlar, kısa sürede berbat bir yanık plastik kokusunu kızıl ormana boca etti. Elim hala Ulman'ın avucundayken, kaçırdığım şansın

öfkesiyne ona döndüm. Gözlerim gözlerini bulduğu an çalkalanmaya başlayan zihnim, üç yeni görüntüyü gözlerimin önüne düşürdü.

Tokalaşan kanlı eller.

Tendeki kara leke.

Ağaçta sallanan ceset. Ulman'ın cesedi!

Çığlık çığlığa elmii elinden kurtarırken, kalçamın üzerinde geri giderek ondan uzaklaşmaya çalıştım. Ancak çarptığım sert engel hareketlerimi olduğu yerde kısıtladı. Başımı yukarı kaldırdığımda, yabancının arkamdaki varlığını gördüm. Sırtım bacaklarına yapışık vaziyetteydi ve yerimden kıpırdayacak gücü kendimde bulamıyordum.

"Sen!" diye hırladı dişlerinin arasından. "Bela mısın kızım?"

Üzerime eğildiği an yeni bir çığlık attım ve yerdeki Ulman'ı gösterdim.

"Onda bir şey var! Orada... Orada..." Nefes nefese görüntüyü hatırlamaya çalıştım. "O adamın sırtında bir şey var!"

Gözle görülür herhangi bir tepki vuku bulmadı. Hiçbiri beni ciddiye almamıştı.

"Ne zırvalıyorsun sen?"

"Zırvalamıyorum!" dedim tiz çıkan sesimle. "Gördüm, orada!"

Yabancının bakışları birkaç saniye için boşlukta oyalandı. Ardından ani adımlarla Ulman'ın yanına ulaştı ve onu yerden kaldırıp gövdesini bir ağaca bastırdı.

"Ne yapıyorsun lider, bırak beni! O kıza mı inanacaksın?"

Yabancı beklemedi. Ulman'ın siyah kazağını yukarı sıyırdığı an, zihnimdeki hayal tüm çıplaklığıyla karşımda duruyordu.

"Hassiktir!" Efraim koşarak yanlarına gitti ve Ulman'ın tenine yapıştırılmış siyah, ufak aleti oradan aldı. "Dinleme cihazı! Bu yavşak bir ajanmış!"

Tüm gözler aynı anda üzerime döndüğünde, hiddetle konuşan Mirel oldu.

"Ulu güçler adına!" Mavi gözleri karanlık bir korkunun gölgesini kucaklayarak aralandı. "Bu kız bir büyücü!"

Sevdiniz mi?

Bölümde kısa kısa yer alan yeni karakterler için ne düşünüyorsunuz?

Sizce sıradaki bölüm aydınlık bölge Lenoran'ın lideri Temur Alize Kimpras'a girdiğinde neler olacak?

Görüşmek üzere.

7. BÖLÜM: "Büyü"

Selam

Oy ve yorum bırakmayı unutmayın olur mu?

Thurisaz~ Years Of Silence
Thurisaz~ Endles
Keyifle okuyun.

Zamanın akıl almaz devinimi müthiş bir ihtimali tevlit etti.

İçimde dev bir şimşeğin çaktığını hissettim.

Görüş açım tümüyle flulaşırken, gürültülü bir kargaşa eşliğinde gözümün önünde üç kara kart belirdi.

Geçmiş.

Şimdi.

Gelecek.

Kolumdaki baskıyla birlikte kartlar var olduğu efsunkar karanlığa saçıldı ve içinde bulunduğum ana geri döndürüldüm. Beni çekiştiren Perla'ydı. Dayak yiyen adam Ulman, sert yumruklar indiren yabancı, yabancıyı tutmaya çalışan Mestan ve panik içindeki Mirel'i sakinleştirmeye çalışan Efraim…

Bir anı atlamış gibiydim. Evet! Sanki bedenimin ortasında bulunduğu o tek an zihnim inzivaya çekilmişti. Bunu ilk kez yabancıyla yaşamıştım ancak şimdi daha netti. Kafamda beliren her yeni görüntüde yaşamdan kopuyordum! Geri döndüğümde ise karşılaştığım an ile son hatırladığım an birbiriyle eşleşmiyordu.

"Ne oluyor!" diye sordum nefes nefese.

Perla beni çekiştirmeye devam etti ancak yerden kaldırmaya gücü yetmedi. "Hadi! Hadi kalk, içeri girmemiz gerekiyor."

Avuçlarım çamurun içindeydi. "Ne oluyor!" diye sordum bu kez bağırarak. Perla'dan başka kimsenin beni duyduğu yoktu.

Beni çekiştirmekten vazgeçip önümde eğildi ve kendisine odaklanmam için omuzlarıma dokundu. Çimen yeşili gözlerindeki telaş kaşlarını çatmıştı. “İçeri girmeliyiz. Lütfen.”

Perla’nın sesi içimde bir yere dokunurken, onunla birlikte ayağa kalktım. “Tamam ama…” İnleyen Ulman’a bakmadan parmağımla işaret ettim. “O adam bir ajanmış… Burayı çoktan tespit etmişlerdir.”

“İşte bu yüzden! Bu yüzden bir an önce çitten içeri girmeliyiz.”

Anlamıyordum. Hakikat o ki, şimdi anlamama olanak yoktu. Koluma giren Perla’ya izin verdim. O sırada yabancının kanlar içinde arabasına tıktığı Ulman’a kaydı bakışlarım. Kendinde değildi. Efraim, Perla’nınkine eşdeğer bir telaşla Mirel’i içeri soktu.

Mestan soğukkanlı görünüyordu ancak üzerindeki huzursuzluk fark edilmeyecek gibi değildi. Burnundan soluyan liderinin omzuna dokundu ve tok sesiyle konuştu. “İçeri girmeliyiz. Bir an önce bizi gizlemen gerekiyor.”

Gizlenmek mi? Evin içinde nasıl gizlenecektik!

Yabancı diz darbesiyle araba kapısını Ulman’ın üzerine kapadı. Mestan’a döndüğünde, parmak boğumlarındaki kan izlerini görmek adımlarımı tahta kapının önünde
duraksattı. Bakışlarına çıkan bakışlarıma lanet ettim. Terden ıslanmış siyah tutamları göz kapaklarına dökülmüştü. Kısmen seçilebilen gergin gözleri kızgın bir boğanın öfkesi sahipti.

“Geç içeri!”

Güçlü sesi ağaçların kökleriyle birlikte sıçrayıp yeniden toprağa çakıldığı farz ettirebilirdi. Ancak benim kılım bile kıpırdamadı.

Verendanın basamaklarında oturan Mirel ve Efraim’im yanına kadar ilerledik. Mirel yakınlığımı fark ettiğinde, bana bir cadıya bakıyormuş gibi baktı, üçüncü basamağa geriledi.

Perla ikinci basamağa çöktü ve yanındaki boşluğa dokundu. “Otur.”

“Hayır.”

Tahta kapıyı zincirledikten sonra yanımıza gelen Mestan, Perla’nın yanına oturdu. “Boşver, bu kız bir dersi hak ediyor.”

Mestan’ın ne söylemeye çalıştığını anlamadım. Zaten üzerinde durmam gereken başka bir detay vardı; kimse eve girmeye yeltenmemişti. Çok geçmeden anladım ki bekledikleri bir şey vardı. Arkamı döndüm ve herkesin baktığı yere baktım, yabancıya.

Bahçenin ortasında dikiliyordu, arkası dönüktü.

Bir şey olacaktı. Bir şey… Ama ne?

Yabancı kollarını göğe kaldırdığı an, her ne olacaksa şimdi ve onun üzerinden gerçekleşeceğini anladım. Çamurlu parmaklarım gayri ihtiyari verandanın ahşap korkuluğunu sararken, kızıl bulutların üzerimizde toplanmaya başladığını fark ettim.

“Ulu güçler ve üç büyükler!” Yabancının kalın, erkeksi sesi yere ve göğe hükmedercesine yükseldi. “Kızıl gölge Kimpras’ın yegane sahibi buyuruyor! Valığımı bulun ve yuvamı gizleyin.” Avuçlarını göğe çevirdi ve ağır ağır yukarı ittirdi. “Milekje!”

Anlamını bilmediğim son kelimesiyle birlikte iki kızıl bulut hiddetle birbirine çarptı. Çarpışmanın doğurduğu şimşek ayaklarının dibine düştü ancak bir adım bile geri çekilmedi. Çitlerin ötesinde ani bir toz bulutu yükseldi. İrileşen bakışlarım eş zamanlı gerçekleşen garip olayların arasında şaşkınca gidip geliyordu. İçimin çalkalandığını, nefesimin göğüs kafesimde düğümlendiğini hissettim. Genişleyen toz bulutu iki koca hortuma dönüşerek, etrafımızı çevreleyen dikenli çitin etrafında hızla dönmeye başladı. Kuvvetli rüzgarı saçlarımı yüzüme savururken, varlığımı olduğum yerde tutabilmek için iki elimle korkuluklara yapıştım. Hortumun savurduğu fırtına sesi kulaklarımı tümüyle dolduruyordu. Rüzgarı öyle kuvvetliydi ki, biri kabanımdan tüm gücüyle asılsa, konumumu korumak için bundan daha daha fazla efor harcayamazdım.

Avuçlarını kulaklarına bastıran Perla “Otur!”” diye bağırdı.

Hortum kızıl yaprakları, hatta çamur parçacıklarını emdi ve birer kurşun gibi etrafına dağıttı. Adımlarım olduğu yerde kayarken, gözlerimi sıkıca kapattım. Saçlarım suratıma öyle sert çarpıyordu ki, verdiği acı kırbaç darbeleriyle mukayese edilebilirdi.

“Otur diyorum, otur düşeceksin.” Gözlerimi açtığımda, karşılaştığım sahici duygu Perla’nın telaşıydı. Rüzgarın yaşarttığı gözlerini bana dikmişti. “Kendine zarar vereceksin, otur!”

Onu bu kez dinleyecektim. Dizlerimi kırdım ancak kalçamı basamağa bırakmadan her şey bir bıçakla kesilir gibi kesildi. Tuttuğum nefesimi yavaşça dışarı bıraktım, etrafıma baktım. Tüm o rüzgar gürültüsü ve hortum hiç olmamış gibi ortadan kaybolmuştu!

Kalp atışlarım ölümcül sessizliğe keskin darbeler indirmeye başladı.

Büyük bir gariplik vardı. Çitin etrafını yerden göğe uzanan bembeyaz bir sis bulutu kaplamıştı. Öyle baskın ve yoğundu ki, başka hiçbir şey görmek mümkün değildi. Ne ağaçları, ne arabaları ne de patika yolu… Nerede olduğumu bilmesem, kızıl bir ormanda olduğum aklımın ucundan dahi geçmezdi.

“Neydi bu?” Sıktığım kaşlarım göz kapaklarımın üzerine indi. Gözlerimi sisten alamıyordum. Bu bir göz yanılması mıydı? Rüya mıydı? Tanrım… Nasıl bir dünyaya düşmüştüm!

“Size soruyorum!” Başımı basamakta oturan dörtlüye çevirip bağırdım. “Ne oluyor! O adam ne yaptı?”

Sanki onlara sormamışım gibi hatta karşılarında bile değilmişim gibi! topluca kalktılar. Eve girdiklerinde, öfkeyle peşlerinden ilerledim ve dış kapının ağzında durdum. Salonun farklı noktalarına dağılmışlardı. Öfkemi hangisine yönelteceğimi kestiremeyerel ortaya kustum. “Biriniz ya! Biriniz bana adam gibi bir cevap versin! O adamın dışarıda yaptığı şey neydi? Az önce ne oldu?”

Perla, bakışlarını Mestan’a çevirdi. Aradığını bulamamış olacak ki, başını önüne eğerek alt dudağını dişledi.Yine cevapsız kalmıştım. Bana kimse tatmin edici bir cevap vermemişti çünkü sahipleri böyle istiyordu!

Arkamdaki hareketlilikle birlikte dış kapı anlık bir gürültüyle kapandı. Soğuk ve keskin soluk ensemde biterken, olduğum yerde kaskatı kesildim.

“Gizleme büyüsü.”

Olduğum yerden kıpırdamadım. “Ne?”

“Yaptığım şeyin adı bu, gizleme büyüsü. Anlayacağın yavru kuzu, sevgilin buraya gelse bile seni bulamayacak. Çünkü içinde bulunduğun evim, ikinci bir emre kadar görünmezliğe büründü.”

Büyü. Görünmezlik. Mantığa aykırı tüm kelimeler beynimde kanlı bir harbe girişirken, ona döndüm. Kıvrık kirpiklerinin ev sahipliği yaptığı mavileri, altında sahipsiz bir mezarlığı gizleyen gizemli bir okyanusu andırıyordu.

“Sen…” dedim, isabetli bir sesle. “Benimle dalga mı geçiyorsun?”

Çehresinde en ufak bir mimiğe yer yoktu. Düz bakışları o kadar anlamsızdı ki, üçüncü biz göz onun cansız bir varlığa baktığını düşünebilirdi.

“Burada durup seni kendime inandırmaya çalışacağımı mı düşünüyorsun?”

Beni sindirmeye yönelik sözlerini atlayarak devam ettim. “Ne yani… Şimdi düşmanların buraya akın etse, bir teki bile evini göremez, öyle mi?”

Keyifsiz bir tebessüm yer etti, nizami kalınlıktaki dudaklarında. “Zeki kız.”

İşte şimdi tam anlamıyla benimle alay ediyordu. “Var mısın denemeye?” dedim, onun aksine kafa tutan bir tavırla.

Mestan her ne söylemeye niyetlendi ise yabancı bir baş hareketiyle kesti. Beni ciddiye almıyordu. Bu her halinden belliydi ve ona karşı saldırgan olmamdaki en geçerli etken de buydu.

“Ne istiyorsun?”

“Açık değil mi? Onlar geldiğinde dışarı çıkmama izin vereceksin. Kendimi göstereceğim.”

Düşünmedi. Bir saniye bile. “Sen karşılığında ne yapacaksın?”

Beni hapsettiği evden burnumu çıkarmanın bir karşılığı mı olacaktı? Ona açıkça, ne tür bir ruh hastalığına sahip olduğunu sormak istedim ancak bunun için doğru bir zamanlama olmadığını fark ederek kendimi frenledim.

“Ne yapmamı istiyorsun?”

Kaslı kollarını geriye attı ve parmaklarını arkasında kilitledi. Başını tavana kaldırdığında, boynuna uzanan siyah sakallarının en az on günlük olduğunu gözlemledim.

“Vakti gelince öğrenirsin.” Yanımdan geçip gitti ve emriyle itiraz etmeme mahal vermedi. “Yemeğe geçelim.”

Perla anında oturduğu yerden kalktı. O ana kadar yemek masasının eksiksiz bir şekilde hazır olduğunu fark etmemiştim. Hırçın bir kişiliği üstlendiğinden emin olduğum Mirel, sanki emir değil rica almış gibi Perla’nın arkasından kalktı, kadehleri doldurmaya başladı. Söyledikleri gibi mutfak ve kaldığım odanın bulunduğu koridor genişçe bir tahtayla kapatılmıştı. Bunu fark etmek yabancının benim için verdiği başka bir emri hatırlattı.

Bu gece onun odasında, onunla kalmak…

Ah, bu bir kabus olmalıydı.

Şayet kabus değilse ve beni buna zorlayacak olursa, hiç kuşkusuz asıl kabusu ona yaşatacaktım.

“Seni masaya kadar taşımamızı mı bekliyorsun?” Mestan’ın sesini takip ederek bakışlarımı yemek masasında duraksadı. Yuvarlak masanın sol kısmında yabancı oturuyordu ve çoktan yemeğe başlamıştı. Her iki yanında yer alan Efraim ve Mestan’ın yanlarında birer boşluk vardı. Kızlar sağ tarafta yan yana oturmuşlardı.

Ters bir ifadeyle, “Ne saçmalıyorsun sen?” diye sordum Mestan’a. Yuvarlak gözleri ve açık renk kaşları hareketsizdi. Başıyla Efraim’in yanındaki boşluğu işaret etti. “Otur.”

Efraim elindeki kaşığı tabağına bıraktı. Bırakmaktan çok atmak da denebilirdi aslında. “Neden benim yanıma oturuyor? Senin yanına otursun?”

Mestan ellerini tabağının her iki yanına bıraktı ve bezgin bir tavırla sordu. “Ne fark edecek, Efraim?”

Efraim, koyu teninin ortasında birer inci gibi parlayan siyah, çekik gözlerini yandan bir bakışla üzerime çevirdi. “Ne mi fark eder? Sinirlendiğinde çatalı bana değil, sana saplar.”

Perla gülecek gibi olduysa da dudaklarını birbirine bastırarak kendine engel oldu.

“Sorun yok, ikinizin yanına da oturmayacağım. Rahatça zıkkımlanabilirsiniz.”

Sözlerimi bitirir bitirmez sırtı kapıya dönük olan koltuğa oturdum. Kollarımı birbirine kavuştururken biliyordum ki, boş midemin dili olsaydı bana küfür ederdi. Uzun zamandır açtım ancak dirençli bir kızdım. Beni yok sayan ve kati suretle sözlerime inanmayan bu insanlarla aynı sofraya oturamazdım. Hiçbir şey olmamış gibi onların garip bakışları altında karnımı doyuramazdım.

“Yanakların içine çökmüş, bir şeyler yemelisin.”

Perla’nın yumuşak sesine aldırış etmedim. Oysa masadan yükselen çatal kaşık sesleri beni ondan başka kimsenin düşünmediğini gösteriyordu.

Bir sandalyenin yerinden oynama sesi duyuldu. “Sen gelmiyorsan ben sana bir şeyler getire-”

“Otur.” Kısa ve net. Perla’nın ağabeyinin emrinden dışarı çıkacağını sanmıyordum.

Göz ucuyla onlara baktığımda, Perla’nın omuzlarını düşürerek sandalyesine çöktüğünü gördüm. Elindeki tabağı isteksizce masaya

bırakırken, “Ağabey,” dedi, anlayış dilenen bir sesle. “Çok aç, hiç olmazsa sıcak bir afrim çorbası içsin.”

Yabancının yüzüne bakmıyordum ama uzun ve düzgün parmaklarının önündeki kadehi kavradığı fark ettim. Kadehi masadan alırken, hareketleri ağır bir ritme ayak uyduruyordu. “Açsa masa burada, gelir ve yer. Bu evde kimsenin ayağına yemek gitmez, bilhassa onun.”

İçimden ona hak ettiği cümleleri sarf etmek geldi ancak o gücü kendimde bulamadım. Perla’nın da dediği gibi, oldukça halsizdim. Gücümü onun gibi bir adamla uğraşarak tüketmek isteyeceğim son sonuçtu.

“Sence yerimizi tespit edecek vakitleri oldu mu?” Mestan’ın sorusunun muhatabı bizzat lideriydi.

“Göreceğiz. İzin mührü eline ulaşmak üzeredir. Vakit kaybetmeyecek.” Konuşmasındaki tavır buz gibiydi. “Bu gece topraklarıma ayak basacak.”

“Kafanda ne var?”

Bakışlarım bir anda ona çevrildi. Bunu planlamamıştım. Ancak planlamadığım bir diğer durum, onun da bana bakıyor oluşuydu.

Benim anlamaya çalışan bakışlarımın aksine, onun mavilerinde ipini koparan zebaniler dolaşıyordu. “Sahte kimliği yapacak birini bulun. Sonrasını göreceksiniz.”

“Emredersin.”

“Ulman itinden daha güvenilir biri bulman lehine olur. Bu kez cezayı getirilene değil, getirene keseceğim.”

Bir kez daha “Emredersin” dedi Mestan, itaatkar bir baş sallayışla birlikte.

Mirel’in rahatsızca kıpırdadığını fark ettim. Bir yandan yemeğini yiyor, diğer yandan bana kaçamak bakışlar atıyordu. Sonunda her ne düşünüyorsa içinde tutamayarak çatalını bıraktı. “Neden şu kızı sorguya çekmiyorsunuz?”

“Nasıl bir sorgudan bahsediyorsun?”

Mirel, Efraim’e şaşkınca baktı. “Soruyor musun gerçekten! Ulman’ın üzerinde bir cihaz olduğunu bildi! O…” Burnundan sert bir soluk bıraktıktan sonra sesini yükseltti. “O kapalı kapının ardındakileri görenlerden…”

Efraim komik bir şey duymuş gibi gülümseyerek arkasına yaslandı. “Saçmalama. Bahsettiğin gibi biri olamaz, Lenoran da doğan kimse olamaz. Ulman’la kısa bir süre boğuştu. Cihazı Ulman’ın kazağının üzerinden fark etmiştir. Bu ihtimali düşünmemiş olamazsın.”

Mirel siyah ojeli beyaz parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, gergin görünüyordu. Benim ise ağzımı açıp kimseye aslında ne olduğunu söylemeye niyetim yoktu. Bu evrenin üzerimdeki etkisi her ne ise, bana yardım edebilecek kişi bu insanların arasından çıkmayacaktı, biliyordum.

“Bu kadar basit değil. Bakın, siz görmediniz. Ulman’ın eline dokunduğunda ona bir şey oldu. Sanki… Sanki aramızda değildi.”

O anları anımsayarak gözlerimi kapattım, karanlık buradayken bana iyi gelmiyordu. Gözlerimi yeniden açtığımda, Mestan’ın umursamaz ifadesini gördüm.

“Bence senin sinirlerin bozulmuş, biraz uyumaya ne dersin?”

Mirel dudaklarını birbirine bastırdı ve çatalını yeniden aldı. Kendini anlatamamak ve ciddiye alınmamak…

Keşke beni anlayabileceğine inansaydım Mirel, o zaman sana ne kadar haklı olduğunu anlatırdım ve bana bir çıkış yolu gösterirdin.

Yemeğin devamında konuşan olmadı. Onlar yedikçe guruldayan mideme yumruğumu bastırdım. Öte yandan masadaki garip yiyeceklerden dikkatimi alamıyordum. Hepsinin rengi bir garipti ve gördüğüm hiçbir gıdaya benzemiyordu. Perla’nın afrin çorbası diye bahsettiği yeşil, koyu kıvamlı çorba midemdeki delici açlığa rağmen kesinlikle lezzetli görünmüyordu.

Bir süre sonra erkekler verandaya çıktı. Masayı toplayan Mirel ve Perla ile yalnız kaldığımda, ayağa kalkıp geniş salonda adımlamaya başladım.

Kafamın içi binlerce soru işaretiyle doluydu ancak o soru işaretlerinden en büyüğü kör büyücü Dora’nın sözleriydi. Bir an, çok kısa bir an karnıma baktım. Olabilir miydi… Mantığım büyük bir inkarla karşımda dikilirken, düşündüm. Ayak bastığım Lenoran ve şu an bulunduğum Kimpras şahit olduklarım absürt ama gerçekti. Elim havalandı, avucum gayri ihtiyari karnıma baktı. Ya o da şu an burada oluşum kadar gerçekse… Parmaklarım karnıma temas ettiği an yanmış gibi geri çektim.

Hayır. Hayır. Hayır!

Başımı hızla iki yana salladım. İhtimal bile vermemeliydim. Durdum ve derin bir nefes aldım. Bu konuyu kendi içimde bile düşünmeyeceğime dair kendime sağlam bir söz verdim. Tek amacım bu lanet yerden kurtulmak olmalıydı, sonrası bir şekilde çözülürdü. Çözülmek zorundaydı!

“Sen gerçekten normal değilsin.”

Üst üste yığdığı tabakları taşıyan Mirel’in, garip bir bakışla beni izlediğini gördüm.

“Siz çok normalsiniz.”

O sırada Perla yüzüne büyük gelen siyah bir maske taktı ve Mirel’in elindekileri aldı. Mirel koridoru kapatan tahtayı hafifçe araladı, Perla’nın zayıf bedeni aralıktan süzüldüğü an tahtayı arkasından kapattı. “Efraim’in söylediği gibi olmadığını biliyorum. Sende bir şey var ve her ne ise çok yakında çözeceğim.”

Omuz silktim. Ahşap yemek masasının tepesindeki sarı ışk aramızda titrerken, lombuzlardan süzülen kızıl ışık siyaha çaldı.

Bu, Kimpras bölgesinin gecesi demekti.

“Biliyor musun Mirel, ne düşündüğün umrumda bile değil.”

İnce ve uzun bedenini az önce Efraim’in oturduğu sandalyeye bıraktı. “Korkmuyor musun?”

“Hayır.” Berbat bir sessizlik vardı. Daha fazla yüzünü görmemek için başımı ters istikamete çevirdiğimde, dış kapının sol kısmında kalan şömineyi fark ettim. Yandığına hiç şahit olmamıştım. Önünde yıpranmış birkaç minder vardı ancak kuytuda kalan o kısma kimse uğramıyordu.

“Üç büyükler, kim?”

Beklediğimin aksine cevap verdi.

“Ülkemizin üç ihtiyar atası. Onlara üç ölümsüzler de, derler. Merak etme, çok yakında tanışacaksın.”

Ölümsüzlük…

Tüm bunlarla kendi hayatımda karşılaşmış olsaydım, nasıl tepki verirdim, kestiremedim.

“Ülkenizin sahipleri, onlar mı?”

“Hayır. Onlara yalnızca kuralların ve cazaların sahipleri.”

Başımı yeniden ondan tarafa çevirdim. Sakin görünüyordu. “Ne demek bu?”

“Sana bildiklerini anlatıyorum. Sıkılmıyor musun?” Keyifsizce gülümsedi, yemek yerken silinen dudak boyası soluk dudaklarını açık etmişti.

“Biliyor olsam sormazdım. Şimdi söyleyecek misin? Ne demek istedin?”

Başını yukarı kaldırırken, sıkıntılı bir nefes verdi. “Pekala... Üç büyükler, Safornikon ülkesinin ölümsüz hakemleridir. Kuralları ve cezaları belirlerler. Şehrin iki ayrı bölgesi olduğunu söylememe gerek yok sanırım.” dedi alaycı bir tonlamayla. “Geldiğin yer aydınlık bölge Lenoran. Asla gece olmaz, asla. Kimpras ise her saniye kasvetli ve koyudur. Halk bölgesinin liderine itaat eder ve kimse doğduğu bölgeden ayrılamaz.”

“Liderler… Onlar da ölümsüz mü?” Bunu sorduğuma inanamadım. “Neye göre belirleniyorlar?”

“Hayır, onlar da tıpkı bizim gibi zamanı geldiğinde ölecekler. Liderler, kendilerinden önceki liderlerin çocuklarıdır. Anlayacağın, bir sonraki dönemin liderleri yine lider çocukları olacak.” Yavaşça ayağa kalkarken, kaldırdığı işaret parmağının hedefinde bedenim vardı. “Karnında bir lider veliahtını taşıdığını inkar etmek zorunda olmak… kötü bir duygu olmalı.”

Sözleri dikenli bir tel gibi boğazıma sarılırken, öfkeyle üzerine yürüdüm. “Kes artık şunu! Kes!” Aramızda bir adım kala durduğumda, yerinden kıpırdamadı. Kendisini korumak için herhangi bir hamle yapmaması şaşırtıcıydı. “Kesin! Neden anlamıyorsunuz? Beni bir kez olsun dinlemek çok mu zor?” Yumruklarımı var gücümle sıktığımda, tırnaklarımın avucumda açtığı yaralar anlaşılmamaktan daha fazla acıtmıyordu.

Çenemin titremesine engel olamadım, gözlerimin dolmasına lanet ettim. Hayır, ben bu değildim. Güçlü durmak zorundaydım.

İçimden yineledim; güçlü durmak zorundayım, güçlü durmak zorundayım…

Mirel’in suratındaki alaycı ifade ağır ağır silinirken, kısılan açık mavi gözlerini gözlerime sabitledi. “Sen…”

Dış kapı gürültüyle açıldı ve Mestan göründü. Direkt olarak bana baktı, aradığı bendim. Başıyla dışarıyı işaret edip, “Gel.” dedi. “Seni çağırıyor.”

Arkasından yükselen hayvan ulumaları ve kalabalık insan sesleri vaktin geldiğini gösteriyordu. Kirpiklerimi ard arda kırpıştırdım, gözümün önündeki pusu sildim ve Mirel'i arkamda bırakarak dışarı çıktım.

Kızıl gece karanlık, yabancının heybetli sırtı dönüktü.

Dikenli çiti çevreleyen sis bulutu, ardındakileri birer silüet olarak gösteriyordu. Yavaşça basamakları indim, birkaç adım atıp onun tam arkasında durdum.

Hayvanlar hiç durmadan uluyor, bir yığın adam delicesine aranıyordu.

İri bir erkek silüetinin hiddetle olduğu yerde döndüğünü gördüm. Daha önce duyduğum kudretli ses dalga dalga kulaklarımda yankılandı.

"Siktiğimin karanlık topraklarında ağaçtan başka bir şey yok!"

Temur. Bu, onun sesiydi. Aydınlık bölge Lenoran'ın lideri Temur Alizen'in!

"Ormanı talan edin! Bakmadığınız bir iğne deliği bile kalmayacak. O kızı bana bulacaksınız! Rozelin'i bana bulacaksınız!"

Adımı ondan duymanın getirdiği ürpertiyi iliklerime kadar hissettim. Biran Nuh ve Temur Alizen! İki ateşin arasında bir tümsekte duruyordum. Ne tarafa adım atarsam atayım yanmam kaçınılmazdı.

"Buradayım."" diye mırıldandım, derin bir şok halinin pençesinde. Belki aramızdaki iki metre bile yoktu… Nasıl olur da göremezdi beni! "Buradayım! diye haykırdım bu kez. Adımlarım bahçenin içinde dört dönerken, bağırmaya devam ettim "Kimse beni duymuyor mu! Ben buradayım!" Tellere iyice yaklaştım ve kollarımı sis bulutuna doğru uzattım. Dokunmama ramak kalmışken nereden geldiğini bilmediğim bir güç bedenimi itti. Pes etmedim. Tekrar uzandım ancak yine geriye doğru savruldum. Kaç defa denediysem sonuç değişmedi. Sis bulutu onu aşmama izin vermiyordu.

Ağrıyan kollarım yanıma düştüğünde, yabancının arkamda olduğunu hissettim.

"Ağrına gidiyor." Kızıl gece, sesinden daha karanlık değildi. "Çok yakınında ama seni duymuyor, görmüyor, çöplüğümden kurtaramıyor."

Baltalanan umuduma tezat başım dikti. "Mühim değil. Senden kurtulmak için kimseden yardım dilenmeyeceğim."

Bir adım attı, bir adım daha… Şimdi hemen arkamdaydı. Kimpras'ın kuru ayazını aşan nefesi varlığını saçlarımda hissettirirken, silüetler gözümün önünden uzaklaşmaya başladı.

"Benden kurtulmak… Hala anlamadın mı? Senin sonun burası." Sesi kısık, sözleri bir ok kadar sivriydi. "Senin sonun, benim."

Adımımı olduğu yerde çevirdim ve yüzyüze geldik. Net görünmüyordu ve net görünmediğimi biliyordum. O halde ifademden alamayacağı karşı duruşu sözlerimden almak zorundaydı.

"Ölürken gördüğüm son yüz şayet seninki olacaksa, ölürken gördüğün son yüz benimki olacak. Sana söz."

Yanından geçip gittiğimde, umursamazca sordu. "Ne sözü?"

Durmadım. "Rozelin sözü."

İçeri girdiğimde, Mirel'in koltukları uyku için hazırladığını gördüm. Mestan bar bölümünde bir şeyler içiyordu. İkisiyle de muhatap olmamak için direkt olarak soldaki koridora saptım. Buraya ilk kez giriyordum. En az diğer koridor kadar genişti ancak çok daha az kapı vardı. Yetersiz loş ışık beni yanıltmazken, o ışığın görmeme engel olamadığı detay şaşırtmıştı. Koyu duvarlara asılmış karakalem nü tablolar… Her biri muazzam görünüyordu. İşinin ehli ellerden çıkmış olması kaçınılmazdı. Belki biraz vaktim olsa tek tek büyük bir zevkle inceleyebilirdim ama bunun için ne vaktim ne de ruh halim müsait değildi.

Sağda ve solda olmak üzere karşılıklı iki gri kapı vardı ancak yabancının odası onlardan biri değildi.

Onun odası koridorun en sonundaki kara kapının ardındaydı.

Bakışlarım amaçsızca o kapıda dolanırken, fısıltı suretinde konuşmalar işittim. Konuşmalara dikkat kesildiğimde, soldaki odadan geldiğini fark ettim ve sessizce o tarafa yanaştım. Doğru duymuştum, içeride Perla ve Efraim vardı. Fısıltılar o ikisine aitti ancak tam da şimdi hararetli bir hal almaya başlamıştı.

"Çık odadan, şimdi biri gelecek. Seninkisi aptal cesareti!" Bunu söyleyen Efraim'di ve fısıltısındaki huzursuzluk, yaptığımın yanlış olduğunu bile bile beni devamını dinlemeye itti.

"Aptal cesareti değil. Ne cesareti olduğunu sen biliyorsun…"

Efraim'in öfkeyle soluduğunu duydum. "Asla pes etmeyeceksin, değil mi? Ah, Perla hiç anlamıyorsun."

Parmaklarım birbirini buldu, başımı hafifçe aralıktan uzattım. Yanakları kızaran Perla, kendisinin neredeyse iki katı büyüklüğünde olan Efraim'in önünde duruyordu. Yeşil gözlerinin çerçevesi kızarıktı ve çaresiz görünüyordu.

"Anlamayan sensin, Efraim…" Efraim, basit bir isim nasıl bu kadar içten söylenebilirdi? Perla söylemişti.

"Ssstt…" Efraim'in yalnızca sırtını görebiliyordum. Başını hafifçe öne eğdiğinde, görüş açımda aynı kareye girebildiler. Yanyana garip duruyorlardı fakat bunun, benim bilmediğim bir ismi daha vardı… Efraim ne kadar siyahsa, Perla o kadar beyazdı. Efraim ne kadar iriyse, Perla o kadar ufaktı ve Efraim ne kadar güçlüyse, Perla o kadar narindi. "Bana böyle hitap etmemen gerektiğini biliyorsun. Her seferinde uyarılmaktan bıkmadın mı?"

"Umrumda değil. Hepsi sana ağabey dememi istiyor ama içimden gelmiyor. Söylesene Efraim, insan nasıl ağabey der sevdiği ada-"

"Sus Perla! Seni bir kez daha uyarmayacağım. Sen beni sevmiyorsun, bana hissettiğin bu şeyin adı... yalnızca hayranlık." Durdu ve sakinleşmeye çalıştı. Yeniden konuştuğunda sesi çok daha kısıktı. "Ben senin ağabeyinden de büyüğüm."

Perla'nın dolan gözleri bir damla yaşı yanağına sarkıttı. Aynı anda Efraim bir adım geri çekildiğini gördüm. Perla ona sahiden aşıktı ve Efraim ondan sahiden uzak durmaya çalışıyordu.

"Şimdi gidiyorum. Lütfen bu konuşma son olsun. Sen benim dostumun ve liderimin küçük kız kardeşisin. Ne dün, ne de bugün sana o gözle bakmadım, bakmam."

Efraim çıkmak için hareketlendiğinde başımı hızla geri çektim, parmak uçlarımda yükseldim ve gidebildiğim kadar geri gittim. Efraim kapıdan çıktığı an, ona doğru yürüyor gibi görünmeyi başarmıştım.

Afalladığını anlamak güç değildi. Durdu ve anlamaya çalıştı. "Ne zaman geldin sen?"

Yalan söylemek konusunda profesyonel değildim ancak soğukkanlılığım açık vermemin önüne geçebilirdi. "Geldin, derken? Görüyorsun ki henüz geliyorum."

Kalın ve etli dudaklarını araladı, dışarı sessiz bir nefes bıraktı. "Ne arıyorsun burada?" Bir şey hatırlamış gibi kaşlarını kaldırdı. "Ha, liderin odası-"

“Perla’yı arıyorum.” diye böldüm sözlerini. “Nerede olduğunu biliyor musun?”

“İçeride…” Bakışlarını yüzümde ayırdı. “Bir şeyler arıyor sanırım.”

“Tamam.”

Başını salladı. “Tamam.”

Efraim yanımdan ayrıldıktan bir süre daha olduğum yerde dikilmeye devam ettim. İçeri girmek niyetindeydim ancak Perla’ya ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Sorularımı yanıtlayacağını bilsem de, ne halde olduğunu bile bile onu kendimle meşgul etmek içimden gelmedi. Öte yandan teselli de edemezdim, arkadaş değildik. Buradaki hiç kimseyle, hiçbir şey değildim.

“Odama girmek için beni beklemen güzel, öğreniyorsun.”

Sesi gibi yanımdan geçip giden varlığı da aniydi. Yabancı, telaşsız adımlarla koridorun sonuna ulaştı ve odasının kapı kulpunu indirdi.

“Ne kadar daha orada dikilmeye devam edeceksin?”

Üzerime diktiği gözleri sabırsızdı. Başıyla aralık kapıyı işaret etti. “Buraya gel.”

“Hayır.”

“Ne demek, hayır.”

Burnumdan sert bir soluk verdim. “Hayır, hayır demek. Neresini anlamadın? O odada seninle yalnız kalmayacağım.”

Kulpu bırakıp iri bedenini tamamıyla bana doğru çevirdi. “Korkmadığını sanıyordum.”

“Öyle. Yalnızca senin gibi bir adamın odasında uyumak istemiyorum. O adam…” Bahsettiğim Temur’du. Adını anmak istemedim. “Geldi ve gitti. Artık beni gözünün önünden ayırabilirsin. Zaten evin etrafına ördüğün o beyaz sis yüzünden istesem de dışarı adımımı atamam.”

“O adam…” Kaşları çatıldı, bunu aramızdaki mesafeye ve yetersiz ışığa rağmen görebildim. “Ondan bu şekilde mi bahsediyorsun?”

Sabırsızca ellerimi ovaladım. “Konumuz bu değil. Beni anlamamakta ısrarcısın, ısrarcısınız! Seninle kalmayacağım.”

Kendinden emin bir tavırla başını salladı. “Kalacaksın. Tüm odalar karşı koridorda, yatabileceğin başka bir yer yok ve kız kardeşim salonda uyurken, ortalarda dolanıp ona zarar verme ihtimalini göze almam.”

Bu söylediğinine inanamadım. “Ona zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?”

“Daha önce kaçmak için Efraim ve Mirel’e verdin, değil mi?”

Evet, haklıydı ama… Perla’ya zarar vermek aklımın ucundan dahi geçmezdi. “Kız kardeşin bana zarar vermedi.”

“Efraim ve Mirel de vermemişti.”

Adımlarım kendimi anlatma gayretime yenik düşerek yabancının yanına ilerledi. “Nasıl vermedi? Beni buraya, senin yanına getirdiler! Bundan daha büyük zarar mı olur?”

Sustu. Manasız bakışları kısa bir süre çehremde oyalanırken, ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Bir an sonra kolumdaki baskıyla birlikte bedenim olduğu yerden ayrıldı ve odasından içeri itildi. Ne olduğunu anlayamadan, kendimi düşmemek için dengemi sabitlemeye çalışırken buldum. Bir kilit sesi duyuldu koca odanın içinde. Öfkeyle ona döndüğünde, anahtarı kaşe kabanının iç cebine attığı gördüm.

“Ne yapıyorsun sen be!” Öyle yüksek sesle bağırdım ki kendi sesim kulaklarımı tırmaladı.

Neyse ki rahatsız olan tarafta yalnız değildim! Şahsına münhasır sakinliğiyle odasının içinde ilerlerken, iki parmağıyla kulağını ovaladı.

“Bağırmaya devam edersen, ağzını bantlayacağım.”

Kabanını çıkardı ve sallanan ahşap iskemlenin üzerine bıraktı. İskemlenin hemen yanında büyük, siyah bir gardırop vardı. Gardırobun kapaklarını açtığı an içinin de baştan aşağı siyah olduğunu gördüm. Siyah, ütülü gömlekler, aynı hizada katlanmış siyah kazaklar ve jilet gibi dümdüz görünen siyah pantolonlar…

Ruh hastası herif!

“Hemen kapıyı aç, gerekirse koridorun ortasında yatarım ama burada uyumam!”

Ne söylediğim umrunda değildi. Üzerindekini çıkardığında, çıplak sırtı ile karşı karşıya geldim. Sırtı tahmin ettiğimden daha genişti ve kaya kadar sert görünüyordu. Koltuk altının yarım karış altında küçük bir dövme vardı ancak ne olduğunu anlayabilmek için çok daha yakından bakılması gerekirdi. Merak etmedim. Çünkü ben, gidilebilecek en uzak noktaya gitmek istiyordum. Üzerine siyah, kemik bir atlet geçirdi. Elleri pantolonunun düğmesine gittiğinde hızla bakışlarımı kaçırdım. Bununla da kalmayıp ona sırtımı döndüm. Şimdi dikkatim odasının diğer ayrıntılarındaydı. Duvarları evin diğer

bölümleri gibi gri boyalıydı. En az giriş kadar büyüktü ancak içinde bulunan eşyalar bir elin beş parmağını geçmezdi. Odanın tam ortada büyük bir yatak, yatağın arkasında sayısız kitap barındıran genişçe bir kitaplık yer alırken, sol köşede az önce gördüğüm siyah gardrop ve ahşap iskemle vardı. Küçük, yuvarlak pencerelerden bu odada yalnızca bir tane vardı, o da sağ duvarda yer alıyordu. Hemen önüne ise ahşap bir çalışma masası konumlandırılmıştı. Tavanda giriştekinin bir eşi sarkıt avize vardı, ışığı ise salondakinin aksine tıpkı dışarısı gibi kızıldı.

“Yatakta zıbar.”

İskemleye doğru ilerledi ama oturmasına fırsat vermeden koşar adımlarla önüne geçtim.

“Bana emirler yağdırıp arkanı dönemezsin. Senin yatağında uyumamı mı istiyorsun? O halde beni oraya bağlaman gerekecek.”

Başını önce sol, sonra sağ omzuna iterek boynuna rahatlattı. “Ne sanıyorsun?” Gözlerine erişebilmek için başımı yukarı kaldırmıştım. O ise bana bakmaya bile tenezzül etmiyordu. “Seni koynuma alacağımı mı? Üstelik, kendi yatağımda.”

Dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırırken, tabanımı hışımla yere çarptım. “Senin koynuna girecek kadın ancak senin gibi karakter yoksuludur!”

Hiç beklemiyordum. Bir anda kollarıma yapışıp beni iskemleye itti. Koca cüssesini üzerime eğdiğinde, elleri iskemlenin iki kolunu da sıkıca kavradı.

Bana kaçabileceğim hiçbir yer bırakmamıştı.

“Bunu, benim koynuma giren tek kadının tırnağı etmeyecek bir kadın mı söylüyor?” Kollarını biraz ittiğinde iskemlenin sırtı serçe duvara çarptı. Yerimde gidip geldim ancak en ufak bir tepki vermedim. Gözlerinin mavisi kaybolmuştu, dingin olmadığı bir an bile yoktu ama bu sefer başkaydı. Bambaşka. “Bir daha bu ya da buna benzer bir şey söylersen, son sözlerin olur. Vaktin dolmasını beklemem, bir an bile.”

Geri çekildi, nefes nefese ayağa kalkıp ondan uzaklaştım. Ellerim titriyordu, bunu ondan gizlemek için parmaklarımı birbirine kenetledim.

Yabancı elini kaldırdı ve parmağını şıklattı.

Aynı saniye tepemizdeki ışık söndü, oda derin bir karanlığa büründü.

Pencereden gelen fersiz ışık ancak nerede olduğunu görebilmeme yardımcı oluyordu.

İskemleye oturdu, başını arkaya attı.

Yatağın ayak ucunda yere çöktüm. Sırtım yatağa yaslanırken, dizlerimi karnıma çektim.

Hızlanan kalp atışlarımı ancak şimdi hissedebiliyordum.

Hızlı kalp atışlarım hala düzene girmeyen sert nefes alışverişleriyle kan gövdeyi götürecek bir harbe girişebilirdi.

Onca şey yapmıştım ancak geldiğimden bu yana onu ilk kez bu denli öfkelendirmiştim.

Hudutsuz bir sessizlik dakikaları silip süpürürken, "Uyu." diye buyurdu. "Yarın sözünü tutacaksın."

"Ne istiyorsun?"

"Bugün kapısından döndüğün Kara Kule Şatosunda yarın gece bir tören gerçekleşecek ve sen o törene benimle birlikte katılacaksın. Sorunsuz."

Sorunsuz…

Sesimi çıkarmadım. Dediğini yapacaktım. Yarın o törene onunla birlikte katılacaktım.

Dudaklarımı ısırdım, sarf etmek istediğim tüm sözleri içime hapsettim ve yarın gece o törende, yabancıyı Rozelin ile tanıştırmaya and içtim.

Ve ufak bir mola...

*Törende Rozelin'i beraber hazırlamak için instagram/ DuruMavii_*

Bir sonraki bölüm en geç bir hafta içinde gelecek.

Görüşmek üzere...

8. BÖLÜM: "Üç Büyükler Ve Ateş Sahası"

Selam.

Oy ve yorum bırakmayı unutmayın olur mu?
Cem Adrian&Mark Eliyahu~ KüL
Skriptonit~ Polozhenie
Keyifle okuyun

Dilimin ucunda isyan eden tüm kelimelerin sorumlusu O'ydu.

Adına anmaya bir kez bile yeltenmediğim adam, yabancı.

Safornikon ülkesinde uyandığım yeni sabahta, herkesi ve her şeyi yadırgıyordum..

Ancak o, bakışları, sözleri ve ne zaman ne yapacağını kestiremediğim tavırları ile bu hitapla birebir bütünleşiyordu.

Asla bir başkası olmayacaktı.

O, benim için hep bir 'yabancı' olarak kalacaktı.

Son birkaç saattir kapalı olan gözlerimi açtığımda, bakışlarım direkt olarak ahşap iskemlede bitti. Artık orada değildi. Başımı dizlerimde kaldırırken, belimde ve boynumda hissettiğim sızıyla yüzümü buruşturdum. Saatlerce aynı pozisyonda kalmaktan tutulmuştum. Yine de onun yatağında yatmadığım için memnundum. Kendisini tüm evrenin efendisi zanneden o adamın buyruklarına boyun eğmek kesinlikle hoşuma gitmiyordu.

Ortama yerleşmeye çalışan açık kızıl havayla birlikte ayağa kalktım. Her şey artık daha netti. Odası için kullanabileceğim ilk tasvirler; kasvet ve nizamdı. Nedeni ortadaydı.

Yabancı ruhundaki karanlığı yuvasına yansıtmaktan geri durmamıştı

Siyah kapı yavaşça aralandı, Perla'nın sevimli suratını gördüm. Başını uzattığı kapı aralığından, uyandığımı görmesiyle içeri girdi ve

gülümsedi.

"Günaydın."

Bu kelimeyi bir süredir telaffuz etmiyordum. "Günaydın."

Bakışlarını yüzümde gezdirebilmek için başını hafifçe yukarı kaldırması gerekti. O da böyle yaptı. "Uyumadın mı? Hala bitkin görünüyorsun?" Cevap vermemi beklemeden, küçük ve beyaz ellerini birbirine kavuşturdu, devam etti. "Benimki de soru. Çok aç olmalısın. Gel hadi, mutfağa gidelim."

"Mutfağın bulunduğu koridoru kapalıydı, ısırgan diye bahsettiğiniz şey yüzünden..."

"Mestan evden çıkmadan önce koridoru açtı ve ölü ısırganları temizledi. Merak etme."

Isırgan... Bu isimde bildiğim tek şey bir çeşit bitkiydi.

Perla anlamadığımı fark etmiş olacak ki, açıklama gereği duydu. "Küçük yeşil böceklerden bahsediyorum. İlk bakışta zararsız görünürler ama tenine temas ettiği an deli gibi kaşınmaya başlarsın. Ormanın içinde bir nehir var, o nehre girmeden kaşıntı dinmez ve inan bana mahvedicidir."

"Sana hiç dokundular mı?"

"Hayır, bana dokunmadılar ama... Efraim'in başına gelmişti bir süre önce." Ondan bahsederken dudaklarında hoş bir tebessüm yer etti, nedenini biliyordum. "Onun o çikolata teni bile nasıl kızarmıştı, bir görsen." Tebessümünü henüz fark ederek yüzünden sildi. "Ah, seni aç aç lafa tutuyorum. Beni takip et."

Çıkmak için kapıyı açtı ancak yerimden kıpırdamadığımı fark edince omzunun üzerinden bana baktı. "Merak etme, evde biz kızlardan başka kimse yok. Mirel hala uyuyor."

Sanırım açlık konusunda dayanma gücümün son raddesine gelmiştim. Perla'nın peşine takılıp girişe ilerledim. Dediği gibi Mirel koltuklardan birine hala uyuyordu ve karşı koridoru kapatan tahta kaldırılmıştı. O koridorun sonunda bulunan mutfağa ulaşmadan evvel Perla'ya yüzümü yıkamak istediğimi söyledim. Kapılardan bir tanesini açtım ve banyo olduğunu tahmin ettiğim yere girdim. Evin diğer kısımlarının aksine burada her detay bembeyazdı. Beyaz, parlak bir zemin, beyaz duvarlar ve geniş banyonun tam ortasına konumlandırılmış beyaz bir küvet... Oldukça konforlu görünüyordu. Açlık sinyalleri veren mideme kulak vererek oyalanmadım. Yuvarlak

ve fazlasıyla büyük olan aynanın hemen altında bulunan lavaboya yaklaştım, yüzüme defalarca su çarptım. Islak ellerimi saçlarımdan geçirirken, aynadaki aksime mutsuzca baktım. Üzerimde hala Mirel'e ait olan siyah pantolon, kazak vardı ve yer yer kirliydiler. Küçüldüğünü gözlemlediğim gözlerimin altı çökük ve yorgun görünüyordu. Her zaman zayıf bir kız olmuştum ama yanaklarımın bu denli içe çöktüğü başka bir zamanı hatırlamıyordum. Her zaman kırmızı görmeye alışık olduğum ince dudaklarım bile solgunlaşmıştı. Omuzlarım düşük, duruşum eğri görünüyordu.

Kendime gelmeliydim!

Yüzüme biraz daha su çarptıktan sonra parmaklarımla saçlarımı taradım. Dik bir duruşla banyodan çıktıktan sonra mutfakta beni bekleyen Perla'nın yanına gittim.

Sağ duvardan sol duvara kadar aralıksız devam eden mat siyah mutfak dolaplarının birini açıp diğerini kapatıyordu. Hızlı bir şekilde ada tezgaha üzerine iki kişilik servis açtı. Bu mutfağa ilk girişimde yaşadıklarım bir sis bulutu gibi gözlerimin önünden geçerken, Perla tezgahın etrafından dolanıp, mutfak kapısının sol yanında kalan duvara yaklaştı. Kapının her iki yanındaki duvarda kulplar vardı ve o kulpları ilk gördüğümde de ne işe yaradıklarını merak etmiştim. Sanırım birkaç saniye içinde cevabı alacaktım. Perla kulpu kavradı, yavaşça kendine çekip bıraktı. Duvar beklenmedik bir şekilde titredi ve kocaman, dikdörtgen bir parçası yerinden uzaklaşarak havaya kalktı. Geride bıraktığı boşluktan soğuk buharlar taşarken, içerisinde üç taş rafın olduğunu gördüm. Perla raflardan aldığı yiyecekleri benim şaşkın bakışlarımın arasında önümdeki tezgaha bıraktı. Ardından hafifçe zıplayarak kulpa dokundu ve o garip boşluğun kapanmasına izin verdi.

"O... O ne?"

Perla cam çaydanlıktaki yeşil ve sıcak sıvıyı bardaklara doldururken, "Anlayamadım," dedi. "Merak ettiğin ne?"

Şu an da sıradan gibi duran gri duvarı gösterdim. "Az önce yaptığın şeyi soruyorum. O duvarın arkasında..."

Aynı şaşkınlık Perla'nın yüzüne yerleşti. "Soğutucu. Lenoran da yok mu?"

"Bilmiyorum. Yani... Orada tüm bunları görecek kadar uzun süre kalmadım."

Perla son söylediklerimi ciddiye almış gibi görünmüyordu. Sanırım bu yüzden hemen cevap vermemeyi tercih etti. Soğutucu, diye bahsettiği yerden çıkardığı geniş tabakta üç farklı yiyecek vardı. Üçünden de bir miktar servis tabaklarımıza bıraktı. İlki bir rosto dilimine, ikincisi kırmızı renkli, koyu kıvamlı bir sosa, üçüncüsü ise sapsız yapraklara benziyordu.

"Bana yalan söylemene gerek yok. Doğduğun toprakları inkar etmek zorunda değilsin." İçeceği önüme itip oturmamı işaret etti. "Benden sana zarar gelmez."

Siyah renkli döner tabureye oturduğumda, o da karşımdaki yerini almıştı. Bana inanmayanlardan biri de Perla'ydı ama garip bir şekilde ona kızamıyordum. En azından diğerleri kadar...

"Yalan söylemiyorum. Orada doğmadım."

"Nerede doğdun o halde?"

"Sana daha önce de söylemiştim, İzmir de."

Tepkisizce içeceğinden bir yudum aldı. "Evet, bunu daha önce de söylemiştin ama öyle bir yer yok. Senin için tüm Safornikon'u avucunun içi gibi bilen Mestan'a sordum, yok."

"Safornikon da olduğunu kim söyledi?" diye sordum sabırsız bir sesle. "Emin ol, benim dünyamda da sizin ülkenizin adını bilen çıkmaz." Dirseklerimi tezgaha yerleştirip başımı ellerimin arasında aldım. "Ah, tanrım... Neyi tartışıyorum ben böyle.."

Kolumda hissettiğim sıcak dokunuşla birlikte bakışlarımı yeniden Perla ile buluşturdum. Daha ılımlı görünüyordu. "Afedersin, seni üzdüm mü?"

"Üzüntü değil, sadece anlaşılmamaktan yoruldum."

"Ama... Söylediklerinin hiçbiri mantıklı değil."

"Mantıklı olan ne? O adamın sevgilisi olmak mı mantıklı? Onun..." Bunu söyleyecek olmak midemin kasılmasına sebep oldu. "Bebeğini taşıyor olmak mı mantıklı? Bunların hiçbiri doğru değil. İnanmanız için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum ama değil Perla, tüm bunlar doğru değil."

Siyah saçını kulağının arkasına iliştirirken, yeşillerine derin bir şüphe oturmuştu. "Nasıl oldu da Lenoran'dan çıktın o halde?"

Umarsızca başımı iki yana salladım. "Bir vakıf yüzünden oldu. Kendi topraklarımdayken, en son bir vakıfta bulundum. O kısım kafamda hala çok kopuk... Ama biliyorum! Ne olduysa orada oldu. Ve

biliyor musun Perla, o vakıf ülkenizin adını taşıyordu. Adı, Safornikon Vakfı'ydı."

Geri çekildi, kirpiklerini kırpıştırdı. "Kafamı karıştırıyorsun."

"Olanı söylüyorum. İnanmamak kolay ve sen de onlar gibi kolay olanı seçeceksin, öyle mi?"

Bakışlarını yüzümden kaçırdı. "Bilmiyorum. Daha adını bile bilmiyorum."

Şaşırdım. Yabancı onlara adımı söylememiş miydi?

"Rozelin, adım bu, Rozelin."

Biçimli pembe dudakları kıvrıldı. "Rozelin... Ne değişik isim, ilk kez duyuyorum. Anlamı ne?"

Babamın saçlarımı okşarken, dudaklarından döktüğü sevgi sözcüklerini anımsadım. "Rozelin'im, benim gül bahçem." Kalbim kırıldı. Bir daha duyabilecek miydim?

Sızlayan burnum gelecek gözyaşlarımın habercisiydi.

"Gül bahçesi."

Bakışlarını saçlarımda, gözlerimde ve yanaklarımda gezdirdi. "Biliyor musun? İsimlerin enerjilerine inanırım. Bence her isim iliştiği kişiyi sembolize eder. İsmin sana yakışıyor, Rozelin."

Belki başka bir zamanda, başka bir yerde bunu söylemiş olsaydı, hoşuma gidebilirdi ama şimdi bir anlamı yoktu. Yine de teşekkür etmek maksadıyla başımı salladım.

"Söylediklerini düşüneceğim. Ve düşünmekle kalmayıp bir arkadaşıma danışacağım, içimizden biri değil, merak etme. Şimdi bir şeyler ye, daha sonra işimiz var."

Ne işimiz olduğunu sormadım. Kafamı kurcalayan daha başka şeyler vardı ama önce onun da dediği gibi bir şeyler yemeliydim.

Önce içecekten büyük bir yudum aldım. Tadı tıpkı ekşi domates suyuna benziyordu ve hiçbir lezzetli yanı yoktu. Tabağıma koyduğu yiyecekler fena sayılmazdı ama hepsinin tadı çok tuhaftı. Yine de günlerdir hissettiğim açlık hissinden kurtulmak ve gücümü toplamak için yedim. Perla yemeye kendimi kaptırdığım bir an bana baktı ve kahkaha attı.

"Ulu güçler adına Rozelin, tıpkı aabeyim gibi yiyorsun!"

Pekala, benzetecek daha iyi birini bulabilirdi!

Son lokmamı yuttuktan sonra ağzımı sildim. "Nasıl, ağabeyin gibi?"

"Hızlı, doymak bilmeden." Aklına bir şey gelmiş gibi ayaklandı. "Sormayı unuttum, biraz daha ıslak et ve kirişt sosu ve sebze ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim. Daha fazla yemeyeceğim ama ağabeyinden bahsetmişken, sana bir şey sormak istiyorum."

Tekrar yerine oturdu ama soruyu almak konusunda hevesli olduğunu söyleyemezdim.

"Merak etme, kendimle ilgili değil. Sadece büyücü Dora'nın ağabeyinle ilgili söylediği bazı şeylere anlam veremedim." Birçok şeye veremediğim gibi...

Kaşlarını çatarak, "Ne söyledi?" diye sordu. Çoğu zaman çatışsalar da görünen o ki, Perla ağabeyine bağlı bir kız kardeşti.

"Birinden bahsetti. Hamileliği kusursuz ilerleyen birinden. Adı... Melina'ymış. Tanıyor olmalısın."

Elindeki çatalı yavaşça tabağına bırakırken, derin bir iç çekti. İşte şimdi merakım katlanmıştı.

Kimdi o kadın?

"Bunu sana söylemem ne kadar yerinde olur, bilemiyorum." diye konuştu kararsızlığın ele veren alçak bir tonla. "Melina, o çok, çok iyi biriydi."

Perla da tıpkı Dora gibi geçmiş zaman eki kullanmıştı Melina için... Akıbeti hakkında elbette bir fikrim vardı ancak başına ne geldiği koca bir soru işaretiydi.

"Ona ne oldu, Perla? Bebeğine ne oldu?"

İçinde yoğunlaşan duygulardan kurtulmak için başını salladı. "Bunu sana anlatmam için benim de bir şeyleri bilmem gerekiyor. Dün olanlar hakkında... Mirel'e destek vermedim ama ona katılmadığımı söyleyemeyeceğim. Dün sana bir şeyler oldu, ne olduğunu bana anlatacak mısın?"

Anlatmak... Bu, üzerinde daha fazla düşünmem gereken bir konu değildi. Düşüncelerim etrafımı kaçamayacağım kadar çevrelemişti. Susmak çözüm olmuyordu. Perla'nın bana bir çözüm sunacağından emin değildim ama görece beni anlayan bu kıza bir şeyleri anlatmak içimi bir nebze rahatlatabilirdi.

"Ulman'ın eline dokunduğum an bir şeyler oldu. Bedenim oradaydı ama ruhum bir şekilde yanınızdan silindi. Bunun nasıl olduğu

hakkında hiçbir fikrim yok. Sanki görünmez bir el bana uzandı ve beni başka bir boyuta çekti. Sonra da... önüme üç görüntü serdi."

Bakışlarım zemine kilitlenmişken, Perla'nın yaklaştığını duydum. "Ne gibi görüntüler?"

"İki elin tokalaştığını gördüm... O karede çok kan vardı. İkinci görüntü Ulman'ın üzerinde bulduğunuz dinleme cihazıydı."

"Üç? Üçüncü görüntü neydi?"

Derin bir nefes aldım ve bakışlarımı tedirgin bakışlarıyla buluşturdum. "Ulman'ın asılmış cesedi. Üçüncü görüntü buydu."

Darbe almış gibi birkaç adım geriye giderken, parmaklarını dudaklarını kapattı. Bana hayretle bakıyordu ama nedense o bakışlarda kötülük sezemiyordum. "Bu ilk kez mi oluyor, Rozelin?"

"Hayır."

Ona ilk kez ağabeyinin eline dokunduğum anı anlatmak istediğim sırada mutfak kapısı açıldı ve Mirel girdi.

Saçları dağılmış, uykulu görünüyordu. Şüpheci bakışlarını üzerimde gezdirdikten sonra Perla'ya döndü. "Ne oluyor burada?"

"Sana da günaydın, Mirel." diye karşılık verdi Perla, kinayeli bir şekilde "Bir şeyler yiyorduk, katılmak ister misin?"

"Sanmıyorum. Beklediklerimiz geldi. Hazırlanmaya başlamalıyız. Senin de bildiğin gibi bugün çok işimiz var."

Tören hazırlıklarından bahsediyor olmalıydı. Perla hızlıca tezgahı topladı, kirli olanları yıkadı, kuruladı ve yerine yerleştirdi. Görünürde buranın mutfak olduğunu ele verecek bir kaşık bile yoktu. Perla siyah tezgahtaki su taneciklerini silerken, nedeninin o takıntılı ağabeyi olduğunu biliyordum.

Girişe döndüğümüzde, koltukların üzerinde onlarca elbise olduğunu gördüm. Yüksek topuklu ayakkabılar, parlak taşlı takılar ve cezbedici antik hortumlu parfüm şişeleri...

Mirel gece mavisi bir elbise alıp üzerine tutarken, bedenimi bulan bakışlarıyla birlikte yüzünü buruşturdu. "Önce bir banyo yapmalısın."

Onu hiç duymamış gibi aklımdaki ilk soruyu sordum. "Beni neden törene götürmek istiyor?"

"Bilmem, muhakkak bir bildiği vardır."

Bu kız gerçekten bir gün elimde kalacak, diye düşündüm ancak o gün bugün olmamalıydı. "Lenoran lideri dün gece buradaydı, beni arıyordu. Beni törende bulmasından korkmuyor mu?"

Mirel elbiseyi atarcasına koltuğa bıraktı. Bana yaklaştığında bile aramızda hatırı sayılır bir mesafe bırakmıştı. "İlki tatlım, lider Biran'ın korktuğu bir durum olduğunu sanmıyorum. Sevgiline gelince... Bu tarafa geçiş için tek gecelik izin aldı. Şimdi kendi, lanet topraklarında olmalı. Şaşırtıcı olan ne, biliyor musun? Temur iti seni önce liderimizin yanında aramadı."

Hayali yapboz parçaları ufaktan da olsa birbirine yaklaşmaya başlamışlardı. Temur benim Kimpras da olduğumu biliyordu ancak yabancının yanında olduğumdan emin değildi. Çünkü sanılanın aksine onun sevgilisi değil tutsağı olmuştum. Bizzat ondan kaçtığımı en iyi bilen yine oydu. Şimdi muhtemelen Kimpras'ın bilmediğim bir köşesinde olduğumu sanıyordu. Benim için tekrar gelecekti.

"Üzüldün mü?" diye sordu Mirel, alaycı bir edayla. "Merak etme, seni aramak için daha uzun süreli bir izin daha talep etmiş."

Sakinliğimi korumak için sözlerini kulak arkası etmem gerekiyordu. Ben de öyle yaptım. "Sana bir soru sordum, turuncu kafa. Saygıdeğer liderinizin törende beni yanında isteme nedeni ne?"

Uzun ve ince parmaklarını birbirine kenetlerken, çenesini meydan okurcasına öne itti. "Bir tahmin yapalım. Hım... Belki canı istiyordur. Belki de seni koluna takıp törene götürdüğünü, kuşların Temur Alizen'e fısıldamasını istiyordur. Sence hangisi?"

Her ikisi de. İki lider nedenini bilmediğim bir şekilde birbirine düşmandı. Bu bilgiden yola çıkarak düşünmeye çalıştım. Yabancının sevgilisi olduğumu sandığı Temur'u kışkırtmak için beni törene götürmesi olasıydı.

Telsizin cızırtısı ile karşımdan ayrılan Mirel, mandala bastı ve cevap verdi. "1044 dinlemede. Konuş."

Telsiz yeniden cızırdadı ve mekanik bir erkek sesi duyuldu. "Konuşan 1313. Her şey yolunda mı?"

Perla'nın gözleri ışıldadı. 1313. Bu kod Efraim'indi.

"Sorun yok. Ne zaman döneceksiniz?"

Kısa bir sessizliğin ardından telsiz yeniden cızırdadı. "Dönmeyeceğiz. Gece yarısı sizi almak için Mestan gelecek 1313."

Perla'nın yüzü düştü. Mirel de bunu duyduğuna pek memnun olmamamıştı. "Anlaşıldı 1044."

Mirel kıyafet seçmeye başladığında, sessizce Perla'ya yaklaştım. Lehime olacak tüm ihtimalleri zorlamaktan çekinmeyecektim. "Neden

senin telsizin yok?"

Omuz silkti. "Ağabeyim kullanmamı istemiyor. Belki gelecek sene..."

"Telsizleri yalnızca kendi aranızda haberleşmek için mi kullanıyorsunuz?" Artı bilgileri aklıma not ediyordum. Beni çıkışa götürecek yola ışık tutabilirlerdi.

"Binli rakamları burası, yani Kimpras halkı kullanıyor. İki binden sonrası Lenoran'a ait. Neden sorduğunu biliyorum. Üzgünüm, burada eline bir telsiz geçirsen bile Lenoran bölgesine bağlanmak güçlü bir şifreyi kırman gerekiyor."

Kaşlarım anında çatıldı. "Olur da elime bir telsiz geçirirsem, Lenoran'a değil, aileme ulaşmayı denerim, Perla. İnanıp inanmamak senin tercihin!"

Kaşları pişmanlıkla düşerken, "Çok çabuk öfkeleniyorsun," dedi. "Bu öfken kendine zarar veriyor ama sen hiç durmuyorsun."

"Eğer yer değiştirmiş olsaydık, senin gibi sakin bir kız bile sessiz kalmazdı. Anlıyor musun?" Başımı salladım. "Anlamıyorsun."

Birden önüme Mirel tarafından kırmızı bir elbise atıldı. "Saçmalamayı bırak ve kendine elbise seç."

Elbiseyi öfkeyle aldım ve kendi etrafında askısına dolabım. "Bu elbiseyi var ya!"

Perla hızla önüme geçtiğinde, atmak istediğim adım olduğu yerde kaldı. "Sakin ol!" Uyarıcı bakışlarını Mirel'e çevirdi. "Ona daha nazik davranabilirsin."

"İçimden gelmiyor." Saçlarıyla aynı renk olan kaşlarının altından bana ters bir bakış attı Mirel. "Ondan hoşlanmıyorum."

"Aptal!" diye bağırdım, elbiseyi yere fırlatırken. "Benden hoşlanmıyormuş! Oldu, ben senin için ölüyordum!"

Mirel bana küçümseyerek baktı, bunu yaparken bedenini koltuğun arkasına almayı da ihmal etmedi! "Arka sokaklardaki kavgacı kadınlara benziyorsun."

Elimi bel boşluğuma yerleştirdim, sırf onunla alay etmek için kastettiği imaja büründüm. "Bizim oralarda kenar mahalle kadını, derler. Ama sana bir şey söyleyeyim mi? Gerçekten öfkelendiğimde, o kadınlar yanımda çok masum kalıyor."

Mirel tek kelime daha etmedi. Etraftaki tüm kırmızı elbiseleri bir araya topladı ve bana ulaştırması için Perla'ya verdi.

"Neden kırmızı?" diye sordum, bir önemi varmış gibi.

"Şey... Ağabeyim istedi, kırmızı giyeceksin. Eğer itiraz ede-"

"Tamam."

"Ne?"

Kollarındaki elbiseleri kucakladım. "Ne, ne? Tamam, dedim işte. Tamam, kırmızı giyeceğim."

Elbiselerden rastgele bir tanesini seçip kenara ayırdım. Nasıl göründüğümün bir önemi yoktu, önemli olan o törende olacaklardı.

Saat gece yarısını bulduğunda, yaptığım seçimin yanlışlığıyla yüzleştim. Kan kırmızı rengiyle göz dolduran ip askılı elbisenin, derin bir göğüs dekoltesi vardı. Bununla kalmıştı; sol bacağımda bulunan derin yırtmacı kalçama ulaşmak üzereydi. Gövdemi bir streç gibi sarmıştı ve satenimsi kumaşı yüzünden kaburga oyuntularıma değin belli ediyordu.

"Değiştireceğim." Huzursuzca oturduğum yerden kalktım. "İstemiyorum bu elbiseyi."

Mirel elindeki makyaj malzemelerini sertçe masaya bıraktı. "Vakit yok. Ayrıca seçilenleri ayırdıktan sonra kalanları geri gönderdim. Maalesef, üzerindeki ile kalacaksın."

Bu kez tartışmamın bir anlamı yoktu. Mirel zeki bir kadındı. Sırf değiştirmek isteyeceğimi tahmin ettiği için kalan elbiseleri geri gönderdiğinden emindim. Buna rağmen sesimi çıkarmadım ve sandalyeye çöktüm. Benim için ayırdıkları odadaydık. Perla hazırlanmak için çıkmıştı. Beni Mirel ile başbaşa bırakırken, olası bir kavga için ikimizi de defalarca uyarmıştı. Mirel tetikte adımlarla yaklaşarak kafamdaki havluyu çıkardı ve ıslak saçlarımı omuzlarımın arkasına aldı. Aldığım kısa ve sıcak duşla gevşeyen bedenimi sandalyeye yasladım. Mirel kuru cildimin nemlenmesi için bitki kokulu, yoğun kıvamlı bir krem sürdükten sonra iyice yedirdi. Göz çevremin aydınlık görünmesini sağladıktan sonra kirpiklerimi belirginleştirdi. Kırmızı ruju özenle dudaklarıma sürerken, şekerli kokusu burnuma dolmuştu. Üzerinde mini, gece mavisi bir elbise vardı. Saçlarını tepesinde sıkıca bağlaması kaşlarına gergin bir görüntü vermişti. Makyajı bana göre oldukça koyuydu ancak onda eğreti durmamıştı. Kadınsı bir güzelliği vardı Mirel'in.

Makyajımı tamamladıktan sonra geri çekildi ve saçlarımı gösterdi. "Saçlarını..."

"Kalsın böyle."

Suratını düşürerek, "Anlamadım," dedi. "Üzerindeki kusursuz elbiseyi kabarık saçlarınla mı taşıyacaksın?"

Tarağı aldım ve tutamlara ayırdığım saçlarımı taramaya başladım. "Bir mahsurumu var?"

Aceleyle içeri giren Perla, "Geldiler!" dedi.

"Mestan'ın yalnız geleceğini sanıyordum."

Perla gülümseyerek başını salladı. "Hayır, Efraim ile birlikte gelmişler." Üzerinde gözlerinin rengiyle örtüşen yeşil bir elbise vardı. Uzun kolları ve boğazlı kesimiyle üstü tamamen kapalıyken, buna tezat olarak alt kısmı kalçasının hemen altında bitiyordu. Yüksek topuklu ayakkabıları ve siyah göz makyajı onu çocuksu havasından çıkarırken, balerin topuzu yüzünün kusursuz hatlarını ortaya sermişti.

Mirel, kuruyup kabarmaya başlayan saçlarımı gösterdi. "Saçlarını yapmama izin vermedi."

"Olsun," Perla bana hayran gözlere baktı. "Yine de çok güzel."

Mestan ve Efraim, siyah takım elbiselerinin içinde bizi bekliyorlardı. Varlığımızı fark ettiklerinde, Mestan çapkın bir ıslık öttürdü. Bu gece ciddi fakat serseri bir havası vardı. "Mirel, ah Mirel. Yine fenasın." Bileğinden yakaladığı Mirel'i kendisine çekti, şakağına kısa bir öpücük bıraktı. Sanırım aralarında tahmin ettiğimden daha derin bir ilişki vardı. "Ufaklık," Bu kez Perla'ya baktı. "Seni daha önce böyle görmemiştim."

Efraim, yavaşça bize döndü. "Hareketlenin, geç kalaca-" Bakışları Perla'yı bulduğunda, durdu ve ağır ağır yutkundu. Birkaç saniye için donup kaldığı farz edilebilirdi. Bakışlarını suç işlemiş gibi hızla Perla'dan ayırdı, sürücü koltuğuna yöneldi. "Gidelim."

Kızlarla birlikte arka koltuğa geçtikten uzunca bir süre sonra Kara Kule Şatosunun önündeydik. Üzerimdeki elbise ile aynı renge sahip ayakkabının incecik topuğunu karlı zemine bastığım saniye yüzüme ferah ve keskin bir soğuk vurdu.

Kan kırmızı ayakkabı kırmızı karın ışıltısının üzerinde bir kartpostal gibi görünüyordu.

İlk gördüğüm anki gibi her yer kıpkırmızıydı, kar halen yağmaya devam ediyordu. Birçok sivri kulelere sahip şatoya uzanan taş köprü dar ve uzundu. Her iki tarafına da belli aralıklarla yerleştirilen meşaleler köprüyü aydınlık kılmıştı.

Üzerinde çalışılmış bir görevi yerine getirircesine herkes birbirinden ayrıldı. Köprünün başına geldiğimizde, Perla Mestan'ın, Mirel ise Efraim'in koluna girdi. Çiftler arka arkaya köprüye ilerlerken, saçlarıma ilişen kar taneleri beraberinde onu getirdi, yabancıyı...

Varlığı heybetli bir dağ gibi yanımda belirirken, bedeni simsiyah bir takımın içinde, gözleri ise uzaklardaydı. Kolunu bana uzattı, tavrı ikinci bir şansı sunmuyordu. Başı benden tarafa meylederken, safir mavileri keskin bir manevrayla yüzüme döndü. Buz gibi bir ifadeyle beni süzdükten sonra, dudağının sol kısmı kıvırdı. "Neden burada olduğunu biliyor musun?"

Aynı soğuklukla karşılık verdim. "Hayır."

Harelerindeki kara lekeler, ustaca kurgulanmış planının tıkır tıkır işlediğini anlatıyordu. "Seni burada görecekler. Burada, benim yanımda..." Gülümsemesi daha belirgin ve daha tehlikeli bir hal aldı. "Benim kollarımda. Sonra Temur'a anlatacaklar. Delirecek, etinden et kopacak." dedi, ilkel bir tınıyla. "Başta yapması gerekeni yapıp beni üç büyüklere şikayet edecek." Bileğimi yakalayıp koluna sardığında, nefesim kesildi. Dudakları ihtiyatla alnıma yaklaşırken, karanlık cümlesini tamamladı. "Ama kimseye bir bok ispat edemeyecek. Seni, elimden alamayacak." İri bir adım attı ve beni de o adıma ayak uydurmak zorunda bıraktı. "Ve tüm bunlar olurken, ben bir sigara yakıp keyifle izliyor olacağım."

Köprüde onunla birlikte ilerliyordum ve nasıl karşılık vermem gerektiğini ilk defa bilmiyordum.

Ona ne söyleyecektim?

Onunla nasıl baş edecektim?

Şatonun çift kanatlı devasa kapısı dışarı doğru açıldı, şaşkınlıkla duraksadım. Karşımda üç adam vardı. Üç yaşlı adam. Üç yaşlı ve dev adam!

"Eğer tören sırasında sözümün bir kademe dışına taşarsan, seni beslediğim o iki vahşi hayvanın önüne atarım." Başıyla kendilerine doğru yürüdüğümüz ihtiyarları selamlarken, kısık sesli uyarısını beynime kazıyacak son sözünü söyledi. "Bunu sakın tehdit olarak kabul etme. Seni zincirleyeceğimi söylediğim kadar ciddiyim."

"Lider Biran Nuh!"

İhtişamlı girişin kapısına ulaştığımız an yabancı durdu ve saygıyla başını hafifçe eğdi, kaldırdı. "Saygıdeğer üç büyükler."

Birbiri arkasına dizilmiş ihtiyarları net olarak görebilmek için başımı yukarı kaldırdım. Beheri en az üç metre boyunda ve yaldız işlemeli, beyaz cüppe içerisindeydi. Beyaz sakalları ve saçları göğüslerine uzanırken, gri gözleri bilge bakıyordu.

"Seni burada görmek ne hoş, evlat." dedi, tok sese sahip bir diğer ihtiyar. "Uzun zaman oldu."

Elimi kolundan ayırmak istedim ancak sahiplenici tutuşuyla izin vermedi. "Bilmukabele, efendim. Evet, uzun zaman oldu ve sizi temin ederim, bundan sonra beni daha sık göreceksiniz."

"Ah, ne yerinde bir karar!"

Yabancının sözleri birbirine tıpatıp benzeyen ihtiyarları memnun etmişti. Bir an sonra içlerinden birinin dikkatini çektim. "Senin ve kavalyen olan genç hanımın vaktinden daha fazla çalmak istemeyiz. Halkın ateş sahasında seni bekliyor."

"Aslında... Bize asıl vakit kaybettirecek olan kavalyemin kimlik kotrolüydü. İzninizle onu lider geçidinden geçerken, yanımda götüreceğim." Yabancı, iç cebinden çıkardığı siyah kimliği ihtiyarlardan birine uzattı. "Efendim, kimliği burada, buyrun."

Öndeki ihtiyar hayatımda gördüğüm en uzun parmaklara sahip buruşuk elini havaya kaldırdı. "Buna gerek yok, evlat. İzin senin." Ağır hareketlerle yukarıyı işaret etti. "Belki bir ara biz ihtiyarları makamımızda ziyaret etmek istersin."

"Elbette, efendim." İhtiyarları yeniden selamladı. "Sizleri en yakın zamanda ziyaret edeceğimden kuşkunuz olmasın."

İhtiyarların yanından ayrılıp, şatoya girdiğimizde beni şaşkına çevirecek bir manzaranın yanı başındaydım. Duvardan zemine siyah taşlarla bezeli geniş girişte çok sayıda kolon vardı. Yüksek tavan kocaman ve parlak taşlı bir avizeyle taçlandırılmıştı. Onun yönlendirmesiyle yürürken, bakışlarımın göz alıcı detaylarda oyalanmasına engel olamadım. Az sonra tünele benzeyen lok ışıklı koridora girdik. Lider geçiti, diye bahsettiği yer burası olmalıydı.

İlerleyen adımlarına inat durdum ve elimi hızla kolundan ayırdım. "Beni zorla yanında tuttuğunu o ihtiyarlara söylememden korkmadın mı? Bunu yapsaydım-"

"Yapmazdın." Yavaşça bana döndü, safir mavileri kırmızı loş ışığın altında mistik bir şekilde ışıldıyordu. "Yapmayacak kadar zeki olduğu biliyorum. Şayet yapsaydın, ben bu durumdan bir şekilde kurtulur, sonrasında sana ödetirdim. Biliyorsun, bu yüzden yapmadın."

Aklımdan geçenleri bir kitap gibi okuması beni afallatmıştı. Bunu fark etmek için uğraş vermedi.

"O kimlik, sahteydi değil mi?"

"Mirel'indi." dedi, kendinden emin bir sesle.

Keyifsizce gülümseyerek başımı salladım. "İhtiyarların kontrol etmeyeceğini biliyordun, blöf yaptın."

Kıvrımlı dudaklarında düzmece bir memnuniyet vardı. Beni o memnuniyetle onayladı ve kolunu uzattı. "Şimdi küçük oyunumuza devam edelim," Bakışları açık gerdanıma düştüğünde, kendimi çırılçıplak hissettim. "Orası çok boş."

"Ne?"

Elini iç cebine attı, siyah taşlı dantel bir gerdanlık çıkardı. "Takın yok, saçların dağınık. Kimse seninle ilgilenmedi mi? Her şeyi benden bekleyen işe yaramazlar ordusu." Homurdanmaya devam edeceğini düşünürken, attığı tek adımla aramızdaki mesafeyi örttü. Yakınlığından rahatsızlık duyarak geri adım attığım an ise sırtım soğuk duvarla buluştu. Lanet olsun!

Erkeksi gülümsemesi kulaklarıma dökülürken, gerdanlığı gözümünde salladı.

"Yanımdaki kadın, eksiksiz görünmeli."

"Hemen benden uzaklaşmazsan sen de suratında bir fazlalıkla gireceksin içeri."

Dalga geçen bir sesle sordu. "Neymiş o?"

"Tırnak izlerim!"

Başını eğdiğinde, kaynağı amber olan sıcak tütsü kokusu azılı bir katil gibi boğazıma yapıştı. İnip kalkan göğsümü ciddiye almayan elleri yaklaştı ve gerdanlığın soğuk taşını boynuma bıraktı. Burada onunla yalnızdım, ciddi anlamda çok güçlü olduğunun farkındaydım. Bu yüzden sesimi çıkarmadan işini bitirmesini bekledim.

Elleri usulca enseme uzandığında, saçlarımın parmaklarıyla arsız bir temas halinde olduğunu biliyordum. Düşünmemeye çalıştım. Gerdanlığın birbirine kavuşmak için can atan iki ucunu buluşturdu, siyah gömleğinin açıkta bıraktığı göğsü önümdeydi. Saçma bir şekilde

göğsündeki düzenli tüylerin dışarı çıkmak için hayli hevesli olduklarını düşündüm. Boynuna uzanan kirli sakalları en az ruhu kadar asi görünüyordu.

"Tüm o cazgırlıklarını görmesem. önümde masum bir kedi var, diyeceğim."

Göğsüm hacimli bir nefesle şişerken, gözlerim sakallarından yukarı tırmandı. "Beni illa bir hayvana benzeteceksen, kedi daha yerinde bir seçim olacaktır. Ancak küçük bir detay eklemek isterim, lider Nuh. Bu kedinin tırnakları zehirli, hafife almamanı öneririm."

Boğazından güldü. Anlık ve erkeksiydi. "Bekleyeceğim." diye fısıldadı, yavaşça.

"Neyi?"

Bileğimi yakaladı ve yeniden koluna bıraktı. Sorumun yanıtını, koridorun kalan kısmını yürürken verdi. "Suratımda yer edecek tırnak izlerini."

Dört bir yanı ateşlerle çevrili tören alanına ulaştığımız an, buraya neden "Ateş Sahası" denildiğini daha iyi anladım. Kalabalık insan sesleri kesildi ve herkes birkaç basamak yukarıdaki varlığımıza döndü. Daha önce de gördüğüm gibi liderlerinin önünde elpençe durdular. Yabancı kaldırdığı elini göğsüne bastırdı. Aynı anda insanlar başlarını yerden kaldırdılar, basamakları inişimizi izlediler.

Ateşle çevrili dikdörtgen alanın sol köşesinde misafir girişi vardı. Girişin önünde duran iki iri adam gelenlerin kimliklerini kontrol ederek içeri alıyordu. Yabancı beni yanına alarak, orada gerçekleşecek olası bir sorunun da önüne geçmişti.

Kalabalığın içine adım attığımızda, ağır seyreden müzik kulaklarıma ulaştı. İnsanlar etrafına toplandıkları yüksek kokteyl masalarında içkilerini yudumlarken, kadınlardan bazılarının inceleyen bakışlarına maruz kaldığımı açıkça hissediyordum. Orta alanda yüksek bir kürsü vardı. Kürsünün dibindeki altın rengi kokteyl masası tahmin edebileceğim gibi lider için hazırlanmıştı. Masaya ulaştığımız saniyelerde iki kişinin yaklaştığını fark ettim.

Kumral bir adam ile esmer, gösterişli bir kadın.

"Lider!" Esmer kadın gülümseyerek yabancıya yaklaştı. "Son ana kadar gelmeyeceğini düşünmüştüm."

Yabancı, siyah saçları beline uzanan kadına bakarken, hep olduğu gibi ciddi görünüyordu. "Gördüğün gibi buradayım, Lena."

"Evet, buradasın." dedi, keyifli bir sesle. Kadını daha önce görmüş gibiydim. Nerede gördüğü bizzat kendisi açıkladı. "Geçen gün seni meydanda gördüğümde teklifimi kabul etmemiştin. İzninle o teklifi yineleyeceğim."

Evet, arabada beklerken, yabancının yanına gelen esmer kadından başkası değildi Lena. Yanında getirdiği kumral adama döndü ve "Ağabeyim, Alzer." diye tanıttı. "Bahsettiğim mekanı on gün sonra açılıyor. Alzer, sevgili liderimizi bizzat kendin davet etmek ister misin?"

Kumral adam, yabancıyı selamladıktan sonra gülümsedi. "Liderim, kız kardeşim Lena'nın da dediği gibi, sizi mekanımda ağırlamaktan onur duyacağım."

"Cevap vermek için erken." dedi yabancı, baştan savar bir tavırla. Kendisine yöneltilen nazik teklife verdiği karşılık yadırganacak cinstendi. Böyle bir adama nasıl saygı gösterdiklerini aklım almadı. "O gün geldiğinde, teklifinizi değerlendiririm."

Lena'nın iri, kahve gözleri üzerime kaydığında, gülümsemesi yapay bir hal aldı. "Bekleriz! Seni tekrar görmenin bizi mutlu edeceğinden emin olabilirsin. Bu arada... seni daha fazla meşgul etmek istemeyiz. " Cilveli bir tavırla kürsüyü gisterdi. "İnsanla konuşmanı sabırsızlıkla bekliyorlar. Tabi, ben de."

Lena ağabeyinin koluna girerken, bu kez Alzer ile kesişti bakışlarımız. Garip bir şekilde beni daha önceden tanıyormuş gibi sıcak bir bakıyordu. "Görüşmek üzere, sayın liderim." Sözleriyle birlikte dikkati yeniden yabancıya odaklandı. Ağabey kardeş yabancıyı yeniden selamladıktan sonra uzaklaştılar.

"Burada bekle." Yabancının emriyle birlikte siyah ceketinin önünü iliklediğini gördüm. "Kısa bir konuşmadan sonra döneceğim." Bakışları konuşma yapacağı kürsüdeydi. Adımları oraya gitmek için hazırlanırken, son bir cümle bırakmayı unutmadı. "Dinle, bu konuşma en çok senin hoşuna gidecek."

Ne demek istediğini anlamamıştım. Hamlesini merak ediyordum ve tedirgin olmuştum.

Yabancı kürsüde yerini aldığında, tüm sesler müzikle birlikte birlikte kesildi ve gözler yeniden üzerine çevrildi. Kürsünün başındaki otoriter duruşu nefesleri keserken, kalın buklelerinin arasında daldırdığı parmakları onları arkaya yönlendirdi.

İşte, başlıyorduk.

Elbisemin saten kumaşını yumruklarımın arasında sıktım. Gözbebeklerimde infaz ettiğim adam O'ydu, yabancı.

Etrafımdaki kalabalıktan ve nahoş bakışlardan bir nebze olsun sıyrılabilmek için gözlerimi kapattım.

Burada olmamalıydım.

Olmayan bir ülkede olunamazdı.

İçinde olduğum durum vaziyet, şahit olduklarım varlığımdan şüphe ettiriyordu.

"Halkım!"

Yabancının güçlü sesiyle birlikte kirpiklerim hızla açılarak kaşlarıma vurdu. İnsanlar liderlerini daha iyi duyabilmek adına kürsüye yaklaşmıştı. Bu da onu benim gözümde daha az görünür hale getirmişti.

"Bunu beklemiyordunuz." dedi, ölüm sessizliğinin çınladığı ateş sahasında. Pür dikkat dinleniyordu. "Uzun zaman oldu. Yıllar önce yaptığımız son töreni anımsıyorum. Aynı simaları görmek, hoş." Hafifçe tebessüm ettiğinde, karanlık sakallarının o tebessüme düşman olduğunu gördüm.

Bunu açıkça gördüm.

Onun gibi bir adam gülümsememeliydi.

Zira gülümsemek mizacına aykırıydı.

"Gelelim icabet sebebime..." Safir mavileri o kalabalığın içinde beni bulduğunda, kendimi yeniden çırılçıplak hissettim.

Siktir! Benden ne isteyeceğini biliyordum. Tehditkar bakışları üzerimdeyken, zihnim o sözleri birkez daha hatırlamaktan geri kalmadı.

"Eğer tören sırasında sözümün bir kademe dışına taşarsan, seni beslediğim o iki vahşi hayvanın önüne atarım. Bunu sakın tehdit olarak kabul etme. Seni zincirleyeceğimi söylediğim kadar ciddiyim. "

Ağır ağır yutkunurken, üzerimde ona boyun eğecek olmanın ağırlığı vardı.

Elini yavaşça kaldırdı ve yanına gitmemi işaret etti. O andan itibaren odak ikiye bölündü, şimdi tüm gözler benim üzerimdeydi.

"Sizi biriyle tanıştıracağım." Yükselen garip nidalara kulak tıkamam mümkün değildi. Öte yandan sözlerinin havada

kalmayacağını, beni gerçekten o kızıl gözleri taze bir ateş gibi parlayan hayvanlarının önüne atacağını biliyordum.

Korku beni ensemden itekledi ve ona doğru ilerlerken buldum kendimi.

"Kim olduğunu merak ediyorsunuzdur." Başını bir kademe kaldırdı, kıvrımlı dudakları sözlerini içime saplamaya hazırlanıyordu. "Ona... Kısaca bu ara takıldığım kadın, diyebilirsiniz."

Durdum.

Nidalar bir anda kesildi, yabancıya hayranlıkla bakan kadınların küçümseyici kıkırtılarına kalmıştı ortalık.

Can korkusunun üzerimdeki hükmü buraya kadardı. Parmaklarımın ulaşabileceği en yakın masadaki kadehi kavradım.

Şimdi benim dudaklarımda mesnetsiz bir cesaret tebessümü vardı.

"Lider..." Kadehi havaya kaldırdım. "Ona kısaca ıslak lider diyebilirsiniz!"

Bir kadeh dolusu içkiyi yabancının suratına fırlattım! Aynı anda nidalar kökünden kesildi, insanlar telaşla kıpırdandı. Benimse durmaya niyetim yoktu.

"Yabancı!"

Diğerlerinin aksine o hiç kıpırdamadı. Kalın ve dağınık kaşlarının altından bana bakmayı sürdürdü. Kalın buklelerinden sarkan içki damlası uzun kirpiklerine damlıyordu. Kirpiklerinden dudaklarına... Dudaklarından, bronz göğsüne...

"Buraya gel." Bunu duymadım, dudaklarından okudum. "Yanıma..."

Adımlarım misafir girişinin olduğu noktaya doğru geri gitti. Bu kez ondan kurtulacaktım, beni bu kalabalığın ortasında yakalanması zor, hatta imkansızdı!

Ancak gitmeden önce ona bırakmam gereken bir şey vardı.

"Hey! Takıldığın kadının sana bir armağanı var." Gülümsedim. Var gücümle koşmaya başlamadan önce parmağımı kaldırdım ve ona gösterdim.

Tahmininiz doğru, orta parmağımdı.

Misafir girişine ulaştığımda, oradaki iki adam beni yakalamaya yeltendi ancak her ne olduysa bir anda geri çekildiler. Kendimi dışarı attım, sık ağaçların yer ettiği karlı bir bahçedeydim. Nefes nefese etrafıma bakıp bir çıkış aradım ancak o çıkışı bulamadan kolumdaki

baskının acısıyla çığlık attım. Onun sert bedenine çekildim ve yüzünü dahi göremeden savrularak yere kapaklandım.

"Demek, ıslak lider."

Önüme dökülen saçlarımın arasından ona baktığımda, mavi gözlerinde patlayan fişekleri gördüm. Ceketini geniş omuzlarından sıyırıp attı. "Şimdi göstereceğim sana, gerçek ıslaklığı."

Göğsüm yapabileceklerinin ihtimaliyle titrerken, varlığını o ana dek farketmediğim kuyuya yaklaştı ve içinden kalın bir hortum çıkardı. Gözlerim büyüdü. "Hayır!"

Çok geçti. Hortumdan fırlayan tazyikli su ayağa kalkan bedenimi yeniden yerle buluşturdu, saniyeler içinde sırılsıklam kaldım!

Suyun baskısı elbisenin açıkta bıraktığı tenimi sızlatıyordu. Arkamı döndüm ama çamurlaşan zemin ayağa kalkmamı imkansız kılıyordu. "Kapat artık şunu! Ruh hastası, hayvan herif!

Ağzıma dolan su yüzünden öksürmek zorunda kaldım ama bu onu durdurmadı. Yüzüme yapışan ıslak saçlarımı ittirdim, nefes nefese kalmıştım.

"Hayvan! Hayvan herif!"

Ellerimi yüzüme siper ederek ayağa kalkmayı başardığım an karnıma saplanan sızıyla dengemi kaybettim. Hiç istemesem de kendimi bırakmak zorunda kaldım. Sırtım yerle buluşurken, karnımın içinde zehir dolu bir kazanın kaynadığını hissediyordum. Tazyikli suya direnen bedenim buna direnemedi. Bileğim başımın yanına düştü ve sıçrattığı çamur taneleri yüzümde kendine yer buldu. Bilincim beni terk etmeden evvel üzerime yağan suyun hedef değiştirdiğini fark ettim, hortum gürültüyle fırlatılmıştı. Son gördüğüm ise onun yüzüydü ve olması gerekenin aksine, ifadesi yengi barındırmıyordu.

*****

Bedenimi yoklayan kramplarla birlikte gözlerimi araladım. Temiz bir yatakta, temiz kıyafetlerin içindeydim. Çok geçmeden, buranın kaldığım oda olduğunu anladım. Doğrulmaya yeltenmem ile başımdaki kuvvetli ağrı kendini hissettirdi. İki kere üst üste hapşururken, içimden o lanet herife küfürler yağdırıyordum. Buraya nasıl getirildiğim, nasıl temizlendiğim ve şu an üzerimde olan beyaz pijama takımının içine nasıl girdiğim hakkında bir fikrim yoktu. Sessizce odadan çıktım, görünürde kimse yoktu. Girişe ulaştığımda, dış kapının açık olduğunu gördüm. Evde kimse yoktu ve dış kapı açıktı. Bu kesinlikle normal

değildi. Soğuk parmaklarımı birbirine kenetleyerek verandaya çıktım. Bahçede Mirel ve Efraim vardı, konu her ne ise tartışıyorlardı. Çıplak ayaklarım tahta zeminde hareketlenirken, Mirel beni fark etti.

"Geç içeri! Baş belası!"

Dediğini yapmamam umrunda olmadı. Efraim ile tartışmaya devam etti ve basamakları çoktan indiğimi bile fark etmedi.

"Orada bir şey var." Mirel kolunu uzattı, tahta kapının dışını gösterdi. "Tam orada!"

Efraim sabır dilenen bir nefes verdi. "Ormanda gezinen binlerce yabani hayvan var. Bunların başını kulçuklar çekiyor, sen de biliyorsun, Mirel."

"Öyle mi diyorsun? Gidip bir bakmaya ne dersin?"

Efraim başıyla beni gösterdi. "Törende olanlardan sonra liderin verdiği emir açık. O bahçedeyken tahta kapı açılmayacak."

Mirel hırsla döndü. "O halde onu içeri sok Efraim!"

Mirel ile sağlam bir laf dalaşına girmeye hazırlanırken, tahta kapının ardında duran siyah araçtan Mestan indi.

Hararetli bir sesle "Hah!" dedi Mirel. "Kapıyı zaten açacaksın. Gidip bakabiliriz."

Efraim zorunlu bir kabullenişle kapıya yaklaştı ve zinciri çözdü. Mestan ne olduğunu anlamaya çalışarak içeri girdiğinde, Efraim beni kast ederek konuştu. "Kızı içeri sok."

Mestan keyifsiz sordu. "Siz ne yapacaksınız?"

Efraim üç numaraya vurulmuş sert görünümlü saçlarını sıvazladı. "Mirel hanımın paranoyalarını tatmin edeceğim."

Mestan önüme geçti, Mirel ve Efraim kapıdan çıkıp kızıl ormanın derinliklerine doğru ilerlemeye koyuldular.

"İçeri gir." Mestan'ın küçük, kahverengi gözleri direkt olarak gözlerimdeydi. Bugün düz ve sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. Bana tehlikeli bir yaratığa bakıyormuş gibi bakıyordu.

"Burada durmamın kime ne zararı var?" diye sordum sakince. Mirel bir şey gördüğünden emindi ve ne olduğunu merak ediyordum. Yabancı ortalarda görünmüyordu, burada kalmak konusunda Mestan'ın boş bulunduğu bir anı kullanmak hiç de fena fikir değildi.

"İçeri geçecek misin? Yoksa sana içeri kadar eşlik etmemi ister misin? Temaslı olarak."

Tehditkar sesinden anladım ki boş bulunması ihtimal bile değildi. Ne bekliyordum ki!

İçeri girmek için eve döndüm an verandada duran Perla'yı gördüm. O sırada Mirel'in uzaklardan gelen çığlığı gözlerimizin aynı anda açılmasına sebep oldu.

Mestan bir an bile düşünmeden belindeki silahı çıkardı ve koşarak yanımızdan ayrıldı. Onun peşine takılırken, gözlerim yabancının gözleriyle kesişti.

Durmadım.

Onu ve Perla'yı arkamda bırakarak Mestan'ın peşinden koşmaya başladım.

Çamurlu zemindeki kurumuş kızıl yapraklar peşpeşe adımlarımızla eziliyordu.

Sadece bir dakika sonra Mestan'a çarparak durabildim ve yabancının nefesi enseme yapıştı.

Ancak kimsenin tek kelime etmeye vakti olmadı.

Efraim ve Mirel'in donup kalmasına sebep olan görüntü, her birimizin nefesini kesmişti.

Yutkunma hissi boğazımı tıkadı.

Ulman'ın cansız bedeni yüksek dallardan birinden sallanırken, şuursuzca sendeledim.

Aman tanrım!

Tanrım, bu, zihnindeki görüntünün bir eşiydi!

Perla nefes nefese bize yetişti ve beni kollarımdan yakalayarak Ulman'ın cesetini arkasına aldı.

"Sen görmüştün! Bana anlattın! Sen bunun olacağını görmüştün!"

Sevdiniz mi?

Bu bölümün size hissetirdikleri nelerdi?

Bir sonraki bölümde görüşmek için şimdiden sabırsızlanıyorum.

9. BÖLÜM: "Yargısız İnfaz"

Selam.

Oy ve yorum bırakmayı unutmayın olur mu?

The Away Day~ Layers

The Away Day~ Designed

Keyifle okuyun.

Dünüm yarınımı sobeledi.

Zift rengi zehir damarlarımda fokurdarken, bakışlarımın istikameti safir mavisi bakışlarını buldu.

Kollarımı saran basınçlı kavrayışla birlikte sırtım bir ağacın gövdesiyle buluşturuldu. Nefesim hala düzüne girebilmiş değilken, kuvvetli nefesini çehremde hissettim.

“Nesin sen?” diye sordu kuru bir sesle. “Nasıl bir şeysin?”

Keyifsiz bir gülümseme yer etti dudaklarımda. “Ne o? Sana korkutucu mu geldim?”

Vaziyetim benim için tam bir kaostu ancak ona kafa tutma güdüsü her nedense daha ağır basıyordu.

Tutuşu yavaşça kaybolurken, bıyıklarıyla kamufle olan dudakları hareketlendi. “Korku salan bir yavru kuzu… Kulağa pek mantıklı gelmiyor, ha?”

Üzerinde düşünülmemiş bir yanıt vermeye hazırlanıyordum ki, ani bir hapşırıkla başım öne savruldu. Aynı zamanda boğazımda baş gösteren acı üşüttüğümü haberliyordu. Başımı isteksizce kaldırdığımda, yabancının memnuniyetsiz bir ifadeyle yüzündeki ıslaklığı sildiğini gördüm.

“Seni sümüklü.” Baş parmağıyla çenesindeki damlacığa dokundu. “Bir hastalığın eksikti.”

Yumruğumu sıktım. Keşke suratına indirme şansım olsaydı! “Acaba hayvanın biri beni hortumla ıslattığı için olabilir mi!”

Efraim dişlerini birbirine bastırıp aralık dudaklarını gerdi, benden daha fazla korktuğu kesindi. “Perla.” Ellerini oldukça yavaş bir devinimle ceplerine sokarken, bakışları bendeydi. “Şuna biraz ısırgan çayı ver. Bana bir süre daha lazım, sağlam bir şekilde.”

Perla şaşkınca ağabeyinin yanında durdu. “Ona olanları sormayacak mısın? Gördükleri-”

“Perla,” dedi, sabır barındırmayan bir tavırla. “Mutfağa gidin.”

Perla hep yaptığı gibi üstelemedi ve nazikçe koluma girdi. Mutfağa ulaştığımızda, Perla ilk iş olarak toprak cezvede su ısıttı. Ada tezgahın dibindeki yüksek sandalyelerden birine oturmuş, Perla’nın kaynar suya attığı garip otları ve tohuma benzer şeyleri maksatsızca izliyordum. Otlar suya bulanık bir renk verdiğinde, geniş bardağı önüme sürdü, karşıma oturdu.

“İç.” Sıcak olmasını umursamadan bardağı baş kısmından kavrayıp büyük bir yudum aldım. Acımsı tadı gerçekten berbattı.

“Bana inanmadı.”

Perla tek seferlik bir baş sallayışla birlikte gözlerini de kapatıp açtı. “Dikkatini çektin.”

Bir yudum daha aldım ve bu kez bir süre ağzımın içinde beklettim. “Bu, dikkatini çekmiş halim mi? Zerre umursamadı.”

“O benim ağabeyim ve onu biraz olsun tanıyorsam, fena halde kafasını karıştırdın.”

Ağzımı açmamla tekrar hapşırmam bir oldu. Bu kez burnumun içi de yanmıştı.

Perla elime temiz bir peçete tutuşturdu. “Sanırım hasta oldun.”

Kaşlarımı abartılı bir şekilde kaldırıp ellerimi iki yana açtım. “Acaba neden?”

“Bana kızacaksın ama… Tören alanında yaptıklarından sonra seni sadece ıslatmakla kaldığı için dua etmelisin.”

“Dua mı edeyim? Senin o kalas ağabeyin beni hortumla! tazyikli suyla ıslattı! Kimbilir, belki bayılmasam nefesim kesilene kadar devam edecekti.”

İtiraz etmedi. Yapmaz, demedi. Günün sonunda yabancının niyeti buydu. Benimle işi bittiğinde, nefesimi kesmek…

“Çok merak ediyorum, sevgili lider halkının önünde dağılan karizmasını nasıl toparlayacak?”

Perla omuz silkti. “Bunu sorun etmez. Onun için önemli olan amacına ulaşmış olmak.”

“Ne demek istiyorsun?”

Ayaklandı. “Şunu bitir ve gel benimle.”

Dediğini yaparak bardağı dudaklarıma yaklaştırdım. “Nedir bu?

“Kızıl yaprak ve kurutulmuş ısırgan böceklerinden elde edilen şifalı bir çay.”

Ağzımdaki son yudumu püskürttükten sonra birkaç kez öksürdüm. “Böcek mi!” Tanrım, galiba kusacaktım!

“Ağabeyim ısırgan çayı, dedi. Ne olmasını bekliyordun?”

“Kurutulmuş böcekten başka her şey!”

Perla gülümsemekten kendini alamazken, ağzımı kurulayıp mutfaktan çıkan adımlarını takip ettim. Loş koridordan geçtik ancak salona ulaşmadan önce duran Perla’nın hemen arkasında adımlarıma son verdim. Omzunun üzerinden bana baktı ve işaret parmağını dudaklarına bastırarak sessiz olmamı istedi.

Başımı hafifçe eğdiğimde, o dördünün yemek masasının etrafında, sarı ışıklı siyah sarkıt avizenin altında oturduğunu gördüm. Bir toplantıya daha şahit olacağımı anlamam uzun sürmemişti.

“Peki, Dora’ya götürecek misin?” Efraim bunu oldukça ciddi bir ifadeyle sormuştu.

“Belki de bu konu Dora’yı aşıyordur, onu üç büyüklerin görmesi gerekebilir.”

Mirel başıyla Mestan’ın önerisine katıldığını işaret etti. “O kız bir büyücüden çok daha fazlası. Onunla Dora’nın başa çıkabileceğini sanmıyorum.”

“Yine de önce Dora görmel-”

Yabancı, büyük ve kemikli elini masaya bıraktığında, öneriler ve düşünceler bir anda kesildi. Arkasına yaslandı ve sandalyeyi geniş sırtının altında cılız bıraktı. “Onu bir kez daha Dora’ya götüreceğim. Kör büyücü bu kez bana tatmin edici bir cevap vermek zorunda. Şimdi konuşun. Temur iti kızın benimle birlikte törene katıldığını öğrendi mi?”

Mestan ince gövdesini eğdi, kollarını masaya bıraktı, ellerini birbirine kavuşturdu. “İstediğin gibi, kızın ismi sır gibi saklandı.

Törene liderin kolunda katılan kadının yalnızca fiziksel özellikleri biliniyor”

“Aptal herif.” diye söylendi Mirel. “Törene ajan sızdırdığını sanıyor. Liderin izin verdiği kadarını öğrendiğinden bihaber.”

Yabancının parmakları sakallarını buldu, keyifle sıvazladı. “Güzel. Bölgemde çok fazla kadın yok. Yanımdaki kadının kendi sevgilisi olduğunu anlaması uzun sürmez.”

“Peki, üç büyüklere şikayet etmesi ne kadar sürer?”

Mestan, Mirel’in sorusuna karşılık çenesini kırıştırdı. “Şimdiye kadar çoktan etmesi gerekirdi doğrusu. Lenoran bölgesinin yavşak lideri, kaybını aramak için bu kez uzun süreli izin çıkardı ve dün gece Kimras’a giriş yaptı. Tek yaptığı bu. Çok garip…”

O adam, Temur Alizen… Yeniden buradaydı!

Bunu duymak bedenimin tümüyle gerilmesine sebep oldu. Ürperdim ve hissettiklerime anlam veremedim. O ne kadar zalimse, yabancı da bir o kadar tehlikeli ve acımasızdı.

Temur Alizen ne ise, Biran Nuh da oydu!

“Bu işte bir yamukluk var.” Efraim, beyaz tuvalin ortasında iki kara bocuk gibi duran çekik gözlerini liderine odakladı. “Neden hamile sevgilisini sessiz sedasız arıyor? Neden beklediğimiz gibi üç büyüklere şikayet etmiyor? Ortalığı ayağa kaldırmıyor?”

Efraimin ithamı bedenimdeki tüm kanı beynime sıçrattı. Perla anlayarak koluma yapıştı. “Sakın! Sakın kıpırdama.” Güçlü fısıltısı ve çimen yeşili gözleri büyüdü. “Sana sözlerimin doğruluğunu göstermek için konuşmalarını dinlemene izin verdim. Anladın, mı? Ağabeyim artık seni göz ardı edemez. Çünkü söylediklerinin tamamen yalan olmadığına bizzat şahit oldu.”

Perla söylediklerinde ciddiydi ama içime bir nebze olsun ışık tutamamıştı. Bana inanmaları, insaf etmeleri, aileme dönmeme yardım etmeleri… Bin ışık yılı kadar uzaktı, imkansızdı!

Ailem… Annem, babam, kardeşlerim… Gözlerimi kapattım ve her birini son gördüğüm anı düşünmeye çalıştım. Kalbim acıyordu. Kalbim, en derin yerinden acıyordu.

“Rozelin,” Perla’nın yumuşak sesi yaklaştı, fakat yanağıma dokunan avucu çok daha şefkatliydi. “Neyin var? İyi misin?”

Ağlamamak için kendimi sıktıkça içim kıyılıyordu. Geri çekildiğim tek adımla fiziksel temasımıza son verdim. “Geri dönmeliyim. Artık

geri dönmeliyim.”

Hiçbirşey söylemeden gözlerime baktığında, çaresizce başımı salladım. “İnanmıyorsun. Hala inan-”

“Bu gece, gelecek.”

“Ne?”

Salona baktı ve bizi yalnızca ikimizin duyduğundan emin olduktan sonra elini ağzının kenarına yerleştirdi. “Sana bahsettiğim arkadaşım, bu gece seni dinlemek için buraya gelecek.”

“N-nasıl yani? Buraya mı?”

İşaret parmağını bu kez heyecanla götürdü dudaklarına. “Siss! Biri duyacak, sessiz ol. Şimdi odana dön ve lütfen kimseye tek kelime etme. Ben her şeyi ayarlayacağım.”

“Nasıl olacak, Perla? Çitleri aşmama izin yok.”

“Onunla konuşmak için çitleri aşmana gerek yok, arada çit varken de derdini anlatabilirsin.” Açık açık söylemiyordu ama kaçmaya kalkışacak olmam onu da tedirgin ediyordu.

“Tamam. Nasıl olacağının bir önemi yok, sadece beni dinlesin.” Ve ne yapmam gerektiğini söylesin.

Perla’ya sormak istediğim çok fazla şey vardı. Ağabeyi neden Temur tarafından üç büyüklere şikayet edilmek istiyordu? O kadına, Melina’ya ne olmuştu? Dahası, bana ne olacaktı? Tüm bu insanların benimle alıp veremediği neydi? Perla tüm bunları gözlerimden okumuş gibi ince dudaklarını birbirine bastırdı ve işaret parmağıyla kaldığım odayı işaret etti.

Üzerimdeki beyaz pijamalarla beyaz yatağa girdim. Gözlerim tavana kilitlenirken, bir an önce gece olmasını istiyordum.

Ne kadar sürdüğünü bilmediğim huzursuz uykumdan, bir takım sesler yüzünden ayrıldım. Doğrulup kapının ardından gelen seslere kulak verdiğimde, iki kişinin fısıldaştığını idrak edebildim. Kapıya ulaştığımda ise, o fısıldaşmanın oldukça hararetli olduğunu… Nefesimi yavaşlatıp, Efraim’e ait olduğunu tahmin ettiğim fısıltıya kulak verdim.

“Perla, hata yapıyorsun. Önümden çekilmelisin, bodrumda onu bekliyorlar.”

“O, değil.” diye düzeltti, inatçı fısıldayışın sahibi Perla. “Bir adı var, Rozelin. Belki kullanmak istersin.”

Efraim'den sabır dilenen bir nefes duydum. "Tamam, dediğin gibi olsun. Şimdi izin verirsen Rozelin'i alacağım."

"Ne için?"

"Mestan sahte kimlik yapacak yeni birini buldu. Kimliğin üzerine işlenmek üzere…"

"Gözlerinin resmini çekeceksiniz." diye devam ettirdi Perla. "Tamam. Efraim, senden birşey isteyebilir miyim?"

Efraim'in tek adım sonrası durduğunu işittim. "Seni dinliyorum."

"Ona nazik davran, lütfen. En azından sen yap bunu."

İÇim Perla'nın sözleriyle ısınırken, kendimi ona açmakla hata etmediğimi anladım.

"Bunu mu isteyecektin?"

Efraim'in beklediği başka bir şeydi. Şahit olduğum son diyaloglarını anımsadım ve daha fazla emin oldum. Efraim'in Perla'dan beklediği kesinlikle başka bir şeydi, belki bir sevgi sözü belki de bir randevu teklifi…

"Aslında…" İşte, Perla ona beklediğini vermek üzereydi. "Senden so-"

Plansız bir şekilde kulpu indirip konuşmalarını kestim. Her ikisi de boş bulunmanın verdiği irkilmeyle bana bakarken, elimi bel boşluğuma yerleştirdim.

"Hiç rahat bırakmayacaksınız, değil mi?"

Efraim yüzüme anlamaya çalışırcasına baktı. Konuşmaları geçen seferki gibi manalı ifadeler barındırmasa da, duyma ihtimalimden rahatsız olmuştu.

Ona istediğini verdim. "Uykuda bile rahat yok."

İri omuzlarını indirip, kolunu koridora uzattı. "Benimle gelmen gerekiyor."

Cevabını bilmediğim bir şey sormadım. "Sebep?"

"Kimliğin için bir kaç kare gerekiyor."

Perla'ya baktığımda, gitmem için sözsüz bir ricada bulunduğunu gördüm. Onu kırmayacaktım.

"Tamam."

Perla'nın benim için bıraktığı gri terlikleri ayağıma geçirip Efraim'i takip ettim. Verandaya çıkan merdivenin hemen altında aşağı inen başka bir merdiven vardı. Saniyeler içinde basamakları tamamlayarak

bodruma girdiğimizde, başımı çarpmamak için hafifçe eğmek zorunda kalmıştım.

Ancak alçak bodrumun daha zorda bıraktığı birileri vardı; adamların üçü de iki büklüm duruyordu.

Mestan, toprak bodrumun ortasına konumlandırdığı ayaklı kamerayı ayarlarken, yabancı bir köşede sigarasını içiyordu. İçerinin karanlığı onları kamufle ederken, Efraim'in üzerime doğrulttuğu fener ışığı beni apaçık ediyordu.

"Karşıma geç ve objektife bak. Sadece beş saniye sürecek."

Mestan'ı dinledim ve karşısına geçtim. Ancak Perla'nın ricasına itaatim buraya kadardı.

"Bak."

Yere baktım.

"Objektife bakman gerekiyor."

Objektife saliselik bir bakış attım.

"Beş saniye."

Objektife tekrar baktım ve tam çekeceği sırada bakışlarımı kaçırdım.

Mestan gözlerini kapattı ve sabırsız bir nefes verdi. "Beş saniye, tam beş saniye bakman gerekiyor."

Baktım. Bir… iki…. üçüncü saniyede bakışlarım yerdeydi.

Mestan sakin denemeyecek bir hareketle kamerayı bıraktı. "Ağabey!" Soğukkanlı biri olmasına rağmen, sinirlerini güçlükle zapt ettiği ortadaydı. "İstediğim kadrajı yakalayamıyorum. Sürekli gözlerini kaçırıyor."

Yabancı, işaret ve baş parmağının arasına tuttuğu sigarasından son bir nefes alıp yere attı ve koca ayakkabısının önüyle ezdi. "Bir kare," dedi, küçümser bir sesle. "Yalnızca gözlerinin bir kare resmini alacaksın, Mestan."

"Lider, beş saniye gözünü kırpmadan objektife bakması gerekiyor. Kimliğe işlenmesi için bakışlarını yakalamam şart."

Yabancı, bir baş hareketiyle Mestan'ın kameranın başından ayrılmasını sağladı. Saniyeler sonra kamera ayaklığının ardında kendisi vardı. Gözlerini monitörle buluşturmak için biraz daha eğildi ve hep yaptığı gibi emretti.

"Objektife bak."

Bodrumun karanlığını elindeki fenerin sarı ışığıyla kıran Efraim'e baktım.

"Objektife, bak."

Soluma baktım.

"Bak şu objektife," dedi, çığırından çıkmak üzere olan bir sesle.

Parmaklarımı belimde kilitleyip yukarı baktım.

"Bak şu siktiğimin objektifine!" Sert sesi bodrumun alçak duvarlarında yankılanırken, üzerimdeki yuvarlak fener ışığı titredi.

"Liderim, ne desek tersini yapıyor. Acaba objektife bakma, desek bakar mı?"

Yabancının ters bakışları Efraim'i bulduğunda, hızlıca yutkundu. "Sadece bir öneriydi."

Yabancı sabırsız bir nefes verip yeniden monitöre odaklandı. Bu kez emrini beklemeden kameraya sırtımı döndüm. Aynı anda içeride kameranın fırlatılma ve parçalara ayrılma sesi duyuldu.

Hızla yaklaştı. Kollarımı kavrayıp beni kendine çevirdiğinde, bir an karanlığın içinde küçük kardeşimin yüzünü görür gibi oldum. Sadece bir salise süren bu görüntü içimi yakarken, acı bir nida döküldü dudaklarımdan.

"Gülnur!" Bakışlarım delirmiş gibi bodrumun her köşesinden dolandı. "Gülnur!"

"Ne?"

Kollarındaki tutuşu bedenimi olduğum yere sabitlemişti ancak bakışlarım durmuyordu. "Gördüm! Gördüm, onu gördüm..."

"Kimi?" diye sordu, is kokan ılık nefesi.

"Onu..." Buraya düştüğümden beri belki de ilk kez bu kadar yenikti sesim. "Kardeşimi..."

Sol kolumdaki tutuşu kaybolduktan sonra çenemde hafif bir baskı hissettim. O baskı başımı yukarı kaldırıp, bakışlarımı safir maviyleriyle buluşturdu. "Senin... bir ailen mi var?"

Parmağını ısısı çenemde yoğunlaşırken, çattığım kaşlarımın altından ona baktım. Ciddi, otoriter ve buyurgan duruyordu.

“Ağaç kovuğundan çıkmadıysam, evet, bir ailem var.”

“Şimdi neredeler?”

Dudaklarımı ‘İzmir’ cevabını vermek için araladım ancak aynı saniye bundan vazgeçtim. Beni yine anlamayacaktı. “Lenoran ya da Kimpras da değiller. Onlar senin ülkende değiller, yabancı.”

Terslemedi, saçmaladığımı söylemedi ya da dudaklarında alaycı bir tebessüme yer vermedi. Yalnızca baktı. Bakışlarında gezinen belirsiz ifade, pimi çekilmiş bir bomba gibiydi.

“Durumunu biliyorlar mı?”

Önce ne söylediğini anlamadım, bakışları saniyelik karnıma uğradığında, bileğini sertçe iterek uzaklaştırdım. “Sen gerçekten kas kafalısın. Sen de, o büyücü dediğiniz kadın da! Burada neler döndüğünü bilmiyorum, öğrenmek konusunda hevesli olduğumu da söyleyemeyeceğim, ama kurtulacağım.”

“1001- 1001” Telsizi cızırdadı, elini arka cebine uzattı ve bakışlarını benden almadan aleti dudakların götürüp mandalına bastı.

“Konuş.”

“Konuşan 2062. Lider Biran, Ulman’ın Temuz Alizen’in ajanı olduğunu öğrendik. Görevini başaramadığı için Temur Alizen’in emriyle öldürülmüş.”

Herhangi bir tepki vermeden, “Görevi neymiş?” diye sordu.

Cevap ürperticiydi. “Yanınızdaki kızın fotoğrafını istemiş, efendim.”

Tanrım! Ulman sadece fotoğrafımı götüremediği için canından olmuştu! Sadece bu yüzden!

“O it topraklarımda ne kadar kalacak?”

Telsiz yeniden cızırdadı ve cevap yabancıyı memnun etti. “Lenoran sınır nöbetçileri kızın bölgenize geçtiğine şahitlik etti. Bu yüzden üç büyükler tarafından Temur Alizen’e otuz gün boyunca Kimpras’a giriş çıkış hakkı verildi.”

O adamdan nefret ediyordu ama topraklarında olması garip bir şekilde hoşuna gitmişti. Aklım almıyordu. Anlamaya çalışırken, delirmekten korkuyordum.

“2062, Lenoran da dolaşmaya devam et ve sakın yakayı ele verme.”

Perla’nın sözlerini hatırladım. Binli kodlar buraya aitti, Kimpras’a. İkibinli olanlar ise Lenoran’ın koduydu.

Yani daha önce de yanımda konuştuğu 2062 yabancının en başından beri Lenoran’daki ajanıydı!

“Emredersiniz, lider Biran.”

Telsizi parmaklarının arasında sıkarken, “Biliyordun.” dedi. “Ulman’ın öldürüleceğini gördüğün gibi, anlaşmayı da gördün.”

Tokalaşan kanlı parmaklar.

“Evet. Gördüm.”

“Başka ne gördün?”

Ona daha fazla bakmamak için bakışlarımı boşluğa sabitledim. Onunla ellerimizin birleştiği an gördüklerimi zihnimden def etmeye çalışırken, flaş suratımda patlayıverdi.

Mestan zafer dolu bir sesle “Tamamdır!” dedi. Üzerinde gözlerimin resmi olan fotoğrafı elinde salladı. “Temiz iş lider.”

Yedek kamera! Ayağımı öfkeyle yere vurduğumda, terlik ayağımdan fırlayıp gitti. “Siz beni mi oyaladınız!”

Beni umursamadı, biri bile.

Ciddiye alınmamak iyice sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

Beni orada bırakıp eve çıktılar. Kandırılmışlığın verdiği öfkeyle peşlerinden ilerledim. Şimdi beşiyle birlikte salondaydım ve artık kartları açık oynamanın zamanı gelmişti.

“Size umursayacağınız bir şey söylememi ister misin?”

Perla dışında yine kimse oralı olmadı. Bu durum telaffuz edeceğim kelimeleri daha da sivreltecekti.

“Ölü anne!”

Arkası dönük olan yabancı hariç tüm bakışlar üzerime çevrildi.

“Ölü cenin!” dedim, buz gibi bir sesle.

Birkaç yutkunuş sesi ve yarım bırakılan nefesler.

“Ve sen adam, senin intikam ateşiyle yanan gözlerin.” Bakışlarım gerilen sırtındaydı. Şişen pazuları kazağını patlatacakmış gibi görünüyordu ancak bu beni durdurmadı. “O kadın ve bebek, sana aitlerdi.”

Hadsiz bir sessizlik etrafımızda pervane olurken, yabancı fırtına gibi döndü ve kendimi dikenli çitlere doğru sürüklenirken buldum. Tuttuğu kolum acıyla yansa da sessizliğine, sessizlikle karşılık verdim. Onu sandığımdan daha fazla öfkendirdiğimi, peşimizden gelen Mirel ve Perla’nın bağrışlarından anlayabiliyordum.

Perla’nın değil ama Mirel’in beni bırakması için yabancıya bağırmasını yadırgadım. Bedenim arabaya tıkılırken, diğerlerinin de hemen arkamızdaki arabaya atladıklarını gördüm. Tüm yolu keskin manevralar ve azami hızla tamamladı. Büyücü Dora’nın kulübesine ulaştığımızda midem fena halde bulanıyordu. Beni yeniden sürüklemesine izin vermek istemiyordum ama koluma yapıştığında, başım dönmeye başlamıştı.

Beni paçaları çamurlanmış beyaz pijamalarım ve tek ayağımdaki terlikle Dora'nın önüne bıraktı. Hırslı bir nefesin ardından avını elinden kaçırmış bir aslan gibi kükredi.

"Şu kızın ne tür bir varlık olduğunu söylemen için iki dakikan var. Yalnızca iki dakika!"

Dora, zayıf bedeniyle önümde çöktü, sızlayan koluma nazikçe dokundu. "Gel benimle." Beni yönlendirerek yatağına oturttuğu esnada nefes nefese içeri giren Mirel, Perla, Efraim ve Mestan'a bakamadım. Yabancının öfkesine yenik düşerek, hedefine ulaşmadan bana zarar verecek olmasından korkmuşlardı. Perla'yı tenzih ederek bundan neredeyse emindim.

"Ooov... " Dora, ihtiyar sesiyle halime acıyan birkaç nidayı ardarda sıraladı. "Kusmak üzeresin, uzan." Beni yatağına yatırmasına izin verdim. En son yediğim ne varsa şimdi tadları ağzımdaydı ve daha önce midemin bu kadar bulandığını hatırlamıyordum.

Yabancı sert bir adım attığında, Dora görmeyen gri gözlerini ona çevirdi. "Lider Biran, normal biri olmadığını biliyorum ancak onun durumunda bir kadına daha nazik davranmalısın."

Yabancı avuçlarını sıktı. Kabına sığmayan bir zehir gibiydi. "Buraya davranışlarımı analiz etmen için gelmedim. Şimdi, ona bak ve bana bir şey söyle."

Dora, siniye uzanıp siyah renkli küçük şişeyi aldı. "Bana ne olduğunu anlatır mısın?"

"Garip şeyler görüyor."

"Garip ve gerçek şeyler." diye devam ettiren Perla ağabeyinin tek bakışıyla başını önüne düşürdü.

Dora'nın eli üzerimdeki pijamaya uzandığı an karnımı kollarımla kapatarak ona engel oldum.

"Korkma," dedi, güvenilir bir sesle. "Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum. Bana ne gördüğünü anlat."

Gözlerimi kapatmak istedim ama etrafım bu kadar kalabalıkken yapamadım. "Tam olarak… Tam olarak bilmiyorum. Ard arda üç farklı görüntü beliriyor kafamın içinde. Her biri bir oyun kartına işlenmiş sanki..."

Dora konuşmamı fırsat bilerek karnımı açtı ve siyah şişedeki yağdan birkaç damla tenime damlattı. "Bana o görüntülerden bahset."

“Anlık görüntüler. Hiçbirinde yüz yok. Ya eller, ya gözler...Ya da başka bir şey, ama yüz yok.”

“Ve sonra gerçekleşiyorlar, öyle mi?”

“Tam olarak değil. Kimisi geçmişe ait gibi, kimisi geleceği, kimisi de...”

“Şimdiki zamana.” Derisi kırışmış beyaz ellerini karnıma dokundurduğu an, garip bir rahatlama yaşadım. Baş parmaklarıyla karnıma daireler çizerek masaj yapmaya başladığında ise mide bulantısı ve rahatsızlık hissi bir kuş gibi uçarak uzaklaşmaya başladı.

“O görüntüler zihnini işgal ettiğinde ne hissediyorsun?”

Hiç düşünmeden cevap verdim. “Başka bir zamanda, başka bir yerdeymişim gibi hissediyorum.” Bakışlarımı ihtiyar ve huzurlu yüzüne çıkardım. “Bu neden oluyor?”

Dora’nın elleri karnımda duraksarken, uzun ve beyaz kirpiklerini üst üste kırpıştırdı. “Tüm bunlardan önce bebeğin kalp atı-”

Elini iterek kendimden uzaklaştırdım ve oturur pozisyona geldikten sonra sırtımı duvara verdim. “Yok öyle bir şey! Olmayan bir şeyi duyamazsın.”

“İnkar ediyorsun.” Başını kendini onaylamak için salladı. “Kalp atışlarını duyduğun halde inkar ediyorsun.”

“Kalp atışları! Burada saçma sapan birçok şeyle karşılaştım. O duyduğum sesler de dünyanızın bana bir oyunu, aksini kabul etmiyorum. Etmeyeceğim!”

Çünkü ayakta durabilmenin başka bir yolu yok.

Dora’nın seyrek kaşları çatıldı ancak buna bir öfkenin neden olduğunu düşünmedim. Yaşlı kadın kederlenmiş gibiydi.

“Lider Biran.” Sesini katılaştırarak yabancıya döndü. “Biliyorsun, özel güçler yalnızca liderlere mahsustur ve liderler bu güçlerini anne karnında kuşanır. Nadiren de olsa bazen ceninler onu taşıyan kişilere, yani annelerine bazı güçler bağışlar.” Şefkatli bir gülümseme eşliğinde devam etti. “Sen Biran… Hatırlıyorum da, sevgili annen sana hamileyken, ona bazı güçler armağan etmiştin.”

Yabancının sert ifadesi esnedi ancak kırılmadı. “Hangi gücü kullanıyor?”

“Kara iskambil gücü. Birinin uzvuna dokunduğu zaman geçmiş, an ve geleceği görebiliyor. Bazen sırasıyla görünürler. Bazen yalnızca geçmiş ya da gelecek olarak görünür.”

Dora’nın sözleri görünmez bir el olup boğazımı sıkarken, nefesimin kesildiğini hissettim. Duyduğum ne varsa mantığımı alaşağı etmişti. Sığınabileceğim, anlatabileceğim, ağlayabileceğim kimse yoktu.

Yataktan inip silik adımlarla eski tahta kapıya ilerledim. “Cevabını aldıysan, gitmek istiyorum.”

Çekiştirilerek getirildiğim yerden dalından zamansız ayrılmış bir yaprak gibi titreyerek çıktım. Onun sürücü koltuğunda yerini alır almaz bir sigara yaktığını duydum. Kapıyı kapattı ve ağzındaki yoğun dumanı dışarı verdi. Başımı koltuğa yaslayıp, bomboş gözlerle bu izbe yerden ayrılışımızı izlerken, geldiğimiz yoldan dönmediğini fark ettim. İnsanların kalabalık olduğu geniş bir sokağa saptı. Bir an sonra dükkanların yer aldığı sokağın başındaki tabela gözüme ilişti.

Kimpras Meydan.

Garip şeylerin satıldığı o sokaktan geçerken bu kez durmadık. Dikiz aynasından Mestan’ın kullandığı arabayı görebiliyordum. Bizi neredeyse sıfıra sıfır takip ediyordu. Kalabalık sokaktan çıkmadan direksiyonu sola kırdı ve araba dik bir yokuşu çıkmaya başladı. Sırtım koltuğa yapışmış vaziyette içten içe nereye götürüldüğümü sorgularken, yabancı tek eliyle arabayı kullanıyor, diğeriyle yaktığı ikinci sigarasını içiyordu. Bakışlarının kaydığı tek bir anı çehremde hissedemedim.

Beni öylesine yok sayıyordu ki, varlığımdan şüphe ediyordum.

Yokuşu tamamladıktan sonra küçük şatolara benzeyen gösterişli mekanların yer aldığı dar bir sokağa girdik. Beheri yan yana sıralanmıştı. Tepelerinde koca koca tabelalar vardı ve tıpkı bu ülkenin adı gibi üzerlerine garip isimler kazınmıştı. Şimdi yanmıyor olsa da sivri kubbeleri saran ışıklandırmalar dikkatimi çekmişti. Dikkatimi çeken bir diğer detay ise her mekanın önünde dikilen siyahlara bürünmüş iri adamlardı. Onların da tıpkı törendekiler gibi birer koruma oldukları ortadaydı ama neyi koruduklarını anlayacak vaktim olmadı. Sokağı bitirdiğimizde, etrafı taş duvarlarla çevrili kara konteyner topluluğuna yaklaştık. İçerisinde en az yüz konteynerin bulunduğu korunaklı bir siteye benziyordu.

Yavaşlayan araç soldan üçüncü araya girdi ve dördüncü konteynerin önünde durdu. Diğerlerinin gelmesiyle, arabanın önüne toplanıp konuşmaya başladılar. Yabancının inerken açık bıraktığı kapısı

konuşmalarını net bir şekilde duymamı sağlıyordu ve ilk duyduğum şey Mirel'in serzenişiydi.

"Neden bizi istemiyorsun? Onunla yalnız kalman doğru değil, hiç uyumayacak mısın?"

Mirel kaputa yaslanan yabancının hemen önünde duruyordu ve diğerlerinin aksine onunla çok daha samimi konuşuyordu. Bunu daha en başında fark etmiştim.

"Sorun yok." dedi, endişeli mavi gözleriyle kendisine bakan Mirel'e.

"Ne demek sorun yok? Ne zaman ne yapacağı belli olmuyor, korkunun zerresi yok o kızda."

"Tamam işte, o turuncu saçlarını yolup eline vermeden sizi uzaklaştırıyorum."

Efraim kendini tutamayıp güldüğünde, Mirel ona imalı bir bakış attı. "Bu sana komik mi geldi, Efraim?" Tek adımla yana kayıp omuzlarının birbirine temas etmesine izin verdi. "Dora'nın söyledikleri hakkında ne düşünüyorsunuz? Dokunduğu kişinin gelmişini geçmişini görüyormuş kız. Mesela Efraim, onunla birçok kez temas etmek durumunda kalmıştı, değil mi?" Bakışları Perla'ya kayıp geri döndüğünde, Efraim'in gülümsemesi dudaklarında soldu.

"Yok. Yok. Yok, yok." Efraim afallamış bir şekilde oraya buraya bakıp durdu. "Dokunmadı bana. Asla dokunmadı."

Yabancı kaputtan ayrılıp sürücü kapısına ilerledi. "Dediğim gibi… Yalnızca Perla benimle gelecek. Siz gerekmedikçe kapımın önünden bile geçmeyeceksiniz, daha önce olduğu gibi." Kız kardeşine yanımızdaki konteyneri gösterdi. "Ne alacaksan al."

Perla elini çabuk tutarak eve girdi ve çok geçmeden bir çanta dolusu eşyayla arka koltuğa geçti. Sessizliğin hakkını fazlasıyla veren yolculuktan sonra eve ulaştığımızda ise hızlıca mutfağa girdi ve daha önce hiç görmediğim birkaç çeşit yemek yaptı. Yemek yaparken onu izlemiştim ama koridorda gidip gelen adım sesleri yüzünden tek bir soru bile soramamıştım. Tepsiye yaptığı yemekleri sıraladıktan sonra geniş kadehe simsiyah bir sıvı doldurdu. Keskin alkol kokusu boğazımı yakarken, yabancının yemeğin yanında böyle bir şey içebildiğine şaşmadım.

"İçeri geçelim, seni bilemem ama ben çok acıktım."

"Perla, ben burda yesem daha iyi olacak."

“Hayır.” diye reddetti kesin bir dille.” Tepsiye sığmadı. Bize iki bardak alıp içeri gel.”

İtiraz etmeme fırsat vermeden mutfaktan çıktığında, kendimi iki bardak alıp peşinden ilerlerken buldum. Perla bu kadar iyiyken, ona hayır demek daha zordu. Koridoru geride bıraktığım an yabancının tek sözüyle duraksadım.

“Burda yemeyecek.” Geldiğimi fark ettiği halde yine kafasını çevirip bakmadı. “Mutfakta zıkkımlansın. Evimde ayak altında dolaşmasını istemiyorum.”

“O zaman ben de mutf-”

“Perla!”

Perla özür diler gibi bana baktığında, onu rahatlatmak için gülümsemeye çalıştım ama başaramadım. O herife haddini bildirme fikri oldukça cazip gelse de bugün yaşadıklarımdan sonra kendimde o gücü bulamıyordum. Öte yandan Perla’yı arada bırakmayı da isteyemezdim. En azından rüyamda huzur bulma ümidiyle odama döndüğümde, beni asıl sürprizin orada beklediğini bilmiyordum.

Tüm camlar bantlanmıştı!

Yüzümü tanrıdan sabır dilenerek sıvazladım, koridordaki adım seslerinin bu şekilde sonuçlanacağını tahmin edemezdim. Bir insanın elinden ışığını almak… Bu kadarını beklemiyordum. Ondan bile!

Bu gece Perla sayesinde yapacağım görüşmeyi düşünerek kendimi güçlükle sakinleştirdim ve yatağa girdim. Göz kapaklarım ağırlaşırken, bir gün tüm yaptıklarının bedelini yabancıya ödetmek düşüncesi ninni gibi geliyordu.

*****

“Rozelin.” Omzumdaki dokunuşla kirpiklerimi araladım. Beklediğim gibi karşımda mavi geceliklerinin içindeki Perla vardı. Gülümsedi. “Uykunun hafif olmasına sevindim.”

Hiç uyumamış gibi yataktan çıkıp “Geldi mi?” diye sordum.

“Saat gece yarısına vurdu. Gelmiş olmalı.” diye fısıldadı. Şimdi çıkacağız, çok sessiz olmalıyız Rozelin.”

“Tamam, gerekirse nefes bile almam. Hadi!”

Yerimden hareket etmek üzereyken, Perla önüme geçerek ilerlememi erteledi.

“Rozelin, lütfen ne kendini ne de beni zor durumda bırakacak bir şeye yeltenme. Bu yaptığım delilik…” derken endişesi gözlerinden

okunuyordu. “Ağabeyimi öfkelendirmekten korkuyorum ama daha fazla korktuğum bir şey var, onun güvenini yitirmek.”

“Korkma,” derken ona karşı hiç olmadığım kadar samimiydim. “Seni zor durumda bırakacak bir şey yapmayacağım, söz veriyorum.”

Koluma girerek bana güvendiğini gösterdi. Parmak uçlarımızda kapıya kadar ilerledik. Perla kilidi çevirirken, parmakları titriyordu. Gözü sürekli ağabeyinin bulunduğu koridordaydı. Neyse ki hiç ses çıkarmadan dışarı çıkabildik. Perla’yı takip ederek verandanın basamaklarını indim ve dikenli çitin sol kısmına doğru yürüdüm.

Biriyle karşılaşmayı bekliyordum ama o birini daha önce görmüş olabileceğimi tahmin etmiyordum.

Alzer. Törende yanımıza gelen adam. Yabancıya hayran gözlerle bakan Lena’nın ağabeyi, şimdi çitin diğer tarafında benimle konuşmayı bekliyordu.

“Alzer.” Perla bileğimden çekerek çite iyice yaklaşmamı sağladı. “Geldiğin için teşekkür ederim. İşte sana bahsettiğim kız, Rozelin.”

Alzer kızıl gecenin altında tebessüm etti. “Teşekküre gerek yok Perla. Burada olmamın senin için ne kadar önemli olduğunu görebiliyorum.” Kumral ve uzun boylu bir adamdı. İnce bir yapıya sahipti ama kesinlikle çelimsiz denemezdi.

“Benim kulçukları kontrol etmem gerekiyor. Sizi fark ederlerse yakalanmamız kaçınılmaz olur. Elinizi çabuk tutun olur mu, yeterince vakit yok.”

Perla küçük adımlarla uzaklaştı ve tanımadığım bir adamla, gecenin bir vakti, aramızda dikenli bir çit varken yalnız kaldım. Normal yaşantımda daha garip pek az şeye şahit olmuştum.

“Merhaba, Rozelin.” dedi, kasvetli sessizliği dağıtarak. “Umarım adını doğru söylemişimdir.”

Başımı salladım. Parmaklarımı birbirine sürtüp duruyordum. “Evet. Ben, burada olduğun için teşekkür ederim. Açıkçası nereden başlayacağımı bilmiyorum ama… Başım dertte.” dedim birdenbire. Yaşadığım şeyi daha iyi anlatacak başka bir cümle aklıma gelmemişti.

“Şimdi sakin ol ve bana sorununu anlat. Yardımcı olmak için elimden geleni yapacağımdan şüphen olmasın.”

Güçlü fısıtısı güven vericiydi ama öyle bir noktadaydım ki kimseye güvenmeye hakkım yoktu. Bunu bile bile vakıftan başlayarak ona herşeyi anlattım. Çoğu yerde kaşlarını çatarak ancak sakin bir tutumla

beni dinledi. Sözlerimi bitirdiğimde ise bana inanmamasından korkarken buldum kendimi. Bir kişinin daha bunu yapmasına tahammül edemezdim.

“Rozelin…” Bir süre bekledi ve doğru kelimeleri seçmeye çalıştı. “Yaşadıkların için üzgünüm ama şunu söylemek isterim ki, sen cesur bir kızsın. Buna törende yakinen şahit oldum. Yaptığın şeyi Safornikon da başka bir kadın yapamazdı.”

“Konu bu değil,” dedim umarsızlıkla. “Buraya ait olmadığımı söylüyorum. Bana inanıyor musun?”

“Yalan söylediğini düşünmüyorum ve hikayende bahsettiğin tüm isimleri tanıyorum. Başta Nerin ve Diren’i… İkisi de Temur Alizen’in pis işlerini yöneten kan emicilerdir. Buraya ait olmayışına gelecek olursam… Açıkça söylemeliyim ki, bu daha önce karşılaştığım bir durum değil. Ancak üzerine basa basa söylüyorum, bunları ilk kez duymam sana inanmadığımı göstermez. Bana biraz müsade et, Kimpras kütüphanesine gidip araştırma yapacağım. Muhakkak işimize yarayacak bir şeyler vardır.”

“Beni, bir kitap mı kurtaracak?”

Bunu söylemem onun gözünde ahmaklık olabilirdi ama aklımın almadığı çok fazla şey vardı.

“Küçük şeyleri es geçemezsin, Rozelin. Küçük şeyler büyük umutlar doğurabilir.”

“Bilmiyorum.” Alt dudağımı dişleyip yanan burnumu çektim. “Ben bir kafesteyim. Kapısı olmayan bir kafesteyim. Nasıl çıkacağım? Alzer,” Sesim karanlığı yırtmaya çalışan umuda tutunmuştu. “Gözlerimi açtığımda kendimi Temur’un bölgesinde buldum, Lenoran da. Giriş oradaysa, belki çıkışta…”

Bir adım attığında, gergin kahverengi gözlerini daha net gördüm. “Seni yanlış yönlendirmek istemiyorum. Bu yüzden düşünmemeye çalış. Aslında görüyorum ki en başından beri yaptığın bu, başına gelen tüm gariplikleri düşünmemeye çalışmak.” Gülümsedi. “Bir süre daha devam et ve benden haber bekle.”

Minnetle başımı salladım. “Bekleyeceğim. Lütfen, bana iyi haberlerle geri dön.”

Duyulan adım sesleri Perla’ya ait olamayacak kadar gürültülüydü!

“Git!” diye bağırdım çitlere vurarak. “Uzaklaş.”

Alzer saniyeler içinde gözden kaybolurken, ensemde hissettiğim nefese döndüm.

Kızıl gecenin hücüm ettiği irisleri tehlikeyle parlıyordu. “Kimdi o?”

Sesinde pimi çekilmiş bombanın cüretkarlığı vardı.

“Hiç.”

“Biriyle konuşuyordun ve bana kim olduğunu söyleyeceksin.”

Başımı kaldırıp aynı katı tavra büründüm. “Böyle bir zorunluluğum olduğunu sanmıyorum.”

Elini sertçe kaldırdığında, yine peşinden sürükleyeceğini sandım ama öyle olmadı. Geçmem için yol verip kulağımın dibinde bağırdı. “Perla!”

Salona girdiğimde, Perla’yı gözyaşları içinde buldum. Yabancı arkamdan içeri girdi ve kapıyı kırarcasına çarptı.

“Sen mi yardım ettin ona?”

Kardeşine yaklaşan adımlarının önüne geçip “Hayır!” diye bağırdım. “Onun bir suçu yok. Ben… Biraz hava almak istedim ve Perla yalnızca kapıyı açtı. Hepsi bu!”

“Hava almak istedin.” dedi, kan donduran bir sakinlikle. “Hava aldıracağım ben sana. Sadece bir köşede sıranı bekle.”

Hışımla telsizini çıkardı.

“1045.”

Cevap gelmedi.

“1045!”

Cevap gelmedi.

“Oraya gelip telsizi gerçekten duyamayacağın bir yerine sokmamı istemiyorsan hemen cevap ver 1045!”

Anında cevap geldi.

“1045 dinlemede.”

Yakıcı bakışlarını karşısında içini çeken kardeşinden ayırmadan konuştu. “Hemen buraya gelip Perla’yı al.”

“Emredersin lider.”

Çok değil, yalnızca yirmi dakika içinde Mestan Perla’yı almak için geldi. Yabancı kız kardeşine ‘neden’ diye sormadı. Kendini izah etmesine fırsat vermedi. Onu bakışlarıyla yargıladı, emretti ve nasıl dağıldığını umursamadan evden gönderdi.

Şimdi kapıya dönük uzun koltuğun ortasında oturmuş, salonu arşınlayan adımlarının benim için tevlit edeceği infazı bekliyordum.

Zihnindeki iblisin pelerinin savurarak bana yeni bir acı bağışlamasını bekliyordum.

“Beni Perla gibi gönderemezsin.” Aramızdaki hudutsuz sessizliğe, keskin bir darbe indirdim. “Şiddet uygulayamazsın, istesen daha önce rahatlıkla yapardın. Yapmadın.” Ellerimi koltuğun iki yanında açtım. “Öldüremezsin, henüz zamanım gelmedi.” Başım omzuma meylederken, uçuruma doğru dört nala koşuyordum. “Ne yapacaksın?”

Durdu, ağır çekim sayılabilecek bir yavaşlıkta safir mavisi gözleri gözlerimi buldu.

Göğsünde başlayan hayali yangının is kokusu ruhuma sinmeye hazırlanıyordu.

“Sana öyle şeyler yaparım ki, tüm bu saydıklarını aynı anda yapmam için herşeyini verirsin.”

Dudaklarıma yayılan gülümseme vezinsizdi. “Yap,” Ele avuca gelmez isyanım kaderimi itekledi. Ayağa kalktım ve daha yüksek bir sesle yineledim. “Yapsana.”

Ona doğru bir adım attım.

Bir adım daha.

Son bir adım.

Ve karşısındaydım.

Uzun boyunun gölgesinde, onun insafına kalmış olmaktan korkmuyordum. Tek hareketle boynumu kırabilme ihtimalinden korkmuyordum. Ölümden korkmuyordum.

Başını eğdiğinde, kalın bir buklesi yerinde duramayan yaramaz bir çocuk gibi alnına düştü.

“Korkmuyorum. Ne sen, ne de yapacakların umrumda değil.”” dedim, üzerine basa basa.

“Değil? Aptal,” diye hırladı dişlerinin arasından. “Daha seni neden yanımda tuttuğumu bile bilmiyorsun.”

“Bildiğim bir şey var.” Dik duruşum ona meydan okuyordu. Sandığının aksine sahip olduğum aptal cesareti falan değildi. Aileme kavuşamayacaksam, onun gibi bir adamın esareti altında da yaşayamayacaktım. Gücümü de tam olarak buradan alıyordum. “Beni öldüreceksin ve ben bundan korkmuyorum.”

“Herkesin korktuğu bir şeyler vardır.” Kıvrık kirpikleri dağınık kaşlarına vururken, kıvrılan dudağının sol kenarındaki çukur,

karanlık bir mezara dönüştü. “Senin de var.”

Düşüncelerim soluk soluğa ondan kaçarken, tek sözüyle cesaretime kanca taktı. “Ne demek bu?”

“Düşün,” Kaşlarını anlık inip kalktı. Nefesi ölüm kokuyordu. “Bugün, o bodrumda kimi gördün?”

İçimden kopan tiz vaveyla ile birlikte kaldırdığım elim, bir kez daha onun tarafından yakalandı. Bedenlerimiz şiddetle birbirine çarptı ve nefeslerimiz birbirine tökezledi.

“Eğer aileme dokunacak olursan! Bırak dokunmayı, eğer oturdukları sokaktan geçersen! Kendim için yapamadım ama onlar için yaparım! Onlar için seni öldürürüm! İnandığım her şey üzerine yemin ederim ki, bunu yaparım yabancı!”

Bileğimdeki baskısı temasımızın son bulmasına izin vermiyordu. O izin vermeden son bulamayacağı gün gibiydi.

“Denedin.” dedi, ruhsuz bir sesle. “Başarabilmeni senden daha fazla isterdim. Hatta, sevgilin olacak o it bile benim kadar isteyemezdi.”

Beklemediğim çıkışıyla afallayarak, bileğimi kurtarma çabamdan vazgeçtim.

“Daha açık konuş.”

“Daha açık,” dedi, başını ağır ağır sallarken. “Sevgiline yatağımı nasıl ısıttığını gösterecek olmam gibi mi, daha açık? Karnın iyice büyüdüğünde, onu içinde hissettiğinde ikinizi de gebertecek olmam gibi mi?” Bileğimden çekti, bedenlerimizi tekrar birbirine çarptı. Nefesi nefesimin dibindeyken, bakışlarıyla bakışlarımı eziyordu. “Cesetlerinizi sevgilini ayaklarının dibine atacağım gibi mi!”

Gerdiğim bacağımı kasıklarına indirmeye hazırlandığım an karnıma saplanan acı dizlerimin üzerine düşmeme sebep oldu. Ani, baskın ve dayanılmaz sızı kasıklarıma uzanırken, ayaklarının dibinde iki büklüm oldum.

“Ah!”

Karnımda jilet kesikleri vardı. İçi zehir dolu bir kazan vardı ve fokur fokur kaynıyordu. İçimin haşlandığını hissediyorum. Bunu açıkça hissediyordum!

“Ne oldu?” Acıyla puslanan gözlerim ayaklarının hareketsiz durduğunu gördü.

Acımı başka bir acıyla bastırmak için karnıma parmaklarımı sapladım ve sıktım.

“Aaaaaah!”

“Ne oluyor?”

Yanaklarımı sırılsıklam bırakan gözyaşlarım çeneme uzandı. Başımı karnıma eğip dinmek bilmeyen acının bilincimi çekip alması için tanrıya yalvardım.

“Biran!” diye haykırdım, ilk kez ismini anarak.. “Dayanamıyorum, dayanamıyorum…” İçimi saran titreme bedenimi yere devirdi.

Tutamadığım başım yerle buluşmak üzereyken, dizleri ansızın zeminle buluştu, elini kusursuz bir reflestle yerde açtı ve başım avucuna düşüverdi.

“Nefes al.” Bedenimi dizlerime çekti, anlamayan bakışları bedenimde gidip gelirken, başımı arkaya atıp çığlık attım. “Nefes al!”

Karnımdaki parmaklarımı daha fazla sıkmak için kullandığımda, elini elimin üzerine kapattı. “Çek elini.” Elime ufak bir baskı uyguladı ama karnımdan ayırmadı. “Aç parmaklarını, elini çek.”

Birleştirdiği ellerimiz karnımın üzerindeyken, acım bir anda kesildi. Hiç olmamış gibi, beni hiç alaşağı etmemiş gibi ansızın yitip gitti.

Tuttuğum nefesimi özgür bıraktığım an, içimde minik bir atış hissettim. Bir sonraki daha kuvvetliydi.

Bir şey içimde hareket ediyordu!

Islak gözlerimi yanıbaşımdaki gözlere çevirip, “İçimde bir şey var,” diye ağladım. “Ben… hamileyim!”

Sevdiniz miiiii?

Detaylar için beni Instagram'da takip edebilirsiniz/ DuruMavii_

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere...

10. BÖLÜM: "Geçmeyen Geçmiş"

Selam

Size kalbinize işleyeceğini bildiğim bir bölümle geldim.

Oy ve yorum bırakmayı unutmayın olur mu?

Muhabbet~ Sie Liegt In Meinen Armen
Erica Jennıngs~ It's a Lovely day
Keyifle okuyun.

Yazar anlatımı ile…

Dört sene önce Kimpras;

Kızıl güneş Kimpras'ın kasvetli havasına sızarken, yuvarlak çatıları koca birer mantara benzeyen bağımsız evler kimsesiz görünüyordu.

Molekon köyü henüz uykudaydı.

Hafif bir rüzgar esti, mızmızlanarak dallarından ayrılan kızıl yapraklar, köyün ortasından geçen uzun ve berrak dereye karıştı.

Ağaçlar; kalın gövdeleri ve heybetli dalları ile yüze yakın mantar evin etrafını bir çit gibi sarmıştı. Köy korunaklı ve dingin görünüyordu.Derenin az ötesinde büyükçe bir taş tulumba vardı. Biraz sonra uyanan kadınlar, bakraçları ile tulumbanın yanında kuyruk oluşturmaya başlarken, evvelsi gün istiflenen kütükler köyün erkekleri tarafından kesilmeyi bekliyordu.

Evlerden birinin kapısı açıldı ve on üç yaşındaki Perla sessizce dışarı çıktı. Yeşil bakışları bahçede dolaşmaya başladıktan bir süre sonra aradığını buldu. Kendi kendine gülümsedi. Bakracını koluna takıp, bahçe kapısından çıktı. Bir süredir su doldurma işini gönüllü olarak o yapıyordu.

Tulumba sırasındaki kadınların yaşça büyük olmasına rağmen Perla hepsiyle çok iyi anlaşıyordu. Sohbetlerine dahil olarak sıranın kendisine gelmesini bekledi. Sonra da bakracını doldurup tulumbanın başından ayrıldı. Daha üç-beş adım atmıştı ki parmaklarının acısıyla

bakracını yere bıraktı. Avucunu açtığında, parmak boğumlarında sapın bıraktığı kırmızı izleri gördü. Yine bakracını taşıma kapasitesinin üzerinde doldurmuştu otuz dokuz kilo olan Perla.

Biraz nefeslendikten sonra sapa uzandı ama bakracın havalanmasına bir başkası sebep olmuştu. Perla, önce sapı kavrayan esmer parmakları fark etti. Başını kaldırdığında ise onu gördü, Efraim'i.

Efraim, genişçe gülümsediğinde, inci gibi sıralanmış beyaz dişleri esmer teninin ortasında ışıldadı.

"Bence kendinden daha ağır şeyler taşımamalısın."

Perla'nın başı istemsizce omzuna meylederken, bakışları genç adamın gülüşünün etrafında dolaşmaya başladı. Bir doksanlık ağabeyinden sonra gördüğü en uzun adam olan Efraim, siyahiydi. Perla, onu enfes bir çikolataya benzetiyordu. Genç adamın kaşları seyrekti ve çekik gözlerinin siyah bir bilyeden farkı yoktu. Perla ellerini karnının üzerinde birleştirdi. Farkında olmadan sallanmaya başlarken, Efraim'in geniş kanatlı burnundan aşağı kaydırdı bakışlarını. Dudakları, gördüğü en kalın dudaklardı. Ve en güzel.

"Hey," dedi, gülümsemesi büyüyen Efraim. "Daldın yine, Perla."

Perla şoktan çıkmış gibi irkilerek kendine geldi. "Ben…" Yine Efraim'e dalıp gittiği için içten içe kendini azarladı.

Mantığı, Efraim tam yirmi üç yaşında, diye haykırdı. Duyguları ise yakında on dört yaşına gireceğini hatırlattı.

Mantığı bu kez Efraim'in kendisinden tam on yaş büyük olduğunu söyledi. Yani ağabeyinden bile büyüktü!

Duyguları cevap vermekte gecikmedi. Efraim ağabeyinden sadece bir yaş büyük…

"Sen… iyi misin?" Efraim mırıldanan Perla'ya dikkatle baktı. "Ne söylediğini anlamıyorum."

Perla hızlıca yutkundu ve kendini konuşmaya zorladı. "İyiyim Efraim." Hiç istemese de ekledi. "...ağabey."

Tulumba sırasındaki genç bir kız Efraim'i süzüyordu. Perla bunu fark etmekte gecikmedi ancak fark ettiği daha sinir bozucu bir şey vardı ki, Efraim'in çapkın bakışları da o kıza karşılık veriyordu.

Perla sesli bir şekilde boğazını temizledi. Efraim kendisine göz kırpan kıza aynı karşılığı verdikten sonra on üç yaşındaki Perla'nın başını okşadı. "Ne haber ufaklık?"

“Nasıl olduğumu az önce söylemiştim,” dedi genç kız, sebebini kendisinin de bilmediği bir kızgınlıkla. “Ve görüyorum ki, sen de iyisin.”

Efraim bakışlarını yalnızca Perla’ya odakladı ve anlamaya çalışır gibi baktı. “Bir şeye mi kızdın sen?”

Perla omuz silkti. “Hayır.”

“Doğru ya,” Efraim ellerini birbirine vururken, Perla’nın kalbi endişeyle çarptı. Yoksa… “Taş köyde sıkılıyor olmalısın. Bu çok normal, şimdi en deli zamanların.” Hafifçe kızın burnuna dokunduğunda, Perla’nın çimen yeşili gözleri kocaman oldu. “Şansına küs ufaklık. Antika ağabeyin bu köyden gerekmedikçe adımını atmıyor. Biliyorsun, dışarıdaki işleri için onun ayakçıları bizleriz.”

Perla derin bir nefes verirken, başını salladı. “Öyle. Halimden şikayetçi değilim.” Başını yukarı kaldırdı ve kızıl gökyüzünün her karışına memnun gözlerle baktı. “Burayı seviyorum.”

“Zaten,” Efraim’in dudaklarında tatlı bir tebessüm vardı şimdi. Birlikte eve doğru yürümeye başladılar. “Hiç şikayet ettiğini görmedim. Yine de sana bir teklifim var?”

“Teklif mi?” Perla heyecanlanmıştı. Bir süredir Efraim’i her gördüğünde olduğu gibi… “Ne teklifi?” diye sordu sakin görünmeye çalışarak.

“Yarın akşam Kimpras ormanında bir davet gerçekleşecek. Tahmin edeceğin gibi ağabeyin katılmaz ama belki sen bizimle gelmek istersin.”

Perla, genç adamın teklifi karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. Davet mi? Daha önce hiç davete katılmamıştı. Genç kızlığa henüz adım atmış bir çocuktu ve yetişkinlerin katıldığı davetlerde nasıl davranılması gerektiğini bilemezdi. “Şey… Bilmiyorum. Sanırım ağabeyim izin vermez.”

Bahçe kapısından içeri girdiklerinde, Efraim başıyla evi gösterdi. “Neden lideri burayı çağırıp şansımı denememe izin vermiyorsun. Hadi ufaklık, çağır ağabeyini.”

Perla arkasını döndü. Sonra yine Efraim’e döndü. Ne yapacağını bilmiyordu ve bu şaşkın hali Efraim’i eğlendirmişti. “Ne şaşkın kızsın sen Perla. Sanki bir kuyuya atlamanı istedim. Altı üstü ağabeyini bahçeye çağıracaksın.”

Perla, Efraim’den bakracı alırken, parmakları birbirine temas etti.

Efraim, bir kuyuya atlamasını istememişti. O halde Perla, neden kendini dipsiz bir kuyunun içindeymiş gibi hissediyordu?

Genç kız hızla bagracı aldı ve düşürmemek için iki eliyle birlikte tuttu.

“Pe- peki, şimdi gidip ağabeyimi çağıracağım.”

*****

Melina’nın vişne rengi saçları, dağıldığı beyaz yastığın üzerinde kusursuz bir tablo gibi görünüyordu.

Derin uykudaydı ve süt kadar beyaz olan yüzü erinçli görünüyordu. Uzun zamandır hep olduğu gibi elleri bir top büyüklüğüne ulaşan karnındaydı. Sıcak ve şefkatli görünüyordu. Kalın askılı beyaz elbisesi kalçasına kadar sıyrılarak bacaklarını açıkta bırakmıştı. Şişkin dudakları ise saçlarıyla yarışırcasına kızarmıştı.

Usulca soluna döndüğünde, hissettiği boşluk üzerindeki huzuru çekip aldı ve kestane rengi gözlerini araladı. Aradığını görememek, bir yay kadar gergin olan kaşlarının kırışmasına sebep oldu. Göğsündeki çarşafı kendinden uzaklaştırdı ve doğrulmaya niyetlendi.

“Buradayım.”

Yattığı yerden bakışlarını sesin geldiği yöne çevirdi.

Huzuru oradaydı. İri bedeninde yalnızca siyah bir eşofmanla kapıya dayanmış, dumanı üstünde bardağı elinde tutuyordu.

“Hayatım,” Kadınsı sesi sıcaktı. “Ben uyanmadan yataktan çıkmanı istemiyorum, konuşmuştuk.”

“Konuşmuştuk,” dedi, genç adam yaslandığı kapıdan ayrılırken. “Ama yataktan çıkmam gerekiyordu ve sen, fazla güzel uyuyordun.”

Melina’nın dudakları kıvrılırken, karnının izin verdiğince bacaklarını kendine çekti. “Hım… Yegane liderimiz bana söyler mi? Neden hamile ve huysuz karısını yatakta yalnız bıraktı?”

“Bir düşünelim.” Genç adam çıplak ve sessiz adımlarla yatağa yaklaşı, bardağı komodine bıraktı. “Hamile ve…” Dingin mavi gözleri Melina’nın gerdanına kaydı. Dolgun göğüsleri geceliğinin yakasını zorluyordu. “...ve seksi karısına ısırgan çayı yapmak için olabilir.”

Melina az önce ittiği çarşafı yüzüne bastırdı. “Ah hayır, içmeyeceğim. O şey midemin bulanmasına sebep oluyor.”

Genç adam, dudaklarında çarpık bir gülümseme eşliğinde kadının yatağa oturdu. “Gel buraya.” Çarşafı almak için uzandığında, Melina zorluk çıkarmadı.

Melina fazlasıyla uysaldı ve Biran, karısının bu huyuna adeta tapıyordu.

“Ama içmek istemiyorum.”

Biran, genç kadının belini nazikçe kavradı ve yatağın içinde doğrulttu. “Ama içeceksin.”

Melina yine karşı koymadı. Isırgan çayını son damlasına kadar içti. Bardağı komodine bırakırken, bir damla çay dudağının kenarından sarkıyordu. Elinin tersiyle silmek istedi ama genç adamın dudakları daha önce davranmıştı.

Melina’nın kalbi göğüs kafesinin içinde gümbürdedi.

Buna inanamıyordu! Onunla defalarca sevişmişti. Defalarca! Hala nasıl tek bir öpücüğüyle dağılabilirdi?

Melina’nın dudağından sarkan damla, şimdi Biran’ın dilinin ucundaydı.

“Bence,” Adamın sesi o an için kışkırtıcıydı. “O kadar da kötü değil fıstık.”

Melina, aşık olduğu adamın kısık gözlerine bakarken, dudakları aralandı. Islak bukleleri parlak görünüyordu, sakalları ise çok sevdiği gibi birkaç günlüktü. Ellerini uzattı ve adamın yüzünü ellerinin arasına aldı. Ateşe atlarmış gibi atladı dudaklarına. İçten, tutkulu ve beklentili öpüşmeleri dakikalara yayılırken, parmakları Biran’ın geniş gövdesinde, bronz omuzlarında ve sırtında geziniyordu. Melina dizlerinin üzerinde kalkıp bedenini onunkine bastırdı. Dudaklarını adamın sahiplenici öpüşünden zorlukla ayırıp, başını omzuna eğdi ve boynunu tüm açıklığıyla sundu. Biran’ın düzensizleşen nefesine hırıltılar karışmıştı. Dizlerine çektiği karısının boynuna ardı arkası kesilmeyen öpücükler bırakırken, elleri beyaz geceliğin yakasından içeri girdi, göğüslerini arzuyla avuçladı.

Melina inleyerek başını geriye attığında, Biran bu kez boyuna küçük ve davetkar ısırıklar bırakıyordu. Daha fazla dayanamadı ve parmakları bir kanca gibi adamın eşofmanının beline asıldı. Aynı anda Biran durdu ve Melina’nın bileğini yakalayarak sert bir nefes bıraktı.

“Sevgilim! Yine mi?” Melina küçük bir kız gibi mızmızlanarak başını adamın omzuna bıraktı. “Buna daha ne kadar dayanabilirim?”

Biran, karısının eline yumuşak bir öpücük bıraktıktan sonra saçlarını okşadı. “Dayanabili-riz. Doğrusu böyle olacaktı.”

“Çok zor, aşkım.” Başını yavaşça kaldırıp alnını adamın alnına bıraktı. Pencereden sızan kızıl ışık, kestane gözlerinin rengini perçinliyordu. “Bugün on aylık oldu. Doğuma daha koskoca bir ay var.”

Biran’ın gözleri Melina’nın karnına düştüğünde, bakışlarındaki tutku yerini sıcak ve şefkatli bir ifadeye bırakmıştı. “Her geçen gün daha da büyüyor. Onu kollarıma alacağım günü sabırsızca bekliyorum.” Büyük elleri kadının karnının tamamını kaplamıştı. “Bugün nasıl? Seni yoruyor mu, hayatım?”

“Hayır, diyemeyeceğim. Her geçen gün daha da hareketleniyor. Sanki içimde minik bir bebek değil, bir canavar taşıyorum.” Cilveyle kıkırdayıp, adamın yanağına büyük bir öpücük bıraktı. “Bebeğimiz senin gibi, asla durmuyor.”

“Sana benzemesini istiyorum.” Sol eli, kadının avucuna sığan yüzünü kavradı ve baş parmağını belirgin elmacık kemiğine, sivri burnuna dokundurdu. “Tıpkı sana…”

“Hayır bebeğim,” Melina’nın tonlaması talepkardı. Gülümsedi. “O tıpkı senin gibi güçlü, yenilmez ve eşsiz bir güzelliğe sahip olacak. Ona her baktığımda seni hatırlayacağım. Senin yokluğunda, ona bakmak benim tesellim olacak.”

Öpüştüler. O sırada Melina karnında içinde sert bir darbe hissetti ve Biran’ın dudağını ısırdı. “Beni senden kıskanıyor olmalı.”

“İşte bu noktada anlaşamayacağız, desene.” Biran, karısının karnına baktı ve biri karşısında onu dinliyormuş gibi konuştu. “Üzgünüm ufaklık, doğmanı sabırsızlıkla beklememin bir diğer sebebi annene kavuşmak. Buna sen bile engel olamazsın.”

Melina’nın sesli bir kahkaha attığı sırada kapı tıklatıldı.

“Günaydın, müsait misiniz?”

Melina, Biran’a yandan bir bakış atıp gülümsedi. “Evet tatlım, gelebilirsin.”

Perla içeri girdiğinde başı önündeydi. Uzun zamandır birlikte yaşamalarına rağmen Melina ve ağabeyinin odasına girerken gerildiğini hissediyordu. “Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama Efraim ağabey geldi. Seni bahçede bekliyor.”

Biran bedenine yapışan siyah bir tişört giydi. “Tamamdır güzelim. Sen Melina’nın giyinmesine yardımcı ol, belki o da bahçeye gelmek ister.”

Melina hemen bacaklarını yataktan sarkıttı. “İsterim. Hem Efraim’i uzun zamandır görmüyordum.”

Dışarı ilk çıkan Biran’dı. Efraim ile bölgenin durumu, görevler ve sınır güvenliği hakkında konuştular. Konuşma bittiğinde, Efraim liderine davetten bahsetti ve Perla’nın gelip gelemeyeceğini sordu. Biran’ın lider statüsü yokmuşçasına yanında rahattı, bu yüzden teklifini yaparken gerilmedi.

Biran, kol kola yaklaşan Melina ve kızkardeşini göstererek, “Ona sordun mu?” diye sordu. “Perla çekingendir. Orada rahat edebileceğini düşünmüyorum.”

“Merak etme, ona göz kulak olurum.”

Biran, Efraim’i başıyla onayladı, Perla’ya sordu. “Gitmek ister misin?”

Perla o kadar çekiniyordu ki cevap veremedi. Onu yerine Melina “Elbette ister.” dedi gülümseyerek. “Bizim yüzümüzden bu köye tıkılıp kaldı. Bence biraz eğlenmek onun da hakkı.”

Efraim, kaldırdığı işaret ve baş parmağıyla Melina’yı gösterdi. “Kralsın Meli.” Muzip bir şekilde genç kadının karnına baktı “Görmeyeli hayli büyümüşsün.”

Melina yanaklarını şişirdi. “Ah, sorma. Patlamak üzereyim.”

“Bir dakika ya,” Efraim, kafasında yanıp sönen görünmez ampülü gösterdi. “Siz neden gelmiyorsunuz?”

Liderin yanıtı hazırdı. “Hayır.”

“Sıkıcı herif.” Burun kıvırdığı Biran’dan aldığı bakışlarını Melina’ya çevirdi. “Sen ne diyorsun? Doğum öncesi fena olmaz gibi.”

Melina istekliydi ama onun için önemli olan Biran’ın ne dediğiydi. Bu yüzden sesini çıkarmadı ve uysal bakışlarını kocasına çevirdi.

“Davetli listesi hazır mı?”

Efraim lideri başıyla onayladı. “Evet, yabancı kimse yok. Sınır korumaları artırılacak. Yalnızca iki saat kalırsınız. Sence de halkını kendinden fazla mahrum etmiyor musun?”

“Tamam,” Melina’nın gözlerindeki isteğe kayıtsız kalması mümkün değildi Biran’ın. “Gideriz.”

Melina, kocası kendine çekti ve ona teşekkür öpücüğünü vermek için biraz uzaklaştırdı.

Perla bir cesaretle bakışlarını Efraim’in yüzüne kaldırdı. “Geliyorum.”

Efraim genç kıza eğildi ve sadece ikisinin duyabileceği bir tonda konuştu. “Davetin en güzel kızı benim kavalyem olacağı için şanslıyım.”

Efraim gittiğinde, Perla arkasında bir süre bakakaldı. İçinde henüz tanıştığı zelzele ve kalp çarpıntısı eşliğinde…

*****

Kalabalık, kasvetli bir sis gibi Kimpras ormanına çökmüştü.

Müzik ağaçların arasında gümbürderken, Mirel nefes nefese Mestan’ın üzerinden kalktı ve elbisesinin eteğini indirdi.

Nefesi henüz düzene giriyordu ama sırtı ağaca yaslı vaziyette oturan Mestan, hala vücudundaki artçı depremlerin etkisindeydi.

“Siktir!” Mestan, kızaran alnına düşmüş düz, sarı tutamları geriye attı. “Kanımı içmişsin gibi hissediyorum.”

Mirel, parmaklarının arasında sallanan kızıl saçlarını açık omuzlarına dağıttı. Siyaha boyanmış mavi gözleri birkaç metre ilerideki kalabalıktaydı. Birden bu yaptıklarına inanamadı. Orada bir yığın insan vardı ve o ikisi gecenin karanlığına sığınarak ağaçların arasında sevişmişlerdi.

“Ne o?” Mirel, ince bir dal sigarayı dolgun dudaklarının arasına yerleştirdi. Sigarayı yalnızca hazzın doruklarına ulaştığı zamanlarda kullanırdı. “Seni yordum mu, hızlı çocuk?”

Mestan başını ilk yana sallayarak sesli bir şekilde gülümsedi. “Ah, bebek. İnan ki yalnızca sende dağılıyorum.”

Mirel, parmaklarının arasındaki sigaradan yeni bir nefes çekmeden dudaklarından ayırdı. Yüzüne ani ve garip bir ifade sirayet etmişti. “Öyle mi?”

Mestan üzerini topladı ve ayağa kalktı. Ne anladığından emin olamadı. Mirel, diğerlerini umursamış mıydı?

“Öyle.” Yirmi yaşındaki Mirel dumanı yavaşça Mestan’ın dudaklarına verdiğinde, yirmi yaşındaki Mestan onun incecik belini kavrayıp ağaca yasladı.

Bir dakika, az önceki nefes kesici anlar tam da böyle başlamamış mıydı?

“Bu sana ne hissettirir, bilmiyorum ama Mestan… Ben diğerlerinde de en az bu kadar dağılıyorum.” dedi, ilk ve her birlikteliği yalnızca karşısındaki adamla yaşayan Mirel. Ve zihni hislerini tercüme etti.

Bağlanmak yok.

Mestan'ın çenesi bir an için keskinleşir gibi olduysa da, dudaklarındaki tebessüm herhangi bir duyguya yer vermiyordu. Başını eğdi ve Mirel'in derin dekoltesine kısa ancak ateşli bir öpücük bıraktı. Bunu yaparken kahve gözleri Mirel'inkilerden ayrılmamıştı. "Deren üzerime oturduğunda, ona tüm enerjimi senin tükettiğini söylemeyeceğim." dedi Mestan. Ve zihni hislerini tercüme etti.

Bağlanmak yok.

O sırada kalabalığın odak noktasında halinden hoşnut olmayan bir adam vardı; Biran Nuh.

Gri gömleğinin üstten bir düğmesini açtıktan sonra ahşap fıçının üzerindeki kadehi kavradı, büyük bir yudum aldı. Gözleri birkaç metre ileride, arkadaşlarıyla selamlaşan Melina'daydı. Bakışlarını bir an olsun üzerinden ayırmıyordu. Yanında olmadığı anlarda isimsiz bir huzursuzluk beliriyordu içinde ve bir tek bununla baş edemiyordu.

Kimpras ormanı bu gece kalabalıktı ve o, kalabalıktan haz etmezdi.

Ağaçların altına yerleştirilen ahşap fıçılar içki şişeleri ve demir kadehlerle doluydu. Her fıçının başında dikilen en az üç kişi vardı. Dallardan ters olarak sarkıtılan meşaleler kızıl geceye meydan okurken, en belirgin enstrüman sesi bateriydi.

Efraim ve gül kurusu elbisesinin içinde oldukça sevimli görünen Perla yaklaştığında, Biran sabırsızca sordu. "Mirel ve Mestan hangi cehenemde?"

Efraim, kalabalık insan topluluklarında göz gezdirerek, "Az önce buradalardı." diye yanıtladı.

"Az önceyi sormuyorum, Efraim." Lider sinirlenmeye başlamıştı. "İki dakika içinde burada olmazsa geldiği yolu si-"

"Ssst!" Sessiz adımlarla yaklaşan Melina'nın işaret parmağı saniyelik dudaklarına dokundu. "Kim öfkelendirdi kocamı?" Melina, Biran'ın koluna girdiğinde, Biran onun güzelliği karşısında sakinleştiğini hissetti.

Genç kadın, askılı, yere uzanan gece mavisi elbisesinin içinde ışıldıyordu. Ancak Biran'ın gözünde ona asıl güzellik katan, saten kumaşın altında sivrilen karnıydı.

"Mirel ve Mestan, ortada yoklar ve benim hemen alana sis kalkanı indirmem gerek." Ağzının içinde küfür homurdandıktan sonra devam

etti. “Bir dakikaları kaldı. Bir dakika sonra gizleme büyüsü yapacağım ve o ikisi dışarıda kalacak.”

Efraim gerilerek Melina’ya baktı. Biliyordu ki, lideri kararından döndürebilecek tek kişi Melina’ydı.

“Ama hayatım,” Melina, iri ve yuvarlak gözlerini kocasının gözleriyle buluşturdu, gülümsedi. “Herhangi bir tehlike yok. Senin topraklarında güvendeyiz. Böyle bir büyüye gerek var mı?”

“Tehlike her zaman vardır, Melina.” Elini, karısının kolunda duran elinin üzerine koydu. “Hiçbir şey bana aksini düşündüremez.”

“Hiç yapma demiyorum ki,” Genç kadının pembe boyalı dudakları hafifçe büküldü. “Sadece biraz daha beklemeliyiz. Beni kırma, Mirel’i çok özledim.”

Başını kocasının omzuna bıraktığında, saçlarından süzülen lavanta kokusunu aldı genç adam. “Sadece senin için…”

Melina, parmak uçlarında kalktı ve dudaklarını adamın dudaklarına bastırdı. O sırada dudaklarında keskin bir acı hissetti. Sanki son öpücüğüymüş gibi.

Biran, “Ne oldu hayatım?” diye sorduğunda, Melina onu bir daha öptü. Tekrar ve tekrar. O duyguyu silip atana kadar öpmek istedi ama silemedi.

Üzerindeki kıskanç bakışları hissedebiliyordu ve bunu hiçbir zaman umursamamıştı. En sonunda aşık olduğu adamın dudaklarına doğru fısıldadı. “Seni seviyorum. Seni çok seviyorum.”

Seni seviyorum. Ona söylemeyi çok sevdiği bu söz de acımıştı.

Melina anlayamadı.

Biran’ın dudakları aynı karşılığı vermek için aralandı ancak ani yükselen kargaşa sesi buna izin vermedi. Genç adam karısını sahiplenici bir tutuşla kolunun altına çekerken, iki kişinin birbirine girdiğini gördü. Bakışları sert bir manevrayla Efraim’e çevrildi. Normal bir zamanda üzerinde durmayacağı olay, Melina ve Perla yanındayken öfkesini had safhaya ulaştırmıştı.

“Bu ne lan! Hani davetliler sağlam kişilerden oluşuyordu? Adamlara talimat ver, ayırın şu itleri.”

Efraim, aldığı emri başıyla onaylayıp koşar adımlarla kargaşanın üzerine yürüdü. Perla, korku denen duygunun yüreğini karaladığını hissetti ama bunun sebebi çok yakınlarında gerçekleşen kavga değildi.

Ya Efraim o kavgada zarar görürse, diye düşünüp dudağını ısırdı.

“Perla, canım. İyi misin?” Melina, Biran’ın kollarından ayrılıp yüzü düşen Perla’ya ilerledi. Bu sırada kasıklarına vuran sızıyla duraksadı. Ensesinde hissettiği gölgenin varlığıyla geri döndüğünde, arkasında sadece Biran’ı gördü.

Tüyleri diken diken olmuştu ama dinmek bilmeyen kargaşa ile güvenliği sağlamak arasında sıkışıp kalan kalan kocası için nefesini tuttu. Müzik sesi kesilmiş, yalnızca küfürler ve çevredekilerin farklı nidaları duyuluyordu.

“Perla.” Tüm dikkatini yeniden Perla’ya odakladı. “Kargaşa mı korkuttu seni? Korkma, Efraim’in daha şiddetlisini dindirdiğini gördüm.”

Alana giren Mestan kavgayı fark ederek adımlarını hızlandırdı. Ancak Biran tarafından göğsünden iteklenmesiyle sendeleyerek durabildi.

“Gözünü karımdan ve kardeşimden ayırma.” Mestan’ın başı mahcubiyetle önüne eğilirken, lider kaldırdığı parmağını ona salladı. “En azından bu kadarını becer.”

Biran, iri ve sert adımlarla ilerledi. Kavgayı çıkaran adamların suratına sağlam birer yumruk indirdirdikten sonra ormandan çıkarılmalarını emretti.

Lider güçlü kollarını göğe kaldırdığında, jilet gibi bir sessliklik tüm sesleri kesti. Ne yapacağı herkes tarafından biliniyordu. Buna rağmen sadece kendisine has olan gücü halkı tarafından merak ve hayranlıkla beklendi.

“Ulu güçler ve üç büyükler!” Sesi, buyruğun en soyut haliydi. Güçlü, iradeli ve kısıtlanamaz. “Kızıl gölge! Kimpras’ın yegane sahibi buyuruyor! Valığımı bulun ve etrafımı çevreleyin. ” Avuçlarını göğe çevirdi ve ağır ağır yukarı ittirdi. “Milekje!

Başının üzerine toplanan kızıl bulutlar efsunkar bir hızla yoğunlaşırken, etraflarını çevreleyen toz bulutu tane tane yükseldi.

Biran bir kez daha göğe emretti. “Milekje!”

Tüm evren anlaşmışcasına lideri korumak ve emirlerini yerine getirmek için elbirliği ediyordu. Azgın bulutların birbirine çarpma sesini, müthiş bir rüzgar takip etti. Rüzgar saniyeler içinde hırçın bir hortum dönüştüğünde, metrelerce uzaklıktaki varlığı bile insanların saçlarını savuruyordu.

Lider gizleme sınırlarını zihninde belirlerken, seçebileceği en uzak noktaları seçmişti.

Hamile karısını korkutmak ve rüzgarın sert etkisine maruz bırakmak istemiyordu.

Ellerini indirdiği an, halka şeklindeki sis bulutu kafes gibi havaya indi.

Bulutlar dağıldı ve hortum şiddetini azaltarak sona erdi.

Lider etrafında toplanan halkıyla nihayet selamlaşırken, Melina onu hayran gözlerle izliyordu. O sırada minyon görevli kız elinde tepsisiyle yaklaştı. Boşalan kadehleri topladıktan sonra yerine dolularını koydu. Mestan'ın bakışları altında Melina'ya yaklaşıp saygıyla eğildi.

"İçki ister misiniz, efendim?"

Melina kızın çekik gözlerine baktı ve karnını okşayarak başını iki yana salladı. Buna rağmen kız yaklaştı ve tepsisi birdenbire Melina'nın üzerine devrildi. Melina çarpılmış gibi irkilirken, göğüs açıklığından sızan sıvı hızla karnına indi, teni buz kesmişti. Hamileliğinin hiçbir döneminde bulanmayan midesinin alt üst olduğunu hissetti. Perla öğüren Melina'yla ilgilenirken, Mestan görevli kızı azarlayarak uzaklaştırdı.

"İyiyim." Melina zorlukla yutkunup burnuna dolan kötü kokuyu anlamaya çalıştı. Kimpras içkisi gibi kokmuyordu. Oysa eğlencede yalnızca Kimpras içkisi servisi vardı. "İyiyim."

"Kıpkırmızı oldun Melina, üzerinde ıslandı. Eve dönmemizi ister misin?"

"Hayır, dönmeyelim. Buraya gelmeyi çok istedin Perla. Biraz midem bulandı sadece, üzerim de az sonra kurur. Ağabeyine bir şey söyleme, olur mu? Eğlenmene bak, lütfen."

Birkaç dakika sonra hepsi bir araya geldi. Mestan ve Mirel, liderlerinden tokattan daha sert bir uyarı alırken, uzamamasının tek sebebi Melina'ydı. Neşesiyle ortamdaki gergin havayı dağıttı. Gecenin ilerleyen saatlerine doğru ahşap fıçının başından sadece keyifli diyaloglar ve kahkahalar yükseliyordu.

Bir ara Melina hepsinin sırayla karnına dokunmasını istedi ve hiç durmadan hareket eden bebeğini onlarında hissetmesini sağladı.

Bir süre sonra Mestan'ın son zamanlarda yakından ilgilendiği Deren uğradı. Çekici ve hoş bir kızdı. Mestan ile birbirlerine kur yapıp birkaç kadeh içtiler. Mirel oralı olmadı. Zaten birkaç dakika sonra o da

kendisiyle ilgilenen adamlardan biriyle dans etmeye başladı. Deren dışında fıçılarına yaklaşan bir kadın daha oldu. Mevsim. Kumral, uzun boylu Mevsim'in ilgilendiği kişi Efraim'di.

Perla bunu fark ettiğinde, düşen yüzünü ne tarafa çevireceğini, nasıl gizleyeceğini bilemedi. O Mirel gibi değildi, duyguları suratında led ışıklar gibi yanıp sönerdi ve buna engel olmazdı.

Herkesin ilgilendiği birinin olmasına sevindi. Böylelikle kimsenin onu fark etmeyeceğini düşündü ama öyle olmadı. Arada Mevsim'e uğraşayan kıskanç bakışlarını, titreyen çenesini ve buğulanmaması için kırpıştırtırdığı yeşil gözlerini en görmemesi gereken adam gördü.

Efraim.

Mevsim'i nazikçe yanından gönderdikten sonra Perla'nın yüzüne dikkatle baktı ve masadan uzaklaştı genç adam. Perla'nın içine kara bulutlar doluştu. Neydi şimdi bu! Pekala biliyordu ne olduğunu… Efraim'in peşinden gitmeliydi. Perla içten içe kızdı kendisine. Nasıl saklayamazdı! Gitmemeyi düşündü ama bu, kabullenmek demekti. Oysa Perla, inkar etmeliydi. Doğrusu buydu onun için.

Gizleme büyüsüne güvenerek ağabeyinden dolaşmak için izin aldı ve kendisini kuytu bir ağacın altında bekleyen Efraim'in yanına gitti.

Efraim, siyah saçları omuzlarına dökülen Perla'yı karşısında bulduğunda, hiç olmadığı kadar ciddi görünüyordu. Teniyle bir bütün gibi görünen siyah gömleğinin üstten birkaç düğmesini açtı ve söyleyeceklerini kafasında tartmaya çalıştı.

"Perla," dedi, olabildiğince yumuşak tutunmaya çalıştığı sesiyle. "Neydi o halin? Mevsim'e neden öyle bakıyordun?"

Perla titrek bir nefes verdi. "Ben…" Ne diyecekti. Niyeti inkar etmekti ama nedense yapamadı. "Seni rahatsız mı ettim?"

"Hayır. Söylemek istediğim bu değil. Sadece…" Efraim konuşurken tereddüt eden biri değildi ama şimdi kilitlenmişti.

"Sadece… Özür dilerim, Efraim?"

Efraim'in kaşları çatıldı ve Perla ne hissettiğini, kendine o an ifade etti.

Efraim'i görünce titreyen içi, terleyen avuçları, kekeleyen kelimeleri boşa değildi.

Düpedüz aşıktı o adama!

"Efraim mi? Sen…"

"Evet," dedi Perla bir cesaretle. "Evet Efraim. Evet!"

Efraim, sıkıntıyla yüzünü sıvazladı. İşte bunu beklemiyordu. "Sen, kendini yanlış anlıyorsun. Çok yanlış anlıyorsun Perla!"

Perla'nın gözleri doldu. Bir şey söyleyemedi. Ne bekliyordu ki?

"Sen," dedi, Efraim yeniden. "Benim liderimin ve dostumun küçük kız kardeşisin. Ben seni hep-"

"Hep?" diyerek böldü Perla. Oysa devamını duymaya hali yoktu. "Eğer dediğin gibi olmasaydım, sen de beni sev-"

Efraim'in esmer parmağı Perla'nın yumuşacık dudağına kapandı. Sonra tüm evrenin en yanlış hamlesini yapmış gibi geri çekti. "Bunu tekrar etme. Küçüksün Perla, küçücüksün! Hissettiğin her ne ise adı dillendirmek istediğin şey değil. Belki hayranlık belki de başka bir şey. Ama aklından geçen değil. Bunu yıllar sonra, büyüdüğünde anlayacaksın."

On üç yaşındaki Perla burukça gülümsedi. Karşısındaki koca adamdan çok daha cesurdu o anlarda. "Adını biliyorum, Efraim. Ve yıllar geçip yetişkin bir kadın olduğumda, değişmeyeceğini de biliyorum."

Efraim zihnine kazınacak kelimeleri duyduktan bir an sonra ağır bir gürültü koptu. İkisi de ne olduğunu anlayamadı. Müzik kesilmiş, tüm sesler kesilmiş, Biran'ın sesi yeri göğü inletiyordu.

"Melina nerede! Karım nerede!"

*****

Melina, bir nefes daha çektiğinde, yakasından süzülen keskin koku düşünme yetisini elinden almıştı.

Her şey bir dakika içinde olmuştu. Bir anda zihni bulanmıştı. Bir anda kafasının içinde ölümcül bir fırtına başlamıştı. Bir an da boğuluyormuş gibi hissetmişti.

Ve Biran'ın bir anlık dalgınlığı ile yanından ayrılarak, kalabalığa karışmıştı. Sonrasında, adımlarının rotasına yakasından süzülen koku karar vermişti.

Ormanın içinde yürürken, tüm sesleri arkasında bıraktığını anladı ama dönüp bakamadı.

Attığı her adımda ışıktan biraz daha uzaklaşıyordu. Zifiri kızılla kucaklaşmak üzereydi ve artık önünü göremiyordu.

Yalnızca elini karnına götürmeyi başarabilmişti.

Yürüdü. Zihni ona nereye gittiğini açıklamıyordu. Genç kadını yönlendiren şey o kokuydu.

Bir kopma sesi duyduğunda durdu. Elinin üzerinde müthiş bir acı hissetti.

Gözünden bir damla yaş süzülürken, o acının yalnızca elinde olmadığını biliyordu.

Başını acıyla eğdi.

Sivri bir ok karnındaki elini delip geçerek karnına saplanmıştı.

Bebeğine saplanıp kalmıştı.

Boğazındaki düğüm, sökülmeye başlayan yaşam örgüsünden arta kalandı.

Melina dizlerinin üzerine düşerken, bebeğinin son hareketini hissetti içinde.

Göz bebeklerinde son, acı ve vezinsiz bir yangın başladı.

Dudaklarından acı bir "Ah." döküldü. Ama son kelimesi bu değildi.

"Bebeğim…" diyebildi, başı kurumuş kızıl yaprakları bulduğunda. "Bebeğim…"

Melina son nefesinde kendisine içki ikram eden çekik gözlü kızı gördü.

Bir de Temur Alizen'i.

Aydınlık bölge Lenoran'ın zalim lideri, karanlık pelerinin içinde, ölmek üzere olan Melina'nın yanıbaşındaydı. Yayını sırtındaki sadaka koydu ve ellerini ovuşturdu.

Gülümsüyordu. Ve gülümsemesi fena halde ölüm kokuyordu.

Melina'nın eli kendi kanına bulanmıştı. Katre katre damlayan kanı, düştüğü yeri kırmızıya boyarken, ağır ağır kapandı kestane rengi gözleri kızıl geceye.

"Temiz işti, migret."

Kız liderinin önünde saygıyla eğildi. "Ben sadece keskin zekanızla kurguladığınız planınızın bir parçasıyım, efendim."

Temur Alizen, ayaklarının dibindeki kadına baktı.

Garip figürlerle dövülmüş parmaklarını, arkaya taranmış kumral saçlarından geçirdi ve ense kökünde duraksadı. Küçük gözleri nefesini kestiği kadının karnındaydı.

"Kendini küçümseme, kalkandan önce alana sızmış olman, Lenoran'ın efsunlu içkisini bu ucubenin üzerine dökmen, tam bir başarı. Ödülün büyük olacak." Omzunun üzerinden arkasındaki

kambur büyücüye baktı. “Şimdi sıra sende, bunak. Kimpras’ın zavallı lideri Biran’dan son kıymetlisini de alalım.”

Temur Alizen bir adım geri çekildiğinde, ihtiyar büyücü Melina’nın yamacına çöktü ve buruşuk ellerini kanlı karnına götürdü.

Gözlerini kapattı. Şeytani kelimeler ağzının içinde dile gelmek için can atıyordu.

Gece, sessizliğiyle uçsuz bucaksız bir günaha boyun eğiyordu.

“Faranse enguare!”

Büyülü kelimeler havaya karıştığında, korkunç bir şimşek çaktı.

“Fanase enguare, menenyit memenyit.” Daha güçlü fısıldadı. “Menenyit!”

Durdurak bilmeden ard arda söyledi, söyledi, söyledi.

Melina’nın karnı kızıl bir ateş topuna dönüştüğünde, ihtiyar bebeğin ruhunu ölü annesinin karnından çekip aldı.

Büyücünün ellerinde, Biran’ın doğmamış oğlunun ateşten kesesi vardı.

“Ey cenin! Sen artık Temur Alizen’insin! Sen artık Temur Alizen’insin! Sen artık Temur Alizen’insin!”

Temur Alizen’in gözlerinde kana susamış ruhlar geziniyordu.

“Şimdi sıra bebeğim taşıyabilecek kutsal anneyi bulmaya geldi. Gidelim.”

*****

Kızıl gecenin içinde mevtin kokusunu soluyarak koştu Biran. Dilinde karısının adı, yüreğinde ele avuca sığamayan bir korku vardı.

Düşünemiyordu. Düşündüğü an gözünü Melina’dan ayırdığı için kafasını ağaçlara çarpma isteği can buluyordu.

Peşinde başka adımlar da vardı ama kimse ona yetişemiyordu.

Koştu, koştu, koştu.

Zaman ölümün avuç içlerine gömülürken, Kimpras’ın yıkılmaz liderinin heybetli bedeni, ölü karısının yanında yıkıldı.

Dizlerinin üzerine düştüğünde, en az Melina kadar ölüydü artık.

Gerilen bedeni, gözünü kırmasına izin vermedi. Dişlerini öyle sıktı ki, bölünen parçalar gırtlağına yuvarlandı. Avuçlarını öyle sıktı ki, kırılan parmaklarının sesi kıvranarak ağlayan Mirel ve Perla’nın sesine karıştı.

Melina’nın cılız bedenini kollarının arasında aldı. Ağzından taşan kan sıkılmaktan titreyen çenesine akarken, kadınının kanlı karnını

içten yarılan göğsüne bastırdı.

O ana şahitlik eden ağaçların canı olsa, kendilerini kendi dallarına asarlardı.

Toprağın canı olsa, yarılıp kendi kendinin içine gömülürdü.

“Melina.” diye haykırdı, tuzla buz olmuş içi. Çünkü dudakları kilitlenmişti. “Melina’m.”

Gecenin zehirli gözyaşları içi taşa dönüşen liderin üzerine akarken, kimsesiz ve ruhu çürük bir zaman geçti.

Efraim, onları buraya çağırdığı için ölüyordu. Mirel ve Mestan geç geldikleri için, Perla ise Efraim’in yanına giderek onu yalnız bıraktığı için…

Ölünecek çok şey vardı ama yaşanacak hiç neden yoktu.

Hayır. Vardı!

Biran’ın dudaklarının kilidi, karısının altına son bir buse bırakmak için çözüldü.

Sonra… Eşini kaybeden erkek aslanın, yuvası dağılmış dişi kırlangıcın, yavrusu gözünü önünde parçalanan yaralı bir ceylanın acısıyla haykırdı.

Haykırışı göğün zarını yırtarak kanattı.

Ve kan damlaları, Biran’ın intikam ateşiyle yanan safir mavilerine damladı.

Bir bölümün daha sonuna geldi.

Detaylar için beni Instagram'da takip edebilirsiniz/ DuruMavii_

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere...

11. BÖLÜM: "Sahipsiz Ruhlar Mezarlığ

Selam.

Oy ve yorum bırakmayı unutmayın olur mu?

Einaudi~ Experience
Remembrance
Keyifle okuyun.

Kaderin paslı zincirleri direncime dolanmıştı.

Benim için bir adım gerisi uçurumdu, bir adım ilerisi cam kırıklarıyla doluydu.

Bulunduğum yer mi? İçinden ateşler yükselen boş bir mezardı.

Onun mezarlığı.

Sahipsiz ruh mezarlığı.

Zihnim gerçeklikle arasındaki bağı koparırken, bakışlarımın belleğime kazıdığı son görüntü, yabancının tuzla buz olmuş bir cam gibi dağılan ifadesiydi.

Acımasız, umursamaz, gaddar... Birçoğunu onun yüzünde görmüştüm ancak bu darmadağın ifade ilkti.

Havalandığımı hissetmiştim. Başımın geriye düştüğünü ve adım sesleriyle birlikte sallandığımı... Bedenim soğuk çarşaflara bırakılırken, saçlarımdan çekiştiren karanlık daha fazlasını idrak etmeme izin vermemişti.

Uyandığımda, gözlerim yaşlı ve sızılıydı. Henüz sabah olmamıştı ama gece de değildi. Kızıl ışık camlardaki bantların arasından süzülmeye çalışıyordu.

Doğrulup şiş hissettiğim başımı ellerimin arasına aldım. Bu ülkeden değilse bile yaşadıklarımın getirisi olan mantıksız düşüncelerden

kaçamayacağımı artık biliyordum.

Saatler önce içimde hissettiğim kıpırtı, yadsımaya çalıştığım gerçeği tokat gibi yüzüme savurmuştu.

Nefesimi tuttum. Dudaklarımı ısırdım.

O adam, Temur Alizen... Bana ne yapmıştı?

Dimağıma üşüşen ilk olasılıkla birlikte başımı hızlıca salladım. Hayır, bana isteğim dışı dokunmuş olamazdı! Olamazdı!

Ah... Olabilir miydi?

Beni bir mızrak gibi can evimden vuran tüm olasılıkları bir araya getirmeye çalıştım. Olabilirdi... Uzun süre bilincim kapalı kalmıştı ve o süreç benim için hala tam bir bilinmezlikti.

Ancak bu... hamilelik. Tanrım! Düşünmesi bile kaosken yaşıyordum. Yaşıyordum!

Düşünmek zorundasın Rozelin, düşünmek zorundasın.

Avuçlarımı sıktım.

Hamileliğin bu kadar kısa sürede oluşması, bilhassa kendini hissettirmesi mümkün değildi. Bu kadarını biliyordum. Bana yapılan başka bir şeydi. Onların dünyasına ait, efsunkar bir şey.

Kafamın içindeki zehirli karanlığa ışık tutacak karanlık biri vardı.

Ayağa kalktım. Ruhu emilmiş harabe bir bedenden farklı hissetmiyordum.

Kulpa elimi uzattığımda, kapının kilitli olmadığını fark ettim. Önümü zorlukla gördüğüm uzun koridora çıktım. Girişten yansıyan herhangi bir ışık yoktu. Islaklıktan kurtulmak için parmaklarımı yüzüme kapattım, sürükleyerek aşağı çektim. İki saniye sonra birkaç damla daha düştü. Tekrar sildim.

Ne burun direğimdeki sızlamadan, ne puslu gözlerimden kurtulamıyordum.

Sürüklediğim adımlarım koridorun sonunda duraksarken, aradığımı bulmam uzun sürmemişti. Oradaydı. Uzandığı koltuk dizlerinden sonrasını kabul etmemişti. Elinin üstü alnındaydı. Aramızdaki birkaç metrelik mesafeden uyuyup uyumadığını anlamak mümkün değildi.

Başımı eğip dikkatle baktım.

Bir ölü kadar kıpırtısızdı.

Sessizce ilerleyerek, kapıya sırtı dönük olan uzun koltuğun ortasında oturdum. Tam karşısındaydım ve aralanan dudaklarımdan nasıl serzenişler çıkacağını henüz bilmiyordum.

"Daha sabah olmadı. Odana dön."

Şu birkaç kelimeyi söylerken yalnızca dudaklarının kıpırdadığını ona bakmasam da biliyordum.

"Orası benim odam değil." dedim, aynı sessizliği absürt kelimelerle buluşturarak.

"Her ne haltsa, git ve uyu."

"Hayır. Uyumayacağım."

Onunla konuşurken, seslerimiz ilk kez bu kadar alçak çıkıyordu. Ben hissettiğim gerçeğin altında eziliyordum. Ya o?

"Bana ne olduğunu biliyorsun."

Elini yavaşça alnından uzaklaştırdı. O zaman tavana kilitlediği bakışlarını görebildim. İçinde olduğumuz loş ışığa rağmen uykusuzluğu rahatça seçilebiliyordu.

"Kriz geçirdin. Bir daha olursa seni Dora'ya götürürüm."

Başımı iki yana salladım. "Bahsettiğim bu değil. Ben..." Nasıl söyleyecektim? Bir kez söylemiştim. Hamile olduğumu söylemiştim! Bunu tekrar tekrar yapamazdım.

Birkaç saniye sonra benim yerime o yaptı.

"Hamilesin ve benden sana nasıl hamile kaldığını anlatmamı mı istiyorsun? Başını bana çevirdi, gözlerinde gösterişsiz bir alay vardı. "Bildiğim bir yolu var. Hani şu herkesin ilk aklına gelen. Yine de dinlemek istiyor musun?"

Başımı dizlerime, orada birbirini hırpalayan tırnaklarıma eğdim. Kelimeler dikenli bir çit gibiydi ve dudaklarım hasar almamak için telaffuz etmekten çekiniyordu.

"Senin ve herkesin bildiği o yoldan..." Bunu söylemek gücüme gidiyordu ama başka çarem yoktu. Bana tam olarak ne olduğunu, nasıl olduğunu öğrenmeliydim. "O yoldan geçmedim."

Bakışlarını yeniden tavana çevirirken, keyifsiz kıkırtısı duyuldu. "O halde karnındaki sana ulu güçlerin bir armağanı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Seninle dalga geçtiğimi anlamayacak kadar aptal olduğunu sanmıyorum."

Hızla ayağa kalkıp ondan tarafa bir adım attım. "Ama ben, beni anlamadığın için tam da öyle olduğunu düşünüyorum."

Tepki vermedi. Beni bir an önce başından def etmek istediğini bir kağıda büyük harflerle yazıp gözümün önünde sallasa bu kadar

anlaşılır olamazdı.

Olduğum yerde dikilmeye devam ederken, o oturur pozisyona geldi ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Şimdi sen, o bebeğin nasıl olduğunu bilmediği söylüyorsun, öyle mi?"

Benimle bir kez daha alay etmesine izin vermeyecektim. "Bana nasıl inanacağını söyle."

Bakışlarını yüzüme kaldırdığında, göz altlarında yer eden siyah halkaları gördüm. Dağınık ancak tertemiz görünüyordu. Çamurlu beyaz eşofmanlarım ve içindeki bedenimden çok daha temizdi.

"Demek kendini ispat etmek istiyorsun. Bunun için sunduğum teklif seni hayli sinirlendirmişti."

Yine aynı şeyi yapıyordu. Beni öfkelendirmek, o öfkeden beslenmek istiyordu. Evet, yapmak istediği tam olarak buydu ve aslında onun gibi ruhunu kaosa teslim etmiş bir adam için anormal sayılmazdı.

Bu kez değil, dedi içimden bir ses. Bu kez onunla savaşmak yerine kendim için doğru olanı yapacaktım.

"Kendimi ispatlamak için yapmam gereken son şey yatağına girmek olsa bile bunu yapmam. Şimdi zırvalamayı kes ve bana oluru olan bir şey söyle."

Yerinden kalktı, yaklaşan adımları önümde durdu. Uzun boylu bir kız olmama rağmen yüzüne bakmak için başımı kaldırmam gerekiyordu ama bunu yapmadım.

"Oluru olan..." diye tekrar etti. Erkeksi sesi kısık tona mahkum olmuş gibiydi. "Tamam."

"Tamam? Nasıl bir tamam bu?"

"Nasıl bir tamam olmasını istersin?"

Ona adi bir oyunbaz olduğunu haykırmak istedim. "Laf cambazlığı sana bir şey kazandırmaz. Tıpkı beni yanında tutmanın kazandırmayacağı gibi..."

Başının omzuna yaklaştığını fark ettim. "Yanımda olmanın lehime olduğunu düşünmüyor musun?"

"Tam olarak aksini düşünüyorum."

"Güzel. Bilmen gereken ufak bir detay var; hiçbir düşüncen bu evde umursanmaz."

Bana bilmediğim bir şey söylememişti. Tepkisiz kaldım. "Evet öyle."

"Öyle."

Ruhsuzca söyledim. "Yalnızca insanlar insanların düşüncelerini umursar."

En az benim kadar tepkisizdi.

Geri döndü ve odasının bulunduğu sol koridora doğru yürüdü. "Kendini ispatlamak istedin, kabul ettim. Seni sınayacağım. Bunu nasıl ve ne zaman yapacağıma ben karar veririm. Bu arada," Koridorunun başında durdu. Başı omzunun üzerinden çevrildikten sonra bakışları yalnızca bedenimde dolaştı. "Yatmadan önce yıkan. Kokuyorsun." Cevap vermeme zaman tanımadan, dış kapının bronz pirinç anahtarını cebinden çıkardı ve salladı. "Kaldığın odanın kapısını kilitlemedim. Kaçmayı düşünecek olursan, anahtarı almak için önce odama uğraman gerekecek."

Aramızdaki konuşma onun için sona ermişti. Kendimi ispat edebilmem için bana verdiği tek şans, fikri ve zamanı belli olmayan bir andı. Başarıp başaramayacağımı bilmiyordum. Şayet başarırsam, bana çıkış yolunu gösterir miydi, bilmiyordum. Gerçek açıktı; onun insafına kalmıştım. Bunu kabul etmek omuzlarıma bir yük daha ekledi. O yükle birlikte kaldığım odaya doğru yürümeye başladım. Ancak son sözlerini anımsadığımda, adımlarım banyonun önünde durdu.

Bana açıkça kötü koktuğumu söylemişti.

Yabancı tarafından söylenmesinin bir ehemmiyeti yoktu ama hoşuma gitmemişti.

Kendimi banyo kapısının kulpunu indirirken buldum. Her karışı beyaz ve lekesiz olan banyoya girdikten sonra kapıyı kilitledim. Üzerimdeki hiçbir şey bana ait değildi. Hepsinden kurtuldum. Sıcak suya gömüldüğümde, bedenimi ele alan rehavete direnerek uyanık kalmayı başarmıştım. Siyah, kapaksız kutuda bulunan kil kıvamlı temizleyici ile saçlarımı üç kere yıkadım. Üçüncüsünde ancak köpürmüştü. Bedenimi ovarken, ele gelen kemiklerim oldukça zayıfladığımı söylüyordu. Bu son sorunum bile değildi ancak düzensiz beslendiğim gerçeğini de değiştirmezdi. Günde tek öğün ancak yiyor, onu da kursağımdan zorlukla geçiriyordum. Küvetin içinde ayağa kalkıp metal fıçıdan aldığım bir maşrapa suyu başımdan aşağı döktüm. Köpükten arınan bedenimin sunduğu manzara, maşrapanın elimden kayıp suyun içine düşmesine sebep oldu.

Karnımın sol yanında şimşeğe benzeyen bir kızarıklık vardı!

Telaş ve tereddütle dokunduğumda, minik bezenin varlığını avucumda hissettim.

Bir günaha dokunmuş gibi elimi titreyerek geri çektim. Bedenim suyun içine gömülürken, sarsılan omuzlarım ızdıraplı hıçkırıklar doğuruyordu. Duyulmasın diye kendime çektiğim dizimi ısırdım ve hiç ağlamadığım kadar ağladım.

Perla'nın benim için bıraktığı kıyafetlerin arasından siyah bir tayt ve koyu mor renginde, yün bir kazak giydim. Saçlarımı yola koyacak bir tarak ararken, Mirel'in tören için getirdikleriyle birlikte tarağı da aldığını hatırladım. Düşüncesiz! Saçlarımı uzun süredir tarayamadığım için yer yer düğüm olmuştu ama midem guruldayarak kendisinin daha önemli olduğunu hatırlattı.

Yemek istemiyordum. Konuşmak istemiyordum. Yürümek, uyumak, düşünmek istemiyordum ama kendimi bırakırsam beni ittikleri karanlıkta boğulacağımı biliyordum.

Bu yüzden saçlarımı kuruladığım havluyu sandalyeye astım ve mutfağa ilerledim.

Rengi açılan kızıl ışıktan Kimras'ta sabah olduğunu anlamak mümkündü.

Bu bölgenin sabahı normal bir yerin akşamüstünden daha karanlıktı ve buna alışmak da istemiyordum.

Mutfağa girdikten sonra kapının hemen yanında yer alan iki kulpu incelemeye başladım. Perla'nın nasıl yaptığı az çok hatırlıyordum. Duvarda işlevsiz gibi görünen kulpu kavradım ve bir süre bekledikten sonra bıraktım, bir şey olmadı. Tekrar ettim. Yine herhangi bir hareketlilik olmadı. Omzumun üzerinden sol duvardan sağ duvara aralıksız devam eden tezgaha, kare orta tezgaha ve mat siyah mutfak dolaplarına baktım. Değil yiyecek bir şey bulmak, buranın mutfak olduğunu ele verecek tek bir nesne bulmak bile mümkün değildi. Kulpu tekrar kavradım ve tüm gücümle kendime çektikten sonra bıraktım. Duvar titredi. Büyük, dikdörtgen bir parça yerinden ayrılarak havalandığında, yüzüme vuran soğuk buhar önüme ağzı şeffaf kapaklarla örtülü onlarca yiyecek tabağı sundu.

Elimi çabuk tutarak en tanıdık olan yiyeceği aldım. Zıplayan Perla'nın aksine yukarı uzanarak kulpa dokundum ve duvarın eski haline dönmesine izin verdim.

Peynir. Aya büyüklüğünde, üçgen ve beyaz yiyecekleri başka bir şeye benzetemedim.

Şeffaf kapağını kaldırdım ve birinden büyük bir ısırık aldım. Sert ve tuzluydu ancak bildiğim bir yiyeceği yemenin rahatlığıyla son lokmaya kadar tükettim.

Sakinleşen mideme büyük bir bardak su gönderdikten sonra mutfaktan çıkarken, telsiz sesi ile oda yerine girişe yöneldim.

"İki saatin var." Tehditkar sesiyle birlikte adım seslerini de işittim. "İki saat içinde bana evime yaklaşma cesaretini gösteren o iti bulacaksın."

Bana yardım edebilecek tek insanın, Alzer'in peşine düşmüştü! Ne bekliyordum ki? Onun gibi bir adam öylece üzerini kapatmazdı. Alzer'i ve ne yapmaya çalıştığımızı öğrenecek olursa sadece beni değil, Perla'yı da buna pişman ederdi.

Sadece bana yardım etmeye çalıştığı için ona acı verirdi.

"Tanımıyorum!" Aklıma gelen ilk şeyi söyleyerek karşısına dikildim.

Dilini ağzının içinde gezdirdi, bakışlarını bilinçli bir şekilde bakışlarıma kilitledi ve telsizi bir kez daha dudaklarına ulaştırdı. "Anlaşıldı mı?"

Telsiz anında cızırdadı. "Anlaşıldı, efendim."

Telsizi siyah, kaşe kabanının iç cebine koyduğunda, dışarı çıkacağını anladım. Lacivert kaşkolu ve kaba postalları üzerindeydi. Asi bukleleri henüz kururken, sakalları tenini göstermeyecek kadar uzamıştı.

"Oradan geçen biriydi. Ben durdurup yardım istedim." diye açıkladım soğukkanlı görünmeye çalışırken.

İnandığına ya da inanmadığına dair herhangi bir ifade belirmedi çehresinde. Taşa baksam daha fazla şey gözlemleyebilirdim.

"Oradan geçiyordu. Yardım istemek için durdurdun."

Tekrarına karşılık ciddiyetsizce gülümsedim. "Doğru ya, bir şeyi anlaman için yüzlerce kez yinelemem gerekiyor."

Beni ciddiye almadı, bu yaptığı en iyi şeydi. Zincire vurduğunu, oradan oraya sürüklediğini, tazyikli suyla ıslattığını ve daha nicesini karşımdaki şu haliyle mukayese ettim. Artık onu öfkelendirmiyordum bile.

"Burada yaşadığımdan beri bırak geceyi, gündüzleri bile ormanda sinek vızıldamazken, gece evimin önünden biri geçiyordu ve sen durdurup yardım istedin. Öyle mi?"

Dudaklarım sessizce birbiriyle buluştu. Daha fazla inkar edemezdim. İtiraf ise söz konusu bile değildi. O halde en doğrusu susmaktı.

"Ben de öyle tahmin etmiştim." dedi ve karşımdan ayrıldı. "Hazırlan. Çıkıyoruz."

"Seninle gelmek zorunda olduğumu kim söyledi?"

"Ben."

"Kapıyı üzerime kilitle. Ben gelmek istemiyorum." Kollarımı birbirine bağlayıp bar sandalyelerinden birine oturdum.

"Oradan bakınca seni ikna etmeye çalışacak gibi mi görünüyorum? Üzerine bir şey al ve geri dön. Aksi o halde şu kılıkla yanımda gezmek zorunda kalırsın." Bakışları çıplak ayaklarıma kaydı. Kemikleri belirgin ve oldukça beyazlardı. "Geçeceğimiz yerleri göz önünde bulundurursak, döndüğümüz de bir süre yürüyebileceğini sanmıyorum."

Sıkıntılı bir nefes verip, "Nereye gideceğiz?" diye sordum.

Dışarı çıktı. Cevabı kapının üstüme gürültüyle kapanışıydı.

Yola çıktığımızda, yağmur çiseliyordu. Hava bölgenin ruhuna ayak uydurarak soğuk ve rüzgarı giyinmişti. Orman yoluna çıkmadan patika yoldan devam ettik bir süre. Hedef noktasının daha önce gitmediğimiz bir yer olduğu aşikardı. Ağaçlar giderek seyrek bir hal alırken, çakıllı bir araziye çıktık. Bol tümsekli yolu usta sürüş teknikleriyle geride bırakırken, yağmur hızlanmaya başladı. Araba sileceklerinin olmamasına rağmen yabancı hızını azaltmadı. Dakikalar sonra bir yapının yakınlarında durduk. Buğulanan camlar yüzünden etrafı net olarak seçemiyordum ancak tekin bir yerde olmadığımı hissedebiliyordum. Yabancının peşinden aşağı indiğimde, taş bir kulenin dibinde olduğumuzu gördüm. Kulenin etrafına en az yirmi adamın varlığıyla etten duvar örülmüştü. Etrafında dönen açık merdivenleri metreler boyu devam ediyordu. Başımı ağır ağır yukarı kaldırdığımda, kulenin sonunda koskoca bir konteynerin olduğunu gördüm.

Tıpkı taştan bir ağaç eve benziyordu.

Burada kalmayı, onun peşinden gitmekten daha fazla istemiyordum. Yirmi dakika boyunca sadece merdiven çıktık. Benden çok öndeydi çünkü benim aksime bir kere bile dinlenmek için durmamıştı. Sonunda konteynere ulaştığımızda, nefes nefese durdum. Konteynerin çift kanatlı kapısı açıldı ve asıl nefesimi kesecek manzara oradaydı.

Burası yüzlerce mahkumun hapsedildiği bir zindandı!

Dudaklarım hayretle aralanırken, dışarıya taşan iniltiler gözlerimin de aynı oranla büyümesini sağladı.

Yabancı ellerini kabanın uyluklarına denk gelen ceplerine soktu. Bu kez önden kendisi ilerlemedi. Kapının ağzında durdu ve geçmemi bekledi. Buraya boşuna gelmemiştik. Görmemi istediği bir şeyler vardı. Bunu bilerek kapıdan geçtim. Daha içeri attığım ilk adımda burnuma çalınan ağır koku öğürme isteği doğurdu.

"Burnunu kapatabilirsin." El hareketiyle kapıyı arkamızdan kapattırdı ve yeniden önüme geçti. "Önemli olan kulaklarının açık olması."

Ne demek istediğini çok geçmeden anlayacağımı biliyordum. İçerisi oldukça büyük ve havasızdı. Tavana yakın camlardan süzülen ışık yalnızca toz taneciklerini göstermeye yetiyordu. Zindanlar sol ve sağ olmak üzere iki ayrı kısma ayrılmıştı. Her zindan kendi içinde iki metre karede bir bölünerek başka bir mahkuma hücre olmuştu. Sağ kısımdaki parmaklıklara asılı tabela siyahken, sol kısımdaki kırmızıydı. Siyah kısımda yatak, sandalye ve birkaç temel ihtiyaç daha vardı ancak kırmızı kısımda ayaklarından prangalı mahkumlar dışında bir şey yoktu.

Kırmızı tabelalı sol kısma ilerleyen yabancıyı takip ettim. Bakışlarımı önümden ayırmamaya gayret etsem de, mahkumların perişan hallerinden kaçmak mümkün değildi. Beherinin kıyafetleri kanlı ve parçalanmıştı. Kimisi sırtı duvara yaslı halde uyukluyordu, kimi ise yerde boylu boyunca uzanıyordu. İlerledikçe fark ettim ki, iniltiler diğer kısımdaki zindandan geliyordu. Çünkü buradakilerin nefes alışverişleri bile zorlukla duyuluyordu. Zindanın sonuna ulaştığımızda yabancı durdu ve kısa bir ıslık öttürdü.

Parmaklıkların arkasında esmer, genç bir adam yatıyordu. Islıkla birlikte kirpiklerini araladığında, gözlerinin keskin bir yeşil olduğunu gördüm.

Dirseklerinin üzerinde doğrulurken, hala taze olan yaraları sızlamış olacak ki yüzünü buruşturdu. Ancak yabancıyı gördüğünde, harap haline aldırmadan uzun bıyıklarının arasından gülümsedi.

"Siktir! Hayal mi görüyorum yine."

Yabancı parmaklıklarla burun buruna geldi. "Hayal mi olmasını isterdin, Layers."

Adının Layers olduğunu öğrendiğim mahkum dizlerinin üzerinde parmaklıklara yaklaştı ve parmaklıklardan destek alarak ayağa kalktı. Geniş omuzlarından bir zamanlar yapılı bir adam olduğu belliyse de şu an oldukça çelimsiz görünüyordu.

"Buradasın. Onca zaman sonra, buradasın lider." Adamın bakışları kısa bir süre için beni buldu. "O kim?"

"Seni ilgilendirmeyen biri. Buraya sana birkaç soru sormak için geldim."

Adam keyiflenerek kendini gösterdi. "Bana, bana ha? Bu boktan yere mahkum ettiğin baş korumana?"

Yabancı sabırsız bir nefesle birlikte, "Hala sözlerin bir önemi olduğuna mı inanıyorsun? diye sordu. "O halde hala boş adamsın."

Adam ani bir kahkaha attı. Çıldırmış gibi görünüyordu. "Şu işe bak! Yıllar sonra sorgusuz sualsiz zindana attırdığın onlarca korumandan birine soru sormak için geri döndün!"

Yabancı adamı yakasından yakalayıp bedenini parmaklıklara yapıştırdığında, refleks olarak bir adım attım. Ne istiyordu o zavallı adamdan?

"Sorgu? Sual? Hayatımın sikildiği o gecede payı ve ihmali olan herkesin ipini çektim. Son bir işim kaldı. Son biri... " Bakışları tehlikeli bir manevrayla bana çevrildiğinde, anlamaya çalışan bakışlarım titredi. "Ona yapacaklarım yüzyıllar sonra bile korkuyla anılacak." Adamı bıraktı. "Bilirsin, sabırlı bir adam değilimdir. Şimdi saksını çalıştır, sorularıma cevap ver. "

"Bana bir dal sigara ver."

Yabancı beklediğimin aksine reddetmedi. Dudaklarının arasında yaktığı sigarayı adama fırlattı. Adam aç bir köpek gibi sigarayı yakaladı ve ardarda üç nefes çekti. "Ah... Ulu güçler aşkına! Bana verdiğin en büyük ceza sigarasızlıktı!"

"Konuş. Yıllar önce bir kadından bahsetmiştin."

Layers sigarasından keyifli bir nefes çekti. Sanki zindanda değil de, bir gazinodaydı. "Bir zamanlar çapkın bir adamdım. Onlarca kadından bahsetmiş olmalıyım."

"Yatağından geçen bir kadından bahsetmiyorum." diye düzeltti yabancı. "Paralel evrenden gelen bir kadından bahsetmiştin."

Tanrım! Buraya benim için gelmişti!

Umutla adama baktım. Kaşları çatılmış, hatırlamaya çalışıyordu. "Nereden çıktı bu?"

"Cevap ver."

Adam tükenmek üzere olan sigarasından son nefesini çekerken, başını salladı. "Evet, bahsettim. Onunla mekanlardan birinde tanışmıştım. Garip biriydi, durmadan başka bir yerden geldiğini söylüyordu."

"Nereden?"

"Hatırlamıyorum. Bu lanet yer hafızamı sömürdü."

Yabancı sakallarını sıvazladı, düşünüyordu. "Adını hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi adam. "Neden soruyorsun?"

"Adını söyle. Kadını tarif et."

Layers'ın bakışları bu kez uzunca bir süre için yüzümde misafir oldu. "Onun için mi? O da mı başka bir evrenden geldiğini söylüyor?"

"Sana ne lan." Yabancı avucunu parmaklıklara yasladığında adam irkilerek geri çekildi.

"Söylemeyeceğim. Beni haksız yere buraya tıktın lider! İstersen öldür, bu da başka bir kurtuluş yolu. Ama bir cevap almak istiyorsan, beni özgür bırakacaksın." Gülümsedi ve başıyla beni işaret etti. "Senin için önemli olmasa buraya gelmezdin. Özgürlüğümü geri ver, cevabı al."

Yabancı bir kez daha elini kaldırdı ancak ondan önce davranarak parmaklıklara yapıştım.

"Söyle!! Söyle!" Adam cevap vermedikçe heyecanıma umarsızlık karıştı. Ellerimi açabildiğim kadar açıp demir parmaklıklara vurmaya başladım. "Konuş! Lanet olsun konuş' Bana o kadının nerede olduğunu söyle!"

Yabancı sol koluyla karnımdan kavradı, sırtım göğsüne yapıştı. Baskıyla inlediğim an durdu ve kolu hızlıca karnımdan kayıp kaburgalarımı sardı. Tek çekişle beni parmaklıklardan ayırdı.

"Bırak! Açın şu siktiğim kapısını, onu konuşturacağım!" Yabancı bir an için durdu, Layers şaşkınlıkla bakıyordu. "Konuş diyorum sana! Konuş!"

Çıkışa kadar sürüklenirken, ayaklarım yerde tepiniyordu. Bağırıyordum ama onun için bir anlam teşkil etmediğini de

biliyordum. Tüm kapıların ardımızdan kapandığında beni serbest bıraktı. Elimden kayıp giden umut öfkemi perçinlemişti. Yerimde duramazken, beni kapıyla arasında sıkıştırdı. Aynı anda atacağım son çığlık boğazımda takılı kaldı.

"Bağırma artık! Nasıl kadınsın sen?" Elini başımın sol yanından uzatarak kapıya dayadı. Yüzümdeki bakışları bir düğümü çözmeye çalışıyordu, görüyordum.

"Nasıl kadınmışım?" Nefesim düzene girebilmiş değildi. İnip kalkan göğsüm göğsüne çarpmak üzereydi ve yakınlığı sakinleşmeme izin vermiyordu.

"Hırçın,"dedi tek nefeste. "Dik başlı, ağzı bozuk."

"Yoksa hoşuna gitmedi mi? İstersen dilime de zincir vur. Sen seversin."

"Kulağa hoş geliyor." Benim aksime sesinde saf bir ciddiyet vardı. "Eve ulaşınca denemem için yeterince sebep var."

Topuğumu yere çarptım. "Hele bir dene!"

"Ne o, yavru kuzu yine küfür mü edecek?"

Küfür etmeme neden bu kadar takıldığını anlayamadım. Daha ağırlarına tepkisiz kalmamış mıydı?

"Küfürü sadece siz erkekler mi edersiniz? Sizin dünyanızın kuralı bu mu? Üzgünüm," Korkusuzca sırtımı kapıdan ayırdığımda, göğsünün sıcaklığını göğsümde hissediyordum. "Benim dünyamda böyle bir sınırlama yok. Öfkelendim, küfrettim. Bu kadar."

Hissettiğim başka bir şey daha vardı, amber tütsü kokusu. İnsan kokusunun ısısı olur muydu? Yabancının vardı. Bakışlarının aksine kokusu sıcacıktı.

"Diyelim ki doğruyu söylüyorsun ve bahsettiğin gibi bir dünya var." Uzaklaşmadı, bir milim bile. "Şayet kadınların hepsi senin gibiyse, girişi bulup pamuk tıkarım."

Parmaklarımın ucunda yükseldim ve bakışlarımızı biraz daha yakınlaştırdım. Bu delilikti. "İlk defa aynı fikirdeyiz, adam. Girişi bul ve kapat ki, bir başka kadın topraklarına düşüp senin gibi bir hödükle sınanmasın." Noktayı koyduğum an eğilerek kolunun altından geçtim ve hızla merdivenleri inmeye başladım.

Dönüş yolunda ne o, ne de ben tek kelime daha etmedik. Birbirimize bir kere bile bakmadık. Düşüncelerimi tekerleklerin ezdiği çakıl

taşlarına, cama vuran iri damlalara ve kasvetli havaya bırakarak başımı geriye yasladım.

Daha süratliydi. Ani bir kararla patika yoldan ayrılarak Kara Kule Şatosuna kırdı direksiyonu. Çıktığımız dik yokuşun ardından aynı karlı manzara gözler önüne serildi. Karın pürüzsüz yüzeyine ayak bastığım an burada son bulunduğum tören gecesini anımsadım.

Karların ortasında onun tarafından sırılsıklam bırakıldığım o lanet gece.

Emretmesini beklemeden şatonun köprüsüne uzanan adımlarını takip ettim. Yürürken bir adım gerisindeydim.

"İçeride kısa kalacağız. Sesini çıkarma." Nereden bakılsa beş metrelik altın kapının tokmağını bir kez kaldırıp bıraktı. Çıkan tok ses ardarda yankılanırken, kapı çift kanattan dışarı doğru açıldı. "Ya da çıkar. Nasıl olsa kimse tarafından ciddiye alınmayacaksın."

Derin bir nefes eşliğinde sabır dilenen bakışlarımı göğe kaldırdım.

"Hoş geldiniz liderimiz."

"Hoş geldiniz liderimiz."

Kendisini saygıyla karşılayan iki hizmetliye "Üç büyükler yerinde mi?" diye sordu. "Geldiğimi haber verin."

Hizmetlilerden biri emrini yerine getirmek üzere yanımızdan ayrılırken, diğerine başka bir emir verdi. "Onu eğitim alanında götürün. Ben çıkana kadar şatodan ayrılmayacak."

"Emredersiniz efendim." Baştan aşağı beyaz giyimli kadın yanıma gelerek sol köşede kalan kapıyı gösterdi. "Buyrun."

Zeminden tavanına siyah taşlarla bezeli, kalın kolonlara ev sahipliği eden görkemli salona giriş yaptık. Bir gösteri salonu kadar büyüktü ve orta yerinde kıvrımlı, korkulukları ahşaptan el oyması olan genişçe bir merdiven vardı. Merdivenin sağ ve sol yanında özel meşale tutacakları ve heykellere yer verilmişti. Basamakları ise siyah üzerine gold işlemeli özel kesim halılarla örtülüydü. Hizmetli kadınla birlikte eğitim odası denen yere giderken, yabancının o merdivenleri çıktığını gördüm.

"Burada istirahat edebilirsiniz. Size ne ikram etmemizi istersiniz?"

Eğitim odasından içeri girdiğimde, kadının sorusuna cevap veremedim. Duvarları siyah boyalı dikdörtgen odanın ortasında metrelerce uzunluğa sahip bir masa, masanın üzerinde ise fokur fokur kaynayan altı ayrı kazan vardı. Kazanın başında yaşları on dört ila on sekiz arasında değiştiğini tahmin ettiğim, ikisi kız altı genç duruyordu.

Her biri yoğun dumanları dışarı taşan kazanlara garip şeyler atıyor, karıştırıyor ve anlamsız sözcükler fısıldıyordu.

"Bu- bu ne?"

Kadının yüzüne baktığımda, en az benim kadar şaşırmış olduğunu gördüm. "Neyi sorduğunuzu anlayamayadım."

"Burada ne yapılıyor? Bu gençler kim?"

Kadın içeri geçti ve iki yüksek koltuktan birini dokundu. "Oturmaz mısınız?"

Bakışlarımı masada yapılanlardan ayırmadan geçip koltuğa oturdum. İçerisi garip kokuyordu. Ekşi, baskın ve mistik bir koku her yanı sarmıştı.

"Liderimizin de söylediği gibi burası eğitim odası. Bölgemizin en genç altı üyesi burada üç büyüklerimiz ve liderimiz tarafından eğitim görüyorlar."

Kadının sözleri benim için yeni soru işaretleri doğurmuştu. "Nasıl yani onlara eğitimi yabanc- lideriniz mi veriyor?"

"Evet efendim. Zaman zaman kendisi gençlerimizle bizzat ilgilenir."

"Gençler dediğiniz," Sayılarından emin olmak için onlara tekrar baktım. "Sadece altı kişiler mi?"

Kadının dudakları açılıp öylece kaldı. "E-evet."

"Neden?"

Kadın cevap veremedi ama daha önce aldığım bir cevap beni aydınlatmaya yetmişti. Safornikon da, birbirine sahici bir aşk ve tutkuyla bağlı olan çiftlerin evlat sahibi olabildiği söylenmişti. Bu yüzden sayıları bu kadar azdı.

"Her neyse... Ne eğitimi alıyorlar?"

Kadın tekrar gülümseyebildi. "İksir yapımı öğreniyorlar. Şifa, ölüm, gerçeklik, görünmezlik ve daha nicesi." Kadın çok normal şeyler söylemiş gibi eğilip yeniden sordu. "Bir şey içmek istemediğinizden emin misiniz?"

"Su. Su alabilirim."

Başıyla onayladı ve yanımdan ayrıldı. İçeri girdiğimden beri gençlerden biri bile başını kaldırıp bana bakmamıştı. Her yerde görünmezdim. Bunun verdiği rahatsızlıkla odadan çıktım, merdivenlere yürüdüm. Yabancı yukarıdaydı ve nedenini törende şahit olduğum konuşmadan sonra kısmen biliyordum. O üç garip ihtiyar

liderden kendilerini ziyaret etmelerini istemişlerdi, yabancı şimdi o zorunlu ziyarete icabet ediyordu.

Aklıma gelen fikir beni merdivenleri çıkmaya davet etti.

O ihtiyarlar ülkenin kilit taşlarıydı. Lider ve kilit taşlar arasında geçecek konuşma da muhakkak mühim ve sıradışı olmalıydı.

İhtiyatlı adımlarla basamakları tamamladığımda, karşıma üç oda barındıran geniş bir koridor çıktı. Odaların önünde ikişer koruma vardı, yaklaşmam imkansızdı. Geri dönmeye niyetlenirken, konuşma seslerinin o taraftan gelmediğini farkettim. Başımı aranarak ters istikamete çevirdim, aradıklarım biraz ilerideki yuvarlak balkondaydı. Fark edilmemek için dizlerimi kırarak ilerledim ve kendimi bir kolonun ardına gizledim.

İşte şimdi sesler fazlasıyla netti.

"Temur'un seni şikayet etmesini istiyor gibisin, evlat. Belki de bize karşı daha açık olmalısın." dedi bir ihtiyar.

"Ona izni vermek durumundaydık. Lenoran sınır nöbetçileri kızın bu tarafta olduğunu onadı." dedi, başka bir ihtiyar.

Üçüncü ihtiyar ise ağır bir nefes verdikten sonra konuştu. "Temur ile aranızdaki konunun basit bir liderlik rekabetini olmadığını görebiliyorum. Hala yaşanan o korkunç geceden onu mu sorumlu tutuyorsun? Evlat, Temur o gece kendi bölgesinde olduğunu kanıtladı. Aksi halde cezasını senden önce bizler keserdik."

Bahsettikleri konuya yabancıydım ancak ortak noktayı yakalamam zor olmamıştı.

İhtiyarın korkunç gece, diye bahsettiği gece ve yabancının zindanda küfürle andığı o gece, takvimde aynı yaprağa denk düşüyordu.

"Bilmeni isteriz ki, kız hamile olmasaydı bölgene geçiş izni lider Temur Alizen'e kati surette verilmezdi. Lider Biran Nuh, biliyorsun, hamilelik kutsaldır. Ülkemize yeni bir can kazandıracak olan o kız bulunup bölgesine teslim edilmeli. Bunun için bizden birileri de görevlendirildi."

Oluşan kısa süreli sessizliği onun güçlü sesi sona erdirdi. "Kızı neye göre arıyorsunuz?"

Biri "Sarışın." dedi.

Öteki "Gözleri çekik ve mavi." dedi.

Sonuncusu ise "Uzun boylu, çelimsiz ve pembe yanaklı bir kız." olduğumu söyledi! "Bu tarif törende yanında gördüğümüz kadınla ne

kadar uyuşuyor, değil mi lider Biran?".

Biran imalı soru karşısında soğuk kanlılığını korumayı başardı. "Evet, tarifiniz benim kadınımla fazlasıyla uyuşuyor. Ancak takdir edersiniz ki kaçırılan bir kadın başka bir adamın kolunda törene katılmaz."

"Biz de öyle tahmin ediyorduk lider Biran. Ancak merak ettiğimiz bir husus var, açıklamanı rica edeceği. Kadının neden törende, tüm halkının önünde neden taşkınlık yaptı?"

Yabamcı dudaklarında oyunbaz bir tebessümle başını eğdi. Hiç şüphesiz ki aldığı sorunum cevabı çok önceden kafasında ayarlanmıştı. "Kadınları bilirsiniz, gözleri kıskançlıkla döndüğünde karşılarındaki adamın vasfını umursamazlar."

Üç büyükler kendi aralarında gülüştüler. Tüm yaptıkları bu oldu!

Tüm bu konuşmalara şahit olurken, aklımdan geçenler bana binbir kapı açıyordu. Şimdi ortaya çıkabilirdim. O ihtiyarlara gerçeği söyleyebilirdim. Ya sonra? Bana inanmaları bir ihtimaldi ama beni Temur Alizen'e teslim etmeleri de başka bir ihtimaldi!

Bunu göze alamazdım.

Burada en azından Perla vardı. Bana yardım edeceğinin sözünü veren Alzer vardı. Üstelik Alzer, bana yardım etme kararıyla yaşadığı bölgenin liderini karşısına almak gibi ağır bir riske giriyordu.

Düşüncelerimi savuşturup aynı sessizlikle basamakları indim ve yanıma gelmesini istemediğim adamı beklemeye başladım.

Yabancının kasvetli ormanına giriş yaparken, telsizi cızırdadı.

"1001 - 1001"

Gözünü yoldan ayırmadan mandala bastı ve konuştu. "Konuş 1045."

"Paket hazır. Seni bekliyoruz."

Telsizi iç cebine koyarken, sol profiline uğrayan bakışlarım dudaklarında gizli bir tebessüm yakaladı.

O tebessümün sebebi miydi bilemezdim ancak evine ulaştığımızda, bir şeylerin döndüğü ortadaydı.

Mestan'ı koca tekerlekli siyah arabasının önünde beklerken gördüm. Duruşu sakin, ifadesi sabırsız görünüyordu. Yanında kendi aracının birebir aynısı olan başka bir araç daha vardı. İçinde olduğum araç da onlardan farklı değildi. Fark ettim ki bölgedeki tüm araçlar birbirinin aynısıydı.

Aşağı inmemizle birlikte, Mestan diğer arabaya işaret çekti. Ne olduğu ve birazdan ne olacağı hakkında bir fikrim yoktu. Dikkatle diğer arabaya baktım. İçinden yabancının adamı olduğunu tahmin ettiğim siyah giyimli iki adam çıktı.

"İndirin."

Adamlar aldıkları talimatla araçtan birini daha indirdiler. Açık kapıdan dolayı net göremiyorum ancak yaşlı ve kambur adam onlardan biri değildi.

"Ne zaman aldınız?" Yabancı, dudaklarının arasına yerleştirdiği siyah dalın ucunu tutuşturdu. Anlık bir soluk çektikten sonra gri dumanını usulca kızıl havayla buluşturdu.

"Bu sabah. " Mestan avuçlarını ovuşturdu. Yeşil kazağında kendisine ait olmayan kan lekeleri vardı. Aynı lekeler boynuna uzanan sarı saçlarına da bulaşmıştı. "Emin olana kadar sana söylemek için bekledim."

"Getirin."

Kambur ihtiyar iki adam tarafından yabancının önüne getirildi ve dizlerinin üzerine çöktürüldü. Uzun zamandır işkence gördüğü perişan halinden belliydi. Önüne düşmüş başı bir ölününki gibi hareketsizdi ve yaşadığını ele veren tek emare hafifçe inip kalkan göğsüydü. Kan içindeydi. Sakallarından, bir zamanlar açık renk olduğunu tahmin ettiğim gömleğine kadar her tarafında kan vardı.

"Ağaca yaslayın."

Adamlar liderlerinin emrini yerine getirirken, dehşetle açılan gözlerim o ve ihtiyar arasında gidip geldi.

"Şimdi ellerini başının üzerine kaldırın." Yabancı elini açtığında, Mestan tarafından avucuna iki koca çivi ve paslı bir çekiç bırakıldı.

Ne yapacağını anlayarak bağırdım. "Ne yapıyorsun sen!" İşaret parmağım o zavallı ihtiyarı gösterdim. "O adam güçsüz ve yaşlı. Karşında savunmasız! Nasıl bir gaddarlık bu!"

Konuşurken nefes nefese kalmıştım ama onun tavrı durgun bir denizle eş değerdi.

Beni es geçip elleri ağaca sabitlenmiş ihtiyarın karşısında durdu. Tanrım! Onu durdurmanın bir yolu olmalıydı!

"Koskoca liderin gücü zavallı bir ihtiyara yetiyor, öyle mi?" Kendi ayağıma sıkacağımı bile bile devam ettim. "Belki de asıl zavallı olan sensindir, yabancı."

Mestan küfür etmişim gibi koluma yapışarak beni uzaklaştırmak istedi.

"Bırak onu."

Mestan durdu ancak kolumu bırakmadı. "Ama lider-"

"Bırak." dedi, daha vurgulu bir sesle. Ardından çiviyi ihtiyarı avucuna batırdı ve tek çekip darbesiyle elini ağacın gövdesine sabitledi.

Çığlığımla birlikte Mestan benden uzaklaşırken, ihtiyar inleyecek başını kaldırdı. Artık acı duymuyor gibiydi. Baygın bakışları yabancının yüzüyle buluştuğunda, yalvarırcasına mırıldandı.

"Ne o? Hoşuna gitmemiş gibi. Sanırım diğer elinde daha kalın bir çivi kullanmam gerekecek."

Attığım tek adımla birlikte Mestan önüme geçerek bana izin vermeyeceğini gösterdi.

Nasıl insanların içine düştüğümü ancak ancak anlıyordum.

"Temiz bir ölüm istiyorsun, değil mi?"

İhtiyar nihayet bir tepki vererek başını salladı. O an içimin bölündüğünü hissettim. Zavallı adam... Ölmek isteyecek kadar kendinden vazgeçirilmişti ve ne yazık ki onun için sızlanmaktan başka bir şey yapamıyordum.

"O halde soruma cevap vereceksin, lanet büyücü."

Yabancının hitabıyla afalladım. Ancak ihtiyarın sesi, zihnimde bazı taşları yerine itmişti.

"Sor."

Sesini daha önce duymuştum. İhtiyarın sesini daha önce duyduğuma yemin edebilirdim!

Gözlerimi sıkıca kapatıp düşündüğüm an zihinsel bir aydınlanma yaşadım! Oydu! Lenoran da, ben baygınken başımda Temur ile konuşan büyücü oydu!

Gözlerimi açtığımda, yabancının başıyla beni işaret ettiğini gördüm.

"Nasıl hamile kaldığını hatırlamıyor. Sahibin olacak iti tanımadığını söylüyor. Ne kadarı doğru?"

İhtiyarın kara bakışları yüzüme ulaştığı an, ensemden omurgama akan buz gibi hissin ürpertici tesiri altında kaldım. Son gücünü kullanıyormuşcasına tekrar zorlukla başını salladı.

"Seçilmiş olan, kutsal kana sahip olan oydu. Temur'un onu bulması yıllarını aldı. Bulduğundaysa topraklarından söküp aldı. Bebeği içine Lukaptus büyüsüyle ben yerleştirdim." Birkaç çatallı öksürüğün

ardından kan tükürdü. "Bebek ona ait değil, yerleşti ama bedeni kabul etmedi. Büyüdükçe ona ölümcül vecalar bahşedecek. Ve büyü belli aralıklarla yinelenmezse, o vecanın birinde ikisi de can verecek."

Bir katilin ruhunu giyinen bulutlar hınçla birbirine çarptı ve yağmur bir çivi gibi üzerimize yağmaya başladı.

Yabancının safir mavileri kırık bir bakışla bakışlarıma ilişirken, durdurak bilmeyen şimşekler artık ruhumuzun üzerinde tepiniyordu.

"Rozelin..."

Yabancının adımı anan sesine korkunç bir silah sesi karıştı.

Büyücünün iki kaşının ortasına bir kurşun saplanmıştı!

"Umarım sizi çok bekletmemişimdir."

Dışarı verdiğim nefesimin sesi ağır çekimde beynimde yankılandı.

Temur Alizen, bir yığın adamıyla buradaydı!

Bir saniye içinde onlarca silah havaya kalktı ve herkesin gözünü kan bürüdü.

"Senin yanında olduğunu biliyordum." Temur silahıyla havada bir daire çizerken, küçük gözlerinde büyük bir cehennem vardı. "... Ve şimdi onu bana teslim edeceksin Biran Nuh."

Göğsümde başlayan zelzele ikiye bölünerek beni ucu bucağı olmayan bir uçuruma iterken, Biran'a baktım.

"Topraklarıma hoşgeldin, leş kargası." İrislerindeki mavilik kararırken, sırılsıklam buklelerinden akan damlalar sakallarına düşüyordu. "Onu mu istiyorsun? Gel ve al."

Temur'un dudaklarında kötü ruhların tebessümü vardı. Bakışları önce tetikte bekleyen Mestan da, ardından da yabancının iki adamında dolaştı. "Yalnızca dört kişisiniz." Başıyla arkasındaki gözü kara kalabalığı gösterdi. "Kızımı bana teslim etmekten başka şansın yok."

Temur'un attığı tek adım, Biran'ı da bana yaklaştırdı.

Birbirine doğrultulmuş iki silahın arasındaydım.

İki ateşin arasındaydım.

"Buraya gel." Temur, kısık ve katıksız bir tehditle söylemişti bunu. "Ait olduğun yere gel, Rozelin. Aradığın bende, biliyorsun."

Avuçlarında sakladığı çıkış, oltanın ucundaki yemdi.

Biliyordum, niyeti karnımı doyurmak değil, beni mideye indirmekti.

"Bir yığın adamla değil, bir orduyla geldiğini düşün." Biran, sessizce gülümsedi. "Ve karşında tek başımı olduğumu düşün. Onu sana vereceğimi mi düşünüyorsun?"

Ellerim garip bir güdüyle karnımı sararken, az sonra burada dökülecek kanların kokusunu alabiliyordum.

Islak kirpiklerimi ona çevirdim, Biran'a.

Silahını sıkan iri parmakları morarmıştı. Bir yığın adamın karşısında bir avuçtu.

Yine de bana, "Gel." dedi. "Sınavı da, ıspatı da siktiret. Yalnızca, bana gel."

Sevdiiiiiniz miii?

Detaylar için beni Instagram'da takip edebilirsiniz/ DuruMavii_

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere...

12. BÖLÜM: "Ceza Muhakemesi"

Selam kızıl ülkenin değerli sakinleri.
Oy ve yorum bırakmayı unutmayın olur mu?

Demi Lavato~ Stone Cold
Evanescence~ Bring Me To Life
Keyifle okuyun.

Tanrı tarafından mükafatlandırılan özel ruhlar, bağrında namütenahi bir acı taşır.

Acı görülmez, insan yalnızca kendi acısını hisseder, derler.

Hayır, onun kuzguni irislerine baktığımda, ruhunda sancıyan acısını hissettim.

Göğün ibriğinden akan damlalar tenimi sırılsıklam bırakırken, bastığım toprakların efsunkar elleri aramızdaki bağı ilmek ilmek örmüştü. Adımın dilinden döküldüğü an bunu hisseden tarafta yalnız olmadığımı biliyordum.

"Ne sanıyorsun?" Temur'un bariton sesi sağanağa karıştı. "Benden daha az gaddar olduğunu mu?"

Sözlerinin harekete geçirdiği mantığım, hizlerime sağlam bir darbe indirdi. Bakışlarım bir ok gibi Biran'ın bakışlarından fırlayıp, Temur'unkilere saplandı.

"İnan bana hayatım, yaptıklarını bilseydin, benim bir melek olduğumu düşünebilirdin." Kolunu uzattı ve nasırlı avucunu bana açtı. "Şimdi gel. Sana bunu tekrar söylemeyeceğim."

Ondan korkmuyordum. Kimseden korkmuyordum. "Bana, bu lanet topraklardan nasıl çıkacağımı söyle. Şimdi."

Temur, yeşil bakışlarını küçümser bir tavırla kızıl ormanda gezdirdi. "Aydınlık topraklarımı özlediğini biliyordum."

"Kes şunu!" Temur'a doğru attığım tek adımda, tüm ilkel silahların horozları çekildi. Durdum, hemen arkamda hissettiğim adam yabancıydı.

"Bir adım daha atma." Biran'ın sesi karanlık bir tehdidi barındırıyordu. "Bırak Kimpras'dan çıkmayı, ben istemeden ormandan çıkamazsın."

Başımı omzuma çevirdim, yalnızca kızıl yapraklarla bezeli toprak zemine bakıyordum. "Ben, yalnızca..."

Sözümü kesen dört nala yaklaşan atların sesiydi. Liderler yerinde kalırken, kalanlar bir adım geri çekilip silahlarını ortadan yok ettiler. Yine benim bilmediğim ama onların çok iyi bildiği bir şeyler dönüyordu. Gelenler her kimse, kesinlikle çekinilmesi gereken kişilerdi.

"Onu senden kıran kırana geri almak isterdim." Temur, kumral saçlarını bir baş hareketiyle geriye attı, gülümsüyordu. "Bu, fazla kolay olacak."

Görüş açımıza giren iki atın hızı yavaşladı. Atların üzerinde baştan aşağı siyahlara bürünmüş iki adam vardı. Yanımıza ulaştıklarında atlarından indiler ve önce Biran'ı, ardından da Temur'u selamladılar. Fark ettiğim ilk detay, adamların bileklerindeki kara kule şatosu dövmeleri idi.

"Lider Biran Nuh."

"Lider Temur Alizen."

Yabancı, içinden bulunduğumuz karmaşadan zihnen uzaklaşarak bir sigara çıkardı ve dudaklarının arasına yerleştirdi, ateşledi. Derin bir soluk çektikten sonra dumanını ilk sözcükleriyle birlikte özgür bıraktı. "Neden buradasınız?"

Temur dilini birkaç kez damağına vurdu. "Lider Biran, elçilerimize karşı neden biraz nazik olmuyorsun?"

"Efendim, üç büyükler tarafından bir araya geldiğiniz takdirde sizleri ikaz etmek üzere görevlendirildik."

Yalnızca iki elçinin eli silahlı bunca adamı nasıl durduracağını kafamda sorguluyordum ki, metrelerce ilerideki atlı kalabalığı gördüm. İhtiyarlar ipleri sağlam tutuyorlardı.

"Bir sorun yok." dedi Temur Alizen. "Burada bana ait bir şey vardı. Alıp, gideceğim."

Temur'un eli bana uzanırken, kolumdaki ani baskıyla birlikte kendimi Biran'ın arkasına buldum.

"Her ne arıyorsan yanlış yerdesin, lider. Şimdi, çöplüğümü terket."

Temur'un bakışlarına yayılan hiddet dudaklarındaki tebessümü silmedi. "Sayın elçiler, burada bulunuş sebebim malumunuz. Onu buldum. Aradığım burada ve onu almadan hiçbir yere gitmeyeceğim."

Temur'un sözünden dönmeyeceğini görebiliyordum.

Ancak daha iyi gördüğüm bir şey vardı ki, Biran kati surette beni yanından ayırmayacaktı. Bir adım bile!

"Sayın liderler!" Donuk bakışlı elçilerden biri bir adım öne çıkarak iki liderin arasında durdu. "Bu durumda ne yapılması gerektiğini biliyorsunuz. Lovangos ve Mentra eyaletlerine derhal haber göndereceğiz. Tüm muhakemelerde olduğu gibi kıymetli üç büyüklere krallıklardan gönderilen büyücüler eşlik edecek. Gece yarısı huzurlarına çıkabilirsiniz."

Temur'un tebessümü bu kez tuzla buz oldu. Kalkan işaret parmağı iri gövdenin arkasındaki bedenimi isabet aldı. "O vakte kadar kız benimle kalacak."

Biran'ın daimi rahatlığıyla bir elini cebine girerken, diğeri sigarasından bir nefes çekmesini sağladı. "Cevap vermeme gerek var mı?"

Oluşan sessizlikte elçiler kendi aralarında istişare ettiler. Herkes çıkacak kararı merakla bekliyordu, bense bu kez nasıl bir yola gireceğimi...

"Hanımefendi şu ana kadar kimin yanında bulunuyordu?"

Biran'ın ifadesini göremiyordum ama dudaklarında alaycı bir gülümsemenin yer ettiğine yemin edebilirdim.

"Kabul etmiyorum." diye çıkıştı Temur. "Bunun mantıklı bir yanı yok."

"Kurallar bellidir, lider Temur Alizen. Paylaşılamayan her ne ise, muhakemeye kadar bulunduğu yerde kalır." Elçiler geri çekilerek aydınlık bölgenin liderine yol açtılar. "Vakit gelene kadar şatoda istirahat edebilirsiniz."

Temur'un harelerine doluşan iblisler ateş kustu. Gerilen omuzları pelerinin altından dahi kendini ele verirken, dişlerinin arasından konuştu.

"Gece yarısı... Evine dönene kadar bebeğimize iyi bak, Rozelin."

*****

Zamanın hüzmesi ruhuma yansırken, soluğum için geri sayımı başlatmıştı azrail.

"Heyet üç büyükler ve eyaletin ileri gelen büyücülerinden olucakmış." dedi Mestan.

"Bir değişiklik yok, muhakeme tören alanında gerçekleşecek." dedi Efraim.

"Savunmayı detaylı olarak inceledim ve gerekli düzenlemeleri yaptım. Biran nerede? Son kez göz atmasını istiyorum. Bu, önemli." dedi, Mirel.

Bitmek bilmeyen koşuşturmacada herkes belli bir görevi üstlenmişti. Kimsenin gözünün kimseyi gördüğü yoktu. Benimse masaya konulmuş bir vazodan farkım yoktu. Benliğime tezat bir sakinlikle bu gece hakkımda çıkacak kararı bekliyordum.

Her şey açığa çıkmıştı.

...gerçekten her şey mi? Zihnimde bir yangının geride bıraktığı köz yığınları vardı. Düşünmek ve hazmetmek arasından yalpalayıp duruyordum.

Benim günlerdir anlatamadığımı o ihtiyar büyücü bir anda anlatmıştı ve son nefesini vermişti.

Artık herkes gerçeği biliyordu ama kimsenin sesi çıkmıyordu. Kimse bakışını bakışıma değdirmiyordu. Hiç birinin dileyeceği bir kuru özrü bile yok muydu?

"Pekala, vaktimiz tükenmek üzere. Üç saat sonra saat gece yarısını vuracak ve şatoda olacağız. Her birimiz."

Mestan'ın son sözünü yineledi Mirel. "Her birimiz." Başını aşağı yukarı sallarken, huzursuz görünüyordu. "Bu işin paçalarımıza sıçrayacağını biliyordum."

"Bilerek yola çıktık. Liderin aklanması demek, her birimizin aklanması demek. Aksi takdirde karşı bölgeden birini zorla alıkoymak suçuyla uzunca bir süre zindan cezasına çarptırılmamız kaçınılmaz. Söylememe gerek var mı bilmiyorum ama... Zindanın kırmızı bölgesinde."

Mestan'a bu kez Efraim karşılık verdi. "Herifin umrumda olan bu değil ki." Bana bakmadan başıyla beni işaret etti. "Kararın lehimize çıkmasını onu yanında tutmak için önemsiyor."

Mirel başını geriye attı, gözlerini kapattı ve şakaklarını ovaladı. "Baş ağrısından gebereceğim." Kendince haklıydı, saatlerdir gözümün

önünde kafa patlatıyorlardı. "Çıkalım, liderle şatoda buluşuruz."

Mirel, koridordan çıkan Perla'ya kendileriyle gitmesini işaret etti. Perla bunu istemiyordu ama ayak direyemeyeceği kadar çok şey olmuştu. Bana burukça tebessüm ettikten sonra kapıdan çıkan son kişi oldu ve koca girişin ortasında tek başıma kaldım.

Direnci zedelenmiş bedenimi ayağa diktiğimde, kapı aralandı ve içeri girdi.

O.

Yabancı.

Biran.

Gecenin koyu kızılında beliren iri bedeni kapanan kapıyı geride bıraktı ve ağır adımlarla yaklaştı. Aramızda sınır varmışcasına bir noktada durdu. Ayağa kalktım, bir tarafı karanlıkta kalan yüzüne baktım.

Sessizdi. Sanki bin yıldır konuşmamış gibi sessizdik. Sol elini ensesine uzattığı gördüm. O huzursuzdu ve dilim sessizliği bozmak için müthiş bir istek duyuyordu.

"Bana inanmadın." Kırgınlık ve kızgınlık denen o iki illet duygunun arafındaydım.

Burnundan ağır bir nefes verdi. "İnanılacak bir yanın yoktu."

Ruhsuz sesini ruhsuz bir bakışla karşıladım.

"Olsaydı da inanmazdın." Oyunbaz bir tebessüm eşliğinde başımı salladım. "Çünkü karşımdaki zor adam kolay yola direksiyon kırmayı yeğledi."

"Kolay. Senin lügatında kolay, ne demek?"

Çenemi kırıştırıp, bir anlığına tavanın rastgele bir köşesine bakarken, "Bilmem." dedim. "Belki gerçekleri sana duyurmak için kıçını yırtan kıza kulak tıkamak, demek. Belki içinde her ne halt varsa, o kızı itip kalkarak rahatlamak, demek. Belki de..." Karnıma bakmak istedim ama bundan hemen vazgeçtim. "Ne halde olduğunu bile bile ona bırak bir tabak sıcak yemeği, günlerce bir yudum sudan bile mahrum bırakmak, demek!"

Avucuna sıktı ama konuşmadı. Yutkundu ama konuşmadı.

Bir anda karşımdan ayrıldı ve kayboldu.

Son kelimelerimi epeyce yüksek sesle telaffuz etmeme rağmen cevap vermemesinin şaşkınlığını yaşadım bir süre. Benim için ayrılan odaya dönüp uyumak istedim ama o tarafa gittiğini anımsadığımda, bundan

vazgeçtim. Yaklaşık yarım saat sonra kendine ait koridora geçiş yaptı. Hızlıydı ve yine tek kelime etmemişti.

İlerleyen zaman bedenimin istediği uykudan çalarken, elimi çabuk tutarak odaya ulaştım. Ancak burnuma çalınan nefis koku beni mutfağa davet ediyordu. Guruldayarak kendini hatırlatan midem o davete icabet etmemi sağladı.

Mutfağın kapısını açtım. Dumanı üstünde bir kase çorba karşımdaydı.

Şaşkınlıkla durumu idrak etmeye çalıştım.

Çorba yapmıştı.

Yabancı çorba yapmıştı.

Yabancı benim için çorba yapmıştı.

Bunun benim için dişe dokunan bir yanı yoktu ama aptallık edip günler sonra bulduğum ilk sıcak yemeğe de sırtımı dönmeyecektim. Sandalyeye otururken, hardal rengi çorbaya şüpheyle bakmadım. Bir süredir elinin altındaydım. Beni zehirlemek isteseydi, bunu çoktan ve kolayca yapardı. Zehri gizli saklı yemeğe karıştıracak kadar nezaket! sahibi bir adam olmadığını bilecek kadar da tanımıştım onu.

Kaşığı elime aldığımda, mutfakta yemek piştiğini ele veren herhangi bir dağınıklık olmadığını gördüm. Yine. Her şey yıkanmış, kurulanmış ve yerine konulmuştu. Hayatımın hiçbir döneminde bu kadar düzenli ve titiz olmamıştım. Uykum varsa uyurdum, bulaşık sonra da yıkanabilirdi. Hatta evde yalnız olduğum zamanlarda üşendiğim için yemek bile yemezdim.

Evde. Ev. Benim evim. İçinde ailemin olduğu evim.

Boğazım, büyük bir kılçığa ev sahipliği yapıyormuş hissi verdiğinde, büzülmek isteyen alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. Kaşığı kıvamlı çorbaya daldırdım ve bir tur çevirdikten sonra tamamını doldurup ağzıma götürdüm.

Annemin çorbası kadar olmasa da güzeldi.

Her birinin yüzünü gözümün önüne getirmeye çalıştım. Bunu zaman zaman yapardım. Bende bir resimleri bile yoktu ve onlarla ilgili herhangi bir detayı unutmaktan çok korkuyordum. Her kaşıkta bir damla gözyaşım aktı. Her göz yaşımda umudum biraz daha yoruldu.

Sonra Gülnur'u düşündüm. Boynumu kocaman saran küçük kollarını, pırıl pırıl bakan mavi gözlerini ve ablasını çok özlediğini düşündüm. Yılmak benim için bir seçenek değildi. Gözyaşımı sildim ve

iki tabak daha çorba içtikten sonra tezgahı dağınık bırakarak uykuya yürüdüm.

*****

"Hem ağzın bozuk hem pasaklısın."

Bu, odanın kapısını yumruklayarak beni uyandırdıktan ve yaklaşık yirmi dakikalık araba yolculuğundan sonra kurduğu ilk cümleydi.

"Ne?"

Ormandan çıkarken, tüm yolculuk boyunca olduğu gibi gözünü yoldan ayırmadı. Yine baştan aşağı siyahtı ancak bu kez üzerinde jilet gibi duran bir takım elbise vardı. "Bir de sağır mısın?"

Sakin kalmak için derin bir nefes almam gerekti. "Başrolü olduğun bir mahkemeye gidiyoruz ve senin bana yönelttiğin soru bu mu?"

Ormandan çıktığımız an gecedeki kızıllık yoğunlaştı. Arabanın yolu aydınlatacak bir far ışığı olmamasına rağmen yabancı hatasız ilerliyordu. "Ne sormamı istersin? Çorbadan sonra hangi tatlıyı tercih ettiğini mi, mesela?"

Kollarımı birbirine kavuşturdum, neredeyse hiçbir şey görmüyor olmama rağmen bakışlarımı solumdaki cama çevirdim. "Eminim onu da çorba kadar kötü yapıyorsundur."

Cevabı gecikmedi. "O yüzden mi tencerenin dibini gördün?"

Utanmış mıydım? Belki, biraz. "Açtım." Bence bu yeterli bir cevaptı.

Şatoya çıkan dik yokuşa tamamladığımızda, karlı bir dağın yamaçlarında hissetmemi sağlayacak o manzara karşımdaydı. Tekerlekler pürüzsüz, kızıl karın üzerinde durdu. Efraim'in kullandığı araç hemen arkamızdaydı. Elimi kulpa attığımda, kapının hala kilitli olduğunu anlamam uzun sürmedi. Anlaşılan birileri henüz inmemi istemiyordu.

"Talimatlarını dinlemeyeceğim." dedim arkama yaslanarak. "Senin kuklan değilim. Canım ne isterse onu söyleyeceğim, yani doğruları."

"Güzel." diye onayladı, kısık sesiyle. "Talimatım bu yöndeydi."

Beni şaşırtmayı başarmıştı.

"Ne sanıyorsun? Her şeyi olduğu gibi anlattıktan sonra senin yanında kalmama izin vereceklerini mi?"

Son durakta olmamıza rağmen elleri direksiyondan ayrılmamıştı ve tutuşu kesinlikle gevşek değildi. Sobe. Bu onun üzerinde yakaladığım ilk gerginlikti.

"Seni ona da vermeyecekler."

Açıkça söylediği bir şey yoktu. Direktif vermeyeceği ortadaydı, dahası yerine getirmeyeceğimi biliyordu. Sorularıma verdiği cevaplar ise kestirip atan cinstendi. O halde neden hala arabanın dışında değil de içindeydik?

"Susmak için."

Nokta atışları onun yaşam tarzı haline gelmişti.

"Mümkün mü?" diye sordum, meraksızca.

"Ne, mümkün mü?"

Bana bakmadığını bile bile başımı salladım. "Boşver."

"Konuşmayı beceremezken, birlikte susmak mı?" Ve bir nokta atışı daha!

Ona baktığımda, artık bana bakıyordu.

"Öğrendin. Öğrendiniz. Her şeyi! Söylesene, benden daha ne istiyorsun?"

Kızgın görünmüyordu. Hırslı, kafası karışık, bezgin görünmüyordu. İfadesi kırılmaz bir cam gibiydi. O camın ardından karnıma baktığında, kendini ruhsuz hissettim.

"Belki sen ona ait olmayabilirsin." Sesini yine ayrı karanlık ele geçirmişti. "Ama sende ona ait bir şey var."

Amacını bilmenin farkındalığıyla anlık bir gülümseme nidası çıktı ağzımdan. "Artık beni değil..." Yutkundum. Bunu söylemek hiçbir zaman kolay olmayacaktı. "Onu kullanacaksın."

"Öyle."

Kapıları açmak için hamle yaptığı an bileğine yapıştım. Durdu ve önce manşetindeki elime, ardında da çehreme baktı. Ne yaptığımı biliyordum.

"Benim bir kurban olmamın hiç mi önemi yok? Senin gözünde buraya ait olmamamın, hiç mi önemi yok?"

Dudaklarını birbirine bastırdıysa da yaklaşan bedeninin anlatmak istediğini bir şeyler vardı. Manşetinin altından şişen damarlarını hissedebiliyordum. Yüzü yüzümün önünde durduğunda, safir mavileri mümkünmüş gibi daha kısık baktı.

"Oradan bakınca, kendinden başkasını umursayan bir adam gibi mi görünüyorum?"

Buz gibi bir öfkeyle elimi ondan ayırırken, "Hastasın sen." diye soludum. "Sen gerçek bir hastasın."

Parmağını bir kez şıklattığında, ön iki kapı ardına kadar açıldı ve buz gibi kar havası içeri doluştu.

"Hadi bakalım yavru kuzu." Belirgin kemiklere sahip uzun parmakları kirli sakallarını buldu. Keyifle sıvazladığında, zihninde dolanan sinsi bir plan olduğunu okuyabiliyordum. "Kürsüye çık ve ne istiyorsan anlat. Seni keyifle dinleyeceğim."

Daha önce ayak bastığım tören alanı, kürsüler ve arka arka dizilmiş ahşap sandalyeler ile eksiksiz bir mahkeme salonuna dönüştürülmüştü. Meşaleler koyu kızıl havaya kafa tutarken, soğuk yüzünden titrememek için kendimi kasmak zorunda kalmıştım. Geniş kürsüde 'üç büyükler' olarak adlandırılan ihtiyarlarla birlikte iki yabancı ihtiyar daha oturuyordu. Bunlardan biri kadındı. Üzerinde eteği yerleri öpen kırmızı bir elbise, başında ise aynı renk hennin şapka vardı. Efraim, Mestan, Perla, Mirel ve tanımadığım birkaç kişi daha ahşap sandalyelerde yerini alırken, Temur Alizen yıkılmaz duruşuyla tek kişilik kürsüye çıktı. Yabancı, kendinden emin adımlarla Temur'un karşısındaki kürsüye ulaşırken, aralarında bulunan tek kürsüye yönlendirildim. İki liderin yönü birbirine, benim yönüm ise heyete bakıyordu. Göreceğim ilk mahkemenin bu şekilde olacağını asla tahmin edemezdim. Bir basamakla çıktığım kürsüde ne tarafa bakacağımı bilemedim. Avuçlarımın terlemeye başlaması uzun sürmemişti.

"Kızıl bölge Kimpras lideri Biran Nuh ve aydınlık bölge Lenoran lideri Temur Alizen." İhtiyarlardan ortada oturanı her iki lidere de memnuniyetsiz gözlerle baktı. "Lider Temur Kimras'a girdiğinden beri bunun olmasından endişe ediyorduk. Bu yüzden elçileri gözlerini üzerinizden ayırmamaları hususunda görevlendirdik. Ne yüz kızartıcıdır ki, iki bölgenin yegane liderleri yeniden burun buruna gelmiş!" İhtiyar hayal kırıklığıyla başını sallarken, diğeri söze girdi.

"Elçiler aranızdaki anlaşmazlıktan bahsetti. Durum itibariyle muhakemenin kurulması kaçınılmazdı." Avuçlarını iki yana açarak kürsünün sağında ve solunda oturan kişilere dikkat çekti. "Lavangos ve Mentro eyalet krallığından teşrif eden büyücü Break ve büyücü Sua, onları tanıyorsunuz." Büyücüler liderleri, liderler ise büyücüleri selamladılar. "Bildiğiniz üzere; mahkemelerde büyülerin değil sözlerin

yeri ve geçerliliği vardır. Başlayalım. Elçilerin bildirgelerine göre paylaşamadığınız bir husus mevcut." Birbiriyle aynı olan üç çift gri göz üzerime çevrildi. İçimde uyanan kaçma güdüsünü zorlukla bastırarak bakışlara sırasıyla karşılık verdim. "O halde direkt o hususta başlayalım. Küçük hanım, adını, soyadını ve kodunu söyle."

İşte, başlıyorduk. Yutkunarak boğazımı temizledikten sonra söze girdim. "Rozelin. Rozelin Demir. Bir kodum yok."

Açık tören alanını hayret sedaları doldururken, aynı ihtiyar yeniden sordu. "Kodun ne? Kodunu söyle."

"Size söyledim." dedim, sesimi sakin tutmaya gayret ederek. "Bir kodum yok. Buna şaşmamalısınız. Dünyanıza ve kurallarınıza ait değilim."

İhtiyarlarlar ve büyücüler sözlerime anlam veremeyerek bakıştılar. "Bu da ne demek?"

"Saygıdeğer üç büyükler." Temur ayağa kalktı. Kumral saçları onu ilk gördüğümde olduğu gibi arkaya taranmış ve ense kökünde sona ermişti. Kalın kaşlarının altındaki koyu yeşil gözleri hiç suç işlememiş gibi, verilecek bir hesabı yokmuş gibi bakıyordu. Ceketinin önünü iliklerken, uyarıcı bakışlarını bana gönderdi. "Rozelin'in iyi hissetmediğini görebiliyorum. Size hikayesini benim anlatmama izin verin."

"Nezaketiniz için teşekkürler, lider Alizen" diye reddetti bir ihtiyar. "Ancak bize hikayesini bizzat kendisi anlatacak." Ortadan ayrılmış uzun, beyaz saçlarının arasından bana dikkatle baktı. "Seni dinliyoruz, Rozelin."

Buraya geldiğim andan beri aradığım fırsat altın tepside sunuluyordu. Birileri beni dinlemek istiyordu ancak nereden başlayacağımı kestiremiyordum. İşin özü başıma gelenler yüzünden utanıyordum ve dilime pranga olmaya çalışan da bu yersiz utancımdı.

"Buradan çok uzakta, başka bir dünyada yaşıyordum. İzmir. Yaşadığım yerin adı buydu. Bir gün adı Safornikon olan bir vakfa gittim ve orada Nerin isminde biriyle tanıştım. O vakfa sonraki gidişimde..." Yaşadığım tüm o karmaşa hala silik silik ve çok karışıktı. Başımı sallarken, yabancının dediği gibi olanca dikkatiyle beni dinlediğini gördüm. Ancak dediği gibi keyifli falan değildi. "... garip şeyler oldu. Çok garip ve çok korkunç. Uyandığımda bilmediğim bir yerdeydim. Sonradan öğrendiğime göre olduğum yer aydınlık bölge

Lenoran'dı. Beni cam tavanları olan beyaz bir odaya hapsetmişlerdi. Çok fazla baygın kaldığımı hatırlıyorum. Uyandığımda..." Sıktığım avuçlarımı Temur'un suratına geçirmek istediğim ilk şeydi fakat kısık bir nefes alıp anlatmaya devam ettim. "Ağrılarım vardı. Bir isim veremeyeceğim kadar kötü hissediyordum, aklım karmakarışıktı. Bir fırsatını bulup Lenoran'dan kaçtım. Sınır dediğiniz yerden geçtiğimde, kendimi kızıl bölgede buldum." Omzumun üzerinden Mirel'e ve suratında bir acıma ifadesi yer eden Efraim'e baktım. "Kimpras da tanıdığım ilk kişiler Mirel ve Efraim'di. Bana yardım edeceklerini söylediler, onlara inandım. Çünkü başka şansım yoktu." Bu kez ona baktım, gözünü kırpmadan beni izleyen Biran'a . "Beni daha büyük bir belanın kollarına atacaklarını bilmiyordum."

Alana çöken sessizlik sözlerimin peyda ettiği koosa gebeydi. Devam etmek güçtü ancak buna zorunluydum. Başka şansım olmayabilirdi. "Kimpras lideri tıpkı diğer lider gibi beni günlerce evinde alıkoydu. İsteklerini yerine getirmem için zorladı. Törene kolunda katılmam da isteklerinden biriydi. Ne olduğunu bilmediğim bir amacı vardı. Beni... Beni o amaca yem etmek istedi." Yaklaşan gözyaşlarımı ustalıkla def ettim ve başımı dik tuttum. "Olanlar bundan ibaret ve ben tüm bu yaşananları geride bırakmak istiyorum. Evime dönmek istiyorum. Tek istediğim bu."

Sözlerimi bitirdiğimde, sessizliği başlayan kuvvetli rüzgar baltalıyordu. İhtiyarlar bakışlarını yeniden birbirlerine ile buluşturdular. O bakışlarda manidar anlamlar yatıyordu, bunu görmek zor değildi.

"Oturabilirsin."

Oturabilirsin mi! "Onca şey anlattım!" diye bağırdım dakikalardır dizginlediğim öfkemi azad ederek. "Ve siz yalnızca oturmam gerektiğini mi söylüyorsunuz!"

Bir eyaletten geldiğini bildiğim büyücülerden erkek olanı "Sakin ol." diye uyardı. "Br itirazın varsa, itiraz ediyorum, diye belirtebilirsin."

"O halde, itiraz ediyorum!" dedim korkusuzca "İtiraz ediyorum!"

İhtiyar tokmağı kürsüye vurdu. "İtirazın reddildi. Otur."

Bana verdikleri süre dolmuştu. Bunu istesem de istemesem de kabul etmek zorundaydım. Oturdum. Şimdi tüm bunların başıma gelmesine sebep olan adamın sırasıydı. Temur Alizen'in sırasıydı!

Adının seslenilmesi ile ayağa kalktı. Gergin ve bir o kadar da ezberi sağlam görünüyordu. "Sizin de tahmin edebileceğiniz gibi küçük hanımın kafası karışmış. Başka bir dünyadan geldiğini söylemesi," Bıyık altından gülümsemesi sakinleşmeye çalışan yanıma kafa tuttu.. "Bunun en büyük kanıtı... Size olanı söyleyeyim; Rozelin, benim sevgilim."

Ellerimi sertçe kürsüye vururken "Kes sesini! Yalancı ahmak!" diye bağırdım.

"Rozelin! Bölmeye devam edersen, muhakemeye saygısızlıktan cezalandırılacaksın."

Ağzımı kapatıp hırsla yüzümü çevirdim. Göz göre göre yalan söyleyecekti ve benden bunu sakince dinlememi bekliyorlardı.

"Değerli heyet, onunla uzun zamandır birlikteyiz. Tüm halkım bunu biliyor veistediğiniz her an şahitlik etmeye hazırlar. Aramızda geçen bir tartışma sonrasında yanımdan ayrıldı. Onu çok aradım ama öğrendim ki, sınıra yaklaştığında Biran Nuh'un arkadaşları tarafından kaçırılmış. Rozelin'i bölge değiştirirken gören sınır nöbetçilerinin şahitliğiyle Kimpras'a giriş izni aldım sizlerden, biliyorsunuz. Aslında... Sevgilimin neden böyle davrandığını anlayabiliyorum. Ona büyü yapmış olmalılar! Bu anlamsız ve gerçeklikten uzak sözlerinin başka bir açıklaması olamaz."

Ellerimi kaldırıp ona doğru ittim. "Siktir! Ulan senin Allah belanı versin be!"

Ettiğim küfür tuhaf şapkalı büyücü kadını ayağa dikerken, Biran'ın bıyık altı gülüşünü yakaladım. Gözlerimi bir kere kırptığımda o gülüş yerinde yoktu. Belki de bana öyle gelmişti.

"Bir hanımefendi hiçbir durumda böyle konuşamaz!" dedi parmağını havaya kaldırarak. Başıma gelenleri tepkisizce dinlemiş ancak ettiğim küfüre düşman kesilmişti.

"Madam Brekta." Temur'un sesi duyulabilecek en kibar tonu takınmıştı. "Onun adına sizlerden özür dilerim. Dediğim gibi, kuvvetli bir büyünün tesirinde olmalı. Böyle biri değildir." Bakışları öfkeyle inip kalkan göğsüme uğradı. "Aksine, özünde ağır başlı bir hanımefendidir. Daha mühimi, bana sahici bir aşk ve sevgiyle bağlı olduğunu biliyorum. Aksi takdirde çocuğumu taşıyamazdı."

Başka bir küfür için ağzımı açacakken, tokmak yeniden vuruldu ve bu kez onun adı söylendi.

İkinci celladım. Biran Nuh.

"Lider Biran Nuh. İki tarafı da dinledik. Henüz idrak ediyoruz ki bu kız Kimpras'a ait olamayacak kadar sarışın! Bize ne anlatacağını merak ediyoruz doğrusu. "

Bunu daha önce Biran'dan da duymuştum. Bölgedeki tek sarışın kız bendim ancak bunu fark etmek özel bir dikkat gerektiriyordu. Çünkü burada bulunduğum zamanları hatırladığımda, birçok kumral kadının arasında fark edilmem çok da kolay sayılmazdı. Üç büyükler ve diğerleri de bu yüzden henüz fark ediyorlardı.

Biran, yavaşça ayağa kalktı. İhtiyatlı görünüyordu. Bakışları direkt olarak ihtiyarları bulduğunda, alandan, alanın içindekilerden ve açıkça benden soyutlanmış gibiydi.

"Saygıdeğer üç büyükler ve eyalet büyücüleri, masallar sona erdiğine göre gerçeklere geçebiliriz."

Esen sert rüzgar meşalelerin ateşini titretirken, yabancının duruşu ortaya dökülen tüm savları ezeceğini söylüyordu. Elimi saçlarımdaki düğümlerden birine götürdüm ve bekledim. İki dudağının arasındaki kaderimin sapacağı yolu bekledim.

"Ne bölgemde ne de eyaletlerde onun kadar şarışın olan başka bir kadın yok. Bunu hepimiz biliyoruz ama nedenini büyücüler de dahil kimse izah edemedi. Tüm sarışınların aydınlık bölgede olması bir süredir kafamı kurcalıyordu. Beni bilirsiniz, çözümsüz meseleleri sevmem." Başıyla beni işaret etti, bakmadı. "Sınıra gittiğim günlerden birinde gördüm onu, ilgimi çekti."

İhtiyar büyük bir şaşkınlıkla sordu. "Bir kadının ilgini çektiğini mi söylüyorsun?"

Sözlerine yalanla başlamasının öfkesini yaşarken, yarattığı şaşkınlık nedenini çözemediğim bir şekilde heyetin tamamına hakimdi.

"Evet." dedi yabancı. "Görüşmeye başladık. Yaptığım gizleme büyüsü sayesinde kimsenin ruhu duymadı. Sonra... O hamile kaldı. Bunu öğrendikten sonra onu Lenoran da bırakamazdım. Yanıma aldım. Bir süre her şey yolundaydı. Sonra, birdenbire değişti. Garip davranmaya, her şeyi inkar etmeye başladı. Bu yüzden törende onu cezalandırdım ancak orada da isyankar davranışlarına devam etti. Hatırlarsanız konu hakkında sizlerle de konuşmuştuk. Temur'un doğru söylediği bir şey varsa, kızın bir büyünün etkisinde olduğudur."

Temur kaşlarını çatarak kolunu kaldırdı. "Lider Biran doğruları söylemiyor! Böyle bir konuyu saptırması suçtur! İğrenç bir suç!"

Biran, öfkeden şakak damarları şişen adama alaycı bir bakış attı. "Bu zamanda kadar hiçbir kadının sana sahici bir aşkla bağlandığını, çocuğunu taşıdığını duymadım. Pekala, sen? Benim için aynı şeyleri söyleyebilir misin?" Yönünü tamamen heyete çevirdi ve tok sesiyle son noktayı koydu. "Onu bölgesinden ayırdığım için hatalıyım. Bunun için vereceğiniz her türlü cezaya açığım. Ancak kızın bölgemden çıkması söz konusu değil. Çünkü Rozelin, bana ait. Karnındaki de benim velahtımdır."

"Yalan! Bunların hepsi koca bir yalan! Bu iki adam yalan söylüyor! Neden beni dinlemiyorsunuz? Nasıl bu kadar kör olabilirsiniz!"

"Umarım gerçekten biri büyünün tesiri altındasındır, Rozelin." dedi ihtiyarlardan biri. "Aksi takdirde bu saygısızlığın cezasız kalmayacak."

"Sadece kendimi anlatmaya çalışıyorum. Bana inanmanız için ne olması gerekiyor? Nasıl bir şiddete ve zorbalığa maruz kaldığımız nasıl anlatacağım ben size!"

"Burada adalet şaşmaz. Beyanlarından hiçbiri göz ardı edilmeyecek. Beklemek zorundasın."

Karnım istemsizce kasıldığında, "Benim bekleyecek vaktim yok." dedim umarsızlıkla. "Anlatılanların hiçbiri doğru değil. Hepsi kurgu!"

Büyücü Sua ciddiyetle sordu. "Hamile değil misin?"

Tanrım... Ne diyecektim? Ne diyecektim!

"Öylesin." dedi Brekta denen büyücü kadın. "Bunu görebiliyorum. Şimdi söyle, bebeğin hangi lidere ait?"

Beynimin içinde koca bir buz kütlesi varmışcasına şiştiğini hissettim. Başımı ellerimin arasına alırken, ne cevap verirsem vereyim nefret ettiğim iki adamdan birini kayırmış olacaktım. "Evime gitmek istiyorum! Ait olduğum yer burası değil." Yanan canıma aldırmadan başımı ellerimin arasında sıktım. Tek istediğim mantıklı düşünebilmekti. Mantıklı düşünebilmek ve bana inanmalarını sağlamak! "Halkınızın bir kaydı olmalı. O kayıtlarda Rozelin Demir, diye biri var mı? Bir bakın!"

Yabancı, iç cebinden benim için yaptırdığı kimliği çıkarıp heyete çevirdi. "Rozelin Demork." Asıl adı bu ve kimlik kodu 2022."

Heyet ayağa kalktı. Kollarımı hırsla indirip boğazım patlarcasına bağırdım. "Seni götveren herif!

Kürsüden fırlayıp yabancının üzerine atlamak üzereyken elçiler tarafından yakalandım. Çırpınışlarımla birlikte küfürlerim de havada uçuyordu ama kimsenin beni kaale aldığı yoktu.

"Seni yalancı, götveren herif!"

Büyücü Brekta bana bir kez daha hayretler içinde baktı. "Bu kızda bir büyü olduğu doğru. Kesinlikle normal görünmüyor."

"O halde kızdaki büyüyü çözme işi sende, Brekta." dedi, üç büyüklerden bir ihtiyar. "Liderlerden biri doğruyu saptırdı, üç büyüklere yalan söyleme cüretinde bulundu! Üstelik kızın savları da akıl alır gibi değil. Bu işin derince araştırılması gerekir. Bunun için büyücü Sua ve elçileri görevlendiriyoruz. Bir sonraki muhakeme, ceza muhakemesi olacak. Şahitler dinlenip, deliller incelenecek. O vakte kadar büyünün tesirinde olan bu zavallı kız, Brekta'nın yuvasında muhafaza edilecek."

Son kez çırpındım. Kararan gözlerim hareket yetimi kaybettirirken, gördüğüm son şey ağlayarak yaklaşan Perla'nın çimen yeşili gözleriydi.

Belleğimde perdelenen anılar bilincimi hırpalıyordu. Gerçekliğin ve uyku halinin kollarımdan tutup, inatla çekiştirdiğini hissediyordum. Kirpiklerimi hareket ettiriyordum lakin aralayamıyordum. Karnımdan kasıklarıma uzanan sızı her an kuvvetlenecek kadar belirgin, ağır ağır seyredecek kadar da sinsiydi. Dizlerimi karnıma çektiğim an bileklerimdeki iplerin tenime bahşettiği acıyla gözlerim ardına kadar açıldı.

Görüş açımı başımın üzerindeki parmaklıklar ve parmaklıkların ardındaki karlı bodur ağaçları süsledi. Tüm bileklerim kalın bir iple yatağın demirlerine bağlanmıştı. Gözlerimi kırpıştırdım, ne olduğunu, nerede olduğumu idrak etmeye çalıştım. Bulunduğum yer ışıksız ve basıktı. Taş ve küf kokuyordu. Bir yeraltı mahzeninde olduğumu anlamam uzun sürmedi. Üzerimdeki baskıcı rehavetle birlikte başımı çevirip taş duvarlara baktım. İçinde olduğum yatak, demir bir masa ve sandalyeden başka bir şey yoktu. Bir de karanlığa uzanan dar bir koridor...

İlk ses çıkarma hamlem başarısızlıkla sonuçlandı. Ağzımda sevimsiz bir tat vardı. Dilimi kurumuş dudaklarımda gezdirdikten sonra tekrar bağırmaya çalıştım.

"Hey! Beni duyan birileri var mı?"

Yaklaşan adım sesleri beni ürküttü. Kendimi koruyabilecek durumda değildim. Tüm kötülükler kapımda sıralanmıştı ve her anlamda elim kolum bağlıydı.

"Kim var orada!"

Belirginleşen adım sesleri bir varlıktan önce tanıdık bir ses sundu. "Sakin ol. Güvendesin."

Brekta. Bir an sonra onun varlığı karşımdaydı. Elinde uzun saplı demir bir tas vardı ve içinden kırmızı dumanlar taşıyordu. Yaklaştı ve elindeki tası boylu boyunca uzanan bedenimin üzerinde gezdirmeye başladı. "

"Ne! Ne yapıyorsun?"

Gözlerini kapattı. "Sessiz ol."

Tası üzerimde gezdirirken, dudaklarından anlamsız fısıltılar dökülüyordu. Üzerimde dizde biten uzun kollu, beyaz bir elbise vardı. Saçlarım ıslak ve karışıktı. Etrafa dağılan kırmızı dumanın ekşi kokusu midemi bulandırırken başımı kaldırıp, "Ne yapıyorsun!" diye bağırdım.

Aynı yüksek sesle cevap verdi. "Sana sessiz ol, dedim!"

Başım bir taş gibi yerine düştü, gözümden akan bir damla yaş kulağıma doğru süzüldü. "Rahat bırakın artık beni. Rahat bırakın..."

Güçlü ol Rozelin, güçlü ol. Sen babanın kızısın. Onlar seni bekliyor. Ailen seni bekliyor, güçlü ol.

Dizimi hızla kırdım ve tasa geçirdim. İpin kestiği ayak bileğim sızılı bir acı doğurdu ancak esas acıyı kadının elinden kurtulan tasın dizime düşmesiyle yaşadım.

"Yandım! Yandım!"

Kadın panikle geri çekilip ellerinin başının yanına kaldırdı. "Ne yaptın sen! Seni aptal!"

Koridora doğru bilmediğim bir dilde seslendikten sonra ayak bileklerimdeki ipleri kesti. Dizimden aşağısı anında kızarıp su toplamaya başlamıştı. Acıyla kıvranırken, koridordan çıkan birkaç kadın yatağa yaklaştı. İkisi kollarımdan yatağa bastırdı, diğeri bacağımdan aşağı soğuk bir sıvı döktü. Yaşadığım rahatlama inkar edilemezdi ama üzerimdeki baskı nefesimi kesiyordu.

"Şu yaptığına bak! Bacağında iz kalacak!" Brekta kadınlara geri çekilmesi için emir verdiğinde, yanan bacağımın sarılı olduğunu

gördüm. "Yalnızca o lanet büyüden kurtulman için ayin yapıyordum!"

Bileklerimdeki ipleri çekiştirerek bağırdım. "Beni bağlayarak mı!"

"Üzgünüm, bir kulçuk kadar tehlikeliyken seni öylece bırakamazdım."

"Hemen beni çöz!"

Bir adım geri çekildi. "Sakinleştiğinde, belki... Şu an benim himayem altındasın ve ayinlerin bitmesine koskoca iki gün var."

"İki gün daha bu lanet yerde kalamam!" diye haykırdım. "Sen kafayı mı yedin?"

Kadın koca, kahverengi gözlerini aralayıp, "Kalacaksın." dedi. "Sonrasında eğitilmen için seni şatoya göndereceğim."

"Ne eğitimi?"

Kadınları yanımızdan gönderdikten sonra elini karnıma uzattı. "Her halükarda bir liderin bebeğini taşıyorsun ve bir veliaht annesini senin gibi yakışıksız vasıflara sahip olmamalı."

"Burada yakışıksız olan birşey varsa bana yaptığınız şey! Şu halime bakın!"

Brekta karnımı şefkatle okşadıktan sonra geri çekildi. "İki gün, Rozelin. Ayinler tamamlandığında üzerindeki korkunç büyüden kurtulacaksın. İnan bana, o zaman daha iyi hissedeceksin."

Uzaklaşırken arkasından bağırdım. "Tüm bunların bedelini ödeyeceksiniz. Bugün değil ama bir gün bana yaptığınız ne varsa bedelini ödeteceğim!"

Bugün değilse bir gün.

İki günün sonunda büyücü Brekta'nın istediği olmuştu. Günün belli saatlerinde yanıma gelip ayinlerini sürdürmüştü. Son seferlerinde artık ona tepki vermemeye başlamıştım. Bakışlarım ölü bir balık gibi tek noktaya sabitlenmişti, parmaklıkların ardındaki karlı sedir ağaçlarına... Yardımcı kadınlar gün içinde karnımı doyurmak ve yanan bacağımla ilgilenmek için yanıma uğramışlardı. İplerim yalnızca tuvalet ihtiyacımı gidermem gerektiği zamanlarda çözülüyordu. O zamanlarda bile utanç verici bir şekilde yalnız değildim.

"Gitme vakti."

Brekta'nın talimatıyla iplerim çözüldü ve üzerimdeki beyaz elbise temiz olanı ile değiştirildi. Saçlarımı taramaya kimsenin gücü yetmediği için olduğu gibi sıkıca bağlandı. Yeraltı mahzeninden çıktığımızda, gözümü alan ışık bir süre etrafa bakmama izin vermedi.

Sonrasında hala şato sınırları içerisinde olduğumuzu fark ettim. Şatonun etrafı siyah giyimli muhafızca korunuyordu, bunu önceki gelişlerimde fark etmiştim ancak artan sayıları dikkatlerden kaçacak gibi değildi.

"Kıymetli üç büyükler, ayinler başarıyla tamamlandı." Şatonun büyük ve görkemli girişinde bizi karşılayan üç büyüklerin yüzüne bakmak için başımı kaldıracak halim yoktu. Tesiri asla bitmeyecek bir sakinleştiricinin damarlarımda gezindiği hissediyordum. Başımı koyduğum yerde uyuyacak kadar yorgun ve bitkindim.

"Ona ne olduğunu bize söyleyebilir misin, Brekta?"

"Ah, elbette efendim. Rozelin'e Lenoran içkisi içirilmiş. Ancak bu uzun zaman önceymiş. Saldırganlaşması ve aslını inkar etmesi için yapılan büyüyü henüz çözmüş değilim ancak etkisini büyük ölçüde yitirdiğini söyleyebilirim." Kadının elini omzumda hissettim, rahatsız olsam da tepki veremedim. "Gördüğünüz gibi... Sakin ve sessiz. Yapılan büyü ne yazık ki hafızasına ağır hasarlar vermiş. Bunun için benim bile yapabileceğim bir şey yoktu. Gerekli görüldüğü takdirde mahzendeki tedavime devam edebilirim."

Üç büyüklerden biri elini olumsuz anlamda salladı. "Şimdilik gerek olduğunu sanmıyorum. Burada alacağı eğitimle hatırlayamadıklarını yeniden inşaa edebileceğini düşünüyoruz. Emeklerin için teşekkürler, Brekta. Eyaletine geri dönebilirsin."

Brekta dizlerini kırarak üç büyükleri selamladı ve bir hayaletten farkı olmayan bedenimi ardında bırakarak uzaklaştı.

"Eğitim odasına hoşgeldin, Rozelin."

Daha önce dinlenmek için girdiğim odada bu kez benim için de bir yer hazırlanmıştı. Uzun masanın baş köşesine oturdum. Kazanlardan taşan dumanlar mahzende yaşadığım ayinleri ve yandığım anı hatırlatmıştı. Hissettiğim müthiş ürpertiyle gözlerimi kapadığımda, kolumda çekimser bir dokunuş hissettim.

"Ah, seni korkuttum mu?"

Genç kız elini çekene dek titrediğimi fark edememiştim. Daha önce kazanın başında gördüğüm altı gençten biriydi. Muhtemelen en fazla on altı yaşındaydı.

"Adım Delda, sen de Rozelin olmalısın." dedi, incecik sesiyle. Benim aksime canlı ve neşeli görünüyordu. "Geleceğin önceden bildirilmişti. Seni arkadaşlarımla tanıştımama izin ver."

Kazanların başındaki biri kız dört erkeği gösterdi. "Dian, Feldi, Duar, Mei ve Fielda."

Gençler beni saygıyla selamladılar. İfademdeki tepkisizlik Delda'yı şaşırtmıştı ama gülümsemesini bozmadı. "Bugün eğitimize kısa bir süre ara verileceğini öğrendik. Bu süreçte bildiklerimizi en baştan sana öğretmemiz istendi. Bu bizim için eğlenceli ve değişik olacak. Umarım senin de hoşuna gider."

Kızın nezaketine karşılık başımı salladım.

"Öğreneceğin ilk büyü, şifa büyüsü. Başlayalım." Kazanının başına geçti ve avucunu kazanın ağzına kapattı. "Şimdi senden yaptıklarımı tekrarlamanı istiyorum."

Ayağa kalktım. Önümdeki kazanın içinde duru sudan başkası yoktu. Onun yaptığı gibi avucumu kazanın içine bakacak şekilde çevirdim.

"Şimdi gözleri kapat. Sözlerimi tekrarladıktan sonra elini şıklat. Hemen sonra elini çek ki yanmayasın."

Bir kez daha başımı salladım.

"Şey... Sanırım konuşmayı sevmiyorsun. Sözleri içinden edebilirsin." Gözlerini kapatıp odaklandı. "Lefuza İnkodane!"

Gözlerimi kapattım ve içimden tekrar ettim. "Lefuza İnkodane!"

Parmağını şıklattı. Parmağımı şıklattım. Bir anda kaynamaya başlayan kazandan dumanlar taşarken, yakıcı sıcaklığı tenimde hisseder hissetmez geri çekilerek gözlerimi açtım.

"Bu- bunu ben mi yaptım!"

Delda'nın ela gözleri ve büyük bir gülümsemesi vardı. "Evet! Ama elini çekmek konusunda daha hızlı olmalısın."

Bir baş sallayış daha.

"Şimdi kazanın içine keşiş ve iğne otu atacağız. Ardından sözlerimi yeniden tekrar etmen gerekiyor. Bu kez biraz daha uzun sürecek ve ilk seferde başarılı olmayabilirsin. Şifalı iksir elde edeceğiz. Yaraların üzerine döküldüğünde anında rahatlatıyor ve çabuk iyileşmelerini sağlıyor."

Bacağım yandığında üzerimde kullanılan ve acımı dindiren şeyin bir iksir olduğunu öğrendikten sonra o iksirin yapımını öğrendim Delda'dan.

Ölmek üzere olan birini huzur içinde ebediyete uğurlamak için içirilmesi gereken iksirin yapımını Mei öğretti.

Tek dokunuşa birine acı vermek için ezberlenmesi gereken sihirli sözleri Feldi ile birlikte tekrarladım.

Yeni bir iksir yapımına geçtiğimiz sırada, bir görevli kapıyı tıklattı ve Delda'ya seslendi. "Misafin var, tatlım."

Delda ayaklandı. "Kim olduğunu öğrenebilir miyim?"

"Adının Alzer olduğunu söyledi."

Duyduğum tanıdık isimli birlikte başımı görevli kadına çevirdim.

"Buraya gelebilir mi?"

Kadının bakışları kısa bir an için bana çevrildi. "Üzgünüm Delda, bir süre içeri misafir kabul etmememiz emredildi."

"Pekala." Delda hemen döneceğini söyleyerek yanımdan ayrıldı. Döndüğünde gidişinin aksine gergin görünüyordu. Çekingence bana sokulup, "Belki tuvalete gitmek istersin." diye fısıldadı.

Önce anlayamadım. Mahzende geçirdiğim günler, verilen iksirler ve ayinlerin sersemliği hala üzerimdeydi. Delda "Tuvalet," dedi yeniden ve kaşıyla kapıyı işaret etti. "Git hadi."

Görevli kadın bana eğitim odasının kapısından tuvaletin kapısına kadar eşlik ettiğinde, Delda'nın planının suya düştüğünü sanmıştım. Bembeyaz lavabo koridoruna girdiğimde öyle olmadığını anladım. Kabinlerden birinin kapısı açıldı ve Alzer dışarı dışarı çıktı.

"Merhaba, Rozelin."

Alzer'in rahatlatıcı bakışları ilk saniyeden beni içine alırken, temkinlice yaklaştı. "Sessiz ol, olur mu? Yalnızca beni dinle."

"Tamam."

"Sen görmedin ama muhakemede ben de vardım. Kim ne söylediyse duydum."

"Kimse bana inanmıyor."

"Böyle düşünme. Üç büyükler adaletlidir. Yalnızca beklemen gerekiyor. Araştıracaklarına şüphen olmasın."

İçimi çekerken Alzer'in kahverengi gözlerine baktım. "İki liderin sözüne karşılık benim sözüm. Gerçekçi ol lütfen."

Kapattığı elini koyu renk sakallarının yer ettiği çenesine koydu, düşündü. "Daha önce benden yardım isteyen kız bu kadar karamsar değildi."

Uyuşturulmuş kafamı duvarlara vurarak kendine getirmek istiyordum. "Benim umudumu kaybetme gibi bir lüksüm yok."

"Güzel," dedi gülümseyerek. "O zaman şuna bir bak." Elindeki çantadan kahverengi kapaklı, büyük bir kitap çıkardı. Önceden işaretlediği sayfayı açtıktan sonra altını çizdiği satırları gösterdi. Sarımtırak yapraklara başka dilde ve karışık bir el yazısıyla yazılmıştı. Okuyabilmenin mümkünü yoktu.

"Bu dili bilmiyorum. Üzgünüm."

"Üzülme," Omzumu sıvazlamak için elini uzattı. Aynı saniye bunun iyi bir fikir olmadığına karar vermiş olacak ki vazgeçti. "Burada dünyalar arası yolculuktan bahsediyor. Bu kitabı yazan büyücü asırlar önce ölmüş ama torunları hala hayatta olmalı. Bu kitap bir kopya, aslı muhakkak kuşağındadır. Anlamadığım bazı kelimeler ve yer işaretleri var. Dinle, o büyücünün izini sürüyorum. Torunlarından birini bulup ceza muhakemesine getirebilirsem, sözlerin mesnetli olacak."

"Bunu yapar mısın?" Bu acımasız topraklarda Alzer karşımda durmuş, bana büyük bir umut bağışlıyordu.

"Elimden geleni yaparım. Şimdi gitmem gerekiyor. Umarım bir sonraki gelişimde sana iyi haberler getirebilirim."

Kitabı çantasına koydu. Benden bir hoşçakal, beklerken, hiç beklemediği bir şey söyledim. "Alzer, elini tutabilir miyim?"

Şayet ifadesi camdan bir vazo olsaydı, tuzla buz olması kaçınılmadı. "A-anlamadım."

"Sadece iki saniye," dedim. "Elini tutmalıyım."

Şaşkındı, ancak beni kırmadı ve elini uzattı. Parmaklarım parmaklarının arasından geçerken, gözlerimi yavaşça kapattım.

Tenimin soğuduğunu ve uzay boşluğuna fırlatıldığımı hissettim.

Önüme inen siyah perdede kartlar dağıldı.

Üç ana kart sırayla açıldı.

Görüntüler beni dehşete düşürürken, kapı gürültüyle açıldı ve kızıl bölge liderinin karanlık sesi içeriyi doldurdu.

"Hemen o eli bırakmazsan, hayatın boyunca başka bir kadının elini tutamazsın."

K

ızıl Güneşi tamamlandı! Hemen okuyabilirsiniz ☀

*Kısa kesit ve görseller için instagram/ DuruMavii_*

Bir sonraki bölümde görüşmek dileğiyle.

13. BÖLÜM: "Gece Kraliçesi"

Selam kızıl ülkenin değerli sakinleri.
Oy ve yorum bırakmayı unutmayın olur mu?

Faun~ Federkleid
Faun~ Tanz Mit Mir
Keyifle okuyun.

Yazgıma kızgın harflerle kazınan acı, yabancının suretine bürünmüştü.

Artık emindim, o adam benim umudumun yenilmez ve baş düşmanıydı.

Ona her baktığımda, irislerinde derin bir öfke, hırs, kin ve tehlike görüyordum. O, her an patlamak üzere olan kızgın bir volkandı ve ben o volkanın yamaçlarında açan yabani bir çiçektim.

Gün gelecek, kendini infilak edecekti. Geride bıraktığı lavları ise beni bitirecekti.

Alzer'in parmakları parmaklarımın arasından kaydığında, düşüncelerim aceleyle zihnimin izbe bir köşesine çekildiler. Biran'ın adımları yaklaşırken, ne yapmam gerektiğini kestiremedim. Bildiğim tek şey Alzer'in benim için burada olduğuydu. Tek emeli bana yardım etmekti ve sadece bu yüzden yabancının hiddeti ile karşı karşıya kalacaktı. Bunun bilinciyle olduğum yerde duramadım, seri bir hamle ile Alzer'in önüne geçtim. Yabancı ise bulunduğumuz noktaya iki adım kala durdu, kaşlarını çattı ve son hareketime anlam vermeye çalıştı. Bakışları Alzer ile aramda gidip gelirken, aklından geçen ihtimali tahmin etmek zor değildi. Fakat onun ne düşündüğü beni zerre ilgilendirmiyordu.

"Ne o?" Sesindeki öfkeye bir parça alay da karışmıştı. "Bir kadının arkasına mı saklanacaksın?"

Alzer yanıma gelmek için bir adım attı ama benden hızlı değildi. Tek adımla tekrar önündeydim.

"Onu buraya ben çektim." Yüzüne bakmak için başımı kaldırmam gerekti. "Öğrencilerden biri için gelmişti. Onu tören alanında gördüğümü hatırladım ve bu-"

"Sana sorduğumu hatırlamıyorum." diyerek böldü sözlerimi. Bakışları direkt olarak arkamdaki adamdaydı. "Mantıklı bir açıklama sunmak için on saniyen var."

"Nasıl bir mantık arıyorsun!" diye çıkıştım sesimi yükseltmeden. "Senin mahkemede anlattıkların gibi mi, mesela."

Alzer konuşmamdan faydalanarak yanıma geçtiğinde, sakin görünüyordu. "Rozelin'in söylediğinden farklı bir şey söylemeyeceğim, lider Biran. Sıklıkla yaptığım gibi buraya Delda'yı ziyarete geldim. Dönerken Rozelin ile karşılaştık ve bacağının acıdığını söyledi. Sadece içeri girmesi için yardım ediyordum."

Biran burnundan sert bir nefes verdi. "Bacağı acıdığı için mi elini tutuyordun?" Gayri ihtiyari bacağıma uğrayan bakışları duraksadı ve ikinci seferinde daha uzun süreyle sargılı bacağıma kilitlendi.

"Düşüyordu.Hamile bir kadının düşmesi tehlikelidir, öyle değil mi?"

Alzer'in sesi bile titremeden telaffuz ettiği yalan içimi rahatlatırken, son söyledikleri ona dahi sinirlenmeme sebep oldu. Bildiğim bu gerçeği hala kimsenin ağzından duymaya tahammülüm yoktu.

"Dışarı çık." diye buyurdu Biran. Alzer bunu üç saniye içinde yerine getirmediğinde, bu kez tehditvari bir tınıyla yineledi. "Çık dışarı ve orada beni bekle."

Alzer hareketlenirken, kolundan tutarak onu durdurdum. Bunu yaparken bile bakışlarım Biran'dan ayrılmamıştı. "Bırak gitsin."

Çehresine intikal eden bezgin ifade acısını benden değil ama Alzer'den çıkaracağını söylüyordu. Sadece bunun için tedirgin olabilirdim.

"Onda iyileşmeyecek hasarlar bırakmamdan mı korkuyorsun?"

Soğukkanlılıkla kurduğu cümle kanımı dondurdu. "Sadece bana yardım ettiği için birinin zarar görmesini istemiyorum, hepsi bu."

Biran tıpkı benim yaptığım gibi bakışlarını benden almadan bir baş hareketiyle Alzer'e çıkmasını emretti. Alzer uzaklaşırken, kolundan kayan parmaklarım yanıma düştü ve dört duvarın arasında yabancı ile yalnız kaldım.

Şimdi beni köşeye sıkıştırıp işin doğrusunu öğrenmeye çalışacaktı. Daha kötü ihtimalle Alzer'e zarar vermekle tehdit edecekti. Dudakları aralanırken, duruşumu dikleştirdim ve gardımı aldım. Attığı tek adımla aramızdaki iki adımlık mesafenin yarısını örttü. İşte, başlıyorduk.

"Bacağına ne oldu senin?"

Kaşlarımın havalanmasına engel olamadım. Sargıda olduğunu unuttuğum bacağıma baktığımda, sızladığını bile ancak fark edebiliyordum. Kısa bir süre düşündüm ve ona verilmesi gereken en güzel cevabı verdim.

"Sana ne lan."

Nefes bile almadan durdu ve bana soyu tükenmekte olan bir yaratığa bakıyormuş gibi baktı. "Lan mı?"

Bedenimi yan çevirip kollarımı göğsümde birleştirdim. "Anlamını bilmediğini düşünmüyorum. Ama... Şaşkınlığının sebebini anlayabiliyorum. Sanırım o sinir bozucu büyücü Brekta'nın bana gerekli terbiyeyi verdiğini düşünmüştün."

"Yok." Bu cevabı hiç düşünmeden vermişti. "Muhtemelen sen onun terbiyesini bozmuşsundur, diye düşünmüştüm."

Komik miydi şimdi bu?

"Bacağına ne olduğunu söyleyecek misin yoksa açıp kendin mi bakayım."

Kalkan işaret parmağımı aramızda salladım. "Hele bir bana dokunmayı dene!"

"Ne yaparsın?" Ellerini ceplerine koydu, bunu genelde biriyle dalga geçtiği zamanlarda yapıyordu. Onun hakkında böyle bir tespit yapmış olmaktan dolayı kendimi rahatsız hissettim. Ancak en büyük rahatsızlığım dışarıda başına gelecekleri bekleyen Alzer'di. Onu bu işten sıyırmanın bir yolunu bulmalıydım.

"Bacağımı kendim bu hale getirdim. Brekta ayin yaparken ona tekme atmak istemiştim."

Elleri ceplerinden çıktı. "Karnına gelmesinden korkmadın mı?"

Bir an da bu soruyu kendime sorarken buldum. Büyücünün elindeki tası devirirken, kaynar sıvının karnıma gelecek olma olasılığını düşünmüş müydüm? Hayır, bunu ne hesaba katmış ne de umursamıştım. Koruyucu bir anne güdüsü taşımıyordum ve bu yüzden suçlu hissetmeyecektim.

"Konu bu değil. Alzer'e yalan söyledim. Bacağımın acıdığı falan yoktu. Onu kandırdım ve kasten buraya soktum. Elini tutarken aklımdan geçen tek şey ondan yardım istemekti." Böylesine ustaca bir yalan için kendimi tebrik etmeliydim. "Ama istemediğim ot yine dibimde bitti."

"Burada da rahat durmayacaksın." Bunu benden çok kendine söyler gibiydi. "Durmayacaksın."

Kollarımı çözüp ona dönerken, gözlerimdeki kararlı ifadeyi görmesini istedim. "Aynen öyle, adam. Durmayacağım." Bakışlarım istemsizce üzerine kaydı. Kaşe montunun omuzlarındaki kar taneleri sırasıyla erirken, kaşkolunda kan damlaları vardı. Kaynağını anlamak için dikkatle baktığımda, burnunun kıyısındaki kurumuş kanı gördüm. Bakışlarımı takip ederek elini burnuna götürdü, kan parmağına bulaştı ama o bunu umursamadı.

"Şimdi aç kulağını beni dinle. Bir sonraki mahkemede ne söylüyorsam altına imzanı atacaksın."

"Ölsem de böyle bir şey yapmam!" dedim yumruğumu sıkarak. "Rüyanda bile göremezsin."

"Yapmaz mısın? Brekta'nın yer altı mahzenine yeniden girecek olsan bile mi?"

Orada geçirdiğim dakikaları düşününce tüylerim dikeldi. Kabustan farksızdı. Sessiz ayinler düşüncelerimden, amacımdan ve taakatimden çalmıştı. Aylarca zindanda kalsam o mahzende geçirdiğim bir gün kadar yıpranmazdım.

"Yapmam." Sesim titremedi bile. Tek adımla aramızdaki mesafeyi sıfıra indiren bendim. Göğsünün sıcaklığını göğsümde hissedebileceğim kadar yakındık. Bu kez başımı kaldırmadan gözlerimi gözlerine diktim. "Sen o kürsüye çıkıp yalanlarını söylerken, ben kimsenin bana inanmayacağını bile bile gerçekleri haykıracağım. Sesim kısılana kadar, kendimden geçene kadar haykıracağım. Ve biliyor musun? Siz bir gün yalan söylemekten yorulacaksınız ama ben gerçeği söylemekten asla vazgeçmeyeceğim!"

Hafif şiş olan göz kapakları, kaşlarını indirmesiyle tamamen kayboldu. Kirli sakallarının gerildiğini, dudaklarının düz bir çizgi halini aldığını gördüm. Ona itaat etmediğim için öfkelenmiş olmalıydı.

"Aptalsın." dedi geri çekilirken. Ve adımları ağır ağır uzaklaştı. "Sen küçük bir aptalsın."

*

Kara Kule şatosundaki üçüncü günü geri bırakmıştım. Hava kararıncaya dek eğitim odasında kalmaya devam ediyordum. Gençlerden her biri hünerli ve sıcak kanlıydı. Onlarla buradaki hayatlarını konuşmak, yaşadığım kabustan bir nebze sıyrılmama vesile oluyordu. Onlar birbirine sonsuz ve sahici bir aşkla bağlı olan anne babaların çocuklarıydı. Bununla övünmeleri garip karşılamıyordum, sayıları hayli azdı. Günde üç kez kurulan yemek masaları gösterişli ve bol çeşitliydi. Buraya geldiğimden beri ilk kez düzenli bir şekilde beslenme imkanı bulmuştum ama ani bir şekilde başlayan mide bulantılarım yüzünden çorbamı bile bitiremeden misafir olduğum masadan kalkıyordum.

Mantığım bana o bulantıların sebebini açıklıyordu ama ne kabul etmek ne de üstünde durmak istemiyordum. Her seferinde kendime söylediğim şey şuydu; önce buradan kurtul. Sonrasını... sonra düşünürsün."

"Yemek hazır! Kurt gibi acıktım." Delda karnını ovuşturduktan sonra avucunu kaynayan kazana uzattı, sihirli sözcükleri fısıldadı. Kazandan taşan dumanlar harlayarak yok olurken, genç kız işaret parmaklarını zaferle kaldırdı. "Bu işte en iyisi benim. Öyle değil mi Roz."

Roz. Adım onlara uzun geldiği için bana günlerdi bu şekilde hitap ediyorlardı.

Delda'ya cevap vermeden önce üzerlerinde aynı lacivert önlüklerden bulunan Dian, Feldi, Duar, Mei ve Fielda'ya baktım. Hepsi ağzımdan çıkacak yanıtı bekliyordu.

"Bence hepiniz çok başarılısınız!" dedim, hepsini hayal kırıklığına uğratarak. "Bir isim vermemin imkanı yok."

Delda, kendisi dışındaki tek kız öğrenci olan kızıl saçlı Fielda'ya yandan bir bakış attı. "Gözlerini bir an için üzerinden çekseydi bence doğruyu söyleyebilirdin. Neyse, akşam yemeği vakti geldi."

Ayağa kalktığımda yakışıklı Dian bana bakıp güldü. "Her öğün yalnızca bir tabak çorba için masaya kadar yürümene değiyor mu Roz?"

Bilmiyorum anlamında ellerimi iki yana açtım. "Neyse ki hayatta kalacak kadar yiyebiliyorum." Neyse ki!

Gençler her seferinde müthiş bir iştahla yemeğe başlıyorlardı ve bu tutumlarındaki istikrar yemeğin son anına dek sürüyordu. Gözlemlediğim bir diğer şey ise, gün içinde birer birer üç büyüklerin yanına çağrıldıkları idi. Delda'dan öğrendiğim kadarıyla üç büyüklerden farklı yeteneklerine özel yeni büyüler öğreniyorlardı. Geriye eğitim odasında öğrendiklerini pekiştirmek kalıyordu. Söylediklerine göre önceleri ihtiyarlar bizzat eğitim odasına gelerek onlara eğitim veriyormuş. Bu durumun ben gelince değişmesinin sebebini merak etmiyordum. Üç gün içinde defalarca ihtiyarlarla konuşmak istemiş ve her birinde de reddedilmiştim. Cevap tam da buradaydı.

"Sizi görmek isteyen birileri var, bayan Rozelin."

Taşlı, büyük avizenin altındaki yemek masasından kalkıp hizmetli kadına döndüm. "Kim?"

"Bayan Perla ve bayan Mirel."

Onları gerçekte görmek isteyip istemediğimi bilmiyordum ama bildiğim bir şey vardı; kaçması, gizlenmesi gereken ben değildim.

"Neredeler?"

"Misafir kabulü kapalı olduğundan dolayı onları girişte bekletiyorum."

"Pekala," Hizmetli kadının yanından geçtiğim an bana yeniden seslendi. Ona döndüğümde, yüzünde daimi olan gülümsemesi yoktu. "Efendim, dışarıda çok fazla muhafız var. Zarar görmenizi istemem." Başını önüne eğdi ve yanımda ayrıldı.

Ne demek istediği açıktı. Kaçma, diyordu. Aldığı emir doğrultusunda kaçarsam bana zarar vermekten çekinmeyeceklerini bildirmişti. Üzerinde düşünmedim. Kaçma niyetim yoktu, henüz.

Geniş girişte bekleyen Perla beni gördüğünde heyecanlanırken, Mirel bir heykel gibi hareketsizce dikilmeye devam etti. Yüzümde bomboş bir ifadeyle yanlarına yürüdüm ve belli bir mesafe bırakarak durdum.

"Neden buradasınız?"

Perla'nın heyecanı ağzı açılmış bir balon gibi duvardan duvara vurarak azaldı. Yeşil gözlerini bir an için yere eğip, derin bir nefes aldıktan sonra yeniden bana baktı.

"Nasıl olduğunu görmek istedim."

Ellerim belimde birleşirken, ağırlığımı sol ayağıma verdim. "Ya sen, Mirel? Sen de mi beni merak ettin?"

Mirel simsiyahtı, çoğunlukla olduğu gibi. Dalgalı turuncu tutamları tutturulduğu ince lastikten fırlamak için fırsat kolluyordu. Duvarlarda dolaşan gözleri adını söyledikten bir süre sonra beni bulduğunda, rahatsız bir nefes verdi.

"Evet."

Evet. Neyin cevabıydı bu? Mirel, beni gerçekten merak mı etmişti?

Perla bir adım yana kayarak dirseğiyle Mirel'i dürttü. "Hadi," diye fısıldadı sabırsızca. "Çok vaktimiz yok."

Mirel, onu hiç görmediğim kadar sessiz görünüyordu. Bir açılıp bir kapanan dudakları söylenilmemiş kelimelerine ızdırap olurken, tekrar sordum.

"Neden buradasınız?"

İkisi de sessizliklerini korudu. Bunu daha fazla sürdürmeyecektim. Arkamı döndüm ve eğitim odasına doğru yürüdüm.

"Özür dilerim!"

Adımlarıma son veren duyduğum iki kelime değil, o iki kelimenin kim tarafından söylendiğiydi. Omzumun üzerinden Mirel'e baktım. Kıpkırmızı kesilmişti.

"Ne?"

"Özür dilerim." dedi, bu kez daha güçlü bir sesle. "Senin için ne kadar önemli bilmem ama bilmeni istiyorum, sana kötü davrandığım için üzgünüm."

Tamamen onlara döndüm ve yavaşça ilerledim. Mirel gibi bir kadının benden özür diliyor oluşu tamamıyla trajikomikti.

"Seni buraya o mu gönderdi, yabancı? Mahkemede istediklerini söylemem için yeni stratejisi bu mu? Malum, beni elde etmek için sizi kullanmayı sever."

Mirel'in omuzları görünmez bir ağırlığın altında eziliyormuş gibi çöküktü. Onu tanımasam, beni kandırdırmasını, ezmesini, ve oyuna getirmesini sineye çekebilirdim.

"Hayır. Ne lider ne bir başkası, beni buraya sürükleyen vicdanımdı. Eğer Perla, bir an için kendimi senin yerine koymamı söylemeseydi, şu an burada olmazdım."

İnsanlara karşı inancı kırılmış, zorlu hayat tecrübesi olan, onlarca kez düşüp kalkmış biri değildim. Kimseye inanmamak için kalbimin

kapılarına kilit vurmuş da değildim. Ancak burada geçirdiğim kısacık zaman bana uzatılan her eli tutmamam gerektiğini öğretmişti ve öğretirken, şimdi karşımda benden özür dileyen kadını kullanmıştı.

"Buradan bana inandığın anlamını mı çıkarmalıyım?"

Katı ifadesini yerine konumlandırdı. "Şüphe duyduğum anlamını çıkarmalısın. Küçük de olsa bir ihtimal doğruyu söylüyor olabilirsin ve ben o ihtimal için senden özür diledim."

"Şüphe duyduğun için özür diliyorsun. Gerçeği söylediğimden emin olduğunda ne yapacaksın?"

Siyah botları parlak zeminde ilerleyerek yanımda bitti. Dudaklarını kulağıma uzatırken, yoğun pudra kokusu burnuma doldu. "O zaman beni cezalandırmana izin veririm."

Yakınlığımızı koruyarak "Ne hissettin?" diye sordum. "Kendini kısacık bir an benim yerime koyduğunda, hissettiğin neydi?"

Parmaklarının avucuna kapandığını gördüm. Nefesi daha hararetli bir hal aldı. Saçları yüzüme temas ediyordu ve o hiç kıpırdamıyordu.

"Çaresizlik, öfke."

Gülümsemem histerikti. "Evet, o iki duygu bir süredir beni birbirlerine şutlayıp duruyorlar. Ve biliyor musun Mirel, patlamak üzereyim."

Başını çevirdiğinde, mavi gözlerindeki ifade dehşetle dalgalanıyordu. "Kimpras da doğdum ve burada büyüdüm. Tekdüze kuralların dışına çıkıldığını hiç görmedim. Sana çok acımasızca davrandığımı biliyorum ama..."

"Ama hala şüphe duyuyorsun." Her bir kelimenin üzerine yaptığım vurgu durgunluğumun yine elimden kayıp gideceğine işaret ediyordu. "Daha ne olması gerekiyor? Boğazım acıyana kadar size gerçeği anlattım. Bana inanmıyorsunuz, ya Temur'un büyücüsünün söyledikleri!"

"Kendin söylüyorsun, o Temur itinin büyücüsüydü."

"Ama onu Temur öldürdü!"

Başını sallayarak geri çekildi. "Hizmetkarlar yeri geldiğinde liderleri için ölüme giderler, buna defalarca şahit oldum."

"Yeter." Elimi açtım, kapattım, açtım, kapattım. "Sana birşey söyleyeyim mi? İğne ucu kadar şüphen için vicdanını rahatlatmana izin vermeyeceğim. Bir sonraki muhakemede çıkıp liderin için yalancı şahitlik yapacaksın. Bana yapamayacağını söyleyebilir misin?" Hiç sesi

çıkmadı. Karşımdaki Biran, Temur ya da başka biri olsa saldırmak isteyebilirdim ama karşımdaki benim gibi bir kadındı ve sadece ağlamak istiyordum. "Hemcinsim olduğun için utanç duyuyorum." Bakışları büyürken, dudakları aralandı. Başka zaman olsa benimle kıyasıya kavga edeceğini biliyordum ama şimdi sadece susuyordu. "Gidin buradan. Bir sonraki gelişininizi sebebi ben olmak istemiyorum."

Saniyeler için lavaboya ulaştım. Dolan gözlerime avuçlarımı bastırıp bir süre öylece bekledim. Kabul etmek zorundaydım, kimse benim tarafımda değildi. Tek başımaydım. Herkes çıkarları doğrultusunda hareket edecekti ve bunu yaparken kimsenin gözü beni görmeyecekti. Başımı eğdim, yüzüme defalarca su çarptım. Islak ellerimi saçlarımdan geçirirken, kendime acımanın beni kurtaramayacağını biliyordum. Koşar adımlarla yeniden girişe ulaştım. Merdivenleri hedef almıştım ancak karşımda görevli kadını bulmam uzun sürmedi.

"İzinsiz çıkamazsınız, bayan Rozelin. Bunu size defalarca söyledim."

"Ben de defalarca izin aldım!" diye bağırdım. "Her defasında reddedildi! Çekil karşımdan, onlarla konuşacağım."

Kadın çaresizce sallandı. "Efendim, ben çekilsem bile üç büyüklere ulaşmanız için aşmanız gereken onlarca muhafız var. Ulu üç büyükler istemeden onlara ulaşmanız imkansız."

İşaret parmağımı yukarı kaldırıp sesimi herkese duyurmak istercesine daha fazla bağırdım. "Üç büyükleri göreceğim! Sadece konuşmak istiyorum! Bunun nesi aykırı!"

Kadın geri çekilirken, "Peki." dedi. "Sizin için bir kez daha icazet isteğim. Bekleyin ve lütfen bağırmayın."

Hizmetli kadın merdivenleri çıkarak gözden kaybolduğunda, üç gün içinde bu anı çok fazla yaşadığımı düşündüm. Bu devasa, gösterişli ve bomboş şatonun içinde avazım çıktığı kadar bağırıp kimse tarafından ciddiye alınmamayı artık yadırgamıyordum. Tek muhatabım yüksek duvarlar, parlak şamdanlar ve kalın kolonlardı.

Çok geçmeden kadın geri döndü ve beklemediğim bir haber getirdi. "Üç büyükler sizi bekliyor, efendim."

Kabul edilmenin şaşkınlığını yaşasam da, bacaklarımı kıvrımlı merdivenleri çıkarken buldum. Kadının söylediği gibi, muhafızlar her yerdeydi. Birçok oda barındıran kırmızı bir koridora yönlendirildim ancak o odalardan hiç birine girmedim. Koridorun sonuna

ulaştığımda, beni yemyeşil bir kış bahçesi karşıladı. Üç tarafı cam olan bahçe yine cam bir masaya ev sahipliği yapıyordu. Tavan kahverengi çiçekli sarmaşıklarla, kuş yuvasına benzeyen otantik çanlarla bezeliyken, iri, beyaz mumlar belli aralıklarla köşelere sıralandırılmıştı. Üç metreyi aşkın ihtiyardan biri toprakta yetişen rengarenk çiçeklerin başındaydı. Elinin altında küçük bir çocuk varmışcasına özenle ilgilendiğini gördüm. Diğer ikisi masanın her iki ucunda karşılıklı oturmuş, fincanlarındaki sarı renkli içeceği yudumluyorlardı. Farkıma varmaları için içeri doğru yürüdüm, belli bir noktada duraksadım.

"Merhaba, Rozelin." Sol uçtaki ihtiyar fincanını masaya bırakıp arkasına yaslandı. "Umarım iyi ağırlandığını düşünüyorsundur."

Üzerimdeki düz, siyah elbisenin kumaşını avucumun arasına aldım. Sükunetimi muhakkak korumalıydım. "Misafirler ağırlanır, ben misafir değilim. Zaten konumuz da bu değil."

Çiçeklerle uğraşan ihtiyar hafifçe döndü. "Neden geldiğini tahmin etmek güç değil evlat. Bu konuşmayı yapmak için günlerdir uğraşıyorsun. Şahsım adına azmine hayran kaldığımı söyleyebilirim."

"Beni dinleyecek misiniz?"

"Aslına bakarsan seni buraya dinlemek için değil, bir haber vermek için çağırdık."

Masaya temas edene kadar yürüdüm. "Ama ben dinlenilmek istediğim için buradayım."

"Sence burası bir mahkeme alanına benziyor mu? diye sordu masanın ucundaki beyaz saçlı adam.

"Hayır ama-"

"Yarın gece muhakeme tarihini ilan edeceğiz. Yapacağın konuşmayı oraya sakla, Rozelin."

Bozulmuşlukla duruşumu dikleştirdim. "O halde neden buradayım?"

Çiçeklerin yanından ayrılan ihtiyar yaklaştı, eğildi ve uzun, yaşlı parmaklarını masaya bastırdı. "Bebeğin babasının liderlerden hangisi olduğu konusunda henüz bir sonuca varamadık. Nitekim bir lider veliahtı annesisin. Lakin bu vaziyet olması gerektiği üzere ne ilan edilmiş ne de ünvanını almışsın."

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum."

Garip bir şey söyleyen kendileri değil de benmişim gibi birbirlerine baktılar.

"Ülkemize yeni bir can bağışlanacağı ilan edilecek ve hayırlı bir evlat olması için ritüel gerçekleştirilecek." diye devam etti aynı ihtiyar. "Üstelik sıradan bir bebek değil, gelecekte bölgelerden birine liderlik edecek bir evlat bağışlayacaksın. Bu yüzden tüm lider annelerine verilmiş ünvanı alma sırası sende."

"Ü- ünvan mı?"

"Alacağın ünvan," İhtiyarın tok sesi kış bahçesine yayıldı. "Gece kraliçesi."

Duyduklarımı hazmetmek zaman aldı. Yeniden konuşmaya niyetlendiğimde, onlara bunun ne anlama geldiğini sormak istedim ama içlerinden biri benden önce davrandı.

"Eğitim odasına geri dönmelisin, Rozelin. Eğitim süresi dolmak üzere, kapanış için seni bekliyor olmalılar."

Gitmem gerekiyordu ama olduğum yerde durmaya devam ettim. Belki de içten içe hala konuşabilmek için bir şansımın olduğunu düşünüyordum.

"Rozelin Demork, şayet tören alanında bir taşkınlık gerçekleştirecek olursan, muhakemede yalnızca susma hakkın olacak."

Verdikleri gözdağı beni gerçek anlamda korkuttu. Konuşmak. Yapabildiğim tek şey buyken kaybetmem söz konusu bile olamazdı. Arkamı döndüm ve çıkışa yürüdüm. Ancak gitmeden önce benim de söyleyecek bir şeyim vardı.

"Rozelin Demork, değil. Rozelin Demir, efendim. Ve törende hiçbir sorun çıkarmayacağımdan emin olabilirsiniz."

***

Girişin bir kat altındaki üç odadan birinde kalıyordum. Yer altında olmama rağmen girişe çıkan merdivenlerin hem başında hem de sonunda ikişer muhafız dikilmişti. Siyah giyimli ve sırtlarında ilkel tüfekler taşıyan muhafızların birer heykelden farkı yoktu. Onlara birkaç kez soru sormayı denemiştim ama değil cevap vermek, yüzüme bile bakmamışlardı. Yatak, dolap, tek kişilik yemek masası ve yuvarlak bir avizenin olduğu odadan gençlerin geliş vaktiyle birlikte çıktım. Kış bahçesinden ayrıldığımda kendimi berbat hissediyordum. Bu yüzden eğitim odasındaki kapanışa katılmak yerine direkt olarak odaya gelmiş ama bir saat bile uyuyamamıştım.

Eğitim odasına girer girmez yaramaz Duar beni yeni bir espriyle karşıladı. "Dün yine şatonun duvarlarını sesinle ağlatmışsın Roz." Mei uyarmak maksadıyla Duar'ın kolunu sıktı ve bana gülümsedi. O, uslu ve sessiz bir çocuktu. "Günaydın Roz, dün kapanışta seni göremeyince senin için endişelendik."

"Günaydın." dedim Delda'nın yanına ilerlerken. "Kendimi iyi hissetmiyordum. Odaya dönmek istedim."

Delda elini çukurlaştığını tahmin ettiğim göz altıma uzattı. "Ama uykusuz görünüyorsun."

"Uykuyu tutturamadım." Sesimi alçaltarak Delda'ya sokuldum. "Delda, sana bir şey sorabilir miyim?"

Bakışlarını anında kaçırdı. "Büyülerle ilgili mi? Elbette sorabilirsin."

Benimle ilgili önceden uyarıldıklarını bildiğim için onu zor durumda bırakmak istemiyordum. Keza o da büyüler dışındaki her konudan kaçıyordu.

"İstersen cevap verme." diye söze girdim. Yine de aklımı saatlerdir işgal eden soruyu sormak zorundaydım. "Gece Kraliçesi ne demek?"

Kırmızı yapraklı kurutulmuş otu ufalarken, konuşmaya yeltenmedi. Sanırım bir cevap alamayacaktım ve bunun için ona asla kızmıyordum. Uzaklaşıp kazanımın başına geçtiğim an Delda başını önünden kaldırmadan konuştu.

"Liderl annelerine verilen ünvan bu."

Hevesle yüzüne baktım. "Bu kadarını biliyorum."

Meraklı Fielda ve erkek öğrencileri süzdü. Bizimle ilgilenmediklerine kanaat getirdikten sonra bu kez o bana yanaştı. "Gece Kraliçeleri efsunlu kolyelerini taktıktan sonra bazı güçlere sahip olurlar."

"Nasıl güçler?"

"Bilmiyorum. Annemin söylediğine göre yalnızca karanlık çöktüğünde güçlerini kullanabiliyorlarmış. Kulağa çok hoş gelmiyor mu?"

Eğer o güçler buradan çıkmama yardımcı olacaksa, gerçekten kulağa hoş geliyordu. Hem de fazlasıyla!"

"Bu konu hakkında başka bir şey biliyor musun, Delda?"

Mahcup bir edayla başını eğdi. "Üzgünüm."

Üzerindeki gerginliği atabilmesi için konuyu değiştirmeye karar verdim. Ama önce bana ait olan kazana elimi uzattım, gözlerimi

kapattım ve sözcükleri fısıldadım. "Lefuza İnkodane!" Parmaklarımı şıklattım ve kaynamaya başlayan kazandan dumanlar taşmadan geri çekilmeyi başarabildim.

"Artık kendini yakmıyorsun." diye güldü Delda.

"Evet, bu konuda senin yarın kadar iyi sayılabilirim. Daha önce bir köyde yaşadığınızdan bahsetmiştin, eğer bu da yasak değilse bana köyünüzü anlatabilir misin biraz?"

"Hayır," dedi gülümsemeye devam ederek. "Yasak değil. Elbette anlatırım." Kazanının etrafındaki siyah mumları yaktıktan sonra sabunları eritmeye koyuldu. Her ne yapıyorsa henüz öğrenecek seviyeye gelmemiştim. "Molekon köyünde yaşıyoruz. Keşke sana orayı göstermenin imkanı olabilseydi. Eminim ki çok severdin. Evlerimizi koca birer mantara benziyor. Uzun ve yemyeşil bir deremiz var. Biliyor musun Roz, tulumbamız bile var."

"Vay canına!" Delda'nın anlattıkları merak uyandırıcıydı. "Görmeyi isterdim."

"Özel bir köy ve az sayıda ev var. Ailelerimiz özel insanlar olduğu için orada yaşayabiliyoruz." diye böbürlendi.

"Öyle güzel bir köyde hiç boş ev olmamalı."

"Liderimizin evi yıllardır bomboş." Cümlesini bitirdiği an yanlış bir şey söylemiş gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

Biran bir zamanlar köyde mi yaşıyordu? İşte bu fazlasıyla şaşırtıcıydı. "Bir şey mi oldu?"

"Sana liderlerden bahsetmem yasaktı." dedi üzüntüyle. "Afedersin."

"Affetmem gereken bir durum yok. Bana istediğini anlatabilirsin. Oldum olası ketum biriyimdir." dememe rağmen bu konuyu kapattı ve öğrenmem gereken bir sonraki büyüyü anlatmaya başladı.

Hava alacakaranlığa çalarken, daha önce görmediğim iki kadın hizmetli beni almak için eğitim odasına geldiler. Nedenini biliyordum. Hiçbir şey söylemeseler de gençler de biliyordu.

Çıkmak üzereyken Delda elimi tutup, "İyi şanslar." dedi.

Gerisini Fielda getirdi. "Akşam orada olacağız."

Hep bir ağızdan bana "İyi şanslar." diledikten sonra yanlarından ayrıldım ve iki kadının aşağı inen adımlarını takip ettim.

Benim için uygun görülen kostüm boyundan aşağısı tamamıyla kapalı olan siyah bir gelinliğe benziyordu. Yalnız yıkanmak için tartışmak zorunda kaldığım uzun bir banyonun ardındından siyah

külotumla kadınların karşısında duruyordum. Biri bacaklarıma siyah bir külotlu çorap geçirdi. Diğeri külotlu çorabın üzerine kabarık bir tartlatan çekti. Akabinde siyah elbiseyi üzerime giydirerek eteklerini tarlatanın üzerinde açtılar. Üst kısmı arkası bağcıklı bir korseydi. Nefes almamı zorlaştıracak kadar sıktıklarında onları ikaz ettim ancak saygılı davranışlarına rağmen beni dinlediklerinden emin değildim. İçimde sütyen olmadığı için göğüs kısmı dümdüz duruyordu. Oldum olası zayıf bir kızdım ama buraya geldiğimden beri iyiden iyiye çelimsizleşmiştim.

Saçlarım geldiğimden beri ilk kez hiç düğüm kalmayacak şekilde taranmıştı ve bunun için tam yirmi dakika uğraşılmıştı. Sıkı bir balerin topuzu yapıldıktan sonra etrafına siyah, tamamı dantel bir kumaş kaplandı. Cildimi yalnızca hoş kokulu bir yağ ile ovduktan sonra doğal bir şekilde bıraktılar. Son olarak yumurta topuklu siyah bir ayakkabı ayağıma geçirdikten sonra hazırdım.

"Bağcıkları biraz gevşetir misiniz?" Elimi bulanmaya başlayan mideme götürdüm, kesinlikle karnıma değil. "Nefes almakta zorlanıyorum."

"Birazdan alışacaksınız, efendim. Şimdi lütfen bizi takip edin, size kapıya kadar eşlik edeceğiz."

"Kapı mı? Tören burada gerçekleşmeyecek mi?"

Kadın bir süre düşündükten sonra cevaplamaya uygun gördü. "Bayan Rozelin, normalde bebek hangi bölgenin liderine aitse tören o bölgede yapılırdı."

Nedenini bilmediğim bir şekilde bu cümleye alındığımı fark ettim. Sadece alınmak da değil, rahatsız olmuş ve utanmıştım.

Kadın fark etmiş olacak ki, "Lavangos eyaletinde yapılacak." dedi. "Üç büyükler bu şekilde uygun gördü."

"Davetli listesi belli mi?"

Ne sormak istediğimi anlayacak kadar zeki bir kadına benziyordu. Öyle de oldu. "Liderlerin gelmesi yasak, efendim. Yalnızca üç büyükler, büyücüler ve Lovangos halkı olacak."

Arkasında yolculuk ettiğim büyük arabanın camından, Lavagos'un yalnızca şatolara ev sahipliği yapan yemyeşil bir eyalet olduğunu gördüm. Her şatonun önünde birçok muhafız ve parlak tüylü atlar vardı. Geniş sokakları tertemizdi, gece olmasına rağmen aydınlıktı.

Gerçekliğine inanılması güç, tıpkı bir masal kentine benziyordu. Birçok şatoyu geriden bıraktığımızda, en büyüğü karşımızda duruyordu. En az kara Kara Kule şatosu kadar görkemli, büyük ve göz alıcıydı. Ancak Kara Kule şatosunun aksine burası bembeyazdı ve birçok sivri kulesi vardı. Bizim için açılan çift kanatlı kapısından geçtik. Geniş bahçe kalabalık görünmüyordu. İki muhafızın gözetiminde arabadan indirildikten sonra şatonun basamakları çıktım. Biraz sonra duvarları huzurlu bir maviye boyalı, içinde prens ve prenseslerin dans ettiği bambaşka bir dünyaya adım attım.

Baş köşede üç büyüklerin ve büyücülerin oturduğu gösterişli tahtlar vardı. Sağ tarafa ise daha önce hiç görmediğim enstrümanlar çalan geniş bir orkestra yer alıyordu. Bazı insanların yüzünde kuş tüyü yarım maskeler vardı. Kabarık etekli kadınlar uzun ceketli adamların kollarında zarifçe süzülürken, çalan dingin müzik bir anda kesildi ve tüm gözler olduğum yöne çevrildi.

Ne yapacağımı bilemez halde olduğum yerde kala kalırken, bir elin bana uzandığını gördüm.

"Hoşgeldiniz, bayan Rozelin." Önümdeki üç basamağın altında olmasına rağmen benimle aynı boyda kalan esmer adama baktım. Elini uzatmıştı. Kahverengi gözleri beyaz ışığın altında parlarken, dudaklarında mükemmel bir ev sahibi gülümsemesi vardı. "Ben Lavangos lordu Steven Alte. Sizi burada ağırlamaktan şeref duydum."

Elimi uzattım. "Aa, teşekkür ederim. Adımı zaten biliyorsunuz."

"Sizden önce namınız geldi. Doğrusu böyle bir törenin şatomda gerçekleşeceğini bilmek beni heyecanlandırdı."

Üzgünüm lord Steven, ne yazık ki senin kadar heyecanlı değilim.

Genç adam elimin üzerine küçük bir öpücük bıraktı. "Sizi kız kardeşim ile tanıştırmama izin verin." Bebek mavisi balo elbisesinin içindeki genç kızın yanına çekti. "Leydi Diana."

Genç kız kocaman bir gülümseme eşliğinde elini uzattı. "Hoşgeldiniz."

Gerginliğim yüzünden gülümsemiyor olsam da elini sıktım. "Teşekkür ederim."

"Hazır mısınız?" diye sordu sarı lüleleri yüzüne dökülen Diana. "Bu tören ilk kez şatomuzda gerçekleşecek, heyecanlıyım."

Yavaşça başımı sallayıp ilk basamağı indim. Bu sırada tüm ışıklar söndü ve üç büyücü yakılan meşaleleri alarak ayağa kalktı. Karanlığa

yayılan turuncu ışıkta saten kumaşla kaplanmış beyaz bir taht salonun ortasına getirildi. Dizlerimin titrediğini hissettim. Bu heyecan mıydı yoksa korku mu? Parlayan gözlerin arasında Delda'nınkileri fark ettim. Sonra Fielda, Duar ve diğerlerinin... Gençler ve üç büyükler dışında tanıdık bir sima yoktu.

Tahta oturdum, etrafımdaki maskeli üç büyücüye baktım. Suratlarını göremesem de içlerinden birinin Brekta olduğunu bilmek bana iyi gelmemişti. O donuk ifadesiyle bana gülümsediğinde başımı çevirdim. Büyücüler etrafımda dönmeye başlarken, ağır ağır yükselen ritimli ses bir tulumdan çıkıyordu. Büyücüler tuluma bilmediğim bir lisana ait sözlerle eşlik etmeye başladılar, diğerleri ise etrafımızda geniş bir halka oluşturdular. Bu dakikalarca sürdü.

Ve sonunda müzik sustu. Büyücülerden erkek olanı meşalesini kaldırdığı an halkayı oluşturan insanlardan her biri diz çöktü.

"Ulu güçler ve üç büyükler adına! Ülkemiz Safornikon'a bağışlanan yeni can için sonsuz minnet duyuyoruz."

Tüm kalabalık aynı sözleri tekrarladığında, tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Soğuyan avuçlarımı elbisemin eteklerine sürterken, bu anın bir an önce bitmesini istiyordum.

"Bebeğimizin ülkemize ve bölgesine hayırlı bir evlat olmasını diliyoruz."

Tekrar edildi.

"Geleceğin veliahtı olan bu bebek akıbetimizin sahibidir."

Tekrar edildi.

"Ulu güçlerin onu kusursuz vasıflarla donatmasını ve bölgesini sadakatle yönetmesini diliyoruz."

Tekrar edildi.

"Onu taşıyan bu kadın, bundan böyle tüm gecelerin elçisi ve tılsımlı kolyenin yegane sahibidir."

Titredim. Geleceğin geceleri koyulaşıp üzerime devrilirken, içimde kaynağını bilmediğim bir zelzele vuku buldu.

"Onu ünvanı bundan böyle 'Gece Kraliçesi' olarak anılacaktır."

Tekrar edildi.

Gece Kraliçesi.

Umarsızlığıma verilen ünvan buydu.

Erkek büyücü ayağa kalkmamı işaret etti. Kalktım. Gerdanıma bırakılan su damlası biçimindeki kolye büyük, parlak ve siyahtı.

Alana derin bir sessizlik çökerken, büyücüler aynı anda duaya benzeyen sözcükleri üzerime okudular.

Işıklar yandı. Herkes yerine geçerken, tahtlara yakın olan misafir koltuklarından birine yönlendirildim. Dans müziği yeniden kulakları doldurmaya başladığında, pist dans eden insanlarla doldu. Maskelerin altında genişleyen gülümsemeleri görebiliyordum. Bir süre sonra Lavangos lordu Steven yeniden yanıma geldi ve bu gece ikinci kez uzattığı eliyle beni dansa kaldırmak istediğini anladım. Üç büyüklere törende taşkınlık yapmayacağımın sözünü vermiştim. Genç lordun teklifini geri çevirmek taşkınlık sayılır mıydı? Bunu düşünürken Steven elimden tuttu ve beni piste çekti. Ağır başlayan müziğin hareketlenen ritmine öylesine ustalıkla ayak uyduruyordu ki, hiç bilmediğim halde kendimi onun kollarında dans ederken bulmuştum. Hatta bir an bundan zevk alır gibi oldumuştum ki kuvvetle vuran mide bulantısı tüm gün yediğim azıcık yemeğin tadını ağzıma getirdi. Bunu lord Steven'a nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Dans tüm hızıyla devam ediyordu ve insanların gözlerini üzerimizde hissedebiliyordum. Ancak bir çift göz özellikle bizim üzerimizdeydi. Maskeli ve yapılı bir adam. Steven'in kollarında dönüp dururken onu bir görüp bir kaybediyordum. Çok geçmeden dans pisti insanların her hareketinde birbirine çarpacağı kadar dolup taştı.

"İyi misiniz?" Lord Steven dudaklarını kulağıma yanaştırıp duyabilmem için bağırdı.

Öğürmek üzereydim. "Midem, çok bulanıyor." diye bağırdım aynı şekilde.

Durdu. "Ah, o halde yerinize geçin. Size midenize iyi gelecek bir şeyler getirmelerini söyleyeceğim."

Bir baş hareketiyle ona teşekkür ettikten sonra yanımda ayrıldı. Kalabalığı yarıp yerimi bulmaya çalışırken, belim güçlü bir tutuşla sarıldı ve ne olduğunu anlamadan kendimi bir adamın kollarında, yeniden dans pistinin ortasında buldum.

Etrafımda döndüm. Kollarında döndüm. Hızlandı ve yavaşladı. Oldukça uzundu. Başında şapka ve yüzünde siyah bir maske vardı. Yalnızca siyah kirli sakallarını görebiliyordum. Buradaki tüm erkeklerde olduğu gibi arkası üçgen uzanan uzun ceketi, dar pantolonu

ve kovboy çizmeleri vardı. Beni sertçe tutup kendine yasladığında kusmama ramak kalmıştı.

"Sen kim-"

Şapkasından sarkan siyah, kalın bukleleri fark ettim. Sonra iri bedeninden süzülen mistik amber kokusunu...

"Biran!"

Çerçevesi kıvrımlı dudakları kıvrıldı.

"Benim, Gece Kraliçesi."

Onu itmeye çalıştım ama öyle beni öyle kuvvetli bir tutuşla sarmıştı ki mümkün olmadı. "Hemen bırak beni!"

Beni yeniden etrafında döndürüp kendine çekti ve parmaklarını sırtımda açtı. Elleri öyle büyüktü ki tüm sırtımı kapladığını hissetmiştim. "Neden? Dans etmekten hoşlanmıyor musun?"

"Hoşlanmıyorum!" diye bağırdım, adımlarım adımlarına zorunlu olarak eşlik ederken.

"Az önce öyle görünmüyordun."

Bizi izleyen oydu. Törenin başından beri buradaydı ve benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu.

"Bırak! yoksa-"

"Yoksa?"

"Bağırırım!"

Bizi kendi etrafımızda döndürdükten sonra dudaklarını kulağıma yasladı. Bu yaptığı tüm organlarıma buzdan iğnelerin batıp çıkmasına sebep oldu. "Zaten bağırıyorsun."

Adımlarımı olduğu yerde tutmaya zorladığım an beni kaldırıp tüm ağırlığımı aldı ve dans etmeye o şekilde devam etti. Bu onun için öyle kolay olmuştu dışarıdan bakıldığında ahenkle dans eden bir çift gibi görünüyor olabilirdik. Havada kalan adımlarım kendine bir yer bulmaya çalışırken, ayaklarına bastım.

"Midem bulanıyor. Dur! Yoksa üzerine kusacağım."

Daha hızlı döndü. Tanrım! Midem kelimenin tam anlamıyla çalkalanıyordu.

"Diğer tehdidin daha korkutucuydu." dedi alayla. "Müzik birazdan bitecek. Sana söylemem gerekenler var."

Avucunun içinde kaybolan parmaklarımı çekmeye çalıştım. İzin vermedi. İkinci seçenek de fena değildi, tırnaklarımı avucuna batırdım.

Başımı geriye savurup geri çektiğinde bir an için tüm tavan başımın üzerinde dönmeye başladı. "Seni hırçın, yavru kuzu."

"Bırak beni! Bırak, diyorum sana!" Ayaklarının üzerinde tepiniyordum ama bundan da ekilenmiyordu. Taş mıydı bu adam!

"Gecenin sonunda üç büyükler ilan edecek ama sen şimdi benden duyacaksın, muhakeme yarın gerçekleşecek." dedi kusursuz bir ciddiyetle. "Benden yana ol."

"Hayır!" diye bağırdığım an boğazımda havai fişeklerin patladığını hissettim. "Hayır! Hayır."

Sola doğru ritmik hareketlerle ilerledi. Sonra sağa, geriye ve kollarının arasında döndürüp beni yeniden yakaladı. Nerden öğrenmişti böyle dans etmeyi? Kalas herif!

"Eğer yarın benden yana olursan, sana yardım edeceğim."

"Ne!"

"Duydun! Sana Alzer ya da bir başkası yardım edemez. Söylediklerin doğruysa sana yardım edebilecek tek kişi benim."

Hayır. Hayır. Yabancı inanacağım son insan bile değildi. Ona inanmak koca bir aptallık olurdu ve ben aptal bi kadın değildim.

"Sana inanmıyorum!"

Ilık nefesi kulağımın kıvrımından süzüldü. "Başka şansın yok."

"Böyle bir şey yapmazsın. Yapsan bile-"

"Bir karşılığı olur," dedi beni yanıltmayarak. "Evet, karşılıksız yapmayacağım."

Müzik yavaşladığında, onunla birlikte yavaşladım. Parmakları sırtımdan belime kaydı, ılık tütsü kokusu alabildiğim tek kokuydu. "Topraklarımda kal. Evimde kal. Karnında benim çocuğumu taşıdığı söyle." Nefesi boynuma inerken, kollarının arasında kaskatı kesildim. "Rozelin, onlara bana ait olduğunu söyle."

"Neden?"

Tanrım! Tanrım. Sormam gereken bu değildi.

"Aksi takdirde seni bana vermezler."

Ayağımı ayağına vurdum. "Bu kimin umrunda!"

"Kurtulmak istemiyor musun?" diye sordu müzik sonlara yaklaşırken. "İşte, sana o imkanı sunuyorum."

"Ne karşılığında?"

Beni daha fazla kaldırdı. Karnımı karnına bastırdı. "O bebeği doğurup bana vereceksin. Sonra, özgürsün. İstediğin gibi."

Parmaklarım omzundan koluna doğru kaydı. Gösterdiği yol içimde karanlıklaştı. Özgürlüğü mumla ararken, zihnim derin bir kasvetin gölgesinde kaldı.

"Sana kimsenin dokunmadığını söyledin. O halde bebeğin senin için bir anlamı yok. SÖzlerin yavru kuzu, doğru değil miydi?"

"Hepsi doğruydu!" Ayaklarının üzerinde tepinmeye devam ederken, biraz geri çekilmesiyle alınlarımız birbirine dokundu.

"O halde, söylediklerimi yapacak mısın?"

Safir mavisi gözlerini ilk kez bu kadar yakın görüyordum. Nasıl derin, nasıl çıkışsız ve nasıl yorgun baktığını, ilk kez bu kadar yakından görüyordum.

"Ben..."

Ona vermek istediğim cevap dilimin ucundaydı.

Müzik sustu. Her şey sustu.

Cevap vermek için aralanan dudaklarımı öğürmek için kullandım. Beni yere bıraktığı an midemde ne varsa artık lider Biran Nuh'un üzerindeydi!

İg/ DURUMAVİİ_

Gelecek bölümde görüşelim.

14. BÖLÜM: "İtirazlar"

Selam kızıl ülkenin efsane sakinleri!
Oy ve yorum bırakmayı unutmayın olur mu?

Amy Winehouse~ Black To Black
Archive~ Again
Keyifle okuyun.

Kızıl ve kasvetli ülkenin ruhumu sömürüşünü puslu bir camın ardından izliyordum.

İki bölgenin acımasız, kötü ruhlu liderleri tüm uzuvlarıma asılıyordu. Ancak benim için en bitirici darbeyi içimde gizlediğimi artık kendime itiraf etmekten çekinmiyordum.

Görkemli Lavangos şatosunun penceresinden birer karınca kadar küçük görünen insanları izlerken, bunu dün geceden sonra bir kez daha kabul etmiştim.

Dün gece, yabancının üzerine kustuktan hemen sonra...

Müzik susup insanlar etrafımıza toplandığında, yabancının göğsüne isabet eden kusmuk çizmelerinin üzerine damlıyordu. Beni kollarından yavaşça indirmiş ve hiçbir şey olmamış gibi sakin kalmaya devam etmişti. Kimliğini açık etmemek için derhal salonu terk etmesi gerekiyordu ama o beklemediğim bir şekilde yakınındaki görevliye dönerek, "Ona ısırgan çayı götürün, içine bir parça da papatya sapı koyun." diye emretmişti. Ardından da kalabalığın arasına karışarak gözden kaybolmuştu.

Etrafımdakilerin yoğun ilgisiyle birlikte şatonun geniş ve konforlu odalarından birine çıkarılmıştım. Üzerine kustuğum adamın bir lider olduğu kimse tarafından bilinmiyordu. Herkes ülkelerine yeni bir can kazandıracak olan kadının sağlığı için endişelenmişti. Lord Steven ve Leydi Diana'nın ısrarları sonucu geceyi şatoda geçirirken, yatmadan

evvel getirilen ısırgan çayına uzunca bir süre dokunmamıştım. Hiç kuşkusuz içeriğini biliyor olmak beni uzak tutmaya yetmişti ama bir noktadan sonra artık mide bulantım had safhaya ulaştığında, papatya kokan çaydan iki yudum alabilmiştim. Kısa süre içerisinde mide bulantım tamamıyla dinmişti.

Deliksiz uyuduğum uykunun ardından şimdi pencerenin dibinde, uzun süredir yaptığım gibi bir çıkış arıyordum. Lenoran ve Kimpras da bulamadığım çıkış Lavongos eyaletinde olabilirdi. Benim durumumda biri için bu ihtimale tutunmak kaçınılmazdı.

"Günaydın Rozelin."

İsmim seslenilene kadar içeri birini girdiğini fark edememiştim. Kapıya döndüğümde, leydi Diana'nın zarif varlığının odayı doldurduğunu gördüm. Gülümseyerek yaklaştı. Ufak tefek ve sevimli görünüyordu.

"Sana böyle hitap edebilirim, değil mi?"

Gülümsemesine karşılık vermeye çalıştım ama ne kadar başarılı olabildiğimi anlayamadım. "Evet. Günaydın."

"Umarım bugün daha iyisindir."

Başımı salladım. "İyiyim."

Yatağın yanında bulunan beyaz komidinin üzerindeki yarısı içilmiş ısırgan çayına kısa bir bakış attı. "Sanırım iyi geldi."

"Sanırım. Papatyanın kokusu içmemi kolaylaştırdı."

Birkaç adım yaklaşırken, ellerini arkasına alması meraklı görünmesini sağladı. "Şey... Dün geceki adamın kim olduğunu biliyor musun?"

Cevabını bildiği bir soruyu soruyormuş gibiydi. Bunu sezmek gayri ihtiyari gözlerimin kısılmasına sebep oldu.

"Hayır. Bir anda kendimi onunla dans ederken buldum. Birine benzetmiş olmalısın."

Burnunu kaşıdı. "Sanırım."

"Belki kim olduğunu benimle paylaşmak istersin."

Önce tereddüt ettiyse de çok geçmeden beklediğim cevabı verdi. "Kızıl bölge lideri Biran Nuh."

"Onu tanıyor musun?"

Bunu sormam leydiyi garip bir şekilde rahatsız etti. Belki de içine bulunduğum durumdan ötürüydü. Ya da başka bir şey...

"Söyleyeceğin hiçbir şey benim için sorun olmaz." deyişim ona cesaret vermiş olacak ki benimkinden birkaç ton açık olan mavi gözlerini gözlerime sabitledi.

"Hakkında bazı şeyler duydum, tahmin edersin."

"Ederim." dedim, devamını içimden küfürlü sözcüklerle getirerek.

"Bu yüzden sana liderlerden bahsetmemin doğru olmayacağını biliyorum ama sorunu yanıtsız bırakmayacağım. Evet, lider Biran'ı tanıyorum. Dostum Melina onun karısıydı."

Anlattıkları bir anda tüm odağımın üzerinde toplanmasına neden oldu. "Melina mı?"

"Evet. Bilmiyor olamazsın."

Bu konuda ne kadar az şey bildiğimi belli etmek bana istediğimi vermeyecekti. Bilinciyle Melina'yı büyücü Dora'nın andığı gibi andım. "Bilmez miyim? Ah, zavallı Melina..."

Diana'nın gözlerine gerçek bir hüzün oturdu. Tek eliyle yüzünü kapattı ve bir müddet öylece kaldı. Melina'ya her ne olduysa, Diana onu sevdiği için bundan büyük bir üzüntü duyuyor olmalıydı.

"Afedersin. Bunun olduğuna hala inanamıyorum."

"Kim inanabilir ki? Zamanı geri alabilmeyi isterdim." diyerek zekice planımı devam ettirdim ama Diana'nın gerçekten üzgün olduğunu görmek kendimi tebrik etmeme izin vermeyecekti.

Birden elimi tuttu ve bana minnetle baktı. "Ne iyisin. Biliyor musun, bunu ben de çok istedim. Yani... Geriye dönebilmeyi. Eğer öyle bir şansım olsaydı Melina'nın o davete gitmemesi için elimden geleni yapardım."

Hadi Rozelin. Devamını getir. Yarım bırakamazsın. Buraya kadar gelmişken olmaz!

"Bunu yapabilseydin belki de Melina şu anda yanımızda olacaktı." Giderek zihnimi saran merak daha ileri gitmem için gerekli cesareti verdi. "Başına gelenleri hak etmiyordu."

Gözünü kırptığında, bir damla yaş yanağına süzüldü ve ben ilk kez kendimi kötü bir insanmışım gibi hissettim.

"Canını ve doğmak üzere olan bebeğini tek bir okla yitirmeyi hiçbir kadın hak etmez."

İçim, tüm organlarım birbiriyle çarpışmışcasına sarsılırken, karnımın üzerinde bir sızının gölgesini hissettim.

"Sen... iyi misin?" Elimdeki elini koluma çıkarıp sıvazladı. "Miden mi kötü oldu? Seni yatırmama izin ver."

Birlikte yatağa ulaştık. Sessizce yatağın ucuna oturdum ve bu kez içimden gelerek söyledim. "Ah, zavallı Melina."

Yanıma oturdu, anlamaya çalışır gibi yüzüme baktı. "Rozelin, bebeğin lider Temur'un mu?"

Bir hakaret işitmiş gibi "Bunu nerden çıkardın?" diye sordum.

"Hangi kadın bebeğini taşıdığı adamın karısı için bu kadar üzülür ki?"

Ne cevap vereceğimi bilemedim. Söylediği gibi ne ben ne de bebek Biran'a ait değildik. Ama şayet öyle olsaydık, bu Melina'ya üzülmeme engel olmazdı.

"Biran..." dedim kendi kendine konuşan tonlamasıyla. "İyi görünüyor."

Bakışları boşluğa daldığında, bakışlarım sözcükleri bir an önce ağzından çekip almak istercesine dudaklarına kaydı. "İyi mi? Üzgünüm ama sen Biran ile değil yalnızca enkazıyla tanışmışsın."

"Bu ne demek?"

"Melina'yla birlikte Kimpras halkının tanıdığı o düşünceli, sağduyulu, yardımsever adam da gitti, demek. Karısının ölümünden sonra çok uzun bir süre ortada değildi. Üç büyükler tekrar şehri yönetemeyeceğinden emindi. Sonra ne olduysa geri döndü ama aslında geri dönen o değildi. O kaba, saldırgan, tehlikeli adam Biran olmaktan çok uzaktı."

İlk kez onun adı geçerken hissettiğim duygunun adı öfke değildi. İlk kez.

"Tüm bunları ilk kez duyuyormuş gibisin."

Başımı ondan ters istikamete çevirirken, öğreneceklerimin bu kadar acı olacağını bilmeden giriştiğim oyundan pişmanlık duyuyordum. Bazen her şeyi bilmemek gerekiyordu.

"Lider Biran'ı geri döndüren şey neydi?"

Cevabımı Diana'dan önce mantığım fısıldadı; intikam!

Biran, karısını ve bebeğini Temur'un öldürdüğünü düşündüğü için yeniden ayağa kalkmış ve intikam için geri dönmüştü.

Geleceği için açılan kartta gördüğüm de tam olarak buydu!

Ya Temur Alizen? Gerçekten hamile bir kadına ve doğmamış bir bebeğine kıymış mıydı?

Zihnimdeki karmaşadan sıyrılabilmek için ayağa kalktım. İşittiklerim yaşadıklarım kadar ağır ve acıydı. Kafamın içinde oturmaya başlayan taşlar bile beni rahatlatamamıştı.

Melina için üzgündüm. Onun için gerçekten çok üzgündüm.

"Güne başlarken tadını kaçırmak istemezdim. Aşağı inelim, kahvaltı sofrası hazırlanmış olmalı."

Geceliğimi rahat bir elbiseyle değiştirdikten sonra Steven Alte ve Alte mensuplarının olduğu uzun yemek masasındaki yerimi aldım. Benim için ayrılan yer baş köşede oturan lord Steven'ın hemen yanıydı. Diğer baş köşede saçı ve sakalı ağarmış olan baba Alte oturuyordu. Beni başıyla selamladıktan sonra "Bayan Rozelin," diyerek söze girdi.

"Geçmiş olsun dileklerimi kabul edin. Sizi şatomuzda ağırlamaktan onur duyduk. Kahvaltıdan sonra üç büyüklerin emriyle gönderilen aracın sizi Kimpras'a götüreceğini bildirmek isterim. O vakte kadar bana emanetsiniz. Lütfen keyfinize bakın."

Adamın yüzüne bomboş gözlerle baktıktan sonra teşekkür maksadıyla başımı sallayabildim. Bu hareketim masadaki kadınlarca ayıplanmış olacak ki bazı gözlerin üzerime çevrildiğini fark ettim. Bu yüzden hiç istemesem de ağzıma bir şeyler tıktım ve yalnızca tabağımla ilgileniyormuş gibi görünmeye çalıştım. Az sonra istediğim oldu ve insanlar birbirleriyle konuşmaya başladılar. Aslında baba Alte konuşuyor, diğerleri ise ona onun istediği yanıtları veriyor, desem daha doğru olurdu.

Bir ara Steven gizlice bana doğru eğildi. Kahve gözleri muzip bakıyordu. "Sıkıldınız, değil mi?"

Cevap vermeden yüzüne baktım.

Gülümsediğinde beyaz dişleri tümüyle ortaya döküldü. "Sözünüzü sakınmanıza gerek yok, itiraf etmeliyim ki eyalet işlerinin yemek masasında tartışılmasından ben de haz etmiyorum."

Steven beni biraz da olsa gülümsetmeyi başarmıştı. Kahvaltının sonuna dek tekrar konuşmadık. Beni Kara Kule şatosuna götürecek aracın hazırlandığı haberi geldiğinde, benimle birlikte ayağa kalktı.

"Gece kraliçesine çıkışa kadar eşlik edeceğim, izninizle efendim."

Lord Steven anne ve babasını selamlarken, kendimi aynısını yapma zorunluluğunda hissetim.

"Beni ağırladığınız için teşekkür ederim. Hoşçakalın."

Alte ailesi beni güler yüzle uğurladı. Steven'ın kapıyı hedef alan adımları yavaştı. Bundan benimle konuşmak için zaman kazanmaya çalıştığı anlamını çıkarabilirdim, ki yanılmadım.

"Mahkemenin bu gece gerçekleşeceğini söylemem gerek."

Yabancıdan aldığım bu haber beni ikinci kez yanıltmadı.

"Heyecanlı mısınız?" diye sordu Steven. "Korkuyor musunuz?"

Omuz silktim. "İkisi de değil."

"Ya ne?"

"Bilmiyorum. Bir an önce geçip gitmesini istiyorum."

Bir şeyler biliyordu ve bildiğini gizlemek konusunda başarılı değildi. Uzun ve ince bedeni yanımda ilerlerken, arabaya hayli yaklaşmıştık.

"Mahkemeler önemlidir. Lütfen orada şu anda olduğu gibi suskun kalmayın. Bu sizi haklı kılmaz."

Keyifsizce gülümsedim. "Emin olun kalmayacağım lord Steven. Emin olun."

Arabanın yanında durduk ve birbirimize döndük. Farklı renklerde olsa da Steven'ın kızkardeşi Diana gibi sıcak bakışları vardı.

"Akşam lord kimliğimle orada olacağım. Konuşmanıza şahit olmak için sabırsızlıkla bekliyorum, bayan Rozelin."

Ona daha yakından bakıp, beni küfür ederken ve yerimde tepinirken görmeni istemiyorum, demek isterdim ama bunu yapmadım.

"Leydi Diana'ya selamlarımı iletin. Görüşmek üzere."

Arabaya binerken ona son kez dönüp baktığımda, tebessümü halen dudaklarındaydı.

"Görüşeceğiz."

Kara Kule şatosuna döndüğüm an mahkemenin gece gerçekleşeceği bildirildi. Bu haberi üçüncü defa duymamış gibi karşıladım ve burada iyi hissettiğim tek yere yöneldim; eğitim odasına. Ancak kapı görevlisi bundan sonra eğitim odasına bir öğrenci olarak giremeyeceğimi söyledi. Yeni ünvanım beni bir öğrenci olmaktan muaf tutuyordu. Bu durumdan memnun olmamıştım ama yapılabilecek bir şey olmadığının da farkındaydım. Şatodaki odama döndüm, başımı yastığa koyduğumda dün gece olanlar belleğimden taşmaya başlamıştı.

Lavangos. Tören. Maskeli yabancı ve... Onun üzerine kustuğum an.

Hak etmediğini söyleyemezdim ama yine de bundan utanç duymuştum. Öte yandan hakkında son öğrendiklerimden sonra onunla tekrar yüzyüze gelmekten çekiniyordum. Lider Biran benim gözümde

vahşi, kaba serserini tekiydi. Ona karşı koyarken, ona zarar vermeye çalışırken ve ona fütursuzca bağırırken, ardına bakmamıştım. Bazen söylediklerime gereğinden fazla tepki verdiğini düşünmüştüm ve bu beni daha fazla öfkelendirmişti. Oysa şimdi anlıyordum ki, her birinin aslında kaybettikleriyle bağdaşan bir sebebi vardı.

Yine de içim ona karşı tamamen soğuyamazdı. Başına gelenler acı, hatta dayanılmazdı ama hiçbirinin sorumlusu ben değildim. Karısını ve bebeğini kaybettiği gün ben topraklarında bile değildim. Ancak Diana'nın dönüştüğünü söylediği gaddar adam beni anlamamıştı. Bana birkez bile acımamıştı ve içinde düştüğüm müşkül durumu lehine çevirmekten geri durmamıştı. Düşüncelerin göz kapaklarımı ağırlaştırdığı sırada elim boynumdaki siyah, su damlası kolyeye gitti. Avucum kolyenin varlığıyla ısınırken, daldığım karanlıkta birini adımı seslendiğini duydum. Gözümün önünde belirmeye başlayan görüntü rüya olamayacak kadar pusluydu.

"Rozelin. O başına buyruk kız asla dediğimizi yapmayacak. Elimiz sağlam olmak zorunda."

Ses Mirel'e aitti. Seçilebilen tek net ayrıntısı kızıl saçları olsa da onun Mirel olduğuna emindim.

"Yedi şahidimiz var." dedi puslu ve siyahi adam. Kısacık saçları ve iri bedeni onun Efraim olduğunu söylüyordu. "Bunlardan dördü zaten biziz. Kalan üç kişi senin için gönüllü olanlar."

"Yetersiz." dedi, açık renk düz saçların sahibi Mestan. "Temur iti tüm bölgeyi kendine şahit gösterecek."

Karıncalı ekranda Perla'nın yeşil gözleri belirip kayboldu. "Temur Alizen halkını zorluyor. Ağabeyim öyle bir şey yapmaz."

"O halde biz bir şeyler yapalım," dedi Mirel, katı bir sesle. "Hiçbir koşulda Rozelin'i Temur'un yanında görmek istemiyorum. O adi herif kıza zarar verebilir. Bizimle güvende olacaktır."

Mirel'in sesinde dalgalanan pişmanlığı anlamaya çalışırken, her şey tamamen karardı ve yeniden karıncalı olarak önüme döküldüğünde, gözlerimi açıp kurtulmak istedim ama yapamadım.

"Yarın sabah uyandığımda, kız yanımda olacak. Biliyor musun, ne yapacağım?" Temur Alizen'in keskin yeşilleri karşısındaki silüeti buldu. "Onu yatağıma zincirleyeceğim. Böylece bir daha benden kaçamayacak."

Boğazımda beliren diken nefesimi kökünden kesti. "Ona itaat etmeyi öğreteceğim." dediğini duydum. "Gücümle yüzleştiğinde nefesimden bile korkacak."

Sıçrayarak uyandığımda parmaklarım boğazımı sarmıştı. Öksürüyordum ve ter içindeydim. Dakikalar içinde nefesim düzene girerken, havanın kararmış olduğunu fark ettim. Oysa gözlerimi daha az önce kapatmış gibiydim ve uyuduğumda henüz öğle vaktiydi.

Gördüklerimi ayırt etmeye çalıştığım saniyelerde kapı açıldı. İçeri giren iki kadın beni dün tören için hazırlayanlardan başkası değillerdi. Neden burada olduklarını biliyordum. Derin bir nefes aldım ve beni yıkamalarına, giydirmelerine, saçlarımı tarayıp örmelerine izin verdim.

Karşı koyuşlarımı bir başkasına saklıyordum.

"Sağlığınız ne durumda, efendim?"

Bana o sıkı korseyi giydirip nefesimi kesen kadına göz ucuyla baktım. "İyi. Vakit geldi mi?"

"Evet, saygıdeğer üç büyükler ve büyücüler kürsüdeki yerlerini alıyor. Sizi en son götüreceğiz."

"En son?"

"Rütbeliler ve şahitlerden sonra..."

Rütbelilerden kastının Lord Steven gibiler olduğunu biliyordum fakat şahit kelimesi içimi buz gibi kılmıştı.

"Kaç şahit var?"

"Efendim, bunu zaten görecek-"

"Kaç şahit var?" diye sordum bu kez tane tane ve itiraz kabul etmeyen bir tonlamayla.

"Kızıl bölge Kimpras'tan yalnızca yedi kişi giriş yaptı. Aydınlık bölgeden gelenler hayli kalabalıktı."

Ördüğü saçlarımı ellerinden kurtarıp ayağa kalktım. Yaşadığım şaşkınlık kelimelerle anlatılamazdı. Tanrım! Gördüklerim boşuna değildi. Bir rüya değildi. Adımın geçtiği konuşmalara ulaşmıştım. Kelimesi kelimesine duymuştum!

Buna vesile olan bir şey vardı; siyah kolyeye dokunarak bana verilen unvanın hızlıca hayatıma girişini sindirmeye çalıştım.

"Buyrun, efendim." Kadınlar kapının her iki yanında yerlerini aldıklarında, hiçbir esprisi olmayan siyah elbisemin eteklerini toplayıp oradan ayrıldım. Giriş katına ulaştığımız an kadınları anlam

veremediğim bir telaş sardı. Kendi aralarında fısıldaşıp durdular. Nihayetinde anlaşabildiklerinde, biri kendisini takip etmemi söyledi. Diğer ise olduğu yerde kaldı.

Kadının takip ettiğim adımları tanıdık bir girişe ulaştı. Elini loş ışıklı dar koridora uzatıp devam etmemi istediğinde, benimle gelmeyeceğini anladım.

"Burası..." Dikkatle koridora bakıp hatırlamaya çalıştım. "Liderler geçiti."

Kadın telaşla bana eğildi. "Efendim, koridora girin lütfen. Sizi burada bekliyorum."

Bir adım geri çekildim. "Hayır. Beni mahkeme alanına götürün. Normal geçitten!"

Kadın karşılık almama vakit kalmadı. Geçitten uzanan el bileğimi sardı ve beni hızla loş alana çekti. Bağırmak için aralanan dudaklarıma kapanan el bileğimdekinin bir eşiydi. Saniyeler içinde beni koridorun ortasına kadar çekti, yalnız olmadığımızı fark etmem uzun sürmedi

Mirel, Perla, Mestan ve Efraim, mavimsi loş ışığın altında tam karşımdaydılar.

Sıcak nefes arkamdan kulağıma yaklaşırken, eli bileğimden yavaşça uzaklaştı. "Bağırmayacak kadar akıllısın."

Diğer eli dudaklarımdan uzaklaşmaya hazırlanmıştı ki önce davranarak ağzımı açtım ve parmağına sert bir ısırık bıraktım.

Anlık bir hırlama eşliğinde "Siktir!" çekerek benden uzaklaştığında, ona dönmüş alayla gülümsüyordum.

"Ama sen değilsin."

Yine kızmadı.

Kızdıysa bile bunu gösteren herhangi bir ifade belirmedi yüzünde. Diana'nın bahsettiği iki ayrı Biran'ın arasına şıkışmış bir adam gördüm ona bakınca.

"Hatırlat da seni bir ara kulçukların önüne atayım."

"Olur." dedim aynı alaycılıkla. "Hatırlatırım." Ardından diğerlerine dönüp öfkeyle baktım. "Ne işiniz var benimle?"

Perla'nın sıcak dokunuşu koluma iliştiğinde, minyon bedeni de yaklaştı. "Beni biraz dinler misin?"

Kolumu hızla dokunuşundan kurtardım. "Cevabım belli değil mi? Hayır."

Yabancı kız kardeşini yanına çektikten sonra tek başına karşıma dikildi. "Ona sorma. Nezaketten anlamıyor."

"Nerden biliyorsun?" diye sorarken buldum kendimi. Bu, kesinlikle istemsizce olmuştu ve devamını getirmeye mecburdum. "Karşıma çıktığından beri zorbalık yapmıyormuş gibi konuşuyorsun."

Ellerini ceplerine soktu, hoşuma gitmeyecek bir şey söyleyeceğini anladım. "En azından..." Başını omzuna eğdiğinde, kalın bukleleri soluna dokundu. "Üzerine kusmadım."

Ah, lanet herif! Başarmıştı. Bakışlarımı utançla kaçırdım.

"Kusmak mı?" Mirel tiksinti barındıran bir ifadeyle bir bana bir de Biran'a baktı. "Senin üzerine mi kustu?"

Biran'ın suratında Mirel'inkine benzeyen bir ifade yoktu. Başını salladı. "Bolca."

Çenemi yukarı itip başımı mağrur bir ifadeyle yeniden ona çevirdim. "Uyarmadığımı söyleyemezsin. Sana beni bırakmanı defalarca söyledim. Şimdi karşıma geçip bunun için sitem edemezsi-"

"Sitem ediyormuş gibi mi duruyorum?" dediğinde kelimenin tam anlamıyla kalakaldım.

Daha garip bir adam pek az görmüştüm. Biran, çözdükçe düğümlenen bir halat gibiydi. Boğazımı temizledikten sonra "Pekala," diye konuştum. "Tekrar ediyorum. Neden buradasınız?"

"Biliyorsun." Mestan bana dikkatle baktı. "Bize vakit kaybettirmek yerine istediğimiz cevabı vermeye ne dersin?"

"Ve bunu yaparken elini çabuk tutsan fena olmayacak," diye devam etti Efraim. "Mahkeme başlamak üzere."

Kollarımı göğsümde bağladım. Evet, neden burada olduklarını biliyordum ama top şimdi benim ayağımdaydı. Blöfçü şutlarla mahkemeden önce biraz sinirlerini bozmak ekmeğime yağ sürebilirdi.

"Ben yine de birinizden duymak istiyorum. Evet beyler, hanginiz bana durumu açıklayacak."

Konuşmaya hazırlanan Efraim yabancının tek baş hareketiyle duraksadı. Oluşan sessizlik bana istediğim cevabı kimin vereceğini fısıldıyordu.

Biran yaklaştı. Dağınık ve uykusuz görünüyordu. Kalın bukleleri alnına dökülmek için birbiriyle yarışa girişmişti. Siyahtı. Uzun bacaklarını saran pantolunu, üstten iki düğmesi açık olan gömleği ve geniş omuzlarındaki ceketi tıpkı saçları gibi simsiyahtı.

"Yalan söylemek istemiyor musun? Söyleme. Hiçbir şey söyleme." Safir mavileri dağınık kaşlarının altından gözlerime dokunurken, duymayı beklemediğim sözleri düşüncelerimi şoke ediyordu. "İçeri gir ve sus."

"Bunu neden yapayım?"

"Hala anlamıyor musun? Sen sadece konuşacaksın. Kartlar yalnızca Temur ve benim aramda dağılacak. Burada işler böyle yürüyor. Konuşman seni yeniden Brekta'ya vermelerinden başka bir işe yaramayacak. Büyülü ya da deli muamelesi görmek hoşuna mı gidiyor?"

Onu dinleme. Bunu kendine yapma Rozelin. Seni manipüle etmesine izin verme. Yalan söylüyor. Onun gibi bir adamın sana iyiliği dokunmaz, kimseye dokunamaz.

"Hayır. Konuşacağım. Onlara gerçekleri anlatacağım ve sen adam, bana engel olamayacaksın."

Burnundan tahammülden yoksul bir nefes verdi. "Beni dinlemek tek çıkışın. Kafa tutmayı kes, dediğimi yap."

Gözlerimi kısarak başımı yüzüne kaldırdım. "Babayı alırsın!"

Kaşları anlamadığını gösterircesine havalandı. "Neyi alırım? Tekrar et. Neyi?"

Efraim liderine doğru eğilerek "Sanırım yine küfretti." diye açıkladı. "Benden çok küfür bildiğine yemin edebilirim ama kanıtlayamam."

"Kes." Biran, bunu söylerken gözünü gözümden ayırmamıştı. "Ne halt edersen et. Bakalım o yeraltı mahzeninde kaynar su bu kez nerene dökülecek."

Sinirlerimi nasıl bozacağını iyi biliyordu. "Orasını bilmem ama eğer kaynar su benim elime geçerse, senin nerede dökeceğimi çok iyi biliyorum."

Bıçak sallasam geri çekilmeyecek adam bu sözümle başını yüzümden kaldırdı. "Kaşınıyorsun."

"Kaşı öyleyse!"

Mestan aramıza girip, "Hey." dediğinde yabancı tek adım geri çekildi.

"Size bu kızla konuşulmayacağını söylemiştim. Gidelim."

Her biri yabancının uzaklaşan adımlarına ayak uydururken, Perla bir an için bana yaklaştı ve yalvaran gözlerle baktı. "Sessiz kalmalısın Rozelin. Bunu kendi iyiliğin için yapmalısın."

Saldırgan zırhımı kaldırıp Perla'ya kırgın gözlerle baktım. "Benim iyiliğimi çok düşünüyorsan kendimi inandırmama yardım et. İşte o zaman gerçekten beni düşündüğünü anlarım."

"Ben... Elimden geleni yapıyorum." Derin bir iç çekti. "Çok üzgünüm Rozelin." Perla hızlı adımlarla diğerlerine ulaştı. Bir süre olduğum yerde kalıp gidişlerinin yarattığı boşluğu izledim. Sonrasında geri döndüm ve görevli kadının beni asıl geçmem gereken geçite götürmesine izin verdim.

Açık mahkeme alanı daha önce şahit olduğumdan farksızdı. Yüksek heyet kürsüsü üç büyükler ve büyücüler tarafından doldurulmuştu. Karşılarında bulunan izleyici alanındaki kalabalıktan seçebildiğim tanıdık simalar pek azdı. Kısa bir an lord Steven'in başıyla beni selamladığını gördüm. Heyetin hemen önünde birbirine bakacak biçimde konumlandırılan tek kişilik iki kürsü liderlerini bekliyordu. Sağlam adımlarla ilerleyerek lider kürsülerinin arasına konumlandırılmış, yönü heyete bakan kürsüye çıktım. Kalabalık hemen arkamda kalmıştı. Korkuyor değildim. Heyecanlı, telaşlı, üzgün değildim. Son birkaç dakikadır belimden kasıklarıma uzanan hafif bir sızı vardı ama üzerinde duracağım an bu an değildi.

"Liderler yerlerini alsın." diye buyurdu üç büyüklerden biri ve dakikasında Temur Alizen ve Biran Nuh heybetli bedenleriyle alana giriş yaparak kürsülerine ulaştılar.

"Bu gece burada ilk ayağı tamamlanan muhakemeyi adaletli bir karara bağlamak için bir aradayız. Taraflar aydınlık bölge Lenoran lideri Temur Alizen ve kızıl bölge Kimpras lideri Biran Nuh. Savları dinledik. Gereken araştırmalar yapıldı ve büyücülerin görüşleri kaydedildi." İhtiyar gözler Temur'un üzerine çevrildi. "Aydınlık bölge Lenoran lideri Temur Alizen, muhakeme boyunca doğruları söyleyeceğine ve heyeti yanıtmayacağına şerefin üzerine and içer misin?"

Temur Alizen hiç düşünmedi. "Ant içerim, efendim." Biran'ın aksine tepeden tırnağa bembeyazdı ve yerlere uzanan bir de pelerini vardı.

"Kızıl bölge Kimpras lideri Biran Nuh, muhakeme boyunca doğruları söyleyeceğine ve heyeti yanıltmayacağına şerefin üzerine ant içer misin?"

Biran, kısık bakışlarını boşluğa sabitledi ve bir robottan farksız bir tınıyla "İçerim, efendim." karşılığını verdi.

"Rozelin Demork, seninle başlayacağız. Lakin öncesinde çok mühim iki kuralı hatırlatmam gerekecek. Bağırmak ve söz verilmeden konuşmak yok. Araya girmek istediğinde, itirazını nazikçe heyete sunabilirsin."

Nazikçe. Benim durumumda bir için ne de kolaydı!

"Beni gerçekten dinleyecek misiniz?" diye sordum. Beyazları giyinmiş üç ihtiyara sırayla bakarken. "Yoksa adet yerini bulsun diye mi konuşacağım?"

İhtiyarların kaşları aynı anda çatıldı. Ortadaki konuştu. "Bu da ne demek? Dinlenilmek için buradasın."

"Umarım." dedim. "Ve bir şey daha, Demir. Soyadım bu."

İhtiyar arkasına yaslanıp sorgularcasına baktı. "Bize bunu kanıtlayabileceğin başka bir kimliğin var mı, evlat?"

"Ha-hayır çünk-"

"Çünkü insanın tek bir kimliği olur ve senin kimliğin de burada." Biran tarafından hazırlatılmış kimliği kaldırıp bana gösterdi. İtiraz etmeye hazırlanıyordum ki, tokmağı kürsüye indirdi. "Yerine oturabilirsin. Seninle başlayacağız."

Dediğini yapıp yavaşça arkamdaki sandalyeye oturdum. Kimse birbirine bakmıyordu. Alana sevimsiz ve gösterişli bir sessizlik hakimdi. Dilimin ucunda biriken kelimeler, dökülmek için can atarken, tarafıma sunulan ilk soruyu dinledim.

"Kaç doğumlusun?"

"25 Ağustos 2002"

"Bir aileye sahip misin?"

"Elbette. Annem, babam ve dört kardeşim var."

"Şu an neredeler?"

"Benim topraklarımda. Türkiye de bulunan İzmir şehrinde yaşıyorlar ve-"

"Rozelin," dedi bir başka ihtiyar, çatallı sesiyle. "Bize doğruları anlat. Safornikon Ülkesinden bahsettiğin isimde bir yer yok."

"Burada değil zaten!" Sesime vuran heyecan gizleyebileceğim türden değildi. "Size söyledim. Ben buraya ait değilim. Burada ailem olduğunu söyleyen kimseyi bulamazsınız!"

Temur'un bakışları üzerime çevrildiğinde, dudaklarında sinsi bir tebessüm canlandı. "Hayatım, ailenin uzun zaman önce öldüğünü hatırlamıyor musun?"

Elimi korkuluğa vurup, "Kes sesini be!" diye bağırdım. "Ölmedi benim ailem!"

Tokmak indi. "Rozelin, seni daha kaç kez ikaz edeceğiz? Bizim karşımızda sesini yükseltemezsin." Ardından ikaz dolu bakışları Temur Alizen'e çevrildi. "Ve sen lider Temur, izin almadan tekrar araya girmemelisin."

Temur sakince başını salladı, sözleri hala beynimde yankılanıyordu. Bu yalnızca mahkemeyi yanıltmak için öne sürülen bir yalan mıydı yoksa bana karşı yöneltilen bir tehdit miydi? Temur Alizen daha ilk dakikalarda beni bocalatmayı başarmıştı.

"Saygıdeğer üç büyüklerden söz hakkı istiyorum."

Biran'a istediği izin anında verildiğinde, ona bakmadığım gibi onun da bakışlarının bana uğramadığını biliyorum.

"Onun ailesi yaşıyor. Yalnızca kayıplar, bunu bana kendisi söyledi."

İçimi serinleten su onun dudaklarından serpilmişti. Biran, bunu neden yapmıştı?

İhtiyarlar ve büyücülerin odakları yeniden üzerime çevrildi. "Rozelin, şimdi sana soracağımız soruyu çok iyi düşünmeni ve bize gerçek bir cevap vermeni istiyoruz."

Biliyordum, biliyordum. Bana ne soracaklarını, ne cevap vereceğimi adım kadar iyi biliyordum. Bilmediğim, onları kendime nasıl inandıracağımdı.

"Anlat evlat, karnındaki bebeğe nasıl sahip oldun?"

Derin bir nefes aldım ve ağır ağır geri verirken, hayatım boyunca aldığım en garip soruya cevap vermek üzere doğruldum.

"Size anlattım. Hiçbiri yalan değildi. Topraklarımdan koparıldıktan kısa süre sonra..." Avucumu sıkarken, karnım kasılmıştı. "Onu bana Temur Alizen'in büyücüsü verdi. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Neden yaptıklarını, neden beni seçtiklerini bilmiyorum. Her şey en ince ayrıntısına kadar düşünülmüş korkunç bir plandı. Ben de bu planın bir kurbanıyım. Eğer büyücüsü hayatta olsaydı belki de size her şeyi anlatacaktı ama Temur Alizen onu gözünü kırpmadan öldürdü. Bu bile her şeyi açıklamıyor mu? Konuşmasını istemedi."

Temur söz hakkı aldıktan sonra "Efendim," diyerek doğruldu. "Büyücümü bana ihanet ettiği için ölümle cezalandırdım. Ne acı ki, bebeğimin annesi Rozelin her defasında farklı suçlamalarla geliyor.

Ona yapılan büyü, sizin büyücüleriniz tarafından bile çözülemeyecek kadar kudretli. Yine de onu her haliyle kabul edeceğim."

Bağırıp küfür etmemek için avuçlarımı sıktım. Temur yalan konusunda tam bir profosyoneldi. Bakışlarını kaçırmıyor, sesini titretmiyor, duruşunu bozmuyordu. Şayet ne yaşadığımı bilmesem, üç büyüklerle empati yaptığımda Biran yerine ona inanabilirdim.

"Rozelin, nitekim taşıdığın bebeğin Temur Alizen'e mi ait olduğunu söylüyorsun?"

"Hayır!" diyerek ayağa fırladım. Oysa bu sorunun cevabını ben de bilmiyordum.

"Ya öyleyse," İhtiyar başıyla Biran'ı işaret etti. "Bebeğin lider Biran'a mı ait?"

Biran ile göz göze geldiğimizde, içimde yanan siyah gövdeli mumların titrediğini hissettim. Bir an için etrafımdaki herkes ve tüm ayrıntılar silikleşti. O, karnıma baktı, bu yalnızca bir saniye sürdü. Mavilerinde gezinen siyah lekeler çoğalırken, kıvrımlı dudakları aralandı. Zamanın ötesinden bağıran gerçeklerin şimdi, aramızda esamesi okunmuyordu ve lider Biran bunu çok iyi biliyordu.

"Babasının kim olduğunu bilmiyorum." dedim, kendimi yerin dibine sokarak. Başımı önüme eğdim, bu bana yakışmıyordu ancak sorumlusu olmadığım bu vaziyetin altında küçücük kalmıştım.

"Benim."

Bunu o söyledi, Biran. Sesindeki ciddiyet kan donduracak kadar koyuydu.

"Sizlere saygım sonsuz ancak bir daha ona böyle bir soru yöneltmeyin. Gece Kraliçesi'ne yöneltilen bu soruyu şahsıma saygısızlık sayarım."

Oynuyordu. Düştüğüm durumu zekice lehine çevirmişti.

Üç büyükler bir süre kendi aralarında konuştular.

"Gece Kraliçesi'ne tekrar bu ve benzeri bir soru sorulmayacaktır." Tokmak masaya indirildi. "Temur Alizen, anlattıklarını dinledik ve yazılı olarak da tarafımıza ulaştırıldı. Şimdi heyete delillerini ve tanıklarını sunmanı bekliyoruz."

Temur, memnun bir tavırla başını salladı. Ardı ardına sıralayacağı yalanlara sessiz kalabilmek için korkuluklardan destek alarak dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Saygı değer üç büyükler ve ileri gelen büyücüler; yinelemek istiyorum. Sizlerden bir süre önce bebeğimi taşıyan kadının Kimpras da olduğunu söyleyerek bölgeye geçiş izni aldım. Sizler de anlayışla karşılayarak bana izin verdiniz. Rozelin aradığım kadındır, keza fiziksel özellikleri de sizlere daha önceden verdiğim özelliklerle birebir örtüşüyor. Tüm bunların sonsuz dikkatinizden kaçmayacağını biliyorum. Garip davranışları sizin de hükmettiğiniz gibi bir büyüden kaynaklanıyor ve hiç şüphesiz o büyü Kimpras lideri Biran Nuh tarafından yaptırılmıştır. Bana sahici bir aşkla bağlı olan kadınımı benden almak istemesinin sebebi, sizlerin de ön görebileceği gibi bana yönelttiği mesnetsiz suçlamadır. Daha önce de söyledim, yine söylüyorum ve söylemekten asla bıkmayacağım ki, ne karısının ne de bebeğinin ölümüyle uzaktan yakından alakam yoktur."

Biran'ın önündeki kürsü bir anda parçalara ayrılarak havaya savrulurken, irkilmekten kendimi alamadım. Bir an sonra onun yakıcı bakışlarını ve salonu dolduran öfkeli sesini işittim. "Senin karımın ve bebeğimin adını anan ağzını sikerim!"

Sayıları ona yakın muhafız Temur'un üzerine yürüyen yabancıyı güçlükle zapt ederken, tokmak defalarca kürsüye inip durdu.

"Herkes yerine geçsin! Tekrar ediyorum, herkes yerine geçsin! Zira bu muhakemeden bir değil iki kişi cezalandırılmış olarak ayrılacak!"

Mestan muhafızları aşıp Biran'a ulaştı ve omzuna sarılarak kulağına bir şeyler fısıldadı. Temur, önüne etten duvar örmüş adamlarının ardından yarattığı kargaşaya bakıyordu.

Mestan her ne söylediyse, Biran sert bir tekmeyle Temur'un kürsüsüne de kırdı ve yerine geçti.

"Bu hadsizlik için lider Biran ve Lider Temur ile bilahare görüşme yapılacak. Şu saniyeden sonra taşkınlık yapan her kim olursa olsun rütbesine bakılmaksızın zindan cezasıyla cezalandırılacak." Tokmak kürsüye serçe indi. "Temur Alizen, devam et."

Temur, pelerininin boynundaki bağcıklarını düzelterek omuzlarını geriye ittirdi. Küçük göz yuvalarının içindeki yeşil gözleri kararmış bakıyordu. "Rozelin'in karnındaki bebek bir büyünün değil bir aşkın meyvesidir."

Nefesimi kusar gibi vererek, "İtiraz ediyorum!" dedim.

Cevap beklediğim gibiydi. "İtirazın reddedildi."

Temur ihtiyatlı tavrıyla devam etti. "Buna şahitlik eden hane halkımı huzurlarınıza sunarım. Her biri Rozelin'in bana nasıl bir tutkuyla bağlı olduğuna bizzat şahit olmuşlardır."

"İtiraz ediyorum!"

"Bunu daha sessiz söylemelisin, reddedildi."

Hayatım boyunca hiç görmediğim onlarca insan çıkıp benim liderleri Temur'a olan aşkımı ve bağlılığımı anlatırken, defalarca kez itiraz ettim. Her biri reddedilirken, öfkeden, anlaşılamamaktan ve çaresizlikten patlamak üzereydim. Temur Alizen mahkemeye eksiksiz hazırlanmakla kalmamış, yalancı şahitlerine de kurguladığı senaryoyu eksiksiz ezberletmişti. Neredeyse bir saat boyunca Temur'un hizmetlileri, korumaları ve halkı dinlendi. Bir noktadan sonra düştüğüm durumu es geçmiş, şahitlik eden insanların gözlerindeki korkuyu okumaya başlamıştım.

Temur'un eli çok güçlüydü. Benimse ıspatlayamadığım sözler, üzerime zimmetlenmiş sahte bir kimlik ve kime ait olduğunu bilmediğim bir bebekten başka bir şeyim yoktu.

"Temur Alizen, heyete sunmak istediğin başka delilin var mı?"

Temur ellerini bir kuş tüyü hafifliğinde iki yana açtı. "Bu kadarı fazlasıyla yeterli diye düşünüyorum. Yanılıyor muyum?"

İhtiyar sert bakışlarının altından tekrar etti. "Lider Alizen, başka delilin var mı?"

"Hayır, efendim. Bu kadardı."

Temur yerine oturduğunda, heyetin dikkati Biran'a çevrildi. Kalp atışlarım göğüs kafesimin içinde belirginleşirken, parmak uçlarımın karıncalanmaya başladığını hissettim.

"Biran Nuh, konuşma, delil ve tanıklarını sunma sırası senindir."

Biran ayağa kalktı. İfadesinde düşüncelerini açık edecek en ufak bir kıpırtı yoktu. "Saygıdeğer üç büyükler ve büyücüler, herhangi bir konuşma yapmadan direkt olarak tanık ve delil sunacağım."

"İzin verildi. Delil ve tanıklarını sunabilirsin."

Biran buyuran bakışlarını arkamdaki topluluğa yöneltti. Yanımdan geçip giden ilk adımlar Mestan'a aitti. Siyah takım elbisesinin içindeki varlığı ifadesiz ve ciddi görünüyordu. Bana bakmadı. Önümde durdu ve ceketinin önünü ilikledikten sonra söze girdi.

"Ben Mestan Minai, doğruları söyleyeceğime ulu güçler ve şerefim üzerine yemin ederim."

Üç büyükler başlayabileceğini söyledikten sonra Mestan'ın birkaç kez yutkunarak boğazını temizlediğini duydum.

"Bir süre önce Perla bize, ağabeyinin bir kadınla ilişkisi olduğunu söyledi. Şüphe değildi, neredeyse emindi. Başta liderimizin bir kadınla gerçek bir ilişki kurabileceğine ihtimal vermiyorduk, nedenini biliyorsunuz... Sonraları sınıra sıkça gittiğini önce ben fark ettim. Fark ettiğim an ise onu takip etmeyi kafaya koydum. Yanında koruma bulundurmuyordu ve sınır tehlikeliydi. Orada ne yaptığını bilmeliydim. Gece Kraliçe'sinin varlığını o zaman öğrendik."

Büyücülerden biri, "Gördüğün kadının Rozelin olduğuna emin misin?" diye sordu. Kanım donmuş bir vaziyette gözümün önünde gerçekleşen tiyatroyu izliyordum.

"Eminim, onları birçok kez birlikte gördüm. Hatta bir keresinde... liderim için gözcülük yaptım."

Daha fazla kendimi tutamayıp tiz bir çığlık attım. "İtiraz ediyorum! Bu ahmak herif yalan söylüyor! Bunların hepsi, hepsi hayal ürünü!"

Tokmak masaya indi. "İtirazın reddedildi. Şahitlerin bildirilerine itiraz edemezsin."

"Ama yalan söylüyor," dedim uzattığım elimle Mestan'ı göstererek. "Her kelimesi koca bir yalan."

Aldığım cevap dişlerimi sıkarak kırmam için yeterliydi. "Sessizce oturmaya devam et." Ardından Mestan'a dönüp, "Söyleyeceğin başka bir şey var mı?" diye sordular.

"Hayır, efendim."

Mestan yerine geçti, bu kez Efraim heyetin önünde dikildi. Ellerini önünde birleştirdi, başı omzunun üzerinden bana doğru çevrilecek olduysa da bunu yapmadı.

"Ben Efraim Dien. Doğruları söyleyeceğime ulu güçler ve şerefim üzerine yemin ederim." diyerek başladı ve aldığı onayla birlikte yalanları sıralamaya başladı. "Liderimizin Gece Kraliçe'si ile görüşürken gizleme büyüsü yaptığına şahit oldum. Böylelikle sınır nöbetçileri onları göremedi. Ayrıca mucize hamilelik ortaya çıktıktan sonra liderimizin onu kaçırmaya sürecinde yanındaydım. Efendim, kız hiçbir aşamada zorluk çıkarmadı ve liderimize itaat etti. Bölgesi olan Lenoran'dan kendi isteğiyle kaçtığına sizi temin edebilirim."

Ayağımı yere öyle sert vurdum ki ayakkabım yuvarlanarak Biran'ın önüne kadar gitti. "Boyun posun devrilsin, dilin kopsun inşallah!"

Biran yavaşça yere eğildi, ayakkabımı aldı ve "İnşallah mı?" diye sordu. Birkaç adımla yanıma yaklaştı, hafifçe eğilerek ayakkabımı önüme bıraktığında gözgözeydik. "Sanırım ona yapılan büyünün kötü bir etkisi bu; garip kelimeler kullanıyor."

Başımı sinirden titreyerek salladım. "Daha en garip olanlarını kullanmadım ama emin ol, üzerinde çok hoş duracak!"

Tokmak kürsüye indi. "Lider Biran, yerine geçebilirsin. Rozelin, taşkınlığına bir son vermezsen mahkemenin kalanını yanında iki muhafızla geçireceksin." Karşılık vermeme zaman tanımadan "Sıradaki şahit!" diye bağırdı ve Mirel heyetin önündeki yerini aldı.

"Ben Mirel Serra, doğruları söyleyeceğime ulu güçler ve şerefim üzerine yemin ederim." başını omzuna çevirdi ve Efraim'in aksine vazgeçmedi. Mavi bakışlarını benimle buluşturduğunda, özür diler gibi bir hali vardı. Öfke ve kırgınlıkla başımı iki yana salladım.

"Liderimizin Gece Kraliçe'sini evine getirdiği an oradaydım. Ayakları yerden kesilmiş gibi görünüyordu. Onu gören biri, en büyük dileğinin gerçekleştiğini sanabilirdi. Mutluydu ve lider Biran'a olan sevgisini göstermekten çekinmiyordu. Sevgisini sunduğu tek kişi liderimiz değildi, sıkça karnına dokunarak, Sofarnikon da yaşayıp nadiren bebek sahibi olan bir kadının saf mutluluğuyla şükrederdi." Mirel'in duruşu dikleşirken, dolarak sırtına kilitlenen gözlerim cayır cayır yanıyordu. "Efendim, onun liderimize sahici bir aşkla bağlı olduğuna şahitlik ediyorum."

Gözyaşlarımı akmasına müsade etmeden silip attım. "Sizin o taş kafalı liderinize duyduğum tek sahici duygu nefret! Duydunuz mu beni, nef ret!"

İki muhafız üç büyüklerin emriyle yanımdaki yerini aldı.

Sıra Perla'daydı. Yürürken titriyordu. Bana bakmamak için kendisiyle verdiği savaştan galip geldi ve yanımdan geçip gitti.

"B-ben Perla Nuh." İçini çekti, sesi bedeninden daha fazla titriyordu. "Afedersiniz. sizlerin önüne ilk kez çıkıyorum."

Biran kız kardeşine "Yerine geçebilirsin." emrini verdi ama Perla kıpırdamadı. Derin bir nefes aldığını duydum. Başını dik tuttu. "Ben Perla Nuh. Doğruları söyleyeceğime ulu güçler ve şerefim üzerine yemin ederim."

Üç büyükler Perla'nın sözlerini bitirmesinin hemen ardından sırayla konuştular.

"Sevgili Perla, kuralları biliyorsun."

"Sen taraflardan birinin birinci derece yakınısın. Bu durumda şahitliğin esas alınmayacak."

"Yine de seni dinleyeceğiz. Bize şahit olduklarını anlat, başlayabilirsin."

Perla'nın avuçları elbisesine sürtünürken, sol ayağı olduğu yerde dönüp durdu. "Ben, tüm bu olanlar için çok üzgünüm. Burada bulunmaktan dolayı çok üzgünüm. Bilmenizi isterim ki Rozelin'in iyi olmasını istiyorum."

Büyücü Brekta ketum bir tavırla, "Perla Nuh," diye hitap etti. "Bize duygularını değil, şahit olduklarını anlatmanı istiyoruz."

Perla başını salladı. Eli elbisesinden ayrıldı, ayağı olduğu yerde sabit kaldı. "Gece Kraliçe'sinin topraklarından ağabeyim için ayrıldığını biliyorum. Onun bağlılığını ve aşkını biliyorum. Ağabeyimi tek erkeği olarak gördüğünü biliyorum." Duraksadı, devam ettiğinde sesi titremiyordu. "Ve ağabeyim onu öyle güzel sevdi ki, ulu güçlerin onlara bir bebek bahşettiğine şaşırmıyorum."

Perla sözlerini noktaladıktan sonra geri döndü. İşte o zaman, tam yanımdan geçerken ona baktım ve fısıldadım.

"Seni affetmeyeceğim, Perla. Seni asla affetmeyeceğim."

Yabancının daha önce görmediğim üç şahidi daha dinlendi ve onlar da daha öncekilerden farklı bir şey söylemediler. Kendimi çıkışı olmayan bir labirentteymişim gibi hissediyordum. Koşuyordum ve tüm yönlere dönüyordum. Buna rağmen elime geçen tek şey labirentin duvarlarına toslayıp berelenmekti.

Taraflar ve şahitler dinlenmişti. Üç büyükler ve büyücüler kendi aralarında değerlendirmeye başladığında, "İtiraz ediyorum!" diye bağırdım avazım çıktığı kadar. "İtiraz ediyorum!"

Üç büyüklerden biri sabrının son katresini tüketen bıkkın nefes verdi. "Bu dokuzuncu itirazın, evlat."

"Demek ki dokuz kere yalan söylenmiş!" Olduğum yerde zor duruyordum. Kürsüden fırlayıp liderlerden birinin boğazına yapışmam an meselesiydi. Hangisi olursa! "Bir de şerefleri üzerine yemin ettiler. Tabi, olmayan bir şey üzerine yemin etmek bu kadar kolaydı işte! Şerefsizler!"

Başta Brekta olmak üzere üç büyücünün de gözleri açıldı. Ancak beni ciddiye alan bir kişi bile çıkmadı.

"Lider Temur Alizen, karar açıklanmadan evvel eklemek istediğin son bir ayrıntı var mı?"

Temur memnun bir baş sallayış eşliğinde o lanet ağzını yeniden açtı.

"Ulu üç büyükler ve saygı değer büyücüler. Sunduğum deliller ve şahitlerin sizlere gerçeği fazlasıyla sunduğunu düşünüyorum. Sizlerden karnında çocuğumu taşıyan bu güzel kadını geri istiyorum. Bundan sonraki tek temennim onu iyileştirmek ve onunla evlenmek olacaktır. "

Gözlerim yırtılırcasına açılırken "Kes!" diye bağırdım. "Sen kiminle evleniyorsun? At hırsızı kılıklı herif!"

Tokmak bu kez kürsüyü kırarcasına indi. "Rozelin Demork! Bir kez daha liderlere ve mahkemeye saygısızlık yapacak olursan zindan cezasına çarptırılacaksın. Bu uyarının az önceki kadar gerçek olduğunu bilmeni isteriz!"

Susmak için dudaklarımı ısırmak zorunda kaldım. Bedenim dizginleyemediğim bir öfke nöbeti yüzünden titriyordu.

"Lider Biran Nuh. Karar ilan edilmeden evvel eklemek istediğin son bir ayrıntı var mı?"

Yabancının eli Temur Alizen'e göre zayıf kalmıştı. Bunu bilmesine rağmen kibirli tavrından ödün vermedi. Elini gömleğinin yakasına götürüp dışarı uzanan siyah tüylere dokundu. Dudaklarında kurbanına öldürücü darbeyi indirmek üzere olan bir katilin karanlık gülümsemesi vardı.

"Söyleyeceğim başka bir şey yok, efendim. Ancak görmenizi istediğim son bir şey var."

Efraim liderinden beklediği işareti aldı, seri adımlarla heyete doğru ilerledi ve elindeki zarfı üç büyüklere teslim ettim. İhtiyarlar ve büyücüler zarftan çıkan fotoğraf karelerini incelerken, içim içimi kemiriyordu. O fotoğraf karelerinde benimle ilgili bir şey vardı ve ne olduğunu bilememek mümkünmüş gibi daha da gerilmeme neden olmuştu. Heyetin aralarında yaptığı istişare dakikalar sonra sona erdi.

"Karar ilan edilmek üzere herkesi sessizliğe davet ediyorum!"

Heyetin ayağa kalkmasıyla alandaki herkes ayağa dikildi. Değil bir seda, kimsenin nefes alışverişleri dahi duyulmuyordu. Parmaklarım kürsünün korkuluğunu sararken, üç büyükler arasında gidip gelen bakışlarım titriyordu.

"Lider Biran Nuh'un, aydınlık bölge Lenoran'a yaklaştığı için, bölgeden izinsizce birini çıkardığı için ve mucizevi gebeliği gizlediği için

yirmi beş gün kırmızı bölge zindan cezasına çarptırılmasına,

Ona yardım ve yataklık eden Mirel Serra, Efraim Dien, Perla Nuh ve Mestan Minai'nin 10'ar gün siyah bölge zindan cezasına çarptırılmasına,

Temur Alizen'in mahkemeyi yanıltmak suçuyla kırk gün kırmızı bölge zindan cezasıyla çarptırılmasına,

Rozelin Demork'un büyünün etkisinde olması ve mucizevi hamileliği göz önünde bulundurularak bölge değiştirme ve saygısızlık suçlarının bağışlanmasına,

Rozelin Demork'un, ait olduğu yere, çocuğunu taşıdığı kızıl bölge Kimpras lideri Biran Nuh'a teslim edilmesine karar verilmiştir!

"O..." Titreyen dudaklarımı güçlükle oynattım. "Ne var o fotoğraflarda?"

İhtiyarın elinde havaya kalkan resim yavaşça benden tarafa çevrildi.

Uyuyordum. Biran'ın odasında, Biran'ın yatağının dibinde, Biran'ın göğsünde...

Çehremdeki ifade huzurluydu ve elim kalbinin üzerine kapanmıştı.

Biran'ın eli elimin, sakalları başımın üzerindeydi.

Onun odasında kalmaya mecbur edildiğim ancak yatağında yatmayı şiddetle reddettiğim o gün çekilmişti. Ona öfkemi ve nefretimi sunduktan sonra daldığım uyku esnasında...

Şeytanın sunduğu ayrıntı, aşk suretine bürünen bir yıkıntıydı. Eşkali sarsıntıya tekabül eden vasıfsız bir tezahürat...

Tokmak kararı onamak için son kez inerken, öfkeden damarlarımın şiştiğini hissettim.

"İtiraz ediyorum! İtiraz ediyorum!"

İg/ Durumavii_

Gelecek bölümde görüşelim.

15. BÖLÜM: "Kurbanlar"

Selam.

Lütfen 1 yorum da olsa bırakın, nasıl olsa sevenler yapıyor, demeyin. Büyük emekler var, hangi hikayeydi okursanız okuyun yıldıza dokunup kısaca fikrinizi belirtin, lütfen.

Skald~ Run

Faun~ Feuer

Keyifle okuyun.

Ruhumda çoğalan urların sancıdığını hissediyordum.

Amansız bir hastalık gibi tüm benliğime sıçradığını, bulaştığı yerlere geri dönülmez hasarlar bıraktığını ve arıcanacak gücümün giderek çekildiğini hissediyordum.

Biran'ın oynadığı son oyun Safornikon'a düşüşüm kadar acıtmıştı.

O, yıkılmaz duruşunun ardına bir yengi sığdırırken, ben özgürlüğüme giden yoldan bir kez daha saptırılmıştım.

"Efendim, yaklaşık yetmiş dakika oldu. Korkarım ki durumu saygıdeğer üç büyüklere bildirmem gerekecek."

Başımı yerden kaldırmadan "Yetmiş dakika," diye tekrar ettim.

Yetmiş dakikadır şatonun önünde beni bekliyordu. Zaferinin armağanını...

"Ne yapacak üç büyükler?" diye sordum, bomboş bir sesle. "Beni kolumdan tutup zorla o herifin arabasına mı bindirecek?"

Kadın çaresizce ellerini önünde birleştirdi. "Ne yapacağımı bilmiyorum, efendim. Sizi almak için muhafızların gelmesi gerekiyordu ama lider Biran bunu benim yapmamı istedi."

"Hah!" dedim dakikalar sonra gerçek bir tepki vererek. "Ne büyük nimet!"

Tek başına kızgınlık kelimesinin kafi gelmeyeceği kadar kızgındım ama karşımdaki kadının bir emir kulu olduğunu göremeyecek kadar

aptal değildim. Ayağımla yerde tuttuğum ritme bir son vererek ayağa kalktım.

"Gidelim."

Kadının yüzü aydınlanırken, kenara çekilerek bana yol verdi. Gecenin sabaha göz kırptığı vakitlerdi. Şatonun ihtişamlı girişini ardımda bırakarak uzun köprüye ulaştığımda koca tekerlekli, siyah arabasını gördüm. Direksiyondaydı, arkasına yaslanmıştı, gözleri kapalıydı. Direksiyonu tutan parmaklarının arasında külü düşmek üzere olan bir sigara vardı. Köprünün sonuna ulaştığım an gözünü açtı, başını çevirmedi ama istediğini almak üzere olduğunu biliyordu.

Kül boşluğa düştü.

Kadın önüme geçerek arabanın ön yolcu kapısını açtı ve binmemi bekledi. Biran'ın direksiyona çevrili yüzüne nefretle baktıktan sonra nezaketten uzak bir hareketle koltuğa oturdum. Kapıyı kapatmadan önce kadına döndüm ve içimden geçenleri söyledim.

"Delda, Dian , Feldi, Duar, Mei ve Fielda'ya söyle ki..." Ne söyleyecektim? Daha sonra görüşeceğimizi mi? Beni kafesimde ziyaret etmelerini mi? Hayır... Onlara söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

"Gençlere ne iletmemi istersiniz, efendim?"

Başımı iki yana salladım. "Hiç. Bir şey söyleme."

Kapıyı kapatmama eş zamanlı olarak gaza yüklendi ve aracı iki saniye içinde şatoya çıkan yokuşu geride bıraktı. Bir süre sonra kızıl gece bizi kucakladığında, onun amber tütsü kokusuna sarılı sessizliği ölüm kadar keskindi.

Koltuğa yaslanmış başım, bakışlarımı hızı azalan aracın sunduğu geçişli ayrıntılarda oyalıyodu. Belki suskunluğuna bir son verse, ben kazandım, dese yüzüne dönerdim ve onunla kavga edebilirdim. Ona nazarımda nasıl bir adam olduğunu hatırlatır, ağza alınmaması gerektiğini bildiğim tüm ucuz cümleleri sıralardım.

Ama konuşmadı.

Zaten benim de hiç halim yoktu.

Kızıl yapraklı, iri gövdeli ağaçların hüküm sürdüğü ormana girdikten bir süre sonra engebeli patika yola ulaştık. Durmakla kıyaslanacak kadar yavaşlaması beni istemsizce gülümsetmişti.

"Ne o? Tekrar üzerine kusmamdan mı korkuyorsun?" dedim, aramızda geçecek ilk komünikasyonun fitilini ateşleyerek.

Geçen birkaç saniye cevap vermeyeceğini düşündürttü ancak patika yolu dikkatle geride bıraktıktan sonra bakışlarını kısa bir an çehremde hissettirdi.

"O kelime uzun zamandır lügatımda değil. İstediğin yere kus."

Söyledikleri nedense Diana'nın anlattıklarını hatırlattı.

"İyi. Beni yanında tuttuğun müddetçe o kelimeyi yeniden lügatına almak zorunda kalacaksın. Sana açık yüreklilikle bunun sözünü verebilirim."

Belli belirsiz gülümsediğini algıladım. "Bekliyor olacağım."

Sustu. Oysa bir kez başlamıştık ve hırsımı alamamıştım.

"Bunu nasıl başarıyorsun?"

Ağaçların arasından kıvrak bir geçiş yaptı. Ormanda yaprak kıpırdamıyordu. "Neyi?"

"Onca yalanı yüklediğin omuzlarını dik tutabilmeyi." diye açıklarken, tek istediğim ona huzursuzluk vermekti.

"Omuzlarım niceleri ev sahipliği yaptı," Tek eliyle kullandığı araca diğer elini de dahil ettiğinde, şişen pazularının koltuktan taştığını görmemem imkansızdı. "Onlar alışık."

"Öyle mi? Zindan da onları iyice bilersin o halde."

Ağzım kapanır kapanmaz aklındakini söyledi. "Tek tesellin bu, değil mi? Zindana atılacak olmam."

Kollarımı göğsümde kavuştururken, görüş açıma giren evi buraya geldiğim o ilk anı hatırlattı. Kurtulacağımı sanırken, nasıl da kandırıldığımı...

"Daha iyisi olana kadar en iyi bu, diyelim."

"Diyelim." Sesindeki keyif anlaşılır gibi değildi. Sanki onun yerine bir başkası girecekti zindana. Öyle rahattı!

Araba durdu, çift kanatlı tahta kapı dışarı doğru açıldı ve içeri girmemizin ardından kapatılarak Mestan tarafından zincire vuruldu.

Kulpa giden elini, "Başardın." diyerek duraksattım. "Beni yeniden cehennemine getirdin, buradayım." Donuk bakışlarım ağır ağır ağır etrafta gezinirken, başım buz tutmuş gibi kıpırdamadı. "Ama bu kazandığın anlamına gelmiyor. Sana istediğini vermeyeceğim, bunu asla unutma."

"Unutmam." Başlarımız sözsüz bir emre itaat eder gibi aynı anda birbirine döndü. Kulptan uzaklaşan eli bana yaklaşan bedenine eşlik ederken, uzaklaşma gereği duymadım. "Senin bu deli cesaretin..."

Koyu kızılın damladığı gözleri sadece yarım karış ötemde durdu, çehremde çekintisizce gezinmeye başladı. "Asla vazgeçmeyişin...." diye fısıldadı bu kez. Kirli sakalları üst dudağını kısmen örtmüştü ama alt dudağı kıvrımını ele vermek için yeterliydi. "Ne yazık ki yanlış adamın önünde sergileniyor."

"Yanlış adam." diye tekrar ettim ve bir adım daha ileri gittim. "Bu noktada nefret beslediğim Temur'dan bir farkın yok. İkiniz de birbirinizden yanlışsınız."

Avucu direksiyona sertçe indi. "Beni bir daha onunla kıyaslama. Sakın."

Sesi öfkeden boğuklaşmıştı. Peki bu, kimin umrundaydı?

"Hoşuna gitmedi mi?" Son durakta olmama rağmen koltuğa yayılarak dudaklarımı kıvırdım. "İkiniz de şerefiniz üzerine yemin edip yalan söylemediniz mi?"

Direksiyonu sıkan elinin damarları az sonra patlayacağını düşündürecek kadar şişti. Aynı şeyi boynundakiler için de söyleyebilirdim. "Çok tehlikelisin."

"Yalnızca doğruları söylüyorum. Yanlış adamların aksine..."

"Kes şunu!" Bana döndüğünde gözlerinden ateş çıkıyordu.

Gülümsememden ödün vermedim. Bunun içim bir sebep yoktu. "Öfkeden kabaran göğsünü hissedebiliyordum." Vaziyeti mahkemede yaşadığımın bir eşiydi. Başımı omzuma düşürüp, intikamın zevkine eriştim. "Sorun şu ki, korkmuyorum."

Siyah kirpiklerinin elmacık kemiklerine devrilen gölgesi genişledi. İşleyen zamanın hayali sesini duyabiliyordum. Tik tak... Tik tak... Tik tak... Eğer bana şimdi söyleyeceklerimden sonra el kaldırmazsa, bunu hiçbir zaman yapmazdı.

"Lider Biran Nuh." diye fısıldadım. "Ne yazık ki her ikinizde arkasına saklandığınız yalanların içinde kaybolup gideceksiniz. Çünkü ikinizde liderlik sıfatına bürünmüş birer sikiksiniz."

Boğazından gelen hırıltı arabayı doldururken, anlık bağırtısı arabayı aşıp göklere ulaştı.

Ve direksiyon, artık yerinde değildi.

Hiçbir şey olmamış gibi arabanın kapısını yavaşça açtım ve verandaya doğru yürüdüm. Üzerimdeki yükten bir nebze sıyrılabildiğimi düşünüyordum. Eserime bakmak için başımı omzumun üzerinden çevirdiğimde, arkamdan inen Biran'ın ön cama inen

yumruğunu kanlar içinde geri aldığını gördüm. Dudaklarımdaki tebessüm hiç yer etmemiş gibi silinip gitti.

Sabun kokulu çarşafların arasında gözümü açtım, orman evinin daha önce kaldığım odasındaydım. Önceleri burada her uyandığımda olanların bir rüya olmasını dilerdim, umutla etrafıma bakar ve hayal kırıklığına uğrardım. Artık bunu yapmıyordum. Zihnim nerede olduğumu ve neler yaşadığımı kabullenmişti. Bir süre amaçsızca siyah tavanı izledikten sonra dikkatimi dağıtan konuşma sesleriyle doğruldum.

Diğerlerini en son sabaha karşı eve girdiğim sırada kırılan cam sesiyle birlikte dışarı koşarken görmüştüm. Şimdi ise alçalıp yükselen sesleri tartıştıkları bir konu olduğunu ele veriyordu. Odanın kapısını yavaşça açıp uzun koridordan girişe doğru yürüdüm ve durmam gereken noktayı tecrübeyle kestirerek durdum.

"Önce Perla ve ben çekelim cezamızı, sonra da siz erkekler."

Mirel'in yorgun sesinin kulaklarıma ulaşmasının hemen ardından Efraim'inki duyuldu.

"Hala Perla, diyorsun. Bu yolda en masum olanımız o. Hiç birimiz için olmasa bile onun için üç büyüklerle konuşmalıyız."

Perla'nın eriyen bakışlarını gözümün önüne getirebiliyordum ancak bu bile yumuşatamıyordu içimi.

"Bunu ağabeyi olarak Biran düşünmemiş midir sence? Kuralları bilmiyormuş gibi konuşma, verilen kararların dönüşü olmaz." Mestan'ın biten konuşmasının ardından ayağa kalktığını duydum. "Hah, ağabeyi de geldi işte."

Dış kapının açılıp kapanmasıyla, sırtımı duvara bastırdım.

"Biran!" Mirel'in sesi sitem barındırıyordu. "Şu elini sarmama izin vermeliydin! Ah, şu hale bak. Kan kesiklerin üzerinde kuruyup kalmış."

Çöken koltuğun sesi salonu doldururken, "Gerek olmadığını söyledim." dedi, o. "Neden hala buradasınız?"

"Ceza sıramızı tartışıyorduk." Perla sıkıntıyla dile geldi. "Aynı anda çekemeyiz. Rozelin yalnız kalır. Mirel önce bizim sonra da siz erkeklerin gitmesinden yana."

"Hayır." diyerek kestirip attı. "Temur yenildi. Şimdi bir kulçuk gibi kuduruyordur. Cezasını ne zaman çekeceğini, ne zaman özgür

olacağını bilmiyoruz. Kızın peşine düşecektir ve biz erkekler içerideyken, onu sen ve Mirel koruyamazsınız."

"Nasıl yapacağız?" diye sordu Mestan. "Vaktimizin olmadığını biliyorsun."

Oluşan sessizlik, gelecek günlerimin tehlike sinyallerini veriyordu. "Önce siz." diye buyurdu kızıl bölge lideri. "Siz dönünce ben gideceğim. O sürede ev asla erkeksiz kalmayacak şekilde dönüşümlü olarak dışarıdaki işlerinizi halledeceksiniz."

"Üç Büyükler buna izin verecek mi? Yani... Cezanı senin belirlediğin bir tarihte çekmeme..."

Pera'nın sorusunu Mirel yanıtladı."Her iki lider de bölgelerinden men cezası almadı. Anlayacağın, bölgelerin güvenliğinden hala liderler sorumlu. Durum böyleyken, liderlere böyle bir ayrıcalık tanımak üç büyükler için kaçınılmaz. Yakın zaman içinde ceza tarihlerini bizzat kendileri belirlerler. "

Perla başını salladı. "Anladım. Yerinde bir karar."

"Lider, nasıl diyorsan. Ama..." Efraim'in sesi her ne soracaksa alçaldı. "Sen yokken onu nasıl zapt edeceğiz?" Aldığı karşılık sesli değildi. "Tamam, sustum."

"Bu gece gidelim. Zaman kaybetmeyelim." dedi Mirel.

Sonra Mestan'ın fısıltısını duydum. "Bu kadar acele ettiğine göre benimle aynı hücrede kalmayı umuyor olmalısın."

Mestan'ın da aldığı cevap sesli değildi. Acıyla inledi.

"Gel buraya." Biran'ın bunu kime söylediğini anlamak için saliselik başımı uzatıp geri çektim. Oturduğu füme, uzun koltukta kız kardeşini yanına çekmişti. "Korkuyor musun?"

"Hayır, korkmuyorum."

"Bana doğruyu söyle." diye konuştu, ondan daha önce duymadığım kadar ilgili bir sesle. "Sana şahitlik etmemeni söylemiştim."

"Etmezdim. Sadece Rozelin'in o kötü adamın eline geçecek olma düşüncesi beni endişelendirdi. Rozelin'e yapılanlar aklın kabul edebileceği gibi değil. Çok, çok kötü... Zavallı kız..."

"Zavallı mı?" diye sordu Mestan. "O kızın yerinde sen, hatta Mirel olsaydı bile böyle söylenebilirdi ama o kız zavallı falan değil. Kendini korumayı biliyor, tırnakları hep sivri."

"Çünkü yalnız."

Perla'nın bu sözü içimde kanayan yalnızlığa tuz serpti. "Mestan ağabey, o çok yalnız. Ailesinden uzakta. Siz şüphe duysanız da ben topraklarından da uzakta olduğuna inanıyorum. Yaşadıkları ona kendini korumaktan başka şans vermiyor."

"Her şeye kolayca inanan biri olduğunu baz alırsak, o kıza gözü kapalı inanmana şaşırmıyorum."

"Böyle mi düşünüyorsun? Peki şuna cevap ver; Rozelin'e inanmadığını artık kolayca söyleyebilir misin?"

Mestan'ın cevabı yeterince aydınlatıcıydı. "Emin olmadığım şeyler hakkında konuşmuyorum."

Başımı saliselik olarak tekrar uzattığımda yabancının ayaklandığını gördüm. "Anlamı olmayan şeyleri konuşmayı bırakın. Önemli olan nereden geldiği değil, bize ne vereceği...." Sesindeki kararlılık tüylerimi ürpertti. "Tam da bu yüzden bebeği doğuruncaya dek onun kılına zarar gelmemesi için gerekirse canınızı ortaya koymaktan çekinmeyeceksiniz."

Mestan ve Efraim bir ağızdan, "Emredersin." derken, karnımı, kasıklarımı ve belimi yoklayan sızı bu kez daha belirgin olarak çıkageldi.

"Ah, siktir. Şimdi sırası değil" Refleks olarak elimi karnıma götürdüğümde, içimde hissettiğim kıpırtı dudaklarımdan sesli bir nida yükseltti. "Tanrım!" Elimi ateşe temas etmiş gibi geri çektiğim an onun tanıdık nefesi yanıbaşımdaydı.

"Kapı dinlemek dışında başka ilgi alanın yok mu senin?"

Hissettiğim rahatsızlığı yok sayarak bedenimi duvardan ayırdım ve ne ara yaklaştığını bilmediğim varlığına döndüm. "Seninle yalnız kalmak istemiyorum." Başımla arkasında kalan girişi işaret ettim. "Hepsini gönderemezsin. En azından biri burada kalsın."

Başını sakinlikle salladı. "Nasıl istersen." Sabah olmasına rağmen koridorun yetersiz ışığı çehresini gölgeliyordu. Ciddi olup olmadığını anlayamadım. Bu yüzden ağzını bir kez daha açmasını bekledim. "Emrine bir hizmetçi ve muhafız da ister misin?"

"Komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bunu hiç düşünmedim."

Bezgin bir soluk verip "İstemiyorum." dedim baskın br vurguyla. "Seninle on gün boyunca aynı evde yalnız kalmayacağım!"

Benimle eğleniyordu. Bu kez bunu dudaklarındaki çarpık gülümsemeyle de desteklemişti. "Korktuğun ne?"

"Sen değilsin."

Son söylediğimi duymuşa benzemiyordu. Üzerime doğru bir adım attığında bir adım geri attım. Bunu yapmamam gerekiyordu ama yapmıştım ve sırtım duvara yaslanarak bana kaçacak başka bir alan bırakmamıştı.

"Odalarımız aynı koridorda değil. Uslu durduğun sürece beni görmek zorunda kalmazsın."

"Orası benim odam değil!"

"Korkun odana gelmem mi? Yoksa odama gelmek mi?"

Heyete sunduğu fotoğrafları anımsamak ona kafa tutmam konusunda gerekli cesareti verdi. "Kes şunu. Beni bir daha odana ancak cansız şekilde sokarsın."

Gürültülü bir şimşek tavanı tekmelerken, saniyeler içinde sağanak başladı. Biran başını havaya kaldırdı, bir şey görüyormuş gibi etrafına baktı. "Kimpras da kış başlıyor." dedi memnun bir sesle. Sol kolu kulağımın dibinden duvara uzandı, reflekslerim ani bir hamle için hazırdılar. "Bence büyük konuşma. Bölgemin kışı çetin geçer, korktuğun bir gece kapımda bitebilirsin."

Her ne yapmaya çalışıyorsa başarmıştı. Sırtımı duvardan ayırdığım an kıyafetlerimizin birbirine temas edeceği kadar yakındık. "Sence ben," dedim, gözlerimi bir çivi gibi gözlerine batırarak. "Şimşekten korkacak bir kıza mı benziyorum?"

İrislerinde çakan şimşekler kızıl gökyüzündekini gölgede bırakacak kadar şiddetliydi. Orada bir bilinmezsin dayanılmaz sancıması vardı. Anlamaya çalıştım.

İrislerinin ardından şimşekten korkan bir kadın vardı ve o kadın ben değildim.

"Benzemiyorsun. Benzediğini düşünülemez.."

"Ne?"

"Benzediğini diyorum," dedi, çözümsüz bir bilmecenin boşluklarını doldurarak. "Düşünülemez. Sen..."

"Lider, teslim olmadan önce eve uğramamız gerekiyor. Perla da bizimle gelecek."

Elini beni sıkıştırdığı yerden ayırmadı. Bakışlarını ayırmadığı gibi.

"Biz de geliyoruz, Efraim. Gece Kraliçesi kızların eşyalarından kendine lazım olanları alsın. On gün boyunca, evimde benimleyken," Çarpık gülümsemesi tehlikeli bir hal aldı. "Lazım olacak."

Bu bir göz dağıydı.

Ona, "Göreceğiz." der gibi baktım. Anladığını biliyordum.

Etrafı taş duvarlarla çevrilmiş, siyah konteyner evlerden oluşan yapılar topluluğuna ulaştığımızda, diğerlerinin bulunduğu araç hemen arkamızdaydı. Üçüncü araya döndüğümüz an dördüncü konteynerin önünde duracağını aklımda tutmuştum. Öyle de oldu. Tıpkı diğerleri gibi siyah ve tek katlı olan konteynerin sahiplerince bulunabilmesi için şüphesiz bu sıralamanın akılda tutulması gerekiyordu. Zira herhangi bir blok ya isimlendirme olarak ayrılmamıştı.

"İçeri girip ne gerekiyorsa al," diye buyurdu. Bunu yaparken paketinden bir dal siyah sigara çıkarıp dudaklarının arasında yerleştirmişti. "Hiçbir şekilde dışarı çıkmayacağız. "

Dediğini yapmak amacıyla değil ama ondan uzaklaşmak adına arabadan indim. Birkaç basamakla ulaştığım konteynerin kapısı Mirel tarafından açılmıştı. Erkekler dışarıda kalırken, önden ben olmak üzere Mirel ve Perla ile içeri girdik. Kapı Biran'ın evinde olduğu gibi direkt olarak salona açılıyordu. Kahverengi deri koltuklar, altı kişilik ağaç yemek masası ve bir de bilardo masası mevcuttu. Koridor yoktu. Konteynerin içindeki tüm odalara salondan açılan kapılar vasıtasıyla giriş yapılıyordu. İki kapı solda ikisi de soldaydı. Mirel soldakine yöneldi, arkasından ilerledim. Tam ortasına yuvarlak bir yatağın konumlandırıldığı oda tahmin ettiğimden büyüktü. Dört duvarın üç kısmını gardrobu kapılıyordu. Kalan bir duvarda ise büyük bir makyaj masası vardı. Kaba eşyaların göz yorduğu odasında küçük ayrıntılar yok denecek kadar azdı. Sakin adımlarla ilerleyerek gardrobunun kapılarını açamaya başladı. İşi bittiğinde önümde tam sekiz tane açık kapı vardı.

"İstediğini alabilirsin. Ne istiyorsan, " Büyük bir valiz çıkarıp yatağının üzerinde açtı. "... buraya koy."

Göz ucuyla dolaplarında göz gezdirdikten sonra "Biraz iç çamaşırı ve eşofman yeter," dedim. İmalı bir şekilde "Bir tane de tarak fena olmaz." dedim.

"Neden ne ihtiyacın varsa kendin almıyorsun?" Konuşması daha öncesiyle kıyaslayacağım kadar farklıydı. Dik konuşmuyordu. Açık

mavi gözleri suçlayıcı bakmıyordu. "Böylelikle bir şey unutmamış olursun."

Sözlerimi tasdik etmek için yatağına yürüdüm ve valizin yanına oturdum. "Başkalarının eşyalarını karıştırmak huyum değil. Çok istiyorsan sen yap."

Kapının ağzında duran Perla ile bakıştılar. "Tamam, yaparım."

İlk dolaptan birkaç gecelik elbise aldı. İkincisinden pantolon ve kalın yünlü kazaklar, üçüncü ve dördüncü dolaptaki gece elbiselerini atlayarak beşinci dolaba yöneldi. Oradan bolca iç çamaşırı ve çorap aldı. Son dolaptan ise valize iki kaban yerleştirdi.

"Kış için bir şeyler almadım. Bu çizmeleri koyuyorum ama..." Siyah kalın tabanlı çizmeleri valize yerleştirdi. "Yenisi alınsa fena olmaz."

"Gereği yok." Başımı pencerenin ardındaki fırtınaya ve sağanağa çevirdim. Kimpras'ın her zaman sert olan havası sadece bir gecede tümüyle bozmuştu.

"Şey... Biz yanımıza bir şeyler alabiliyor muyuz?" Perla, karşımda duran Mirel'e yaklaştı. "Yani zindanda kullanmak için."

Bu sorusu Mirel'i gülümsetti. "Üzgünüm... Sadece biraz iç çamaşırı ve sabun alabilirsin."

"Peki... Bizi erkeklerle farklı yerlere mi koyacaklar?"

Mirel imalı bir nefes alarak, "Elbette." dedi. "Üzgünüm on gün boyunca Efraim ile bakışamayacaksın. Yani... Efraim ağabeyinle."

Perla beklenenin aksine yüzünü düşürmedi. "Sen de Mestan ağabey ile görüşemeyeceksin."

Düşen yüz Mirel'e aitti. "Sorun edeceğimi sanmıyorum."

"Belki o eder."

Mirel biraz düşündü. "Onun sorun edeceği tek şey..." Duraksadı ve her ne söyleyecekse bundan vazgeçti. "Neyse... Sayılı gün, geçip gidecek." Valizin ağzını kapattığında ayağa kalktım ve sapına uzandım.

"Aa, hayır." Mirel benden önce davranarak valizi kendisi aldı. "Ağır taşıman doğru değil."

Cevabını bile bile sordum. "Neden?"

Cevabını bile bile konuşamadı. Bunu onun yerine ben yaptım. "Doğru ya, bebeği sorunsuzca doğurup liderinize vermeliyim."

"Rozelin..." Perla üzgün görünüyordu ve bunun sebebi zindana girecek olması değildi. "Lütfen böyle söyleme. Biz senin de iyi olmanı istiyoruz."

Sinir bozukluğuyla güldüm. "Demek benim de iyi olmamı istiyorsunuz, vay canına."

Mirel ensesini kaşındı ve son damlasını alan bir su bardağı gibi taştı. "Yeter, artık bu konuyu konuşalım."

Kapıya yürüdüm. "Benim sizin gibi yalancılarla konuşacak bir şeyim yok."

Perla koşar adımlarla kapıya ulaşıp kilidi çevirdi ve sırtını kapıya verdi. "Konuşacağız Rozelin."

"Bana ne söylemeyi düşünüyorsunuz?" Ellerimi iki yana açıp hayretle onlara baktım. "Anlatacak hiçbir şeyinizin olmadığının farkında değil misiniz?"

"Var!" dedi Mirel ısrarcı bir sesle. "Dinlersen var. Bak, bu kelimeyi kullanmayı sevmiyorum ama... Lütfen. Lütfen dinle."

Bu kez adımlarım pencerenin yanına gitti. İstesem bu odadan çıkardım, o ikisinin gücü bana yetmezdi ama ne söyleyeceklerini duymak istiyordum.

"Biran'ı sevmem bir yana ona bir can borcum var. Dostu dostum, düşmanı düşmanımdır. Bu hep böyle oldu. Hepimizin böyle oldu." Mirel beyaz parmaklarını gür saçlarından geçirirken, kelimeleri zorlukla toparlıyor gibiydi. "Seni Temur'un sevgilisi zannediyorduk ve emin ol bunun için haklı sebeplerimiz vardı. Temur gibi kötü birine aşık bir kadınınsa senin gibi bir kadın olabileceğini hiç düşünmedik, kimse düşünemez. Bahsettiğim başına gelenler değil, karakterin. İtiraf etmeliyim ki dik duruşuna en başından beri hayranım, kafamı yarmana rağmen."

"Bunun için sana teşekkür mü etmeliyim?"

"Ben gaddar biri değilim. Evet, duygularım törpülenmiş olabilir ama canım istediği için birine zarar verdiğim hiç olmadı. Rozelin, senin için üzgünüm. Bundan sonra liderimin sözünden çıkmamaya devam edecek olsam dahi... senin üzgünüm."

Bakışlarım ruhsuzca bakışlarına dokundu. "Ne bu? Bana vereceğin zararlar için özür mü dileyeceksin?"

"Hayır, sana zarar gelmemesi için elimden geleni yapacağımı söyleyeceğim. Sadece bir bebek taşıdığın için değil, haksızlığa maruz kalan savaşçı bir kadın olduğun için..."

Bir kez daha onu terslemedim. İstedim ama yapmadım. Dışarı çıktığımızda ben arabanın kaputuna yaslanmışken, onlar birbirleriyle

vedalaşmaya başladılar. Biran'ın erkeklerle sarılması kısa fakat sertti. Mirel uzun süre Biran'a sarılı kaldı. Biran onun sırtını sıvazladı ama kız kardeşine sarılışı kesinlikle çok daha sahiplenici ve dışarıdan hissedilen bir burukluk barındırıyordu. Mestan sarılmaya niyeti olmayan Mirel'i kendisine çekti, başta normal bir kucaklaşma gibi görünse de onun turuncu saçlarından öptüğünü gördüm. Bu arada Perla da tereddütlü adımlarla Efraim'e yaklaştı ve ona sarılmak için ayaklarına basmak zorunda kaldı. Biran bir sigara daha yakarken, Perla, aşık olduğu adamın boynundan koklayarak ağladı.

İşte bu kesinlikle can yakıcıydı. Efraim etrafına baktı, bu sırada bakışlarımı kaçırdım ama sonra Perla'nın gözyaşlarını sildiğini gördüm.

"Gitme vakti. Önce şatoya uğrayacağız. Kızlar ve erkekler olarak iki farklı yoldan zindana götürüleceğiz."

Mestan yaptığı hatırlatmanın ardından, bakışlarıyla beni işaret etti. "Dikkat et, Alizen hiç olmadığı kadar tehlikeli."

"Tabii kendine de dikkat et," dedi Efraim, o da beni göstererek. "O da hiç olmadığı kadar tehlikeli."

"O itin topraklarıma yaklaşması sadece işime gelir." Biran sigarasından derin bir nefes çekti. Ağır ağır dışarı bıraktığında, sağanak kendini çişelemeye bırakalı bir süre oluyordu. Islaktık. "Ona gelince," Karşısındaki adamların aksine beni işaret etmedi ama benden bahsettiğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. "İstediğini yapsın. Canım sıkılmamış olur."

Perla çekingen adımlarla yaklaştı. "Sana hoşçakal, diyebilir miyim?" dediğinde, Mirel hemen yanında kendine yer bulmuştu.

Yaslandığım kaportadan ayrıldım. "Hiç sanmıyorum." Arabanın kapısını açtım ve onlara bakmadan son sözlerimi söyledim. "Umarım oradan tahmin ettiğimden çok daha fazla eğlenirsiniz."

Geri dönüş yolunda farklı bir yol kullandığını fark ettim. Konuşmadığımız için sormaya da yeltenmemiştim. Zaten bir süre sonra o tanıdık yolun nereye gittiği çözdüm. Kör büyücü Dora'ya...

Tek bir kulübeye ev sahipliği yapan araziye girdiğimizde, üzerimde Mirel'e ait pantolon-kazak ve bedenime büyük gelen bir kaban vardı. Durduk. İnmek için hamle yapmamasını konuşmamı beklediği anlamını getirmem zor olmadı.

"Söyle." dedim, bakışlarım küflü kokusunu buradan alabildiğim külübede gezinirken.

"Seni muayene edecek."

"Sebep?"

"Sebep mi? Sabah koridorda kıvranıyordun."

Başımı ona çevirmekten kendimi alıkoyamadım. Fark etmiş olması inanılır gibi değildi, iyi sakladığıma yemin edebilirdim. "Bir şeyim yok."

Kabanının yakaları çehresini sakallarını kadar örtmüştü. Gür kirpiklerinin arasında, itirazımı kabul etmeyecek bir kararlılık vardı. "Bunu Dora söylediğinde inanmaya çalışırım."

"Senin her söylediğini yapmak zorunda mıyım ben?" diye çifkefleştiğimde, "Evet" cevabını aldım.

"Şimdi elini çabuk tut. Yağmur biraz daha yağarsa arazinin bir bataklıktan farkı kalmayacak. Arabamın buraya saplanıp kalmasını istemiyorum."

Arabasından bahsederken, canlı birinden bahsetmiş kadar hassastı. Daha önce arabasının ön kısmını pert ettiğimde de gereğinden fazla öfkelenmişti. Arabasını gerçekten sevdiğini fark etmemek imkansızdı. Bunu aklıma kazıyarak aşağı indim ve kulübeden içeri girdim.

"Sizi beklemiyordum." dedi, sallanan koltuğunda oturan yaşlı kadın. Sonra şefkatle gülümsedi. "Unvanının sana uğur getirmesini diliyorum, Gece Kraliçesi."

Bir şey söylemeden daha önce beni muayene ettiği yere yönelerek sırt üstü uzandım.

"Pekala," dedi yerinden kalkan Dora. "Sanırım fazla vaktiniz yok." Yanıma gelip yavaşça oturdu. "Ağrıların devam ediyor olmalı."

"Evet. Belimde ve..."

"Kasıklarında," diyerek tamamladı. "Sızı şeklinde olmalı. Bunlar gayet normal, sorun olan dayanmakta zorlanacakların..."

Arabada kaldığını sandığım Biran'ın sesini duyana dek pervaza yaslanmış bizi izlediğini fark edememiştim. "Ne demek bu? Yeniden mi olacak?"

Dora başını salladı. "Kaçınılmaz. Sana söylemiştim, bünyesi bebeği kabul etmiyor. Şiddetli ağrıları için şifacı dostuma danıştım ama..."

"Ama?" diye soran yine oydu. "Sorun ne? İlacın tarifini ver, temin ettiririm."

Dora ansızın elini kasıklarıma uzattığında beklemediğim bu hamle karşısında kasıldım. Elini itmeme zaman tanımadan geri çekildi. Ne olduğunu anlayamadım ancak ifadesi beklemediği bir gerçeği idrak edişinin şaşkınlığıyla gerilmişti.

Sanki görüyormuş gibi Biran'ın olduğu yöne baktı. "Bir bakirenin rahimden ilaç almak isteyeceğini sanmıyorum."

Biran'ın çehresinde beliren şaşkınlık, elle tutulacak kadar belirgindi. Dudaklarını araladı, kapattı. Araladı, kapattı.

"Karnına dokunmam gerekiyor." Kazağımı yukarı sıyırdı, yaşlı elleriyle karnımı iki yanından kavradı. Göz kapakları ona yalnızca karanlığı gösteren gözlerini örterken, karnımı usul usul okşadı. "Büyüyor..." dedi memnunca.

Hiçbir şey hissedemedim.

"Sağlıklı bir erkek bebek, evet... Tam burada." Eli kasığıma uzanan noktada durduğunda, gözleri hızla açıldı. "Bu da ne?"

Banyoda fark ettiğim şimşek izinin olduğu noktaya dehşetle dokunuyordu. Son gördüğümden daha belirgin bir hal alan iz artık kanlı bir yara gibi görünüyordu.

"Ne olduğunu söyle?"

Dora'nın hızlanan nefesini çıplak karnımda hissederken, büyücü kadın kadar kadar endişeli değildim.

"Bu iş artık ben aşıyor, lider Biran." Karnımı örttü ve geri çekildi. "Üç büyüklerden bir bige büyücü talep edi-"

"Şifacının yerini söyle."

Dora bunu kesinlikle istemiyordu. "İhtiyacı olan şey bilge bir büyücü!"

"Şifacı dostunun yerini söyle." dedi, net bir vurguyla. "Tekrar söylemeyeceğim."

Dora direnemeyeceğini anlayarak masasına ilerledi. Bir kağıda bir şeyler yazdı ve yabancıya uzattı. "Adı şifacı Voran. Nehrin diğer kenarında. Onun ancak gece yarısından sonra evinde bulabilirsin."

Biran kağıdı alıp arka cebine sıkıştırdıktan sonra "Hadi," dedi. "Yolumuz uzun."

Doğrulup, "Şimdi mi gideceğiz?" diye sordum ama çoktan çıkmıştı.

"Ona güvenmekten başka şansın yok."

Dora'nın bu sözlerinden daha komik çok az şey duymuştum. "Yanılıyorsun, büyücü. O, güveneceğim son adam bile değil."

Geçtiğimiz yollar dar, ıssız ve engebeliydi. Yüksek taş duvarların sahiplendiği kıvrımlı sokakları arabanın içinde sabit oturmamı zorlaştırıyordu. Yola çıkalı saatler olmuştu. Cama vuran yağmur damlacıkları ile tekerleklerin sıkça içine girdiği su birikintilerinin sesinden başkası duyulmuyordu. Havanın kızıllığı ise çoktan koyulmuştu.

Bir an o dördünün zindana girip girmediklerini sorgularken buldum kendimi... Perla, korkmuş muydu?

Hayır Rozelin, bu seni ilgilendirmiyor.

"Bu daha ne kadar sürecek? Midem bulanmaya başladı."

Tek eliyle direksiyonu sıkça çevirirken, sırtı arkasına yaslanmış, gözleri dikkatle yolu ve belli aralıklarla etrafını kolluyordu. Artık hava neredeyse etrafımızı göremeyeceğimiz kadar koyulaşmıştı.

"Saatlerdir yemek yemiyorsun, normal."

Kaşlarımın çatılmasına engel olamadım. "Şu lanet yolun hiç etkisi yok yani? Ağrım falan yok benim. Seninle hiçbir yere gitmek istemiyorum! Ayrıca-"

Bir patlama sesi duyuldu. Sağır olduğumu sanacapım kadar güçlü bir patlama... Bedenimin farklı yerlerinde irili ufaklı acılar hissettim. Bir saniye dahi etmeyecek kısa zaman diliminde önce ileri sonra geri savruldum. Gözüm ard arda açılıp kapandı; çok fazla kan vardı. Kesilen nefesim boğazımdan kayıp gittiğinde, patlayan ön camın kırıkları üzerimize boca ettiğini henüz idrak edebiliyordum. Başımı arkaya, koltuğa bastırdım, bir süre kıpırdayamadım. Sağanak beynimi ele geçirmişti, kapkaranlıktı. Elim arabanın kulpunu ararken, fırlatılan bir ok şakağımın yanına saplanıp kaldı. Çığlık atamayacağım kadar hızlı ve inanılmaz gerçekleşiyordu her şey. Elim karanlığın içinde kapıda dolaşmaya devam ederken, fırlatılan bir diğer ok arka koltuğa ulaştı. Dudaklarımı dilediğim sırada üzerime eğilen Biran kapıyı açtı ve anlam veremediğim bir şekilde ağırlığını üzerime bıraktı. Birlikte aşağı yuvarlandık.

Düştüğümüz yer bir su birikintisiydi.

Kalbim aldığı mevt kokusuyla hızlanırken, göğsümde başka bir göğsün nefeslendiğini hissettim.

"Kıpırdama." dedi, yaralı ve boğuk sesi. Sonra yüzünden yüzüme ılık bir damla düştü. "Buradayım."

Kolumu kaldırdım, titriyordu. Alnına dokunduğumda, parmaklarımın hissettiği derin kesik içimi ürpetti. İblisin fısıltısını duyuyordum. Bu kadar değil, diyordu. Bu kadar değil.

Göğsüm, Biran'ın kanıyla ıslanıyordu.

"Sen... Yaralısın."

Gülümsemesi ölüme meydan okudu. "Ben, ezelden beri yaralıyım." Alnı alnıma düştüğünde, dudaklarından akan ılık nefes dudaklarıma döküldü.

"Ama sen, iyileşeceksin. Kurtulacaksın. Kurtaracağım sizi."

İg/ Durumavii_

16. BÖLÜM: "Efsunkar"

Selam Kızıl Ülkenin Değerli Sakinleri!
Uzun ama aslında Kızıl Gece dolu bir aradan sonra yeniden sizinleyiz.
Kızıl Gece için yazdığım ennnn uzun bölüm. Umarım seversiniz.
Sermest~ Kayıp
Keyifle okuyun.

Açılan gözlerimin beni kurtardığı kabus, yaklaşan cehennemin kanlı canlı elçisiydi.

Göğsümün yeni bir nefesle dolamayacak kadar kasıldığını hissediyordum. Boğazımdan iniltiye benzeyen sedalar firar ediyordu.

Sırtımı koltuktan ayırdım, dizlerime eğildiğimde, araba yavaşladı. Onun bakışlarını sırtımda hissediyordum ama henüz sesini duymama izin vermemişti. Parmaklarım gerdanımdaki kolyeyi sardı, siyah su damlasının bana gösterdikleri boşuna değildi, biliyordum. Yola baktım, saniye saniye yaklaşıyorduk! Önümüzde birçok su birikintisi vardı ama bir tanesi büyükçe ve az öncesinden tanıdıktı. Onunla birlikte düştüğümüz su birikintisiydi! Avucumu torpidoya vurup telaşla doğruldum.

"Arabayı durdur."

"Ne?"

"Durdur arabayı!"

Tekerleklerin bir su birikintisine girdiğini fark ettiğim an parmaklarım yanımdaki kapının kulpunu sardı, gözlerim büyüdü.

"Durdur şu lanet arabayı! Durdur!"

Arabayı ani bir frenle durdurması ve kolunu önüme uzatması eş zamanlıydı. Bedenim frenin etkisiyle savrulurken, bariyer görevi gören koluyla yanımdaki kulptan tutunmuştu.

Kulpta elim vardı.

Kulpta ellerimiz vardı!

Avucu altındaki elimi bir kıskaç gibi sarmıştı. Sert parmak boğumlarını elimin ince derisinde tümüyle hissediyordum. Hararetle yükselen göğsüm koluna dayanırken, başımı seri bir yanıt bekleyen bakışlarına çevirdim.

"Derdin ne senin?"

Gayri ihtiyari kalkan parmağım karanlık yolu gösterdi. "Gördüm, biraz ileride senin için kurulmuş bir kumpas var."

Sol kaşı diktatör bir tavırla havaya kalktı. "Ne kumpası? Yine ne saçmalıyorsun?"

"Yine saçmalamıyorum!" diye bağırdım. Birileri tarafından inanılmamak, ciddiye alınmamak bende travma yaratmıştı. "Sen bana inanmıyorsun, yine!"

"O sesini kıs." Bakışları keskin bir nişancı gibi karanlık orman yolunu taradı. Arabanın loş ışığı yalnızca içeriyi aydınlatıyordu. O kadar yetersizdi ki, yabancının yanımdaki varlığı bir siluetindeki ile yarışmak üzereydi. "Orada kimse yok." Sıkkın bir nefes verdi. "Bir halüsinasyonun eksikti."

"Gördüğüm halüsinasyonun değildi saman kafalı herif! Mahkemeye çıkmadan önce arkadaşlarınla yaptığın konuşmayı nasıl gördüysem, başımıza gelecekleri de öyle gördüm!"

Rahatça arkasına yaslandı. Gülümsüyor bile olabilirdi!

"Başımıza ne geliyor-muş."

"Yaralanıyordun." dedim sert bir vurguyla. "Benim taraftaki su birikintisine düşüyordun."

"O sırada sen neredeydin?"

Sorusu istediği gibi köşeye sıkıştırdı, başımı önüme çevirdim. O ise altının kokusunu almıştı, hazineye ulaşmak için sonuna kadar deşmeden bırakmayacaktı. Sırtını yaslandığı yerden ayırdığını duydum. Bedeni benden tarafa döndüğünde, tekrar edeceğini biliyordum.

"Sen nerdeydin?"

Yaklaştı. Sıcak amber kokusu genzimi tırmalarken, unuttuğum bir şey vardı; kulpta üst üste duran ellerimiz!

"Küçük bir mantık değerlendirmesi yapalım," Fısıltısı benimle alay ederken, elinin baskısı arttı. "Su birikintisine senin tarafından düştüysem, olman gereken tek bir yer olacaktır." Tenlerimiz arasındaki teri hissettim ve gözlerine yakından bakmamak için başımı

kaldırmadım. "Altımdaydın." Erkeksi gülümsemesi arabanın içine yayıldı. "Bunu mu hayal ettin, yavru kuzu?"

Suskunluğum buraya kadardı. Dişlerimi hemen dibindeki koluna geçirdim.

"Siktir!" Küfürlü inlemesinin ardından önce elini çekti sonra da kendi çekildi.

"Seni var ya!"

Dışarıdan duyulan gürültü hızla toparlanıp belindeki silaha davranmasını sağladı. Birkaç saniye içinde sesler seçebileceğimiz kadar arttı; koşan kalabalık adımlar!

Vitesi geri takıp gaza yüklendi, tekerleklerin hızla suda döndüğünü duydum ancak olduğumuz yerden milim kıpırdamadık.

Öfkeyle direksiyona vurdu." Sikeyim! Saplandı." Tekrar gaza yüklendi. Tekerlekler suyun içinde çıldırırcasına dönüyordu fakat olduğumuz yerden bir türlü uzaklaşamıyorduk.

Biran direksiyonu bırakıp ellerini hırsla bacaklarına vurdu, sürttü. Kısık gözleri önümüzdeki karanlığa düşmanca baktı, aklından geçenlerin bir iblisi kıskandıracak kadar tehlikeli olduğunu biliyordum.

Arabadan inmesini takip eden ikinci saniye yanımdaki kapı açıldı. Bileğimi saran eli bedenimi dışarı çektiğinde, kendimi ayak bileklerime kadar suyun içinde buldum. Onun peşinde, suyu döven adımlarını takip ederek ormanın içinde koşarken, karanlık bizi adeta yutmuştu.

"Ne yapıyorsun!"

Yalnızca uzaklaşmaya odaklanarak beni peşi-sıra çekmeye devam ederken, iki büklüm olarak onu yavaşlattım.

"Önümüzü bile göremiyoruz! Sana ne yapıyorsun, dedim!"

Aniden durdu ve bana döndü. Bileğimden ayrılan elleri omuzlarımı kavrayarak beni bir ağacın gövdesine yasladığında, irisleri parladığını göreceğim kadar yakındı.

"Ne mi yapıyorum? Beni üzerinde gördüğünde ne yapıyorsam, aynı şeyi. Şimdi sus ve yürü. Geceyi geçirecek bir yer bulacağız."

Bana yeniden temas etmesine izin vermedim, öne geçerek yürümeye devam ettim. Ancak kısa süre içinde yeniden bir adım önümdeydi. Fark ettim ki aynı güzergahı kullanmasak da ilerlediğimiz yön aynıydı. Sorma gereği duymadım çünkü biliyordum; şifacıya ulaşmak üzereydik. Burun burun geldiğimiz nehri geçtikten sonra!

Çamurlu, uzun ve kıvrak nehre bakarak gecenin karanlığında yönümü ona döndüm. “Dora şifacının nehrin karşı tarafında olduğunu söylemişti.”

Donuk duruşunu bozmadı. “Evet, tam olarak öyle söyledi.”

Ayağımın dibindeki nehri gösterdim. “Keşke nasıl geçeceğimizi de söyleseydi! Buradan yürüyerek geçmek imkansız!”

Bakışları nehrin ayrıntılarında dolanırken, bu karanlıkta ne görmeye çalıştığını merak ediyordum.

“Geri dönüp arabayı alalım. Nehrin karşı tarafına geçmek için başka bir yol buluruz.” dedim rastgele bir fikir sunarak. “Muhtemelen artık orada değillerdir.”

“Hala orada olabilirler. Bu ihtimali göz ardı etmem. Ayrıca bil diye söylüyorum, nehrin karşı tarafına geçmek için önce sonuna ulaşmamız gerekir. Bunu yapmak arabayla bile en az iki günümü alır. Seninle iki gün boyunca kıç kadar yerde yalnız kalmaktansa bu pis suya girmeyi daha mantıklı buluyorum.”

“Bilmukabele!” Elimi istemsizce bel boşluğuma yerleştirdim. “Sen.. Hani arabanı çok seviyordum?”

Tek adımla yanıma geldi, eğildi. Eli nehre uzanırken bir kez daha “Öyle.” dedi. “Kendimi daha fazla seviyorum.”

Tahmin ettiğim gibi nehrin yüksekliğini ölçüyordu. Bir fikir sahibi olduktan sonra ayağa kalktı ve bakışlarını nehirden almadan konuştu. “Geçilemeyecek gibi değil, orta kısımda yükseklik yüz yetmiş santime kadar ulaşıyor olmalı. Belki biraz daha fazla...”

Ona inanmayan gözlerle baktım. “Bir yetmiş mi? Benim boyum o kadar!”

Bakışlarını nihayet benden tarafa çevirdi, gözleri aşağıdan yukarıya bedenimi süzmeye koyuldu. Bu sinir bozucuydu. “Parmak uçlarında yürürsen, bir şansın olabilir.”

Sinirle kalkan elim ona uzandı. “Ulan sen benimle dalga mı geçiyorsun!”

Kaşlarını çattı ama çok da sinirli görünmüyordu. “Ağzını dikeceğim.”

Ona okkalı bir cevap vermek üzereyken, kalabalık adım seslerini dakikalar sonra yeniden duyduk. Üstelik bu kez çok daha yakından geliyordu!

“Siktir.” Biran bir kez daha eğildi ancak bu kez benim önümde! Sırtına şaşkın gözlerle bakarken, “Atla” diye buyurdu.

“Ne?”

İşaret parmağıyla sırtını gösterdi. “Atla,” dedim. Bunun neresini anlayamadın?”

Bir ona bir de adımların giderek yaklaştığı zifiri karanlığa baktım. Bunu yapmak istemiyordum. Bunu kesinlikle yapmak istemiyordum! “Bir yetmiş olduğuna emin misin? Daha yüksek değil-

“Atla.” dedi yeniden, bezgin bir nefes eşliğinde. “Yoksa seni omzuma mı almamı istersin? Baş aşağı olandan.”

Yapar mıydı? Yapardı.

Sanki çok vaktim varmış gibi yavaşça, tereddütle yaklaştım. Kollarım boynuna uzanırken, gözlerimi kapatırsam daha kolay olacağını düşündüm. Biraz eğilmiştim ki ellerini arkaya attı ve yakaladığı bacaklarımı beline doladı. Aynı anda geriye düşmek üzere olan bedenimi boynuna sarılarak kurtarabildim.

“İkinci bir emre kadar ağzını açma.” Nehre ilk adımını attı. Gözlerimi açtığım ilk an yeniden arkama baktım. Peşimizdeki adımların sahipleri artık silüetlerini seçebileceğimiz kadar yakınlardı!

“İlerle!” diye fısıldadım, istemsizce boynunu sıkarak. “Havuza mı giriyorsun yavaş yavaş?”

Başı omzuna çevrild, görmesem de ne kadar ters baktığını kafamda canlandırabildim. “At mı var altında?”

“Yok.” Dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. Ne demişler; intikam soğuk yenen yemekti. “Bir at etmezsin. Bence daha çok besili bir öküzü andırıyorsun.”

Dirseklerinin arasına sıkıştırdığı bacaklarımı öyle sıkı kavradı ki, inlememek için kendimi zor tuttum. Yine de bunun beni durdurmaya yeteceğini sanıyorsa fena halde yanılıyordu. “İşte, bu hareketi o zarif atlar değil besili öküzler yapar.”

Ardarda iki adım attı. O beline, ben ise dizlerime kadar suyun içindeydik. “Nehrin karşı tarafında sana besili öküzü göstereceğim.” diyerek fısıltıma karşılık verdi. “Yalnızca biraz daha sabret.”

Duyulan bir sonraki ses bize ait değildi. “Oradalar! Yakalayın!” Bize doğru hücüm etmeye başladılar. Dişlerim dudaklarıma sarılırken, kalçama uzanan su dondurucu boyuttaydı.

“Tutun!” Bunu söyledi ve çevik bir hamleyle yerinden zıpladı. Sadece yarım saniye sonra göğsüme kadar suyun içerisindeydim, kaburgalarıma buzdan kristallerin battığını hissediyordum. Aynı hamleyi bir kez daha tekrarladı ve bir kez daha… Her birinde nefesim kesilerek boynuna daha sıkı tutunuyordum. Yüzüm başının ardına sığınırken, titreyen omuzlarımı kastım.

“Bacaklarını bağla.” diye bağırdı. Ne istediğini anlamıştım ama soğuk beynime emir verme işini ağırdan almamı sağlıyordu. “Bağla şu bacaklarını.”

Derin bir nefes alıp bacaklarımı karnının üzerinde bağladım. Beni sıkı tutuyordu. Ben de ona yeterince tutunuyordum. Çenesine kadar suyun içindeydi ve nehrin ne kadarını aştığımızı, daha ne kadar gideceğimizi göremiyorduk. Ard arda suya atlama sesleri duyuldu. Yabancı hızını arttırdı ancak çok geçmeden her ne olduysa durdu. Titreyerek eğildim, yüzüne baktım. Suratına yapışan yosun ağzını ve neredeyse burnunu kaplamıştı. Bir bacağımı bırakacak gibi olduğunda hızla aşağı kaydım. Attığım çığlık yerimizi belli eden bir fişek gibiydi! Hemen bacağımı yeniden kavradı ve başını yukarı kaldırdı. Nefes alamıyordu. Bunu bacaklarımın altında şişen damarlarından anlamıştım, artık sıranın bende olduğunu biliyordum. Boynundan temkinle ayrılan elim yüzündeki yosunu çekip attığında, aldığı sesli soluk geceye ve nehre ulaştı. Nehirden çıktık, beni yavaşça yere indirdirmesine tezat kendisini bir kum torbası gibi ıslak otların üzerine bıraktı. Ellerini üzerinde ve nefes nefeseydi. Bedenime yapışan ıslak kıyafetlerim beni bir sara hastası gibi titretirken, dahasını göremiyordum.

“N-ne tarafa gideceğiz?” Ellerimi kendime sardım, gözlerim yanıyordu ama gözyaşlarımın akıp akmadığını anlayamıyordum. “Ne yapacağız!”

Başını kaldırdığını gördüm. Bakışları karanlığın derinliklerinde gezindi. Sonra “Yürü.” dedi. “Voran’ın evi yakınlardaysa başka bir yer aramamıza gerek kalmayacak.”

Hızlanan adımlarına ayak uydurduğumda, “Ya değilse?” diye sordum. “O zaman ne yapacağız? Üstelik bizi kovalayan adamlar da nehri aşmak üzeredir.”

Küçümseyen gülümsemesi saniyelik sürdü. “Onlar bu karanlıkta önlerini göremez.”

Ne hoş, dedim içimden. Ne hoş! Çünkü ben de göremiyordum.

Onun ihtiyatlı adımlarını takip ederek epeyce bir süre ilerledim. Belli aralıkla eser rüzgar dişlerim birbirine vurdururken, söylediği gibi peşimizden kimse gelmiyordu.

Karambole attığım adımlardan biri taşa takıldı. Olduğum yerde yalpaladığım saniyelerde nefesimin buz tuttuğunu hissediyordum.

"Voran'ın kulübesi buralarda olmalı." Benimle birlikte durup bir nişancı edasıyla etrafını süzdü. "Az kaldı."

"Dalga mı geçiyorsun? Tek bir şey bile görünmüyor."

Başı bana çevrildi, bunu ne zaman yapsa beni çıldırtacak bir şeyler söylüyordu. "Sen gerçekten Kimpras'lı değilsin."

Şimdi havanın aydınlık olmasını yalnızca ona nasıl baktığımı görmesi için isterdim. "Ama sen gerçekten kas kafalısın."

"İki etti." dedi yeniden yürümeye başladığı sırada. "Unutma ihtimalimin olmadığını tahmin ediyorsundur."

Dudaklarımı araladığım an rüzgar laylon bir poşet gibi ağzıma doluştu. Üstelik bu seferki çok daha sertti! Parmaklarım boğazıma sarıldı, öksürmek ve titremek arasında savruluyordum. Biran bu kez durmadı. Hatta çok daha hızlı hareket ederek arkama geçti. Bu andan itibaren ayaklarım yere basmıyordu. İstemsizce omzuna tutunurken, vakit kaybetmeden yol almaya devam etti. Bu gece ikinci kez onunla temas halinde olmak istemiyordum ancak şu an başka seçeneğimin olmadığını da biliyordum. Kabullendim. Ağırlaşarak omzuna meyleden başıma son anda yön vererek önüme düşürdüm.

"Buna evrenin liderine kafa tutanı cezalandırması mı dersin?"

Cevap veremedim. Oysa ona tam bir beyinsiz olduğunu söyleyebilmeyi çok isterdim.

Bilincinde olmadığım zaman diliminin sonunda gözlerimi biraz olsun aralamayı başarabildim. Puslu görüntü bana tahta bir kapıdan geçtiğimizi gösterdi. Küçük bir bahçenin içerisindeydik ve burada beklediğimiz gibi bir ev yoktu. Hala kollarındayken yavaşça etrafında döndü. Aradığını bulmuş olacak ki belirlediği yöne doğru yürüdü, durdu ve ayağını yere birkaç kez vurdu. Çıkan ses demiri andırıyordu. Biran geri çekilirken, başımı kaldırmayı denediysem de başarılı olamadım. Kapak olduğunu idrak ettiğim demir dışarı doğru açıldı. İçinden saçsız bir insan kafası göründü.

“Lider Biran Nuh. Ben de sizi bekliyordum.” Kalın sesin sahibi şifacı Voran’dan başkası değildi.

“Gizleme büyüsü yapacağım.”

Şifacının kolları dışarı uzandı. “İzninizle, kızı bana verin.”

Açık kapağa yaklaştı, eğildi. “Çekil ve onu nereye yatıracağımı söyle.”

Biran yer altına inen basamakları kısa sürede tamamladı, bilincim yeniden uzaklaşmak üzereydi. Son olarak sıcak, beyaz bir yatağa yatırıldığımı hissettim. Gözlerimi son kez aralayabildiğimde ise, büyükçe bir sobayla burun burunaydım.

*****

“... bilemiyorum, böyle bir durumla ilk kez karşı karşıyayım ve ne yapılması gerektiğini çözebilmek için zamana ihtiyacım var.”

“Zaman?” dedi, Voran’a karşılık veren yabancının sesi. “Sence onun zamanı varmış gibi duruyor mu?”

“Lider Biran, Dora ile etraflıca konuştuk. İnanın ki üzerinde hayli kafa yorduk. Şimdilik Gece Kraliçesi için kuvvetli bir ağrı kesici hazırladım. Ancak bilmelisiniz, onun ihtiyacı olan şey bir ilaç değil, bir şifacı da değil... “

“İhtiyacı olan her ne ise temin et.” diye buyurdu. “Karşılığını fazlasıyla alacağından kuşkun olmasın.”

Uykunun kollarında sendelerken, Voran tüylerimi diken diken edecek o karşılığı verdi. “Size hizmet etmek halkınızdan biri olarak benim boynumun borcu, efendim. Lakin bu kız büyülü, karnındaki bebek ona bir büyü yordamıyla bağlanmış. Çektiği acının sebebi de bizzat bundan kaynaklı. Size daha açık nasıl anlatabilirim, bilemiyorum. Tıpkı bir kulçuğun kediye gebe kalmasına benziyor, mümkün mü?”

Onun yerinden kalktığını duydum, gözlerimi açabilirdim ancak bunu yapmadım. “Kulçuk kediye hamile kaldı, şifacı. Geri dönüşü yok. Şimdi olanı değil, olacağı konuşalım.”

Uzaklaştılar.

Duyularımın teslim olduğu sessizliğin beni yeni bir uyku haline sürüklemesi uzun sürmedi. Kendime geldiğimde aç olduğum sıcaklık fazlasıyla benimleydi. Sükuta sırtımı dayayarak kirpiklerimi araladım, kendimle başbaşaydım. Üzerimdeki iki kat örtüyü kaldırdım. Kıyafetlerim üzerimde kurumuştu ve fazlasıyla perişan görünüyordu.

Çamurlu varlığımı yeniden örtüyle kapattıktan sonra etrafta gezinen gözlerim son hatırladıklarımı tasdik ediyordu. İçinde bulunduğum yer altı küçük, sıcak ve sade bir evi barındırıyordu. Kare odanın dört bir yanı minderlerle çevriliydi. Dibindeki yer yatağında yattığım sobanın içinden ise bir şeylerin pişme sesi duyuluyordu. Gözlerim etrata gezinmeye devam ederken, odanın kapısız girişinde şifacı Voran olduğunu tahmin ettiğim adamı gördüm. Kısa boylu, zayıf ve saçsız bir adamdı. Orta yaşlarını geri bıraktığını ele veren bilge bakışları beni buldu, hafifçe tebessüm etti. Elinde bir tepsi, tepsinin üzerinde ise iri bir kase vardı. Yaklaştı. Tepsiyi cayır cayır yanan sobanın üzerine bırakmasıyla doğrulmam bir oldu.

“Rahatsız olmayın, Gece Kraliçesi. Yalnızca size sıcak bir çorba ikram etmek istedim.”

Midem kazınıyordu, geri çevirecek değildim. “Teşekkür ederim.” Kapının ötesine baktım, beni karşılayan boşluktu. Biran’ın nerede olduğunu kısa bir an merak ettim ama bunu sormam bir ihtimal değildi.

Karşımdaki minderlerden birine oturdu. “İçeride sizin için temiz kıyafetler var. Pek iyi şeyler sayılmazlar ama…”

“Teşekkür ederim.” dedim tekrar. “Sobanın içinde pişen ne?” Bu sorulma nedeni soran tarafından da bilinmeyen saçma bir soruydu.

Şifacının sıcak bir tebessümü vardı, yeniden gösterdi. “Tatlı sopin. Sever misin?”

Sessiz kaldım. Ona tatlı sopin diye bahsettiği şeyin aslında ne olduğunu bilmediğimi söylemek istememiştim nedense. Yavaşça kalkıp soba fırınını açtı, demir maşayı fırına uzattı. Rengi mora çalsa da iri birer patatese benzeyen topları toprak tabağa bıraktı. Sonra da o tabağı bana uzattı.

“Çorbanın yanında iyi gider, alın haydi.”

Elimi tabağın içine uzatmıştım ki hafifçe geri çekti. “Tabağı alın, çok sıcak.”

Uyarısını dinlemek bana komik gelmişti. Sanki burada onun misafiriydim. İkram ettiklerinden yiyor, içimden tatlı sopinin tatlı patatese ne kadar benzediğini düşünüyor, ona güler yüz gösteremediğim için kendimi mahçup hissediyordum. Olan bu değildi. Olan kaçışımın bir türlü son bulmaması, dinmemesiydi.

Son tatlı sopin lokmasını çiğnerken, “Size bir şey sorabilir miyim?” diye sordum.

Şifacı ufak gözlerini usulca açıp kapattıktan sonra arkasına yaslandı.

“Bu ağrılar…” Biran’ın ayaklarının dibine düşerken, bedenime saplanan ağrının beni nasıl tükettiğini anımsadım. “...beni öldürecek kadar kuvvetli, değil mi?”

Sorum henüz bitmeden kaçırdığı bakışları bana duymak istemediğim o cevabı fısıldıyordu. Başımı salladım. “Kuvvetli…” Bunu ona değil, kendime söylemiştim. Sonra ona gerçeği söylemeyi düşündüm. Ben buraya ait değildim, bunu söylemekten bıkamazdım, yorulamazdım. “Eğer topraklarıma geri dönebilirsem, içinde bulunduğum durum hükmünü kaybeder mi?”

Adamın gözleri sakin ifadesine yakışmayacak şekilde açıldı. “Siz…”

“Evet. Ben bu topraklara ait değilim, Safornikon’a ait değilim!” Heyecanla ayağa kalktığımda tabak dizlerimden yuvarlanıp ikiye ayrıldı. “Benim dünyamda büyü yok, tüm bu garipliklerin hiçbiri yok. Eğer oraya dönersem…” Nefesim kesilircesine nefeslendim. “...her şey düzelir mi?” Bakışlarım bir taş gibi karnıma düştü, umutla sordum. “Ondan kurtulur muyum?”

Adam ağır bir küfür işitmiş gibi irkilerek ayaklandı. “Ulu güçler ve üç büyükler aşkına! Ne söylediğinizin farkında mısınız? İnsan bir mucizeden nasıl kurtulmak ister?”

“Elbette farkındayım! Bu benim mucizem değil. Keza mucize diye bahsettiğiniz bu şey bana ait de değil! Lütfen, bana kulak verin. Buradan kurtulmanın bir yolu varsa bana söylemek zorundasınız!”

“Gece Kraliçesi… Rica ederim kendinize gelin! Tüm bu söylediklerinizi…”

“Deli saçması.” Ses bir buz gibi aramıza düştüğünde, bakışlarımı girişteki varlığını buldu. Üstü çıplak ve terliydi. Omzunda bir havlu vardı, buklelerinin ıslak uçları o havluya dokunuyordu. Parmakları altındaki siyah eşofmanın lastiğinde belli belirsiz gezinirken, bakışlarını benden almadan konuştu. “Onu ciddiye alma. Nehri geçerken çok su yuttu, kafa yapmış olmalı.”

Şifacı bir cevap vermeye yeltenmedi ama benim verilecek bir cevabım vardı. “Nehri geçerken suratına bir yosun yapıştı ve sen nefessiz kaldın, hatırlıyor musun?” Ellerimi yanıma düşürüp ona doğru yürüdüm. Olduğunca ifadesizdim. “İşte sen bana bunu yaptıkça

nefessiz kalıyorum.” Karşısında durdum. Kalkan işaret parmağım çıplak göğsünü bulurken, cesurdum. “Ben sana nefesini geri verdim. Sense….” Tırnağım etini saplanırken, çehresinde yaprak kımıldamıyordu. “Yosunun üzerine başka yosunlar atıyorsun. Lider Biran Nuh, senin kadar adaletlisini görmedim”

Şifacı bir telaşla yanımıza geldi, aramızda durdu. Başını önünde birleştirdiği ellerine eğdi. “Kraliçeyi içeri götürmeme izin verin. Biraz daha dinlendiğinde kendine gelecektir.”

Acı bir gülümseme döküldü dudaklarımdan ve bakışlarım onun yüzünden milim oynamadı. “Ne var biliyor musun, şifacı? Ölüm uykusuna yatsam, kendime gelmem.”

Buraya geldiğimden beri olduğu gibi bana ait olmayan kıyafetleri giydikten bir süre sonra demir kapağın açılma sesini duydum. Biran’ı saatlerdir görmüyordum. Şifacıyı da öyle. İkisi de beni yeraltı evinde yalnız bırakıp dışarı çıkmış ve şimdiye dek dönmemişlerdi. Yeraltında bir çıkışın bulunabileceğine dair umudum olmasada boş durmak içime sinmemişti ve evin başka bir çıkışı olup olmadığını kontrol etmiştim. Ancak tek çıkış tahmin ettiğim gibi girdiğimiz demir kapaktı, ne kadar zorladıysam da açmayı bir türlü başaramamıştım. Başımı sadece bir yer yatağının bulunduğu ufak odadan dışarı uzattığımda, şifacının merdivenleri indiğini gördüm. Biran yoktu, demir kapak hala açıktı.

“Vakit geldi mi?”

Voran başını salladı. “Gitmeden önce size vermem gereken bir şey var. Şifalı bitkilerden elde ettiğim tesirli bir ağrı kesici…”

Bakışlarım açık demir kapağa uğradı. “Tamam, sizi bekliyorum.”

Şifacı karışımı getirmek üzere yanımda ayrılır ayrılmaz merdivenleri tırmandım. Ancak dışarı çıkma konusunda aynı ivmeyi göstermedim. Başımı temkinlice dışarı uzattığım an gördüğüm manzara dudaklarımın şaşkınlıkla aralanmasına sebep oldu.

Yabancı.

Kahverengi benekli beyaz bir at.

Ve Leydi Diana…

Gün henüz ayıyordu ve açık kızıl ışık bana doğruyu gösteriyordu. O kadın leydi Diana’ydı. Yularından tuttuğu atıyla Biran’ın karşısında dururken, ipek kumaşlı krem rengi elbisesi ile pelerini buraya layık olmayacak kadar temizdi.

“Telsizden sesini duyunca… Sen olduğuna emin olamadım.” diye konuştu en az benimki kadar şeffaf bir şaşkınlıkla. “Doğrusunu istersen buraya gelene kadar da birinin bana oyun oynadığını düşünüyordum.”

Biran elini uzattığında, Diana atın yularını ona teslim etti. “Geldiğin için teşekkür ederim, Diana. Takip edilmediğine eminsin, değil mi?”

Genç kız başını sallarken ince bukleleri omuzlarında dans etti. “Elbette. Ancak… anlamıyorum. Neden durumu üç büyüklere bildirmiyorsun? Kumpası ve burada olduğunu öğrendikleri takdirde sana benden daha fazla yardım edebilirlerdi.”

Biran atın boynunu sıvazladı, Diana’dan ayrılan bakışlarının kızı daha fazla endişendirdiğini görebiliyordum. Orada duyduklarımdan çok daha fazlası vardı.

“Bu konuda da anlaştığımızı hatırlıyorum.”

“Anlaştık,” diye onayladı Diana. “Kimseye bir şey söylemek ve soru sormak yoktu ama…”

“Ama da yok, Diana.”

Diana istemeksizce kabul etti. Tahta kapının ötesinde onu bekleyen bir at arabası vardı, o tarafa baktı. Gitmesi gerekiyordu ama bunu istiyor gibi görünmüyordu. Pelerininin şapkasını örttü. “O kız, Rozelin. Burada mı?”

Yabancı başını eğdi, kaldırdı.

“Biran, o kız gerçekten ikinizin bebeğini mi taşıyor?” Merdivenin soğuk yüzeyine dokunan parmaklarım karıncalandı. Diana bunu öylesine sormamıştı. “Gerçekten mi?”

Biran bakışlarını genç kızın bakışlarına eğdi. Diana titrer gibi oldu. “Başkasının bebeğini taşıyan bir kadını mı dizimin dibinden ayırmıyorum?”

Neden bilmiyorum ama Biran’ın sorusu beni bir basamak daha çıkmaya teşvik etti. Şimdi Diana’nın yüzünü daha net görebiliyordum ve orada sebebini bilmediğim bir hayal kırıklığı vardı. “Ben… Bir daha bebek sahibi olabileceğini düşünmedim. Yani… Buna hiç ihtimal vermiyordum, kimse vermiyordu.”

“Olan bu, Diana. Bir oğlum olacak ve tek yaptığım onu kötülüklerden korumak.”

Tüylerimin birer domino taşı gibi sırasıyla ürperdiği hissettim. Kötülüklerden korumak… Ondan daha büyük bir kötülük var mıydı?

“Anlıyorum. Senin için sevindiğimi bilmeni isterim.” Hayır, bu kesinlikle doğru değildi. Diana’nın gözlerinde biraz bile mutluluk yoktu. Avaz avaz bağıran bir yalan söylüyordu.

“Umarım sen de çok yakında bir bebek sahibi olabilirsin. Bunu istiyorsun, değil mi?”

Diana’nın gözlerinden bir damla yaş düştü. “Şey… İstiyordum.”

Biran bir adım attı, yular elinden kayıp gitti. At olduğu yerde adımladı ama ayrılmadı. “Diana, sen hala…”

“Hala!” diye bağırdı genç kız! Gözleri dolu dolu, sesi isyankardı. “Hala Biran, hala!” Avuçlarını gözlerine bastırdı, bir süre öylece kaldı. “Melina’dan sonra içimde küçük de olsa bir umut vardı. Belki, diyordum. Belki…” Biran konuşmaya yeltendiğinde kalkan eliyle onu durdurdu. Şimdi sesi kısık ve yenikti. “Herkes senin bu ülkeden silindiğini söylediğinde bile ben aptal bir umut taşıyordum. Sonunda dileğim gerçekleşti, sen ayağa kalktın ama bana doğru yürümedin. Bir kez daha…”

Diana duygularıyla kendini, sözleriyle beni tepetaklak ederken, Biran öylece durmuş ona bakıyordu. Tek yaptığı buydu. “Sana vazgeçmeni söyledim.”

Diana başını salladı. “Evet, defalarca. Ama…” Elini rastgele uzatıp bir adım daha yanaştı. “O kız asinin teki. Biran, o kız senin kalemin değil! Bunu görmediğimi mi sanıyorsun?”

“Ne sanıyorsun?” Biran ilk kez gerçek bir tepsi gösterdi. Sıkıldığını gösteren, memnuniyetsiz bir tepki… “Seninle hangi kadının bana uygun olup olmadığını konuşacağım? İstediğin bu mu Diana?”

Diana’nın omuzları düşerken, pelerininden çok azı görünen ellerinin yumruk formu aldığını gördüm. “Bilmediğimiz bir şeyler var, değil mi?. Biliyor musun, ağabeyim Steven de benim gibi düşünüyor.”

“Steven’a ne söyledin?”

“Hiçbir şey. Ah Biran, seni tanıyoruz. Melina ve Rozelin arasındaki farkı görmemek için kör olmak gerek!”

Biran’ın keskinleşen çenesini gerilen omuzları takip etti. “Haddini aşıyorsun. Atı da alıp buradan git. Böylesi daha iyi olacak.”

Diana pişmanlıkla sallandı. “Hayır, hayır özür dilerim. Affet beni, öyle söylemek istemedim.” İçini çekti ve birkaç adım uzaklaştı. “Lütfen, ne zaman yardıma ihtiyacın olursa bana ulaş, ağzımı açmayacağım.”

Diana hızla uzaklaştı, onu bekleyen at arabasına binerek gözden kayboldu. Merdivenleri çıkışımın aksine ağır çekimde indikten sonra Voran'ı karşımda buldum. Ne yaptığımı biliyordu ama sadece karışımı bana uzatmakla yetindi. Avuçlarıma bıraktığı kara kutuya diktiğim bakışlarım hala donuktu. Neden bu kadar etkilendiğimi bilmiyordum ancak etkilendiğim Diana'nın Biran'a duyduğu karşılıksız aşk değil, ölmüş bir kadınla mukayese edilmekti. Hissettiğim duygunun adı üzüntüydü. Hiç görmediğim Melina için duyulan derin bir üzüntü…

Biran tarafından çağrıldığımda, onu atın üzerinde buldum. İsteksizce yaklaşırken, gözlerim etrafta başka bir at aradı. Ancak içinde bulunduğumuz alandaki tek at Biran'ın altındakiydi ve ne yazık ki yapmamı istediği şey beni yeniden onunla burun buruna getirecekti.

"Neden at arabasıyla dönmüyoruz?" diye sordum, hiçbir şeyi değişirmeyeceğini bile bile. "Donacağım sayende."

Başıyla önündeki komik boşluğu gösterdi. "Üzengiye basıp otur. Battaniye aldım, inene kadar içinde kalabilirsin."

Söylediği gibi arkasında kahverengi, eski bir battaniye vardı. Daha fazla ayakta dikilip soğuğa maruz kalmamak için şifacıya döndüm. Onunla aramızda hoş bir konuşma geçmemişti ancak bana ikram ettiği sopİNlar yüzünden bile bir hoşçakalı hak ediyordu.

"O lezzetLi şeyler için teşekkür ederim." Elimdeki siyah kutuyu gösterdim. "Bir de bunun için…"

Babacan bir tavırla baktı bana. "Umarım kullanmanıza gerek kalmaz."

"Umarım. Hoşçakal."

Saygıyla referans yaptı. "Yolunuz açık olsun, efendim."

Ata ulaştığımda, yabancıdan hiçbir şekilde yardım almamak konusunda kararlıydım. Üzengiye tutunduktan sonra ayağımı yerleştirdim. Kendimi yukarı çektiğim an hissettiğim boşluk hissini bacağımı atın diğer tarafında ulaştırmamla yitirdim. Ona temas etmiyordum, bu iyiydi. Ancak elini her iki yanımdan yulara uzattığında, mesafemizin uzun süre açık olmayacağını anlamıştım.

"Zindana teslim olmadan önce seni yeniden ziyaret edeceğim."

Şifacı Voran bir şey söylemedi. Ancak bakışları bunun çok daha yakın bir zamanla olacağını
anlatıyordu.

At ufak adımlarla geniş arazide yol alırken, hava gitgide bozuyordu. Çiseler sağanağın haberini veriyordu ve toprak yol yabancının Kimpras kışı için söylediklerini doğruluyordu. Nalların yumuşak zemini dövme sesi duyabildiğim tek şeydi. Onun nefesi ise arkamda bir yerdeydi, bunu düşünmemeye çalışıyordum. Sarıldığım kalın battaniye beni kuru tutma konusunda başarılı olsa da, yabancının görebildiğim tek uzvu olan kollarında hiç kuru yer kalmadığına şahit oldum. Bir süre sonra beklenen oldu ve yağmur hızlandı. Sık ağaçlar rüzgarın etkisini azaltıyordu ama yağmurun suratımıza çarpmasına engel olamıyordu. Başımı battaniyenin altına gizledim, o sırada at sağa sola yalpalamaya başladı. Biran yuları çekerek atın hızını azalttı. Bu yaptığı olası bir kazayı önlerdi ancak eve kısa sürede ulaşmamızı sağlamazdı. Başımı battaniyeden çıkarırken tek düşündüğüm bu olmuştu.

"Battaniyeyi sen al." diye bağırdım, yağmur tanecikleri ağzıma doluşurken.

"Sebep?"

"Sebep mi? Atı kullanamıyorsun!"

Sesini daha yakından duydum. "Emin misin? Hiç durmadık."

Elbette ki onun gibi biri yeteneklerine toz kondurmazdı. Battaniyeyi omzumdan sıyırıp arkaya uzattım. Tartışmaya niyetim yoktu, en azından şu an için… "Al şunu, ben başımı eğerim. Sonuç olarak atı kullanan ben değilim ama üzerinde ben varım."

Battaniyeyi aldı. Boş kalan ellerimi kendime sardım ama iki saniye sonra ellerimi yeniden kullanmam gerekti; Biran arkasından sardığı battaniyenin uçlarını her iki yanımdan bana uzatıyordu. Durumu kestiremeyerek her iki ucunu da tuttum ve öylece kaldım.

"Sarıl." diye bağırdı.

"Ne?"

"Uçları kendine çek ve sarıl."

Bu kesinlikle bir misillemeydi. "Sebep?"

"Soğuktan donup attan düşmemen için. Seni almak için geri döneceğimden emin değilim."

Yağmur hızını had safhaya ulaştırdı. Ne yazık ki mantıklı olan onun söylediği idi. Uçlardan kendime çekip battaniyeye sarıldım. Omzumun üzerinden ona saniyelik bir bakış attım ve şakaklarına çıkan battaniyenin onu yüzüne yağmur yemekten kurtardığını gördüm. Başımı yeniden battaniyenin içine gizledim, ara ara göğsünü sırtımda

hissediyordum. Yulara her yön verişinde kalçam bacaklarının arasında biraz daha yer ediyordu. Sanki bir atın değil koca bir dikenin üzerindeydim, duyduğum rahatsızlığı anlatabileceğim daha doğru başka bir tasvir olamazdı.

Patika yola ulaşmak üzereyken nefesi anlam veremediğim bir şekilde sıklaştı. Göğsü sırtıma daha keskin aralıklarla dokunup çekiliyordu. Kendini geri çekmeye çalışıyordu ama battaniyenin ikimiz için bıraktığı mesafe oldukça dardı. At önündeki taşa takılmamak için ani bir hamle yaptığında ağırlığım aniden sola meyletti. Biran usta bir refleksle eğildi ve koluyla kaburgalarımdan iterek duruşumu düzeltmemi sağladı. Ancak asıl sorun bu değildi, asıl sorun yeni duruşumun beni neredeyse onun kucağına oturtmuş olmasıydı! Yanaklarım utançla ısınırken, eve ulaşmış olduğumuzu görerek rahatladım. Biran benden önce davranarak battaniyeyi avuçlarımın arasından çekip aldı ve yere attı. Dikkatle attan indiğim saniyelerde o da tahta kapıdaki zinciri çözdü. Açılan tahta kapıdan içeri yürüdüm. Biran ondan beklenenin aksine kapıyı ardımdan zincirlemek yerine önümden eve yürümeyi tercih etmişti. Bunu garip bulsam da üzerinde durmadım. Pirinç anahtarı kilitle buluşturduğu an bahçe kapısının ardından tanıdık sesler geldi. Bu beni korkutmamıştı ancak Biran her zamanki gibi tetikteydi. Silahına davranıp önüme geçti ve beni tamamıyla kapattı.

Verandanın basamaklarını inerken silahını kaldırdı. Aynı anda Delda, Feldi, Duar, Mei, ve Fielda'yı görerek gülümsedim. Ancak onlar aynı karşılığı veremediler. Tanrım! Biran'ın kendilerine doğru kalkmış olan tek şey silahı değildi.

"Ne halt etmeye evime kadar geldiniz?"

Biran'ın sakin olmayan adımları girişte gezinirken, eşit şekilde dağılarak karşılıklı olarak oturan gençler gülmemek için dudaklarını ısırıyorlardı. Oysa bunu içeri girdikten hemen sonra Biran odasına gidip uzun bir süre dönmediği zaman diliminde bolca yapmışlardı. Benim için ise işler daha farklıydı. Utanç gülmek isteyen yanımı baltalayarak başımı dakikalardır önümden kaldırmama izin vermemişti. Atın üstündeki yakınlığımız… Onun eve doğru önden yürümesi… Hepsi benim yüzümden miydi?

"Ama lider," dedi Mei. "Rozelin'i istediğimiz zaman ziyarete gelebileceğimizi bize sen söyledin."

Biran ona yandan, ters bir bakış attı. Bunu gerçekten söylemiş miydi? "Bunu diyeli daha bir gün bile olmadı. Tetikte mi bekliyordunuz?"

Delda nazikçe doğruldu ve o ince sesiyle "Özledik." dedi. "Özür dilerim, buraya gelmek benim fikrimdi."

Biran erkek öğrencisine takındığı tavrı Delda'nın karşısında törpüledi. "Buraya gelmemenizi söylemiştim, Delda. Görmek istediğinizi önceden söyleseydiniz onu kütüphaneye getirirdim."

Delda başını önüne eğdi ve "Özür dilerim." dedi. "Zamanlamamızın yanlış olacağını tahmin etmemiştik."

Feldi ağzının içindeki kahkahayı garip bir sesle dışı püskürtürken eliyle ağzını kapattı ve ciddi olmaya çalıştı. "A-afedersin lider."

Avuçlarımı sıkarak üzerimdeki utancı def etmeye çalıştım, ayağa kalktım. "Çocukları azarlaman bittiyse bizi yalnız bırakmaya ne dersin?"

Bunu söylerken yüzüne bakmadığım gibi o da benim yüzüme bakmamıştı. Ancak etraf yeterince sessiz değildi, gençlerin şaşırtma nidalarının sebebinin Biran ile konuşma tarzım olduğunu biliyordum.

"Buradaki beş velet benim öğrencilerim, anlatabiliyor muyum?"

Omuz silktim ve onlara gülümseyerek baktım. "Benim de arkadaşlarım ve yanlış anlamadıysam beni özledikleri için buradalar. Öyle değil mi çocuklar?"

Feldi ağzını açacak gibi oldu ama Biran'a bakınca bundan vazgeçti. Mei'i de, Duar da. Delda ve Fielda da!

"Az önce ikimiz de ne söylediklerini duyduk. Duymadığını mı söyleyeceksin?"

Bakışları kati surette bakışlarımı bulmuyordu. Bunda az önce olan şeyin payı var mıydı?

"Bir daha buraya hiçbir şekilde gelmiyorsunuz. Anlaşıldı mı?"

Gençler hep bir ağızdan "Anlaşıldı." cevabını verdiklerinde, Biran sol koridora girerek görüş açımızdan çıktı. Delda ve Fielda hemen kıkırdamaya başladılar. Ne olduğunu anlamadan kendimi iki kızın arasında buldum.

"Sanırım Gece Kraliçe'sinden öğrenecek şeylerimiz var."

"Söylesene Roz, kaç büyü karşılığında bize bildiklerini öğretirsin."

Hızla ayağa kalkıp onlara dönerken, yanaklarımın kızardığından emindim. "Kesin şunu, her şeyi yanlış anladınız. "

Fielda ellerini iki yana açtı. “Biz bir şey anlamadık ki.”

Delda kahkahayı patlattı. “Gördük!”

Dakikalar boyunca benimle alay ettiler. Şatoyu, öğrendikleri yeni büyüleri hatta ailelerini anlatırken bile araya şahit oldukları konuyu sıkıştırarak kıkırdamayı ihmal etmediler. Biran’ı odasına göndererek zafer kazandığımı düşünüyordum ama öyle değildi. Zeki herif resmen kurtulmuştu. Tam da bunu düşünürken tıklatılan kapı kurtarıcım oldu. Şaşırdım. Bu evin kapısının çaldığına daha önce şahit olmamıştım. Biran’a seslenmek ve kapıyı açmak arasında kaldım ancak düşündüm ki, burası Biran’ın mahremiydi ve istemediği hiç kimse bahçe kapısını aşıp zorla giremezdi. Kapıyı açtım.

“Efendim.” Biran’ın adamı olduğunu tahmin ettiğim siyahlar içindeki iri kesim adam başını eğerek bana saygı gösterdi. Artık herkesin gözünde Biran kadar kıymetliydim ve bunun benim nezdimde en ufak bir değeri yoktu.

“Buyrun?”

“Yağmurdan dolayı liderimize telsizden ulaşarak öğrencilerin ormana giriş yaptığı haberini veremedik. Öğrencileri kabul edeceğini düşünerek engel olmadık ancak-”

“Yağmurdan dolayı mı?

Delda arkadan fısıldadı. “Şiddetli yağmurlarda telsizler çekmiyor ya Roz.”

Boş bakışlarımı adama çevirdim. “Sorun değil.”

“Pekala efendim.” Adam karşımdan ayrılmak üzereyken telsizi cızırdadı. Adam telsizin mandalına bastığında, içeri doluşan mekanik ses zihnimde şiddetli bir deprem etkisi yarattı.

“Genç Mei’nin kardeşi zehirlendi! Onu hemen Molekon köyüne getirin! Hemen!”

Zavallı Mei’nin yol boyunca gözyaşları dinmedi. Onu ne arkadaşları ne de ben sakinleştirmeyi başaramadık. Anlattıklarına göre kardeşi henüz birkaç aylıkmış. Mei’nin gözyaşları ve çaresizliğine şahit oldukça, içimdeki keder giderek büyüdü. İkiz kardeşlerim ve küçüğüm Gülnur’un ne halde olduğunu bile bilmiyordum. Biran’ın kullandığı arabada başımı arka koltuktaki gençlerden ayırıp önüme döndüm. Ağaçlık alan seyrelirken, kocaman şapkalı mantara benzeyen bir ev gördüm. Sonra bir tane daha… Bir tane daha ve bir tane daha...

Upuzun bir nehrin yanında geçtik. İçine girdiğimiz gibi çamurlu

nehrin aksine tertemiz ve oldukça izlenesiydi. Huzurlu köydeki sessizlik ağır bir kayba gebeydi. Çok geçmeden o kaybın kapı önünde durduk. Mantar evin önündeki kalabalık sessizce gözyaşı döküyordu. Dışarıdakilerin sesi çıkmıyordu ama evden taşan feryat ölümden fazlasını haykırıyordu.

Biran önden koştu. Onu Mei ve diğerleri takip etti. Yavaşça eve doğru yürürken, adımlarım beni geriye doğru sürüklemek istiyordu. İçimi çektim ve kapıdan içeri girdim. Bir avuç insan dizlerinin üzerine çökmüş, kendilerinden geçercesine ağlayıp dua ediyordu. Bir adım daha attığımda, yerde bir bebeğin yattığını gördüm. Hareketsiz ve bembeyazdı. Yüreğimin ince ince dağlandığını hissettim, Tanrım, ne küçüktü…

Gözümden bir damla yaş düşerken, boynumdaki siyah damlanın ısındığını hissettim. Boğazımdaki yumru bir taş gibi mideme oturdu. Kolyenin bir kor sıcaklığına ulaşmasıyla inledim, elimi ipine götürüp olanca kuvvetimle çektim ancak öyle sağlamdı ki uyguladığım güç yalnızca canımı yakmıştı. Yerdeki insanların yaşlı gözleri üzerime çevrildi. Bir şeyler söylediler ancak benim için yalnızca dudakları kıpırdadı. Sağır olduğumu sandım. Ta ki Biran konuşuncaya kadar…

“İyi misin?”

Onu duydum. Yalnızca ve yalnızca onu… Kulaklarımda tüm zihnimi titretecek kuvvetli bir uğultu başladı, alnımdaki damarların şişip zonkladığını hissettim. İnsanlar bu kez dehşetle baktı. Bir şeyler söylüyorlardı ve ben hiç birini duymuyordum!

Biran yaklaştı, gözlerimin içine baktı. “Neyin var?”

Parmaklarım istemsizce kolyemi sararken, avucumun yandığını, derimin eridiğini hissettim. Bakışlarım benden bağımsız olarak yerdeki bebeğe çakılıp kaldı. Yaklaştım, adımlarımın yönetimi de bana ait değildi. Bebeğin başında dizlerimin üzerine çöktüm. Düşünemiyordum ve havasız bir balonun içine hapis edilmiştim.

Kolyeyi tutan avucumu sıktım.

Siyah su damlası tüm avcumu haşlarken, acıdan titredim ancak tek bir parmağımı bile açamadım.

“Travluska yemiyanatü.” Dudaklarım hiç duymadığım, hiç söylemediğim ve hiç düşünmediğim kelimeleri tekrar etti. “Travluska yemiyanatü.”

Efsunkar bir gücün içime hucüm ettiğini, zihnimi ele geçirdiğini ve iliklerime karıştığını hissettim.

Kolyeyi bebeğin beyaz gövdesine bastırdığımda yükselen kızıl duman yüzüme vurdu ve bebeğin ateş gibi parlayan ela gözleri ansızın yaşama açıldı.

*İg/Durumavii_*

Bir sonraki bölümde görüşmek dileğiyle.

17. BÖLÜM: "Vecalar"

Selam.
Oy ve yorum bırakmayı unutmayın olur mu?

Sermest~Kayıp
Keyifle okuyun.

Kimpras'ın efsunkar gücü avucuma bir mum diktiğinde, bilincim zihnime tutunmakta güçlük çekiyordu.

Ruhum, ucu bucağı olmayan bir heyelana tutulmuştu.

Gözlerimi bebeğin kımıldayan gözlerinden ayıramıyordum.
Bebek ağlamaya başladığı anda, tüm yetilerim yeniden beynimin himayesine bırakıldı.

Titreyerek kalçamın üzerine düştüm.

İnsanların dehşetle şaşıran, şükreden sesleri birer uğultu suretinde algılarıma ulaşırken, elim kolyemden kayıp yanıma düştü. Bir uzuv gibi değil, vasıfsız bir taş parçası gibi...

"Ulu güçler adına!"

"Ulu güçler ve üç büyükler, şükürler olsun!"

"Şükürler olsun!"

"Şükürler olsun!"

İnsanların şükürleri ile bebeğin ağlayan sesi kulaklarımda dalga dalga büyüdü. Ona uzanan annesi en az benim kadar titriyordu. Bebeğini aldı ve ona, onu ilk kez görüyormuş gibi baktı.

"Şükür olsun!" dedi. Bu bir çığlıktı. "Ulu güçlere şükürler olsun!"

Hissettiklerime tek bir isim veremezdim. Sesimi kaybetmiştim. Bir an sonra o şaşkın kalabalığın anne ve bebeğin başından ayrılarak bana yöneldiğini fark ettim. Üzerime eğildiler ve hep bir ağızdan bir şeyler söylemeye başladılar. Sarf ettikleri kelimeleri bilmiyordum, tanımıyordum. Bir an önce dinmesini istediğim bir duaya benziyordu.

"Açılın."

Biran'ın sesi kalabalığı yarıp geçtiğinde, avuçlarımı kulaklarıma baskı yaparken buldum. Kimse durmadı. Daha fazla eğildiler ve kendimi bir fare kapanındaymış gibi hissettirmeye devam ettiler.

"Açılın!"

Yükselen sesi duayı bir bıçak olup kesti. İnsanların geri çekilmesiyle sesli ve aç bir nefes aldım. Onun tutuşunu kollarımda hissettiğimde, hala kulaklarımda olan ellerim yumruk formuna büründü. Beni ayaklarımın üzerinde duruncaya kadar yukarı çekti. Durduğum an ise ellerini hızla uzaklaştırdı.

"Burada bir şey olmadı."

Kesin emri insanların hayretle birbirine bakmasına sebep oldu.

"Duydunuz mu? Burada hiçbir şey olmadı."

İçerideki tüm kafalar uzaktan kumandayla yönetilen mekanik bir alet gibi sallanmaya başladı. Yabancının böyle bir şeyi neden istediğini bilmiyordum. Korkuyordum ve ilk kez korktuğum bir başkasının yapacakları değil, kendimdim.

"Onun adı birinizin ağzından bile çıkmayacak, anladınız mı? Az önce burada olan, ikinci bir emrime kadar burada kalacak."

İnsanlar yeniden liderlerin itaat ettiler. Bense cansız bir nesne gibi arkasında durmuş, bebeğin ağlayan sesinden ve ıslak ela bakışlarından kaçmaya çalışıyordum. O... Hiç ölmemiş gibi bakıyordu. Bunu... Ben mi yapmıştım?

"Lider Biran," dedi bebeği kollarında sıkıca tutan anne. "Böyle bir mucizeyi üç büyüklerden nasıl saklarız? Böyle bir şeye nasıl cüret ederiz, efendim?"

Biran bir adım attı, kadın geri çekilerek başını önüne eğdi.

"Ben öyle istiyorum. Bu göstereceğiniz cüret için yeterli bir sebep."

Kadın dizlerini kırarak referans yaptı. "Emredersiniz, efendim."

Göğsümde ani bir ağırlık hissettim. Birinin kolları belimi sardı ve kulağımın dibine küçük hıçkırıklarını bıraktı. Bu Mei'ydi.

"Ne yaptığını bilmiyorum ama... teşekkür ederim Roz. Çok teşekkür ederim."

Başını kaldırıp puslu gözleriyle gözlerime baktığında, dudaklarım aralandı ancak ona bir cevap veremedim. Mei gözyaşlarını sildi ve bana son kez minnetle baktıktan sonra geri geri giden adımlarıyla uzaklaştı.

Biran bana döndü. Gitmemiz gerektiğini biliyordum, yanımdan geçen adımlarıyla bunu onamıştı. Ancak ayaklarımda onları hareket ettirecek gücü bulamıyordum. Biran kapının yanında adımlarına son verdi. Başı omzuna çevrildi, gözleri gözlerimi buldu. Bu çok nadiren gerçekleşen durum şimdi yeniden oluyordu. Gözlerini ayırmadan gözlerime bakarken, gözlerimi ayırmadan gözlerine bakıyordum.

Geri dönüp kolumdan tutabileceğini düşündüm. Bunu onun da düşündüğünü biliyordum. İstemiyordum. Bildiğim bir şey daha vardı; o da istemiyordu.

Almak istediğim derin nefes göğsümden titreyerek çıktıktan sonra bir adım attım ve devamını güç de olsa getirdim. Molekon köyünden ayrılmamız uzun sürmedi ancak bir noktadan sonra hızımız azaldı. İki tarafı ormana ev sahipli eden ince ve kıvrımlı yolun sol köşesinden ilerlerken, zihnim olanları bininci kez başa sarıyordu.

"Benim bir hayatım var..." dedim, amaçsızca. Ondan bir karşılık beklemiyordum. Vermemişti de zaten. "Benim bu dünyadan önce bir hayatım vardı." Başım çaresizlikle ona döndü. "O hayatta hiç ölmüş birini görmemiştim."

Arabayı durdurdu. Elleri direksiyondaydı ve tutuşundaki baskı azalmamıştı. Biraz bile...

"Burada, senin dünyanda gözümün önünde birini öldürdüler." İçimi çektim, devam etmek istedim. Konuşmak zorundaydım, karşımdaki Biran da olsa bir şeyler söylemek, içimi dökmek zorundaydım. Delirmekten, hayatımı unutmaktan korkuyordum. "Senin işkence ettiğin o büyücüyü Temur öldürdü. Tüm bunlar sadece birkaç metre ötemde oldu, anladın mı?" Kendinden bahsetmek istemiyordum, onu sorumlu tuttuğum şeyleri ona şikayet edemezdim. "O bebek... gerçekten ölü müydü?"

İç cebinden siyah bir dal çıkardı, sakalıyla kamufle olmuş dudaklarının arasına yerleştirdi. Yaktı, aç bir nefes çekti ve dumanını sertçe özgür bıraktı. "Gerçekten ölüydü."

Biran'ın sözleri kafamın içinde bir balyoz etkisi yarattı. Oysa şahit olmuştum. Bizzat şahit olmuştum! O bebek gerçekten ölüydü!

"Ben..." Başım bacaklarımın arasına sıkıştırdığım ellerime düştüğünde, gözlerim yanıyordu.

"Şahit olanlara verdiğim emri üzerine alın."

"Ne?"

"Duydun." Çıldırtacak kadar netti. "Onlara unutmalarını söyledim. Bunu sen de yap."

Benimle alay mı ediyordu? Bir saniye için ona baktım, hayır, yaptığı şeyin adı alay değildi.

"Nasıl unuturum? Öylece... unutamam."

Kapıyı açtı ve ayağının birini dışarı bırakırken, arkasına yaslandı. "O zaman düşün ve kafayı sıyır."

Ellerimi dizlerime çarptım. "Kes şunu. Sen... Nasıl bu kadar bencil olabilirsin? Orada bir bebek..."

"Yaşıyor."

"Ama... Öncesinde-"

"Bunu mu konuşmak istiyorsun?"

"Yalnızca sorguluyorum! Neler olduğunu sen de gördün."

"Gördüm." diye onayladı. Bakışları beni buldu ama yüzüme bakmadı. Kafasında cevapsız bir sorular olduğunu anladım. "Kendinde değildin. Kimseyi duyuyor muydun?"

Seni duyuyordum.

"Hayır, kimseyi duymadım." Yüzünde sözlerime inanmayan bir ifade yoktu. Ama inanmış bir ifade de yoktu.

"Seninle bir oyun oynayalım."

Teklifi tüm düşüncelerimi devasa bir nefesle üfledi. Şimdi yalnızca afallamıştım. "Ne?"

"Herhangi bir söylediğimi tek seferde anlama ihtimalin yok mu senin?"

Onunla laf yarıştıracak durumda değildim. "Ne oyunundan bahsettiğini söyle."

"Bana istediğin soruyu soracaksın. Sana gerçeği söyleyeceğim."

"... ve karşılığında ben de senin bir sorunu cevaplayacağım. Öyle mi?"

"İşte, bana bunlarla gel."

Ona duyduğum nefretin içimde sıçradığını hissettim. "Sana hiçbir şekilde gelmem!"

Dudaklarında yersiz bir tebessüm uyandı. "Göreceğiz. Şimdi cevap ver. Oynayacak mısın? "

Ona güvenip güvenmemem gerektiğini kendime sormamıştım bile. Ona kati surette güvenemezdim. Ancak teklifi geri çeviremeyeceğim kadar cazipti. "Dürüst olup olmadığını nasıl anlayacağım?"

"Sırıtgan büyüsünü öğrenmiş olmalısın. Yapıldıktan sonra kurulan ilk cümle yalan olmaz."

Haklıydı. Fielda'nın öğrettiği büyünün sözleri tümüyle hafızamdaydı; büyü, söz veren kişinin yüzüne bakıp okunduğunda, o kişinin kuracağı ilk cümle kesinlikle yalanı barındıramayacaktı.

"Tamam. Önce ben soracağım."

Bekledi. Suskunluğu şartımı kabul ettiğini gösterse de ona bir soru sunamadım. Son yaşananlardan sonra karışmıştım. Binlerce soru işaretine sahiptim ancak hangisini tatmin edici bir cevapla takas etmek istediğimi henüz bilmiyordum.

"Tamam." dedim, daha alçak bir sesle. "Sen başla."

Ona ne sunduğumun farkında değildim. Teklifini kabul ederken yalnızca kendi çıkarlarımı düşünmüştüm. Oysa teklifi yapan oydu. Bu, asıl çıkarın onun ellerinde can bulduğunu gösteriyordu.

Siyah dalı dudaklarından ayırırken, bakışlarını ormanın derinliklerine uzattı. "O herifin elini tuttuğunda ne görmüştün?"

Anlamayarak ona baktım. "Kimin? Kimden söz ediyorsun?"

"O herifin," diye tekrar etti ağzının ucuyla. "Alzer'in."

Alzer'in elini tuttuğumda gördüklerimi hatırlayarak irkildim. Unuttuğumu sanıyordum. Oysa tam da şu an her bir görüntü kafamın içinde fazlasıyla açıktı.

"Hayır, bunu seninle paylaşmamın doğru olacağını sanmıyordum."

Anlık ve maskülen bir gülümseme gülümseme duyuldu dudaklarından. "Az önce dürüst olmaktan bahsediyordun, öyle mi?"

"Evet ama bu..."

"Açıklama yapmanı söylemedim. Ya soruma cevap ver ya da sus."

Susamazdım. Onunla bu noktaya gelmişken, susmak yeniden her şeyin üzerini kapatmak olurdu. Öte yandan ondan alacağım açık bir vardı. O cevap kafamdaki karmaşaya ışık tutabilirdi. Düşünmeye çalıştım, gördüklerimi anlatmak her ne kadar Alzer'i ele vermek olmasa da doğru olmazdı. Ancak onun özelini ortaya dökmek de doğru olmazdı.

İkinci yanlışı seçtim.

"İlk görüntüde bir kargaşa vardı. Alzer o kargaşanın ortasında ve zor durumda görünüyordu."

Sigarasının kalan son birkaç nefesinden birini çekti. Sırtı sürücü koltuğunda rahat görünüyordu, sol ayak bileğini sağ dizine bırakarak

bu manzarayı tastikledi.

"Doğru, kısa süre önce mekanını yağmaladılar."

Gözlerim şaşkınlıkla aralandı, buna alışamamıştım. Alışmak istemiyordum.

"İkinci?"

"İkinci görüntüde elinde bir kitap vardı. Birini kovalıyor gibi görünüyordu..."

Kaşları kımıldadı ama bana bakmamayı sürdürdü. Muhtemelen anlayamamıştı. Ancak ben biliyordum; Alzer'in o kitabın sahibi büyücünün torunlarını benim için kovaladığını adım gibi biliyordum...

"Son görüntü?"

Yutkundum. Yalan söylemeyi düşündüm.

"Önce söz ver. " İsteği karşısında hazırlıksız yakalanmış gibi gerildim. Diğer iki soruda değil, özellikle bu soruda büyüyü yapmaya karar vermesi aklımı okuduğunu hissettirdi.

Ona gerçeği söyleyecektim.

"Alzer," dedim, alçalan sesimle. "Diz çökmüştü, benim önümde dizlerinin üzerine çökmüştü."

Bakışları keskin bir manevrayla dönerek bakışlarıma saplandığında, yukunan bu kez o oldu.

"Onu ayarttın mı?"

Göz yuvalarımın yırtılacak kadar açıldığını hissettim. "Ne dedin sen?"

"Anladın. Onu benden kurtulmak için ayarttın mı?"

Parmak uçlarım karıncalanmasını takip eden ikinci saniye gömleğinin yakalarına yapıştı. Kalçam el frenine göğsüm ise omzuna temas ediyordu. Sıktığım dişerimi güçlükle aralayıp, avazım çıktığı kadar bağırdım.

"Seni gebertirim! Duydun mu? Seni gebertirim!"

Hiç. Verdiği tek karşılık buydu. Hiç kıpırdamıyordu, hiç tepki vermiyordu. Nefes alışverişleri bile hala çok düzenliydi. Öfkeden deliye döndürdüğü kadın yakalarına asılmıyormuşcasına rahattı.

"Yerine geç."

Onu kendime çekme çabam, tırnaklarımın gömlek yakasında kırılmasıyla sonuçlandı. "Benimle böyle konuşmazsın. Beni böyle itham edemezsin. Ulan..." Açılıp kapanan ağzım dişlerimin dudaklarımı bereledi "...Ulan sen kimsin be? Kimsin!"

"Kim olduğumu mu soruyorsun?" diye sordu, aynı lakayt tavırla. Sol kaşı kibirle kıpırdadı. "Biran Nuh." Bakışları usulca bana döndüğünde, kızıl bulutların peyda ettiği kuvvetli şimşek arabanın önüne düştü. İrkildiğim saniye yakasından düşen ellerim onun tarafından havada yakalandı. Ondan uzaklaşmak üzereyken, şimdi ona çok daha yakındım.

"Sana henüz kim olduğumu söylemedim." Sesi, şimşek kadar ürkütücüydü.

"Buna gerek olduğunu sanmıyorum." Bileklerimdeki baskısı onunla alay etmeme engel olamazdı. Hiçbir koşulda... "Sen... Kimpras'ın biricik ve güçlü lideri Biran Nuh'sun. Herkes senden çok korkuyor. Sen olmasan nefes bile alamazlar, öyle değil mi?"

Gülmedi. Yeterince komik değil miydi?

"Ben," Kırptığı kirpikleri bir sonraki seferinde kaşlarına çarptı. "Acıya ve yenilgiye bağışıklığı olan bir adamım. Cüretimi vasfımdan değil, yıkılmazlığımdan alıyorum." Bileklerimi yavaşça serbest bıraktı. Nefesi ağzım ve burnum arasındaki gösterişsiz boşlukta oyalanırken, göğsümdeki varlığı sessiz sedasız uzaklaştı. "Senin de yaptığın gibi..."

*****

Uzun bir duşun ardından mutfağa girdiğimde, bu kez beni karşılayan yalnızca çorba değildi. İsmini bilmediğim bir çeşit sebze ile yapılan et yemeği de en az çorba kadar lezzetli görünüyordu. Kazağımı kalçamın altına kadar çektim ve ada tezgahın sandalyesinine oturdum. Daha ilk kaşıkta en az üç tabak yiyeceğimi biliyordum. Yanılmadım, üçüncü tabağın sonunda şişen karnımla birlikte kaşığı elimden düşürdüm. Bu kadar iyi yemek yapıyor olması inanılır gibi değildi.

Mutfaktan çıkarken, tezgahı yine dağınık bıraktım.

Başımdaki havluyu düzelterek kaldığım odaya ilerlediğim sırada kapının tıklatılması ile duraksadım. Bu evde kapının çalınmasına ikinci defa şahit oluyordum, bu merak etmem için yeterli bir sebepti. Gizlendiğim koridor girişinden gelen kişinin Lord Steven Alte olduğunu gördüm. Bir ayağı içerideydi ancak Biran bedeniyle kapıyı tamamen kapatarak, ona beden diliyle dışarıda kalması gerektiğini bildiriyordu.

"Burada olmaman gerektiğini söylememe gerek var mı, Alte?"

Steven iyi bir şey duymuş gibi başını eğip gülümsedi. "Beni bahçenden içeri aldırdığın için sana teşekkür mü etmeliyim?"

"Hayır." dedi, sakinlikle. Seni ormanımdan içeri aldırdığım için bana teşekkür etmelisin."

"Diana bir şeylerden bahsetti."

Biran memnuniyetsizce başını salladı. "Sevgili Diana çok fazla konuşuyor."

"Bilirsin lider," dedi, Steven samimi bir tavırla. "Kız kardeşimin benden bir şey sakladığı olmadı."

"Ne istiyorsun, Steven?"

Steven'ın içeri kayan gözleri bir şeyler aradı. "Gece Kraliçesi buralarda mı?"

Biran elini kabaca pervaza yaslayarak, "Sence?" diye sordu. "Yanımdan başka bir yerde olma ihtimali var mı?"

"O halde ona bir merhaba, demek isterim."

Biran verdiği tahammülsüz nefesin ardından "Uyuyor," dedi. "İletirim."

"Ah, hayır. Aslında tam olarak bu sebepten burada değilim. Üç gece sonra seni ve Gece Kraliçesi'ni şatomuzda ağırlamak istiyoruz."

Biran hiç düşünmedi. "İşim var."

Steven'ın yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. "Teklif baba Alte'den geliyor lider. Bence bunu reddetmek istemezsin."

Steven bilmişti, Biran reddedecek bir cümle kurmadı.

"Bizbize olacağız. Aslında büyücü Brekta ve büyücü-"

Brekta'nın ismini duyduğum an ürperen içim Biran'ın cevabıyla duruldu. "Hayır." Bu oldukça net ve itiraz kabul etmeyecek bir ses tonuyla söylenilmişti. "Büyücüler olmayacak, özellikle Brekta."

Steven anlam veremedi, bu yüzünden açıkça anlaşılıyordu. "Pekala." İki adam birbirlerini başıyla selamladıktan sonra Lord Steven uzaklaştı. Biran kapıyı kapatıp geri döndüğünde, karşısında ben vardım.

"Neden ona uyuduğumu söyledin?"

Ağır adımlarla sırtı kapıya dönük olan koltuğa ilerledi, tam ortasına oturdu ve sıklıkla yaptığı gibi kollarını koltuğun sırtında iki yana açtı. "Kahve mi yapacaktın?"

Bozulduğum kesindi ama bunu ona belli etmeye niyetim yoktu. "Belki yapardım. Bunun seni ilgilendiren kısmı tam olarak neresi?"

Onun gibi konuştuğumu fark ettim. Bunu istemsizce yapmıştım ve o da fark etmiş olacak ki bakışlarını kısarak yüzüme dikti. "Onu

alacağın ev benim, götüreceğin mutfak, hatta yapacağın kahve de benim. Dahasını ister misin?"

Altta kalmaya niyetim yoktu. "Ben de ona farklı bir yerde kahve ısmarlardım. Bunun için gerekli olan parayı bana zevkle borç verebileceğini düşünüyorum."

Ayağa kalktı ama tek adım bile atmadı. "Birine dışarıda kahve ısmarlamak için..." Parmaklarını koltuk başlığında gezindirerek arkasına geçti. "... önce dışarı çıkabiliyor olman lazım."

Onu boğarak öldürmek istediğim anlardan birindeydik. "Dışarı çıkmak demişken... Bak ne diyeceğim?" Kaşlarım havalanırken, alt dudağım nedenini anlamadığım bir şekilde dişlerimin arasındaydı. "Çok yakında olman gereken yerde, zindanda olacaksın ve senin için de dışarısı bir süre rüya olacak. Bunu unutmamıştın, değil mi? Merak etme, ben sana sıklıkla hatırlatacağım."

Son sözü söylemenin iç rahatlığını yaşadıktan üç gün yedi saat sonra Lavangos eyaletine doğru yola çıktık. Ona hala bir soru sorma hakkımın olmasına rağmen tekrar konuşmak şöyle dursun, aynı koridorda bile rast gelmemiştik. Ancak tuhaf bir şekilde her sabah taş duvarı açtığımda taze yemeklerle karşılaşıyordum. İştahım da aynı gariplikle açılmıştı. Durmadan yemek yememe rağmen bir türlü doymak bilmiyordum. Buraya geldiğim ilk kiloma yaklaştığımı görebiliyordum. Fiziksel olarak daha iyi sayılabilirdim ama ruhum her yeni günde biraz daha umuttan uzaklaşarak sancıyordu. Anlatabileceğim kimse yoktu. Beni anlayabilecek bir kişi bile yoktu. Tüm gün duvarları izleyip, o duvarlarda aile fertlerimin yüzünü hayal etmeye çalışıyordum. Onlara bir gün yeniden kavuşacağımı, yaşadığım tüm acıları evimin huzurlu kokusunda teskin edeceğimi düşünüyordum. Yapabildiğim tek şey buydu; düşünmek... Başımdan geçenleri, geçebilecekleri, son gördüğüm yüzleri... Düşünmekten kaçtığım tek şey içimde hissettiğim kıpırtıydı. Nadiren oluyordu fakat her gerçekleştiğinde etimden et koptuğunu hissediyordum.

İçimden kaçmak istiyordum.

Kendimden son sürat kaçmak istiyordum.

"Yapman gereken tek şey var." Günler sonra kaldığım odanın kapısına vurup, "Hazırlan." emrini vermesinin ardından kurduğu ilk cümle bu olmuştu.

"Ne?"

Yeşili giyinen Lovangos eyaletinin sınırlarına girdikten birkaç saniye sonra cevap geldi. "Hiçbir şey yapmamak."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bunu emrine itaat etmekten haz alan birine mi söylüyorsun?"

"Bunu emrime itaat etmekten başka şansı olmayan birine söylüyorum."

Yalnızca sağ kısmını gördüğüm yüzüne ters bir bakış attığım sırada arabayı ani bir kararla önce yavaşlattı ardından da durdurdu. Bunu neden yaptığını anlamam uzun sürmedi. Bulunduğumuz yolun sağ ve sol kısmında sıralanmış irili ufaklı aydınlık şatoların arasında yürüyen bir at gördüm. Göz alıcı beyazlığa sahip parlak tüylü atın yularını tanıdık bir sima tutuyordu.

Alzer'in kız kardeşi Lena.

Onu burada görmenin şaşkınlığını bir kenara bıraktım. İçimden Alzer'in de buralarda olup olmayacağını sorgularken, Lena'nın doğrudan bize doğru geldiğini fark ettim. Omuzlarından dökülen siyah saçlarını rüzgara doğru savurarak atın yularını peşi sıra sürükledi ve arabanın hemen önünde durdu. Biran bir süre camın ardından gülümseyen Lena'ya baktı.

"Çıkma dışarı." Arabadan inerek kapıyı ardından itti. Çevir bir hamleyle eğilerek kapıyı kapanmadan yakaladım ve aralık kalmasını sağladım. Bunu anında fark etse de, dikkatini artık Lena'ya vermek zorunda olduğundan üzerinde durmadı.

"Biran! Seni görmek ne hoş." İçeriyi göremeyeceğini bildiği halde olduğum noktaya kısa bir bakış attı Lena. "Sanırım yalnız değilsin."

"Değilim." diye yanıtladı yabancı. "Senin burada ne işin var?" Kadının yalnız olup olmadığını anlamak için bakışlarıyla etrafı kolaçan etti.

Lena omzunun üzerinden geriye bakarken, dudakları "Şey..." nidasını çıkardı. "Eyalette yaşayan bir aile büyüğümüzü ziyarete geldim. Aslında... At binmek için ziyaret bahaneydi, desem daha doğru olacak." Esprisi hoşuna gitmiş olacak ki kıkırdadı. Üzerinde kalçasını sıkıca saran krem rengi bir tayt ve aynı renk kazak vardı. Bol çizmeleri dizinin yarım karış bitiyordu. Yüzünde hiç boya yoktu ama en az boyalı hali kadar alımlı görünüyordu.

"Anladım. Bir durum yoksa yoluma devam edeceğim."

Lena garip bir telaşa kapıldı. "Aa.. Bir saniye. Aslında hazır seni görmüşken bir konuda yardımını rica etmek istiyorum."

"Alte ailesinin konuğuyum, Lena. Geç kalmak istemiyorum."

Lena'nın ince, siyah kaşları abartıyla havalandı. "Çok vaktini almayacağım, söz veriyorum." İşaret parmağı bir şatonun geniş bahçesindeki tavlayı gösterdi. "Atımın tayı yürüyemiyor. Onu bu işlerden anlayan birkaç kişiye gösterdim ama kimse yardımcı olamadı. Senin atlarla ne kadar ilgili olduğunu biliyorum. Ona bir bakar mısın? Lütfen..."

Biran'ın bir kez daha reddeceğini düşünürken, bakışları ön camdan olduğum noktaya çevrildi. "Yalnız değilim."

Lena muhteşem bir fikir bulmuş gibi "O da gelsin!" dedi. "Yani... Gece Kraliçesi." Biran sakallarını sıvazlarken, Lena bir kez daha "Lütfeeen..." dedi. "Ayağında bir şey var, acı çekiyor."

Lena'nın sözleri henüz bitmişti ki, yabancı arabanın ön tarafından dolanıp yanıma geldi ve kapıyı açtı. "Yola bir süre sonra devam edeceğiz. Beni takip et."

Lena'nın koyu bakışlarına oturan şaşkınlığın sebebi Biran'ın benimle olan konuşma biçimiydi. Aslında üslubuna karşın gitmemek için var gücümle karşı koymam gerekirdi ama Lena'nın bahsettiği tayın durumuna ben de üzülmüştüm. Bu yüzden arabadan indim ve birkaç adım önümden yürüyen Biran ile Lena'yı takip ettim. Tavlanın yanına ulaştığımızda, Biran tavlaya girerken, dışarıda kalma ihtimalimi göz önünde bulundurarak bakışlarıyla bizi geriden takip eden adamlarını fark etmemi sağladı. Bilmediği, kaçma düşüncesinin yalnızca şu an değil, fırsat bulduğum her daim aklımda var olduğuydu. Biran'dan sonra tavlaya giren Lena kapıyı beklemediğim bir şekilde ardından kapattı ve beni dışarıda bıraktı. Buna şaşırmamıştım. Biran'a ilgi duyduğu açıkça ortadaydı. Ancak asıl sebebin bu olmadığını, Alzer'i karşımda bulduğumda anladım.

"Sen..."

İşaret parmağını dudaklarına götürüp sessiz olmamı bildirdikten sonra beni kolumdan yakaladı ve tavlanın arka kısmına çekti. Ona mani olmadım. Burada karşılaşmamızın, kardeşinin de dahil olduğu bir plan olduğu ortadaydı.

"Merhaba Rozelin." Elleri kolumu özgür bıraktığında, sırtım tavlanın ahşap duvarına temas ediyordu. "Beni dikkatle dinlemeni

istiyorum. Vaktimiz yok."

Telaşlı fısıltısına kafamı sallayarak karşılık verdim.

"Sana evrenler arası yolculuğun anlatıldığı bir kitaptan bahsetmiştim, hatırlıyor musun?"

Kumral yüzüne umutla baktım. "Nasıl unuturum?"

"O halde kitabı yazan büyücünün asırlar önce öldüğünü de hatırlıyorsundur."

"Elbette. Söylesene Alzer, torunlarına ulaşabildin mi?"

Beklediğim cevabı önce usulca açılıp kapanan gözleriyle verdi. "Evet, evet birini buldum."

Avuçlarım heyecanla kavuşurken, "Ne söyledi!" diye sordum. "Buradan nasıl kurtulacağımı, evime nasıl döneceğimi anlattı mı?"

"Sakin ol." Kolumu birkaç saniye için sıvazladı. "Önce sakin olmalısın."

"Anlat!"

"Tahmin edebileceğin gibi torunu da bir büyücü. İsmi Limpyas."

"Nerede o? Onunla ne konuştun Alzer?"

Bakışları bir saniye benim yüzümde ise üç saniye civarı tarıyordu. Burada benimle Biran'ın adamlarına yakalanması, her şeyi kökünden ortadan kaldırabilirdi ancak sözleri beni öyle heyecanlandırmıştı ki, tek merak ettiğim detaylarıydı. "Bunun için çok şansım olmadı."

"Nasıl? Hiç konuşmadınız mı? Sana kitaptan bahsetmedi mi?"

"Kitabın aslı Limpyas da fakat bana konuşmadı." Bana yaklaştığında, sesi daha da kısıldı. "O, seni görmek istediğini söyledi."

Giderdim. Bana çıkışı sunabilecek herkese her şeye koşa koşa giderdim ancak Biran'ın varlığı önümde büyük bir set oluşturuyordu. Bunu düşünmek beni öfkelendirdi.

"Ne halt edeceğim!"

Tavladan duyulan adım sesleri vaktimizin son yaklaşmakta olduğunu bildirdi. "Lider zindana girmeden seni Limpyas'a götürmemin imkanı yok. Sadece biraz daha sabretmen gerekiyor. Perla bize yardım edecektir."

Ona bundan emin olmadığımı söylemek istediysem de susmayı yeğledim.

"Gitmem gerekiyor." dedi uzaklaşan adımlarıyla birlikte. "Biraz daha sabır Rozelin, biraz daha sabır."

Gidişinin yarattığı boşluğa doğru fısıldadım. "Biraz daha sabır..."

*

Devasa bir masal kentini andıran Lovangos geceye kavuştuğunda, Alte ailesinin uzun yemek masasındaki yerimizi almıştık. Yüksek tavanlı yemek odasını aydınlık kılan asıl detay masanın üç ayrı köşesinde bulunan uzun şamdanların yaydığı sarı ışıklardı. Kızarmış iri hayvanlar parlak tepsilerde servis edilmişti. Beyaz giyimli hizmetliler zaten tıka basa dolu olan masaya yemek arabalarıyla yeni yemekler taşıyorlardı. Nereden geldiğini bilmediğim müzik ritmini artırıp azaltırken, amaçsız bakışlarım önümdeki el işlemeli kumaş peçeteyi inceliyordu. Şu an için yapılabilecek daha iyi bir şey yoktu.

"Sizi yeniden şatomuzda görmek büyük şeref, Gece Kraliçesi."

Kalkan kadehe kaldırdığım kadehimle karşılık verdim. "Teşekkür ederim."

Baba Alte memnuniyet kokan sözlerini sıraladıktan sonra kalabalık yemek masasının baş köşesine oturdu. Diğer baş köşe Biran için ayrılmıştı. Bense ona en yakın sandalyede oturuyordum. Steven karşımda, yanında oturan Leydi Diana ise çaprazımda kalıyordu. Bir hediye paketi gibi görünen anne Alte ile diğer akrabalar geldiğimden beri hiç konuşmamışlardı. Yemekler servis edildiğinde, Diana'nın üzerimde hissettiğim bakışlarına karşılık verdim. Bana hemen gülümsedi ancak ona daha önceki gibi karşılık veremedim. Kısa süre önce yeni yüzüyle tanıştığımdan haberi yoktu. Gözümde arkadaşı için yas tutan o genç kızın yerini ölmüş arkadaşının kocasından aşk dilenen biri almıştı.

"İyi misin Rozelin?" Bakışlarımdaki garipliği sezmiş olacak ki, bunu kaşlarını çatarak sordu Diana.

"İyiyim." Ağzıma büyük bir lokma atıp ağır ağır çiğnemeye koyuldum.

"Sevindim." Kadehini kaldırıp, kalkan diğer kadehlerle tokuşturdu. "Ülkemize yeni bir can bağışlayacak olan Gece Kralisi'ne içiyorum."

Tekrar ettiler; ülkemize yeni bir can kazandıracak olan Gece Kraliçesi'ne...

Bir süre herkes konuşmadan yalnızca yemeğiyle ilgilendi. Tabağımdaki ilk kez gördüğüm yemeklerden bir kısmının tadına bakmıştım, hiçbiri alışık olduğum ve midemin kabul edebileceği türden değildi. Kabul etmeliydim ki, önümdeki onlarca yemek yabancının pişirdiği yemeklerin yanından bile geçemezdi.

Baba Alte tabağının yarısını bitirdikten sonra bir tahtı andıran sandalyesine yaslandı. "Lider Biran, sizi bu akşam çağrış nedenimden bahsetmek istiyorum. Müsadenizle."

Biran'ın sırtı sandalyeden hiç ayrılmamıştı. "Sizi dinliyorum."

Baba Alte söze girmeden önce nefes alışverişleri bile azaldı. Tüm dikkatler ailenin ve Lovangos eyaletinin reisine verildi. "Üç büyüklerden cezanızı çekmek için arkadaşlarınızın çıkış tarihine kadar müsaade istediğinizi biliyorum. Bunu Gece Kraliçesini korumak için yaptığınız açık ancak zindan girmenize fazla vakit kalmadı." Kır saçlı adamın bakışları kısa bir an beni buldu. "Size bir teklifim var lider Biran. Siz cezanızı tamamlayana kadar onu şatomda koruyabilirim. Böylece gözünüz arkada kalmaz ve Gece Kraliçesi güvende olur. Ne dersiniz?"

Biran bir süre tepki vermedi. Düşünmediğini garip bir şekilde biliyordum. Bakışları yere inmemişti, elleri sakallarında değildi. Suskunluğunu borçlu oldu bir başka şey vardı.

"Mükemmel bir fikir." Araya giren Steven gülümsüyordu. "Onu şatomuzda ağırlamaktan mutluluk duyarız. Öyle değil mi Diana?"

Diana'nın gülümsemesi ilk günkü sıcaklığındaydı ve buna anlam verememiştim. "Elbette."

Baba Alte kollarını iki yana açtı. "Görüyorsunuz ya, bizim için hiçbir sakıncası yok."

Benim nerede kalacağım Biran'a soruluyordu. Onun müsadesi bekleniyordu. Benim nerede kalacağıma bizzat o karar veriyordu!

"Bence de bir sakıncası yok," dedim kelimelerin üzerine bastırarak. "Hatta son zamanlarda duyduğum en mantıklı fikir bu, gerçekten."

Kadınların yüzüme çevrilen bakışları hayret doluydu. O an anlamıştım ki; burada bir kadının sözü ikinci plandaydı. Bunu baba Alte'nin bana cevap vermemesinden bile anlayabilirdim.

"Buna gerek olduğunu sanmıyorum, sayın Alte. Nazik teklifiniz için teşekkür ederim."

Biran'ın yanıtı baba Alte'nin suratını asmasına sebep oldu. "Lider Biran, sevgili eşinizi genç arkadaşlarınız koruyamaz."

Parmaklarımı şarap kadehini sıkarken buldum. "Ben onun eşi değilim." Bunu kendime söylemiştim ancak herkes duymuştu.

Sorun değildi. En azından benim için...

Üzerime çevrilen bakışlar bu kez yalnızca hayret barındırmıyordu. Masaya buz gibi bir ölüm sessizliği çökmüştü ve sebebi bendim. Baba Alte'nin uyarıcı öksürüğüyle herkes yeniden yemeğine döndü ve yemeğin geri kalanı erkekler arasında dönen sohbetle tamamlandı.

Biraz sonra Biran kendisine yakışmayacak bir naziklikle ayağa kalktı. "Müsaadenizi isteyeceğiz."

Ayağa kalkan baba Alte'nin tombul suratında memnuniyetsiz bir ifade vardı. "Ah, bu çok erken oldu."

"Yemeklerimiz bitti." Yabancının tabağına baktığımda gerçekten hiçbir şey kalmadığını gördüm.

"Sizin için oyun odasını hazırlattım lider Biran, benimle birer puro içmeden gitmeyeceksiniz, öyle değil mi?"

Steven babasının sözlerini destekledi. "... ve benimle de rövanşe oynamadan."

Biran yeni bir itiraza hazırlanırken, Diana heyecanla konuştu. "Neden bu gece burada kalmıyorsunuz? Böylece bu güzel gece çabucak son bulmamış olur."

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Biran'a döndüm ve tersini yapacağını bildiğim isteğimi dile getirdim. "Gidelim."

Beni yanıltmadı. "Kalıyoruz."

Gülümsememin dudaklarımda donmasına sebep olacak o buyruk baba Alte'den geldi. "Lider Biran ve sevgili eşi için misafir dairesini hazırlayabilirsiniz."

Gözlerim açıldıkça açıldı.

Kendi topuğuna sıkmak, yaptığım tam olarak bu muydu?

Benim için getirilen askılı gecelik beyaz, parlak ve yumuşacık bir kumaştandı. Üzerimdeki siyah ve dar elbise her ne kadar uyumak için uygun olmasa da geceliği giymeyi sadece derin yırtmacı yüzünden bile düşünmezdim. Öte yandan çok daha büyük bir sorunum vardı ki; bu gece onunla aynı odayı paylaşmak zorunda kalacaktım. Hem de sadece ve sadece kendi yüzümden! Emindim ki, ben sesimi çıkarmasaydım Biran burada kalma teklifini asla kabul etmeyecekti... Pişmanlıkla yüzümü sıvazlayarak gösterişli bir örtüyle bezenmiş olan yatağın kenarına oturdum. Şimdi burada değildi ama birazdan burada olacaktı. Düşündükçe kendimi sürekli dönüp duran bir çamaşır makinasının içindeymişim gibi hissediyordum.

"Girebilir miyim?"

Diana bu soruyu sorduğunda içeri çoktan girmişti.

"Uyumak üzereydim."

Gülümsemesini azaltarak elimdeki geceliğe baktı. "Henüz giyinmemişsin bile."

Geceliği bir kenara bıraktım. "Uyurken böyle şeyler giymiyorum."

"Nasıl yani? Ne giyiyorsun ki?"

Omuz silktim. "Pijama."

Kirpiklerini kırpıştırdı. "Pijama mı? Şaka mı yapıyorsun?"

"Şaka yapıyormuş gibi mi görünüyorum?"

"Ha-hayır ama... O geceliği senin için ben göndermiştim. Sonuçta..."

Ayağa kalkarak cümlesini tamamlamasına engel olan tereddütün sebebini anlamaya çalıştım.

"...Sonuçta yatağını bir erkekle paylaşıyorsun." Bunu söylerken çektiği acıyı görmemek artık imkansız gibiydi.

"Sen yatarken böyle şeyler giyiyor musun?"

"Evet ama..." Beyaz teni kızaran yanaklarını ele verdi. "...ben henüz yatağımı kimseyle paylaşmıyorum."

"Ama paylaşmak isterdin." Bunu ona söylerken içimde Melina'nın kızgınlığı vardı. Nedenini anlayamıyordum.

"Neden böyle söyledin?"

Kendime engel olamadım. Yaklaştım ve benden daha kısa olan boyu yüzünden başımı hafifçe eğerek gözlerine dikkatle baktım. "Yerimde olmayı isterdin, değil mi Diana?"

O anda titremeye başlayan dudaklarını birbirine bastırdı. Ancak benim hep olduğu gibi durmaya niyetim yoktu. "..ya da dostun Melina'nın yerinde mi, demeliyiz?"

İçini çekerek birkaç adım geri gitti. Zihninde bir şeyleri idrak etmeye başlamıştı. Bir an sonra, Biran ile yaptığı konuşmayı ve benim de orada olma hitimalimi düşündüğünü biliyordum. "Duydun mu, her şeyi?"

"Duydum, her şeyi."

Başı bir şimşek gibi yere düştüğünde, onu bu halde görmek beni mutlu etmiyordu. Ancak hiçbir zaman imalar ve dolambaçlı yollardan ilerleyen bir kız olmamıştım. "Hata yapmadım, onu senin elinden almaya çalışmadım."

Sözlerine veremediğim anlam yüzünden devam etmesini bekledim. Etti de.

"Ona uzun zamandır aşığım. Bunu Melina da biliyordu."

Zihnimde bir sarsılma hissettim. Bu yalnızca şaşkınlık değil, çok daha ötesinde bir şeydi. "Ne?"

"Bana inanmıyorsan Perla'ya ya da Mirel'e de sorabilirsin. Rozelin, ben saygılı bir aşıktım. Biran'a hislerimi söyledim ve geri çekildim. Beni seçip seçmeme hakkı yalnızca ona ait kaldı. Oyunlar oynamadım, dişiliğimi kullanmadım."

Anlamıyordum. Melina dostunun kocasına aşık olduğunu biliyordu ve buna rağmen onunla görüşmeye devam mı ediyordu?

"Biran'ın beni seçmesi doğru olandı, bunu Melina da biliyordu. Birbirimizi tanıyorduk, karakterlerimizi biliyorduk. Eğer beni seçseydi Melina'nın içi rahat olacaktı."

Diana ciddiydi. Şaka yapmıyordu. Benimle alay etmiyordu. Onursuz değildi. O gerçekten çok ciddiydi.

"Sahici aşktan bahsediyorsunuz..." diyebildim. "O aşkı taşımayanlar bebek sahibi olamıyor. Melina kocasının bir başka kadına bakacağını nasıl düşünebilir?"

Çatılan kaşları onun da beni anlamadığını gösteriyordu. "Neden düzenimizi bilmiyormuş gibi konuşuyorsun? İnsanlar yalnızca bir kere mi aşık olur? Bebek sahibi olan birçok adam daha sonra başka kadınlarla da birlikte oldular. Hele ki kudretli liderler... Söylesene, hangi lider tek eşli olmuş ki?"

Diana'nın söylemleri kafamdaki karmaşayı bambaşka bir boyuta intikal ettirmişti. Tüm bunlar beni ilgilendirmiyordu. Ancak... Tüm bunlar nasıl olabilirdi?

"Biran..." Adı dudaklarımdan istemsizce dökülüverdi. "O, sadık değil miydi?"

Diana'nın dudakları aralandı fakat tek seda duyulmadan kapı arkasından açıldı ve mevzubahis adam içeri girdi.

"Sohbettiniz bittiyse hanımlar..." Her ikimize de bakmadan yatağa yürürken, yakasındaki kaşkolu çıkarmakla meşguldü. "...uyuyacağım."

Diana onun geniş sırtına baktı, gözlerinde müthiş bir hayal kırıklığı uyandı. "Tamam." Kapıya uzanırken, geceliği işaret etti. "Sana pijama takımı getirmelerini söylerim."

"Gerek yok."

Biran'ın benim yerime verdiği cevap genç kızda çok daha büyük bir yıkım yarattı. Yutkunarak "Pekala." diyebildi. "İyi geceler."

Diana'nın gidişinin ardından öfkeyle yabancıya döndüğümde, yatağa yattığını, ellerinin ensesinin altına yerleştirdiğini ve gözlerini kapattığını gördüm.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen!"

Bağıran sesimin aksine sakince "Ne yapmışım?" diye sordu.

"Neden Diana'ya gerek olmadığını söyledin?" Ellerimi sert bir refleksle iki yana açtım. "Ayrıca hemen o yataktan kalkıp odayı terket. Burada seninle kalmak zorunda değilim!"

"Bunu isteyen sendin." diye konuştu aynı aksi sakinlikle. "Şimdi bağırmayı kes ve gelip zıbar. Kimse uyanmadan buradan gitmiş olacağız."

Avuçlarımı sıkıp yanına kadar gittim. "Bela mısın sen! Sen... Sen benim sınavım mısın!"

Bakışlarım elimde olmadan kapalı gözlerine düştü. Siyah ve gür kirpikleri şakaklarına doğru kıvrık bir şekilde uzanıyordu. Kapalı halde bile kirpikleri kaşlarından sadık bir hayvan gibi ayrılmıyordu. Göz kapakları her zaman olduğundan biraz daha şişti. Sakalları ise daha uzun... Fark ettim ki, sakallarını tek bir yöne uzanıyordu ancak bıyıkları yaramaz birer çocuk gibi sağa sola dağılmışlardı. Üst dudağı artık görünmüyordu. Görünen alt dudağı ise kurumuş bir ağaçtaki tek kırmızı meyve tanesi gibi dikkat çekiyordu.

"Yanıma uzanıp daha yakından incelemeye ne dersin?"

İrkilerek geri çekildiğimde, bu kez onu seyre daldığım için kendime de sinirliydim. "Ağzının ortasına bir tane yapıştırmama ne dersin!"

Gülümsedi. Bunu gerçekten yaptı!

Gözünü açmadan geceliği işaret etti. "Onu giy. Üzerindeki elbise ile rahat uyuyamazsın."

Yüzümü samimiyetten uzak bir şekilde yumuşattım. "Ah, rahatsız olmamı istemiyor musun?"

"Hayır. Dönüp dururken beni rahatsız etmeni istemiyorum."

Geceliğe baktığımda Diana'nın söylediklerini anımsadım. Ondan son sorumun cevabını alamamıştım ancak yalan söylüyor gibi görünmüyordu. "Neden Diana'nın odasına gitmiyorsun?"

Tanrım! Bunu gerçekten sormuş muydum? Ah, hayır...

Yavaşça aralanan gözleri önce tavana kilitlendi. Bir süre orada kaldı. Sonra ise korktuğum gibi bana çevrildi. Adımlarımı olduğu yerde korumak için kendimle savaşırken, yutkunmama engel olamadım.

"Ne dedin sen?"

İnkar etmek istemiyordum. Kabul etmek istemiyordum. Sustum.

Biran yataktan doğrulurken, sözlerimin yarattığı zehirli gaz dilimin ucundan mideme doğru sızmaya başladı. Bir isim veremeyeceğim kadar garipti ancak iyi hissettirmiyordu. Bunu söylememeliydim. Onunla en başından beri çatışıyorduk ama aramızda görünmez bir çizgi vardı. Şimdi ise o çizgi benim tarafımdan ihlal edilmişti.

"Uyumak istiyorum." dedim. Aslında istediği tam olarak bir karşısından buharlaşmaktı.

Ayağa kalktığında, tek adım bile atmasına gerek kalmadı. Eğer karşımda dikilmeseydi, yatağa bu kadar yaklaştığımı fark edemezdim.

"Ne dedin?"

Yinelenen sorusu yinelenen yutkunma isteği doğurdu. Kaçamayacağımı anladım.

"Ülken de senin gibi saçma." Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda, gözlerinin bir çivi gibi yüzüme saplanmış olduğunu gördüm. Bana öylesine dikkatli bakıyordu ki, kirpikleri tek sefer dahi kırpılmamıştı. "Gerçek aşk olmadan bebek sahibi olamıyorsunuz ama sonra... Sadakatinizi yiyip yutuyorsunuz."

Göğsü sabır dilenen bir nefesle şişti, bana temas etmekten son anda dönerek indi. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Diana'nın hislerinden ve anlattıklarından bahsediyorum. Perla ve Mirel'i de şahit gösteriyor üstelik. İnkar mı edeceksin?"

Kurak toprağa kök salmış bir ağaç gibi kıpırtısızca duruyordu. Rüzgarın savurduğu dalları yoktu. Gölgesi yoktu.

"Sana bir şey kanıtlamak zorundaymış gibi mi duruyorum?"

Midemdeki yanma hissi onun karşısında düştüğüm pozisyondan daha fazla rahatsız etmiyordu. Saniyeler içinde aynı yanma karnıma ve kasıklarıma da sirayet etti. Atlatacağım, dedim içimden. Şimdi geçecek.

"Bir şeyleri kanıtlamanı talep edeceğim kadar ilgilendirmiyorsun beni. Sadece söylemek istedim, toptan saçmasınız. Aşkınız bile saç-"

Parmakları kolumu sardığında büyük bir çığlık kopardım. Biran hızla elini çekti ancak acıyan yerim kolum değil içimdi!

"Ah!" İki büklüm olup karnıma sarıldım. Veca ilk seferki kadar kuvvetliydi ancak farklı olan bir şey vardı. Çok başka bir şey...

"Ağrıyan yerini söyle."

Bedenimi daha fazla eğdim. Dizlerim titremeye başladığında, sancının belime doğru yürüğünü hissediyordum. Tenime içten içe sivri uçlu iğneler batıyordu. Kaynar suyla haşlanıyordum ve aynı anda buz tutuyordum.

"Ah!"

Biran ellerini iki yanımda açtı ama bana dokunmadı. "Voran'ın verdiği karışım nerede?"

O karışım... Kendimi sıkarak başımı iki yana salladım.

"Siktir! Unuttun mu?"

Bedenimi dizlerimin üzerine bıraktığımda benimle birlikte hareket etti. Bu kez tereddütsüzce kollarımdan tuttu ve devrilmeme engel oldu. Gözlerim çektiğim acının yaşlarıyla ıslanırken, başım göğsüne vuruyordu. Sarsıldığım her an göğsüyle imtihan oluyordum.

"Nefes al. Kendini serbest bırak, nefes al."

Kendimi zorlayarak dediğini yaptım. Ağrı bir an için bedenimi terk etti, yorgunluktan tükenmiştim. Başımı amber tütsü kokusundan kaldırmak isterken, karnıma öldürücü bir darbe yedim. Parmaklarım bir kanca biçimini alarak karnıma uzanırken, benden önce davrandı ve büyük elleriyle karnımı her iki yanından sardı.

Uzanan ellerimin sarabileceği tek yer elleri olmuştu. Acıyla tırnaklarımı etine sapladığımda, terli alnım alnına dayanmıştı. Ara ara açılan gözlerimin arasından, sıktığı çenesini ve kısılan gözlerini görüyordum.

"Az kaldı." dedi, boğuk bir sesle.

Ağladım. Sadece gözyaşlarımla değil, sarsılan omuzlarım ve titreyen göğsümle birlikte ağladım. Biran içinde fırtınalar kopan karnıma daha sıkıca kavramıştı ve bu kez acı bir kanat çırpan bir kuş gibi yükselerek gözden uzaklaşıyordu.

O, avuçlarıyla acımı dindiriyordu. Benim avuçlarımın altından ise deştiğim teninden akan kanı vardı.

"Ben." En az benim kadar nefes nefeseydi. Alınlarımız arasından firar eden bir ter tanesi burnuna süzülürken, "Sadık bir adamdım."

dedi. Safir mavileri kederle parladıktan sonra göz kapaklarıyla örtüldü.

Sonra bir şey oldu. Nefeslerimiz birbirine karışırken, ellerimiz bir güç tarafından itildi.

İçimdeki bebek ellerimizin altında bir küre büyüklüğüne ulaştı.

Sizden bir ricam var;

Sermest grubunun Kayıp şarkısını bu hikayeye çok yakıştırıyorum. Fazla bilinen bir şarkı değil ve hikayemiz için sahiplenelim istiyorum. YouTube hesabı olanlar şarkıyı beğenip altına siyah kalp bırakabilir miii? Ve umarım benim kadar size de Kızıl Gece hatırlatır.

His IV kapağımızı gördünüz mü 😈 Seri tamamlandı.

İnstagram/ Durumavii_

18. BÖLÜM: "Bilinmezin Bilineni"

Selam.
Oy ve yorum bırakmayı unutmayın olur mu?

Sermest ~ Kayıp
Beethoven~ Ay ışığı sonatı
Keyifli okumalar

Yaşadığımız acı lahzaya gecenin kızıl bekçileri şahitti.

Şimdi onunla odanın iki ayrı köşesinde otururken, sızı bedenimden ruhuma intikal etmişti.

Sessizdik. Sessizliğimiz dakikalardan saatlere akmıştı. Sırtlarımız birbirine bakıyordu. Gözümün önünde, her şey son bulduğunda avuçlarına düşen kederli bakışları kalmıştı.

Bir de o avuçları dolduracak kadar büyüyen karnım...

Sadece birkaç saniye içinde beş aylık hamile bir kadının görüntüsüne kavuşmuştum. Sadece birkaç saniye içinde dünyam bir kez daha tepetaklak olmuştu.

Gözümden akan yeni bir damla ıslak yanağıma doğru aceleci bir yol izlerken, içimde bana ait olmayan bir varlığı taşımanın ızdırabıyla kıvranıyordum. Daha az hissederken her şey daha kolaydı. Şimdi... Daha fazla hissetmek bana çaresizlikten başka bir şey getirmemişti.

Ne olduğunu bilmiyordum. Nasıl olduğunu bilmiyordum. Neticesini bilmiyordum. Savrulduğum muammalar beni sürekli olarak birbirine şutluyordu.

İçimi çektim. Bu kez sessiz olmayı başaramamıştım.

"Uyu artık." Dakikalar sonra duyduğum sesine yorgunluğun en saf hali yansımıştı. "Ben yerde yatarım, yatağa geç."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve parmaklarımın dış boğumuyla gözlerimi sildim. "Uyumayacağım. Yatağı sen al."

Başım omzuma çevrilirken, başının omzuna çevrildiğini fark ettim. "Günün aymasına birkaç saat kaldı. Sağanak başlarsa - ki yüksek ihtimal başlayacak- arabayla dönemeyiz. Atın önüne uyuyakalıp üzerime yığılmanı istemiyorum."

Ona neden avuçlarına baktığını sormak istedim. Sebepsizce nedenini öğrenmek büyük bir istek duydum ancak ondan alacağım tek cevap hakkım vardı. Cevabını lehime kullanabileceğim bir soru yöneltmeliydim. Bunu bilerek vazgeçtim.

"Tamam." Ayaklanmak için dakikalardır koruduğum oturma pozisyonunu bozmam bedenime rahatsızlık vermişti. Belimi tutarak yatağa ilerledim. Niyetim yabancıya bir yastık ile örtü vermekti ama önümdeki manzara bunun mümkün olmayacağını gösterdi. Yatakta uzun bir yastık ve kalın, büyükçe bir örtüden başkası yoktu. Dışarıdan isteyemezdik. Parlak, siyah zeminde halı bile yoktu. Pencerenin dibinde bulunan ahşap iskemle onun iri ve uzun bedenini oturmak için bile kabul etmezdi.

"Bu katta başka odalar var, biri değilse diğeri boştur. Kimseye fark ettirmeden kalabilirsin." Yatağın sol ucuna uzandığımda onu yine arkamda bırakmıştım.

"Koridordaki hizmetliler Alte ailesinin kayıt cihazından başka bir şeyi değil. Önerini kendine sakla ve uyu."

İtiraz etmeyecektim. Haklı olduğu ortadaydı. Sadece yemek odasından misafir katına çıkarken bile hizmetlilerin dikkatli bakışlarını üzerimde hissetmiştim. Şu durumda odadan çıkması demek, ayrı odalarda uyuduğumuzun tüm Lovangos'a yayılması demekti. Gözlerimi kapattım. Taşta mı yatacaktı? Yatabilirdi. Ne yaptığıyla ilgilenmiyordum.

Uykunun kollarında sendelerken, gözlerime vuran aydınlıktan kaçmak için huzursuzca döndüm. Aynı saniyelerde burnuma çalınan tanıdık koku o huzursuzluğu usulca def etti. Kırdığım dizimi bilinçsizce ittiğimde, sert bir yere sıkıştığını fark ettim ancak uyku hali öyle baskındı ki gözlerimi açamadım. Karanlığa uğradım, geri döndüğümde burnumunda hissettiğim ılık rüzgar dingindi ancak saç diplerime onlarca dikenin battığını hissediyordum. Bu hem can yakıcıydı hem de tenim alışmak için can atıyordu.

Sert bir yutkunma sesi zihnimdeki ampullerin patlamasına sebep oldu. Alnımdaki hareketlilikle kirpiklerimi araladım; gözlerimin bana

sunduğu ilk manzara bir süre nefes almama izin vermedi.

Siyah kazakla örtülmüş geniş erkek göğsünün kime ait olduğunu biliyordum.

Alnımda hareket eden şeyin onun adem elması olduğunu bildiğim gibi...

Başım göğsündeydi. Sağ bacağım bacaklarının arasında, sol kolu belimdeydi. Bu rastgele bir temastan çok bir tutuşu andırıyordu.

Açılan avucum onu itmek için göğsüne yapışmaya hazırdı ama uyuyan yüzüne tırmanan bakışlarım öyle düşünmüyordu.

Kaşları nihayet özgürdü. Dudak çukurları her zaman olduğu gibi gergin görünmüyordu. Konuşurken sol burun duvarından el sallayan o çizgi ise şimdi belli belirsizdi.

Bu onu ilk sakin görüşümdü.

İlk kez normal bir adam benziyordu; hiç acı çekmemiş ve hiç zalim olmamış bir adama...

Belki de sadece bu yüzden onu itmek yerine sessizce uzaklaşmaya karar verdim. Parmaklarım avcuma kapanırken, göğsünde olduğunu henüz fark ettiğim elimi geri çekmeye niyetlendim. O anda bana engel olan şey avucuma vuran hızlı kalp atışlarıydı... Kaşlarım sebebini anlayamamanın şaşkınlığıyla inerken, kalbi mümkünmüş gibi biraz daha hızlandı. Elimin altında hiç durmadan çağlayan bir nehir vardı ve o nehrin akıntısından bir an evvel uzaklaşmam gerekiyordu.

Elimi göğsünden, bakışlarımı yüzünden çektim. Ancak bacağımı bacaklarının arasından kurtarmak konusunda ilk seferde başarılı olamadım. Uzun ve bir demir kadar sert olan bacakları bacağımı bir uzvu gibi sahiplenmişti. Her geri çekme çabamın bir öncekinden daha kuvvetli olmasına rağmen kıpırdamıyordu bile.

Bir yanım ölesiye huzursuzdu ancak diğer yanım, beni yeniden uykunun dingin kollarına çağırıyordu. Nefesi saçlarıma yağarken, huzursuz yanım ağırlaşan göz kapaklarımın karşısında dikildi.

Yumruk yaptığım elimi omzuna geçirmem ile kendimi daha kuvvetli bir şekilde geri çekmem eş zamanlıydı. Bacağımı kurtaramamış olmamdan daha kötü olanı, daha yoğun bir baskıyla burun buruna gelmemdi. Bakışlarımı kaldırmaktan korkarken bile orada ne göreceğimi biliyordum. Beni daha fazla sıktı, çok daha fazla. Bacaklarının arasındaki bacağımı, sırtımı ve belimi... Bir an için yatakla bütünleştiğimi hissettim.

Bu hale nasıl geldiğimizi bilmiyordum ama bildiğim bir şey varsa şu an bu haldeydik! Yatakta olmaması gerekiyordu ama ben de uyuduğum yerde değildim.Yaklaşan da sokulan da ben olmuştum!

Hızlıca düşünmeye çalıştım. Yapılacak en doğru şey hiç kuşkusuz inkar etmekti. Evet, kesinlikle inkar etmeliydim.

"Seni it oğlu it!" Kurtulamayacağı mı pekala bilerek çırpınmaya devam ettim. "Lan sen kimi sıkıştırıyosun? Kime sarıldığını sanıyorsun!"

Aferin Rozelin, deyip durdum içimden. "Kalk! Defol, defol."

İtmekten yorgun düşmüştüm ama bir türlü bırakmıyordu. Neden bırakmıyordu?

Alnıma yaklaştığını hissettiğim dudakları dilime uzanan yeni küfürlerin önüne geçerken, dirseğinin iç kısmıyla bel kavisimi tamamen sardı. "Hem üzerime tırmanmışsın, hem babama küfür ediyorsun."

Uykulu sesi ciddiydi. Başımı kaldırmadan bakışlarımı yukarı uzattım ve aynı ciddiyetin yarı açık gözlerinde olmadığını gördüm. Yine ona alay malzemesi olmuştum!

"Hemen şimdi beni bırakıyorsun."

Sesimdeki tehdidi hiç duymamışcasına "Sebep?" diye sordu. Elimden gelse bu kelimeyi ona yasaklardım.

Elimden gelse emir kipi taşıyan tüm kelimeleri ona yasaklardım.

"Tuttuğun beylik tabancan mı, hayırdır!" Elimi arkaya atıp dirseğini kavramaya çalıştım ama olmadı. Ben de çimdikledim. "Bıraksana oğlum!"

Kaşları inerken kaz ayakları belirginleşti. "Oğlum mu?"

Yapılabilecek bir şey vardı. Üstelik kesin çözümdü. Ne yazık ki! kasıklarına indirmek istediğim dizim şu an bacaklarının arasında sıkışıp kalmıştı.

"Her yerimi tutmuşsun, laftan anlamıyor musun? Bırak yoksa bıraktığında başına geleceklerinden ben sorumlu değilim."

Dudaklarına belli belirsiz ama pis bir gülümseme yayıldı. "Yanılıyorsun, daha her yerini tutmadım."

Bu kez gözlerimle birlikte dudaklarım da aralandı. Daha utanç verici olanı ise açılan bir şey daha vardı. Kapı!

O taraf baktığımda, Diana'nın donmuş bir vaziyette bize baktığını gördüm. Eli yumruk şeklinde havadaydı ve ben hala Biran'ın

üzerindeydim.

"A-afedersiniz. Kapı kapanmamış. Vurmamla açılması bir oldu."

Biran alnıma sert bir öpücük bıraktı. Buz kesen bedenimi özgür bırakarak yataktan kalktı.

"Sorun değil, Diana. Sevgili eşimle sabahki rutinimizi gerçekleştiriyorduk."

Biran odadan çıktıktan sonra bile Diana olduğu yerde kalıp bana bakmayı sürdürdü. Devinimsizdi ancak bana bir heykel gibi durduğunu düşündüren şey kırpmadığı kirpikleriydi.

Benim aklımda ise Biran'dan son yaptığının hesabını sormak vardı. Dudakları alnıma değdiğinden beri içsel patlamalar yaşıyordum, bir tekini bile dışa vuramamıştım. Fazlasıyla öfkeli olduğumu biliyordum fakat öfkemi susarak yaşamayı ilk kez deneyimliyordum.

"Daha ne kadar orada dikilmeye devam edeceksin?"

Diana elektrik çarpmış gibi irkilerek kendine geldi. Geldiği anda da donuk bakışlarına çözemediğim bir ifade oturdu. "Sanırım tek sorun geceliğin modelini beğenmemendi." Sopa yutmuş gibi dimdik durdu, son sözü kendisini söyleyeceğini alenen belli etti. "Bir gece daha kalırsanız daha davetkar bir gecelik gönderebilirim."

Arkasından küfür ettiğim Diana değildi.

Arkasından küfür ettiğim Biran'dı.

Göt herif.

Alte ailesine veda edip yola çıktığımızda, saat Biran'ın söylediği gibi sabaha karşı değildi. Nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde öğlene geliyordu.

Onunla saatlerce sarmaş dolaş uyumuştum. İnanamadığım da tam olarak buydu. Ben ki küçük Gülnur'umla uyurken, onun bile en ufak kıpırtısında uyanan Rozelin, yabancının kuvvetli nefesine ve sarılışına tepkisiz kalmıştım.

Orman yoluna kadar bize baba Alte'nin atlıları eşlik etmişti. Bir noktada ise Biran'ın işaretiyle her biri geri dönerek gözden kaybolmuştu. Arabaya yer eden sessizliğin rahatsızlığıyla yerimde kıpırdadım. O sırada sol elim istemsizce karnıma temas etti. Ateşe dokunmuş gibi geri çektim. Gerilmiştim ama bunun ötesinde hissettiğim daha başka bir şey vardı. Henüz ismini bilmiyordum.

"Seçemedin mi?" Ormana yavaş bir giriş yaparken, direksiyonu sağ eliyle ustaca çevirdi.

"Ne?"

"Soracağın sorudan bahsediyorum. Elini çabuk tut."

"Neden elimi çabuk tutacakmışın?"

Patika yola girerken arabayı duracak kadar yavaşlattı. Oysa buradan ilk geçişimizdeki hızı beni kıvrandıracak kadar sertti.

"Zaman aşımı, diyorum."

Ya şimdi sor ya da ebediyen sus. Söylemek istediği tam olarak buydu.

Derin bir nefes aldım ve zihnimdeki onlarca soruyu birbirinden ayrıştırarak aslolanı ona uzattım.

"Mei'nin evinde olanları neden gizlemek istiyorsun? Neden konuşmalarını yasakladın?"

Tepki vermedi. Bunu soracağımı biliyordu. Buna rağmen cevaplamak için bir süre bekledi.

"Bir veliaht taşıyabilirsin." dedi, sakinlikle. "Tılsımlı kolyeyi taşıyabilirsin." Sonra bana baktı, öyle birdenbire. "Ama senin bile yapamayacağın şeyler var. Ölmüş birine can veremezsin."

Sözleri beni o ana döndürürken, içimdeki afallama yerli yerinde duruyordu. "...ama verdiğimi söyledin. Sen söyledin bunu."

"Söyledim." diye onayladı, bu kez hiç düşünmeden. "Çünkü doğru olan buydu."

"Sorumun cevabı bu değil."

"Sorunun cevabı..." Avucunu direksiyonun iki yanında duran uzun bacaklarından birine sürttü. "Nasıl yaptığını bilmiyorum ama olmaması gerekiyordu. Anlıyor musun?" Gergin kaşlarından biri şakağına uzandı. "Normal değil. Bu yüzden akıl karı olan gizlemekti." O da biliyordu; sözleri yine sorumun cevabı olmak için yeterli değildi. Sadece bu yüzden dudakları yeniden aralandı. "Gizlemek istedim çünkü

bilirlerse alırlar."

"Neyi..." Yavaşça nefeslenirken, bakışlarım bir gözünden diğerine geçti. "Neyi alırlar?"

Araba evine çok az kala durdu. Bunu beklemiyordum. "Seni." Sesindeki baskın tını bir isim veremeyeceğim kadar karanlık ve mistikti. "Eğer olanlar duyulursa üç büyükler iç yüzünü öğrenmek için seni gözetim altına alır, başına onlarca büyücü yığarlar. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Anlıyor musun? Seni yeniden onlara vermeyeceğim."

Brekta'yı ve yer altı mahzeninde yaşadıklarımı anımsadım. Tüylerim ürperdi. Yeniden yaşayamazdım. İlk kez Biran ile aynı şeyi istiyorduk.

"Sen söyle. Nasıl yapa-" Devam etmek elimde olamadı. Hala o bebeği hayata döndürmüş olabileceğime inanamıyordum. "Nasıl olabildi?"

Başını koltuğa yasladı. Camdan taşan gözleri yolda değil uzaklardaydı. "Söyledim bilmiyorum."

"Bir fikrin vardır. Olduğunu biliyorum."

"Öğrenince ne yapacaksın? Durdurabileğini mi sanıyorsun?"

Durdurmak. Anlık bir aydınlanma yaşadım; kesinlikle bildiği bir şeyler vardı!

"Söylemek zorundasın."

Yeniden harekete geçti. Çitleri saniyeler içinde geride bırakarak tahta kapının önünde durdu. Orman giderek kasvetli bir haber alıyordu ki bu da Kimpras kışının zorlu geçeceğinin haberini veriyordu.

Bilinmeyen şehrin bilinmeyen ormanı bizi ustalıkla gizliyordu.

Bilinmeyen ülkenin bilinmeyen ormanı liderine itaat ediyordu.

Göğe uzanan kızıl yapraklar yine kızıl olan göğün bağrında belli belirsiz birer ayrıntı gibi yerini alırken, asıl korkum koca bir kışı yaşayacak kadar Safornikon da kalmaktı. Bir mevsimi dahi ailemden ayrı geçirmek istemezken, şimdiye dek şahit olduklarım ve başıma gelenler gözümü bir ömürle korkutuyordu.

Biran tarafındaki kapıyı açtı. "Şimdiye dek zorunlu olduğum hiçbir durum olmadı." Aşağı indi, kapıyı sertçe arkasından kapatmasına eş zamanlı, göz kapaklarım bir irkilme haline tabi olarak hızla örtüldü. Gözlerimin yeniden açılmasına sebep olan şey çekilen horozun sesiydi. Ön camdan Biran'ın ne ara davrandığını bilmediğim silahını sıkıca kavramış olduğunu gördüm. Temkinli adımları tahta kapıya ilerlerken, o silahın elinde olma nedenini henüz çözmüştüm.

Tahta kapının üzerinde olması gereken zincirler şimdi yerdeydi. Dahası kapı aralıktı!

Yabancı kısa bir an için bana bakıp eliyle olduğum yerde kalmamı işaret etti. Sonra da iri gövdesini tahta kapının aralığından geçirdi. Arkasından inerken, itaat edeceğimi düşünmesi tamamiyle onun aptallığıydı. Yaklaşık bir dakika sonra peşinden içeri girdim. O ise verandanın merdivenlerine ulaşmıştı. Eve çıkmak yerine o merdivenin

altında bulunan bodruma yönelmişti. Kaldırdığı silahı sol kulağının hemen yanındaydı ve yaşlı bir baykuş gibi etrafına dikkat kesilmişti. Kendimi göstermeden bebek adımlarıyla yaklaştım. Ancak bunu yaparken küçük, sevimsiz bir detayı es geçmiştim; burada her şeyin ondan taraf olması gibi... Bastığım anda kendinden beklenmeyecek sesi çıkaran kuru yaprağın bile...

Bakışları yuvasından ayrılan bir kurşunun hızıyla beni buldu.

Ve bezgin bir nefes verdi. "Sana arabada kalmanı söylemiştin."

Ayağımın altındaki yaprağı cezalandırırcasına postalımı yerde sürtmeye başladım. "Evet, öyle bir şey hatırlıyorum." Bu cevap onun için yeterli olmayacaktı. Ben de omuz silktim. "Ama ben peki, demedim." Meraklı yanıma yenik düşerek yanına kadar gittiğimde, bodrum kapısının da açık olduğunu gördüm. Durumun yeterince ilginç olması merdivenin altına doğru eğilmeme sebep olmuştu ki, onun tarafından yakalanan kolumla birlikte sırtım da verandanın korkuluklarıyla bütünleştirildi. Ani bir reflekse yenik düşerek başımı kaldırdığımda, yine gereksiz bir yakınlığa tabi olduğumuz gerçeğiyle yüzleştim. Kolumu tutuşundan kurtarmaya çalışmadım, biliyordum ki o istemeden mümkün olmayacaktı. Yine de ona zarar vermek için çırpınmayı deneyebilirdim fakat bir tehikenin varlığı etrafımızdayken, bu doğru olmazdı. Erteledim. "Demedim." dedim kaşlarımı kaldırarak. "Dedim mi?"

"Benim aksime senin zorunlulukların var." Direkt bir temas olmasa da göğsünün sıcaklığını soğuk havaya rağmen göğsümde hissedebiliyordum. Soğuk havanın sebep olduğu bir durum daha vardı; kurutup kızarttığı dudaklarım...

Ona sağlam bir cevap vermeden önce gergin alt dudağımı dilimle ıslattım. "Anlamıyor musun? Sana peki, demedim."

Safir mavileri ansızın dudaklarıma düştüğünde, elimde olmadan yutkundum. "O kelimeyi bi kere bile duymadım dudakla-" Durdu, yutkundu ve aceleyle bakışlarını gözlerime çıkardı. "Ama öyle bir zaman gelecek ki, sen bile söyleyeceksin."

Buna gerçekten inanıyor muydu? "Belki," dedim alayla. "Belki uyursan söylediğimi görebilirsin."

Başını biraz eğdiğinde, yaramaz bir bukle alnına düşerek kaşlarının arasında dek uzandı. Koluma sardığı parmaklarını sırtımdaki ahşap korkuluklardan daha fazla hissediyordum. Bakışlarım bir an yanında

duran eline kaydı. Silahı oradaydı. Tutuşu ise inanılmayacak kadar rahattı. Sanki silah değil, bir demet çiçek tutuyordu.

"Evine girenin vay haline," dedim tepkisizce. "Onu neresinden çivileyeceksin ağaca?"

Aynı tepkisizlik hakimdi yüzüne. "Neresinden istersem."

"Dikkat et," Bu bir uyarı değildi. "Birisi çıkıp seni de bir yerlerinden çivilemesin."

Bir an için kapattığı gözleri ağaçlardan birine doğru açıldı. "Bırak tenezzül edeni, cesaret edeni şu ağaçta sallandırırım."

"Ben de onu diyorum ya," Aynı ağaca baktım. "Senin fıtratında bu var; zarar vermek, yok etmek..."

Kızmadı, alay etmedi, bir kez daha gözdağı vermedi. Sanki... Ciddi olup olmadığımı anlamak için baktı yüzüme. Belki de bu yüzden ilk hamlemde kolumu parmaklarının arasından kurtarmayı başardım. Ne kadar güçlü bir adam olursa olsun, boş bulunduğu anı mükemmel bir zamanlamayla yakalayabilmiştim.

"Yüksek müsadenle eve girip dinleneceğim. Peşimden gelmeden önce dökeceğin kanları temizle." Karşısından ayrıldım ama daha bitirmemiştim. "Beni kan tutuyor."

Merdivene bastığım ikinci adımda bana döndüğünü fark ettim. "Hiçbir şey değilse bile bir gün bu dilin feci şeylere yol açacak."

"Hadi ya, korktum şimdi."

"Arsız bir sıçan gibi konuşmayı kes. Aksi takdirde kesmene yardımcı olacağım."

Avucumu sertçe korkuluğa indirdikten sonra sinirle bağırdım. "Arsız sıçan senin anandır!"

Seri bir şekilde basamakları tamamladım. Verandaya ulaştığım an evin kapıyı aralandı ve sadece yarım metre ötemde bir kadın belirdi. Krem rengi etekli takımının içindeki kadın başını kaldırıp, vaualetinin altından bana baktığında, mavi gözlerinin tanıdık tonuyla karşı karşıya kalmıştım. Onun kim olduğunu merak ederken, Biran'ı varlığını arkamda hissetmem uzun sürmedi.

"Anne."

Pekala, buradaki tek sıçan bendim.

Kadın ince dudaklarını birbirine bastırdı, ipek gömleğinin altından belli olan kaburgalarının belirginleştiğine şahit oldum. Zayıf ve uzuncaydı. Kaşları ters bir yarım ay gibi yuvarlak duruyordu. Teni bir

kağıt kadar beyazdı. Ensesinde muntazam bir biçimde toplanmış olmasına rağmen geniş buklelere sahip olduğunu anladığım saçları turuncuydu. Biran'ı doğurmuş olamayacak kadar genç görünüyordu. Başını geri attı ve topuklarının üzerinde dönerek hiddetle içeri girdi.

Biran yanımdan geçerken, her zamankinden farklı bir şey söylemedi. "Ağzını açma ve direkt odana git."

Benim yanıtım da her zamankinden farklı değildi. "Orası benim odam değil!"

Arkalarından içeri girdiğimde, kadını küçük ve sade çantasının bulunduğu yemek masasının başında dikilirken buldum. Biran sakin adamlarla annesi olduğuna inanamadığım kadına yaklaştı ve geçip baş köşeye oturdu. Benden istediği odama gitmemdi ama bir kez daha ona istediğini vermeye niyetim yoktu.

Koltuklardan birine oturdum ve arkama yaslandım.

Biran'ın üzerime çevrilen bakışlarına meydan okuyan bir karşılık verdiğim sırada annesinin dominant sesi ilk kez kulaklarıma çalındı.

"Tercih ettiğin kadının nasıl biri olduğunu bana söylediklerinde, kesinlikle abarttıklarını düşünmüştüm." Göz ucuyla bana baktı. Bu saniyelik bakış kesinlikle iyi hissettirmeyecek kadar soğuk ve kibirliydi. "Çok daha fazlası olduğunu tahmin edemezdim, sevgili oğlum."

Biran elini masaya bıraktı ve hafifçe sıvazladı. "Kraliçe kararlarımı sorgulamak için mi burada?" diye sorarken bakışları kesinlikle annesinde değildi.

"Kraliçelik vasfı yalnız bir bebek ve kolye taşımakla bağdaştırılamaz, biliyorsun değil mi? Asil kraliçelik genleri doğuştan gelir." Yeniden üzerime çevrilen bakışları hakaretten farksızdı. Hayatımda ilk kez biri beni yalnızca bakışlarıyla eziyordu ve ne yazık ki bunu yapan bir hemcinsimdi. "Bebeğinin annesi olarak seçtiğin bu kadında asaletin parçasını dahi göremiyorum."

Ayağa fırladım, Biran da aynı saniyelerde benimle birlikte ayaktaydı. Bana söz hakkı tanımadı. "Kararlarımın sorgulanmasından hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Biliyorum." Kadın, ince bedenini zerafetle eğerek oğlunun karşısında kalan baş köşeye oturdu. "Ne yazık ki bir süredir doğru kararlar verdiği düşünmüyorum. Uzakta yaşıyor olmam kardeşin ve senden habersiz olduğum anlamına gelmiyor. Olanlara daha fazla kayıtsız kalabileceğimi düşünemezsin. Annen olarak seni uyarmak

zorundayım ve bu konuşmayı yalnız yapmıyor oluşumuz tam bir talihsizlik."

"O halde gelmek için daha uygun bir vakti seçmeliydin, kraliçe Nivera."

Kadın, anne hitabını almamış olmasına gücenmedi, ince ve kiremit rengi dudaklarına buz gibi bir tebessüm kondurdu. "Günler süren yolculuğumun öncesinde tam üç ulak gönderdim. Biriyle bile konuşmamışsın."

Biran ensesine dokundu ki bu içinde bulunduğu vaziyetten hoşnut olmadığını gösteriyordu. Bunu biliyor olmayı yadırgadım. "Buradan uygun olmadığım anlamını çıkarabilirdin."

Kadın aynı zarafetle ayağa kalktı ve çantasını alıp iç dirseğinde taşıdı. "O halde uygun olduğun vakti bekleyeceğim. Zamanımız bol, onca yolun üzerine birkaç gün sevgili anneni konuk edebilirsin, değil mi?" Bakışları sırayla iki koridora da uğradı. "En azından zindan cezanı çekeceğin güne dek..." Koridorlar arasında karar kılmış olacak ki kaldığım odanın olduğu sol koridora doğru ilerledi. "Akşam yemeğinde görüşmek üzere, sevgili oğlum. Lütfen tam saatinde masada ol, annen seni özledi."

*****

Zamanın ritmi beni göz acıtan bir aydınlığa hapsetmişti. Koşuyordum. Önümü göremiyordum. Öyle aydınlıktı ki tek bir şey bile göremiyordum. Bacaklarıma vuran yabani otların verdiği kağıt kesiği acıyı her adımda biraz daha hissediyordum. Koşuyordum. Aydınlıktan ikrah ediyordum. Bir noktada yere kapaklandığımda, beyaz elbisemin yer yer kana bulandığını gördüm. Başımı kaldırıp etrafıma bakamıyordum. Bildiğim tek şey gözlerimin alıştığı kızıllıktan çok uzak olduğuydu.

"Abla..."

Uzaklardan süzülen ve bir balyoz darbesi gibi algılarıma inen ses yeniden ayağa kalkma sebebimdi. O ince çocuk sesi kardeşim Gülnur'a aitti!

Etrafımda döndüm. Yoktu. Sesi burada ama kendisi yoktu. "Gülnur!" Göğsüm telaş ve heyecanla inip kalkarken, delirdiğimi düşündüm. Bu bile engel olamadı boğazım yırtılırcasına bağırmama. "Gülnur! Küçüğüm!"

Adım sesleri işittim. Küçük bir kıza ait olamayacak kadar büyük ve kabaydı. Zararsız olamayacak kadar hızlı ve yakındı!

"Abla..."

Ellerimi kulağıma kapattım. Kardeşim, buradaydı. Kardeşim... Neredeydi? Duyduğum sesin kafamın içinden mi yoksa olduğum yerden mi geldiğini bir türlü ayırt edemiyordum. Kalp atışlarım göğüs kafesime hükmederken "Gülnur," diye fısıldadım bu kez. "Ne olur... ne olur..."

Ellerimin kulaklarımdan kayıp gitmesine sebep olan manzara Temur Alizen'e aitti. Nereden çıktığını bilmiyordum ama burada, karşımdaydı. Anlamıştım, onun aydınlık cehennemindeydim.

Bana kollarını açıp gülümserken, küçük, yeşil gözleri yengiyle ışıldıyordu. "Kraliçem," dedi, kalın ve tok sesiyle. "Evinden kaçmamalısın."

Başımı iki yana sallamak istedim ama bunu yapamayacak kadar titriyordum. "Kardeşim." Sesim ağlamaklıydı. Oysa onun karşısında ağlamak düşeceğim son durum bile olmamalıydı.

Daha fazla güldü. Çok daha fazla ve çok daha fazla tehlikeli... "O... Çok tatlı bir kız. En az ablası kadar da güzel."

İçime yayılan acı buraya düştüğümden beri çektiğimin tamamıyla eş değerdi. Bu gerçek miydi? İnanmak istemiyordum. "K-karde-"

"Neden gelip kardeşini görmüyorsun?" Beyaz pelerininden sıyrılan koluyla bana avucunu açtı. Avuçlarında benim için kazılmış bir mezar vardı. Benden o mezara diri diri girmemi istiyordu. "Gel, seni ona götüreceğim."

Duymuştum. Küçük kız kardeşimin sesini tüm gerçekliğiyle duymuştum. Bu adımdan sonra benim için o mezara girmekten başka bir seçenek yoktu. Yeni bir nefes aldığımda göğsümün ikiye bölündüğünü hissettim. Mantığımı o yarığa hapsederken, Temur'a doğru bir adım attım. Bir tane daha... Bir tane daha... Attığım küçücük adımlar nasıl da beni ona kocaman yaklaştırıyordu? Anlayamamıştım.

"Gülnur..." Adını anan dudaklarıma kor kadar yakıcı bir gözyaşı bulaştı. Ayaklarıma baktım; çıplak, kirli ve kurumuş kan vardı. Çok fazlaydılar. Yeni bir adım için birini kaldırdığım an, kolumda kuvveti bir dokunuş hissettim. Durdum ve etrafıma baktım. Temur ve benden başka kimse yoktu. Avucumun yandı. Burnumda sıcak bir koku hissettim; tanıdık, sıcak, amber...

Avucumu açtım; kızıl bir kan damlası tenimin üzerinde duruyordu.

Saç diplerimde yolculuğuna başlayan ter tanesi belcemde ilerledi. Ancak burun duvarımdan aşağı sallandığında, kendimde gözlerimi açacak gücü bulabildim. Göğsüm neredeyse hareketsizdi. Oysa aldığım

nefes ciğerlerimi isyan ettirecek kadar kifayetsiz geliyordu. Yatağa bastırdığım avuçlarımdan destek alarak doğruldum, bacaklarımı yataktan sarkıttım. Dün gece diken üzerinde uyuduğum kısa uykuyu telafi etmek için kısa bir duşun ardından kendimi yatağa bırakmıştım. O dakikalarda suyun ıslattığı bedenim kurumaya fırsat bulamadan terden sırılsıklam kalmıştı. Üstelik hayatım boyunca hiç terlemediği kadar... Göz kapaklarım aşağı inerken, kaşlarım havalandı. Ne gördüğümü biliyordum, netti. Bilmediğim, ne yapacağımdı. Söyleyebileceğim tek bir kişi vardı. Ayağa kalktım, konu onun insafına kalmayı kabul edeceğim kadar kıymetliydi. Odadan fırlayıp koridor boyunca koştum fakat karşımdaki manzara koridordan çıkmamın şu an için iyi bir fikir olmadığını söylüyordu. Kraliçe Nivera önünde birleştirdiği elleriyle salonda gezinirken, iki kadın salonu temizliyor, diğer ikisi ise yemek masasını donatıyordu. Dış kapı aralıktı, yabancının dışarıda olabileceğini düşündüm. Geri çekilerek sırtımı duvara verdim. Makul düşünmek zorundaydım. Onunla konuşmak için en uygun zamanı seçmeliydim. Çünkü beni anlamak zorundaydı. Koşarak tamamladığım koridoru yorgun adımlarla geri döndüm, banyoya girdim. Üzerimdeki tek parça elbiseyi çıkarıp kendimi yeniden suyun kollarına bıraktığımda, başım bir önceki banyomda olduğu gibi havadaydı. Karnıma bakmak istemiyordum. Ellerim tüm bedenimde dolaşıyordu fakat bir sınır varmışcasına karnıma uzanan tüm köşelerde duraksıyordu. Ona nasıl sahip olduğumu bilmiyordum. Onunla ne yapacağımı, nasıl baş edemiyordum. Ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum.

Hiç bu kadar çaresi kalacağımı düşünmemiştim.

Onu kabullenememek beni kötü bir insan yapar mıydı?

Ellerimi küvetin iki yanına koyup biraz cesaret dilendim. Az sonra bakışlarım hızlı bir yön değiştirmeyle karnıma çevrildi. Küçük, beyaz ve oval bir topa benziyordu. Köşesindeki kanlı şimşek izi şimdi iyileşmeye yüz tutmuş bir yaraya gibiydi. Bakmayı sürdürürken, sağ kısımda ani bir hareketlilik oldu. Uygulanan güçle itilen derim aynı saniye içinde geri çekildi. Panikle aldığım nefesi geri veremeden aynı şey bu kez başka bir noktadan gerçekleşti. Parmaklarım küvetin mermerini sıktı, bakışlarım titriyordu. Sıcak suyun içinde bir buz kütlesi gibi duruyordum. Nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde sağ elim mermerden ayrıldı. Giderek karnıma yaklaşırken titriyordu.

Saçlarımdan karnıma damlayan su tanecikleri birer birer kayıp giderken, dokunmak üzereydim. Gözlerimi kapattım.

"Bayan Rozelin." Kapının tıklatılması ile elimi yumruk yaparak geri çektim. Küvette kayan bedenimi düzelttikten sonra açılan gözlerim kapıya çevrildi. "Kraliçe Nivera size akşam yemeği saatinin yaklaştığını hatırlatmamı istedi, efendim."

Kadın alamadığı cevabın ardından aynı şeyleri tekrar etti. Yutkundum ve kendimi konuşmaya zorladım. "Çıkıyorum."

Hızlıca durulandıktan sonra banyodan ayrılarak kaldığım odaya ulaştım. O soğuk kadınla aynı masaya oturup küçümseyen bakışları altında yemek yemek istemiyordum. Ancak yabancıyla konuşmam gerektiğini hatırlayarak, odada kalmamın bir ihtimal olmadığı gerçeğiyle burun buruna geldim. Bedenimden ayrılan havlunun yerini siyah bir sütyen ile külot aldı. Mirel'in benim için seçtiği elbiselerden bir çoğu ruhumu ve içinde bulunduğum durumu temsil edercesine siyahtı. Diz hizasında olan bir tanesini seçtikten sonra aynanın karşısına geçerek saçlarımı taramaya başladım. Uzamıştı. Uzamalarına yetecek bir zaman geçirmiştim burada. İçim acıdı. Soluk görünüyordum. Her daim kızarık olan dudaklarım, çekik mavi gözlerim bile saydam sayılabilirdi. Yüzümdeki tek renk kızarık olan göz kapaklarımdı. Tarağı yavaşça komodine bıraktım. Ayaklarım çıplaktı ama başka bir şeyle uğraşmak istemedim. Koridoru tamamladığımda, masanın iki baş köşesinin lider ve kraliçe annesi ile doldurulduğunu gördüm.

Biran başını kaldırıp kısa bir an için bana baktı. Kraliçe başını bile çevirmedi. Kadınlar yoktu. Onun yerine uzun boylu, orta yaşlarda, servis tabağıyla bekleyen iyi giyimli bir adam vardı. Koyulan kızıl ışık yuvarlak camlardan içeri süzülüyordu. Sessizliği, ruhsuzluğu ve samimiyetsizliği iliklerime kadar hissetmiştim.

"Ona yemek saatini bile öğretemedin mi?"

Biran çatalına dokunurken, başıyla oturacağım yeri işaret etti. "Evimde yemek saati yok, anne."

"Ah, ne büyük eksiklik. Çocukluğunu ve ilk gençliğini özlüyorum doğrusu."

Üzerimdeki elbisenin kumaşını avuçlarımın arasına alırken, gösterdiği yere geçtim. İkisine de eşit mesafedeydim.

"Konslan." Nivera elini kaldırarak adama işaret verdi. Adam bunu hemen anladı, yaklaştı ve bakır kapaklı servis tabağını masaya bıraktı. Kapağı kaldırdığında iyi pişmiş baharatlı et kokusunun etrafı sarması uzun sürmemişti. Adam bakır maşayla aldığı etten önce Biran'ın, ardından kraliçenin, son olarak benim tabağıma bıraktı. Kapağı kapattıktan sonra ise ellerini önünde birleştirerek yeniden hareketsiz pozisyonuna geri döndü. Nivera ona gitmesi için herhangi bir şey söylemedi. Başında biri beklerken nasıl yemek yiyebildiğini içinde bulunduğum müşkül durumda bile sorgulamadan edemedim.

"İtaat etmek zorunda olduğum zamanlara senin aksine özlem duymuyorum."

Nivera katı bir ifadeyle kaşını kaldırdı. "O zamanlar sayesinde şu an bulunduğun noktadasın. Senden bunu unutmamanı rica ediyorum."

"Bulunduğum noktayı neye borçlu olduğumu biliyorum."

"Ah, dedi Kraliçe. "Ah, tıpkı baban gibisin."

Biran cevap vermedi. Sevimsiz bir sessizlik eşliğinde bir süre yalnızca yemekleriyle ilgilendirler. Bense önümdeki eti minik parçalara ayırmama rağmen bir parçasını bile yiyememekle meşguldüm. Aklımda yabancıya söyleyeceklerim vardı. Beni ciddiye almasının yollarını ayırıyordum. Umudum yoktu ama şansım da yoktu.

"Teşrifini neye borçluyuz?"

Nivera etinden küçük bir parça kesip ağzına koydu ve sanki kendisine bir soru yöneltilmemiş gibi ağır ağır çiğnedi. Ardından peçetesini dudaklarına nazikçe dokundurarak gülümsedi. "Bunu yemekten sonra konuşmaya ne dersin, başbaşa."

Huzursuzca yabancıya baktım. "Benim de seninle konuşmam gerekiyor."

O sırada çatalın tabağa dokundurulma sesi duyuldu. "Bu ne saygısızlık."

Bu kadınla uğraşmak istemiyordum. Uğraşacak daha mühim ve hayati meselelerim vardı.

Biran yalnızca tabağıyla ilgileniyordu. O da etiden büyük bir lokmayı ağzına götüdü ve annesinin aksine hızlıca çiğnedi. Yemekten sonra çıkacağım, ilgilenmem gereken koca bir bölge var."

"Hayır!" dedim üzerine bastırarak. "Seninle konuşmam gerektiğini söylüyorum ve konuşacağım."

Biran nihayet bana baktığında, Nivera'nın öfkeyle nefeslendiğini duydum. "Ulu güçler adına, bu kızı derhal eğitime göndermelisin. Bunun için Brekta ile konuşacağım."

Büyücü kadının ismini duymam ile ayağa fırladım. "Hayır!" Yükselen sesim karşısında Nivera'nın yuvarlak göz yuvaları gerildi. "Böyle bir şey olmayacak. Hakkımda yorum yapmaktan vazgeçin."

Kraliçeden yersiz bir karşılık beklerken, Biran'ın çatalının sertçe masaya bırakıldığını duydum. "Tek kelime daha etme."

Ağzımı açtım ama onunla konuşacaklarım dilime pranga vurmaya yetti. *Şimdi değil, Rozelin. Şimdi değil.*

Biran annesiyle göz teması kurduktan sonra her ikisi de hiçbir şey olmamış gibi yemeklerine kaldıkları yerden devam ettiler. Bense ilk kez ona veremediğim karşılığı boğazıma taş gibi oturtup dudaklarımı ısırdım. Kardeşim içindi...

Şamdandaki mumlar titreyerek yanıyordu. Etrafa boca ettikleri sarı ışık tepemizdeki siyah sarkıt avizenin yaydığı sarı ışıkla yarışıyordu ancak aslında burası bulunduğum en karanlık noktaydı. Yabancı tabağındaki yemeğin tamamını yedikten sonra kalktı. Yukarı dikilen gözlerim ben görmesini istiyordu ama o suratıma bile bakmadan annesini selamladı ve gitti.

Masada yalnız kaldığım Nivera'nın dudaklarında memnun bir ifade vardı. Pudra rengi, inci işlemeli elbisesinin içinde oturmaya devam ederken, dudaklarına üç beş kez dokundurduğu peçeteyi nihayet yüzüme bakarak buruşturdu ve tabağına bıraktı.

"Böyledir." Arkasına yaslandı, tek el hareketiyle yardımcısını yanımızdan gönderdi. Onu yeni tanımama rağmen biliyordum; yalnız kalmamızın bir sebebi vardı. "Başına buyruk, ele avuca gelmez..." Bacaklarından birini diğerinin üzerine attı, havada kalan bacağını hafifçe sallarken, gözleri parıldıyordu. "... ama saygılı. Bugüne dek bir tek saygısızlığını görmedim. Yani... bana karşı."

Ayağa kalktım. Niyetim gitmekti ama "Ne münasebet?" diyerek beni durdurmayı başardı. Ona anlamayan gözlerle baktığımda, beni tepeden tırnağa süzdüğünü fark ettim.

"Benden müsaade almadan masadan ayrılamazsın, küçük hanım."

Gözlerimi kapattım, sakin kalmak için tekrar açtığımda, başarılı sayılmazdım. "Ne sebeple?"

"Bunu soruyor musun? Sana bu cesaret veren karnında taşıdığın mı? Yoksa boynunda taşıdığın mı?"

Sorusu karşısındaki şaşkınlığımı gizleyemedim. En nihayetinde bu bebeği torunu sanıyordu ve böyle bahsetmesi içimi soğutmuştu.

Ayağa kalktı, parmak uçları masada gezinirken, bir kez daha inceledi beni. "Kraliçelik ünvanını aldın ancak o bebeği kollarına almadan asla bir kraliçe olarak nitelendirilemezsin. Bunu unutma." Ona vereceğim karşılığı ağzıma tıkarak devam etti. "Melina da bir bebek taşıyordu. Ne yazık ki gerçek bir kraliçe olamadan bizlere veda etti. Aniden."

Kaşlarım belki de hayatımda ilk kez bu kadar çatılıyordu. Bir anne nasıl olur da oğlunun ölen karısından ve torunundan başka bir kadının gözünü korkutmak için böyle basitçe bahsedebilirdi?

"Ne söylediğinizin farkında değilsiniz. Sizin bayan Nivera, ağzınızdan çıkanı kulağınız duymuyor."

"Küstahlığına hemen bir son vermezsen, Brakta sabahın ilk ışıklarıyla burada olacak. Senin için."

Mantığım bir an için öfkemden sıyrılabildiğinde, bu akşam Brakta'nın adını ikinci defa boşuna anmadığını fark ettim. Bildiği bir şeyler vardı; yer altı mahzesi ve orada çektiğim acı gibi...

"Siz..." Göğsüm zap edilemez bir öfkeyle şişti. "Gerçekten çok tehlikelisiniz. Şükür ki Perla size benzememiş."

Keyifsizce gülümsedi. "Elbette bana benzeme şerefine nail olamaz. Onu ben doğurmadım." Başını kaldırdı ve böbürlenerek "Ben yalnızca bir lider doğurdum." dedi. "Gerçek ve yenilmez bir lider."

Duyduğum gerçek beni şaşırttı ancak hüzünle gülümsememe engel olamadı. "Yenilmez mi... Gerçekten oğlunuzun yenildiğini görmediniz mi?" Tavrı hayır, der gibiydi. Şaşırmadım. "Siz onun annesisiniz. Karısını ve bebeğini kaybettiğinde, ölümüne mağlup olduğunu nasıl görmezsini?"

Masada gezinen parmaklarını açıldı ve bir tokat olarak indi ahşap yüzeye. "Sen kim olarak beni sorgularsın? Haddini bil."

Bir adım geri gitmem ona karşılık vermeyeceğim anlamına gelmiyordu. Dış kapının açılma sesi duyulmasaydı ona gerçek bir karşılık vermek üzereydim.

"Rozelin, dışarı gel. Konuşacağız."

Biran'ı görmeyi beklemiyordum. Beni duymuştu, bana hesap sormak için çağırıyordu. Onul yenilmezliğine laf etmek, üstelik bunu annesinin önünde yapmak lideri öfkelendirmiş olmalıydı. Yine de kendisinden önce beni yanına çağırdığı için Nivera'nın suratındaki buzdan ifade parçalar ayrılırken, göğsüm yavaşça indi. Gülümsemeyi önceden tasarlamamıştım. Birkaç adım geri gittim ve dizlerimi kırarak alaycı bir referans yaptım. "İzninizle kraliçe."

Verandaya çıktığımda, Biran oradaydı. Bir şekilde neretini kusmasını dinlemeliydim. Sonra da ona derdimi açmanın bir yolunu bulmalıydım.

"Ben, kötü bir niyetle söyleme-"

"Takip et."

Adımları evin arkasına doğru ilerledi, peşindene gitmem gerektiğini biliyordum. Öyle yaptım. Koyu kızıl hava bizi neredeyse birer siluetten ibaret kılmıştı. Bir süre yalnızca adımlarımızın ve soluklarımızın sesi duyuldu. Çok soğuktu, üzerimde ince bir elbiseden başkası yoktu. Beni çağırmasını beklemiyordum, sadece bu yüzden değil ama üzerime bir şey almak en son düşüneceğim detaydı. Evin arkasına ulaştığımızda durdu. Döndü ve siyah kotuyla örtülmüş kalçasını korkuluklara yasladı. Tıpkı benim gibi soğuğa karşı üstten iki düğmesi açık siyah gömleğiyle başbaşaydı. Benim aksime üşüyor gibi görünmüyordu. Dudaklarına götürene kadar elinde sigara olduğunu fark edememiştim. Yavaşça yaktı ve dumanını kızıl geceye doğru üfledi. Sigaranın kokusu ormanın mistik kokusuyla bütünleşirken, nereden başlamam gerektiğini kestiremiyordum.

"Anlat."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. İdrak etmekte zorlandım. Ancak gerçek tüm çıplaklığıyla önümde duruyordu ki; beni yanına yalnızca dinlemek için çağırmıştı.

Parmaklarım birbirini buldu. Ona aklıma ilk geleni söyledim. "Bir rüya gördüm."

Sigarası halen dudaklarının arasındayken, başını yukarı kaldırıp kasvetli gökyüzüne baktı. "Nasıl bir rüya?"

"Lenoran da olduğum bir rüya..." Ürperdiğimi hissettim. Devam etmenin bir yolu olmalıydı.

"Anlat." dedi, yeniden. Yolu buydu.

"O da oradaydı. Temur..." Yanmaya başlayan gözlerimi kapattım. İçim vahşi bir kedinin tırnaklarıyla tırmalanıyordu. Dilimdeki rüya ruhumda onulmaz yaralar açıyordu. "Ben... Kardeşimin sesini duydum."

Başını indirdi, bana hizaladı ve algılarımı şoke edecek o soruyu sordu. "Gülnur'un mu?"

Nereden bildiğini sormadım. Haftalar önce bodrumda fotoğrafımı çekerken, kardeşimi gördüğümü sanıp adını anmıştım. Bu sadece bir kez olmuştu ve duyduğundan emin olamamıştım. Duymuştu... Ve duymakla kalmamıştı.

"Evet."

Safir mavileri gecenin kızıllığı ile harmanlanıyordu. Sakalları ise gecenin bizzat kendisiydi. Karışık, karanlık ve yola gelmez.

"Nasıl gördüğün söyle."

Yalnız bunu duymak bile dişlerimin sıkılmaktan kırılmasına yeterdi. Gerçekten görmüş müydüm? Başımı iki yana salladım. Yadsıyamazdım. Gerçekten görmüştüm.

"Temur'un elindeydi. O adam... Bana elini uzattı ve beni kardeşime götüreceğini söyledi." Gözlerim ihtimallerin doğurduğu acıyla puslandı. "Evime dönmemi söyledi."

"Evinin İzmir de olduğunu söylemiştin."

"Doğruyu söyledim."

"O halde kardeşin evindedir."

Başım önüme düştü. "Ben de bir zamanlar evimdeydim." Ona korktuğumu söylemek istedim. Nasıl kıvrandığımı bilmesini istedim. Şimdiye kadar ona söylediğim her şey için özür dileyip, bana kardeşiminden haber getirmesi için yalvarmak istedim. Ona, benden ne isterse yapacağımı söylemek istedim.

Çenemde can bulan dokunuşu başımı yukarı kaldırırken, aramızdaki mesafeyi tüketecek bir adım attı. Şimdi tıpkı annesinin söylediği gibi güçlü ve yenilmez görünüyordu. Oysa yenildiğini söylediğim için bana kızacağını düşünmüştüm.

Gözümden akan bir damla yaş yanağıma doğru öyle hızlı indi ki, gözyaşımın yabancının parmaklarına dokunmak için yanıp tutuştuğunu düşündüm.

Bakışları bakışlarıma kenetlenirken, "Sen bir rüya için ağlayacak bir kız değilsin." dedi. "Ben de küçük bir çocuğu kaderine terk edecek

bir adam değilim."

Kelimeleri birer yağmur olup aramızdaki ateşe yağmaya başladığında, gözümden akan yeni bir damla daha yolculuğuna onun karakteristik parmaklarında son verdi.

"Kardeşin eğer ülkemdeyse bulacağım. Aksi bir ihtimal değil. Eğer Gülnur buradaysa, o da evinden koparılmışsa, yeri senin yanın olacak. Söz."

SİZE DAHA ÖNCE ***KIZIL GECE'ni****n parçasından bahsetmiştim****.*** *Çok sevdiğim ve hikayemiz için sahiplenmek istediğim bir parça. Youtube da o parçaya beğenileri izi bırakıp yorumlarda birbirinizi bulursanız bence oraya RozBir'in izini bırakacağız.*

Sermest/ Kayıp

Gelecek bölümde görüşmek üzere.

19.BÖLÜM: "Kimpras'ın Soluğu"

Selam canımın içleri.
Oy ve yorum bırakmayı unutmayın olur mu?

Sermest~Gelin
Keyifli okumalar.

Kötülük kara pelerinini üzerime savurduğunda bile biliyordum; her zaman yürünecek bir yol vardı.

Telaffuz edilecek son bir söz, sonunda kırılacak bile olsa tutunacak bir dal her zaman vardı.

Kuru rüzgar tenimi ısırırken, yabancının sözleri bir mucizenin fitilini ateşliyordu. Bana iyi şeyler söylüyordu; bana ilk kez kendimi iyi hissettirecek şeyler söylüyordu. Oysa en başından beri ağzını her açtığında, kendimi aç bir kedi tarafından köşeye sıkıştırılan fare gibi hissettirmekten geri durmamıştı. Karşısında tırnaklarını çıkaran bir fareydim. Yine de onun dünyasında bir fareydim. Zihnimin arka odalarına hapsettiğim bu gerçek çoğu zaman dik başlılığımla alay etse de, bu kez çark benden tarafa dönmüştü. Bana benim için yardım etmeyen adam, bana kardeşim için yardım edecekti. Tanrım! Bunu duyduğuma bir türlü inanamamıştım! Ne söylediği an, ne de beni verandada yalnız bırakarak uzaklaştıktan sonra…

Ne yapacağını bilmiyordum. Nasıl yapacağını bilmiyordum. Ancak yapacaktı. İşte bunu mesnetsiz bir şekilde adım gibi biliyordum.

Nasıl geçtiğini anlamadığım birkaç günü yalnızca kaldığım odada tüketmiştim. Yalnızca zaruri ihtiyaçlarımı karşılamak için çıkmış, sonra biri tarafından kovalanıyormuşum gibi hızla benim için ayrılan bu konforlu kodese geri dönmüştüm. Bir yönden iyiydi. Ne yabancının ne de annesinin yüzlerini görmemiştim. Seslerini bile duymamıştım. Bolca hayal kurmuştum; içinde evimin ailemin, Gülnur'umun olduğu

sıcak hayaller… Gözlerimi açtığımda ise Kimpras'ın soğuk ve acımasız yüzüyle burun buruna gelmiştim.

Yetersiz uykuyla geçirdiğim gecenin sabahında evde alışılmışın dışında bir hareketlilik vardı. Hizmetli kadınlar bu sabah kraliçenin baş yardımcısı olan adamın emri altında oradan oraya koşturup duruyorlardı. Başta ne olduğunu algılayamamıştım ancak Nivera gerçek bir kraliçe gibi salonda boy gösterdiğinde, eve bir misafir geleceğini düşündüm. Ayak altında dolaşmamı istemeyeceğini tahmin etmek zor değildi. Zaten ben de onun donuk ve kibirli suratını görmeye meraklı değildim. Az önce kimseye fark ettirmeden sonuna ulaştığım koridorda geri döndüğüm an tok bir erkek sesiyle duraksadım.

"Bayan Rozelin." Omzumun üzerinden salona baktığımda, bana seslenen kişinin kraliçenin baş yardımcısı Konslan olduğunu gördüm. "Kraliçemiz az sonra şatoyu ve kıymetli üç büyükleri ziyaret edecekler. Ayrıca ateş sahasında gerçekleşecek olan soylular toplantısına teşrif edecekler."

Kaşlarımı kaldırarak "Bundan bana ne." karşılığını verdim. Aslında devamında , o olgun cadının nereye yaptığıyla ilgilenmediğimi söylemem daha uygun olurdu.

Orta yaşlı adam önünde birleşmiş ellerini yavaşça birbirinden ayırdı. Küçük ve yorgun bakışları yukarı kalkarken, onda kısa bir an efendisi Nivera'yı görür gibi oldum. "Kraliçemiz sizin de kendisine eşlik etmenizi istedi. Bunun için derhal hazırlanmalısınız."

"Ne?" Bedenim ondan tarafa dönerken, koltuğa boylu boyunca serilmiş krem rengi elbiseyi fark ettim. Her yanı kapalıydı ve işlemeleri farklı bir renkte değildi. Odağımı yeniden adama verip, "Ben bir yere gitmiyorum." dedim. "Kraliçene evde kalacağımı söyle."

"Oysa ki gençler sizi göreceği için hayli mutlu olmuşlardı." deyiverdi birdenbire. Onlarla aramdaki bağı iyi biliyormuş gibi konuşmuştu. Anlaşılan o ki, kraliçe buraya gelmeden önce dersine iyi çalışmıştı. Gençler… Onları özlediğimi fark ettim. Birlikte geçirdiğimiz zamanın tümünde bana karşı saygı ve sevgiyle yaklaşmışlardı. Onları görmek istiyordum. Özellikle son olanlardan sonra Mei ile konuşmam gerekiyordu.

Parmağı ile saçlarımı işaret etti. "Hazırlanmanıza yardımcı olmak için odanıza bir hizmeti yönlendireceğim."

Adamın sözleriyle düşüncelerimden sıyrıldım. Seri adımlarla koltuğa ilerleyip elbiseyi aldım. Bu kez kesin olarak geri dönerken, “Gereği yok.” dedim. “Nasıl istersem öyle hazırlanacağım.”

Kurumaya yüz tutan saçlarımı krem elbisenin balon omuzlarına bırakırken, solgun yüzüme herhangi bir şey sürmeyi düşünmedim. Ayağımdaki kalın tabanlı krem postallara aynı renk kürk kaban eşlik etti. Hemen sonra evden çıktım. Bahçe kapısının önündeki at arabasına yürüdüğüm saniyelerde Konslan’ın memnuniyetsiz bakışları üzerimdeydi. Vagonun perdesini araladı, kraliçeyle birkaç kelam ettikten sonra geçmem için geri çekildi. Vagona tutunurken, etrafta çok sayıda koruma olduğunu fark ettim. Kraliçe güvenliği konusunda ipleri sıkı tutuyordu. İki basamakla tırmandığım vagonun perdesini bu kez ben araladığımda, beklediğim manzara karşımdaydı. Yüzüne bakmayı es geçerek karşısına oturdum. Yol her zamankinden daha uzun sürecekti. Vagonun bağlı olduğu iki at yol almaya başladıktan bir süre sonra içerideki alan giderek daraldı. Ara ara üzerimde hissettiğim bakışları kesinlikle iyi niyet barındırmıyordu. Sonunda sesli bir nefes verdi ve ağzını açtı.

“O asil kıyafetin içinde bile nasıl bu kadar bayağı durabiliyorsun, merak ediyorum doğrusu.”

Başımın eğdiğim yerden kıpırdamadı ama bakışlarım müthiş bir kızgınlıkla yüzüne çevrildi. Ne istiyordu bu kadın benden?

“Benimle konuşurken sözlerinize dikkat etmenizi öneririm. Sizi temin ederim kraliçe, tanıdığınız hiç kimseye benzemiyorum.”

Çenesini yukarı itti, bakışlarını perdenin dışarıyı gösteren aralığına çevirdi. “Ona hiç şüphem yok. Senin gibisini hiç görmemiştim.”

Gülümseyerek arkama yaslandım. “Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum.”

“Daha fazla şaşırdığım ne var, biliyor musun? Seni gibi birinin oğlumun yanında ne aradığı? Gerçekten ve ziyadesiyle şaşılası bir durum.” Sözler ağzından öyle hoşnutsuz bir biçimde dökülüyordu ki, güzel şeyler dahi söylese küfür olarak algılanabilirdi.

Aramızdaki negatifliğe yenilerek, “Şaşırma evresini bir an evvel atlasanız iyi edersiniz.” diye konuştum. “Alışma evresi size daha iyi gelecektir.”

Soğuk mavi bakışlarını yeniden benimle buluşturdu. Bana kendince haddimi bildirecek bir şeyler söyleyeceğini sandım ama öyle olmadı.

Bol elbisenin üzerinden dikkatle bakıldığında fark edilebilecek karnıma dikkatle baktı.

“Buna hala inanamıyorum.” Bunu benden çok kendine söylemiş gibiydi. Yüzüne yayılan müthiş bir hayal kırıklığı vardı, bu benim umrumda değildi. “O bebeği taşıyan kadın kesinlikle sen olmamalıydın.”

İlk kez bir düşüncesinin altına gözü kapalı imzamı atabilirdim; bu bebeği taşıyan kadın ben olmamalıydım. Onunla hiçbir alakam olmamalıydı. Vicdanımdaki huzursuzluk düşüncelerimi dağıtırken, derin bir nefes alarak kendime geldim. Hayır, bir de ona karşı üzüntü duyamazdım. Yeterince üzüntüm vardı ve yeterince çaresizdim. Düşünmem gereken bir ailem vardı. Ailem bana aitti. Bu bebek kesinlikle bana ait değildi. Bir gün bir şekilde ait olmadığı bedenimden ayrılacak ve başıma gelen her şey gibi o da geride kalacaktı. Düşünmem gereken tek şey buydu.

“Ama bu bebeği taşıyan benim.” Sözlerim düşüncelerime kanlı bir savaş açarken, Biran’ın annesi olacak bu kadını delirtmek için bir fahişe olduğumu bile söyleyebilirdim!
“Ne yazık ki size de bunu kabul etmekten başka bir seçenek kalmıyor.”

“Ulu güçler adına!” diye söylendi başını çevirirken. “Melina’yı arayacağım aklıma gelmezdi.”

Bu kez karşılık vermeye yeltenmedim. Melina’nın adını duymak bende yalnızca hüzün uyandırıyordu. Onun uysal ve iyi niyetli bir kadın olduğunu işitmiştim. Üstelik o kadın torununu taşırken yaşama veda etmişti. Beni sevmemesinin nedenini anlayabilirdim ama Melina gibi birini sevmemesi… İşte bu gerçekten tuhaftı.

At arabasının hızı Biran’ın kullandığı aracın hızıyla ölçüşemezdi. Yol uzadıkça uzadı ve Biran’la olduğundan çok daha çekilmez bir hal aldı. Bunu düşüneceğim aklıma gelmezdi ama şatoya uzanan yolu karşımdaki nemrut kadın yerine oğluna küfür ederek geçirmeyi tercih edebilirdim.

Dik yokuşu geride bırakıp kırmızı karların hüküm sürdüğü alana ulaştığımız an nefesimi özgür bıraktım. Bunu oldukça sesli bir şekilde yapmış olmalıydım ki! kraliçe bana korkunç bir bakış atarak kendisine uzanan eli tuttu, aşağı indi.

Taş köprüyü tamamladık, devasa kapıdan geçtik. Kalın kolonlarla dolu geniş salondaki hizmetliler önce Nivera'yı ardından da beni saygıyla selamladılar. Hizmetliler onun etrafında pervaneye olmaya başladıklarında, ben bir adım gerisinde duruyordum. Biri paltosunu aldı, biri bir şey içmek isteyip istemediğini sordu, bir diğeri onu görmekten dolayı duyduğu mutluluğu mahçupça dile getirdi, öteki ateş sahasına kadar kendisine refakat edeceğini söyledi. Bu insanların kraliçeyi sevdiklerini düşünmüyordum, zira her birinin gözlerindeki şeffaf korkuyu okuyabiliyordum.

"Ateş sahası ne durumda?" diye sordu mahkemenin de olduğu yerin kapısına dikkat kesilerek "Davetlilerin her biri burada mı?"

"Evet efendim. Tüm soylular içeride, sizi bekliyorlar."

Dudaklarına memnun bir gülümseme kondurdu. Zaten dik olan duruşunu mümkünmüş gibi daha düz bir hale getirdikten sonra "Güzel." dedi. "Konslan, bayan Rozelin'e liderler geçidinde eşlik etmeni istiyorum."

Konslan aldığı emri başıyla onayladı. Kraliçenin kendisinden ne istediğini anlamıştı. Ben de anlamıştım. Ateş sahasına ulaşmadan önce baş yardımcısıyla birlikte liderler geçidinden geçmemi istiyordu çünkü içeride nasıl davranmam gerektiğine dair talimatlar almalıydım. Önce reddetmeyi düşünsem de bunu yapmadım. Daha iyi bir fikrim vardı.

"Elbette kraliçe, öncesinde gençleri ziyaret etmek isterim. Tabii… İzninizle."

Parmaklarını birbirine kenetledi, yüzüme bir şeyler aranırcasına baktı. Zeki bir kadın olduğu aşikardı ancak ne yazık ki zekasını kibrine kurban verdiği de ortadaydı.

"Pekala." Attığı ilk adımlar birlikte hizmetlileri de peşine alarak uzaklaştı. Benimle kalan tanıdığım andan beri hiç hoşlanmadığım Konslan'dı. Ona baktığımda, kraliçenin kendisine daha yaraşır bir yardımcı bulamayacağını düşündüm. Konslan efendisine bir uzvu kadar yakışıyordu.

"Gençler eğitimde, bayan Rozelin. Onları eğitim oda-"

"Evet." Sözünü keserek yürümeye başladım. "Biliyorum. Onlarla eğitim odasında çokça vakit geçirmişliğim var." Eğitim odasının kapısına geldiğimde durdum ve omzumun üzerinden adama baktım. "Sana bir sır vereceğim, yalnız kalmaktan hoşlanıyorum." Donuk

suratını geride bırakıp odaya girdim. Aynı anda gençlerden yükselen sevinç nidaları duyulmaya değerdi.

İki kız Fielda ve Delda koşup bana sarılırken, erkekler ıslık öttürüp el çırptılar. Bir an sonra şaşkınlığı bırakıp sarılışlarına karşılık verdim. Bana duydukları saf sevgiyi hissedebiliyordum. Burada burun buruna geldiğim onca kötü duygudan sonra bu sevgi beni afallatıyordu.

"Seni özledik Roz."

Delda'nın omzuma sinerek söylediğini Duar tekrar etti. "Seni özledik, Roz. Neden bizi görmeye daha erken gelmedin?"

Onlara kararı benim vermediğimi söylemem gerekiyordu ama bunun yerine gülümsedim. "Özlediğinizde siz gelseniz, olmaz mı?"

Fielda elini ağzına götürerek kıkırdadı. "Şey… Bizim zamanlamamız pek iyi olmuyor."

Yanaklarımın ısındığını hissettim. Kızlardan ayrılarak masanın eğitim aldığım köşesine ilerlerken, her birinin karnımda gezinen bakışlarının farkında olmamayı isterdim.

"Sen nasılsın Roz? Yani… iyi hissediyor musun?" Dian'ın çekinerek sorduğu bu sorunun bedenimdeki değişimle doğrudan alakası olduğunu anlamamak mümkün değildi.

"İyiyim." Karşılığını verdim gülümsemeye gayret ederek. "Siz nasılsınız? Her şey yolunda mı?" Bu sorunun cevabını şimdiye dek hiç konuşmayan Mei'den almak için direkt olarak ona baktım.

Bana muhatabı olarak hissetmediğim bir minnet duygusuyla baktı. "Sayende daha iyiyiz, sayende." Genç adam bana sokulup elimi tuttu, bu kez ısınan burnumdu. Tanrım, hayır, ağlamak istemiyordum. "Benim güzel Roz'um. Sen şimdiye kadar gördüğüm en gerçek Gece Kraliçe'sisin."

"Mei… Ben…"

"Ne yaptığını biliyorum. Nasıl yaptığını sormayacağım ama ne yaptığını biliyorum Roz. Sen bir meleksin."

Bir melek değildim. Gece Kraliçesi değildim. Onların sandığı gibi biri değildim.

"Mei, hayır-"

Fielda imdadıma yetişerek çok daha yüksek sesle kıkırdadı. "Bunu Kraliçe Nivera duymasın." Birden duruşunu dikleştirdi, yüzündeki gülümsemeyi sildi ve sopa yutmuş gibi dik bir duruşla yürümeye

başladı. “Ben Kraliçe Nivera! Her şeyin en iyisini ben bilirim. Sizi zavallı, ezik kulçuklar!”

Eğitim odasını şen kahkahalar sardı, birden kendimi onlara eşlik ederken buldum. Fielda muhteşem Nivera taklidine devam ederken, omuzlarım sarsılıp gözlerim doldu. Buraya geldiğimden beri ilk kez böylesi gülüyordum.

“Şişt!” diye uyardı Feldi. Bunu yaparken bile gülüyordu. “Kes artık şunu! Kraliçenin her yerde gözü kulağı vardır.”

Fielda durup ona dil çıkardıktan sonra Kraliçe Nivera taklidine devam etti. “Yegane kraliçe benim! Hiç kimseyi beğenmem. Oğlumun da turşusunu kuracağım!”

Delda koşup Fielda’nın ağzını kapattı. Fielda buna rağmen konuşmaya devam ediyordu. Daha fazla güldüm. “Sizi komik kızlar. Hayatımdan bundan daha iyi bir taklit görmedim.”

Yakışıklı Feldi kaşlarını çattı. “Eğer biri duyacak olursa biz de hayatımızda gördüğümüz en iyi cezayı çekeceğiz.”

Onların ceza çekme ihtimalinden duyduğum endişe ile kahkahama son verip elimi kaldırdım. “Gençler, bu kadar yeter. Feldi haklı, sevgili kraliçenin sevgili yardımcısı beni kapının önünde bekliyor. Eğer burada olanları duyarsa, efendisine yetiştirmekte geç kalmayacaktır.”

Anlayışla kendilerini toparlayıp kazanlarının başındaki yerlerini aldılar. Delda yerine geçmeden önce elime yapışarak beni de beraberinde çektiğinde, burada daha kalacağımı anladım. Uzun masanın duvar dibinde kalan sonuna ulaşarak kazanın başında durduk. Bana ait olan kazan kaldırılmıştı ama Delda’nınki hemen önümdeydi.

“Çok vaktinin olmadığını biliyorum ama sana son öğrendiğim büyüyü göstermek istiyorum.”

Merakla kazanın çevresindeki otlara ve iksirlere baktım. “Ne büyüsü Delda?”

Bilmişlikle gülümsedi. “Doğruyu söyletme büyüsü.”

“Bunu öğrenmiştik, diye hatırlıyorum. Ayrıca…” Aklıma gelen detayın hayal kırıklığıyla konuştum. “Bu büyü keşke mahkemede kullanılabilseydi.”

“Kıymetli üç büyüklerin de söylediği gibi.. Mahkemelerde büyü kullanılamaz.Orada deliller, sözler ve yeminlerin hükmü vardır.”

“Biliyorum… Maalesef. Pekala, anlat bana, bu büyünün öncekinden farkı ne?”

Şeffaf şişerlerde bulunan iksirlerden mor olanını havaya kaldırdı. “Bu büyüyü yalnızca karşı tarafa içirebildiğimiz zaman gerçeği işitiyorduk.” Avucunu kazanın üzerinde açtı, gözlerini kapattı, fısıldadı. Su harlayarak kaynamaya başladığı an iksiri kazana boşaltıp yeniden efsunlu sözcükleri fısıldadı. Kazandaki iksir bu kez taşarcasına kaynarken, Delda gözlerini açıp heyecanla baktı. “Dumanı içine çekip, konuşturmak istediğin kişinin dudaklarına üflüyorsun. Ama çok yakından… Yarım dakika içinde ne sorarsan sor sana cevabını verecek ve sonrasında ne söylediğini asla anlamayacak.”

İstemsizce ellerimi ovuşturdum. Bu büyüyü kimin üzerinde kullanacağımı biliyordum. “Delda, bana biraz iksir verir misin?”

Sorar gibi baktı.

“Hadi, sadece tek kullanmam için…”

“İksirlerin buradan çıkması yasak Roz, öğrenilirse cezalandırılırım.”

Kulağına yaklaşıp fısıldadım. “Kimse bir şey öğrenmeyecek. Söz veriyorum. Seni tehlikeye atacak bir şey yapmam.”

Bana güvendiğini gösteren bir gülümseme sunduktan sonra boş bir iksir şişesini kazana daldırıp yarısına kadar doldurdu. Ağzını mantarla tıkadıktan sonra kazanın ardından göstermeden bana uzattı. Şişeyi alıp elbisemin içine saklarken, dudaklarımdaki gülümseme teşekkür etmek içindi.

“Onu kimin üzerinde kullanacaksın?”

“Bu bana kalsın.”

Yavaşça omzunu kaldırıp indirdi. “Belki daha sonra söylersin.”

“Belki.” Omzuna dokunup, “Sana bir şey sorabilir miyim?” diye sordum.

“Elbette.”

“Kraliçe Nivera’yı tanıyor musun?”

“Herkes kadar.”

Belki sormamam gerekiyordu ama cevabını sebepsizce merak ediyordum. Sesimi olabildiğince alçak tutmaya çalışarak “Delda,” diye sözem girdi. “Kraliçe, Melina’yı neden sevmiyordu?”

Beni anlamadığını görebiliyordum. Bu noktada ben de kendimi, bu soruyu neden yönelttiğimi anlamıyordum.

“Melina uysaldı. O… çok tatlı ve uysal bir kadındı. Kraliçe Nivera ise kraliçelik vasfının daima otoriterliği istediğine inanırdı. Ne istediğini bilen, emir veren ve hırslı bir kadının iyi bir Gece Kraliçe’si olabileceğini savunurdu. Hala öyle… Melina asla onun istediği gibi biri olmadı. Bu yüzden hep çatıştılar. Daha doğrusu… Nivera her fırsatta Melina’yı istemediğini belli eder, Melina ise bu duruma yalnızca içerlerdi. Sonradan Melina’nın göstermediği tepkiyi lider Biran gösterdi. Annesi ile arası da o dönemlerde bozuldu. Roz… Bu sana nasıl hissettirir bilmiyorum ama lider Biran karısını hep korudu, herkesten, annesinden bile…”

Ama ölümden koruyamadı, diye devam etti içimdeki acımasız ses. Bu yüzdendi kızgınlığı. Bu yüzden kendisini affetmiyordu. Belki de hiç affetmeyecekti. Affetmedikçe daha hoyrat bir adama dönüşecekti.

“Gitmeliyim.”

Delda ifademdeki boşluğa hayal kırıklığıyla baktı. “Anlatmamalıydım değil mi? Ah, evet. Ne kadar ısrar edersen et, anlatmamalıyım. Kim eşinin geçmişte de olsa başka bir kadına duyduğu aşkı dinlemek ister ki? Çok boş boğazlıyım.”

“Hayır, Delda. Sakın böyle düşünme, seni ben zorladım. Ayrıca söylediklerinde kötü bir şey yok. Biraz bile…”

“Yok mu?” Avuçları havaya bakacak şekilde ellerini iki yana açtı. “Resmen sana eşinin senden önce-”

“Benden önce, benimle değil.” Bu planlı söylenmiş bir şey değildi. Söylendikten sonra sahibini şaşırtacak kadar garip bir cümleydi. “Her neyse. Daha sonra görüşürüz.”

Gençleri selamladıktan sonra hızla eğitim odasından ayrıldım ve kraliçenin istediği gibi yardımcısı Konslan ile liderler geçidine giriş yaptım. Tahminimde yanılmamıştım. Geçite adım attığımı ilk saniye Konslan bana içeride ne yapıp ne yapmamam gerektiğini detaylı bir biçimde anlatmaya başladı. Sesimi çıkarmadım. Aklımdakiler sessiz kalmamı öğütlüyordu.

“Anlaşıldı mı, bayan Rozelin?” Geçitin sonuna ulaştığımızda durdu ve ellerini önünde birleştirerek bana döndü. “Anlamadığınız bir husus-”

“Anladım.” dedim kendimden emin bir sesle. “Ne kadar iyi anladığımı beni içeride gözlemlediğinizde de göreceksiniz.” Bana şöyle

bir baktı, kesinlikle umudu yoktu ama yapabilecekleri de bir yere kadardı. Çekildi ve ateş sahasına giden yolu açtı.

Burası son hatırladığım gibi kasvetli ve soğuktu. Yaprakları kımıldamamaya yemin etmiş ağaçların karlı kolları tüm sahayı çevirirken, korumaların sayısı gözle görülecek kadar artmıştı. Kürsülerin yerini tam ortaya konumlandırılmış uzunca bir masa almıştı. Baş köşesinde kraliçenin oturduğu masada uzun bacaklı kristal kadehler, tabaklardan taşan meyveler ve kuru etle donatılmıştı. Masanın konukları ise Nivera'dan pek de farklı görünmeyen, iyi giyimli soylu kadınlardan oluşuyordu. Beni fark etmeleriyle meraklı bakışlarını üzerime çevirmekten çekinmediler. İlerledim, benim için ayrılan yere, kraliçenin tam karşısında bulunan diğer baş köşeye oturdum.

"Sizi sevgili Rozelin ile tanıştırmama izin verin. O… " Başını boşluğa çevirdi. Kelimeler ağzından zorlukla dökülüyordu. "Liderimizin mucizesini taşıyan bir Gece Kraliçesi."

Dudakları düz bir çizgi halini alırken, ay kaşlarının daha da yuvarlanması, oturduğum yeri hak etmediğimi haykırıyordu. Bir noktada haklıydı. Dağınık saçlarım ve kurtuluşu kollayan ruhumla, saçından bir tel bile yüzüne dökülmeyen bu asil kadınların arasında eğreti duruyordum. Ancak içinde bulunduğum vaziyet dudağımın sol kısmını kıvırıp zayıf bedenimle tüm koltuğa yayılmama engel olmadı.

"Şeref verdiniz Gece Kraliçesi."

"Şeref verdiniz."

"Şeref verdiniz."

Sırayla aynı kelimeleri sarf eden kadınları başımla selamladım. Nasıl bir karşılık vermem gerektiğini bilmiyordum. Bu yüzden Konslan, bolca susmamı öğütlemişti.

"Söylendiği kadar güzelmiş." dedi, esmer, orta yaşlı asil kadın. "Eminim lider Biran'ın yanında çok hoş duruyordur."

"Ah, şöyle bir hayal ettim de… Kesinlikle kusursuz duruyordur."

Ekşi bir şey yemişcesine suratımı ekşittim. Neden benden bir objeymişim gibi bahsediliyordu?

"Hanımlar, gerçekten öyle." Benimle aynı yaşlarda olan kadının kumral saçları tepesinde dantel bir kurdeleyle toplanmıştı. "Sarı saçlara sahip olduğunuz için çok şanslısınız."

“Liera’cığım, onun asıl şansı lider Biran gibi bir adama kendini beğendirmiş olması.” Kadın içkisinden büyük bir yudum aldıktan sonra komik bir şey söylemiş gibi gülümsedi. “Bu çok zor, farkında olmayan var mı?”

Öfkenin koca ayaklı bir cüce gibi kulaklarımdan zihnime tırmandığını hissettim.

“Elbette, eminim ki şansının getirdiği vasfı ve bu masada olmanın değerini fazlasıyla biliyordur.” Bakışlarım meyve tabağına takıldı. Dev bir üzüme benzeyen meyveden koparılan taneciklerin çiğnenme sesi kulaklarıma bir çivi gibi batıyordu. “Ülkedeki her genç kızın hayali bu. Bir teki bile şaşmaz!”

Derin bir nefes aldım. Sanırım biraz daha sabredebilirdim.

“Sıhhatiniz nasıl?” diye sordu bir kadın. “Yorgun görünüyorsunuz. Bir mucizeyi taşımak zor olmalı.”

Hamilelikten bir mucize gibi bahsediyorlardı. Hepsinin gözü karnımdaydı ve bundan müthiş bir rahatsızlık duyuyordum.

“İyiyim.” dedim cılız bir sesle. “Bir sıkıntı yok.”

Verdiğim cevap Nivere’nın hoşuna gitmemiş olacak ki, “Aa…” nidasıyla araya girdi. “Bir mucizeyi taşımak zorluk değil ancak onur olabilir. Öyle değil mi Rozelin?”

İkaz dolu bakışlarına lakayt bir bakışla karşılık verdim. “Öyle.” Sonra gülümseyerek kadınları acelesizce süzdüm. “Baş kraliçe haklı, beni yoran bedenimdeki ağırlık değil, kibirli insanların üzerimde bıraktığı ağırlık”

Kadınlardan en yaşlı olanı kaşlarını çatarak, “Anlayamadım.” dedi. “Açıklamanız mümkün mü kraliçe?”

“Nasıl bir açıklama istersiniz?” İşaret parmağım dudaklarımın arasında yer aldığında, Nivera’nın yutkunmakta zorluk çektiğini gördüm. Bu muhteşem bir manzaraydı. “Yüzeysel mi yoksa detaylı mı?”

“Aa…” Kadının beyaz kaşları büzüşürken, bir Nivera’ya bir de bana baktı. “Ne demek istediğinizi anlayamadım hanımefendi.”

Nivera masaya koyduğu elleriyle birlikte söze girecekken planladığım gibi ondan önce davrandım. “Diyorum ki,” Sırıtan bakışlarım Nivera’nın tehditkar bakışlarındaydı. “Siz kibir torbası kadınların arasında bulunmak benim için en büyük yük. Söylesenize, siz birbirinize nasıl tahammül ediyorsunuz?” Her biri öyle büyük bir

şaşkınlıkla dona kaldılar ki, kimsenin nefes alış verişi bile duyulmadı. “Ya da şöyle sorayım, kendinize nasıl tahammül ediyorsunuz?

Yaşlı kadın bedenini güçlükle arkaya yaslarken, her an kalp krizi geçirecekmiş gibi görünüyordu. “Ulu güçler aşkına! Bu… bu nasıl bir küstahlık!”

Nivera panikle ayağa kalktı. “Konslan! Derhal bayan Rozelin’i buradan götür.”

Yavaş, çok yavaş bir şekilde ayağa kalktım. “Konslan’a kızmayın kraliçe. O dersini iyi çalışmıştı. Yalnızca… Galiba biraz vahşiyim.”

Konslan saniyesinde yanımda bitti fakat benim söyleyeceklerim bitmemişti. “İyi misiniz?” Tıpkı onun gibi katı bir ses tonuyla devam ettim. “Bayan Nivera?”

Bir adım geri giderken hıçkırır gibi bir ses çıkardı. Ülkede herkes tarafından Gece Kraliçesi olarak bilinirken o ve yardımcısı bana o ünvanla hitap etmekten imtina etmişlerdi. Bu zerre umrumda değildi ama yapmaya çalıştıklarını şimdi bizzat ben yapıyordum. Hem de herkesin gözü önünde!

“Onu buradan götür!” diye buyurdu avuçlarını sıkarak. “Derhal!”

Konslan kolunu önümde uzatarak “Gidelim.” dedi. “Lütfen.”

“Hayır. Bir yere gitmiyorum. Unuttunuz mu? Beni buraya siz davet ettiniz. Üstelik hayli ısrarcıydınız.”

Nivera birbirine kavuşturduğu avuçlarından güç alırken, bana acilen ezilmesi gereken bir böcek gibi baktı.

Konslan’ın parmakları bir anda kolumu sardı. Buna nasıl cüret ettiğini bilmiyordum ama etmişti. “Gidiyoruz.” dedi buz gibi bir sesle. “Kraliçe . Şimdi.”

Dudaklarım ona avazım çıktığı kadar bağırmak için aralandı ancak ateş sahasına çok daha kudretli bir ses çakıldı.

“Hemen elini ondan ayır.”

Konslan’ın eli anında benden ayrıldı, adımları olabildiğince uzaklaştı ve başı önüne düştü. Geriye baktığımda onu gördüm. Ona el hareketi çektikten sonra kaçtığım kapıda durmuş, burnundan soluyordu. Kadınlar hayretle birbirine baktı, sonra anlaşmış gibi bakışlarını masada topladılar. Nivera ise olduğu yerden bir adım bile hareket etmemişti.

“Biran.”

Biran elini havaya kaldırdı ve annesi her ne söyleyecekse buna izin vermeyeceğini gösterdi. Kraliçe utanmışlıkla etrafına baktı. Dudakları kilitlendi, yanakları şişti. Diğer kadınların önünde düştüğü bu durum yüzünden ölebilirdi.

“Yardımcına söyle, eğer bir daha benim kadınıma dokunmaya cüret ederse, ömrü cüret edeceği başka şeylere yetmeyecek.”

Başıyla yanına gitmemi işaret etti. Başka bir zamanda başka bir yerde onu dinleme imkanım yoktu ama şimdi adımlarımı ona giderken buluyordum.Yanına ulaştım, önünden geçtim arabasına bindim. Sürücü koltuğunda yerini aldığında az önceki göğsü sinirle kabaran o değilmiş gibi sakindi. Gaza yüklenip şatodan ayrıldıktan sonra hızını azalttı. Farkı güzergah eve gitmediğimizi söylüyordu. Nereye gittiğimizi sormak zor değildi.

Benim için son söylediğinden sonra onunla konuşmak zordu.

“Bizimkileri almaya gidiyoruz.” dedi karakteristik sesini kararan havaya bırakarak.

Bizimkiler.

Bizim’kiler.

“Ne?”

Yutkunduğunu duydum. Göz ucuya ona baktığımda, yola odaklı olan bakışları, bakışlarımın daha uzun süre yüzünde kalmasına izin verdi. Birkaç gündür görmüyordum. Birkaç gündür uyumuyormuş gibi görünüyordu. Görebildiğim sağ göz altında yer etmeye çalışan koyu renk halka onu ele veriyordu. Ufak bir tümsekten geçtiğimizde kalın bir buklesi alnına düştü. Parmaklarını o buklenin arasından geçirip geri attı ancak bir saniye sonra o yaramaz bukle annesinden azar işittiği halde anne diye ağlayan bir çocuk gibi yeniden alnındaki yerini aldı.

“Cezaları bitti.” diye açıkladı.

Hesaplamadığım cezalarının süresi sona ermişti. İçimde anlamsız bir rahatlama hissettim. Aynı saniyelerde araba içinde yalnız dökük bir kulübenin bulunduğu kurak bir araziye girdi.

Perla, Efraim, Mirel ve Mestan günler sonra karşımdaydılar.

Araç durdu. Biran bir robot gibi kapısını açtı, gitti ve kız kardeşine sarıldı.

Bir süre ön camdan onları izledim. Hepsi bitap, zayıflamış ve kirli görünüyordu. Perla’nın ağabeyinin kollarındaki minyon bedeninin

sarsılmasından ağladığını anlayabilmiştim. Tereddütle kapıyı açtım, indiğimde Mirel'in çerçevesi kızarmış mavi gözleri gözlerimdeydi.
Onun üzerinde ise Mestan'ın buram buram özlem kokan bakışları vardı. Efraim çekik gözlerini bir an için yerden kaldırmamıştı. Bir süre her biri bu şekilde kaldılar. Sonra hep birlikte eski kulübeye girdiler. Peşlerinden küf kokulu kulübeye yürüdüm, bir masa ver altı sandalyenin bulunduğu tek göz odaya girdim. İçerisini aydınlatan tek gaz lambasının ışığında binlerce toz tanesi raks ediyordu. Mirel ve Perla ile birlikte öksürmeye başladım. Aynı anda sustuk.

Biran'ın oturmasını diğerleri takip etti. Ayakta kaldım ve onları ilk kez görüyormuş gibi bir köşeden izlemekle yetindim. Perla arada bana bakıyordu ama öyle yorgundu ki istese de gözlerini uzun süre üzerimde tutamıyordu.

"Durum ne?"

Biran'ın sorusunu anlayamamıştım. Durumu zindandan henüz çıkan arkadaşlarına mı soruyordu?

Mestan kollarını masaya koydu. Yağlanmış sarı saçlarının arasından liderine baktı. "Steven bir şeyler biliyor. Başka bir evrenden gelen o kadın senin korumandan sonra son kez onun yanında görülmüş."

Bedenimdeki tüm tüyler aynı anda ayağa dikildi. Lider Biran arkadaşlarına zindan da bile bir görev vermişti. Bu görev bizzat benimle alakalıydı! Şimdi ise o görevin meyvelerin toplamak üzereydi. Şaşkınlığı güçlükle bir yana bırakıp konuşmalarına daha fazla dikkat kesildim.

"Emin misin?" diye sordu, çıldırtacak bir sakinlikle.

"Mahkumlar diğer mahkumlara yalan söylemez."

Biran'ın uzun ve kemikleri masada yerini aldı, sakin bir ritim tutmaya başladı. "İlk hedef Steven. Şimdi öğrenmemiz gerekenleri ondan nasıl alacağımızı düşünelim."

Efraim tüm bedenine kıyasla daha açık renk olan avucunu masaya sürerken, bakışlarını nedense Biran'dan kaçırdı.

"Benim bir fikrim var."

Biran tepki vermedi. Kimse tepki vermedi. Efraim'in gözleri zihnindeki fikrin ışığıyla aydınlanırken, üzerine çevrilen tek bakış çimen yeşiliydi.

"Kimse ona fikrini sormayacak mı?" diye sordu çimen yeşili bakışların sahibi Perla.

Mirel ona uyarıcı bir bakış fırlattı. Gergin görüntüsü artık onunla bütünleşmişti ancak şu an, zindan cezasını henüz tamamlamışken, gerginliği başka bir boyuta kaymıştı.

"Fikirlerin bir önemi yok. Biran bu gece zindan cezasını çekmek için yanımızdan ayrılacak ve o dönene kadar yerimizden kıpırdayamayız."

Mestan turuncu saçlı kadını başıyla onayladı. Suskundu. Biran bu gece gidecekti.

Bu gece gidecekti.

Biran belini yaslı olduğu duvardan ayırırken bile düşünceli halini elden bırakmadı. Parmakları gömleğinin çözülen üstten iki düğmesinin yarattığı açıklıktaydı.

"Söyle." Mavileri gecikmeli olarak Efraim'e ulaştı. "Mantıklı bir şey söylemezsen çıktığın zindanı mumla aratırım."

Efraim yutkundu. Haksız sayılmazdı. "Rozelin ile ilgili hepimizin şahit olduğu bir şey var; parmakları kimin parmaklarıyla kenetlense o kişiyle alakalı bir şeyler görüyor. Eğer Steven'ın elini…"

Biran aniden eğildi, avuçlarını sertçe masaya koydu. "Dahiyane planın bu mu senin?"

Efraim bir kez daha yutkundu. Cevap vermeyeceği anlamak zor değildi. Pekala, sahne sırası bendeydi.

"Neresini beğenmedin?" dedim yumruk yaptığım elimi çenemin altından ayırmadan. "Steven'dan öğrenmen gereken bir şey var ve Efraim de sana bunu öğrenmenin en mantıklı yolunu söyle."

Gözlerim kızıl bölgenin hoşnutsuz liderine çevrildi. Bunu gerçekten istiyor muydum? Muamma. Ancak onun istememesi benim bir şeyi yapmam için yeterli bir sebepti.

Doğrulurken, elleri masadan usulca ayrıldı. Bir heykelde farklı görünmüyordu, yine. "Çok heveslisin bir yabancının elini tutmaya."

Omuz silktim. "Esas yabancı sensin. Senin de tuttum, ne yazık ki."

Kimseden ses çıkmıyordu, en hırçınları Mirel'den bile… O an anladım ki Biran bunu gerçekten istemiyordu.

"Yazı tura atalım," dedim birdenbire. Aynı saniye bana küfür etmişim gibi baktılar.

Para olmaya bir evrende yazı tura atmak… Pekala iyi fikir sayılmazdı.

Etrafıma bakındım. Aklıma gelen ilk şeyi yaparak masaya ilerledim ve paslı şamdandaki beyaz mumun başından kırıp parçanın bir tarafını

yerden aldığım köz parçasıyla siyaha boyadım. Sonra da gidip yabancının önünde durdum.

"İsli kısmı tura, temiz kısmı yazı. Birini seç, üste gelen kısım seçtiğin kısım olursa senin dediğin olacak." Sinsice gülümsedim. "Gelmezse benim."

Elleri beline uzandı ve orada kenetlendi. Başı karşıya hizalıydı, üstten bakıyordu ve ifadesinde bir buz kütlesi gibi soğuktu.

"Tura. At."

Bir adım geri çekildim. Mumu parmaklarımın arasında çevirerek havaya attım. Mum dönerek toz ve kir içindeki zemine düşerken, yabancı hariç tüm bakışlar yerde tepinen mum parçasındaydı.

Döndü, döndü, döndü.

İsli kısımda yavaşladı. Biran'ın dudakları belli belirsiz kıvrıldı. Yüzüm düşerken, mum sol tarafa düştü ve temiz kısım yukarı baktı.

Yazı! Yazı gelmişti.

Yumruk yaptığım elimi kaldırıp sevinçle indirdim. "Kazandım!" dedim çoskuyla. "Benim dediğim olacak!"

"Sen kazandın." Sakallarının çenesini üzerinde öfkeyle tepindiğine yemin edebilirdim. "Onun elini tutacaksın." Bu sefer onun dudaklarında uslanmaz bir tebessüm yer edindi. "Ama bunu yaparken bile benim gözümün önünde olacaksın."

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere.

DuruMavii sizi seviyor.

20. BÖLÜM: "Kayıp Parçalar"

Selam kızıl ülkenin değerli sakinleri
Müthiş bir bölüm okuyacaksınız. Hazır mıyız :)
Oy ve yorum bırakmayı unutmayın olur mu?
Refugee~ Oiva Voi
Keyifli okumalar.

Kan kırmızı emirler ve rengi olmayan itaatler.

Safornikon da nizam böyle işliyordu. Liderler emreder, halk ise koşulsuzca yerine getirirdi. Sorgulanmıyordu, üzerine düşünülmüyordu. Alışılan ve benimsenen buydu. Kuşbakışı bakan biri bile benim bu düzenin ortasında ne denli eğreti durduğumu görebilirdi. Bileklerimin hasar alması pahasına zincirlerimi nasıl çekiştirdiğimi görebilirdi.

Özgürlüğe uzanan yol cam kırıklarıyla doluydu ve o yolu en başından beri çıplak ayaklarımla yürüyordum. Sonu gelmiyordu, sonu görünmüyordu. Bir süredir biliyordum; sonunda uçurum da olabilirdi. Beni Kimpras'ın kucağına sürükleyen kader kurtuluşumu öylece armağan etmeyecekti. Çünkü direndiğim ve savaştığım kadar var olmuştum. Direndiğim ve savaştığım kadar var olacaktım.

Yabancının kulübedeki son sözünün ardından oradan ayrılmıştık. Sonraki hedefimiz diğerlerinin siyah konteynırlar kalabalığının ortasında bulunan evleriydi. İçeri girer girmez Mestan ve Mirel koşarak iki banyoyu kaptılar. Oysa Efraim ve Perla onlar kadar aceleci değildi. Uzun koltuğun iki ayrı ucuna çöktüler. Ben ise yine topluluktan en uzak noktayı tercih ederek yemek masasından ilerledim, sandalyelerden birine oturdum. Hala açık olan kapı birini daha bekliyordu. Beklediği yaklaştı ancak içeri girmek yerine tam aralıkta durdu ve siyah bir dal sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi. Bedenen buradaydı, kafası çok başka yerlerdeydi. Bunu sadece ona bakarak bile anlayabilmiştim.

"Nasılsın?" Efraim tarafından Perla'ya yöneltiler bu soru bir fısıltıdan ibaretti. Yabancı o soruyu duymayacak kadar uzak ve düşünceliydi. Ben ise duymuyormuş gibi göründüğümden emindim.

"Gördüğün gibiyim." Perla bunu Efraim'e bakmadan söylemişti. Zaten Efraim'in de ona baktığı yoktu.

"Ne demek bu?"

Perla beş yaşındaki bir kız çocuğu gibi omuz silkti. "Hiç." Sonra derin bir iç çekti. "Sen nasılsın?"

Efraim hiç düşünmeden cevap verdi. "Berbat."

"Haklısın. Açlık, yorgunluk, hareketsizlik..." Gözleri bir an için kapanırken, anlattıklarını yeniden yaşıyor gibi oldu. İşte o zaman Perla için içimde bir şeyler acı acı kıpırdandı.

"Hayır. Asıl sorunum onlar değildi."

Perla'nın yerden kalkan bakışları Efraim'e çevrildi. Şişen göğsü hareketsiz kalırken, "Asıl sorunun neydi?" diye sordu.

Efraim'in etli dudakları aralandı. Bir şey söylemez üzereydi ki Perla'ya bakınca vazgeçti.

"Efraim," diye fısıldadı Perla. Kalp atışlarını duyamasam da hissedebiliyordum. Ağabeyi birkaç metre ilerideydi ve o ağabey, demesi gereken başka bir adama ismiyle hitap ediyordu. "Asıl sorunun neydi?"

Birbirlerine baktılar. Öylesine bir bakışmaya benzemiyordu. Bir mana barındırıyordu ve o mana Perla'nın bitap halde bile gözlerinin parlamasına sebep olmuştu.

Biran biten sigarasını dışarı fırlatıp kapıyı kapattığında, ikisi de ivediyle bakışları arasındaki bağı kopardı. Perla'nın inen göğsünü Efraim'in şişen göğsü takip etti. Yabancı hemen karşılarında bulunan tekli koltuğa oturduğunda, o ikisi aralarında dönen birkaç cümlelik sohbetlerinin heyecanını yaşıyordu. Perla'yı anlayabiliyordum. Ya Efraim?

"Alizen'i gördünüz mü?"

Biran, içimi ürperten o ismi tükürür gibi söylemişti.

"Evet." Efraim lideriyle konuşurken, az önceki karmaşık halinden eser yoktu. "Onu zindandan çıkarken gördük. Berbat haldeydi."

Biran avucuyla yumruğunu sıvazladı. "Bu gününü arayacak." Bu bir tehdit değildi. Su götürmez bir tehlikeydi.

"Hiç kuşkusuz. Lenoran ne durumda?"

Biran yapılı kollarını koltuğun başında iki yana açtı. Her ne söyleyecekse bu onu keyiflendirmişti. "Ajan bölgenin şimdiden karıştığını söyledi. Migret ve muhafızların sayısı giderek azalıyormuş."

Efraim gülümsedi. "Desene, döndüğünde onu küçük bir sürpriz bekliyor olacak."

"Küçük." diye tekrar etti yabancı. "Küçük ve mide bulandırıcı bir sürpriz." Yüzüne bakmıyordum ama sesindeki tehlike algınlanmayacak gibi değildi. "Layers'i anlat."

Layers... Bu isim yabancı değildi. Düşündüm, bulmam uzun sürmedi. Layers, Biran'ın zindanda ziyaret ettiğimiz eski korumasıydı. Benim durumumda olan başka bir kadını tanımış ancak onun hakkında tek kelime etmemiş mahkum...

"Güvenini kazanmam kolay olmadı." Efraim kendinden emin bir baş sallayış eşliğinde devam etti. "... ama eninde sonunda güvenirsin, kaçınılmazdır." İlk kez onlara uzak oturduğum için pişmanlık duyuyordum. Konu tam olarak beni ilgilendiriyordu ve aralarında dönen diyalogu güçlükle duyuyordum. "Söylediğin gibi... Senin yüzünden zindandaydım ve benim için kılını kıpırdatmamıştın, Layers'i tam olarak buna inandırdım. Başta ağzını bıçak açmadı. Sonra düşmanlığımı düşmanlığına benzetti. Aynı hisleri besliyorduk, aynı adama karşı. Ve ikimiz de bir zamanlar o adamın sağ koluyduk."

Yabancı herhangi bir tepki vermiyordu. Bakışlarını tek bir noktaya kilitlemişti ve parmak uçlarıyla çenesindeki sakallara dokunuyordu.

"Kadını ilk olarak Mentra eyaletinde görmüş. Yirmili yaşlarının başında, oldukça alımlı olduğunu söyledi. Deli gibi ordan oraya koşturuyormuş, ayakları çıplak ve üzerinde beyaz bir gecelikten başkası yokmuş. Mentra'yı bilirsin, garip insanların eyaleti... Kimse oralı olmamış. Layers yanına gittiğinde ise kadın yağmurun altında bayılıp kalmış."

"Sonra." dedi yabancı. "Sonra." Ve benim içimden geçen de farklı bir kelime değildi.

"Sonra... Kadını evine götürmüş. Uyandığında bir süre hiç konuşmamış. Layers hatırladığı en net detayın kadının gözlerindeki korku olduğunu söyledi. Nerede olduğunu sormuş, bunu defalarca sormuş. Layers'in cevabı ona yetmemiş. Kadına onlarca kez Safornikon da olduğunu söylemiş ama kadın bir türlü inanmak istememiş."

Dişim alt dudağımı yakalarken, midemin kasıldığını hissettim. O kadını tanımıyordum. O kadını çok iyi anlıyordum.

"Layers kadını güçlükle zap ettiğini söyledi. Kadının Safornikon adını hayatında ilk kez duyduğuna yemin edebileceğini söyledi. Lider," Efraim koyu bir şüphenin dolaştığı çekik gözlerini Biran'ın yüzüne dikti. "Layers kadına inandığını söyledi."

Biran ne bakışlarını olduğu yerden çekti, ne de elini sakalından. "Devam et."

"Layers kadını birkaç gün evinde tutmuş. Onunla ne yacağına hemen karar veremediğini anlattı. O günlerde kadın kendinden söz etmiş. Sürekli garip bir yerden bahsediyormuş.... Şeyden." Elini ensesine götürdü, sıvazladı, hatırlamaya çalıştı. "Şeyden... hah! İstanbul! İstanbul, diye bir yerden geldiğini söyleyip duruyormuş."

"Ama Safornikon da öyle bir yer yok ki." Perla büyüyen gözlerimin önünde konuştu.

"Yok." Efraim ellerini iki yanında açtı. "Kadın ısrarla ordan geldiğini söylüyormuş ama İstanbul, diye bir yer yok."

"Var!" Ayağa kalktığımı tüm bakışlar üzerime çevrildiği an fark edebildim. Sadece üç çift değil, ellerinde havluyla yaklaşmakta olan Mirel ve Mestan'ın bakışları da olduğu yerde duran adımlarıyla birlikte üzerime çevrilmişti. "Var." dedim yeniden. "Benim geldiğim yerde İstanbul, diye bir yer var."

Mirel birkaç adım daha atabildi. "Sen... O kadınla aynı yerden geldiğini mi söylüyorsun?"

Mestan'ın tepkisi daha belirgindi. "Ülkenin adı ne?"

Duruşum dikleşirken, "Türkiye." dedim. "Benim ülkemin adı Türkiye."

Kimseden çıt çıkmadı ama Biran'ın kıpırdayan dudakları benimle sedasızca aynı şeyi söyledi. "Türkiye."

Perla aniden ayağa kalktı. Elleri bir şeyleri anlatmak istercesine iki yana açıldı. "Söylemiştim size. Rozelin doğruyu söylüyor!"

Her biri belirgin bir şaşkınlıkla birbirinin yüzüne baktı. Bu saniyelerce sürdü. Ta ki Biran "Oturun." emrini verene kadar. "Herkes yerine otursun."

Herkes geçip bir köşeye oturdu, ben hariç. Benim için emrini ikinci kez tekrar etmedi. Sonucu biliyordu. Onun yerine Efraim'e devam etmesi için başıyla işaret etti.

Efraim sıkıntılı bir nefes verdi. O nefes hikayenin geri kalan kısmını ele vermeye yetmişti. "En sonunda kadını Dora'ya götürmeye karar vermiş Layers. Biliyorsun, sivillerin bölge değiştirmesi o kadar kolay değil. Her ne olduysa yolda Steven'ın adamlarına yakalanmışlar. Steven kadını Dora'ya kendisinin götüreceğini söyleyerek almış. Layers o günden sonra kadını bir daha hiç görmemiş. İşin garip kısmı Dora'ya durumu sormak için gittiğinde, kadının Dora'ya hiç gitmediğini öğrenmiş."

Bu gerçekten garipti. Steven bir kadını alıkoyacak birine benzemiyordu. Layers'in yalan söylüyor olma ihtimali var mı?"

"Başka bir şey söyledi mi?" diye araya girdi Mestan. "Lord Steven deli gözüyle bakılan bir kadını neden almış olabilir, fikri olan var mı?"

"İşte kilit nokta tam olarak burası. Steven'ın kadını neden aldığını ve o kadının şu an nerede olduğunu kimse bilmiyor."

Sabırsızlıkla yanlarına yürüdüm. "Öğrenelim o zaman. Hadi!"

Biran oturduğu yerden başını kaldırıp bana baktığında, ayaklarım koşarak Steven'e ulaşmak için fırsat kolluyordu.

"Plan gerekiyor. Gidip öylece adamın eline yapışmayacaksın, değil mi?"

Kaşlarım aynı sabırsızlıkla havalandı. "Tam olarak öyle yapmayı düşünüyordum."

Ters bir manevrayla bakışlarını benden aldı, sağ ayağıyla tutmaya başladığı ritim ağır, memnuniyetsiz ve düşünceliydi. Oluşan kısa süreli sessizliğin ardından Mirel "Diana'yı ziyarete gitsin." önerisinde bulundu. "En kestirme yol bu. Diana'yı ziyarete gittiğinde Steven de şatoda olacaktır. Yalnız kalmanın bir fırsatını yakalar ve düşme numarası yapar. Steven mutlaka yardımcı olmak için onu tutacaktır. O sırada elini bir refleksle yakalamış gibi görünebilir."

Plan biri hariç diğerlerinin aklına yatmıştı. "Sıradan. Bunu anlar."

Perla ağabeyinin tuttuğu ritme dikkat kesildi. "O halde tokalaşırken parmaklarını parmaklarından geçirsin."

Biran'ın burundan anlık ve keyifsiz bir gülümseme duyuldu. "Tokalaşırken parmaklarını herifin parmaklarından mı geçirecek? Bunun ne anlama geldiği hakkında bir fikrin var mı, Perla?"

"O zaman bunun bir dua yöntemi olduğunu söylesin. Ona minnettar olduğunu ve teşekkür etmek-"

"Saçma." Biran Efraim'in planını dinlemedi bile. "Bu gruptan ancak sıfır-beş yaş planları mı çıkıyor?"

Susmaya niyetim yoktu. Benim için böylesine önemli bir konuyu geciktirmesine izin veremezdim. "Ülkeyi kurtarmayacağız." dedim sert bir tonlamayla. "Altı üstü Steven'ın elini tutup dünyasına sızacağım."

Ayağa kalktı, usulca. Yaklaştıkça karşımda büyüyen bedeni kendimi dağın yamacına saklanan vahşi bir tavşanmışım gibi hissettirdi. Gözlerinin üzerine yığılan üst göz kapağı normalden daha şişti. Bi an kendimi onun son günlerde ne yaptığını sorgularken buldum. Farkına vardığım an ise derhal bu meraktan kurtulmak istedim. Onun ne yaptığı beni ilgilendirmezdi, ilgilendirmeyecekti.

"Ülkenin kurtarılması gerekirse, bunu ben yaparım. Sen işine odaklan." Sözleri ciddi, ifadesi ise o ciddiyetten uzak gibiydi. Onu çözmeye çalışmak, kayıp parçalarla dolu bir yapbozu tamamlamaya çalışmak gibiydi. Boşluklar vardı. İmkansızdı.

"Odaklandım. Mirel'in planı basit ve mantıklı olan. Onu yapacağım. Tek sorun... Diana'nın beni görüp görmeyeceği..." Beni tekrar görmek ister miydi? İstediği adamla aynı yatakta gördükten sonra.... başka bir kadın olsa istemek şöyle dursun evine dahi almazdı. Ama burada o iş de farklı gidiyordu. Diana Biran'ı istiyordu, benim sözde arada olmam onun için bir engel teşkil etmiyordu.

Özgür bıraktığı nefesinin ılık varlığı bana ulaşamadan yolundan döndü. Düşündüğünü düşündüm. Daha uygulanası bir plan bulamamıştı. Çünkü öyle bir plan yoktu. Amacımız ve o amaç uğruna yapılabilecekler belliydi.

"Kısa sürsün. İşini hallet ve arabaya geri dön."

Ağırlığımı sol ayağıma verdim. Nedense bu öneriye bir cevap vermeyecektim. "Alte ailesinin beni öyle kolay bırakacağını sanmıyorum. Bence buna sen de ihtimal vermiyorsundur."

"Vermiyorum." dedi, yalnızca benim duyabileceğim bir ses tonuyla. "Senin bir yerde istediğinden fazla kalmayacağını biliyorum."

Kaşlarım şakağıma doğru gerilirken, beni tanıdığına dair kurduğu cümle onu tanımaya başlamanın rahatsızlığından fazlasını vermişti. İçten bir "Yanılıyorsun." dedim. "Haftalardır evindeyim, oysa tek bir saniyesini bile istememiştim. İstemeyeceğim."

Masaya geri döndüm ve konuştukları başka hiçbir şeye müdahil olmadım. Anladığım kadarıyla Perla'yı yine saf dışı bırakmışlardı. Her

ne kadar bizimle birlikte Lavagos eyaletinin baş tacı olan Alte şatosuna gelmek istese de, ağabeyinin kesinliği karşısında yine sessiz kalmıştı. Bununla birlikte onun da artık konuşulanlarla ilgilenmediğini fark ettim. Efraim evden çıkmadan önce duşa giderken, Perla onun arkasından hüzünle bakıp ayağa kalktı. Adımlarının hedefinde ben vardım. Çekinerek yaklaştı ve yanıbaşımdaki sandalyenin başına kirli ellerini bıraktı.

"Merhaba Rozelin, oturabilir miyim?"

Mahkemede aleyhime konuşmasını halen hazmedebilmiş değildim fakat vaziyetine kayıtsız kalamadım. Başımı salladım. Boş sandalyeyi bile güçlükle geri çekti. Oturduğunda ise yüzüme bakamayacak kadar yorgun olduğunu anladım.

"Nasılsın?" Ellerini masanın üstünde birleştirdi, başı da önündeydi. Saçları buradaki ilk günlerimde su görmeyen saçlarım gibi topak topak görünüyordu. O halde bile bana nasıl olduğumu sorması hoşuma gitmeyen bir şekilde içime dokunmuştu.

"Neden gidip banyo yapmıyorsun?" diye sordum. "Banyolardan biri şu an boş."

"Evet, biliyorum ama..." Tırnaklarının içindeki zindan karasına aynı anda baktığımızda, utanarak parmaklarını avucuna iteledi. "Kendimde banyo yapacak gücü bulmaya çalışıyorum."

Başımla Mirel'i işaret ettim. "Sana yardım etsin."

İnanamayarak Mirel'e baktı, gülümsedi. "O mu? Asla etmez."

"Siz dost değil misiniz?"

"Şey... Öyleyiz."

Masaya eğildim. "O zaman? Dostlar birbirine her konuda yardım eder. Her konuda."

"Bu konuda etmez. Yani... Ben de ondan böyle bir şey isteyemem zaten."

Ona, istemesine gerek olmadığını söyleyecekken, yabancının ayaklandığını fark ettim. O tarafa baktığımda diğerleri de çıkmaya hazırlardı.

"Gidiyoruz Rozelin." Bunu Mirel söylemişti, ona göre yumuşak sayılabilecek bir sesle. Oralı olmayarak yerimden kalktım. Henüz birkaç adım attıktan sonra Perla'ya döndüğümde, bakışlarını karnımdan hızla alarak yüzüme çıkardı. Her ne söyleyeceksem vazgeçtim ve diğerlerinin arkasından evden çıktım. Arka koltuktaki

Mirel'in yanına geçtikten kısa bir süre sonra Efraim koşarak geldi, diğer yanımda yerini aldı. Hareket halindeki araçta o ikisinin arasında otururken, onlara kandığım ve kendimi yabancının evinde bulduğum o günü anımsadım. Bir an için üzerimde hissettiğim bakışları, bana onların da bunu hatırladığını hissettirmişti. Belki de bu yüzden yol boyunca ön kısımdaki yabancı ve Mestan dışında konuşan olmamıştı.

Bildiğim bir şey vardı; o günkü kadar öfkeli değildim ancak o günkünden fazla kinliydim.

Araba gösterişli şatonun önünde durduğu an Mestan, Mirel ve Efraim bir emir almış gibi aynı anda aşağı inerek beni onunla yalnız bıraktılar. Direksiyonda duran ellerine baktım, sessizlik kulağıma batacak kadar rahatsız ediciydi. Yüzünü görmüyordum ama tıpkı bedeni gibi orada da hiç kıpırtı olmadığını tahmin edebiliyordum. Bunu daha fazla sürdürmek istemedim. Kendimi tam arkasına kaydırıp kapıya uzandım.

"Hata yapma."

Elim henüz ulaştığı kapının üzerinde taş kesilirken, durdum ve arkadan bir kısmını görebildiğim buklelerine baktım. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Söylemeye çalışmıyorum." dedi, üzerine bastırarak. "Açıkça söylüyorum. İçeride yalnız olacaksın, kaçmaya çalışma. Sana bundan daha aptalca bir hata söyleyeyim; seni kurtarabileceğini sanarak yardım istemek. İşte bu asla gerçekleşmez. Sana burada kimse yardım etmez."

Kimseden kastı direkt olarak Lord Steven'dı. Yardım istemek yol boyu aklımdan geçen seçeneklerden biriydi. O kadına ne olduğunu bilseydim kesinlikle lorddan yardım isterdim ancak o kadının akıbetini öğrenmeden kimseye ağız açacak kadar aptal değildim.

"Bu yüzden buradayım. Bana kimin yardım edebileceğini görmek için. Merak etme, kaçmayacağım ya da kimseye tek kelime etmeyeceğim."

Başını omzuna çevirdi. Arabanın karanlığa çalan havasında, yüzünün yalnızca tek profilini görüyor olmama rağmen çenenin normalden daha keskin, elmacık kemiklerinin daha çıkık olduğunu seçebilmiştim. Biran... Gergin miydi?

"Ben merak etmem. Sadece uyarıyorum."

Dudaklarım gizlice kıvrılırken biliyordum, gerçek bu değildi.

Alte ailesinin hizmetlileri beni saygıyla karşıladı. Geniş, beyaz ve altın rengi mobilyalarla döşenmiş bekleme salonuna alındığımda, planladıkları gibi Diana'nın adını vermek yerine Lord Steven'ı görmek istediğimi söyledim. Steven'ın bana karşı ilgili ve nazik yaklaşımı bana bu hakkı veriyordu. Beklediğim gibi çok geçmeden onu karşımda buldum. Önündeki üç basamağı inerken, benimle göz göze gelerek gülümsedi.

"Bayan Rozelin, bu gerçekten siz misiniz?" Kahve bakışlarını bir lorda yakışmayacak muziplikle kırpıştırdı. "Doğru mu görüyorum."

Gülümsemeye gayret ettim. "Benim Lord Steven. Umarım sizi rahatsız etmiyorumdur."

"Duymamış olayım. Gece Kraliçesi'nin ziyaretime geldiğini bildirdiklerinde hayli şaşırdım. Doğrusu beklemiyordum."

"Aslında... buradan geçiyordum ve size uğrayıp bir teşekkür etmek istedim."

Eliyle tahta benzeyen yüksek koltukları işaret etti. "Neden oturmuyoruz? Belki de sizi çalışma odamda ağırlamalıyım." Kendi düşüncesini onaylayarak başını salladı. "Ah, evet. Sizi yukarıda ağırlamama müsaade eder misiniz?"

Amacını göz önüne alınca davetini kabul etmem yerinde olurdu. Ancak karşımdaki her ne kadar centilmen bir adam olsa da bir an önce buradan uzaklaşmak istiyordum. Steven merdivenlere doğru yürürken, ona burada kalmak istediğimi söylemek için peşinden birkaç adım attım. O sırada kör bir noktadan Biran'ın yüzünü gördüm. Varlığı yalnızca pencerelerden birine yansıyordu ve istediği gibi onu fark etmemi sağlamayı başarmıştı. Başını yavaşça iki yana salladı. Steven ile yukarı çıkacağımı düşünmüştü ve bunu yapmamam gerektiğini bildiriyordu. Söylediği gibi... onun elini tutarken, gözü üzerimde olacaktı. Ancak yukarı çıkarsam bile bir şekilde bana ulaşacağını biliyordum, bundan hiç tereddütüm yoktu.

"Kraliçe, nereye bakıyorsunuz?"

Hızla bakışlarımı yansımadan alıp lorda çevirdim. "Ah, dalmışım. Lord Steven, burada kalmamız daha uygun olacak. Dediğim gibi... Teşekkür etmek için buradayım, fazla kalmayacağım."

Döndü ve tekrar yanıma gelerek birbirine çapraz bakan koltuklardan birine oturdu. "Pekala, oturalım o halde. Bu arada... Niçin bana teşekkür etmek istiyorsunuz?"

Yetersiz geleceğini düşündüğüm cevap için dudaklarımı araladım. "Geçtiğimiz günlerde orman evini ziyaret edip bizzat beni sormuşsunuz. Aslında..." Yansımayı gördüğüm yere baktım. Artık görünürde değildi ama orada olduğunu iyi biliyordum. "Biran'ın size yeterli nezaketi gösterdiğini düşünmüyorum. Telafi etmek isterim. Neden bir akşam yemeğe gelmiyorsunuz?"

Biran'ın yüzünü görmeyi hiç bu kadar çok istememiştim.

"Siz ciddisiniz." dedi hayretle genç adam. "Doğrusu lidere gönül koymadım. Onun herkes tarafından bilinen mizacı bu. Ancak şu an da burada, bu sebeple bulunmanız beni çok mutlu etti. Nazik teklifinize en yakın zamanda geri döneceğim."

Burda esas bulunma amacımı düşününce, kendimi ellerimi ovuştururken buldum. Vakit gelmiş miydi?

"Aa.. Bir su alabilir miyim?"

Elini alnına götürüp sitemle ovaladı. "Ah, afedersiniz. Size ne içmek istediğini sormadım."

"Lütfen, bir şey içecek kadar vaktim olduğunu sanmıyorum. Sadece su."

Steven hemen hizmetlilerden birine su getirmesini rica etti. Tedirgin olmuştum. Bu yaşadıklarımdan hiçbiri alışık olduğum, yapmak zorunda kalacağım şeyler değildi. Anlamasından korkuyordum. Öte yandan onun kadar nazik bir adamın yanında nasıl olur da bir kadın sırra kadem basardı, anlamıyordum. Bunu düşünmek beni tetikledi. Hizmetli suyu getirdiğinde Steven ayağa kalktı, tepsiden toprak bardağı aldı ve bana uzattı. Başlıyorduk! Ayağa kalkıp, gösterdiği incelik için gülümserken, ona doğru attığım tek adımla birlikte bardağa uzandım. Kendimi biraz ittiğimde, beklediğim gibi adımlarım karışıp bedenimi sendeletti. Bardaktan seken elim sertçe elini buldu. Bardak yere düşüp parçalara ayrılırken, bedenine yapışan bedenimle birlikte parmaklarımı parmaklarının arasından kaydırdım ve gözlerim benden izinsizce kapanıverdi!

Efsunkar bir his beni olduğum yerden alıp uzay boşluğuna fırlattığında, burun buruna geldiğim karanlık yabancı değildi.

Üç kara kart dizildi.

Açılan ilk kartta Steven'ın elinde kara kaplı bir defter vardı. Defter bir ansiklopeti kalınlığındaydı ve üzerinde "Simonje" yazıyordu.

İkinci kartta ise gözyaşları beyaz yanaklarını ıslatan bir kadın yüzü Steven'ın ellerindeydi!

Son kart sertçe döndüğünde, Steven ve kadının varlığı hızla uzaklaşarak birer siluete dönüştü ve etrafı ormanla çevrili bir adanın ortasında kaldı.

Gözlerimi açtım ve kendimi nefes nefese geri çektim. Steven anlam veremeyen gözlerle bana bakıyordu. "Rozelin," dedi bana ilk kez sen, diye hitap ederek. "İyi misin?"

Titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. "E- evet."

Soluna dönüp "Su getirin." diye buyurdu. Oysa benim adımlarım uzaklaşmaya başlamıştı bile. "Hayır. İstemiyorum, teşekkür ederim." Ne diyeceğimi bilemez halde basamakları çıktım. "Gitmem gerekiyor. Hoşça kalın."

Lord Steven'ın şaşkın bakışları arasında koşar adımlarla oradan uzaklaştım. Arabaya döndüğümde boş olan tek yer son gördüğümde Mestan ile dolu olan ön koltuktu. Sorgulayacak halde değildim. Binmemle Biran'ın gaza yüklenmesi bir oldu. Bir süre kimse bir şey sormadı. İçeride duyulan en belirgin nefes alışverişi bana aitti. Gözlerimi kapattım. Kafamda kartları çözümlendirmeye çalışsam da başarılı olamadım. Paylaşmam gerekiyordu.

Gözlerim açılırken, "İlk kart bana kara kapı büyük bir defteri gösterdi," dedim.

Direkt "Üzerinde ne yazıyordu?" diye sordu Biran. Anladım ki yabancı olduğu bir şey değildi.

"Simonje."

"İkinci kart?"

"Bir kadın. Ağlıyordu. Steven kadının yüzünü kavramıştı."

"Kadınla ilgili başka bir ayrıntı var mı?"

"Hayır, yok. Sadece ağlıyordu, çok ağlıyordu."

Son kartı sormadı. Derin bir nefes aldım ve ben söyledim. "Kadın ve Steven bir adadaydı. Etrafı sık ağaçlarla çevrili küçücük bir ada..."

Arkadan Mestan'ın sesi duyuldu. "Ülkede sadece üç ada var. Hangisinden bahsediyor?"

Biran direksiyonu diğerlerinin evinin bulunduğu yol kırdı. "Hepsi küçük ve sık ağaçlarla çevrili."

"Hangisine bakacağız?" diye sordu Efraim.

"Her birine. Tek tek."

"Ne zaman?" dedim heyecanla. "Şimdi gidelim."

Arabasını diğerlerine ait konteynırın önünde durdurdu. "Bu gece zindana gireceğimi unutuyorsun. Ben dönene kadar bekleyeceksin."

"Hayır! O kadar bekleyemem."

Bana cevap vermek yerine başını omzuna çevirip "Perla'yı alın, bana gidiyoruz." dedi.

"Seni lanet ola-" Omzumdaki dokunuş Mirel'e aitti. "Gel, yüzünü yıkayalım."

Avuçlarımı sıktım, dakikalarca küfür etsem de sonuç değişmeyecekti. Beni sakinleştiren, Biran zindana girdiğinde Alzer ile gireceğim yoldu. O yoldan umutluydum. İçimden tiz çığlıklar atarak arabadan inip eve girdiğimde, karşımdaki manzara beni ele geçiren öfke duygusundan hızla uzaklaştırdı.

Perla onu son gördüğüm halde koltukta uyuyakalmıştı. Bakışlarım bir anda ağırlaşırken, ona hüzünle bakan tarafta yalnız olmadığımı gördüm.

Arkamdan içeri gelen Efraim'in Perla'ya kilitlenen gözleri de keder barındırıyordu.

Aklıma gelen ilk şeyi yaparak Perla'nın yanına gittim. Onu nazikçe uyandırdıktan sonra koluna girdim ve onu banyoya götürdüm. Elbiselerini çıkarırken, gözlerini tam anlamıyla açabilmiş değildi. Ilık suyla ıslattığım bedenini köpüklü bezle dakikalarca ovdum. Başını duvara yaslayıp yavaşça nefes alırken dizleri, beyaz omuzları ve bileklerinde oyalandım. Tenine işleyen lekeler çıkmamak için adeta inat ediyordu. Her leke zindanda geçirdiği acı günlerin ruhunu yansıtıyordu. Siyah saçları ise üçüncü sabunlayışımda ancak köpürmüştü. Sırtındaki duvar yarasına dokunurken, inleyerek kendini sıktı. Dirayetli durarak devam ettim. Bezi sırtından ayırıp suyla temizlemeye çalıştım. Kısmen başarılı olmuştum. Uzun bir banyonun ardından onu hiç ıslak yeri kalmayacak şekilde kuruladım ve dolapta ilk bulduğum kıyafetleri giydirdim. Islak saçlarını örüp bere taktığımda, bana minnet dolu gözlerle bakıyordu.

Onunla birlikte arabaya döndüğümde, kimse dakikalarca beklediği için ağzını açmadı.

Ta ki araba Kimpras ormanına girene dek...

"Bin yıldır yemek yememiş gibi açım." dedi Efraim, silik sessizliği öylesine bir konuyla bastırmak istermiş gibi. "İstediğimizi aldık, şimdi

ağzımızı tatlandırabiliriz."

Duyduğum cümleyle birlikte damağım gıdıklandı ve birden gözümün önünde baklava belirdi!

Nereden aklıma düştüğünü bilmediğim bu alakasız görüntüyü silip atmaya çalışsam da, bir türlü başarılı olamadım.

Gözlerimi kapattım, açtım. Kapattım, açtım ancak o leziz görüntüyü bir türlü zihnimden silemedim. Üstü çıtır çıtır... İçi fıstık dolu... Kıvamlı şerbeti damla damla parmaklarıma akarken damağıma yapışmasının hazzı... Hayır!

Düşünme Rozelin, düşünme!

Nereden çıkmıştı durduk yere bu baklava aşkı! Bin yıl düşünsem aklıma gelmeyecek olan şey Efraim'in "istediğimizi aldık, şimdi ağzımızı tatlandıralım" sözüyle zihnime bir çivi gibi saplanmış ve uzaklaşmak bilmemişti. Bahçe kapısına yaklaşırken bir kez daha dudaklarımı yaladım. Aynı anda dikiz aynasına takılan bakışlarım onunkilerle çarpıştı. Beni mi izliyordu? Ne zamandır beni izliyordu?

"Bir yerin mi acıyor?" diye sordu arabasını normalden biraz daha sert sayılabilecek bir frenle durdurmasına eş zamanlı olarak.

"Hayır."

Kendimi saklama güdüsüyle kapıyı açtım, indim. Birkaç adım sonra bastığım kuru yapraktan yükselen ses ısırılan baklava diliminin sesine ne çok benziyordu! Dudaklarımı yaladım, yine.

"Neyin olduğunu söylemek için üç saniyen var." Birden karşıma diktiği iri bedeni irkilmeme sebep oldu. Başımı kaldırıp yüzüne bakamadım. Resmen kıvranıyordum. Hissettiğim şey basit bir istek değildi. Adeta bir bağımlı gibi yoksulluk çekiyordum.

"Dora'ya gitmemiz gerekiyor mu?"

Başımı iki yana salladım. O anda kolumu saran parmakları bakışlarımın elimde olmadan bakışlarıyla buluşmasını sağladı. Safir mavileri define arayan bir hazine avcısı gibi yüzümde gezinirken, "Neyin var?" diye bu kez fısıldadı.

"Ben...benim." Utanç duygusunu baskın hissettiğim nadir zamanlardan biriydi. "Benim canım bir şey istiyor."

Eros yayını andıran dudaklarında edepsiz bir tebessüm can buldu. "Ne istiyor?"

Kolumu tutuşundan kurtarmak istediysem de bırakmadı. "Sen zindana geç kalmıyor musun!"

"Aşeriyor."

Mirel'in sesi aramıza düştüğünde adımlarım değilse bile düşüncelerim tökezleyip yere yapıştı. Şaşkınlıkla harmanlanmış bir öfkeyle ona baktım. "Ne!"

"Aşeriyorsun." dedi yeniden, kendinden emin bir sesle. "Ve eğer istediğini yemezsen uyuyamayacaksın." Yorgun mavilerini Biran'a çevirdi. "Sen de biliyorsun."

Biran'ın parmakları kolumdan yağ gibi kayarken, durdu, düşündü ve ağır ağır yutkundu. Bildiği her ne ise onda hazmedemediği bir acı uyandırmıştı.

"Ne istediğini söyle."

Sessiz bir nefes verdim. "Baklava. Baklava istiyorum."

Efraim'in hayret dolu sesi duyuldu. "Baklava mı? O nasıl bir şey?"

"Bilmiyoruz." dedi Perla. "İnanmadığınız dünyasına ait bir şey olmalı."

Biran arkasını döndü ve eve doğru yürürken, "Malzemeleri temin edin." diye buyurdu. "Sonra da onunla birlikte mutfağa getirin."

Az önceki şaşkınlığım yerle yeksan olmuştu. Aslını şimdi yaşıyordum. Biran... Sadece birkaç saat sonra zindan cezasını çekmek için uzunca bir süre evinden ayrılacakken, son yapacağı şey benim için mi olacaktı?

Uzun sayılamayacak bir sürenin sonunda mutfaktaydım. Orta tezgahta Efraim'e verdiğim malzemeler eksiksiz bir şekilde sıralanmıştı. Bazılarının aynısı yoktu ancak Efraim benzeyen ne varsa çeşit çeşit almıştı. Bir şekilde bu malzemelerden baklava ortaya çıkabilirdi. Sorun şu ki... Daha önce ne yapmış ne de yapılırken şahit olmuştum.

Aklımda hala baklavanın leziz görüntüsü varken, düşünceli bir şekilde tezgahın başına oturdum. Aynı anda mutfağın kapısı açıldı, Biran üzerinde tek parça siyah bir eşofmanla içeri girdi. Bedenim olduğu yerde kaskatı kesilirken, istemsizce bronz göğsüne ve yapılı omuzlarında duran havluya bakakaldım. Yaklaştı, parmaklarını ıslak buklelerinin arasından geçirirken, önce malzemelere baktı. Ardından da bana...

"Hazırsan," Attığı adımları sağlam ve kendinden emindi. Hiç yapmadığını biliyodum. Sebepsizce yapabileceğinden emin oldum.

Yanımdan geçerken, safir mavileri bir anlığına karnıma uğradı. "Ufaklığı daha fazla bekletmeyelim."

Ufaklık... Yutkundum ve içimde bir canlı taşıdığımın ilk kez bu kadar hissederek farkına vardım.

"...bizim için yapacaktı. Daha mühimi bunu ondan ben istememiştim. Sorgulamamıştı, şart koşmamış ve karşılık aramamıştı. Sadece yapacaktı. Dudaklarım aralanırken, kendimi hayretler içerisinde bırakarak, ilk kez ona teşekkür etmek istedim."

*Beni instagramdan takip edebilirsiniz. DURUMAVİİ_*
Bir sonraki görüşmek üzere.

21. BÖLÜM: "Kırık Geceden Kaçış"

Selam.

Size çok özel bölüm getirdim. Bu bölüm beklediğiniz bir şeylerin anahtarı oldu.

Oy ve yorum bırakmayı unutmayın olur mu?

Evanescence~ Bring Me To

Keyifle okuyun.

Siz hiç kurbanına iyilik eden bir cellat gördünüz mü?

Ben gördüm.

Nefesi mevt kokan safir gözlü celladım benim için küçük bir iyiliğe hazırlanıyordu.

Tezgahta ağır ağır gezinen ruhsuz bakışlarına bakışlarımla dokundum. Kafasında tartıp biçerken aceleden uzaktı. İncelediği malzemelerin fikir edinmesi konusunda benden daha fazla yardımı olacağı kesindi ve bu şirin! detayı henüz bilmiyordu. Ada tezgah ile sandalye arasındaki mütevazı boşluğu bedeniyle doldurduktan sonra oturmak yerine sandalyeyi ayağıyla geriye kaydırdı ve kendisi için genişce bir yer açtı. Malzemeleri hızlıca üç ayrı bölüme ayırdı. Ne yaptığını biliyordu. Benim aksime mutfaktan iyi anlıyordu. Elleri mahirdi.

Hareketsiz kaldığında konuşma sırasının bende olduğunu anlamıştım ancak bu kez istediği cevabı veremeyecek olmam kasti değildi.

“Bilmiyorum.”

Sol kaşı gerildi. “Ne?”

“Bilmiyorum.” dedim yeniden. “Nasıl yapıldığı hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Canının çektiği şeyi daha önce hiç yapmadın ve nasıl yapıldığı hakkında fikrin olmadığını söylüyorsun, doğru mu anlıyorum?”

Bakışlarımı yüzünden aldım ve onun az önce yaptığı gibi malzemelere diktim. “Bir defasında Kimpras lideri bana şöyle söylemişti; Anlaman için kaç kez söylemem gerekiyor?”

Bana attığı ters bakışları görmedim, tümüyle hissettim. “Zırvalayacağına düşünmeye başlasan iyi edersin. Nasıl göründüğünü bilmediğim bir şeyi yapmam için buna ihtiyacın olacak.”

Onı zıvanadan çıkaracak bir cümle daha kurmadım. Bunu kabul etmek hoşuma gitmiyordu ama haklıydı. Ben en azından nasıl göründüğünü, tadını ve hangi malzemenin nerede kullanıldığını aşağı yukarı biliyordum. O ise söylediği gibi yapacağı şeyin görüntüsünden bile bihaberdi.

İşaret parmağım una benzeyen beyaz tozu göstermek üzere havalandı. “Onu suyla karıştırıp kıvamlı bir hamur elde etmen gerekiyor. Sonra da açacaksın.”

Kaşı bu kez havalandı. “Açacağım?”

Başımı salladım. “Yapmak isteyen sendin.”

Sıkıntıyla soludu. “Devam et.”

“Sanırım hamurun ince olması gerekiyor ve yine sanırım çok fazla kat olması gerekiyor.”

Avuçlarını tezgahın üzerinde açtı ve malzemelere çok daha dikkatli baktı. “İstediğin şey tam olarak neye benziyor?”

Sorusuyla birlikte baklavanın enfes görüntüsü yeniden gözümün önünde belirdi. Yeniden dudaklarımı yaladım.

“Şunu yapmaya bir son ver.”

Dilimi dudaklarımdan alıp, “Neye?” diye sordum.

Bakmadan kaşıyla dudaklarımı işaret etti. “Şu yaptığını.”

Kastettiği şeyi gayet iyi anlamıştım. “Ne söylemeye çalışıyorsun sen?”

Leğeni alıp sertçe önüne bıraktı. “Aşerdiğin şeyi anlatmanı bekliyorum.”

Leğeni kafasına geçirme istediğimi bastırmaya çalışarak, “Düzgün konuş.” dedim. “Belki hiç konuşmadan yapmayı başarabilirsin.”

Beyaz tozun bulunduğu krem rengi bez torbanın ağzını açtı ve hiç sitem işitmemiş gibi leğene bir miktar boşalttı. Ardından göz kararı biraz da su ile birkaç şey daha ekledi, yapılı elini karışıma daldırdı.

Biran karşımda bildiğim hamur yoğuruyordu.

Kendimi sakinleşirken buldum, oturduğum sandalyeye daha fazla yerleştim. “Şerbetli bir tatlı. Kat kat hamurdan oluşuyor. İçinde bolca ceviz ya da fıstık olması gerekiyor ama sanırım onlar da katlarda bulunuyor. İçi ıslak, dışı ise çıtır çıtır…”

Dudaklarımı yaladım.

Sesli bir nefes verdi.

“Fazlasıyla tatlı….” derken, artık dilim uyuşuyordu. Bedenim düşündükçe titremek için can atıyordu ve ilk kez tanıştığım bu hissi anlamaya çalışmak değil, bir an önce dindirmek istiyordum.

Biran daha hızlı yoğurmaya başladı.

Açtığı ilk yufka methiyeler dizilecek kadar nizami ve inceydi. İkinci, üçüncü ve sonrakiler de öyle… Bir süre sonra oturduğum yer bana batmaya başladı. Ne yapabileceğimi düşünmemin ardından kalktım, tencereye su ve şeker kamışına benzeyen uzun, ince otları koyduktan sonra ısıtıcının üzerine bıraktım. İçine koyacağımız şey cevize ya da fıstığa benzemiyordu. Kum gibi ince ve turuncu renkteydi. Çaktırmadan bir tutam ağzıma götürdüm, fıstıktan ve cevizden çok daha lezzetliydi. Tamamını çukur bir kaba boşaltıp yabancının önüne bıraktığımda, yufka açmayı henüz tamamlıyordu.

“Katları doldurup pişireceğiz, bu kadar.”

Yerime oturdum ama beni anladığından emin değildim. İlk katı dikdörtgen biçimindeki siyah tepsiye yaydı, çekmeceden çukur bir tabak çıkardı. İçine yağ ve adını bilmediğim birkaç sıvı daha döktükten sonra yufkanın tamamını yağladı. Daha sonra bolca iç döktü. Aynı işlemi üst üste defalarca tekrar etti. En son katı kapattı, biçiminin nasıl olması gerektiğini sormadan küçük kareler elde edecek şekilde kesti.

“Mutfakta da kötüsün, değil mi?”

Yaptığı imayı havada yakaladım. Başka hangi alanda kötü olduğumu düşünüyordu? Bir an için gözlerimi kapatıp kaşlarımı kaldırdım. Oyununa gelmeyecektim.

“Mutfak dışında sergileyeceği bir meziyeti olmayan biri mi soruyor bunu?” Kesinlikle saçmalıyordum. Ağır saçmalıyordum.

“Sanırım… var.” Beni ciddiye almadığı öyle belliydi ki… Üzerinde “‘seni umursamıyorum’ yazan bir tişört giyse ancak bu kadar gözüme sokabilirdi. “Eğer meziyetten sayacaksan koca bir bölge yönetiyorum.” Kare dilimlerin arasına bu kez bolca sıvı karışımdan dökerken, kirpiklerinin altından bana anlık bir bakış attı. “İyi silah

kullanırım.Hedefe ikinci kez ateşlediğimi hatırlamıyorum. En iyilerin katıldığı araba yarışında birinciliği henüz kimseye bırakmadım. Ayrıca…" Sesine düşen serserilik algılamayacağım gibi değildi. Ona kendi ellerimle malzeme vermiştim. "İyi olduğum farklı konular da var."

Yüzümü kapıya çevirdim. "Dinlemek istediğimi sanmıyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Tek elinin parmak uçlarında taşıdığı tepsiyle birlikte ada tezgahın etrafında döndü ve mutfak kapısının sol kısmındaki duvara yöneldi. Fırınları da tıpkı soğutucuları gibi ilginç bir şekilde duvarın içindeydi. Duvardan kare bir parça titreyerek yerinden ayrıldı ve yukarı kalktı. Eş zamanlı olarak içerideki sıcak buharın dışarı taşması bir oldu. Tepsiyi fırının orta bölmesine yerleştirdikten sonra duvarın kapanmasını sağladı. Pişmesinin zaman alacağını ortadaydı. Buna rağmen gitmek yerine geri döndü ve tezgahı toparlamaya başladı. Malzemeleri yerlerine koyduktan sonra bulaşıkları yıkadı, kuruladı ve onları da yerlerine yerleştirdi. Ada tezgahın üzerini ıslak yer kalmayacak şekilde kurularken, göz ucuyla ara ara ona bakıyordum. Garip bir şekilde tüm bu sergilediği eylemler üzerinde eğreti durmuyordu. Aksine, her ne yapıyorsa ciddiyetine dahil ediyordu, önemsiyordu.

Birkaç dakika sonra beklemediğim bir şekilde yeniden duvara yöneldi. Duvarın yine titreyerek yerinden ayrıldı, tamamen açıldığı an gözlerime inanamadım. Pişmişti! Sadece birkaç dakika içinde baklavanın üzeri nar gibi kızarmıştı. Tepsiyi aldı ve ada tezgaha bıraktı. Şerbeti dökmeye başladığında, baklava tepsiden kendini atmak istercesine şişti ve şerbeti üzerinde fokudattı. Bu görsel şölen karşısında parmaklarımı avucuma bastırdım. Dudaklarımı bu kez kanatırcasına ısırmak istedim.

Biran ada tezgahın çekmecesini açtı, dik olarak sıralanmış beyaz tabaklardan bir tanesini aldı ve iki dilim baklava koydu. Geri çekilerek, eserini inceleyen bir ressam edasıyla tabağa baktı.

"Fena olmamışa benziyor." Tabağı yavaşça önüme sürerken, "Dayanabilirsen kalanını biraz bekledikten sonra ye. Aradaki farkı anlayacaksın." dedi.

Başım tabağa düşerken, bakışlarım yüzünde kalmaya devam etti. Zor bir andı. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Teşekkür etmem

gerekiyordu. Teşekkür edemezdim. Kaile almazdı. Onun aramızda birimizin teşekkür, diğerimizin rica edeceği bir diyalog yoktu.

“Tamam.”

Tezgahtan bir adım uzaklaştı. “Tamam.”

Çatalı elime aldığım sırada karşımdan ayrıldı. Yavaşça uzaklaşan adımları mutfak kapısına ulaştığında duraksadı. Önümdeki lezzete o kadar odaklanmıştım ki gidip gitmeyeceğini merak etmiyordum. Çatalım baklavaya saplandığı an yükselen çıtırtı sesi beni çığrımdan çıkaran son nokta oldu Çatalı bıraktım, baklavayı iki parmağımla yakalayıp büyük bir ısırık aldım. Şerbeti bileğime doğru akarken, kapanan gözlerim beni lezettin doruklarına ulaştırmıştı. Sıcaktı ama bu haliyle bile içimdeki tutkulu isteği dindirmeye başlamıştı.

“Karşılıksız değildi.”

“Ne?”

“Duydun,” dedi umursamazca. “Karşılıksız yapmadım. Perla’ya yaptığın iyiliğin karşılığını tutuyorsun şu an parmaklarının arasında.”

Şaşırmadım. Bekliyordum. Biran tam olarak böyle biriydi. Tüm bu nedenlerin harmanlanmasının sonucu olarak ondan nefret etmiyor muydum zaten?

“Ben karşılıksız yapmıştım.” diye attım ağzımdan. Kesinlikle plansızdı.

Çıkmadan önce o sinir bozucu gülümsemesini dudaklarına oturtmayı ihmal etmedi. “Biliyorum, Gece Kraliçesi.”

Gidişiyle birlikte sinirden bir tabak daha baklava yedim. Belki… İkinci tabak sinirden değildi ama dördüncüsü tam olarak öyleydi. Beşinci tabağı alıp kaldığım odaya doğru yürürken, bu evde artık rutin olarak gerçekleştirdiğim detay aklıma geldi; koridorda durup toplantı masasında konuşulanlara kulak misafiri olmak. Parmaklarımı yaladıktan sonra yeni dilimden bir ısırık aldım. Sonra da koridorun sonundaki duvarın dibinde kendime yer buldum. Tahmin ettiğim gibi her biri yuvarlak yemek masasının etrafına toplanmış, hummalı bir konuşmaya girişmişlerdi. Perla hariç, o koltukta uzanıyordu. Yabancı kendi sandalyesindeydi. Yani sırtı bana dönüktü.

“Sizce bu tesadüf mü?” diye sordu Mirel. Şaşkın görünüyordu, şaşkın ve öfkeli.

“Ben böyle tesadüfü…”

“Kal orda.” Mestan’ın sözünü kesen yabancıydı.. “Hamile bir kadının yanında küfür etmek istemezsin.”

Mestan’ın ifadesi düştü, anlamak istercesine etrafına baktı. Bense anında anlamıştım. Sırtımı duvardan ayırıp elimde tabağımla içeri girdim ve birine bile bakmadan dış kapıya ardı dönük olan uzun koltuğa oturdum.

Bir ara Mestan’ın “Bu kız çok tehlikeli.” dediğini duydum.

“Yeni mi anladın?” diye sordu Efraim. “Lenoran’a ajan, diye onu gönderseydik şimdi ortada sır mır kalmazdı.” Efraim’in bana döndüğünü hissettiğim an ona baktım. O ise aç bakışlarını elimdeki baklavaya dikmişti. “Laklava dediği şey o muymuş?” Tıpkı benim saatler önce yaptığım gibi kalın dudaklarını yaladı. “Çok lezzetli görünüyor.”

Canımın çekmesine bizzat o sebep olmuştu. Bilerek ya da değil, beni yabancıya tenezzül etmek zorunda bırakan Efraim’di. Büyük ve iştahlı bir ısırık aldım ve lokma henüz ağzımdayken, “Göründüğü gibi… Çok lezzetli.” dedim. “... ve adı laklava değil, baklava.”

Efraim hemen yabancıya baktı. “Abi, bize de var mı?”

“Yuh Efraim!” diye hayret etti Mirel. “Daha yeni bayılana kadar yemek yemedin mi?”

“Yedim,” diye onayladı siyahi genç adam. “Yemek yedim, tatlı değil. Ben tatlı istiyorum.”

Yabancı avucunu masaya sürterken, “Efraim?” dedi iğneleyici bir tonla. “Seninki kaç aylık?”

Mirel kahkahayı basarken, Perla elini ağzına bastırsa da gülümsemesine engel olamadı ve yattığı yerden kıpırdayıp durdu. Efraim’in düşen yüzü onu güldüğüne pişman etmiş olacak ki hemen ayakladı. Temiz ve daha az yorgun görünüyordu.

“Aslında… Benim de canım istedi. Hepimize yetecek kadar var mı?”

Yabancı bir baş hareketiyle beni gösterdi. “Ona sorun, onuncu tabağı değilse kalmıştır.”

Bu kez gülen Efraim’di. Yabancıya ters bir bakış attım. “Komik olduğunu mu sanıyorsun? Ne on tabağı?”

Ciddiyetini bozmadan “Elindekinin en az beşinci tabağın olduğuna kalıbımı basarım.”

Çatalı parmaklarımın arasında sıktım. “Sen beni mi takip ediyorsun!”

“Beşinci yani?”

Ah! Öfkemden faydalanarak beni oyununa getirmeye çalışıyordu ve görünen o ki başarıyordu da!

“Değil,” dedim arkama yaslanarak. “Ayrıca istediğim kadar yerim, senden direktif alacak değilim.”

Sağ koridora girmek üzere olan Perla’ya, “Herkese en fazla ikişer tane getir.” diye buyurdu. “Geriye kalsın. Beş tabak daha yiyecek olan birisi var.”

Sakin ol Rozelin, sakin ol.

Perla elinde tepsiyle geri döndükten sadece bir dakika sonra tabaklar bomboş kalmıştı. Mestan nasıl lezzetli bir şey yediğinden dem vururken, Efraim tabakta kalan şerbeti yalıyordu. Perla hala bir baklava bulunan tabağını Efraim’in önüne bıraktı. “Bana fazla geldi, istersen yiyebilirsin.”

Efraim gözlerini kırpıştırdı. Bir tabaktaki tek baklavaya bir de Perla’ya baktı. Bir şeyler söyleyecek gibi olduysa da vazgeçmesi için yabancıya tek saniye bakması yetmişti.

“Te-teşekkür ederim.”

Perla başını hafifçe salladıktan sonra koltuğa geri döndü ve bu kez doğrularak uzandı. Aynı saniye koridordan duyduklarımı anımsadım.

“Ne tesadüfünden bahsediyordunuz az önce?”

Mirel bakışlarıyla yabancıdan onay aldıktan sonra “Hoşumuza gitmeyen bir şey.” diye cevap verdi. “Temur Alizen ve liderimizin zindandan çıkış tarihi aynı güne denk geliyor.”

İçimdeki kasılmayla birlikte çatalı elimden düşürdüm. Tabağı yanıma bırakırken, o ismi duymanın verdiği ürpertiyle baş etmeye çalışıyordum. “Tesadüf mü gerçekten?”

“Değil.” dedi, net bir tınıyla yabancı.“ Zindana girişini üç büyüklerden aldığı özel izinlerle defalarca erteletti. Çünkü benimle aynı anda dışarıda olmak istiyordu. Hesapladı ve başardı.”

Yabancı haksız değildi.Temur onunla aynı zamanda özgür olmayı özellikle ayarlamıştı ve bunun muhakkak kirli bir nedeni olmalıydı.

“Neden yaptı bunu?”

Kızkardardeşinin kafamdan geçen soruyu dillendirmesiyle gözleri kısıldı. “Çıkar ortaya. Çıkartırım.”

Mestan saatine baktıktan sonra “Vakit geldi.” dedi. “Çıkmamız gerekiyor.”

Hep birlikte ayaklandılar. “Seni biz bırakacağız, değil mi?”

Yabancı beklemediğim bir anda bana baktı. “O da gelecek.”

Ayağa kalktığımda oturan başka kimse kalmamıştı. “Bundan benim haberim var mı?”

“Oldu şimdi.”

İtiraz etmeme fırsat vermeyen Mirel’in sorusu oldu. “İşine karışmak istemem ama evde kalması daha iyi değil mi?”

Yabancı bakışlarını üzerimden ayırmıyordu, bu yeterince rahatsız ediciydi. “O halde siz de evde kalacaksınız. Anlatamadım galiba Mirel, ben dönene kadar onunla yapışık ikiz gibi olacaksınız. Bir an bile yalnız kalmayacak, tek bir an bile.”

Mirel aldığı emri başıyla onayladıktan sonra “Pekala.” dedi. Bana yine hiçbir şey sorulmamıştı. “Seninle vedalaşmadan o lanet yere girmeni istemiyorum.”

“Ben de öyle tahmin etmiştim. Çıkalım.”

Ne ara yaklaştığını bilmediğim Perla tuttuğu siyah, fazlasıyla kalın görünen parkayı bana uzattı. “Hava iyice bozdu. Atlarla gideceğiz. Bunu giy.”

“Sağol.”

Suratında sıcacık bir gülümsemeye yer verdi. “Sen sağol.” Temiz saçlarına dokunup gülümsemesini genişletti. “Bunu kimse yapmazdı. Kendime geldim.”

Başımı iki yana salladım. “Doğru olan buydu.” Kaşlarımı imayla havalandırdım. “Doğrular tektir, Perla.”

Parkayı sırtıma geçirip, dışarı çıktım. Benden önce davranan birileri vardı; yabancı ve Mestan. Atların yanında durmuş, yanan sigaralarının dumanına birkaç kelam sıkıştırıyorlardı. Yaklaştığımda beklediğimin aksine susmadılar. Yabancı atın yularını kendine çekti, kızıl gecenin karanlığında parıldayan beyaz tüylerini sıvazlarken, “Bu görev sende.” diye konuştu. “O ikisi yan yana gelmeyecek.”

Mestan düşünceli bir tavırla soğuk sarı sakallarını sıvazladı. “Nasıl olacak, aynı evde.”

“Nasıl olacağıyla ilgilenmiyorum, olacak. Perla Efraim’e olması gerekenden daha fazla yaklaşmayacak.”

Yaşadığım şokla birlikte alt dudağımı dişledim. Yabancı görünenin aksine kardeşinin duygularından ve Efraim’e yaklaşımından haberdardı. Neden bugüne dek sustuğunu düşündüm. Cevabı onun

kabalığına aykırıydı ancak başka bir seçenek de yoktu; Perla'yı utandırmak istememişti. Öte yandan Efraim ile doğabilecek yakınlıklarına kesinlikle sıcak bakmıyor olacak ki, şimdi Mestan'a böyle bir görev yüklemişti.

"Biran," Mestan dostane tavırla yabancıya yaklaştı. "Bilmelisin Dostum, Efraim kızkardeşinden uzak durmak için her şeyi yapıyor."

Yabancı işaret ve baş parmağının arasında tuttuğu sigarasından son bir nefes çekti. Bu hiç değişmiyordu. O son nefesi çekerken, sigarası daima işaret ve baş parmağının arasında duruyordu. Fark ettiğim bu yeni detay beni diğerleri kadar rahatsız etmedi. Ancak rahatsız etmeyişi fena halde rahatsız etti.

"Anlamadığımı mı sanıyorsun?" Göğsü, üstünde bir taş varmış gibi zorlukla kabardı. "En başından beri biliyorum. Başta sorun yoktu. Perla'nın ona karşı basit bir hayranlık beslediğini düşündüm. Öyle değilmiş." Kurduğu son cümle binlerce memnuniyetsizlik barındırıyordu. "Efraim'i bilerek ondan uzak tutmadım. Gözünün önünde başka kadınlarla olursa uzaklaşır, diye düşündüm. Bu düşüncem de fiyasko çıktı." Parmakları buklelerinin dokunduğu ensesine uzandı. Beni asıl şaşkına çeviren detay Biran'ın tüm bunları biliyor oluşu değildi. Düşünceleri adamıyla açıkça paylaşırken, benim de yanında bulunmamdı. "... ama şimdi daha boktan bir durum seziyorum."

"Nedir?"

Yabancı bakışlarını yaklaşan Efraim ve Perla'ya dikti. "Efraim'in kız kardeşimin karşısında kekelemesi, terlemeye başlaması ve bakışlarını kaçırması gibi…"

Mestan'ın eli ayağına dolaştı. Ağzında bir şeyler geveledi. Sanki bahsi geçen Efraim değil kendisiymişcesine gerildiğini rahatlıkla görebiliyordum. "Lider… Sana öyle gelmiş olma-"

"Umarım öyledir." diye böldü yabancı. Bakışları yanına ulaşan Efraim'den ayrılmamıştı. O kadar sert bakıyordu ki Efraim'in bunu fark etmemesi imkansızdı.

Öyle de oldu. Efraim "Bir sorun mu var?" diye sordu gergin bir sesle.

Yabancı arkasını döndü ve siyah kocaman kara postalını üzengiye yerleştirdi. "Şimdilik yok." İri bedenini atın üzerine sıçrattıktan sonra

başıyla arkasındaki diğer atları işaret etti. “Acele edin, zaman daralıyor.”

Mirel ve Perla, Mirel’in yöneteceği şekilde aynı ata, Mestan ve Efraim ise ayrı atlara bindiler. Bense nerede yolculuk yapacağımı biliyor, ancak bunun isteksizliği ile kılımı kıpırdatamıyorum.

“Beklemen yolculuk yapacağın yeri değiştirmeyecek.”

Başımı kaldırıp, “Sadece sana katlanmak için gerekli sabrı toplamaya çalışıyorum.” dedim.

Yalan değildi.

“Gerisini önümde toplarsın.” Avucuyla önündeki boşluğa dokundu. “Şimdi.”

Hareketlendim. Ayağımı üzengiye koyup kendimi atın üzerine ulaştırırken, ne söyleyeceğimi biliyordum. “Dua et toplayabileyim. Lehine olur.”

Beni ciddiye alıp kızmaması olası bir durumdu ancak anlık gülümsemesini beklemiyordum. Sadece yarım saniye sürmüştü. Açıkça kulağımın dibinde hissetmiştim ancak öyle ihtimal vermiyordum ki, ona dönüp kendi gözlerimle görmek istedim.

Atlar hareketlendi, balçık kıvamındaki zemini nallarıyla döverek bizi orman yoluna çıkardılar. Hava fazlasıyla soğuktu. Hızımız arttıkça yüzüme vuran rüzgar yüzünden önümü görmekte zorlanıyordum. Sonunda kaçınılmaz son gerçekleşti ve başımı parkanın içine gizledim. Şimdi tamamen yabancının himayesi altındaydım. Engebeli patika yolu geride bıraktığımızda, ince ve kıvrak orman yoluna geçmek yerine bir süre daha ağaçların arasından ilerlemeye devam ettiler. Çünkü kızıl yapraklı heybetli ağaçlar rüzgarın hızını önemli ölçüde kesiyordu. Onun dizgini yöneten kollarını her iki yanımda hissederken, kapana kısılmış gibiydim. Bu hisle baş etmeye çalıştığım saniyelerde ağaçları geride bıraktık ve zindanın bulunduğu kurak araziye çıktık. Artık rüzgara ve soğuğa karşı çırılçıplaktık.

Altımızdaki at sert rüzgarın rahatsızlığıyla başını sağa sola oynatmaya başladı. Biran kontrolü kaybetmemek için dizginleri kıvrak bir hareketle ellerine sardı.Aynı anda sırtım göğsüne sertçe yapıştı. Bundan daha kötüsü ise kalçam tamamen onun tarafından sarılmıştı. Ağzımdan hararetli bir nefes çıkarken, suratıma rüzgarı yeme pahasına başımı kaldırdım ve önüme baktım. Henüz zindan görünmüyordu bile!

“Üzgünüm.” diye bağırdı, üzgün olmayan bir sesle. “En az sekiz dakika daha bu şekilde devam edeceğiz.”

Başımı yeniden parkanın yüksek yakasına sakladım. “Geri dönüş yolunda olmayacağın için çok şanslıyım!”

Güldü. Bu kez emin olacağım şekilde güldü. “Olmayacağım için memnun olmayacaksın.”

“Ne demek bu?”

“Dönüş yolunda görürsün.” Sesi rüzgara karışıp dalga dalga çoğalıyor, sonra da hiç bizimle olmamışcasına ansızın geride kalıyordu. Atın taşlık alana ayak basmasıyla karnımın sarsıldığını hissederek inledim. Ellerimden biri istemsizce karnımı sararken, Biran dizgini hızla kendine çekti hızımızı bir anda azalttı. Diğerlerinin yönetimindeki üç at o saniyelerde ilk kez bizi geçmeyi başarmıştı. Taşlık alan boyunca aynı düşük hızda devam ettik. Nihayet başımı gizlediğim yerden çıkarıp uzun nefesler alırken, düşündüm; o yoktu, uzunca bir süre de olmayacaktı. Bu benim için bulunmaz bir fırsattı. Her gününü, her anını değerlendirmeli ve kendimi bu lanet ülkeden kurtarmanın bir yolunu bulmalıydım.

“Aklında ne var?” Sesi karanlığın zarını yırtarak gün yüzün çıkarken, içimde tasvir edemeyeceğim derin bir sıkıntı vardı.

“Ne olmasını isterdin?”

Keyifsizce gülümsedi. Önemsiyormuş gibi gelmiyordu. Birkaç dakika sonra zindana girecekmiş gibi görünmüyordu. “Yoksa isteklerimi önemsiyor musun?”

O gülümsemenin bir eşi şimdi benim dudaklarımdaydı. “İsteklerinin canı cehenne.”

“Senden ne istediğimi biliyorsun?”

“Biliyorum.”

Aramızda dolanan gerginlik ete kemiğe bürünecek kadar yoğundu. Birazdan gözümün önünden silinecekti ve onu uzunca bir süre görmeyecektim. Bu yüzden mutlu olmam gerekiyordu, olmuştum. Ancak içimdeki huzursuzluk o mutluluğa ölesiye düşman kesiliyordu. “Döndüğümde sihirbazla kütüphanesine gideceğiz, gördüğün defter orada.”

“Ya ada?”

“Ne zaman tek seferde anlayacaksın?”

“Ada!” dedim sabırsızca. “O adayı bulmam gerekiyor.”

“Onun için de dönüşümü beklemen gerekecek. Sadece belli sıfatlara sahip olanlara geçiş izni veriliyor.”

Sıkıntıyla soludum. “Seni beklemek istemiyorum.”

Dizgini sola çekti ve atın yönünü değiştirdi. İnsiyatifinde olan sadece bu dizginler değildi, anlamamı istediği de tam olarak buydu. “Beni beklemek zorundasın.”

Kalçamda hissettiğim sıcaklık giderek artarken, bedenimde vuku bulan gevşemeye anlam veremedim. Başımı geriye bırakmak ve dakikalar boyunca gözlerimi kapatmak istiyordum. Geride onun göğsü vardı. Kirpiklerimi birbirine bastırarak bedenime kendine gelmesi konusunda ciddi bir çağrı gönderdim.

“Onlara zorluk çıkarma.” Ne söyleyeceğini biliyordum. “Seninle uğraşamayacak kadar yorgunlar.” Sustu ama henüz bitmemişti. “Hiç yapmadığın bir şey yap ve uslu bir kız ol.”

“Seni dinlemeyeceğim. O yüzden kendini yormaya burada başlama. Güce ihtiyacın olacak.”

Başı sol omzuma yaklaştı, içimdeki huzursuzluk tümüyle sol omzuma toplandı ve bir nabız gibi orada atmaya başladı.

“Senin de ihtiyacın olan bir şey var.”

Daha fazla yaklaştı. Onu tamamıyla bedenimin arkasında hissediyordum. Sıcak, sert ve geçiti olmayan bir duvar gibiydi. Başımın yanında duraksattığı başını eğdi ve gözlerini tek bir noktada kilitledi. Son birkaç dakikadır aldığım o rahat nefeslerin şu saniyelerde esamesi okunmuyordu. O ise ilk defa bu kadar açık ve uzunca karnıma bakıyordu. Hissettiğim duygunun adı öfke ya da rahatsızlık değildi. O karnıma bakarken, yalnızca ürperdiğimi hissediyordum.

“Ne demek istedin?”

Dizginlerle sarılmış ellerini karnıma getirdi. Avuçlarını yukarı çevirdi, açtı. Yan yana duran başlarımız onun avuçlarına düşmüştü. “Acının ilacı ne bir büyü de iksir.” Başını bana çevirdiğinde, yakınlığımız göğsümde siyah bir mum yakmıştı. Ateşi titreyen siyah, kalın gövdeli bir mum… Gözleri bir ok gibi gözlerime saplanırken, aslında bildiğim ancak şiddetle yadsıdığım gerçeği söylemeye hazırlanıyordu.

“Acının narkozu ellerim, Gece Kraliçesi.”

At durdu. Zaman soyundu ve çırılçıplak kaldı. Acım ondan yanaydı; narkozu olan ellerini baş ucundan ayırmak istemiyordu. Benliğim

istediği ise onu külliyen kaybetmekti.

Kraliçelik nişanesi kolyenin tenimin üzerinde ısındığını hissettim. Gözlerim kapanmaya meyletti. Gözümün önünde beliren karmaşa bana yeni görüntüler sunmaya hazırlanıyordu. Hayır. Bu sefer izin vermeyecektim! Bir başkasının tutkuyla isteyeceği bu gücün tesiri altında kalmak beni kendimden uzaklaştırıyordu. O güç bana olanları ya da olacakları sunuyordu ancak yine aynı güç beni buraya ait kılmak istiyordu. Buraya değildim; bu güce ait değildim.

Sıktığım avuçlarımdan destek aldım ve olanca gücümle gözlerimi açık tutmayı başardım. Göz bebeklerim içinde devasa bir yangını saklıyormuşcasına yanıyordu. Yangından sızan dumanlar görüş açımı pusluyordu. Yaşam benim için giderek yavaşladı, yavaşladı; görüntüler, sesler tümüyle devinimsiz sayılabilirdi. Atın üzerinde yol alışımız, önümüzden seyreden diğerleri, nalların savurduğu toz taneleri… Her şey. Her şey ağır çekimde gerçekleşirken, kulaklarımda neyin nesi olduğunu bilmediğim bir uğultu dönmeye başladı. Güç beni istiyordu; teslim olmamaya ant içmişcesine direniyordum.

Karıncalanan parmak uçlarım tutunmamı zorlaştırırken, bedenim yer çekimine kurban gitmek için can atıyordu.

Beni ele geçiremeyen güç alaşağı etmeye çalışıyordu.

“Ne yapıyorsun!”

Onun tarafından yakalanıp göğsüne yaslanana dek kayıp gitmekte olduğumu fark edememiştim. Tutamadığım başım döndü ve boynuyla sınandı. Dudaklarımda boynuna uzanan sakallarını hissediyordum; genzimde sıcak amber kokusunu.

Yaşam hızlandı. Birkaç saniye olması gerektiği gibi seyretti ve yeniden yavaşladı.

Başımı boynundan ayıramıyordum ve bir şeyler oluyordu.

Yaşam hızlandı. Diğerinin kullandıkları at durdu, yönleri bize çevrildi. Her birinin gözünde iflah olmaz bir telaş vardı. Kolye gerdanımı kavuracak kadar ısınmıştı. Onu boynumdan koparıp atmak istedim ancak parmağımı bile oynatamadım.

Yaşam yavaşladı. Mirel’e ait olduğunu bildiğim bağırma sesi kurak araziye dağıldı. Ne söylüyordu?. Duyma yetimi örten kendi nefesimin sesiydi. Nefesimin sesi hacmini binlere katlamış gibiydi. Sonra onun nefesini duyumsadım, hararetliydi. Bir eliyle beni tutarken, diğeri ortadan kayboldu.

Yaşam hızlandı. Yabancı silahını çıkardı. Efraim'in tetikte tuttuğu ok Mirel'in "Bu tarafta!" bağırışıyla yön değiştirdi. Ok fırladı. Mirel atın dizginlerini ters istikamete çevirdi ve bu kez başka bir yönü işaret etti. "Bu tarafta!" Mestan'ın oku fırladı.

"Eğ başını!"

Yabancının emriyle birlikte yaşam yavaşladı. Allak bullaktım. Mirel bağırıyordu, ne söylediğini bilmiyordum. Oklar ardı ardına fırlıyordu, hedefini bilmiyordum. Yabancı beni kollarının arasında saklıyordu, sebebini bilmiyordum.

Yaşam hızlandı. Gördüğüm ilk şey bir okun göğsüme doğru yol aldığıydı. Yabancı yakaladığı dizginlere kuvvetle asıldı ve atını şaha kaldırdı. Ucu bucağı olmayan bir uçurumdan aşağı itildiğimi hissediyordum. Tüm olanları puslu bir camın ardından kuvvetli bir morfinin etkisiyle izliyordum. Tek salise sonra yabancının kollarının arasında savruldum; sağ bacağımı sağ bacağıyla kavrayarak beni yalnızca sağ el bileğimden tuttu ve atın sol yanından baş aşağı sarkıttı.

Nefesim kulaklarımda zonkladı. Nefesim sivri uçlu bir diken gibi bağrıma saplandı.

Göğsümü hedefleyen okun saplanma sesini duydum. Bileğimdeki parmakları gevşedi ancak bu yalnızca bir saniye sürdü. Daha sıkı sardı.

Başım ve yer arasında yalnızca yarım karış varken, yaşam yavaşladı. Bileğimdeki parmaklarına düşen kan damlalarını gördüm, nabzım hızlandı.

"Ağabey!"

"Biran!"

Mirel'in haykıran sesiyle birlikte atından atladı. "Sakın kıpırdama Perla!" Bize doğru koşmaya başlarken Efraim ve Mestan'a direktif verdi. "Koruyun bizi!" Yanımıza ulaştığında hala baş aşağı duruyordum. Bacağının altında ezilen bacağımı hissetmiyordum, midem fena halde bulanıyordu. Öğürmek istiyordum ancak her şey ağır çekimde ilerlerken nefes almak bile güçtü.

"Biran!" Mirel kollarını atın üzerine, göremediğim bir noktaya uzattığı an Biran'ın bedeni saniyeler önce oturduğum noktaya devrildi. Bana dönük yüzünde gözleri yarı kapalıydı Gözleri neden yarı yapalıydı!

"Ulu güçler aşkına!" diye ağladı Mirel. "Çok, çok kötü!"

Mirel ellerini geri çekti, parmak uçlarına bulaşan kanı gördüm. Yaşam hızlandı. Mirel'in bakışları beni bulduğunda, ağlamasına son verdi. Şimdi yüzünde baskın bir öfke vardı.

"Seni lanet olası! Neden kendini korumadın ha? Senin yüzünden oldu! Seni korumak isterken…" Elleri öfkeyle bana uzanırken, gözlerimi sıkıca kapattım.

"Mirel."

Yabancının kırık sesine açtığım gözlerim, onun gözleriyle buluştu. Başının düştüğü yerden bana bakıyordu. Ona tutunduğum yerden ona bakıyordum.

"Al onu." dedi usulca. "Şimdi."

Mirel ıslak yüzünü hızlı hızlı salladı. "Ta-tamam."

Mirel tek dizinin üzerinde eğildi, beni belimden tuttuğunda Biran bileğimdeki tutuşunu gevşetti, bedenim yumuşak bir şekilde yerle buluştu. Biran boşalan eliyle dizginden destek alarak doğruldu. O an gördüm ki omzuna bir ok saplanıp kalmıştı.

Biran… Hedefinde benim olduğum okla yaralanmıştı.

"Hemen buradan gitmeliyiz!" diye bağırdı Efraim. Tetikte tuttuğu okuyla atının üzerinde dönerken, Mestan da "Hemen!" dedi. "Başkaları da olabilir."

Mirel ayağa kalkıp, "Kalk! "diye bağırdı bana. "Kalk ve gidip bir ata bin! Ben Biran'a yardım edeceğim."

Bir elimi çalkalanan mideme götürdüm. Diğeriyle kalkmak için yerden destek aldım. Dizlerimin üzerine kalktığım an yaşam yeniden yavaşladı ve dizime tekme yemişim gibi dengemi kaybederek olduğum yere düştüm.

"Lanet olsun!" Mirel üzengiye koyduğu ayağını geri çekti. Yanıma mı geliyordu? Bunu bile anlayamıyordum. Yaşam yavaşladığında olanlar öyle ağır bir şekilde gerçekleşiyordu ki, nasıl bir şeyin içinde olduğumu anlamam mümkün olamıyordu.

Kolumda bir baskı hissettim. Çekiştiriliyordum. Bunun ne kadar devam ettiğini kestiremedim. Yaşam hızlandı.

"Kalk, diyorum sana! Yaralı olan sen değilsin Biran!"

Gözlerimi açtığım an Biran'ın omzundaki oku çekip çıkardığını gördüm. Kan bir oluk gibi aşağı boşaldığında gözüm karardı. Safra tadı ağzıma hücum etti, öğürdüm ve midemde ne varsa dışarı çıkardım.

“Rozelin!” Mirel bu kez saf bir endişeyle yanıma çöküp yüzüme dökülen saçlarımı kulağımın arkasına aldı. “Ben… Çok özü- Ben… çok korktum.”

Bir kez daha öğürüp bu kez daha fazlasını çıkardıktan sonra onun sesini duydum. “Onu Mestan’ın atına al. Ben kendim kullanacağım.”

Mirel “Olmaz.” dedi şiddetle. “Bu halde kullanamazsın. Çok kanaman var.”

“İkiletme Mirel. Dediğimi yap.”

Her şey yeniden ağrılaşmadan beni kaldırmaya çalışan Mirel’e destek oldum. Yabancı dizginleri yeniden ele geçirmişti. Alnındaki ter damlacıklarını görebiliyordum. İyi değildi. Mirel Mestan’ın atına binmeme yardımcı olduktan sonra kendi atına bindi. Efraim öndeydi. Yabancı ise tüm ısrarlara rağmen arkada kalarak bizi ortasında tuttu. Çok geçmeden ormanlık alana girdik. Burası tanıdık değildi, Kimpras ormanına benzemiyordu. Geri dönüş yolunu kullanmamıştık ve bunun sebebi açıktı; güvenli değildi. Bir süredir kendimdeydim. En azından görüş açım için her şey normal seyrediyordu. Öte yandan nasıl böyle bir saldırıya uğradığımızı anlayamıyordum. Biran önlem almadan kardeşini yanına alıp yola çıkacak bir adam değildi. Hesapta olmayan bir şeyler vardı.

“Temur yapmış olamaz.” dedi arkamdaki Mestan, düşüncelerimi okurcasına. “O içeride. Bu gece zindana gideceğimizi kimse bilmiyordu.

Hava yavaş yavaş aymaya başlamıştı ancak önümüzü güçlükle görüyorduk. Bazı alçak ağaçların altından geçerken eğiliyorduk. Zemin çamurdu. Havada ise patlamak üzere olan yağmur bulutları vardı.

“Kimse bilmiyordu,” diye yineledi Mirel. “Zaten bu saldırı da lider için değildi.” Tüm gözleri üzerimde hissettim.

“Rozelin içindi.”

Kanımın damarlarımda donmasına sebep olan o gerçeği Efraim söylemişti. “Saldırıyı gerçekleştiren şahıs tek kişiydi. Onu gördüm.”

“Kimdi? tanıyor muyuz?” diye sordu Perla. “Böyle bir şeye nasıl cüret edebilir!”

“Bilmiyorum.” Efraim’in gözleri saatlerdir bir nişancı edasıyla etrafında dolaşıyordu. Karşımıza şimdi biri çıksa okunu yayında gerip

onun canını alması iki saniyeyi bulmazdı. “Tahmin edebileceğiniz gibi sıradan biri değil. Zindan arazisine vasıfsızlar giremiyor.”

“Asillerden biri.”

Mestan, Mirel’in görüşünün önüne bir yenisini ekledi. “Ya da asillerden birinin köpeği.”

“Sen ne diyorsun ağabey?”

Perla’nın sorusu havada kaldı. “Ağabey?”

Tüm bakışların geriye çevrilmesi ile Biran’ın bir kum torbası gibi yere çakılması bir oldu.

Kızlar acıyla bağırdı. Erkekler atlarından atlayıp liderlerine koştu. Bense öylece durmuş, saatler önce kaybetmek istediğim adamın tükenişini izliyordum.

“Yaşıyor! Yaşıyor!” Efraim elini liderinin nabzından çekerken, her biri titrek ve derin bir nefes aldılar

Onu atına yüzü koyun bindirdiler. Hiç kıpırdamıyordu. Efraim liderinin atını kendi atına bağlarken, Perla’nın iç çekişleri ormanda yankılanıyordu. Kimse konuşmadı. Artık nereye gittiğimizi merak etmiyordum. Biraz sonra daha önce bir kez geldiğim orman kulübesine ulaştık. İçeride son hatırladığım gibi hiçbir eşya yoktu. Biran’ı tahta zemine yatırdılar. Mestan liderinin kazağını sıyırdığında, omzundaki koca delik ortaya çıktı. Efraim, fenalaşan Perla’yı dışarı çıkarırken, Mestan sıkıntıyla yüzünü sıvazladı.

“Çok derin. Bir şifacı gerekiyor, çok derin!”

Mirel yutkundu. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Titreyen parmaklarıyla turuncu tutamlarını kulağının arkasına yerleştirirken, dizlerinin üzerine, Biran’ın yanına çöktü.

Hiç kıpırdamıyordu. Hiç kıpırdamıyordu. Bu beni memnun etmemişti ve hiç kıpırdamayışı zihnimde ardı ardına yankı buluyordu.

“Şifacı çok uzakta.” diye fısıldadı. Sesi parçalara ayrılmış gibiydi. “Mestan, çok geç olabi-”

“Elimizi çabuk tutacağız!” Mestan önce kabanını sonra da kazağını çıkardı. Kazağını Biran’ın yaralı omzuna sıkıca sardıktan sonra kabanını giydi ve kararlılıkla ayağa kalktı. “Sen benimle gel. Efraim burada Rozelin ve Perla ile kalsın. Gidip şifacıyı getirelim.”

Mirel hemen toparlandı. Ayağa kalkıp ıslak yüzünü silerken, kaya gibi sağlam duruyordu. Çıkmadan önce Mirel ilk kez bana yalvaran gözlerle baktı. Anladım ki, Biran onların sadece liderleri değildi.

“Lütfen,” dedi, güçlü görüntüsüne tezat cılız bir sesle. “Lütfen yanından ayrılma. Gözünü ondan ayırma. O… Seni korumak için bu hale geldi.”

Sırtım duvara dayanırken, başımı sallamaya çalıştım. Tek söz çıkmadı dudaklarımdan. Gittiler. Kapı aralığından Efraim’in göğsünde ağlayan Perla’yı gördüm. Bir süre onları izledim. Sonra duvarları. Sonra tavanı. Zemini ve kapıyı. İzlenebilecek her şeyi izledim, bir tek ona bakamadım. Efraim sırtında yay ve oklarında bulunduğu sadakla dışarıda gözcülük ediyordu. Perla sıkça içeri girip ağabeyini kontrol ediyordu ama her seferinde daha büyük bir ağlama krizine kapılarak kendini dışarı atıyordu. Dizlerim artık beni taşıyamayacak duruma geldiğinde, çöktüm.

Ellerimi yüzüme kapattım. Ancak parmaklarımın aralığından ona bakabildim. Bronz gövdesi kan içindeydi. Tozlu zemine yayılan buklelerinden kimisi teriyle ıslanmıştı. Kanı çekilmiş yüzüne ulaştığımda, almaya çalıştığım nefes boğazımda düğümlendi. Dudakları dokunsam ufalanacak kadar kuru görünüyordu.

“Yabancı,” diye fısıldadım, amaçsızca. “Biran…”

Kirpikleri kıpırdadı. Kirpikleri kıpırdadı!

Dizlerimi yanına sürüklerken doğru gördüğüme emin değildim. “Avuçlarımı tozlu tahtaya gömdüm. Ona doğru eğildim. Yüzüme vuran nefesi onun gücüne yakışmayacak kadar cılızdı.

“Böyle olmasın.” Ruhumdaki kıpırdanışa içimdeki eşlik etti. Bebek, şimdi hiç olmadığı kadar hareketliydi. Parmaklarım tereddütle karnıma ulaşırken, “Senin için yaptı,” dedim. Onunla ilk kez konuşuyordum, onu ilk kez bu denli kabul ediyordum. “Sen de hissettin, değil mi?” Avucumun altında döndüğünü hissettim. İçim onunla genişliyordu. “O seni korudu, bizi korudu.” Gözümden akan bir damla yaş çeneme uzanırken, yabancının kirpikleri bir kez daha kıpırdandı.

Kirpiklerine dokundum. “Böyle değil, burada değil.” İçimi çekerken, azrailin onun ruhundan uzak durması için Tanrı’ya cılız dualar gönderiyordum. “Git düşmanınla dövüşürken öl! Hırsın yüzünden öl! Acımasızlığın yüzünden öl! “ Parmağım kirpikleri boyunca kayıp gitti. “Burada değil… Benim dizimin dibinde değil. Biran, şimdi kal.”

Gücümün son kardeşini ona bıraktığın son kelimemde yitirdim. Kal. Ben, Rozelin Demir, azrailimden benimle kalmasını istemiştim.

Bedenimi yanına devirirken, yüzüm ona dönüktü. Cenin pozisyonu aldım. Ellerim sert zeminin rahatsız ettiği başımın altına girmek istiyordu ama onları karnıma götürdüm.

Kabullenmek zorundaydım; taşıdığım bebek benim kadar masumdu. Kabul etmek ve benimle olduğu müddetçe onu korumak zorundaydım. Başka türlüsü benim karakterimde bir insan için mümkün değildi.

Kapanan gözlerim yeni bir damla yaş doğururken, önce derin bir uykuya, ardından da uykunun ardından hissettiğim hareketliliğe sürükledim. Konuşma, inleme ve gözyaşı… Hepsini duymuş ancak bitap düşen bedenim yüzünden bir tekine bile tepki verememiştim.

Hissettiğim bir şey vardı; eski ve tozlu tahtanın üzerinde yatıyordum ancak uykumun geri kalanında daha huzurluydum.

Yeni günün kızıl güneşi kulübenin tahta aralıklarından yüzüme vurduğunda, ellerimle yüzümü kapattım. Işıktan kurtulmak için diğer yanıma dönmek istedim ancak tutulan bedenim buna izin vermedi Aynı anda nerede olduğumu anımsadım. Nerede olduğumu ve son olarak ne yaşadığımı…

Açılan uykulu gözlerimin her şeyle karşılaşmasını bekleyebilirdim. Fakat onun beni izleyen safir mavileriyle buluşmak son ihtimal bile değildi.

Gözleriyle yüzleşirken, nefes almak daha sonra aklıma geldi. Ardarda birkaç kez öksürünce, kuru dudaklarında alaycı bir tebessüm belirdi, saniyelikti hep olduğu gibi. Sonradan fark ettiğim başka bir detay daha vardı; temizlenmiş ve tedavi edilmişti. Omzundaki bandaj tertemizdi ancak hemen arkasında kanlı bir bandaj yığını duruyordu. Elimi bulanan mideme götürdüm.

"Yüzüme kusmak için iyi bir zamanlama değil. Ne dersin?"

"Özelikle senin yüzünde bence her zaman uygun." dedim yüzümde herhangi bir ifadeye yer vermeden.

O sırada Mirel bir hışımla içeri girdi. "Sen kafayı mı yedin! Ölümün eşiğinden aldık seni, farkında mısın? Şu halde zindana girmekte neden bu kadar ısrarcıdır?"

Yabancı sağlam kolunu diğerini sarıp pazularının şişmesine eş zamanlı olarak gözlerini kapattı. "Bir gün kaybettim, Mirel. Bu ne demek, biliyor musun? Temur iti benden bir gün önce özgür kalacak, demek. Sence fazladan bir güne izinverir miyim?"

Mirel yeni bir itirazda bulunacaktı ki, Biran gözlerini açtı. "Şimdi dışarı çık ve atı hazırla. Bir dakika sonra ordayım." Mirel her ne söyleyecekse yuttu ve dışarı çıktı.

Şimdi en az benim kadar sağlam küfürler ettiğinden emindim.

Doğruldum, hemen ardımdan o da aynı şeyi yaptı. Bu kez birbirimize bakmıyorduk. Sesini çıkarmasa da canının yandığını biliyordum. Her insanın yanardı.

"Taşkınlık yapanın cezasını uzatıyorlar mı?"

"Şansına küs."

"Ona seninle tanıştığım gün küstüm zaten."

Bana baktı; soğuk, sessiz ve neredeyse kederli.

"Yirmi beş gün," dedi. Bunlar son sözleriydi.

Hevesle yineledim. "Yirmi beş gün."

"Yirmi beş gün sonra seni yeniden koruyacağım. O vakte kadar seni Efraim'e emanet etmiyorum. Seni Mestan''a ya da adamlara emanet etmiyorum." Aramızdaki kimsesiz mesafeye bir soluk bıraktı. "... o vakte kadar seni sana emanet ediyorum, Rozelin."

Sözlerinin içimde dokunduğu bir yer vardı. Üzerini gözümü bu ülkede yeni bir güne uyanmanın öfkesiyle örttüm. " Ne derler bilirsin, bozuk saat bile günde iki kez doğruyu gösterir."

"Senin de koruman gereken biri var." Ne olduğunu anlamadan avucunu karnımda hissettim. Tüm bedenim kaskatı kesilirken, bebek avucuna minik bir tekme bıraktı. "Onu gözünden sakın, tıpkı benim…" Sustu, yüzünden tonlarca acı döküldü.

Kalktı ve gitti. Ayaklarımın dibinde mazisinin onulmaz acısını bırakarak...

Aşağıya tamamlanan His serimizin güzelliğini bırakarak görüşmek üzere, diyorum.

Bana istediğiniz zaman instagram ulaşabilirsiniz/ DuruMavii_

22. BÖLÜM: "Zamanın Pençesi"

Selam.

Oy ve yorum bırakmayı unutmayın olur mu?

Lindsey Stirling~ Crystallize
Keyifle okuyun.

Yirmi ikinci gün.

Kızıl bölge liderinin zindanla buluşmasının üzerinden eksiksiz yirmi iki gün geçmişti.

Kimpras ormanı, inzivaya çekilip sahibine kavuşmayı bekleyen uysal bir hayvan kadar sessizdi.

Eve son dönüşümden bu yana tek bir şimşek bile çakmamıştı. Göğün kızıl göğsünü süsleyen bulutlar zarif yağmurlarını yeryüzüne boca ederken, damlacıklar sesini çıkarmamaya yemin etmiş gibiydi.

Evden çıkmadan, gerekmedikçe kimseyle konuşmadan, kendi halinde bir ot gibi yaşayıp gittiğim on dokuzuncu gün de Alzer'den bir haber yoktu. Evin üzerinde gizleme büyüsü yoktu. Bunu eğitim odasında öğrenmiştim; liderler bulunmadıkları hiçbir yerde o büyüyü yapamıyordu. O halde Alzer neden hala karşıma çıkmamıştı? Zihnim birbirine savaş açan binbir ihtimal doğuruyordu; bunun için yeterince vakti vardı. Vazgeçmiş olabileceğini düşünmüştüm, kimse birkaç kez gördüğü biri için başını belaya sokmak istemezdi. Hiç kimse… Hayır, bana gerçekten yardım etmek istediğini gözlerinde görmüştüm. Belki de tehdit edilmişti. Belki de…

Başımı iki yana sallayarak etrafımı çevreleyen düşünceleri savuşturmaya çalıştım. Aynı anda karnıma takılan bakışlarım beni bir başka çıkmazın kapı önüne bıraktı. Bebek son günlerde biraz daha büyümüştü. Altı aylık hamile bir kadının görüntüsüne kavuşmak üzereydim. Çoğu zaman bedenimin bana ait olmadığını hissediyordum. Saçma ve ürkütücüydü. Mucizeviydi. Ellerim her karnıma gittiğinde,

göğsüme binlerce ateş topu yuvarlanıyordu. Bir süredir onunla konuşuyordum.Bu konuşma bir anne şefkati taşımıyordu, yalnızca ona korkmamasını söyleyebiliyordum.

Ondan korkuyordum. Benden korkmasını istemiyordum. Bu garip, tehlikeli ve buruk bir döngüydü.

“Güvendesin.” diye fısıldadım, gözlerim boşlukla buluşurken “Sana zarar gelmeyecek.” Bunu söyleyenin bir an için ben olmadığımı düşündüm. Bana tıpatıp benzeyen hamile bir kadın bebeğiyle konuşuyordu ve ben buzlu bir camın ardından onları izliyordum. Hissettiğim tam olarak buydu.

“Hissediyorsun, değil mi?” Avucum her defasında karnımın aynı noktasında sabit duruyordu ve her nasılsa bebek tam da o noktaya baskı uygulamayı başarıyordu. “Nasıl hissetmeyeceksin?” Burukça gülümsedim. “Sana hiç rahat vermedim. İçeride başın dönmüş olmalı.” Yaptığım zevzekliğin farkına vararak elimi hemen karnımdan ayırdım. Yalnızlıktan kafayı yemek üzereydim. Daha dün sabah aynadaki aksimle tartışırken bulmuştum kendimi. O kaçmamı söylemişti, bense Alzer’i biraz daha beklemem gerektiğinin… “Neyse. Sanırım bir süre daha birbirimize katlanacağız, ufaklık.”

Ayağa kalktığım sırada kapı tıklatıldı. Verdiğim cevap son on dokuz gündür verdiklerimden farklı değildi. “Gelme.”

“Merhaba Rozelin.” Perla hafif araladığı kapıdan içeri süzülüp ardından kapattı. “Afedersin seni rahatsız ediyorum ama ben soracaktım ki…”

“Hayır.” diye yanıtladım işini kolaylaştırarak. “Bu akşam da yemeği sizinle yemeyeceğim.”

“Ama Efraim senin için özel bir yemek yaptı. Ülkemize özgü bir lezzet, eminim seve-”

“Sence şu an düşündüğüm şey bu mu?”

Çıkışım suratının düşmesine sebep olmuştu. Başını önünde birleştirdiği ellerine indirdi. “Haftalardır odadasın. Hiç olmazsa bu akşam için çık. Yalnız kalmak sana sandığın kadar iyi gelmeyecek.”

“Bana iyi gelecek tek bir şey var.” Bunu kendime her gün onlarca kez söylüyordum. “Buradan kurtulmak. Evime geri dönmek.”

Birkaç adım yaklaştı. Üzerinde beyaz, diz hizasında biten bir elbise vardı. Koyu renk saçlarını ense kökünde sabitleyen tokasından kurtulan birkaç tutam gözlerinin önüne dökülüyordu. “Haklısın. Ben

sadece…” Her ne söyleyecekse vazgeçerek bakışlarını benden aldı. “Yemeğini odana getiririm.”

Kapı koluna uzandığı an “Perla,” diye seslendim. “Kızgınlığım sana değil. Kızgınlığım alıkonulmama sebep olan herkese. Biliyorum, en başından beri benim iyiliğimi istedin ama burada ağabeyinin dönmesini bekleyerek iyi olmayacağım.”

Günler sonra kurduğum en uzun cümle gözlerinin parlamasına sebep oldu. Derhal kulpu bırakıp yanıma gelirken, “Üzgünüm.” dedi. “İsteğin dışında burada olduğun için çok üzgünüm. Rozelin, sana söyledim; yalnızca aydınlık bölge liderine gönderilmemen için yalan söyledim. İnandığım her şey üstüne yemin ederim ki doğrusu bu.”

Çaresiz bakışlarımı yuvarlak camlardan birinden dışarı uzattım. “Aynı şeyleri konuşmanın bir anlamı yok Perla. Olan oldu. Söylesene Alzer’den hiç haber aldın mı?”

“Aa… Hayır. Bunu neden sordun?”

“Bir sebebi yok.”

Bir şeyler sezdiğini anladım. Bunun benim için bir sakıncası yoktu. Sonuç olarak Alzer ile ilk kez onun vesilesiyle bir araya gelmiştim. Güncel düşüncelerini öğrenmem her açıdan işime gelirdi.

“Eğer yardımı dokunacak bir bilgi getirirse bunu senden gizleyeceğimi düşünmüyorsun değil mi?”

Kaşlarımı kaldırdım ve sorusuna soruyla karşılık verdim. “Ya kendi gelirse?”

Bakışları merakla yüzümde dolaştı. Anlamak istiyordu. “Ne demek bu?”

“Yeterince açık değil mi? Daha önce Alzer’i buraya çağırdın ve benimle tanıştırdın. Bana yardım etmesi için…”

Suratına yerleşen mahcubiyetin sebebi hiç kuşkusuz ağabeyiydi. “Evet, bunu yaptım ama tekrarı olmayacak Rozelin. Ağabeyim burada değil, arkasından bir kez daha iş çevirmek istemiyorum. Ayrıca… Bu zaten mümkün değil. Ağabeyim ormana girişi yasakladı. O geri dönene kadar bırak bu eve, Kimpras ormanına bile kimse adımını atamaz.”

Şaşırmadım. Kızıl bölge liderinden beklenen bir hareketti. Yine de Alzer’in bir yolunu bulacağını düşünmüştüm. Şimdi önümde iki seçenek vardı; Alzer ya o yolu bulamamıştı ya da bulmayı hiç denememişti.

Öte yandan Perla'nın bana yardım etmeyeceğini ortadaydı. Yardıma ihtiyacım vardı ve bunun için hiç istemediğim yollara başvurmak zorundaydım.

"Daha önce çevirmemişsin gibi konuşuyorsun." diyerek o yola ilk adımımı attım. Perla'nın beyaz yüzü anında kızardı.

"Nasıl böyle söylersin? Senin için yaptım."

"Benden bahseden kim?" Gözleri aklına gelen ihtimalle açıldı. O ihtimali gerçekleştirmek için acele etmedim. "Yanlış anlama, seni yargılamıyorum. Sadece… Bazen bir şeyleri gizli tutmak zorunda kalırız. Tıpkı Efraim'e yakınlaşmaya çalışman gibi…"

Kapıyı kendi elleriyle kapatmış olmasına rağmen telaşlı bakışlarıyla kontrol etti. "Bunu da nerden çıkarıyorsun! Yok öyle bir şey."

Keyıfsizce gülümedim. "Bana yalan söylerken mahkemedeki kadar iyi olduğunu söyleyemeyeceğim."

Başını önüne eğdi, yaptığım konuşmayla gurur duymuyordum. Diğer yandan yabancı her şeyin farkındaydı. Yalnızca bunu Perla bilmiyordu. Durumu lehime çevirmekten başka şansım da çarem de yoktu.

"Sizi gördüm." dedim net bir sesle. "Birçok kez."

Avuçlarını birbirine kavuşturup, "Lütfen." dedi. "Yanlış anlamışsın, bu yanlış anlaşılmadan kimseye bahsetmeni istemiyorum. Sen böyle bir kız değilsin Rozelin."

Ona doğru birkaç adım attım ve aramızdaki mesafeyi tümüyle örttüm. Bakışlarıma yerleşen lakayt ifadenin sorumlusu ben değildim. "Burada ne öğrendim biliyor musun? Karakterime sırtımı yaslamamam gerektiğini… Çıkarlar uğruna kimsenin kimseyi gözünün görmeyeceğini…Anladım. Buradayım ve buranın kurallarına ayak uyduruyorum."

Dolan gözleriyle gözlerime bakarken, uğradığı hayal kırıklığının altında eziliyordum. "Ne istiyorsun?"

Düşünmedim. "Alzer'i bul ve onunla konuşmamı sağla."

"Bunun için benim yapabileceğim bir şey yok, kimsenin yok. Liderin kesin emri; ormana giriş yasak."

"Ya çıkış?" dediğimde duraksadı. Bu duraksama istediğim cevaptı. "Mestan, Efraim, Mirel, sen? Sizler de mi girip çıkamıyorsunuz?"

"Sadece gerektiğinde… Aklından ne geçiyor? Bu iznin sadece bize özel olduğunu anlayacak kadar akıllısın. Ayrıca… Dönüşümlü olarak çıkıyoruz. Her kim çıkarsa çıksın erkeklerden biri muhakkak evde

kalıyor. Mestan ve Efraim, ikisi de canavar gibidir. Benden onları ayakta uyutmamı mı isteyeceksin?”

Samimi bir ses tonuyla, “İstersen yaparsın.” dedim. “Gerçekten istersen yapabileceğini ikimiz de biliyoruz.”

Başını iki yana salladı, aynı saniyelerde gözyaşları da nihayet kendini özgür bıraktı. “Beni tehdit ediyorsun. Bunu hak etmiyorum.”

Hak etmiyorsun Perla. Yemin ederim, hak etmiyorsun.

“Ben de hak etmiyorum.” Bakışlarım karnıma düştüğünde, öfkeyi ve çaresizliği bir arada hissettim. “Şu halime bir bak. Baksana… Bana ait olmayan bir bebeği bedenimde taşıyorum. Bunun nasıl hissettirdiği hakkında bir fikrin var mı? Kendini bir kez olsun benim yerime koydun mu?”

“Seni anlamadığımı mı düşünüyorsun?”

“Anladığını göster o halde! Perla, ağabeyin beni bir intikam için burada tutuyor. Başka bir nedeni yok. Hayatta olup olmamanın onun için hiçbir değeri yok.”

Elinin tersiyle yüzünü kurularken attığı bakış, söyleyeceklerinden eminliğinin ön habercisiydi. “Az önce beni tehdit ettiğinde bile bu kadar şaşırmamıştım. O seni korudu. Seni korumak için canından oluyordu. Anlamak zor mu?”

“O beni korudu. Beni korumak için canından oluyordu.” diye yineledim. “Bu doğru, görüyorum. Sen bunu neden yaptığını görüyor musun?”

Sustu. Cevabı telaffuz edemeyeceği kadar ağırdı.

“Peki,” dedi toparlandığı ilk anda. “Alzer’e ulaşacağım. Seni onunla görüştürmek için elimden geleni yapacağım. Eğer başaramazsam… Ağabeyim döndüğünde beni ona ispiyonlayabilirsin.”

Ona, sonsuza dek Saforniko n da hapis kalsam bile bunu yapmayacağımı söylemeyi isterdim.

“Senden haber bekliyorum.” Kapıya ulaşıp kulpu indirdim. “Şimdi akşam yemeğini sizinle yiyebilirim.”

Farklı yemeklerle donatılmış masada bu akşam fazladan bir kişiyi ağırlamın garip sessizliği vardı. Aynı evde yaşıyorduk ama Mirel’i bile en son bir hafta önce koridorda karşılaştığımızda görmüştüm. Keyifleri yerinde sayılmazdı, nedenini anlayabiliyordum. Liderlerini yaralı halde her karışını ezbere bildikleri o karanlık zindana uğurlamak onlara iyi gelmemişti. Bu yüzden beni bu masada görmenin ortamı

fazlasıyla gerdiğine ihtimal vererek, bir an önce yiyip kalkmayı düşündüm.

“Çorba içmek ister misin?” diye sordu Efraim. Toprak tenceredeki çorbayı karıştırdıkça baharat kokulu duman dışarı taşıyordu.

“Ne bulduysan koyduğun o çorbayı içmeyeceğine kalıbımı basarım. Direkt ana yemeğe geç. İyi yaptığın tek yemek o, en azından zehirlenme riski olmaz.”

Efraim ağzına kadar doldurduğu kaseyi ilk olarak Mestan’ın önüne bıraktı. “Bu masada benim yaptığım yemekten zehirlenecek tek kişi sensin, Mestan.”

"Bu bir tehdit mi? Öyle duruyor ha? Ne dersin Mirel?"

Mirel sabırsızca nefeslendi. “Zevzekliği bırakıp kıza yemek vermeye ne dersiniz? Şu an eminim bu akşam da odasında yemediği için pişmanlık duyuyordur.”

Efraim aldığı ikazla elini çabuk tuttu ve doldurduğu ikinci tabağı nazikçe önüme bıraktı. Şaşkındım. Benimle aynı masada olmaktan rahatsızlık duymak şöyle dursun, iyi ağırlamaya çalışıyorlardı.

“Beğenmediysen söyle.” Efraim en son kendi çorbasını aldıktan sonra oturdu. Çekik gözleri kaşığı tutan elimdeydi. “Ana yemeğe erken geçebilirsin.” Biraz düşündü ve sorusunu kendi yanıtlamak üzere kalın, kahve dudaklarını yeniden araladı. “Gerçi beğenmezsen kaseyi kafama geçirme ihtimalin daha yüksek.”

Efraim bunu söylediğinde, masadaki herkes kadar bıyık altından gülümsedim. Çorba fena değildi. Hatta güzel sayılabilirdi. Ancak bu evde içtiğim çorbalar çıtayı zirveye çıkardığı için kıyaslayamazdım.

Çorbadan biraz içtikten sonra teşekkür etmek istedim ama konuştuğumda dudaklarımdan dökülenler daha farklıydı. “Çıkacağı tarihte bir değişiklik var mı?”

“Kimin?” diye sordu Mirel. “Liderin mi?”

Onu zaten biliyordum. Cezası üç gün sonra sona eriyordu.

“Hayır, sorduğum aydınlık bölgenin lideri.”

Gözlerine oturan ikrah ifadesiyle birlikte “O lider bozuntusu liderimizden bir gün evvel çıkacak. Yani iki gün sonra…”

Biran en başından beri bunun olmasını istememişti. Yaralı halde uyandığında bile tek derdi Temur’dan bir gün sonra çıkacak olmaktı. Çünkü herşeyi Temur Alizen ile aynı gün özgür olmak için ayarlamıştı. Saldırı kesinlikle hesapta yoktu.

“Saldırıyı kimin yaptığı belli mi?”

Sorumun karşılığı bu kez Mestan’dan geldi. “Hayır. Yalnızca bir soylunun köpeği olduğunu biliyoruz. Uzun sürmez, çok yakında kim olacağını bulacağız.”

Çorbadan birkaç kaşık daha aldım. Konu benim için kesinlikle kapanmamıştı. “Oradayken saldırının hedefinde olduğumu söylemiştiniz. Hala aynı fikirde misiniz?”

“Bu açıkça ortada.” diye atıldı Perla. “Direk olarak sana saldırıldı. Ağabeyim de bunu daha ilk saniye fark etmiş olmalı.”

“Ama neden… Benim cesedim onların ne işine yarayacak?”

“Böyle söyleme.” Perla o anları yeniden hatırlayarak parmaklarını birbirine kenetledi. “Oldu ve bitti. Şimdi yalnızca emri veren soyluyu bulmaya odaklanmalıyız.”

“Var mı aklınızda biri?”

“Aslında biz de sana bunu soracaktık.”

Mirel, açık mavi gözlerini bir dedektif gibi üzerime dikti. Günlerdir yüzleşmekten kaçtığım o gerçeği şimdi tüm çıplaklığıyla önüme itmişti. Bilebilirdim. Kaçtığım, direndiğim, savaştığım o efsunkar güç bana başımıza gelecekleri göstermek istemişti. Bilebilirdim. Ancak ben bilmemek için elimden geleni yapmıştım. O güç bana ait değildi, bende kök salsın istemiyordum. O güç beni buraya ait kılmak istiyordu. Tanrım, bilebilirdim. Aynı şey bir daha olsa, bir daha bilmemek için canımı dişime takardım.

“Bildiğiniz kadarını biliyorum. Daha fazlasını bilmem için bir sebep yok.”

Bakışları boynumdaki siyah su damlası kolyeye düştüğümde, kurtulmak için verdiğim günler güren savaşı hatırladım. Boyun derimi aşındırana kadar çekiştirmiştim, bir türlü kopmamıştı. Bir gece mutfaktan gizlice aldığım bıçak da kolyeden kurtulmam konusunda yardımcı olmamıştı. Ne yaparsam yapayım kati surette tenimden uzaklaştıramamıştım.

“Emin misin?” Mirel kurnaz bir kadındı. Onu bir yalana inandırmak neredeyse imkansızdı. “Olay esnasında, atın üzerindeyken kendinde gibi görünmüyordun. Biraz düşün. Belki de ne gördüğünü hatırlamıyorsundur.”

Kaşığı elimden bırakıp, başımı tamamıyla kaldırdım. “Yemek için masaya davet edildiğimi sanıyordum, kimse sorgulanacağımdan

bahsetmedi.”

“Sorgulanmıyorsun.” Sesini alçalttı. Gülümsemeye çalışsa da pek başarılı olamadı. Mizacına tersti. “Bu doğru değil. Sadece birbirimize yardım etmeye çalışıyoruz.”

“Üzgünüm, size yardım edebilmeyi isterdim. Sizin aksinize… ”

Kimsenin çıtını bile çıkarmadığı uzun bir sessizlik oluştu. Perla çorba kaselerini topladı. Efraim ana yemekleri servis etti. Yemeğin sonuna kadar tabağımdan başka tek bir noktaya bile bakmamıştım. Keza bir bakışın bile yüzüme değdiğini hissetmemiştim.

Perla servis tabaklarını topladı. Efraim tatlılar servis etti.

İştahım yerindeydi ama bu sevimsiz sessizlik ile daha fazla yüz göz olmak istemiyordum. Masaya koyduğum ellerimden destek alarak ayaklanacağım sırada "Özür dilerim." dedi Mestan.

Ona baktım. Bana bakmıyordu. Çatalını parmaklarının arasında öyle sıkmıştı ki, parmak boğumları bembeyaz olmuştu. Patlamak üzere olduğu halde halen şişirilen bir balon gibi görünüyordu.

"Ne?"

Yutkundu ve tekrar etti. "Özür dilerim. Bu zamana kadar masum olan hiç kimseye dokunmadım, kandırmadım, zor kullanmadım. Liderim emretse yine yaparım. Yine yaparım ama özür dilerim, aleyhine şahitlik ettiğim için."

Efraim çatalını gürültüyle tabağına bıraktı. "Özür dilerim." Dudaklarını uzatarak dışarı tek, sesli bir nefes bıraktı. Rahatlamış görünüyordu. "Seni kandırıp buraya getirdiğim için, aleyhine şahitlik yaptığım için."

Mirel ellerinin masanın üzerine koyarken, uzun süre kaçtıktan sonra teslim olmuş bir suçlu gibi görünüyordu. "Bunu zaten yapmıştım ama tekrarlamakta bir sakınca görmüyorum. Özür dilerim Rozelin, her şey için."

Kalkmak üzereyken kaskatı kesilen bedenimin henüz farkına vararak kendimi yeniden sandalyeye bıraktım. Bunu beklemiyordum. Bunu kesinlikle beklemiyordum! Despot Mirel, burnundan kıl aldırmayan Mestan ve liderine tapan Efraim benden özür dilemişti. Bunu az önce içlerinden gelerek yapmışlardı.

"İşte bizimkiler." Perla gülümsedi. Fazlasıyla gururlu görünüyordu. "Bunun için her birinizi öpmek istiyorum."

Efraim gözlerini öyle açtı ki, çekikliğinden eser kalmadı. "Hepimizi mi?"

Perla utanarak bakışlarını kaçırdığında, onun aksine tek kelime dahi edemeyeceğimi anladım. Az önce gerçekleştirmek üzere olduğum eylemi tamamlayarak ayağa kalktım ve beni kaldığım odaya götürecek koridora doğru yürüdüm.

*****

Saat gece yarısını bir süre önce geçmişti.

An itibariyle liderlerin dönüşüne bir gün daha yaklaşmıştım. Gözlerimi kapattım, içimdeki karanlığa eşlik ettim.

Bir insanın kaç cehennemi olurdu?

Benim tam iki cehennemim vardı; Temur Alizen ve Biran Nuh.

Biri cehennemin zebanisi, diğeri ise ta kendisiydi.

Kuvvetle çakan şimşeğin cama vuran parlak ışığıyla gözlerimi açtım. İrkilerek bir adım geri çekildiğimde, daha fazla bu odada kalmak istemediğimi fark ettim. En azından ortalıkta kimse yokken, herhangi bir köşede düşüncelerimde boğulmaya devam edebilirdim. Odadan çıkan ilk adımım koridoru bulduğunda, önce sağ kısımda kalan mutfak kapısına baktım. Hayır, bir şey yemek istemiyordum. Beni salona götürecek sol kısma dönüp yürüdüm. Saatler önce çeşit çeşit yemekle dolu olan yuvarlak masada şimdi yalnızca üç adet şamdan vardı. Salondaki tek ışık ise masanın üzerindeki siyah sarkıt avizenin kasvetli sarı ışığıydı. Bir süre ayakta dikilmeye devam ederek o ışığı izledim. Sonra dış kaşıya sırtı dönük olan uzun koltuğa oturdum, ayaklarımı topladım ve başımı arkaya yasladım. Evimdeyken, her şey yolunda ve henüz ailemden koparılmamışken, birisi tüm bunların başıma geleceğimi söyleseydi, ona deli gözüyle bakardım. Derhal akıl hastanesine kapatılması gereken acımasız bir ruh hastası olduğunu düşünürdüm. Bir an için bile kendimi o ihtimalin ortasına atmazdım, atamazdım.

Zihnimdeki fısıltılara bana ait olmayan başka fısıltılar eklenince başımı sol koridora çevirdim ve dikkat kesildim. Fısıltılar tam olarak yabancıya ait olan o karanlık koridordan geliyordu. Koltuktan ayrıldım, bu evde çokça kez yaptığım şeyi yeniden gerçekleştirmek üzere koridora ilerledim. Biraz yaklaştığımda, sesin kaynağının liderin spor odası olduğunu idrak ederek duvara sindim ve aralık kapının

yamacında duraksadım. İki fısıltının Efraim ve Perla'ya ait olduğunu belirlediğim an ise nefes alışverişlerim fark edilmeyecek kadar sessizdi.

"Perla, bana hiç zaman tanımıyorsun. Lütfen, biraz düşünmeme izin ver."

"Düşünen yalnızca sen değilsin ki Efraim, ben de düşünüyorum."

"Düşünüyorsun," diye doğruladı Efraim yeni bir fısıltıyla. Tınısı bir çıkmaza saplanıp kalmıştı. "Düşünüyorsun ama bulduğum hiçbir çözüm bize uygun değil."

Biz. Biz, diye bahsettiği ikisi miydi?

"Hayır. Çözümlerim olması gerektiği gibi. Hem de hepsi. Bunu ne zaman kabul edeceksin? Ağabeyimin bilmeye hakkı var, kendi öğrenirse ikimiz için de iyi olmaz."

"Perla!" Efraim bumu öyle bir fısıltı ile söyledi ki, belki bağırsa bu kadar baskın olamazdı. "Ağabeyin öğrendiğinde, bu saatten sonra ikimiz için de iyi olmayacak zaten."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?" diye sordu Perla, sistemle. "Bu bildiğin ön yargı."

"Bak." Sakinleşmek için derin bir nefes aldığında, yapılı göğsü bariz bir şekilde şişip indi. "Masumiyetini seviyorum, biliyorsun. Üzgünüm ama pembe gözlüklerini bu olay karşısında çıkarmalısın. Yoksa canım yanacak ve…"

"Ve?

Efraim'in yutkunduğunu duydum. "... ve senin canın yanarsa, benimki de yanar."

Bir süre hiçbir şey duyamadım. Bu garipti çünkü Efraim, Perla'nın kalbini durdurabilecek kadar güzel bir şey söylemişti. Merakım yenik düşerek başımı kapı aralığına eğdiğimde, gördüklerime inanamadım.

Efraim ve Perla öpüşüyordu!

Üstelik bunu ilk kez yapmadıklarını anlayabileceğim kadar samimi ve ateşlilerdi. Efraim, ellerini omuzlarında, kollarında, sırtında dolaştıran genç kızı kucaklayıp sırtını duvara yasladı. Perla bacaklarını sevdiği adamın beline sararken, Efraim'in dudakları onun dudaklarından usulca ayrıldı ve boynuna doğru tutkulu bir yol aldı.

"Efraim" Perla başını arkaya atarak gözlerini kapattı ve inlercesine fısıldadı. "Efraim…"

Efraim birden geri çekilince Perla düşecek gibi oldu. Kollarını Efraim'in boynuna dolayarak belindeki bacaklarını sıkıştırdı.

"Efraim mi?"

Perla, kızaran dudaklarıyla gülümsedi. "Yoksa yine Efraim ağabey, diye düzeltecek misin?"

Perla'nın elbisesi kalçasına kadar sıyrılmıştı. Efraim'in elleri onun bacaklarında beyaz duvara asılan siyah bir çerçeve gibi görünüyordu. Ellerini biraz yukarı çıkardığında, Perla sesli bir nefes aldı.

"Evet, düzelteceğim." Bakışlarını havaya kaldırıp biraz düşündükten sonra "Sevgilime ne dersin?" diye sordu.

Perla ona baktı, aşk ve hayranlıkla. "Ben… Sana böyle hitap edebileceğimi hiç düşünmemiştim."

"Seni öpeceğimi düşünmüş müydün?"

Perla içini çekti. "Ha-hayır. Sadece…"

Efraim kendini ona bastırdı, Perla'nın yapabileceği tek şey inlemek oldu. Efraim genç kızın çenesini tuttu, kaldırdı. Bakışları birbirine ulaştığında, buradan derhal gitmem gerektiğini biliyordum.

"Nicesine düşünüyorum." diye itiraf etti Efraim. "Nicesini düşlüyorum."

"Neyi bekliyoruz? Ağabeyimin bizden haberdar olmasını mı?"

Efraim'in dudaklarında beliren gülümseme şefkatliydi. "Büyümeni bebeğim, benim için büyümeni bekliyorum."

Perla ellerini onun yüzüne ulaştırdı, dudakları yeniden birbirini bulmak üzereyken, "Bir bilsen," dedi, yavaşça. "Ne kadar uzun zamandır senin için büyüdüğümü bir bilsen…"

Kendimi hızlıca geri çekip sırtımı duvara yasladım. Bunun olduğuna inanamıyordum. Perla'nın gözlerindeki ışığın şiddetini şimdi daha iyi anlıyordum. Dileği ona altın tepside sunulmuştu. Olmaz, dediği olmuştu. Efraim, Pera'yı o kadar kesin bir dille reddediyordu ki, şimdi bu halde olmaları gerçek bir mucizeydi.

Gözlerimi aydınlık yeni bir güne değil, uçsuz bucaksız bir cehenneme açtım. Karnıma saplanan ağrı dudaklarıma acı çığlıklar yuvarlayacak kadar kuvvetliydi. Çarşafı avuçlarken, tırnaklarımın kırıldığını hissedebiliyordum. Belimi yukarı ittim, kaskatı kesilen bacaklarımın parmak uçlarında duruyordum.

"Canım yanıyor!" diye bağırdım. Saç diplerimden süzülen ter damlacıkları şakağıma uğrayarak, rotasız bir yol izledi. Ne kadardır bu halde olduğumu bilmiyordum. Tek bildiğim dayanılmaz bir sancı

çektiğimdi. "Tanrım!" diye bağırdım bu kez, acıdan dolan gözlerimle birlikte. "Tanrım yardım et!"

Kapının açıldığını duydum ancak birbirine bastırdığı kirpiklerimi aralayıp kimin geldiğine bakamadım. Bir el bileğimi tuttu ve çarşafı parmaklarımın arasından kurtarmaya çalıştı.

"Bırak." Bu ses Mestan'a aitti. "Parmakların kan içinde kalmış, bırak."

Mestan'ın parmaklarımı çarşaftan ayırması ve gözlerini açmam eş zamanlıydı. Bakışlarım onun kahve gözleriyle buluştuğu an karnımdan kasıklarıma öyle şiddetli bir ağrı indi ki, sırtımı yataktan kaldırıp boğazım patlarcasına bağırdım. Omuzlarımdan yakalamaya çalıştı ama bu mümkün olmadı. Kıvranıyordum ve her hareketim bana yeni bir acı sunuyordu.

"Efraim!"

Efraim bunu bekliyormuş gibi hızla içeri girdi. Bana bir saniyeden fazla bakamadı. Adımları oradan oraya dolaşırken, elleri açıp "Ne yapacağım?" diye sordu. "Siktir!" Ne yapacağım.

Mestan bana baktı, duraksadı. Güçlü bir adamdı ama gücü beni sabit tutmaya yetmiyordu.

"Geldim!" Perla, elinde şifacının verdiği kutuyla içeri girdi. Telaşlıydı. "Ağabeyimin söylediği yeri ancak hatırladım." Mahcup bakışları tıpkı Efraim'inkiler gibi bana uğrayamıyordu. "Lütfen ne yapmamız gerekiyorsa yapalım, çok acı çekiyor."

"Perla, sen yapacaksın." Mestan'ın ikinci direktifi Efraim'eydi. "Gel buraya, biz onu tutacağız. Perla da karışımı sürecek."

İçimde elinde koca bir balta olan biri vardı. Baltasını oradan oraya savurup duruyordu. Beni kan revan içinde bırakıyordu. Beni acı içinde bırakıyordu. Zalimdi, hiç durmuyordu.

"Bir karışım mı onu şu halinden kurtaracak."

"Efraim! Sorgulamayı bırak, gel buraya!"

Efraim derin bir nefes aldıktan sonra geldi. Ellerini kaldırdı ama nereye koyacağını kestirmedi. "Sol elini tut!" diyen Mestan'ın dediğini yaparak çırpınan elimi kavradı ve yatağa bastırdı. Aynı saniyelerde sağ bileğimi Mestan'ın tutuşumdan kurtararak koluna yapıştırdım ve istemsizce sıktım.

Mestan'ın acıyla inlemesi ve Perla'nın bağırışı bir saniye arayla gerçekleşti.

"Mestan ağabey kolun kanıyor."

Mestan bileğimi yeniden yakaladı. Yastığa bastırırken, kırık tırnaklarımla delik deşik ettiğim kolunu ve taze yaralardan akan kanı gördüm. Nefes nefeseydi. Toplu küt saçlarından kurtulan sarı tutamları kızaran yüzüne dökülüyordu. Verdiği her güçlü nefeste o tutamlar gözümün önünde uçuşuyordu.

"Haydi! Sür artık şunu."

Perla hızla yanıma gelip karnımı açtı. Tenime döktüğü soğuk karışımı yayarken, gözlerinin dehşetle baktığını hemen fark edememiştim. Başımı kaldırmak, karnıma bakmak istedim ama beni sıkı sıkıya yatağa bastıran Efraim ve Mestan buna izin vermedi. Biraz sonra acı azaldı ancak sızı tüm bedenimde hissedebileceğim kadar baskındı. Devinimlerim azalan dek beni yatağa bastırmaya devam ettiler. Bu dakikalarca sürdü. Sona erdiğinde ise en az benim kadar bitik bir durumdaydılar. Ayaklarını sürüyerek odadan çıktıklarında, kararan gözlerimin beni her şeyden uzağa çekmesine minnet ettim.

Berbat bir zonklamayla uyandım, odada yalnızdım. Karanlıktı. Tüm gün uyumuştum ve acı beni uykumda da terk etmemişti. Doğrulmaya çalıştım, yüzyıllar süren bir savaştan çıkmış gibi hissediyordum. Ayaklarımı yere bastırdığında, kapı hafifçe aralandı ve Perla'nın çimen yeşili gözleri karanlıkta parladı.

"Rozelin," Elindeki gaz lambasını içeri uzattı, uyandığıma emin olduktan sonra kendisi de içeri girdi. "Uyanmanı bekliyordum."

Ayağa kalktım. Ölmek isteyecek kadar rahatsız hissediyordum. Bacaklarımın arasındaki zonklama hem çok yabancı hem de ısrarcıydı.

"Işığı karnıma tut."

"Rozelin hayır. Bak,"

"Işığı karnıma tut."

Yaklaştım. Dudaklarını ısırarak gaz lambasını karnıma doğru uzattı. Kazağımı sıyırdığımda, tenimdeki oluşan ikinci kanlı şimşek izi beni korkutamadı. Yaşadıklarımdam daha ağır değildi.

"Berbat görünüyor, değil mi?"

Bakışlarını kaçırdı. "Şimdi daha iyi."

"Ne demek istedin?"

Yutkunduğunu duyumsadım. Gecenin kızıl ışığı ufak, yuvarlak camlarda vururken, gaz lambasının içindeki ateş titriyordu. "İlk gördüğümde patlamak üzereymiş gibi görünüyordu."

Kazağımı indirdim. "Bunu söylemek için mi bekledin uyanmamı?"

Bakışlarını yeniden yüzüme bıraktı. İçi rahat değildi, bunu açıkça görebiliyordum. "Hayır, istediğini yaptığımı söylemek için bekledim."

Kaşlarım sorarcasına kalktı. Hiçbir şeyden emin olamıyordum.

"Alzer." dedi sesimi oldukça azaltarak. "Dışarıda, seni bekliyor."

"Bu doğru mu?"

Kapıyı tamamen açtı. "Gidip kendi gözlerinle gör."

Kapıdan çıktığım an duraksayıp geride bıraktığım Perla'ya baktım. "Efraim ve Mestan?"

"O kadar yorgunlar ki, gün aymadan uyanacaklarını sanmam."

"Tamam."

"Rozelin."

Utanarak ona baktım. Hayatımda ilk kez birine tehditle istediğimi yaptırmıştım. "Söyle."

"Çitin ardından konuşacaksınız. Bahçe kapısının anahtarları Efraim ve Mestan da. İkisi birlikte açmadan bu evden kimse çıkamaz. Anladın mı?"

Korkuyordu ve korkusunda haklıydı. İlk tanıdığı Rozelin'den daha tehlikeli, daha gözü karaydım. "Anladım. Sana sorun çıkarmayacağım."

Başını sallamakla yetindi. Yorgun adımlarla koridoru geçip girişe ulaştım. Perla benim için dış kapıyı açmıştı. Çıplak ayaklarımla verandanın ahşap merdivenlerini indim ve evin sol tarafına döndüm. Alzer onu ilk gördüğüm noktada beni bekliyordu.

"Merhaba."

"Merhaba." Yaklaştım, aramızda yalnızca bir çiftlik mesafe vardı. Kumral saçları gecenin rüzgarında oynaşırken, bakışları karanlıkta seçebildiği kadarıyla üzerimde gezindi, gezindi. Karnımda duraksadığında, ellerimle orayı kapatmak istedim.

"İyi misin?"

"Bok gibiyim."

Kaşlarını çatması, aldığı cevabı yadırgadığı anlamını taşıyordu. Düzeltmek için uğraşmadım. Söyleyecek daha mühim şeylerim vardı. "Bana bir şey söyle. Lütfen. Bana iyi bir şey söyle."

Bir elini siyah parkasının yarısını örttüğü sakallarına götürdü. Diğer eli cebindeydi ve bu görüntü bana tek bir kişiyi hatırlatmıştı.

"Söyleyeceğim."

Kolunun altında evrenler arası yolculuğu anlatan kitabın kopyası vardı. Alzer'i son gördüğümde o kitabı yazan büyücünün torunu Limpyas'a ulaştığını söylemişti. Onun da tıpkı dedesi gibi bir büyücü olduğunu öğrenmiştim.

"Sana ulaşmak için çok uğraştım. Ormana girmeyi bir türlü başaramadım. Lider gücünü konuşturmuş, tahmin edersin. Perla olmasa başaramazdım."

"Tahmin ettim. Bunları konuşmayalım, lütfen. Hiç vakit yok."

Başını salladı. "Limpyas'a yeniden gittim. Onu sana getirmek istedim ama kesinlikle kabul etmedi. Ona gitmemiz gerekiyor Rozelin. Seni görmek konusunda ısrarcı. Büyücünün hayatta kalan tek torunu o, kitabın sırtını tek bilen Limpyas."

Bir an bile düşünmedim. "Beni büyücü Limpyas'a götürmenin bir yolunu biliyor musun?"

Alzer'in bakışları onda hiç görmediğim kadar derinleşti. Alnını çite yasarken, "Biliyorum." dedi. "Biliyorum Rozelin."

"Anlat, dinliyorum. Ne gerekiyorsa yaparım."

Alzer kolunun altındaki kitabı alıp sayfalarını karıştırdı. İstediği sayfayı bulduğunda, bana çevirdi. Cebinden bir çakmak çıkardı ve sayfanın önünde ateşledi. Şimdi gözümün önünde karmaşık bir yer haritası vardı.

"Biz buradayız." İşaret parmağıyla haritanın en solunu gösterdi. "Büyücü ise burada." Şimdi haritanın en sağ ve aşağıda kalan kısmını gösteriyordu. "Oraya gitmemiz günler sürecek ve lider dönene kadar gidip dönmemiz imkansız."

"Ne? Ne yapacağız?"

Neredeyse yarım saniyeye yayılan zorlu bir nefes aldı. Ellerini çitlere yasladığında, bana geri dönüşü olmayan bir kapı açacağını anlamıştım.

"Gideceğiz. Ancak bu gidişin bir geri dönüşü olmayacak." Kendinden emin bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "O büyücü sana yardım etsin ya da etmesin, bundan sonra benimle olacaksın. Bunu kabul eder misin Rozelin."

Kuru rüzgar aralanan dudaklarımdan içeri doluşurken, kelimenin tam anlamıyla köşeye sıkışmıştım. Yol günler sürecekse, Alzer'in dediği gibi geri dönmek için vaktimiz olmayacaktı. Yabancı döndüğünde ise beni onun yanında ayırması söz konusu bile değildi.

"Karar vermen gerekiyor."

Alzer haklıydı. Bir karar vermem gerekiyordu ve bu karar hayatıma yeni bir yön verecekti.

Ya ben çıkışa götürecekti ya da daha fena bir çıkışsızlığın önüne bırakacaktı.

"Sessizliğinin nedeni güven mi?" diye sordu anlayışlı bir sesle. "Eğer öyleyse bunu benimle paylaşabilirsin."

Güven. Bu ülkeye düştüğünden beri anlamını unutacağım kadar uzak kaldığım bir olguydu.

"Kimseye güvenemem." Bakışlarımla af diledim ondan. Bana yardım etmeye çalıştığını biliyordum ancak buraya benden önce düşen o kadın da birine güvenmişti. Şimdi o kadının akibetini kimse bilmiyordu. "Beni yanlış anlamını istemiyorum. Yardım etmekten vazgeçecek olmandan korkuyorum." diye itiraf ettim.

Avuçlarını çitin üzerinde açtı, gülümsedi.

"Bilmiyor olamazsın. Yarın gece Temur Alizen zindandan çıkıyor. O vakte kadar düşün. Kararın ne olursa olsun sana yardım etmekten vazgeçmeyeceğim. Sonunda Kimpras'ı ve bu evi geride bırakıp benimle gelmeye karar verirsen, işte o zaman bir şeyler başarabiliriz. Ben inanıyorum. Umarım Rozelin," diye fısıldadı, sıcak nefesini yüzüme bırakarak. "Umarım sen de inanırsın ve lider Biran geri döndüğünde seni evinde bulamaz."

"Ama… Nasıl olacak? Daha bu bahçeden bile çıkamıyorum."

"Elini ver."

"Ne?"

"Elini getir." Çitin üzerindeki elini gösterdi. "Daha önce sen de benden bunu istememiş miydin?"

Haklıydı. Sebebi bilmese de istediğim tam olarak buydu. Elimi kaldırdım ve çitin üzerinde açtım. Aradaki demir yığınına rağmen sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Benim için bu ormana gitçrmek zordu. Şimdi buradayım." dedi kendinden emin bir sesle. "Yarın gece seni buradan götüreceğim. Bunun için sadece bana evet, demen yeterli."

"Alzer, ben…"

"Git ve uyu." Geri çekildi. Avucumun karşısı bomboş kaldı. "Yarın cevabın ne olursa olsun senden duyacağım."

Kararlıydı. Daha en başından beri kararlı bir adamdı. Tek kelime daha etmedim. Ona bakışlarımla teşekkür ettikten sonra eve geri

döndüm ve yatağa girdim. Bedenimdeki acı tam anlamıyla henüz dinmişti. Çünkü elleri yoktu. Aynı acıyla sınanırken, elleri ilk kez benimle değildi ve söylediği gibi ona muhtaç kalmıştım. Elleri benimle olmadığı için acıdan sürünmüştüm. Bunu düşünmek beynimde şimşekler çaktırdı. Hayır, onun gibi bir adama daha fazla muhtaç kalamazdım. Şansımı kendim yaratmak zorundaydım.

Saatlerce düşündüm. Beynim aralıksız doldurulan bir su topu gibi şişene dek düşündüm. Yüzüme Kimpras'ın aydınlık kızıl ışığı vurduğunda henüz uykuya dalıyorum.

Çıplak ayaklarımı yüzdürdüğüm berrak suyun sesi bir ninni gibi kulağıma çalınırken, uzun zamandır olmadığım kadar temizdim. Saçlarımda tek düğüm bile yoktu. Sarı tutamlarım özenle taranmış ve omzundan aşağı bırakılmıştı. Aşağı baktığımda, suyun dibindeki çakıl taşlarını gördüm. Her biri birer inci tanesi gibi ışıldıyordu. Sanki birisi onları dibe intizamlı bir şekilde dizmişti.

Nereden geldiğini anlayamadığım bir çakıl tanesi suyun yüzeyinde sekerek dibe gömülürken, yüzüme sıçrattığı su damlacıkları beni yalnızca gülümsetti.

"Orada daha oturacak mısın?"

Tanıdık sesiyle gülümseyerek başımı arkaya attım. Ayaklarım suda daha fazla dans etmeye başladı.

"Biraz daha…"

Yaklaştığını duydum. "Sanırım biraz önce de bunu söylemiştin."

Varlığı arkamda duraksadı. Eğildiğinde, iri bedeni arkamda bir dağ varmış gibi hissettirdi. Bu his tanıdıktı.

"Öyle miydi?"

Burnu saçlarımın arasına daldığında, kalp atışlarım üzerine binlerce çakıl taşı atılan nehre dönüştü. "Bu kez itiraz edeceğim." Saçlarımın arasına uzun bir öpücük bırakırken, ayaklarım suyun üzerindeki dansını duraksattı. "Yanıma gelmenizi istiyorum."

Ne söylediğini anlamayacak "Gelmemizi mi?" diye sordum. "Ne diyorsun sen? Burada yalnızca ikimiz varız."

Esmer parmakları çenemi yakaladı, başını omzuma uzattı ve başımı safir mavilerine çevirdi. Amber tütsü kokusu ciğerlerime sızarken, tüm hücrelerim ona kavuşmak için sonu gelmeyecek bir eylem başlamışlardı.

"Neden böyle konuşuyorsun sarışın, onu küstüreceksin?"

"Sarışın mı? Bir garip konuşuyorsun." Eros yayı dudaklarına baktım, onun yaptığı şey de tam olarak buydu; kısık gözlerini dudaklarımda dolaştırmak. "Ayrıca kimi! Kimi küstüreceğim?"

Elini karnımda hissettim. "Bak, işte burada."

Sözlerine anlam vermeyerek başımı aşağı eğdiğimde, kocaman karnımla burun buruna geldim. Ayağımın altındaki su birdenbire çekildi. Nerin, dernek, Lenoran, üç büyükler, ayinler ve hapsedildiğim Kimpras ormanı ve niceleri belleğime birer bomba gibi düşerken, kendimi dehşetle ayağa kalkıp birkaç adım uzaklaştım.

"Uzak dur! Uzak dur benden!"

Benim aksine yavaşça ayağa kalktı. Sol eliyle alnına düşen kalın buklesini arkaya alırken, gözlerinde bir bilinmezliğin emareleri vardı.

"Sarışın, ne diyorsun sen?"

Attığı tek adımla elimi kaldırarak ona uzattım. "Sakın gelme! Sakın yaklaşma!" Bir ona bir de karnıma baktım. Tanrım! Doğmak üzere olan bir bebek taşıyordum!

"Pekala." Durdu. Ellerini ceplerine koydu ve "Neyin var?" diye sordu.

Benimle yine oyun oynuyordu. Lanet herif! Benimle yine oyun oynuyordu.

"Bana bunu yapmana izin vermeyeceğim. Duydun mu? Bana bunu yapamayacaksın?"

Yeni bir adım atmak üzereydi ancak bundan son anda vazgeçti. Sabırsız bir nefes aldıktan sonra gözleri gözlerimi buldu. Garip bir şekilde bakışları durgun bir denize dönüşürken, kasılan çenesinin de gevşediğine şahit oldum.

"Aklın karıştı, bu dönemde olabileceğini söylemişti Dora. Gel, göğsümde uyumak seni hep sakinleştirmiştir."

Ona düşmanca baktım. Ayağımı hırsla yere vururken, "Kes şunu!" diye bağırdım. "Sen kimsin ki senin göğsünde uyuyacağım?"

"Kim miyim?" Mavilerine yayılan kara bulutlar ürkütücüydü. Onu kızdırmayı başarmıştım. "Kendine gel sarışın. Gerçekten unuttun mu?"

"Neyi? Neyi unuttum mu?"

Karanlık sakallarını arasından gülümsedi. Bedenimdeki tüm tüyler onun için ayaklanırken, "Beni." diye fısıldadı. "... Kocanı."

Gözlerimi açtığım an soluksuzluktan boğulmak üzereydim. Korkuyla doğrulup bedenimi yatak başlığına çekerken, önceki acı veren iki uyanışımı mumla arıyordum.

Sadece bir rüya…

Sadece bir rüya…

Tanrım! Bir rüya olamayacak kadar gerçekti.

Dizlerime kendime çektim. Ellerimi yüzüme kapatmak için açtığımda, Kimpras'ın tüm duvarlarını üzerine devirdi.

Ruhum uşsuz bucaksız bir uçurumun eşiğinde alaşağı oldu.

Kanım damarlarımda ters aktı.

Ah… Avucumda bir çakıl taşı vardı.

*****

Saat gece yarısını vurana kadar boşluğa bakmaya devam ettim. Zihnim çıldırmış ihtimalleri doğuruyordu. Dakikaların aktığı saatlerde kendimi gördüğüm şeyin yalnızca bir rüya olduğuna inandırmaya çalıştım. Başaramadım.

İnandırmaya çalıştım. Başaramadım.

Kimseyle konuşmadım.

Dudaklarım tek yudum suyla ıslanmadı.

Bebek birkaç lokma için içimde dönüp dururken, gözümden düşen damlalar kirpiklerimi kırpmadığım içindi.

Vakit geldiğinde, Alzer'i yine aynı yerde buldum. Dediğini yapmıştı; ardına kadar açtığı bahçe kapısının önünde bir atla beni bekliyordu.

Elini uzattı, tuttum. Beni arkasına aldı ve adım adım aylardır hapis olduğum evden uzaklaştırdı.

İçimde bir isim veremeyeceğim anlamsız bir boşlukla Alzer'in peşinden gittim.

Avucumda nerden geldiğini inkar ettiğim bir çakıl tanesiyle Biran Nuh'tan kaçtım.

*İg- Durumavii_*

Yeni bölümde görüşmek üzere...

23. BÖLÜM: "İzsiz Suretler"

Selam.

Sermest~Gelin
(multi)
Oy ve yorum bırakmayı unutmayın olur mu?
Keyifli okuyun.

Peşinden sürüklendiğim zaruri seçimin en kuvvetli olasılığı ölümcüldü.

Seçimler; Safornikon da var olmayı ve Gece Kraliçesi unvanını almayı ben istememiştim.

Bir mucizeyi taşımayı da öyle...

Ancak şimdi, bir atın tepesinden karanlığa doğru ilerlerken, Alzer ile birlikte olmayı bizzat ben seçmiştim. Herkesin üzerimde bir amacı varken, Alzer'in bana karşılıksız yardım ediyor oluşu beni bu yola itmişti. Bir de... Gördüğüm o garip rüya. Avucumda sıktığım çakıl taşına saatler süren yol boyunca ikinci kez bakmamıştım. Oysa buraya geldiğim günden beri gördüğüm basit bir karartının bile anlamı olmuştu; yaşanmıştı ya da yaşanmaya mahkumdu.

Yadsıdığım gerçeğin altında ezilirken kapalı gözlerimin ardına vuran ışıkla kirpiklerimi araladım. Başımın ne ara Alzer'in sırtına yaslandığını bilmiyordum ama ellerim atın tökezlediği bir noktada belini sarmıştı. Tonu giderek açılan kızıl hava bana daha önce görmediğim bir manzara sundu; dört yanımız alabildiğine kızıl kum taneleriyle bezenmiş bir sahraydı. Alzer ata durması için emir verdiğinde, uykunun ağırlaştırdığı başımı sırtından ayırıp çölde başka bir detay yakalamaya çalıştım. Ne var ki, kum taneleri dışında tek bir şey bile görmek mümkün değildi.

"Alzer," Kimpras kışına inat her neredeysek, buradaki hava ılık ve kuruydu. Öyle kuruydu ki, boğazımı ıslatmaya tükürüğümün bile

yetmiyordu. "Yolculuğumuzun günler süreceğini söylemiştin. Neden durduk?"

Alzer bir put gibi durmuştu. Bir cevap vermek şöyle dursun, kıpırdamıyordu bile. "Alzer," dedim yeniden. "Mola mı verdik? Daha bir saat önce vermemiş miydik?" O zaman da garip bir şekilde benimle hiç konuşmamıştı. Bir şişe su uzatıp yanımdan uzaklaşmış, bir zaman sonra da geri dönüp atın üzerindeki yerini almıştı.

"Sorun ne?" Elimi omzuna koyduğumda, avucumun altında kaskatı kesilen bedeni, bana büyük bir sorunumun olduğunu kelimelerden daha önce bildirdi. "Son kez soruyorum? Bana hemen sorunun ne olduğunu söyle!" Yükselen sesimle birlikte ellerimi arkaya atıp her ihtimale karşı tutundum. "Yoksa buradan defolup gideceğim. Sensiz!"

Alzer konuşmadı. Onun sesi yerine yaklaşan nal seslerini duydum, gülümsedim. "Kime sattın beni? Temur'a mı?" Başımı yukarı kaldırıp, kan rengi bulutlara baktım. Ona sövemeyecek kadar kızgındım kendime. Bir ağaca sağ elimle tutunurken, sol elime güvenemeyecek kadar boktan bir durumdaydım. Yine de ona güvenmiştim. "Ne ile korkuttu seni?" Nalların sesi ardımdan yaklaşırken, hayal kırıklığını bir cam gibi avuçlarımda hissediyordum.. "Bana bunu neden yaptın? Canınla mı? Yoksa daha değerli bir şey mi verdi?"

Alzer'in başı önüne eğildi. Anladım ki bana tek kelime bile etmeyecekti. Bu noktadan sonra yapmam gereken, arkamda henüz duran atlılarla baş etmekti.

"Biliyor musun, Rozelin?" Sesin sahibi beni şiddetli bir şaşkınlığa sürükledi. Derhal dönüp ona bakmak, doğru gördüğümden emin olmak istedim ancak bunun zamanım olmadı. Alzer tek hamlede aşağı atlayıp beni atın terkisinde tek başıma bıraktı. Komutanına tapan bir asker edasıyla arkamdaki kadını selamladıktan sonra görüş açımdan ayrılarak ona doğru ilerledi. "Şu zamana dek hiçbir işimi zorbalıkla hallet demedim." Kibirli sesi son hatırladığım gibiydi. "İtaat sevgili gelinim." dedi özel bir vurguyla. "Çok yakında senin de öğreneceğin şey."

Omzumun üzerinden kraliçe Nivera'ya baktım. Kapşonun yüzüğü gölgelediği siyah bir elbisenin içinde, gri bir atın üzerinde duruyordu. Yuvarlak, mavi gözlerindeki ifade masumiyetten uzaktı. Atının yularını tutan kır saçlı Konslan, sahibinin emrini bekleyen saldırgan bir köpek gibi bekliyordu.

"Kraliçe." Arkasındaki iki atlıya acıyan gözlerle baktım. "Benim için mi bunca plan, hazırlık?"

İnce dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. "Sinirlerimi böyle mi bozacaksın, küçük şeytan?"

Bu kez sesli bir gülümseme doğurdu dudaklarım. "Pekala, bu hitap gelinimden çok daha iyi."

Benimle daha fazla muhatap olmadı. Bakışlarını Alzer'e çevirip," Sevgili Alzer," diye hitap etti. "Temiz işti. Zekana yaraşır bir şekilde hallettin, teşekkür ederim."

Alzer başını yavaşça eğip kaldırdı. "Daima emrinizdeyim kraliçem."

"Ne zamandır!" Bağırmasam da sesim çıkabileceği en üst seviyedeydi. "Ne zamandır bu kadının köpeğisin? Ha, pardon, emrindesin?"

Nivera, Alzer'e arkasını işaret ettiğinde, Alzer gidip atlardan birinin terkisine oturdu. Nivera ikinci sessiz emrini Konslan'a verdi. Bunun üzerine Konslan, üzerinde olduğum atın dizginlerini himayesine aldı.

"Sana cevabı ben vereyim; ilk günden beri... Perla seni Alzer ile tanıştırdıktan hemen sonra Alzer yapması gerekeni yaptı ve soluğu benim yanımda aldı. Sonraki karşına çıkmaları, aranızda geçen diyaloglar...Tahmin edersin. Hepsi olmasını istediğim gibi seyretti."

"Yani en başından beri her şeyi biliyorsunuz. Gerçekleri-"

"İddialarını," diye düzeltti. "Elbette biliyorum. Söylediğim gibi, Alzer'i seninle alakalı olan her konuda bizzat yönlendirdim."

Bakışlarındaki manidar nefretin kaynağı henüz önüme dökülürken, benden ne istediğini bilmiyordum. Bildiğim tek şey karşısında güçsüz ve çaresiz durmayacağımdı. Çünkü benden nefret etmesi için geçerli hiçbir sebebi yoktu.

"Ve bam!" dedim sahte bir keyifle. "Karşındayım." Ellerimi iki yana açıp öfkemi üzerine savurdum. "Kraliçenin benim için sıradaki planı nedir? Yoksa... Süpriz mi?"

Bana baktı, bu öylesine bir bakış değildi. Bir bulmacayı çözmek üzereymişcesine, ağır ağır bakışlarını üzerimde dolaştırırken, başı da hafifçe sallanmıştı. "Daha ilk gördüğüm an anladım, sen de bir gariplik var. Bir bayağılık, bir..."

"Hakaretlerinize daha müsait bir yerde devam etmeye ne dersiniz?"

"Yoo," dedi bakışlarını üzerimden alarak. Ardından siyah kadife eldivenin sardığı parmaklarını kaldırıp arkasındakilere yaklaşmalarını

işaret etti. İki atlı da yanında bittiğinde, "Seninle zaman kaybetmeyeceğim." dedi. "Ayrıca... Seni yolundan alıkoymayacağım.."

"Ne demek bu?"

"Büyücü Limpyas ile görüşmek istemiyor muydun?"

Ona onay verir gibi baktığımda, "Güzel." dedi. "Ben de seni Limpyas ile görüştüreceğim. Yalnızca ona gitmek için..." Kaşlarıyla karnımı işaret etti. "...şu halinle günlerce at sırtında dolaşmana gerek kalmayacak. Kendisi eski bir dostumdur, bizzat çağırttım."

Dişlerimi öfkeyle sıktıktan sonra dudaklarımı güçlükle araladım. "O halde neden Alzer'e yalan söylettin? Bana bunu sen teklif etseydin yine kabul ederdim."

Bu kez küçümser bir bakış attı. "Ne münasebet! Bir de seninle anlaşmamı mı yapacağım?" Bana karşılık verme fırsatı bırakmadan, "Bu kadarı yeter." diyerek kestirip attı. "Gidelim."

"Ya sonra?" diye bağırdım hareketlenen atlıların arasından. "Ya sonra ne olacak?"

Dudaklarında tıpkı oğlununkine benzeyen tehlikeli bir gülümseme yer aldı. "Sonrasına...sonra bakarız."

Sahrayı ardımızda bıraktıktan birkaç saat sonra her yanı yeşil olan gerçek bir ormana ulaştık. Neredeyse aynı boyda olan seyrek yapraklı ağaçlar, tek bir yabani ot bile barındırmayan sık çimenler ve her bir ağacın dibinde salınan toz pembe çiçeklerle görülebilecek en hoş ormandı. Atlar ormana girmeden evvel tavlalarına bırakıldılar. Neredeyse beş dakikadır patika yoldan ilerleyen kraliçeyi, Alzer, Konslan ve tanımadığım iki adamıyla birlikte arkasından takip ediyordum. Biraz sonra ağaçların arasından büyükçe, beyaz bir ev göründü. Ev Molekon köyünde gördüğüm mantar evlere benzese de, çok daha büyük ve gösterişliydi. Kraliçenin Kimpras'a ulaşması günler sürecek uzaklıkta yaşadığını biliyordum. Burası geçici konakladığı, belki de yalnızca bu plan için tuttuğu bir yer olmalıydı. Biraz daha yaklaştığımızda, evin ahşap bahçe kapısı açıldı ve beyaz elbiseli iki kadın kraliçeye doğru koştu. Bahçe kapısının önünde duraksayan kraliçenin önünde diz çöken kadınlar başlarını eğdiler.

"Kraliçemiz, hoşgeldiniz."

Kadınların bir ağızdan söylediklerinin kraliçeyi gülümsettiğini tahmin edebiliyordum.

"Hoşbuldum." dedi, beni yanıltmayarak, gülümseyen bir sesle. "Banyoyu hazırlayın, şu üzerimdeki korkunç şeyden derhal kurtulmak istiyorum." Bir iki adım atmıştım ki durdu ve beni kastederek konuştu. "Onun için de sizin odalardan birindeki banyoyu hazırlayın. Evimin içinde bu vaziyette gezmesini istemiyorum."

"Yıkanırım." dedim bir adım ilerleyerek. "Ama sen yıkarsan. Ne dersin? Yıkayacak mısın beni? Banyoda sadece ikimiz olacağız ama..."

Omzuna dönen yüzünün görebildiğim yarı kısmında ikrah eden bir ifade oluştu. Hızlı adımlarla uzaklaşırken, "Ben de öyle tahmin etmiştim." diye bağırdım arkasından. "...şansınıza küsün kraliçe, yıkanmak için tek şartım buydu."

Hizmetlilerin şaşkın bakışlarının arasından beni verandaya ulaştıracak birkaç basamağı çıktım ve içeri girdim. Yabancının evinde olduğu gibi adım atıldığı andan itibaren salona giriş yapılıyordu. Bir orman evine göre fazla klasikti; başlıkları el oyması olan altın rengi koltuklar, kıvrımlı şamdanlar, koca post halılar ve taşlı avizesiyle kendinizi ihtişamlı bir sarayın salonunda hissedebilirdiniz. Yine yabancının evinde olduğu gibi sol kısımda karanlık bir koridor vardı. Gözüm o koridora iliştiğimde, hzimetli kadınlardan biri şöminenin yanında kalan merdiveni işaret etti. Elbette ki kraliçe ile aynı katta olmayacaktım!

"Sadece bir kat mı uzaklaştıracak beni kendisinden?"

Kadının anlamayan bakışlarından bakışlarımı alarak aşağı inen merdivene yöneldim."Pekala, biraz dinlenmek bana da iyi gelecek."

Beni hizmetli odalarından birinde yalnız bıraktıkları andan itibaren, yorgun düşene kadar daracık odada adımladım, duvarları yumrukladım ve kendime sövdüm. Kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum. Nerin'e kanarak Safornikon'a, Efraim ve Mirel'e kanarak yabancının topraklarına, son olarak Alzer'e kanarak Kraliçe Nivera'nın eline düşmüştüm. Attığım her adım felaketle sonuçlanıyordu. Nereye dönsem kapı duvardı. Yorgun düşen bedenimi yatağa bıraktığımda, zihnimde görünen karanlık ufak benimle alay ediyordu; düştüğüm durumun tek sorumlusunun ben olduğumu haykırıyordu.

"Hayır, hayır... Kendime gelmeliyim." Avuçlarımla yüzümü sıvazlayıp etrafıma baktım. Odada tek bir pencere bile yoktu. İçerideki

sarı ışık ise sönmek üzere olan gaz lambalarından geliyordu. Kısacası bulunduğum yer ruhumdaki kasvete eşlik ediyordu.

Düşündüm; Kraliçenin beni yanına almasının bir nedeni olmalıydı. Sudan bir sebepten oğlunu karşısına almayacak kadar kurnaz bir kadındı. Bunu ne zamandır planlıyordu? Varlığımdan Alzer vasıtasıyla haberdar olduktan sonra mı yoksa benimle birebir tanıştıktan sonra mı? Onunla aramızda geçen tatsız diyalogları tek tek, tüm ayrıntılarıyla anımsamaya çalıştım. Benden nefret ettiği üryan bir gerçekti. O halde... Hangi çıkarı uğruna beni ayağına getirtmişti?

Düşüncelerim saatlere yayılarak tıpkı hava gibi kararırken, ağırlaşan başımı yastığa bıraktım. Karanlıkta huzursuz geçirdiğim çokça zamandan sonra göz kapaklarımı tekmeleyen önce aydınlık, sonra yabancı bir kadın sesiydi.

"Bayan Rozelin, sabah oldu efendim. Kraliçemiz sizi yukarıda beklediğini bildirdiler."

Hiç uyumamışım gibi hızla doğruldum. Dilimin ucuna kadar gelen küfrü geri göndererek, "Gelmeyeceğim." dedim. "Git ve kraliçene böyle söyle."

"Efendim, kraliçemiz beklediğiniz misafirin geldiğini de bildirmemi istediler."

Bakışlarımı dakikalar sonra havaya kaldırdım. "Büyücü Limpyas burada mı?"

Esmer hizmetçi kadın başını yerden kaldırmadan salladı. "İsmini bilmiyorum efendim. Gelen kişi hayli yaşı olan bir ihtiyar."

Bu Limpyas'tı!

Amacıma ulaşmıştım. Belki istediğim güzergahtan değil ama ulaşmıştım!

Hızla yerimden kalkıp hizmetli kadını arkamda bırakarak merdivenleri çıktım. Aradığım manzara fazlasıyla karşımdaydı; uzun yemek masasının karşılıklı olarak oturan kilolu ihtiyar ile kahverengi etekli takımının içinde göz kamaştıran kraliçe... Hemen yanında ise el pençe dikilen ve bir ölününkü kadar donuk bakışlara sahip olan Konslan.

Kraliçe geldiğimi fark ettikten sonra "Çağırın." diye buyurdu. Anlaşılan o ki, burada dört kişi olmayacaktık. Sadece bir dakika sonra dış kapı açıldı ve Alzer içeri girdi. Kati surette yüzüme bakmazken, ben ona ezeli düşmanıymış gibi bakmaktan kendimi alıkoyamıyordum.

Alzer, kraliçeye selam verdikten sonra masanın bir köşesinde kendine yer buldu.

"Konuşmaya oradan dahil olacaksan bunu bize bildirmelisin." Kraliçe doldurulan kadehini parmaklarının arasına aldı ancak kaldırmadı. "...tahmin ettiğinden çok daha az vaktimin olduğunu söylemeliyim."

Büyücünün bakışlarını üzerimde hissediyordum. Buna rağmen kraliçeye doğru birkaç adım attım. "Neden bana bu iyiliği yapıyorsunuz?"

Kadehini ağır ağır kaldırdı, kiremit rengine boyadığı dudaklarına yaklaştırdı ve krsital kadehin içindeki kızıl sıvıdan küçük bir yudum aldı. "Bir düşünelim..." Sahte bir şekilde gülümsedi ve kadehi masaya geri bıraktı. "Sanırım evine dönmeni en az senin kadar istiyorum." Bana baktı, gözleri avına yaklaşmakta olan bir avcınınki gibi açlıkla parlıyordu. "Umarım evin söylediğin kadar uzaktır."

Ondan haz etmiyordum. Yine de söyledikleri mantıksız sayılmazdı. Mesnetsiz de olsa benden en başından beri haz etmiyordu. Beni oğluna asla layık görmüyordu. Sadece bu sebeple bile beni uzaklaştırmak istemesi anlaşılabilirdi.

"Büyücü Limpyas," Kraliçeyi açıkça yok sayarak ihtiyarın yanına ilerledim. Sakalları yok denecek kadar azdı. Bol dalgalı ak saçları etli yanaklarına uzanıyordu. Siyah bakışlarını yukarı kaldırıp bana baktığında, beyaz kirpikleri aynı renk ince kaşlarını vurdu. "Beni ne kadar tanıyorsunuz?"

İhtiyar masanın altından çıkardığı etli elini masaya bıraktı. Parmaklarının her birinde garip figürlü dövmeler vardı. Masada ritim tutmaya başladıktan bir süre sonra "Bilmem gerektiği kadarını..." dedi.

"Bilmeniz gerektiği kadarı mı beni görmeniz gerektiğini söyledi."

Gülümsedi. "Sorguluyorsun, güzel."

"Hoşunuza mı gitti? Öyleyse cevap verdin. Ait olmadığım bu yerden nasıl giderim?" Eğildim ve gözlerinin içine baktım. Lafı dolandıracak ne sabrım ne de enerjim vardı. "Dünyanızdan nasıl silinebilim?"

Kaşlarından biri çatılırken, önce karnıma baktı. Gözleri yüzüme çıktığında, anlam veremediği şey çenesini buruşturmuştu. "Neden gitmek istiyorsun?"

"Çünkü evimde olmak istiyorum. Herkes evinde olmak ister."

"Görünüşe göre burada da bir evin var." Bakışları yeniden yüzünden ayrılmadı ama neyi kastettiğini iyi biliyordum.

"O ev bana ait değil. Şimdi bana çıkıştan bahsedin büyücü Limpras."

Ellerini birbirine kavuşturdu. Nivera arkasına yaslanmış, bir film izliyormuşcasına olanları izliyordu. Nasıl bu kadar rahat olabildiğini anlayamıyordum. Taşıdığım bebeğin oğlundan olma ihtimali onun gözünde hala vardı ancak bu ihtimal onda yaprak kıpırdatmıyordu. Bir an sonra Melina'ya olan yaklaşımını hatırlayınca, bu kadın için asıl önemli olan şeyin asil bir soy ve güç olduğunu garipseyerek idrak etmiştim.

"Sana ait olmasa da senin, onu taşıyorsun."

Limpyas'ın sözleri düşüncelerimle aramdaki bağı bıçak olup kopardı. Yumruklarımı sıktım. Kabullenmesi güç ve uzun bir zaman alan gerçeği duymak ben halen çığrımdan çıkarıyordu.

"Bu doğru." dedi, kendini onaylayarak. "Safornikon'a gözlerini açana dek yalnızca sana ait."

Büyücü Limpyas alay ediyor gibi görünmüyordu. Beyaz kaşlarının altından bana baktı ve "Nasıl değerli bir şeye sahip olduğunun farkında değilsin." diye konuştu. "Yerinde başka bir kadın olsa sorgulamayı bırakıp akıllıca hamleler yapardı."

Alzer başını eğdiği masadan kaldırmamıştı ancak büyücünün her sözünü dinlediğini biliyordum. Bir ara göz ucuyla kraliçeye baktı ama o bakışa karşılık alamadı. Aralarında zihnimin bana açıklayamadığı garip bir itaat vardı. Dikkatimi onlardan aldım ve beni ilgilendiren tek konuya odakladım.

"Bu söylediklerinizin beni ilgilendiren bir tarafı yok."

"Emin misin?" diye sordu manidar bir sesle.

"Biliyor musunuz ne var, büyücü?" Yaklaştım. Karşısında durduğumda, bakışları halen karnımdaydı. "Tüm Safornikon'u ayaklarımın altına serseler, yine de kendi topraklarına dönmek isteyeceğim. Yine ailem, diyeceğim. O yüzden bana akıl vermeyi bırakın, çıkışı gösterin."

Sinir bozacak kadar ağır bir nefes verdi. Burada olmaktan dolayı mutlu değildim ancak uzunca bir süredir konunun benim mutluluğumla bir alakası yoktu.

"Söyleyeceklerim hoşuna gitmeyecek."

"Bırakın da buna ben karar vereyim."

Limpyas arkasına yaslandı. Kahve gözleri bilge görünüyordu. "Buraya geldiğinde yalnızdın, öyle değil mi?"

"Evet."

"Şimdi gitmek istiyorsun ve..." İşaret parmağı temassızca karnımda gezindi, çok yavaştı. Yavaş ve gizemli... "Bebekle ne yapacağını bilmiyorsun? Dahası çıkış için gereken en önemli kuralı bilmiyorsun."

Kural...

"Nikah." dedi birdenbire. Aynı saniye zihnimde zehirli şimşekler çakıp durdu. "Bir bebek taşıyorsun. Çıkışı sana sunacak olan karanlık güçler o bebeğe karşılık bir nikah ister."

Ağır bir darbe almış gibi birkaç adım geriye giderken "Ne!" diye bağırdım. "Sen ne diyorsun be!"

Kraliçenin avucunu sertce masaya bıraktığını duydum. "Ayağına kadar gelen saygıdeğer büyücü ile konuşurken uslubuna dikkat et. Kabul etsen de etmese de, söylediği her şey gerçek."

Ard arda kırpıştırdığım kirpiklerimin yönünü büyücüden ayıramadım. Karnımın yavaş yavaş kasılırken, bebek içeride bir taş gibi sertleşmişti. Onu ilk kez böyle hissediyordum.

"Sakin ol." Yaşlı adam ayağa kalktığında ve olduğu yerden ayrılmadı. "Sana açıklayacağım."

Gözlerim ondan duyduğum çözümün ağırlığıyla gerilirken, kenetlediğim parmaklarım birbirine rahat vermiyordu.

"Alzer sana büyük babamın yazdığı kitaptan bahsetmiş olmalı. O kitabı çözmek için ömrümün yarısını verdim. Anlıyor musun? Tam kırk iki sene..." Derin bir iç geçirdikten sonra kraliçeden bakışlarıyla onay aldı ve devam etti. "Büyük babam yazıklarında kati surette isimlere yer vermemiş, bu bir sır. Onunla sonsuzluğa gömülen karanlık bir sır...Dinle beni. Yüzyıllar önce o zamanın lideri, büyük babamdan bir kadını bölgesine getirmesini istemiş. Ne var ki; o kadın ne karşı bölgeden ne de eyaletlerden birinden değilmiş. Defterde o kadının bambaşka bir evrene ait olduğu yazıyor. Büyük babam, o kadını liderine armağan etmek için yüzlerce büyü denemiş. En sonunda kadını kendi topraklarından koparmak için yüz ölü insan kanının karıştığı bir büyü yaratmış."

Parmaklarım birbirinden ayrılarak yanıma düşerken, gözlerim Alzer'in dehşetle kaldırdığı gözleriyle çarpıştı. "Ulu güçler adına."

Gözlerindeki dehşet sesine de yansımıştı. Ağzını bir süre kapatamadı Alzer. "Yüz ölü insan kanı mı?"

Yaşlı büyücü bu soruyu benden almış gibi dikkatini üzerimden ayırmadan başını salladı. "O kadın ülkeye yüz ölü insan karşılığında getirilmiş ve topraklarımızda tam iki yıl kalmış."

"Ya sonra?" dedim heyecanla. "Sonra ne olmuş? Yoksa kadın da... Ölmüş mü?"

"Hayır. Kadın bir kişiyi feda ederek ülkesine geri dönmeyi başarmış.."

Büyücü sözlerini üfledi ve cehennemin ateşten labutları devrildiği çıkışımdan birer birer ayıklanmaya başladı. "Nasıl?" diye sordum tek nefeste. "Nasıl olmuş bu?"

Büyücü bana doğru yürümeye başladığında, kararan gözleri giderek kısılıyordu. Bir adım kala durdu. Kara cübbesinin önünü açtı ve kırmızı bir deniz kabuğuna benzeyen siyah ipli kolyesini gözümün önüne serdi.

"Büyük babam okyanusun en derin yerinden çıkardığı bu kolyeyi, bir dileği gerçekleştirmesi için yedi gece boyunca büyülemiş. Sonra da kadına bir özür hediyesi olarak armağan etmiş. Kadın o gece garip bir rüya görmüş. Rüya; kadını son görenlerin ondan duyduğu tek şey buymuş. Büyük babamın yazdığına göre kadın rüyasında kurtuluşuna giden yolu görmüş. O yolda bir can feda etmesi gerektiğini..." Kolyeyi etli partmaklarının arasına alıp sıktığında, parmaklarının gölgesinin de ruhumu sıktığını hissettim. "Kadını cehenneminden kurtaran o can kendi bebeğiymiş. Kolyeyi boynuna takmış ve bebeğini öldürmüş." Derin bir iç geçirdikten sonra kolyeyi boynundan çıkardı ve biz orada değilmişiz gibi uzunca avucunda izledi. "...kadını bir daha gören olmamış."

Kanımın damarlarımın içinde donduğunu hissettim. Himayemde olan hiçbir şey yoktu. Uzuvlarım, düşünme yetim ve hatta görüş açım bile donuklaşmıştı.

"Şimdi bana tüm bunların nikahla ne ilgisi olduğunu soracaksın." Anlattıkları onda hiçbir yankı uyandırmamıştı. Bunu tek bir an bile titremeyen sesinden anlamak mümkündü. "Kadın liderle nikahlanmayı hiçbir zaman kabul etmemişti. Büyük babam, karanlık güçlerin bu yüzden onu cezalandırdığını yazmış. Topraklarımızın inanışına göre, bir kadının nikahsız doğurması lanetlenme sebebidir." Elimi

tuttuğunu, kolyeyi avuçlarıma bırakana kadar anlayamamıştım. Tek adımla aramızdaki son mesafeyi de kapattı ve ağır baharat kokan nefesini dudaklarıma bıraktı. "Bu kolyeyi al. Bebeğinin babası ile nikahlan ve tak. Lanetlenmezsen kolye sana doğru yolu gösterir. Şayet lanetlenirsen..." Bakışları bir mızrak gibi karnıma düştüğünde, kaçarcasına geri çekildim.

"Yeter..." Dakikalardır hiç kıpırdamıyordum fakat nefes nefeseydim. Derhal buradan, Nivera'nın evinden uzaklaşmak istiyordum. Tanrım... Olduğum yerden yok olup gitmek için öyle güçlü bir istek duyuyordum ki, yeniden var olacağım yerin yabancının evi olmasına bile razıydım.

Nivera ayağa kalktığında, Alzer de ona eşlik etti. "Limpyas, beni kırmayıp buraya geldiğin için teşekkür ederim. Atlılar sana eşlik edecek."

"Hayır." Büyücü onu durdurmak için kaldırdığım elimi görmezden geldi. "Sormak istediğim şeyler var."

O kadının aşık olduğu adamdan dünyaya getirdiği bebeğini nasıl yok edebildiğini öğrenmeliydim. Bunun mutlaka bir sebebi olmalıydı.

Kraliçe bir baş hareketiyle ona uzaklaşması emretti. Büyücü Kraliçe'yi selamlayarak, "Saygıdeğer kraliçem," hitabında bulundu. "Ne vakit isterseniz... Hoşçakalın."

Nivera ellerini arkasına aldı, gözlerini yüzüme dikerek yaklaşırken, "Hoşça kalacağım." dedi, giden büyücünün arkasından. Yaşlı adamın az önce durduğu noktada durdu. Avucumdan siyah ipi sarkan kolyeye birkaç saniye baktıktan sonra boynumdaki kraliçelik kolyesine dikkat kesildi. Bakışlarıyla siyah su damlasını gerdanımdan çekip aldığını hissedebiliyordum. Nivera hiçbir kadında görmediğim kibre ve tehlikeye sahipti.

"Aptal bir kız değilsin, sana aksini söylemeyeceğim. Tüm bunları Limpyas'tan çok önce dinledim. Sonra... Gerçekleri öğrenmenin seni ortadan kaldırmaktan daha akıllıca bir fikir olduğuna kanaat getirdim."

Afallayışım yalnızca kaşlarımı çatmama izin verdi. "Beni ortadan kaldırmak mı?" Bir cevap vermek yerine başını omzuna çevirdi ve arkasında kalan Konslan'ın görebileceği şekilde gülümsedi. Konslan bu karanlık gülümsemeyi görür görmez bir eşini dudaklarına kondurdu.

"Siz!" Yükselen sesim ahşap duvarlarda yankılandı. Onlar ise karşımda gülümsemeye devam etti. Alzer'e baktığımda, gözleri

doluydu. İşte o zaman aklımdaki ihtimalden emin oldum. "Zindan yolunda bize saldırıyı düzenleyen sizdiniz." Kaldırdığım kolum Konslan'a uzandı. İşaret parmağım doğrudan o adamı gösterdi. "Bize o okları atan köpeğindi!"

"Bize?" Beyaz, ince parmaklı ellerini belinden alarak birbirine sürtmeye başladı. Her sürtünmede şeffaf bir pembe olan uzun tırnakları birbiriyle tokuşuyordu. Çıkardığı ses zihnimin hırpalanmış duvarlarında yankılanırken, bana yukarıdan bir bakış attı. "Sana. O saldırı doğrudan senin içindi."

Başım öğrendiğim sarsıcı gerçekle sallandı. Karşımdaki kadına acıyarak baktım. "Bir kadını öldürtmek isteyecek kadar canisin. Tam olarak busun."

Ellerini hırsla aşağıya indirdi, mavi gözleri ürkütücü derecede açılmıştı. "Kes sesini! Oğluma bugüne dek yığınla olaya karıştı. Hiç birinde böyle aşağılayıcı bir ceza almadı. O bir lider! Nasıl olur da bir lider zindana düşer? Hepsi senin yüzünden, oğlumu da, beni de bu raddeye getiren sendin."

İlk şoku atlattığım anda ona üzerinde su damlacıkları olan şeffaf bir perdenin arkasından bakıyordum. Karşımda gerçek bir ruh hastası vardı. "Az kalsın çok sevdiğin oğlunu öldürüyordun." dedim sessizce. "Az kalsın oğlun benim yüzümden zindana değil, senin yüzünden mezara girecekti." Düşen yüzü ona bilenen yanımı sakinleştiremedi. " Bu sana ne hissettirirdi kraliçe?"

Elini kaldırdı. Suratıma uzanmak üzereyken parmaklarını hınçla avucuna kapattı ve geri çekti. "Seni ucube, beni kulvarına çekmene izin vermeyeceğim. Şimdi beni iyi dinle, çünkü başka şansın olmayacak" Derin bir nefes aldı. Bir adım uzaklaşırken, ceketini aşağı çekerek düzetti. "Limpyas o kolyeyi sana boşuna vermedi. Bunu ondan ben istedim. Çünkü o buradan defolup gitmeni istiyorum. Karnında taşıdığın o bebeğin sahibi kimse git ve onunla nikah. Ya da... nikahlanma ve diğer kadın gibi... "

"Kes o lanet sesini!"

Sesim kadar yüksek çıkmıştı ki, herkes donakalıp hayretler içerisinde bize baktı. Kapının yanında gözcülük yapan hizmetli kadın bile... Nivera'nın sol gözü seğirirken, hızlıca yutkundu.

"Kararını ver. Bunun için yalnızca beş dakikan olacak." Koridora doğru yürürken, bir an için duraksayıp Alzer'e ve bana bakmadan

konuştu. "Alzer, cevabı bana sen ulaştıracaksın."

Alzer'in çenesi titredi. "T-tamam kraliçem."

Kraliçe koridora girdiği andan itibaren Alzer ile yalnızdık. Ona hak ettiği biçimde küfürler ve hakaretler yağdırabilirdim. Hatta ona saldırabilirdim. Hiçbirini yapmadım. Ruhunu satmış birime hiçbir ceza işlemezdi.

"Bana kızgın olduğunu biliyorum." Başını önüne eğdi, yaklaşmaya yeltenmedi. "Üzgünüm Rozeli-"

"Üzgün olduğun falan yok." diye kestim sözlerini. "Yine olsa, yine aynısını yaparsın."

Buna verecek aksi yönde bir cevabı yoktu. Ancak beklemediğim bir şey yaparak dizlerinin üzerine çöktü. İrkilerek ona baktığımda, ellerini çenesini altına yerleştirerek ağlayan bir adam gördüm.

"Affet beni. Benim bir ailem var. Karım, çocuklarım var. Kraliçenin sözünden çıkma cesaretini gösteremezdim. Affet."

Titreyen sesi pişmanlığını görünmez harflerle havaya yazıyordu ancak zihnimi şoke eden başka bir detay vardı; Alzer'in karşımda diz çöken vaziyeti, onun elini tuttuğumda açılan son karta aitti!

"Alzer, ben bunu..."

Kafamın içinde baskı yaratacak yükselikte bir ses duydum. Başımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde, kapının sarıldığını ve üstten! açıldığını gördüm. Kapı gürültüyle içeri devrilirken, ardındaki manzara çok daha ürkütücüydü.

Sadece bir metre ötemde burnundan soluyan siluet kızıl bölge lideri Biran Nuh'tan başkasına ait değildi!

"Yanlış." dedi, belleğimden silinmeyen sert sesiyle. "Yanlış kişinin önünde diz çöküyorsun. Önünde diz çöküp, canımı bağışla, diye yalvaracağın kişi o değil."

Alzer'in ayağa kalktığını net olarak göremeden Biran rüzgar gibi içeri girdi. Sadece bir saniye sonra Alzer kırık burnuyla koridorun girişine savrulmuştu. Çok geçmeden onun zavallı görüntüsüne lacivert, ince topuklu ayakkabılar dahil oldu.

Elbette kraliçe Nivera koridorundan çıkmak üzereyken böyle bir engelle karşılaşacağını tahmin edemezdi.

"Ulu güçler aşkına! Biran!"

Biran yeniden harekete geçti, kraliçe ondan önce davranarak ayaklarının dibinde yatan Alzer'in üzerinden tek adımla geçti ve onu

arkasına aldı.

"Dur lütfen!"

Biran annesiyle burun buruna gelmişti. Üzerinde tozdan görünmeyen siyah, yarım kollu bir tişört vardı. Yüzünü görmeye fırsatım olmamıştı ancak öfkesi her birimizin içine kazınacak kadar netti. Şişen kürek kemikleri o penye parçasını delip geçecek gibi görünüyordu.

"Anne." Hırıltılı sesi Nivera'nın yüzünü buruşturmasına sebep oldu. Eminim ki kirli kokusu da ona fazlasıyla rahatsız etmişti. "Önümden çekil, şimdi."

Nivera ellerini kaldırdı ve gözle görülür bir tereddüt ile oğlunun göğsüne koydu. Çehresinde telkin eden bir ifade vardı. "Ben istedim. Alzer'den onu bana getirmesini ben istedim Biran. Kimseye kızamazsın. Biliyorsun ki, benim emirleri de seninki kadar geçerlidir."

Biran cevap vermedi. Hala öfkeli nefesler alıp veriyordu. Nivera daha fazla konuşması gerektiğini anladı.

"Hamile kadınını burada ben dururken o aklı bir karış arkadaşlarına emanet ettin. Temur'un senden önce çıkacağını ve boş durmayacağını biliyordum. Alzer'den Rozelin'i bana getirmesini istedim. Korumak için..." Dudaklarını birbirine bastırdı, başıyla beni işaret ederken, gözlerinde bana ettiği teklifin tehditkar ağırlığı vardı. "İstersen ona sor. Annene saygısızlık etme pahasına sana bu halkı vereceğim."

Kraliçe sustu. Elinde başka bir savunma yoktu. Üzerime fırlattığı top tüm hızıyla göğsüme doğru yol alırken, avucumdaki kırmızı deniz kabuğunu sıktım. Karar vermek için saniyelerim vardı. Düşünmek için ise bir saniyem bile olmamıştı.

Biran'ın siyah pantolunu ile sarılı uzun bacakları olduğu yerde çivilenmiş gibi sabit dururken, başı ağır ağır omzuna çevrildi. Bukleleri hatırladığımdan daha uzundu. Birbirine karışan kirli sakalları da öyle...

"Söyle." Bu, geldiğinden beri ağzından çıkan ilk kısık sözcüktü.

Göğsümü tümüyle şişirecek kadar nefes aldım. O nefes dudaklarımdan titreyerek döküldü.

"Doğru." Kabuğun sivri kısmının avucuma saplandığını hissettim. Kan ılık varlığıyla parmaklarıma doğru süzüldü. "Alzer beni annene götüreceğini söyledi. Ben de itiraz etmedim."

Biran yerde burnunu tutan Alzer'e baktı. Bu kasvetli sessizlik barındıran bir süre devam etti. Sonra birkaç adım geri çekilirken, "Bir daha bunu sakın yapma." dedi. "Ben onu kimseye emanet etmedim. Nereye gideceğine kendi karar verir. Buna benim evim de dahil." Başı yeniden omzuna çevrildiğinde, parmaklarım kolyeyi sıkmaktan vazgeçmişlerdi. "Şimdi sen söyle." dedi, yine aynı ses tonuyla. "Benimle orman evime gelmek istiyor musun?"

Babaannem küçükken, gökyüzündeki her yıldızın bir renginin olduğunu söylemişti. Her rengin bir duyguyu temsil ettiğini... Kırmızı; aşk, turuncu; sağlık, siyah;keder ve mavi; güven... Ancak buna inananlar kayarken gerçek rengi görürdü. İnanıyordum.

Biran safir mavisi gözlerini bana çevirirken, ruhumdan kayan yıldızın rengi de maviydi.

"Evet." Bakışlarım usulca bakışlarıyla buluştu. "Seninle gelmek istiyorum."

*İg/DURUUMAVİİ_*
Sıradaki bölümde görüşmek üzere.

24. BÖLÜM: "Sessizlik Alfabesi"

Selam.

Lütfen oy verip yorum yapmayı unutmayın. Onca emeğin karşılığı buradaki yazarların tek beklentisini bu.

Keyifli okumalar.

Sessizlik.

Onunla aramızda geçen en geçerli dil buydu.

Kızgın, düşünceli ve memnuniyetsiz harflerden oluşan sesizlik alfabesi dillerimizi mesken tutmuştu.

Günler sonra onun sürücüsü olduğu araçta yol alırken, yola çıktığımız an başlayan yağmur hızını giderek arttırmıştı.Rüzgar sesini kapalı kapıların ardından kulaklarımıza boca ediyordu Agresif yağmurla yıkanan camın ardından çamurlaşan patika yolu görebiliyordum. Ağaçlar eğdikleri dallarıyla şimşekleri karşılarken, Kimpras'a girmeden evvel görebileceğim son aydınlık havayı izliyordum. Başımı bir kez olsun ondan yana çevirmemiştim. Söyleyecek yığınla söze karşı susacak girift nedenim vardı. O nedenler beni pis bir fare deliğine tıkıyordu. Nivera'ya elbette güvenmiyordum. Niyetim onunla bir anlaşmaya varmak değil, çocukları olduğunu söyleyen Alzer'i hiddetten kurtarmak için yabancıyı bir an önce oradan uzaklaştırmaktı. Bunun için uğraşırken, Biran'dan görmeyi kati surette beklemediğim muamele ise ona eşlik etmemi kolaylaştırmıştı. Amacıma ulaşmıştım. Şimdi... Bir kez olsun mantıklı geleni değil, içimden geçeni yapmak için derin bir nefes aldım ve dudaklarımı araladım.

"Beni evinden annen aldırmadı. Ben Alzer ile kaçtım. Alzer'in annenle alakası olduğunu bilmiyordum."

İtirafımı duvar kadar dümdüz bir ses ele geçirmişti. Ancak üzerinde düşünülmemiş bu itiraf, garip bir şekilde tahmin ettiğimden çok daha

içtendi. Söylemek istemiştim ve söylemiştim. Bu kadar.

"Biliyorum. "

"Bir daha Kimpras'a dönmeyi düşünmüyordum."

"Biliyorum."

"Annen bana bir teklifte bulundu. Şu an kabul ettiğimi düşünüyor. Bunu biliyor muydun?"

"Hayır." dedi gözünü yoldan ayırmadan. Ona bir saniye için baktığımda, dudaklarında yarım bir tebessüm olduğunu gördüm. "Planını anlat ve ihtiyacın olanı söyle. Halledeceğim."

"Ne yani?" dedim şaşkınca. "Kaçtığım için kızmayacak mısın?"

Yeniden "Hayır." cevabını verirken, fazlasıyla lakayt görünüyordu. "Onca önlemi yıkıp kaçabildiğin için tebrik edilmelisin." Bir sonraki saniyelik bakışımda, dudaklarından o tebessümün silindiğini gördüm. "Şimdi o önlemleri bir kez de ben yıkacağım."

Dudaklarımı dişledim ve kendimi ilk defa Biran'ın tayfasına acırken buldum.

Arabanın içi yeniden sessizliğe gömülürken, bu kez bakışlarımı cama çevirmedim. Kokusunu yeniden duyumsamak tuhaf hissettirmişti. Ancak daha tuhaf bir durum vardı; zindanda kaldığı süre boyunca teni hiç su görmemişti, buna rağmen arabaya yayılan amber tütsü kokusuna karışan ter kokusu beni rahatsız etmemişti. Oysa Perla'yı yıkarken ne kadar ağır koktuğunu hatırlıyordum. Diğerlerinin de öyle...

"Lanet olası."

Araba ani bir frenle durdu, kapı koluna tutunarak sabit kalabildim. Başımı ön camdan dışarı uzattığımda, Biran'ın son sözlerinin ve frenin nedenini anladım. Yola devrilen kalın gövdeli ağaç tüm geçisi kapatmıştı. Üstelik aksi gibi yağmur şiddetini daha da arttırarak havanın aydınlık rengini alacakaranlığa kırmıştı.

"Başka yol yok mu?"

Beni duymazdan gelerek aşağı indi ve ağacın etrafından dolandı. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur saniyeler içinde onu sırılsıklam bıraktı. Sabırsız adımlarla ağacın etrafından döndü, bunu yaparken ayakkabıları da çamur içinde kalmıştı. Ağacı olduğu yerden ayıramayacağı kanaat getirdikten sonra geri döndü. Cebinden bir şey çıkardığını fark ettim.

"Sikeyim."

Evet, bu ıslak bir sigara paketiydi.

Kollarımı birbirine bağladım. "Suratıma kapıyı kapatmak yerine bir cevap verseydin, dışarı çıkmadan önce ceplerini kontrol etmen gerektiğini söylerdim."

"Ne?" Buklelerinin ıslattığı kaşlarının altından anlamsızca baktı. "Sigara paketimin ıslanacağını akıl ettin ve bunu söylemedin mi?"

"Evet." Hayır.

"Bak." Sesi sabrının son demlerini tükettiğini ele veriyordu. "Islak, pis, aç ve sinirliyim. Yerinde olsam üzerime oynamazdım."

Siyah ve ıslak bedenini ağır bir külçe gibi geriye yasladı. Düşünüyordu. Ne düşünüyordu?

"Ne yani? Bunun olacağını ön göremedin mi? Öylece çıkıp yanıma mı geldin?"

Başını yaslı olduğu koltuktan hareket ettirmeden yandan bir bakış attğında, bana hakikatlı bir cevap vereceğini anladım.

"Doğru. Zindandan çıktığım an kaybolduğunun haberini aldım. Yapmam gereken önce eve gidip sıcak bir duş almaktı. Siktiğimin yirmi beş günü sonunda nihayet bir uyku çekmek de fena olmazdı. Belki daha sonra yanıma adamları ve atları alıp peşine düşerdim."

Bozulduğumu anlamaması için bakışlarımı kaçırmamaya gayret ettim. "Kaybolduğumun haberini veren adamların seni takip etmedi mi?"

"Emrimde ne kadar adam varsa dört bir yana dağılmalarını ve seni bulana kadar dönmemelerini söyledim."

"Ya bizimkiler?"

Sözlerimi geri almak, zamanı geri almak, oturduğum koltuktan silinip gitmek istedim. Tanrım! Bunu gerçekten söylemiş olmazdım.

Gergin kaşları yavaşça gevşedi. Dudakları aralandı. İzinsizce alnına düşen bukleden akan bir damla burnuna düşerken, bu kez öfkeyle silmedi.

"Yani... Perla, Mire-"

"Hangi deliğe saklandıklarını bilmiyorum. Çıkarlar."

Başımı önüme eğişim hissettiğim utanç yüzünden değildi. Mirel, Perla, Efraim ve Mestan... Çok sevdikleri liderlerini benim yüzümden karşılayamamışlardı. Nedeninin sadece korku olmadığını biliyordum. Beni ne kadar uzakta aradıklarını tahmin edebiliyordum. Onları son gördüğümde bana nasıl davrandıklarını anımsayarak daha kötü

hissettim. Artık Mirel ve Efraim'in beni kandırıp Kimpras'a getirdiklerini düşünmek öfkemi canlı tutmaya yetmiyordu.

Çırılçıplak bir gerçek vardı; beni Safornikon'a onlar getirmemişti. Onlar yalnızca liderlerine itaat etmişti.

"Onların bir suçu yok." Bunu söylemek benim için hiç kolay olmadı. "Hiç birinin." Babamın bana ve kardeşlerime öğrettiği ilk şey adaletli olmamızdı. Sırtımı babamın sözlerine dayayıp devam ettim. "Alzer'in beni ordan çıkarması zor olmadı. Aslına bakarsan... Bundan bile şüphelenmem gerekiyordu ama şüphelenmedim. Alzer beni oradan çıkarabildi çünkü annen haklıydı; en az senin kadar güçlü bir kadın..."

İri yağmur damlalarının cama her vuruşu kuvvetli sedalar doğuruyordu. Yağmur öyle hızlıydı ki artık dışarıyı görmek mümkün değildi. Karşılık vermedi, Kimpras'a ulaşmak için bir çözüm aradığını düşündüm. Düşüncelerimi umursamamasına şaşırmıyordum.

"Sana zarar verdi mi?"

"Kim? Alzer mi?"

"Annem." Bu kelime dudaklarında kesinlikle eğreti duruyordu. "Sana herhangi bir şey yapmaya kalktı mı?"

"Hayır. Bana fiziksel bir zarar vermedi. Yalnızca..."

Kaldırdığı sol kaşı buklelerinin altına girerek gözden kayboldu. "Yalnızca?"

"...kafamı karıştırdı."

Burnundan sessiz ve keskin bir nefes aldı. Tahmin ettiğimin aksine çok başka şeyleri düşünüp sorguluyordu. "Kafandan geçen ne?"

Bu sorunun cevabını ben de bilmiyordum.
Safornikon'da atacağım tüm adımlar karamboleydi.

"Canın yandı mı?"

Ne sorduğunu ikimiz de biliyorduk. "Evet, bir kez."

"Karışımdan sürdüler mi?"

"Evet," diye yineledim. "İşe yaradığını söyleyemem."

Neyin gerçekten işe yaradığını da sadece o ve ben biliyorduk.

"Hangi cesaretle uzaklaşmak istedin?" Kısık sesindeki öfke elle tutabileceğim kadar şeffaftı.

"Kurtulmak istedim."

"Kurtulmak mı? Kavuşmak mı?"

Gülümsemeden edemedim. Görmediğinden eminim. "Her ikisi de."

"En fazla hangisini özledin?" diye sorduğunda, kaldırdığım bakışlarım safir mavileriyle buluştu. Cevabı sözlerimde değil, yüzümde ararcasına dikkatle bakıyordu.

"Neden soruyorsun?"

"Bir sebebi yok."

Onca zaman sonra ailem hakkında konuşacağım ilk kişinin yabancı olması beklenmedikti. Beni anlamayacağını biliyordum. Anlamanın yanından geçemezdi. Yine de içimde ailemden bahsetmek için can atan bir yan vardı. Korkuyordum; her gece uyumadan önce yüzlerinin birer birer gözümün önüne getiriyordum. Korkuyordum; isimlerinin sık sık dilimin ucunda çeviriyordum. Hafızamdan biraz bile silinecek olmalarından, küçük bir kız çocuğu gibi korkuyordum.

"Hepsini özlüyorum. Hepsini ayrı ayrı..."

Bakışlarından benden bu cevabı beklemediğini anlamıştım. "Biri daha fazla olmalı." dedi çok geçmeden. "Küçüğü?"

Gülnur'u her düşündüğümde olduğu gibi kalbimin ince ince sızladığını hissettim. "Evet. Nerden bildin?"

Sorumu bir kez daha es geçerek "Onunla ilgili başka rüya gördün mü?" diye sordu.

Unutmamıştı. "Hayır, görmedim." Şimdilik tek tesellim buydu ancak o rüyanın getirdiği korku içimde yerli yerinde duruyordu. "Olabilir mi?" Bunu sormayı istememiştim.

"Bilmiyorum." dedi, ne olduğunu sormadan. Anlıyordu. "Onu da senin gibi alabilirler mi, bilmiyorum. Bildiğim an ne yapacağımı biliyorsun."

Bana bunun sözünü vermişti. Şayet rüyam gerçekleşirse, kardeşimi bana getireceğine dair verdiği sözün şimdi içimde daha sağlam bir yer kaplamasını zihnim hayretler içerisinde karşılıyordu. "Biliyorum."

"Bildiğin için mi gittin?" diye sordu birdenbire.

Bu soruya verecek bir cevabım yoktu.

O da bir cevap vermemi beklemedi.

"Gidiyoruz. Yağmurun durmasını beklersek hava kararacak." Kapısını açarken, "Arkada bir şemsiye var," diye işaret etti başıyla. "Birkaç kilometre ileride bir bölgeye at bağlamalarını emrettim. Bu öngörü senin için yeterli mi?"

"Zindanda yirmi beş gün boyunca Rozelin'i nasıl göt ederim, diye mi düşündün sen?"

Bana öyle bir bakış attı ki, küfretse kesinlikle daha az alınırdım. "Bir gün ağzını dikeceğim."

Şemsiyeyi kaptığım gibi iri adımlarla uzaklaşan yabancının peşine takıldım. Orman yolunun kenarından ilerliyorduk. Uzaktan gelen bir arabanın varlığını fark ettiğimiz an Biran koluma yapıştı ve beni ormanın içine çekti. Ona karşı koymadım, o da en hızlı şekilde elini benden ayırdı, ağaçlardan görünmediğimize emin olduktan sonra yürümeye devam ettik. Yabancının aksine şemsiye sayesinde yağmurdan korunuyordum ama rüzgar havadaki damlacıkları ısrarla yüzüme çarpmaktan vazgeçmiyordu. Yaklaşık yirmi dakika sonra kuvvetli bir rüzgar esti ve şemsiyeyi ters çevirerek kırılma sesini kulaklarımıza iliştirdi.

"Lanet şemsiye!"

Arkasını dönen Biran ile göz göze geldik. "Kavga etmediğin bir şemsiye kalmıştı." Yanıma geldi, şemsiyeyi aldı, elinde şöyle bir çevirdikten sonra ormanın bir köşesine fırlattı. "Kırılmış."

"Gerçekten mi?"

Arkasını döndü ve yürümeye devam etti. En az onun kadar sırılsıklam olmama yetecek bir müddet sonra bana bakmadan konuştu. "Nereden öğrendin?"

"Neyi nereden öğrendim?"

"Erkek gibi küfür etmeyi."

Bu soruyu ilk kez ondan almıyordum. "Kim diyor küfür etmenin erkeği kadını olur, diye. İçimden geliyor, ediyorum. Rahatsız olan ettirmesin." Cümlemi henüz bitirmiştim ki attığım adım balçığa saplanıp kaldı. "Ah!" Ayağımı tüm gücümle çekmeye çalıştım ancak aç bir hayvan tarafından bacağımdan yakalanmış gibi bir türlü kurtaramadım.

"Sakın diğer ayağını bulaştırma."

Biran'ın cümlesi bitmeden diğer ayağım da balçığın içindeydi!

Öfkeyle yanıma gelip dizlerinin üzerine çöktü. "Bir kere!" diye konuştu dişlerinin arasından. "Bir kere söz dinle."

Neredeyse dizlerime kadar uzanan balçıkla cebelleşirken, destek alabileceğim en yakın ağaç neredeyse bir metre ötemdeydi. Öyle boktan bir gün geçiriyordum ki, ormanda ağaca ulaşamıyordum!

"Dur!" diye uyardı, yüzüne sıçrattığım çamuru elini tersiyle silerken. "Bir de balçığın içine düşeceksin şimdi."

Bir kez daha lafını bitirmeden dediği oldu! Dengemi kaybettiğim an çevik bir hamleyle yükseldi ve beni belimden yakaladı. Burun buruna geldik, aynı saniyelerde aklına her ne geldiyse öfkesinin kırıştırdığı alnı düzeldi. "Gerçi... Sen seversin çamurda yuvarlanmayı."

Ne halde olduğumu umursamadan aklıma ilk geleni söyledim. "Öyle. Unuttuğun bir şey var, ben o çamurda yalnız yuvarlanmadım."

Alnı yeniden kırıştı.

"Dinle." Belimdeki ellerini sıkıştırdı, göğsüm midesine yapıştı. Islak ve nefes nefeseydik. "Üç deyince kendini bana iteceksin."

"Emin değilim." dedim, yapışkan kıvamındaki balçıkla sınanırken. "Bu nasıl bir şey! Bataklık gibi."

"Ne olduğunu bilseydin bataklık olması için dua ederdin."

Ürperdiğimi hissettim. "Ne?"

"Hadi, yapalım şunu."

"Bir dakika." Başımı geri atıp yüzüne baktım. "Neye saplandığımı bilmeden dediğini yapmayacağım."

Bezgin bir nefes verdi. Nefesi son hatırladığım gibiydi. "Sana bunu bir an önce dediğimi yap, diye söyledim. Sorgula diye değil."

"Çünkü beni tanımıyorsun." dediğimde, alnı daha fazla kırıştı. Yağmur hevesle saçlarımızın arasına doluşurken, burnumdan akan damlacıklar saplandığım balçıkta yolculuğuna son veriyordu. "Söyle şimdi."

Gök şiddetle gürlediğinde ağzının içinden birkaç küfür homurdandı. "Asit." dedi basit bir şeyden bahsediyormuş rahatlığıyla. "Pantolonunu eritmeye başlamıştır. Emin ol, tenine ulaşmadan oradan çıkmak istersin."

Gözlerim ardına kadar açılırken, omuzlarına sıkıca tutundum. "Say!"

"Bir." dedikten hemen sonra kulağımı erkeksi kıkırtısı doldurdu. O bir saniye bile sürmeyen sesi gerçekten duymuş muydum? Emin olamadım. "İki." Parmaklarının tenime uyguladığı baskıyla, sonrasında uzunca bir süre izlerini orada misafir edecekti. "Üç."

Beni öyle kuvvetli bir çekişle balçıktan ayırdı ki, kendimi itmeme gerek kalmadı. Uyguladığı orantısız güç beni balçıktan çıkarmakla kalmadı, savurdu. Çığlığımı özgür bırakarak yaşayacağım acıya hazırlanıyordum ki, sırtım yerle buluşmadan salise önce Biran kendini geri iterek üzerine düşmemi sağladı.

Ve bir kez daha yuvarlandığım çamurda yalnız değildim.

Ancak bu kez aramızda biri daha vardı. Tamamen üzerinde olduğum karnımı en az benim kadar hissetmesi kaçınılmazdı. "Her defasında bunu nasıl başarıyorsun?" diye sorarken, çamurla ıslanan saçlarım yüzüne dökülmüştü. Burunlarımız birbirine dokunmak üzereydi.

"Seninle çamura düşmeyi mi? Bu dünyanızın bana kıçıyla gülme şekli olmalı."

Dudaklarını birbirine bastırdığında, istemsizce oraya baktım. Dudaklarının çerçevesi uzayan bıyıklarının altından dahi kendini gösterecek kadar belirgindi. İnce ya da kalın diye tabir edemezdim ancak gördüğüm en pürüzsüz dudak olduğu bir gerçekti. Derin bir nefesle dolan göğsü göğsümü ittiğinde, bir saniyedir dudaklarında oyalanan bakışlarımı gözlerine çıkardım.

"Büyümüş." Parmakları kollarımı sararken, tüm bedenim kaskatı kesildi. Aldığımız her nefes karnımı eşit şekilde hissetmemizi sağlıyordu. Bir anda karın derimin gerildiği hissettim. Hemen ardından içeriden sağlam bir hareket geldi. Biran'ın gözleri şakaklarına doğru gerilirken, sertçe yutkundu. "Bunu ne zamandır yapıyor?"

Kendimi üzerinden atmak için nefesimi düzene sokmayı bekledim, o ise kollarımdaki parmaklarıyla beni kaldırmaya çalıştı. Ancak bir yay gibi gerilen bedenim buna izin vermedi.

"Bir süredir." diyebildim. Giderek gerilen karnım bana acı vermeye başlamıştı. Tam olarak bu gerginliği de bir süredir yaşıyordum.

"Neyin var?"

Cevap vermek yerine gözlerimi kapattım ve geçmesini bekledim.

"Yoksa yine-"

"Hayır," dedim kapalı gözlerimin ardından. "O ağrılara benzemiyor, başka bir şey. Kuvvetli bir gerginlik hissediyorum. Sanki biri karın derimi çekiştiriyor."

Sustu. Ne söylemesi gerektiğini bilmediğini biliyordum. Bir kez daha beni üzerinden kaldırmaya çalıştığında, yere bastırdığım dizimden destek alarak doğruldum. Benden ayrılan elleriyle o da yapraklarla bezenmiş çamurlu zeminden destek aldı ve sırtını yerden ayırdı.

"Buradan kurtulunca seni Dora'ya götüreceğim."

Karnıma uzanmak isteyen parmaklarımı avucuma kapatarak mani oldum. "O kadına ne zaman gitsek burnum boka batıyor." Daha fazla batabilirmiş gibi...

"Daha iyi bir fikrin yoksa gitmemiz gerekiyor. Kalkabilecek misin?"

Sesindeki tereddütü iliklerime kadar hissettim. Elini uzatmak istemiyordu. Elini tutmak istemiyordum. Bu kez yakınımda olan ağaca tutundum ve bedenimi ayağa diktim. Söylediği gibi pantolonumun paçaları kısmet erimişti. Bu ülkenin balçığı bile tüketiciydi.

"Her zaman."

*****

Soluklar; yabancının öfkeli, diğerlerinin ise tedirgin solukları orman evini dolduruyordu.

Soluklara eşlik eden adımlar yabancıya aitti. Koltuklara dağılmış tayfasının önünde adımlarken, henüz kimse konuşmamıştı. Biri bile...

Yabancı koltukların sonunda durdu. Arkası hepimize dönüktü. Ben hepsinden uzakta, yemek masasının bir köşesinde oturuyordum. Buradaydım çünkü bunu bizzat o istemişti. Onları benim önümde haşlayarak daha fazla utandıracaktı. Yabancının acımasız cezalandırma sistemin bir parçası olmaktan rahatsızlık duysam da yanlarından ayrılırsam konuşma fırsatım olmazdı. Öte yandan bazılarının kızgın bakışlarını üzerimde hissediyordum ancak daha hiç biriyle göz göze gelmemiştim. Konuşmalıydım. Ne diyeceğimi bilmiyordum ama konuşmam gerektiğini adım gibi biliyordum.

Sonunda Perla dayanmadı. "Ağabey, kızacaksan artık kızar mısın? Ya da her ne yapacaksan..."

"Zamanın mı yok, canın mı sıkıldı?"

Perla, "Hiçbiri." diye karşılık verdi. Sonra yavaşça ayağa kalktı, omuzları düşüktü. Mahcup ve özlem dolu görünüyordu. "Sadece sana sarılmak istiyorum. Çok özledim..."

Yabancının belinde kenetli olan elleri kıpırdamadı ancak sırtındaki kasların hareket ettiğini görebilmiştim. "Sizden sadece bir şey istedim." dedi, kaya kadar sert bir sesle. "Tek bir şey."

Biri bile konuşmaya yeltenmedi. Hiçbir suçlarının olmamasına rağmen kendilerini savunmadılar. Bir suçlu gibi yere bakmaktan başka bir şey yapmıyorlardı.

"Dört kişisiniz." Önünü döndü, bakışlarını ağır ağır Mestan, Mirel, Efraim ve Perla da gezdirirken, en az onlar kadar kötü hissettim.

Çünkü o bakışlarda bir insanın kendini işe yaramaz biri gibi hissettirmesi için gerekli olan tüm ifadeler vardı. "O ise yalnız bir kız. Çirkef olması onu koruyamayacağınız anlamına mı geliyor? O halde bunu en başında söylemeliydiniz."

"Orada dur." Ayağa kalkıp ona doğru birkaç adım attım. "Zindana girmeden önce ne söylediğini hatırla. Sen beni kimseye emanet etmedin."

Başını eğdi, burnundan kısa ve sert soluklar veriyordu. Elleri dakikalar sonra belinden ayrılıp yanına ulaştığında, "Korumaktan bahsediyorum." dedi. "Tek yapmaları gereken seni korumaktı."

"Onlar da tam olarak öyle yaptı." Şimdi üzerimde hissetiğim gözler bir çiftten fazlasıydı. "Sürekli gözleri üzerimdeydi. Bunu beni rahatsız etmeden yapmaya çalışmalarına rağmen farkındaydım."

"Öyle olsa şu an kuru bir şekilde karşılardın." dediğinde yutkunma gereksinimi hissettim.

Sözleri bana üşüdüğümü hatırlatmıştı ve bedenimde kuruyan çamurun verdiği rahatsızlık hissi azımsanamazdı. "Ve ben de karşında kuru bir şekilde duruyor olurdum."

"Bunun sebebi onlar değil. Yabancı..." Birkaç adım daha attığımda, tayfasının önünde aramızda bir kişilik mesafeyle duruyorduk. "Hiç biri annenden daha güçlü ve sinsi değil. Bunu biliyorsun."

Sakallarında kuruyup kalan çamur soluklarıyla ufak ufak dağılırken, bir damla fazlasını alamayacak kadar dolu bir sürahiyi andırıyordu.

"Odana git."

"Orası benim odam değil."

Gözlerini kapattı. Ağır bir nefes verdi. "Git odaya."

"Hayır. Önce sen gerçeği kabul edeceksin."

Gözlerini açtığında, mavilerinde patlayan ampüllerin sebebi ona verdiğim emirdi. "Sakın bir daha benimle böyle konuşma."

"Konuşursam ne ol-"

"Durun bir saniye!" Perla hızlı adımlarla yemek masasına ilerledi. Üç şamdanın ayağında duran, varlığını henüz fark ettiğim sarımtırak zarfı alıp bize gelirken heyecanlı görünüyordu. "Bu sabah geldi. Üç büyüklerden Kimpras liderine..."

Perla'nın uzattığı zarfı almaya yeltenmedi. "Sonra bakarım."

"Ağabey, "Perla zarfı ağabeyine biraz daha yaklaştırdı. "Kırmızı mühürlü, acil anlamına geldiğini biliyorsun."

Şu an tek yapmak istediği şeyin zarfı parçalara ayırmak olduğunu biliyordum. Bunun yerine çamurlu parmaklarını açtı, kapattı. Sonra iki parmağının ucuyla Perla'dan aldı. Zarfın ağzı söylendiği gibi kırmızı mumla mühürlenmişti. Kenarında üç büyüklere ait başka bir mühür vardı. Yabancı mührü kaldırdığında, yerden kalkan bakışlar açılan zarfa kilitlendi.

İçimden bir ses o bildirinin benimle alakalı olduğunu söylüyordu. Yabancı okumaya başladığında, zaten gergin olan hatları mümkünmüş gibi daha da gerildi. Parmaklarının kağıdı buruşturmak pahasına daha sıkı kavradığına şahit oldum.

O kağıtta her ne yazıyorsa, hiç hoşuma gitmeyeceğini görünmez bir el zihnime kızgın harflerle kazıdı.

"Ne yazıyor?" Mirel'in ayağa kalkmasını diğerleri de takip etti. "Biran?"

"Ters giden bir şeyler var." Perla bunu yalnızca ağabeyinin ifadesine bakarak söylemişti. "Ne var?"

Yabancının bakışları halen kağıdın üzerindeyken, kağıt parmaklarının arasında giderek buruştu. En sonunda avucuna topladı, sıktı, öfke dolu bi nidayla yere fırlattı. Koridoruna girip gözden kaybolduktan kısa bir süre sonra kapısının çarpma sesi duyuldu. Perla haklıydı; fena halde ters giden birşeyler vardı.

Mestan dizlerinin üzerine çöktüğünde, dizlerimin titrediğini hissettim. Kağıdı aldı, düzelterek ayağa kalktı. Kısa bir süre sonra kağıttan kalkan bakışları direk olarak yüzüme ulaştığında, "Oku."dedim. Mestan yutkunarak boğazını temizledi. Ağır bir şey taşıyormuşcasına diğer eliyle de tuttu ve okumaya başladı.

Sayın kızıl bölge Kimpras lideri Biran Nuh,

Umuyorum ki iyisinizdir.

Saygıdeğer üç büyüklerin arzusu ile hazırlanan bu bildirinin gereğince;
Mucize gebeliğinde ilk sınırı geride bırakan Gece Kraliçesi ile nikahlanmakta geciktiğinizi,
Ancak yirmi beş günlük zindan cezanızı göz önünde bulundurularak, bu gecikmeniz için ceza almayacağınızı bildirmekle görevlendirildim.
Gebeliğin ikinci sınırına ulaşmadan nikah akdini gerçekleştirmeniz gerekiyor.

Cevabınızı ulaştırdığınız takdirde hazırlıklara bizzat öncülük edeceğim.

Geçmiş olsun dileklerimle birlikte kudretli varlığınızı saygıyla selamlıyorum.

Büyücü Brekta.

Nikah. Nikah.Nikah.

Mestan'ın dudaklarından sonra kafamın içinde çınlamaya başlayan bu kelimeden sonrasını idrak edememiştim. Bu gün iki kez duyduğum bu kelime celladım gibi başımda dikiliyordu. Birkaç adım geriye gittim. Bacağımın koltuğa değmesi ve koltuğa düşmem eş zamanlıydı. Gözlerim boşluğa dalarken, parmak uçlarımın can yakıcı bir karıncalanma ile titriyordu.

"Hayır." dediğim an Limpyas'ın sözleri beynimde havai fişek gibi patlamaya başladı. Cebimdeki deniz kabuğu kolyenin hayaleti ruhumda büyüdü ve infilak etti. "Bunu istemiyorum."

İstemediğim bir bebeğin katili olmaktı.

"O da istemiyor." dedi Mirel. "Emin ol, o da seninle evlenmeyi en az senin kadar istemiyor."

"Bunun olacağını biliyorduk." Bunu söyleyen Efraim'di. Bildiklerine şaşırmamıştım. Bana söyleyip vaktinden önce feverana kapılmamı istememiş olmaları onlar açısından mantıklı, benim için yıkımdı. "Şimdi bir çözüm bulmalıyız."

Umutla Mestan'a baktım. "Bir çözümü var mı?"

"Şimdiye kadar bulamadık. Ancak olmak zorunda, öyle değil mi?"

"Olmak zorunda," diye onadı Mirel. "Biran her ne koşulda olursa olsun Melina'dan başkasına karım, demez."

İçimde bir şeylerin çarpıştığını, parçalara ayrıldığını ve tuzla buz olduğunu hissettim. Bunun nedeni o talihsiz kadının adını duymuş olmam mıydı? Yoksa onun kocasıyla nikahlanmamı istemeleri mi, bilmiyordum. Ancak iyi hissettirmemişti.

"Biran bulur." dedi Mestan. "Biz de kendimizi affettirmenin yollarını bulacağız."

Oluşan sessizlik içimdeki boşluğu tetikledi. Koltuğun başlığından tutunup ayağa kalktığımda, gözüm kararıyordu. "Ben... Sizi zan altında bırakmak istemedim." Koridora doğru yürüken yalnızca bunları söyleyebilmiştim. Aslında söylemek istediğim daha fazla şey vardı ancak hırpalanan zihnim buna izin vermemişti.

Koridorun başına ulaştığımda, birinin koluma girdiğini hissettim. Bu Perla'ydı.

"Bu halde uyumayacaksın değil mi?"

Kendimi banyo yapacak kadar iyi hissetmiyordum. "Sanırım uyuyacağım."

"Hayır." dedi kararlılıkla. "Banyo yapman gerekiyor ve yardım sırası bende." Omzunun üzerinden diğerlerine baktı. "Öyle değil mi çocuklar?"

Mestan'ın "Öyle." demesini beklemiyordum.

Mirel'in "Her şey karşılıklı." demesini, de öyle.

"Tabii karşılıklı." dedi Efraim. "Onu Kimpras'a getirmemizin karşılığı olarak sürekli ağzımıza sı-"

"Efraim!"

Perla'nın uyarısı Efraim için asıl olandı. Hemen sustu ve kalın dudaklarının arasında inci gibi dizilen beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Kolay gelsin Perla."

Perla bana döndüğünde, dudaklarında utangaç bir gülümseme vardı. "Teşekkür ederim." dedi beni banyoya götürürken. Sonra kendi kendine fısıldadı. "...sevgilim."

*****

İblis kaburgalarıma çaresizliğin yongasını bıraktığında, kader avuçlarımdaki çizgileri en baştan çiziyordu.

Yüzükoyun yattığım yatakta saatlerdir masanın üzerinde duran deniz kabuğu kolyeyi izliyordum. Perla beni uzunca yıkadıktan sonra kahverengi pijamaları giymeme yardım etmiş, ardından da saçlarımı tarayıp örmüştü. Ona uyumak istediğimi söylemiştim ancak bir dakika bile içinde bulunduğum cehennemden kurtulamamıştım.

Sabah olmak üzereydi.

Kimras'ın rengi giderek açılan kızıl havası odaya düşerken, ağlayamadığım için damarlarımın derimi zonkladığını, tenimi çatlatarak dışarı çıkacaklarını hissediyordum.

Kapının tıklatılması ile dakikalar sonra gözümü kırptım. Boğazım yutkunamayacağım kadar kuruydu. Kendimi zorladım ve daha fazla yalnız kalmam için gereken kelimeleri ardı ardına dizdim.

"İyiyim, uyuyorum."

Kapı daha fazla arandı. Sonra onu gördüm; Biran'ı.

"Çıkmamız gerekiyor."

Bir şey sormadım. Doğrulduğum an kapı aralığından bir kısmını gördüğüm bedeni uzaklaştı. İlk bulduğum siyah bordo yün kazağı üzerime geçirdikten sonra dizime uzanan bol ağızlı çizmeleri giydim. Salona ulaştığımda, açık olan dış kapı beni bekliyordu. Sandalyenin başında duran kabanı aldım ve kendimi dışarı attım. Bahçe kapısının önünde bir araç, hemen ardında ise iki atlı vardı. Yabancı bu kez tüm önlemleri almıştı.

"Ne kadar sürecek?" diye sordum bindiğim an.

Kontağı çevirip bizi olduğumuz yerden ayırdı. Temiz görünüyordu. Islak saçları banyoda uyuyakaldığını fısıldarken, gözlerinin altındaki siyah halkalar tam aksini haykırıyordu.

"Daha önce gitmedim. Ama bilinen yoldan gitmeyeceğiz." Cebinden küçük bir harita çıkarıp dizlerine bıraktı. "Haritaya göre üç farklı yol var. İkisi soyluların adamlarınca tutuluyor."

"O halde üçüncü yoldan gideceğiz."

"Bunun için pek memnun olmayacaksın."

"Anlamadım." dedim umursamazca.

"Anlarsın." dedi aynı umursamazlıkla.

"Atlılar neden bizimle."

"Sana daha önce de söylemiştim. Kimpras kışı gördüğün kışlara benzemez."

Gördüğüm kışları bilmiyordu, hiç bilmeyecekti.

"Yol bittiğinde adaya nasıl ulaşacağız?"

Dikiz aynasından peşimizdeki atlıları kontrol etti. "Bir tekne ayarlandı. Asıl mesele ordan sonra başlıyor."

"Bu ne demek?"

Dudaklarının arasına siyah bir dal yerleştirdi, yaktı, dumanı içine çekti ve dalı iki parmağının arasına alarak kolunu açık camdan dışarı uzattı. "Denizde karşına ne çıkacağını asla bilemezsin."

Bakışlarım istemsizce artık bol kazağın altından bile rahatlıkla belli olan karnıma kaydı. Avuçlarımı sıktım. Hazmedemediğim o masum bebek değildi. Hazmedemediğim ikimizin de rızası olmadan birbirimize mecbur edilmemizdi.

"Sormayacak mısın?"

"Neyi?"

Sigaradan hiç görmediğim kadar uzun ve derin bir nefes çekti. "Bildiri de yazanları..."

Sormayacak mıydım? Hayır. Mirel'in söylediklerinden sonra sormazdım.

"Bir yolunu bulacağını biliyorum."

Ormandan çıkıp ince ve kıvran orman yoluna girdik. Hızını arttırmıştı. Yağmur henüz yoktu ancak rüzgar kopardığı dalları yola savuracak kadar kuvvetliydi.

"Bir yolu yok."

"Ne?"

"Duydun." Bir an için bana baktığında, bakışlarındaki ciddiyet ruhumu zelzeleye uğrattı.

"Ben, seninle... Asla."

Gaza daha fazla yüklendi. "Adaya neden gittiğimizi söyle."

"Ne? Bilmiyor musun?"

"Söyle." Daha da hızlandı. Artık her iki yanımızdan akan ağaçları göremiyordum.

"Layers'in söylediği o kadını bulmak için!"

"O kadını neden bulacağız?"

Arabanın kulpuna tutunup arkaya yaslandım. "Kes şunu! O kadından başına gelenleri öğreneceğiz. Bilmiyor musun?"

Ani bir manevrayla direksiyonu sola kırdı ve hızını azalttı. "... Eğer o kadın yaşıyorsa, buradan çıkmanın yolunu bildiği için tutsak edilmiştir. Öğreneceğiz."

"Ya sonra?"

Yavaşladı, yavaşladı ve durdu. Elleri halen direksiyonda, keskinleşen bakışları kara yoldaydı. "Sonra buradan gitmen için ne gerekiyorsa yapacağım."

Elim kulptan kayıp gittinde, içimde Gülnur'un adını duyduğumda baş gösteren sızının bir eşi vardı. "...ve ben de bebeği sana vereceğim."

"Kağıtta yazanı yapmazsın. Bunu kabul etmek zorundasın."

Sen yapar mısın, diye sordu içimden yabancı bir ses.

Yeniden gaza yüklendiğinde, direksiyonu sıkan parmak boğumları bembeyaz olmuştu.

"Anlıyor musun?" diye sordu mekanik bir sesle. "Bu andan sonra bir yol ayrımına giriyoruz. Sen ve ben."

Kilitlenmiş gibi yüzünün görebildiğim sol kısmına bakıyordum. "Anlıyorum."

"Anlamak yetmez." dedi bu kez. "Bir söz vermen gerekiyor."

"Ne sözü?"

Gaza yüklenirken lakayt görünüyordu. "Bir daha arkamdan iş çevirmeyeceğine dair... Rozelin sözü."

Onunla evlenemezdim. Burada kalamazdım. Ne bedenim ne de ruhum Saforniko'a ait değildi. Teklifini tek çıkışımdı. Onun parmaklıkları tek çıkışımdı. Biran... tek çıkışımdı.

"Onu öldürecek misin?"

Bu kez engel olmadım. Parmaklarım karnıma dokunmadı, sarıldı.

"Söz mü?" dedi acımasız bir sesle.

Ruhumun kabuğu çatladı. Zamanı gelmeden kozasından çıkan bir kelebek gibi cansızdı ihtimaller. Gözümden bir damla yaş düşerken, "Söz." diyebildim. "Rozelin sözü."

KANLI AY 2 *çıktı!*
Seri tamamlandı.
Bkmkitap sitesinden indirimli ve kargo ücretsiz olarak temin edebilirsiniz. Link biomda mevcut.

Bundan sonra buradan alıntı gelmeyecekti. Instagram hikayeden görseller eşliğinde kısa kesitler yayınlayacağım. (2-3 kez)

Takip edebilirsiniz/ DuruMavii_

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere.

25. BÖLÜM: "Tehlikenin Surları"

Selam.

Oy ve yorum bırakmayı unutmayın olur mu?

Thurisaz ~ Endless
Oi va Voi ~ Refugee
Keyifle okuyun.

Tanrı avuçlarıma dayanılmaz vecalar bıraktığında, geriye tek bir seçenek kalmıştı; vazgeçmek.

Yaşamak için vazgeçmek.

Kurtulmak için vazgeçmek.

Kavuşmak için vazgeçmek.

Acının çıkmazında, içinde isimsiz koca bir boşluk vazgeçmiştim. Biran'a söz verdiğim andan itibaren içimde bir şeylerin ikiye ayrıldığını, ruhumda oluk oluk kanayacak bir yara açıldığını, göz pınarlarımda binlerce yağmur bulutunun toplandığını hissetmiştim.

Eksildiğimi hissetmiştim.

"Nerede bunlar!"

Yabancının asi sesiyle yolunda gitmeyen birşeyler olduğunu anlayarak etrafıma baktım. Peşimizdeki atlılar yoktu!

"Ne oluyor?" Bakışlarımı arka camdan alamadım. Saatlerce bizi takip eden atlılar, Kimpras'tan çıkıp aydınlığa kavuştuktan bir süre sonra bir anda ortadan kaybolmuştu! "Neredeyiz?"

Gözleri sıkça dikiz aynasına uğrarken, "Mentro eyaletindeyiz." diye yanıtladı.

Eyaletin adı gerilmeme sebep olurken, Kara Kule şatosunda duyduklarımı hatılamaya çalıştım. Ülkede liderlerce yönetiler aydınlık ve kızıl bölge dışında iki eyalet vardı.Gece Kraliçesi unvanını aldığım tören Lavangos eyaletinde yapılmıştı. Mentro eyaleti ise büyücülerin bulunduğu tehlikeli bir bölgedeydi. Düşüncelerim gerçeğe aktı ve

aydınlık hava bir anda alacakaranlığa çalarken, ölü ağaçların ev sahibi olduğu kurak bir ormana giriş yaptık. Arabanın engebeli zeminde sarsılmaya başlaması uzun sürmedi. Yapraksız ağaç dalları sıkça camlara çarparak nahoş sesler çıkardığı esnada koltuğun ucuna kayarak ona döndüm.

“Bu yolda daha fazla arabayla ilerleyemeyiz. Atlar da kayboldu, aklında ne var?”

“Ormana girdik.” Direksiyonun üzerindeki parmakları gevşekti. Benim aksime kesinlikle endişenin zerresini taşımıyordu.

“Onu görüyorum.” Açtığım elimi önümüzdeki ağaçlara doğru uzattım. “Ağaçlar giderek sıklaşıyor. Bu ormanda daha ne kadar arabayla devam edeceğiz?”

İki ağacın arasından neredeyse sıfır sayılabilecek bir mesafeyle geçti. Adım kadar emindim ki bir sonrakinde bu kadar şanslı olmayacaktı.

“Atları yitirdiğimiz için yolu daha fazla kısaltmam gerekiyordu. Ben de ormana girerek öyle yaptım.”

“Ama risk aldın.”

“Ama yolu kısalttım. Yürüyeceğin mesafe azalacağı için bana teşekkür edeceksin.” Bana yandan bir bakış attı. “Küfretmekten fırsat bulabilirsen.”

“Küfürlerime taktığın kadar bu işe dikkat kesilmeni öneririm. Belki o zaman kadına ve amacımıza ulaşırız.”

Kıvrak bir manevrayla birkaç ağacı daha geride bırakırken, “Ulaşacağız.” dedi. “Başladığım hiçbir işi yarıda bırakmadım. O kadının ölüsünü de olsa bulacağım.”

Sözleri içimde buz gibi bir rüzgar estirdi. “Nasıl bu kadar gaddarca konuşabilirsin?”

“Olasılıkları söylüyorum.”

Yavaşladı. Çünkü ağaçlar arasından bir insanın dahi zorlukla geçebileceği kadar sıklaşmaya başlamıştı. Arabayla yolculuğumuz buraya kadardı. “Kan donduran olasılıkları kendine sakla. O kadın yaşıyor ve onu bulacağız.”

Durdu. “Nereden biliyorsun?”

“Bu da benim olasılığım.”

Kapısını açtığında, aynısı yapmam gerektiğini biliyordum. Elim kulpa uzanırken, bir adımını dışarı attı, öyle kaldı. “Yanımdan uzaklaşmayacaksın. Tek bir adım bile… Ve en ufak tehlikede

sinyalinde -başının üzerinden uçacak sinek de buna dahil- arkama saklanıyorsun.”

“İlki tamam.” Ben de bir adımımı kil rengi çatlamış toprağa bastım. “İkincisi için söz vermeyeceğim. Ödlek biri olmadığımı biliyorsun, arkana saklanarak sana yardım edemem. Kendime de öyle.”

“Biliyorum.” dedi yalnızca. Ardından sürücü koltuğundan ayrıldı. Kapıyı ardından kapatırken, bakışları etrafta dolaşmaya başladı. Belindeki silahın varlığı kazağının altından belliydi, eli oraya çok yakındı. “Gidelim.” dedi kararlılıkla.

Ters gelmediği müddetçe sözünü ikiletmeye niyetim yoktu. Günün sonunda buraya benim için gelmiştik ve bir an önce istediğimizi alıp gitmeyi en az onun kadar istiyordum. Ağaçların arasından yürümeye başladığımızda, istediği gibi yakınındaydım. Ormandaki sessizlik her an bir tehlikeyi tevlit edecekmiş gibi sevimsizdi. Gayri ihtiyari etrafımı kolaçan ederken, her adımında ayağımın altında ufalanan toprağın sesi kulaklarıma ulaşıyordu.

“Ne kadar yürüyeceğiz?” diye fısıldadım. Alacakaranlık hava bozuk bir florasan gibi sürekli ton değiştiriyordu. “Burada balçık var mı?”

“Biraz daha. Yok.” Kısık bakışları sürekli olarak önümüze çıkan her yeni ağacın üzerindeydi. Bir şeyler hesaplıyordu. Buraya daha önce de geldiğini tahmin etmek zor değildi. Ancak bunun haricinde gösterdiği haritanın üzerinde dikkatle çalıştığı ortadaydı; sürekli belli noktalardan dönüyorduk ve yabancı her birini bilinçli şekilde yapıyordu. Oysa bir ormanı avucunun içi gibi bilen biri için bile yol bulmak zordu. Hele ki tüm ağaçların birbirine benzediği kel bir ormanda…

“Steven nasıl biri?”

Bu kez soruma hızlı bir cevap gelmedi. Hatta… Hiç cevap gelmedi.

“Neden kadını ona sormadık?”

Çünkü bu soru Steven’ı sadece şüphelendirirdi. Cevabını bildiğim bu soruyu ona sormamdaki amaç konuya bir şekilde giriş yapmamızı sağlamaktı.

Sonuç; anlık ve alaycı bir tebessümle birlikte cevap verdi.

“Pekala.Tahminini söyle.” Sivri bir dal saçıma takılarak birkaç adım geri gitmeme sebep oldu. Yabancı hızlı arkasına döndü. Durumu kavradığında ise kılını kıpırdatmadı.

“Tahminlerimi göz önünde bulunduracak mısın?”

Saçımı dolandığı daldan kurtarırken, “Bakacağım.” diye karşılık verdim. “Mantık yüzdesine göre… Neden olmasın.”

Saçımı kurtardığım an arkasını döndü ve yeniden yürümeye koyuldu. “Steven garip biri. İyi bir yönetici, iyi bir evlat, iyi bir ağabey.”

“Ama…”

“Yanında kadın gören olmadı. Hiç.”

İşte buna şaşırılırdı. Steven nereden bakılsa otuz yaşını aşmış bir adamdı ve o yaşa kadar yanında hiç kadın görülmemesi yabancının da dediği gibi garipti.

“Belki de…”

“Gay olduğunu sanmıyorum.” dedi sadece önüne baktığı halde zihnimi okuyarak. “Yanında söylenti çıkarabilecek kadar yakın olduğu bir hemcinsi de görülmedi.”

“O zaman?” Yeni bir ağaç dalından eğilerek kurtulurken, yabancı onları avuçladığı gibi eğerek yoluna devam ediyordu.

“Ona aşık olan bir kız vardı, uzun yıllar önce. Hizmetlilerinden biri. Bir müddet Steven’ın etrafında dolanmış, sonra da ortadan kaybolmuş.”

“Nasıl yani? Birdenbire mi?”

“Birdenbire.”

Adımlarım bıçak gibi kesilirken, “Aradığımız kadın gibi…” dedim sessizce.

“Aradığımız kadın gibi.” diye tekrar etti ve ekledi. “Bir cevap almak istiyorsan dikilmeye bir son ver.”

Sessizce yürümeye devam ettim, Steven’ın o kadına ne yaptığını düşünmeden edemiyordum. Lenoran’dan kaçtıktan sonra karşıma Mirel ve Efraim çıkmasaydı, Steven ile karşılaşmam kuvvetle muhtemel olması kaçınılmazdı. İşte o zaman o kadın şimdi her nerede ise ben de orada olacaktım.

Yaklaşık yirmi dakika sonra yabancının yavaşlayan adımlarıyla birlikte yavaşladım. Ormanda adımlarımızın dışında herhangi bir hareketlilik olmamasına rağmen kolunu önümde açtı ve belindeki silaha davrandı.

“Ne ol-”

İşaret parmağını dudaklarına götürmesine eş zamanlı olarak başıyla arkasını işaret etti. Daha önce de söylediği gibi tehlike anında

gizlenmemi istiyordu fakat ortada gizleneceğim bir tehlike durumu ne görüyordum ne de duyuyordum.

“Bir paranoyaklığın eks-”

Yaklaşık bir metre ötemizde bulunan ağacın arkasından çıkan kulçuk sözlerimi dikenli bir bitki gibi boğazıma saplarken, hemen Biran’ın arkasına gizlendim. Sonuçta istediği bu değil miydi?

“O kulçuk neden seninkilerden büyük?” Hayvanın son derece kalın ve kaslı olan dört uzvunun kızıl gözlerini üzerimize odaklamasıyla daha da palazlandığına yemin edebilirdim. Girintili çıkıntılı sırtı ve koca kaslı kafasıyla korkutucu görünüyordu. Ancak daha korkutucu olan şey, bize yaklaşıyor olmasıydı! “Ananı si-”

“Sessiz ol!” dedi bir emir fısıltısıyla. “Ona korktuğunu belli edecek bir bakış bile atma.”

“Nasıl yapacağım?” Hayır, bunu sesli olarak söylememeliydim. Derin bir nefes aldım ve daha mantıklı şeyler söylemeye hazırlandım. “Onu nasıl dizginleyeceğini bilmiyor musun? Sonuçta besledi klerinden farklı değil.”

Kazağını kaldırıp silahının kabzasını kavradığında, sorumun cevabını fazlasıyla almıştım. “Korkunca beyin kendini kapatıyor sanırım? Ben onları eğittim.” dedi bakışlarını giderek yaklaşan kulçuktan ayırmadan. “Bunları değil.”

Bunlar mı? “Bunları derke-” Sözlerimi bir kez daha yarıdan kesen detay aynı ağacın arkasından kendini gösteren başka bir kulçuktu! “Sen… Nereden biliyordun iki tane olduklarını?”

“Hiçbir kulçuk yanında eşi olmadan dolaşmaz.”

Onunla göz göze gelişimiz Tanrı’nın emri gibiydi. Ben bakışlarımı kulçuklardan istemsizce ayırmıştım. O ise bir anda omzunun üzerinden bana bakmıştı. Adem elması sakallarıyla bezeli boğazında ağır ağır hareket ederken, safir mavilerinde gezinen kara lekeler irilip ufalıyordu.

“O halde o ve eşi bizi parçalamadan önce bir şey yap.” İnen kaşları, yapısı hafifçe şiş olan göz kapaklarının gözlerinin üzerine baskı yapmasına neden oldu. Daha kısık bir halde gözlerime bakarken, dudaklarının etrafını çevreleyen bıyıkları ve sakalları kulçukların tüyleri gibi sivrilmişti.

“Yere çök. ”

Bunu beklemiyordum. Yine de üzerinde bulunduğum toprakların onu çöplüğü olduğu gerçeğini göz ardı etmeyerek dediğini yaptım. Aynı saniyelerde o da dizlerini kırdı ancak benim gibi çökmek yerine doğrulma pozisyonunda kaldı.

“Kal orda dişi kulçuk.”

Kulçuk bu emri bekliyormuş gibi olduğu yerde durdu, aramızda yarım metreden az bir mesafe vardı. Biran onun dişi olduğunu nasıl anlamıştı, bilmiyordum ama bu duruma göre hemen ardındaki erkek olanı eşi kadar söz dinleyeceğe benzemiyordu. Kulçukların hareketlerini gözlemliyordum, diğer yandan da insan üstü bir çabayla bakışlarımı üzerlerinde tutmamaya çalışıyordum.

Kabzayı kavramış olan eli belinde stabil kaldı. Diğerini oldukça yavaş bir biçimde kulçuklara doğru uzattı ve avucunu yere bakacak şekilde açtı. “Sakin olun, size zarar vermeyeceğiz.”

Dişi kulçuğun cüssesine yakışmayacak incelikte bir ses çıkarmasına karşın, tam da tahmin ettiğim gibi eşinden ormanı inlecek güçlü bir nida duyuldu. Çöktüğüm yerde irkilirken, yabancı kabzadaki elini açıp kapattı. Beden diliyle bu kez bana sakin olmamı söylüyordu.

“Kulçuk!” Dizlerimin üzerinde durmamı zorlaştıracak ses bu kez yabancıdan geldi. “Karşında bir lider var. İtaat ve geri çekil.”

Erkek kulçuk sol ön ayağını toprağa sürtmeye başladı ve ben hayatımda ilk kez korkuyla gülümsedim. “Artistliğin bu sefer işe yaramadı.” Merakıma yenik düşerek Biran’ın bacaklarının ardından eğildim ve hayvanın yırtıcı bakışlarıyla dilimi ısırdım. “Hayvanlar az sonra bizi öttürecek adam hala liderim, diyor.”

Konuşurken hakim olmadığım bakışlarım erkek kulçukla buluştu. Dilimin ucuna kadar gelen küfrü telaffuz edemez bir paniğe kapılırken, hayvan ayağını yere daha fazla sürtmesinin ardından hızla bize doğru koşmaya başladı. Kendimi koruma güdüsüyle doğrulacağım an Biran beni kolumdan yakaladı ve halen dizlerimin üzerinde iken bedenimi en yakın ağacın arkasına bıraktı. Sıktığımı henüz fark ettiğim gözlerimi birkaç saniye sonra açtığımda, gözümün önünde sıralanan manzaralar avuçlarımı ağzıma yapıştırdı.

Kulçuk Biran’ın üzerine atladı. Ardına dek açtığı ağzı dev bir mağaraya benziyordu. Biran bedeni yerle buluşmadan yarım saniye önce aldığı silahını üzerindeki hayvanın ağzına soktu ve tıpkı karşısındaki hayvan gibi hayvani bir tınıyla bağırdı. “Kulçuk!”

Aldığım soluğun ciğerlerimde kemikleştiğini hissettim. Biran güçlü bir adamdı. Ancak üzerindeki hayvan sadece ağırlığıyla bile üzerine çıktığı normal bir insanı soluksuz bırakarak ya da kemiklerini kırarak alaşağı edebilirdi. Öte yandan Biran ikinci kez benim sebep olduğum bir nedenden dolayı beni korumak için ölümle burun buruna gelmişti. İçimi kaplayan kasvet bir şey yapmamı söyledi. Onun için bir şey yapmalıydım!

"Kal orda!" Bana bir saniye bile bakmadan okuduğu düşüncemi tuzla buz etti. "Sakın."

Avucum ağzımdan kayıp gitti. Hiçbir şey yapamazdım. Sırtımı ağacın gövdesine yaslarken, yanan gözlerim onun ölümünü izlemeye hazır değildi.

"Soyunu tüketirim." dediğini duydum. Sesi ölüm kokan bir tehditle koyulaşmıştı. "Ölene kadar eşin dışında bir kulçuk bile göremezsin."

İçimde onlarca lütfe, fısıltısı duydum. Lütfen söz dinle sevgili hayvan, lütfen. Parmaklarım boynumdaki siyah su damlasını sararken, bu kez sesli olarak "Lütfen," diye fısıldadım."

Kulçuk tıpkı dişisi gibi vasıfsız bir nida çıkardıktan sonra geri adımlarla yabancının üzerinden çekildi. Saniyeler içerisinde dişisiyle birlikte ortadan kaybolduklarında, Biran silah tutan elini derin bir nefesle yere bıraktığı başının üzerine koydu. Göğsü olması gerekenin aksine sönük ve hareketsizdi.

"Bir kere." dedi soluksuz bir sesle. "Bir kere söz dinle."

Ayağa kalktım, omuzlarımı geri ittim ve ona doğru ilerleyip ayaklarının dibinde durdum. "Hızlı olmaktan bahsetmiyor muydun? Hadi."

Yürümeye başladığımda, bir kez daha ona bakmadım. Bakışlarındaki öfkeyi görmek istemiyordum ancak doğrulurken verdiği nefes en az benimkiler kadar ahlaksız küfürler barındırıyordu.

Ağaçların seyrekleştiği noktada devasa kayalıklar tarafından karşılandık. Kayaların en ufağı boyum kadar ve simsiyahtı. Yokuş aşağı dağınık olarak sıralanmışlardı. Son buldukları noktada ise bulanık yeşil bir deniz başlıyordu. Yabancı iki adım önümdeydi, kayaların arasından geçeceğimizi işaret ettiğinde, başımı yukarı kaldırdım ve yanından geçeceğimiz kayaya baktım. Geçerken yerinden milim oynaması, felaketimiz olabilirdi.

"Başka bir yol yok mu?"

Omzunun üzerinden alayla baktı. “Korktun mu, Gece Kraliçesi?”

Gözlerimi kısıp bir kayaya bir de onun iri cüssesine baktım. “Eğer bu kaya üzerine devrilecek olursa, seni bile yerden spatulayla kazımak zorunda kalabilirler, lider.”

Yukarı taranmış gibi görünen kalın kaşlarından birini havaya dikti. Ardından bir adım geri çekildi ve önüne geçmemi işaret etti. “Geç, eğer bir kayanın altında kalırsam beni yerden sen kazırsın.”

Sözlerinin altında yatan mana konusunda hiçbir fikrim yoktu. Yine de kendime garantiye alarak önüne geçtim ve kayaların arasından yokuş aşağı inmeye başladım. Hemen arkamdaki varlığının tetikte olduğunu hissedebiliyordum. Rahatlama sebebim olduğu için kendime kızdığım saniyelerde gözüme üç küçük ada ilişti.

“Hangisi?” Kıyıya ayak bastığım ilk an su çizmelerin sardığı dizime uzandı.

“Bundan önce oraya ne ile gideceğimizi sormam gerekmiyor mu?”

“Buraya boşuna gelmediğimizi biliyorum.”

Yarım bir gülümsemeyle kıyıya atladı. Sıçrayan su damla damla saçlarıma yapışırken, yabancı kıyıya yakın iri kayalardan birine yaklaştı, ellerine kalın bir halat doladı ve asıldı. Çok geçmeden kayaların arasından burnunu gösteren küçük bir sandalın kıyıya indiğini gördüm.

“Umarım küfür etmekte iyi olduğun kadar kürek çekmekte de iyisindir.”

Küfür etmeme neden bu kadar takılmıştı?

Ah, bundan daha önemli sorunlarım vardı. Elimi çabuk tutarak suyun içinde ilerledim ve sandala bindim. Yabancı hemen karşıma oturduğunda sırtı denize baktı. Parmaklarımız da aynı anda kürekleri sardığında, daha önce hiç kürek çekmemiş olmama rağmen kolayca kıvırarak var gücümle uğraş vermeye başladım. O ise sanki her gün bunu yapıyormuşcasına rahattı. Pazuları kürekleri her geri alışında şişip iniyordu. Suya o kadar yoğun bir baskı uyguluyordu ki, her defasında mükemmel bir ilerleme kaydediyorduk.

“Gördüğün gibi birbirine yakın mesafede üç ada var. Üçüne de uğramasak iyi ederiz. Şu gördüğün karttan başka herhangi bir detay hatırlıyor musun? … Sana soruyorum?”

Bakışlarımı hızla kollarından aldım. “Ne? Ne sordun?”

Bezginlikle başını arkaya itip alnındaki kalın buklelerden kurtuldu. Ancak başını yeniden indirdiğinde, yaramaz bukleleri yeniden karakteristik alnındaki yerini almışlardı. “Bizi tek seferde doğru adaya götürüp götüremeyeceğini sordum.”

Bunu yapabilir miydim? Gözlerimi kapattım ve ne gördüğümü hatırlamaya çalıştım. Aklıma gelen ilk şey adanın sık ağaçlarla çevrili olduğuydu. Başka hiçbir detay yoktu. Giderek yaklaştığımız üç ada da sık ağaçlarla çevriliydi…

Zihnimde yanıp sönen ampul gözlerimi açmamı emretti. Doğrularak üç adaya da dikkatle baktım. Evet, üçünün de etrafı ağaçlarla çevriliydi ancak o ağaçların tonu her adada aynı değildi. En yakın adadaki ağaçların rengi açık yeşildi. Ortadakinde ise durum daha sarımtıraktı. Yeşillere yer yer karışan kuru yapraklar sonbaharı giyinmiş gibi görünüyordu. En sonuncudaki ağaçlar ise yaşlı ve yeşil rengini yitirmek üzereydiler.

“Ortadaki!” dedim heyecanla. “Ağaçlar ne çok yeşil ne de çok kuruydu. O olmalı.”

Üç adayı da kontrol etmek zorunda kalmayacağı için memnun olmuşa benzemiyordu. “Biraz daha işaret parmağını havada sallamaya devam edersen ulaşamadan yakayı ele vereceğiz.”

Haklıydı ve haklı olmasından nefret ediyordum.

Yerime oturup yeniden kürek çekmeye devam ettim. İlk adaya yaklaşmadık, hedefimizde olan ikinci adaya ise nasıl gireceğimizi henüz bilmiyordum.

“Kadın buradaysa korunuyor olmalı. Nasıl gireceğiz?” Bir cevap alamayınca bakışlarımı adadan alıp ona çevirdim. Kürek çeken kollarıma dalan gözleri milim kıpırdamıyordu. “Hey!” Sesimi yükselmeden dikkatini çekmeyi başardım. “Sana diyorum.”

“Konuş.” Kayığı ikinci adanın dibine çekerken, ben de yavaşladım.

“Korumaları nasıl atlatacağız?” Sık ağaçların arasından ayrıntı görmek zordu ancak tıpkı o kadının burada olduğunu hissettiğim gibi içeride onu koruyanlar olduğunu da hissedebiliyordum.

“Atlatmayacağız.” demesini takip eden ikinci saniye sandalı sert bir şekilde kıyıya vurdurdu. Kürekler elimden kayıp giderken, karşımdaki delinin ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordum.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?” Çıkışmama aldırmadan sandaldan atladı, ellerini birbirine sürttü. “Yakalanacağız!”

Çoğunlukla olduğu gibi tek kelime açıklama yapmadan ağaçların arasına girdi; bu sus ve takip et, demekti. Bir bildiği olduğunu düşünerek sandaldan dikkatle indim ve ağaçlık alana yöneldim. Ancak Biran görüş açımdan çıkmış ve beni bir çalı gibi sık olan ağaçların arasında yalnız bırakmıştı.

"Yabancı…" Fısıltım ağaçların ince gövdelerine çarparak bana geri döndü. O ara duyduğum konuşma sesleri sol tarafa yönelmemi emretti. Birkaç adamın oluşturduğu seslerden en baskın olanı ona aitti. Başımı ağaçlardan içeri uzattığımda, karşımda geniş bir taş alan vardı. Ortasına konumlandırılan konteyner benzeri yapı oldukça geniş ancak ağaçların boyunu geçmeyecek kadar basıktı. Adaya ne uzaktan baktığımızda ne de yaklaştığımızda böyle bir yapının olduğunu fark etmemiştik, basık olmasının nedeni tam olarak bu olmalıydı. Konteynerin kapısında bulunan siyah giyimli iki koruma önünde el pençe durdukları yabancıya yalvarıyor gibi görünüyordu. Ağaçların arasından tamamen çıkarak onlara yaklaştığımda, sebebini anladım; içeri girmemiz kati surette istenmiyordu.

"Liderim, Lord Steven'ın kesin emri, içeri kimseyi alamayız."

Biran avuçlarını birbirine temas etmeden parmaklanı kenetledi, başını önce sol ardından da sağ omzunun gerisinen atarak boynunu rahatlattıktan sonra "Kimse mi?" diye sordu.

"Efendim," Adamın saçlarının arasından akan ter sol şakağına uzandı. Daha fazla direnemeyeceği aşikardı. "Lord bizi öldürür."

"Bunu ben de yapabilirim, kolaylıkla." Adamlar korkuyla birbirlerine baktıklarında, "Tabii başka bir yol daha var." dedi lider. "İçeri girdiğim burada, aramızda küçük bir sır olarak kalır."

"Orada biri daha var." Beni fark eden koruma az önce yabancının önünde eğilip bükülen kendisi değilmiş gibi meydan okurcasına baktı. "Onu derhal buradan çıkarmalıyız."

Korumanın attığı tek adımla yabancının ürkütücü sesi duyuldu. "Onu dokunursan bileğini kırarım."

"Ama lider-"

"Vaktim yok, kapıyı açın ve geri çekilin. Ardından buradan sorunsuz dağılalım."

Korumalar bir kez daha birbirlerine baktılar ve başka çareleri olmadığını anlayarak geri giden adımlarla kapının önünden uzaklaştılar. Biran birinin belinden sarkan anahtarı alırken, koşar

adımlarla yanına ulaştım. Önümüzde uzunluğu benim boyum kadar olan beyaz bir kapı vardı.

“Geride dur. İçeride bizi neyin karşılayacağını bilmiyoruz.”

“Hayır.” diye itiraz ettim. “Biliyoruz. İçeri o kadın var.”

İri pirinç anahtarı kilide yerleştirdi. “Geride mi duracaksın yoksa korumalarla burada mı beklemek istersin?”

“Hep tehdit!”

“Başka dilden anladığını söyleyemeyeceğim.”

Söylediğini gibi fazla vaktimizin olmadığını göz önüne alarak bir kaç adım geri çekildim. Ancak kapıyı açtığında içeride onun ihtimal verdiği gibi tehlike bir unsur yoktu. Karşımızda geniş, temiz bir yatağın ortasında uyuyan kızıl bir kadın vardı. Konuşmadık, birbirimize bakmadık. Biran geçmem için yol açtığında önden ilerledim. Tavan hemen başımın üzerinde bitiyordu. Arkamdan giren yabancının eğilmek zorunda kaldığı odada kadının yattığı yatak dışında birbirine uzak mesafede konumlandırılan mutfak, küvet, yemek masası ve oyun masası vardı. İçerisi bir ucundan diğer ucu güçlükle görülecek kadar genişti. Buna rağmen hiç birine ayrı bir odada yer verilmemişti; odanın uzak köşesinde bulunan, tuvalet olduğunu tahmin ettiğim bölme hariç.

“Burası nasıl bir yer…”

Ayarlayamadığım sesim kadının uyanmasına sebep olurken, yeşil gözleri anlık olarak bizi buldu. Hiç sesini çıkarmadı. Sıçrayarak kendini yatağın diğer yanına attı ve tamamen aşağı gömüldü.

“Korkma.” Adımlarım olduğu yerde kaldı. Elimi göremediğim kadına doğru uzattım. “Lütfen, korkma.”

Yabancı yanımda iki büklüm durdu ve “Çık oradan.” diye emretti.”

Üzerine çevrilen bakışlarım öfke doluydu. “Kes şunu, nasıl korktu görmedin mi?”

Umrundaymış gibi görünmüyordu. “Keyfini beklemeyeceğim. Steven her an gelebilir ve emin ol, bir lordu öldürme yetkisine sahip değilim.”

Ona şaşkınca baktım. “Neden öldürmek zorunda kalasın ki?”

“Hiçbir şey bildiğin yok. Hiçbir adam sakladığı kadına yaklaşılmasını hazmedemez. Şimdi o kadını konuşmaya ikna et. Yoksa bunu ben ya-”

“Kadınları saklamamayı öğrenirseniz belki adam olabilirsiniz!”

Bunlar yanında söylediğim son sözlerdi. Yatağın üzerine çıktığımda, kadından bir korku nidası duydum. Bu kendimi berbat hissetmeme

yetmişti.

“Dinle, düşman değiliz. Buraya seni hapsedenlerle birlik değiliz. Yalnızca konuşmak istiyoruz.”

Kadından hiç ses gelmedi.

Kırık bir nefes aldım ve yabancının arkamdaki varlığını yok sayarak, “Ben de senin gibiyim.” diyebildim. “Ben de bir kurbanım.”

Önce beyaz elleri yatağın kenarına tutundu. Ardından da acı yeşil gözlerini tereddütle gösterdi. Yüzüme baktığında bir tepki vermedi ancak karnıma baktığında, kaşları acıyla çatıldı. “Sen…”

Aynı acıyla başımı salladım. “Ben…”

Biran’a baktı.

“Korkma. O sana yaklaşmayacak.”

Duraksadı. Yeniden karnıma baktığında başını sallayarak saklandığı yerden çıktı ve yatağın ucuna oturdu. Zayıftı, yirmi beş yaşından ufak olduğu belliydi ve korkuyordu. Çok korkuyordu.

“Nasıl başardın?” diye sordu beni şaşırtarak. Sesinde yalvaran bir tını vardı.

“Neyi? Neyi nasıl başardım?”

Karnımı işaret etti. “Hamile kalabilmeyi?”

Bunu beklemiyordum. Ona ne cevap vereceğimi bilemedim. Bunu benim yerime yabancı yaptı. “Adın ne?”

Kadın bana yaklaşırken elleriyle karnını kapattı. Yoksa o da…

“Adını söyle bize.” diye rica ettim. “Lütfen.”

“Zeliha.” Gözleri dolu dolu oldu. Kimbilir adını ne vakittir söylemiyordu.

“Zeliha,” dedim elini tutarak. “Buraya nasıl geldin? Seni buraya kim, nasıl getirdi?”

“Ben…” Duraksadı. Onu bu denli korkutan Steven’mıydı?

“Steven seni bulmadan önce neredeydin?”

O ismi duymasıyla ellerimin altında irkildi. Bunu yapmayı hiç istemiyordum ama devam etmek zorundaydım. “Zeliha, birbirimize ancak konuşarak yardımcı olabiliriz.”

“Ben anlatırsam, sen de nasıl hamile kaldığını anlatacak mısın?”

Kurduğu cümle tüm uzuvlarımı karıncalandırıyordu. “Neden sorduğunu bilmiyorum ama evet, anlatacağım. Şimdi söyle, Steven’dan önce neredeydin?”

Elini ellerimin arasında çekti, bakışları tamamen boşluktaydı. “Hiç. Hiçbir yerdeydim.” Birden Biran’a baktı. “Steven beni bulup buraya kapatmadan önce yine ondan kaçıyordum. Beni ülkenize Steven getirdi.”

Bakışlarım istemsizce yabancıya döndüğünde, bakışlarında gezinen sis karanlık ve bilinmezdi. “Neden?” diye sordu tek nefeste. “Hangi amacına hizmet etmeni istiyor?”

Kadın kolunu sardığı karnını bu kez okşadı. “Benden bir bebek istiyor.”

“Ne!” Yeniden yabancıya baktım. “Bunu neden burada, kendine aşık bir kadından yapmıyor?”

Benim mimiklerim birbirine girerken, onda yaprak kımıldamıyordu. “Cevabı basit değil mi? Temur itiyle ile aynı sebepten.”

Tüylerimin birer dikene dönüşüp etime geri battığını hissettim. “...ona aşık bir hizmetlisinin olduğunu söylemiştin.”

“O kadın artık yok.” Zeliha verdiği cevaba hakimdi. “Steven ona aşık olamadığı için bir bebekleri olmamış. Kadın buna dayanamayıp intihar etmiş.”

“S-sen bunu nerden biliyorsun?”

“Bunu bana o anlattı.” dedi, içerlemiş bir şekilde. “Şimdi aradığınız cevap geliyor.” Ufak ve yuvarlak gözlerini bir an için kapatıp, “Evimdeyken, hala bana ait olan yatağımda uyurken birbirinin aynısı olan birçok rüya görüyordum. Rüyamdaki adama aşıktım, o adam Steven’dı. Rüyalar hiç değişmiyordu; Steven çok uzaklardan bana gülümsüyordu ve ben sanki yüzyıllardır onu izliyordum. Bir gün farklı bir şey oldu, elini tutmamı istedi. Rüyadaydım ama bu kararı hür irademle verdiğime yemin edebilirdim. Elini tuttum… ve burada uyandım. Yıllardır buradayım. ” dedi. “Ama ben de ona bir bebek veremedim. Çünkü… sanırım bana da aşık olmadı. Belki de… olmuştur. Kim bilebilir ki. Bu ülke mucizelerle dolu.”

“Ya sen?” diye sorduğuma inanamadım. Sormam gereken bu değildi.

“Başta ondan korktum, defalarca kaçtım ama her seferinde beni yakalamayı başardı. En sonki kaçısımda biriyle tanıştım, bir koruma… O beni sakladı, bana yardım edebileceğini söyledi ama Steven’ın adamları beni yine buldu. Beni Steven’e geri götürdüklerinde bir daha kaçmaya yeltenmedim.”

“Çünkü ona aşık oldun.” Biran’ın sesinden duyduğum cümle mide boşluğumdan aşağı bir şeyler itti, yuvarladı ve tuzla buz etti.

“Evet.” dedi Zeliha. “Ona aşık oldum ama ondan bir bebek sahibi olamadım.” Bu kez o benim elimi tuttu, minnetle baktı. “Şimdi söyle bana, nasıl hamile kaldın? Sen de benim topraklarımdan geldin, sen de burada bir adama aşık oldun. Ne olur söyle, nasıl hamile kalabildin?” Başını önüne eğdiğinde, gözlerinden yaşlar akıyordu. “Lütfen bana adamının da sana aşık olduğunu söyleme, lütfen bu cevabı verme. Cevap bu olamaz, bizim dünyamızda böyle bir kural yok. Ah, dayanamam, Steven’ın bana aşık olmadığı gerçeğine dayanamam.”

Elimi ellerinden kurtarıp ayağa kalktığım an sendeledim. Bunu hiçbir dünyada kabul edemezdim. “Sen kafayı mı yedin? Adam seni siktiğimin bir rüya büyüsüyle ülkesine getiriyor, kaçırıyor, buraya kapatıyor ve sen ona aşık olduğunu mu söylüyorsun!”

Zeliha beceriksiz hareketlerle yüzündeki yaşları silip attığında daha güçlü ve kızgın görünüyordu. “İsteğimle buradayım! Diğerlerinden korumak için beni saklıyor, burayı birlikte kurduk, o da beni seviyor. Sadece aşk mı… Bundan emin olamıyorum. Ama değilse bile olur. Neden olmasın ki? Sevdiği adamdan hamile kalmış bir kadın olarak bunu nasıl anlayamazsın?”

Yeniden öfkemi kusmak üzereyken, yabancının bedenini önümde buldum.

“Buraya aşkını dinlemeye gelmedik. Seni buraya nasıl getirdiğini söyledi mi? Hangi büyü ve hangi büyücü ile yaptı bunu?” Kadın cevap vermeden önce işaret parmağını kaldırdı. “...Ve buradan nasıl gideceğini biliyor musun?”

Kadın hala kızgındı ama Biran’dan korktuğu için bunu sergileyemedi. “Bunu size ancak Steven söyleyebilir. Onsuz ağzımı açmam.”

“Nasıl bu kadar aptal olabilirsin!” Onu gördüğü boktan rüyadan uyandırmak için yeniden yatağa atlayacağım sırada kapı ardına dek açıldı. Arkamı döndüğümde bizimkileri… Diğerlerini gördüm. Pera hariç hepsi buradaydı.

“İstediğinizi alabildiniz mi ama derhal gitmemiz gerekiyor.” dedi Mestan, gösterişsiz bir panikle. “Temur Alizen geliyor. Her nereden duyduysa Kimpras’tan çıktığınızın haberini almış ve peşinize düşmüş. Yakınlarda, gitmeliyiz lider.”

Temur… Ah, yeniden peşime düşmüştü. Kendisine yasaklı olan Kimpras'tan ayrılır ayrılmaz kokumu almıştı!

Ancak ben istediğimi almamıştım. Tanrım! Başladım noktadaydım.

"Gidelim." dedi Biran.

Buna hiç niyetim yoktu. En azından istediğimi duyana dek…

Yatağa atladım. "Söyle, en azından o büyücünün adını söyle."

Kadını başını iki yana salladı.

"Hadi." dedi Biran. "Başka bir yolunu bulurum, gidelim."

Elimi kaldırıp ardımda beni bekleyen lidere işaret parmağımı göstererek ondan son bir dakikasını istedim.

"Söyle. Eğer söylersen ben de sana istediğin cevabı veririm."

Kadının gözlerinde altın rengi hareler parıldadı. "Söyleyecek misin? Gerçekten mi?"

"Evet."

Kadın avuçlarını birleştirip önümde minnetle salladı. "Limpyas, beni buraya getiren de, beni buradan götürecek olan da o, büyücü Limpyas."

"Limpyas." diye yineledim. "Lanet olası Limpyas…" Beni kandırmıştı. Bana efendisi Nivera'nın istediği gibi konuşmuştu.

"Şimdi sıra sende. Söyle, bana sonsuz mutluluğu bahşet."

Yatağın üzerindeki iki büklüm duruşum dikleşirken, Biran'ın adımları yaklaştı.

Ona başta vermek istediğim cevapla şimdi vereceğim cevap kesinlikle aynı değildi

"Aşk." Ona, onu kurtaracak cevabı vermiştim. "Ben, bana aşık olan ve aşık olduğum adamın çocuğunu taşıyorum."

Bölümü nasıl bulduk?

Ben bir sonraki bölümü yazmaya başladım

Sizce Rozelin bir sonraki bölüm neye aşermeli :)

*Kesit ve görseller için Instagram'da takip edebilirsiniz/ DuruMavii_*

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere.

26. BÖLÜM: "Zihnin Ölümcül Duvarları"

Selam.

Sınava girecek tüm okurlarıma başarılar dilerim. Sizin için son zamanlarda yazdığım en uzun bölümü yazdım. <3

Sermest ~ Kayıp

Mark Eliyahu~ Journey

Keyifle okuyun.

İblis nefesini ruhuma üflemişti.

Kaçışım karanlık, yolum zift, çıkışım kapı duvardı.

...ve şimdi karşımda benim gibi biri daha vardı.

Zeliha nefes almanın bir yolunu bulmuştu; yalan bir aşka tutunarak kendine geldiği yeri unutturmuş, o aşk için savaştığını sanarak ayakta kalıyordu. Zeliha yaşamıyordu, yaşadığını sanıyordu.

"Steven sana aşık değil." dedim, umudunun ayaklarımın altında çiğneyerek. Tek istediğim kendine gelmesiydi. "Sen de ona değilsin." Ona doğru eğildiğimde, hiç kıpırdamadı. "Zeliha, savaşmadan yenilemezsin. Savaşmadan yenemezsin."

Gözlerinde gördüğüm hayal kırıklığı yalan doğuran dilime saplanırken, yabancının güçlü parmaklarını kolumda hissettim. "Gidiyoruz." Bir an için tehditkâr bakışlarını Zeliha'yla buluşturdu. "Steven'a tek kelime edersen, muhtemelen sohbet etmek için onu tekrar bulamayabilirsin."

Zeliha'yı gözden kaybedene dek gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Benden güç almasını ve ayağa kalkmasını istedim. Bunu gerçekten istedim.

Diğerlerinin geldikleri büyük sandalla geri döndüğümüz sırada kürekleri Efraim ve Mestan çekiyordu. Mirel elindeki dürbünle etrafı gözlerken, üzerinde bacaklarını tamamen saran mat, deri bir pantolon, kalınca bir kemer ve siyah kemik atlet vardı.

"Giy artık üzerini." diye uyardı Mestan kürek çekerken bir yandan da göz ucuyla süzdüğü Mirel'i. "Küreği ben çekeceğim, diye soyundun. Şu an kürek çektiğini sanmıyordum."

Mirel ona ters bir bakış attıktan sonra sandalın bir köşesinde duran yünlü kazağı ve kabanı üzerine giyindi. Ardından yeniden dürbünle etrafı dikizlemeye devam etti.

"Var mı bir hareketlilik?"

Yabancının sorusuna Mirel "Hayır," karşılığını verdi. "Şu an için yok."

"Haberi nerden aldınız?"

Efraim erken davranarak söze girdi. "Geçtiğiniz üç ana yola ve orman yoluna gözcü koymalarını emretmiştin. Haber orman yolundaki gözcüden geldi."

Biran, söz konusu olan emrini henüz hatırlamış bir ifadeye bürünürken, zekasına hayran kalmamak elde değildi. Umursamaz ve aklına geleni aniden, plansızca yapacak izlenimi çizmesine karşın her adımını ince ince hesapladığını gün geçtikçe daha iyi görüyordum.

"Onun gözcüleri ne tarafta, dersin Mirel?"

Mirel beklemediği soruyla birlikte dürbününü indirerek liderine baktı. "Temur'un gözcüsü mü?"

"Evet." Biran yaktığı sigarasından derin bir nefes çektikten sonra dumanı muhatabı Mirel'e doğru üfledi. "Bizim gelişinden haberdar olduğumuz gibi peşimize düştüğüne göre onun da geçtiğimiz yollardan birinde ya da birilerinde gözcüsü olmalı."

"Haklısın." Bu ihtimali akıl edemediğinden dolayı içten içe kendini azalardığını görebiliyordum. "Bilemiyorum, afedersin."

"Affeder miyim?" diye sordu düz bir sesle. Bu gibi durumlarda asla tolerans göstermiyordu, karşısında her kim varsa tavrı aynı otoriterlikte oluyordu.

"Zindandan sonra kendimizi toparlayamadık. En kısa zamanda eski gücümüze kavuşacağız."

Biran'ın ters bakışları araya giren Efraim'e çevrildi. "İyi edersiniz. Bu arada... Zindandan dün çıkan sizdiniz, değil mi? Bir an için ben olduğumu sanmıştım."

Başlarını eğdiler, üçü birden! Biran sesini zerre yükseltmeden onları derin bir utanç çukuruna düşürmeyi başarmıştı. Bir kez daha ne kadar acımasız olduğunu düşündüm.

Tedirginlikle geçen deniz yolculuğundan sonra yeniden kayalık alandaydık. Kayalarla dolu yokuşu çıkmak inmekten çok daha zor ve tehlikeliydi. Mirel kayalara karşı en az benim kadar tedirgin yaklaşıyordu. Bunu anormal boyutta olanlarının yanında geçerken fazladan hızlanan adımlarından anlayabiliyordum. Bir detay daha vardı; geçtiği her kayadan sonra arkasına dönüp adımlarını takip eden adımlarıma bakıyor, daha hızlı olamamı işaret ediyordu. En önden ilerleyen yabancının silahı elinde, parmağı tetikteydi. Bu bile her an can yakıcı bir manzaraylla karşılaşabileceğimize alametti.

"Atlar yokuşun sonunda." Bilgilendirmeyi yapan Mestan en arkadaydı. "Her ihtimale karşı ormanın doğusuna bir araç gizledim."

Yabancı ağzının için homurdanarak yokuşun zirvesine ilerlemeye devam etti. Bir noktada Mirel arkama geçerek beni yabancıyla arasına aldı. Kayalar azalmıştı, ormana ulaşmak üzereydik. Az sonra yabancının adımları yavaşlamaksızın taş kesildi. Elini beni durdurmak için kaldırdı fakat bu gecikmiş bir çaba olarak kaldı. Çünkü adımı atmış ve ve onu karşılayan manzaraya ulaşmıştım. Gözümün önündeki tüm renkler birbirine karışırken, dizlerimin bağı çözüldü, kuvvetli bir öğürtü genzime uğradı. Kusacağımı anladım ama bir adım atmaya bile fırsatım olmadı. Bedenim iki büklüm olurken, ellerimi dizlerime dayayıp kusmaya başladım. Kuvvetli öğürtülerin ardı arkası kesilmedi. Midemdeki son su damlasına kadar çıkardığım sırada, biri yüzüme düşen saçlarımı ensemde topladı. Kusmam bittiğinde ise bana temiz bir peçete ile bir şişe su uzattı. Ağzım aralık vaziyette, nefes nefese peçeteyi aldığım esnada Mirel ile göz göze geldim. Ayaklarımızın dibinde geniş bir kusmuk havuzu vardı ve o kesinlikle iğrenir gibi bakmıyordu.

"Al." Peçeteyi avucuma tutuşturduktan sonra suyun kapağını açtı. Geç de olsa ne yapmam gerektiğini anlayarak diğer avucumu açtım ve döktüğü suyla önce ağzımı yıkadım, ne yaptığını bilemez hareketlerle yüzümü ve boynumu ıslattım. Dakikar sonra doğrulabildiğimde, Mestan ve Efraim tıpkı yabancı gibi ellerinde silahlarla etrafımıza etten duvar örmüştü

"Kim yaptı bunu?" Sesim gördüklerimin etkisiyle çatlamıştı. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. "Atlardan ne istediler?" Kanlar içinde yerde yatan iki ata bir kez daha bakamadım. Ancak gözüme takılan başka bir ayrıntı, en az bir önceki kadar fenaydı.

Bir ağaçta kanla "Rozelin" yazıyordu.

Bir diğerinde "Gece Kraliçesi."

Bir diğerinde "Kraliçem."

Tüm kanlı yazılar filmli fotoğraf makinadan çıkarcasına anlık olarak önüme dökülürken, "Çok yakınındayım." yazısı gözüme ilişti. "Kokunu alabiliyorum."

Dizilerimin bedenimi taşıyacak gücü azar azar kaybettiğini hissettiğimde, bir ağaca tutundum. Başka bir kanlı detaya bakacak gücüm kalmamıştı.

"Ağaca bakın!" Mirel kaldıdığı işaret parmağıyla benim göremediğim ağaçlardan birini işaret etti. Bu kez bakmaya yeltenmedim. Buradaki her detayın beni yerle yeksan edeceğinin farkındaydım.

"Hepsi kanla yazılmış." Efraim'in sesi buz gibi bir mide bulantısı barındırıyordu. "Ruh hastası!"

"Ne yazıyor?" diye sordum her birinin kilitlendiği yere bakmadan.

Her kim konuşmak üzereyse, yabancı ondan önce davrandı. "Siktir et. Gidelim buradan."

Adım attığı an önüne geçerek onu durdurdum. "Benimle ilgili, değil mi?"

Başını biraz yukarı kaldırdığında, suratı kısmet görüyordum. Burnundan hırçın bir nefes verdikten sonra "Seni buraya getirmemeliydim." dedi. "Burada olmaman gerekiyordu."

"...ama buradayım. Orada ne yazdığını bilmem gerekiyor mu?"

Evet, gerekiyor. Bunu şimdi yapabilirim. Şimdi dönüp o ağaca bakabilirim. Dizlerim ve midem buna izin vermese de yapabilirim.

Yanına düşen eli silahın kabzasını sıkıca kavramıştı. Sakin değildi. Öfkeli hiç değildi.

Tam da şu an ipe sapa gelmez bir intikamcıydı.

"Bir kez daha kusmayacaksan dönüp bak." Çöken omuzlarıma, bembeyaz olduğuna emin olduğum suratıma ve göz altlarıma baktı sadece birkaç saniye içinde. "Tabii midende hala çıkaracak bir şey kaldıysa..."

Onca tehlikeyi göze alan ben, dönüp o ağaca bakamadım. Korkum, beni yüksek doz bir bulantıyla sınayan midem değildi. Yabancının bakmamı istemeyişi, beni isteğim dışında arkamı dönmekten alıkoymuştu. Bu yüzden bizi çıkışa ulaştıracak adımlarını diğerleri gibi

takip ettim. Bu yüzden adım adım uzaklaşırken, bir kez bile arkama bakmaya yeltenmedim.

Yaklaşık otuz dakika yürüdükten sonra Mestan'ın dediği gibi ormanın doğusunda bir araca ulaştık. Önde iki kişilik oturma alanı bulunan kasalı kamyonet, burada gördüğüm ilk farklı araçtı. Koca tekerlekleri neredeyse boyumu aşıyordu ve alabildiğine siyahtı.

Biran aracın etrafında hızlıca döndükten sonra elini kasaya koydu, erkeklere döndü. "Açıklayın."

Efraim övünçle sakallarını sıvazladı. Belli belirsiz de olsa Mestan'ın yüzünde de aynı övünme ifadesi vardı.

"Birbirinin aynı olan o araçların hiçbirinden memnun değildin. Bazen kısaca nasıl olmasını istediğinden bahsediyordun."

Mestan'ın sözlerini Efraim tamamladı. "Biz de hepsini bir araya getirdik. Sen bizimle değilken boş durmadık yani..."

Mirel konuşmasını beğenmediği Efraim'e memnuniyetsiz gözlerle baktı. "Seni mutlu etmek için yaptık lider." Ellerini iki yana açıp içinde olduğumuz kasvetli ormanı gösterdi. "Şu durumda ne kadar mutlu olursun bilemem ama..."

Yabancı başını sallayarak alayla gülümsedi. "Güzel günlerde kullan da, diyecek misin?"

Mirel aynı alaycı gülümsemeyle karşılık verdi. "En azından aksiyonlu günlerde kullan, diyebilirim."

Her birine kısaca baktıktan sonra elinin altındaki kasaya birkaç kere vurdu. "Sağlam bir şeye benziyor. Denemeden anlayamayız." Başıyla kasayı işaret etti. "Atlayın."

Efraim kasanın kapısını aşağı indirdi. Çekerek zemine ulaştırdığı iri aralıklı metal merdiveni her biri sırayla tırmanarak kasaya ulaştılar. Yanlarına yöneldiğim an onun sesini duydum.

"Yanımda bir kişilik boş yer var. Hamile ve sarışın olanınız binebilir."

Bir insan kendine küfür ettirmek için neden bu kadar yoğun bir çaba sarfederdi ki?

Efraim kasadan atlayıp yolcu koltuğuna yönelirken, "Oh be, oraya şu iki metrelik bacaklarımı sığdıramazdım zaten." dedi.

Yabancı elini arabanın üzerine bu kez sertçe koydu. "Efraim," dedi dişlerinin arasından. "Sen
hamile ve sarışın mısın?"

Efraim daha kapıya ualaşamadan durdu ve muhtemelen sadece "binebilir" kısmını duyduğu cümlenin devamını düşündü. Sonra elini üç numaraya vurulmuş kısacık saçlarının arasına götürüp kafasını kaşıdı. "Aa, afedersin. Ben kasaya geçeyim madem."

"Geç madem, Efraim."

İsteksizce kasaya son binen Efraim merdiveni toplayıp kapıyı gözümün içine baka baka yukarı çekti. "Boşuna öyle bakma. Her iddiasına girerim yolcu koltuğu daha rahattır."

Yaklaştım. Ellerimi kapalı kasanın üzerine koydum ve "Emin misin?" diye sordum. "Bence olma. Kasada dikenlerin üzerinde oturduğunuzu bilsem yine de gelirim. Neden biliyor musun? Benim için en rahat yer şu sizin liderin yanından en uzak olan yerdir."

Mestan'ın küçük kahve gözlerindeki donukluğu arkama alarak tek seçeneğime ilerledim; yabancının yanına...

Koca tekerlekler sırasıyla orman yolunda, kurak arazide ve çakıl taşlarının üzerinde dönerken, tamamen kararan havanın altında ve üzerimize çöreklenen sessizlikte, o ağaçta yazanı düşünüyordum. Ona sormayacaktım. Bu söz konusu bile değildi. Hür irademle vazgeçtiğim bir bilgi kırıntısı için tek kelime etmeye niyetim yoktu. Ona koşulsuzca güvenmeye niyetli değildim ancak onunla bir anlaşma yapmıştık. Güç de olsa lehime olan konularda doğrularına kulak vermeyi deneyecektim. İstediğimi alana kadar arkamı kollayarak benim için açtığı yolda ilerleyecektim.

"Nasıl yaptın?"

Ne sorduğunu biliyordum. Düşüncelerimin aksine onun sessizliğinin altında yatan neden, sorduğu sorunun zihninde istila ettiği yerdi.

"Neyi nasıl yaptım?"

Burnun sıkıp geri bıraktı. "Kulçuğu üzerimden sen uzaklaştırdın."

Evet, bunu ben yapmıştım.

"Hayır." Hiç düşünmeden tüm hücrelerimle bunu reddedebilirdim. "Ben yapmadım."

"Sen yaptın."

"Kas kafalı mısın? Ben yapmadım, diyorum. Ben yapmadım."

Bakışlarını havada yol alırken aniden yön değiştiren bir ok gibi bana çevirdi. "Benimle nasıl konuşacağını asla öğrenemedin."

"Sen de bir kere de anlamayı..."

Üzerimden aldığı gözlerini yeniden yola çevirmeden önce kapattı ve sabırsız bir nefes aldıktan sonra yeniden açtı. "Nasıl yaptın?"

"Ben yapmadım."

"Sen yaptın. Tıpkı o ölü bebeği dirilttiğin gibi... Tıpkı yaralandığım o saldırıda yapabilecekken, yapmayı kasten tercih etmediğin gibi yaptın."

Biran boğazıma bizzat elleriyle koca bir yumru bıraktı. Bir süre nefes almadım. Zorlandığımı hissederek ağzımı açtığımda, girdiğim öksürük krizi saniyelerden dakikaya uzandı.

"Sakin ol." Dizlerime içi su dolu cam bir şişe bıraktı. "Sadece soruyorum."

Kapağını açar açmak başıma diktiğim su içimdeki ateşi bir parça derman olurken, o ateşin kaynağını biliyordum; vicdan. Beni canıyla korumaya çalışan adamı, ülkesinin bana armağan ettiği güce teslim olmamak için kurtarmamıştım.

Bilemezdim, diye telkin etmek bundan sonra kafi gelmeyecekti. Çünkü yüzüne her baktığımda içimde saklamaya çalıştığım o vicdan meselesinden haberdar olduğunu artık biliyordum.

"Söylemeyeceğim."

Ona bakmadım ve bana bakmadığını biliyordum. "Hangisini?"

"Kulçuğun seni nasıl bıraktığını bilmiyorum. Sadece kolyeye dokundum ve bunu istedim."

"Neden söylemeyeceksin?" diye sordu verdiğim cevabın üzerinde durmayarak.

Suyu bir kez daha dudaklarıma götürmek istedim ama ellerimin titrediğini fark etmesin, diye bunu yapmadım. Zordu; her güçlüğü kendime saklamak, her ne olursa olsun hasar alan gardımı kendimden verdiklerimle onarmaya çalışmak en zor şeydi.

"En azından bu kez söyle."

Sesi karanlıktan alacakaranlığa evrilmişti.

Yapabilir miydim? İçimde minik bir kıpırtı hissettim. Yapabilirdim.

"Buraya geldiğimden beri çok garip şeyler oluyor. Yapmayacağım şeyleri yapıyorum. Kimsenin yapamayacağı şeyleri yapıyorum. Bu beni korkutuyor."

Arabayı usulca durdurduğunda, kendimi ona ilk kez açmanın getirdiği garip hissi yaşıyordum. Kendime izah etmek güçtü ancak biri sırtımdan tonlarca ağırlıktaki bir taşı almış kadar rahatlamışım

"Seni teslim almasından korkuyorsun." Direksiyonu bırakıp arkasına yaslandığında, eğdiğim başımla görebildiğim tek detayı bacaklarının üzerinde açık duran elleriydi. "Teslim olmaktan korkuyorsun."

"Evet."

Keyifsizce gülümsediğini duydum. "Boktan bir duygu olmalı."

"Öyle."

"Devam edecek misin?"

Boş bulunup ona baktığımda,başını bana çevirdiğini gördüm. Bakışlarımızın buluşması bu kez sakindi. "Direnmeye mi?"

"Direnmeye."

"İstiyorum. Ama..."

"Ama yine bir kez daha birinin zarar görmesinden de korkuyorsun."

Tanrım, evet. Bilip engel olabilecekken, direnip yeni bir faciaya yol açmak beni en az teslim olmak kadar korkutuyordu.

"Nasıl istiyorsan öyle yap." dedi düştüğüm düşünce çukuruna sert bir tekme savurarak. "Kimseyi düşünme." Bakışları karnıma uğradıktan hemen sonra yüzüme geri döndü. "Zaten düşünmen gereken biri var." Cümlenin sonuna doğru sesi çatallaştı. Nedenini anlamak için ağzından çıkacak bir sonraki kelimeleri hevesle bekledim. "Onu düşünmek istiyor musun?"

Bana bunu sorduğuna inanamadım. Onunla bu konuşmayı yapıyor oluşumuza inanamadım. Taşıdığım canlıyı öğrendiğim günden beri ilk kez biri bana bunu soruyordu.

"Neden soruyorsun?" Yüzüne ya da gözlerine bakarak herhangi bir anlam çıkarmak mümkün değildi. O usta bir ifadesizdi. Bu yüzden öğrenmek istediğim her ne varsa açıkça sormak zorundaydım. "Bana bunu hiç sormadın? Neden şimdi soruyorsun?"

Yerinden hareket ettiğinde, göğüs kafesimin içinde bir sarsıntı hissettim. Yaklaştı.Gözleri karanlığın içinde büyürken, dudaklarımı birbirine bastırdım ve yutkunmamak için kendimi zorladım.

"Sormuyor oluşum düşünmediğim anlamına gelmez."

O halde ben soruyorum. Aklından geçen ama yöneltmediğin daha kaç soru var?"

Kalkan eli sarsıntıyı kuvvetlendirdi. Neden sakin kalamıyordum? "Önce sen." İşaret parmağı göğsümün orta yerini bulduğunda,

dudağının sol yanı kıvrıldı. "Önce sen cevaplayacaksın."

Düşündüğüm istediği cevap değildi. Düşündüğüm göğsümün içinde kopan fırtınayı hissedecek olmasıydı. Dişlerimi sıktım, kendime gelmeli ve hissetmemesi için ona vermem gereken cevabı vermeliydim.

"Onu düşünmek istemiyorum ama onu düşünmemeyi kendime yakıştıramıyorum."

Bu Biran'a kendimi ikinci açısımdı. Bu, buraya geldiğimden beri ikinci içsel huzura dokunuşumdu.

"Sana sahici bir şey söyleyeyim mi?" Parmağı oradaki baskısını azalttı ancak ayrılmadı. Göğsümün orta yerinden kaydığında, ikimiz de yutkunduk. Karnımda durdu. Sessizdik ve gözümüzü kırpmadan birbirimize bakıyorduk. "Nasıl istiyorsan öyle yap." dedi bir kez daha. "İstiyorsan onu da düşünme. Bunu senin yerine yapacak biri var."

Giderek azalan mesafemiz susmamı emrediyordu ama zihnimdeki o sorunun beni rahat bırakmaya niyeti yoktu. "Ona ne yapacaksın?"

Düşen başı ona itaat etmemişti; tıpkı iki kaşının ortasına uzanan kalın, siyah ve parlak buklesi gibi... Alnının sol köşesindeki yatay çizgi belirginleşirken, canımı yakacağını bile bile duymayı bekliyordum.

"Bilmiyorum."

"Biliyorsun." diye üsteledim. Bana hiç aksini söylememişti. Nasıl bu kadar büyük bir hayal kırıklığına düşebilirdim? "Sadece bir bebek." Kurduğum son cümle içimi oydu. "...masum, savunmasız, sahipsiz bir bebek. Ona zarar vermek seni daha güçlü kılmaz. Yabancı, ona zarar vererek ortaya kusursuz bir intikam çıkaramazsın."

"Sen de söylüyorsun. Ben bir yabancıyım." Biraz daha yaklaştı, sıcak nefesini yüzümde hissettim. "Ben senin en yabancınım." dedi, sesi katıksız bir gerçekliğe dökülürken. "Yabancıların ne yapacaklarını asla bilemezsin. Hiçbir koşulda."

Gücenmedim. Beklediğim aksi değildi. "Hiçbir koşulda."

"Güzel." Kendini geri çekti ve gaza yüklendi.

Eve girdiğimde, yaptığım ilk şey kendimi suya teslim etmek oldu. Dakikalarca suyun altında kalıp, kendimi biraz sonra gerçekleşecek toplantıya hazırlamaya çalıştım. Biran yeni oyuncağıyla diğerlerini evine bırakırken, akşam yemeğinde orman evinde olmalarını emretmişti. Eve girmeden hemen önce ise emrinin benim için de geçerli olduğunu söylemişti. İtiraz etmemiş olmam onu şaşırtmış mıydı,

bilmiyordum ancak yapacağı konuşmayı ve aldığı kararları açlıkla bekliyordum.

Köpüklü ellerimi tüm bedenimde gezdirirken, karnımda hissettiğim rahatlama tüm bedenimin gevşemesine sebep oldu. Banyo suyunu her zaman soğuğa yakın ılık tercih etmiş olmama rağmen bebeğin sıcak suda rahatladığını fark ettiğim andan beri banyo suyum sıcak olmuştu. Çıplak göğüslerimi kapatan ıslak tutamlarımın uzadığını gözümden akan birkaç damla yaşla birlikte kabul etmiştim. Hiç kolay olmamıştı. Hiç kolay olmayacaktı. Hiç.

Odaya döndüğümde Perla'yı yatağımda otururken buldum. Bana kırgın olduğunu düşünmüştüm ancak suratındaki tebessüm beni yanıltmıştı. Beyaz elbisesinin içinde ayağa kalkıp, siyah saçlarımı sol omzuna aldı. Çimen yeşilleri ışıldıyordu. Bir sebepten mutluydu. O sebebi tam olarak bilmiyordum ancak Efraim ile alakalı olduğunu tahmin etmek zor değildi.

"Merhaba Rozelin."

Üzerimdeki havluyu göğsüme bastırarak kapıyı arkamdan kapattım. "Merhaba."

"Yemek hazır, bunu söylemek için geldim."

Başımı salladım. "Tamam, giyinip geliyorum."

Başını salladı. "Tamam." Küçük adımlarla yanıma kadar geldi. Söylemek istediği bir şey daha vardı.

"Dinliyorum."

Onu şaşırtmadım. "Ağabeyim aranızdaki anlaşmadan bahsetti. Baştan beri olması gereken buydu. Bizden sana zarar gelmez."

Keyifsizce gülümsedim. "Buraya geldiğim ilk günü hatırlıyorum da... Ağabeyin celladım olacağını gayet açık bir dille ifade etmişti."

Heyecanla araya girdi. "O zaman seni Temur'un sevgilisi sanıyordu!"

"İçinde canımı alma duygusunu besledi."

Çıplak koluma dokundu, pembe dudaklarında halen aynı gülümseme vardı. "Sonra da seni tüm kötülüklerden korudu."

Kimse haksız olduğunu söyleyemezdi. Ben de söyleyemedim.

"Lütfen artık bizden bir şey saklama. En azından ağabeyimden... Sana yardım edebilmesi için her şeyi bilmesi gerekiyor. Beni anlıyor musun?"

"Deneyeceğim."

Kolumu şefkatle sıvazladıktan sonra kapıyı açtı. "Ağabeyim nefis bir çorba ve et yaptı. Yerinde olsam elimi çabuk tutardım."

Perla'nın bahsettikleri dudaklarımı yalamama sebep olurken, müthiş bir açlık hissettim. Elimi çabuk tutarak üzerime krem rengi, dizimin hafif aşağısında biten salaş bir elbise giyindim. Saçlarımdaki düğümler taramamı yarıda kesmeme sebep olduğundan, kalanını elimle düzelttikten sonra kapıya yöneldim. Aynı anda Perla'nın diğer sözleri aklıma geldi; gizlenenler...

Tek başına verdiğim söz bir anlam ifade etmezdi. Artık bildiklerimi de yalnızca kendime saklamamaya alışmalıydım. Geri dönüp yatağa oturdum ve yastığın altında sakladıklarımı çıkardım. Elimde beni tüketen üç şey vardı; Gece Kraliçesi unvanını temsil eden siyah su damlası, büyücü Limpyas'ın avuçlarıma bıraktığı deniz kabuğu ve gördüğüm o garip rüyanın armağanı olan çakıl taşı...

Su damlasını çıkarmak için her yolu denemiştim. Ancak kolye boynum kopsa da orada kalmaya devam edecek kadar inatçıydı.

Deniz kabuğundan yabancı ve tayfasına söz etmeyi düşünmemiştim. Çünkü ölsem bile ne bebek katili ne de Biran'ın karısı olamazdım. Ancak Limpyas adını Zeliha'dan duymam işleri değiştirmişti; o itaatkâr büyücü bana her ne söylediyse az sonra Biran her birini öğrenecekti. Öte yandan ona verdiğim bir söz vardı ve o söz de yabancıdan bir şey saklamamamı söylüyordu. O söz benden içimi eşeleyen bir vazgeçiş istiyordu.

...ve çakıl taşı. Zihnimin duvarlarına ölümü sıvayan efsunkar detay. Onu değil birine söylemek, bir kez daha düşünmeyecektim bile...

Çakıl taşını yastığın altına geri bırakarak deniz kabuğu kolyeyi aldım ve odadan ayrıldım. Salona girdiğimde, herkesin eksiksiz bir şekilde masanın etrafında yerini almış olduklarını gördüm. Siyah sarkıt avizenin sarı ışığıyla aydınlattığı yüzlerini bana döndüler; kimse henüz tabağındaki yemeğe dokunmamıştı. Bir an duraksadıysam da, ilerleyip deniz kabuğunu yabancının önüne bırakmayı başardım.

"Limpyas verdi."

Bakışlarını deniz kabuğuna meraksızca odakladı. "Ne söyledi sana?"

Pera yuvarlak yemek masasında ağabeyinin hemen yanında oturuyordu. Yanındaki boş sandalyeyi çekerek, "Otururak anlatmak ister misin?" diye sordu. Bu teklif bana oldukça cazip geldi. Her

birinin gözü üzerimdeyken ayakta dikilip bir şeyler anlatmak konusunda oldukça isteksizdim.

Perla'nın yanına oturduğumda diğer yanımdaki sandalye boştu. Hemen sonra sırasıyla Mirel, Efraim ve tam karşımda kalan Mestan vardı. Onların bu masadaki yerinin her seferinde değişmesine karşın Biran'ın yeri daima aynı kalıyordu. Defalarca kulak misafiri olduğum koridordan, sırtının tüm hatlarını istemeden ezber etmiştim.

"Berbat şeyler.."

"Üstünkörü geç. Önemli detaylar kafi."

Tam da öyle yapacaktım. O büyücünün anlattıkları belleğimde tüm ayrıntılarıyla yankılanırken, hissettiğim mide bulantısının hormonlarımla bir alakası yoktu.

"Yüzyıllar önce bir lider başka bir evrenden bir kadının ülkenize getirilmesini istemiş. Bunun için çok sayıda büyü denenmiş. Sonunda Limpyas'ın büyük babası kadını getirmenin bir yolunu bulmuş; kadını topraklarından almak için yüz ölü insan kanının karıştığı bir büyü yapmışlar."

Sadece Perla ve Mirel değil, Mestan ve Efraim de anlattıklarımı yutkunarak dinledi. Yabancı ise gözlerini bir an bile deniz kabuğu kolyeden ayırmamıştı. Gerilen şakakları anlattıklarımın hoşuna gitmediğini gösteriyordu ancak daha bitmemişti.

"Kadın ülkenizde iki yıl kalmış. Sonra... Geri dönmüş. Limpyas'ın büyük babası bu kolyeyi yedi gece büyüledikten sonra kadına armağan etmiş. Kadın o gece kimsenin içeriğini bilmediği bir rüya görmüş. Söylenenlere göre o rüya kadına geri dönmesi için ne yapması gerektiğini göstermiş." Sormalarını beklemeden derin bir nefes aldım ve tek nefeste söyledim."Kadın kolyeyi takmış ve geri dönmek için bebeğini feda etmiş."

"Yani öldürmüş." dedi yabancı birdenbire. Kolyeden kaldırdığı gözleri gözlerimdeydi ve iğrenerek bakıyordu. "Kendi bebeğinin katili olmuş, söylemek istediğin bu mu?"

Onun karşısında belki de ilk kez konuşamadım. "E-evet."

Suratına oturan ikrah ifadesinin sebebi anlattıklarımdı. "Devam et."

"Limpyas, nikahlanmadan hamile kaldığı için karanlık güçlerin kadını lanetlediğini söyledi. Topraklarınızdaki inanışa göre bir kadının nikahsız hamile kalması lanetlenme sebebiymiş."

"Bu doğru." Mirel'in büyüyen gözleri panikle bakıyordu. "Doğru olduğunu hepimiz biliyoruz."

"Üç büyükler tam da bu yüzden ağabeyimden acil bir nikah tarihi bekliyor." diye onayladı Perla.

Ağabeyinin ise söyleyecekleri bambaşkaydı. Bunu kolyenin iki yanına koyduğu uzun ve kemikli parmaklarına bakarak anlamıştım. "Limpyas kolyeyi sana neden verdi?"

Tıpkı onun yaptığı gibi ben de ellerimi masanın üzerine koydum. Bu, kartlarımı açık oynuyorum, demekti. "Kolyeyi takmamı ve bebeğin babasıyla nikahlanmamı söyledi. Lanetlenmezsem kolye bana doğru yolu gösterecekmiş."

"Ya nikahlanmazsan?" Soğukkanlı ve donuk kişiliğiyle tanıdığım Mirel yalnızca böyle konularda çizgisinden çıkıyordu. Geçmişi ve geleceği gördüğüme şahit olduğu ilk anlarda da benzer tepkiler vermişti. Korkusunun altında yatan neydi? "Ya lanetlenirsen?"

"Mirel." Bu yabancı tarafından verilmiş bir ikazdı.

"Bunları konuşmamız gerekmiyor mu Biran? Her seferinde susturuyorsun? Mei'nin kardeşini... O bebeği nasıl diriltti-"

"Mirel!"

Mirel dudaklarını birbirine bastırdı. O sırada Mestan uzanıp elini Mirel'in siyah ojeli beyaz elinin üzerine koydu ve sıfırladı. Sadece bir saniye sürmüştü ve kesinlikle beklenmedikti.

"Limpyas sandığımızdan daha fazla şey biliyor." Yabancı başını bir kez sallayarak kendini onayladı. "Söylediklerinin ne kadarı doğru, ne kadarı annemin ağzından öğrenmeliyiz. ... ve henüz söylemedikleri de..."

Efraim ayaklandı. "Alalım mı?"

"Otur. Öylece alırsak Kraliçe Nivera'nın dikkatini çekeriz."

"Nasıl yapacağız?"

Yabancı kız kardeşinin sorusunu bir süre düşündü. "Onu davet edeceğiz."

"Onu buraya davet etmemiz de kraliçeyi şüphelendirmez mi?" diye sordu Mestan. "Emrinle Limpyas'ın adamlarımız tarafından izletiyorum. Annenin konuğu olarak yakınlardaki bir kulübede kalıyor. Duyumlarıma göre iki güne kadar evine dönecek."

Biran arkasına yaslandı. Kafasından geçen sinsi plan dudaklarına silik bir tebessüm bıraktı. "Buraya davet edeceğimizi kim söyledi?"

"Ya nereye çağıracaksın?" Bu sorunun cevabını en az soran Perla kadar merak ediyordum.

Sarı ışık başımızın üzerinde titrerken, sessizlik bir melodi olup kulaklarımıza dolacak kadar hevesliydi.

"Davete..."Aynı benim yaptığım gibi kimsenin sormasına müsaade etmedi. Güçlü bir nefes aldı. "Nikah törenimizin gerçekleşeceği tarihi açıklayacağımız davete."

İlk saniyelerde tepki vermeme engel olan şey yaşadığım şok haliydi. Ancak yarım dakika sonra elimi masaya vurup ayağa kalkabildim. "Ne saçmalıyorsun sen!"

"Otur yerine."

Aynı noktaya bir kez daha vurdum. "Böyle bir şey asla olmayacak. Duydun mu? Asla!"

"Yerine otur."

Sakin konuşması beni iyiden iyiye çığrımdan çıkarıyordu. Yeniden bağırmak üzereyken, birinin omzuma dokunduğu fark ettim. Mirel'di.

"Önce dinle. Sonra istediğin yere sıçabilirsin."

Duraksadım. Ona feci halde kızgındım. Göğsüm öfkeyle kabarırken, yerime oturdum ve dilimin ucunda birbirine yiyen cümleleri bir süre için rafa kaldırdım.

"Bu sadece bir yem." Parmaklarıyla masada tutmaya başladığı ritim en az kendisi kadar sinir bozucuydu. "Onlara istediklerinin vereceğiz. Linpyas annemden izin almadan karşında nefes bile almazdı. Kraliçe nikahı tahmin ettiğim gibi istiyor ki, büyücü Limpyas'ın bunları sana anlatmasına izin verdi; doğru ya da yalan, şimdilik meçhul. Ayrıca üç büyükleri oyalamanın yolu da bir tarih vermekten geçiyor. Bir taşla iki kuş, gibi düşün."

"Annen benden nefret ediyor. Neden seninle nikahlanmamı istesin ki?"

"İtibar." dedi Mirel. "Kraliçe için aslolan her zaman itibar olmuştur."

Şiştiğini hissettiğim başımı salladım. Aklım almıyordu. "Ne kadar uzak bir tarih verebilirsin? O gün elbette gelip çatacak. O zaman ne yapacağız?"

"Bunu davette ümüğüne çekeceğim Limpyas söyleyecek." Sesindeki tehlikeyi tümüyle hissettim. Karar verdiğim gibi... Daha fazla itiraz etmeyecektim.

"Pekala, dediğin gibi olsun. Anlaşmaya uyuyorum."

Perla neşeli bir sesle. "Tarafımızda olduğun için teşekkür ederim." dedi. Bu her şeyi daha da kolayla-"

"Bir dakika." Çatılan kaşlarım sözlerini sesimden önce kesmişti. "Kimsenin tarafında olduğum yok. Taraf olduğum tek saf kendimim. Burada bir anlaşalım." Gözlerimi yabancının mavilerine diktim. "Aramızdaki yalnızca çıkar ilişkisi, öyle değil mi?"

Dudaklarına oturan gülümsemenin rengi siyahtı. "Kesinlikle."

Sonrasında yalnızca çatal bıçak seslerinin duyulduğu yemek masasından önce lider kalktı. Dışarı çıkan adımlarını takip eden iki çift adım Mestan ve Efraim'e aitti. Mirel bunu bekliyormuş gibi halen dolu olan tabağını bırakıp ayağa kalktı. Beceriksiz hareketlerle boş tabakları toplamaya başladığında, Perla elindekileri almaya çalıştı.

"Mirel, bırak ben yapayım."

Mirel onu duymamış gibi toplamaya devam etti. Perla'nın elinden almaya çalıştığı tabakları öyle kuvvetle çekti ki, her ne olduysa acıyla inleyerek tabakları masaya düşürdü. Çatalın parmağına batıp kanattığını bir an sonra fark ettim. Perla hemen temiz bir ve aldı ama Mirel parmağını dudaklarının arasına aldı ve koltuğa ilerledi. Kendini uzun koltuğa bıraktığında, başı ellerinin arasındaydı.

"Mirel..." Perla yanına ulaştığı arkadaşının önünde diz çöktü. "Gel hadi, içeri gidip konuşalım."

O an daha fazla yanlarında bulunmamam gerektiğini anlayarak koridora yöneldim.

"Gitmene lüzum yok."

Ağlamaklı ses Mirel'e aitti. "Madem artık birlikte hareket edeceğiz, sen de her şeyi bil."

Omzunun üzerinden ona baktım. Bilmem gereken neydi?

"Zorunda değilsin."

Mavi gözleri kızarıktı. "Zorunda olduğum için yapmayacağım." Perla yavaşça kalkıp yanında oturdu. Ben de çaprazlarında kalan tekli koltukta yer aldım.

Mirel içini çekerken, dalgalı turuncu tutanlarını kulağının arkasına yerleştirdi. Beni Kimpras'a sürükleyen o kadının sır perdesini aralamak üzereydim.

"Mestan ve ben evliydik."

Yaptığı giriş dudaklarımın aralanmasına neden oldu. "Siz... evli miydiniz? Neden ayrıldınız?"

"Mestan ve ben farklı insanlarla evliydik."

İşte bu, bu ülkenin hayatımdaki varlığı kadar şaşırtıcıydı. Tepki veremedim.

Yüzünü sıvazlayıp devam etti. "Uzun yıllar önceydi. Mestan ile aynı dönemlerde evlenmiştik. Kocam ve karısı iyi anlaşıyordu. Ailece görüşüyorduk. Bir gün... Kocamın ve karısının yalnızca iyi anlaşmadığını öğrendik." Alay ve acı barındıran bir gülümseme oturdu etli dudaklarına. "Sevgililermiş." İşaret parmağını göğsüne bastırdı. "Benim kocam ve Mestan'ın karısı bizi aldatıyorlarmış." Gözlerinden aynı anda düşen yaşlar aynı hızla yol alarak çenesine ulaştı."Üstelik bu aylarca sürmüş. Düşün, ne kadar aptalmışız."

Perla hüzünlü bir ifadeyle Mirel'in dizini sıvazladı. "Yalnızca konduramadınız, canım."

Mirel başını sallayarak bunu kabul etmedi. "Bir gün Mestan onları yatakta yakaladı. Kendi yatağında... Sonra da kocamı tanınmayacak hale getirdi." Parmakları kolunu sıktı. Perla buna engel olamadı. Mirel boşluğa bakıp nedenini anlamadığım bir şekilde bana olanları anlatırken, tekrar tekrar yaşıyordu. "Birlikte kaçtılar. Ama... ben kabullenemedim. Onu unutamadım. Pişman olsun, bana geri dönsün, yalvarsın istedim. Ama ben ona nasıl aşıksam, o da Mestan'ın sürtük karısına aşıktı. Kendiliğinden dönmesinin bir yolu yoktu." Suratındaki yaşı hırsla silip attığında, gözlerinde yanan ateş içindekinin aynasıydı.

"Ne yaptın?"

"Bir şey yaptığıma eminsin?"

"Eminim." dedim.

Başını tamamen kaldırdı ve "Evet." dedi. "Mentro eyaletinin en tehlikeli büyücüsünü bulup kocama bağlama büyüsü yaptırmak istedim. Sonra ne oldu, biliyor musun? O büyü ayağıma dolandı. Hiç suçu olmayan bir kişi öldü. Büyücü kaçtı. Ben de kırk gün zindan cezasına çarptırıldım."

Hikayenin gerisini tahmin etmek zor değildi; aradan çokça geçen zaman Mirel ve Mestan'ı derisi kalın karakterlere çevirmişti. Bağlanmak, kelimesi onlar için artık yoktu. Etrafındaki insanlara temas edip, hayatlarında konuk oluyorlar, sonra da sofrayı toplamadan

kalkıp gidiyorlardı. Asla yatıya kalmıyorlardı. Tıpkı birbirlerinin hayatlarıda olduğu gibi...

Mirel ise bu yüzden büyüden ve büyücülerden korkuyordu. Geriye tek bir soru kalmıştı. "Mirel, o gün o büyücüye gittiğinde ne oldu?"

Ayağa kalktığında bir harabeye benziyordu. "Bu da başka bir zamanın konusu olsun." Kapıya doğru ilerledi, Perla da peşinden gitti. "Mirel'in güçlü kadın, isimli oyunu bugünlük buraya kadardı."

Gittiler.

Hissettiğim şaşkınlık, afallama ve üzüntüydü. Mirel'in maskesinin altındaki hikaye içime ulaşmış ve orada bir şeyleri parçalara ayırmıştı.

Uzunluğu hakkında hiçbir tahminde bulunamadığım bir sürenin sonunda olduğum yerden kalkabildim. Toparlanmaya ihtiyacım vardı. Önce banyoya gidip yüzümü yıkadım. Aynaya bakmayı es geçerek koridora çıktığımda, kaldığım odanın kapısının açık olduğunu gördüm.

Oysa çıkarken kapattığıma emindim.

Temkinli adımlarla içeri girdiğimde, onu yatağımın yanında buldum. Arkası dönüktü ve hiç kıpırdamıyordu.

"Ne işin var senin burada?"

Cevap vermedi. Omuzları infilak etmek üzere olan bir volkana benziyordu. Odanın içine düşen koyu kızıl ışık liderin önünde saygı dururken, ruhumda kıpırdanan kasvet silsilesi giderek büyüyordu.

"Sana soruyorum. Burada ne işin-"

Bana döndüğünde parmaklarının arasında duran çakıl taşı tüm kelimelerimi yerle bir etti. Bakışlarım en son yastığımın altında bıraktığım taşın üzerinde büyüdü, büyüdü.

O ise kaskatıydı. Volkan patlamış, lavlarını safir mavilerine akıtmıştı

"Ben sana soruyorum ve cevap vermek için sadece birkaç saniyen olacak; daha önce yanından bile geçmediğini Kızıl Göl taşının yastığının ne işi var?"

Sevdiniz miii?

Mirel ve Mestan'ın öyküsünü nasıl buldunuz?

Son olarak Kızıl Göl taşı hakkında fikri olan var mı?

His serisini okudunuz mu?

Ya Kanlı Ay serisi?

Ya Güzeşte'mi?

Kesit ve görseller için beni Instagramdan takip edebilirsiniz. / DuruMavii_

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere.

27. BÖLÜM: "Kızılın Kıvılcımı"

Selam.

Lütfen oy vermeyi ve satır aralarına yorumlarınızı bırakmayı ihmal etmeyin.

The Chordettes~ Mr. Sandman

Keyifle okuyun.

Bazı anlar silmek, geriye almak ve yok saymak içindir.

Bazı anlar yerle bir etmek içindir.

Kızıl bölgen lideri Biran Nuh ve iki parmağının arasında tuttuğu kara çakıl taşının karşısında, o anlardan birini yaşıyordum. O anlardan birinde kayboluyordum.

Sessizce nefeslendim ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Anlatmak zorunda değilim."

Parmaklarını gevşeterek taşın özgür kalmasına izin verdi. Yere düşeceğini sanırken, kıvrak bir hareketle taşı avucunun arasına hapsetti. "Öylesin." Çakıl taşını taşıyan avucunu yanına düşürdü. Bulduğu değil, zaten onun kendisinin olan bir şeyi tutuyor gibiydi. "...ve seni temin ederim, saniyelerin tükenmek."

Girdiğim stresin yöneticisi oydu. Hayır, oyununa gelmemeliydim. Benim için başlattığı sürenin benim nazarımda bir önemi olmamalıydım. Tüm bunları biliyordum ancak kasılmak için fırsat kollayan mideme hükmümü geçirmekte zorlanıyordum.

"Küçücük bir taş neden seni bu kadar telaşlandırdı?"

Evet. Sanırım şimdi doğru adımı atmıştım. Benim de açıkça gördüğüm sakin halinin zıt yakıştırması onu savunmaya intikal ettirebilirdi.

Avucunu sıktı. "Doğru hamle..." Bir adım attı, sonra bir tane daha. "Yanlış adam." ...ve hemen dibimdeydi.

"Bak..."

"Seni oraya Alzer mi götürdü?"

Bu çıkışı aramızda başlayacak yangının ilk fitilini ateşlerken, mesafemizi kapatacak son adımı da ben attım. "Bilmem, belki de annen götürmüştür. Ne de olsa Alzer annenin maşasıydı."

Göz kapakları yavaşça indiğinde, mavi dünyası bir an için kızıl olanından gizlendi. "Düşmanca sormuyorum, tırnaklarını geri çek."

O bunu söyleyinceye kadar tırnaklarımı çıkardığımın farkında değildim. Aslında amacım bu da değildi. Ne var ki değil görmek, kokusunu aldığım an yaptığım ilk şey tırnaklarımı çıkarmak oluyordu.

"Tırnaklarını görmek istemediğin birine soru sorarken, onu keyfinin belirlediği bir süreye tabi tutmamalısın."

Hareketlenen göz bebekleriyle, o da bir şeyleri henüz idrak ediyor gibiydi. "Her sorunun yalnızca bir cevabı vardır, zaman kaybetmek istemiyorum."

Ellerimi arkamda kilitlerken, yüzüne bakmak için kalkan başımla, dışarıdan kafa tutuyormuş gibi görünüyor olabilirdim. "Eğer kendi kendine konuşmuyorsan buna sen karar veremezsin."

Dudaklarının sol kuyruğu kıvrıldı, alt dudağının köşesinde, sakallarının altından bile belli olacak bir çukur belirdi. Bunu ilk kez fark ediyordum. "Senin gibi biri nasıl oldu da kandırdılar?"

Niyeti beni kızdırmak ya da üzmek değildi, bunu hissetmiştim ancak kandırmak, kelimesi buraya düşüşümdeki asıl neden olduğundan canımı fazlasıyla yakmıştı. "Kandırıldığımı söylediğine göre söylediklerime inanıyorsun?"

Dilini damağına vurarak aksini vurgulayacak o nidayı duyurdu. Hemen sonra avucunu kaldırdı ve aramızda açtı. "Ben, bu taşın siyah olduğundan bile şüphe ederim."

"Siyah ama..." dedim iki kelimenin birden üzerinde bastırarak. "Aksini söylemek için kör olmalısın."

"Boya olmadığını nereden biliyorsun?" dediğinde duraksadım. Karşımdaki adam, karşısındaki varlığımdan bile şüphe edecek biriydi. "Şimdi söyle, bu taş yastığının altına nasıl girdi?"

Cevap vermeme hakkına sahiptim. Ancak son birkaç saniyedir kafamın içinde yanıp sönen soru, sessiz kalmamı mümkün kılmayacaktı. "Cevap vereceğim."

"Ama?"

"Senin de vermen gereken bir cevap olacak."

"Tamam."

Kaşlarım çatıldı. "Soruyu merak etmiyor musun?"

"Bildiğim şeyleri merak etmem genelde."

Ukalalığı karşısında gözlerimi devirdim. Diğer yandan vermem gereken cevap dilimin üzerinde dönüp duruyordu. Ona yalan söylemeyecektim. Ona doğruyu da söylemeyecektim.

"O taşı bir yerden bulmadım. Uyandığımda yastığın altındaydı."

Kısılan gözlerine yeniden kapanan avucu eşlik etti. İnanıp inanmaması benim için önemsizdi. "Uyandığında yastığının altında buldun." diye yineledi, her kelimenin üzerine şüpheli vurgularla dokunarak.

"Evet."

"Neden söylemedin?"

"Bir çakıl taşının nesini söyleyeceğim?"

Kalkan işaret parmağı temasa mahal vermeden bir kez aramızda sallandı. "Seninle bir anlaşma yaptık."

"Anlaşmayı inkar etmiyorum." dedim sakinliğimi korumaya çalışarak. "Yalnızca basit bir taş parçasından sana bahsetmem gerektiğini düşünmedim."

Başını eğdi, ruhumun surları bakışları tarafından tekmelenirken, yakınlığımızın verdiği isimsiz his düşünmeme engel oluyordu. "Aldığın nefesi bile," diye fısıldadı. Hissettiğim ürpertinin kaynağı kesinlikle korku değildi. "...bileceğim." Bir adım geri çekildi. Birdenbire. Kendimi çıplak hissettim. "Anlaşmanın ilk koşulu bu ve bir kez daha ihlal edilmeyecek."

Evrendeki tüm havayı ciğerlerime hapsetmek isteyecek kadar büyük bir nefes almak istiyordum. "Tamam."

"Tamam."

Sıranın onda olduğunu söylemedim. Ne soracağımı bildiğini ima etmişti ve konuşmaya hazırlanan dudakları bu sözlerini tasdikliyordu..

"Bu taş benim için önemli."

"Yetersiz bir cevap."

"Sabırsız bir sarışın." Çukur belirginleşti. "Kızıl Göl yalnızca bana ait olan bir bölgede bulunuyor. Tahmin edersin ki iznim olmadan girmek mümkün değil. Şimdi işin seni, ilgilendiren tarafını söyleyeyim; yıllardır oraya girmek için kimse benden izin istemedi. Bu yüzden taşın sende olması anlamsız."

Anlamsız. O rüyayı görmem çok, çok anlamsız. Tanrım, yadsıyarak korunduğum rüya şimdi önümdeydi. Uyandığımda çakıl taşını avucumda bulmamdan ziyade, rüyanın kendisi daha büyük bir sarsıntıydı benim için. Karşısında hiç kıpırdamıyordum ancak beynimin içinde toz toprağa karışmıştı; rüyada Biran'ın karısı olarak görmem gereken kadın Melina olmalıydı. Melina'yı daha önce hiç görmediğim için zihnim bana büyük ve çirkin bir oyun oynayarak yerine beni konumlandırmıştı. Başka bir ihtimal yoktu.

"Bu konuda sana yardımcı olamam ama belki birkaç tahminim olabilir." Bunu neden yapıyordum? Tanrım, daha fazla konuşmam büyük bir saçmalıktı. Bunu bildiğim halde devam etmek için adeta can atıyordum. "Belki bu taşı seninkilerden biri almıştır ve burada düşürmüştür."

"İmkansız."

"Belki..." Susmalısını susmalısın, susmalısın. "Belki karına aittir."

Taş, avucundan kayarak bir kaya gibi yere çakıldı. Göz çukurlarına toplanan bulutların rengi karaydı. Dişlerinin sıktı, avucu bir daha kapanmadı.

Yanımdan geçip gittiğinde, dilimi kesip atmak istedim.

Bazı anlar yerle bir etmek içindi.

*****

Anahtar sesini duyduğum an yataktan atladım. Bacaklarım saatlerdir aynı pozisyonda oturduğumdan dolayı uyuşmuştu. Koridorun yarısını topallayarak tamamladım. Onunla yeniden karşılaşmamak için tuvalete bile gitmemiştim ancak şimdi aşina olduğum görüntüsüyle birkaç metre ötemdeydi. Yemek masasında otururken, onun yönü kapıya, benim yönüm ise ona bakıyordu. Sesimi çıkarmadan koridorun köşesinde durdum. Burada olduğumu bildiğini biliyordum. Dönüp bakmadı. Birkaç saniye sonra kapıdan bir tık sesi duyuldu.

Aralanan kapıdan içeri önce Mestan girdi. Elindeki az sayıdaki siyah zarfı masanın üzerine bırakırken, "Davetiyeler sahiplerine ulaştı." diye bildirdi.

Hemen ardından giren Efraim, "Alan da hazır." diye ekledi. "İstediğin gibi.. Ne çok salaş ne çok kasıntı."

Mirel ve Perla birlikte girdiler. Mirel, dün gece hayal gördüğümü sanacağım kadar iyi görünüyordu. "İçkiler Lavangos eyaletinden gelecek. Müzisyenler de öyle."

"Terzi de yarın sabah burada olacak." Perla, kendisine verilen görevi yerine getirmenin gururuyla konuşmuştu. "Sabah ölçülerimizi alıp, akşam olmadan elbiseleri hazırlayacak ve buraya gönderecek."

Biran aldığı bilgiler karşısında yalnızca başını sallamakla yetindi. Sonra da ilk konuşan Mestan'a odaklandı. "Ne dersin? Sence büyücü Limpyas gelecek mi?"

"Davetiyeleri götüren ulağa özellikle tüm büyücüleri çağırmasını emrettim. Davetiyeyi almış ama bir şey söylememiş. Açıkçası bir fikrim yok lider."

Parmakları dik bir şekilde masaya dokunurken, avucunun teması yoktu. Yüzünü göremiyordum fakat kendinden eminliğinin kokusunu net bir biçimde alabiliyordum.

"Gelecek."

"Nasıl bu kadar eminsin?" diye sorduğum saniyelerde, onlara doğru yürümeye başladım..

"Emin değilim." dedi bu sözüne tezat kendinden emin bir sesle. "Bu davet aynı zamanda büyücülerin güç gösterisi olacak. Duyumlarıma göre Limpyas epeyce hırslı bir büyücüymüş. Kaçırmak istemeyecektir."

"Ya annen?" Yanında durdum ve omzumun üzerinden ona baktım. "O Limpyas'ı gelmemesi için uyarabilir. Hatta uyarıdan çok daha fazlası..."

"Bunu yapamayacak." Başını ağır ağır benden tarafa çevirdiğinde, söyleyeceklerinin hoşuna gitmeyeceğini biliyordum. "Çünkü onu davet etmeye bizzat gittim ve törene kadar evimde ağırlamak istediğimi söyledim. Muhtemelen az sonra bahçe kapısından içeri girmiş olur."

Kanımda hissettiğim karıncalanmanın nedeni o dondurucu ifadeyi yeniden görecek olmamdan kaynaklıydı. "Hayır!" Sesim yükselmedi ancak ne sert ve netti. "Buraya mı gelecek? Bana sormadın bile!"

Ah! Ağır saçmalamıştım; burası onun eviydi. Elbette ki kimi çağırıp kimi çağırmayacağını bana sormayacaktı. Özellikle tam bir cadı da olsa annesini!

Gafımı düzeltecek kelimeler ararken, "Sadece yarına kadar..." dedi kızgınlık barındırmayan düz bir sesle. "Büyücünün davet edildiğini bilmemesi ve engel olmaması gerekiyor. Plan için..."

Sesimi çıkarmadan sadece başımı sallamakla yetindim.

"Kraliçeden rahatsız olma sebebin seni Alzer yoluyla kandırmış olması mı sadece?"

Bu soruyu almayı beklemiyordum. Yalan söyleyemezdim. Anlaşmamız bir yalanı daha kabul etmezdi. "Zindan yolunda saldırıyı düzenleyen annendi."

Sözlerimi bitirdiğim an aramıza çöken sessizlik birçok duygu barındırıyordu ve bunlardan en keskin olanları Biran'a aitti. Bakışlarını masaya çevirdi, öylece kaldı.

Mirel bir şey söylemeye yeltendi ama yarım bıraktı. Perla da öyle. Efraim ve Mestan oldukları yerde kalamadı; alakasız yönlere adımlayıp alakasız noktalara odaklandılar. Biran ise hiç kıpırdamadı.

"Nereden öğrendin?"

"Bana kendisi söyledi." Bir an kendimi onun yerine koydum; yaralanmıştı ve ona bunu yapan annesiydi. Böyle bir gerçek kimseye iyi gelmezdi. "Niyeti beni ortadan kaldırmaktı. Ne seninle ne de tayfanla bir derdi yok."

Ne onun ne diğerlerinin ifadesinde bir değişken olmadı.

"Bunu sana daha önce söylemedim çünkü anlaşmamızla ya da planımızla bir alakası-"

Ayağa kalktığında her ne söyleyeceksem aklımdan uçup gitti. "Bana söylediğini hiçbir koşulda belli etme."

Nedeni açıktı. "Tamam."

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Evet, biliyordum. Her ne kadar nefesi kesilinceye kadar boğazını sıkmak istesem de, kraliçeye teklifini kabul etmiş gibi görünecektim.

Mestan ve Efraim'e çıkmaları için işaret verdikten sonra kızlara , "İkiniz de geceyi burada geçirin." dedi.

Kapıya henüz ulaşmışken, Mirel ve Perla yerine cevap verdim. "Annenle yalnız kalırsam beni yeniden öldürmeye kalkacağı mı düşünüyorsun?"

"Belki." dedi bana dönmeden.

"Düşmanımı bilmiyorsan savunmasız olmam kabul edilebilir." Sesimin kuşandığı güç içimden geliyordu. "Şimdi düşmanımı biliyorum ve gafil avlanmam söz konusu bile değil."

"Kızları seni annemden korusunlar, diye bırakmıyorum." Manidar tınısı eğlendiğini gösteriyordu. Şu durumda sahiden eğleniyor

muydu?" "Annemi senden korusunlar, diye bırakıyorum."

Erkeklerin evi terk etmelerinin ardından Perla ve Mirel farklı koridorlara dağıldılar. Kraliçe gelmeden önce nefes almak için dışarı çıkmak istediğimde, bu kez önümde kilitli bir kapı yoktu. Tıpkı evimde ve özgürken olduğu gibi kapıyı açtım ve bahçeye çıktım. Bahçe çitinin etrafında, ağaçların ardında ve atların tepesindeki korumaları yok sayarak verandanın merdivenlerine oturdum. Aslında garip bir şekilde içimde Mirel ile konuşma isteği vardı ancak insanlara yaklaşma konusunda hiçbir zaman başarılı biri olmamıştım. Başımı korkuluğa yaslamak üzereyken, sağ ve sol kısımda bulunan kulübelerden birinin sallandığını fark ettim. Kulçuğun başı göründüğü an yerimden kalktım. Niyetim hızla içeri girmekti ancak kulçuk başını eğerek yumuşak bir ses çıkardığında, bu fikri bir süre için erteledim.

"Neyin var senin?"

Kızıl gözlerini gözlerime dikip bir kez daha aynı sesi çıkardı. Hemen sonra üst üste istiflenen odun yığınlarının yanındaki çuvala baktı. Tasması olmamasına rağmen çuvala gitmek için bir adım bile atmıyordu.

"Karnın mı aç?" Kaslı ön bacaklarını uzatarak eğildi. Bu evet mi demek oluyordu? Çuvala yeniden baktım. Epey uzaktaydı. Ulaşmam için basamakları inip, kulçuğun önünden geçmem gerekiyordu. "Neden gidip ordan yemiyorsun?" Bir saniye sonra sorumun cevabını kendim verdim. "Çünkü sahibin sana böyle öğretti... Peki, sahibi dönene kadar biraz beklesen, olmaz mı?"

Gözlerimden ayırmadığı gözleri onu ardımda bırakmama izin vermedi. Belki de Perla'ya ya da Mirel'e söylemeliydim ancak her fırsatta birilerinden yardım istemek hoşuma gitmiyordu. Odun istifinin yanındaki kütük ve hemen üzerindeki balta bana kendimi korumam için gerekli cesareti vermişti.

"Tamam, şimdi sana istediğini vereceğim. Lütfen beni kulübende bekle." Basamakları tereddütle inip çuvala yaklaştım. Kulçuk ondan istediğim gibi kulübeden çıkmak için herhangi bir hamle yapmadı. Çuvalın yanındaki iki çukur kaba buğdayı andıran iri taneli mamadan bolca doldurduktan sonra kulcuğa doğru yürümeye başladım. Hoş olmayan ilk karşılaşmamıza nazaran uysal görünüyordu. Dizlerimi

kırarak eğildim, kabı önüne bıraktığımda, bana minnetle baktı ve tekrar ön bacaklarını uzatarak eğildi.

"Aslında..." Elimi ona uzattım, bunu sahiden yaptım! "Korkunç sesler çıkarmadığın ve kovalamadığın sürece tatlı görünüyorsun." Avucum başından kayıp giderken, nefesi hızlandı. "Seni şapşal, hoşuna mı gitti?"

Arkamda hissettiğim hareketliliğe döndüğüm an diğer kulçukla burun buruna geldim. Çığlık atmak üzereydim ki, o da tıpkı eşi gibi önümde eğildi. Hızlananan kalp atışlarımı birkaç derin nefes eşliğinde düzene soktuktan sonra diğer kabı da onun önüne bıraktım ve yeni bir cesaretle onun da başını okşadım.

"Sevilmekten hoşlanıyor musunuz?" Kollarımı açarak bu kez ikisinin birden başını okşadım. Dudaklarıma yayılan gülümseme iki hayvanın cüsselerine yakışmayan şirin tepkilerden kaynaklıydı. "Beni kovalamadığınız sürece sizi her gördüğümde seveceğim, anlaştık mı?"

Yaklaşan atlı sesleri gülümsememi dudaklarımda dondururken, başımı kaldırdım ve at üzerindeki Nivera ile karşı karşıya geldim. Durdukları anda arkasındaki atlılardan biri derhal atından atlayarak bahçe kapısını onun için açtı. Bir diğer hizmetli krem pelerininin eteklerinden tuttu, atından inmesine yardımcı oldu. Kraliçe etrafına memnuniyetsiz gözlerle baktıktan sonra "Buradan nefret ediyorum." diye söylendi. Ardından henüz fark ettiği varlığıma ezici bakışlarını gönderdi. "... ne var ki kıymetli oğlumun teklifini geri çeviremezdim."

Yaklaştı. İpek kapşonunun gölgesinde kalan mavi gözlerini üzerime dikmekte gecikmemişti. "Rozelin." dedi samimiyetsiz bir gülümseme eşliğinde. "Seni görmek ne hoş."

Aynı gülümsemeyle karşılık verdim. "Aynı şeyi söylemeyi isterdim." Konuşmamızı kesinlikle uzatmayacaktım. Ona istediğini verip suratını görmeye bir son vermek için içsel bir çırpınış yaşıyordum.

Boynumdaki su damlasına baktığında, kiremit rengi dudakları bu kez düz bir çizgi halini aldı. "Deniz kabuğunu takmamışsın."

Suratımda ondan duyduğum rahatsızlığı belli edecek en ufak mimiğe yer vermedim. "Zamanı geldiğinde takacağımdan şüpheniz olmasın."

"Zamanı..." dedi sakinlikle. "Demek bebeğinin babasının oğlum olduğundan eminsin. Güzel. O halde umuyorum ki o zamana bir an evvel ulaşırız."

Benden törende açıklanacak nikah tarihini öğrenmeye çalışıyordu. Belli ki biricik oğlu bunu ona söylememişti. İşin trajikomik kısmı sahte nikah tarihimiz taraflardan biri olarak benim de malumum değildi. Ancak bu ayrıntı, durumu ona karşı kullanmayacağım anlamına gelmiyordu.

"Tarihi sizinle paylaşmak isterdim ancak müstakbel kocama saygısızlık etmek istemiyorum. Siz de herkes gibi yarın gece törende öğrenirsiniz."

Duygularını gizleme konusunda en az benim kadar başarılı olsa da, perdelerinin ardındaki sinir bozukluğunu tüm çıplaklığıyla görebiliyordum.

"Elira!" dedi katı bir sesle, bakışlarını benden almadan. "Konslan nerede?."

Korktuğu her halinden belli olan minyon kız ellerini bağlayarak kraliçeye yaklaştı ve hemen arkasında durdu. "Kraliçem, bay Konslan'ı bir süredir göremiyorum."

"Ne demek bu!" Hiddetle arkasını döndüğünde, kızcağız başını önüne eğdi. "Bizimle değil miydi?"

"Öyleydi efendim. Atıyla bizi arkamızdan takip ediyordu ancak birden gözden kayboldu."

Buna en az Nivera kadar anlam verememiştim. Efendisini gölgesi gibi takip eden ve tüm pisliklerini yakinen takip eden kır saçlı şeytanın birden ortadan kaybolması kesinlikle tesadüf değildi.

"Adamlara haber verdin, derhal Konslan'ı bulup bana getirsinler."

Kraliçeyi arkama alıp basamakları çıkarken, aklımdan geçen kelimeleri ona söylemezsem bu gece yatakta dönüp dururdum.

"Umarım maşanızı bulabilirsiniz kraliçe. Zira elleriniz pisliklerinize dayanamayacak kadar narinler."

Belki de buraya geldiğimden beri uyuduğum en huzurlu uykuydu. Gözlerimi açar açmaz masanın üzerinde duran çizimlerime baktım. Dün akşam akşam yemeğine katılmadan saatlerce odada kaldığım esnada yapmıştım Gülnur'umun resmini. Bana yemek getiren Perla, kağıt ve kalem ricamı da kısa sürede yerine getirmişti. Masanın başına otururken, ellerimin arasında tuttuğum resme hüzün dolu bir özlemle baktım. Ancak bu resmi bana yaptıran duygunun adı safi özlem değildi; yüzlerini unutma korkum, hatırladığım her ayrıntıyı ince ince kağıda nakış ettirmişti. Göz kapaklarım ağırlaştığı için yarım kalan

diğer resim ise ikizlerden Rojda'ya aitti. Törenden sonra eve döndüğümde kesinlikle tamamlayacaktım. Sonra diğer kardeşlerimi çizecektim. En son ise annemi ve babamı bir çizmeyi düşünmüştüm. Yirmi yıldır hiç ayrılmayan, doğduğumdan bu yana hayran olduğum o karı kocayı resimde de ayırmayacaktım.

Resimdeki iri mavi gözlere, küçük buruna ve uzun kirpiklere baktım. Baktıkça sızlayan burnum, kuruyan boğazım ve kazınan kalbim kirpiklerimi ıslatırken, resmi göğsüme bastırdım.

"Sizi unutmayacağım." diye fısıldadım, beni duyamayacaklarını bile bile. "Söz veriyorum, sizi unutmayacağım. Bir gün yeniden sizin kızınız ve ablanız olacağım." Kirpiklerimi sıkıca birbirine bastırdığımda gözümün önünde annem vardı. "Bir gün yeniden yemeklerinden yiyeceğim." Sonra... biricik babam. "Bir gün yeniden babam, diyeceğim." Açtığım puslu gözlerimi göğsümden ayırdığım resme diktim. "Bir gün yeniden saçlarını öreceğim küçüğüm. Söz veriyorum."

Kapı tıklatıldığında hızla ayağa kalkıp resmi boş kağıtların altına gizledim. Avuç içlerim gözlerime kapanırken, arkamı dönerek, "Gir." dedim.

"Rozelin, terzi geldi."

Mirel'in sözlerine başımı sallayarak karşılık verdim.

"Ne zaman geleceksin?"

Kızardığını bildiğim gözlerimi ona çevirmeden, "Bana birkaç dakika müsaade et, geleceğim."

Sessiz kaldı. Sonra kapı kapandı, bir saniye sonra yeniden açıldı. "Nivera ile kahvaltı yapmak istemeyeceğini tahmin ettiğimizden seni masaya çağırmadık. Kahvaltın mutfakta hazır."

"Teşekkür ederim."

Sessiz kaldı. Kapı kapandı, bir saniye sonra yeniden açıldı. "...ve şey... Aaa... Hiçbir şey...
Yani hiçbir boktan şey ağlamaya değmiyor. Biliyorsun ya. Anlatabildim mi?"

Burukça gülümsedim. "Anlatmak istediğini anlayabiliyorum." Omuz silktim. "En azından deniyorum." Ona yüzümü döndüğümde, kapıdan uzattığı başını hafifçe eğdi. "İnan ki değiyorlar." dedim içten bir biçimde. "Her damla göz yaşıma değiyorlar."

Dudaklarını araladı, bir şey söylemedi. İçeri girmek istedi ama bunu da yapmadı. Başını salladı ve bu kez kapıyı bir daha açmamak üzere kapattı.

Terzi için koridordan çıktığımda, hizmetlilerden biri, kraliçesinin davette giyeceği elbiseyi özel terzisine ısmarlayarak istirahate çekildiğini söylemişti. Aynı hizmetliden Konslan'ın hala dönmediğini de öğrenmiştim. İşin içinde bir gariplik olduğu belliydi ancak yeterince gergin bir gece geçireceğimin bilinciyle konuya düşüncelerimde yer vermemeye karar verdim. Kısa bir kahvaltının ardından girişe yöneldim. Mirel'in ölçülerini alan terzi, beni fark ederek nazikçe gülümsedi. Kumral, orta boylu ve hoş, olarak tabi edilebilecek bir adamdı. Son olarak mezurayı Mirel'in kalçasına doladı ve "Kilo almışsın." diye konuştu. "Son ölçünden dört santim daha fazla."

Mirel umursamazca omuz silkti. "Birden verdiğim yedi kiloya sayarsın."

"Bunun ardına sığınma." dedi ve kalçasındaki mezurayı biraz sıktı. "Burası en tehlikeli bölge. Bir kez ipi kaçırdın mı önüne alamazsın."

Duyulan kilit sesinin ardından içeri giren Mestan hiç adım atamadan duraksadı. Önce terziye sonra Mirel'e ardından da Mirel'in kalçasındaki terzinin eline baktı.

"Ne oluyor burda?"

"Hiç." dedi oralı olmayan Mirel. Aklına bir şey gelmiş gibi bana döndü. "Neydi şu canının çektiği tatlı."

"Baklava."

"Hah." Mestan'a kaldırdığı kaşlarının altından baktı. "Baklava açıyoruz. Katılmak ister misin?"

Mestan'ın bakışları şekil değiştirirken, aralarında bir şey geçtiğini anlamak zor değildi. Mirel'i es geçip direkt olarak terziye odaklandı. "Temasını ayarlasan iyi edersin, ölçüsünü alacaklarının arasında liderin kız kardeşi de var."

Ne ara geldiğini anlayamadığım Efraim, "Kesinlikle!" diyerek Mestan'ın arkasında bitiverdi. "Böyle ölçü mü alınır?"

Perla'ya ve kalçalarına bakarak elini mezuranın olduğu yere uzattı. "Senin de böyle mi alacak? Ağabeyin delirir!"

Perla dudaklarını birbirine bastırdı. Terzi geri çektiği mezurasını eline dolarken, "Sakin olun, beyler." diyerek araya girdi. "İşimi sizden öğrenecek değilim. Ayrıca hanımların ölçülerini ilk kez almıyorum."

"Ne yani!" Efraim'in yapısal olarak çekik gözleri şu an için çekik değildi. "Daha önce de mi orayı ölçtün!"

"Efraim!" Perla'nın sesi hem utangaç hem uyarıcıydı. "Burada olmamanız gerekiyor."

"Öyle mi?" dedi alınarak. "Bence burada olmaması gereken biz değiliz."

Terzi tekli koltuğa otururken, duruma hakim görünüyordu. "Bizzat lider Biran tarafından çağrıldım. Aracı olan ise muhatabınız Perla'ydı."

"Öyle." Perla onayladığı terziye özür dileyen gözlerle baktı. "Afedersiniz, böldük. Şimdi devam edeceğiz. Öyle değil mi Mestan Ağabey?"

Mestan durumdan memnun değildi ancak ne yapmaları gerektiğini biliyordu. "Efraim. Gidelim."

Efraim terziye düşmanca baktıktan sonra "Tamam." dedi. "Gidelim. Perla, bir dakika dışarı gelsene, davetle ilgili bir şey söyleyeceğim."

"Davetle ilgili?"

"Evet, önemli."

Perla'nın durumdan aldığı haz avaz avaz bağırıyordu. Efraim'i kıvrandıracak yavaşlıkta adımlarını dışarı yöneltti. Birkaç dakika sonra yalnız olarak geri döndüğünde, suratında daha gösterişli bir ifade vardı. Ancak terzi ölçülerini alırken, belli bölgeleri için! mezurayı kendi kullanmak istedi. Sıra bana geldiğinde terzi oldukça özenli davrandı ve her bölgem için izin istedi. Perla ve Mirel nasıl bir elbise istediklerini bildirmişlerdi. Terzi o soruyu bana ilettiğinde, ne diyeceğimi bilemedim. Ben kot ve tişört ile doğmuş olabilirdim. Kesinlikle giyim konusundan anlamıyordum.

"Fark etmez." cevabı adının Kirey olduğunu öğrendiğim terziyi şaşırtsa da ısrar etmedi. "Siz karar verin."

"Ya rengi?" Kumaş kartelasını önüme uzattı. Geniş kartelada her rengin birçok tonu vardı. "En azından rengine karar verin, kraliçe. Gerisini ben halledeceğim."

Karteladaki kumaşlara isteksizce dokundum. Parmaklarım rastgele gittiği bordo tonları arasında dolaşırken, bordonun en koyu tonunda duraksadı. Kumaşı tülü andıran renk terzi Kirey'in hoşuna gitmişti. "Zevklisiniz doğrusu. O kumaştan muazzam bir davet elbisesi dikebilirim."

"Törene saatler var. Üç elbise için yeterli vaktinizin olduğunu sanmıyorum. Kendi adıma ne dikerseniz giyeceğimden emin olabilirsiniz, sizi uğraştırmak istemem."

Kirey kolyeme ve karnıma baktı. Benim söylenen kişi olduğuma emin olmamış gibiydi. "Gece Kraliçesi siz değil misiniz?"

"Öyle diyorlar."

Memnuniyetle gülümsedi. "Alçakgönüllü tavrınıza hayran kaldım kraliçem. Lakin buraların en hızlı terzisi olarak size gelmiş geçmiş en güzel elbiseyi dikeceğimden emin olabilirsiniz." Gitmek üzere mezurasını koluna doladıktan sonra gülümsemesini genişletti. "Keza nikah elbiseniz de herkesin ağzını açık bırakacak."

Ona benim için öyle bir elbise asla dikemeyeceğini söylemek istesem de, hevesini kırmamak için susmayı yeğledim. Kirey'in gidişinin ardından Mirel hazırlıklara başlamamız gerektiğini söyledi. Ona daha çok erken olduğunu söylesem de bugün lideri tarafından özellikle görevlendirildiğini ve itiraz kabul etmediğini belirtti. Verdiği özel karışımlarla uzun ve rahatlatıcı bir banyo yaptıktan sonra saçlarımı ona teslim ettim. Tararken oldukça nazikti. Perla odaya girdiğinde, taşıdığı şey minyatür bir sobaya benziyordu. Aceleyle masaya bırakıp ellerini üfledi. Kalın, demir borunun üst deliğinden çıkan dumanlar merakımı perçinlerken, Mirel borunun içine uzanan demir çubuğu çıkardı ve saçlarımı parça parça ayırarak sarmaya başladı.

"Saçların da aynı senin gibi asi." dedi rahatlamış bir sesle. "İlk günden beri bunu söylemek istiyordum."

Bu söylediği beni kızdırmamıştı, haklıydı. Saçlarımın tamamını su dalgası haline getirmesi iki saati aşkın bir süreyi almıştı. Makyajımı gözümün üstüne çektiği kalın bir kalemi, göz altlarıma uyguladı ten rengi krem ve koyu kırmızı dudak boyası ile tamamladığında, karşıma geçti ve dudaklarını gördüğüm en aralık haline getirdi.

"Sen gerçekten güzelsin."

Mirel bunu her zamanki ciddi ifadesiyle söylemişti. Onun aksine Perla gülümsüyordu. "Üstelik daha elbisesini bile giymedi."

Bakışlarımı ikisinden de kaçırdım. Teşekkür etmem gerekirdi ama duyduğum rahatsızlık hissi buna izin vermemişti.

Mirel ani bir kahkaha attı. "Şu işe bak! O kadar küfür ederken utanmıyor. İki güzel söze kıpkırmızı oldu."

Konuyu noktalamak adına ayağa kalktım. "Sizin de hazırlanmanız gerekmiyor mu?" Aklıma gelen detay bakışlarımı nihayet onlarla buluşturdum. Sıra bendeydi. "Eminim ki merakla bekleyenler vardır."

Benimle alay etmeye bir son verip hazırlanmaya başlamaları sadece iki saniye sürdü. Perla saçını yaparken benden yardım istedi. Mirel de hiç anlamadığım halde makyajını tonunu seçerken fikrimi sordu. Biraz sonra renk renk ve farklı numaralarda bir sürü ayakkabı geldi. Perla'nın ısrarı üzerine onlarla birlikte ayakkabıları denerken, bir an için nerede ve ne halde olduğumu unuttum. Mirel benim için alçak topuklu, siyah bir ayakkabı seçti. Gümüş, kalın zincirle sarılı topuğu ile şimdiye kadar gördüğüm en güzel ayakkabıydı. Akşam saatlerinde gelen elbisemle uyumu ise kusursuz görünüyordu.

Tafta kumaşlı kabarık elbisenin eteği karnımın hemen üzerinden başlıyordu. Hafif tarlatanı ise şişkin karnıma özel olarak dikilerek rahatsızlık vermiyordu. Elbisenin üst kısmını oluşturan simetrik, parlak taşlar elbise ile aynı renkteydi. Omuzlarımı açıkta bırakarak, omuz çizgimden göğsümün altına kadar inen yakaları kalıp gibi sertti.

Vakit yaklaşıyordu ancak erkeklerden gelen olmamıştı. Kraliçe Nivera ise az önce çıkmıştı. Perla'nın söylediğine göre baş hizmetlisi bulunamadığı için evden öfkeli ayrılmıştı. Vakit gece yarısına yaklaştığında, Mirel'in yönlendirmesiyle evden çıktık. Bizi almak için gelen Mestan ve Efraim takım elbiselerinin içinde özenli ve farklı görünüyordu. Bugüne özel ikisinin üzerinde de özgüvenli bir duruş vardı.

Ta ki fuşya rengi, straplez bir elbise tercih eden Perla ve siyah, askılı, derin göğüs dekolteli elbisesiyle oldukça seksi görünen Mirel'i görene kadar...

Bahçe kapısında çıktığımızda, Efraim elini kolunu nereye koyacağını bilemedi. En sonra üç numaraya vurulmuş kısacık saçlarının arasından parmaklarını geçirmek gibi başarısız bir girişimde bulundu. Mestan ise Mirel'e bakarken, ardarda birkaç kez yutkundu. En sonunda tükürüğünü yutmuş olacak ki bir oğlan çocuğu gibi heyecandan öksürmeye başladı.

"Rozelin! Ne güzel olmuşsun." Efraim tamamen bana dönüp abartılı bir nida çıkardı. "Vay canına! "

"Evet." Mestan öksürüğü son bulur bulmaz tamamen bana odaklandı. "Gerçekten iyi görünüyorsun."

Dudaklarımdaki gülümsemeyi bastıramadım. "Teşekkür ederim beyler. Salyalarınızı sildiyseniz gidebiliriz."

Aslında utandırmam gerekenler Mirel ve Perla'ydı ancak hangi evrende olursam olayım değişmeyecek bir gerçek vardı; kadın dayanışması!

Tören alanına ulaşmak için orman yoluna çıkan patika yerine evin arkasını dolaşarak ağaçların arasına saptık. Bundan daha şaşırtıcı olanı ise en fazla on beş dakika sonra büyükçe bir yapıya ulaşmış olmamızdı. Ormanın içinde terk edilmiş gibi görünen boyasız iki katlı bina, etrafındaki ağaçlara dikenli çitler sarılarak büyük ve yuvarlak bir alanın içine alınmıştı. Çitlerin içinde çok sayıda koca siyah arabalardan ve atlar vardı. İki ağaç arasındaki girişi ise korumalar tutuyordu. Kapımı açan Efraim sol yanımda, Mestan ise sağ yanımda yer alarak binaya uzanan yolda beni korudu. Binanın ilk katı boş ve karanlıktı.Derinden gelen müziğin sesi ağır ritimli operaya benziyordu. İlk katı çıktıktan sonra dikdörtgen biçiminde, sık kolonlarla donatılmış geniş ve kalabalık bir alana ulaştık. Her kolonun yanı başında etrafını iyi giyimli insanların çevrelediği kokteyl masaları vardı. Kabarık taftalı, kimi maskeli, uzun kuyruklu takım elbiseli insanlar, alana giriş yapmamla bize dikkat kesildiler. Mirel'in öğrettiği gibi dizlerimi kırarak onları selamladıktan sonra baş köşede bulunan tamamı ahşaptan oluşan gösterişsiz kürsüye en yakın masalardan birine yaklaştık. Masanın en kusurlu yanı hemen yanındaki masada kraliçenin oluşuydu. Etrafına toplanmış kendi gibi kadınlarla sohbet ederken, tülü yüzüne dökülen yarım şapkasının altından bana baktı.

"Merhaba Rozelin," Nivera'dan aldığım bakışlarımı hemen yanında duran ve varlığını henüz fark ettiğim Diana'ya çevirdim. Hoş ve mutsuz görünüyordu.

"Merhaba." dedim isteksizce. "Seni beklemiyordum."

Gülümsemesinin yanındaki kadınlara sunulan sahte bir tiyatro oyunu olduğunu biiyordum. Kraliçeyi ve diğer soyluları selamladıktan sonra yaklaştı. "Şahit olmak istedim."

"Bu sana iyi gelecek mi?"

Yüzüne dökülen lülelerini omzunun gerisine alırken, "Bilmem." dedi. "Yaşamadan bilemeyiz."

Ona haklı olduğunu söylemek üzereyken, dans müziği başladı. Çiftlerin orta alana toplanmaya başlaması görsel bir şölen oluşurken, tavandan ufak parçaların dökülmeye başladığını fark ettim. Bir teki bile bunu umursamadan dans pozisyonu aldılar. Kadınların elleri erkeklerin omuzlarını sararken müzik hızlandı ve her çift biz müzik kutusunun içindeymişcesine etraflarında dönmeye başladılar. Diana'nın bir şeyler söyleyen sesini duyabiliyordum ancak gözlerim giderek daha fazla ufalanan tavana kilitlenmişti.

"Siz... görüyor musunuz?"

"Neyi?" dedi biri. "Neyi görüyor muyuz?"

Parmağımı tavana uzatmamla tavanın delinmesi bir oldu. İnsanlar çığlık atarak geri çekilirken, tavandan bir ip sarktı.

İpin ucundan boynundan asılmış Konslan'ın cesedi vardı!

Boynumda hissettiğim görünmez ip ihtiyacım olan nefesi benden azar azar çalarken, kraliçe Nivera'nın haykırışlarını duyuyordum. Diğer tüm sesler kesilmişti. İnsanlar donmuş gibi ipin ucunda dönen cesede bakarken, onun sesini duydum.

"Hanımlar, beyler... Öncelikle her biriniz hoşgeldiniz." dedi, hiçbir şey olmamış gibi... Oysa benim sesinin geldiği kürsüye dönecek kadar bile takatim yoktu. "Böyle nahoş bir girişle başlamayı istemezdim ancak bu gerekliydi. Gördüğünüz ceset bebeğimin annesinin canına kast eden kişiye aittir." Güçlü sesi ölümcüldü. Güçlü sesi gücümü emiyordu. " Yıllardır annemin emrinde çalışan o düşmanın canını ellerimle aldım. Tıpkı Gece Kraliçesi'nin canına kast edecek başkaların da alacağım gibi..!"

Sergilediği gösterinin içinde bir gerçeklik vardı; cezası zindan olması gereken Konslan'ı benim yüzümden öldürmüştü!

Bu gerçek nefesimi tamamen keserken, bacaklarımı hareketlenirken buldum. Kendimi en yakın balkona atabildiğimde, korkulukları sıkıca saran parmaklarım kopacak kadar gerilmişti. Ağzımı açıp derin nefesler aldım; bir daha, bir daha, bir daha... Müzik başlamıştı. Hiçbir şey olmamış gibi!

"Bu gerekiyordu." dedi ensemdeki nefes.

Gözlerimi kızıl geceye teslim olmuş ormana diktim, akan birkaç damla yaş, ruhumda konaklayan cehennem gibi sıcaktı.

"Hayır. Onu zindana atabilirdin."

"Ömrünün tamamını zindanda geçirse, cezasını karşılamazdı."

"Bu adalet değil."

"Adalet." dedi. "Benim adaletim."

Yutkunmaya çalıştım, olmadı. Ölüm bir taş gibi boğazıma otururken, avuçlarımda kötü ruhların gezindiğini hissediyordum.

"Dünyan neden bu kadar acımasız?"

Dünyası ayaklarımın altında bir mezarlığa dönüşeli epey oluyordu. "Dünyam sana da acımadı."

Isırdığım dudaklarım içim kadar sızlamıyordu

"Neden... Neden bunu yaptın?"

Yaklaştı. Sırtım gövdesiyle sınandı, aldığı nefes saçlarımın arasına çığ gibi yağdı.

"Canını alacaktı." dedi, nefretin en koyu halini giyinen sesi. "Senin canını alacaktı."

Kirpiklerimi sıktım. Dayanma gücüm parçalara ayrılıyordu. "Kurtuldum. Sen kurtardın beni."

"Kurtardım." Orman gözlerimin önünde büyürken, burnu saçlarımın arasına gizlendi. Rüzgar ağaçlara hükmederken, dalları hızlanan nefeslerimize kollarını açıyordu. "Rozelin," dedi usulca. "Seni hep kurtarırım." Bel boşluğumdan kayan eli karnıma uzandı. Büyük avuçları tüm karnımı sararken, ruhumu onun devasa kollarında hissediyordum. "Sizi hep kurtarırım."

Gözlerim kapandı. Dokunduğu tüm noktalarımda binlerce karınca geziniyordu. "Öldürerek mi?"

"Öldürerek." dedi, ağzımdan acı bir hıçkırık döküldü. Ölüm dökeceğim tüz gözyaşlarını satın alacak kadar acımasızdı. Ruhumda intihar eden tüm umutlar ayaklarımızın dibine dökülüyordu. Başını eğdi, sakallarını şakağıma dokunurken, çevrilen başım alınlarımızı bir bütün kıldı. "...gerekirse ölerek."

İzninizle bu bölüme kalbimi bırakıyorum.

Siz de benimle birlikte bıraktınız mı?

*Instagramdan onlar için yayımladığım kesit ve görselleri takip edebilirsiniz/ DuruMavii_*

Daha fazla Mirel&Mestan ve Efraim&Perla çifti okumak ister misiniz?

Onları da detaylı yazmayı istiyorum.

Bir sonraki bölümde görüşmek üzer.

28. Bölüm: "Ruhların Savaşları"

Selam.
Oy ve yorum bırakmayı unutmayın olur mu?
Roinbow~ Temple Of The King
Keyifle okuyun.

Göğün bağrından sallandırılan cesetler başımızın üzerinde dönüp dururken, ruhumda uzanan ceset acı çekiyordu.

Acı çekiyordum.

Sadece şahit olduklarım değil, geleceğe uzanan hislerim de bana tarifi namümkün acıları sunuyordu. Katıksız, delicesine, elle tutulabilecek kadar yoğun acılar…

“Onu öldürmeyeceksin.” dedim, mesnetsiz bir umuda tutunurcasına. İri avucuna yumuşak kıpırtılarla karşılık veren bebek, tüm olanların farkında gibiydi. Belki de yalnızca onun için yabancının elini itme cesaretinde bulunamamıştım. Ancak temas ettiğimiz tek nokta orası değildi.

Alnı alnımdaydı ve onu oradan kovmamak için hiçbir nedenim yoktu.

Açamadığım gözlerimin ardında, istediğim cevabı onun dudaklarından duymak için yanıp tutuşan bir halim vardı. “Öldürmeyeceksin, değil mi?”

Burnum ve dudaklarım arasındaki o mütevazı boşluğa bıraktığı ılık nefesi, vücudumda ne kadar kıl kökü varsa uyandırdı. “Öldürmeyeceğim.”

“Onunla ne yapacağını biliyor musun?”

“Hayır. Seninle de ne yapacağımı bilmiyorum.”

Bebek yeni bir karşılık verdiğinde, avucu karnıma daha yoğun bir baskı uyguladı. “Ben de.” dedim. “Bir başkasının adına konuşmayı sevmiyorum ama galiba senden hoşlanıyor..”

Usulca gözlerimi açtım. Gözleri kapalıydı ve dudaklarında ukala bir tebessüm uyanıyordu. “Galiba mı? Taşıdığın şey benim için deli oluyor.”

“Ona gördüklerine kanmaması gerektiğini anlatacağım.”

Gözlerini açtı, aynı anda kırdığım pot, gözlerinden gözlerime saplanıp kaldı. “Kandığının ne olduğunu düşünüyorsun, Gece Kraliçesi?”

Alnımı hızla onunkinden ayırdım ancak aynı şeyi bedenlerimiz için yapmama izin vermedi. Gövdesi tüm sırtımı süslerken, avucunun içinde yuvarlak, kristal bir küre taşıyormuşcasına intizamlıydı.

“Ukalanın tekisin.”

İçeride sallanan Konslan’ın cesedi düşününce ona daha farklı bir ithamda bulunmam gerektiğini bilsem de, bunu yapmadım.

“Bilmediğim bir şey söyle.”

“Sen söyle.” direktifini verdim ciddiyetle. “Onu öldürme fikrinden ne zaman vazgeçtin?”

Bakışları yavaşça karnımda düştü, her iki ucu da karanlığa çıkacak zorlu bir karar vermesi gerekiyordu. Bunu açıkça görüyordum. “Ölmeyi hak edenin o olmadığına karar verdim.”

“Bu en başından beri böyleydi. Farkındasın. En başından beri düşündüğün durum olsaydı dahi, ölümü hak eden masum bir bebek olmazdı. Yani... Ben sahiden Temur’un sevgilisi olsa-”

Ellerini şimşek gibi benden uzaklaştırdığında, kelimeler boğazıma dizilip kaldı. “Ölüm… " Bu onun gibi bir yavşak için anlık bir acı olur.” Mavilerine andığı ölüm bulutları toplandı. Göz altlarından yanaklarına uzanan ince çizgilere değin, ölüm yuva yapmıştı. “Ben ona son nefesine kadar çekeceği, mükemmel bir acı bahşedeceğim.”

“Nasıl yapacaksın bunu?” O kadar tehlikeli görünüyordu ki, kılıma dokunmayacağını bildiği halde koşarak uzaklaşmak istiyordum. Diğer yandan, ondan uzaklaştığım an dışarıda beni bekleyen binbir türlü tuzak olduğunu da biliyordum.

Bu kusursuz bir çelişkiydi.

“Onun evladını ben büyüteceğim.” Ruhumda dönüp dolaşan lodos ruhuma uğradı. “Ben, ona bir düşman büyüteceğim.” Başını eğdi, göz bebeklerinde intikam fişekleri patlıyordu. “Öldüğünde son gördüğü yüz, evladının yüzü olacak.”

Sendelediğimi, sırtım korkuluğa çarpana kadar anlamamıştım. Onunla temasımız tamamen kesilmişti. “Bu… Korkunç bir şey.” Tanrım, bu duyduğum en korkunç şey!

Bir adım attı, durdu ve kızıl gecenin orta yerinde parlayan gözlerini arkamda kalan ormanın bilinmezliğine dikti. “Korkma, onu büyüttüğüm anları görmeyeceksin.”

Gözlerimin yandığını hissettiğim saniyelerde elim gayri ihtiyari karnıma gitti. “Korkunç planına hizmet ettiğim için senin tarafından koruyorum, değil mi? Onu…” Karnımın üzerinde açılan parmaklarım, onu tüm kötülüklerden korumak istedi. “Onu planına hizmet etmesi için içimde büyütüyorum.”

“Tek düşündüğün şeyin burdan gitmek olduğunu sanıyordum.” Rüzgar ağaç dallarını yerinden oynatıyordu ancak alnının ortasında duran kalın ve parlak buklesini en ufak hükmü geçmiyordu. “Öyle değil mi?”

“Senin gibi değilim.” İki yana sallanan başım, sızlayan burnum ve onun karşısında dik durmaya gayret eden yanım birbiriyle çelişiyordu. “Kendi kıçımı kurtarıp bir başkasını bokun içine atacak biri değilim!”

Hele ki, gün be gün içimde büyüyen bir bebeği… Tanrım, bunu düşünmek öyle ağrıma gitmişti ki, kelimelere dökememiştim.

“Hiçbir şey bilmiyorsun.”

Göğsümü, panzehiri olmayan bir zehre dönüşüp, ikimizi de tüketecek bir nefesle doldurdum. “Karın ve doğmamış bebeğin için yapıyorsun, biliyorum.” Şimdi o zehir göğsümden gözlerine sızıyordu. “Hiç düşündün mü?” diye sordum, ona giden tek adımımla birlikte. Ayakkabılarımızın birbirine çarpan burunları, ruhlarımızın çarpışma şiddetinin yanında bir hiç kalırdı. “O… Bunu ister miydi?” Başımı yukarı kaldırıp, köhne acının taşlaştırdığı bakışlarına baktım. Uzaklarda bir yerde unuttuğu bakışlarına… “Melina bunu ister miydi?”

Gözlerini kapattı. Açtığında gözlerimdeydi. Açtığında, infilak etmek üzere olan bir volkanın yamacındaydı. Açtığında azaptaydı. “Yapma.” diye fısıldadı, burnundan soluyan zevahirine aksi, kırık bir fısıltıyla.

“Neyi yapmayayım?” dedim aynı acı fısıltıyla. “Niyetim yaranın üzerinde tepinmek değil.” Önce sıktığı dişlerinin perçinlediği keskin çene hattı gözlerimin önüne düştü. İkinci manzara ise en az onun kadar yabancı ve yaralayıcıydı.

Gözlerini mevtin kırağısı kaplamıştı.

Biran'ın gözleri şimdi ölüm mavisiydi.

"Ben…" Karnımdan ayrılan elim onun göğsüne doğru tehlikeli bir yol aldı. Ruhum kıvranırken, onun göğsüne dokundum. Onun yarasına dokundum. "Biran…"

Bir adım geri çekildi, göz bebekleri kırağılarını tuzla buz etmişti. Bana baktı, yutkundu ve gitti.

Gözümden akan bir damla yaş, onun gözlerinde biriken ancak akamayan yaş için peşinden intihar etmişti. Ona acı vermek istediğim zamanlarda bunu başaramamıştım ancak ona düşmanlık beslemediğim bugün, yarasına tuz basmıştım. Elimin tersiyle nemli hissettiğim gözümü sildiğimde, elimin üzeri ıslak ve siyahtı. Şu an bozulan makyajım umursayacağım son sorun bile değildi. Gecenin soğuk kokusunu içime çektim ve görevimi yerine getirmek üzere içeri girdim.

Konslan artık orada değildi.

Çiftler tavandaki koca deliğin altında hiçbir şey olmamış gibi dans ederken, buranın düzeniyle bir kez daha burun buruna geldim.

Kan, Kimpras da nefes almak kadar basitti.

"Tanrı aşkına Rozelin, nerdesin!" Perla koşar adımlarla yanıma geldi, nefes nefese görünüyordu. "Birden ortadan kayboldun."

"İyiyim." En gerekli yalanlardan biriydi bu. "Sorun yok, neler oluyor?"

Diana'nın olduğu masayı işaret etti. "Kraliçe Nivera baygınlık geçirdi. Onu götürdüler."

"Daha önemli bir gelişme var mı?"

Telaşlıydı ama gülümsemesini dudaklarında bastırdı. Yavaşça kulağıma yaklaşırken, sesini ağır seyreden müziğe uydurdu. "Birazdan Efraim bize işaret ettiğinde alt kata ineceğiz."

Memnuniyetle baş salladım. "Buradan Limpyas'ın burada olduğunu anlayabilir miyim?"

"Evet, girişteki masada diğer büyücülerle birlikte duruyor. Bizim çocuklar yalnız kalmalarını bekliyor."

"Ne kadar sürer dersin?" diye sorduğumda, gözlerinin bir noktada takılı kaldığını fark ettim. O noktada elbette ki Efraim vardı. Bizim için ayrılan masada içkisini yudumlarken, beklediği gibi ona doğru yol aldık.

“Bunu bize Efraim söyleyecek.” Efraim sakin görünüyordu ancak söyleyeceği aksiyonlu bir şeyler olduğu tahmin edilebilirdi. Normal bir gülümsemeyle bize bakıp, “Birazdan başlıyoruz.” dedi. “Mirel, büyücüyü aşağı çekecek. Orda tepesine bineceğiz. Size işaret verdiğimde, kimseye bir çaktırmadan alt kata gelin. Perla, feneri ayarladın mı? Epey karanlık.”

Perla hayran bakışlarını Efraim’in yüzünden alarak, “E-evet.” dedi. “Hazır.”

“Güzel. Mirel daha sonra gözcülük yapacak. Siz aşağı indikten sonra adamlar merdivenin kimseye bir şey hissettirmeden koruyacak, işimiz bitene kadar kimsenin aşağı inmesine izin vermeyecekler. Keza giriş de az evvel tutulmaya başlandı.”

“Ne kadar vaktimiz olacak?”

Efraim, Perla’nın yüzüne öyle kilitlenmişti ki, beni duymadığını anlamam uzun sürmedi.

“Hey!” dedim daha yüksek bir sesle. İşte o zaman afallayarak kendine geldi. “E-efendim?”

“Aşağıda Limpyas’ı konuşturmak için ne kadar vaktimiz olacak?”

“Belki on…” Biraz düşündükten sonra “Ya da daha az…” diye devam etti. “Kraliçe Nivera gitti ama gözcüleri hala burada. Limpyas’ın yokluğunu fark kraliçeye bildirmelerinin önüne geçmek için elimizi çabuk tutmalıyız. Olabildiğince…”

Düşünmek için bakışlarımı çift kanatlı balkondan ormana uzattım. Süre oldukça kısıtlıydı; on dakika belki de daha az. Büyücüyü konuşturmak için yeterli miydi? Efraim’e yeni bir soru sormak istediğim an, Perla ile fısıldaştıklarını gördüm. Efraim her ne söylediyse Perla’nın yanakları kıpkırmızı olmuştu. Onları izlediğimi fark ederek birbirlerinden uzaklaştılar.

“Buna gerek yok.” Masasını üzerine kollarımı bırakıp, her ikisine de detaylı olarak baktım. Efraim siyahi ve iri bir adamdı. Perla ise beyaz ve ufak tefek bir kızdı. Garip bir şekilde yaklaşıyorlardı. “Biliyorum.” dediğimde, ikisinin de gözleri kocaman oldu. “Aranızda olanların farkındayım.”

“Aaa… Rozelin, sen yanlış anl-”

“Yanlış falan anlamadım Efraim. Korkma, kimseye tek kelime edecek değilim. Yalnızca merak ediyorum, benden başka bilen var mı?”

Aynı anda başlarını önüne eğdiler ve aynı anda birbirlerine baktılar. Masalar birbirine çok yakın olmadığı ve müzik ağır seyrettiği için rahatça konuşabiliyorduk.

“Hayır. Kimse bilmiyor.” dedi Efraim. “Sen ilksin.”

“Ama ağabeyime çok yakında söyleyeceğiz. Değil mi Efraim?”

Perla’nın heyecanlı çıkışı Efraim’i onun kadar heyecanlandırmamıştı. “Perla, lütfen acele etme. Bunu konuştuk.En acısız şekilde nasıl olur, hala onu düşünüyorum.”

Efraim’in karşılığı da Perla’nın hoşuna gitmedi ama anlayışla başını salladı.

“Benim artık gitmem gerekiyor. Vakit yaklaştı, söylediklerimi unutmayın ve gözünüz kulağınız açık olsun.”

“Pekala,” derken, gözüm kızkardeşi Diana’nın yanına ilerleyen Steven’a takıldı. “Gözümüz ve kulağımız açık bir şekilde bekleyeceğiz. Benim de o vakte kadar o vakte kadar ziyaret etmek istediğim bir masa var.”

Efraim uzaklaşırken Perla, “Efraim.” diyerek seslendi ve kocaman, taşlı avizelerin altında dans eden çiftleri işaret etti.. “Keşke biz de dans edebilseydik?”

Efraim gülümsedi. Yüzünde mutlu ve umutlu bir ifade vardı. “Bir gün seninle sabaha kadar dans edeceğiz, Perla.”

Perla aşık gözlerle kalabalığın arasında karışan Efraim’e baktı, kaybolduğunda bile bakmaya devam etti. Gitmemiz gerektiğini söyledim. Toparlaması zaman aldı; hissettiği her ne ise onu zorluyor olmalıydı. Olduğumuz yerden ayrıldık. Beni fark eden çiftler, dans etmeye kısa bir ara verip beni selamladıktan sonra danslarına kaldıkları yerden devam ettiler. Her birinin baktıkları ilk detay boynumdaki kolye, ikincisi ise karnım oluyordu. Bazı kadınların gözlerindeki, iyi dilekleri görebiliyordum. Bazıları ise kıskançlıkla bakıyordu.Bulunduğum konum onların gözünde imrenilesi bir noktadaydı; kimsenin nasıl bir çukurda olduğumdan haberi yoktu. Beton zemine vuran ince topuklu, yumurta topuklu, parlak siyah, kovboy ayakkabılarının etrafında dönen kabarık elbiseler ile smokin kuyrukları, kızıl havaya meydan okuyan beyaz ışıkların altında bir kartpostal gibi görünüyordu. Dans müziği hızlanıp yavaşlarken, keman kulağımın dibinde çalıyormuşcasına netti. Bakışlarımı insanlardan

sakınarak peşimdeki Perla ile birlikte Steven ve Diana Alte'nin masasına ulaştım.

"Merhaba."

Diana sarı lülelerini omzunun arkasına aldı. Ben Kimpras'taki tek sarışınken, o Lavangos eyaletindeki birçok sarışından biriydi. Kırmızı, bol taşlı elbisesinin içinde ise hayli güzeldi. "Merhaba. Bir süre kendine gelemezsin, diye düşünüyordum." dedi iğneleyici bir tonla. "Kusuyor muydun?"

Nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde az önce hissettiğim tüm duygular bir süre için inzivaya çekildi. "Kusmak? Kahkahalarımı duymadın mı?" Gülümsemem dudaklarındaki gülümsemeyi sildi. "Canıma kast edene Konslan yaşıyor olsaydı suratına kusabilirdim ancak ölüsü için yapabileceğim tek şey sevinmek olur. Sizce de öyle değil mi, Lord Steven?"

Lordun esmer elleri smokinin saten yakasındaydı. "Öyle." dedi tasdik eden bir baş sallayış ile. "Bu arada… Sizi iyi görmek ne hoş."

"Teşekkür ederim. Aynı şekilde sizi de öyle." Masadaki iki içki kadehine baktım. "Neden bir içki de bana ısmarlamıyorsunuz?" Sevecen bir tavırla karnımı okşadıktan sonra "Tabii, yumuşak olanından." diye ekledim.

"Elbette." dediği an elini kaldıran Lord, benim için özel bir içki sipariş etti. Perla bu durumdan hoşnut değildi ancak niyetimi anlamış olacak ki sessizce yanımda kalmaya devam etti. Gelen içkimden bir yudum aldıktan sonra göz ucuyla Perla'ya baktım. Daha önce planlamadığımız halde bir kez daha ne yapması gerektiği anlayarak Diana'ya seslendi.

"Leydi, neden bana elbisenizi hangi terzide diktirdiğinizi söylemiyorsunuz?"

Diana'nın dikkati Perla'ya kaydığı an belli etmeden Steven'e yaklaştım. Yüzümdeki yapay gülümseme yerli yerinde duruyordu.

"Sizi hiç bu kadar iyi görmemiştim."

"Daha iyi olduğum günleri göreceksiniz."

"Umarım." dedi samimiyetle. Şimdi tam sırasıydı.

"Merak ettiğim bir şeyi sorabilir miyim Lord?"

Dudaklarına dokundurmak üzere olduğu kadehini sorumla birlikte uzaklaştırdı. "Elbette."

“Genelde törenlerde karşılaşıyoruz.” diye başladım, kraliçelik kolyesini aldığım törene dem vurarak.

“Ah, evet. İlk kez ünvanınızı aldığınız törende tanışmıştık.”

Başımı salladım. “...ve o zaman da yalnızdınız. Beni yanlış anlamınızı istemem. Üstüme düşmeyen konular hakkında yorum yapmaktan kaçınırım. Yalnızca merak ediyorum. Törene kolunuzda katılabilecek bir hanımefendi yok mu gönlünüzde?”

Müziğin sesi yükseldiğinde, Steven sesini duyurmak için başını eğdi. Yüzlerimiz arasında az bir mesafe kalmışken, bir çift mavi gözün üzerimde olduğunu gördüm. Gözlerimi bir kez kırptım, aynı noktaya bakıyordum fakat artık orada değildi.

“Bu soruyu o kadar çok duyuyorum ki kraliçe,” diye cevap verdi derin bir iç çekerek. “Artık cevap vermiyordum ancak siz bir istisnasınız.” Keskin bir nane kokusu vardı. Ferah olmasına rağmen kesinlikle hoşuma gitmemişti. “Gönlümde kimse yok, bu nedenle kollarımı hep boş görüyorsunuz.”

Ah, Zeliha…

“Emin misiniz?”

Kendimi tutamayıp sorduğum soru kaşlarının çatılmasına neden oldu. “Anlayamadım.”

“Yani… Belki de sizi seven hanımefendilerden birine bir şans vermelisin.”

Kaldırdığı işaret parmağını iki yana salladı, birbirine bastırdığı dudakları da düz bir çizgi halini almıştı. “İnançlarımızı bilmezmiş gibi konuşuyorsunuz Rozelin. Aşık olmadığım bir kadına nasıl şans verebilirim?” Karnıma dokunan bakışlarında imrenen bir ifade vardı. “Her erkek gibi ben de bir mucizeye ortak olmak istiyorum.”

Steven yalan söylemiyordu; tam da söylediği sebepten ötürü zavallı Zeliha’yı kullanıyordu.

“Ayrıca sadece benim aşık olmam da yetmez. Şans vermem gerektiğinden bahsettiğiniz kadınların bana sıfatım yüzünden yaklaşmadıklarından nasıl emin olabilirim?” Bakışları gözlerime çıktığında, imrenen ifadesi yoğunlaştı. Alınlarımız birbirine temas etmek üzereydi ve bu yakınlığa bir an önce son vermek için fırsat kolluyordum. “Lider Biran çok şanslı, yerinde olmayı isterdim doğrusu.”

Limpyas görüş açıma girdiğinde, kış uykusundan henüz uyanan ve avını gözünü kestiren aç bir ayı gibi hazırlandım. Efraim'den gelecek işaret için tetikte bekliyordum. Öte yandan Steven, istediği gibi Zehra'yı ona getiren Limpyas ile aynı alanda olmasına rağmen bir kez bile selamlaşmamıştı.

"Büyücüleri tanıyor musunuz?" Attığım zarfı yakalamasını beklemiyordum.

İçlerinde Limyas'ın da olduğu büyücülerin masasına şöyle bir baktıktan sonra "Hayır." dedi. "Yalnızca törenlerde gördüğüm kadarıyla biliyorum. Hiç biriyle birebir bir sohbetim olmadı, olamaz da…"

İçkimden bir yudum aldığım esnada, büyücünün masadan uzaklaştığını fark ettim. "Muhakkak öyledir Lord."

"Neden sordunuz?"

Gözlerim Efraim'i aradığı saniyelerde, aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Yalnızca sizi daha yakından tanımaya çalışıyorum."

"Öyle mi?" Koluma dokunduğunu hissettiğimde, bakışlarım onunkileri buldu. "Neden sizi şatomda ağırlamıyorum? Üstelik geçen seferki gibi kısa bir sohbet için değil, gerçek bir akşam yemeği için…"

Ah, siktir!

Bir ihtimal… Hayır. Hamile olduğumu biliyordu. Üstelik bu törene nikah tarihimizi öğrenmek için gelmişti. Ona şüpheyle baktım. Niyeti neydi?

"Steven…" Efraim kör bir noktadan dikkatimi çekmeyi başardığında, vaktin geldiğini anladım. "Lord Steven, bir ara sizi ziyaret etmekten mutluluk duyarız." İçkimi masaya bırakıp, yanından ayrılmadan önce ona son kez gülümsedim. "Lider Biran ile… Eminim söylediğimde o da benimle aynı hisleri paylaşacaktır."

Merdivenleri hedef alarak insanların arasından ilerledim. Mirel birkaç metre önümdeydi. Aşağı inen merdivene ulaştığında, döndü ve bana güven verici bir bakış bıraktı. Onu gözden kaybettikten bir süre sonra ben de merdivenleri iniyordum. Hafifleyen müziğin sesini acı iniltiler almıştı ve o iniltilerin kime ait olduğunu biliyordum. Son basamağı da indim ve gördüğüm manzara beni yanıltmadı.

Limpyas, Efraim ve Mestan'ın arasında dizlerinin üzerine çökmüş vaziyette duruyordu. Yüzünün çeşitli yerlerinde kan vardı ve önünde dikilen adam, şu an arkası bana dönük olan kızıl bölge liderinden

başkası değildi. Perla, elindeki koca fenerle karanlığı aydınlatırken, kesinlikle Limpyas'a bakmıyordu. Mirel ise soğukkanlılıkla, olanları izlemeye koyulmuştu. Diğer yandan da gözcülük yapıyordu.

"Liderim, sizinle de, kraliçenizle de bir bağım yok. Sizi neden kızdırdığımı anlamıyorum." Biran'ın ardından beni gördüğünde, konuşmaya devam etmek yerine başını eğdi.

"Elbette bizimle bir bağın yok." Sesi geceye balta indirirken, omuzlarından ceketini sıyırıp attı. "Olması mümkün değil. Sen, sorularımı cevaplamak için buradasın."

Limpyas'ın gözleri korkuyla açıldı. Köşeye sıkışmıştı. "Efendim. Bilmek istediklerinizi size anlatamam. Büyü sahiplerinin gizli kalmasını istediği-"

"Büyü sahiplerini de seni de-

"Anlatacaksın!" Dizimi kırıp elbisemin eteklerini topladıktan sonra sağlam adımlarla ilerledim. Durduğum nokta liderin yanıydı. "Yerinde olsam başkalarının gizliliği yerine buradan sağ çıkıp çıkamayacağımı düşünürdüm." Eğildim, gözlerimdeki tahammülsüzlüğü görmesini istedim. "Başkalarının sırlarını kendinle birlikte mezara götürmek istiyorsan, o başka…"

Biran birkaç adım geri gitti. İnanamadım ama bunu sahiden yaptı. Beni Limyas'ın karşısında yalnız bıraktığında, az önce dilimden dökülenleri ondan aldığım cesaretle söylediğimi anladım. Bu çok saçmaydı.

"Kıymetli kraliçe, lütfen…" Onunla Nivena'nın çatısı altında ilk tanıştığımızda, ne yapacağını bilmeyen, yalnız ve çaresiz olan bendim. Bana korkunç şeyler anlatıp ne yapmam gerektiğini söylerken, hissettiklerimi bir an bile düşünmediğini biliyordum. Şimdiyse roller değişmişti ve son sözlerimden sonra bana da en az Biran'a baktığı kadar korkuyla bakıyordu.

"Sakın yalvarma. Hiçbir geçerliliği olmayacak. Zeliha'yı buraya sen getirdin, bunu nasıl yaptığını anlatacaksın."

Büyücü başını kaldırdı, kurtulamayacağını anlamıştı. "Bunu zaten yaptım."

Bilincimin boşluğuna ağır bir tekme yedim.

"Sen, dalga mı geçiyorsun?" Biran öfkeyle Limpyas'a yönelirken, kaldırdığım kolum göğsüne temas ederek onu duraksamasına sebep oldu.

“Anlattı.” Kirpiklerimi kırpamadım. Limpyas’tan dinlediklerim belleğimde uyanarak birer birer el sallarken, müthiş bir ürperti hissetmiştim.

Zorlukla Biran’a döndüm. Anlamıyordu, o da, diğerleri de…

“Anlattıklarımı hatırlıyor musun? Büyükbabası, yüzyıllar önce bir liderin isteği üzerine ülkenize kadın getirmişti. O kadını nasıl getirdiğini size anlattım…” Beyaz bir fener ışığının aydınlattığı alana ölüm sessizliği yayıldı.

Gerisini söylememe gerek yoktu. Limpyas’ın büyükbabasının yolundan gittiğini artık biliyordu. Zeliha için de tıpkı o kadın gibi yüz insanın feda edildiğini biliyordu.

Bakışlarım liderin mavi gözlerindeyken, aklımdan geçen soru can yakıcıydı; benim Safornikon da nefes almam için kaç insan feda edilmişti?

Biran bakışlarını benden ayırmadan, “Başka bir yol var mı?” diye sordu. “Buraya getirilen her kadın için aynı lanet büyü mü yapıyorsunuz?”

“Hayır lider, her büyücünün keşfi farklıdır. Ben atalarımın yolundan gittim.”

Kalkan ellerimin Limpyas'ın boynunu siper aldı. Büyücünün yalvaran sesi bende acıma duygusu uyandırmıyordu.. Topraklarından kopardığı kadınlar, o kadınlar için feda ettiği canlar merhametime kalkan indirmişti. “Seni lanet herif!” Boynunu hınçla kavramak üzereydim ki, bu kez yabancı bana engel oldu. Göğsümün altından kavrayan kolu buna izin vermedi.

Sırtımı göğsüne yasladı ve dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. “Az önce etrafına korku salan kadın nerede? Sakin ol, asıl bilmemiz gerekeni daha öğrenmedik.”

Haklıydı. Ne yazık ki haklıydı. Bunun bilinciyle durduğum an beni serbest bıraktı.

“Zeliha’nın topraklarına dönmesi için ne gerekli?”

Yaşlı büyücünün saçlarının arasından süzülen ter şakağına uzandı. “Bu büyüyü ilk kez Zeliha’yı ülkemize getirmek için yaptım. Lord Steven yalnızca onu getirmemi istedi. Geri göndermemi değil.”

“Ya geri göndermeni isteseydi?”

“Efendim, Kraliçe Rozelin’e hiç yalan söylemedim. Eğer Zehra’nın topraklarına dönmesi için bir emin alsaydım…” Yeni bir ter damlası

burnunun sol duvarına ilerledi. Söyledikleri onu ölesiye korkutuyordu. "Yeni büyükbabamın yolundan ilerler ve ona büyülü bir deniz kabuğu verirdim. Tıpkı annenizin emriyle kraliçenize verdiğim gibi… O kolyeyi taktığında, nikahlandığı kişi bebeğinin babası olmak zorunda. Ya da… Çıkış karşılığında bebeğini feda edecek. Bildiğim tek yol bu."

Bakışlarım bir çivi gibi yere çakılırken, umudumu da beraberinde hapsetti. Önümde iki karanlık seçenek vardı; ya Temur'un eşi olacaktım ya da bebeğe kıyacaktım. Sinir bozukluğuyla gülerek lidere baktım.

"Ne harika, başladığımız yere geri döndük!"

Efraim ve Merstan, kimseye tek kelime etmemesi için Limpyas'ı son kez köşeye sıkıştırdıktan sonra, kurdukları plan elinde patlamış altı çöküntü olarak yukarı çıktık. Biran, nikahlanacağımız tarihin on dokuz gece sonra olacağını duyurdu. Kısa ve gösterişsiz bir bildiriydi. Sözde nikahlanacağım tarihi insanlarla birlikte öğrenirken, hiç tanımadığım oinsanların yaşadıkları heyecanının zerresini yaşamamıştım.

Eve girdiğimde, yaptığım ilk şey odaya gidip üzerimdeki ağır elbiseden kurtulmak oldu. İkincisi ise uzun süren, dinlendirici bir banyo. Acıktığımı hissediyordum ama kafamı karıştıran çok fazla şey vardı. Biri ile bu gecenin özetini çıkarmak fena fikir değildi. Biri? Perla. Belki de Mirel. Mestan'ın soğuk duruşu onu seçeneklerin arasına koymadı. Efraim son ihtimaldi; ağzını bıçak açarsa.

Siyah pijamalarım ve ıslak saçlarımla koridora çıktığımda, duyduğum fısıltılar beni sessiz olmaya itti. Gözümü koridorun başındaki köşeye diktim; o köşede gizlice öğreneceğim yeni bir bilgi beni bekliyor olabilir. Sessiz ve hızlıca ilerledim. Fısıltılar, kime ait olduğunu seçemeyeceğim kadar alçak seyrederken, birkaç saniye sonra duyduğum bir cümle adımlarımı olduğu yerde kesecek kadar anlaşılırdı.

"O ağaçta ne yazdığını bilmeli! Ona mahvedecek olsa bile bilmeli."

Bu Perla'ydı. Bahsettiği ise bendim! Onların yanına ne hızda ulaştığımı bilmiyordum ama girişin ortasında durduğumda, hepsi bir aradaydı.

"Bu konuşmayı kısa keselim." diye girdim, dağınık olarak duran gruba. Biran kendi koridorunun girişindeki duvara yaslanmıştı. Elleri

ceplerindeydi. Aksine sakin kalmaya çalışıyordum. “O ağaçta ne yazıyor?”

Cevap gelmedi. Birinden bile!

“Biriniz bana cevap versin.”

Boğazıma berbat bir his oturdu. En son babamın inşaattan düştüğü gün, haberi almadan evvel böyle hissetmiştim.

“Konuşun!” diye bağırdım. “Bana o ağaçta ne yazdığını söyleyin!” Gözlerim patlarcasına açılırken, yayılan pus görüş açımın netliğini kaybettirmişti. “Beni mahvedecek ne yazıyor? Söylemek zorundasınız.”

Mirel kollarıma uzanırken, “Sakin ol, halledeceğiz. Önce sakin olmalısın.” dedi.

Kollarımı derhal ondan kurtarırken, içimdeki kötü his hareketlerimi kontrol etmemi güçleştiriyordu. “Hayır, önce siz bana bilmem gerekeni söyleyeceksiniz.”

Mestan önümde kalakalan Mirel'i yanına çekti. Ardından da bakışlarını yüzüm hariç her yerde dolaştırdı. "Anlaşma yaptığımızı unutuyorsun." Sert tutmaya çalıştığı sesinin ardından alenen deprem vardı. Bunu göremeyecek kadar aptal olduğumu sanıyordu.

"Mestan." dedim, gerçek sert bir sesle. "Siktir et anlaşmayı. Bana ne olduğunu söyle."

"Yeter." Perla dakikalardir oturduğu koltuktan kalktığında, yönü ağabeyine doğruydu. "Haklı. Ağabey, o haklı. Bilmeli." Ağabeyinin ifadesi uyarıcı bir hal alırken, "Hayır." diyerek o ifadeye karşı koydu. "Susmayacağım, bu kez değil.

Biran kız kardeşinden böyle bir çıkış beklemiyordu. Kimse bekleniyordu.

"Perla," dedi Mestan, ondan duyduğum en yumuşak sesle. "Söylemek boş yere kafasını karıştırmak olabilir. Ayrıca liderin kararına karşı gelmemeliyiz."

Perla itiraz etmek üzere sevdiği adama dönmüştü ki, liderin güçlü sesini duyuldu. Bakışlarım aç bir kurt gibi yüzüne tırmanırken, kalp atışlarım söyleyeceklerinin acı olasılığıyla hızlandı.

"O ağaçta ne yazdığını bilmek istiyorsun?"

Adımlarım ona doğru yöneldi. Bir an sonra düşmüş omuzlarım ve sıktığım avuçlarımda karşısındaydım. "Beni kıvrandırmaya son ver lider. Öldürecek misin? Hızlı ve acısız olsun."

Dudaklarında keyiften uzak, düzmece bir tebessüm belirdi. "Elinde sana ait bir kutu olduğunu yazmış."

"Bir kutu mu?"

"Bir kutu." diye tekrar etti.

"Anlamıyorum. Onda bana ait bir şey yok, olamaz."

Sol kaşı kararlılıkla havalandı. "Ben de böyle düşünmüştüm. Bu yüzden kafanı karıştırmayı yersiz buldum."

Karşımdan ayrılacakken, tek adımla önüne geçtim. "Dur. Sadece bunu yazmış olamaz. Kutuyu nereden alacağım?"

Bunu soracağımı biliyordu. Bu yüzden konuşmayı kısa kesmek istemişti. "Sınırdan."

"Ne zaman?"

"Ne fark eder?" Umursamaz yanında isim veremediğim bir başka his daha vardı. "Nasılsa gitmeyeceksin."

"Beni sınama yabancı. Gidemezsem, gideriz."

Burnundan verdiği soluk, bezgin ve öfkeliydi. Ben ise uzaklaşmak için yapacağı yeni bir hamleyi ekarte etmek için hazırdım. Bunu gördüğünü biliyordum.

"Zaman yok. Yalnızca sınırdan alabileceğin yazıyordu."

Derin bir nefes alırken, düşündüm. "Sınırda bize bir zarar verebilir mi? Ya da tuzak kurabilir mi?"

Bakışları bir anda sertleşti. "Sınır ya da başka bir yer. Benim yanındayken kılına dokunamaz."

"Ne söylemek istediğimi anladın, oraya gittiğimizde beklenmedik bir durumla karşılaşır mıyız?"

"Hayır." Cevap bu gece cesaretine ikinci kez hayran kaldığım Perla'dan gelmişti. "Sınırda hem Kimpras hem Lenoran nöbetçileri var. Ayrıca izinsiz bölge değişikliği durumunda daha ağır bir zindan cezasına çarptırılır."

Bu kez baktığı yöne doğru iri bir adım atıp bakışlarımızı buluşturdum. "O halde neden gitmiyoruz?"

Baktı. Tek yaptığı buydu. Yalnızca bakıyordu.

"Sana soruyorum. Neden gidip bahsettiği kutuyu almıyoruz?"

Dudakları aralandı ancak yaptığı şey arkasını dönüp kapıya yürümek oldu. Düşünmedim, İçimde büyüyen öfkenin muhatabının peşinden gittim. Onu veanda da bulduğumda, bir sigara yakmıştı.

Kısılan gözleri yine kızıl gecedeydi. Geldiğimi fark etmesine rağmen dönüp bana bakmadı.

“Neden bu kadar meraklısın?”

Rüzgarın kapıyı ardımdan iterek sertçe kapattı. Onunla burada yalnızdık ve sesimize kızıl geceden başkası şahit olmayacaktı.

“Merak ettiklerim benimle ilgili olanlar. Buna hakkım var, öyle değil mi?”

“Öyle mi?” diye sordu, öylesine. Sigarasından yeni bir nefes çekerken, düşünceli görünüyordu. “Bazı şeyler gizli kalmalı, kendin için bile olsa.”

“Ben öyle düşünmüyorum.” dedim yüzünün görebildiğim sağ yanına doğru. “Bunun kararını sen veremezsin.”

“Seninle bir anlaşma yaptık.” dediğinde, sesi otoriterdi. Başını omzuna çevirdi ancak gözleri beni bulmadı. “Sadece ve sadece bir anlaşma. Liderin kim olduğunu unutma.”

“Unutmaya ne hacet!” Yükselmeyen sesim yok bir serzeniş barındırıyordu. “Hatırlatmadığınız gün yok.”

“O halde soru sormaya bir son ver ve denileni yap.”

Pekala, sakin kaldığım dakikalar buraya kadardı. Birkaç öfkeli adımın sonunda verandanın merdivenlerine yürüyüp bir basamak indim. Ancak o zaman yüzünü tam anlamıyla görebillmiştim. “Sakın bana emir vermeye kalkma. Evet, bir anlaşma yaptığımız doğru ancak her ne olursa olsun benimle ilgili olan her şeyi bileceğim. Anladın mı?”

Hareket eden yalnızca irisleriydi. “Farzet ki anlamadım.”

“Sen benim sabrımı mı sınıyorsun?” Sesim nihayet yükselmişti ve bunun tek sorumlusu karşımdaki adamdı. “Amacın ne?”

Sigarasından son bir nefes çektikten sonra izmariti işaret ve baş parmağıyla uzaklara fırlattı. Attığı tek adım bizi aynı basamakta ağırlarken, önümde uçsuz bucaksız bir dağ gibi dikildi. Az önce bağıran ben değilmişim gibi başımı yüzüne kaldıramadım. Ah, hadi ama Rozelin!

“Amacımı mı merak ediyorsun?” Fısıltısı bir bağırtıdan daha keskindi. Başımı salladım. “Siktiğimin kutusunu bahane ederek seni görmek istiyor. Hayır, seni görmesine izin vermeyeceğim.”

Sesinin rüzgarı başımın üzerinde esti; içimdeki çölde tozu duma karıştırdı.

Bir şey söylemeliydim. Bir şey söylemeliydim. Bir şey söylemeliydim.

“Sana bakmasına izin vermeyeceğim.” Bakışlarımı yüzüne kaldırdığımda, bakışlarını yavaşça aşağı indirdiğini gördüm, karnıma… “Ona bakmasına da izin vermeyeceğim.”

Dudaklarım sessizliğe aralanırken, kalbime giden damarların şiştiğini hissettim. Telaffuzu imkansız kelimeler dilime dizildi. Hiçbirin bir anlamı yoktu. Saniyeler bakışlarımızı aynı paydada tuttu. Saniyeler avuçlarımda paralandı.

Bir şey söylemeliydim. Ne olursa…

Bahçedeki hareketlilikle başımızı aynı anda kulübelere çevirdiğimizde, iki kulçuğun da dışarı çıktığını gördük. Tanrım, zamanlamaları hiç bu kadar iyi olmamıştı.

“İçeri geç.” Emrini verdi. Onlardan korktuğumu düşündüğü için burada olmamı istemiyordu. Böyle düşünmekte kendince haklı olabilirdi; beni iki kulçukla son gördüğünde nefes nefese onlardan kaçıyordum. “Beslenmek istiyorlar.”

Merdivenleri inen adımlarına eşlik ederek onu geride bıraktım. “Bunu ben de yapabilirim.”

Hızlı adımlarla kaplarına ulaştım. İkisini de ağzına kadar doldurduğumda, yabancı verandanın aşağı inen son basamağında durmuş, tepkisizce beni izliyordu.

“Gelin bakalım buraya.” Birbirine bakan kulübelerin ortasında durup kapları önüme bıraktım. “Acıktınız mı?” Kulçuklar hızlı adımlarla yaklaşırken, kesinlikle korkutucu görünüyorlardı. Beni yerle bir etmek için güçlü bacaklarıyla tek bir tekme atmaları yeterdi. Ancak gözlerinde gördüğüm minnet onlara karşı korku duygusunu içimden men etmişti. Yanımda bittiklerinde, ön bacaklarını uzatarak bana teşekkür ettiklerini bildiğim o sevimli hareketi yaptılar. İçinde bulunduğum duruma ve az önceki karmaşaya rağmen gülümseyebildim. “Ne zaman acıkacağınız hiç belli olmuyor. Sanırım yemeyi seviyorsunuz.” Çıkardıkları yumuşak sesler bugün duyduğum en güzel şeydi. “Pekala, sayenizde benim de karnım kazındı. Gidip bir şeyler yiyeceğim.” Başlarını okşadıktan sonra onları istediklerine bir an önce kavuşturmak için ayağa kalktım. O anda gördüm ki Biran’ın suratında bariz bir şaşkınlık vardı.

“Ne yaptın sen?” Yemeğe abanan kulçuklarına kısaca baktıktan sonra mavilerini yeniden üzerime dikti.

“Sanırım onlara yemek verdim.”

Yeniden o katı ve tepkisiz haline dönerken, “Korkmadın mı?” diye sordu.

“Oradan bakınca titriyor gibi mi görünüyorum?”

Verdiğim hazır cevaplar onu memnun etmemiş olacak ki, başını ormanın derinliklerine çevirdi. “Sadece…” Kısılan sesi beni verandaya yaklaştıran asıl sebepti. “Daha önce kulçuklara dokunan başka bir kadın görmedim.”

“Daha önce küfür eden bir kadın da gördüğünü sanmıyorum.”

Dudaklarında bir hareketlilik oldu ancak gülüp gülmediğini anlayamadım. “Öyle. Gördüğüm en garip şeysin.”

“Şey? Sanırım bu insanlar için kullanılmıyordu.”

“Evet. Ben olsam sana insan demezdim.”

Ne derdin, diye sormak istedim fakat duyacağım cevabın hoşuma gitmeyeceğini düşünerek vazgeçtim. “Ben de öyle. Yani… Başka her şey gibisin.”

Bu kez anlayabileceğim şekilde gülümsedi; ancak o gülümseme gözlerine ulaşamayacak kadar yavandı. “Bir nobran mı, derdin. Yoksa bir sefil mi?”

“Sefil mi?” Hakkında düşündüğüm son şey bile değildi. Bunu ona söylemedim. Üstelik söyleyecek başka bir şeyim de yoktu. Gitmek en doğrusuydu ve gitmek içi yanından geçmek zorundaydım. Bok gibi bir zorunluluk. “Ne demiştin?” diye sordu. “Hah, siktir et. Bir önemi yok.”

Duraksadım ve sessizce yineledim. “Bir önemi yok.”

“Ayrıca sadece kendinle ilgili şeyleri merak ettiğin bir yalan.” Ona soran gözlerle baktım. “Kendinden bağımsız bir soru sordun ama sana şimdi cevabını vereceğim.” Son basamağı da indi. Yönüm eve, yönü ormana doğruydu. Omuzlarımız birbirine değdiğinde, her ikimiz de önümüze bakıyorduk. “O taşı bu evde Melina düşürmüş olamaz; bu ev o gittikten sonra yapıldı. Öyle olmasa bile… Onu kızıl göle hiç götürmedim.” Yoluna devam ederken, geriye son ve kederli bir cümle bıraktı. “Buna vaktimiz olmadı.”

Ah. Bok gibi bir gerçek.

*****

Kapının kırılırcasına vurulma sesine sıçrayarak uyandım. Henüz gözlerimi tam anlamıyla açamadan yataktan atlayıp koridor boyunca koşarken, hava tam olarak aydınlanmamıştı ve önümü görmekte zorlanıyordum. Girişe ulaştığımda Biran’ın kapıyı açmak üzere

olduğunu gördüm. Üzerinde yalnızca belinden düşecekmiş gibi duran siyah bir eşofman ve bir de silah vardı. İşaret parmağını dudaklarına götürerek bana susmamı ve olduğum yerde kalmamı işaret etti. Yalnızdık, diğerlerinin ben uyumak üzereyken gittiğini duymuştum. Kapıyı sertçe çalmaya devam eden her kimse, ormana ve Biran'ın evine giriş izni olan biri olmalıydı.

Biran silahını arkasına saklayarak, ihtiyatlı ve hızlı bir hamleyle kapıyı açtı. Onu karşılayan sonsuz bir boşluktu. Ancak daha bir saniye önce kapının çaldığına adım kadar emindim!

"Fazla uzaklaşmış olamaz." Kapıya koşup dikkatle etrafa bakındım. Orman sessiz ve koyu kızıldı. Kimse görünmüyordu. "Elimizi çabuk tutarsak onu yakalarız."

"Yakalayamazsın."

"Ne demek bu?"

Eğilene kadar, kapının önünde bir kutu olduğunu farkına varamamıştım. Biran kutuyu aldı, doğruldu ve kapıyı elinin ucuyla itti. Kapı gürültüyle kapandığında, gözlerimi ona dikmiş bir açıklama yapmasını bekliyordum.

"Bir büyüyü yakalayamazsın."

Gözlerim elinde tuttuğu sandık biçimindeki ahşap kutuya kilitlendi. "Ne demek bu?"

"Büyülü haber sandığı. Gökyüzünde yol alarak alıcısına ulaşır ve ulaştığında, sihrin gücüyle kapıyı açılana kadar sarsar."

Zihnim söylediklerinin etkisiyle şoke olmuştu. Hazmetmem için birkaç saniye gerekti. "O kutu…"

"İtin bahsettiği kutu olmalı. Yalnızca liderler ve üç büyüklerin büyücüleri büyülü sandık büyüsünü yapabilir."

Anlamsızca başını salladı.

"Aç"

"Şimdi değ-"

"Aç." dedim vurguyla. "Şimdi aç."

"Git uyu. Uykunu al, kahvaltını yap. Sonrasına bakarız."

Arkasını dönmek üzereyken, parmaklarım kolunu bir kıskaç gibi sardı. "Biran, aç şunu. Anlaşmadan bahsedip duruyorsun, bir şey saklamamak kuralı yalnızca benim için geçerli değil."

Sıkıntılı bir nefes verirken, parmaklarım kolundna kayıp gitti. Göz ucuyla oradaki tırnak izlerime bakması onu sinirlendirmemişti.

Parmağı sandığın açma kısmına gitti, ittirerek açtı. Kapağı kaldırmaya başladığında, şeytanın soğuk ve mide bulandırıcı nefesini kulağımın dibinde hissettim.

Kutuda sarı bir örgü tutamı vardı.

Ben o bebek sarısına yıllarca, her gün dokunmuştum.

O örgü tutamı, küçüğüm Gülnur'a aitti.

"Hayır." dedim, çıkmadı sesim. "Hayır!" diye haykırdım, dizlerimin üzerine düşerken. "Hayır! Hayır! Hayır!"

Ellerim istemsizce bedenimi döverken, Biran kutuyu fırlatıp dizlerinin üzerine çöktü. Önce belimden yakaladı, çırpınan kollarıyla ve göğsüyle zapt etti. Ensemden kavrayarak, oradan oraya savrulan başımı boynuna bastırdığında, göğsümde bir ateş topu taşıyordum.

Biran'ın kollarına aldığı artık iflah olmayacak bir ateş topuydu.

"Ağlama." diye fısıldadı, kederimi sesiyle kucaklayarak. Senin şu gözyaşların için fazladan sorulacak bir hesabım daha var artık."

Ah Biran

Nasıl buldunuz bölümü?

Taşlar yerine oturuyor. Sizce o saç gerçekten Gülnur'a mı aitti?

Yazmamı istediğiniz bir sahne var mı?

Beni intagramdan takip edebilirsiniz.
*DuruMavii_*

Tamamlanan Kıyı Güneşi isimli kurgumu kimle okudu? Kışın yeni sezonu gelecek ✨

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere

29. BÖLÜM: "Gecenin İntiharı"

Selam.

Kızıl Gece de 600 sayfayı geride bıraktık.

Lütfen oy ve yorum bırakmayı unutmayın

Buna rağmen bir konuyu hala anlamayanlar olmuş; bebek kimin?

Bu sorunun cevabı 11. bölümde açıkça anlatıldı arkadaşlar. Bebek Melina'nındı. Temur, Melina'dan bebeği büyü ile aldı ve uygun taşıyıcı anne bulana kadar sakladı. Bu konu önümüzdeki bölüm ilahi bakış açısı ile daha net izah edilecek.

Arosmith~Dream On

Beni Kızıl Gece kesitlerin paylaştığım ig hesabımdan takip edebilirsiniz.

Duruumavii

Keyifle okuyun.

Gecede intihar edilirdi de, gece intihar eder miydi?

Gülnur'un saçları avucumda sallanırken, benim gecem intihar etmişti.

Dakikalardır yerde, dizlerimin üzerindeydim. Dakikalardır başım Biran'ın omzundaydı. Dakikalardır elleri saçımda buz kesmişti ve dakikalardır onun öfkeli nefesi, benim ise giderek zayıflayan hıçkırığımdan başka hiçbir ses duyulmamıştı.

Kanlı bir elin içime daldığını, tüm organlarımı söküp aldığını hissediyordum. Boğazımdaki yumru her geçen saniye biraz daha büyüyerek nefes alamamı güçleştiriyordu.

"Benim..." diyebildiğimde, sesim kendi kulaklarıma dahi ulaşamayacak kadar cılız çıkmıştı. "Benim gitmem gerekiyor. Benim kardeşime gitmem gerekiyor."

Kıpırdamadı, tek bir an bile.

Kirpiklerimi sıkıp, son damlaları da ıslak yüzüme bıraktıktan sonra derin bir nefes almaya çalıştım fakat başarılı olamadım. "Gülnur... Çok korkuyordur." Bu gerçek, bir bıçak suretine bürünerek ruhumu eşelemeye başladı. Ağzımdan büyük bir hıçkırık çıktığında, başımı kaldırıp yumruk yaptığım elimin işaret parmağını ısırdım. Acı hissetmiyordum ancak onun kollarımı saran parmaklarını hissetmiştim.

"Elini indir." diye buyurdu sessizce. "Hadi."

Dediğini yaptığımda başım arkaya düştü. Beni sırt üstü yerle bütünleşmekten kurtaran şey kollarımdaki güçlü tutuşuydu. Gözyaşlarım şakaklarımdan yol alarak saçlarımın arasına sızarken, aynı sessizlikle sordu.

"Çok mu küçük?"

Burnumun içinde koca bir orman yanıyordu. "Çok, küçük." Başımı güçlükle düştüğü yerden kaldırıp, ağlamaktan kısılmış ıslak gözlerimle yüzüne baktım. Bir heykel kadar hareketsiz duruyordu ancak mavi gözleri siyaha intikal ederken, bornundaki damarları morarıp şişmişti.

"O, özel bir çocuk." Gülnur'un dudaklarımı okumaya çalışan mavi gözleri aklıma geldi, bağıra bağıra ağlamak istedim. "Duymuyor." Küçük elleriyle henüz öğrendiği işaret dilini konuşmaya çalıştığı anları anımsadım. Çoğu zaman beceremiyordu ama hiç durmadan yeniden deniyordu. "Konuşamıyor." dedim başım bu kez omzuma düşerken. "Kötülükle baş edemez, kötülüğü anlayamaz bile..."

Yalnızca korkar. Yalnızca çok korkar.

Kolumdaki tutuşu can yakıcı bir hal aldı. Fark ettiği an ellerini yanmış gibi geri çekti. Bir süre bomboş gözlerle yere baktı. Sonra kendisiyle birlikte beni de ayağa kaldırıp koltuğa götürdü. Oturmamı sağlar sağlamaz eli telsizine uzanıp dudaklarına götürdü ve sertce mandala bastı.

"Her kim duyuyorsa, Lenoran'daki ajana ulaşsın ve ona bana ulaşmasını söylesin. Derhal!"

Aynı anda çok sayıda karşılık gelince, telsiz uzun süre birbirine karışan seslerle cızırdadı.

Burnundan öfkeli bir nefes verdikten sonra yeniden mandala bastı. "1313" Efraim dinlediğini bildirdi. "Lenoran sınırına gidip, bizim nöbetçilere sor..." Gözü avucumdan sarkan sarı saça kaydığında, telsizi

öyle sıktı ki, parmak boğumlarının beyazladığına an be an şahit oldum. "Onlara sarı saçlı küçük bir kız görüp görmediklerini sor."

Efraim'den hızla cevap geldi. "Emredersin lider."

Ne kadar beklediğimizi bilmiyordum ama ölüm gibiydi. Biran kendisine ulaşan ajanı sorguladı ancak adam hiçbir şey bilmiyordu. Sınır nöbetçileri de bir şey görmemişti. Ayağa kalkacak gücü bulabilmek şöyle dursun, ağlayamıyordum bile. Tüm bunlar yetmezmiş gibi karnım da hiç olmadığı kadar sertleşmişti. Sanki bebek de acımı hissetmiş ve kendini dış dünyaya kapatmıştı. Biran'ın adımları salonu talan etmeyi bıraktığında, aniden durdu ve bana döndü.

"Yürüyebilecek durumda mısın?"

Kardeşim için. "Yürürüm." Ayağa kalkabilmek için bir elimde karnımı alttan destekledim. Hissettiğim fiziksel acının şu anda bir geçerliliği yoktu. Biran'ın dışarı çıkan adımlarını takip ederken, nereye gideceğimizi sorgulamadım. Arabada, yanındaki yerimi aldım ve kardeşimden iyi bir haber almak için içten içe dua etmeye başladım.

Geçtiğimiz yolları daha önce yalnızca bir kere geçmiş olmama rağmen unutmam mümkün değildi; Lenoran sınırına gidiyorduk. Biran, başta şiddetle karşı çıktığı teklife evet, demeye gidiyordu. Beni Temur'un karşısında çıkaracaktı. Bunu anladığım an içime akıttığım gözyaşlarımı durdurdum.

Araba, Mirel ve Efraim'in arabasına ilk bindiğim orman yolunun kenarında durdu. Buradan sonrasını yürümemiz gerekiyordu fakat arabadan indiğimiz an iki adam bize beyaz bir at getirdi. Ata binmeye çalıştığım saniyelerde, Biran ilk kez bana bu kadar yakın duruyordu. Ayağımı üzengiye dayadım, yulardan tutunup kendimi yukarı çekerken, karnımda bir taş taşıyormuşcasına ağırdım. Biran arkama oturduğu an dizginleri alıp bizi ormana soktu. Hızlı değildi ve ağaçların arasından yol alırken, tüm çukurları hesaba katıyordu.

Sonunda beni kızıl bölge Kimpras ile tanıştıran sınıra ulaştırdı; önümüzdeki ucu bucağı olmayan siyah çizginin ardında, Kimpras'taki kara kışın aksine sakin ve göz alıcı aydınlığıyla Lenoran vardı. Her saniyesini hatırlıyordum, o çizgiye ayak bastığım an sınır nöbetçileri belirmiş ve üzerime gelmeye başlamıştı. Biran nöbetçileri ortaya çıkarmak için çizgiyi kullanmadı. Elini havaya kaldırdı ve güçlü sesiyle emretti.

"Baş nöbetçi Guran, huzuruma çıkmanı emrediyorum!."

Siyah çizginin üzerinde keskin bir aydınlık belirdi. Çok geçmeden o aydınlığın yerini siyahlar içinde, elinde mızrak tutan bir adam aldı. Başını önünden ayırmayan iri adam, "Huzurunuzdayım, lider Biran Nuh." dedi.

"Temur Alizen'e burada olduğumu haber verin."

Adam yavaşça başını salladı. "Derhal, efendim."

Biran eliyle gitmesini işaret ettiğinde, nöbetçi geldiği gibi kayboldu.

Hemen arkasında duruyordum. Bana dönmemişti. Düşünüyordu, sürekli düşünüyordu. Elini buklelerinin arasından geçirirken bir sigara çıkarmaya yeltendi ama aklına bir şey gelmiş olacak ki bundan vazgeçti.

"İyi hissetmediğini biliyorum." diyerek bana döndüğünde, karşısında bayılmak, kusmak, sinir krizi geçirmek üzere olan bir kadın vardı. "Senden bir şey isteyeceğim. Onunla konuşma, sana her ne söylerse söylesin tek kelime bile etme. Zor olduğunu biliyorum." İşaret parmağı beni gösterdi. "Senin gibi biri için imkansız olduğunu biliyorum ama bir planım var."

Konuşamadım, başımı bile sallayamadım.

"Senden bana güvenmeni bekleyemem." Yaklaştı, parmakları kollarımı sararken, sırtımı arkamdaki ağacın kalın ve yaşlı gövdesine yasladı. "En azından dene-"

"Güveniyorum."

Dudaklarımdan çıkan bu kelimeyi zihnim planlamamıştı. Bakışlarına isimsiz bir ifadenin çakılmasına sebep olan kelime, ansızın benim tarafımdan telaffuz edilmişti.

Kızıl bir yaprak dalından ayrılarak saçlarımın arasına düşerken, bu kez bilinçli bir şekilde söyledim. "Sana güveniyorum Biran Nuh, ne söylersen arkasında duracağım. Söz veriyorum."

Sorusu beklendikti. "Ne sözü?"

Cevabım beklendikti. "Rozelin sözü."

Sakallarıyla çevrelenmiş dudakları bu kez sessizliğe aralandı. Kollarımdan ayrılan ellerinden biri saçımdaki yaprağı almak için kullandı. İçimi çekerken, titremeye yüz dudaklarımı engellemek için alt dudağımı dişledim. Kendime itiraf ettiğim, yalnızca ona duyduğum güven değildi; artık onun karşısında acı çekmekten gocunmuyordum.

"Buna pişman olmayacaksın sarışın." dedi. Oysa söylemesine gerek yoktu, hiçbir nedene sığınmadan beni pişman etmeyeceğini biliyordum.

Bildiğim bir şey daha vardı.

"Seni kışkırtacak."

Düşünmedi. "Seni de."

"Nasıl sakin kalacağız?"

"Sağlam bir nedenin var." Bakışlarıyla halen avucumda olan tutamı gösterdi. Sonra da karnıma baktı. "Benim de."

Gözlerimiz birbirine tutunduğunda, ona hiç bu kadar muhtaç bakmamıştım. "Teşekkür ederim."

"Daha bir şey yapmadım."

"Daha." diye tekrar ederek, karşı taraftan sınıra yaklaşan beyaz at arabasını işaret ettim. "Şimdi neler yapabileceğini izleyeceğim, sessizce."

Düşmanının kokusunu almasıyla, irisleri kara birer çakıl taşına dönüştü. İşaret parmağını dudaklarına götürerek susmam gerektiğini hatırlattıktan sonra bir fırtına gibi arkasına döndü ve sınır çizgisine yaklaştı. Çizginin diğer tarafında duran at arabasının kapısı açıldı; Temur Alizer haftalar sonra tüm acımasızlığı, kibri ve gücüyle gözlerimin önüne dökülürken, liderlerin birleşen bakışları, iki azgın bulutun çarpışması kadar sertti.

"Lider Biran Nuh." Alaycı sesi ifadesindeki yenilmişliği gizleyemiyordu. "Seni daha erken bekliyordum. Bu kadar geç kaldığın için bana bir özür borçlusun."

"Kes." Karşılaştığımız azgın kulçuklara emrederken dahi sesi daha insancıldı. "Buraya zırvalıklarını dinlemeye gelmedim. Bak ne diyeceğim, belki hayatında ilk kez erkeklik edersin de, ağaçlara yazmak yerine karşımda konuşmayı denersin."

Temur'un sakallı yüzündeki gülümseme yere düşen bir ayna gibi tuzla buz oldu. Omuzlarını yükseltirken, o aynayı yerden aldı ve bir şeye benzemeyeceğini bile bile yapıştırdı. "Ne kadar erkek olduğumu mu merak ediyorsun?" dediği anda bakışları beni buldu. Baştan ayağa lacivert olan takımı ve ense kökünden bağladığı kumral saçlarıyla sınır çizgisinin dibinde bittiği saniyelerde, gözünü karnıma dikti ve hoşnutlukla gülümsedi. "O halde arkandaki kadının karnına bak."

Ona bir pisliğe bakıyormuş gibi bakıyordum; hissettiğim mide bulantısı had safhaya tırmanmıştı. Dilimi ısırıp söyleyeceklerimi boğazıma batırdım.

"Erkekliği bir kadını hamile bırakmaya bağlayacak kadar erkek olmayan bir leş kargası görüyorum karşımda." Tek adım attı Biran, şimdi aralarında yalnızca kalın bir çizgi vardı. Aslında bundan çok daha fazlası olduğunu buradaki herkes biliyordu; aralarındaki görünmez engel yalnızca birbirlerine dokunmalarını önlemekle kalmayıp, nefeslerini bile karşı bölgeye sızdırmıyordu. "Şimdi asıl meseleye gelelim, beni bir saç tutamıyla mı inandıracaksın çocuğun elinde olduğuna?"

"Seni inandırmaya çalışmak mı? Böyle bir emelim olmadı, Nuh. Anlamak isteyen için bir tutam saç yeterli olmuştur, diye düşünüyorum."

Sakin kalmak için gösterdiğim gayret, verdiğim söze sırtını yaslamıştı. Oysa avucumdaki tutamı, olması gereken yerden ayıran adamın ağzına tıkmak ve nefesinin kesmek için can atıyordum.

"Diyelim ki oldu..." Sesinde garip bir hinlik vardı. Bir planı olduğu açıktı ancak ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "İyi olup olmadığını kanıtlamak zorundasın."

Temur son derece rahat bir tavırla "Burada değil." dedi. "Onu uzak ve korunaklı bir yerde misafir ediyorum. Keyfi ve sağlığı yerinde..." diye konuştu ciddiyetten uzak bir tınıyla ve tehditkar bakışlarını yeniden bana uzattı.. "Tabii şimdilik... Ablasının bir an önce yanında olması tüm bunları daim kılacak."

Kardeşimin güvenliğinden bahsediyordu, sesimi çıkarmadan onu dinlemek zorundaydım. Kışkırtmalarına sessiz kalmak kolay değildi. Gülnur'un elinde olduğunu biliyordum ve o bunun için beni tehdit ederken, ben bir ağacın gövdesine yaslanmış, nefes almak dışında tek bir yaşam belirtisi daha göstermeden dinliyordum.

"Dediğim gibi... Şartlarının üzerinde konuşmamızı istiyorsan kızın yaşadığından emin olmamızı sağlayacaksın. Onu buraya getir, demiyorum." Bir saniye için omzunun üzerinden bana baktığında, planını ateşlemek üzere olduğunu anladım. "Telsizden sesini duymamız yeterli."

Ağzımdan sesli bir nefes dökülürken, kendimi bir kez daha onun kıvrak zekasına hayran olurken buldum. Saç tutamının kardeşime ait olduğundan öyle emindim ki, gerçekten Temur'un elinde olup olmadığını hiç sorgulmamıştım. Kardeşim gerçekten o iblisin elindeyse, konuşup konuşamayacağını bilmesi gerekirdi!

Temur zehirli soluğunu aydınlık havaya karıştırırken, "Hayır." cevabını verdi.

"Neden?"

Kış uykusundan henüz uyanan bir ayının açlığıyla cevabını beklemeye koyuldum.

"Neden mi?" Kalp atışlarım endişeyle hızlanırken, o cevabı çok yakındım. "Bu sabah kahvaltısını etmediği için beni çok kızdırdı ve onu cezalandırdım. Kimseyle konuşmayacak."

Bu gerçekten olabilir mi? Olabilir mi!

"Sana ne söyledi?" diye sordu Biran, ondan duyduğum en alaycı sesle. "Ablasından bahsetti mi?"

Temur hiç tereddüt etmeden, "Elbette," dedi. "Sürekli ağlayıp ablasını istediğini söylüyor. Eminim ki biricik ablası onu daha fazla bekletmeyecektir."

Temur istediğim cevabı verene kadar kendimi sıktığımın farkında değildim. Yerdeki avucumu açıp, kardeşime ait olduğundan emin olduğum tutama baktım. Gülnur onun elinde değildi ama bu saç Gülnur'a aitti, bunu biliyordum.

"O halde gidip daha fazla ağlamasını söyle. Çünkü Rozelin bir yere gitmeyecek."

Temur elini kendine çevirip, baş parmağını kalanlarının ucundan yavaşça geçirirken, "Buna bebeğimin annesi karar versin." dedi. "Biliyorsun." Başını eminlikle salladı. "Çok iyi biliyorsun, benim bebeğimin annesi. Diğerlerini kandırmış olabilirsin, üç büyükleri bile! Ama sen biliyorsun."

Biran'ın gömleğinin altından parça parça kasılan sırt kaslarını görüyordum. Dişlerini sıktığından emindim. Buna rağmen olduğu yerden bir adım bile kıpırdamadı. "Senin yavşak adının geçtiği hiçbir şey için biliyorum, demem. Buraya da mahkemesi görülmüş ve konusu kapanmış mevzu için gelmedim ancak... Açtığın iyi oldu. "

Yapacak mıydı? Neden burada olduğumuzu öteleyip intikam çanlarını çalmaya devam edecek miydi? Hayır, ona güvendiğimi söyledikten sonra, bunu kendime itiraf ettikten sonra bunu yapamazdı.

"... Dna'lar sikimde bile değil. O kadın da, taşıdığı bebek de benim." Kaba postallarının ucunu sınır çizgisine sürterken, alaycı gülümseyişinin sesinin duydum. "İnanmıyor musun?" Başıyla çizgiyi işaret etti. "Çizginin ne tarafında olduğuna bak."

Biran'ın zekice hamlelerine keyfini kurban veren Temur, yumruklarını sıktı. Aklından geçenler şüphesiz ki, şeytanca fikirlerdi. Öfkeyle soluduktan sonra ortaya saçmaktan çekinmedi.

"Yoksa... Kaybettiğin karın ve çocuğunun yerine benimkileri mi koyuyorsun?"

Biran hiddetle kaldırdığı ellerini ona uzatmak için kullandı ancak bunu yaparsa, sınır çizgisini bir adım dahi geçerse izinsiz bölge ihlalinden cezalandırılması kaçınılmaz olurdu. Sırtımı ağaçtan ayırdım ve aklıma gelen ilk şeyi yaptım.

"Tenuro!" İki adamın başı da bağrışıma dönerken, Mei'den öğrendiğim büyünün sözcüklerini hatırlamaya çalıştım. "Mehenrum rizo!" Tanrım... Gerisi... Gerisi neydi bu büyünün!

"Ne yapıyorsun hayatım?" Temur'un gülümsemesi kocamandı. "Büyüleri öğrenmene sevindim ancak üzgünüm, sınır büyü geçirmez." Ardından Biran'a bakıp sahte bir hayal kırıklığıyla başını salladı. "Hamile ve yalnız bir kadına bunu zorla yaptırdığına inanamıyorum. Kimbilir onu ne ile tehdit ettin?"

Biran karşılık vermedi. Yumrukları harekete geçmek üzere yerli yerinde duruyordu ancak bakışları bendeydi. Ellerimi Temur'a uzatıp, son sihirli sözcüğü kindar bakışlarımla birlikte ona gönderdim. "Tenuro rohiya!" Parmak uçlarım ısındı, ısındı. "Tenoro huyoi!" Göğsümün sıkıştığını parmak uçlarımın yandığını hissettim. "Tenuro zakura!" Parmak uçlarımdan fırlayan ateşten oklar aydınlık bölge liderine doğru yol alırken, yeşil gözleri gözkapaklarındaki damarları şişirecek kadar açıldı. Oklar onun dizine, kollarına, göğsüne ve sol elmacık kemiğine saplanarak tenini yaktı, kıyafetlerini tutuşturdu ve ortadan kayboldu. Bir anda ateşler içinde kalan Temur'un haykırışlarına yetişen adamları hayretler içerisindeydi.

Ben de. "Yaptım."

Fısıltımı duyan biri vardı.

"Yaptın." Biran kolumdan tutup beni oradan uzaklaştırırken, "...ve şimdi gitme zamanı, söz dinlemeyen kraliçe."

Atın üzerinde hiç konuşmadık ancak arabaya bindiğimiz an kapıları kilitledi ve bana döndü. "Nasıl yaptın bunu?"

"Bilmiyorum." Cevabım yalan değildi.

"Nasıl bilmiyorsun? Bak... O itin söylediği doğruydu; sınır büyü geçirmez ama senin yaptığın geçirdi. Üstelik ilk kez yaptın!"

Omuz silktim. Amacıma ulaşmıştım, nedenini sorgulamıyordum. Burada bir nedene kavuşmamış daha vahim sonuçlara şahit olmuştum. "Belki de cevap budur... İlk kez yapmış olmam. Buna mı takılıyorsun gerçekten. "

Bir eli direksiyonu kavrarken, bedenini bana itti. "Benimle oyun oynama. Sana sakin kalmanı söyledim."

Suçlamasının getirdiği kızgınlıkla ben de ona doğru yaklaştığımda, aramızda bir kafa mesafesi bile yoktu. "Bu kuralı önce sen ihlal ettin, eğer bir şey yapmamış olsaydım şu an kolunda iki muhafızla zindanın yolunu tutuyor olacaktın!"

Beni fena haşlayacağına emindim ama o beklemediğim bir şey yaptı, güldü. Erkeksi gülümsemesi kulaklarıma dolarken geri çekildi, diğer eliyle de direksiyonu kavradı ve başını direksiyona dayayarak bir süre öylece kaldı.

"Kafayı yiyip yemediğini sormayacağım." Kollarımı göğsümde bağladım. "Cevabı biliyorum."

Geriye yaslanıp bana bakışlarını yüzümde gezdirdikten sonra "Bana laf sokabildiğine göre kardeşinin evinde olduğuna emin oldun." dedi.

"Sayende." diye fısıldadığımda, artık gülümsemiyordu. "Teşekkür ederim."

Karşılık vermedi. İfadesiz bakışlarını bir süre daha üzerimde tuttuktan sonra gaza yüklendi ve bizi oradan uzaklaştırdı. Eve döndüğümüzde, ekip eksiksiz olarak karşımızdaydı. Her biri ne kadar üzgün olduğunu anlatmak için samimi kelimeleri bir araya getirmeye çalışırken, içimdeki yalnızlık duygusunun azaldığını hissetmem tuhaftı. Biran onlara işin aslını anlattığında, sevindiklerini, ciddi manada rahatladıklarını gördüm.

"...ama bu saç kardeşime ait."

Onlara açtığım avucuma baktılar.

"Emin misin?"

"Eminim Mestan, nasıl emin olmam?"

"İnsanların saçları birbirine benzer. Boş yere kendini üz-"

"Mirel, boş yere değil. Biliyorum, bu saç Gülnur'a ait."

Bu kez o sordu, lider. "Eminliğini neye borçlusun?"

Saçı yavaşça burnuma götürüp özlem duyduğum o bebeksi kokuyu içime çektim. Gözlerim ve burnum sızlarken, "Kokusuna." diyebildim. "Bu koku kardeşime ait. Kimse beni aksine inandıramaz."

Bir soru daha sorulmadı. İçeri çöken sessizlik sürerken, kapıdan hafif tıkırtılar geldi. O kadar belli belirsizdi ki, çalıp çalmadığından emin olamadım.

"Kapı." dediğimden anlamayan gözlerle bana baktılar. "Kapıdan ses geldi. Duymadınız mı?"

"Sana öyle gelmiş olmalı." dedi Efraim. "Hiç ses gelmedi."

İkna olmam uzun sürmedi ancak Biran birkaç adım uzaklıkta olduğu kapıya yaklaştı ve açtı.

O andan itibaren, Mei karşımızdaydı.

Tayfa şaşkınlıkla ayaklanırken, Biran eli hala kulptayken, dönüp bana baktı. Kısılan gözlerinde bilinmezlik vardı.

"Ben... Çalındığını duydum."

"Kapıya en yakın bendim." dedi Perla. "Çalınsaydı ben duyardım."

Mei içeri bir adım attı. "Ne olduğunu bilmiyorum ama henüz kapıya dokunmamıştım."

Ürperdim. Diğer yandan kendimi köşeye sıkışmış gibi hissettim. Birden bire doğan bu durumun kaynağını, ötesini, berisini bilmiyordum.

"Her neyse." Biran, içeri giren Mei'nin ardından kapıyla birlikte konuyu da kapattı. "Sonuç olarak şu an salonumda olmaması gereken biri var."

Ayağa kalktım, Biran'ın kabalığına kızgın gözlerle baktıktan sonra gidip uzun zamandır görmediğim Mei'yi kucakladım. "Seni gördüğüme sevindim."

Gülümsedi. "Ben de öyle."

"Sanırım şimdi de neden burada olduğundan bahsetmelisin."

Mei kollarımdan çıktı ama elimi bırakmadı. "Lider Biran, sizi evinizde rahatsız ettiğim için üzgünüm ama gelmek zorundaydım. Şimdi söyleyeceklerimi biri aracılığıyla size ulaştırmam doğru olmazdı. Bu... sizin adamlarınız olsa bile."

Üzerinde bastırılmaya çalışılan bir telaş vardı. Her ne söyleyecekse, bunun beni de yakından ilgilendirdiğinin hissettim.

"Bu odada olan herkes biliyor ki, Roz küçük kardeşimi hayata döndürmüştü. Lider Biran, bunun gizli kalmasını istediniz. O gün orada olan herkes sizi sayıyor ve sizden korkuyor. Sözünüzün üzerine kimse ağzını bile açmadı. İnanın ki, kendi aramızda bile konuşmadık."

Biran değilse bile ben buna inanıyordum. Biran yalnızca başkalarına değil, kendi arkadaşlarına dahi bu konuyu açtırmamıştı.

"Umarım bu konuyu açmak için geçerli bir sebebin vardır."

Mei, Biran'ın tehditkar sesiyle yutkundu. "Elbette. Lider Biran, bu sabah paltomun cebinde bunu buldum." diyerek küçük bir kağıt uzattı. Biran kağıtta yazanları okurken, göz bebeklerinde doğan yangını görebiliyordum. Parmaklarının uğurladığı kağıt açık bir şekilde yere düştü, içinde yazanlar gözler önündeydi.

Şahit olduğun mucizeyi üç büyüklerle paylaşmanın zamanı gelmedi mi?

"Cebine kimin bırakmış olabileceğini söyle." dedi barut gibi bir sesle.

Mei başını eğdi. "Bilmiyorum."

Mirel hızlı adımlarla Biran'ın yanına gitti. "Bahsettiği mucize Rozelin ile ilgili olmak zorunda değil. Böyle bir ihtimal de var."

Biran yerdeki kağıda, mide bulandırıcı bir yaratığa bakarmış gibi bakıyordu. "Ne zaman ihtimaller dahilinde hareket ettim, Mirel?"

Mirel omuzlarını düşürerek başını çevirdi. "Hiç. Tozu dumana karıştırmadan önce düşünmeni istedim."

"Düşündüm." dedi aynı tehlikeli tonla. Sonra yeniden tedirgin Mei'ye baktı. "Dün nerede olduğunu anlatamaya başla. Tüm detaylarıyla, girdiğin tuvalete kadar."

Mei'nin yanakları kızarırken, önüne geçerek aralarında durdum. "Karşında genç bir adam var. Neden ona göre konuşmuyorsun?"

Bana bakmadı bile. "Seni bekliyorum."

Mei, sorun yok dercesine koluma dokunduktan sonra başını kaldırdı. "Dün, her sabah olduğu gibi diğer gençlerle birlikte at arabasına bindik ve şatoya gittik. Bildiğiniz gibi tüm gün eğitim odasında bulunuyoruz. Her zaman olduğu gibi yemeği bizim için ayrılan kısımda, başbaşa yedik. Dışarıdan yabancı biri gelmedi. Yalnızca... öğrendiklerimizi büyücülere sunmak için Mentro eyaletini kısa bir süre ziyaret ettik ancak bu sırada yanımızda üç büyüklerce görevlendirilen korumalar vardı."

"Mentro eyaletinin hangi kısmındaydınız?"

"Girişte." diye yanıtladı Mei. "Güvenli bölge olmadığı için üç büyükler içine girmemize izin vermedi. Girişte kurulan büyük çadırda büyücülerle buluştuk."

"Büyücülerle herhangi bir temas kurdun mu?"

"Hayır."

"Korumalar? Olması gerekenden fazla yaklaşan bir koruma dikkatini çekti mi?"

"Hayır lider Biran, hepsi yeterince uzaktı. Cebime bu kağıdı koyanın ne büyücü ne de bir koruma olduğunu sanmıyorum. Sadece..." Mei çok emin olmayarak başını salladı. "Eğitim bittikten sonra eve geri dönerken, köyün girişinde küçük bir kız çocuğu gördük. Küçük ve yalnızdı. Arabayı durdurmalarını rica edip aşağı indim. Küçük kıza ailesinin nerede olduğunu sordum, cevap vermedi. Korktuğunu düşündüm ve sakinleşmesi için kucağıma aldım ama yine de tek kelime etmedi. Onu bıraktığımda ağaçlık alana koşup gözden kayboldu. Lider Biran, yaşadığım tek farklılık buydu ama... kağıdı cebime neden küçük bir çocuğu bıraksın ki?"

Biran bakışlarını camdan dışarı uzattı. Düşünceleri arasında karmaşık bir savaş vardı. "Böyle düşünmen için çocuk suretine büründü."

Aldığım son nefes boğazımda dağıdı. "Ne!"

"Bu büyüyü yalnızca soylu kadınlar yapar." Mestan doğrudan lideriyle konuştu. "Girdiği farklı görüntü içinde en fazla üç dakika kalabildiğini göz önüne alırsak, Mei'nin ordan geçeceği saati gözlemlemiş ve sonra plan yapmış olmalı."

Perla en az benim kadar anlamıyordu. "Hangi soylu kadın böyle bir şey yapar ki?"

Herkes durumu sorgularken, Biran kafasında hızlı bir iş bölümü yapmışa benziyordu. "Perla, Mirel, siz Mei'yi köye bırakıp etrafı kolaçan edin. Başka şüphe duyan var mı, öğrenin. Efraim ve Mestan..." dediğinde iki genç adam liderlerine yanaştı. "Eyalet Lenoran'a gidin. Bir şey çıkacağını sanmıyorum ama oradaki adamları sorgulayın. Üç büyüklerin kulağına çalınmadan bu işi örtbas edeceğiz. Başka bir seçenek yok, anladınız mı?"

"Anlaşıldı."

Dördü de aldıkları emirleri yerine getirmek üzere çıkışa yöneldi, Mei benimle vedalaştıktan sonra peşlerine takıldı. Kardeşimin Temur'un elinde olmamasının rahatlığı ve elimdeki saçın kardeşime ait olmasının anlamsızlığını yaşıyordum.

"O saça nasıl ulaştığını bilmiyorum." dedi, kendine ait olan koridorun girişinden. "Öğreneceğim."

"Tamam."

"Sen de dinlen, kötü görünüyorsun."

Keyifsizce gülümsedim. "Her zamanki gibi."

Arkasını dönerken alçak sesle konuştu. "Her zaman değil."

Doğru mu duymuştum?

Karnımdaki sertlik beni fazlasıyla yorduğu için ben de dediğini yapmak üzere kaldığım odanın bulunduğu koridora yöneldim. O an karnıma ve kasıklarıma, beni dizlerimin üzerine çökertecek kuvvette bir ağrı girdi. Son anda tutunmaya çalıştığım koltuktan kayan tırnaklarım orada derin çırmık izleri bırakırken, acıdan gözümün kararması uzun sürmedi. Bu seferkini diğerlerinden farklı kılan durum, her şeyin birkaç saniye içinde gerçekleşmiş olmasıydı; bağırmaya zamanım olmamıştı, boğazımdan duyulan hırıltılar acı doluydu. Sırtım ve dizlerim onun tarafından kavrandı, havalandım. Götürüldüğüm koridor, az önce girmeye çalıştığım değildi. Karanlık koridor boyunca ilerledik, beni ayağıyla açtığı kapısından içeri soktuğunda, yarı açık gözlerimin ardından son hatırladığım halinde olan odasına baktım. Bedenimi yatağa uzatıp, çok sayıda çekmecesi bulunan siyah şifonyere yöneldi. Şifacının verdiği karışımla geri döndüğünde, çavuçladığım çarşafı var gücümle sıkıyordum. Hiç sesim çıkmıyordu ama bedenim bir yay gibi gergindi ve yine sıktığım dişlerim yüzünden diş etlerim sancıyordu.

"Şimdi elbiseni sıyıracağım." diye bildirdi tek dizini yatağa yaslayarak. Dediğini yaptığında, karşısında beyaz, incecik bir külotlu çorapla kalmıştım. Külotlu çorap şişkin karnımın hemen üzerinde bitiyordu ve onu da indirmesi gerekiyordu. Parmaklarını çengel gibi uzattığında yırtmaya niyetlendiğini anladım ama bundan çarçabuk vazgeçti. Bu kez parmakları bir kıskaç şeklini alıp çorabın bel lastiğini kavradı. Bunu yapmak için üzerime eğilmek zorunda kalmıştı. Kokusu yüzüme ve gerdanıma doğru dağılırken, nazikçe çorabımı kalçamın altına kadar indirdi. Çorabın altından da rahatlıkla belli olan beyaz külotumla önünde kaldığımda, o kadar fazla acı çekiyordum ki, utanç denen duyguya yer kalmamıştı.

"Şimdi karışımı süreceğim." Sesi az öncekine nazaran alçak ve basıktı.

İki parmağını karışıma daldırıp karnımın farklı yerlerine dağıttı. Sonra yine aynı nezaketle sürmeye başladı. Her iki gözümden de aynı anda akan yaş şakaklarımdan geçerek yatağına damlarken, karışımdan umduğum medet koca bir hayal kırıklığı olarak geri dönüyordu. Şifacının verdiği karışım artık hiçbir işe yaramıyordu!

"Aah..!"

Kuruyan boğazımdan dakikalar sonra dökülen ikinci ah, onu da bu gerçeğe inandırdı. Elleri karnımın üzerinde donup kalırken, göz beyazının içindeki mavileri de hareketsiz bakıyordu. Kızıl bölge liderinin ikinci bir seçeneği daha vardı. Büyük elleriyle karnımı iki ise yanından kavradı ve bana biraz daha sokuldu. "Ah!"

"Şimdi geçecek." dedi usulca. Parmakları karnımda gezindikçe, azalan gerginlik acıyı da emiyordu. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum ama ondan başkasının yapamayacağını biliyordum.

Haklıydı. Onun elleri benim narkozumdu.

Doğrulmaya gayret ettim ama olmadı. Kendini, kendime çektiğim bacaklarımın arasında sokup bekledi. Onunla olmamam gereken pozisyonları ziyaret edip, sadece beni esir alan bu acıdan kurtulmayı istiyordum. Acıyı çeken ben olmama rağmen terden sırılsıklam kalan o olmuştu.

"Geçiyor." Yutkunup, sıktığım bedenimi özgür bırakmaya gayret ettim.

"Tamamen geçince tekrar hatırlatman gerekecek."

"Doğrusunu istersen..." Yeniden doğrulmaya gayret ettim, yeniden olmadı. "Yanımda olmana ilk kez bu kadar seviniyorum."

Yarım bir şekilde gülümsedi. "Yerinde olsam dibimden ayrılmam."

"Neyse ki yerimde değilsin." karşılığını verdim ciddiyetsizlikle. Ancak benim aksime onun ifadesi eski ciddiyetine kavuştu.

"Haklısın. Senin yerinde olsaydım, ben bile dayanamazdım."

Kaşlarım şaşkınlıkla havalanırken, onu anlamaya çalışırcasına baktım. "Bunu söylemek hoşuma gitmeyecek ama... Daha dayanıklı bir adam görmedim."

"Dayanıklı?"

Anlamadım. Dizlerinin üzerinde biraz kalkıp, kendini öne ittiğinde, bana ne demek istediğini kasıklarımda hissettiğim baskı ile anlattı.

"Hala dayanıklı olduğumu düşünüyor musun?" Başımın üzerindeki yüzüne dökülen bukleleri, çehresindeki ifade kadar karanlıktı. Onu

itmek istemedim. Tanrım! Kasıklarımdaki ağrı yerini başka bir duyguya bırakmıştı ve onu itmek istemiyordum.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye fısıldadı. Az öncesine kadar dişlediğim dudaklarımın aralık durmasına rağmen tek kelime çıkamadı. Biraz daha eğildiğinde, gözlerindeki kızıl tutkuyu gördüm. Bakışları çıplak karnıma ve kalçalarım kaydı ama bu sadece bir saniye sürdü. "Sebebi çıplaklığın değil." Nefesi yüzümü okşarken, aldığı her nefes onu daha fazla hissetmeme sebep oluyordu. "Karşımda acı çekiyorsun. Ben..." Kendine yakıştıramıyordu ama sadece bu değildi. Allak bullak görünüyordu. "Çok oldu. Çok fazla bunu hissetmeyeli." Burnu burnuma dokundu. Gözlerim kapanırken, kalbim olağan seyrinden çıkmıştı. "Çok uğraştım, çok uğraştılar." Burnumda gidip gelen dokunuştan başını salladığını anladım.. "Hiç olmamıştı. Sen..." Gözlerimi açtım, çok yakındı. Çok yakın ve çok tutkuluydu. "Sen hiçbir şey yapmadan ikinci kez başardın."

Bin yıla sığabilecek kadar ağır ağır yutkundu. Ellerini karnımdan yukarı kaydırdığı an nefesimi tuttum. Bacaklarımın arasında ıslak bir karıncalanma hissediyordum. Elleri sütyenimin üzerinden göğüslerime ulaştı, boğulmak üzereydim. Yatağa basan ayaklarımla kendimi yukarı itmemek için zor tutuyordum. "Sen..." Gözleri, avuçlarını doldurup sütyenin boşluklarından taşan göğüslerime uğradı. Bu andan sonra hem daha keskin hem daha puslu bakıyordu. "Çok başkasın." Burnu yanağıma kayıp, usulca boynuma ilerledi. Başımı diğer tarafa eğip ona arzuladığı boşluğu sunduğumda, parmaklarının göğüslerimdeki tutuşu sıkılaştı.

Parmaklarının arasında ufalanıyordum.

Sorgulayamıyordum, itiraz edemiyordum, hareketsizdim, deli gibi yaşamak isteyen bir ölüden farksızdım.

"Beni bir rüya olmadığına inandıracak bir şey söyle." Boynumun ince derisi dudaklarının arasında girdiğinde, dudaklarımı dişledim ve istemsizce kendimi ona ittim. Erkeksi iniltisi kulaklarıma dökülürken, daha önce hissetmediğim duyguların altında bölük pörçük oluyordum, eziliyordum.

Karnım aramızdaki engeldi ve kasıklarımdaki baskıya tezat karnıma yalnızca karnı ile dokunuyordu. Başını boynumdan uzaklaştırdı, kesik nefeslerin döküldüğü dudaklarımız sonsuz bir iş birliği yapmak üzereydi. Yaklaştı, çok yaklaştı. Gözlerim ona teslim olmaya

kapanırken, karnımın müthiş bir şekilde gerildiğini hissetmemle başımı kaldırıp gözlerimi oraya diktim. Benim ardımdan aynısını o da yaptı.

Karnı içeriden uygulanan güçle itilirken, Biran ellerini yeniden karnıma doğru kaydırıp, kavradı. Alnından akan ter damlacıkları gergin karın derime damlarken, karnım biraz daha büyüdü ve sadece bir anda yedi aylık hamile bir kadının görüntüsüne kavuştum.

"Merhaba ufaklık." dedi Biran, bir şeyler biliyormuş gibi. Gülümsedi, diğerlerinin aksine sıcaktı. "Sanırım artık beni duyabiliyorsun."

Taşıdığım bebek artık beni duyabilecek miydi? Ah, duyacak ve anlayacaktı. Bilecek ve nefret edecekti.

Şahit olduğum mucize, az önce yaşananlardan ve yaşanmak üzere olanlardan ötürü kendimi bir pislik gibi hissetmeme engel olamadı. Ağlamaya başladım. Öte yandan Biran'ı üzerimden iterek uzaklaştırdım. İstese basitçe yapardı ama karşı koymadı. Onun yatağının içinde ona sırtımı dönüp, dizlerimi eskiye oranla artık daha az kendime çekebildim. Sesim çıkmasa da ağlamam giderek şiddetleniyordu. Yanıma uzandığını hissettim. Hiç konuşmadı ve sakinleşmemi bekledi. Temas eden tek bir noktamız yoktu. Bir süre sonra kızıl hava geceye kucak açtı. Ağlamaktan yorgun düşen gözlerim kapanmaya yüz tutarken, sesini duydum.

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Bu yüzden kendine kızmaya hakkın yok. Bunu düşünerek uyu."

İçimi çektim. Nasıl hissettiğimi anlatmanın imkanı yoktu ama nasıl iğrenç göründüğü birkaç kelime ile aktarabilirdim.

"Karnında başkasının bebeğinin taşıyıp, bambaşka bir adamın yatağında yatan kadına ne denir?"

Arkamdaki hareketlilik bana döndüğünü anlatıyordu. İri ve esmer eli belime uzandı, elimi karnımın üzerine bıraktı. Sonra hiç beklemediğim bir şey yaptı, elinin elimin üzerine koydu.

"Ya Temur'a söylediklerimi duymadın ya da gerçek bir safsın. Dna'ların canı cehenneme. O bebek benim." Burnunu ensemde hissettiğimde, sıcak nefesi gözlerimi kapatmamı emretti. "Bunda yanlış hiçbir şey yok. Neden mi?" Enseme bıraktığı buse, ölüm kadar yakıcıydı. "Bebeğimin annesi de benim."

Ve beklenen yakınlaşma da geldi :)

Bölümü nasıl buldunuz?

Favori sahneniz hangisiydi?

Bölüm beklerken, buradan tamamlanan Kıyı Güneşi kurgumu okuyabilirsiniz. Ya da kitap halindeki tamamlanan serilerim His ve Kanlı Ay'ı okuyabilirsiniz. Her iki seri de bunun gibi fantastiktir.

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere.

30/ Birinci Kitap Finali: "Kırık Dökük Nefesler"

"İlk Sezon Finali"
White Lion~ Children Cry
The Beatles~ Yesterday
Keyifle okuyun.

İblisin sahiplendiği ruhumu, onun ellerinden söküp almak isteyen biri vardı.

Biran Nuh.

Yüzüme vuran kızıl ışıkla kirpiklerimi aralarken, son hatırladığım gibi; ellerimiz son formunu alan karnımın üzerinde birdi. Yüzümde kuruyan göz yaşlarımı hissedebiliyordum. Son sözleri kulağımın kıvrımlarında geziniyordu. Son dokunuşu...

Tanrım!

Bana dokunmuştu. Bana dokunmuştu ve ben buna izin vermiştim.

Zihnime sirayet eden utanç duygusu yanaklarıma koca bir ateş topu yuvarlarken, onun yatağında kalıp, olanlara anlam yüklemeye çalışmak istediğim son şeydi. Düzenli nefes alış verişlerinden hala uykunun kollarında olduğunu anlayabiliyordum. Elimin üzerindeki eli, kendimi sıcak bir fanusun içindeymişim gibi hissettiriyordu. İri kemikleri olan, büyükçe bir fanus... Ve o fanusu yerinden kıpırdattığım an uyanacağını biliyordum. Onunla yüzleşmeye hazır değildim ancak kendimle yüzleşmeye de hazır değildim.

"Gidebilirsin."

Sıçramamın kuvvetini elinin baskısıyla önledi. Oysa uyuduğundan emindim!

Elini usulca elimin üzerinden ayırdı ve "Git." dedi, bu kez. Sesi kısıktı fakat uykulu değildi. Hiç uyumamış mıydı? "Çok terledin." Hareketlenen yataktan doğrulduğunu anladım. "İstersen buradaki banyoyu kullanabilirsin." Siyah gardrobunun yanındaki kapıyı bu odaya ilk geldiğimde fark etmemiştim. Ancak gardrobun diğer

yanındaki sallanan ahşap iskemle son hatırladığım gibiydi. "O durumda elini çabuk tutman gerekecek. Çünkü ben de az terlemedim."

Yataktan çıktı. Yatağın etrafından dolanıp gardrobuna ilerlerken, görebildiğim yalnızca bronz sırtıydı. Bana dönme ihtimalini düşündüm. Onunla göz göze gelme ihtimali! O ihtimal bedenimi ateşe verdi. Yanarak ayağa fırladım ve tek bir an bile ona bakmadan odadan koşarak ayrıldım.

*****

Banyoda ne kadar kaldığımı hatırlamıyordum ama odaya girdiğimde el ve ayak parmaklarım buruşuktu. Suyun altına girerken tüm bedenimi kazırcasına liflemek ilk planımdı. Ancak her ne olduysa su dolu küvette dakikalarca hareketsiz yatmıştım. Kendimi kirli hissetmiyordum, beni rahatsız eden bu değildi. Kendimi garip ve anlamsız hissediyordum.

Üzerimdeki havluyu gevşetip dolabın karşısına geçtim. Önce siyah bir tayt aldım fakat karnımdan geçmeyince çıkardım. Keza saniyeler önce giydiğim külot da sıkıyordu. Bu kez Perla'ya ait olduğunu bildiğim krem rengi eteği denedim ancak onu da gerektiği kadar yukarı çekemediğim için çıkarmak zorunda kaldım. En sonunda siyah, bol bir elbise bulabildim. Karnım elbiseyi yukarı çekerek olması gerekenden daha kısa hale getirse de, başka seçeneğim kalmamıştı.

Karnım yuvarlak, pürüzsüz ve beyazdı. Kanlı şimşek ifadesi neredeyse kaybolmak üzereydi. Ne anlama geldiğini bilmiyordum ve bilmek de istemiyordum. Merak ettiğim hiçbir şey yoktu, kurtulmak istediğim çokca şey vardı.

Saçlarımı tararken, dış kapının tıklatılması ile koridoru geçtim ve girişe yöneldim. Kapı muhtemelen korumalar tarafından çalınıyordu fakan Biran banyoda olduğundan dolayı duymuyordu. Üzerinde fazla düşünmeden kapıyı açtığımda, tahmin ettiğim gibi siyahlar içindeki geniş omuzlu korumalardan biri karşımdaydı.

"Efendim." dedi saygıyla. "Liderimize telsizden ulaşamıyorum. Kendisiyle şu anda görüşmem mümkün mü?"

Elindeki telsize baktıktan sonra "Değil." dedim. "Bana söyleyebilirsin."

"Liderimizin bir misafiri var. Kendisini görmem gerekiyor."

"Müsait olmadığını söyledim." Odasına gidip ona seslenecek değildim. "Bana söyleyin, eminim ki lideriniz misafirini beklettiğiniz

için memnun olmayacaktır."

Adam bir an için tereddüt etse de, "Peki efendim." diyerek beni dinledi. "Hanımefendiyi içeri alalım mı?."

"Hanımefendi mi?" Nivera olamazdı. Onun oğlunun evine izinli girmediğini biliyordum. Son olanlardan sonra uzun süre onu görmeyeceğimi de biliyordum. "Misafirin ismi ne?"

"İsminin Zeliha olduğunu söyledi, efendim."

Zeliha! Buraya benim için gelmiş olmalı, diye düşündüm. Buraya kesinlikle benim için gelmişti. Heyecanla kulpa yapışıp, "Hemen gönderin." dedim. "Lütfen."

Koruma telsizin mandalına basarak misafirin gönderilmesini söyledi. Koruma, misaifirin gelmesinin en az beş dakikayı bulacağını söylese de kapıyı kapatmadım. Bir an evvel onu görmeliydim. Yaklaşık beş dakika sonra Zeliha bir korumanın aracından indi ve bahçe kapısından içeri girdi. Uzun elbisenin yeri öpen etekleri çamur lekeleriyle doluydu. Beni görünce yüzündeki telaşlı ifade hızla silinerek yerini rahatlamaya bıraktı. O andan itibaren canlanarak bahçe boyunu hızla geçti ve verandanın basamaklarında durdu.

"Bir an seni hiç bulamayacağımı zannettim."

Onun eli verandanın korkuluğunda, benimse kapı kulpunda duruyordu. "Beni neden arıyordun?"

Bir basamak çıktı. Bir basamak daha... Şimdi veranda da, benden yalnızca birkaç adım uzaklıktaydı. "Ben... Kaçtım."

"Kaçtın mı?"

"Evet." Başını eğdiğinde gözleri dolu doluydu. "Sen haklıydın. Hiç karşılık bulmayacak bir aşkın peşinden sürükleniyordum. Öyle ki, nereden geldiğimi, evimi bile unutmuştum. Ben... Ailemi unutmuştum Rozelin. Sen geldin ve bana kim olduğumu hatırlattın. Ben de kaçtım." Başını kaldırdı ve salladı. "Ama gidecek başka bir yerim yoktu."

Onu anlamanın hüznüyle elimi uzattım. "Var." Burukça gülümserken, onu bana ait olmayan bu eve davet ettim. "Buraya gel."

Bunu bekliyormuş gibi hareketlendi. Uzattığım elimi es geçerek içeri girdiğinde, ardından bakakaldım. Ona hoşgeldin, demek üzereyken, odayı dolduran ses misafirperver değildi.

"Onun burada ne işi var?"

Zeliha etrafına bakmaya son vererek yanıma geldiğinde, koridorunun başından bize bakan Biran'a döndüm. Bakışlarım

yüzündeydi ancak kesinlikle gözlerine uğramıyordu. Onda da durumun farklı olmadığını saniyeler içerisinde idrak ettim. "İçeri ben aldım."

"Görüyorum." dedi, yüzüne dökülen ıslak buklelerinin ardından. "Buna senden başkası cüret edemezdi."

Bir an için gözlerimi kapatıp sakinliğimi korumaya çalıştım. Sonra da Zeliha'ya oturması için koltuklardan birini gösterip mecburen Biran'a yaklaştım. "Bak..." Fısıltım yalnızca onun duyabilmesi içindi. "Kaçmış. Gidecek başka bir yeri yok."

"Bundan bana ne?" dedi ruhsuzca. "Burada olmaması gerekiyor. Steven çoktan peşine düşmüş olmalı. O kız, bir lord ile karşı karşıya gelmeme değmez."

"Kes şunu!" Yükselen fısıltım Zeliha'nın dikkatini çekti. Onu korkutmamak için Biran'a biraz daha yaklaştığımda, bedenine kısa süre önce değen suyun ve sabunun kokusunu alabiliyordum. "Kapına gelmiş birini geri çeviremezsin. O bizi tanımak istemedi, biz kendimizi ona tanıttık."

Mavileri Zeliha'yı şüpheyle süzdü. "Bu onu evime almam için yeterli bir sebep mi sence?"

"Onu öylece sokağa bırakamazsın."

Sırtını koridorun köşesine yaslandığında, elleri ceplerine girdi. "Kim demiş?"

"Ben diyorum." dedim, nerden aldığımı bilmediğim bir cesaretle. "İzin ver burada, benim odamda kalsın."

Odam. Ah, siktir!

Kaçırmadı ve dudakları yarım bir gülümse gösterdi.

"Ne demek istediğimi anladın."

"Evet, açıkça anladım." Başı alakasızca aşağı indi, vücuduma dar gelen elbiseye baktı. "Yine de onu burada istemiyorum."

"Onu şimdi dışarı bırakırsak Steven anında yakalar. Bırak kalsın, hiçbir zararı yok."

"Bu olmayacağı anlamına gelmez. Onu tanımıyorsun, gerçekte neden burada olduğunu bilemezsin."

Duruşumu dikleştirirken, "Yalnız bir kadın." Başımla oturan Zeliha'yı gösterdim. "Yalnız bir kadından mı korkuyorsun yoksa peşindekinden mi?"

İfadesi bana istediğimi vermeyeceğini gösteriyordu. "Beni böyle galeyana getiremezsin. Ayrıca..." Başını eğdiğinde, bana dün geceyi hatırlatacak kadar yakındık. "Sen de yalnız bir kadındın ama neler yapabileceğini hep birlikte gördük."

Gayri ihtiyari bir adım geri çekildim. "O benim gibi değil."

"Kimse senin gibi değil." dediğinde, hazırladığım ikna kelimeleri birer birer uçup gitti. "İstemiyorum. Git ve ona burada olmaması gerektiğini söyle."

"Hayır." Fısıltım onu öfkelendirebilecek kadar sertti. "Bunu yapmayacağım. Kimsesiz bir kadını kurdun kuşun önüne ben atmayacağım." Geri çekilip geçmesi için yol verdim. "Çok istiyorsan... Sen yap."

Bakışlarını bambaşka bir yöne çevirdi. İstemesine rağmen yerinden kıpırdamadı. "Sadece bir gün." Başını kendini onaylamak için eğip kaldırdı. "Sonra gidecek."

"Nereye?"

"Onun için bir yer ayarlarım."

Bu kesinlikle fena fikir değildi. "Pekala. Dönüş yolunu bulduğumuzda benimle birlikte gelebilir."

Elleri ceplerinden çıktı, sırtını duvardan ayırdı. Kapanan dudaklarını, burnundan çıkan sert soluk takip etti. "Ona karşı dikkatli ol. Burada olduğu süre boyunca içeride bir koruma olacak."

"Buna gerek yok. Bana ne yapabi-"

"Sana dikkatli olmanı söyledim."

Omuzlarımı düşürüp "Tamam." dedim. "Olurum."

Parmak uçları birbirini bulduğunda, tek isteğinin bu olmadığını anladım. "Bir şartım var."

"Daha az önce şartını söyledin."

"O şar değil, olması gerekendi. Şimdi söyleyeceğim tam anlamıyla bir şart."

"Kabul." diye karşılık verdim düşünmeden. En fazla ne isteyebilirdi ki?

"Ne olduğunu sormayacaksın?"

"Gerek olduğunu sanmıyorum."

Gülümsemesi kesinlikle masum değildi. "Sen bilirsin." Telsizden emir verdikten saniyeler sonra kapıdan içeri bir koruma girdi. Biran

odasına doğru yürürken,"Sadece bir gün," diye hatırlattı. "Sorun istemiyorum."

Zeliha'nın oturduğu uzun koltuğa, aramıza bir kişinin sığacağı kadar mesafe bırakarak oturdum. Onunla ne konuşacağımı biliyordum ancak nereden başlayacağım hakkın fikrim yoktu. Bu durumdaki en büyük etken de kapının dibinde duran koca adamdı. Birbirinin üzerine koyduğu elleriyle, gözlerini bir an olsun üzerimizden ayırmıyordu.

"Zeliha..."

"Hayır, Steven'a bir şey söylemedim." diye yanıtladı henüz ağzımdan dökülemeyen soruma karşılık olarak. "Zaten söylesem bilirdiniz."

"Nasıl bileceğiz?"

"Ona ait bir mülkiyete izinsizce girdiği için lider Biran'ı üç büyüklere şikayet ederdi."

"Ama ortada Steven'ın da işlediği bir suç var. Seni bu ülkeye isteğin dışında ge-"

"Bu kimin umrunda ki? Seni umursadılar mı? Hayır. Bu ülkede sıfatların hükmü geçiyor. Eminim ki var olan tüm ülkelerde de öyledir."

Söylenecek tek şey vardı. "Öyle."

Korumaya bakıp rahatsızca kıpırdandığında, söyleyeceklerinin olduğunu düşündüm. "Alçak sesle konuşabilirsin, bizi duymaz. Şimdilik elimden başka bir şey gelmiyor. "

"Sorun değil." Kahve bakışları soğuk bir ifadeyle karnıma dokundu. "Hamileliğin nasıl gidiyor?"

Bu soruya cevap vermek istediğimden emin değildim. "Anlamıyorum."

"Nasıl geçtiğini anlamıyor musun?"

"Evet, sadece garip..."

Parmakları karnına gitti, elbisesinin bol kumaşını avuçladı. "Böyle söyleme. Burdakiler haklı, o bir mucize."

"Boşver buradakileri. Bana geldiğin yeri anlat, ülkemizi."Aç gözlerle ona baktım. Uzun zaman sonra ilk kez benimle aynı topraklara basmış, aynı havayı solumuş biriyle konuşuyordum.

"Oradan vazgeçeli uzun zaman oldu. Sanırım bu yüzden hayal meyal hatırlıyorum."

"Steven için mi?"

Çenesi titredi. "Steven için."

Koltuğun üzerinde duran eline dokundum. Bu benlik bir eylem değildi ama burada yaşadıklarımı düşününce, benimle aynı durumda olan birine kayıtsız kalmam mümkün olmamıştı. "Geride kaldı. Biliyor musun? Geri dönmenin yolunu arıyorum, bulunca sen de-"

"Buna nasıl izin veriyor?" diye sordu sorması gereken asıl soruyu es geçerek. "Lider Biran... Karnında onun çocuğunu taşıyorsun ve seni buradan gönderecek mi?"

Zeliha sürekli konuşmak istemediğim, başa çıkamadığım konular hakkında soruyordu. Bakışlarımı kaçırdım. "Evet. Tek istediği bebek, benimle işi yok."

"Bu imkansız, sana aşık değil mi? Aşık olmasaydı bu bebek olmazdı."

Ne ona ne de bir başkasına başımdan geçenleri anlatacak mecalim ve isteğim yoktu. "Zeliha, sana buradan gidebiliriz, diyorum. Ülkemize dönebiliriz! Merak ettiğin gerçekten bu mu?"

Ayağa kalktığında, gözleri hala karnımdaydı. "Hayır, elbette değil. Ben hala nasıl hamile kalabildiğini merak ediyorum."

Ona anlamayan gözlerle baktım. Az önce kapının önünde söyledikleriyle şu an söyledikleri birbirini tutmuyordu.

"Belki de biraz dinlenmelisin." Ben de ayağa kalktım. "Evet kesinlikle dinlenmelisin. Gidip sana temiz kıyafet getireceğim, giyinmen için korumaya arkasını dönmesini söylerim."

"Gerek yok." Tekrar koltuğa oturdu ve yatar pozisyon alırken, ellerini başının altına yerleştirdi. "İlk defa çamurlu kıyafetlerle uyumuyorum."

O uyurken mutfağa gidip uyandığında yememiz için bir şeyler hazırladım. Aslında dolap Biran'ın yaptığı yemeklerle doluydu ama gözü üzerimdeyken, ellerinden çıkanları yeme ve bir başkasına ikram etme düşüncesi hoşuma gitmemişti. Elimde tepsiye salona girdiğimde, Biran'ın korumaya bir şeyler tembihlediğini gördüm. Bana hiç dönmeden evden ayrılırken, Mirel verandanın basamaklarını çıkıyordu.

"Merhaba." Koltukta uyuyan Zeliha'yı gördüğünde, sesi kelimenin sonuna doğru zayıflamıştı. "Ne işi var onun burada?"

Tepsiyi masaya bırakıp oturdum. "Kaçmış".

"Kaçmış mı?"

"Evet."

"Emin misin?" diye soru şüpheyle.

"Nasıl bir soru bu?"

Omuz silkti. Siyahlar içindeydi ve yine çok güzeldi. Güzel ve soğuk. "Sorulması gereken bir soru. Buraya gelmesi çok saçma."

"Neden saçma olsun? Kimseye güvenemez."

Zeliha'nın uyuduğu koltuğun başına kalçasını yasladı. "Cevabı kendin verdin, kimseye güvenemez. O burada senden daha eski. Yani... Kimseye güvenemeyeceğini senden çok daha iyi biliyor olmalı."

"Haklı olabilirsin ama aptal bir aşkın peşinde sürüklendiğini biliyorsun."

Hoşuna gitmemiş gibi kaşlarını dikti. "Aşk, akıllısı var mı ki?"

"Yok mu?"

"İlgilenmiyorum." dedi mizacına yaraşır soğuk bir sesle.

Yeniden konuşmaya hazırlanırken, üzerime vazife olmayan bir şeyler söyleyeceğimi biliyordum. "Bu yüzden mi Mestan'a yüz vermiyorsun?"

Yarasına darbe almış gibi baktı. Bunu beklemiyordu. "Nerden biliyorsun? Yok öyle bir şey."

"Var öyle bir şey. Aptal olmadığımı anlayamamış olman üzücü."

Teslim olur gibi göz devirdi. "Boşversene, önemli bir şey değil."

"Buradan bakınca öyle görünmüyor."

Şimdi bende bir cevap arıyordu. "Nasıl görünüyor?"

"Doğrusunu istersen..." Yavaşça ayağa kalkıp, tepsideki tabakları masaya sıralamaya koyuldum. "Mestan'ın sana içi gidiyormuş gibi görünüyor."

Kaşları indi, anında. "Sen ciddi misin?"

"Neden ciddi olmayayım? Gördüğümü söylüyorum."

İfadesi hiç görmediğim kadar karman çormandı. Kısa süre sonra koltuktan ayrılıp amaçsızca gezindi. "Hiçbiri gerçek değil."

Onu durduran şeyin tecrübeleri olduğunu biliyordum. Bu yüzden konuşmam daha kolay oldu. "Yaşadıklarımız bizi bazı şeylerden alıkoyuyor. Frenliyor. Belki de bu yüzden etrafımızda olup bitenleri görmekte zorluk çekiyoruz. İyi olanları bile..."

Afallamıştı. Benden kesinlikle bu sözleri beklemiyordu. "Ya sen? Sen de bu yüzden mi etrafında olup biteni göremiyorsun?"

Bu kez anlamayan bendim. "Ne demek istedin?"

Söylediği her ne anlama geliyorsa pişman olmuştu. "Bir boşver daha..." Kapıya yürüdü, kulpu indirdi ve omzunun üzerinden bana baktı. "Neredeyse buraya asıl gelme sebebimi unutuyordum. Şatonun arkasındaki karlı bahçede yarın sabah gençlerin ve katılmak isteyen başkalarının turnuvaları olacak. Gençleri sevdiğini biliyorum, Biran'ı ikna edebilirsen birlikte izleriz."

Mirel'e belki de ilk kez içten bir şekilde gülümsedim. "Evet, onları seviyorum. Haber verdiğin için sağol."

Göz kırptı ve gitti. O gerçekten tanıdığım en tuhaf kadındı.

Zeliha uyandığında hiç konuşmadı. Sadece bir şeyler yiyip beni izledi. Üstelik bunu yaparken rahatsız etmekten çekiniyormuş gibi görünmüyordu. Bir ara Perla ve Efraim güzel haberler getirmek için geldi. Söylediklerine göre Temur Alizen fena yanmış ve tedavisi boyunca açık alana çıkması şifacısı tarafından yasakmış. Özellikle son yaptığından sonra o pislikten tamamen kurtulmayı isterdim ama şimdilik bu kadarı bile yetmişti. Böyle düşündüğüm için kendime kızmıyordum; bence herkes hak ettiğini fazlasıyla yaşamalıydı. Efraim ve Perla gitmek üzereyken, ağız birliği etmişçesine Zeliha'ya karşı dikkatli olmam konusunda beni uyardı.

Efraim kapıdan çıkmadan önce son kez dönüp Zeliha'ya baktı, çenesini buruşturdu. "Yanlış kişiyi mi uyardık acaba? Bence uyarmamız gereken Zeliha'ydı."

Perla etrafta kimsenin olmamasını fırsat bilerek Efraim'in kolunu sıvazladı ve kıkırdadı. "Çok fenasın. Ne istiyorsun kızcağızdan?"

Efraim bana bir yaratığa bakıyormuş gibi bakarken, dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalacağım kadar komik görünüyordu. "Kızcağız mı? Yıllarca aç kalmış bir kulçuk kadar tehlikeli olduğunu sadece ben görüyor olamam."

Avucumu havaya kaldırdım ve parmaklarımı açıp kapatırken, saldırgan bir ifade takındım. "Biraz daha burada kalıp bana takılmaya devam edersen, dişi kulçuğun tırnaklarının tadına bakacaksın."

Efraim teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. "Lider ve sen... Hanginizden daha fazla korktuğuma karar veremiyorum şu an."

Gözlerimi devirerek kapıyı yüzüne kapatırken gülümsüyordum. Bunu istemsizce yapmıştım ve yakalandığım biri vardı.

"Onlara alışmış görünüyorsun."

Gülümsemem dudaklarımda dondu. "Anlayamadım."

Kapının ardını işaret etti Zeliha. "Alışmışsın. Neden gitmek istiyorsun?"

Sorusu iyi hissettirmedi, kesinlikle. "Sen aile kavramını unutmuş olabilirsin. Ben unutmadım."

"İyi bir aileye sahip olsaydım unutmazdım." dediğinde, kırdığım pot üzerime devrildi.

"Afedersin."

"Sorun değil. Hala umut var." Bakışları yeniden karnıma düştü. "Her zaman var."

Rahatsızlığımı açıkça belli ederek ona arkamı döndüm. "Elbette."

Hava tamamen karardıktan bir süre sonra Biran geldi. Kapıdan içeri girdiği an paçalarındaki çamur ve yorgun yüzü gözüme ilişti. Direkt olarak odasına girdi. Bir süre sonra koridorunun karanlığında göründüğünde altında siyah bir eşofman ve elinde bir havlu vardı. Üzerinde başka bir şey yoktu. Zeliha hızla bakışlarını kaçırdı. Aynısını yapmak istesem de, tam tersini yapmak durumundaydım.

Yanına gittim. Benden beklediği buydu. Geri döndü ve koridorun ortasına kadar yürüdü. Hemen arkasından ilerledim. Durmasıyla durdum.

"Uyku vakti geldi."

"Bunu söylemek için buradayım. Korumayı gönderirsen, uyumak için odaya gideceğiz."

"Koruma kalacak."dedi itiraz kabul etmeyen net bir sesle.

"Koruma buradayken mi odaya gidelim?"

Bana döndüğünde, yetersiz loş ışığın arasından seçebildiğim gözleri uykulu bakıyordu. "Odaya o gidecek, sen değil.

"Sebep? Ben nerede yatacağım? Girişte mi?"

Elindeki havluyu buklelerinden çıplak göğsüne dökülen damlacıklara bastırdı, çenesini kaldırdı ve "Yavru kuzu." dedi. Bunu uzun zamandır söylemiyordu. "Evimde şüpheli biri varken sen tek bir yerde güvenle uyuyabilirsin." Bir adım attı, bir sonraki kelimesini biliyordum. "Yatağımda."

"Hayır." Bu ilk aklıma gelendi. Ona hayır, demek bende alışkanlık haline gelmişti.

"Üzgünüm, şart buydu."

Başımdan aşağı bir kova buzlu su dökse daha iyiydi. "Bunu bana söylemedin!"

"Duymak istemeyen sendin."

Ona söyleyeceğim tek itiraz kelimesi bile yoktu. Bunu ben istemiştim. Bile bile ona lades olmuştum. Odasında kalmak... Bunun bir daha olacağını düşünmemiştim. Ondan kaçtığım gibi benden kaçacağını sanıyordum.

Suskunluğum ona cevap oldu. Geri çekildi ve bana odasına giden yolu açtı. Gardiyanı tarafından koğuşuna götürülen bir mahkumun isteksizliği ile yürürken, utanç dudaklarıma gem vurmuştu. Kapıdan geçtim, odasının ortasında durdum. Kapıdan geçti, iskemleye yürüdü, oturdu, ayaklarını uzattı ve gözlerini kapattı. Bu kadar basit miydi?

Dışarı verdiğim soluk, odasının sıcak amber kokusuna karışırken, yatağa yürüdüm. Koca yatağın sol ucuna uzandıktan sonra aldığım cenin pozisyonu karnıma iğneler batıp çıkmasına sebep oldu. Sessizce yüzümü buruşturarak bacaklarımı uzattım.

"Dünden sonra hiç oldu mu?"

Bunu kapalı gözlerinin ardından sormuştu.

"Hayır."

"Böyle gitmesini umut et." dedi. "Şifacı daha güçlü bir karışım hazırlayamadı."

Başımı kaldırdım. "Voran'a mı gittin?" Paçalarındaki çamur bunu açıklıyordu. Cevap vermesini beklemeden "Sana ne söyledi?" diye sordum.

"Hiç."

"Söyle." dedim inatla. "Sana bir şey söylemiş olmalı."

Dakikalar boyunca cevap vermedi. Uyuduğunu düşündüm ama bir süre sonra sessizlik yeniden sesinin gücüyle sınandı. "Günün ilk ışıklarıyla seni bir yere götüreceğim. İtiraz etmeden dediğimi yaparsan, sana şifacının söylediğini söylerim."

"Nereye götüreceksin?"

"Onu yarın göreceksin."

Başımı yeniden yastığa bıraktım. "Bu kez bilmediğim şartına tamam, demeyeceğim."

"Diyeceksin." dedi kendinden emin bir tınıyla. "Basit bir şey, emin ol."

Neden bilmiyorum ama ikimizin de bildiği bir şey vardı ki, ona güveniyordum. Sadece bu yüzden, "Tamam." derken, sakince kapandı gözlerim.

"İyi geceler yavru kuzu." dedi, yeniden.

Ona bunu ilk kez söyledim. "İyi geceler, yabancı."

*****

Evden çıktığımızda Zeliha hala uyuyordu ve koruma başında bekliyordu. Havanın rengi az evvel açılmaya başlamıştı ama hala yer yer koyu kızıllık vardı. Arabaya binerken de, dakikalardır yaptığımız yolculuk boyunca da ona hiç soru sormamıştım. Araç orman yolundan çıktığında, bir süre daha ilerledi. Siyah iki katlı konteynerlerin önünden geçtikten hemen sonra tanıdık bir caddeye saptı. İnsanlar ve dükkanlar topluluğunun olduğu bu eski üskü cadde Kimpras sakinlerinin alışveriş alanıydı. Buraya daha önce ilk kez onunla gelmiştim. Dükkanların önündeki eğimli koca tezgahlarda satılan taşların, etleri ve kokuların hiçbirini tanımıyordum.

"Nereye gittiğimizi hala söylemedin?" Gözüm dükkanlarda dolaşırken, hangisinin önünde duracağımızı hala kestiremiyordum.

"Bir şeyler alacağım."

Beklenmeyen cevabı beni gülümsetti. "Kızıl bölge lideri alışveriş yapacağını mı söylüyor?"

"Öyle de denebilir."

Ufak ufak frene dokunmaya başladı. "Peki... Benim bununla ilgim ne?"

Durdu ve başıyla yanımdaki giyim dükkanını işaret etti. Bu bir kadın mağazasıydı!

"Üzerimde hiç etek görmediysen, alışverişi senin için yapacağız."

Dudaklarım aralık ve sessiz kaldı. Söylediği gibi buraya benim için mi gelmiştik? Buna hemen inanmak için bir sebebim yoktu.

Nasıl olur da tüm evrenin en anlayışsız insanı gibi görünürken, en ince detayın bile bu kadar farkında olabilirdi?

"İn hadi." dedi diğer yandan kendi kapısını açarak. "Yoksa turnuvaya geç kalacağız."

Henüz güne yeni başlamışken yaşadığım ikinci şoka gözlerimi açarak karşılık verdim. Turnuvayı tamamen unutmuştum! "Gidecek miyiz?"

"Tekrar etmeyeceğim." Aşağı indi.

Bu kez ardından küfür etmedim. Arabadan indiğimde, satılanların birbirine karışan kokuları bende öğürme isteği doğurdu. Elimi ağzıma kapatıp dükkana yürüdüğüm saniyelerde arkamdan ilerleyen adımlarını duyabiliyordum. Dükkana adım attığım an büyük bir

saygıyla karşılandım. Görevli kadınlar önce liderlerini, ardından da beni selamladıktan sonra etrafımda pervane oldular.

Biran'ın, "Hanımlar," dediğini duydum. Kadınların hepsi birden ona baktı. "Kraliçeye yalnızca biriniz yardımcı olabilir, uzaktan."

Kadınlar liderlerinin isteğini anlayışla karşılayarak dağıldı. Bizimle kalan yalnızca en kıdemli olanıydı, o da en az bir metre ötede durmuş, nezaketle gülümsüyordu. Bu muameleye alışık değildim. Hayatımda boyunca karşılaştığım bir durum değildi. Bana kıyafetlerimi evimde geçirdiğim son ana dek hep annem alırdı. Daha küçük yaşlarda ise onun elinde mağazaya girerken, bir an önce bitmesi için sıkıntıdan dört dönerdim. Şimdi ise bu hoşnut olmadığım bu durumun içinde tek başımaydım ve elimi çabuk tutmak zorundaydım. Etrafımda şöyle bir döndüm, raflardaki kıyafetlerde göz gezdirdim. Sonra rastgele bir tanesine yaklaşıp elime aldım, siyah bir pantolondu.

"Bunu alayım, bedeni var mı?"

Kadın gülümsemesini bozmadan karnımı işaret etti. "Kraliçem, o pantolon gebeliğinizin bu evresine uygun değil." Başımı sallayarak pantolonu yerine bıraktım. Bu kez lacivert bir kazak gözüme kestirdim, lacivert severdim. "Bu uygun mu?"

Kadın başını iki yana salladı. "Boy olarak kısa efendim, karnınız o kazağı daha da yukarı toplayacaktır. İsterseniz ben size birkaç öneri-"

"Mavi elbise uygun."

Liderin sesine ben değil ama görevli kadın döndü. Hemen askıdaki mavi elbiseyi alıp bana getirdi. "Ah, çok doğru bir tercih efendim, göğüs altından lastikli olduğu için kraliçemiz içinde fazlasıyla rahat edecektir. Tabii, bebek de öyle."

Kadın elbiseyi denemem için bana uzattığında, sesimi çıkarmadan aldım ve deneme kabinine girdim. Elbise bedenimin yeni formuna özel olarak dikilmiş gibiydi. Göğüs, yaka ve kol kısmını oluşturan lacivert kumaş tenimi tamamıyla sarmıştı. Göğsümün altına denk gelen lastikten gerisi ise tül olarak devam ediyordu, bol ve rahattı. Giyinirken bozulan at kuyruğumu açıp, kabarık saçlarımı omuzlarıma bıraktım. Bakışlarım yüzüme çıktığında, yüzleşmek zorunda olduklarım vardı. Yanaklarım daha etli ve kırmızı görünüyordu. İnce dudaklarım da şişmişti. Gözlerimdeki ışıltıyı çözememiştim; sağlıklı görünüyordum.

Kabinden çıktığım an kadın elbisenin bana ne kadar yakıştığından uzun uzun bahsetti. O anlarda hiç bakmadığım yabancının bakışlarını üzerimde hissediyordum.

Kadın bir kucak kıyafetle ona yaklaşıp, "Liderim," dedi. "Seçtiğiniz kıyafetleri şimdi alacaksınız yoksa daha sonra mı aldıracaksınız?" Şaşkınca ona baktım. Kısa sürede bir sürü kıyafet seçmişti ve hepsinin bedenime olacağına emindi ki alıyordu.

Başıyla arabayı işaret etti. "Arabaya götürebilirsin."

Kadın dizlerini kırarak itaat etti. "Hemen paketliyorum, efendim."

Kadın yanımızdan ayrıldıktan sonra "Buna gerek yoktu." dedim. "Bu kadar kıyafet çok fazla."

Beni umursadığı söylenemezdi. "Karnın biraz daha büyüyecek, ihtiyacın olacak."

Yapmam gereken teşekkür etmekti ama karnımda hissettiğim sızı, ani bir kararla kabine yönelmeme sebep oldu. "Çıkardığım elbiseyi orada unuttum."

Kabine girdiğim an ellerimi ve başımı aynaya dayayarak kirpiklerimi birbirine bastırdım. "Geç." Fısıltım dudaklarımdan acıyla döküldü. "Lütfen, burada değil, şimdi değil. Geç, geç."

İçimde birkaç şimşeğin aynı anda çaktığını hissettim. Sancılar sıklığını arttırmıştı ve bunun iyiye işaret etmediğini biliyordum. "Geç".

Varlığını hissettim, kokusunu hissettim, ellerini hissettim. "Geçecek." dedi burnu saçlarımı, avuçları ise karnımı sararken... "Öyle değil mi, yaramaz hergele?"

Bir şey oldu. Bebek bir süredir yapmadığı bir şey yaparak kıpırdadı ve tam avucunun olduğu yere bir darbe bıraktı. O andan itibaren sızı hakim olduğu yerleri terk etti. Gözümü açtım, yanağıma süzülen bir damla eşliğinde, aynadaki aksini gördüm.

Gözleri kapalıydı. Dudağının kenarında acı bir gülümseme vardı. "Demek artık karşılık veriyorsun." Yeni bir darbe, yeni bir acı gülümseme doğurdu. "Seninle işimiz var." dedi alçak sesiyle. "Şimdi uslu bir velet ol ve sarışını rahat bırak. Yoksa ikimize de Kipmpras'ı dar edecek."

Gözlerini açtı, gözlerimiz aynada buluştu. Mavilerine sinen acı nasıl derin ve nasıl eskiydi. İçimde hissettim.

"Bunu neden yapıyorsun?"

Bu gecikmiş soru gözyaşımın ıslattığı dudaklarımdan dökülürken, içimi çektim.

Elleri hala karnımdaydı ve benimle oyun oynamadı. "Bilmiyorum."

Fiziksel acı geçmişti ancak şimdi hissettiğim duygunun adı her ne ise nefesimi kesiyordu. "Ben biliyorum." dedim, çatlayan sesimle. "Ben biliyorum." Tanrım, biliyordum. Bilmek ilk kez bu denli ızdırap veriyordu. Neden? "Bizi intikamına kurban edeceksin. Biran, sen bunu yapacaksın."

Bebek içimde döndü. Yumuşacıktı. Çaresizdi. Ah, bana muhtaçtı. Ellerini hissediyordum, ittiği ayaklarını, poposunu ve kafasını... Onu bir intikamın kucağına bırakıp özgürlüğüme koşarken, kalan hayatımı nasıl geçirecektim?

"Hayır!" Başımı hızla iki yana salladım, ellerini ittim. Bakışlarımız hala önümdeki aynada bir bütünken, "Yapamam." dedim. "Onu sana veremem, yapamam." Ona döndüm, sırtım aynaya yaslanırken, ellerim bu daracık yerde kollarından tutunuyordu. Islak bakışlarım gözlerine yalvarırcasına baktı. Ona beni azat etmesi için bile böyle bakmamıştım. "Lütfen, izin ver benimle gelsin. Sen böyle bir adam değilsin. İstediğini yap, istediğini söyle. Biliyorum..." Başı ve bakışları bir külçe gibi önüne düştüğünde, parmak uçlarım sakallı çenesine dokundu. Biraz yukarı ittim, başını kaldırmadı ama kirpiklerinin altından bana baktı. "Hissediyorum Biran, sen masum birine zarar veremezsin ve biz..." Kelimelerin kalanı dudaklarımdan değil, kalbimden döküldü. "Bebeğim ve ben, masumuz."

Ayaklarımızın altına serdiğim bu itiraflar birlikte ellerim çenesinden ve kolundan kayıp gitti. "Rozelin." dedi fısıltıyla. Elleriyle yüzümü kavradı. Yüzüm koca avuçlarının arasında kayboldu. "Onu kabul ediyor musun? Senin olmayan, senin rızanla bedeninde olmayan bir bebeği kabul ediyor musun?"

Gözyaşlarım parmaklarına akarken, dudaklarımı dişleyerek konuştum. "Onu hissediyorum. O... Benim bedenimde, bana bağlı, benimle hayatta kalıyor. Evet, o bana muhtaç. Onu kabul ediyorum."

Elmacık kemiğimin üzerindeki baş parmağı nazikçe orada gezinirken, hissettirdiği şefkat inanılmazdı. Kaşları ve gözleri bir bütünmüşcesine birbirine yaklaştı, alnı alnıma yaklaştı. "Bunu sana daha önce söylemedim. Ne kraliçe ilan edildiğin o gün, ne Limpyas'ı konuşturmak için verdiğim davette, ne daha önce, ne daha sonra. Siyah

elbisenle asaleti temsil ederken de, kabarık bordo elbisenin içinde bir prenses gibi görünürken de..."Alnı alnıma dokundu, dudakları burnuma dokundu, ılık nefesi ruhuma dokundu. "Sevgili Gece Kraliçesi, çok güzelsin."

Kalbimin içinde milyonlarca kar tanesi hissettim. Milyonlarca göktaşı, milyonlarca, yıldız, ay, bulut, milyonlarca gezegen hissettim. Kalbimin içinde milyonlarca şimşek hissettim.

Kalkan elim sakallarına ulaşmak üzereydi. "Biran..."

"Liderim, sizi görmek için adamlarınızdan ikisi burada. Acil olduğunu söylüyorlar."

Görevli kadının sesiyle birbirimizden uzaklaştık. Kabinden ilk çıkan Biran oldu. Hala olanların etkisinden çıkmaya çalışırken, "Neredeler?" diye sorduğunu duydum. Sesi sakin gelmiyordu.

"Arabanızın yanındalar efendim."

Biran'ın uzaklaşan adımlarıyla ben de kabinden çıkıp peşinden ilerledim. Gelenler Mestan ve Efraim'di.

"Umarım şu an burada olmak için iyi bir sebebiniz vardır."

Biran'ın henüz yanlarına ulaşmadan söylediklerini, birbirlerine baktıktan sonra cevapladılar.

"Kesinlikle var."

Biran dostlarının yanında durdu. Ancak o ikisi konuşmak için yalnız olmayı bekliyor olacaklar ki, bakışlarını liderlerinin arkasındaki varlığıma diktiler.

"Konuşun." diye emretti Biran. "Sıkıntı yok."

Mestan ve Efraim yeniden birbirine baktı. Mestan söze girdi. "Temur'un bir ajanını yakaladık, ormanda, evinin çok yakınında."

"Konuşturdunuz mu?"

"Hayır," dedi Efraim. "Doğrusunu istersen ağzını bıçak açmıyor."

Biran'ın yumruğunu sıvazladığını gördüm. "Anladığı dilden konuşmadınız mı?"

Mestan, açık renk sakallarına tereddütle dokunurken, "Konuşamadık," diye yanıtladı. "O, bir kadındı."

"Kadın mı?" Biran'ın verdiği tepki, benim içimden verdiğimle aynıydı. "Alçak lider şimdi de çıkarları uğruna bir kadını mı kullanıyor?"

Mestan ve Efraim'i şaşırtan da buydu. "Kadın normal değil lider." Efraim'in çekik gözleri iyiden iyiye gerildi. "Hiçbir şeye tepki

vermiyor. Bir büyücü olabilir. Sana danışmadan daha fazla zorlamak istemedik."

"Pekala." Biran aracının etrafından dolandı. "Şu kadını bir de ben ziyaret edeyim. Mestan," Bana kısa ve serseri bir bakış bıraktıktan sonra arabasına bindi. "Kraliçeyi turnuvaya götür ve ona gözün gibi bak."

Mestan işaret parmağını alnının köşesine vurup çekti. "Emredersin lider."

Turnuva söylendiği gibi Kara Kule Şatosu'nun hemen arkasındaki büyük bahçedeydi. Kare turnuva alanı dikenli çitle çevrilmişti ve çitin dönen dört noktasına devasa meşaleler konumlandırılmıştı. Çitin içi kardan arındırılmıştı ancak dışı lapa lapa kardı. Baş köşede üç büyükler için ayrılan üç koca taht vardı. Tahtlarında hemen yanlarında bulunan koltuklar ise mahkemede olduğu gibi büyücüler için ayrılmış olmalıydı. Çitin etrafındaki tek sıralık tahta koltuklar insanlarla doluydu. Ortada ise belli aralıklarla dizilmiş üç uzun masa, masaların üzerinde ise yine belli aralıklarla sıralanmış kazanlar vardı. Görevliler o masalara bir şeyler taşırken, iki kızın yaklaşan sevinç nidalarını duydum. Bunlar Delda ve Fielda'ydı.

"Hoş geldin Roz." dediler bir ağızdan. İkisinin üzerinde de parlak pelerinli özel kıyafetleri vardı ve örgülü saçları oldukça şirin görünüyordu. "Geleceğini duyunca çok sevindik.

Her ikisinin de kollarını sıvazladım. "Merhaba kızlar, ben de sizin için buradayım." Turnuva alanında tanıdık simalar aradım. "Oğlanlar nerede? Duar, Dian, Mei, Feldi?"

"Turnuvaya hazırlanıyorlar." dedi Delda. "Bu sene fazla hırs yaptılar."

"Her sene oluyor yani?" diye sordum meraksızca.

"Elbette," diye yanıtladı güler yüzlü Fielda. "Her yıl iki bölgenin gençleri ve eyaletlerden gelen gençler burada marifetlerini konuşturuyor. Aslına bakarsa bu yalnızca ön eleme. Asıl turnuva gelecek ay gerçekleşecek. O turnuvalarda lordlar, hatta liderler bile yarışıyor!"

"Liderler mi?" diye sordum şaşkınca. Biran ve Temur daha önce bu turnuvada yarışmışlar mıydı?"

"Evet, liderler. Ama... son yıllarda hiç lider rekabeti görmedik bu alanda. Belki yakında görürüz."

"Belki Delda." Kesinlikle görmemeyi tercih ederdim.

"Hadi gel, senin için ayrılan koltuğa kadar eşlik edelim." Önden giden Fielda'ya eşlik etmek üzereyken, Delda koluma girdi ve fısıldadı.

"Söylesene Roz, sana verdiğim doğruluk büyüsünü kullandın mı?"

O büyüyü aldıktan sonra öyle fazla şey yaşanmıştı ki, Delda hatırlatmamış olsa belki de aklıma bile gelmeyecekti. Ancak odamın hangi köşesinde sakladığımı net bir şekilde hatırlıyordum. "Hayır, neden?"

"Hiç." Omuz silkti. "Ben de kullanmadım. Yalnızca etkilerini merak etmiştim."

Şu andan sonra benim de merak etmemem imkansızdı. En yakın zamanda o büyüyü kullanmayı kafaya koyarak benim için ayrılan yere oturdum. Turnuva için yerini alan üç büyükleri başımla selamladım ancak büyücüleri özellikle de Brekta'yı görmezden geldim. Turnuva başladığı an tüm sesler kesildi. Hakem olarak adlandırabileceğim kişi gençlere bir büyü ismi okudu ve süreyi başlattı. Boş kazan kalmamıştı, gençler pür dikkat kendilerinden istenen büyüyü yapıyordu. Heyecanla onları izlerken, Mei içi mor sıvı ile dolu olan şişeyi havaya kaldırdı. Hakem tarafından onanan büyü, onu ilk yarışmanın galibi yapmıştı. Bakışlarımız buluştuğunda yalnızca dudaklarımı kıpırdatarak onu tebrik ettim, ardından ikinci büyüye geçildi. O sessizlikte yanıma Mirel oturdu. Ağzımı kapatıp ona eğildim ve neden geç kaldığını sordum.

"Bizimkiler birini yakalamış." dedi. "Sevimsiz bir kadın."

"Haberim var. Konuşturabildiniz mi?" derken gözüm gençlerden ayrılmamıştı.

"Hayır, az kalsın öldürecektim, yine de bir şey söylemedi."

Gözüm büyüsünü tamamlamak üzere olan Delda'ya kilitlendi. "Kimmiş bu kadın?"

"Garip bir ismi var." dediğinde, içime nahoş bir his doluştu. "Adı... Nerin."

Nerin...

Nerin!

Vakıf, yardım, kız çocukları, Nerin! Turnuva alanındaki tüm sesler birbirine karıştı. Gözümün önünde beliren vakfın duvarları üzerime devrilirken, Mirel'in kolumdan sarstığını çok sonra fark edebildim.

"Beni hemen o kadına götür." Kolumu Mirel'den kurtarıp ayağa fırladım. Bakışların üzerime toplanması benim aksime Mirel'i rahatsız

etmişti.

"Ne yapıyorsun!" diye fısıldadı heyecanla. Etrafa hiçbir şey yokmuş gibi gülümsed,i. "Otur şuraya!"

"Hayır!" Ya beni hemen Nerin denen o kadına götürürsün ya da çok daha büyük bir rezilliğe şahit olursun."

Mirel'i çaresiz bırakmıştım. İnsanları daha fazla rahatsız etmemizi göze alamadı. Ayağa kalkıp beni peşine takarken, sinirden köpürüyordu ama bu şu an için sorun edeceğim son şey bile değildi. Yolculuğumuz boyunca bana onlarca soru sordu, hiç birine karşılık vermedim. Belleğimde dönüp duran vakıf, Nerin'in adı ve sonrasında yaşananlar düşünmeme engel oluyordu. Eve ulaştığımız an araçtan atlayıp bodruma koştum. Nefes nefese bodrumun girişinde durduğumda, karşımdaydı

Nerin, her şeyin başlamasına sebep olan o kadın onca zaman sonra karşımda duruyordu.

Biran'ın, Mestan'ın Efraim'in anlam veremeyen bakışlarını geride bırakarak, ona doğru ağır ağır yürümeye başladım.

"Nerin." dedim, sessizce. "Nerin Hanım. Sana en son böyle hitap etmiştim, değil mi?"

"Rozelin." diye uyardı Biran. "Ne yapıyorsun? Geri çekil."

Umrumda değildi. Şu an kimse umrumda değildi. Bodrumun karanlığını aydınlatan tek meşale bana Nerin'in soğuk ve ölü bir balığı andıran bakışlarını gösteriyordu.

Yürümeye devam ettim. Karşısında durduğumda, seyrek kirpiklerinin altından bana baktı. Hiç değişmemişti. Hala kemikleri sayılıyordu ve hala kan dondurucu görünüyordu. "Merhaba." Yüzümdeki sinir bozucu gülümsemeden ben sorumlu değildim. Elimi olanca gücümle açtım. Ona kuvvetli bir tokat attığımda, yüzü tokatın şiddetiyle yana savruldu. "Beni tanıdın mı!"

Efraim beni durdurmak için atıldı ama başka biri onu durdurdu. Bakmamıştım, onu durduranın Biran olduğunu biliyordum.

Nerin tıpkı bir ölü gibi duruyordu karşımda. Hiç tepki vermiyordu ama biliyordum, beni tanıyordu. Herkes katil kurbanını tanırdı.

"Aşağılık!"

İnce karşı nihayet bir tepki vererek havaya dikilirken, "Aşağılık?" diye sordu. "Sen bir nankörsün, Rozelin. Seni o sefil hayatından kurtardım." Bir iskeletinkine benzeyen eliyle karnımı gösterdi. "Bir

lider veliahtı taşıyorsun. Taşıdığın unvandan bahsetmeyeceğim bile... Şimdi burada durmuş, benden hesap mı soruyorsun?"

Suratına yeni bir tokat savurmamak için tırnaklarımı avucuma batırdım. "Sefil olan sensin. Kan emici olan sen ve sahibinsin! Şimdi..." Ciğerlerimi bodrumun tozlu havasıyla doldurup, Nerin'in duvara yaslı bedenine daha fazla yaklaştım. " Senin iğrenç varlığınla daha fazla vakit kaybetmeyeceğin. Bana burdan nasıl çıkacağımı söyleyeceksin. Yoksa seni gözümü kırpmadan gebertirim. Anladın mı?"

Başını lakayt bir tavırla iki yana salladı. "Kıymetli lider ve yandaşları saatlerdir bana aynı soruları soruyor Rozelin. Üzgünüm, buradan nasıl çıkacağını sana ben söyleyemem."

Elimi açtım ama ona bir kez daha vuramadım. Tanrım, yapamadım. "Etini kemiğinden ayırırım!" dedim üzerine basa basa. "Beni sakın hafife alma."

Mirel ve Efraim tetikte duruyordu, bunu hissediyordum. Tüm gözlerin sırtımda olduğunu hissediyordum.

"Söyle, ne arıyordun burada?"

Nerin dilini damağına vurdu. Bu hareketi yaşadığım sinir patlamasını tetiklemişti. Geri döndüm, içeri girerken Efraim'in belinde parlayan bıçağı kapıp, dirseğimle birlikte Nerin'in boğazına dayadım.

"Her şeyi anlatacaksın. Beni buraya nasıl getirdin?" Karnıma baktığımda ağzımdan anlamsız nidalar döküldü. "Bu nasıl oldu! Burada ne arıyorsun! Hepsini, hepsini anlatacaksın."

Boğazını öne itti ve bıçağın tenine baskı yapmasını sağladı. Korkmuyordu ya da benim ona zarar verebileceğime inanmıyordu.

"Ah, Rozelin. Yalnızca kendini komik duruma düşürüyorsun. Bir kraliçe bunları yapmamalı."

Bıçağı hırsla geri çektim. Niyetim rastgele uzuvlarından birine saplamaktı ama buna yaklaşamamıştım bile. Nerin kahkahalarla gülerken, göz yuvalarımın gerilmekten acıdığını hissediyordum.

Bir silahın horozu çekildi. Silah liderin elindeydi. Hedefinde Nerin vardı.

"Evet, o yapamaz. Çünkü bir katil değil." dedi buz gibi bir sesle. "Ama ben, tanıdığın en iyi katillerden biriyim."

İşte o saniye, Nerin'in gözlerindeki korkuyu gördüm. Ancak gözlerinde gördüğüm yalnızca korku değildi.

"Liderim, beni öldürürseniz..." Başını kaldırdı. Dilinin ucunda yılan tohumları vardı. "Öldüğünü sandığınız bebeğinizi kucağınıza alamazsınız..."

Kötü ruhlar ölmüş yanlarımıza üşüştü, bir akbaba gibi tükenmiş yerlerimizden kemirmeye başladılar. Akan kan oluk oluktu. Akan kan, zift rengiydi.

Biran'ın silah tutan eli yanına düştü. "Ne?"

Şeytanın küf kokan nefesini duyumsadım. Biran'ın içine akıttığı gözyaşlarını o nefes kurutuyordu. O nefesle hem tüketiyor, hem zehirli bir güç veriyordu.

"Duydunuz. Bebeğiniz yaşıyor, lider. Temur Alizen onu karınızın bedeninden aldı ve eğer beni öldürürseniz, bebeğinize ebediyete kadar veda edersiniz. Bu kez gerçekten."

Kimseden ses çıkmıyordu. Biran ise hiç olmadığı kadar harabeydi.

Nerin'in gözlerindeki haksız yengi duygusuna bakarken, kendim için yapamadığımı onun için yaptım. Tüm yaşadıklarım için acı bir çığlık atarak Nerin'in üzerine atıldım ve bıçağı önce sol, sonra sağ bacağına sapladım. Nerin acı içinde haykırırken, "Bir daha düşün." dedim. "Yapıp yapamayacağımı bir daha düşün. Ama elini çabuk tut. Çünkü üçüncü darbe üç saniye sonra bıçağı ilk dayadığım yere inecek."

Zaman, kaybettiğimiz yerde nabız gibi atmaya başladı. Zaman bizimle dalga geçercesine ruhlarımızda uludu. Düşüncelerimin kemikleri kırılırken, parmaklarımda katilimin kanı vardı.

"Kraliçe Melina!" diye bağırdı Nerin. Acı gerçekleri birer moloz yığını gibi başımızdan aşağı dökülürken savunmasızdık. "Rozelin'in karnındaki bebek Biran Nuh ve Melina'nın bebeği!"

Nefeslerinizi serbest bırakabilirsiniz:)

En sevdiğiniz sahne hangisi oldu?

Beni Instagram'da Duruumavii hesabından takip edebilirsiniz. Alıntı ve görsellerimiz düzenli olarak oradan geliyor./Durumavii_

Bir sonraki bölümde görüşmek dileğiyle

31. BÖLÜM:"Ruhun Sancısı"

Selam.

Yazdığım en! uzun bölüm oldu :')

Ben kelime sayısı rekorunu kırdım. Oy ve yorum sayısı rekoru sizde!

Davide Locatelli~ Pirates Of The Caribbean

Thurisaz~ Endless

Keyifle okuyun.

Acının ayak izleri kuytularda dolanan gerçeklerin peşindeydi.

Acının ayak izleri cehennemin izbe köşelerindeydi.

Bu, ölümün eksiksiz tarifiydi.

Gerçekler ruhuma bir volkan bıraktı.

Gerçekler saçlarımdan kavradı, başımı kanla doldurulmuş bir havuza bastırdı.

Gerçekler sonum oldu.

Gerçekler sonsuzum oldu

Ayağımın altındaki toprak zemin, zihnimde gerçekleşen depremin etkisiyle titremeye başladığında, gözümün önündeki tüm görüntüler birbirine giriyordu; meşalenin ışığı, çamurlu kara duvar, Perla'nın aralık dudakları, Nerin'in bacaklarından süzülen kan damlacıkları... Kulağımda, kurtulmak uğruna beynimi havaya uçurmak isteyeceğim tiz bir uğultu vardı.

Parmak uçlarım hissizleşirken, dakikaları deviren ölüm sessizliğinin sonunu getirecek bir şey oldu. Silah, Biran'ın gevşeyen parmaklarının arasından kaydı, gürültüyle yere çakıldı. Çıkan tok ses beni yaşadığım şok halinden sıyırıp, gerçeğin kanlı kucağına bıraktı. Oysa acı gerçek tüm hücrelerimde çalkalanırken, onu safsatalarla takas edebilmek için ruhumu şeytana satabilirdim.

Yaşam belirtisi gösteren ilk kişi Mestan oldu. Yerinden ayrıldı, her birimizi ardına alarak Nerin'in karşısında durdu ve ölümcül bir sesle emretti. "Anlat."

Nerin içi boş, bez bir torba gibi dizlerinin üzerine düşerken, bacakları kandan görünmüyordu. Kemikli ve uzun kafasını ellerinin arasına aldı, bakışlarını zemine sabitledi.

Yaşadığım anda olmadığıma yemin edebilirdim. Şu an burada değildim, değildik. Biz uyuyorduk ve şahit olduklarımız birer kabustan ibaretti.

"Lider Temur, bu zekice kurgulanmış plan ona ait." dedi, kalın sesi çatlaklarla doluydu. "Kraliçe Melina'ya, tören alanından uzaklaşmasını sağlayacak büyülü içeceği veren hizmetliden, bebeğin ruhunu anne karnından çekip alan büyücüye kadar ayrıntılarıyla düşündü, hesapladı. Süreç benden bağımsızdı." Sallanan tınısı, korkusunu ele veriyordu. Melina'nın ölümüyle bir alakası olmadığını özellikle vurgulaması boşuna değildi. "Lider Temur'un bana sonrası için ihtiyacı oldu. Çünkü bebek, her bedenin kabul etmeyeceği farklı dnalara sahipti ve onu taşıyabilecek bir kadın ülkemizde yoktu. Bunu anlamak uzunca bir zamana mal oldu, o zaman Temur Alizen'i daha saldırgan ve sabırsız kıldı. Sonunda taşıyıcı anneyi başka bir evrende aramaya karar verdik. Ülkemizin adıyla kurulan vakıfta, aylar boyunca binlerce kadının kanı incelendi. Ancak hiçbiri o değildi." Başını kaldırdı. Yüzüne dökülen saçlarının arasından bana baktığında, bedenimin hiçbir noktasını hareket ettiremiyordum. "Sonra o geldi. Rozelin. Vakfımızın vaad ettiği yardıma muhtaç kız öğrencilerden biriydi. Onu ilk gördüğümde, aradığımız kızın o olduğunu hissetmiştim." Konuşmasının arasında sıkça inliyordu ancak son sözlerinden sonra, dudaklarında gurur dolu bir gülümseme var oldu. "Yanılmadım. Dna'ları, adeta aradığımız kızın o olduğunu haykırdı. Vakit kaybetmememiz gerekiyordu, tek bir an bile. Ancak Rozelin'i ülkemize getirmek hiç kolay olmadı. Evrenler arası yolculuğu sağlayacak büyü bir bedel istiyordu. Bilirsiniz, yasak büyüler daima kanlı bir bedel ister. Temur Alizen, önce büyü tutana kadar halkını teker teker kurban etmeyi düşündü, gözü kararmıştı, bunu yapmaktan çekinmeyecekti. Ancak az olan Lenoran nüfusunda, on kişinin yokluğu dahi kısa sürede fark edilirdi. Aradığımız kızı bulmuşken, bölgede iç karışıklık çıkması her şeyin sonunu getirebilirdi. Bu fikirden derhal vazgeçtik."

.

"Ne yaptınız?" Mestan bu soruyu Nerin'e iğrenerek sormuştu. Eli

silahının kabzasındaydı. Nerin'i yaralı halde konuşturan da tam olarak buydu.

"Ne mi yaptık? Yasak büyünün istediği kanlar dökülemiyorsa yapılacak tek bir şey vardır?"

Kendi canından olan birinin kanını dökmek!

Buraların düzenini bilmeyen biri bile bunu tahmin edebilirdi. Limpyas'ın ve büyükbabasının yaptığı büyülerde de tıpkı böyle olmuştu; ya yüzlerce masum kanının dökülmesiyle ya da büyüyü yaptıranın kendi kanından olan birini feda etmesiyle büyü tutmuştu.

"Bunu yaptı mı?" Merdivenlerden gelen ses Mirel'e aitti ve sesi tıpkı Mestan'ınki gibi ikrah barındırıyordu. "Ailesinden sadece kız kardeşi kalmıştı."

Gözüm karardı. Safra tadı damağımı yoklarken, giderek devleşen görünmez hortumun içinde savruluyordum. Arkamda bir taş gibi hareketsiz duran Biran ile birlikte...

"Evet, kız kardeşi Mera'yı Rozelin'i bölgesine getirmek uğruna feda etti ve bunu yaparken, suratlarınızda gördüğüm acıma duygusunun zerresi yoktu onda." Çenesini buruşturdu. Ancak bu ifade yapılan caniliği kınamak değil onamak için canlanmıştı. "Sonrasını biliyorsunuz. Bebeğin ruhu Rozelin'in bedenine günlerce süren bir büyüyle yerleştirildi. Bebeğin yeniden ete kemiğe bürünmesi ve tutunmanın gerçekleşmesiyle, gebelik Rozelin'in vücudunda en başından başladı. Ancak Rozelin'in bedeni bebeği kolay kabul etmedi. Şu ana kadar fark etmiş olmalısınız. Zaman zaman çektiği dayanılmaz acıların sebebi kendisine ait olmayan bir bebeği taşımasından kaynaklanıyor." Bir lütuf ortaya serecekmişcesine başını salladı. "Bilmediğiniz bir şey söyleyeyim, o acılar yalnızca bebek kendi kanından biriyle temas ettiğinde dizginlenebilir. Rozelin bebeğin annesi değil, hükmü geçmez. Ancak babası deva olabilir."

Bakışlarım karnıma düştü, biliyordum, biliyorduk. Bunu çok önceden keşfetmiştik, acılarımı dindiren yalnızca Biran'ın dokunuşları olmuştu. Bebek babasının dokunuşuyla sakinleşiyordu, bilmediğimiz buydu.

Bir kez bile kırpamadığım gözlerim puslu görüntüyü perçinlerken, dizlerim ağırlaşan bedenimi taşımak istemiyordu. Geçmişim, bugünüm ve geleceğim bu gerçeği kabul etmek istemiyordu.

"Temur Alizen'in büyücüsü ölmeden ölmeden bir süre önce bana bir şey söyledi. Sözlerime kulak verin. Gebeliğin son on günü Rozelin ve bebek için en kritik zaman dilimi olacak. O vakitlerde bebeğin babası bile son veremeyecek çekilen acıya. Ancak bundan daha mühim olanı... O acı her ikisini de öldürecek kadar kuvvetli olacak. Temur ve büyücüsü bunu da düşünmüştü. Acıyı azaltacak büyünün formülü büyücü tarafından bulunmuştu lakin büyücü artık aramızda değil, formül de onunla birlikte mezara girdi. Nasıl yaparsınız bilmiyorum ama... Son on güne girildiğinde bir şekilde bunu anlayıp bebeği Rozelin'in karnından almanız gerekiyor." Karnıma dikkatle baktıktan sonra takati kalmayan başını duvara yaslayıp yarı açık gözlerle konuştu. "...ve görünen o ki, o zaman çok da uzakta değil."

Bilincim derin ve kimsesiz bir karanlıkla buluşmadan evvel duyduğum ses Perla'ya aitti. Adım bir çığlık gibi ağzından çıkmıştı. Bedenimin bir kurşun gibi yere çakıldığını, hissettiğim fiziksel acıyı hatırlayabiliyordum. Bu kez olmamıştı; bu kez düşerken lider Biran tarafından kurtarılamamıştım.

Karanlığın ardında, zamanın neresinde olduğumu bilmiyordum. Uzuvlarımda hissettiğim acıyı, alnımdaki sızlama takip ediyordu. Uyandım, dışarıdan süzülen ışık koyu olmasına rağmen gözlerimi kamaştırdı. Uzunca bir süreyi uykuda geçirdiğimi anladım. Doğrulmaya çalışırken, elimi alnıma götürüp, oradaki ince ve yatay yaranın varlığını parmaklarımda hissettim. Birkaç öksürükle birlikte kendini hissettiren baş ağrısı keskindi. Dudaklarımdaki kuruluğun boğazıma uzandığını keşfettiğim saniyelerde, gözüm odanın içinde sıvı bir şeyler aradı. Masanın üzerindeki sürahi boştu, bardak da öyle. Ayağa kalkmak hiç kolay olmadı. Sersem gibiydim. Aralık kapıdan çıktığım an beni sessiz ve karanlık koridor karşıladı. Girişten hiç ışık gelmiyordu. Evde kiminle yalnız olduğumu bilmiyordum ve merak etmiyordum. Sağa döndüm, yürüdüm. Mutfağa attığın ilk adımla birlikte mavi loş ışık açıldı. Önümdeki manzara bu evde alışık olduğum gibi değildi; su içindeki tezgah, yığılmış bulaşıklar ve parmak izleriyle dolu dolap kapakları... Diğer yandan içerisi buz gibiydi ve bunun sebebi açık unutulan buz duvarıydı. Düşünmemeye çalıştım. Temiz bir bardak buldum ancak ada tezgahtaki dolu sürahi yerine buz duvarına yöneldim. Burada da işler alışılmışın dışında ilerlemişti. Her zaman çeşit çeşit yemekle dolu olan dolapta şimdi bir tabak bile yemek yoktu.

Soğuk suyu aldım, üst üste iki bardak içtikten sonra buz duvarını kapatmak için yukarı uzandım. Aynı anda içeri giren Perla telaşla yanıma koştu.

"Rozelin! Ayağa kalkmamalıydın." Perla hızla yanıma geldi ve koluma girdi. "Kötü düştün." Bakışları açık buz duvara takıldı. "Ah, boyum yetmediği için kapatamadım. Buradaki sandalye gözüme pek sağlam gelmedi. İçeri başka bir tane almaya gitmiştim ki uyanmışsın. Şifacı Voran uyandığında bir süre ayağa kalkmaman gerektiğini söyledi. Mide bulantısı ve baş dönmesi ola-"

"Nerin nerede?"

Sözlerini kesen sorumla yüzü bembeyaz oldu. "Bunu neden soruyorsun?"

"Perla," dedim kısık fakat sabırsız bir sesle. "Bana onun nerede olduğunu söyle."

"Tedavi edilip zindana gönderildi. Ne kadar ısrar edersen et oraya gitmeyeceğiz. Şimdi lütfen yatar mısın?"

Başımı iki yana salladım. "Uyumak istemiyorum. Ne kadardır o yataktayım?"

Bakışlarına oturan kederin sebebini biliyordum. "Bugün üçüncü gün."

"Üç gündür uyuyor muydum?"

"Aslında... Buna uyku denemez. Baygın gibiydin ama sürekli sayıladın."

"Ne söyledim?"

Elini kolundan ayırdı, parmaklarını birbirine kenetledi ve bakışlarını oraya dikti. "Anne, baba... Sıkça Gülnur. Bazen Murat ve Zehra... Bir de..."

"Bir de?"

Bakışlarını bakışlarımla buluşturdu, çimen yeşilleri dolu doluydu. "Bebeğim." dedi sessizce. "Bebeğim, dedin. Bunu da en az Gülnur'un ismi kadar söyledin."

Boğazımdan aşağı dikenleri olan bir ateş yuvarlandı.

"Rozelin." Perla benden bir karşılık beklemeden yeniden kollarıma dokundu. "Yaşadıklarını anlayamam. Hissettiklerini de öyle... Sadece yanında olabilirim ve bunu istiyorum. Yanında olmama izin verir misin? Lütfen."

Ona baktım. Ona dolu gözlerimle bakmaktan çekinmedim. Ağlıyordu. Bense bunu yapamadığım için dolu gözlerle kalakalmıştım. Perla bana sarıldı; şefkatli ve içten. Sırtımı sıvazlarken yanımda olduğunu hissedebiliyordum. Kollarımı kaldırıp ona karşılık veremedim ama bunun için minnettardım ve konuşabildiğim ilk anda söylemeyi düşünüyordum. Mutfak kapısı bir kez daha açıldığında, bu kez siyah pijamalarının içindeki Mirel'i gördüm. Yüzünde henüz uyandığını ele veren mahmurluk vardı. Bakışlarımızın buluşmasıyla sert ifadesi ateşe düşmüş bir kurşun gibi eridi. Durdu, baktı ve hızla yaklaştı. Bedenimin sol kısmını kendine çevirip sıkıca sarıldığında, gözlerimi kapattım. Bir yanımda Perla'nın yumuşak, diğer yanımda Mirel'in sıkı sarılışı vardı. Kollarımı kaldırdım, onlardan güç alarak onlara sarılabildim.

Sabahın ilk kızıl ışıkları girişi doldururken, kapıya sırtı dönük olan uzun koltukta Mirel'in dizlerinde yatıyordum. Yattığım yer ve karşısındaki koltuk uyumaları için hazırlanmıştı. Buna rağmen benimle birlikte saatlerdir gözlerini kırpmamışlardı. Konuşmadığım için konuşmadıklarını biliyordum. Mirel arada saçlarıma dokunuyordu. Başka bir zamanda kendimi iyi hissettirecek bu davranışına, düşüncelerle boğuşurken odaklanamıyordum.

Perla bir süre gün ışığını izledikten sonra ayağa kalktı. Uzun süre oturmaktan bacakları uyuşmuş olacak ki, suratını buruşturarak dizlerini ovaladı. "Kahvaltı hazırlayacağım .Acıkmış olmalısınız." Bana odaklanan bakışlarıyla gülümsemeye çalıştı. "Özellikle de sen. Günlerdir damardan besleniyorsun."

O söyleyene kadar dirsek içlerimdeki morlukları fark edememiştim. "Aç hissetmiyorum." dedim sessizce. "Benim için hazırlayacaksan yapma, saat daha çok erken."

"Senin için değil." diyerek araya girdi Mirel. "Ben de çok açım. Hep birlikte yiyeceğiz. Tabii Perla savaş alanına çevirdiği mutfaktan yiyecek bir şeyler çıkarabilirse..."

Perla düşen yüzünü Mirel'e çevirdi. "Günlerdir mutfakla tek başıma cebelleşiyorum. Yardım etme nezaketinde bulunsaydın o kadar dağılmazdı."

"Mutfaktan anlamadığımı biliyorsun."

Doğrulurken, her ikisine de baktım. "Günlerdir bu evde benimle yalnız mısınız?"

Perla başını salladı. "Evet. Günde bir kez Mestan ve Efraim bizi kontrol etmek ve ihtiyaçlarımızı getirmek için geliyorlar."

"Ama hepsi bu kadar." Mirel iyice uzayan saçlarını omzunun gerisine atarak konuşmaya devam etti. "On dakika bile kalmadan gidiyorlar."

"Nereye gidiyorlar?"

Birbirlerine baktılar. Bakışmalarının altında yatan bir isim vardı ve o ismin kime ait olduğunu biliyordum.

"Biran'ı aramaya gidiyorlar."

Biran. Adı boğazıma bir yumru gibi otururken, gayri ihtiyari odasının olduğu koridora baktım. O yoktu ve o koridor şimdi kimsesizdi. "Nerede?"

"Bilmiyoruz. Ağabeyim o gün, sen bayıldıktan sonra gitti ve bir daha dönmedi. Mestan ve Efraim onu her yerde aradı, yok. Ne kadar güçlü olduğunu biliyorum." Perla'nın sesi kesikleşti, dudakları titremeye yüz tutmuştu. "Yine de onu çok merak ediyorum. Melina'yı kaybettiğimizde de yanında olmama izin vermemişti. Şimdi de...." Ne söylediğini henüz fark ederek süküta bürünse de gerçeklerin ortaya saçtığı güç beynimi çoktan ele geçirmişti.

Melina. O, bedenimdeki bir kurşundu. Girişi vardı fakat çıkışı yoktu. Saplandığı yeri kan revan içinde bırakmıştı, çürütmüştü. Melina. Ölmüş kadın. Ölmüş bir anne. Bebeğini kucağına alamadan ölmüş bir anne. Onun bebeği şimdi benim bedenimdeydi. Onun bebeğini bedenimde büyütüyordum. Onun kocasının elleriyle acımı dindiriyordum.

"Bunu sen istemedin." Mirel ayağa kalktı ve önümde diz çöktü. "Bunu hiçbir kadın istemez ve sen de istemedin. Bu yüzden kendini suçlamak gibi bir aptallık yapmayacaksın. Roz," Burukça gülümsedi. "O veletler sana böyle hitap ediyor değil mi?" Hoşuma gitti, ben de böyle söyleyeceğim bundan sonra." Omuz silkti, suratı aynı ciddiyetine dönmüştü. "Bak, ne diyeceğim? Bir bebeğin hayatını kurtarıyorsun. Böyle düşün. Çünkü doğru olan bu. Sen, ölmüş bir kadının bebeğine can veriyorsun. Bu.... Ne kadar çirkef olsan da senin karakterine göre bir şey."

Kapının sertçe vurulmasıyla Mirel ayağa fırladı. Bakışlarıyla anlaştılar. Perla koşup kapıyı açtığında, karşısında korumalardan biri vardı.

"Kraliçe Rozelin'i görmek istiyorum."

Perla şaşkınca "Neden?" diye sordu. "Rozelin dinleniyor. Her ne olduysa ba-"

"İyiyim." Ayağa kalktım, kapıya yürüdüm. Korumanın alnı terliydi, onu zorda bırakacak bir şeyler olmuştu. "Ne oldu?"

"Efendim, Lord Steven sizi görmek istiyor. Onu ormandan içeri almadığımız için öfke saçtı. Sizi görmeden gitmeyeceğini söyledi."

"Lanet olsun!" Mirel az önceki haline tezat bir öfkeyle yanıma geldi. "Zeliha denen o kızı eve alman büyük bir hataydı. Steven onun için gelmiş olmalı."

Zeliha. Yaşananlardan sonra onu tamamen unutmuştum. "Nerede o?"

"Güvenli bir yerde."

"Umarım o güvenli yeri Steven bulamaz."

"Bulamaz." dedi Mirel. "Şimdi biraz da kendini düşünmeye başlayabilirsin. Steven bir şeylerden şüphelenmezseydi buraya gelmezdi."

Gözümü ormana diktim. "O halde gidip şüphelerini temize çıkaralım."

Dışarı çıkarken kimsenin sözünü dinlemedim. Korumanın aracına binerken, Mirel, Perla'ya evde kalmasını söyleyerek korumayı indirdi ve sürücü koltuğuna kendisi geçti. Patika yol boyunca homurdandı fakat benim aklımda Steven'a söyleyeceklerim vardı. Bu işi temizlemeliydim. Steven, Zeliha'nın peşini tamamen bırakmalıydı. Orman yoluna çıktığımız an Steven ve adamlarıyla burun buruna geldik. Korumanın da dediği gibi Steven onu hiç görmediğim kadar öfkeli görünüyordu.

"Umarım kapıma bu şekilde dayanmanızın mantıklı bir açıklaması vardır, Lord?"

Steven daha ilk andan bana şüpheyle baktı. Bir el hareketiyle adamlarına oldukları yerde kalmaları doğrultusunda talimat verdikten sonra iri adımlarla yanıma geldi.

"Neden burada olduğumu biliyorsun." Karşımda durduğunda, aramızda birkaç adımlık mesafe ancak vardı. Gözlerinde bir şeyler bildiğine dair delil aradım.

"Yanılıyorsunuz. Hiçbir fikrim yok."

"Öyle mi?" Kalkan sol kaşı, peşi sıra sürükleyeceği nahoş kelimelerin öncüsü oldu. "Yalan söylemek senin gibi saygıdeğer bir kraliçeye hiç yakışmıyor. Zeliha"dan ne istiyorsun?"

Uzatmadı. Açıkça söylediğine derdine karşın, aynı soruyu ben de ona yönetmek istedim, bağıra çağıra! Başıma gelenleri tüm hıncını ondan çıkarırcasına.

"Bahsettiğiniz ismi ilk kez duyu-"

"Kraliçe... Kraliçe." dedi melodik bir tonlamayla. "Onu burada görmüşler." İşaret parmağı ile zemini gösterdi. "Tam burada. Üstelik seni arıyormuş, bu konuda kaynağım sağlam. Ve şimdi sen, bana onun ismini ilk kez duyduğunu mu söyleyeceksin?"

Çenemi yukarı kaldırırken, benimle ilk kez bu denli yakın konuşması rahatsız etmişti. "Her kimden bahsediyorsanız lord! Dediğim gibi... Kim olduğunu bilmiyorum. Beni tanıyan herkesi tanımak gibi bir zorunluluğum yok, öyle değil mi?"

"Elbette öyle." dedi nezaketle. Birkaç adım geri çekilmesi, daha fazla bilgisinin olmadığını gösteriyordu. "Sadece..."

"Sanırım sizin için kıymetli biriydi."

Birbirine bastırdı dudaklarını yukarı itti. "Ah hayır. Yalnızca bana ait olan bir çöpün dahi kaybolmasından hoşlanmıyorum. İşin kötü yanı... Onları bulduğumda bir çöp olmasalar dahi öyle olmak için dua ediyorlar." Yeniden yaklaştığında, bakışlarında tehditkâr bir ifade vardı. "Umarım beni anlamışsındır."

Samimiyetten yoksul bir şekilde gülümsedim. "Elbette anlıyorum. Umarım siz de beni anlamışsınızdır. Size ait olanlarla ya da çöplerinizle ilgilenmiyorum, lord Steven. Yanlış yerde aranıyorsunuz."

Aynı şüpheci bakışlarla başını salladı. Sonra da nezaketten uzak bir tavırla karşımdan ayrıldı. Bir kez daha insanların, onları ilk tanıdığım halleriyle kalmadıklarına şahit olmuştum. O kibar, güler yüzlü adam bir anda zorbaya dönüşmüştü. Şayet burada yalnız olsaydık, beni sorgularken parmakları boğazımda olabilirdi ve o bakışları o ifadeye sahipken, buna şaşırmazdım.

Arkamdan yaklaşan Mirel omzuma dokunup, "Haydi." dedi. "Eve dönelim. Bizim için en güvenli yer ağaçların arası."

"Ya Zeliha için?"

Ona döndüğümde, anlamayanlar gözlerle bakıyordu.

"Ya Zeliha için?" diye tekrar ettim. "Steven'ın öfkesini gördün. Kızı bulursa neler yapabileceğini düşünebiliyor musun?"

"Onu bulamaz."

"Nereden biliyorsun?"

"Bulamaz dedim ya. Boşver, herkes kendi başının çaresine baka-"

"Zeliha nerede Mirel?"

"Ne yapacaksın?"

Mirel bu konuda içimin rahat etmesini sağlayacak bir şeyler yapmayacaktı. Bunu bilerek konuştum. "Yanına gidemeyeceğime göre sadece soruyorum. Benden yardım istedi, bana güvendi. Yerini bilmeye hakkım var."

Anlayışla fakat isteksizce başını salladı."Biran'ı yaralı halde taşıdığımız bir kulübe vardı, hatırladın mı? Zindanın yakınlarında..."

"Evet." O günü asla unutamazdım.

"Orası Zeliha için hazırlandı. Şimdi orada ve güvende. Sen de rahat ol, Steven onu bulamayacak."

Bakışlarımın arabanın üzerindeki anahtara takıldı, şans bu kez benden yana olduğunu mu söylüyordu?. Yapacağım şey onlar için doğru olmayabilirdi ama benim doğum buydu. Safornikon da yalnız ve çaresizken, kimsenin benim için yapmadığı şeyi şimdi yalnız ve çaresiz bir kadın için ben yapacaktım. Arabaya yürüdüm. "Teşekkür ederim." dedim ve içinden şöyle devam ettim. "Özür dilerim Mirel. Steven'a güvenmediğim için, Zeliha'nın iyi olduğu gözlerimle görmek istediğim için ve yanına giderken seni zorda bırakacağım için çok özür dilerim."

Ön yolcu koltuğuna bindiğim ilk anda tüm kapıları kilitleyecek düğmeye uzandım. Çıkan mekanik ses Mirel'in mavi gözlerinde şimşekler çaktırken, karnımı kollayarak sürücü koltuğuna geçtim. Yetişip arabanın arka camına avuçlarını geçiren Mirel'in, arabanın önüne geçmek isteyen adımlarından erken davranarak gaza yüklendim. Onu arkamda bırakmam uzun sürmemişti. Direksiyon hakimiyetinin sağladıktan sonra bir saniye için başımı çevirip ondan bir de bakışlarımla özür diledim. Aracı yoktu. Eve kestirmeden bile dönse bana yetişmesi imkansızdı. Buna rağmen içimdeki his tehlikenin yaklaştığını ve elimi çabuk tutmam gerektiğini söylüyordu.

Kuvvetli yol hafızam beni adım adım hedefime yaklaştırırken, torpidodaki silah ve telsiz dikkatimi çekti. Bunu hiç istemiyordum ama onlara ihtiyacım olabilirdi. Ağaçlık alana ulaştığımda, arabayla daha

fazla devam edemeyeceğimi biliyordum. Ağaçların arasından atlarla geçmiştik ve şu an bir ata sahip değildim. Arabayı çalılıkların sık olduğu kısma bırakıp kalan yola yürüyerek devam ettim. Etraf şimdilik sessiz ve güvenli görünüyordu ve tek istediğim böyle devam etmesiydi. Yol boyunca düşünmüştüm, buradan Zeliha'yı alıp öyle dönecektim. Bir kez daha onu uzaklaştırmalarına izin vermemek için elimden geleni yapacaktım.

Biraz sonrası kulübeyle birlikte Zeliha da görüş açıma girdi, derin bir nefes aldım. Hala iyiydi. Derme çatma kulübenin ahşap merdivenlerine oturmuş etrafına bakıyordu. Birini bekliyormuş gibi bir hali vardı, işte bu yeterince anlamsızdı. Bir ağacı daha geride bırakmadan önce durdum, arkasına geçtim ve zamanımın olmadığını bile bile onu izledim. Zeliha da şüphe uyandıracak başka bir şey olmadı ama yolunda gitmeyen bir şeyler vardı; gerdanım ısınmıştı.

Buna neden olan kraliçelik kolyesiydi.

Evet, buraya korumak için gelmiştim. Ancak aynı zamanda korunmam gerektiğinin de farkındaydım. Sadece bu yüzden ateş gibi yanan su damlası kolyeyi avucumla sardım ve gözlerimi kapattım.

Efsunkar gücün bana gösterdiği görüntüde Steven vardı. Arabasının içindeydi ve zafer kazanmış gibi gülümsüyordu. Kolyeyi daha fazla sardığımda, görüntü genişledi. Nefes nefes gözlerimi açtığımda, etrafımda dönüp sırtımı ağaca yasladım ve çöktüm.

Steven buraya geliyordu!

Düşünmeliydim. Bir şey yapmalıydım. Telsiz! Belimden telsizi çıkarıp, dudaklarıma yaklaştırdım. Mandala basmadan önce birinin kodunu hatırlamak zorundaydım. Düşündüm, kafamı patlatırcasına düşündüm. Kimsenin kodu belleğime uğramadı. Perla! O bana liderlerin tam rakamlı kodunu söylemişti.

1000 ve 2000

Bu kez düşünmedim. Hangisinin ona ait olduğunu biliyordum. Mandala bastım. "1000 - 1000"

Sesim onun telsizine cızırtıyla karışık gitmiş olmalıydı. Telsizi açık mıydı? Telsizin diğer ucunda mıydı?

"1000- 1000"

Cevap yok. Tek bir cızırtı bile yok.

"Biran!" Beni duyuyor musun? Ben... Rozelin. Zeliha'nın yanındayım. Yardımına ihtiyacım var. Lütfen, yardım et."

Duyuyor musun Biran, şimdi neredesin? Beni duymanı istiyorum. Beni duyacak kadar iyi olmanı istiyorum.

"Lütfen beni duymuş ol."

Telsizi dudaklarımdan uzaklaştırdım, elim büyüklüğündeki siyah alete karşımda o varmış gibi baktım ve son kez fısıldadım. "Lütfen..."

Tekerlek seslerini duyduğum an parmaklarımın arasından kayıp giden telsizin ne taraf düştüğünü takip etme fırsatım olmadı, arkamdaki hareketliliğe döndüm. Zeliha oradan oraya koşturuyordu. Korktuğunu düşündüm. Telsizi arama fikrinde vazgeçip ona koştuktan bir süre sonra çarpıştık. Çığlık atıp geri çekildiğinde, yüzündeki ifadenin korku olmadığını gördüm. Başka bir şeydi.

"Zeliha. Hemen buradan gitmeliyiz." Tutması için elimi uzattım. "Steven geliyor. Derhal gitmeliyiz!"

Elimi tutmadı. Kıpırdamadı bile. Sadece etrafına baktı. Tek yaptığı buydu.

"Tanrı aşkına Zeliha! Neyin var senin? Gitmeliyiz, diyorum. Steven geliyor! Az sonra burada olacak."

Kolunu tutmak için uzattığımda geri çekti. Duyulan fren sesine gülümsediğini gördüm. Siktir!

"Evet, Steven geliyor. Tam da bu yüzden kalıyoruz."

Bu kez onun eli bana uzandı. Ne olduğunu anlamadan kolumdan kavrayıp beni kendine çekti. Ah, hayır. Bir kez daha boka batmıştım ve yine kendi yüzümdendi!

Steven gelmeden önce burada gitmen gerekiyordu. Yalnız. Steven benim yürüdüğüm mesafeyi çok daha kısa sürede tamamlayabilirdi. Vaktim yoktu.

"Bırak beni. Bırak, yerinde olsam bunu yapardım." Zeliha oralı olmadı. Gözü ormanın derinliklerindeydi. En başından beri öyleydi!

"Az kalsın senden önce gelecekti ve bir çuval inciri berbat edecekti." dedi beni tutmaya devam ederek. "Bir çuval inciri berbat etmek, bu deyimi bilirsin."

Çırpınmadım. Kafamın içinde giderek uyanan düşünceler zekâmı idam etmeme sebep olabilirdi. "Buraya gelmemi siz istediniz, değil mi? İkiniz. En başından beri her şey beni köşeye sıkıştırmak içindi. Orman evine gelişin, benden yardım istemen... Bugün Steven da planın son parçası olarak beni ziyarete geldi." Bu yüzden öfke dolu göründü. Zeliha'yla zarar vereceğini düşünüp harekete geçmek için...

"Bizi sorularla yormayacağına seviniyorum" dedi kızıl saçlarının altındaki yeşil gözlerini kısarak. "Zeki insanları her zaman sevmişimdir."

Karşı koymuyor oluşuma rağmen elimi daha sıkı tuttu. "Ne istiyorsunuz?"

"Ah, haydi ama Rozelin. Senden ne isteyebiliriz?" Karnıma baktı ve gülümsedi. "O sahipsiz bebeği istiyoruz elbette."

Sahipsiz. Bunu duymak beni fena halde incitti.

"Neden mide bulantısıyla bakıyorsun? Mahkemeden avaz avaz bağırdığın bu değil miydi? Her iki lidere de düşmansın. Steven bizzat duymuş. Bebeğinin babasını bilmiyorsun ve belli ki onu istemiyorsun. O halde bebeği bize ver. Doğum yapana dek seni saklarız. Bebeği bize teslim ettiğinde ise liderlerin seni bulamayacağı uzak bir yere gitmeni sağlarız. İstediğin bu değil mi?"

Dediği gibi, ona mide bulantısıyla bakıyordum. "Hemen beni bırak." Kelimelerin üzerine yaptığım vurgu onu tereddüt ettirdi. "Sizinle işbirliği yapmayacağım."

Aniden attığı kahkaha ormanın derinliklerinde yankılandı. "İş birliği mi? Eğer iş birliği isteseydik böyle bir plan yapmazdık." Gülümsemesi dudaklarında donarken, yaklaştı. "Bu işbirliği değil Rozelin. Bu senin mecburiyetin. Senin çıkarlarının da işleyeceği güzel bir mecburiyet."

Aramıza giren alkış sesi aralıklı ve kuvvetliydi. Steven buradaydı. Başımı ormana çevirdiğimde, onun birbiri döven avuçlarını ve tebessümünü gördüm.

"Bu kadar kolay olacağını düşünmemiştim, desem bunu hakaret olarak algılar mısın? Kraliçe."

Steven yaklaşırken, Zeliha beni özgür bıraktı. Avuçlarını göğsünde birleştirdi. Başını eğdi ve lordu selamladı.

"Benden istediğinizi yaptım efendim, onu sizin için tuttum."

Steven, Zeliha'yı memnun bir gülümsemeyle ödüllendirdi. Ardından bana bir nimete bakarmış gibi baktı.

"Seni buraya kadar yorduğumuz için affet. Olması gerekiyordu."

Korkmadım. Yaklaşırken, gözlerindeki düşmanlığın onu tekmelemesini istiyordum.

"Olması gereken ne? Kalleşliğin mi?"

"Kalleşlik?" Bunu kesinlikle tasvip etmemişti. İşaret parmağını kaldırıp iki yana salladı. "Bunun adı o basit kelime değil. Sevgili Rozelin, ben de buradaki tüm asiller gibi soyuma armağan edeceğim bir veliaht istiyorum. Belki bir lider değilim. Fakat eyalet yönetimini idame ettirebilmek ve halkın kralına sunacağı daha fazla saygı için bu şart. "

"Kanından olmayan bir bebeği mi soyuna armağan edeceksin?" diye sordum gözle görülür bir şaşkınlıkla. "Temur Alizen'den farkın ne senin Steven?"

"Ah." Başını arkaya atıp avucunu bir an idin alnına koydu. "Buranın düzenini bilmediğin o kadar belli ki. Bak, bizleri aynı amacın peşinden sürükleyen kurallar benzer işler yapmamıza sebep olabilir. Bu, o cani herife benzediğim anlamına gelmiyor. Sana hep nezaketle yaklaştım. Öyle devam edebilirdi ama sen lider Biran ile bir olup mabedime girdin. Oyun çevirdin."

"Sadece çıkış arıyordum."

"Sana mahkemede bulunacağımı söyledim. Dediğimi yaptım , biliyorsun, oradaydım. Çırpınışlarına şahit oldum. Bebeğinin kime ait olduğunu bilmiyorsun, bu onu sahipsiz yapar. Ayrıca kendine de ait olmadığını söyledin." Daha fazla gülümsedi. "Üç büyükler ve diğerlerinin aksine ben sana inanıyorum. Bu yüzden buradayım. Zeliha sana planımızı anlatmış olmalı. Daha iyi bir fırsat bulamazsın. Rozelin, taşıdığın bebeği bize vermeyi kabul et. O senin için ayak bağı, bizim için ise bir mucize..."

Bu son noktaydı. Geriye atığın tek adımla birlikte belimden kaptığım silahı Steven'ın suratına doğrulttum.

"Eğer ona bir daha böyle hitap ederseniz, sahipsiz birer cesede dönüşürsünüz."

Zeliha korkuyla geri çekildi. Steven hareket etmedi ama bu hamleyi beklemediği ortadaydı.

"Sakin ol." Bu ondan duyduğum en ciddi sesti. "Korkmamn için tüm adamlarımı geride bıraktım. Burada yalnızca üçümüz varız. Bunu bile iyi niyet göstergesi olarak kabul edebilirsin. Rozelin, buraya geldiğinde günden beri sana uzanacak bir yardım eli arıyorsun. Sana o eli uzatı-'

"O elini alıp kıçına sok!"

Bağırtım kulaklarımda yankılanırken, tuttuğum ilkel silahı nasıl kullanmam gerektiğini dahi bilmeden bir lorda kafa tutuyordum. Ne yazık ki bu da sonrasında pişman olmayacağım hatalarımdan biriydi.

"Kraliçe Nivera'nın neden senden nefret ettiğini anlayabiliyorum."

"Öyle mi?" diye sordum meraksızca. "Al sana bir sebep daha. Kraliçenin de senin de," Başımla Zeliha'yı gösterdim. "Bu gursuz kadının da canı cehenneme." Başımı dik tuttum ve içimden geçeni söylemek istedim. "Bebeğim sahipsiz değil. Onun babası..." Safir mavileri gözümün önüne düştüğünde, başka bir ihtimalin olmadığını biliyordum. "Onun babası lider Biran Nuh."

Steven afallamıştı. "Ama sen..."

"Mahkemede ne söylediğimi siktir et. Gerçek bu. Taşıdığım bebeğin babası Biran ve bana bunu yaptığını öğrenirse, sen hiçbir bebeğin babası olamayacaksın. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum." İşaret parmağının boğumuyla burnuna dokunurken, keskinleşen bakışları üzerimdeydi. "Üzgünüm, bu adımdan sonra dönüş yok. Şimdi... Mantıklı düşün ve elindeki silahı bırak. Buradan benimle birlikte ayrılacaksın ve sevgili Biran yok oluşunun sebebini Temur Alizen'den, belki de annesinden bilecek. Kimse, bir kişi bile benden şüphelenmeyecek. Direnmeyi bırak. Söz veriyorum ki bebeği doğurduktan sonra seni-"

Silahın patlama sesi beynimde yankılanırken, geride bıraktığı çınlama aralıksız sürdü. Kollarımın kuvvetle salladığını, avuçlarımın içinde bir bomba patladığını hissetmiştim. Bakıyordum ama göremiyordum. Burnumda barutla karışık yanık kokusu vardı.Çınlamanın arasından Zeliha'nın çığlığını duyduğumda kendime gelmeye gayret ederek saniyelerdir yapmadığım şeyi yaptım; nefes aldım.

Steven dizlerinin üzerindeydi, karnından vurulmuştu. Tanrım! Bunu yapan bendim.

"Seni sürtük!" Zeliha avuçlarını sıkarak haykırdı. "Seni sürtük, ne yaptın sen!

Steven parmaklarına bulaşan kana baktı, sonra da bana. "Sen..."

Silah parmaklarımın arasında titrerken, bir milim bile indirmedim. Henüz bitmemişti. Birine zarar vermenin acısıyla gözümden iki damla yaş aktı. "Gidin buradan." Hareket etmemelerine karşın silahı daha sıkı kavradım, parmağımı ikinci kez tetiğe yerleştirdim ve bağırdım.

"Hemen gidin buradan! Bir sonraki sefere karın boşluğundan vurulacak kadar şanslı olmayabilirsin Steven. Karşında kör bir nişancı var."

Acı içindeki Steven, Zeliha'ya işaret verdi. Zeliha'nın beklediğ buydu. Lordun omzunun altına girerek kalkmasına yardım etti. Beni henüz birkaç adım geride bıraktıklarında, Steven omzunun gerisinden karnıma baktı."

"O bebek seni geberttiğinde ya da Biran bebeği alıp sözde annesinin cesedini bir yere attığında, burada olanları aklına getir." Eminlikle başını salladı. "Getireceksin."

Gözden kaybolduklarında, bu kez dizlerimin üzerine çöken bendim. Silah olanca sıcaklığıyla toprak zemin ve sol avucumun arasında duruyordu. Dudaklarımdan dökülen hıçkırıklar kesik kesikti. Nefesim, önüme dökülen saçlarımı itiyordu. Parmaklarımdaki kanı hissettim. O kanı ben dökmüştüm. Hıçkırıklarım kuvvetlendi, hesapsız bir zaman dilimine yayıldı. Alışamıyordum, olmuyordu. Steven ölebilirdi ve bu düşünce beni mahvediyordu. Tanrı'ya bitmesi için yalvarıp durdum. Her nerede duracaksa artık durması için içten içe yalvardım. Hıçkırıklarım iç çekişlere evrildiğinde, kanlı parmak uçlarımda bir çift kara postal belirdi. Başımı kaldırıp bakmadım, kime ait olduğunu biliyordum.

"Yine burnumu boka batırdım." Alaycı sesim cılızdı. Islak yüzümle gülümsedim. "Merak etme, bu kez kendim hallettim."

Bir şey söylemedi. Ölüm kadar sessizdi. Sessizlik kadar keskindi. Dizlerinin kırıldığını gördüm. Kollarımı avuçlarıyla sardı, beni kolaylıkla kaldırdı. Silah yerde kaldı. Bizi kulübeden içeri soktuğunda, içerisinin ilk gördüğüm tozlu ve boş haliyle alakası olmadığını gördüm. Ahşap duvarlar halen çok eskiydi ancak temiz görünüyodu. Küçük odada tek kişilik beyaz örtülü bir yatak, el dokuması halı ve bir de sini vardı. Şömine temizlenmiş ve etrafına ufak, demirden bir korumalık yapılmıştı. İçerisindeki köz hala canlıydı. Hemen girişin solunda kalan lavabonun önünde durduk. Bir süre bekledi. Sonra arkama geçti ve ellerini iki yanımdan uzatarak ellerimi tuttu, açtığı suyun altında soktu. Tenimin tenine bulaştırdığı kanı alıp götüren suyun ruhlarımızdaki kirler için de aynı şeyi yapabilmesini isterdim. Parmakları parmaklarımın arasından geçti, nazikçe ovalayarak ellerimi temizledi. Suyu kapatıp ellerimi kurularken tepkisizdim. Her

iki elim büyük avuçlarında dururken, parmaklarımın arasına dek kuruladı.

"Ruhlarımızdakileri nasıl temizleyeceğiz?"

Havlu parmaklarımın arasında duraksadı. Bakışlarını ellerimden kaldırmadı ama ben bu kez çekincesizce baktım ona. Yorgun ama güçlü görünüyordu. Omuzları her zaman olduğu gibi dikti. Zindanda ve sonrasında uzayan sakalları son üç gün eklendiğinde, elle kavranacak vaziyete gelmişti. Saç dipleri terden ıslanmıştı. Koşmuş muydu?

"Yaran var mı?" diye sordu, buz gibi bir sesle.

"Bedenimde mi?"

Bir adım geri çekildi, başıyla yatağı gösterdi. "Uyu, sakinleş. Sonra neler olduğunu an-"

"Bir bok anlatmayacağım." Giderek zayıflayan sesim kulaklarıma güçlükle ulaştı. "Ne duymak istiyorsun? Herkes kötü, her şey kötü. Neye, nereye elimi atsam kötülük ve ben artık bunları anlatmayacağım." Başımı yüreğimde hissettiğim kırıklıkla iki yana salladım. "Keşke senin gibi kaçabilseydim. Keşke benim de kaçabilecek bir yerim olsaydı." Gözyaşım yanağımdan öyle hızlı süzüldü ki, yerle buluşma süresi çok daha kısa olmuştu.

Arkasını döndü, kapıya yürüdü. Çıkmadan önce durduğunda, "Kaçabilecek yerinin olmasının önemi yok." dedi. "Oraya sadece bedenini götürmüyorsan, bir halta yaramıyor."

Gitti. Ardından kapattığı kapı beni köz yığının yetersiz ışığıyla başbaşa bırakmıştı. Bir süre olduğum yerde kaldım. Bacaklarım sızlamaya başladığında yatağa yürüdüm ve yorgun bedenimi yumuşak yüzeye devirdim. Közün yitirdiği ateşiyle birlikte karanlığa kucak açtığımda, tetiğe basan parmağım hala sızlıyordu.

Çıtırtı sesine açılan gözlerim, şöminenin cayır cayır yanan taze ateşinin aydınlattığı bir çift safir mavisiyle buluştu. Bakışlarını kaçırmadı, aralıksız ve tereddütsüz beni izlemeyi sürdürdü. Şöminenin önünde, yerde oturuyordu. Kolları dizlerinin üzerinde birleşmiş, parmakları birbirine dokunuyordu. Hava kararmıştı, bunu tahta aralığından görebiliyordum ancak bilmediğim bir şey vardı.

"Beni neden izliyorsun?"

Vermediği cevap sakin kalmama olanak sağlamıyordu. Buna karşın yattığım yan pozisyon bedenime iyi gelmiş olacak ki karnım

yumuşacıktı. Bebek uyuyordu.

"Sessiz kalınca her şey daha mı kolay oluyor? Eğer öyleyse söyle, ben de dene-"

"Seni korumam gerekiyordu." dedi bir anda. "Seni en başından korumalıydım."

İçim acıyla burkuldu. Boğazımda hissettiğim sertlik bedenimi ürpertirken, aklıma gelen sebebi sözlere dökecek cesaretim yoktu.

"Hayır." dedi, bunu benim yerime o yaparak. "Nerin'in söyledikleri yüzünden değil. Senin haykırdıkların yüzünden." Göz kırptı, göz bebekleri parlıyordu. Acı çekiyordu. "Çaresizdin, karnında bir bebek taşıyordun. Seni korumalıydım."

"Zaten öyle yaptın. Beni hep korudun. Canın pahasına yaptın bunu. Yapmadığın..." Elim karnıma çok yakın bir yerdeydi. Dokunabilirdim, yapamadım. "Senin yapmak istemediğin bana inanmaktı."

Başını salladı. O an elimi yıkarken fark edemediğim detay yüzüme sert bir rüzgar gibi çarptı; parmaklarının başlangıç eklemleri kanlı çizikler içindeydi. Son sözlerimle birlikte, parmaklarını o yaraların üzerine denk getirerek bastırdı. Kendini cezalandırıyordu.

"Yapmadım." dedi, öfkeli bir fısıltıyla. "İntikam gözüme sikik bir perde gibi indi. Yapamadım."

Parmağının birinden akan kan bileğine süzülürken, karnıma gitmek isteyen elimi ona uzattım ve kendine zarar veren elini tuttum. "Yapma."

Başını ellerimize eğdi. Şöminenin çıtırdayan ateşi içindekinden kudretli değildi, görüyordum. Tanrı ruhuna içinden oluk oluk irin akan bir yara bırakmıştı, sızlamadığı tek an bile yoktu. Hissedebiliyordum.

"Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum." Uzun ve kıvrık kirpikleri birbiriyle buluştu. Gölgesi elmacık kemiklerine devrildi. Zaman bizim için uçsuz bucaksız bir bilinmezliğe intikal etti. "Artık bilmiyorum."

"Bilmen gerekmiyor. Bir kere bilme." Elini sıktı ve yaralı elini parmaklarının baskısından kurtardım. Buna izin verdi. "Onca acının üzerine bu sana Tanrı'nın bir lütfu. Kabul etmekten başka çaren yok."

"Nasıl yapacağım? Sen..."

"Ben yokum." Başımı yastıktan ayırdım, ona yaklaştım. Başını kaldırdı ve bana baktı. "Sana kızmıyorum." Gülümsedim. "Artık."

"Dün kabul ettiğin bebeği yarın bırakıp gidecek misin?"

Biran, tek sorusuyla ülkesi tümüyle başıma geçirdi. Dağıtmıştı ama gerçek buydu. Yadsıyamazdım.

"Benim başka yolum yok."

Elimin altındaki elini çekti, üzerine koydu. Elim, koca avucunun arasında kaybolduğunda, hislerim acının ve Biran ile tanıştığım o isim duygunun kucağında kıvranıyordu. "Yolun olsaydım, kalır mıydın?"

"Biran..."

"Seni neredeyse öpüyordum." Gözlerinde gördüğüm dalgalar, önüne çıkan herkesi yutacak kadar büyüktü. O dalgalardan benim boyumu aşıyordu.. "Seni öpmek istedim." Çırpınıyordum.. "Ve bunu deli gibi isterken, gerçeği bilmiyordum." Boğuluyordum.

Gerçek.

Elimi elinden kurtardım. Yattığım yerden kalktığımda, bunu onunla konuşmaya hazır olmadığımı biliyordum. Hiç hazır olmayacağımı bildiğim gibi.

"Artık gidelim."

"Kaçmanın işe yaramadığını söylemiştim."

"Gitmek istiyorum." O hariç görebildiğim her yere baktım. "Şimdi."

"Hayır."

"Ne demek, hayır?"

"Hayır, demek. Bir yere gitmeyeceğiz, demek."

Ayağa kalkıp hızlı adımlarla kapıya yürüdüm. "O halde sen kal. Ben gidi-" Kulpu indirdiğim an kilitli kapı benimle alay etmeye başladı. "Siktir! Kapıyı mı kilitledin?"

Aramızdaki mesafenin bir silüet olarak gösterdiği iri bedenini hareket ettirmedi. "Çirkeflik yapacağını biliyordum. Hep yaptın."

Bu kez gözlerim öfkeden doldu. "Beni burada zorla tutamazsın."

"Bu konuda tecrübem olmadığını söylemezsin."

Ayaklarımı yere vurarak ilerledim, başında dikildim ve avucumu açtım. "Anahtarı ver. Gitmek istiyorum."

"Neden." Başını değil ama bakışlarını yüzüme doğru kaldırdı. İçimdeki heyelanı görmüyor muydu? "Benden mi kaçmak istiyorsun yoksa gerçekten mi?"

"Kes şunu Biran! Anlamıyorsun, hiç anlamayacaksın. Tek acı çeken sen değilsin. Lanet olsun!" Ellerimi yüzüme kapatıp arkamı döndüm. "Karnımda bana ait olmayan bir bebek taşıyorum." Ellerimi keder ve öfkeyle yüzümden indirdim, yeniden ona baktım. "Karnımda senin ve

karının bebeğini taşıyorum. Bu gerçek beni öldürüyor. Bu gerçek beni öpmeni istediğim o anı düşündükçe beni öldürüyor!"

Dudaklarımdan düşenler yalnızca sözcükler değildi. Dudaklarımdan düşenler, onunla aramızdaki surları yıkacak top mermileriydi.

O mermiler ateşlendiğinde, surlarımızda yangın başladı. Bileğime sarılan elleriyle birlikte, bedenim direnemeyeceğim bir kuvvetle çekildi. Bir an sonra yerde, onun kollarının arasındaydım.

Yüzünü göremedim, çünkü bana sarılmıştı.

Yüzünü göremedim, çünkü yüzü boynuma kapanmıştı.

"Bana bir soru sordun," Sıcak, amber kokulu nefesini boynuma bıraktı. Temas eden göğüslerimiz, yarışan kalp atışlarımızı birbirimizin göğüslerine nakşediyordu. "Seni duyup duymadığımı sordun. Seni her zaman duyacağım." Usulca geri çekildi, burnu burnuma dokunduğun durdu. "...ve bir gün, içimde o cesareti bulduğumda seni öpeceğim. Neden, biliyor musun?"

Muhtaçlığım ilk kez özgürlüğüme değil, ruhuma dökülecek sözlerineydi.

"Ruhumu topraklarına gömdüğümden beri, sen benim ölüm kalım meselemsin."

*****

Zaman zebanilerin avuçlarında çürürken, hatıraları var eden yaralı insanların kalpleriydi.

Ruhlarında dikiş tutmayan yaralar taşıyan insanlar, hatıraları yaralarına tuz diye basarlardı.

Bir kadın, çokça zamandır bir adamın dikiş tutmayan yarasının altında kalmıştı. Ancak bir zamanlar, tüm renkleriyle o da yaşamıştı. Melina...Henüz yirmi üçünde, ince belli ve bölgesindeki çoğu genç adamın nefesini kesecek kadar göz alıcı bir kadındı. Güzel elbiseler giymeyi, beyaz suratını boyamayı ve kıymetli takılar takmayı seviyordu. Ancak sevdiği adama güzel görünmeyi her birinden daha fazla seviyordu.

O akşam da sevdiği adam için aynasının karşısına geçti. İri dalgalı, parıldayan saçlarının siyah, dantel geceliğinin üzerinden bir nehir gibi akmasına izin verdi. Derin dekoltesinin açıkta bıraktığı gerdanına mor şişeli parfümünden iki fıs sıktı. O andan itibaren tüm odayı saran buram buram vanilya kokusu genç kadını memnun etti.

"Vay canına." dedi, o adam. Henüz içeri giriyordu ve henüz duştan çıkmıştı. "Nefis bir koku ."

Melina, Biran'ı belinde sadece bir havlu ile gördüğünde, parfüm şişesi parmaklarının arasından kayacak gibi oldu Neredeyse düşüyordu ki son anda yakaladı. "Geldiğini duymamışım." dedi, en hoş tonlamasıyla. "Duşta daha uzun kalırsın sanıyordum."

Biran gardolabına yürüdü. Oradan bir boxer ve kemik atlet aldıktan sonra "Yorgunum." diye konuştu. "Yarın lordlar ile toplantımız var. Erken çıkmam gerekiyor. O yüzden güzellik, şimdi uyuyacağım."

Melina'nın yüzü asılırken, Biran'ın son söylediklerine özenle seçtiği geceliğinin fark edilmemesinden daha fazla bozuldu. "Hemen mi uyuyacaksın?"

Biran elindekileri giydi, havluyu yerine astı ve yatağa girdi. "Bir planın mı vardı? Eğer öyleyse uyku vaktini bir miktar erteleyebilirim. Ne dersin?" Melina kendisine doğru yaklaştığında, üzerindeki geceliği ve parlak dudaklarını ancak fark edebildi. "Muhteşem görünüyorsun." Elini uzattı. "Neden yanıma gelmiyorsun? Bana bugün neler yaptığını anlatmadın?"

Melina, sevdiği adamın elini tuttu, yatağa girdi ve güçlü kolunun altına yerleşti. Bronz göğsü, kaslı gövdesi ve sıcak kokusu genç kadını aynı saniyelerde mest etmişti. Bunu hiç bir şeye değişemem, diye düşündü. "Her zamanki gibi... bir ara gençlere birkaç büyü öğretmek için şatoya gittim. Gençlerin yanında beş küçük çocuk vardı, gelecekte eğitim görecekleri odayı tanıtmaları için getirilmişler. Görmeliydin Biran, hepsi birbirinden şirindi ama yalnızca kız olanlarının isimlerini hatırlıyorum. Neydi... Hı! Delda ve Fielda."

"Evet. Onları bugün ben de gördüm. Hepsi birbirinden mızmızdı."

Melina başını salladı. "Bana çocukları sevmediğini söyleyemezsin."

Biran cevap vermedi. Bu konu üzerinde hiç düşünmemişti. Melina onun sessizliğini anlayarak farklı bir konuya değinmeye karar verdi. "Aslında bugün Breida ile karşılaştık. Hatırlarsın, birkaç hafta önce erkek arkadaşı ile ziyarete gelmişti."

"Hatırladım. Şu çok konuşan arkadaşın..."

Melina uzun tırnaklarını hafifçe Biran'ın göğsüne batırdı. "Çok fenasın. Ama sen de kızın hiçbir sorusuna cevap vermedin. "

Biran'ın suratında memnuniyetsiz bir ifade belirdi. "Sürekli evlilikten bahsedip durdu."

Melina'nın göz bebekleri büyüdü. Açmak istediği konu bizzat Biran tarafından önüne sunulmuştu. Kendisine altın tepside getirilen bu fırsatı kaçırmamak için doğrulup genç adama döndü. "Sorması gayet doğal değil mi? Sadece o da değil, herkes soruyor. Yıllardır birlikteyiz."

"Bu ne ona, ne de başka birine aynı soruyu on kez sorma hakkını vermiyor. Aksini düşündüğünü sanmıyorum."

"Bugün karşılaştığımızda bana haftaya nikah töreni olduğunu söyledi ve bizi de davet etti. Biliyor musun? Sevgilisi Stev ile yalnızca birkaç aydır birlikteler."

Biran mesajı almıştı. Melina son zamanlarda evlilik konusunda bir hayli ısrarcıydı. Hiçbir zaman bunu doğrudan söylemese de, artık açıkça ima etmekten kaçınmıyordu.

Genç adam kendisine umutlu gözlerle bakan kadının beline sarıldı ve onu yeniden göğsüne çekti. "Hayatım, biz kimseye göre yaşamıyoruz. Kimsenin doğrularını da yaşamıyoruz. En başından beri ikimiz de akışına göre yaşadık. Öyle devam etmeli. Seni absürt fikirlerle donatmalarına izin verme."

"Absürt mü? Evliliği absürtlük olarak mı tanımlıyorsun?"

Biran onun kolunu sıvazladı, yumuşacıktı. "Bence ne demek istediğimi anladın."

Melina utanmıştı. Yine de Biran'a sıkıca sarılmaktan geri durmadı. Aşıktı, aşkını iliklerine kadar hissediyordu. Ancak her ay hamile kalamadığına şahit oldukça, Biran'ın kendisine beslediği duygunun adından emin olamıyordu. Melina bunu düşündükçe çıldıracak gibi oluyordu, nefes alamadığını hissediyordu. O ihtimal Melina'nın baş edebileceği gibi değildi. Biran'ın kendisine koruyup kolladığı ve sevgiyle sardığı zamanları hatırlayıp rahatlamaya çalışıyordu. Çoğu zaman yetmiyordu. Melina tutunacak çok daha kuvvetli bir dal arıyordu.

Biran uykuya teslim olduğunda, Melina usulca yataktan çıktı. Üzerindeki geceliği hayal kırıklığıyla çıkarırken, gözü kapıya ilişti. Yapabilir miyim, diye düşündü. Yapmaktan başka çaresinin olmadığını anlıyordu. Oysa daha sabah saatlerinde kalkıştığı eyleme pişman olmuştu. Vazgeçeceğine dair kendisine söz vermişti.

Melina beyaz çarşafların arasında uyuyan Biran'a baktı. Tereddüt etmeden sözünü çiğnedi.

*

Gecenin şavkı göğün bağrında kırılıyordu. Günlerdir durmayan yağmur, o gece çok daha hırçın ve kirliydi.

Gecenin sabaha uzandığı saatlerde, büyücülerin evi olarak bilinen Mentro eyaletinin çamurlu yollarında bir at göründü. At öyle karaydı ki, burundaki akıtması olmasa gecenin içinde kaybolabilirdi. Üzerindeki kadın sıkı sıkıya tuttuğu dizginleri, üçüncü çadırın önüne ulaştığında kendi çekti. At durdu. Kadın aceleyle aşağı atladığı an, siyah kapüşonu omuzlarına döküldü.

O kadın Melina'ydı.

İvedilikle kapüşonu kapatırken, kızıla çalan kestane rengi gözleriyle gerisini kolaçan etti. Arzu ettiği gibi kimse yoktu. Atının akıtmasını sıvazladı, rahatlatmak istediği aslında kendisiydi. Derin ve titrek bir nefes aldıktan sonra daha fazla beklemedi. Başını önüne eğip önünde durduğu çadıra yürüdü. İçeri girdiği an yüzüne vuran nahoş kokulu duman midesini bulandırsa da, geri adım atmayı düşünemezdi.

"Geciktin."

Ses, dumanı çadırın içine boca eden kara kazanın ardından gelmişti.

"Üzgünüm." dedi Melina. Gerçekten üzgündü. "Herkesin uyumasını bekledim." Yaklaştı. Oraya kadar at üzerinde gitmesine rağmen nefes nefeseydi. "Hazır mı?"

Büyücü kadın başını kazanın yanından uzattı. Elinde, mantar tıpalı kristal bir şişe vardı.

"Teşekkür ederim, Brekta."

Melina şişeye uzandı ama büyücü Brekta şişeyi geri çekti. "Sonuçlarını göze alıyor musun? Sana anlattım, bunun geri dönüşü yok."

Melina yutkundu. Karanlık bir gücün vişne rengi saçlarına asıldığını hissediyordu. "Alıyorum."

"Bekleyebilirdin. Kendiliğinden de olabilirdi. Sen istediğini büyü yoluyla elde edecek bir kadın değilsin."

Melina utanıyordu ama bu duygu onu gerçekleştirmek istediği eylemden alıkoymuyordu. Başını iki yana salladı. Sabrını son katrelerine kadar tüketmişti. "O kadar uzun zamandır bekliyorum ki..." Başını yukarı kaldırdı, kararlı görünüyordu. "Daha fazla beklemeyeceğim. Nihai kararım budur Brekta."

Brekta şişenin içindeki siyah sıvıyı kast ederek, "Bunu içtiğin an hiçbir şey eskisi gibi olmayacak." diye konuştu. "Tüm büyülere ve kötülüklere açık olacaksın. Takacağın kraliçelik kolyesi bile seni koruyamayacak."

Melina bir an bile düşünmedi. "Razıyım. Lütfen. Ver onu bana."

Elini tekrar uzattığında, Brekta bu kez onu geri çevirmedi. "Karşılığında bana vaad ettiğini unutma."

"Unutmam. En kısa zamanda üç büyüklerin konsey büyücüsü olacaksın."

Brekta gülümsedi. Gülümsemesi tehlikelidir bir çıkar barındırıyordu.

Melina mantar tıpayı şişeden ayırdı. Gözünden akan birkaç damla yaş eşliğinde şişeyi dudaklarına yaklaştırdı.

"Biran, sevgilim, affet beni. Bunu bizim için yapıyorum. Bunu.... Sana bir bebek verebilmek için yapıyorum."

Siyah sıvı boğazından aşağı uzanırken, Melina, sevdiği adamı kendine bir büyü ile aşık etmenin dayanılmaz acısını yaşıyordu.

İnstagram~ DuruMavii_

Twitter ~ Durumavii

Yıldıza dokunmayı unutmayalım.

Bir sonrakiler bölümde görüşmek üzere.

32. BÖLÜM: "Kızıl Göl Ve Siyah Çakıltaşı"

Selam.
Lütfen oy ve yorumu unutmayalım.
Sermest~ Kayıp

Keyifle okuyun.

"Ruhumu topraklarına gömdüğümden beri, sen benim ölüm kalım meselemsin."

O cümleyi oluşturan kelimelerin ruhu, sırlarımı kuşatmak isteyen birer düşman askerî gibiydi.

O cümle, gecenin sabaha göz kırptığı alacakaranlığa dek kalbimde öldürücü bir baskı kurmuştu.

Duvara dönük yüzüm ve kapalı gözlerimin ardında, dakikaların saatlere yenildiği zaman boyunca kendimde savaşmıştım.

Kendime yenik düşmüştüm.

O, arkamda bir yerdeydi, nefes alışverişlerini duyabiliyordum. Tahta aralıklarından süzülen günün ilk ışıkları, sırtımı tamamen gözlerinin önüne dökmüştü, biliyordum. Bildiğim bir şey daha vardı; o da tıpkı benim gibi gözünü kırpmamıştı.

Cılızlaşan şömine ateşi, kulübedeki son sedaları da alırken, üşümeye başlayan bedenim saatler sonra ilk kez hareket ederek büzüldü. Takip eden saniyelerde kıpırtısını duyumsadım. Ayağa kalktı ve yaklaştı. Bacaklarımdan süzülen beyaz örtü omuzlarıma doğru yol alırken, görmediğini bile bile kirpiklerimi birbirine daha sıkı bastırdım.

*****

Saçlarımın arasından alnımın ortasına dek süzülen ter damlası uykuyla aramdaki bağı koparırken, gözlerimi açmakta acele etmedim. Açtığımda ise beni karşılayan, kuvvetle yanan şöminenin turuncu mavi yalazlarıydı. Uyku esnasında üzerimi açarken, duvarı sırtıma alarak yönümü dönmüştüm. İçerisi tercih edeceğimden daha sıcaktı ama

bundan şikayet edemezdim. Kulübeye girmeden önce dışarıda fazlasıyla üşümüş olmama rağmen yaşadığım kaos yüzünden bunu çok sonra fark edebilmiştim.

Yalnız olmamdan cesaret alarak doğruldum ve terli saçlarımı parmaklarım yardımıyla sıvazladım. Gözüm kapıya ilişti, hala kilitli olup olmadığını zihnimde sorgulasam da bunu öğrenmek için herhangi bir hamle yapmadım.

O, dışarıda bir yerdeydi.

Guruldayan karnım dudaklarıma eksik bir gülümseme bırakırken, elimi karnıma götürmekten çekinmedim.

"Sen gerçekten iştahlı bir bebeksin."

Bundan emindim. Kendi hayatımda çoğu zaman yemek yemeyi unutacak kadar iştahsız bir kızdım. O zamanlar yemek yemem gerektiğini annem hatırlatırdı. Annem.

Burun direğimdeki sızlamanın dinmesini gözlerim kapalı bekledim. Bunu yaparken elim yavaşça olduğu yerde dolaşıyordu. Gözlerimi yeniden açtığımda, avucuma kuvvetli bir tekme yedim.

"Bu kaba bir evet, demek mi?" Beni görebiliyormuş gibi başımı salladım. "Üzgünüm ama ufaklık, tıpkı babana çekmişsin."

Son kelimeyi söylediğim an dilimi ısırdım. Tanrım. Kendi içimde dahi yüzleşmediğim konuyu normalleştiriyor muydum? Yaptığım bu muydu? Hayır, bu şekilde iyileşemezdim.

Karnını daha derinden okşadım ve pişmanlıkla devam ettim. "Üzgünüm. Kendin ol, yaşamın boyunca yalnızca kendin ol. Biliyorum, bana benzemekten çok uzaksın. Üzgünüm, çok üzgünüm. Ne sen ne de ben yaşadıklarımızı hak etmedik. Seni en kabul edemediğim zamanlarda bile masum ve savunmasız olduğunu aklımdan çıkarmadım. Beni anlıyor musun? Benimle olduğun son ana dek iyi olman için elimden geleni yapacağım. Sonra... Sonra zaten emin ellerde olacaksın."

Umarım Tanrı sana refah ve güvenli bir yaşam sunar. Bunu kimse bilmeyecek ama seninle aramda kurduğum bağı hiçbir zaman unutmayacağım.

Kapının açılmasıyla elim karnımdan uzaklaştı. Sırtımı duvara yaslayıp, bacaklarımı yatakta topladım. Ona bakmayacaktım. Ona kesinlikle bakmayacaktım.

Bakışlarım şöminenin ateşinde sabitlenirken, içeri girdi ve kapıyı ardından kapattı. Ağır adımlarla şömineye yaklaştığında, elinde bir tepsi olduğunu fark ettim. Tepside dumanı üzerinde iki demir bardak, iki de sandviç vardı. Tepsiyi şöminenin önünde karşılıklı olarak yer alan minderlerin ortasına bıraktı, minderlerden birine oturdu. Demir maşayla ateşi karıştırarak harlattıktan sonra maşayı elinde tutmaya devam etti.

"Bir şeyler ye, daha sonra çıkacağız."

Reddemeyecek kadar açtım. Sessizce yataktan inip boş olan mindere oturdum ve sandviçlerden birini iki elimle kavrayıp ağzıma götürdüm. İri bir ısırıktan sonra yeşil içecekten büyük bir yudum aldım. Aynı anda dudaklarımda hissettiğim sıcaklık saniyeler içinde had safhaya ulaştı. Dilim acıyla ağzımın içinde dönerken, tuttuklarımı savurup, elimi yelpaze gibi dudaklarımın önünde sallamamak için kendimi zor tuttum.

"Dumanını görürsün sanmıştım." Başını eğdiğinde, ona saniyelik bir bakış atma fırsatı yakaladım. "Belki de gördün." dedi kısık sesle. "Görerek yandın."

Sözleri içime dokundu. Bahsettiği ağzımı yakan sıcak çay değildi. Bahsettiği, beni ona bakmaya dahi imtina ettirecek sözleriydi; beni öpeceğini dile getirmiş olsaydı. Aklından geçirmesiydi. İstemesiydi!

Bunu düşündüğün an hissettiğim sıcaklık, ağzımdakinin yanında devasa bir hiç olarak kaldı.

"Ne zaman gideceğiz?" Elimdekileri tepsiye bıraktım. "Hava tamamen aydınlandı. Geri dönmek istiyorum."

"Döneceğiz." Bu kez bardağı kavrayan o oldu. Dudaklarını yaklaştırdı, büyük bir yudum aldı ve sorunsuzca midesine indirdi. "Daha önce bana anlatman gerekenler var. Ne olduğunu biliyorsun."

Biliyordum. Bana tanıdığı sürenin sonuna gelmiştim. Hiç istemesem de, dün bu kulübenin önünde olanları anlatmaktan daha fazla kaçamazdım. Aslında Biran ile aramda geçenlerden sonra sadece başıma gelenleri konuşmak, benim için tercih edeceğim ve henüz fark ettiğim bir kaçış yolu olmuştu.

"Steven ve Zeliha, baştan beri iş birliği içindeymiş. Zeliha tüm uyarılarımıza rağmen kendisini adada ziyaret ettiğimizi söylemiş. Steven her şey yolundaymış gibi davranırken, aslında neyin peşinde olduğumuzu biliyormuş. Daha en başında, o mahkemede Steven de

vardı. Beni duyduğunu söyledi." Kimsenin ciddiye almadığı itirazlarımı hatırlayınca rahatsızca yutkundum. "Her şeyi, her söylediğimi duymuş ve herkesin aksine bana inanmış." Histerik bir gülümseme geldi geçti dudaklarımdan. "Birinin bana inanması bile zarardan başka bir şey getirmiyor. Sonrasını anlatmama gerek var mı? Benden sahipsiz sandığı bebeği istedi."

Ona bakmasam da yüzünde yaprak kıpıldamadığını biliyordum. "Sen ne söyledin?"

"Bir şey söylemedim." dedim en az onun kadar tehlikeli bir sesle. "Onu vurdum."

Olağan mı karşılamıştı? Şaşırmış mıydı? Tepki vermedi.

Birkaç dakika sonra "Neresinden?" diye sordu.

"Karın boşluğundan. Ölmeyecek."

Ansızın ayağa kalktı. "Evet, senin elinden ölmeyecek."

Ne söylemeye çalıştığını anlayamamanın verdiği şaşkınlıkla ben de ayaklandım. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

Kapıya yürüdü. Sırtına bakacak kadar cesaretim vardı.

"Açık. Senin elinden ölme şerefini ne ona ne de başka birine tattırmayacağım."

Bağıra çağıra itiraz edeceğim bir cümle kurmuştu ama o cümlenin içindeki detay dudaklarıma bir süre için mühür vurdu. O sürede kapıyı açtı. Birkaç adım yaklaştım.

"Bunu yapma. Ona zarar vermek zorunda değilsin."

"Zorunda olduğum için yapacağımı kim söyledi? Bundan keyif alacağım."

Biraz daha yürüdüm ve sırtına tek adım kala durdum. Benim yüzümden bir kişiye daha zarar vermesine izin veremezdim. "Yapmayacaksın."

"Bana yapmamam için bir sebep söyle."

Onun gibi kapı aralığından görünen beyaz ata baktım, yapmalıydım. "Ona gerçeği söyledim. Ona... Bebeğin sahipsiz olmadığını söyledim."

Karnıma baktım, gülümsedim. Her şeye rağmen benden sonra iyi olacağı için mutluydum.

"Steven'a senin verdiğin cezayı yeterli göreceğim. Bir sonraki hatasına kadar..." Avucunu sıktı. Yumruğu ağır, demirden bir külçeye benziyordu. "Izdırap olacağım başka biri var."

Temur Alizen. Dilinden bir çöp gibi dökülen gizli özne oydu. Nerin'in söylediklerinden sonra tüm taşlar yer değiştirmişti. İntikam planı tümüyle tuzla buz olmuştu.

Biran'ın gözünden Temur Alizen için daha farklı bir akıbet belirlenecekti. Düşüncenin bile tüylerimi diken diken etmeye yeteceği korkunç bir akıbet...

"Sana yapmayacağını bile bile intikamını unut, demeyeceğim."

Başı omzuna çevrildi. Çehresi bir zırh gibiydi. "Ya ne diyeceksin?"

Başımı kaldırdım. İçimden geçenleri tümüyle hissediyordum. "İntikamın için ne gerekiyorsa yaparım. Elimden gelenin daha fazlasını yaparım. Söyleyeceklerim sadece bunlar olur."

Omzunun ilerisine kilitlenen mavileri derindi. Başını bir kez indirip kaldırdı.

"Atı hazırlayacağım. Karnını doyurup gel."

Geri döndüm ve kahvaltımı birkaç dakika içerisinde bitirdim. Yüzümü ve boynumu yıkadıktan sonra ıslak ellerimi saçlarımdan geçirerek kabarıklığına kısa bir süre için müdahale ettim. Yeniden dışarı çıktığımda, atın üzerinde beni bekliyordu. Ayağımı üzeringiye yaslayıp yulara asıldığım sırada beni belimden kavramasını beklemiyordum. Sayesinde birkaç saniye içinde hemen önüne oturabilmiştim ama bana sormadan yaptığı bu iyilik için ona teşekkür etmeyecektim. Orman yolunu at ile tamamlayıp kasalı arabasına ulaştık. Geri dönüş yolunda Mirel'e nasıl bir açıklama yapacağını düşünürken, aklıma bambaşka bir şey geldi.

"Annen ile aran nasıl?"

Ani soruma bir süre sonra yanıt verdi. "Her zamanki gibi."

"Nasıl yani? Baş adamını öldürdün ve aranız her zamanki gibi mi?"

"Aynen öyle."

Biraz düşününce bu durumun şaşırılacak bir yanı olmadığını anladım. Sonuçta adamının oğluna karşı işlediği bir suç vardı ve oğlu da adamını canıyla cezalandırmıştı. Tüm bunların sonucunda Biran'a karşı cephe alması, o suça ortak olduğunu gösterirdi. Kraliçe Nivera bunu yapmayacak kadar akıllı bir kadındı.

"Konslan sadece bir maşaydı. Biliyorsun. Maşayı tutan annendi. Başka maşalar da bulabilir."

"Bulabilir." diye onayladı görebildiğim sağ kaşını kıpırdatarak. "Bulduğu tüm maşaları kırıp atarım. Bunu gördü. Israrlı davranırsa,

maşa tutan eli için bir şeyler düşünmem gerekecek."

Açılan gözlerimi ona çevirdim. Bunu o kadar rahat bir şekilde söylemişti ki, sanki bahsettiği öz annesi değil bir yabancıydı.

"Ama o senin an-" Yanından geçtiğimiz ağaçtaki küçük, yuvarlak, yeşil topların gözüme ilişkisiyle dilimin üzerinde bir ekşilik hissettim. Hemen sonra bedenime sirayet eden istek kalp atışlarını hızlandırmaya başladı. Ah, hadi ama! Yeniden aşeriyordum.

Umarım ağaçta gördüklerim sulu, ekşi ve koca birer eriktir!

"Durman gerekiyor."

Yavaşladı. "Sebep?"

Arkama iyice yaslandım. Kollarımı birbirine bağladım. Bunu yapacağım için kendime kızıyordum, elimde olmasa da.

"O ağaçtaki şeyleri istiyorum."

Durdu ve gerisine baktı. "Tomurcukları mı?"

"Adı her ne ise. Biraz geriye gidersen inip toplayacağım. Ya da... şimdi inip yürüyebilirim." Ağzım kamaştı. Of! Koşabilirdim bile.

"Olmaz."

Bana küfür etmiş gibi baktım. "Ne demek olmaz! Toplamam gerekiyor, anlamıyor musun?"

Açık açık söylememek için herşeyi yapardım. Neyse ki başını bana çevirdiğinde bakışlarından anladığını anladım. "Anlıyorum." dedi, beni yanıltmayarak. "Ama olmaz. Canın ne istedi bilmiyorum ama o zehirli tomurcukların istediğin şey olmadığını biliyorum."

"Zehirli mi?" Yaşadığım hayal kırıklığı tarif edilemezdi. Dudaklarımı yaladıktan sonra "Hepsi mi?" diye sordum.

Hafifçe gülümsedi, beklenmedik biçimde gülümsemesi alaycı değildi.

"Hepsi." Arabayı yeniden çalıştırdığında dudaklarımı dişliyordum. "Merak etme, canının istediği şeyi bulmadan eve dönmeyeceğiz."

Derin bir nefes aldım. Diğer yandan şüpheliydim. İstediğim şey bu bölgede hatta bu ülkede olmayabilirdi! O zaman ne olacaktı? Bu içindeki dinmeyen istekle nasıl uyuyacaktım?

"Nasıl bir şey istiyorsun?" diye sordu ciddiyetle.

"Bu sefer işin daha kolay. İstediğim şeyin adı erik ve zehirli tomurcuklara çok benziyor."

"Bunu anladım. Tadı nasıl?"

Hemen cevapladım. "Ekşi!" Kaldırdığım sol el parmaklarımı birbirine sürttüm. "Böyle kütür kütür." Kurduğum hayaliyle birlikte

bu kez sesli şekilde dudaklarımı yaladım. Aynı saniyede onun dudaklarımdaki bakışlarını yakaladım. Yutkundu ve bakışlarını yola çevirdi.

"Daha önce duyduğumu sanmıyorum." Gaza yüklendi. "Bulacağım."

Artık Safornikon'da erik, diye bir şey olmadığını biliyordum ama derin bir nefes aldım; bulacağım, demişti. Bunu o söylemişti. O halde günün sonunda istediğim şey ellerimde olacaktı. Yapmam gereken tek şey arkama yaslanıp biraz daha beklemekti. Ben de öyle yaptım.

Biraz sonra Kimpras'ın çarşısındaydık. Bir dükkanın önünde durdu ve sahibi olan yaşlı adamla bir şeyler konuştu. Her ne duyduysa hoşuna gitmediğini gergin kaşlarından anlayabilmiştim. Sebebini sormak yerine gittiğimiz yolu izlemeyi yeğledim. İnsanları ve Kimpras ormanını geride bıraktıktan bir süre sonra daha önce önünden bile geçmediğimiz bambaşka bir ormana ulaştık. İçinde yaşadığımızın aksine buraki ağaçlar alçak ve iri yapraklıydı. Kızıl yapraklarla bezeli olan toprak zeminde çeşitli çiçekler vardı. Güneşin aydınlık ışıklarını tümüyle kucaklayan çilek kızılı havada polenler uçuşuyordu. Özellikle ağaçların toprakla buluşan köklerini çepeçevre saran çiçeklerin tümü beyaz ve parlaktı. Ormanın girişinde arabadan indik, burnuma çalınan aromatik kokuyu o muhteşem beyaz çiçekler salgılıyordu. Biran'ın ardından ormana attığım ilk adımla birlikte sakinleştiğimi hissettim. Adımlarımın üzerinde ilerlediği kızıl yapraklardan mistik bir huzur yayılıyordu. Bu masalsı orman eşi benzeri bulunmayacak kadar ruhaniydi.

Bir süre yürüdük. Yanından geçtiğim son ağaç varlığına inanılması güç bir manzaraya kapı açtı ve ansızın gördüğüm o efsunkar rüyanın içine düştüm.

Ağaçların arasına gizlenen kızıl gölün etrafı siyah çakıl taşlarıyla kaplıydı.

Buraya daha önce gelmiştim. Buraya daha önce onunla gelmiştim!

"İstediğin şey burada."

Sesiyle rüyanın ruhundan sıyrılarak, "Nerede?" diye sordum. Ağaçlarda ne erik ne de başka bir meyve vardı.

Burnunu kırıştırıp bıraktı. Anladım ki, huzursuzluğunun doğduğu nokta tam olarak sorduğum sorunun altında yatıyordu. "Göldibi

meyvesi. İsminden de anlayabileceğin gibi sadece göl dibinde bulunuyor."

"Göl dibinde mi?"

Dibi görünmeyen kızıl göle baktım. Oval gölün yüzeyi bir çarşaf gibi düzdü ve etrafını yine oval olarak çevreleyen ağaçlar gölü özenle kamufle ediyordu.

Benim yüzümden dalmak zorunda kalacaktı. Bu düşünceden rahatsız oldum. Son yaşananlardan sonra özellikle bu konuda ona yük olmak istemiyordum. İstediğim kendi işimi kendim görmekti. Eskiden iyi bir yüzücüydüm ama karnıma baktığımda, artık eskide olmadığımı bir kez daha anladım.

"Gölün dibine seni göndermeyeceğim."

Aklımı okumasına bu kez şaşırmadım. "Uğraşmanı istemiyorum."

Yere baktı. Postalının ucuyla çakıl taşlarına dokunduğunda, ne söyleyeceğini bilmiyordum.

"Sınır dışında bir tek burası görünmez nöbetçilerce korunuyor. Gördüğün siyah çakıl taşları da sadece kızıl gölün çevresinde bulunuyor ve ..." Manidar bakışları bakışlarıma uğradı. "...yastığının altında. Hatırlıyorsundur. Hani şu sende ne aradığını açıklayamadığın..."

Kaçırdığım bakışlarımı mantığım kesinlikle desteklemiyordu. "Açıkladım. İnanmadıysan o senin sorunun."

İnanmıyorum, diyerek üstelese zorda kalırdım ama o, ansızın üzerinden sıyırıp attığı paltosu ve kazağıyla beni daha fazla zorda bıraktı. Başımı çevirmeye fırsat bırakmadan postallarını da çıkardı. Eli pantolonunun kemerine gittiğinde, ellerimi yüzüme çarptım ve hızla arkamı döndüm.

"Ne yapıyorsun sen?"

Pantolonunun bacaklarından sıyrılma sesini duydum. Bu kesinlikle utanç vericiydi. En azından benim açımdan...

"Gölün dibine kıyafetlerimle dalma niyetim yok."

"Bir haber verebilirdin!" diye söylendim.

"Bir sonraki sefer önden bildiri gönderirim."

Ellerimi yüzümden indirirken, "Sana söyledim." dedim üzerine bastırarak. "Başka bir yolunu bulalım. Benim yüzümden dibi görünmeyen o göle dalmanı istemiyorum."

Cevap vermedi. Bu iyi hissettirmemişti.

"Bak, Nerin'in söylediklerinden sonra kendini zorunlu hissetmiş olabilirsiniz ama..."

Yaklaştığını duydum. Muhtemelen üzerinde yalnızca boxer vardı ve yaklaşıyordu!

Arkamda durduğunda, ciğerlerim nefes alma işlevine bir süre için ara verdi. "İstediğin ilk şey çok daha zordu. Yaptım." Parmaklarını başımın sol yanından uzattı. Şakağımdan sarkan ince bir tutamı işaret parmağına doladı. Göremediğim mavilerinin sıcaklığını iliklerime kadar hissediyordum. "O zaman ne Nerin ne de söyledikleri vardı. Aklındaki o nedeni sil at. O göle dün de dalardım. Bugün de dalacağım. Benim için öyle bir ayrım yok." Saçlarıma veda eden parmakları, bir an için karnıma uğrayıp kayboldu. "O ve sen varsın. Başka bir şey yok."

"Var!" Titreyen çenem sıkışan göğsümün eseriydi. "Var, Biran." Dolu gözlerimi gizleme gayesine düşmeden ona döndüm. İçim kazınıyordu. Bu gerçek bir kramp gibiydi; ne zaman, hangi şiddette vuracağını asla bilmediğim, vurduğunda darmadağın eden fiziksel bir kramp. "O senin bebeğin." Zayıflayan sesim, gerçeği acımasızca içime saplarken, bir de çatılan kaşlarının altında ezildim.

"Onu kabul ettiğini söylemiştin."

"Söyledim." Başımı salladığımda, gözümden birkaç damla düştü. "Ben sanmıştım ki... Ben... Zaten bir anneye sahip olduğunu hiç düşünmedim." Ona hissettiklerimi nasıl anlaytabilirdim? Anlatmak istiyordum. Bu acı, karmaşa, içime sığacak gibi değildi. "Sonuç değişmeyecek, anlıyor musun? O, sana ve karına ait. Ben sadece bir aracım." Alamadığım son nefes boğazımı sıktı. "Sadece bir taşıyıcıyım."

Gözlerinde başlayan yangının nedeniydim. Gözlerimi kapattım. Yangınıyla yakmasını beklerken, kordan kollarıyla beni sardı, cehennemin merkezi olan göğsüne yasladı.

Biran bana ikinci kez sarılmıştı.

Kulağımın altındaki güçlü kalp atışlarıyla gözlerimi kapatırken, iki yanında duran kolların hareketsizdi. Parmak uçlarımın kamaştığını hissettim. Biran, çıplak ve güçlü kollarıyla bana, ikimizin yerine de sarılıyordu.

"Sen ona canından veriyorsun. Onu koruyorsun. Söylediğin gerçek değil. Büyük, aptal bir yalan." Hala kollarındayken, geri çekilip, kıvrık

kirpiklerinin altından bana baktı. "Rozelin, sen taşıyıcı değil, onun koruyucu meleğisin."

Usulca gözlerimi açtım. Kızardığına emin olduğum burnumu çekip, ıslak kirpiklerimi kırpıştırdım. "Biran, bunu ben istemedim. Çok üzgünüm. Sadece onun için değil. Senin için..."

"Üzülme." Safir mavilerinin içinde hüzünlü gölgeler vardı. Başını eğdi, alnı alnıma yaslanırken gözlerini kapattı. "İyi olacağım." Başımı ellerinin arasına aldı ve gözlerimin içine daha derin baktı. "İyi olacağız. "

Ona inanmak benim için artık kaçınılmazdı. Karnımdaki minik kıpırtıları hissetmek bana güç verdi. "Bebeğin iyi olacak."

Dudaklarını araladı. Söylemek istediği bir şey vardı. Söyleyemediği bir şey vardı. Bunun için ona kızamazdım. İçinde fırtınalar koparken, bana iyi gelmeye çalışan adama kızamazdım.

"Onun koruyucu meleği olmak... Bu yeter, en azından kendimi daha iyi hissetmem için..." dedim, sadece kendini suçlamaması için. "Teşekkür ederim."

"Teşekkür mü?" Bıyıklarını kesmen kamufle ettiği kıvrımlı dudakları kıvrıldı. Bu gerçekten muhteşem bir manzaraydı. "Bunun arkasından bir küfür fena olmazdı."

Bakışlarım bir an için aşağıdaki kaldığında, onun üzerinde yalnızca tek parçayla bana dokunuyor olduğunu gördüm. "Siktir!"

Geri çekilirken kahkaha attı. Kısa ve inanılmazdı. "İşte benim kızım."

Kızım. İşte benim kızım!

"Bir şey daha. Her saçmaladığında kendini kollarımın arasında bulacaksın. Buna göre ne zaman saçmalarsan, bana sarılmak istediğini düşünebilirim."

Yaşadığım afallama zihnimi serseme çevirirken, beni ardından bırakarak göle ilerledi. Arkasını dönmesini fırsat bilen bakışlarım aç bir kulçuk gibi ona odaklanmakta gecikmedi. Sıkı kalçalarında siyah bir boxer vardı. Üçgen, geniş omuzlarına tezat ince bir bele sahipti. Çıkıntılı sırtı parlak bir bronzluga sahipken, bacakları uzun, tüylü ve kaslı görünüyordu. Ayaklarına ilk kez dikkat ediyordum; oldukça büyük olmasına rağmen fazlasıyla düzgündü. O, tüm kadınları kendine hayran bırakacak kadar güzel bir adamdı.

Gerildi ve bir yunus gibi suya atladı. Birkaç saniye içinde gözümün önündeki görüntüsü tamamen kaybolmuştu. Telaşla gölün dibine kadar yürüyüp yüzeyine baktım. Görünmüyordu. Dakikalar geçtikçe katlanan telaşım, nihayet onu gördüğümde derin bir nefesle birlikte bedenimi terk etti.

Yüzüne dökülen ıslak buklelerini bir baş hareketiyle arkaya gönderdikten sonra iri bedenini gölün kenarına çıkarıp, çakıl taşlarının üzerine sırt üstü devirdi. Açılan avucunda, kiraza benzeyen ufak meyveleri gördüm.

"Görüntüsünün farklı olduğunu biliyorum." dedi nefeslenirken. "Tadı söylediğin gibi olmalı. Dene."

Ona yaklaştım. Kara çakıl taşlarının üzerine dizlerimi yerleştirdikten sonra Biran'ın avucuna uzandım ve göldibi meyvelerini kendi avucuma geçirdim. Bir tanesini ağzıma attığım anda midemde şenlik başladı.

Kiraza benzeyen göldibi meyvesinin tadı tam olarak yeşil erik gibiydi!

Her birini aynı iştahla yerken, Biran'ın yattığı yerden bana odaklanan bakışlarından utanmamıştım. İkinci defa yaşadığım bu yoğun istek, onu karşılayana dek dinecek gibi değildi. Meyvelerin tamamı bittiğinde, nefes almak için ancak fırsat bulabilmiştim. Tam da o sırada, onun gülümseyen dudakları şişen karnımdan daha fazla rahatsızlık verdi.

"Niye gülüyorsun?"

Başını bulutlara çevirdi. "Hiç. Daha ister misin?"

Başımı salladım. "Bu kadar yeter." Meyvelerin boyadığı avucunu gölün suyunda temizlerken, söylemem gereken asıl şeyi söylemeye hazırlandım. "Teşekkür ederim."

Doğruldu, ayağa kalktı. Yerdeki kuru kıyafetlerine uzanırken, "Arkanı dönecek misin?" diye sordu. "Kuru olanları giymek için ıslak olanı çıkarmalıyım." Dudaklarında bu kez serseri bir tebessüm vardı. "O da sanırım tek parça."

Ağzımda bir parça daha meyve olsaydı, hiç şüphesiz boğazımda takılıp kalırdı. Ona gereken cevabı vermek için bir hışımla ayağa kalktığımda an dengemi kaybettim. Taşlar küçük birer top gibi ayağımın altında kayarken, bedenimi kontrol edemedim. Attığım çığlık ve Biran'ın bana uzanması birbirini takip ederken, bir elim Biran

tarafından yakalansa da boğazıma kadar suyunu içine girmekten kurtulmamıştım.

"Hay sikeyim!"

Buz gibi suyun içinde çırpınmama fırsat kalmadan Biran elimdeki elini bileğime uzattı, beni tek hamlede gölün içinden çekip çıkardı. Bedenim sırt üstü çakıl taşlarının üzerine serildiğinde, ayaklarım hala suyun içindeydi ve donuyordum.

"Seni bu kadar heyecanlandıran neydi?" diye sordu ve kendini yanıma bıraktı. "Son söylediğim şey mi?"

Başımı çevirdim ve ona, az sonra boğazına yapışacakmışım gibi baktım. "Ukalasın."

"Aksini söylemiyorum. Sen de şanslısın."

Kollarımı titremeye başlayan bedenime sarıp, nedenini sorarcasına baktım.

Kuru kıyafetlerine uzanıp aramıza bıraktı. "Giyebileceğin kuru kıyafetler var. Arabaya kadar sırılsıklam yürümeyeceksin"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Kalkan kaşları bana katılmadığını gösterdi. "Arabaya kadar bu vaziyette yürüyüp rüzgar yemen mi iyi fikir?"

"Kıyafetlerini bana verirsen, o söylediklerin senin başına gelecek?"

Ellerini başının altına yerleştirdiğinde, şişen pazuları yüzünü kısmen kapattı. "Ben koca, dayanıklı bir adamım. Ayrıca iki kişinin üşümesindense bir kişinin üşümesi daha mantıklı. Aksini söyleyebilir misin?"

"Hayır." Doğrulduğum an başını ters istikamete çevirdi. Elbisemi başımdan çıkarıp siyah, askılı atletimle kaldım. Bacaklarıma yapışan ıslak külotlu çorabım bana aynı kolaylığı sağlamadı. Güçlükle karnımın altına kadar sıyırmıştım ancak son zamanlarda dolgunlaşan kalçalarımdan geçirmeye çalışırken, titreyen bedenimin aksine terlediğimi hissettim. Boğazımdan çıkan seslerin zorlandığımı ele vermesinden bir süre sonra onun sesini duydum.

"Sanırım yardıma ihtiyacın var."

Parmaklarım çorabın lastiğini çekiştirirken derin bir nefes aldım. "Halledeceğim."

Lastiği daha hırslı asıldığımda, birkaç santim aşağı kaydırmayı başardım ancak kalçamda hissettiğim acı sevinmeme izin vermedi.

"Ah!" Tırnağımın derimde açtığı yara anında kanamaya başladı. Elbisemi kana bastırmak üzereyken, temiz bir bez bastırıldı. Başımı kaldırdığımda, yanıbaşımda ve sadece yarama odaklanmış olduğunu gördüm.

Bezi elinden almaya çalıştım, izin vermedi. "Hemen kapat gözlerini!"

"Neden sürekli kendine zarar veriyorsun?"

"Sana gözlerini kapatmanı söyledim!"

Bakışlarını yavaşça kaldırdı. Önce karnıma, ardından da gerdanıma baktı. Görünen tüm tenim üşüdüğüm için kabarmıştı.

"O atleti çıkarmalıyız."

Öfkeyle nefeslendim. "Bunu ben yapa-"

Ne olduğunu anlayamadan atletimin eteklerini kavradı ve başımdan çıkarıp attı. Aynı şeyi külotlu çorabım için yaptığında, ince tül parça parça elinde kalmıştı.

"Acele etmemiz gerekiyordu." Başını hızla çevirdi. Bacaklarımı kavrayıp suyun içinden çıkardığında, sesimi kaybetmiştim. "İzinsiz yaptığım için bağışla."

Sesi ona ait olamayacaktır kadar kısık ve tereddütlüydü. Çorabı ıslak kıyafetlerinin yanına bıraktı. Nereye bakacağını bilemediğini gördüm. Sebep ve sonucu düşünmeden, parmaklarımı bileğine sardığımda bakışlarımız buluştu.

"Özür dilemen gerekmiyor."

Kaşları indi, dudakları aralandı.

Tam burada birlikte olduğumuz rüyadan köşe bucak kaçarken, şimdi kızıl gölün dibindeki çakıl taşlarının üzerinde onunla yarı çıplaktık.

Parmaklarımdan sızan akım tenine karışırken, bakışları usulca aşağı indi. Beyaz ve şişkin karnıma baktığında, göz bebeklerine oturan hayranlık, beyaz sütyenimden taşan göğüslerime ulaştığında milyonlara katlandı. Adem elması boğazında oldukça yavaş bir şekilde hareket ederken, kısılan gözleri omuzlarımda ve boynumda gezindi.

"Seni giydirmeliyiz." Sesi titredi. Buna şahit olmak yaşadığım en garip an kadar garipti.

"Evet."

"Biraz büyük gelecekler ama eve kadar seni idare eder."

"Evet."

Gözlerimin bir tabloyu andıran göğsüne düşmesine engel olamadım. Başka bir zamandaydık. Başka bir zamanın boyunduruğu altında tahammülümüz parçalanıyordu. İçimde uyanan istek ilkeldi. Ona dokunmam için yanıp tutuşmamı istiyordu. Beni açıkça körüklüyordu. Parmaklarım hala bileğindeyken, o isteğe boyun eğdim. Diğer elimi göğsüne uzattım ve parmak uçlarımla göğsünün ortasına dokundum. Gözleri kapandı, omuzları gerildi. Gözlerini açtığında, gözbebeklerinde güneş ışığının parlattığı kırık cam parçaları vardı.

"Bağışla." Yaklaşırken, sesi fısıltıya bürünmüştü.

Neden, diye sormadım. Dudaklarını iki göğsümün ortasına bastırdığında, bana düşen tek şey başımı arkaya atmaktı.

Biran, beni göğsümün tam ortasından öptü. Orada soluklandı, orada soluksuz kaldı. "Bu koku," dedi fısıltısı. " İri elleri kaburgalarımı kavrarken, dudaklarına dili eşlik etti. "Sadece solumak yetmiyor." Islak kelimelerini tenime nakşederken, aşağı kaydı. Kaburgamdan sırtıma uzanan parmakları, sütyenimin kocasını tek hareketle çözdü. Yarı kapalı gözlerimin altından ona baktığımda, tutkulu ifadesi hayatlarımız gibi alt üsttü. Parmak uçları sütyenimden içeri sızdı, dokunuşuyla başbaşa kaldım.

Bedenime temas eden tüm çakıl taşlarının tenime saplandığını hissettim. Bu ve var olan tüm dünyalar ayaklarımızın altında parçalara ayrıldı. Olduğu yerde daireler çizen parmakları, beni patlayan bir uçağın içinden uzay boşluğuna fırlattı.

Bulutlara ve yıldızlara çarparak sonsuzluğa yol aldım.

Erkeksi bir iniltiyle bacaklarımın arasına girdiğinde başım yeniden çakıl taşlarıyla buluştu. Karnım için gereklidir boşluğu yaratarak üzerime eğildi, sütyenim artık benimle değildi.

Bacaklarımı ona sardım. Kollarımı ve ruhumu ona sardım. Dudakları şakağıma tutkulu bir öpücük bıraktı. Gözlerime, yanağıma, burnuma... Her bir öpücük ruhuma saplanan bir mızrak gibiydi. Dudaklarının yolculuğu çeneme uzanırken, bıraktığı minik ısırıklar bacaklarımın arasına arsız sinyaller gönderiyordu.

"İçime işledin." Boğuk sesi kuvvetli bir zelzelenin esiri olmuştu. Kızaran gözleri acımasız bir gücün altında eziliyor gibiydi. Anlayamıyordum.

Bana dokunan Biran'dı.

Bana dokunan Biran değildi.

Sakalları tenime sürtünürken, dudağımın çukurunda dudaklarını hissettim. Gözlerini kapattığında, tıpkı bebeğini kabul ettiğim gibi içime işleyişini de kabul etmiştim.

"Seni seviyorum."

Ruhumda mayınlar patladı.

"Seni seviyorum, Melina."

Ruhum, onun avuçlarında parçalara ayrıldı.

*Kesit ve görseller için Instagram: DuruMavii_*

Yıldıza dokunmayı unutmayalım.Bir sonraki bölümde görüşmek üzere.

33. BÖLÜM: "Kabuk Tutmayan Yaralar"

Selam.

Upuzuuun bir bölüm oldu. Satır arası yorumlarınızı ve oylarınızı bırakmayı unutmayın olur mu?

Interstellar ~Main Teheme

Mabel Matiz~ Sarışın

Keyifle okuyun.

Biran'dan...

Tüm gece sırtını izledim. Tüm gece bir türlü düzene girmeyen nefesini dinledim. Uyuyamıyordu, farkındaydım ve aynı farkındalığın onun işe yarar beyninde gerçekleştiğinin de farkındaydım. Hiç hareket etmemişti. Aklından geçenler şüphesiz yine şeytana pabucunu ters giydirecek cinstendi. Günün sonunda onu yine dizginlemem gerekecekti. Şimdi kalkıp bana dönse ve içinden geçenleri yüzüme haykırsa, karşısındaki varlığım bir maldan fazlası olmazdı. Gerçeği Nerin denen o kadından duyduğumda, uzaklaşmış ve kabullenmiştim. Parçalanmış ve şükretmiştim. Fakat aynı gerçekleri karşımdaki sarışından duymak o kadar kolay değildi. O noktada bir boklar dönüyordu. Elim kolum bağlanıyor, ülkenin en acınası adamı olup çıkıyordum.

Bebeğim yaşıyordu. Bebeğim, gördüğüm ilk an kabusu olmaya and içtiğim o kadının bedeninde yaşıyordu.

Bana ülkemi yaktıracak bu gerçek, Rozelin'i düşününce yalnızca şükür ve öldürücü bir intikam sebebi olup çıkmıştı.

Mecbur bırakıldıkları, onun gibi bir güçlü bir kadının bile kaldıramayacağı kadar aşağılık şeylerdi. Ona her baktığımda, taşıdığı bebeği değil önce bunu görüyordum. Bu durum, gerçeği öğrendikten sonra da değişmemişti. Bir de aklıma her geldiğinde kendime küfür etmeme sebep olanlar vardı; baştaki çırpınışları, kendini anlatma çabası, yıkılmaz duruşu ve o duruşu altındaki hikaye. O hikayenin bir

ucunda olmaktan duyduğum utanç, ona karşı sergilediğim tavırdan duyduğum utanca benziyordu. Bunu ne sarışınla paylaşmamıştım.

Bilmesine lüzum yok. Çünkü ben, onulmaz herifin tekiydim.

Sabaha doğru arkadan incecik görünen bedeninin büzüldüğünü gördüm. Kulübenin düşen ısısının ancak farkına vararak ayaklandım, verebileceği tepkileri düşünmeden ona yaklaştım. Ayağının ucundaki örtüyü üzerine çekerken, kapalı gözlerinin sahtekarlığı dudaklarıma silik bir hareketlilik bıraktı.

Dışarıda biraz dolandım. Birkaç sigara yaktım. Uyanır uyanmaz bir şeyler yemek benlik değildi ama onun acıkmış olabileceğini düşündüm. Dün Mirel telsizden üç kez Rozelin'in nasıl olduğunu sormuştu. Dördüncü kez cızırdamasını önlemek için kapattığım telsizi açtım ve yiyecek bir şeyler getirmelerini emrettim. Kısa bir vakit sonra istediklerim bir tepsinin içinde elimdeydi. İçeri girdim, tahmin ettiğim gibi uyanıktı. Yüzüne fark edemeyeceği kadar kısa bir bakış attığımda, şiş gözlerinden az da olsa uyuduğunu anladım. Aç olduğunu da.

"Bir şeyler ye, daha sonra çıkacağız."

Tepsiyi şöminenin önüne bıraktım, itirazsız oturdu ve yemeye başladı. Bardaktan çıkan dumanı göremeyecek kadar acıkmıştı. Yanan ağzının verdiği rahatsızlığı ve saklama çabasını açık seçik izlemek istesem de çoğu zaman yaptığım gibi vazgeçtim.

"Dumanını görürsün sanmıştım." Tepsiye baktığım saniyelerde bakışlarını kısaca üzerimde hissettim. "Belki de gördün." dedim o bakışların itelemesiyle. "Görerek yandın."

Ona bakmama gerek yoktu. Ne yapacağını bilemediğini biliyordum. Belki de bundan kurtulmak için "Ne zaman gideceğiz?" diye sordu. "Hava tamamen aydınlandı. Geri dönmek

istiyorum."

"Döneceğiz." Başına gelenleri düşünmek içimde bir şeyleri tetikledi. Bardağı sıkıca kavrayıp sakin kalmak adına bir yudum aldım. "Daha önce bana anlatman gerekenler var. Ne olduğunu biliyorsun."

Düşündü, sonunda anlatmamak için kaçışı olmadığına karar verdi. "Steven ve Zeliha, baştan beri iş birliği içindeymiş. Zeliha tüm uyarılarımıza rağmen kendisini adada ziyaret ettiğimizi söylemiş. Steven her şey yolundaymış gibi davranırken, aslında neyin peşinde olduğumuzu biliyormuş. Daha en başında, o mahkemede Steven de vardı. Beni duyduğunu söyledi." Her ne hatırladıysa yutkundu ve

devam etti. "Her şeyi, her söylediğimi duymuş ve herkesin aksine bana inanmış." Gülümsedi. O histerik gülümseyişi tanıyordum. "Birinin bana inanması bile zarardan başka bir şey getirmiyor. Sonrasını anlatmama gerek var mı? Benden sahipsiz sandığı bebeği istedi."

Zihnimde çalan intikam çanlarına bir yenisi Lord Steven için eklendi.

"Sen ne söyledin?"

"Bir şey söylemedim. Onu vurdum."

Bu kız beni hiç yanıltmıyordu. Diğer yandan en başından beri verdiği dişe diş mücadelenin bana özel olmadığını anlamak hoşuma gitmemişti. Bu kesinlikle hastalıklı bir histi. "Neresinden?"

"Karın boşluğundan. Ölmeyecek."

Hoşuma gitmeyen bir şey daha. Ayaklandım. "Evet, senin ellerinden ölmeyecek."

Yüzüne uğrayan telaşın sebebi, kendi yüzünden birinin zarar görecek olma ihtimaliydi. Aynı zamanda hem saldırgan hem de merhametli olması anlaşılır gibi değildi. Tanıdığım en garip şeydi. Ve en...

Onu aklımdan çıkarıp kapıya yürürken, dilim ondan bahsetmek konusunda ısrarcıydı. "Açık. Senin elinden ölme şerefini ne ona ne de başka birine tattırmayacağım."

Dudakları aralandı, sesi çıkmadı. İstediği kadar tehlikeli olsun. Uzun zamandır beni güldüren tek detaydı.

"Bunu yapma. Ona zarar vermek zorunda değilsin."

"Zorunda olduğum için yapacağımı kim söyledi? Bundan keyif alacağım."

Yaklaştı. "Yapmayacaksın."

"Bana yapmamam için iyi bir sebep söyle."

Düşüncelerindeki karmaşıklık nefes alışverişlerine yansıdı. Aslında duygularının neredeyse tümü yansıyordu. Kızarken, keyifliyken, korkarken ya da utanırken... Her bir duyguda nasıl nefes aldığı ezberimdeydi.

"Ona gerçeği söyledim. Ona... bebeğin sahipsiz olmadığını söyledim."

İşte benim kızım. İçimden geçen tek cümle bu oldu. İçimde kalmaya devam etti.

"Steven'a senin verdiğin cezayı yeterli göreceğim. Bir sonraki hatasına kadar..." Parmaklarım avucuma kapandı. Yumruğumu Steven'ın suratında hayal ederken, o surat baş şeytanınkine evrildi. "Izdırap olacağım başka biri var." Hücrelerime dolan intikam ateşini kucakladım. İntikam, bu zaman kadar beni ayakta tutan iğrenç bir nedendi. Zihnimde dolaşan iblislerin kurdukları tuzaklar, bazen benim bile türlerimi ürpertiyordu. O tuzakların sahibine kavuşacağı günü iple çekiyordum.

Kabuğumu sarıp sarmalayan bu ateşi ondan sakınmak üzere karşısından ayrılmaya karar verdiğim an, bir şeyler söyleyeceğini hissettim.

"Sana yapmayacağını bile bile intikamını unut, demeyeceğim."

"Ya ne diyeceksin?"

"İntikamın için ne gerekiyorsa yaparım. Elimden gelenin daha fazlasını yaparım."

Cinsiyet farketmez; o, tanıdığım en cesur insandan daha cesur ve gerçekti. Başımı tek sefer salladım. Her zaman söyleyecek bir şeyleri olan ben, bir kez daha onun karşısında kelimelerimi kaybetmiştim.

"Atı hazırlayacağım. Karnını doyurup geldi."

Gitti ve kısa süre sonra geri döndü. Obur sarışın. Ata çıktığım sırada, kabarık saçlarının bir parça yatışmış olduğunu gördüm. Ona baktığım tek saniyede saçlarının ıslak olduğunu gözden kaçırmamıştım. Hava onun için fazlasıyla soğuktu ve saçlarını ıslatmıştı. Elime bir havlu alıp saçlarını kurularken, zekasını her zaman kullanması gerektiğini söylemek istedim ama bunun yerine ata tırmanmaya çalışan bedenini yukarı çektim ve önüme oturttum. Bu kesinlikle hoşuna gitmemişti. Sessiz yolculuğumuz boyunca, rüzgar yine kalleşlik ederek saçlarının kokusunu burnuma getirdi. Bir isim veremediğim kremsi kokusunu ciğerlerim ezberlemişti. Her ata bindiğimde, önümde o olmasa bile kokusu garip bir şekilde burnuma ulaşıyordu.

Mirel haklı olabilirdi. Rozelin bir büyücünün yeteneklerine sahipti. Mirel haklıysa, Rozelin gördüğüm en güzel büyücüydü.

Yolun kalanında kasalı araçla yol alırken, "Annenle aran nasıl?" diye sordu birdenbire.

Neden sormuş olabileceğini düşünsem de bulamadım. "Her zamanki gibi."

"Nasıl yani? Baş adamını öldürdün ve aranız her zamanki gibi mi?"

"Aynen öyle."

Düşünmeye başladı. Yine beni çözmeye çalışıyordu ve yine başaramayacaktı.

"Konslan sadece bir maşaydı. Biliyorsun. Maşayı tutan annendi. Başka maşalar da bulabilir."

"Bulabilir." Annem, kraliçe Nivera, çoktan kendine yeni bir maşa edinmişti, bu haber yakın zamanda bana ulaşmıştı. Konslan olayından sonra adım adım onu takip ettiriyordum. Rozelin'in tedirgin olmaması için bu detayı da kendime saklıyordum. "Bulduğu tüm maşaları kırıp atarım. Bunu gördü. Israrlı davranırsa, maşa tutan eli için bir şeyler düşünmem gerekecek."

Gözlerini şaşırdığı zamanlarda yaptığı gibi kocaman açtı ve bana çevirdi. "Ama o senin an-" Dudaklarını birbirine bastırıp yutkundu. Ağzını yeniden açtığında dili dudaklarındaydı. Şu görüntü... Hadi, ama!

"Durman gerekiyor!"

Frene yüklendim. Bence de, durmam ve o görüntüyü hazmetmem gerekiyordu.

"Sebep?"

Arkasına yaslandı ve kollarını birbirine bağladı. Hoşuna gitmeyen bir şey söylemek üzereydi. "O ağaçtaki şeyleri istiyorum."

"Tomurcukları mı?"

"Adı her ne ise. Biraz geriye gidersen inip toplayacağım. Ya da... şimdi inip yürüyebilirim."

"Olmaz."

Saldıracakmış gibi baktı. "Ne demek olmaz! Toplamam gerekiyor, anlamıyor musun?"

Cümlesinin sesine doğru sesine yüklenen heyecan ne hissettiğini anlamamı sağlamıştı. İkinci kez aşeriyordu ve ben garip bir şekilde bunu sevmiştim. "Anlıyorum ama olmaz. Canın ne istedi bilmiyorum ama o zehirli tomurcukların istediğin şey olmadığını biliyorum."

"Zehirli mi?" Mizacının aksine küçük bir kız gibi boynunu büktü, dudaklarını yaladı." Hepsi mi?"

Karşımdaki şu manzarayı sabaha kadar izleyebilirdim. Bunu fark ettiğimde istemsizce gülümsedim. "Hepsi." Arabayı istediği şeyi

muhakkak bulmak üzere çalıştırdım. "Merak etme, canının istediği şeyi bulmadan eve dönmeyeceğiz."

Cevap vermedi. Huzursuz görünüyordu. Onu rahatlatmak istedim. "Nasıl bir şey istiyorsun?"

"Bu sefer işin daha kolay. İstediğim şeyin adı erik ve zehirli tomurcuklara çok benziyor."

"Bunu anladım. Tadı nasıl?"

"Ekşi!" Parmaklarını kaldırıp iştahla anlatmaya başladı. İkinci kez bir şeyi bu kadar fazla istediğine şahit oluyordum. "Böyle kütür kütür." Dilini dudaklarından sesli bir şekilde geçirirken, o noktaya kayan bakışlarım içimdeki ağaçların dallarını yerinden oynattı. Bilerek yapmıyordu ama bende unuttuğum duyguları misliyle uyandırıyordu. Örtbas etmek için yutkunarak bakışlarımı yola çevirdim.

"Daha önce duyduğumu sanmıyorum." Kararlılıkla arabayı çalıştırdım. "Bulacağım."

Aldığı nefesin sesi rahatladığını anlatıyordu. Bana güveniyordu, bunu söylemişti. Daha mühimi bunu gözlerinden okuyabiliyordum ve o bana güvendikçe, hiç olmadığım kadar güçlü hissediyordum.

Çarşıda tek uğradığım mekan olan kitapçı dükkanının önünde durdum. İhtiyar Sekrin, beni görmesiyle beyaz sakallı suratında sıcak gülümsemesine yer vererek ayaklandı. Sarışını araçta bırakırken, sabırsızca tuttuğu ritmin farkında olmadığının farkındaydım. Sırf bu yüzden adımlarımı hızlandırdım.

"Evlat, hoşgeldin." Sekrin bir eliyle bastonunu kavradı, diğerini bana uzattı. "Seni beklemiyordum, son geldiğinde epeyce kitap aldın."

Elini sıktım, sıkı tokalaşıyordu. "O yüzden gelmedim, bir bilgiye ihtiyacım var."

Az evvel oturduğu ahşap taburenin yanındaki boş olanını gösterdi. "Buyur, bu ihtiyar hafızamdan çıkarabileceğim her bilgi emrinde."

"Sadece bir rica." Rica. Bu kelimeyi sadece Sekrin'e karşı kullanıyordum. "Oturmayacağım, acelem var."

Gri saçlarının arasında kalan kısık gözleriyle omzumun gerisindeki Rozelin'e baktı. "Sanırım yine arabadan inmeyecek."

"Yine." Aylar önce bölgeme ilk adım attığı zamanlarda buraya getirdiğim sarışın yine araçta kalıp Sekrin ile olan sohbetime uzaktan şahit olmuştu. Biraz düşününce o gün burada Sekrin dışında biriyle

daha karşılaştığımı hatırladım. Alzer'in kız kardeşi Lena; son bir haftada üç kez beni evine davet eden ısrarcı genç hanım.

"Hala ona kızgın mısın?"

Kaşlarım çatıldı. Sekrin ile süregelen ilişkimizde sohbet temamız yalnızca kitaplar olmuştu. "Duyduklarından yola çıkarak mı soruyorsun?"

Başını iki yana sallaken gülümsüyordu. "Ah, hayır evlat. Etrafa kulak kabartamayacak kadar yaşlıyım. Yalnızca... Onu ilk gördüğümde, camın ardından da olsa gözlerindeki öfkeyi sezmiştim. Sana misafirini içeri davet etmeni teklif ettiğimde ise, öyle bir gerek yok, dedin ki... Sadece yaşlıyım evlat, aptal değil."

Bölgenin en yaşlı ismi olan Sekrin, tecrübelerinden doğan hisleriyle konuşuyordu. Bunu atlamamam gerekirdi. İhtiyara yarım bir gülümseme gösterdim. "Pekala ihtiyar, sana bir meyve soracağım."

Onunla birlikte bu kez ben de Rozelin'e baktım. Başını koltuğa yaslamış, solundaki cama dalmıştı. Bunu yaparken her iki eli de karnının üzerindeydi ve biriyle ufak daireler çiziyordu.

"Anlıyorum." dedi ihtiyar, belki bir miktar alaycı bir sesle. "Nasıl bir meyve arıyorsun?"

"Görünümü yeşil, küçük ve yuvarlak. Ancak o tarz bir şeyin buralarda olduğunu sanmıyorum. Bu yüzden sana tadından bahsedeceğim. Sert ve ekşi."

Geri dönüp taburesine oturdu. Parmakları sakallarını bulurken, düşünme süresini uzun tuttu.

"Bana bilmediğini söylemeyeceksin, diye umuyorum."

"Söylemeyeceğim. Hele de senin için böylesi önemli bir mevzuda."

"İhtiyar." diye uyardım."Nerede bulabilirim."

"Bahsettiğin gibi sert ve ekşi bir meyve biliyorum. Göldibi meyvesi, herhangi bir gölün dibinde bulabilirsin."

"Göldibi..." Civardaki gölleri zihnimin arka planında tespit etmeye başladım.

"Hava dışarıda suya girmek için fazlasıyla soğuk."

"Önemi yok."

Aynı alaycı gülümsemeyle ayağa kalktı. "Onu anlıyorum. O halde evlat, sana şimdiden iyi dalışlar diliyorum. Gelecek hafta senin için yeni bir koli hazırlayacağım. Ayrıca Kimpras çayı topladım, bilirsin

yılın yalnızca bu zamanları yetişip kısa bir süre tazeliğini korur, geç kalma."

"Sağol." Bir el hareketiyle ona veda ettikten sonra arkamı döndüm. Henüz birkaç adım attıktan sonra durdum, bedenimin bir bölümünü Sekrin'e çevirdim. "Bir sonraki sefer gerek yok, demeyeceğim. Fazladan bir bardak daha koy."

Parmak uçlarıyla alnına dokundu. "Hay hay evlat." Gülümsemesi büyüdü. "Hay hay."

Herhangi bir meyvenin suyun altında sertliğini koruyabilmesi olağan değildi. Dalmak sorun değildi, sorun; sarışına istediğini verememekti. Bunun huzursuzluğu ile arabaya bindiğimde anlamış gibi soru sormadı. Yakınlarda temiz bir göl vardı ancak çalıştırdığım arabanın rotası o göl olmadı. Rozelin'i aramızda bahsi geçen kızıl gölün bulunduğu ormana getirdim. Arabadan indi, kızılın huzurlu tonuna bürünmüş ve beyaz çiçeklerle taçlandırılmış ormana hayran gözlerle baktı. Bir süre ormanın içinde yol alırken, adımları peşimden ilerliyordu. Bu ormanın kokusunu seviyordum, rahatlatıcı bir yanı vardı. Buna rağmen yıllardır hiç uğramamıştım.

Benden sonra kızıl gölü gördüğü an durdu, dudaklarını araladı ve etrafına baktı. Aklından geçenler aklımdaydı. Onu endişesinden sıyırabilmek için "İstediğin şey burada." dedim.

Hızlıca ağaç dallarını taradı. "Burada mı?"

Meyvenin suyun içinde yumuşama olasılığına hoşnutsuz tepki verdim. "Göldibi meyvesi. İsminden de anlayabileceğin gibi sadece göl dibinde bulunuyor."

"Göldibi mi?"

Gölün dibine baktığında göz bebekleri büyüdü. İsteği şey için beni kullanmak istemiyordu. Bu durum onun yaratılışına kesinlikle tersti fakat bilmediği bir şey vardı.

"Gölün dibine seni göndermeyeceğim."

"Uğraşmanı istemiyorum."

Bu saçma düşünceden kurtulmasının bir yolunu bulmalıydım. Postalımı çakıl taşlarına sürdüğümde, o yolu bulmuştum.

"Sınır dışında bir tek burası görünmez nöbetçilerce korunuyor. Gördüğün siyah çakıl taşları da sadece kızıl gölün çevresinde bulunuyor ve..." Bakışlarımızı buluşturmayı bir saniye öncesinden

planlamıştım. "...yastığının altında. Hatırlıyorsundur. Hani şu sende ne aradığını açıklayamadığın."

Kaçırdığı bakışları, bu konuda bir şeyler gizlediğine dair olan düşüncelerimi destekledi.

"Açıkladım. İnanmadıysan o senin sorunun."

Karşımdaki inatçı sarışını nasıl püskürteceğimi biliyordum. Paltomu çıkarıp attım. Kazağımı ve postallarımı... Sıra pantolonuma geldiğinde, yüzünü kapattı ve seri bir şekilde arkasına döndü.

"Ne yapıyorsun sen!"

Gülümseyişimi özgür bıraktım.

Pantolunumu çıkarırken, tamamen kasıldı. Utanıyordu. Uzun zamandır utanan birini görmemiştim. Garip bir şekilde hoşuma gittiğinden tetiklemekten geri durmadım. "Gölün dibine kıyafetlerimle dalma niyetim yoktu.

"Bir haber verebilirdin!"

"Bir sonraki sefer önden bildiri gönderirim."

Yüzünü açtı, bana dönmedi. "Sana söyledim. Başka bir yolunu bulalım. Benim yüzümden dibi görünmeyen o göle dalmanı istemiyorum.

Senin yüzünden değil, senin için. İçimden geçenler sadece içimden geçmekle sınırlı kaldı.

"Bak, Nerin'in söylediklerinden sonra kendini zorunlu hissetmiş olabilirsin ama..."

Bu ne boktan bir düşünceydi böyle! Ona yaklaşıp arkasında durdum. Söyleyeceklerimi kafasına kazımasını istiyordum. Şimdi tek istediğim buydu. "İstediğin ilk şey çok daha zordu. Yaptım." Kızgınlığım, üzüntüsünü hissettiğimde silikleşti. Sol şakağından sarkan tutamına uzandım. Acelesizce parmağıma dolarken, bunu neden yaptığımı bilmiyordum. "O zaman ne Nerin ne de söyledikleri vardı. Aklındaki o nedeni sil at. O göle dün de dalardım. Bugün de dalacağım. Benim için öyle bir ayrım yok." O bebek bana aitti. Rozelin'in isteğini sadece bebeğim için yerine getirmiyordum." Saçlarından ayrıldım, karnına dokundum, çok kısaydı. "O ve sen varsın. Başka bir şey yok."

Bana döndüğünde umursadığı hiçbir şey yoktu. Çaresiz görünüyordu. "Var Biran!" Ona çaresizliği yakıştıramıyordum ama adım dilimden bir başka dökülüyordu. Sustuğunda, gördüğüm ilk andan beri gökyüzüne benzettiğim gözleri puslandı. Çektiği acıyı onun

gökyüzünden okuyordum. Göğsümün orta yerinde ince bir sızı hissettim. "O senin bebeğin." dedi, sesi cılızdı.

"Onu kabul ettiğini söylemiştin."

"Söyledim." Başını yavaşlıkla salladı. Gözünden süzülen damlalar pembe beyaz teninde eğreti duruyordu. "Ben sanmıştım ki... Ben... Zaten bir anneye sahip olduğunu hiç düşünmedim." Çırpınıyordu. Hiç kıpırdamadan içten içe çırpınıyordu. "Sonuç değişmeyecek, anlıyor musun? O, sana ve karına ait. Ben sadece bir aracım." Göz bebekleri titredi, içim titredi. "Sadece bir taşıyıcıyım."

Kalbimi alan alevin sahibi Rozelin'di. Haklıydı, haklılığı her ikimizi de mahvedecekti. Kendimden vazgeçeli uzunca bir zaman olmuştu. Ama Rozelin...

Ona sarıldım. Benim kollarım ölü bir ağacın dallarıydı. Onu ölü dallarımın arasında yaşatmaya çalışıyordum. Yaşatmaya çalıştıkça daha sıkı sarılıyordum.

"Sen ona canından veriyorsun. Onu koruyorsun. Söylediklerin gerçek değil. Büyük, aptal bir yalan." Geri çekildim, ona baktığımda içimden geçenler bu kez sert filtreleme takılmamıştı. Gözlerini açtı ve ıslak kirpiklerini bir ok gibi içime sapladı.

"Üzülme." Başımı eğdiğimde, alınlarımız birbirine yaslandı. "İyi olacağım." Narin başı ellerimin arasındayken, gökyüzüne daha derin daldım. "İyi olacağız."

İçini çekti, kızarmaya başlayan burnu dudaklarıma çok yakındı. "Bebeğin iyi olacak."

Aralanan dudaklarımın ona söylemek istediği bir şey vardı. O şey, belleğime sıkışan anıların esiri oldu. Oysa duymayı hak ediyordu. Ona hak ettiğini veremediğim için kendimi tekmelemek istiyordum.

"Onun koruyucu meleği olmak... Bu yeter, en azından kendimi daha iyi hissetmem için..." Gülümsemeye çalıştı. Benim için gülümsemeye çalıştı. "Teşekkür ederim."

"Teşekkür mü?" Ona iyi hissettirmeyi başarmış mıydım? Düşüncesi bile fena sayılmazdı. Gülümsediğimi çok sonra fark ettim. "Bunun arkasından bir küfür fena olmazdı."

Nereye odaklayacağını bilemediği bakışlarını aşağı indirdi ve bana beklediğimi verdi. "Siktir!"

Bu kez gülümsememin sesi vardı. Beni o sesle tanıştıran ise Rozelin'di. "İşte benim kızım!"

Bunu söyleyen dudaklarım, bir süre için beynimle bağlantısını kesmişti. Kendime gelmek için bakışlarımı ondan ayırdım. "Bir şey daha. Her saçmaladığında kendini kollarımın arasında bulacaksın. Buna göre ne zaman saçmalarsan, bana sarılmak istediğini düşünebilirim."

Karşımda kaskatı kesildi. İkimizin de nefes almaya ihtiyacı vardı. Dalmak için kafamda kısa bir hesaplama yaptıktan sonra gerildim ve atladım. Siktir! Su çivi gibiydi. Bölgemin en soğuk zamanlarında denize girmeye yabancı değildim ancak gölün soğuğu denizi misliyle katlayacak cinstendi. İri kulaçlarla dibe ulaşırken, aşağı indikçe berraklaşan su bana net bir görüş açısı sundu. Aradığım meyve oradaydı. Manevra yaptım ve dikenli deniz bitkilerinin dibindeki göldibi meyvelerine uzanıp avuçladım. Birkaç dakikanın sonunda yüzeye çıktığımda, gördüğüm ilk şey nefesini özgür bırakan sarışındı. Bedenimi dışarı alıp çakıl taşlarının üzerine uzattım. Nefesimi düzene sokarken, avucumu onun için açtım.

"Görüntüsünün farklı olduğunu biliyorum. Tadı söylediğin gibi olmalı. Dene."

Beklemedi. Yaklaştı, yanımda dizlerinin üzerine çöküp, avucumdaki meyvelere uzandı ve bir tanesini yemeye başladı. Tadı hoşuna gitmiş olacak ki, ifadesi giderek yumuşadı. İkincisi ve üçüncüsünü de aynı iştahla yedi. İnce dudakları meyvenin rengini alarak kıpkırmızı olmuştu ve o tüm meyvelerden daha iştah açıcı görünüyordu.

"Niye gülüyorsun?"

Gülmek mi? Beynim ve eylemlerim arasındaki bağlantıyı gözden geçirme zamanım gelmişti. "Hiç. Daha ister misin?"

Başını salladı. "Bu kadar yeter." Avucunu göle uzatıp temizlerken, "Teşekkür ederim." dedi, çekingen bir sesle. Bu tonu ondan nadiren duyuyordum. Benden çekinmesini istemiyordum. Son vermek için ayaklanarak kuru kıyafetlere uzandım. "Arkanı dönecek misin? Kuru olanları giymek için ıslak olanı çıkarmalıyım." Böyle utanması daha iyiydi. Bu kez bilinçli şekilde gülümsedim. "O da sanırım tek parça."

Kaşları havalandı. Kelimenin tam anlamıyla kalakalmıştı. Hemen ardından beklediğim oldu ve öfkeyle hareketlendi. Osırada bir şey oldu. Ayağının kaydığını fark ettiğim an bedenimi ondan tarafa fırlattım, elimi uzattım. Elini tutmayı başarmıştım. Fakat sarışın tamamıyla gölün içindeydi.

"Hay sikeyim!"

Üşümesine bir saniye fazladan müsade etmemek için elimi bileğine uzatıp onu dikkatlice yukarı çektim. Sırt üstü çakıl taşlarının üzerine bıraktığımda, saçlarının uçları ve kıyafetleri sırılsıklamdı. Hala suda olan ayaklarına kadar titriyordu. Sakar!

"Seni bu kadar heyecanlandıran neydi?" Gerilen kaslarımı serbest bırakıp yanına uzandım. "Son söylediğim şey mi?"

Bir bıçağı olsa boğazıma saplaması için ona iyi bir neden vermiştim. Bıçağı olmadığı için kelimeleri kullandı. "Ukalasın."

"Aksini söylemiyorum. Sen de şanslısın."

İnce kollarını bedenine sardı. Karşımda üşümesi beni rahatsız etmişti. Kuru kıyafetleri yanına koydum. "Giyebileceğin kuru kıyafetler var. Arabaya kadar sırılsıklam yürümeyeceksin."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.

"Arabaya kadar bu vaziyette yürüyüp rüzgar yemen mi iyi fikir?"

"Kıyafetleri bana verirsen, o söylediklerin senin başına gelecek."

Bunun ne önemi var? "Ben koca, dayanıklı bir adamım. Ayrıca iki kişinin üşümesindense bir kişinin üşümesi daha mantıklı. Aksini söyleyebilir misin?"

"Hayır." Kalkmaya yeltendi. Bu kadar kolay ikna olması iyiye işaret değildi. Dönünce hasta olmaması için bir şeyler düşünmeyi kafama not ederek başımı çevirdim. Çok geçmeden bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım. Boğazından yükselen nidalar zorlandığını ele veriyordu.

"Sanırım yardıma ihtiyacın var."

Sesli şekilde nefeslendi. "Halledeceğim." dedikten bir dakika sonra acıyla inledi. Ona baktığımda kalçasınında bir bölgenin kanamış olduğunu gördüm. Pantolonumun cebindeki temiz beze uzandım ve her yapıyorsa ondan önce davranarak yarasına bastırdım.

"Hemen gözlerini kapat!"

"Neden sürekli kendine zarar veriyorsun?"

"Sana gözlerini kapatmanı söyledim!"

Bana yakışan söylediğini yapmaktı. Hatta yapmak üzereydim ama tenindeki kabarmaları fark ettim. Bu şekilde daha fazla dayanamazdı.

"O atleti çıkarmalıyız."

Avuçlarını sıkmak istedi ama fazla üşüdüğü için yapamadı. "Bunu ben yapa-"

Dişlerinin birbirine vurması beni kimliğimden uzaklaştırdı. Birden atletini ve çorabını bedeninden ayırdım. Sonrasında bunun mahcubiyet ile bakışlarımı önüme düşürdüm.

"Acele etmemiz gerekiyordu." Bacaklarını suyun içinden çıkardığım saniyelerde hareketsiz ve sessizdi. "İzinsiz yaptığım için bağışla."

Tutuklaşan devinimlerim, nereye koyacağımı bilemediğim bakışlarım bana ait değildi. Utandığını biliyordum. Yeni tanıştığım bu duyguyu onunla paylaşırken, narin parmaklarının bileğimi sardığını hissettim.

Kirpiklerinin altından bana baktı ve "Özür dilemen gerekmiyor." dedi.

İfademde bir şeyler karıştı. İçimde bir şeyler karıştı. Parmaklarından tenime gönderdiği sinyaller beni çığrımdan çıkaracak kadar büyüleyiciydi. Karnına baktım. Beyaz sütyeninden kurtulmaya çalışan beyaz göğsünü izledim. Bir tablo kadar güzeldi. Bakışlarımı acil olarak üzerinden ayırmam gerektiğini bilerek, omuzlarını ve bir kuğu zarifliğindeki boynunu izledim.

"Seni giydirmeliyiz." Siktir! Bu titreyen ses benden mi çıkmıştı?

"Evet."

"Biraz büyük gelecekler ama eve kadar seni idare eder."

"Evet."

Sözler mekanik bir şekilde dudaklarımdan çıkıyordu. Aynı durumdaydı. Üşüyen tenimin tersine içimde bir yer, bakışları tarafından kundaklandı. Bunu, sadece onu izleyerek üzerimdeki tek parçanın içine sığamadığımda anladım. Göğsüme dokunan parmak uçları, orada yeni bir hükümdarlık kuracak kadar tesirliydi. Gözlerimi kapattım, elimde değildi. Gerilen bedenim elimde değildi. Kendimi dizginlemeye çalışıyordum, aslında bunu istemiyordum.

Oysa Melina'dan sonra başka bir kadına dokunmamıştım. Denemiştim. Zihnimi tüketen duygulardan sıyrılmak için çok kere denememiştim. Olmamıştı. Şimdi neden oluyordu?

Gözlerimi açarken, beni kendimden çekip alan kadının Rozelin olmasının feveranını yaşıyordum. Oysa bu, onu ilk isteyişim değildi. Bir süredir ona dokunmak, kokusunu solumak için fırsat yaratmaya çalışan bir oğlan çocuğuydum. Fark ederek kendimi azarlayışlarım, bir hiç kalıyordu. Dönüp dolaşıp kendimi yine ona düşerken buluyordum.

"Bağışla." Beni ona iten güç, dudaklarımı göğsüne esir etti. Kokusu, dizginlerimi koparıp attı. Arkaya düşen başı zevahirini kusursuzluğa taşıdı. "Bu koku..." Kaburgalarını saran ellerim yetinmiyordu. Kokusunun tadını almak için dilimi tenine bulaştırdım. "Sadece solumak yetmiyor." Sırtını sardım, sütyenini çözerken, kısmen açık gözlerini zamanını dondurup istemek isteyeceğim kadar maviydi. Buğday rengi saçlarının aksine kahverengi kirpikleri kısa fakat sıktı. Sanki her bir tanesi gözleri için özel olarak tasarlanmıştı. Minik burnu, ince ve her daim kızarık olan dudaklarıya ona dokunmaktan çok daha fazlasını istedim Sütyeninden içeri giren parmaklarım, orada tapılası bir cennet buldu. Dilim o cennetten pay almak için kıvrandı. Dudaklarımdan çıkmasına engel olamadığım bir inlemeyle bacaklarının arasına girdim, başını yeniden çakıl taşlarının üzerine bıraktı. Kısa bir an durdum ve sarı tutamlarının kara çakıl taşlarının üzerinde nasıl izlenesi göründüğünü düşündüm. Dikkatle bedenini bedenimle örttüm. Sütyeni aramızdan çekildiğinde, gövdesi olanca güzelliğiyle gözlerimin önüne serildi. Bacaklarını bana sardı, inanılmazdı.

Bir gün ölürsem, katilim olabilecek tek insan şimdi ruhunu bana teslim ediyordu.

Şakağından öptüm. Gözlerinden, yanaklarından, burnundan öptüm. Ruhundan öptüm. Teslim oluşundan öptüm. Dudaklarım, hem delirten bir yavaşlıkla, hem akıl etmez bir istekle dudaklarına yaklaşırken, gözlerim karardı. Birinin zihnimi avuçladığını hissettim, sıktı, sıktı. Bu his yabancı değildi. Melina'yı her hatırladığımda zihnimi istila eden bu his, şimdi Rozelin'e dokunurken, benimleydi.

Zehirli bir hastalık gibi hızla ve hudutsuzca saran hissi yok saymaya çalışararak, içime işleyen kadına, "İçime işledin." dedim. Onu dudaklarından öpmeden önce gözlerinden müsaade almak için yüzüne baktığımda, gözlerimin önüne binlerce karınca üşüştü. Rozelin'in saçları koyuldu. Gözleri kahverengi baktı. Dolgunlaşan dudakları tanıdıktı. O, artık Melina'ydı.

Biri beni aldı ve evli olduğumuz geçmiş zamana fırlattı. Belleğim sonu olmayan bir boşlukta savrulurken, bana ihtiyaçla bakan karıma onu sevdiğimi söyledim.

"Seni seviyorum, Melina."

*****

Kelimeler de bir silahtı.

Bir insan kelimelerle de öldürülebilirdi.

Ruhumu kurban verdiğim cinayette, failim Biran'ın dudaklarından dökülenlerdi.

Ah.

Kalbimi hissedemiyordum.

Oysa biraz önce onun için atıyordu.

Oysa onun için açmaya çalışan çiçeklerimi budayan bıçak, yine onun ellerindeydi.

Melina. Şimdi ondan daha fazla acıyordum kendime. Melina. Şimdi beni dayanılmaz acıdan kurtaracak sonsuz boşlukta olmak istiyordum. Olduğu yerde, onun yerinde olmak istiyordum.

Gözlerim doldu, bir damlasını bile özgür bırakmadı. Onun çehresi kirli bir camın ardında kaldı. Parmaklarımı, dudaklarımla buluşmak üzere olan dudaklarına dokundurduğumda, irkilerek gözlerini açtı. Ne sarsılan ifadesini, ne kan çanağına dönen gözlerindeki şaşkınlığı sorgulayabildim.

Bir ölü gibi altında yatarken, "Ben Melina değilim." dedim, yabancı bir sesle. "Ama artık, sana Rozelin de değilim."

Kaşları gerildi, gözbebekleri ruhsuzdu.

Ne söylediğimi anlamaya çalıştı. Ne söylediğini duymamış gibiydi.

"Sen..."

Başka bir zamanda onu yerinden hareket ettirebilmemin imkanı yoktu ama şimdi öyle sert ittim ki, o koca cüssesini tek seferde üzerimden devirdim. Kaptığım ıslak elbisemi bedenime geçirirken, artık üşümüyordum.

Peşimden gelmedi. Adımları uzaktan bile duyulmadı. Arabaya ulaştığım an telsizden herhangi bir koda mahal vermeden orta yere anons ettım. "Kızıl göldeyim, biriniz beni burdan alsın. Hemen."

Cevap Efraim'den geldi. "Hemen."

Ne kadar geçtiğini kestiremediğim sürenin sonunda Efraim ve Mirel yanıma geldi. Beni bulduklarında yalnızdım, titremekten yorgun düşmüştüm. Aralarında kısa ve sözsüz bir diyalog geçti. Ardından Efraim ormana girerken, Mirel beni araca bindirip olduğumuz yerden uzaklaştı. Birkaç soru sordu, hiçbirinin içeriğini algılayamadım. Kimpras ormanına az kala yumuşak bir frenle durup elime yapıştı.

Ona baktım, gördüğüm en endişeli ifadelerden biri vardı yüzünde. "Anlatmazsan yardım edemem."

Boş bakışlarım yüzünde gezindi. Ne olduğunu anlatabilirdim. Ne hissettiğimi anlatmaya yeryüzündeki hiçbir kelime yetmezdi.

"Bana bunu borçlusun." dedi bu kez. "Ellerimin arasından kayıp gittin. Senden ben sorumluydum. Bunu biliyordun. Başına ne geldiğini bilmeye hakkım var." Parmakları kollarımı sardı. "Var Rozelin."

Dikiz aynasından aksimi gördüm. Yüzüm bir ölününki kadar beyaz, dudaklarım mosmordu. Göğsüm belli belirsiz inip kalkarken, bir zehri kusmak üzereydim.

"Bana Melina, dedi."

Elleri kollarımdan, bakışları yüzümden kaydı. Önüne döndüğünde, başını hüzünle iki yana salladı.Yolun geri kalanında bir daha konuşmadı.

O gün ve sonraki günlerde yabancıyı görmedim. O gün ve sonraki günlerde odadan çıkmadım. Zaman zaman koridordan bazı sesler geliyordu; çoğu adım sesi, bazıları endişeli konuşmalar... Başımı yastığın altına gizlesem de, duymuştum; o, artık gelmeyecekti. Aynı ormanda, başka bir evde yaşayacaktı. Perla ve Mirel'in bu karar karşısındaki sitemlerini duymuştum. Erkekler sessizdi.

Yabancının evi artık burası değildi.

Olduğum hiçbir yer onun evi olmayacaktı.

Bir sabah uyandım. Bebek kıpır kıpırdı. Sesimi duyunca sakinleşiyordu ama bu ara sesim neredeyse hiç çıkmıyordu. Banyoya gittim ve günler sonra ilk banyomu yaptım. Saçlarımı taradım, ördüm. Bana aldığı bol kıyafetlerden birini giydim. Salona girdiğimde, Efraim ve Perla'nın şaşkın bakışları arasında kahvaltı masasındaki yerimi aldım.

Ancak dün gece düşünme yetimi kullanabilmiştim. Onun için kendimi yok saymayacaktım. Onun için umudumun dallarını acımasızca kırıp atmayacaktım. Ben babamın kızıydım. Ben annemin kızıydım. Umudum için savaşmayı onlardan öğrenmiştim. Ne şimdi ne de başka bir zaman vazgeçmeyecektim.

"Servislerden anladığım kadarıyla baş başa kahvaltı yapmayı planlıyordunuz." Alamadığım cevap bakışlarımı onlara çevirmeme neden oldu. Aynı koltuğu paylaşmalarına rağmen aralarında neredeyse

bir kişilik mesafe vardı. "Başlayacak mıyız? Eğer öyleyse biriniz kendine servis alsın."

Şaşkınca birbirlerine baktıktan sonra ayaklandılar. Efraim, Perla'ya masaya oturmasını işaret ettikten sonra mutfağa yöneldi. Perla masada ne bulduysa tabağıma doldurdu, bunu yaparken suçlu olan kendisiymiş gibi bir kez olsun yüzüme bakmadı. Onun aksine ben çehresini uzunca izlemedim; büyüyordu. Gün geçtikçe oturan hatları onu alımlı bir genç kıza çeviriyordu. Kendi tabağına bir şeyler alırken, Efraim elinde üçüncü tabakla geldi. Kahvaltıya başladığımızda, hiç olmadığımız kadar sessizdik.

"Mirel ve Mestan nerede?"

"Yapmaları gereken bazı şeyler var." dedi Efraim. "Onların sırası yarın."

Perla uyaran bakışlarını Efraim'e çevirirken, "Ne sırası?" diye sordum.

"Hiç." Efraim ağzındaki lokmayı zorlukla yutarak arkasına yaslandı. "Yanlış söyledim."

"Yanlış falan söylemedin." Çatalımı nazikçe tabağıma bırakıp gülümsedim. "Bana göz kulak olma sırasından bahsediyor olmalısın."

Cevap koca bir sessizlikti.

"Kızdığımı düşünmenizi istemem. Sizce mantıklı olanı yapıyorsunuz. Etrafta nefesimi kesmek isteyen birileri yok, diyemem."

Sakinliğim, bu masada oturmamdan daha fazla şaşırtmıştı onları. Perla daha fazla dayanamadı ve bir sandalye kayarak bana yaklaştı. "Roz, iyi misin? Seni merak ediyorum. Günlerdir merak ediyorum."

"İyiyim Perla, daha iyi olacağım. Artık beni merak etmen gerekmiyor."

"Böyle olmana alışık değiliz." Efraim'in tepkisi beklendik değildi ancak samimiydi. "Benim bu kahvaltıyı korkarak etmem gerekiyordu."

İçimin burkulduğunu hissettim. "Korkmaktan memnunmuş gibi konuşuyorsun."

Gülünce çekik gözleri kayboldu. "Memnun olmadığımı söyleyemem."

Ne söylemem gerektiğini kestiremedim. Az sonra "Mirel ve Mestan'ın yapması gereken işler benimle ilgili mi?" diye sordum.

"Sanırım." dedikten sonra Efraim'e kısa bir bakış attı Perla. "Ondan bir şey saklamayacağımı söylemiştim."

Efraim, Perla'ya karşı gelmedi. "Pekala. Seninle ilgili olup olmadığını öğrenmek için gittiler. Aldığımız habere göre Molekon köyünde yine ters bir hareketlilik olmuş. Bu kez Fielda'nın cebine bir not bırakılmış."

"Ne yazıyormuş?"

"Hiçbir sır, sonsuza kadar sır olarak kalmaz. Saklayıp suçlu olmak mı? Ortaya çıkarıp kahraman olmak mı? İşte, notta yazanlar bunlar."

Aklıma ikinci bir ihtimal gelmedi. O notlar, Mei'nin kardeşini yaşama çevirdiğimi bilen biri tarafından yazılıyordu. Bilen ve ortaya çıkmasını isteyen biri...

"Notu kim bırakmış. Mei de olduğu gibi büyüyle kılık değiştiren biri mi?"

"Bilmiyoruz, Mirel ve Mestan ayrıntıları öğrenmek için gitti." Perla elimi tuttu ve güven verircesine okşadı. "Endişelenme, ormanın güvenliği arttırıldı. Biz istemeden kimse buraya gelemez."

Düşündüğüm yalnızca güvenliğim değildi. "Tüm bunları kim yapıyor?"

"Bulacağız." dedi Efraim. "Odaklandığımız tek konu bu. O zamana kadar ortalıkta görünmesek fena olmaz."

"Bu senin fikrin mi yoksa bir karar mı, Efraim?"

"Gerçekten benim fikrim." Teslim olurcasına ellerini kaldırdı.

"Beni buna ikna etmen gerekecek."

Perla gülümsedi. "Seni ikna etme çabasından ayrı olarak, bugün zaten sana dışarı çıkmayı teklif edecektik."

Efraim başını sallayarak onu onayladı. "Evet, bizimle gelir misin?"

"Nereye gideceğiz?"

Bu kez birbirlerine bakıp gülümsediler. "Onu gideceğimiz yere ulaşınca göreceksin."

"Tamam." Kafamı dağıtacak her şeye ihtiyacım vardı. "Ne zaman gidiyoruz?"

"Akşamın ilk saatlerinde çıkarız. Kahvaltıdan sonra senin için kıyafet seçelim mi?"

"Olur."

Perla memnun olmadı. Asık suratıma eşlik eden itaatkar tavrım, onları ciddi anlamda mutlu etmiyordu. Onlar, kendim olduğum asi

yanımı görmek istiyorlardı. Bunu fark etmek, yüzüme sahici bir gülümseme bıraktı.

Hava karardığında, Perla'nın benim için seçtiği pudra rengi, uzun, triko elbiseyi giydim. Her zaman giydiğim koyu renk kabanın yerine bana kendisine ait, elbisemle aynı renkte, kürklü bir kaban getirdi. Giydiğimde, çok yakıştığını söyleyerek, bana hediye etmek istediğini söyledi ve itiraz etmeme fırsat vermeden evden çıktı. Kimpras yine soğuk ve rüzgarlıydı ancak ulaşımda yalnızca araba kullanacağımızı öğrenince fazla uzaklaşmayacağımızı anladım. Tahminimde yanılmadım. Efraim'in kullandığı araba bir süre sonra kova mantar evlerden oluşan Molekon köyünde ulaştı. Köyün ortasında, tulumba çeşmesinin hemen yanı başında, tepesi bolca ışıklandırmayla bezenmiş uzunca bir yemek masası kurulmuştu. Etrafında ise bana büyük gülümsemeleriyle el sallayan gençler ve iş bitirici tavırlarıyla kendini belli eden Mirel ile Mestan vardı. Bu açık hava yemeğini kimin organize ettiğini bilmiyordum ama günler sonra ilk kez içimin aydınlandığını hissettim.

"Hoşgeldin Roz." dediler hep bir ağızdan.

Hepsiyle birer birer kucaklaştıktan sonra masanın bana ayrılan baş köşesine geçtim.

"Bunu ne zamandan beri planlıyordunuz?"

Sorumun cevabı Feldi'den geldi. "Aslında birkaç gündür. Mestan ve Mirel bize bu öneriyle geldiğinde çok sevindik."

Mestan ve Mirel'e minnetle baktıktan sonra gençlere "Sizin gördüğüm için sevindim." dedim.

O sırada Mei, kucağında bir bebekle yaklaştı. O bebek, hayata döndürdüğüm minik kardeşiydi. "Burada seni görmek için heyecanlı olan biri daha var."

Başım omzuma meylederken, bebeğe hayranlıkla baktım. Tıpkı ağabeyi Mei'ye benziyordu. "Merhaba ufaklık." Elim bebeğe dokunmak üzere havalandığı sırada Mei kardeşini birden kucağıma bıraktı. "Tanrım! Onu nasıl tutacağımı bile bilmiyorum!"

Kardeşlerimi ben büyütmüştüm ama bu yıllar önceydi. Uzun zamandır bir bebekle tanışmamıştım.

"Hadi ama!" dedi Fielde. "Sizce de kollarına çok yakışmadı mı?"

Duar ve Dian "Çok!" diye bağırdılar. Onlara kızlar da katıldı.

"Arada buraya gelip onu sev, sana alıştırma olur." Mei'nin önerisiyle hüzünlendim. Karnıma baktığımda, aklımdan geçen tek bir şey vardı; onu görüp göremeyeceğimi bile bilmiyordum.

"Yemekler soğumasın." Mirel ellerini çırpıp herkesi oturmaya davet etti. "Mei, kardeşini annene geri ver. Belli ki uyumak istiyor."

Mei, isteği yerine getirerek vedalaşmak için burnundan öptüğüm bebeği kollarımdan aldı. O sıra biri tarafından izlenildiğim hissine kapılarak etrafıma baktım ancak civarda olmaması gereken kimse yoktu.

Benim için yapılan yemeklerin bir çoğunu ilk kez görüyordum, tamamı oldukça lezzetli görünüyordu. Kimsenin bir şey bilmediğini biliyordum, emindim ki Mirel'in ağzı sıkıydı. Buna rağmen herkes sırayla benimle ilgileniyordu. Gençlerin küçük bir çocuk gibi konudan konuya geçtiği, sohbetle harmanlanan bir yemekti. Dört genç erkek Mei, Dian, Dian ve Duar bir ara ortadan kayboldular. Döndüklerinde her birinin üzerinde aynı kiltten vardı. Nedenini anlamaya çalışırken, Mestan bir tulumla yanlarında belirdi. Kızlar sevinçe el çırparken, tulum çalmaya, erkekler dans etmeye başladılar. Beheri önlerine birer kılıç koydular ve kılıcın bir yanından diğer yanına zıplayarak, ellerini bellerine koyarak, başlarının üzerinde toplayarak ve etraflarında dönerek ettikleri dans sadece izleyeni bile yorabilirdi.

"Hey, Efraim, neden sen de bir kilt giymiyorsun?" Mestan bir yandan tuluma hakim olurken, diğer yandan bacaklarını savurarak oynadı ve Efraim'e laf yetiştirmeye devam etti. "Eminim, çok yakışacaktır. " Onu ilk kez bu kadar hareketli görüyordum, herkes çok neşeliydi.

Derinlerimde kabuk bağlamak için çırpınan yarayı görmezden gelerek onlara gülümsüyordum.

"Zor." Ne ara en yakınımdaki sandalyeye oturduğunu bilmediğim Mirel'in bakışları eğlenen diğerlerindeydi. Gülümsedi. "Neden güçlü olmak hep biz kadınlara düşüyor?" Omuz silkti. "Her neyse... Sadece... Bir kez daha sana hayran kaldığımı söylemeye çalışıyordum."

Başımı ona çevirdim, dikkatle baktım. "Buradan gitmeyi başardığım gün bana hayran olabilirsin, şimdi değil."

Başını salladı. "Anlaştık ve bir şey daha, sırrın benimle güvende."

"Sana bir sır vermedim."

Bu kez başı iki yana sallandı. "Hayatının en büyük sırrını verdin." Yaklaştı ve fısıldadı. "Belki de önce kendine itiraf etmen gerekiyordur."

İtiraz etmedim. Haklı olabilirdi. Kesinlikle haklıydı. İtiraf iyileşmeyi getirirdi. "Belki de." Efraim'in dansa kaldırdığı Perla'ya baktım. Dudaklarında muhteşem bir gülümsemeyle sevdiği adamın kollarında döndü. "En azından mutlu olan birileri var."

"En azından." dedi, hüzünlü bir sesle. "Şimdi hiç yapmamam gereken bir şey yapacağım, boşboğazlık. "Bak, şuradaki evi görüyor musun?" Bir ağacın ardında kalan mantar evi gösterdi. "Orası senin için hazırlanıyordu."

"Benim için mi?"

"Evet, senin için."

"Anlamıyorum. Siz mi yaptınız? Neden benim için bir ev hazırladınız?"

"Çünkü bizimle yaşamak senin tercihin değildi. Kendine ait bir evin olursa, daha özgür hissedebileceğini düşündü." Yutkundu ve "Düşündük." diye düzeltti. "Görmek ister misin?"

"Buna gerek yoktu. Burada sadece misafirim."

"Yine de görmelisin."

Mirel ısrarcı bir yapıya sahip değildi ama evi görmem konusunda oldukça istekli görünüyordu. "Tamam, bir bakalım." Ayağa kalktığımda, onun hala oturmakta olduğunu gördüm.

"Yalnız yapman daha iyi. Hadi."

Sebebini anlamış değildim. Yine de gürültüden uzaklaşıp ağacın ardından mantar eve doğru yürüdüm. Diğerlerine nazaran daha ufaktı ve taze toprak kokusu henüz inşaa edildiği anlaşılıyordu. Etrafı yuvarlak olarak tel örgüyle çevrelenmişti, bahçesi komple çim olsa da ekilen çiçekler henüz boy vermemişti. Yuvarlak kapısını ittiğimde ardına kadar açıldı. Acelesizce içeri girip kapıyı ardımdan kapattım, yuvarlak bir koridordaydım, önümde kapısı olmayan üç oda vardı. Ortada olan oda, tamamını evin hammadesi olan taşların oluşturduğu küçük ve sevimli bir mutfaktı. Oraya yalnızca kapısından bakmakla yetindim ancak soldaki odaya yöneldiğimde, gördüğüm manzara beni içeri davet etti.

Ortasında geniş bir yatağın bulunduğu odada mavi bir beşik vardı.

Elim gayri ihtiyari karnıma giderken, küçük adımlarla beşiğe ilerledim. Küçük, gösterişsiz ve yatağı bembeyaz olan beşiğe bakarken, gözlerimde hissettiğim yanma içimi saran derin şefkattendi..

"Bak, burada uyuyacakmışsın." Kıpırdadı, gülümsedim. "Bunu beğendin olarak kabul ediyorum." Ellerim beşiğin kenarlarında yavaş bir yolculuğa çıktı. Sonra yine taştan oluşan gömme dolabı fark ettim. Bir kısmında gözyaşlarımı daha fazla tutamayacağım detaylar vardı; sarı, mavi, turuncu, pudra, beyaz minik detaylar. Yaklaştım ve beyaz zıbının asılı olduğu askıyı elime aldım. Yatağa serdiğim zıbının yanına oturup, elimden biraz daha büyük olan bebek kıyafetini izlemeye başladım. İzledikçe içimde filizlenen duygu, bağlayıcıydı. Tehlikeliydi.

"Seni tüm bu kıyafetlerin içinde görebilmeyi isterdim." Görmediğini bile bile gülümsedim. "Bunu bir itiraf olarak kabul et, olur mu? Sakın unutma, her ne olursa olsun seninle kurduğum bağı asla unutmayacağım ve taşıdığım her yeni günde bunu sana söylemekten bıkmayacağım. "

Parmaklarım zıbının üzerinde gezinirken, aldığım kokuyu inkar etmek istedim. Koşarak uzaklaşmak, olduğum yerden kazınmak istedim.

"Sahip olabileceği en iyi şeysin." Parmaklarım kumaşın üzerinde donup kalırken, odanın girişinde beliren varlığına bakamadım. "Bu da bir itiraftı."

Sesini hazmedebildiğimde, ayağa kalktım ve askıyı yerine astım. Çıkmak için yanından geçmem gerekiyordu, bunu istemiyordum. Durdum, geri çekilmesini bekledim. Çekilmedi.

"Ben, yaptığım hataları da kabullenirdim." Eğik başımla görebildiğim yalnızca ayakkabılarıydı. O ayakkabılar bana doğru hareket etti. "Ben bir hata yaptım." Karşımda durdu, kalbim kalbinin karşısında durdu. Ciğerlerimi istila eden kokusu daha tüketiciydi. "Nasıl yaptığımı bilmediğim büyük bir hata yaptım. Kabul edemeyeceğim aptalca bir hata yaptım."

Sesi utancı taşıyordu. Bu beni iyileştirmiyordu.

"Senden beni bağışlamanı istemeyeceğim. Sana yapabileceğim en büyük iyiliğin senden uzaklaşmak olduğunu biliyordum. Bu yüzden gittim. Sen gel, demeden gelmemek üzere gittim." Sesi, karanlık bir boşluktan süzülerek kulaklarıma ulaşıyordu. Kelimelerine sıkıştırdığı hüzünle gülümsedi. "Gel, demeyeceğini bile bile gittim." Bağırmak

istiyordum. Ona tokat atsam, bir parça rahatlar mıydım? Hayır, biraz olsun nefes almanın yolunu biliyordum. Mirel söylemişti; ne hissettiğimi kendime itiraf etmenin bir yolunu bulmalıydım.

"Buraya neden geldiğimi bilmiyorum. Neden saatlerdir seni izlediğimi bilmiyorum. Günlerdir boşluktayım." Bir adım attı. O adım ikimize da saplanan bir bıçaktı. "Uzak durmam sana iyi geldi mi? Beni mahvetti. Seni görmemek, başka bir odada nefes aldığını bilmemek, beni mahvetti Rozelin."

Dudaklarımda ve burnumda sonsuz bir yangın başladı. Gözlerimde sonsuz bir yangın başladı. Başımı kaldırdım, ruhum düştüğü yerde kaldı. Hüznün perdelediği safir mavilerine baktım. Orada dibi olmayan bir okyanus vardı. O okyanusta boğulmuştum.

Ben, kızıl bölge lideri Biran' Nuh'a aşık olmuştum.

Birkaç adım attım ve omuzlarımız birbirine değerken, yanında durdum. Ondan ayrılmadan bir an evvel, son sözlerimi yüreğine bıraktım. "İçimde bebeğini büyütecek, sonra da sana vereceğim.. Evime dönerken, sana sessizce içimden veda ederken, hayaletinle mutlu olmanı dileyeceğim."

Bunu yapacağım. Çünkü ayakta durabilmemin başka bir yolu yok.

Bir sonraki bölüm aksiyonun kucağına atlayacağız, bu da spoiler olsun :)

Beni Instagram takip ediyor musunuz? Kurgumuzla ilgili seveceğiniz şeyler paylaşıyorum. /DuruMavii_

Trendyol da tamamlanan fantastik kurgumuz His serisi için güzel bir indirim var. Bakabilirsiniz

Yıldıza dokunmayı unutmayalım. Bir sonraki bölümde görüşmek üzere

34. BÖLÜM: "Sarmaşıklar"

Selam canımın içleri.

Nasılsınız? Ben bu ara çok yorgunum, size çok güzel sürprizler hazırlıyorum. Yakında hepsini sizinle paylaşacağım.

İmza tariflerinde bazı güncellemeler oldu.

SAMSUN imzasını ne yazık ki uygun uçuş saati bulunamadığından iptal etmek durumunda kaldık. Lütfen üzülmeyin, bir sonraki fuarda daha fazla kitapla buluşacağız.

ANKARA imzası 23 Ekim Pazar Saat 13' de başlayacak. Kimler benimle?

İZMİR imzası 5 Kasım Cumartesi saat 12' de başlayacak. Kimler benimle?

Aralık içinde İstanbul da olacağım. Netleştikçe İstanbul ve diğer şehirleri de duyuracağım.

Keyifle okuyun.

34. Bölüm:

Üç gün daha.

Sesinden, bakışından, nefesinden uzak olduğum üç koca gün daha geçti.

O gün, Molekon köyünde onu gördükten sonra masaya geri dönmüş, benim için yapılan tatlıdan midem bulanana kadar yemiş ve en nihayetinde içime akıttığım gözyaşlarımla birlikte eve geri dönmüştüm.

İtirafım yükümü azaltmıştı ki, kaçınmam gereken bir şey yaparak, yanından ayrılmadan önce son kez dönüp ona bakmıştım. Mavilerindeki cam kırıklarını onunla paylaşmış ve şimdi yüreğimde çok daha ağır bir yükle nefes almaya gayret ediyordum.

Kendimi kızıyordum. Kendime deli gibi kızıyordum. Düşündüğüm yalnızca ailem olmalıydı. Tüm güzel hisleri ve gözyaşlarımı yalnızca

onlar adamalıydım. Ruhuma çelikten bir yelek giyip içeri hiç kimseyi almamalıydım.

Şimdi daha mı güçlüydüm? Yoksa daha mı sarpa sarmıştı her şey? Kafamdaki bilinmeyenler listesine bir yenisi daha eklenmişti.

"Bil bakalım kim ziyaretine gelmek istiyor?"

Mirel'in sesi düşüncelerime inen bir balta oldu. Kapı aralığından uzanan başına bakıp, "Kim?" diye sordum meraksızca.

İçeri girdi. Siyah, dar pantolunun sardığı ince bacaklarından birine ağırlığını vererek "Diana." yanıtını verdi.

Nedense şaşırmadım. "Misafir kabul etmezsiniz sanıyordum."

"Zaten etmiyoruz. Yani... Bu konuda bir izin çıkmadı ama Diana hayli ısrarcı."

"İkinci bir emre kadar ziyaretçi yasak yani?" Cevabı beklemeden aklıma gelen bir başka konuyu sordum. "Leydinin beni neden görmek istediğini biliyor musun? Olanları bilmiyor olamaz."

"Olabilir." Yeterince samimiydi. "Steven özel işlerine Diana'yı karıştırmaz. Biliyorsa bile bunu ağabeyinden öğrendiğini sanmıyorum."

"O halde? Bir tahminin var mı?"

İşaret parmağı dudaklarının arasına girerken, "Aslında var ama bunu seninle paylaşmam ne kadar doğru olur, bilmiyorum." diye konuştu.

En azından açık sözlüydü. "Paylaş, hiç bir ihtimal şu ankinden daha kötü ya da daha iyi olmamı sağlamayacak."

Yatağa oturup bacaklarını yukarı topladı, dizlerimiz birbirine temas etti. Söyleyeceği şey için ona mahal vermiş olsam da kararlı görünmüyordu.

"Diana'nın kime aşık olduğunu biliyor musun?"

Mirel'e, bunun beni ilgilendirmediğini söylemek isterdim. Ancak yönelttiği sorunun cevabını bildiğim için söyleyemezdim.

"Biliyorsun." Kendi verdiği cevabı sallanan başıyla onayladı. "Melina da biliyordu ve Diana'yla aralarında hiç sorun yaşanmadı. Hatta..."

"Hatta?"

Anlattıklarına olan ilgim Mirel'in ilgisini çekti. Onunla bu konuyu daha önce hiç açıkça konuşmamıştık. Belki de konuşmaya ilk kez bu kadar yakındık. "Melina ve Diana'nın gizli bir anlaşma yaptığını

duydum. Ne kadar doğru bilmiyorum ama çok sonra Melina'nın hizmetindeki kız bize şahit olduğunu bir konuşmadan bahsetti."

Hayır, Rozelin. Sormamalısın. "Ne konuşması?"

"Kızın söylediğini göre; Melina bir gün Lovangos'a Diana'yı ziyarete gitmiş ve onunla bir anlaşma yapmış. Anlaşmaya göre, Melina kendisine herhangi bir şey olursa Biran'ı Diana'ya emanet etmiş. Bir diğer deyişle, kendisinden sonra Diana'nın gelmesini istemiş. İşin garip yanı, ölümüne çok az kala bunu yapmış. Sanki..."

"Sanki hissetmiş gibi." diye tamamladım. Boynunda kraliçelik kolyesi, karnından bir lider veliahtı vardı. Bir zamanlar benim taşıdıklarımı taşımıştı, hissetmesi kaçınılmazdı. "İnandınız mı?"

"İnanmak istemedik, özellikle de Biran. Ancak Diana'nın bakışları, Biran'a olan hislerini açıkça yansıtıyordu ve bunu Melina da görüyordu. Görmesine rağmen o ikisinin arasından hiç su sızmadı."

Bu hikayeyi daha önce Diana'dan dinlememe rağmen anlaşmayı şimdi Mirel'den öğreniyordum. Melina'yı yargılamıyordum. Buna hakkım yoktu. Ne düşündüğünü, ne hissettiğini, daha mühimi ne yaşadığını bilemezdim.

"Ben acıktım, bir şeyler yiyelim."

Mirel kaşlarını çatarak ayaklandı. "Anlattıklarıma şaşırmadın mı? Hiçbir şey söylemeyecek misin?"

"Melina yaşıyor olsaydı belki kısa bir yorum yapabilirdim ama sonsuza kadar susmak zorunda olan biri hakkında konuşmam doğru olmaz. Onun ayakkabılarını giymedim. Yürüdüğü yoldan yürümedim. Bu konuda bana düşen tek şey susmak."

Beni anlamıştı. Ayağa kalktığımda karşımda durdu."Sen yapmazdın."

"Anlamadım?"

"Sen Melina'nın yaptığını yapmazdın. Değil mi? Yarın öleceğini bilsen sevdiğin adamı kimseye vermezdin."

Cevap vermedim. Bu sırada Mirel'in büyüyen göz bebeklerinden aklına yeni bir soru geldiğini anladım. "Sahi, bunu konuşmadık. Geldiğin yerde, yani Türkiye de, bir sevgilin var mıydı?"

"Bu seni neden ilgilendiriyor?" Sadece bir saniye içinde verdiğim karşılıktan rahatsız oldum. Mirel bana en derinlerini açmıştı. Şimdi bu soruyu sorması tamamen arkadaşçaydı. "Afedersin. Sanırım tırnaklarım dışarıda olmaya fazla alıştı."

Gülümsedi. "Sanırım."

"Bir sevgilim yoktu. Aslında biri vardı ama bu çok önceydi."

"Neden ayrıldınız?"

Sorusu beni geçmişe, babamın inşaatta kaza geçirdiği o kötü güne götürdü. "Yanımda değildi. Zor zamanlar geçirdim, hiç yanımda olmadı. Daha sonra bana yardım etmek istediğini söyledi ve ben de ayrıldım."

"Sana yardım etmek istediği için mi ayrıldın?"

"Evet." dedim şaşkınlığının karşılı olarak. "Bana içi parayla dolu bir zarf uzattı."

Ağzının içinde ne olduğunu anlamadığım bir küfür yuvarladı. "Üzgünüm."

"Ben değilim. Hiç üzülmedim. Bir arkadaşım vardı, Gupse. Aslında o size benzemiyor, farklı biri. Onun ısrarıyla tanışmıştım. Kendi içimde hiçbir zaman bir isim vermedim, öylesine bir şeydi."

Bakışları boşluğa daldı. "Mestan'la aramızdaki gibi..."

İstemsizce bir adım attım. "Hayır, kesinlikle kıyaslanamaz."

"Neden? Yüzeysellikten bahsetmiyor muydun?"

"Evet ama Mestan ve sen, her ne yaşıyorsanız yüzeysellik ile alakası yok. Mirel, bak... Bu konularda iyi değilim. Hatta gördüklerinden en kötüsü olabilirim ama bir şeyden eminim. Mestan'ın üzerindeki bakışları yüzeysel değil, olabildiğince derin."

Bu kez itiraz etmedi. Farkında olduğunu düşündüm. Eğer farkındayda geriye tek bir ihtimal kalıyordu. "Korkuyorsun."

Yeni bir sessizlik daha. Kolunu sıvazlayarak, "Korkma." dedim. "Tarih her zaman tekerrürden ibaret değildir."

"Bilmiyorum." dedi bakışlarını boşluktan almadan. "Bu akşam beni bir yere götüreceğini söyledi."

"Harika!" Kendimi tıpkı bana birilerinin ayarlamaya çalışan Gupse gibi hissettim! "Gideceksin değil mi?"

"Henüz bir şey söylemedim."

"Git." Sıvazlamayı bırakan parmaklarım kolunu hafifçe sıktı. "Bir şans ver. Ona da, kendine de..."

Bana gözlerini kısarak baktı. "Neden bu kadar çok istiyorsun?"

Gülümsemeye çalıştım, başardım. "Mutlu olmayı hak ediyorsun."

Elini, kolundaki elimin üzerine koydu ve "Sen de." dedi. "Sen de mutluluğu hak ediyorsun Roz."

Bebek içeriden sağlam bir tekme gönderdiğinde inleyerek elimi geri çektim." Ah, sanırım acilen bir şeyler yemeliyim."

Gülümsemesi bu defa sesliydi. "Pekala, gel de minik hergeleye bir şeyler ikram edelim. Daha sonra ben çıkacağım. Perla seninle olacak."

Birlikte mutfağa doğru yürürken, "Nereye gideceksin?" diye sordum.

İsteksizce "Büyük turnuvaya." dedi. "Geçen sefer öğrenciler arasında gerçekleşen turnuvada sen de vardın. Kısa da olsa izleme şansın oldu, bir fikrin vardır. Bu kez lordlar ve..."

"Temur Alizen arasında gerçekleşecek, öyle mi?"

Başını salladı.

"Neden gidiyorsun?"

"Biran turnuvaya katılım için kendisine iletilen davetiyeye karşılık vermemiş. Sanmıyorum ama düşük de olsa bir ihtimal katılabilir. Orda olmam iyi olacak."

Lord Steven Alte.

Temur Alizen.

Her ikisi de benim için nefret kelimesinin en şeffaf karşılığıydı.

"Lordlar, dedin. Diğeri kim?"

Mutfağa girdikten sonra ben ada tezgahın sandalyesine otururken, o taş buzluğu açtı. "Mentro eyaletinin lordu Huvalp Koran. Bir diğer ismi karanlıklar lordu. Yılda yalnızca bir kez, turnuvalarda görünür."

Menta büyücülerin konakladığı tehlikeli bir bölgeydi, bu kadarını biliyordum. Eyalet lordunun da böyle gizemli biri olmasına şaşmamalıydı. "İlginç. Nasıl biri?"

"Ürkütücü." dedi tek kelimeyle. Tezgaha sıraladığı yiyeceklerin ağzı açmaya başladım, o da bize iki servis çıkardı. "Son yıllarda turnuva kazananı lord Huvalp oluyor. Biran katılmadığı müddetçe şampiyon belli, anlayacağın."

İştahla yerken, "İzlemek keyifli olmalı." dedim.

"Kesinlikle. İzlemeni isterdim."

İçimde garip bir istek uyandı. "Neden izlemiyorum?" diye içimden geçirirken, telaffuz ettiğimi Mirel'in şaşkın bakışlarından anladım.

"Ciddi misin? Biran'ın izin vereceğini sanmıyorum."

Üstelemeyeceğim anlık bir istekti ama Mirel'in son söylediği hoşuma gitmemişti. "Özgürlüğünün birinin elinde olması kadar boktan bir durum yok."

"Özgürlüğün kimsenin elinde değil. Biran bize doğrudan seninle alakalı bir emir vermedi. Seni korumak için atılacak her adımı biz ona soruyoruz."

Uzatmak isteyeceğim bir konu değildi. Mirel'in de benimle aynı görüşte olduğunu varsayarak sustum ve sadece yemeğime odaklandım. Biraz sonra Mirel aniden akşam ne giymeliyim, diye sordu. Gerçek bir arkadaş gibi... Verdiğim fikirler hoşuna gitti. Birkaçını aklına not ettiğini söyledi ve yemeğini bitirmeden mutfaktan çıktı. Geri döndüğünde elinde telsizi vardı. Ardından kapattığı kapıya yaslandı. "Gidiyoruz." dedi.

"Üzgünüm ama yine anlamadım."

"İzlemek istediğini söylememiş miydin? Senin için liderden izin aldım. Şaşıracaksın ama anında tamam, dedi."

"Benim için izin mi aldın!" Elimi bir saniye için alnıma kapattım. "İzlemek istediğimi söylemedim. Bunu yapmadan önce neden bana da sormadın?"

İfadesindeki keyif kaybolurken yaklaştı. "Biran'ın izin vereceğini düşünmemiştim. Sadece şansımı denemek istedim. Tamam, şimdi ona yeniden ulaşıp bir yanlış anlama olduğunu ve gitmek istemediğini söyleyeceğim."

Açtığı kapıdan çıkmak üzereyken ayağa kalktım. "Dur." Birleşen parmaklarım atacağım geri adımın ön habercisiydi. "Madem sorun kalmadı, gidebiliriz."

Dudaklarına manidar bir ifade kondurup, "Güzel." dedi. "Yalnız oturacağımız yeri kendisinin belirleyeceğini söyledi. Senin için sorun olmaz, değil mi?"

"Olmaz." Adımlarım kapıya yönelirken, "Yardım sırası sende." dedim. "Turnuvada ne giyeceğime karar verelim. Bilirsin, benim için ilk olacak."

Yaklaşık iki saat sonra kovboy tarzı kahverengi bir pantolon ve eteklerini içine soktuğum krem rengi bir kazakla Mestan'ın kullandığı aracın ön koltuğun oturuyordum. Mirel saçlarımı tepemde sıkı bir at kuyruğu yapmıştı. Ayaklarımda ise uzunluğu dizimin üzerinde biten koyu kahve çizmeler vardı. Paltomun kapattığım kapşonunun altından yüzüm dikkatle bakılmadıkça seçilemezdi. Bana bakan biri birazdan at bineceğimi düşünebilirdi ama ben işe yaramaz iki herifin giriştiği bir yarışı izlemeye gidiyordum.

Kara Kule şatosunun turnuva için hazırlanan arka bahçesi son gördüğümden bu yana değişmemişti. Bu kez orta alanda büyülerin yapıldığı üç uzun masa değil; hedef tahtaları, atlar ve alçak, kare bir masa vardı. Şimdilik yalnızca seyirciler vardı. Çitin dışına süpürülmüş karlarından üzerinden ilerleyerek, çitin içerisindeki temiz alana ayak bastığımızda, Mirel'in yönlendirmesiyle, üç büyük tahtın arka tarafında kalan oturma alanına ilerledik. Oturduğum yerden turnuvanın gerçekleşeceği alan net bir şekilde görünse de, ben tamamen tahtın arkasında, gözlerden uzak kalmıştım. Biran'ın bunu özel olarak hesapladığını biliyordum.

Biraz sonra önümüzdeki tahtlar, üç metrelik ihtiyarlar tarafından doldurulduu. Arkamızda yükselerek devam eden seyirci alanında ise neredeyse hiç yer kalmadı. Hamileliğimi fark edenlerin fısıltıları kulağıma ulaşırken, Mirel'in dönüp ters bir bakış atmalasıyla o fısıldaşmalar tamamen kesildi. Elinde beyaz bir bayrak tutan ve baştan aşağı beyazlar içerisindeki bir adam orta alana ilerledi. Önce üç büyükleri ardından da halkı selamladı.

"Kıymetli üç büyüklerim ve halkım, karşınızda olmaktan dolayı şeref duyuyorum."

Yükselen alkış sesi kısa sürede kesildi. Adam elindeki bayrağı kaldırarak, "Barışı ve gücü temsil eden beyaz bayrağı, birazdan burada kıyasıya rekabet edecek olan lordlar ve liderler için kaldırıyorum."

Lider-ler. Doğru mu anlamıştım? Mirel'e baktım ancak onun gözlerindeki şaşkınlık çok daha büyüktü.

"Şimdi huzurlarınızda, ilk yarışı başlatmak üzere onları buraya davet edeceğim. Lavangos eyaletinden Lord Steven!"

Lord, beyazlar içinde alana yürürken, heyecanla ayağa fırlayıp alkışlayan leydi Diana gözüme ilişti.

"Mentro eyaletinden sayın Hualp Koran!"

İlk kez gördüğüm lord Hualp, tıpkı baştan aşağı büründüğü kıyafeti gibi simsiyahtı. Omuzlarına dökülen düz, siyah saçları, esmer teni ve yaklaştıkça gördüğüm koyu gözleriyle alana ulaştı, sert bir baş hareketiyle selam verdi.

"Lenoran lideri Temur Alizen!"

Temur görüş açıma girdiği an, Mirel'in eli elimdeydi. Bakışlarıyla sorun olmadığını ve yanımda olduğunu anlattı. Temur alana yaklaştı,

elindeki ve boynundaki sargılar ona benim yadigarımda. Alnının sol köşesindeki yanık izi aramızdaki metrelerce mesafeden seçilebilecek kadar belirgindi fakat dudaklarındaki gülümseme aynı kibirli özgüvene sahipti.

"Son olarak!" dedi hakem. Boğazımın kuruduğunu, kalp atışarımın hızlanmaya başladığını hissettim. "Uzun yıllar sonra huzurlarınızda, Kimpras lideri Biran Nuh!"

Biran ortaya çıktığında, bir alkış tufanı koptu. Seyircinin büyük bir kısmı alkışlamaya ayakta devam ederken, o emin adımlarla alana ilerledi ve üç büyükleri bakışlarıyla selamladı.

Hakem bayrağı indirdi, lord ve liderleri selamladı. "Saygı ve itimatımı kabul edin. Kuralları biliyorsunuz, kazanan kazanan ile rekabet eder. İki kez yenilen turnuvadan çekilmek durumundadır. Yüksek müsadelerinizle turnuvanın ilk bölümünde yer alan olan atış için ok ve yayları servis edeceğim." Hakem, kendisine büyük, kare, parlak kumaşlı yastık üzerinde getirilen ilk ok ve yay takımını Steven'a götürdü. Sonrasında ok ve yayını alan Lord Hualp'di. Biran o sırada kum havuzuna yöneldi ve ellerini kumla ovmaya başladı. Kimseyle ilgilenmiyordu. Sanki orada tek başınaydı.

Hedef tahtası olması gereken yere taşındı. Hakem ilk olarak lordları sınır çizgisine davet etti. Steven hırslı görünüyordu. Henüz tanıştığım Lord Hualp'in üzerinde ise garip bir rahatlık vardı.

"Sayın lordlar, üç büyüklerin çektiği kuraya göre yarışa önce Steven Alte başlayacak. Buyrun, lordum."

Steven yayına okunu sapladı, gerdi. Bakışlarını hedefine kilitleyip okunu özgür bıraktığında, Diana nefesini tutmuş izliyordu.

Ok, hedefe yakın bir noktada durdu. Steven öfkeye meyleden hırsıyla tek ayağının üzerinde dönüp atış noktasından çekildi.

Hualp, yayını gerdi, dizini hafifçe kırdı. Bununla beraber uzun saçları yüzüne döküldü ama o bunu umursamadı. Fırlattığı oku hedefe Steven'ınkinden daha yakındı.

Steven ve Hualp birkez daha yarıştılar. Sonuç değişmedi Hualp, Steven'ı kolayca yendi. Steven iki yenilgiyle alandan ayrılırken, Diana asılan suratıyla ağabeyinin peşinden gitmek yerine, koltuğuna oturup yarışı izlemeye devam etti.

"Kazanan Lord Hualp Koran! Yeni yarış Temur Alizen ve Hualp Koran arasında gerçekleşecek!"

Temur okunu yayına saplamadan önce öptü ve Hualp'e alaycı bir bakış attı. "Üzgünüm lord, ben kolay lokma olmayacağım."

Hualp, değil konuşmak Temur'a yandan bir bakış bile atmadı. Temur yayını gerdi ve oku hedefe gönderdi. Sonuç fena sayılmasa da, Hualp hedefe daha yakın bir yere atış yaparak ilk sayıyı kaptı. Buna rağmen Temur'u küçük düşürecek tek kelime etmedi. İkinci atışı da diğerleri kadar iyiydi ancak Temur her nasılsa az bir farkla durumu eşitlemeyi başardı.

"Yeni yarış lider Biran Nuh ve lider Temur Alizen ile gerçekleşecek!"

O anda nefesler tutuldu. Herkes dikkatle süregelen düşman olan liderlere bakarken, ben de gözlerimi üzerlerinden ayırmadan Mirel'e sordum.

"Mentro lordu neden Biran ile yarışmadı? Sıranın onlarda olması gerekmez miydi?"

Dudaklarını kulağıma yaklaştırarak konuştu. "Bir lordun üst seviyeye geçmesi için liderlerden biriyle beraberlik yakalaması yeterli. Liderler büyü, dövüş ve birçok dalda küçük yaştan itibaren bizzat üç büyükler tarafından özel olarak eğitilirler. Hiçbir lord, bir lider kadar donanımlı olamaz. Bu nedenle, adaletin sağlanabilmesi için üç büyükler böyle bir ayrıcalık tanıdı. Yalnızca son turda kozlar tek elde paylaşılır."

Anladığımı göstermek maksadıyla başımı salladım ve ilk atışı yapacak olan Temur'a dikkat kesildim. Hualp'le atış yaparken üzerinde olan rahatlığı şimdi çok uzaktaydı. Yeşil gözlerini kısarak önce Biran'a, ardında hedefe kilitlendi. Biran'ı binlerce kez yenmek için her şeyini ortaya koyabileceğini görebiliyordum. Hatta her şeyinden çok daha fazlasını... Burada olduğumu bilmiyordu. Oysa burada olduğumu ve ona nasıl baktığımı görmesini isterdim.

Oku yayından ayırdı. İyi atıştı.

Sıra Biran'a geldi, bu işi uzatmak istemediği anlaşılıyordu. Yayını gerdi, okunu bıraktı ve hedefi on ikiden vurdu.

Temur ikinci atışta daha iyiydi ancak Biran'ın karşısında hiç şansı yoktu. Kendisine tezahürat edenleri sert bir hareketle susturdu ve Biran'ın atışı izlemek üzere geri çekildi. Kızıl bölge lideri yayını sağlam tutuyordu, hedefine nişan alması sadece iki saniye sürdü. Atış yapmadan önce bir an için başını kaldırdı ve hedefine baktı. Sonra okun yönünü aşağı eğerek yaydan çıkardı.

Ok hedefe uzak kaldı.

Bunu bilerek yapmıştı. Sebebini şimdilik bilmiyordum ama bunu kesinlikle kasten yapmıştı.

"Bunu neden yaptı?"

Mirel tepki vermedi. "İzle. Muhakkak bir bildiği vardır."

Temur yengiyle yumruğunu havaya iterken, "Durum berabere! Bir sonraki tur! At yarışı!" diye duyurdu hakem.

Kahverengi at Temur için, siyah at Hualp için, kara akıtmalı beyaz at ise Biran için getirildi.

Üçü de yularından tuttukları atlarıyla birlikte çitin dışına çıkarak, çitin etrafı boyunca dönen yarış kulvarına ulaştılar. Hualp, iki liderin arasında kalacak şekilde atlarına bindiler. Hakem yarışı başlatmak üzere bayrağını kaldırdığı an üç at da şaha kalkıp koşmaya başladı. Kulvarın ilk dönüşünü birbirine yakın mesafede tamamladılar. İkinci dönüşte burun farkıyla Biran öndeydi, hemen arkasında Hualp vardı. Temur ise her an Hualp'i geride bırakacak kadar yarışa asılıyordu. Hualp Biran'ı yakalamak üzereyken, birinin heyecanla ayağa fırladığını fark ettim. Bu, Alzer'in kız kardeşi Lena'ydı. Birbirine kavuşturduğu ellerini çenesinin altına koymuş, duayla Biran'ın kazanmasını bekliyordu. Zihnimde ve kalbimde birbirine paralel kasılmalar hissettim. Mide boşluğumdan aşağı pürüzlü bir sıvı aktı. Bu his anlamsız bir rahatsızlık taşıyordu.

"Siktir! Temur yetişti."

Mirel'in sözleriyle gözümü yeniden yarışa çevirdiğimde, üçüncü dönüşe yaklaştıklarını gördüm. Biran öndeydi ama bu kez onu yakından takip eden isim Temur Alizen'di. Her ikisi de dizginlere asılarak atlarının üzerinde doğrulmuş, hedefe doğru dört nala sürüyorlardı. Üçüncü dönüşü tamamlayarak son dönüşe doğru yol almaya başladıklarında, Hualp bir atak yaptı ve Temur'u geride bıraktı. Şimdi Biran ile birlikte neredeyse kafa kafaya gidiyordu.

Biran bunu fark ettiği an eyere oturdu ve atını Hualp'inkine yaklaştırdı. Kısa, çok kısa bir an dudaklarının kıpırdadığını fark ettim. Hualp başını sallayıp dizginleri kendine çekti. Bu yaptığı Temur'un kendisini geçmesine sebep olmuştu.

"Sen de gördün mü?"

"Neyi?"

Açıklamaya vaktim olmadı. Çünkü final çizgisine sadece birkaç metre kalmıştı ve Temur ile Biran kafa kafaya gidiyordu. Hualp iyice arkada kalırken, Biran bir atak yaparak öne geçti ve Temur'un ikinci olduğu yarışı birinci olarak tamamladı. İlkini misliyle katalayacak büyük bir alkış koparken, bakışlarımın üzerine çevrilmesine engel olamadığı Lena sevinçle zıplıyordu.

Bu kadının nesi vardı böyle?

"İcat büyü yarışından önceki son etap olan bilek güreşi liderler Biran Nuh ve Temur Alizen arasında gerçekleşecek!"

Orta alana geri dönen Temur ve Biran'ın aksine Hualp artık görünürde yoktu. "Ne yarışı?" diye sordum Mirel'e.

Gülümsemesi masum değildi. "İzle."

Alana girerken fark ettiğim alçak masa iki lider için getirildi. Masanın yamacına karşılıklı olarak konumlandırılan taberelere oturduklarında, Biran her ne planlıyorsa, gün yüzüne çıkacak olmasının an meselesi olduğunu hissettim.

"Üçüncü yarış! Bilek güreşi!"

Gülümsediler. O iki gülümseme, tehlike, intikam ve kan kokuyordu. Dirseklerini masadaki halkaların içene yerleştirdiklerinde, avuçlarının birbiriyle buluşan sesi kafamın içinde yankılandı.

"Sayın liderler, geri sayımı tamamladığımda, başlayabilirsiniz." Hakem ellerini kaldırdı, birbirine çarptı. "3!"

Biran ve Temur birbirinin elini kuvvetle sıktı. Tenlerine kazınan parmak izlerini görebiliyordum.

Hakemin avuçları birbirini bir kez daha buldu. "2!"

Safir mavisi ve zehir yeşili gözler birbirine kenetlediğinde, hakem yarışı başlatmak üzere ellerini birbirine son kez vurdu.

"3!"

Temur dişlerini sıkarak tüm gücüyle ilk atağı yaptı, Biran direnmedi. Bileği yan yattı. Temur'un hırsına karışan zevk damağımda kuru bir tat bırakırken, Biran'ın eli elini masaya çok yakındı!

"Tanrı aşkına!"

"Lider Biran'a ne oluyor?"

"Daha ilk dakikadan yenilecek mi!"

İnsanların arasında dönen konuşmalar birbirine karışıyordu. Kimse oradan aslında ne olduğunu bilmiyordu. Tıpkı benim gibi... Temur durmadı, olanca gücüyle yüklendi ama Biran'ın eli yattığı yerden bir

milim daha kıpırdamadı. Temur'un dudakları iki yana büzülürken, ağzından çıkan zorlanma sesi kuvvetliydi.

Biran'ın ifadesiz yüzüne baktım. Karşısındaki adama bir zavallıya bakarmış gibi bakıyordu ve hiç kıpırdamıyordu. "Biran..." diye fısıldadım usulca. "Ne yapıyorsun sen?"

Biran beni duymuş gibi bakışlarını tek seferde üzerime çevirdi. Önümdeki tahtın beni ona göstermediğini biliyordum ama o burada olduğumu biliyordu, bildiğinden bakıyordu. Dudaklarını araladı, başını birkaç saniye için arkaya atıp boynunu rahatlattı. Ani bir hamleyle elini kaldırıp ters istikamete yatırdığında, Temur'un masaya çarpan bileğinden duyulan kırılma sesi, sessizliğe yayıldı.

Kızıl bölge lideri ayağa kalktı. Kıvranan Temur'u arkasında bıraktı. Kalabalığın ağzından dökülen uğultulara aldırmadan ellerini kum havuzunda ovdu ve turnuva alanından uzaklaştı.

Uzaklaşmak için alanın tamamen boşalmasını bekledik. Son olarak alandan ayrılan üç büyükler adeta burnundan soluyordu ve sebebi kesinlikle Biran'dı. Arabaya binmek üzereyken, midemde hissettiğim bulantıyla duraksadım. Mirel bir şişe su kapıp arkamdan yaklaştı. "İyi misin?"

"Midem bulanıyor." Elimi ağzıma götürüp bulantıyı bastırmaya çalıştım. "Geçer şimdi. Burada bizi kimse görmez değil mi?" Arabayı alanın yan kısmına park etmişti. Görünürde kimse yoktu ama bu olmayacağı anlamına gelmezdi. Diğerlerine göre son kısımda yer alan icat büyü yarışı gerçekleşemediğinden turnuvanın bir kazananı olmamıştı.

Aslında bu turnuvanın kazanı Biran Nuh'tu.

"Emin değilim. Bulantın geçene kadar bekleyelim. Arabanın batmasını istemem." dedi gülümseyerek.

"Kusacak gibi hissetmiyorum. Garip bir bulantı." Elimi kaputa yaslayıp nefeslenirken, bir kadının gülen sesini duydum. Mirel ile birbirimize baktıktan sonra sesin geldiği yön olan duvarın arasındaki boşluğa odaklandık. Bir çizgi kadar ince olan boşluktan yaklaşmadan bir şey görmek mümkün değildi.

"Bizi ilgilendirdiğini sanmıyorum. "

Mirel'e katıldığımı söylemek üzereyken, aynı ses bu kez çok daha yüksek olarak yeniden duyuldu. O sese kulak vermemi söyleyen

yanıma karşı çıkmadım, duvara bedenimi boşluğa ise gözlerimi yaklaştırdım.

Kadın Lena'ydı. Gülümsediği adam ise biraz önce herkesin karşısında başka bir adamın bileğini kıran Biran'dan başkası değildi. Kasalı arabasının hemen önünde Lena ile bir şeyler konuşuyordu ve konu her ne ise Lena oldukça hoşnut görünüyordu.

"Böyle kuru bir teşekkür kabul etmiyorum." dediğini duydum kıkırtısının arasından. "Yarın gece evimde sade bir parti vereceğim. İki düzineden fazla olmayacağız. Eğer gelirsen, beni mutlu edersin." Yaklaştı, işveli bakışları Biran'ın bakışlarına tırmanırken, "Belki partiden sonra da kalmak istersin." dedi.

Birinin demirden tırnaklarla içimin kazıdığını hissettim.

"Tamam." dedi Biran, aralarındaki mesafeyi geriye attığı tek adımla açarak . "Yarın sendeyim."

Kazınan yerlerden oluk oluk kan aktı, mide bulantım dayanılmaz seviyeye ulaştı. Eğildim ve midemde ne varsa duvarın dibine çıkardım. Bir şişe suyla ağzımı ve yüzümü yıkadıktan sonra Mirel'in yanında yol alırken, saç diplerim sırılsıklamdı.

"Ne gördün?"

Bunu ikinci kez soruyordu.

"Hiç."

İkinci kez aynı cevabı verdim.

"İyi bir yalancı değilsin. Ayrıca kusmayacağını söylemiştin."

Orman yoluna girmeden hemen önce durdu ve dikiz aynasından geride bıraktığı yola baktı.

"Neden durduk?"

Bana bakmadı. "Dora'ya görünmen gerekiyor?"

"Nereden çıktı bu?"

Dikiz aynasına bakmaya devam etti. Beklediği bir şey vardı. "Nerin zindanda sorguya çekildiğinde, işimize yarayacak bazı detaylar vermişti. Onlardan biri de mide bulantıları; kuvvetli ağrılardan önce mide bulantısı olabilirmiş. Bu yüzden ihmal edemeyiz."

"Anlıyorum ama... Neden doğrudan Dora'ya gitmedik."

Üzerime çevrilen bakışları mahçuptu. "Bunu tek başıma yapamam. Hem... Seninle ilgili kritik konuları ona bildirmem gerekiyordu."

"Mirel!" Ne zaman haber verdiğini soracakken, yüzümü yıkadığım esnada arabanın arkasına geçtiğini ve telsizden gelen cızırtıları

hatırladım.

"Gelmek üzeredir. Bana kızma. Bazı konular beni aşıyor."

"Sana kızmıyorum." Sadece onunla yalnız kalmak istemiyorum.

"Eğer istersen seninle gelebilirim. Mestan ile başka bir gün de buluşabiliriz."

"Hayır. Sorun yok." Birkaç kez dizine vurdum. "Onunla buluş. Yarın Perla ve bana anlatacak güzel şeylerin olsun.

Başını yasladığı koltuktan bana çevirdi. "Olacak mı, dersin?"

Tebessüm ettim. "Şüphesiz. Bu arada... Efraim ve Perla bir karar verdi mi? Karışmak istemiyorum ama sonunda üzüleceğini bile bile susmak da istemiyorum. Onlar söylemeden ağabeyi kendi öğrenirse... Hiç iyi olmaz."

"Defalarca söyledim." dedi bıkkınlıkla. "Perla gönüllü ama Efraim hala cesaretini yoplayabilmiş değil. Haksız da değil."

Kasalı araç arkadan hızla yaklaşıp sert bir frenle durduğunda, "Kesinlikle değil." dedim.

Kasalı aracın kapısının açıldı. İnmesini beklemeden ben indim. Yüzüme vuran soğuk, birkaç saniye sonra onun arabasına binmemle yerini amber kokulu bir sıcaklığa bıraktı. Bakışlarını üzerimde hissettim, ona bakmadım. İçimdeki kırgınlığa ilave olan aptal bir kızgınlık da taşıyordum.

"İyi misin?"

O kızgınlığın üzerinin mantığımla kapatarak, "İyiyim." dedim. "Dora'ya gitmemize gerek olduğunu sanmıyorum."

Arabayı çalıştırdı ve usta bir manevrayla ters istikamete çevirip yol almaya başladı. "Bırakalım da bunu Dora söylesin. Hiçbir sinyali görmezden gelmeyeceğiz."

Bakışlarımı yanımdaki camdan dışarı odaklarken, dilimin ucunda söylemek istemediklerim dolaşıyordu. "Beni Dora'ya sen götürmek zorunda değildin. Bizimkilerden birine de rica edebilirdin. Böylece planladığın işlerin de aksamazdı."

"Bizimkiler." diye tekrar etti. Neden gülümsediğini hissediyordum? "Daha önemli bir işim yok. Hiç olmayacak."

En ücra köşelerimde kanat çırpan kelebekler, bana nasıl hitap ettiğini hatırladığımda, birer birer öldüler.

Sustuk. Uzunca bir süre sadece sustuk. Sonra "Bana inanmıyorsun." dedi. Ona baktım, gördüğüm sol profilindeki çana hattı çatlayacak

kadar keskinleşmişti. Gözlerinden fışkıran hayal kırıklığı önümüzdeki yolu darmadağın edebilirdi. O kırıklığı tanıyordum, içimdekinin bir eşiydi.

"Aksini söylemeyi isterdim." Artık oyun oynamak istemiyordum. Kartlarımın ve acılarımın tümünü önünde apaçıktı.

"Aksini söyletmek isterdim."

Sözleri, dev bir okyanusun en hırçın dalgasıydı. Üzerime devriliyordu. Nefesimi kesiyordu.

"Boşver." Dora'nın kulübesinin bulunduğu kurak araziye girerken, ona inanmamın artık mümkün olmayacağını söylemek istedim ama belime saplanan ağrı buna izin vermedi. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Sessizce geçmesini bekleyecektim ama bu seferki acının sesimi çıkarmama dahi izin vermeyeceğini anlamam uzun sürmedi. Ağrı yeniden vurduğu; bu kez belimde, kasıklarımda ve karnımdaydı. Titremeye başladım. Hissettiğim son şey ani frenle duran arabaydı. Gözlerim kararırken, gördüğüm son şey onun ızdırap dolu gözleriydi.

Üzerinde uyandığım yatak sabun kokuyordu. Sabun kokusu... Bu annemin en sevdiği kokuydu. Veca dinmişti. Geriye bıraktığı hissizlik tüm bedenimi karıncalandırıyordu. Çektiğim acı diğerleri kadar uzun sürmemesine rağmen en dayanılmaz olanıydı. Bedenim dayanamamış, bir andan sonra kendini tamamen kapatmıştı. Şimdiyse kendimi güçsüz hişssediyordum. O veca bedenimdeki ve ruhumdaki tüm gücü katre katre emmiş gibiydi. Yarı açık, puslu bakışlarımın arasından kulübenin dökük tavanını görebildiğimde, onun sesini duydum.

"Dora, bir çareye ihtiyacım var." dedi. "Bana bir çare ver." Sırtı dönüktü. Başı omzuna çevrildi. Bana gözleriyle değilse bile ruhuyla bakıyordu. "Doğum yaklaştı. Bundan sonraki her ağrısı öldürücü olacak. Az önce..." Avuçlarını sıktı, yumruğu gözümün önünde mosmor kesildi. "Acıdan kendinden geçti. Ben... Ne yapacağım? Nasıl yapacağım?"

Dora küçük ellerini birbiri üzerine bindirirken, liderini karşısında bu vaziyette bulduğunu biliyordum. Daha önceki gelişlerimizde dilinden eksik olmayan emirlerinin şimdi esamesi okunmuyordu. Bunu fark etmek çektiğim acının cilası olmuştu.

"Ah, lider Biran, size bildiklerinizden fazlasını söyleyemeyeceğim. Evet, bundan sonraki her ağrı öldürücü güçte olacak. Hatta... belki bir sonraki..."

Biran başını kaldırdı. Dikleşen omuzları göremediğim ifadesini anlatırcasına kararlıydı. "Bebek şimdi doğsa yaşayabilir mi?"

Yaşadığım içsel irkilmeyle birlikte ayağa doğruldum ve ayağa kalktım. Evet, doğuma yakındım ama doğması için henüz erkendi. En dayanılmaz acıları çekerken bile Biran'ın sunduğu ihtimali hiç düşünmemiştim.

"Kumar." dedi kör büyücü Dora. "Yaşayabilir lakin ölü de doğabilir. Biliyorsun, vadesi dolmadı."

"Bana zaman ver. Ne zaman doğarsa yaşama ihtimali daha kuvvetli olur?"

Dora her ne için telaşlandı ise ayağa fırladı. "Lider Biran, o bir mucize. Böyle bir hesaplamayı nasıl yaparım!"

"Dora," dedi, vurgulayarak. "Bebeğim ne zaman doğarsa yaşar?"

Dora'nın görmeyen gözleri karnıma kilitlendiğinde, gözlerini kapattı ve başını kaldırdı. Onun gözleri hisleriydi. "En az kırk gün. Kırk günden önce yaşama ihtimali çok zayıf."

Biran'ın sallanan başını sıvazladığı sakalları takip etti. "Ağrının nüksedeceğini öncesinde tahmin etmenin bir yolu var mı?"

"Kolyesini doğru şekilde kullanırsa eder."

Hayatımı, reddettiğim güçleri kullanarak korumamı teklif ediyordu Dora. Görünmez bir gücün benimle alay ettiğini hissettim. Hadi, diyordu. Hadi, şimdi de reddet.

Biran'ın bana dönmesi aniydi fakat bir anda burnumun dibinde bitmesi daha fazla beklenmedikti. "Duydun." dedi, ondan duyduğum en kararlı sesle. "Gerekirse her saniye elin o kolyede olacak. Ağrının yaklaştığını hissettiğin an bileceğim."

Kısılan gözlerim gözlerinde konakladı. Aklımdan geçen ihtimal ruhuma dokunurken, "Bildiğinde ne olacak?" diye sordum. Sessizliği yüreğime doluşan kasvetti. "Ne olacak!"

Yükselen sesim onda yankı uyandırmadı.

Bana baktı, daha derin ve daha talaşsız. Sakallarının yağdığı dudaklarıyla, "Doğacak." dedi. "Sen ağrının yaklaştığını hissettiğin an doğacak. Gerekirse yarın. Ama sen bir kez daha ölümle burun buruna gelmeyeceksin. Anladın mı? Rozelin, sen yaşayacaksın."

Bana söyleyecek tek kelime bile bakmamıştı. Gözlerine bakmaya devam ederken, ruhumda fırtınalar kopuyordu.

Ah Biran. Dilinden başka bir kadının adı dökülürken, her şeyden vazgeçmek pahasına beni gözünden sakınıyordu. Böyle bir şey nasıl olabilirdi?

Gözümden akan bir damla yerle buluştuğunda, artık karşısında değildim. Ormana girdikten sonra patika yolun başında durdu. Hava tamamen kararmıştı. Bu noktada yollarımız ayrılıyordu. Ormanın karanlık ve kasvetli sessizliği üzerimize yığılırken, onun aynı ormanda başka bir evde yaşadığını bilmek bana iyi gelmiyordu. Buna rağmen haklıydı. Ona gel, diyemezdim.

Hiçbir şey olmamış gibi bana, "Yarın akşam bir partiye davetliyim. Benimle gelir misin?" diye sordu.

Gözlerimi kızılın tüm hakimiyeti ile kavradığı ormandan ayırmadan, "Hayır." dedim.

Keyifsizce gülümsedi. "Ben de öyle tahmin etmiştim."

Ağaçların arasındaki karartı aynı anda dikkatimizi çekti. "Burada kal." Arabanın kapısını açtı. "Döneceğim."

"İnmen gerekmiyor." diye atıldım. Sonra endişemi bastırarak daha sakin bir şekilde devam ettim. "Beni alması için Efraim'i çağırmıştın. Muhtemelen odur."

Bir ayağının dışarı aldı ve belindeki ilkel silahı kavradı. "Oranın güvenli olmadığını görmeden seni yanımdan ayırmam." Dışarı çıktı. Karartıya doğru ihtiyatlı adımlarla yürürken, vitesin yanındaki feneri gördüm. Önünü görmesi açısından büyük ölçüde yardımı olabilirdi. Feneri alıp aşağı indim, peşinden ilerledim. Ona seslenmek üzereyken varlığımı fark ederek bana döndüğünde feneri açtım. Siktir!

Fenerin aydınlattığı noktada siyah bir arabada, içinde ise Mirel ile Mestan vardı. Aynı koltukta oturuyorlardı. İkisinin üzerinde de hiçbir şey yoktu!

Mestan ve kucağındaki Mirel ışığı gördükleri an far görmüş tavşana dönerken, Biran onlara soyu tükenmiş bir hayvana bakıyormuş gibi baktı.

Fenerin ışığını beceriksiz hareketlerle kapattım. Kısa süre sonra ikisi de yakınımızdaydı. Yüzlerini tam olarak göremiyordum ama utançlarını fazlasıyla hissedebiliyordum.

"Lider." dedi Mestan, normal tutmaya gayret ettiği sesiyle. "Biz Mirel'le şey olduk da..."

"Onu gördük." dedi lider. "Söylemene gerek yoktu. Söylemen gereken, neden ormanımı tercih ettiğiniz?"

Mestan parmağıyla burnuna dokunarak, birkaç kere öksürdü. "Yanlış anladın. Söylemek istediğim..." Parmakları Mirel'in parmaklarının arasından geçerken, dudaklarım kendiliğinden kıvrıldı. "Biz sevgiliyiz."

"Ve sevgili olduğunuz ilk gün bir gidip Kimpras ormanında sevişelim dediniz, öyle mi?"

Mirel o kadar utandı ki başını başka bir yöne çevirdi. Mestan da zor durumdaydı ve Biran kesinlikle anlayışlı değildi. "Öyle değil..." diyebildi.

Biran onları köşeye sıkıştıracak yeni bir hamle yapmadan önce "Tebrik ederim." diye atıldım. "Lideriniz az önce yarın katılacağı bir partiden bahsetti. Neden bu güzel haberi orada kutlamıyoruz?" Resmen kendimi ateşe atmıştım. Bunu gerçekten sadece Mirel ve Mestan için mi yapmıştım?

"N-ne partisi?" diye sordu Mirel.

"Lena'nın partisi."

Biran'ın bakışlarını yüzümde hissettim. Mestan "Olur." dediğinde, Mirel de ona katıldı. Üçü yarın Lena'nın evinde buluşmak üzere sözleştikten sonra başka başka evlere dağıldık.

İlk kez kızların benim için seçtiği bir kıyafeti beğenmeyerek başka bir şey istedim Seçtikleri ikinci kıyafeti giydiğimde, aynadaki aksim yine hoşuma gitmedi. Kırmızı, uzun kollu tuniği çıkarıp siyah askılı atletimle yatağa oturdum. Dün gece iyi uyuyamamıştım, sabaha karşı ancak uykuya dalabilmiş, öğleden sonra uyanmıştım. Kahvaltıdan sonra bir sürü kıyafetle gelen Mirel, bir yandan hazırlanırken, diğer yandan da dün gece olanları anlatmıştı. Ormanda yakalanmadan öncesini...

"Neresini beğenmedin?" diye sordu Perla. "Sana kırmızı çok yakışıyor."

Kıyafete memnuniyetsizce baktım. "Çok bol, her tarafı kapalı. Boğulurum içinde."

"Ama hava soğuk. Üşüyebilirsin. Bir de... Karnının dikkat çekmesinin istemezsin, diye düşündüm."

O sırada içeri giren Mirel, "Neden istemeyecekmiş?" diye sordu. "Ayrıca parti evin içinde olacak, üşüyeceğini sanmam."

Siyah, askılı ve mini bir elbise vardı üzerinde, Saçını bol bir şekilde örüp, koyu bir göz makyajı yapmıştı. Nefis görünüyordu. Getirdiği kıyafetleri karıştırdı ve aralarından siyah, kendi elbisesine çok benzeyen bir elbise çıkardı. Tek bir farkla, seçtiği elbise diz altında bitiyordu.

"Bunu giyer misin? Hatların ortaya çıkar ama hem rahat edersin hem de..." Yüzüme düşen saçımı gülümseyerek kulağımın arkasına koydu. "Partinin en güzel kızı olursun."

Elbiseyi Mirel'in elinden aldım. "Olur."

Perla'nın şaşkın bakışlarının arasında elbiseyi aldım ve Mirel'in yardımıyla giydim. Elbise gerçekten kalçamı ve karnımı tamamıyla ortaya çıkarmıştı. Siyah askıları beyaz tenimle hoş bir ahenk yakalarken, dizimin hemen altında biten eteği yürümeme engel olmayacak şekilde dar bir yapıya sahipti. Mirel, açık kalan saçlarımı bitki yağıyla sakinleştirdi ve dudaklarıma bordo bir ruj sürerek, göz makyajımı yok denecek kadar az yaptı. Biraz sonra Mestan hazır bir şekilde bizi almak için kapıdaydı. Perla bize iyi eğlenceler dilereyerek yolcu ederken, Efraim'in bir ağacın arkasında gitmemizi beklediğini gördüm. Umarım sonları Mirel ve Mestan'ınkine benzemezdi.

Lena'nın evi Kimpras meydana oldukça yakındı. Sokağın tamamını oluşturan bahçeli ve tek katlı yapıların bulunduğu evler farklı renklere boyanmıştı. İçinden bangır bangır müzik seslerinin yükseldiği rengi mor olan eve girdik. Merdivenlerde sigara içen insanlar beni gördüğünde sigaralarını aşağı indirerek selamladılar. Evin salona uzanan geniş koridoru da insanlarla doluydu. Salon ise loş ve havasızdı. İnsanlar dans edip içerken, kahkaha sesleri müziğin ritmine karışıyordu. Salona inen basamaklara ulaştığımızda, dans eden kalabalığın içinden onları gördüm. Şöminenin yanındaki alçak koltuklarda oturmuş, bir şeyler konuşuyorlardı. Mirel ve Mestan'ın yönlendirmesiyle yanlarına doğru yürürken, bizi fark eden Lena'nın gülümsemesi yüzünde dondu. Biran'ın üzerimde gezinen bakışları ise fark edilecek kadar ciddiydi. Üzerinde siyah bir kot pantolon, beyaz gömlek ve siyah ceketi vardı. İtiraf etmeliydim ki, beyaz da üzerinde oldukça çekici görünüyordu.

"Hoşgeldiniz." Lena, ayağa kalkıp, yüzüne bu kez yapay bir gülümseme kondurarak elini bana uzattı. Üzerinde straplez, bordo bir elbise vardı ve makyajı aynı orantıda koyuydu. Esmer omuzlarından

geçerek beline uzanan siyah saçları onu ilk gördüğümde olduğu gibi dalga dalgaydı.

Elini sıktım. "Merhaba."

"Sizi burada görmek ne hoş. Daha önce birebir tanıştırılma fırsatımız olmamıştı." Beni gördüğüne memnun olmamıştı. Bunu gözlerinde görebiliyordum.

"Öyle." diyerek onu atlattıktan sonra Biran'ın hala üzerimde olan bakışlarıyla buluştum.

"Böyle gel." Biraz önce oturduğu yeri gösterirken, bakışları bu kez açık omuzlarımda gezindi. "Üşüyor olmalısın. Şömine seni ısıtır."

"Üşümüyorum. İçerisi yeterince sıcak."

"Kesinlikle!" dedi Mirel, dün kendisini köşeye sıkıştırann liderinden intikam alırcasına. "Lena, bize içecek ikram etmeyecek misin?"

Lena elini kaldırarak görevliye işaret verdi. "Ah, elbette. Şimdi geliyor." O sırada her kimi gördüyse gülümseyerek bir kez daha elini kaldırdı ve yerini belli etti. "Bakın burada kim var! Hualp Koran."

Arkama baktığımda yaklaşan Hualp'i gördüm. Mirel'in turnuvalar dışında görünmediğini söylediği adam şimdi buradaydı. Yaklaştı, topluluğu başıyla selamladıktan sonra elini bana açtı. Şaşkınca elimi ona uzattığımda, saygıyla eğilerek elimin üzerine nazik bir öpücük bıraktı.

"Ben Lord Hualp Koran. Namınızı çok duydum. ve tanıştığımıza memnun oldum Gece Kraliçesi."

Elimi geri alırken, "Ben de." diyebildim. O sırada Biran'ın karşımdaki varlığını yanımda buldum. Koluyla belimi kavrayıp beni kendine çektiğinde, ne yapacağımı bilmiyordum. "Hoşgeldin, Hualp."

"Hoşbuldum, lider. Umarım keyfin yerindedir." Konuşmasının akışı yavaş seyrediyordu ve kesinlikle otoriter bir tonu vardı.

"Oldukça." Gömleğinin açıklığından süzülen kokusu, ondan uzaklaşma planlarımı ekarte ediyordu. Parmaklarının baskısını aramızdaki kumaşa rağmen tenimde hissedebiliyordum.

Lena bu kez bozulduğunu gizlemedi. "Gelmezsin sanıyordum, Hualp."

Hualp, küt saçını kulağının altına iliştirdi. "Teşekkürünü geri çevirmek istemedim."

"Ne teşekkürü?"

Lena, Mirel'in sorusu cevaplamadan önce bakışlarıyla Biran ve Hualp'ten onay aldı. "Lider Biran, aydınlık bölge liderine ufak bir ders verdi turnuvada, biliyorsunuz. Bu ders için Hualp'in finale kalmaması gerekiyordu. O noktada ben devreye girdim." Hualp'e sevecen bakışlarını gönderdi. "Hualp'i eskiden tanırım, beni kırmadı."

"Hepsinin planladığını biliyordum. Tanrım, çok zekisin!" Mirel'in övgüsü sevgilisi tarafından desteklenirken, hareketli şarkı sona erdi ve yerini ağır seyreden bir melodiye bıraktı. Gelen içkiler yudumlanırken, Lena "Neden dans etmiyoruz?" diye sordu.

Mirel, "Mestan ile dans edebilirsin Lena, bu konuda fena sayılmaz." dedi ama Mestan'ın aklı kesinlikle başka birindeydi.

Mestan, "Harika fikir ama dans etmek istediğim turuncu saçlı bir kadın var." diyerek Mirel'i elinden tuttuğu gibi ortaya çekti.

Lena'nın beklenti dolu bakışları Biran'a çevrilirken, Hualp'in eli yeniden önümde açıldı. "Bu dansı bana lütfederek eşiniz adına siz de teşekkür edebilirsiniz, kraliçe?"

Ne yapacağım konusunda bir fikrim yoktu. Onu tanımıyordum, dans etmeyi sevmezdim. Bunları düşünerek ona reddetmek üzereyken, Biran kolunu belimden kaydırdı ve bileğimi tutturdu.

"Üzgünüm lord, karımın ilk dansı bana ait."

Beni kalabalığın arasında çektiğinde, etrafımızdaki herkes silindi ve onunla başbaşa kaldık. Bana baktı; bakışlarındaki tını farklıydı; tutkulu ve karanlık.

"Ben dans etmeyi sevmem." dedim.

"Ben de." dedi.

"O halde oturalım. Ya da..." Bir saniyeliğine bizi kıskacına alan Lena'ya baktım. "Dans etmeyi seveceğin biriyle et."

"Ne saçmalıyorsun sen?"

Etrafımızda dans eden onca insanın ve gürültünün ortasında, biz öylece durmuş kozlarımızı paylaşıyorduk.

"Saçmalayan ben değilim. Diyorum ki, Lena'ya etmen gereken teşekkürü dans ederek karşılayabilirsin. Eminim ki bu onu fazlasıyla mutlu eder."

Bir adım attığında, karnım alt karnına dokundu. Dudaklarında yer etmeye çalışan tebessüm gözlerine ulaşmak üzereydi. "Rozelin, sen..."

Tanrım! Neden bile bile lades oluyordum. Ah! Kendimi tokatlamak isteyerek yanından uzaklaşmak üzere döndüğüm an beni elimden

yakaladı. Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdiği an kapanan gözlerimin ardından uzay boşluğuna yuvarladım. İşte! Yine oluyordu.

Ruhum o kalabalığın arasında değildi ama elinin sıcaklığını elimde hissedebiliyordum. Gözümün önüne üç kara kart düştü ve nefesim kesildi.

İlk kartta, kızıl saçlı güzel bir kadın vardı; ağlıyordu.

İkinci kart bana karanlık bir odada kaynayan bir büyü kazanını gösterdi. Dumanların ardından, siyahlar içerisinde bir büyücü vardı. Görüntü kazanın üzerinde dolaşan buruşuk ellerinden yukarı tırmandı. Kadın başını kaldırdı ve kapşonunun altındaki tanıdık yüzü ortaya çıktı. O, büyücü Brekta'ydı.

Son kartta ise bir iksir şişesi belirdi. İçinde katran karası sıvı olan şişe, sakalları katran karası olan adamın dudaklarına yaklaştı, ağzına aktı ve boğazından geçti. Görüntü büyüdü, adamı gördüm.

Adam Biran'dı.

Ah Roz, sen kıskandın mı :)

Diyorum ki, biraz da Biran mı kıskansa? Ama şöyle sağlam bir kıskançlık. Hoşgeldin HuAlp :)

Alıntılar ve geri sayım için beni Instagram'da takip edebilirsiniz./DuruMavii_

Maalesef ki kitaplara yeniden zam geldi :(Zam yalnızca tek bir siteye yansımamış. Yansımadan almak isteyenler Amazon sitesini ziyaret edebilir.

Yıldıza dokunmayı unutmayalım. Bir sonraki bölümde görüşmek üzere

35. BÖLÜM: "Dokunuş ve Doğuş"

Selam.

Bölüme geçmeden önce sizinle çok, çooook güzel bir haberi paylaşmak istiyorum;

KIZIL GECE KİTAP OLUYOR!

Hem de önümüzdeki ay oluyor :)

Kasım ayı KIZIL GECE ayı olacak.

Kasım Kızıl Gece'mize çok yakışacak

Endişe etmeyin. BÖLÜMLER KALKMAYACAK. Buradan devam edeceğiz, aynı şekilde. Hikayemizin daha uzun bir yolu var. Hem de çok uzun :)

Düzenlemeleri size çaktırmadan bölüm aralarında yaptığım için hiç beklemeyeceksiniz :)

Evet, kitap formatında elbette düzenlemeler oldu. Bazı eklemeler yaptım, özellikle RozBir sahnelerinde uzattığım ve duygu yoğunluğunu pekiştirdiğim yerler hayli oldu ama kökten yazılmış ek bir sahne yok. Bu yüzden dilediğiniz zaman alabilirsiniz. Bu yüzden lütfen olumsuz yorumlarınızı kendinize saklayın.

Gelecek hafta kapağı paylaşacağım. Instagram/ DuruMavii

Gelip oradaki duyurunun altına da bir siyah kalbinizi bırakın, izimiz kalsın<3

Sorularınızı bu paragrafta cevaplandıracağım.

Bu haberi size vermek için sabırla ve heyecanla bekledim. Umarım siz de en az benim kadar sevinirsiniz.

Beklenen bölüm, çokça yorum istiyorum sizden

Return Again~ Ölöf Arnalds

İnterstellar~ Main Theme

Keyifle okuyun.

Dans ediyorduk.

O kartlarda felaketi görmüştüm ve dans ediyorduk.

Kendi dünyalarımızda cehennemi yaşıyorduk ve dans ediyorduk.

Şimdi, olduğumuz yerde feci bir ağrı ile kollarında ölebilirdim ve dans ediyorduk.

Birkaç dakika önce kara kartlar gözlerimin önünde dağıldığında, bulutların arasından yeryüzüne düşüşüm kaçınılmaz olmuştu.

Kirpiklerim bir kabustan uyanırcasına hızla açılıp, göz kapağıma vurduğunda, olduğum yer kollarının arasıydı Beni sıkıca tutmuş, ona geri dönmemi beklemişti. Nihayet döndüğümde, özgür bıraktığı nefesi yolculuğuna çehremde son vermişti.

"Burada mısın?" diye sormuştu, sadece dudaklarını kıpırdatarak.

Aynı şekilde, sesimi kullanmadan cevap vermiştim. "Buradayım."

"Ne gördüğünü sormalı mıyım?"

Soluğumun bir yerlerde kırıldığını hissetmiştim. Gördüklerim, üzerinde düşünülmeden bir anlam yüklenemeyecek kadar giriftti. Nitekim gördüğüm yüz karşımdaki adama aitti. Bir an önce kendimle başbaşa kalıp gördüklerimi düşünmeliydim.

"Daha sonra soracağım. Şimdi daha iyi bir fikrim var." Bileklerimi kavramış, kaldırmış ve omzuna bırakmıştı. Yeniden belimi kavradığında, kendimi onun dans eden adımlarının peşinden sürüklenirken bulmuştum.

Parmaklarını parmaklarımın ucuna kadar kaydırıp beni nazikçe etrafımda döndürdüğü zaman şimdiki zamana aitken, yeniden belimi kavrayıp bedenlerimizi birbirine yaslaması hangi zamana aitti?

"Berbat dans ediyorsun." dedi, oyunbaz bir gülümsenin ardından.

"Ne hoş, aynı şeyi ben de senin için söyleyebilirim."

Ritmik iki adımla sola kaydı, "Vay canına." dedi. "Onca zaman sonra bir ortak noktamızı bulduk."

Bahsini es geçtim ve yüzümü ekşiterek, "Turnuvaya Temur'un elini kırmak için katıldın, değil mi?" diye sordum.

"Tam olarak öyle denemez. Bilek güreşinden sonra büyü yarışı vardı. O etaba kadar bekleyip kafasını kaynayan kazana sokacaktım ama icat büyüsü olduğu için ve yeni bir icadım olmadığı için elimi çabuk tutmak zorunda kaldım." Kaşlarını indirdi. "Güzel bir zorunluluktu."

"Sıradaki planın ne?"

"Bir süre başka plan yok." dedi kararlılıkla. "Odağım tümüyle vermem gereken birisi var."

O birisi bendim ve sebebini bilmek bana kendimi kötü hissettirmemişti. Budala gibi bazı sözlerinden fazlaca hoşlanmaya başlamıştım.

"Düşünmemeye çalış." Parmakları belimi okşarken, bana verdiği telkin şaşırtıcıydı. "Oturup o boktan ağrının ne zaman geldiğini düşünmeyeceğiz. Sana evini sunamam ama canının istediği her şeyi yapman için tüm olanakları sağlarım. Kafanı dağıtmayı bir noktadan yakala." Kıvrak hareketlerle etrafımızda dönerken, "Dans et." dedi. "Dışarıda bomba patlasa, sen karanlık aydınlandığı için mutlu ol ama sakın seni üzeni düşünme." Zayıflayan müzikle biz de yavaşladık. "Tüm bunların yanında tedbirli olacağız, özellikle de sen." Bakışları boynumdaki kolyeyi işaret etti. "Bunun için ne yapman gerektiğini biliyorsun. Tek istediğim kendini koruman. Önce kendini düşüneceksin, sarışın. Önce sen."

Müzik durdu, durduk. Söylediklerinden yalnızca biri aklımda kalmıştı. "Bombanın yaydığı ışıkla mutlu olmak mı?"

"Evet."

"Şöminenin ışığını tercih ederim." dediğimde gözleri kısıldı.

"Şömine seviyorsun?"

Ona sevdiğim bir şeyi söylemek... Fazlasıyla yabancıydı.

"Hey! Eğer başka bir dans şarkısı bekliyorsanız üzgünüm ama sıradaki parça hareketli."

Lena'ya döndüm. "Sorun değil." Biran'ın kollarından ayrılıp ona doğru yürürken, söyleyeceklerimi tasarlamamıştım ancak yanına ulaştığımda, kulağına eğildim ve şöyle dedim. "O ve ben... Dans etmek için müziğe gerek duymayız."

Gecenin kalanında, Lena kendi partisinin en mutsuz kadını olarak devam etti.

*****

Yapabilirdim.

Kendim için yapmalıydım.

Aileme kavuşmak için yapmak zorundaydım.

Gözlerimi kapattım ve parmaklarımı su damlası kolyeye sararken, fısıldadım.

"Bana yaklaşan tehlikeyi göster."

Kolye avucumun arasında titredi, titredi.

Yineledim. "Kraliçelik timsali kolye, bana görmem gerekeni göster."

Kolye titredi. Başka hiçbir şey olmadı.

Nefesimi özgür bırakarak elimi kolyeden ayırdım. "Demek ki yaklaşan herhangi bir tehlike yok!" Rahatlamanın getirdiği sevinçle karnımı okşadım. "Duydun mu ufaklık? Her şey yolunda gidecek gibi görünüyor." Beni görüyormuş gibi gülümsedim. "Gerçi... Senin şu an asıl derdin sağlam bir kahvaltı olmalı. Pekala..."

Güzel haberi kızlarla paylaşmak için yataktan çıkmak üzereyken, aklıma gelen detay beni olduğum yere çiviledi. Kartlar! Dün gece eve geldiğim anda uyumuştum. Gebeliğin son zamanları hemen yorulmama ve bulduğum ilk fırsatta uyumama sebep oluyordu. Yine de böylesine önemli bir detayı sabaha kadar beklettiğim için kendime kızmadan edemedim. Bacaklarımı yataktan sarkıtıp, ne gördüğümü düşünmeye çalıştım.

Kızıl saçlı genç kadın, büyü kazanı, Brekta ve iksir içen Biran.

Kızıl saçlı kadın kimdi? Neden ağlıyordu? Brakta'nın görüntülerle alakası neydi? ve Biran... Ne olduğunu bilmediğim o ikisiri neden içmişti?

Dakikaların sonunda düşünmekle işin içinden çıkamayacağımı anladım. Birilerinden yardım almalıydım ve o birileri kesinlikle Mirel ile Perla'ydı.

Seri adımlarla girişe ulaştığımda, kahvaltı hazırlıklarını tamamlamak üzere olan iki kızı buldum. Mirel masaya üçüncü servisi koyarken, Perla renkli peçeteler yerleştiriyordu. Her ikisi de pijamalından kurtulmuş, yüzlerine en keyifli ifadelerini yerleştirmişlerdi. Yerlerinde olmak isterdim. En azından şu an için...

"Günaydın."

"Günaydın." dedi Perla kocaman gülümseyerek.

"Günaydın. Ben de seni uyandırmaya gelecektim." Parmak boğumlarıyla kahvaltı masasını tıklattı Mirel. "Makyajını silmeden uyumuşsun. Aynaya bakmadan önce yüzünü yıkamanı öneririm."

Yaklaşırken, "Konuşmamız gerekiyor." dedim. Bunu söylerken nasıl bir ifade takındım bilmiyorum ama her ikisi de işlerini bırakarak, koltukların olduğu kısma geçtiler.

"Anlatacak mısın?" diye sordu Perla. Son birkaç dakikadır nereden başlamam gerektiğini düşünüyordum.

Mirel bunu anlamış olacak ki, "İlk aklına geleni söyle." dedi. "Ne olduğunu umursama. Devamı bir şekilde gelir."

Mirel'i dinleme konusunda ikilemde kalmadım. "Dün Biran'ın elini tuttuğumda bazı görüntüler gördüm."

"Ağabeyimle el ele mi tutuştunuz!"

Mirel şüpheyle baktı. "Doğru mu anladım?"

"Dans etmek için buna mecbur kalmıştım ama konumuz bu değil. Size birini soracağım, kızıl saçlı bir kadını..."

Perla'nın heyecanı gözlerinden okunuyordu. "Kızıl saçlı bir kadın mı? Tam olarak nasıl biriydi?"

Düşünmemeye çalıştım. Kafamdaki görüntüler net değildi ama belleğime not ettiklerim halen benimleydi. "Koyu kızıl saçları vardı. Teni oldukça beyazdı. Ben... Onu yukarıdan gördüğüm için tam olarak tarif edemiyorum ama kaşlarının sivri olduğunu söyleyebilirim." Yavaşça nefeslendim. "Ağlıyordu."

Aynı anda söylediler. "Melina..."

Bakışlarım kendine konaklayacak bir yer bulamadı.

"Sen Melina'yı hiç görmedin ki..."

Perla haklıydı. Ben Melina'yı hiç görmemiştim.

"Bir sebebi olmalı." Mirel şok halinden çıkmak için başını iki yana salladıktan sonra oturduğu koltuktan atladı ve dizlerinin üzerinde durup, ellerini dizlerime yerleştirdi. "Melina'yı görmenin bir sebebi olmalı. Anlat, devamında ne gördün?"

"Melina, Brekta'yı tanıyor muydu?"

"Bunu neden soruyorsun Rozelin?"

"Mirel, cevap ver. Melina büyücüyü tanıyor muydu?"

Anlamaya çalışan bakışları göz bebeklerimdeydi. Başını salladı. "Evet. Brekta'yı severdi ve bu yüzden üç büyüklere önerdi. Brekta onun sayesinde şu an bulunduğu mertebede."

Mirel'in verdiği cevapla tüm iplerin ucunu birbirine bağladığım an beynimin içinde dev bir hortum hissettim. Avuçlarım ısındı, ayağa fırladığımda, aklımda tek bir şey vardı.

"Mirel, beni Biran'a götürür müsün?"

Anlamadılar. Bu yüzden ikisi de bir süre oldukları yerden hareket etmedi. "Mirel, lütfen!"

Mirel az önce oturduğum koltuktan destek alarak ayağa kalktı ve "Neden?" diye sordu. "Daha geceliğin bile üzerinde. Neden Biran'a gitmek istiyorsun?"

"Gitmeliyim. Bir şey söyleyemem, anlatamam. Bu... Yalnızca Biran'a anlatacağım bir şey. O isterse size anlatır ama bana düşmez."

Perla, Mirel'e arkasından yaklaşıp koluna dokundu. "Hadi, onu ağabeyime götür."

Dışarı çıkmadan önce Perla, beyaz, gecelik elbisemin üzerine kaban attı. Ona bakışlarımla teşekkür ettim ve Mirel'in kullandığı arabaya binmek için dışarı çıktım. Sabah saatleri olmasına rağmen hava oldukça karanlıktı. Kızıl gökyüzünü mesken tutan bulutlar her an patlayacak birer yağmur bombasına benziyordu. Kabana sarılırken, gökyüzünden bakışlarımı aldım ve içimde zehir zemberek bir hisle arabaya bindim.

En fazla dört dakika sonra küçük bir kulübenin önündeydik. Bakımsız bir sıra çit içindeydi, terk edilmiş bir korucu kulübesine andırıyordu.

"Seni bekliyor."

Evin aralık kapısı da tam olarak bunu söylüyordu. "Teşekkür ederim."

"Bekleyeyim mi?" dediğinde, verecek bir cevabım yoktu.

"Peki... İhtiyacın olursa daha sonra seni almak için tekrar gelirim."

Aşağı indim ve araba gözden kaybolana dek gidişini izledim. Kazanmaya çalıştığım zamanın bana güç vermesini arzu ediyordum. Kulübeye doğru yürürken, avuçlarımı sıkıp sıkıp açtım. Aralık kapıdan içeri girdiğimde bile nereden başlayacağımı bilmiyordum. Ardımdan kapattığım kapıya yaslandığımda, gözlerim sadece bir oda kapısına sahip olan küçük girişte gezinti. Sadece bir yatak ve ufak bir çalışma masası vardı. Eski fakat temizdi. Sonra onu gördüm. Köşedeki şöminenin dibinde oturuyordu. Yalnızdı. Elinde, hem kayıp düşecekmiş gibi görünen hem de avucuna yapışık gibi duran bir şömine maşası vardı. Üzerinde ise krem rengi, balıkçı yaka bir kazak...

Yaklaştım.

Normal bir yaşamda ve zamanda ona günaydın, demem gerekirdi.

Normal bir yaşamda ve zamanda değildik.

"Söylemem gerekenler var."

Omzunun üzerinden bana baktı, bu sadece bir saniye sürdü. "Seni bu saatte, bu vaziyette bana getirenin ne olduğunu merak ettim."

Küçük adımlarla ona doğru yürüdüm. Şöminenin yanındaki minderi benim için çektiğinde, içine düştüğüm kederin asıl nedeninin onu

üzmek olduğunu kendime itiraf ediyordum. Yanına oturdum ve onun yaptığı gibi gözlerimi şömine ateşinin mavi turuncu yalazlarına diktim. Kısa süre önce bana, bana ait olmayan bir isimle hitap etmişti. Kısa süre önce kaburgalarıma, daima taşıyacağımı sandığım zehirli bir hançer bırakmıştı. Onun ellerinde gördüklerim, gördüklerimden çok sonra çıkardığım anlam o hançeri ruhumdan uzaklaştırmıştı ancak şimdi onu iteceğim dehlizi düşündükçe, hançerin geride bıraktığı yaradan kan sızıyordu.

"O güzel parmaklarına işkence etmeyi bırakıp anlat."

O söyleyinceye kadar parmaklarımı birbirine sürtüp durduğumun farkında değildim. Durdum ve nefesimi yavaşça havaya bıraktım. "Sırasıyla söyleyeceğim."

"Nasıl istersen." Oturduğu yerde ayakları yere basıyordu, kollarını dizlerine yerleştirmişti. Bense kırdığım dizlerimi ondan ters istikamete uzatarak oturuyordum.

"İlk kartta onu gördüm, Melina'yı." Birer ateş topuna dönüşen gözleri gözlerime çevrildi. "Bunu daha sonra kızlardan öğrendim. Ama..."

"Onu nasıl gördün?" diye sordu, bana bakmaktan başka bir tepki vermeyerek.

Her ne söyleyeceksem unuttum ve sorusuna cevap verdim. "Ağlıyordu."

Başı önüne düştüğünde, parmaklarım yeniden birbirine kenetlendi.

"İkinci kartta bir büyü kazanı vardı. Başında da... Brekta." Kaşları önce çatıldı. Sonra da bir yay gibi gerildi.

"Son kart?" dedi, alıştığım güçlü sesiyle.

O güce balta vurmak istemiyordum. Bu kez benim başım önüme eğilirken, çenemde parmaklarını hissettim. Başımı ona çevirerek bakışlarımızı yeniden birleştirirken ve hala sıcak parmakları tenimde dururken, "Son kart, sarışın." diye sordu.

"Biran..."

Yaklaştı. Kokusunu burnuma, dudaklarıma, ruhuma ve kalbime bıraktı. "Rozelin, korkma. Ben buradayım."

"Buradasın."

Başını salladı. Dudaklarında silik bir tebessüm vardı. Çenemdeki parmaklarına dokunup, "Brekta'nın yaptığı büyü senin içindi." dedim. "O büyülü iksiri sen içiyordun."

Parmakları parmaklarımdan kaydı. İrisleri gözlerimin önünde taşlaştı. Geçmişi ve acısı birer moloz yığınına dönüşürken, üzerine devrildiğini ve altında ezildiğini biliyordum. Biliyordum ve elimden hiçbir şey gelmiyordu. Tevlit eden sessizlik Melina'yla olan geçmişini avuçlarına aldı, unufak edene kadar sıktı. Onlardan geriye ne kalırdı bilmiyordum ama Biran'dan geriye koca bir enkaz kalmasından korkuyordum.

Ayağa kalktı, sükütü ve acısını kucaklayarak gitti.

Geride bıraktığı devasa boşluğa düşen gözyaşlarımın bir teki bile benimle ilgili değildi. Acı çektiği için acı çekiyordum. Bunun farkında olmak kısa süre önce kendime itiraf ettiğim o acımasız duyguyu perçinliyordu.

Son gözyaşım tenimde kurumadan geri geldi. Hiç gitmemiş gibi yanıma oturdu. Duruşu bile aynıydı ama aynı olmayan bir şeyler vardı. Öğrenmek için duyduğum isteğe sırtımı yaslayarak, ona döndüm.

"Anlat, ne olursa."

Tepki vermedi. Belki paylaşmak istediği son kişi bile değildim ama her ne hissediyorsa, kapılarını ona ben açmıştım. Bir şey yapmalıydım.

"Biran..." Yüzünü ellerimin arasına aldım, asi sakalları avuçlarıma batarken, bakışlarını yakalamanın bir yolunu buldum.

"Bana ne olduğunu söyle?"

Aramızda çoğu kez geçen bu cümleyi ilk kez ben kurmuştum.

"Korkuyorum." Fısıltısı şöminenin çıtırtılarına karışırken, karşımda bir lider değil, küçük bir erkek çocuğu oturuyordu.

"Seni korkutan ne?" İşaret parmağım elmacık kemiğine ulaştı, şefkatle okşarken, gözleri usulca kapandı.

"Yalan olması..." Kirpikleri titredi. "Her şeyin yalan olması."

"Bırakalım o halde. Her şey olduğu gibi kalsın. O görüntüleri hiç görmemişim gibi... Sana hiç söylemişim gibi..."

Gözlerini açtı, bana gökyüzünün kapılarını açtı.

"Hayır. Böyle yaşayamam. İç yüzü ortaya çıkmak zorunda."

"Sonra ne olacak?" Parmaklarım yüzünden kayıp giderken, yakaladı. Ellerimin ellerinin içindeki görüntüsünü izledi, acelesi yoktu. Sonra ellerimi büyük avuçlarının arasına hapsetti.

"Sonra içimdeki bu şeyin ne anlama geldiğini anlayacağım?"

Dudaklarım arandı, başım omzuma meyletti. Tanrı, yeşil bahçelerine bir fide de benim için dikti.

"İ-içindeki şey ne?"

Ellerimizi dudaklarına yaklaştırdı, parmaklarını açtı ve elimin üzerine dudaklarını bastırdı. Fideler büyüdü, en güzel renkleri taşıyan çiçekler açtı.

"Seni göremediğim her an göğsümün sıkışmasını mı yoksa seni her gördüğümde içimin titremesini mi soruyorsun? Ben de bilmiyorum. Öğreneceğiz."

Dolan gözlerimi ona izah edebilmemin hiçbir yolu yoktu. Şanslıydım ki sormadı. "Senin için ne yapabilirim?" diye sordum.

"Benimle uyuyabilirsin." diye yanıtladı.

İçimde bana bile kök söktüren Rozelin'e bile isteye sırtımı çevirdim. "Peki."

Uzandı. Yanındaki boşluk benim içindi. Kolunu o boşluğa uzatacak gibi olduysa da bunu yapmadı. Yanına uzandım.

Bedenlerimizin birbirine temas eden hiçbir noktası yoktu ancak ruhlarımız sıkı sıkıya sarılıyordu.

Teninin sıcaklığını sol yanımda hissediyordum, şöminenin sıcaklığı bir hiç olarak kalıyordu. Gözlerimiz kapanmaya meylederek tavanda gezinirken, kokusu kulağıma ninniler söylüyordu. İçimde giderek çoğalmasını kabul etmeyi kabul edemiyordum. Ancak nasıl baş edeceğimi de bilmiyordum. Kesin olan her ne olursa olsun onu geride bırakacağımdı. Topraklarıma bıraktığı tohumlar onun için filizlenecekti ama o filizler ondan uzakta büyüyecekti. Günün sonunda bana yalnızca bakışları kalacaktı. Bunu bilerek gözlerimi kapattığımda, kirpiklerim son bir damla yaşı şakağıma doğru uğurladı.

Uyandığımda, onu kasalı arabasının içinde beni beklerken buldum.

Nereye gideceğimizi tahmin ediyordum ama etmesem de soracağımı sanmıyordum. Yol almaya başladıktan bir süre sonra Biran tahmin edemeyeceğim bir şey yaparak telsizi çıkardı.

"2067- Büyücü Brekta'yı olaysız bir şekilde alıp Dora'nın kulübesine götürün. Orada olacağım."

İtaat eden karşılığı alması uzun sürmedi. Anlamadığım, neden bunu Mestan ya Efraim'den değil de adamlarından birinden istediğiydi. Belki de bir yanlışlık olduğunu düşünüyordu; sessiz sedasız, en yakınları tarafından bile duyulmadan çözmek istiyordu.

"Bir şey yedin mi?" dediğinde, ne duyduğuma emin olamadım. O halde benim bir şeyler yiyip yemediğimi mi düşünüyordu?

"Hayır. Hemen yanına geldim."

Direksiyonu kırarak evin güzergahında ilerledi. Beni arabada bekleyeceğini söyledikten sonra Mirel'e mutlaka bir şeyler yememi tembihledi. Perla ve Mirel ne olduğunu bilmiyordu. Merak ettikleri ortadaydı ama her ikisi de bir şey sormadılar. Önce üzerimi değiştirdim. Sonra da hiç istemesem de bir şeyler yemeye gayret ettim. Arabaya tekrar bindiğimde, torpidodaki sigara paketinin yarılanmış olduğunu gördüm. Parmaklarının arasındaki henüz yakılmış sigarayı attı ve hedefimize doğru sürdü.

Dora, liderin isteğini şaşkınlıkla karşıladı. "Siz bir lidersiniz, nasıl olur da biri size büyü yapmaya cesaret edebilir? Üstelik vasfınız sizi koruyor."

"Vasfım beni uzaktan yapılan büyüklere karşı koruyor." dedi Biran. Bunu şimdi öğreniyordum. "Eğer bir iksir içtiysem, büyülenmişim demektir."

"Lider Biran, ancak güvenliğiniz insanlar sizin bir iksir içmenizi sağlayabilir." Dora, beyaz kirpiklerini merakla kırpıştırdı. "Etrafımızda şüphelendiğiniz biri mi var?"

Biran'ın sabırsız adımları Dora"ya yaklaşırken, hemen arkasında duruyordum. "Büyücü, fazla sorguluyorsun. Dediğimi yap, üzerimde bir büyü var mı, yok mu? Senden istediğim cevabı bulup bana vermen."

Dora ellerini önünde birleştirdi ve başıyla oturmasını işaret etti. Lider iskemleye oturduğunda, Dora karşısına geçti ve avuçlarını açtı. Biran açık ellerini yaşlı kadının ellerine bıraktığında, Dora gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı.

"Gözlerinizi kapatın ve iksiri içtiğiniz zamana geri dönün, lider."

Biran ile birlikte gözlerimi kapattım. Kartların gösterdiği son görüntüye odaklandığımda, döndüğümüz geçmiş ortaktı.

"Ulu güçler adına." dedi Dora kısık bir sesle. "Böyle bir şey..."

Gözlerimi açtığımda, Biran'ın ayaklandığını gördüm.

"Anlat."

Dora'nın görmeyen gözleri yavaşça açıldı. Başını eğdiğinde, uzun, düz ve beyaz olan saçları yüzünün büyük bölümünü örttü. "Haklıymışsınız lider, üzerinizde bir büyü var. Hem de çok uzun zamandır..."

Hareketlenen adem elması, boğazından bir zehir gibi geçti. "Ne büyüsü?"

Dora olduğu yerde küçüldü. "Lider Biran, üzerinizdeki büyü..." Başını kaldırdı ve bakışlarını Biran'a dikti. "Bir aşk büyüsü!"

Tanrım! Gerçekti. Melina gerçekten bunu yapmıştı!

Damarlarımda gezinen kanın ısısı giderek düşerken, "Bu yalnızca bir kadının yapabileceği bir büyü." diye devamını getirdi Dora. "Lider Biran, nasıl olur da birine güvenip iksir içebilirsiniz?"

Biran taştan bir heykel gibi hiç kıpırdamadan duruyordu.Yüzünü göremiyordum ama acısını hissedebiliyordum. Onun içinde kopan fırtınalar benim ormanımda taş taş üstünde bırakmıyordu. "Bu büyü nasıl bozulur?" Sesindeki keder, öfke ile harmanlanmıştı, boğuktu.

Dora'dan gelecek cevabı beklerken, başka bir kadının bağıran sesini duyduk. Saniyeler sonra o kadın içerideydi. Brekta, kendisini tutan iki adamın elinden kurtulup, kulübeden kaçacakken, Biran'ı fark ederek hem hareketlerine hem de devinimine bir son verdi.

"Li-liderim."

Yanımda, birkaç adım ötemde duran Brekta'ya baktığımda, o mahzende bağlı ve umarsız olduğum anları anımsadım. Başımda bir şeyler fısıldarken yüzünün ne halde olduğunu uzun süre unutamamıştım. Bende travma yaratan insanlardan biriydi.

"Brekta." dedi Biran, ölüm kadar soğuk bir sesle. "Kraliçe Melina senden bir büyü hazırlamanı istedi mi?"

Brekta'nın zaten beyaz olan suratı kireç kesildi. Önce bir darbe almış gibi irkildi. Ardından da sesli bir hıçkırık çıktı dudaklarından. "E-efendim. Bunu neden soru-"

"Brekta!" Bağırmadı ancak sesinin kudreti odayı öylesine doldurdu ki, neredeyse birkaç adım geri gidecektim. "Cevap ver."

"Evet lider Biran." dedi, neredeyse aynı saniye içinde. "Kraliçe Melina benden bir aşk büyüsü hazırlamamı istedi." Çenesi titrerken, birden dizlerinin üzerine çöktü ve birleştirdiği ellerini Biran'ın sırtına doğru kaldırdı. "Efendim, liderim... Yemin ederim bilmiyordum. Sizin için istediğini nereden bilebilirdim ki! E-evet, sizin sevgilinizdi ama yine de sizin için istediğini bilemezdim. Ne zaman ki hamile olduğu duyuldu, o vakit ikisiri size içirdiğini anladım. So-sonra da korkudan konuşamadım. Lütfen, lütfen inanın bana!"

Yalancı büyücünün suratıyla buluşmak için can parmaklarımı avucuma kapatıp sabır dilenen bir nefes aldım. Şimdi olmaz, dedim kendime. Şimdi olmaz. Biran karşımda acısını dahi yaşayamazken, olmazdı.

"Nasıl bozulur?" diye sorduğumda, başı omzuna çevrildi liderin. "Hemen cevap vermezsen ağzını uzunca bir süre kullanılamayacak hale getireceğim."

Brekta'nın daima beni aşağılayan gözleri korkuyla açıldı. "Ah, söyleyeceğim. Lütfen, lütfen bana zarar vermeyin. İsterseniz şatodaki görevimden ayrılırım ama lüt-"

"Zaten ayrılacaksın!!" diye bağırdım. Böyle bir şeyin kararı bana ait olamazdı ama kendimi tutamamıştım. "Şimdi konuş!"

Brekta ellerini indirdi, başını eğdi. Anladım ki, söyleyecekleri söylediklerini aratacaktı. "Lider Biran, bu büyüyü ancak gerçek aşk bozabilir. Ancak... Gerçekten aşık bir adam ve kadının birleşme durumunda aşk büyüsü etkisini yitirir." Can havliyle karnımı gösterirken, titremeye başladı, korkuyordu. "Endişelenmeniz gerekmiyor. Çünkü siz birleşmeyi gerçekleştirdiniz, büyü çoktan bozuldu ve bir bebek bekliyorsunuz. Aksi halde ömrünüzün sonuna kadar büyü sizinle olacaktı. Başka hiçbir kadına dokunamayacaktınız yüce efendim. Kraliçe Melina ölmüş olsa da, bü büyü sayesinde daima aklınızda ve hayalinizde kalacaktı. Onu bağışlayın, beni de öyle..."

Doğru olan Brekta ve diğerlerinin bildiği değildi. Biran hala o büyünün tesirindeydi!

Biran bize döndü. Yüzünde, el değmemiş bir hayal kırıklığının ayak izleri vardı. Boşluğa baktı, o boşlukta kayboldu. Sonra "Ağzını açmayacaksınız." dedi. "Bugün burada olan, burada kalacak."

İki büyücü kadın da aynı anda söyledi. "Emredersiniz efendim".

Biran olduğu yerden ayrıldı, birkaç adım attığında parmakları bileğimi sardı ve beni peşi sıra kulübeden çıkardı. Arabaya bindiğimiz an gaza yüklendi. Bir süre oldukça hızlı gitti. Sonra izbe bir köşede durdu ve direksiyona yasladığı koluna kafasını gömdü. Nefesi başta çok hızlıydı. Birlikte sessiz dakikaların peşine takılırken, nefesi de düzene girdi. Kaldırdığım ellerimi, saç tellerine kadar kırgın olan buklelerine uzattığımda, beni durduran şeyin Brekta'nın söylediği çözüm olduğunu biliyordum. Parmaklarımı bir kez daha avucuma kapatıp geri çektim.

"Ne söylemem gerektiğini bilmiyorum." dedim, vasıfsız ellerime bakarak. "İyi gelmeyi isterdim."

Başını kaldırdı ve bir kum torbası gibi koltuğa bıraktı. Biliyordum, söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Karısıyla ilgili kırgınlığını benimle paylaşamazdı. Tam da şimdi Rozelin değil, içini dökebileceği en iyi arkadaşı olmak isterdim.

"Evrenlerin en imkansız şeyi."

Fısıltısı kulağıma iliştiğinde, ben de başımı koltuğa yasladım ve onun aksine başımı ona çevirdim. "İmkansız olan ne?"

Kaşını hafifçe kaldırdı, belki biraz da dudakları gerildi. "Şahit oldukların. Karımın, Melina'nın bana bunu yapmış olması..." Bu kez gerçekten gülümsedi. Gördüğün en kırık gülümsemeydi. "Karım, diyorum. Diğer her şey gibi bu da boktan bir yalan-mış."

"Biran, gerçek olan bir şeyler vardır. İlla vardır." Söylediğime ben bile inanmıyordum.

"Hiç şüphelenmedim." İşaret parmağını kaldırdı, birkaç kez salladı."Bir kere bile."

"Güvendiğimiz insanlardan şüphe etmeyiz. Bu yalnızca senin için geçerli değil."

Başını salladı. Kendine yükleniyordu ve buna şahit olmak beni yaralıyordu. "O iksiri bana getirdiğinde, sorgulamadım. Sadakatinden emindim. Sadece... Gergin günler geçiriyordum. Rahatlamam için hazırlattığını söylemişti, şüphe etmedim." Gözünün önünde canlananları benimle paylaşıyor olması benim için inanılmazdı. Sustum ve yalnızca söyleyeceklerini bekledim. "Giderek onu daha fazla düşünmeye başladım. Nereye baksam yalnızca onu gördüm. Bir süre sonra ne yapsa hoşuma gitmeye başladı. Sonra da... "

Sonra da hamile kaldı ve evlendiniz. Dışarıdan görünen mutlu son. Melina'nın sahte mutlu sonu.

"Güvendiğin için aptal sayılmazsın ama güvendiğin için kendine kızarsan, en büyük aptal sensindir. En azından ilk sefer için olması gereken kural bu."

Yandan bir bakış attı. "Kural mı?"

Bu noktada gülümsemem gerekiyordu ama yapamadım. "Evet, şimdi uydurdum."

Gözlerini kısa bir süre için kapatırken,"Sen bu kuralı uyguluyor musun?" diye sordu.

Bunu beklemiyordum. "Sanmıyorum. Uygulasaydım burada olmazdım."

"Burada olmak..." diye tekrar etti. "Senin bir hala bir kabus."

Bunu uzun zamandır düşünmemiştim. Evet, bir süre öncesine kadar öyleydi. Ya şimdi? O ve tayfasıyla olmak beni rahatsız etmiyordu. Evime dönmek istiyordum, evimi deli gibi özlüyordum ama onlarla olmanın da ayrı bir yanı vardı.

"Sizinle olmak kötü hissettirmiyor."

Kaşlarını indirdi, cevabım onun için yeterli değildi. "Nasıl hissettiriyor, bizimle olmak?"

Gögüs kafesimin orta yerinde başlayan karıncalanma ivediyle yayılırken, kalp atışlarım kendini hissettirecek kadar hızlıydı. İçinde yalnızca ikimizin olduğu bir saklambaç oynuyorduk. Saklanabileceğim yerler sınırlıydı.Koşacağım yolların tümü ona çıkacaktı.

"Başka." Bambaşka.

Dizlerinin üzerinde açık bir şekilde duran kemikli parmakları hareketlendi. Bazıları inip kalktı ama yerinden ayrılmadı. Aklından geçen aklımdan geçenle aynı mıydı?

Sessiz kalmam gerekirken, "Onu arayacak mısın?" diye sordum

"Kimden bahsediyorsun?"

Zamanı birkaç saniye geriye almak istedim. Böyle bir şey sormam tam bir ahmaklıktı. Oysa kendimle ilgili övündüğüm ilk şey mantığımdı. Sanırım hormonlarım bir süre için övünç kaynağımı benden uzaklaştırmıştı.

"Boşver."

"Sarışın." Zaman kazanmak için başımı önüme çevirdim. Yeniden ona baktığımda, yanıbaşımdaydı! Mavileri usulca yüzümün detaylarında dolaşmaya başlarken, başımın arkasına uzattığı parmakları saçlarımın arasına sızdı. "Büyünün bozulmasını sağlayacak kadını aramayacağım." diye fısıldadı. Nefesi ve amber kokusu aynı örgütün acımasız birer üyesiydi. Ayrı ayrı bile topraklarımı istila ederken, şimdi bir arada saldırıyorlardı. Mağlup olmam kaçınılmazdı. "Çünkü..." Fısıltısı kalbime, gözleri dudaklarıma uğradı. Göz kapaklarımız anlaşmış gibi aynı anda gözlerimizi perdeledi. "Çoktan bulunmuş bir şey aranmaz."

Kızıl bölge lideri Biran Nuh'un dudakları dudaklarıma dokunurken, ruhumda sonu gelmeyecek bir kargaşa başladı.

Dudaklarımda bekledi. Dudaklarında ona ait olmayan bir dinginlik vardı ve ben kalbimin devinimini hissedemiyordum.

Dudaklarıma küçük öpücükler bırakmaya başladığında, düştüğüm nehrinde, hırçın akıntısına kapılmış şelalesine doğru yol alıyordum. Direnmem aleyhime olacaktı. Direnmek istemiyordum. Bir eli belimi kavrayıp beni nazikçe kendisine çekerken, diğeriyle ensemi sardı. Büyülü bir anın içinde savrulup duruyorduk. Öpücükleri kesildi, dudaklarım onunla ıslanmıştı. Ciğerlerime ihtiyacı olan nefesi göndermeye gayret ederken, diliyle dudaklarımı araladı. Nefesim boğazımda takılıp kaldı. Dudakları yumuşak fakat hükmediciydi. Üst dudağım dudaklarının arasında kaybolurken, alt dudağının tadını dilimin üzerinde hissediyordum, tattığım en lezzetli şeydi. Beni öyle sıkı tuttu ki parmaklarının göğsümün altına saplandığını düşünebilirdim. Ağzımın içine bıraktığı erkeksi iniltisiyle birlikte iri bedenini bedenime yasladı. Öpüşü derinleşti, sakalları ağzımın çevresinde onlarca çizik bırakırken, beni dili, dudağı ve nefesiyle esir almıştı.

Dudaklarımızı birbirinden koparırcasına ayırdığında nefes nefeseydik. Başımı ellerinin arasına aldı ve alnını alnıma yaslayıp nefesinin düzene girmesini bekledi. Gözlerimi biraz aralayabildiğimde, gözlerinin hala kapalı olduğunu gördüm. Kalp atışlarını hissediyordum. Tanrım! Onun kalp atışları benim göğüs kafesimi tekmeliyordu.

"Rozelin." Boğuk sesi tutkuya yeni düşmüştü. "Biz o büyüyü çoktan bozduk sarışın." Elleri kaydı, baş parmaklarıyla zonklayan dudaklarıma dokundu ve şiş göz kapaklarını hafifçe aralayarak dokunduğu yere baktı. Dudaklarında ele avuca sığmayan bir tebessüm vardı. "Sarışınım."

Dudakları yeniden dudaklarıma uzanırken, keskin bir teker sesi duyuldu. Biran hızla benden uzaklaştı ancak ne onun arabayı çalıştıracak ne de benim arkama bakacak vaktimiz olmadı. Son hızla gelen arabanın bize arkadan çarpmasıyla öne savrulduk. Karnıma aldığım darbeyle gözüm kararırken, içimde bir şeyin patladığını hissettim. Her şey gerçekliğine inanamayacağım bir hızda gerçekleşiyordu.Çektiğim fiziksel acının yanında tekerleklerin olduğu yerde dönen acı sesini duyuyordum. Bize çarpan arabanın itmesiyle öne doğru sürüklendik ve ancak bir ağaca çarptığımızda durabildik. Bacaklarımın arasından akıp giden ılık sıvıya bakamadım. Bir elimle

karnımı kapatıp diğerini kapı koluna yerleştirdim. Sırtımı koltuğa yaslayabildiğimde görüş açık ancak netleşiyordu.

Bir ağaç ve koca bir aracın arasındaydık!

O araçtan üzerimize kurşun yağıyordu!

Patlayan camların seni korkunçtu, havada uçuşan cam parçaları tenimde irili ufaklı yarıklar açıyordu. Kendimi korumaya çalışırken, Biran iki silahla karşı ateşe başladı. Her bir kurşunun beynime saplandığını hissediyordum.

"Aşağı kay!" Biran, onu hiç bu kadar endişeli görmemiştim. Her tetiğe yüklenişinde boynundaki damarlar patlayacakmış gibi şişiyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü. "Kay aşağı!" diye bağırdı.

Kendimi aşağı kaydırdığımda, kasıklarımda tarifi mümkün olmayan derin bir acı hissettim. Rahmimdeki kasılmalarla birlikte sırılsıklam olan ayaklarımı ayakkabımın içinden çıkarıp yere bastım.

"Ben söylediğimde arabadan ineceksin."

O ana kadar hiç tepki verememiştim ama benden bunu istediğinde ağlamaya başladım. Kurşunlardan biri karnıma isabet edebilirdi. "Hayır," Başımı hızla iki yana salladım. "Hayır, inemem."

"Rozelin!" dedi kan ter içinde. "Şimdi inmen gerekiyor. İn şu arabadan. Beni seni itmeye mecbur bırakma."

"S-sen? Sana ne olacak?"

Kurşunların ardı arkası kesilmiyordu, kırılmadık cam kalmamıştı. Kabanımın eteğindeki kırık cam parçalarını kovarken, parmaklarıma saplanan parçaların altından avuçlarıma kan süzüldü.

"İn ve koş." Silahı tutan eliyle ağaçlık alanı işaret etti. "Oraya koş. Yapabilir misin?"

"Sen!" diye bağırdım boğazımı kanatırcasına. "Sana ne olacak!"

Hızla üzerime eğildi ve yanımdaki kapıyı açtı. "İtmek konusunda ciddiydim."

Kulağımın yanından geçen bir kurşuna çığlığım karıştı. Korkuyla kendimi açık kapıdan aşağı bıraktığımda, küçük taş parçalarının üzerine düştüm. Düştüğüm yerde kalçamın üzerine dönüp arabanın içinde çatışan Biran'a baktığımda, her şeyin sesi silikleşti. Kurşunların, patlayan camların, iniltilerin... Her biri kulağımda belirginleşen rüzgar sesinin arka planında kaldı. Biran her iki saniyede bir hedef alıp kurşun sıkarken, saçlarının arasından şakağına doğru süzülen ter

damlacığını izledim. Kurşunların olduğu kutuyu ters çevirdi, sadece üç tane kalmıştı. Bana baktı, bana bakışlarıyla yalvardı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan sallanırken, bu kez başımı aşağı yukarı salladım. Tutunabileceğim bir ağaç bulana kadar dizlerimin üzerinde ilerledim. Sonra ayağa kalktım ve beni Biran'dan uzaklaştıran nedene sarıldım, bebeğimize.

Yürüdüm. Kurşun sesleri azalarak yok olduğunda, topallayarak yarım adımlar atabiliyordum. "Sana birşey olmasın." Takatimin son damlasını tükettiğimde, yaşlı bir ağacın dibinde dizlerimin üzerine çöktüm. "Lütfen, lütfen Biran, sana bir şey olmasın."

Zaman ivediyle geriye aktı. Ciğerlerimi geç kalmış bir nefes doldururken, gözlerim ardına kadar açıldı. Biran ile arabanın içindeydik. Camlar hala sağlamdı ve başım ellerinin arasındaydı. "Biz o büyüyü çoktan bozduk sarışın."

Parmakları dudaklarıma kaymak üzereyken, bakışlarım etrafa dağıldı ve iterek onu kendimden uzaklaştırdım. "Hemen gaza baz!"

"Ne?" Aynı saniye içinde durumu idrak ederek arabayı çalıştırdı ve olduğumuz yerden uzaklaştı. Olabildiğince hızla ilerlerken, kapı kulpundaki elime baktım, hiç kan yoktu. Derin derin nefesler alıp, ucundan döndüğümüz tehlikenin doğuracaklarını anımsadım. Sadece anımsamak bile düşüncelerimi darmadağın etmeye yetmişti.

Bir şey sormadı. Ara ara bana bakarak sakinleşmemi bekledi. Orman yoluna girdiğimizde, ancak kendime geliyordum. Arabayı bizi birazdan eve ulaştıracak patika yolun ortasında durdurdu.

Başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapattım. Gördüklerim zihnimde büyük bir şok etkisi yaratmıştı ancak beni asıl alaşağı eden şey, dudaklarıma bıraktıklarıydı. Gerçek miydi? Bunu onunla yaşamış mıydım? "Bana ne söyleyecektin?" diye sordum, emin olmak için.

Yaklaştığını, sol yanıma vuran sıcak nefesinden anladım. Dudakları kulağımın dibinde durdu. "Sadece bir iyelik eki..." dediğinde, kelime kafamın içinde dönüp durdu.

Sarışınım, sarışınım, sarışınım...

"Biran, ben..."

Yaklaşan bir düşman yoktu ancak rahmimde hissettiğim kasılmalar belleğimdekiyle birebir aynıydı. İçimde dakikalar önce gözlerimin ardında yaşadığım patlamanın bir eşi

gerçekleşti. Bacaklarımın arası ıslanırken, kapının kulpunu tüm gücümle sıktım.

"Biran." Gözlerimi açtım ve ona baktım. "Bir şey oluyor." Islaklık tüm bacaklarıma yayılırken, nefesimi tuttum. "Tanrım! Bebek geliyor."

*****

Başımdaki kadın Dora'ydı.

Yattığım yatağın etrafında dolanan adam şifacı Voran, etrafta koşuşturanlar ise Mirel ile Perla'ydı.

Araba bahçenin önünde durduğu an karnımın bana çığlık attıracak kadar gerilmesiyle bilincim kapanmıştı. Hatırladığım son görüntü, Biran'ın kollarında olduğum anlara aitti.

Onun odasında, onun yatağındaydım. Üzerimde yarım kollu, bol bir elbise vardı. Karnım ise son hatırladığım halinden çok daha büyüktü.

"Ne oluyor?" Sesim kendime bile yetemedi. Etrafıma baktım. Metal bir tepsi içinde kesici aletler, steril bezler ve küçük şişelere sığdırılmış sıvı ilaçlar vardı. O an fark ettim ki, haricimdeki herkesin ağzında maske, ellerinde ise eldivenler vardı. Perla büyük bir leğen sıcak suyu yatağın yanına bırakırken, kendimde olduğumu gördü.

Ağzı maskeyle örtülüydü, bana gözleriyle gülümsedi ama o gülümsemeye sığan hüznü de ortadaydı. "Her şey iyi olacak." dedi sessizce ve uzaklaştı.

Sonra onu gördüm, kapının ağzında durmuş Dora ile konuşuyordu. Parmaklarını saçlarının arasından geçirirken, cebinden bir sigara çıkardı. Aynı anda içmekten vazgeçip sigarayı büyük avuçlarının arasında kırdı.

"Lider Biran, hata ediyorsunuz. Bir mucizeyi öylece tehlikeye atamazsınız. Bebeğin doğması çok erken."

Kalbimde hissettiğim acıyla kollarımı karnıma sardım.

"Bir kez daha aynı şeyi söylersen, seni bölgemden süreceğim. Anladın mı?"

Dora çaresizce," Anladım." dedi. "Ben emrinizi yerine getirmek zorunda olduğum gibi sonuçlarını da bildirmek zorundayım. Lider Biran, aldığınız karar kıymetli üç büyüklerin ve halkınızın gözünde itibarınızı zedeleyecek mahiyette bir karar."

"Tüm bunlar umrumda mı sanıyorsun?"

Dora başını titreterek tekrarladı. "Anne karnında kırk gün dayanması gerekiyordu. O zaman bile doğum için erken olacaktı! Bebeğin şansı çok az. Çok, çok az."

"Şansı olmayan Rozelin, sen söyledin. Bir ağrıyı daha kaldıramaz. Bebeğimin yaşaması için elinden geleni yap ama bil ki, sonuç her ne olursa olsun suçlu sen olmayacaksın."

Dora, varlığını henüz fark ettiğim cam fanusu gösterdi. Odanın ortasında, masanın üzerinde duruyordu. Buzlu camın ardındaki içi görünmüyordu ve ancak bir bebeğin sığabileceği boyutlara sahipti. Aklıma gelen ihtimal ruhumu tüm köşelerinden tutuşturdu.

"Onu amniyotik kesesiyle birlikte almayı başarabilirsek, şifalı fanusa koyacağız. Eğer orada on dokuz gün boyunca yaşamayı başarırsa, sizinle kalır. Ancak lider, doğduğunda bile yaşama ihtimali çok düşükken, fanusta on gün nasıl dayanabilir?"

Biran, paramparça bir nefes verdi. "Bunları sorgulamak için artık çok geç. Git ve hamileliği sonlandır."

Öyle kuvvetli bir "Hayır!" dedim ki, sesim kulaklarımın kıvrımlarında parçalara ayrıldı. "Hayır, izin vermiyorum. Onu böyle öldüremezsiniz. Hayır!"

Biran bana döndüğünde, herkes odadan birer birer ayrıldı. O, sarsılmaz maskesiyle yanıma geldi. Oysa maskenin ardındakini biliyordum; kendim gibi biliyordum.

"Rozelin," dedi ılık bir sesle, yanıma oturdu. "Anlamalısın."

Başımı sallarken, sayısız gözyaşı yanaklarımdan akıp gitti. "Anlamayacağım. Anlayamam. Böyle olmaz Biran, bu şekilde olmaz."

Başını kaldırdı. "Olmak zorunda."

"Kendi evladına karşı nasıl bu kadar gaddar olabilirsin!" diye bağırdığımda, gözlerime baktı. O zaman gördüm, mavilerini kaplayan kırağıyı ve o kırağının yarattığı pusu. Canım yanıyordu, canımız fena halde yanıyordu.

"Yerimde hangi adam olsa bu seçimi yapar." Elleri yüzüme dokundu. "Yerimde hangi adam olsa, karısını seçer."

Çektiğim büyük acı dilimin ucuna hissetmediğim sözcükler getirdi. "Ben senin karın değilim. O yüzden beni değil, bebeğini seçeceksin. Buna mecbursun!"

Üzerime eğilişi aniydi. İrislerinde kayan yıldızları gördüm. Çok, çok fazlaydılar. "Anlamıyorsun, değil mi?" Avucu enseme kaydı, başımı

kaldırdığında, burunlarımız birbirine dokunuyordu. "O ölürken seni de öldürüyor ve ben buna izin vermeyeceğim." İçinde beyaz bir bez parçası olan diğer avucunu ağzıma kapatırken, bakışlarında bağışlanma temennisi vardı.

"Son bir şey," diye fısıldadı son anlarımda. "Mecbur olduğum tek şey sensin."

*İg/ Durumavii_*
Bir sonraki bölümde görüşmek üzere.

Kızıl Gece 1 Kapak!

Heyecanım çok büyük.
Her detayı ile hikayemizin yansıtan kapağımızı buraya bırakıyorum.
Umarım en az benim kadar seversiniz.
Sadece birkaç hafta sonra raflarınızda olacağız.
Rozelin ve Biran geliyor; Kızıl Gece geliyor.

Aklınıza takılabilecek bazı soruların cevabını aşağı bırakıyorum.

Hikaye buradan devam edecek mi?

Evet, hikayemiz aynı düzende buradan devam edecek. Yolumuz çok uzun

Kitaptaki Kızıl Gece burada olandan farklı mı?

Kitap formatında elbette düzenlemeler oldu. Bazı eklemeler yaptım, özellikle RozBir sahnelerinde uzattığım ve duygu yoğunluğunu pekiştirdiğim yerler hayli oldu ama kökten yazılmış ek bir sahne yok. Bu yüzden dilediğiniz zaman alabilirsiniz.

Kızıl Gece kaç seri olacak?

Hikayemiz en az üç seri olacak. Daha fazla olabilir ama kesinlikle daha az değil

Kapaktaki kızın saçları neden sarı görünmüyor?

Islak saçlar daha koyu renk görünür. Kızıl denizin altında ise daha koyu :) ***İkinci kitap ne zaman çıkar?***

Serilerin arasını uzun tutmayı düşünmüyorum. İkinci kitap her şey yolunda giderse ilk baharda çıkacak ve ilk kitap kadar hacimli olacak.

36. BÖLÜM: "Bağlılık Yemini"

Selam canlarım.

Kitabımız tam 656 sayfa!

Punto küçültülmese çok rahat 750 sayfayı aşardık ama bunla idare edin artık :)

İmza takvimize yeni şehirler eklendi. Buraya bırakıyorum.

23 Ekim Ankara Ato congresium. Saat 13.00 (Yarın, çok heyecan!)

5 Kasım İzmir İz kitap fuarı. Saat 12.00

3 Aralık Istanbul Tüyap. Saat 15.

Kitabımızın olmasına lüzum yok, biliyorsunuz. Satırlarıma değen gözleriniz sahipleriyle tanışmak istiyorum.

Bu bölüm diğerleri kadar uzun olmadı ama imzadan önce paylaşmak istedim. Seveceğiniz detaylar var.

***Lütfen satır arası yorumlarınızı unutmayın. Onlar** benim emeğimin kıymetli karşılıkları.*

Keyifle okuyun.

Ruhumda sancıyan his isimsizdi.

Boşluktaydım. Sallanıyordum.

Ölümcül bir yavaşlıkla geçen zamanın keskin köşelerine saplanıyordum.

Canımın canımdan sıyrıldığını hissediyordum.

Kapalı gözlerimin ardında oradan oraya uçuşan parıltıları izliyordum. Gri, beyaz ve yaldızlı parıltılar… Sonra… Bedenim gevşemeye başladığında, o pırıltılardan birinin peşine takılarak gözlerimi açmaya gayret ettim.

“Şuna bakın…” dedi tanıdık bir ses.

“Gerçek bir mucize.” dedi, bir başka tanıdık ses.

Kirpiklerim yarımca aralanabildiğinde, onu gördüm. Amniyotik kesesinde uyuyan, küçük ve beyaz bir mucizeydi. Gördüğüm en güzel

şeydi.

Dudaklarım kıpırdamadan, ona içten bir merhaba, dedim ve ruhumu çekiştiren karanlıkla yeniden buluştum.

*****

Saçlarımın arasında gezinen parmakların sahibi, dudaklarını şakaklarıma misafir ediyordu. Onu göremiyordum. Onu kokusundan tanıyordum.

*****

Tenime batıp çıkan iğnelerin soğuk varlığı kaskatı kesileceğim kadar güçlüydü. Beni uyandırabilecek kadar güçlü değildi.

*****

Bedenimin cayır cayır yandığını hissediyordum. Dev bir ateş topunun içine hapsolmuştum. Nefesimin kesildiği noktada buz tutan avuçlar bedenimin en ücra köşelerinde gezinerek bana serin nefesler bahşediyordu

*****

Uyandım. Gecenin kör bir noktasındaydım. Odanın yuvarlak camlarından sızmaya çalışan cılız kızıl ışığın izin verdiğince etrafıma baktığımda, son hatırladığım yerde olduğumu olduğumu idrak ettim; Biran'ın odasındaydım ama o yoktu, yalnızdım. Ne kadardır uyuduğumu bilmiyordum ama kendimi yokladığımda fiziksel olarak iyi olduğumu anladım. Oysa kendimde değilken çektiğim acılar hafızamda çok tazeydi. Kolaylıkla doğrulduğumda, ilk yaptığım şey karnıma dokunmak oldu.

Devasa bir boşlukla burun buruna gelişim içimi titretti.

Tüm bunlar olmadan önce nasılsam öyleydim. Koşar adımlarla cama yaklaşıp elbisemi yukarı sıyırdım. Düz karnımda herhangi bir kesi izi yoktu. Anlayamadım, bayılmadan önce metal tepsideki kesici aletleri görmüştüm. Bedenimde ne normal ne de sezeryan doğuma dair hiçbir iz yoktu.

Telaşla belleğimi yokladıktan sonra fanusu son gördüğüm noktaya baktım. Yoktu. Aklıma gelen ihtimalin başlattığı yıkım olduğum yerde kalmama izin vermedi. Odadan çıktım, koridor boyunca koşarken bağırıyordum.

"Uyanın! Kimse yok mu? Uyanın!"

Karşı koridordan koşturma sesi duydum. Salonun sarı ışığı açıldığında, karşımda uykulu haldeki Perla ve Mirel vardı. Onlar beni

gördükleri an rahatlamışlardı ancak benim telaşım her saniye misliyle katlanıyordu.

“Nerede!” diye sordum, sesim titriyordu. “Bebek nerede?”

Yaşayıp yaşamadığını sormaya dilim varmamıştı. Sorabileceğim tek şey onun nerede olduğuydu.

“Rozelin…” Mirel beni sakinleştirmek için kaldırdığı elleriyle birlikte yaklaşırken, açılan dış kapıdan görünen adam Biran’dı. Bana baktı ve nefesini dışarı bıraktı. Sonra da kızlara bakışlarıyla odalarına dönmelerini söyledi. Perla ve Mirel koridora geri dönerken, Biran içeri girdi ve sağanak yağmurun üzerine kapıyı kapattı. Üzerinde kapüşonlu, siyah yağmurluğuyla yaklaştı. Yağmurluğundan zemine akan damlaların sesi aramızda dolaşırken, beni yavaşça tepeden tırnağa inceledi.

“İyisin.”

Yağmura karışan irili ufaklı şimşeklerin birer eşi de ruhumdaydı. “İyiyim.” dedim, onu onaylayarak. “Ya o? O nasıl?”

Bakışlarımdan seken bakışları boşluğa saplandı. Hayır. Aramızda bir adım kalıncaya dek yaklaştım. “Biran,” Eğdiğim başım bakışlarını yakalamaya çalışıyordu. “Bana bir cevap vermek zorundasın.”

“Sana ne söylesem yalan söylemiş olacağım.”

“Yine de bir şey söylemene ihtiyacım var.” Parmaklarım yağmurluğunun ıslak koluna dokundu. Soğuktu. Tenindeki soğuğun kokusunu alabiliyordum.

“Nasıl olduğunu bilmiyorum. Şu an içi görünmeyen cam bir fanusun içinde. Dora, onu fanusa koyarken yaşaması için on dokuz gün fanusta kalması gerektiğini söyledi.”

“Bunu zaten biliyorum!” derken parmaklarım istemsizce kolunu sıktı. Karşılığı tepkisizlikti. “Bana bilmediğim bir şey söyle.”

Bana iyi bir şey söyle. Bana umut ver.

“Bugün üçüncü gün.” dedi, sağlam bir sesle. “Üç gündür dayanıyor.”

“Üç gün mü? Ben… Üç gündür uyuyor muydum?”

Dudaklarını birbiriyle buluşturduğunda, çene hattının keskinleştiğine şahit oldum. “Uyku denemez. Bir kez bile kıpırdamadın.”

“Neden?” Parmaklarım kolundan kayıp yanıma düştü. “Neden bedenimde hiçbir iz yok.”

Başını kaldırdı. Burnundan sert bir nefes verdi. “Fazla ayakta kaldın. Gel, yatıralım seni.”

Elini koluma uzattığı an ona yaklaştığımda, bedenlerimiz birbirine çarptı ve kolu belime dolandı. Aşağı eğilen başına yukarı kalkan başım eşlik etti, bakışlarımız bir bütündü. “Biran, söyle bana. Neden onu hiç doğurmamışım gibi görünüyorum? Neden öyle hissediyorum?”

Mavilerinde dolaşan kara lekeler sustuklarının gizli şahitleriydi. “Her şeyi bilmek zorunda değilsin.” Beni hafifçe itti, yerimden kıpırdamayışım, direnişimin cevabıydı. Gözlerini kapattı, bir an sonra dudaklarıyla birlikte araladı. “Dora bir şeyler saçmaladı. Bebek…” Yutkundu, her ne söyleyecekse söylemeyi hiç istemiyordu. “Bebek sana ait olmadığı için bedeninde hiçbir emare bırakmamış. Saçmalık!” Ani sirayet eden öfkeyle geri çekildi. “Onu sen doğurdun, saniye saniye şahit oldum!” dedi güçlü bir vurguyla. “Dora bu kez ağır saçmaladı.”

Dolan gözlerimin peşinden düğümlenen boğazım geldi. Başımı omzuma yatırıp, “Saçma olmadığını ikimiz de biliyoruz.” diye fısıldadım. Sonra ellerim iki yana açıldı, zayıf bedenime baktım. “Bedenim bile büyücünün söylediklerini destekliyor. Biz inkar mı edeceğiz?”

Kaşları çatıldı. Alnında çizgi hiç olmadığı kadar belirgindi. “Edeceğiz!” İşaret parmağı beni gösterdiğinde, nasıl acı bir oyunun pençesinde olduğumuzu aslında ikimiz de biliyorduk. “Ben yalnızca gördüklerime inanırım.” Bir şeylerden emin olmuşcasına başını salladı. “...ve senden sonra, hissettiklerime.”

Geri dönüp kapıyı açtı ve kendini dışarı attı. Cebinden çıkardığı sigarasını alelacele dudaklarının arasına yerleştirip yakarken, hüzünlü adımlarım peşinden gitti.

"Onu sadece birkaç saniye görebildim." Dudaklarımı ıslatan gözyaşlarıma dilimle dokundum. "Sadece birkaç saniye... Nasıl bu kadar özleyebilirim?"

Yağmur damlacıkları verandanın tahta korkuluklarına çarparak üzerimize sıçrarken, yanımızda duran ellerimiz birbirine dokunuyordu.

"Sadece kardeşinden bahsederken böyle bakarsın sanıyordum." dedi, karanlık sesini karanlık geceye iliştirerek. "Sen... O doğduğundan beri böyle bakıyorsun." Serçe parmağını serçe parmağımdan geçirdiği ve bana baktı. "O halde adını da sen koy."

Her yanından tutuşan kalbime devasa bir su damlası bıraktı. "Biran, ben... Olmaz." Dudaklarımı titremesine mahal vermeden dişledim. "Bebek doğduğunda, anne onu sütüyle besler. Annelik hakkında bir fikrim olmasa da bunu biliyorum." Üzüntüm zihnimde dağıtıyordu. "Onu besleyemiyorum. Her şey yolunda olsa bile onu besleyemem çünkü göğüslerimde onu besleyecek süt yok. Doğduğu an eski halime döndüm. Sanki... Onu ben doğurmamışım gibi."

Bana döndü ve iri avuçlarıyla kollarımdan kavradı. Buklelerinin arasına gizlenen bakışları bir kaya kadar sertti. "Onu sen doğurdun." dedi kusursuz bir vurguyla. "Sen olmasaydın şu an hayata tutunmaya çalışıyor olmazdı. " Beni kendine çekti ve ılık soluğunu alnıma bıraktı. "Zaten hep saçmaladın."

Yağmur hızlandı. Üst üste çakan şimşekler ürkütmüyordu. Çünkü o yanımdaydı.

"Bebek..." Görüş açımı netleştirmek için ıslak kirpiklerimi kırpıştırdım "O, içime bir ateş gibi düştü. Sonra ışıklarını dört bir yanıma saçtı. Tıpkı... Tıpkı bir alaz gibi." Onu gördüğüm birkaç saniyeyi düşününce gülümsedim. "Adı Alaz olsun."

Gülümsedi. “Olsun.”

Bir süre, uzunca bir süre sustuk. Sonra yağmur şiddetini artırınca belime koyduğu eliyle beni eve yönlendirdi. “Şimdi, üçüncü şahısların ne söylediğini bırak ve yatağımıza dön. Sen uyumadan eve dönmeyeceğim.”

Yatağımıza… Yukarı bakıp gülümsediğimde, yanaklarıma düşen gözyaşları çeneme doğru süzüldüler. “Biran ben…”

“Yatağa dön.” dedi kesin bir emirle. “Başka bir şey duymak istemiyorum. Sen uyumadan eve dönmeyeceğim”

Arkamı döndüm ve başımı omzuma çevirdim. “Sadece… Burada kalmanı istediğimi söyleyecektim. Ben isteyene kadar evine geri dönmeyeceğini söylemiştim.” Son kelime dudaklarımdan nefesimle birlikte çıktı. “İstiyorum.”

Yüzünün ne hale büründüğünü bilmiyordum ama yutkunuşunun sesi çok netti.

Gün ayana dek tekrar uyumadım. Günlerce uykum gelmeyecek kadar dinç hissediyordum. Henüz kimse uyanmadan banyo yapmak için girişten geçerken, Biran’ın orada olmadığını gördüm. Peşimden

gelmemişti, koltukta uyumamıştı. Belki de yapacak işleri vardı. Belki de bir süredir kaldığı diğer eve alışmıştı. Bunları cevabı bende değildi.

Düşünceleri etrafımdan savuşturup, bedenimi ılık suyun içine gömdüm. Yapmam gerekenler vardı. Bu yüzden kendimi temizlemek için elimi çabuk tutmam gerekiyordu. Ben de öyle yaptım. Giyinmek için kaldığım odaya girdiğimde, beklediğim gibi Perla ve Mirel'i orada buldum. Bana tahsis edilen yatakta birbirlerine hiç temas etmeden birlikte uyuyorlardı. Bedenime dolanan havluyu tek elimle göğsüme bastırırken, sessizce odaya girip dolabın kapağını araladım. Tam o sırada yükselen gıcırdama sesi Perla'yı değilse bile Mirel'i ayağa dikti.

"Ne yapıyorsun sen?" dediği an işaret parmağımı dudaklarıma götürdüm.

"Sessiz ol, Perla uyanmasın."

Benim gibi fısıldadı. "Tamam." Dolabın kulpundaki elime baktı. "Cevap verecek misin?"

Dolaptan çıkardığım birkaç parçaya baktım. Her biri artık bana olmayacak kadar büyüklerdi. "Soruyor musun? Hazırlanıyorum. Çıkmam gerekiyor. Sen de benimle gelecek misin?"

Kaşlarını çattı. "Nereye?"

Ona inanamayarak baktım. "Ciddi misin? Elbette bebeğin yanına gideceğim."

Mirel yanıma geldi ve dolabın kapağını kapattı. "Roz, bunu yapman gerekmiyor."

Beni daha fazla şaşırtmıştı ve nedenini anlamıyordum. "Ne demek bu? Gerekli olduğu için yapmıyorum. İstediğim için yapıyorum."

"Biliyorum. Sadece demek istediğim…" Uyurken karışan saçlarını sol yanına attı. "Bebek şu an Kara Kule şatosunda. Üç büyükler doğumu duydukları an buraya gelip onu aldılar."

Kıyafet parmaklarımın arasından kayıp yere düştü. "Bebeği üç büyükler mi aldı? Üstelik buraya geldiler, öyle mi?"

Başını salladı. "Bu… Onları şatosundan çıkaracak tek nedendi."

Kendime oturacak bir yer ararken, Mirel arkasındaki sandalyeye yaklaştırdı. Oturdum ve hazmetmek için derin bir nefes aldım. "Anlamıyorum. Onu neden aldılar?" Kalbim acıdı. "Fanusta olduğu için mi? Yoksa ona iyi gelecek bir büyü mü yapacaklar!"

Başını iki yana sallarken buruktu. "Hayır. Biliyorsun, bebekler burada bir mucizedir. Doğdukları an üç büyükler onları alır ve üç gün

boyunca kutsama ritüelleri yaparlar.”

“Bu… çok saçma.” İkiz kardeşlerim Zehra ve Rojda, tek erkek kardeşim Murat ve son olarak Gülnur’un doğumu anımsadım. Her biri doğdukları andan itibaren anneme muhtaçlardı. “Bir bebeğin ihtiyacı olan tek şey…”

Sustum, ben onun annesi değildim.

Çenem titrerken, “Ben ona iyi bakabilirdim.” dedim.

Mirel burukça gülümseyip kolumu sıvazladı. “Bundan hiç şüphem yok. Eminim kimsenin yoktur. Yalnızca kurallar… İyi yanından bak, Safornikon'da en güvenli olacağı yer üç büyüklerin evi.”

Mirel haklıydı. Yine de onu fanusun ardından da olsa görmek, yanında olmak istiyordum. Yanında olduğumu hissetmesini istiyordum. Birlikte geçirdiğimiz onca zamandan sonra onun da beni hissetmeye ihtiyacı vardır, diye düşündüğümde, onu hissetmeye ihtiyacım olduğunu fark ettim.

Kapının çalınmasıyla Perla uyandı. Mirel’in kapıyı açmak için odadan çıkmasının ardından Perla da onu takip etti. Yerdeki elbiseyi üzerime geçirip peşlerinden gittiğimde, gelenin Efraim olduğunu gördüm. Beni başıyla selamladıktan sonra kapıdan ayrıldı.

Mirel kapıyı kapatırken, “İstediğin olacak.” dedi. “Şatoya gidiyorsun.”

Kalp atışlarım hızlandı. “Onu görmeme izin verecekler mi?”

“O kadarını bilemem. Üç büyükler seni huzuruna çağırmış.”

“Ne için?” diye sordum meraksızca.

Mirel donuk bir sesle “Bilmiyorum.” dedi. Perla’ya baktığımda, bakışlarını kaçırdı.

“Bilmediğinize emin misiniz?”

Perla her ne söyleyecekse Mirel araya girerek onu susturdu. “”Neden gidip kendin öğrenmiyorsun? Zaten biz de seninle geleceğiz, birlikte öğreniriz.” İçinde kaybolduğum elbiseye memnuniyetsiz gözlerle baktı. “Ama önce şu annesinin elbisesini giyen kız çocuğu görünümünden kurtulmalısın. Gel, sana benim kıyafetlerimden vereceğim.” Benden önce koridora girerken, dudaklarında manidar bir tebessüm vardı. “Belki daha sonra birileri yeni görüntüne uyan şeyler almak için seni alışverişe çıkarır.”

Mirel’e karşılık vermek yerine peşinden gittim ve benim için seçtiği siyah kot pantolon, koyu mavi yün kazak ve kalın tabanlı çizmeleri

giydim. Islak saçlarımı hızlıca taradıktan sonra kafama bir bere geçirip herkesten önce kapının önünde oldum.

Kara kule şatosu son hatırladığım gibi lapa lapa kızıl karla çevriliydi. Uzun taş köprüden geçerken, buraya ilk geldiğim anı ve o an hissettiklerimi düşündüm. Şimdiki endişem o zamankinden çok uzak, çok farklıydı.

Şatonun gösterişli kapısı bizim için araladığında, beni karşılayan hizmetliler her zaman olduğundan daha saygılılardı. Onları en son Kraliçe Nivera'nın karşısında böyle el pençe görmüştüm.

"Değerli kraliçem, sizi görmek büyük şeref." dedi baş hizmetli kadın. "Kıymetli üç büyükler sizi kış bahçesinde bekliyorlar."

"Teşekkür ederim." Perla ve Mirel ile birlikte merdivenlere yöneleceğimiz esnada baş hizmetli uyardı.

"Efendim, yalnızca sizi bekliyorlar."

"Pekala." dedi Mirel ve başıyla yukarıyı işaret etti. "Seni burada bekliyoruz."

"Tamam." Basamakları hızlıca tırmanıp, daha önce üç büyüklere bana inanmaları için dil döktüğüm kış bahçesine ulaştım. Boyları üç metreyi aşan ihtiyarlar, geniş, ferah ve yeşil-kahve renklerinin hakim olduğu bahçenin üç ayrı köşesinde oyanıyorlardı. Orta kısma konumlandırılmış büyük ve ahşap masada oturan ihtiyar, uğraşısından başını kaldırdı ve gözlüğünün üstünden bana baktı.

"Uzun zaman oldu, kraliçe."

Yaklaştım. Ayakta olan diğer ikisi geldiğimi fark ettiklerinde ağır adımlarla ulaştıkları masadaki yerlerini aldılar. Mirel'in daha önce birçok kez gösterdiği şekilde onları selamladım. Sebebi az sonra onlara yönelteceğim isteğe dayanıyordu.

"Bebeği görebilir miyim?"

Biri arkasına yaslanarak genişçe gülümsedi. "Ah, bu anneler… Hep aynılar."

Anne.

"Seni buraya neden çağırdığımızı biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım. Mümkün olduğunca az konuşmaya, onları kızdırmamaya kararlıydım.

"Neden, efendim?"

İlk konuşan ihtiyar da gülümsedi, tavrımdan hoş görünüyordu. "Bu kadar kısa sürede annelik sana yaramış, Rozelin. Öyle ki, çağırdığımız

nedenden ötürü dahi kızamayacağım.”

Merak iyice etrafımı çevreledi. “Ben…” Masaya temas edene kadar yaklaştım. “Neden buradayım?”

“O gelince öğreneceksin?”

“Kim?” Birinin varlığını arkamda hissettim. Başımı çevirdiğimde, Biran ile göz göze geldim. Şimdi burada olma sebebimi daha fazla merak ediyordum.

Biran adımlarına yanımda son verdikten son üç büyükleri selamladı. “Saygıdeğer üç büyükler, sizleri dinliyorum."

İhtiyarlar bakışlarıyla aralarında anlaştıktan sonra sözü ortadaki aldı. “Lider Biran, uzun zaman önce büyücü Brekta aracılığıyla sana bir bildiri gönderdik. İçeriğini biliyorsun, kutsal nikahı gerçekleştirmen gerekiyordu.”

Biran, otoriter duruşundan ödün vermeyerek, “Biliyorum.” karşılığını verdi. “Karşılığında nikah tarihini ilan ettiğim bir tören düzenledim. İşitmişsinizdir.”

“İşittik.” dedi ihtiyarlardan biri, bakışlarına sebebini henüz anlayamadığım bir kızgınlık yerleştirerek. “O törende gerçekleşen başka şeyleri de işittik.” Kastettikleri kuşkusuz Konslan’ın ölümüydü. “Doğumun nikahtan sonra gerçekleşmesi gerekiyordu.”

Biran onaylamak için başını salladı. “Son derece haklısınız, efendim. Ne var ki doğum erken gerçekleşti. Takdir edersiniz ki buna yön veren bizler değiliz.”

“Ön görmeliydin, lider Biran. Bir lider olarak böyle bir duruma nasıl müsaade edersin! Ulu güçler işlediğin günahın bedelinden bizleri korusun.”

Dikkatim Biran’da değildi. Buna rağmen bu konuşmadan rahatsız olduğunu biliyordum. “Ritüellere olan bağlılığınıza saygı duyuyorum. Ancak bazı şeyler ritüellere ihtiyaç duymaz. Rozelin’in zaten benim eşim olması gibi…”

Aldığım son nefes göğüs kafesimde düğümlendi. Kirpiklerimi bir kez daha kırpamadım.

İhtiyar, anormal büyüklükteki elini masaya koydu, suratında son derece ciddi bir ifade vardı. “Bağınızın kutsanması gerektiğini biliyorsun.”

“Biliyorum.” Başka bir şey söylemedi.

“Nikah yalnızca laneti defetmek için değildir.” dedi sol köşede oturan ihtiyar. “Anne baba ünvanını almak için de bağınızın kutsanmasına ihtiyacınız var.”

“Evet.” dedi Biran. “Tüm bunları biliyorum.” Söyleyecek başka bir şeyi yoktu. Adıma karar vermeyecekti.

“Ünvanlarınızı almadan bebeği size teslim edemeyiz.”

Bu son bilgi gözlerimin ardına kadar açılmasına sebep olurken Biran, “Bu bizim için sorun değil.” dedi. “Bebeğim bir süre daha fanusta kalacak. Sizinle olması işime gelir. Olacağı en güvenli yer bu-”

“Nikahı hemen gerçekleştirebiliriz.”

Bunu ben söylemiştim. Onca zaman gerçekleşmesinden korktuğum ve deli gibi itiraz ettiğim durumun şimdi öncüsü olmuştum. Biran’ın bir ok gibi üzerime çevrilen bakışlarını hissettim. Onunla evlenmeye cesaretim varken, o bakışlara karşılık verecek cesaretim yoktu.

“Biz de tam olarak böyle düşünmüştük.” dedi bir ihtiyar. Sonra bir diğeri, “Hatta bunun için tüm hazırlıklar tamamlandı.” diye devam etti. “Tören ateş sahasında gerçekleşecek ve daha sonra halka ilan edilecek.” Üçüncü ihtiyar söz aldı. “Kutlama ve armağan töreni için bebeğinizi teslim almayı bekleyebilirsiniz. Şimdi hazırlanın, tören az sonra başlayacak.”

Biran tek bir şey bile söylemedi. Ben üç büyükleri selamladım ve can havliyle kış bahçesinden ayrıldım. Merdivenleri inerken, koluma sarılan parmaklarıyla beni durdurdu.

“Sen ne yaptığının farkında mısın?” diye sordu. Gözlerine baktığımda, orada kızgınlık ya da endişe göremedim.

“Ben… Özür dilerim.”

“Bunu neden yaptın?” Sesi yumuşadı. Parmakları hala kolumdayken, sırtım duvara yaslandı. “İstemiyordun.”

Isınan yanaklarım had safhada yaşadığım utancın eseriydi. Ona ne söyleyecektim?

“Bunu istiyor musun?” Yaklaştı, kaşları anlamaya çalışırcasına havalandı. “Gerçekten.” Fısıltısı kalkanlarımı tarıyordu. “Karım olmak istiyor musun?”

“Yardıma ihtiyacınız var mı, Kraliçe?”

Merdivenlerin aşağısından gelen yabancı ses kurtarıcım olmuştu. Aşağı baktığımda, sesin Mentro eyaleti lordu Hualp Koran’a ait

olduğunu gördüm. Önündeki basamakları acelesizce çıkıp, bize birkaç basamak kala durdu ve Biran'ın kolumdaki eline baktı.

"Yok." dedi Biran. Elini kolumdan alıp o güçlü duruşuna geri döndü. "Az son gerçekleşecek nikah törenimiz hakkında konuşuyorduk."

Hualp'in katı ifadesi daimdi. "Doğumun gerçekleştiğini duydum. Yine de böyle özel bir tören için acele etmiyor musunuz?"

"Sanmıyorum." Biran konuşmama fırsat vermiyordu. Derdi neydi? "Kutlama törenini bilahare olması gerektiği gibi gerçekleştireceğiz." Dudağının sol çukurunda yer eden kıvrım, aklına bir şey geldiğinin kanıtıydı. "Lord Hualp, neden nikah törenimize kalmıyorsunuz?"

Hualp, yüzüne dökülen siyah tutamını kulağının ardına ulaştırdı. Kısa ve sivri olan kirpikleri birkaç kez birbiriyle buluştu. Ondan gelecek cevabı nedensizce merak ettim. "Burada eyaletimle ilgili bir hususu üç büyüklere bildirmek amacıyla bulunuyorum. O husus için bir an önce geri dönmem şart." Biraz düşündükten sonra bana baktı ve "Ancak bir şeyin sözünü verebilirim." dedi. "Kutlama ve armağan töreninde muhakkak bulunacağım."

Biran'ın kolu belimi kavradı. "Onur duyarım. Şimdi izninizle lord, tören için hazırlanacağız."

Hualp bizi selamladı ve yolumuzu açtı. Yanından geçerken bir an olsun üzerimden ayrılmayan bakışları garipti. Hualp Koran başlı başına garip bir adamdı.

Girişte bizi bekleyen dört hizmetliden ikisi kadındı. Bu durum Biran'ın hoşuna gitmemişti ama cevaplayamayacağım sorulardan kurtulduğum için benim lehimeydi. Kadın hizmetlilerle birlikte zemin kata indim ve sessizce beni hazırlamalarına izin verdim.

Beyaz, herhangi deseni ya da açıklığı bulunmayan elbisenin içinde aynaya bakarken, verdiğim karar zihnimde büyüdü. Mantığım bildiğim en ağır küfürleri sıralamaya başladı. Ailemin tüm fertleri gözümün önünde birer birer belirdi.

Ne yapıyordum ben?

Acımasızca kendimi hırpalarken, bebeği gördüğüm o kısacık anı anımsadım; Şimdi buradayım. Buradayım ve içimde bir can büyüttüm. Buradayım ve onun yanında olmalıyım. Onun yanında olmak için yapmam gerekenler, ailemden vazgeçtiğim anlamına gelmeyecek.

Aİlem kavuşana dek onun yanında olacağım. Söz verdiğim gibi onu koruyacağım.

Saçlarım bol bir şekilde örülüp sol omzuma bırakıldığında hazırdım. Beni ateş sahasına götürecek liderler geçidinin önünde Perla ve Mirel'i buldum. Üçümüz de aynı elbiselerin içindeydik ve onların saçları da tıpkı benimki gibi tek örgü halinde omuzlarında duruyordu. Ayaklarımız çıplaktı.

"Biliyordunuz." dediğimde itiraz etmediler. Onlara kızamadım. Birlikte geçitten ilerleyip sahaya ulaştık. Saha, boyu yarım metreyi aşan kalın gövdeli mumlarla çevrelenmişti. Ortada yüksek, taş bir masa vardı. Masanın etrafındaki üç büyüklerden birinin elinde ise kahverengi, desenli bir büyü kitabı vardı. İçeri Efraim, Mestan ve liderleri girdi. Her biri, üzerimdeki beyaz kıyafetin siyahını giyinmişti. Ayakları çıplaktı.

Biran ile birbirimize baktık. Büyülü bir zamanın gövdesinde koşuşturuyorduk. Nereye gideceğimizi bilmiyorduk. Yol bizi nereye çıkaracaktı, bilmiyorduk.

Yanına götürüldüğüm masada karşıma Biran geçmişti. Kızlar benim arkamda, erkekler ise Biran'ın arkasındaydı. Üç büyüklerler kitabı taşıyanı baş köşede, diğer ikisi ise hemen arkasındaydı.

"Ulu güçler!" dedi krem rengi, pelerinli kıyafetlerinin içindeki üç büyükler. "Bu gecikmiş bağlılık yemini için bağışlanmayı diliyoruz."

Biran ve ben hariç herkes tekrar etti. "Bağışlanmayı diliyoruz."

"Gerçekleştireceğimiz bağlılık yeminini kutsamanızı diliyoruz."

Tekrar ettiler. "Kutsamanızı diliyoruz."

Arkada duran iki ihtiyar ellerini yukarı kaldırdığında, öndeki ihtiyar işaret parmağıyla takip ettiği satırları okumaya başladı. "Akendras ruhakala. Akendras gedirayk. Akendras medifalag."

Üçü birlikte söyledi. "Akendras ruhakala. Akendras gedirayk. Akendras medifalag."

"Ulu güçler! Biz seçilen hakemler sizlerin sadık hizmetkarlarıyız. Şimdi huzurlarınızda, kızıl bölge lideri Biran Nuh ve bebeğinin annesi Rozelin'in bağlılık yeminin kutsayacağız. Nikahlarını onayacağız. Onları sonsuza dek birbirine ait kılacağız."

Bir an bile, tek bir an bile gözlerimden ayrılmayan bakışlarına ılık ve puslu bir ifade yerleşti. Bakışlarıyla beni kucakladı ve bağrına bastırdı.

Uzaklardan bir keman konçertosu duyuldu. Mumların ateşleri büyüdükçe büyürken, başımızın üzerine kızıl bulutlar toplandı.

“Kıymetli lider Biran Nuh, son nefesine değin karşındaki kadına sadık kalacağına yemin eder misin?”

Düşünmedi. O sözü önce safir mavileriyle verdi. “Yemin ederim.”

“Kıymetli Gece Kraliçesi, son nefesine değin karşındaki adama sadık kalacağına yemin eder misin?”

Titreyen dudaklarımdı. Titreyen ruhumdu. Titreyen ona kurban giden kalbimdi. Dudaklarımı aradım ve aylar önce olduğum noktada avaz avaz bağıran Rozelin’i eteklerimden def ettim. “Yemin ederim.”

“Sizler bu iki insanın kutsal yeminine şahitlik ediyor musunuz?”

Bizimkiler hep bir ağızdan söylediler. “Şahitlik ediyoruz.”

Arkadaki iki ihtiyar ellerini indirdi ve yaklaştı. Biri Biran’ın elini kaldırdı, diğeri benim elimi onun avucuna bıraktı. Ruhlarımız bilinmeyen bir alemde buluşurken, kendimi karanlık bir masalın ortasına hissediyordum. “Nikahınızı kutsuyoruz. Bağınızı, yemininizi ve sadakatinizi kutsuyoruz. Sizler artık bir eş, bir anne ve bir babasınız. Lider Biran, kurduğunuz kutsal aile bağını mühürleyebilirsin.”

Biran’dan ne istediklerini bilmiyordum. Bana yaklaştı. Bakışları yüzümde ve benliğimde dolaşmaya başladı. Yüzümü ellerinin arasına aldığında, aralanan dudaklarıma dudaklarını bastırdı; bana etrafımızdaki herkesi silikleştirip sadece bizi var kılan, sonsuz bir öpücük verdi.

Lütfen bir önceki bölüme bakar mısınız?

Orada kapağımız var ve kapağımızın sizin düşüncelerinize ihtiyacı var. Ayrıca merak edebileceklerinizi soru-cevap yaptım.

Bölümü nasıl buldunuz?

Bir sonraki bölüm çok daha uzun ve detaylı bir bölümle burada olacağım.

Lütfen yıldıza dokunmayı ihmal etmeyin. Bir sonraki bölümde görüşmek üzere.

37. BÖLÜM: "Zaman Tutulması"

Selam.

Thurisaz~ Years Of silence
Oiva voi~ Refugee
Keyifle okuyun.

"Rozelin Nuh."
Safornikon'un bana verdiği yeni unvan buydu.
Ne var ki, kraliçe ünvanı kadar dehşetle karşılaşmıştım.
Hatta…
"Rozelin Nuh." İkinci kere ikinci ihtiyarın ağzından duyuldu.
Dudaklarımda hala Biran'ın sıcaklığı varken, üçüncü kez üçüncü ihtiyar söyledi
"Rozelin Nuh."
Ritüel tamamlandı. Bundan böyle kızıl bölge lideri Biran Nuh'un karısı Rozelin Nuh, olarak anılacaktım.
Ertesi sabah kendi yatağımda gözlerimi açtım. Mirel ve Mestan törenden sonra ortadan kaybolurken, girişteki koltuklardan birinde uyuyan Perla ağabeyinin isteği üzerine burada kaldığını söylemişti.
Ağabeyi… Odasında olduğunu biliyordum ama törenden sonra onu tekrar görmemiştim. Dün aniden mecbur bırakıldığımız nikah, şayet bir süre önce gerçekleşmiş olsaydı, öfkeli olduğunu düşünebilirdim. Ancak şimdi, bilhassa son davranış ve sözlerinden sonra öfke, duyabileceği son duygu bile değildi.
Peki, tam olarak ne hissediyordu?
“Kendi içinde çözemiyorsan birine danışmalısın, derdi merhum annem.”
Perla’nın yumuşak sesinin geldiği yöne doğru gülümsedim. “Yeniden günaydın.”
“Günaydın.” dedi tatlı bir gülümsemeyle. “Kahvaltı hazır, sarım masada konuşabiliriz.”

Hafifçe omuz silktim. “Konuşacak bir şey yok ama fena halde açım.”

Ayaklanıp yanından geçerken, “Hadi ama…” dedi. “Düşünüyordun, gördüm.”

“Aksini söylemedim. Sadece konuşacak bir şey olmadığını söylüyorum.” Üzerindeki pijamalara bakıp, “Hazırlanmamışsın.” dedim. “Benimle bebeği görmeye gelmeyecek misin?”

Onlara hak vermiştim, bebek şu an olabileceği en güvenli yerdeydi. İyi olup, şifalı fanustan çıkacağı güne dek üç büyüklerin yanına kalacaktı ancak sevgili üç büyüklerden, her gün onu ziyaret edeceğime dair izin almayı başarmıştım.

“Geleceğim. Bizi şatoya Efraim götürecek.” dedi genişleyen gülümsemesiyle.

Birlikte koridorda yürümeye başladık. “Demek Efraim gelecek. Mutluluğunun sebebi belli oldu.”

Dudaklarını birbirine bastırırken, adımları birbirine karıştı. Neyse ki girişe ulaşmıştık da düşme riskinden kurtuldu. “H-hayır. Ben her sabah neşeli olurum.”

“Eminim öyledir.” Geçtiğimiz günlerde Biran ile şahit olduğumuz olayı hatırlayınca endişelendim. “Perla, Mirel sana bir şey anlattı mı?”

Gülümesi dondu. “Evet, anlattı.”

Parmaklarımı koluna yerleştirdim. “Ne yapmanız gerektiğini biliyorsun, değil mi?”

Başını sallarken, gözlerinden geçen korkuyu görmüştüm.”Evet, bu akşam ağabeyimle konuşacağız.”

“Bu iyi bir haber. Efraim’in nihayet hazır olmasına sevindim.”

Birlikte masaya oturduk. Parmaklarının arasına aldığı çatalı tereddütle çevirmeye başladı. “Aslında… tam olarak hazır sayılmaz. Endişeli. Ağabeyim nasıl tepki vereceğini bilmiyor. Ben de bilmiyorum ama her gün ölmektense bir kere ölmeyi yeğliyorum. Ne olacaksa olsun.”

Onu anlayabiliyordum. Her şey bir yana Efraim’e olan sevgisi öyle büyüktü ki, içinde taşıdıklarını daha fazla gizlemek istemiyordu.

“Neden akşam? Efraim geldiğinde konuşabilirsiniz.”

“Ağabeyim evde değil. Biraz önce çıktı.”

“Çıktı mı?” Bebeği görmeye benimle birlikte geleceğini umuyordum. Uğradığım hayal kırıklığını gizlemeye çalışsam da Perla’nın gözünden kaçmadı.

“Telsizden anons geldi. Ne olduğunu duymadım ama önemli bir şey olmasa gitmezdi.”

“Sorun değil.” Elimi ondan ayırdım. Masaya koyduğumda, bu kez onun avucu elimin üzerindeki yerini aldı.

“Sorun olduğunu biliyorum.” Yaklaştı ve gözlerimin içine baktı. “Dünden sonra daha iyi biliyorum. Roz, birçok şey aştık. Bana açık olabilirsin. Ağabeyime karşı ne hissediyorsun?”

Böyle bir soru beklemiyordum, en azından Perla’dan. Daha kötüsü ne cevap vereceğimi de bilmiyordum.

Suskunluğum onu mahcubiyete itti. “Beni yanlış anlama. Sadece senden bir şey isteyeceğim. Roz, beni şu an liderin kardeşi olarak değil arkadaşın Perla olarak gör. Hala anlatmak istemezsen saygı duyacağım ve bir daha bu konu hakkında ağzımı bile açmayacağım.”

“Seni zaten öyle görüyorum.” dedim ancak daha fazla konuşmak için zamana ihtiyacım vardı. Perla bana o zamanı tanıdı. “Perla… Bunu düşünmek çok zor. Dillendirmek çok zor. Sadece… Ondan bir süredir ondan nefret etmiyorum. Biliyorum. Yanında iyi ve güvendeyim.”

Yanında kalbim kilometrelerce yol koşmuşcasına atıyor, zihnimde bir çalkalanma hissediyorum. Yanında uçurumun kenarındayım. Daima.

“Anladım.” Suratındaki manidar ifade merak uyandırıcıydı.

“Ne anladın?”

Kapının çalınmasıyla ayağa kalktı. “Yıllar önce Mirel, Efraim’e karşı ne hissettiğimi sorduğunda, ona tıpkı böyle bir cevap vermiştim.” dedi ve utanmışlığımı ardında bırakarak kapıyı açmaya gitti.

O, Efraim’i karşılarken, kendime gelmek için odama geri döndüm ve hızlı bir şekilde üzerimi giyindim. Yüzüme ardı ardına su çarparkan, dünkü halimden farklı görünmüyordum. Biran herkesin önünde beni öptükten sonra bayılacak kadar utanmıştım ve en nihayetinde kendimi suyla tokatlarken bulmuştum.

Daha çok onların konuşmasıyla geçen bir kahvaltının ardından yola çıktık. Arabadan indikten sonra beni şatoya ulaştıracak köprüyü neredeyse koşarak geçtim. Üç büyüklerin odalarının bulunduğu koridora ulaştığımda, derin bir nefes aldım. Ona yaklaşmıştım. İki koruma tarafından kollanan odaya girdim. Duvarları beyaz boyalı koca odanın ortasında, cam fanusunun içindeydi. İçimdeki hüznü gülümsememle perdeledim. Beni hissettiğini biliyordum. Fiziksel

olarak bir bağımız kalmasa da, benim onu hissettiğim gibi o da beni hissediyordu.

“Merhaba ufaklık.” Parmaklarım buzlu fanusun cam yüzeyinde gezinirken, ona gerçekten ne zaman dokunabileceğimi düşündüm. “Umarım seni çok bekletmemişimdir. İnan bana daha önce gelebilmeyi isterdim. En azından bunun için her şeyi yaptım…” Kendi kendime göz devirdim. “Pekala, senden saklayacak değilim. Onunla… Yani babanla sadece senin için evlenmedim.” Bunu söylemek iyi gelmişti. “Yine yapardım. Seni görmenin başka bir yolu olmasa yapardım ama ben… Başka bir yol sorgulamadım.” Avucumu fanusa bastırıp, dudaklarımı yaklaştırdım. “Bugün buraya onunla gelmeyi isterdim ama halanın söylediğine göre önemli bir işi çıkmış. Kısa süre sonra gelecektir, bundan eminim.” Fanusa minik bir öpücük bıraktım. “Bir an önce oradan çıkmaya bak. Burada seninle tanışmak için sabırsızlanan birileri var. Anlaştık mı?”

Aksi ihtimal kalbime iğneler batırıyordu. Gözlerim yanarken, "Uyuyorsun." dedim. "Sadece uyuyorsun." Başımı eğdiğimde, gözümden akan bir damla yaş kulağıma doğru yol aldı. "O zaman sana ninni söylemeliyim." Acı acı yutkunurken, gülümsemeye çalıştım. "Ama sesim berbattır." Ninninin sözlerini anımsayınca, içim daha fazla acıdı. “Şimdi sana bildiğim tek ninniyi söyleyeceğim.”

İçime yarım yamalak bir soluk sığdırdım. Doğduğundan, onu gördüğüm son zamana dek küçüğüm Gülnur'a söylediğim ninniyi söylemeye başladım.

"Uykudan uyanmış,
Gülermiş bakarmış,
Annesi onu çok öpermiş severmiş.
Okula gidermiş yazarmış çizermiş.
Babası onu çok öpermiş severmiş.
Annesi onu çok,
Babası onu çok,
Herkesler onu çok severmiş severmiş.
Annesinin yavrusu,
Kuzusu pamuğu,
Annesi ninni söyler,
Cankuşu dinlermiş."

Gözlerimi kapattım, kokusunu hayal etmeye çalıştım. Kokusunu hiç alamamaktan korktum.

"Annesinin yavrusu,

Kuzusu pamuğu,

Annesi ninni söyler,

Cankuşu dinlermiş."

Ona son bir öpücük bırakıp odadan çıktım. Kızardığını bildiğim gözlerim, odaya giren Efraim ve Perla'nın yüzüne kırgın birer ifade bıraktı.

Lavaboların bulunduğu alt kata indim. Aynaya yansıyan aksim hüzünlü görünüyordu. Başımı eğip gözlerimi yıkadım. Islak yüzümü yeniden kaldırdığımda, aynadaki aksim yalnız değildi.

"Diana."

Yarım bir gülümsemeyle "Merhaba." dedi. "Nihayet bir araya gelebildik."

Tamamen doğrularak ona doğru döndüğümde, bakışları karnımda biraz daha fazla olmak üzere tüm bedenimde dolaştı. "En az benim kadar cılızmışsın."

"Bir araya gelmek mi? Böyle bir planım olduğunu sanmıyorum. Ayrıca…" Bana hiçbir kötülüğü dokunmayan bu kıza karşı neden öfke doluydum?" "Birbirimize benzediğimizi de sanmıyorum."

Ne var ki hoşgörülü olmayan yaklaşımımı yadırgamadı. Aksine dudaklarındaki gülümseme tam bir hal aldı. "Anlamışsın."

"Neden bahsediyorsun?"

Bir adım attı, gözlerindeki ışıltıyı bana gösterdi. "Ona aşık olmanın kaçınılmaz olduğunu sen de anlamışsın."

Polise yakalanmış bir seri katil nasıl hissediyorsa öyle hissettim. Siktir!

"Hala neden bahsettiğini bilmiyorum."

Ellerini belinde bağladı ve aynı bilmişlikle konuşmaya devam etti. "İnsanların kafası karışık, özellikle de şu avaz avaz bağırdığın mahkemeyi işitenlerin. Bir kesim senin gerçekten büyülendiğini ve bebeğin Biran'dan olduğunu düşünüyor ama başka bir kesim…" derken kalkan kaşlarında şüphe vardı. "...gerçek aşkın bir büyüden etkilenmeyeceğini, dolayısıyla bebeğin diğer lider Alizen'den olabileceğini düşünüyor. Sonuç itibariyle kimse fikrini söyleyemiyor. Çünkü mahkeme görüldü ve bir sonuca kavuşturuldu. Herkes üç

büyüklerin hükmüne inanmak zorunda. En azından öyle görünmeliler.”

“Beni bunları söylemek için mi arıyordun?”

Sorumu anında es geçti. “Hangi kesimden olduğumu merak etmiyor musun?”

“Umursamıyorum.”

Anlamaya çalıştım. Ağabeyi Steven’ın yaptıklarından haberdar mıydı? “Senden gizlemeyeceğim. İkinci görüşe inanmak istedim. Çünkü işime gelen buydu ama şimdi… Sen karşımda kocana aşık olan diğer kadını bir kaşık suda boğmak istiyormuş gibi bakarken, sence ne düşünmeliyim?”

Amacının ne olduğunu bilmiyordum. Ona gerçekten onu öldürmek istiyormuş gibi mi bakıyordum, bilmiyordum. “Sadece etrafımda olmanı istemi-”

“Ama olacağım. Buna alışsan iyi edersin.” Dans eder edasıyla birkaç adım geri çekildi. “... ve evet, seni tüm bunları söylemek için çağırdım. Mantıklı düşünmen için, Melina gibi…”

“Ne saçmalıyorsun Diana?”

“Saçmalık mı? Melina görebileceğin en zeki kadındı. Bu yüzden benimle anlaşma yaptı. Eğer bebeği yaşıyor olsaydı, ona öz evladım gibi bakacağımı biliyordu. Bu yüzden bana her zaman iyi davrandı. Ne acı ki kendisiyle birlikte bebeği de gitti ama senin bebeğin yaşıyor ve sen kraliçe, ölümsüz değilsin.”

Titrememin sebebi yaşadığım sinir harbiydi. “Sesini kesmen gerekiyor.”

Aynı şekilde sallandı. “Haklı olduğumu biliyorsun.”

“Kes sesini!” Kalkan elimin bileğini ince parmaklar sardı. Bu Mirel’di. Elimi yavaşça aşağı indirirken, Diana’ya tehditkar bir bakış attı.

“Kendinize gelmenizi öneririm, leydi. Karşınızda Melina değil, kraliçe Rozelin var ve sizi temin ederim, hiç benzemiyorlar.” Dizlerini kırıp Diana’yı alayla selamladı. “İzninizle, gitmemiz gerekiyor.”

Mirel birlikte şatodan çıkana dek elini üzerimden ayırmadı. Gergindi ve sebebinin sadece Diana olmadığını tahmin edebiliyordum. Efraim ve Perla’nın olduğu arabaya binip yola çıktığımızda aynı gerginliğin onları da hakimiyeti altına aldığını anlamam uzun sürmedi.

“Sorun ne?”

Arabayı kullanan Efraim ile bakışlarımız dikiz aynasında buluştu. “Ortalık karıştı.”

Biran’ın erkenden evden çıkmasının iyi bir nedeni olmadığını biliyordum. “Ne oldu?”

“Hualp Koran, lidere hoşuna gitmeyeceği bir teklif getirmiş. Üstelik fazlasıyla ısrarcı.”

Teklifin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmamakla birlikte yanımda oturan Mirel’e baktım. “Lord ne teklif ediyor?”

“Toprak.” diye yanıtladı Mirel. “Turnuvada yenilmesine karşılık Kimpras’tan toprak istiyor.”

Lena’nın söylediklerini hatırlamaya çalıştım. “Ama… Lena’nın isteği karşılığında yenilmemiş miydi?”

“Onun gibi bir adamın sadece bir rica karşısında kasten yenilmesi beklenemezdi.” dedi Efraim. “Altından bir bokluk çıkacağını tahmin ediyordum. Çıktı da.”

“Bu saçmalık. Ondan kendisine yenilmesini Biran istemedi.”

“Ama ağabeyime karşı yenildi. Sonuç bu.” Perla sıkıntıyla nefeslendi. “Bir bu eksikti.”

“Biran’ın böyle bir teklifi kabul edeceğini sanmıyorum.”

“Etmedi.”

“O halde? Canınızı sıkan ne?” Sorum sessizliğe yayılırken, onların evine doğru yol aldığımızı fark ettim.

“Sorun şu ki, Hualp Koran tehlikeli bir adam. Onu Temur Alizen’den farklı kılan ise gizemli olması. Kimse ama hiç kimse ne yapacağını kestiremez.”

“Eğer akıllı bir adamsa isteğinin makul olmadığını anlayacaktır.”

Araba konteynırların olduğu siteye girdi. “Umarım akıllı bir adamdır.” Efraim orantılı olarak frene basarak, arabayı evlerinin önüne park etti.

“Neden buradayız?”

“Ah,” Parmaklarını alnına yaslayıp geri çekti Mirel. “Kusura bakma, sana sormayı bile akıl edemedik. Bu günü bizim evimizde birlikte geçirelim, dedik. Senin için bir sakıncası olur mu?”

“Olmaz.” dediğimde yüzü düştü. “Yani sakıncası olmaz. Ne yapacağız?”

“Ona içeride karar veririz.”

Arabadan inerken," Yemek işinden pek anlamıyorum ama kim yapacaksa yardım edebilirim." dedim.

Perla'nın hatta Mirel'in bile bıyık altından gülümsediğini gördüm. "Zaten sen yardım edeceksin."

Ne demek istediklerini kutu şeklindeki küçük mutfaklarına girdiğimde anladım. Biran, üzerinde siyah bir mutfak önlüğüyle yemek yapıyordu. Ancak bir noktaya kadar asıl sorun bu değildi. Asıl sorun, mutfak önlüğünün altında bir kazağın olmamasıydı.

"Orada öylece dikilerek bana yardımcı olabileceğini nerden çıkardın?"

Ne ara pervaza yasladığımı bilmediğim bedenimi doğrulttum ve ne halde olduğunu bilmediğim ifademe çeki düzen verdim. "Burada olduğunu bilmiyordum."

Sadece geniş bir tepsinin sığabileceği ölçüde olan ada tezgaha sadece geniş bir tepki koydu ve yağlamaya başladı. "Buradayım."

Neden şatoya gelmediğini bildiğim halde içerleyen yanıma karşı koyamadım. "Sence olman gereken başka bir yer daha yok muydu?"

Parmakları tepsinin ortasında duraksadı, bana bakacağını sandım ama öyle olmadı. "Mentro eyaletine gitmem gerekiyordu."

Üzerine gitmeye niyetim yoktu. Babası olarak bebeği herkesten çok görmek isteyeceği kesindi. İmkanı olsaydı kesinlikle giderdi ve gitmediği için ona kızacak konumda değildim.

"Sormamda sakınca var mı, bilmiyorum." Ada tezgaha yaklaşıp karşısında durdum. "Lord ile görüşmen nasıl geçti? Umarım bir çözüme kavuşturmuşsunuzdur."

Tavuğa benzeyen ancak misliyle daha büyük olan yolunmuş hayvanı aldı ve tepsinin ortasına bıraktı. "Sormanda sakınca yok." Rahattı. Önceden hazırladığı yağlı sosu hayvanın üzerinde yavaş yavaş gezdirdikten sonra, parmaklarıyla yedirmeye başladı. "Evine onunla uzaklaşmak için gitmedim."

"Uzlaşmak için gitmedin mi?" Her seferinde beni şaşırtmayı başarması, başlı başına şaşırılasıydı.

"Ne kadar boktan bir şey istediğini yüzüne söylemek için gittim."

"Yani onunla alay ettin?"

"Öyle de denebilir." Kabukları soyulmuş birkaç sebzeyi iri ellerine yakışmayacak incelikte doğrarken, başıyla tezgahtaki yeşil sebzeleri işaret etti. "Yıkandılar. Sanırım birinin onları doğraması gerekiyor."

Kaşlarımı kaldırmama eş zamanlı olarak nefesimi sesli bir biçimde dışarı bıraktım. “Onunla uzlaşabilirdin. Yeterince düşmanın varken bir de Hulalp Koran’ı mı düşman edineceksin?”

Rahatlığı sakin kalmak isteyen yanıma darbeler indirirken, doğradığı sebzeleri özenle hayvanın yanına sıraladı. “Bir eksik ya da bir fazla. Fark etmez.”

“Artık tek başına olmadığını biliyorsun, değil mi?” dedim, bebeği kast ederek.

Doğrudan bana baktı ve “Biliyorum.” dedi.

Isınan yanaklarımı da alıp nereye kaçmam gerektiğini biliyordum. Arkasına geçip yeşillikleri doğramaya başladım. Tek kelime daha etmeden bana ayırdığı işleri yaparken, o arkamda bir yerde birçok iş bitiriyordu. Bir süre sonra mutfağın küçük penceresine vuran yağmur tanecikleri sessizliğimize meydan okurcasına hızlanmaya başladı. Kuvvetli bir şimşek çaktı. Ardından o kadar da güçlü olmayan birkaç şimşek onu takip etti. Yağmur borana dönüştüğünde, cam, pervazlarının içinde sallanıp duruyordu.

Yapacak hiçbir iş kalmadığında, mutfağı saran leziz kokuyu içime çekip arkama döndüm. Mutfak bezinin elimden kayıp düşmesine sebep olan görüntü; ada tezgahın üzerinde sıralanan birbirinden lezzetli yemekler ya da tek bir bulaşık kalmayacak şekilde temizlenmiş tezgah değildi. Birbirine kavuşturduğu kollarıyla, pervaza yaslanan güçlü bedenin sahibinin gözlerinin üzerimde olmasıydı.

Ona ne zamandır beni izlediğini sorabilir miydim?

“Orada ne yapıyorsun?”

Doğradığım yeşilliğe baktı. Bunu yaparken kıpırdayan tek yeri göz bebekleriydi. “Ne kadar beceriksiz olduğunu izliyorum.” Yaklaştı, yaklaştı. Bir adım kala duraksadığında, üzerime eğilmesini beklemiyordum. Kolunu omzumun üzerinden attı, doğradığım yeşillikten bir parça alıp aramızda salladı. “Bunların insan yiyecek, farkında mısın?”

Kaşlarımı çatmamak için zor tuttum ve dönüp yeşillik kasesini kucakladım. “Beğenmiyorsan kendine en baştan yap. Bunu ben yiyeceğim.”

Yanından geçmek için attığım tek adımda benimle aynı anda hareket ederek yeniden önümü kesti. Bana bakarken, kirpikleri neredeyse indirdiği kaşlarının üzerine çıkacaktı. Elleri bana yaklaştı, içsel bir

irkilme yaşadım. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama her hareketiyle beni heyecanlandırmayı başarıyordu.

“Hayır.” Kaseyi sıkıca kavradı ve benden aldı. “Bunu ben yiyeceğim. Hatta sadece ben yiyeceğim.” Arkasını dönüp uzaklaşırken, “Diğerlerinin de yemesini istiyorsan en baştan tekrar yapman gerekecek.” dedi.

Mirel, Mestan, Efraim, Perla ve liderleri Biran Nuh; uzun zaman sonra bu beş insanlar ilk kez aynı masada yemek yiyordum. Üstelik kapı kilitli değildi, kimse beni tehdit etmiyordu ve hamile değildim. Tüm bunlardan daha yabancı olanı ise endişeli değildim. Uzun zamandır tanıdığım insanlarla sıradan bir akşam yemeği yiyormuş kadar özgürdüm.

“Biran, toprak mı istiyorsun, diye sordu. Hualp başını salladı.” diye konuştu Mestan. Bu sohbet masada bir süredir devam ediyordu. “...ve sevgili liderimiz cebinden bir avuç toprak çıkarıp Hulalp’in önüne attı.” Lezzetli bir yemek yemiş gibi dudaklarını dişledi. “Lordun suratını görecektiniz.”

Mirel önce güldü. Sonra suratı düşünceli bir hal aldı. “Derdi ne bu adamın? Bunca zamandır hiç kimseyle böyle bir münasebeti olmamıştı.”

“Biz de anlamadık.” diye yanıtladı Mestan. “Aniden böyle bir taleple geldi.”

Perla, boşalan çorba kaselerini toplarken, “Belki de niyeti kötü değildir.” dedi. “Sebebini sordunuz mu? Kötü birine benzemiyor.”

“Lord Steven de benzemiyordu.” Mirel haklıydı. Steven’ı ilk gördüğümde, fazlasıyla nazik biri olduğunu düşünmüştüm.

“Nasıl biri olursa olsun, ona istediğini vermeyeceğim.” Biran’ın kararlılığı sorgulanamayacak kadar sağlamdı. “Toprak bir lider için mühim bir semboldür.”

Perla gülümseyerek, “Haklısın ağabey.” dedi. “En iyisini sen bilirsin.” Ağabeyini kesinlikle sinirlendirmek istemiyordu. Özellikle de bu gece…

“Pekala, lordun kötü niyetli olduğunu ben de düşünmüyorum ama toprak konusunda avucunu yalayacağı kesin. Reddedilmesi tehlike doğuracağı anlamına gelmiyor.” Mirel ayağa kalktığında, Mestan onun elini tuttu ve üzerine minik bir öpücük kondurdu. Mirel’in keyfi iyiden iyiye yerine gelmişti. “Şimdi bu konuyu kapatabilir miyiz? Bence

konuşacak daha sevimli konular bulabiliriz. Mesela… Bebeğimiz bugünü de de atlattı.”

“Efraim yumruk yaptığı ellerini havaya kaldırdı. “Aslanım benim! O fanusu kırarak çıkarsa hiç şaşırmam.”

“Ama….” Perla kıkırdadı. “O sadece bir bebek.”

“Babek.” Mestan çenesini merakla buruşturarak Biran’a baktı. “Henüz bir ismi yok mu?”

Perla heyecanla, “Hadi ona bir isim bulalım!” dedi. Diğerleri düşünmeye başladı bile.

“Düşünmeye son verin.” diyen karakteristik ses Biran’a aitti. “Zaten bir ismi var.”

Herkes pür dikkat lidere bakarken, kalbimde ılık damlacıklar hissediyordum. Oturduğu baş köşeden yanı başında oturan varlığıma baktı ve “İsmi Alaz.” dedi.

Alaz.

“Vay canına! ne harika bir isim”

Mestan, sevgilisi Mirel’e katıldı. “Sağlam isim.”

“Ne anlama geliyor?” diye sordu Perla. “Ne anlama gelirse gelsin! Sizce de kulağa çok hoş gelmiyor mu?”

Efraim, “Kesinlikle.” karşılığını verdi. “Lider, nereden aklına geldi bu isim?”

Masanın altında kalan parmaklarım her heyecanlığımda olduğu gibi birbirine eziyet ederken, yabancı üçüncü bir el onları birbirinden ayırdı. Parmaklarını avucumdan kaydırdı ve elimi sıkıca tuttu. Benim kucağımda Biran ile ellerimiz birbirine tutunuyordu!

“Ona ismini veren ben değilim.” Kalp atışlarım kulaklarımda atıyordu. “Gece Kraliçesi.”

Oluşan sessizlik heyecanımın yanına utanç konumlandırdı. Parmakları elimin üzerinde dolaşmaya başladığında, hangi duygu ile başa çıkacağımı bilmiyordum. Elini bırakmak istemiyordum. Elini kesinlikle bırakmak istemiyordum!

“Roz, gerçekten çok zevlisin.” dedi Mirel.

Mestan gülümsemek ve gülümsememek arasında gidip geldi. “Gerçekten öylesin, Roz.”

En güzel cümle ise soyadını taşıdığım adamdan geldi. “Büyüyünce isim annesine teşekkür edecek.”

Büyüyünce.

İsim annesi.

Ana yemeğe geçildi. Biran sol elini sorunsuz kullanıyordu. Sağlak olmama rağmen, o sol elimi tutarken hiçbir şey yapamadım.

“Neden yemiyorsun? Yoksa hindozu beğenmedin mi?”

Sadece dikkati üzerimden dağıtmak için Efraim’e yanıt verdim. “Hindoz mu?”

Biran’ın nar gibi kızarttığı hayvanı gösterdi. “Şu leziz şeyden bahsediyorum. Yoksa senin ülkende yok mu?”

Biran parmaklarını avucumdan geri çekecek şekilde kaydırdı. Rahat bir nefes vermek üzereyken, bu kez parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek beni daha büyük bir heyecan dalgasının kollarına bıraktı!

“B-ben…”

Dudaklarında serseri bir gülümsemeyle, “Neden kekeliyorsun?” diye sordu Biran. “Efraim çok basit bir soru sordu.

Şu an ona sağlam bir küfür etmeliydim. Tanrım, ağzımı açmak şöyle dursun yüzüne bile bakamadım.

“Cevap yok.” dedi ve bununla da kalmadı. Ellerimizi masanın üzerine çıkarmaya kalktı! Diğer elimi masanın altına indirerek onu zapt etmeye çalıştım ama o kadar güçlüydü ki başarmam söz konusu bile değildi.

“Vereceğim!” dedim dişlerimin arasından. “Bir durursan!” Durdu.

“Hey! Sakin ol.” Mirel şaşkınca bakışlarımı yakalamaya çalıştı. “Sadece sorduk.”

Benimle oyun oynuyordu. Benimle açıkça oyun oynuyordu!

“Evet.” dedi Biran, baş parmağıyla baş parmağımı okşayarak. “Sadece bir soruydu. Neden heyecanlandın?”

Kulağına doğru yaklaştım. Tüm gücümü topladım ve ona “Sana ne lan.” dedim.

Gülümsedi. Hoşuna gitmişti. Aniden bana döndü, herkesin önünde burnuna çarpan burnuma minik bir öpücük bıraktı. “Sakın bu sözü benden başkasına söyleme.” Elini elimden ayırdı ve ayağa kalktı. “Kim baklava yemek ister?” Masadan uzaklaşırken tuttuğu elim buz gibi olmuştu.

Perla’nın bile ikinci tabağına geçtiği baklayı Efraim ağzı dolu dolu övdü. Mestan, Mirel’e kendi elleriyle yediriyordu. Bu görüntü Mirel’e tam anlamıyla tersti ama hiçbir seferde Mestan’ı geri çevirmişti.

Baklava hiçbir yerde yemediğim kadar güzeldi. Sadece ikinci yapışı olmasına rağmen, ortaya en iyi baklava ustası ile yarışacak kadar iyi bir iş çıkarmıştı ama ilkinin bende bıraktı anlamı hiçbir zaman unutmayacaktım.

Biraz sonra Perla sevgilisine bakışlarıyla bir uyarı gönderdiğinde, Efraim ağzındaki lokmayı güçlükle yuttu ve oturduğu yerde doğruldu.

"Ağabey." Perla her ne kadar bu konuşmayı yapmak için çok beklemiş olsa da sesinin titremesine engel olamadı. "Seninle konuşabilir miyiz?"

Tatlı faslı için koltuklara geçmiştik. Onların evinde koltuklar neredeyse iç içeydi. Yine de Biran'ın oturduğu tekli koltuktan olabildiğince uzaklaşmayı tercih etmiştim.

"Miyiz?" diye sordu Biran. "Kiminle?"

Biran'ın nevi şahsına münhasır sesinin sertliği, bu konuşmaya sadece şahitlik etmek için bile tedirgin ediciydi.

"Şey biz…"

Kuvvetli bir çökme sesi herkesi ayağa dikerken, erkekler silahlarına davrandı. Ancak bakışlarını yukarı kaldırdıklarında, ihtiyaçları olan şeyin silah değil iyi bir tamirci olduğunu anladılar. Biriken yağmur konteynırın tavanını çökertmişti ve delinen yerlerden içeri su sızıyordu. Perla damlayanlar için hemen birkaç kova getirdi. Erkeklerin üçü birden dışarı çıktı. Mirel'in tüm tamirci çağırma girişimlerini boşa çıkararak çatıyı kendilerinin tamir edeceklerini söylediler.

Neredeyse üç saat geçti. Hep birlikte onlarca kez kova değiştirdik. Damlama ancak kesildi. Tamir edildiği için değil, üzeri naylonla kapatıldığı için!

Kendini tamirci sanan o üç adamın yakınlarda gelmeyeceğini anlayınca uyumaya karar verdik. Benim için ayrılan oda iki tekli yatakla neredeyse dolmuştu. Salon olarak kullandıkları geniş giriş haricinde Perla ve Mirel'e ait olan büyük oda ve burası hariç başka bir odaları yoktu. Bana verdikleri rahat pijamaları giydikten sonra gece lambasını kapattım ve yataklardan birine girdim. Karanlıkla mayışmam uzun dakikalar sürdü. Sonunda uykuya meylederken, kapının aralandığını duyumsadım ancak uyku öyle tatlı bir şekilde bedenimi ele geçiriyordu ki, gözlerimi kapalı tutmayı tercih etmedim. Birkaç saniye sonra yatağın arkamda kalan kısmının çökmesiyle belim güçlü kollar tarafından sarıldı.

Gözlerim ani çakan bir şimşek gibi açılırken, sırtımı usulca göğsüne yasladı ve başını enseme sakladı.

“Ne yapıyorsun!” Ona dönmek istediysem de kıpırdamam mümkün olmadı.

Beni daha sıkı kavradı. “Tahmin edemeyeceğin kadar yorgunum ve saatlerce ıslak kaldım. Yerinde olsam uyumama izin verirdim.”

“Bundan bana ne! Tamirci çağırmayı ısrarla reddeden sizdiniz. Tüm bunlar bir yana içerideki koltuklardan birinde de uyuyabilirdin!”

“Yağmurun naylona damlayan sesi uyutmuyor.” derken, sesi uykulu ifadeye bürünmüştü bile. “Öyle olmasa bile, daha rahat bir yer bulacağımı sanmıyorum.”

Kollarının gevşemesini fırsat bilerek ona döndüm. “Önce benden izin alma-” Tekli yatakta olduğumuz gerçeğini atlamıştım. Burunlarımız bu gece ikinci kez birbirine değdi ve kaçabileceğim hiçbir yer yoktu. Elim gayri ihtiyari kolunu bulduğunda, söyleyeceğim şeyin bir önemi kalmadı. “Sen…buz gibisin.” Göremesem de üzerinde bir eşofman ve atlet olduğunu anladım. Ayaklarıma değen çıplak ayakları da oldukça soğuktu. “Aklını mı kaçırdın! Hasta olacaksın.”

Karanlığa alışan gözlerim, gözlerinin açıldığını gördü. “Hasta olmam seni endişelendirir mi?”

Neden bu kadar zor sorular soruyordu?

“Üzerine bir şey giymelisin.” Ah, hayır. Uyurken ateşi çıkabilirdi. “Ya da giyme.”

Parmakları sırtımda aralandı. “Birine karar verecek misin?”

“Mirel’i dinlemeliydiniz. Tamirci işi kısa sürede hallederdi. Üstelik naylon kullanma-”

“Endişelenirsin.” diye fısıldadı. Nefesine sinen amber kokusu daha yakındı.

“Nereden biliyorsun?”

Parmakları yüzüme dokundu. “Çünkü ben de endişelenirim.”

Sözleri ete kemiğe bürünüyordu. Ete kemiğe bürünüyor ve tüm benliğimi kucaklıyordu. “Biran…”

“Seni istiyorum.” dedi ansızın. “Seni istiyorum. Seni her an istiyorum.” Sırtımdaki eli bedenlerimizi tümüyle birbirine yaslarken, “Buna engel olamıyorum.” diye fısıldadı. “Bunun için senden özür dilemeli miyim?”

Parmaklarım havalanırken, onun sakallarına dokunurken, benden izin almadı. “Hayır,” dedim yavaşça. “Dilemen gerekmiyor.”

“Halkın bir kısmının sana büyücü gözüyle baktığını duydum.” Eli yüzümün tamamını kaplıyordu. Parmakları belli bir sıraya ayak uydurarak, çeneme, göz çukurlarıma, alnıma ve şakağıma dokunuyordu. “Onlara inanmak üzereyim.”

“Sana büyü yaptığımı mı düşünüyorsun?” dedim ciddiyetten uzak bir sesle.

“Bilmem. Seni bildiğim büyülerden yaparken hiç görmedim ama görseydim…”

“Görseydin?”

Burunlarımızı yavaş yavaş birbirine sürttü. “Görseydim, öyle de çok çekici olduğunu düşünürdüm.”

Nedeni bilmiyordum ama bu kez utanmamıştım. Ne dudakları burnuma dokunurken, ne de eli boynuma uzanırken, hissettiklerim çok başka şeylerdi. “Sana dokunmak ilk kez keşfettiğim bir uyuşturucu gibi…” Bu kez sesi boğuktu. Parmakları sardığı göğsümü sıkıp bıraktı. Onu bacaklarımın arasında gittikçe daha fazla hissediyordum. “Sana dokunmak yüzlerce gün aç kaldıktan sonra yemek yemek gibi…”

Dudaklarını dudaklarıma doladı ve beni hırçınca öptü. Ona verdiğim karşılık kendimi bildiğim tüm yaşlarımı şaşkına çevirirken, ellerim atletinin içinden tenini buldu. Ona dokunmak için akıl almaz bir ihtiyaç duydum.

Dudaklarını dudaklarımdan koparırcasına ayırdığında, hala birbirine temas ediyordu. “Şimdi değil, burada değil, böyle değil.” dedi, nefes nefese. “Seninle bu şekilde olmayacak. Beni anlıyor musun? Şimdi sadece seni hissetmek istiyorum.”

Nefes almayı beceremedim. Tırnaklarım etine saplanırken, bana daha fazla dokunması için herşeyi yapacak raddedeydim. “Biran ben…”

“Sen benimsin.” Alt dudağımı dudaklarının arasına hapsetti. İçine çekerek öperken, oraya kendinden bir imza bırakıyordu. “Tırnağından saç teline kadar…” dedi ağzımın içine doğru bıraktığı erkeksi bir inlemeyle birlikte. “Benimsin, çünkü seni buldum.” Pijamalarımı üzerimden çıkarması sadece birkaç saniyesini aldı. Atletini ve eşofmanını çıkardım. Bunu ben yaptım, Rozelin. Tenlerimiz bu kez çıplaklıkla birbirine temas ederken, dilini dudaklarımın çerçevesinde

hissettim. Kasıklarımda uslanmaz bir kaynama hissediyordum. Biran'ı tümüyle kendime katmak istiyordum. "Benimsin, çünkü beni buldun."

Dudakları çenem boyunca ıslak emareler bırakarak kaydı. Gerdanıma, göğüs kafesime ve karnıma ilerledi. Nefesim ciğerlerimde düğümlenirken, elleri kalçalarımı her iki yanından kavradı ve nedenini üzerime çıkardı.

Parmakları bacaklarımın arasına uzandı, kumaşın üzerinden onu hissetmek uçurumun kenarında dans etmek kadar tehlikeliydi. Dudaklarını dokunduğu yere bastırdı. Orada bir volkan infilak etti. "Kokun," Sesi, tutkunun ağlarıyla sarılmıştı. Altımdaki tek parçanın lastiklerini kavrayan parmak uçları hiç olmadığı kadar sıcaktı. "Ah, varlığına inanılamayacak kadar eşsiz."

"Biran." Sonsuz bir okyanusun dibinden konuşuyordum. Biran, Biran, Biran. Tek söylemek istediğim buydu.

Lastiği hafifçe sıyırdı, dudakları aynı noktaya arada hiçbir engel olmadan dokundu. Gerilen bedenim belimi havalandırırken, kalçalarımı kavrayarak başını bacaklarımın arasına gömdü.

Cehennemim izbe köşelerinde koşuşturuyordum. Yağmur bulutlarının arasında saklanıyordum. Şeker parmuklarınca sarmalanıp, kuyruklu yıldızlara dokunuyordum.

Zebanilerin avuçlarında dans ediyordum.

,

Ardı ardına güçlü çığlıklar atmak üzereyken, elimi dudaklarıma yapıştırdım. Avuçlarımda her biri bana ait olan binlerce seda parçalandı.

Onu hissetmek; ıslaklığını, dilini, dudaklarını, nefesini ve anlayamadığım fısıltılarını hissetmek beni ülkesinin en kızıl yerlerine götürdü. Götürdüğü yerde kaybetti.

Beni olduğum büyülü köşeden söküp alan şey kapının dövülme sesiydi. Biran üzerimden aniden kalktığı andagevşeyen bedenimin tümünde ağrı hissettim. İvediyle üzerini giyindi. "Burada kal." dedikten sonra aralıksız dövülen kapıya bakmak üzere odadan ayrıldı.

Titreyen parmaklarımla beceriksizce pijamaları giydim. İçeriden hiç ses gelmiyordu ve bu hoşuma gitmemişti. Girişe çıktığımda, orada kimsenin olmadığını gördüm. Koşar adımlarla dış kapıya ulaştım. Kapıyı açtığımda, herkes oradaydı.

Gecenin koyu kızıl karanlığı soğuk rüzgarı suratıma vurdu, bana baktılar. Benim bakışlarım ise daha önce Temur ve Biran benim için karşı karşıya geldiğinde, mahkeme haberini getiren atlılardaydı.

“Burada ne oluyor?” Hafifleyen yağmur damlacıkları saçlarımın arasında kendine yer bulurken, atlılardan biri “Karınızın burada olmadığını söylemiştiniz, lider Biran Nuh.” dedi.

Biran avuçlarını sıktı. Yaklaştım ve onun yanında durdum. “Biran, ne oluyor?”

Atlılardan bir diğeri dizginlerine asılıp atının yönünü bana çevirdiğinde, durumu açıklayacak kişinin o olduğunu anladım.

“Rozelin Nuh.” Sesi, getireceği kasvetli haberin ön emaresiydi.

Başımı kaldırıp siyahlar içindeki atlı elçiye baktım.

“Ölü bir bebeği hayata döndürmenizin kanıtları kıymetli üç büyüklerin eline ulaştı. Bu, bir kraliçenin dahi sahip olamayacağı üstün ve efsunkar bir güçtür. Yarın gece mahkemenizin görülmesi üzerine şatoya götürüleceksiniz. Sayın kraliçe, itiraz ettiğiniz takdirde size bizler eşlik edeceğiz.”

Kesitler için beni Instagram'da takip edebilirsiniz/ DuruuMavii

Yıldıza dokunmayı ihmal etmeyelim lütfen. Bir sonraki bölümde görüşmek üzere.

38. BÖLÜM: "Karmaşa"

Selam kızıl ülkenin kıymetli sakinleri.

Biliyorsunuz değil mi; Kızıl Gece'miz siparişe açıldı

İki kitap uzunluğunda, epey hacimli bir kitap. Alanlardan fotoğrafını bekliyorum.

Merak ettiğiniz soruların cevabı kapağı paylaştığım bölümde mevcut.

Sizi aksiyonu bol bir bölümle başbaşa bırakıyorum.

Olöf Arnalds ~Surrender
Jamie Duffy ~ Solas
Keyifle okuyun.

Dev bir karmaşanın orta yerinde bir buz kütlesine dönüşmüştüm.

Düşüncelerimi ve hislerimi birbiriyle buluşturamıyordum.

Nedenler ve sonuçlar; olasılıklar ve aranan çıkış yolları… Her birimizin kafasını saatlerdir meşgul edenler bunlardı.

Naylondan sızan yağmur suyu sabahın ilk ışıklarına dek kara zemine damlarken, çıkardığı ses nefes alışverişimiz kadar normalleşmişti. Bir süredir kulağımı tımalayan sessizliği çığlığımla bastırmak istiyordum.

“Blöf olabilir.” Perla kendi sözlerini onaylayarak başını salladı. “Blöf olması kuvvetle muhtemel.” Ah, Perla. Düpedüz kendini kandırmayı seçiyordu.

“Sanmıyorum.” dedi Efraim. “Mei’nin kardeşine olanları bilen biri var, bundan eminiz ve dost değil.” Seyrek kaşlarını havalandırdı. “Üç büyüklere haberi uçuran da o olmalı.”

“Ne yapacağız?” diye sordu Mirel. “Gün neredeyse doğdu. Mahkeme bu gece. Rozelin’i nasıl koruyacağız?”

“Belki de önce haberi üç büyüklere taşıyanı bulmalıyız.”

Mestan’ın önerisini Mirel destekledi. “Evet, bunun için ben de çok hevesliyim.”

Biran uzun bir süredir kenetli olan parmaklarını birbirine ayırırken başını kaldırdı ve tayfasına baktı. Gözleri kızarmıştı, nedeninin beyin yakan düşünceleri olduğunu biliyordum. “Olan oldu. Nedenine ve sebebine daha sonra bakacağız. Yapmamız gereken ilk şey o mahkemeden sorunsuzca sıyrılmak.”

Kimi bakışıyla kimi ise eylemiyle liderini onayladı. Her biri biliyordu; o mahkemede olabilecekleri ve çok daha fazlasını. Bense başıma ne gelebileceğinden bihaberdim. Yürüttüğüm tahminlerin gerçekçi ihtimaller karşısında çok masum kalacağı aşikardı.

“Eve dönüyoruz. Akşama kadar sağlam bir fikri olmayan kapımı çalmasın.” Ayağa kalktı, göz üzerimdeydi. “Burdan almak istediğin bir şey varsa hallet.”

Ben de ayaklandım. “Bir şey almayacağım.”

Perla, “Ben beş dakika içinde hazırım olurum.” dedi, ancak daha ayağa kalkmasına fırsat kalmadan ağabneyi hafif bir el hareketiyle onu durdurdu.

“Burada kal.” Her birinde göz gezdirdi. “Hepinizle akşam görüşeceğiz.”

Konteyner evden Kimpras ormanına uzanan yolda ağzımızı bıçak açmadı. Yaşadığım içsel karmaşanın onun da zihnini mesken tuttuğunu biliyordum. Yakınlaşmamız ve sonrasında yaşananlar… Çok kısa bir süre içinde kendimizi iki keskin dugunun kucağında bulmuştuk.

Birini sindiremeden, bir diğeriyle boğuşuyorduk.

Bizi içeri aldıktan sonra bahçenin kalın zincirini sıkıca bağlayıp kilitledi. Bu, kimse tarafından rahatsız edilmek istemediği anlamına geliyordu. Eve girdiğimizde, odalarımızın bulunduğu koridorlara dağıldık. İlk iş olarak sıcak suyun altına girdim, onun da aynısını yaptığından neredeyse emindim. Üzerime polar pijamaları giydim ve saçlarımın ıslaklığını havluyla aldırdıktan sonra tarama kısmına es geçerek mutfaktan gelen tıkırtılara doğru yürüdüm.

Kahvaltı hazırlıyordu. Saçları ıslaktı ve siyah eşofman takımıyla bu kez bedeninin tüm kısımları kapamıştı.

“Bir şey söyleme.” dedi başını itinayla doğradıklarından kaldırmayarak. “İlla söyleyeceksen, günaydın, de ve buraya gelip benimle kahvaltı yap.”

Daha önceki Rozelin ona itiraz ederdi.

Daha önceki Rozelin değildim.

“Günaydın.” Ada tezgahın başına oturdum ve onunla kahvaltı yapmaya başladım. Sıradan bir pazar kahvaltısından uzaktı. Sadece karnımızı doyurduk ve kalktık. Koridorda arkamdan yürürken, duran adımlarını işittim. Dün gece bir dakika bile uyuyamamıştık, son birkaç saattir ayakta durmakta güçlük çekiyordum. Bir şey söylemedi. Bu kez ben söyledim.

“Benimle uyuyabilirsin.”

Bizi odasına götürmesini bekliyordum ama öyle olmadı. Arkamdan uzanarak odamın kapısını açtı ve bedeniyle bedenime yön vererek tek kişilik yatağıma uzanmamızı sağladı. Sırtım göğsüne yaslandı, yine başını enseme sakladı. Kolları göğsümün altından sararken, “Bu yatak daha iyi.” diye mırıldandı. Oysa koca bedeni yatakta çok fazla yer kaplıyordu, sarılmasak düşebilirdik. “Bu yatak kesinlikle daha iyi.”

Gözlerimi açtığımda hava henüz kararmak üzereydi. Yanımda yoktu ama uzakta olmadığını biliyordum. Koridora çıktığımda, burnuma çalınan sigara kokusu beni girişe yönlendirdi.

Açık dış kapının önüne çektiği tekli koltukta oturmuş, yağmuru izlerken sigarasını içiyordu. Sağ ayağıyla ritim tutuyordu. Sol ayak bileği sağ dizinin üzerindeydi ve yasladığı bedeni tüm koltuğu kaplamıştı. Kapıdan süzülen kızıl alacakaranlığın aydınlattığı girişin ortasına kadar yürüdüm. Arkasında durduğumda, soracağım sorunun aslında tam da şu an aklından geçenler olduğunu biliyordum.

“Bana en kötü ihtimali söyle."

Sustu. Bu, yaptığı en iyi şeydi.

.

"Susman bir şey değiştirmeyecek." diye konuştum bu kez. "Bilmeye hakkım olmadığını mı düşünüyorsun?

Sigarasının külü ile birlikte bakışları da yere düştü. Ayak bileğini taşıyan dizi tuttuğu ritmi hızlandırırken, içimde korkunun zerresi yoktu.

"Nasıl yaptığını anlamak için seni yer altı mahzenine kapatırlar. Yalnızca ayinler ve büyücülerin yüzünü görürsün ve ne zaman biteceğini bilemezsin."

Bunu yaşamıştım. Yaşadığım en kötü deneyimdi. Yine de korkamadım. "Hadi ama Biran, daha kötüsü olmalı."

Daha kötüsü olduğunu biliyordum.

Bacağı ritmine son verdi. Sigarası iki parmağının arasında yassılaşmıştı. Onu zorladığımı biliyordum. Ne var ki niyetim bu değildi.

"Bir cadı olduğunu düşünebilirler."

Söylediği şeyin anlamı bilmiyordum ama hissettiklerim vardı. Yaklaştım ve oturduğu koltuğun yanında dizlerimin üzerine çökerek, parmaklarını koltuğun kenarına dayadım.

"Bir cadı olduğunu varsayalım... Ülkende cadılara ne yaparlar, yabancı?"

Ağır ağır kalkan başı bana döndü. Mavilerinde konaklayan öfke, taş taş üstünde bırakmayacak kadar güçlüydü.

"Ülkemde cadıları asarlar." dedi, tınısı ölüm kokan sesiyle. "Ama ülkemde, benim karıma el uzatmaları için önce benim nefesimi kesmeleri gerekir. Her ne olursan ol."

Gözlerimi bir an için kapattığımda, korksuzuluğumun kaynağına ulaştım. İsmi Biran'dı.

Zincir sesi bakışlarımızı bahçe kapısına uzattı. Gülümsedim. "Bizimkiler geldi."

Dudaklarında aynı yarım tebessüm yer aldı. "Geldi, bizimkiler."

Mireli, Mestan, Perla ve Efraim; farklı ve ele avuca gelir fikirler sundular. Biran, her birinden bir parça aldı ve ortaya eksiksiz bir senaryo çıkarttı. Yapacağım tek şey o senaryoyu ezberlemek ve üç büyükleri kendime inandırmak için iyi bir oyunculuk sergilemekti.

"Ya büyü ile bana doğruyu söyletirlerse…"

"Hayır." Perla işaret parmağını iki yana salladı. "Sana daha önce de söylemiştim, hatırla. Mahkemelerde hiçbir büyünün geçerliliği yoktur." Mahcup bir tavırla devam etti. "Olsaydı, ilk mahkemede sen kazanmış olurdun."

Katıldığım ilk mahkemeyi hatırlamak canımı yaktı. "Haklısın."

"Mahkeme kurulduğuna göre üç büyüklerin elinde delil ya da tanık var, demektir. Eğer tanık varsa sırrımızı ortaya çıkaran kişinin kim olduğunu öğreneceğiz. Bir tahmininiz var mı?"

Mirel'in sorusuna önce Mestan cevap verdi. "Bence Steven."

"Ben Temur Alizen'in parmağı olduğunu düşünüyorum." dedi Perla.

Efraim otuz iki diş güldü. "Onun parmakları şu an kırık ama sen bilirsin."

Biran'ın sert bakışları Efraim'e ciddiyet yüklerken, Mestan, "Hualp olabilir." dedi. "Evet, toprak konusu çok yeni ama reddedileceğini önceden tahmin ederek bu durumu koz olarak saklanmış olabilir."

"Ya sen ağabey? Senin bir tahminin var mı?"

Biran konuyla ilgilenmese de kız kardeşini yanıtsız bırakmadı. "Düşman çok. İlle bir tahmin istiyorsanız, annemin uzun süredir sesi çıkmıyor."

Annesinin adını böyle bir konunun içinden kolayca geçirmesini hala normal karşılayamıyordum.

"Şaşırmam. Kraliçe Nivera'nın sessizliği beni de çok işkillendiriyor. Ya sen Rozelin, ne düşünüyorsun? Aramızda hisleri en kuvvetli olan sensin."

"Mirel, açıkcası bunu hiç düşünmedim. Merak ettiğim de söylenemez. Bir an önce kurtulmak istiyorum."

"Kurtulacaksın." dedi Biran. "Bunun için ne gerekirse yapacağım." Sigarasından sert bir nefes alıp kendine söyledi. "Gerekenden daha fazlasını…"

Meşaleler gecenin kızıl karanlığını aydınlatıyordu. Saat gece yarısına ulaşmıştı, mahkeme alanında hazırdım. Biraz önce fanusta şifa bulmaya çalışan bebeği ziyaret etmiştim. Bu sefer onunla konuşacak vaktim olmamıştı. İçindeki burukluğun sebebi de tam olarak buydu. O burukluğu mantığımla perdeleyerek neden burada olduğunu kendime hatırlattım.

Arkamdaki izleyiciler için ayrılan ahşap sandalyelerde bizimkiler ve birkaç tanımadığım sima yer alıyordu. Heyet koltuğunda bulunan üç büyüklerin bir yanında Brekta'nın yerine gelen kadın büyücü, diğer yanında ise daha önceki mahkemede de bulunan büyücü Sua oturuyordu. Şahit kürsüleri henüz boştu. Yine heyetin karşısında, sanık kürsüsünde ben duruyordum. Biran'ı son olarak evden çıkarken görmüştüm. Arkamızdan takip edeceğini söylemişti ama henüz görünürde yoktu.

Üç büyüklerden birinin tokmağını kürsüye indirmesiyle tüm sesler kesildi.

"Lavangos eyaletinden teşrif eden büyücü Bor!" Tıpkı Brekta gibi garip bir şapka taşıyan kadın büyücü ayağa kalktı. Soğuk gözlerle etrafı süzdü ve yerine oturdu.

"Mentro eyaletinden teşrif eden büyücü Sua."

Büyücü Sua ayağa kalktı. Bakışlarıyla insanları selamladı ve yerine oturdu.

“Büyülerin değil, yalnızca sözlerin ve yeminlerin hükmü geçen bir mahkemede bulunuyorsunuz.”

“Rozelin Nuh.” Başımı kaldırdım, iki büyücü ve beyaz cübbelerinin içindeki üç dev ihtiyardan oluşan heyete baktım. “Bize kodunu söyle.”

Bu soruyu, bulunduğum noktada ilk aldığımda şaşkındım. Sonradan öğrendiğime göre iki binli kodlar Lenoran’a, binli olanlar ise Kimpras’a aitti. Temur’un kodu ilk sırada olan iki bin iken, Biran hiç anlayamadığım bir şekilde binbir kodunu kullanıyordu.

Planı yaparken, Biran’ın bana verdiği kodu telaffuz ettim. “1000. Kodum bu, 1000.”

Üç büyükler birbirine baktı. Sonra içlerinden biri söze girdi. “Neden burada bulunduğunu biliyor musun, Rozelin?”

Soğukkanlılığımı koruyarak, “Kısmen.” dedim. “Bazı saçmalıklar işitmişsiniz. Tüm bunları boşa çıkarmak için buradayım.”

“Saçmalıklar…” dedi bir büyük. “Delil ya da tanığı olmayan bir söyleme bu şekilde hitap edebilirsin ancak…”

“Delil mi tanık mı?” Sorum büyük bir merak barındırıyordu.

Beyaz sakalları tel tel karnına uzanan ihtiyar, “Zamanı geldiğinde öğrenirsin.” dedi. “Şimdi… Bize güçlerinden bahset..”

Safornikon’da keşfettiğim güçlerimi zihnimin arka planına iterek, ezber ettiklerimi dilimin ucuna topladım. “Hislerim sayın üç büyükler, bir mucize taşımaya başladığım günden beri daha kuvvetli hale geldiler. Sanırım bu durum benden önceki tüm kraliçelerde aynı şekilde gerçekleşmiş. Ayrıca bana öğretilen bazı büyüleri yapabiliyorum, ki bunu zaten biliyorsunuz. Öğrenmem için eğitim odasına yolandım, orada elimden geleni yaptım. Size söyleyebileceğim ya da gösterebilecek farklı bir gücüm yok, efendim.”

“Emin misin kraliçe?” diye sordu ihtiyarlardan ortada oturanı. “Bazı duyumlar aldık. Senin…” Ak kaşlarını kaldırabildiği kadar kaldırdı. “Ölü bir bebeği dirilttiğin söyleniyor.”

Dudaklarım aralandı, kaşlarım havalanırken, şaşırma nidası çıkardım. Aynanın karşısında çalıştığımdan çok daha inandırıcı göründüğümden şüphem yoktu. “Ulu güçler adına! Bir lider, hatta siz kıymetli üç büyükler bile bunu yapamazken ben nasıl yapabilirim!”

Soruyu yönelten ihtiyar bir süre söylediklerimi düşündü. Daha sonra arkasına yaslanıp, “Neden ortada böyle bir iddia var, dersin?” diye sordu. “Hatta bir iddia olmaktan çok daha fazlası, diyebiliriz. Ülkede binlerce kadın var. Neden bir başkası değil de sen?”

Biran’ın beni çalıştırdığı tüm sorular birer birer önüme düşüyordu. Derin bir nefes aldım ve ona arayan gözlerimi etrafta gezirdim. Hala yoktu. “Ben bir kraliçeyim. Tılsımlı kolyenin sahibi Gece Kraliçe’siyim. Takdir edersiniz ki yalnızca bu yüzden bile hayli düşmanım var. Diğer yandan kocamın düşmanları da benim düşmanın sayılır. Biliyorsun, daha önce de bir büyüye maruz kalarak sizlerin önünde bebeğimi ve sevdiğim adamı inkar ettim. Beni büyü ile yenemeyenler, şimdi böyle bir iftira atıyor.”

Neredeyse tek nefeste söylediklerim ihtiyarlara mantıklı gelmiş olacak ki, etrafa yalnızca bakışmaların hakim olduğu derin bir sessizlik çöktü.

“Mei’nin kardeşini hiç gördünüz mü, kraliçe?” Bunu soran büyücü Brekta’nın yerine gelen büyücü Bor’du.

“Evet.”

“Onu Molekon köyünde mi gördünüz?”

“Evet. Benim için düzenlenen bir yemek esnasında ağabeyi Mei tarafından kucağıma verildi.” Başımı sözlerimi akıllara kazırcasına salladım. “Ve sizi temin ederim, yaşıyordu.”

Büyücü kadın beni köşeye sıkıştıramayacağını anladığında sustu ve arkasına yaslandı. “Şimdi tanığı dinleyeceğiz.”

Bunu duyduğum an Diana ile göz göze geldim. Oydu! Suçlanmamı sağlayan kesinlikle leydi Diana’ydı. Ancak tanık kürsüsüne çıkan bambaşka biriydi. Diana’nın gülümsemesini arkamda bırakarak tanık kadına baktım. Onu tanıyordum. Onu…Alte şatosunda görmüştüm! Diana’nın yardımcılarından biriydi. Siktir!

Diana ile aramda geçen son konuşmayı anımsadım. Onu reddettiğim için pişman olacağımın sinyallerini vermişti ve şimdi bu noktadaydık. Savaşa başlamıştı; kılıç tutmak yerine piyon kullanıyordu.

“Bize adını ve görevini söyle.”

Tanık kadın önünde eğik olan başını heyete doğru kaldırdı. “Mevra Seniz. Alte şatosunda baş hizmetlilerden biriyim, efendim.” Başını yeniden eğdi. Benimle göz göze gelmemesi özellikle tembihlenmiş

olmalıydı. “Doğruları söyleyeceğime ulu güçler ve şerefim üzerine yemin ederim.”

“Mevra, biz bildiklerini anlat.”

Kadın kürsünün korkuluklarını sıkıca tuttu. Kesinlikle soğukkanlı değildi. Bir an önce buradan gitmek ister gibi bir hali vardı. “O gün bir akrabamın evini ziyaret etmek için Molekon köyünde bulunuyordum. Bir çığlık koptu. Dışarı çıktığımızda, gençlerden birinin kardeşinin öldüğünü duyduk. Feci bir figan vardı, dakikalarca sürdü. Sonra… Kraliçeyi gördüm. Kardeşi ölen gencin evine girdi. Bir süre sonra o evden bebek ağlaması duyuldu. Feryatlar kesilmişti. Efendim, kraliçe o gün orada her ne yaptıysa bebek hayata döndü.”

Bu noktada itiraz etmem gerekiyordu. Biran’ın benden istediği buydu ancak kadının doğru olan sözlerine karşılık veremedim.

“Kraliçe, tanığın söylediklerini duydun. Ne söylemek istersin?”

Parmaklarım avucuma kapanırken, devam etmem gerektiğini biliyordum. Onlara kadının adi bir yalancı olduğunu söylemeliydim. Tanrım! Neden bunu yapamıyordum?

Arkamdan yükselen uyarıcı öksürük Mirel’e aitti. Bir şey söylemeliydim. İtiraz etmeliydim.

“Ben…”

“Kıymetli üç büyükler!”

Mei koşar adımlarla kürsülere yaklaştı. Arkasından giriş yapan lider Biran’dı.

“Efendim, konuşmama izin verin. Gece Kraliçesi boşuna suçlanıyor.”

İhtiyarlardan biri tokmağı sertçe kürsüye indirdi. “Mei! Senin ve ailenin henüz sırası gelmedi.”

Mei avuçlarını birleştirip yukarı kaldırdı. “Biliyorum, efendim. Ancak size bir şahit getirdim. Şifacı Voran. Kardeşimin hastalandığı gün evimize gelip onu tedavi eden kendisidir. Gece Kraliçesi kati surette evimize ayak basmamıştır.”

Biran’ın arkasında duran adam daha önce evinde konakladığımız ihtiyar, şifacı Voran’dı. Bana hafifçe gülümseyerek yaklaştı. Konuşmasına izin çıktığında, boşalan tanık kürsüsüne çıktı ve heyeti selamladı.

“Kıymetli üç büyükler, doğruları söyleyeceğime ulu güçler ve şerefim üzerine yemin ederim.”

“Sizi dinliyoruz şifacı.”

Rahat görünüyordu. Ellerini birbiri üzerine koyup heyete odaklandı. “Gençlerden birinin kardeşinin fenalaştığı haberini aldım. Köye vardığımda, yavrunun boğazına bir cisim tespit ettim. Güçlükle nefes alıyordu. Dışarıdan bakan biri onun öldüğünü düşünebilirdi. Ailesinin bizzat şahit olduğum telaşı ve üzüntüsü de bundan sebeptir. Yavrunun boğazındaki cismi çıkardım ve anne sütüne şifalı karışımdan karıştırıp içirdim. Kısa süre sonra kendisine geldi. O gün olanlar bunlardan ibarettir, efendim. “ Şifacı Voran kesin bir dille, “Ne o gün ne de sonrasında köyde kraliçeye rastlamadım.” dedi.

Mevra, bakışlarını arkamda oturan Diana’ya uzattı ve o anda “İtiraz ediyorum!” dedi neredeyse çığlık atan bir sesle.

“İtirazın kabul edildi. Ne söylemek istiyorsun?”

Hizmetli kadın yutkunduktan sonra başını kaldırdı. “Ne gördüğümü biliyorum. Üstelik bunu yalnızca ben görmedim. Köy halkını sorguya çekmelisiniz kıymetli üç büyükler! Korkmadan doğruyu söyleyen birileri çıkacaktır.”

“Zaten mahkemeden önce köyde bildiri okundu.” dedi şifacı Voran. “Söylediklerimin aksini anlatacak biri olsaydı şayet, şu an burada olurdu evlat.”

“Büyücü Voran.” dedi solda oturan ihtiyar. “Mahkemenin kurallarını en iyi siz bilirsiniz. Müsaade istemeden konuşmayın.”

Şifacı özür niteliğinde başını eğip kaldırdı.

“İtiraz ediyorum!” dedi Mevra bir kez daha. “Halk korkuyor! Cüretimi mazur görün, efendim. Ancak köy halkını buraya davet etmek yerine zorla getirilmelerini hükmetmelisiniz!”

Tokmak öfkeyle kürsüyü dövdü. “Haddini bil, burada ne yapacağımızı söylemek için değil, iddianı savunmak için varsın!”

Mevra adeta titredi ve bir kez daha başını önüne eğerek bir daha hiç konuşmayacakmış gibi sustu.

Şifacı Voran’dan sonra Mei’nin ailesi dinlendi. Şifacının söylediklerini birebir tekrar ettiler.

Üç büyükler başbaşa verip konuşmaya başladığında, Biran’a baktım ve koruyucu ifadesiyle sıkışan kalbimi rahatlattım.

Tokmak kürsüye indi, herkes ayağa kalktı.

“Tanık Şifacı Voran’ın ifadesinin esas alınmasına, Gece Kralicesi hakkında ortaya atılan iddianın cezasız takibine, tanık Mevra Seniz’in

yalan beyandan yirmi beş gün zindan cezasına çarptırılmasına karar verilmiştir.”

Başarmıştım. Başarmıştık.

Doğruyu haykırarak söylediğimde bana inanmayan heyet, tek ayak üstünde söylediğim kırk yalana inanmıştı.

*****

“Hiçbir şey bitmedi.” dedi Mirel.

Hiçbir şey bitmedi.

“Bu çok kötü oldu. Mahkeme takip edilmeni hükmetti. Bu ne demek, biliyor musun? Bir gölge gibi peşinde olacaklar. En ufak hatanda tepene binecekler.”

“Yeter Mirel.” Biran gaza yüklenirken, “Kötü düşüncelerinle onun aklını bulandırma. Mahkemeden cezasız sıyrıldı. Amaçladığımız gibi…”

Mirel arkada, ben ise arabayı kullanan Biran’ın yanında oturuyordum. Mirel koltuğun ucuna kaydı ve ön koltukların başından tutundu. “Takip edilecek Biran. Bu konuda uyarılmaya ihtiyacı var.” Başını öfkeyle titretti. “Her şey o aptal Diana yüzünden.”

“Böyle bir şey yapacağını kimse bilemezdi.”

“Bilebilirdik!” dedi Mirel. “Geçtiğimiz günlerde Rozelin’i şatonun bir köşesinde sıkıştırmıştı.”

Araba ani bir frenle durduğunda, kendimi sabit tutabilmek için torpidodan destek aldım. “Bunu bana şimdi mi söylüyorsunuz!”

“Tehlikeli olabileceğini düşünmedim.” Sesi bir öncekine nazaran daha cılızdı. “Aptal bir aşığın serzenişleri olduğunu sanıyordum. Diana’yı bilirsin…”

Biran’ın bakışları beni bulduğunda, konuşma sırasının bende olduğunu anladım. “Ne söylediğini mi merak ediyorsun?” Bıkkın bir şekilde gülümsedim. “Kabaca, bana bir şey olması durumunda, bebeğe iyi bir anne olabilmesi için onu sana yakın tutmamı istedi. Anlarsın ya… Tek niyeti bebeğe iyi bir anne olabilmek!” Her ikisininde konuşmasına izin vermeden devam etmeye niyetliydim. Bu konunun daha fazla uzamasını istemiyordum. “Bana ne kadar ciddi olduğunu göstermek istedi. Aslında bunu daha önce yaptı, kılık değiştirerek Mei’nin cebine not bırakan oydu. Sadece üzerinde durmadık. Diana’da bir adım ileri gitmek istedi.”

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Mirel, bir yandan da ellerini ovuşturuyordu. “Bence bu işi kadın kadına çözümlendirmeliyiz.”

“O mahalle kadını yanını içinde sakla. “Diana ile ben konuşurum.”

Bu fikirden aşırı derecede rahatsızlık duydum. “Sen mi konuşacaksın?” Hayır lider, sanmıyorum. “Bence Mirel haklı, bunu biz halledelim.”

Başını hafifçe benden yana eğerken, gözleri kısıldı. “Ne o kraliçe, bırakayım da kızı Safornikon’dan mı sil?”

Avuçlarımı sıktım. “Elbette öyle bir şey olmayacak.”

Avuçlarıma baktı. “Emin misin?”

Önüme dönüp aklıma gelen ilk şeyi söyledim. ”Acıktım, gidebilir miyiz artık?”

Biraz daha yaklaştı ve dudakları kulağıma çok az kala fısıldadı. “Emredersin, kraliçem” dedi. “Gidelim. İkimizin yapması gereken bir konuşma var.”

Ürpertiyi tüm bedenimde hissettim. Aramızda olanları benimle açıkça konuşacaktı Ona ne söyleyecektim!

Biraz sonra Kimpras ormanına ulaştık. Eve az bir mesafe kalmıştı ve içimdeki heyecanı yenebilmiş değildim. O esnada araç yavaşladı. Sebebi ise ormana dönüş noktamızda bulunan iki yabancı aracın varlığıydı. Biraz daha yaklaştığımızda bazı şeyler gün yüzüne çıktı; aracın önünde duran ikisi kişi Hualp ve Lena’ydı.

“Bunların ne işi var burada?”

Biran’dan sonra aynı soruyu davetsiz misafirlerimizden biri için ben de sordum, içimden.

Siyah, mini elbisesinin içindeki Lena’da göz gezdirdiğim saniyelerde kendimi tutamadım. “Yeterince belli mi?”

Frene basarken, “Bir şey mi dedin?” diye sordu.

Duymadığını umut ederek, “Hayır.” karşılığını verdim. “Gidip öğrenmeye ne dersin?”

Önce Hualp Koran’a, ardından da oturduğum yere baktı. “Burada kalmanı tercih ederim.”

Gözlerimi devirdikten sonra kapıyı açıp aşağı indim. Mirel ile birlikte liderin arkasında davetsiz misafirlerimize yaklaşırken, Lena yüzündeki somurtlkanlığı silip gülümsedi.

“Merhaba Biran.”

Biran, Lena'yı başıyla selamlayıp doğrudan Hualp'e odaklandı. "Neden buradasın?"

Hualp, Biran'ın çıkışına karşılık vermeden evvel nezaketle önce beni ardından da Mirel'i selamladı.

"Aslında, buraya bir yanlış anlamayı düzeltmek için geldik." dedi Lena. Bunu söylerken bakışlayla Hualp'i uyarmayı ihmal etmedi. Sanırım bunun nedenini anlamak üzereydik. "Öyle değil mi, lordum?"

Hualp zoraki başını sallarken, Lena daha fazla gülümseyerek devam etti. "Lord Hualp bir konuda yanlış anlaşıldı ve ben bu yanlış anlamayı düzeltmek için kendisine seni ziyaret etmeyi teklif ettim."

Biran neredeyse kendisiyle aynı boyda olan lorda nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde yüksekten baktı. "Kendisini gayet açık bir dille ifade ettiğini düşünüyorum. Ben de aynı açıklıkla cevabını verdim."

Lena tek adımla iki adamın arasında durdu. "Hadi ama beyler… İkinizi de tanıyorum. Lider Biran, beni dinle lütfen. Hualp senden toprak istedi çünkü Kimpras'a kolayca girip çıkabilmek istiyor. Bunun altında art niyet aramak için bir sebebin olduğunu sanmıyorum. Düşmanlarınıza karşı bir olabilirsiniz."

Biran oralı olmadı. Hualp tepkisizdi. "Nasıl bir birlikten bahsediyorsun?" diye sorduğumda tüm odak üzerime kaydı.

"Lorda saygısızlık etmek istemem ama Mentro eyaleti çoğunlukla büyücülerin yaşadığı karanlık bir bölge. Bilirsiniz. Lord ve ailesi Kimpras da olmaktan hoşlanıyor. Ne yazık ki bölge değiştirmek öyle kolay değil. Bunu da biliyorsunuz."

"Biliyorum." dedi Biran üzerine yapışan soğuk sesiyle. "Bunun beni ilgilendiren kısmını hala anlayamadım."

"Demek istediğim… Burada küçük bir toprak sahibi olan biri gece ya da gündüz demeden kolayca giriş yapabilir. Lorda böyle bir iyilik yaparsan, eminim ki, karşılığında toprak sahibi olduğu Kimpras'ı güvende tutmak için tüm imkanlarını seferber edecektir." Ellerini iki yana açtı ve sırayla iki adama da baktı. "Bence gayet makul bir anlaşma olur."

Biran itiraz etmek üzereyken, bir kez daha söze girdim. "Lena haklı. Böyle bir anlaşmayı düşünmeden reddemezsiniz." Biran ile buluşan bakışlarım, onu dizginlemeyi başardı. Yalnızca dudaklarımı

kıpırdatarak, “Lütfen.” dedim. Her sorunla tek başına uğraşmasını, sürekli tetikte olmasını istemiyordum.

“Kraliçe, sizin hatrınız için düşüneceğim.” Hualp Koran’ın nezaketine bakışlarımla teşekkür ettim. “Samimiyetimi göstermek için sizleri eyaletimin en iyi büyücüsü Bor’a götürmek isterim.”

Bor, o ve soğuk bakışlarıyla kısa süre önce tanışmıştık.

“Büyücüye ihtiyacımız yok.” diyerek kestirip attı Biran. “Olursa, zaten elimin altında bir büyücü var.”

“Yanılıyorsun lider.” Hualp parmaklarını birbirine kenetledi ve kendine güvenen duruşunu perçinlercesine burnunu kaldırdı. “Bölgen her konuda yeterince donanımlı olabilir. Lakin büyücü denince, akla ilk gelen yer Mentro eyaletidir. Büyücülerim yalnızca büyü yapmakla kalmaz. Aynı zamanda aradığınız cevapları da verir.”

Cevapsız sorular…

Hualp Koran'ın son sözlerinden sonra Biran tekrar itiraz etmedi.

"Bence hepimizin aradığı cevaplar vardır." Lena bunu direkt olarak Biran'a bakarak söylemişti. Havaya baktı, gecenin son demleriydi. "Bir büyücüyü ziyaret etmek için uygun bir saat, ne dersiniz?"

Hualp, "Kararınızı olumlu yönde verirseniz size refakat edebilirim." dedi.

Biran'ın suskunluğunun sebebini biliyordum, cevabı benim vermeni bekliyordu.

"Gidelim." dediğim anda geri döndü ve arabasına bindi.

Metro eyaletinin karanlık surlarına yaklaşırken, konuşmam gerektiğini bilerek susuyordum. Ona ailemden vazgeçmeyeceğimi söylemem büyük bir saçmalık olurdu. Bu, bir ihtimal bile değildi.

Neden ceplerimde onarıcı birkaç kelime yoktu?

Keşke Mirel bizimle gelseydi, diye geçirdim içimden. Belki bu sevimsiz sessizliği bozacak bir şeyler söylerdi.

Lordun aracını takip ederek kara çadırların bulunduğu sokağa girdikten sonra araba çamurumsu toprağın üzerinde daha yavaş aldı. Sonunda bir çadırın önünde durduğunda, bir saniye bile beklemeden aracı terk etti.

Büyücü Bor, lord ve lideri büyük bir saygıyla karşıladı. Sıra bana geldiğinde, selamında gözle görülür bir samimiyetsizlik barındırdı. Benden hoşlanmamıştı ve henüz nedenini bilmiyordum.

"Lordum, sizi yuvamda görmekten büyük şeref duydum. Emrinizi bekliyorum."

Lord Hualp, çadırın girişinden kıpırdamadı. "Bor, lider Biran ve kraliçenin isteğini isteğim say. Onları yuvamdan memnun bir şekilde uğurla."

Bor, ucu sivri olan siyah şapkasını hafifçe kaldırıp başına geri bıraktı. "Emrinizi yerine getirilmiş bilin, lordum."

Hualp gitmeye yeltendiğinde, Lena önüne geçti. "Gidiyor musun?"

"Gidiyoruz." dedi Hualp. "Bu özel bir görüşme olacak. Burada bulunmamız doğru olmaz."

Lena'nın düşen yüzünü çadırın loş karanlığında görebilmiştim. "Doğru ya," dedi isteksizce. "Pekala, gidelim."

İkisi çadırdan ayrıldığında, büyücü kadın kazanın arkasında kalan özel koltuğuna geçip oturdu. Biran ve ben de kazanın diğer kısmındaki ahşap sandalyelere yerleştik.

Bor, uzun ve siyah tırnaklı elini kazanına uzattı ve bir şeyler fısıldadı. Aynı anda kazanın yüzeyinde gri köpük silinerek, geriye berrak bir su bıraktı.

"Başlayalım. Önce hanginiz soracak?"

Şaşkınca, "Soru soracağımızı nereden biliyorsun? diye sordum. "Belki senden bir büyü yapmanı isteyeceğiz?"

"Hayır." Kendinden emindi. "Her ikiniz de soru sormak için buradasınız." Gülümseyerek arkasına yaslandı. "Göz bebeklerinizde gezinen soru işaretlerini görebiliyorum."

Biran bana bakmadan, "Dışarı çıkmamı ister misin?" diye sordu.

Hiç düşünmedim. "Hayır."

Bana baktı. Safir mavilerindeki karanlık önüne çıkacak herşeyi siyaha boyayacak kadar yoğundu. "Ama ben senden isteyeceğim."

Duyduğum rahatsızlığı ve üzüntüyü kendime sakladım. "Tamam."

Ellerimi açık bir şekilde dizlerime yerleştirdim. Burada olmak istemiyordum. Bu kadının karşısında olmak istemiyodum. Biran'ın duyacağı bilerek, ülkesinden nasıl gidebileceğimi sormak istemiyordum.

"Burada edilen her kelam, burada kalır." dedi Bor. "Sor, kraliçe."

"Ben… Başka bir evrene geçiş yapabilir miyim?"

Kadının ifadesinde en ufak bir değişken olmadı.

"Ben… Dünya'ya gidebilir miyim?"

Nedenini sormasından korktum. Ona açıklama yapacak takati kendimde bulamazdım. Bugün bir yalan daha söyleyemezdim.

Büyücü elini önümde açtı.

"Bana saçından bir tel ver."

Anlamayarak Biran'a baktım. Ben orada değilmişim gibi dümdüz önüne bakıyordu.

Elimi ensem götürdüm, kopardığım sarı bir teli Bor'un avucuna bıraktım.

"Yarın aynı saatte burada ol. Cevabını alacaksın."

"Eğer isteğimin yerine gelmesi için birilerinin canına za-"

Çattığı kaşlarının altından bana baktı

"Ben yeminli bir büyücüyüm, kraliçe! Birilerinin kanlı maşası değilim."

Yutkunurken başımı sallayabildim. Soracağım başka bir şey yoktu. Çıkmam gerekiyordu. Ayağa kalktığımda, ondan beni durdurmasını bekledim ama yapmadı. Ayaklarımı sürüyerek dışarı çıktım ve arabaya bindim.

Üzerinde durmamak için çabalasam da, beni yanında istemediğini bilmek içimi acıtıyordu. Bir sürü sebebi olabilirdi. Bir sürü! Belki de hiçbir zaman öğrenmeyecektim.

Düşünmekten kafayı yemek üzereyken dışarı çıktı. Bir sigara yaktı ve dumanını giderek açılan kızıl havaya bıraktı.

Sigarası hala dudaklarındayken, "Gidelim." dedi.

"Biran…"

Beni duymadı. Belki de duydu. Bilemedim. Anlayamadım. Tek bildiğim dönüp bakmadığıydı.

Arabanın kapısını kapattığım an oradan ayrıldık. Ağaçların kalabalık olduğu bölgeden geçerken, sarkan dalların görüş açımızı kısıtlamasıyla yavaşladı. Onun odaklandığı tek nokta yoldu. Bir an önce buradan uzaklaşmak istiyordu. Bense…

"Biran."

Neredeyse bir dakika sonra "Söyle." dedi.

"Konuşacağımızı söylemiştin. Eğer eve gitmeyi bekliyorsan-"

"Hayır." Gaza yüklenip dalların aracı çizmesine aldırmadan ağaçlık alandan uzaklaştı. "Kötü bir fikirdi."

Parmaklarım kapının kulpunu sıktı. Neden bir sözüyle beni duygudan duyguya sürükleyecek güce sahipti?

"Senden beni anlamanı beklersem, bencillik mi etmiş olurum?"

Cevap vermedi.

Başımı önüme çıkan eğerken, "Ailemi özlüyorum." dedim. "Hepsini, ayrı ayrı çok özlüyorum." Kirpiklerimin ıslandığını hissettim. Boğazımda her bir santimi düğüm düğüm olmuş koca bir yumak vardı. "Beni anlamadığını biliyorum." Kızıl alacakaranlığa gözyaşlarımı emanet ettim. "Bunun için sana kızmayacağım."

Arabayı kenara çekti. Başını hala direksiyonda duran ellerinin üzerine koydu.

Nefesinin kırgın sesini kalbimi tırnaklarını geçirdi. Her bir çiziğin izini sonsuza dek orada taşıyacaktım. Bunu bilerek engel olamıyordum

"Büyücü bir mağaradan bahsetti. İki yüz yedi çıkışı olan devasa bir mağaradan…" Direksiyonu sıkan parmak boğumları gerilerek beyaza çalarken, sesindeki hırıltılar ruhumdaki gökyüzünü kurşuniye boyuyordu.

"Sen… Büyücü bunu mu sordun?"

"O çıkışlardan birisi seni evine götürebilir."

İyi bir şey söylemişti. Tanrım! Çok iyi bir şey söylemişti. Neden çok az şey hissediyordum? "Bize çıkışın hangisi olduğunu gösterecek mi?"

"Muhtemelen. Bizden kurtulmak üzere olabilirsin."

"Hayır!" Ona binlerce farklı şekilde itiraz edebilirdim. "Bu şekilde adlandırma. Ben... Gitmeden önce ne olursa olsun bebeği görmek istiyorum."

Başını kaldırdı. Dudakları isimsiz bir gülüş barındırdı. "Bebek..." diye yinelerken, daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Bebeğimiz." Başını yaslandığı yerden bana çevirdiğinde, göz kapakları gözlerinin üzerine yığılmıştı. "Çıkışı bulduğunda, bir önemimiz kalacak mı?"

Bedenimi ona çevirip acıyla ismini andım. "Biran…" Ellerini uzandım. Onun kocaman elleri avuçlarıma sığamadı. "Böyle söyleme."

"Sana engel olmam."

Başımı salladım. "Biliyorum."

"Evine giden yolda önünü açmak için her şeyi yaparım."

Yaklaştım, gözyaşlarımın ıslattığı dudaklarımı sakallarına saklarken, ruhlarımızda sancıyan ur giderek ölümcül bir hal alıyordu. "Biliyorum, biliyorum."

Gözlerini yavaşça kapattı. Teninde gezinen dudaklarımı hissetti. "Bilmen gereken bir şey daha var."

Parmaklarım yüzünü sararken, dudağının çukuruna fısıldadım. "Öğrenmek için hevesliyim."

"Gittiğinde," diye fısıldadı usulca. "Ben de ailemi özleyeceğim."

Onu öptüm. Şuursuzca ve tutkuyla; gözyaşlarımı dudaklarınızın arasına hapsederek öptüm.

Nefes nefese kaçarken, ansızın durdum ve bedenime çarparak durabilen katilimi dudaklarından öptüm.

Güzeşte'nin tüm bölümlerini yayımladım!
Okuyabilirsiniz.

Ayrıca profilimde tamamlanmış olan Kıyı Güneşi isimli bir hikâye var. Okumayan var mı?

Gelelim bölüme, nasıl bulduk?

Sizce liderimiz HuAlp ile anlaşmalı mı?

Peki ya... Siz Roz'un yerinde olsanız evinize geri dönmek ister miydiniz?

Bir sonraki bölümde neler olmasını bekliyorsunuz?

İstediğiniz sorudan başlayabiliriz gjfj

Lutfen yıldıza dokunmayı unutmayalım. Bir sonraki bölümde görüşmek üzere.

39. BÖLÜM: "Uçan Balonlar"

Selam.

Sakin, Roz ve Biran'ın bolca sohbet ederek birbirini tanıdığı bir bölüm oldu. Bir sonraki bölüm kopacak kıyamet öncesi fırtına öncesi sessizlik anlayacağınız :)
Eric Clapton~ Wonderful Tonight
Keyifle okuyun.

Dağılıyordum.
Parçalara ayrılıyordum.
Tenim tenine değdiğinde, tuzla buz oluyordum.
Acı çekiyordum ve acımdan yeniden doğuyordum.
Onun dudaklarındayken, evimde olduğumu hissediyordum.
“Beni öptün.” demişti gösterişsiz bir şaşkınlıkla. “Sen beni öptün.”
Dudaklarım onunkilerden henüz ayrılmışken ve ellerim hala sakallarındayken, başımı kaldırıp yüzüne bakma cesaretini gösterebilmiştim. “Evet lider, seni öptüm.”
Yolculuğun geri kalanında aramızdaki keder bir parça silinmişti. Dudaklarımda bastıramadığım ne idüğü belirsiz bir tebessüm vardı. Onu öpen ben değilmişim gibi başımı çevirip bir kez yüzüne bakamamıştım. Buna rağmen biliyordum ki, o tebessümün bir eşi onun dudaklarında yer etmişti.
Eve ulaştığımızda, arabasından inmeden hemen önce bana bir soru sormuştu.
“Bu akşam benimle yemek ye.”
Sanırım bir soru değildi.
Yabancı olduğum bir gerginlikle ona karşılık vermiştim. “Çoğunlukla akşam yemeklerini birlikte yiyoruz.”
“Hayır, benimle dışarı yemek yemeni istiyorum, başbaşa.”
Yutkunmak isteyip de yutkunamadığımı hatırladım. “Tamam.”

Hızlı ve sersem adımlarla eve yürüdükten sonra kısa bir duş alıp yatağıma girmiştim. Mahkemeden Mentro eyaletine uzanan yorucu ve uykusuz geçen gecenin ardından, ancak günün ilk ışıklarıyla birlikte onu düşünerek uykuya dalabilmiştim.

Birkaç dakika önce gözlerimi açtığımda, gün akşam üzerine ulaşmak üzereydi. Yatağımda dönüp dururken, aklımdan geçenler ne mahkemede ne Mentro eyaletinde olanlardı. Tek düşündüğüm onunla arabada yaşadığımız o kısacak andı. Akşama sadece birkaç saat kalmıştı ve ne yapacağımız hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Uyanmış mıydı?

Hala benimle yemek yemek istiyor muydu? Başbaşa.

Yataktan çıkıp hazırlanmaya başlamalı mıyım?

Kararsızlığın getirdiği sıkıntıyla solurken, bebeğin aklıma gelmesiyle hızla yataktan çıktım. Önce onu görmeye gitmeliydim. Pijamalarımı çıkarıp iç çamaşırlarımla kaldığım an odanın kapısı aniden açıldı.

Gelen Mirel'di. Başını aceleyle farklı bir yöne çevirirken, elindeki siyah elbiseyi yüzüne tuttu. "Merak etme, bakmıyorum. Henüz uyanmazsın sanıyordum."

Çarşafı bedenime sardıktan sonra "Bakabilirsin." dedim. "O elbise ne?"

Askıdaki elbiseyi havaya kaldırdı ve beğenen gözlerle baktı. "Çok hoş, değil mi?"

Eteği yere uzanan elbisenin ölçülü bir yırtmacı vardı. Kalp şeklindeki göğüs kupuna, tamamı gri, parlak taşlardan oluşan askıları eşlik ediyordu. Sade ve gerçekten hoş bir elbiseydi.

"Güzelmiş. Nerede giyeceksin?"

Hafifçe gülümsedi. "Ben değil, sen giyeceksin."

"Anlamadım."

İmalı bir şekilde mavi gözlerini devirdi. "Bilmezlikten mi geliyorsun? Duyduğuma göre bu akşam randevun varmış. Bu elbiseyi Biran senin için gönderdi."

"Benim için mi gönderdi? O evde değil mi?"

"Geleli yaklaşık iki saat oluyor. Ne zaman çıktığını bilmiyorum."

Üzerimde bir çarşafla odanın ortasında öylece kalakalmıştım. Bu halim Mirel'i gülümsetti. "Hadi, seni hazırlayalım."

Kendimi ona bıraktım. Bir saat sonra siyah elbisenin içinde, tamamen düzleştirilmiş saçlarıma ayak uyduran dumanlı göz

makyajım ile hazırdım. Siyah pabuçların topuğunun kalın ve kısa olması sevindiriciydi. Kimin seçimi olduğunu biliyordum.

“Sence Biran, lord ile anlaşacak mı?”

Yemek masasında sıcak bir şeyler içerken sormuştum bunu Mirel’e.

“Bilmiyorum. Aslında asıl şaşırtıcı olan baştan reddetmemiş olmasıydı.”

“Sen ne düşünüyorsun?”

Çenesini buruşturdu. “Nedense Hualp’tan kötü bir enerji almıyorum. Kimpras’ rahatça girip çıkabilmek için küçük bir toprak karşılığında tüm bölgeyi korumak; isteği makul, teklifi de öyle. Ya sen? Sence lider kabul etmeli mi?”

“Evet, etmeli.” Netliğim onu şaşırttı. “Fazladan koruyucu gücün zarar getirmeyeceğini düşünüyorum. Biran’ın onca düşmanı varken yanında sırtını yaslayabileceği biri olmalı. Hualp Koran gibi güçlü birisi…”

“Hualp’e sırtını yaslayabileceğinden nasıl eminsin?”

“Emin değilim.” Aklıma aniden düşen fikir, aynı saniyeler de Mirel’i de ziyaret etti.

Göz bebekleri büyürken, “Öğrenebiliriz!” dedik, aynı anda. “Bunu yapabilirsin! Yalnızca Hualp’in elini tutman gerekiyor.”

“Mirel, bunu nasıl yapacağım?” Kesinlikle kestirip atmak isteyeceğim bir konu değildi. Biran için bunu yapabilirdim. Ama nasıl?

“Şimdilik bilmiyorum. Üzerine düşünmem gerekiyor. Tabi… Bu durumun ikimizin arasında kalması gerekiyor. Biran’ın hışmına uğramak istemiyorum, anlarsın.”

Başımı salladım. “Aramızda kalacak.”

Beklerken, sohbetimizin geri kalanında o ve Mestan’ı konuştuk. Mutluluğunu gözlerinden okuyabiliyordum. Onu ilk tanıdığımdan beri üzerinde olan donukluğu büyük ölçüde kırılmıştı. Mestan ve Mirel geçmişlerindeki ortak acılarının üzerine ince ince mutluluğu işlemişlerdi. Öte yandan Perla ve Efraim’in yarın sabah ilk iş olarak buraya geleceklerini söyledi. Perla bu kez konuşmadan bu işi bitirmemeye karalıymış.

“Ne yazık ki Efraim için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Koca adam liderin önünde pantolonunu ıslatabilir!”

Kendimi tutamayıp onunla birlikte güldüğüm esnada kapı çaldı. Gelen son yarım saattir gıyabında konuştuğumuz Efraim’di.

Onu selamladıktan sonra “Seni beklemiyordum.” dedi. “Perla yok mu?”

Üzgünce başını iki yana salladı. “Ağabeyi ile konuşana kadar benimle yan yana görülmeyeceğini söyledi.”

Neşeli tutmaya çalıştığım sesimle keyfini yerine getirmeye çalıştım. “Yanlış bir karar sayılmaz, Efraim. Ayrıca duyduğuma göre yarın sabah Biran ile konuşacakmışsınız.” Saati kontrol ederek gülümsedim. “Yarın sabaha çok da bir şey kalmadı, ha?”

Konuşmamla birlikte üzüntüsünün yanına bir de tedirginlik eklendi. Harika! Aklımın bir köşesine, bir daha kimseyi teselli etmemeyi not ederek, Efraim’in kullandığı arabaya bindim.

Her nereye gidiyorsak, öncesinde şatoya uğramak istediğimi söylediğimde, zaten direkt olarak şatoya gittiğimizi söyledi. Kendimi tutamayıp yol boyunca konuşup durdum. Ancak bu kez konu onun sıkıntısının kaynağı değil, dikkatini itinayla başka bir yöne çekecek olan yemeklerdi.

“Vay canına!” dedi şatoya az bir mesafe kala. “Yani… Ağaçtan yaprak koparıyorsunuz, içine birşeyler koyuyorsunuz ve tek tek sarıp pişiriyor musunuz?”

Şaşkınlığına gülümseyerek kafa salladım. “Tam olarak öyle, Efraim ve inan bana yediğin hiçbir şeye benzemiyor.”

Kalın dudaklarını yalarken, “Roz ya…” dedi. “Şu liderle konuşma meselesinden sağ çıkarsam, bana sarma sarar mısın?”

“Abartma Efraim! Bence başta kızsa da sizi anlayacaktır.”

Arabayı şatoya uzanan köprünün önünde durdurdu. “Aslında haklı sayılabilirsin. Daha önce bizi anlamayacağını düşünebilirdim ama şimdi…” dedi yüzüme dikkatle bakarak. “Şimdi bizi anlayabilir.”

Konuyu bize çevirdiği için gözlerimi kısarak sahte bir kızgınlıkla baktım. Arabanın kapısını açtığımda “Roz.” dedi.

“Söyle.”

Gülümseyince çikolata teninin içinde birer yıldız gibi parlayan dişlerinin neredeyse tamamı göründü. “Teşekkür ederim. Buraya kendi isteğinle gelmediğini biliyorum ama… İyi ki buradasın.”

Uzanıp kolunu sıvazladım. “Seninle tanıştığım için şimdi mutluyum. Hepinizle…”

Uzun köprüyü ayağımdaki yabancı ayakkabılara rağmen hızla geçtim ve hizmetlilerin şatafatlı karşılamlarının ardından fanusun

bulunduğu odaya çıktım. Tanrım… Birbirimizi göremiyorduk. Belki… belki beni duyamıyordu bile ama yine de onu göreceğim için her seferinde tarifsiz bir heyecan taşıyordum. Kulpu yavaşça indirip kapıyı aralamaya başladıktan sonra, Biran'ı gördüm ve duraksadım.

Üzerinde siyah, şık bir takım elbise vardı. Bir eli cebinde, diğer ise fanusun üzerindeydi.

Sadece bu manzara bile kalbimin binlerce gözyaşıyla ıslanmasına sebep olabilirdi.

"Yolu neredeyse yarıladın." dedi. Sesi, sanki karşısında büyük bir adam varmışcasına ciddiydi. "Bunun için seni takdir edeceğimi düşünüyorsan, yanılıyorsun ufaklık. Şimdi kollarımda olmalıydın." Duraksadı ve parmaklarını fanusun üzerinde kaydırdı. "Kollarımızda…"

Parmaklarım kulptan ayrıldı ve yumruk formuna büründü. Ağlamamak için tüm uzuvlarımı sıkabilirdim.

"Oğlum," Bu, ondan duyduğum en şefkatli sesti. "Alaz." Dudaklarımı kıpırdattım. Alaz. Bu ismi ömrümün sonuna dek usanmadan telaffuz edebilirdim. "Bak, annen de geldi."

Gözlerim bir anda dolup bir anda boşaldığında, bakışları tek seferde beni buldu. Gülümsedi ve elini uzattı. "Gel, burada seni sabırsızlıkla bekleyen iki adam var."

Ona yaklaştım. Elimi büyük avucunun içine bırakırken, içimi çekiyordum. "Biran…" dedim çatlayan sesimle. "Sen içimde birbirine karışan tüm duyguların sebebisin." Ellerimi omuzlarına bıraktı, alnını alnıma yasladığında ıslak kirpiklerimi birbirine kavuşturdum. "Beni buna layık gördüğün için teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

Başı yavaşça kalktı, dudaklarını alnıma bastırdı. Saniyeler dakikalara dolanırken, hiç kıpırdamadı. Bu, ondan aldığım en uzun öpücüktü.

"Söylemek için geç kaldım." Fısıltısını harf harf alnıma nakşetti. "Bilmelisin, uzun zamandır hissettiğim buydu." Geri çekilip ellerinin arasındaki yüzüme baktı. "Sana söylemek istediğim her şey ne bu kadar zor?"

Baş parmağı yüzümdeki ıslaklığa dokunduğunda, "Sebebini bilmiyorum." dedim. "Ama sanırım… Aynısını sorunu ben de yaşıyorum."

Bana daha dikkatli baktı. "Daha güzel bir sorun yaşamıştım."

Kızardığına emin olduğum burnumla birlikte gülümsedim. “Benim de Alaza’a merhaba, demem gerekiyor.”

Başını salladı. Yüzünde gerçek olmayan bir kızgınlık vardı. “Daha şimdiden aramıza girmeye başladı.”

Kollarının arasından çıkıp fanusa yaklaşırken, “Buna alışsan iyi edersin.” dediğim anda bakışlarımız birbirimizin gözlerinde donakaldı. Düşünerek söylememiştim. Yalnızca söylemek istemiştim.

Bakışlarını benden güçlükle ayırıp, “Dışarıda bekliyorum.” dedi ve çıktı.

Kendimi tam bir bencil gibi hissettim. Ona bunu yapmamalıydım, kendime de öyle. Aileme kavuşmayı bu kadar çok isterken, böyle sözler söylemem tam bir ahmaklıktı.

“Bana yok göstermene ihtiyacım var.” Parmak uçlarım fanusun soğuk yüzeyinde gezinmeye başladı, onun yumuşacık tenine dokunmayı hayal ettim. “Seni ve babanı geride bırakmak istemiyorum. Ailemi geride bırakmak istemiyorum.” Her ikisini dillendirmek de acı vermişti. Tanrım! Her iki ihtimal de aynı oranda acı vermişti. “Babana söylemem gereken bir şey var.”

Adımlarım geri geri giderken, “Bu kadar kısa kaldığım için beni affet, yarın daha uzun kalacağım.” dedim. “Söz.”

Heyecanlı adımlarla merdivenleri inip taş köprü boyunca koştum. Kendimi bir an öne onun kollarına bırakmak istiyordum. Arabasının önündeki varlığı görüş açıma girdiğinde, adımlarımı yavaşlatan durum Biran’ın yüzündeki ifadeydi. Rahatsız görünüyordu, kravatını gevşetmeye yeltendi. Şakağında şişen damarları aramızdaki metelere rağmen seçilebilirdi. “Biran!” Yanına koşarak ulaştım. Elini boynundan çekip kravatını olabildiğince gevşetirken, yüzüme kilitlenen gözleri sanki beni ilk kez görmüş gibi kamaştı. “Ne oluyor?” Bakışları yüzümün her ayrıntısında dolaşmaya başladı. Parmakları gerçekliğimi test edercesine yüzüme dokunurken, dudakları aralandı.

“Sen…”

Anlamıştım. Yine aynısı oluyordu. Yine bana dokunurken, bende onu görüyordu.

Melina'yı...

Bu kez nedenini biliyordum.

Lanet bir büyünün pençesinde, yıllarca başka hiçbir kadına dokunamamıştı. Şimdi benimle olmak istiyordu. Büyünün ilk ayağını

kırıp bana yaklaşmayı başarmıştı ancak karanlık bir lanet ona sürekli aramıza bir ölünün gölgesini sokup duruyordu.

Başını ellerinin arasında sıktı. Parçalamak ister gibi bir hali vardı ve o hal içimi acıttı.

"Yapma." Başındaki elini olanca gücümle kavradım. "Yapma, sana kırgın değilim, yemin ederim. Sana kızgın da değilim. Yalnızca... Senin için üzülüyordum. "

Ellerimle birlikte aşağı inen ellerini göğsüme bıraktım. Kalp atışlarımı avuçlarında hissetmesini istedim. Hissetti; mavilerindeki kara bulutlar yavaş yavaş dağılırken, kızaran dudakları aralandı.

"Sana dokunurken, bir başkasını görmeyi yediremiyorum." dedi, fısıltı halinde. "Her kim olursa olsun... Sana dokunurken, sadece seni istiyorum."

Gözlerim bir an için kapandı. "Biliyorum." Ona duyduğum aşkın, utanç ve mantığımın zarını yırtması kaçınılmazdı. Yaklaştım, dudaklarına doğru fısıldadım. "Çözümünü de biliyorum. Biliyoruz. Bu büyü senden uzaklaşmak için bir bütün olmamızı bekliyor. Ben..." Gözlerine baktım, çok yakındı, binlerce kırağıyla kaplıydı.

"Ben, seninle olmak için hazırım."

Kaşlarını her çattığında ortaya çıkan iki kaşının arasındaki dikey çizgi usulca düzeldi. Başını kaldırmadı ancak sık kıvrık kirpiklerinin altından bana baktı. Göğsü, içinde biriktirdiği nefesiyle donup kalmıştı. “Bebeğim.” diye fısıldadı, dudaklarını hafifçe dudaklarıma dokundurarak. “Seninle bunu öylesine bir yerde yaşamayacağız.” Dudaklarını dudaklarımda gezdirmeye başladı. Ruhu, ruhumda geziniyordu. “Öylesine bir nedenden dolayı yaşamayacağız. Neden biliyor musun?” Parmakları, dokunduğu her bir noktama kısa süre sonra infilak edecek volkanlar bırakıyordu. “Çünkü sen ve ben, öylesine değiliz. Biz… Gerçeğiz Rozelin, aramızdaki şey akılların alamayacağı kadar sahici.”

Sarıldık. Kollarımız sonsuza kadar birbirimizin etrafında kalacakmış gibi sarıldık. Biraz sonra ayrılacak ve bir daha hiç sarılamayacakmışız gibi sarıldık.

“Biliyorum, bunu hissediyorum. Biran ben…” Kokusunun kaynağı olan boynundan öptüğümde, tüm bedeni kaskatı kesildi. “Ben buraya dönebilmenin bir yolunu bulmak istiyorum.”

Geri çekildi. Bakışları bir gözümden diğerine gezinirken, dudakları gülüp gülmemek arasında gidip geliyordu.

“Benimle mi kalacaksın?”

“Hayır, sizinle kalacağım. Bebeğim ve seninle…”

“Rozelin…”

Gülümseyebildiğim kadar gülümsedim. “Ne var, lan?”

Küçük ve erkeksi bir kahkaha attı. Bu, onda gördüğüm en gerçek gülümsemeydi; başını eğdi, burnuna dokunurken dudakları kıvrıldı ve birer birer önüne düşen kalın buklelerinin oluşturduğu görüntü beni ona birkez daha aşık olmaya zorladı.

“Gel burada,” Belimden yakalayıp bedenimi bedenine bastırdı. Gerdanımdaki boşluğa sert bir öpücük bıraktıktan sonra parmaklarımızı birbirine kenetledi ve bizi ön yolcu koltuğunun yanına götürdü. “Büyü Bor’a gidip bahsettiğin gibi bir çıkış var mı, öğrenelim. Ama önce seninle yememiz gereken bir yemek var, sarışın. Başbaşa…”

Uzun zamandır muhtaç olduğum bir keyifle araba koltuğundaki yerimi aldım. “Çok acıkmıştım.”

Üzerimde uzunca göz gezdirdi ve “Ben de.” dedikten sonra ona orta parmağımı gösterdiğim, beni karların içinde ıslattığı Kara Kule şatosundan ayrıldık.

Kızıl Göl, onu ilk gördüğümdeki gibi kusursuzdu. Ancak kara çakıl taşlarıyla çevrili kızıl suyu daha güzel kılan, yanı başındaki mütevazi yemek masasıydı. Gümüş tabaklarda servis edilen yemeklerin ortasındaki üç şamdan büyükten küçüğe sıralanırken, masanı üzerinde üç farklı renkte uçan balonlar vardı. Sandalyelerden birine otururken, gecenin ortasında parlayan mavi, sarı ve beyaz olan balonların bir anlamı olup olmadığını düşündüm.

“Bu balonlar buraya senin emrinle mi getirildi?”

Karşımdaki yerini aldı. Ceketinin manşetini düzeltirken, tam bir beyefendi gibi görünüyordu. “Evet.”

“O halde bir anlamı olmalı?”

Parmaklarını masanın üzerinde kenetledi, kısaca balonlara baktıktan sonra bana odaklandı. “Var.”

“Benimle paylaşacak mısın?”

“Bilmem.” dedi oyunbaz bir ifadeyle. “Ufak bir rüşvet karşılığında neden olmasın?”

“Rüşvet mi?” Elimi kaldırıp, “Sağlam bir tokat mı istersin? Yoksa…” Diğerinin üzerine attığım ayağımı salladım. “Kıvrandıracak bir tekme mi?”

Kenetlediği ellerini çenesinin altına yerleştirirken, düşündü. “Daha yumuşak bir şeye ne dersin? Mesela… Şu dün arabada olan-”

“Biran!” Açılan gözlerimi masadaki yemeklere diktim ve heyecanımı bastırmaya çalıştım. “Başlasak mı? Aç olduğumu söylemiştim.”

“Hemen.” Ayağa kalktı, kızıl renkli içkiyi ince ayaklı kadehlere doldururken, kulağıma fısıldadı. “Balonların ne anlama geldiğini, gece uyumadan önce kulağına fısıldayacağım.” Bana ipe sapa gelmez bir merak bağışladı ve önce benimkinden başlayarak tabaklarımıza biraz sebze, biraz meze ve et koydu. Yemeklerin nefis kokusunu içime çektikten sonra yerine oturan adama “Bunları ne ara yaptın?” diye sordum.

“Benim yaptığımı nereden biliyorsun?”

“Sanırım itiraf etmenin vakti geldi. Yaptığın tüm yemeklere bayılıyorum. Ama… Anneminkilerden sonra.”

İfadesi yüzünde duraksadı. “Annen…” Sesindeki tereddüt, onda nadiren gerçekleşen bir olaydı. “Ona benziyor musun?”

Annemin yüzünü gözümün önüne getirmeye çalıştım, artık o kadar da net değildi. “Evet, çoğu fiziksel özelliğimi ondan aldım.”

“Mesela?”

“Mesela… Ten ve saç rengim anneminki ile aynı. Dudaklarımız da hayli birbirine benziyor.”

“O halde annen çok güzel bir kadın.”

Gülümsedim. “Öyle. Biliyor musun? Gülnur benden daha fazla benziyor anneme. Bir görmeliydin…” dedim özlemle. “Öyle güzel ki…”

Ciddiyetle başını salladı. “Görmeyi isterdim. Diğerleri, onları da anlatacak mısın?”

“Anlatmamı ister misin?”

Ağzına bir lokma et koyduktan sonra “Seninle ilgili olan her şeyi.” dedi.

Kardeşlerim. Her birinin tam da şu an yaptığını düşünmeye çalıştım. Ne acı ki hiçbir fikrim yoktu. “Gülnur’un bir büyüğü Murat. Biz üçümüz anneme benziyoruz. Bir de ikizler var. Birinin adı Zehra, diğeri Rojda ama çoğunlukla Rojin, deriz. Yani… Derdik.” Hüznün

içimi kaplamasına zaman tanımadan " İkizler babamın kopyası." diye devam ettim.

"Babana bağlı bir kızsın."

Bu bir soru değildi. "Öyleyim. Hep öyle olacağım."

Bakışlarıyla onayladıktan sonra yemeğimi işaret etti. Ailemden bahsederken nerede olduğumu aklımdan çıkarmıştım. Birkaç lokma yedikten sonra Biran yeni bir soru yöneltti.

"Buraya gelmeden önce ne yapıyordun?"

Düşünmedim bile. Buraya gelmeden önce yaptıklarım, beni buraya getiren karanlık bir yoldu. "Babam bir kaza geçirdiği için çalışamıyordu. Ben hem okuyup hem çalışıyordum."

"Zor olmuyor muydu?" Bakışlarıdaki takdir, kendimle gurur duymak isteyeceğim kadar güçlüydü.

"Oluyordu elbette. Ama… Ailem için değerdi." Tüm bunları onunla konuşmak garip hissettiriyordu, garip ve huzurlu.

Çatalı parmaklarını arasında yavaşça bıraktı. Yutkunarak boğazını temizlediğini gördüm. "Rozelin, sana dair bir soru daha var kafamda."

"İstediğini sorabilirsin."

"Seni incitmek istemiyorum." dedi. Bu, ondan duyduğum en kararlı cümlelerden biriydi.

"Bunu biliyorum. Bu yüzden beni incitmezsin."

Kısılan gözlerinde bir gülümseme gizliydi. "Buraya nasıl geldin? Daha önce anlattın, bunları bir kenara bırakalım. Daha derinde çok farklı şeyler olduğunu hissediyorum."

Bu sorunun cevabını düşünmek canımı yakabilirdi ama beni hissettiğini duymak, her şeyden üstün geldi.

"Cevap vermek zorun-"

"Bir vakıftan bahsetmiştim, hatırlıyor musun?"

Durdu ve "Evet." dedi. "Safornikon vakfi. Mahkemede söylediğin her şeyi tüm detaylarıyla hatırlıyorum."

"Başta orayı sadece kız çocuklarına yardım eden bir vakıf olarak biliyorduk. Tek yakın arkadaşım olan Gupse öyle söylemişti. Zaten onun yönlendirmesiyle vakıfa gittim. Çünkü… Paraya ihtiyacım vardı. Sadece ailemin daha iyi olmasını istemiştim." Belleğim, o sıralar yaşadıklarımı gün yüzüne çıkardı; aylarca ödeme yapamadığımız ev sahibimizin babamı itip kalkması, etraftaki meraklı bakışlar, ev

sahibine saldırmam, babamın gözlerindeki mahcubiyet… "Olmadı." İçimi çektim. "Vakfın amacı başkaymış, kısa süre içinde öğrendim. Sonrasını zaten biliyorsun."

"Olmuş." söylemini anlamadım. Ona soran gözlerle baktığımda, bana aynı hayranlıkla baktı. "Harika bir kızları olmuş. Dahasına ihtiyaçları olduğunu sanmıyorum."

Başımı omzuma yatırınca, yaşadığım duygu yoğunluğu kaşlarımı birbirine yaklaştırdı. "Biran, teşekkür ederim."

"Teşekkür mü?" diye sordu yadırgamışlıkla. "Senden nezaket sözcükleri değil, küfür duymaya alışığım ve bir itiraf da benden; o haline bayılıyorum." Arkasına yaklaştı ve bana çapkın bir bakış attı. "Fazla seksi."

"Kes şunu!" Dikkatimi ondan ayırıp yemeğime daha hızlı bir şekilde devam ettim. Benimle eğlenmeyi seviyordu ve nedense bu kez onu bundan mahrum etmek istemedim. Attığım her kaçamak bakışta bakışlarını yakalayarak, yemeğin sonuna ulaştık.

Önüme nefis bir tatlı koyduğunda, şiş bir karınla arkama yaslandım ve bu kez ben sordum. "Sen anlat."

"Ne anlatmamı istiyorsun?"

"Ne olursa…" dedim. "Şimdi de ben seni dinlemek istiyorum."

Safir mavileri, buluştuğu kızıl gölde oyalandı uzunca bir süre. Konuşacağından emin değildim. Onu izlemek de güzeldi. Bir an sonra "Net değil." dedi.

"Net olmayan ne?"

"Geçmişim." dedi, herhangi bir duyguyu barındırmaya düz bir sesle. "Doğdum, büyüdüm, başa geçtim. Sanki hepsi bu kadar."

"Eminim ki değildir, dahası olmalı." Yaşadığı kaos aklıma geldiğinde kırdığım pot bir tokat gibi yüzümde patladı. "Ah! Yanlış anlama. Dinlemek istediğim evliliğin ya da-"

"Ne dinlemek istediğini biliyorum. Kendini kötü hissetmen gereksiz." İçkisinden büyükçe bir yudum aldığında, ben de aynısını yaptım. "Yaşımı tam olarak hatırlamıyorum, çocuktum. Babam, o dönem kraliçeliğinin tadını çıkaran annemi Perla'nın annesiyle aldattığında, evde büyük bir kavga koptu. Sonra garip bir şekilde annem sakinleşti. Babamı evden gönderdi ve gününün çoğunu baş hizmetlisiyle geçirmeye başladı. Bu sırada bir çocuğun kaldıramayacağı ağırlıkta eğitimler alıyordum. Her gece rüyamda kılıç

sallıyordum, at binip, düşman öldürüyordum. Kraliçe ne kadar yorulduğumu görmek istemedi. Her geçen gün eğitimler ve sorumluluklarım arttı. Kendimden yaşça büyük adamlarla bölge dışında aylarca kalıyordum. Çünkü Kraliçe Nivera açlık ve zorlukla birebir tanışmamı istiyordu. Tanıştım da… Sonra, Perla dünyaya geldi. Annem, kardeşimin bir kız olduğunu öğrendiğinde büyük bir zafer yemeği verdi. Onu hiç o kadar mutlu görmemiştim.” Alayla, tek solukta gülümsedi. “Babam baskılara dayanamayıp geri döndü.”

“Neden?” Dirseklerim merakla masaya bindi. “Perla kız olduğu için mi geri döndü!”

“Evet. Bir liderin kız çocuğunun olması uğursuzluk olarak yorumlanır. İtibarını kaybettirir.”

“Hah! Saçmalık. Sana birşey söyleyeceğim. Babam buraya düşmeden kısa bir süre önce bana hayatım boyunca unutamayacağım bir şey söyledi; İlk çocuğum kız olunca, karalar bağlamıştı bizimkiler. En hayırlı erkek evlat su dökebilir mi eline, Rozelin’im?” Boğazıma oturan yumruyla birlikte devam etmeye çalıştım. “Demek istediğim, bu ayrımın burada bile yapılması korkunç bir şey.”

“Baban doğruyu söylemiş.”

“Sonra ne oldu?”

“Sonra…” Parmakları masada gergin bir ritim tutmaya başladı. Gözünün önünde dönen mazi çocukluğuna aitti. “Sonra babam ölünceye kadar annemle yaşadı. O, gördüğüm en mutsuz adamdı.”

Yüzüm düşerken, “Üzüldüm.” dedim. “Daha farklı bir son olabilirdi.”

“Üzülme. Ben hiç üzülmedim. Gitmek de, geri dönmek de babamın kendi seçimiydi. O, aşkını değil tacını seçti. Anlayacağın, mutsuz bir adam olarak ölmek kendi seçimiydi.”

Çenemi ellerimin üzerine bıraktım. Aklımdan geçen soruyu önüne bırakmak iyi bir fikir olmayabilirdi. Yine de düşünmedim. “Sen babanın yerinde olsaydın, hangisini seçerdin lider, Biran Nuh?”

Oturduğu yerde bir süre beni izledi. Ayağa kalktığında, yanıma uzanan adımları heyecan vericiydi. Elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Güçlü kolu belimi sararken, diğer elini yüzümdeki saç tutamını kulağımın arkasına almak için kullandı.

“Yalnızca taç değil, karşında hangi seçenecek olursa olsun. Benim tek seçeneğim hep ve sadece sen olarak kalacaksın, Rozelin Nuh.”

Dudaklarımız uzun bir öpücük için buluştu. Dudaklarımın her bir noktasını sertçe emerken, ona verdiğim tutkulu karşılık eş zamanlı iniltiler doğurdu. Çakıl taşlarının üzerine çökerken, kucağındaydım. Sohbetimizin geri kalanında öpücükler ve sözcükler birbirine karışarak devam etti. Kızıl Göl'den ayrılacağımız o son ana dek…

Büyük bir kahkaha attığımda, araba kullanmasına rağmen dudaklarım birbirine kapanana kadar beni izledi. "Sen sarhoş mu oldun?"

"Hayır." Belki hafifçe çakır keyftim ama kesinlikle sarhoş sayılmazdım.

"Ama iki kadeh daha içsen, olacaksın."

"Hayır! Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Görüyorum. Hiç olmadığın kadar neşelisin."

Arkama yaslandım ve somurttum. "Kesinlikle hiçbir şey değilim. Hatta… Kanıtlamak için iki kadeh daha içeceğim."

"Emin misin?" Ah, son söylediğime kesinlikle inanmamıştı.

"Eminim!"

"Tamam," dediği anda direksiyonu rotamızda olmayan bir yöne kırdı.

"Hey! Nereye gidiyoruz?"

Tanıdık bir yola girdik. "Evde içki kalmadı. Mestan'ın koleksiyonundan alacağım. Sağlamdır."

"Tamam. Al ve nasıl sarhoş olmadığımı gör."

"Göreceğim".dedi, gördüğüm en keyifli halindeydi. "Sadece ben göreceğim."

Tayfanın oturduğu konteyner sitesine girerken farları kapattı. Hedefine ulaşmadan önce sıkça aldığı bir çeşit güvenlik önlemiydi. "Hayır, sarhoş olmam da… Başkası görse ne olur?"

Çatısı henüz tamir edilen konteynerin önünde durduğu an gülümsemesi buz kesti.

"Ne oldu?" Bakışlarını takip ederek, konteynerin sol yanına baktım. Orada dudakları bir bütün olan iki gölge vardı. O gölgelerin kime ait olduğunu biliyordum.

Ne yazık ki, Biran'da biliyordu.

Arabayı çalıştırdı. Farları yaktı.

Sırtı konteynıra yaslı olan Perla, öpüştüğü Efraim'in kucağındaydı.

Kitabımız en uygun ve kargo ücretsiz olarak Amazon sitesinde satılıyor.

Kitabımızı şimdilik alamayacak olanlar Trendyol da favorilerine ekleyerek destek olabilir mi

Öte yandan;

Canımın içleri, kitap fiyatlarını yazarlar belirlemez. Siteminizi haklı buluyorum ancak bazılarınızın o sitemi yönelttiği kişi yanlış.

Kağıdın tonuna tıpkı benzine gelen zam gibi üst üste zamlar geldi. Kızıl Gece gibi iki kitap uzunluğundaki bir kitap bu enflasyonda ancak bu fiyata oldu.

İkinci kitabı daha kısa tutmak için bölümleri kısaltayım, diyorum ancak şu an yazdıklarım bile size yetmiyor. Ne yapayım, siz söyleyin :(

Burdan devam etmek, çekiliş yapmak ve indirim oldukça paylaşmaktan başka bir şeyin elimden gelmesini çok isterdim.

Daha fazla çekiliş yapmak için sponsor bulma aşamasındayım :) Yakında şöyle beş kitaplık bir çekiliş yapacağım.

İkinci alıntı her zaman ınstagram'dan gelecek / DuruMavii

Yıldıza dokunmayı unutmayalım.

Yeni bölümde görüşmek üzere.

40. BÖLÜM: "Aşk ve Geçit"

Selam.
Bölüm sonundaki nota mutlaka bir göz atın olur mu?
Skúli Sverisson~ Vaktir Pú
Skúli Sverisson~ İnstatants
Keyifle okuyun.

Yanlış zamanda yanlış yerde olmak; Perla ve Efraim'in en çalımlı yanlışı buydu.

Kızıl bölge liderinin yanlış olarak kabul ettiği şey, aslında Efraim ve Perla'nın en büyük doğrusuydu.

Ne var ki, öfke denen duygu az sonra doğru ve yanlışı birbirine katacaktı. Bir noktadan sonra her iki olgunun da hiçbir önemi kalmayacaktı.

Ağzımın içinde ardı ardına küfürler dönerken, içinde bulunduğum dar vakitte ne yapabileceğimi düşündüm. O sırada Efraim'in gözlerinden fışkıran korkuyu, üzerine giden aracın farları aydınlatıyordu.

Üzerine giden... Hah! Siktir.

"Biran! Dur!"

Gaza kuvvetle yüklenmişti, araba isyan edercesine bağırıyordu. Perla, donup kalan Efraim'in kucağından atlamayı başarmıştı ancak o koca adamı olduğu yerden kıpırdatmaya gücü yetmezdi.

Korkuyla Biran'ın koluna yapıştım. "Kes şunu! Dur!"

Perla, araç ve duvar arasında haşat olmak üzere olan Efraim'i kolundan çekiştirirken, çığlıklar atıyordu. Birkaç saniye sonra hazin sonun gerçekleşmesine ramak kalmıştı! Elimden bir şey gelmeliydi!

Neredeyse Biran'ın üzerine çullandım ve kulağına doğru bağırdım. "Çek ayağını şu siktiğimin gazından!"

Frene bastı. İhtiyatla göğsümün önünde beliren kolu emniyet kemeri görevi görerek savrulmama engel olmuştu. Kaputtan çıkan dumanlar nefes nefese başlarına gelecekleri
bekleyen Efraim ve Perla'yı kamufle ediyordu.

Araba tarafından ezilmekten kurtulmuşlardı.

Biran tarafından ezilmekten kurtulamamışlardı.

*****

Konteyner evdeki ölüm sessizliği yağmaya başlayan yağmurla hafifledi. Yağmurun sesini sessizliğe, sessizliği ise sol gözü morarmaya başlayan Efraim'in iniltisine tercih edecek olan tarafta yalnız değildim.

Biran, eve girmeden önce Efraim'in suratına sağlam bir yumruk geçirmişti. Sonra da yaya olarak uzaklaşmıştı. Perla çok korkuyordu. Bu yüzden ağabeyinin yokluğunda bile Efraim'e yaklaşamamıştı ve yine bu yüzden Efraim'e ilk müdahaleyi yapan kişi ben olmuştum. Son bir saati aşkındır girişin farklı köşelerinde oturuyorduk. O ikisi liderlerinin geri döneceğini bilerek, döneceği andan korkuyorlardı. Ne söyleyeceğimi bilmiyodum. Aceleyle giyindiğim Perla'ya ait kazağın eteğiyle çekiştitircesine oynarken, Biran geri döndüğünde, onu bir kez daha nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Keşke Mirel ve Mestan burada olsaydı. O zaman işler daha kolay olurdu. En azından Efraim'in diğer gözünü kurtarabilirdik!

"Ne halt yemeye dışarıda öpüşüyordunuz?"

Hadi ama Rozelin, çoktan gerçekleşmiş olan olayları sorgulamak senin kalemin değil!

"Pekala, bu durumdan nasıl kurtulacağımızı düşünelim." dedim sesimdeki sakinliği korumaya çalışarak. "En azından, daha haz hasarla atlatmayı..."

Perla'nın henüz dinen gözyaşları yeniden akmaya başladı. "Benim hatam.... Bir karar vermiştim. Buna uymalıydım. Buraya hiç gelmemeliydim..." Başını sallarken, Efraim, gözünde bastırdığı buz torbasını yere bırakıp, ona üzüntüyle baktı.

"Kendini suçlama, Perla. Beni asıl yaralayacak olan, senin üzüntün olur." Efraim bununla kalmadı. Hiç darbe almamış gibi ayağa kalktı, Perla'nın yanına yürüdü ve eğilip onu başının üzerinden öptükten sonra yerine döndü.

Efraim'e katıldım. "Buraya geleceğimizi bilemezdiniz. Zaten hesapta yoktu." Ellerimi iki yana açarken, kayda değer bir şeyler söylemeye

çalıştım. "Biran yarın onunla konuşacağınızı bilmeli."

"Ne fark eder? Arkasından iş çevirdiğimizden emin oldu. Ayrıca bunu senin yapman doğru olmaz. Bizi sakladığını düşürse sana kızar."

"Umrumda değil. Ayrıca fark eder, Perla. Duygularınızdan emin olmanız, bir ilişkiye başlamanız zaman aldı. Tüm taşlar yerine oturduğunda, zaten bunu onunla paylaşamaya hazır hale geldiniz. Az önce olanlar... Yakalanamanız sadece bir talihsizlikti."

Perla bana umutsuz gözlerle baktı. "Bizi iyi gelmeye çalışmanı anlıyorum. Ama... Ağabeyimin kafasından geçenler, seninkilerden çok uzak. Şu an ikimizin de ceza biletini kesmiş olmalı."

"Hayır!" Oturduğum yerden kalktım. Öfkenin tüm sinirlerimi uyardığı hissettim. "Buna izin vermeyeceğim. O kas kafalı herif, sakin olup mantıklı düşünmek zorunda!"

Kapı üç kez vuruldu. Üçünde de, pervazının içinde kırılacakmış gibi sallandı.

"Geldi!" Perla korkuyla ayağa kalkarken, Efraim'e mi yoksa bana mı bakması gerektiğine karar veremedi. "Şimdi ne yapacağız?"

Kapıya yürüdüm. "Kapıyı açacağız."

Perla önüme geçti. "Bekle." Hızlıca nefeslenirken, ıslak gözlerini sildi. "Ona ne söyleyeceğiz!"

Perla'yı kollarından sıkıca tuttum ve güven verircesine çimen yeşili gözlerinin içine baktım. "Perla, sakin ol. Her şey yoluna girecek." Başımla Efraim'i işaret ettim. "Şimdi onu da alıp içeri git."

"A-ama..."

"Dediğimi yap. Her ne duyarsanız duyun, ben söyleyinceye kadar dışarı çıkmayın." Efraim'e bakışlarımla Perla'yı almasını söyledim. Bir an için duraksadıysa da, Perla'yı alıp odaya girmeyi başardı.

Efraim ve Perla'nın geride bıraktığı gergin havayı ciğerlerime hapsettikten sonra yüzüme zırh gibi bir maske takıp kapıyı açtım.

"Senin sorunun ne!"

Kapıya vurduğu yumruğu hala havadaydı. Sakin görünmüyordu. Hem de hiç. Öfkeden iyice şişen göz kapakları gerilirken, bakışları arkamda dolaştı. Kimi aradığını iyi biliyordum.

"Burada değiller. Bravo! Onları kaçırmayı başardın!"

Hışımla içeri girdiğinde, rüzgar kapıyı ardından sertçe kapattı. "O korkak Efraim kaçtı mı?"

Hayır, Efraim. Sakın oradan çıkma. Sakın bunu yapma.

"Efraim'in korkak bir adam olmadığını benden iyi biliyor olman gerekmez mi?"

Aniden bana döndü ve kaldırdığı parmağını bir kez aramızda salladı. "Bana onları savunayım, deme. Sakın, Rozelin."

Parmağına vurmamı beklemiyordu. Ben de gücümün elini indirmesine yeteceğini. "Bir daha bana parmağını kaldırma."

Öfkeli haline bir an için ara verip başını salladı.

"Yeniden soruyorum." dedim üzerine basa basa. "Sorunun ne?"

"Sorunum mu ne? Sorunumun ne olduğunu mu merak ediyorsun?" diye sordu benimkine benzeyen bir öfkeyle. "Sorunu biraz önce görmedik mi? Birlikte!"

Derin bir nefes aldım ve "Sana anlatacaklardı." karşılığını verdim. "Sana yarın sabah olup biten her şeyi anlatacaklardı."

Kaşları daha fazla çatıldı. Üzerime attığı adımlar kesinlikle sakin değildi. "Sen... O ikisinin arasında olanları biliyor muydun?"

Sessiz kaldım. İnkar bizi sadece yalana sürükleyecekti. Ona yalan söylemek istemiyordum.

"Biliyordun." Sallanan başı kendi sorusuna verdiği yanıta eşlik ederken, geriye doğru attığım tek adım sırtımı duvarla buluşturdu. "Biliyordun ve sustun. Öyle mi, sarışın?" Sesi, az öncekine nazaran hayli olçak olsa da, tedirgin olduğum zaman dilimi şimdiki zamana denk geliyordu.

"Biliyordum. Sen de biliyordun. Haksız mıyım? Seni Mestan ile konuşurken duymuştum."

"Mestan'a o Efraim itinin kardeşimden uzak durmasını söylüyordum." dedi dişlerinin arasından.

"Evet, tam olarak öyle söyledin. Ama bir yerde yanlışın vardı, lider. Ateşe yakın olan Efraim değil, kardeşin Perla'ydı. Evinin duvarları ardında şahit olduğum şeylerden biri de bu, Efraim'in uzak durma çabaları... Perla'nın karşılıksız aşkı için döktüğü gözyaşları. Onlar... Zaten çok zor bir araya geldi. Daha fazla zorlaştırmaya hakkın olduğunu sanmıyorum."

Ona kafa tutmama alışıktı ama söylediklerimi düşündüğünü görmeye ben alışık değildim. Şimdi gözlerimin önünde, bana ait olan sözleri kafasında tarttığını görüyordum. Durmadım. "Bir ağabeyim olsaydı ve seni beni öperken görseydi, bize karşı Efraim ve Perla'ya davrandığın gibi davranmasını ister miydin?"

Biz. Bize karşı.

"Hayır." Hiç düşünmedi. "Kafasını suratıma gömebilirdi." Geri çekilirken, şaka yapıyormuş gibi görünmüyordu. "Ben fazla yumuşak davrandım. Çünkü arada sen vardın."

Efraim'e attığı yumruğu anımsayarak, "Yumuşak davrandığını mı düşünüyorsun?" diye sordum. Parmaklarım kendimi işaret etti. "Üstelik benim için... Vay canına be!"

"Rozelin, üzerime oynamaya son ver ve bana o ikisinin nerede olduğunu söyle."

"Söylemeyeceğim!" Ayağımı yere vurup kararlılıkla başımı salladım. "Bunu benden asla öğrenemeyeceksin." Ona biraz yaklaşırken, nefesimin öfkesini yenecek güçte olduğuna şahit olmak, beni amacımdan şaşmaya itiyordu. "Ama öğrenmen gereken biri var. Mesela yetişkin iki insanın ilişkisine şahit olmak gibi..."

İki parmağı bir mandal görevi görerek burnunun üst kısmını sıktı. Şimdi vazgeçmeye niyetim yoktu. Ona biraz daha sokuldum, avucumu göğsüne yaslarken, "Biran." diye fısıldadım.

Perla ve Efraim için kendimi ateşe atıyordum. Umarım kıymetimi anlarlardı.

"Birbirini seven iki insanı ayırmaya için el verecek mi?" Elbette verecek, Rozelin. Onun taş duvar tarafıyla çok önce tanıştın. "Kalbinin beni yanıltmasına izin verme." diye fısıldadım, kapı ardındaki iki çift kulağın duymamasını umarak. Elimi göğsüne daha fazla bastırdım ve elimden gelenin en iyisini yaptım. "Eğer buradaysam, yanıma kötü bir kararı kabul etmiyorum."

Başını eğdi, saçları alnıma temas etmek üzereydi. Sertçe soluduğunu duydum. Hazmetmeye çalışıyordu. "O Efraim, ayağını denk alacak." dedi bir süre sonra. "Eğer kardeşimi üzerse, onu yalnızca bölgemden değil, tüm ülkeden silerim." Başarmış mıydım? Sanırım çok yakındım. Biran geri çekildi ve dakikalardır nefessiz kalmış gibi derin bir nefes aldı. Kapıdan çıkmadan önce son birşey daha söyleyeceğini anladım. "Bir de... Onu durmadan kardeşimin etrafında görmeyeceğim. Uzaktan baksın, it."

Biran gözden kaybolduktan sonra kazandığım zaferi kapı aralığından bana minnet dolu gözlerle bakan aşıklara hediye ettim.

Mentro eyaletine giden yol sessizliğimize şahit oluyordu. Saatlerdir bunu bekliyordum. Bu nedenle büyücü Bor'a giderken, aklımdaki tek

şey o soğuk kadının söyleyecekleri olmalıydı. Olmadı. Çünkü hesapta olmayan bir şey istemiştik; içmek. Hesapta olmayan bir manzara ile karşılaşmıştık; Efraim ve Perla. Hesapta olmayan duygular içerisindeydik; karmaşıklık.

Onu dizginlemeyi başarmıştım. İkimizin de inanamadığı tam olarak buydu. Bundan hem onun hem de kendi adıma emindim.

"Teşekkür ederim." dedim, giderek azalan yağmur kadar cılız bir sesle. Bu ara bana yakışmayacak fazlalıkta teşekkür ediyordum. Hem de ona.

Araba kara çadırın önünde durmadan hemen önce bir şeylerden emin olmuşcasına başını salladı. "Sen gerçek bir büyücüsün."

Karşılık vermemi beklemeden arabadan indiğinde onu takip ettim. Büyücü Bor o garip şapkasıyla birlikte bizi bekliyordu. Karşısında kalacak şekilde kazanının çıkışa bakan tarafında oturduk. Gözlerini kazanındaki durgun suya dikti, tek yaptığı bu oldu. Bir an önce burada işimizi bitirip gitmek istememe karşın bir süre ağzını bile açmadı.

"Neden burada olduğumuzu biliyorsun."

Bor, başını sallayarak lideri onayladı.

"Burada fazla kalmak istemeyeceğimizi de bildiğini umuyorum."

Büyücünün birbirine bastırdığı ince dudakları düz bir çizgi halini alırken, kazanı iki yanından kavradı ve gözlerini kapattı. "Ülkenin batısında gizli bir mağara var. O mağaranın çıkışı-"

"Sadece çıkış istemiyorum." diyerek araya girdiğimde, Biran'ın bakışlarını yüzümün sağ kısmında hissettim. "Büyücü Bor, o çıkış aynı zamanda buraya geri dönmemi sağlamalı."

Gözlerini sakince açtı ve gözlerime dikti. "Bundan emin misin, kraliçe?"

"Elbette." Biran'ın mavi bakışlarına bir an için karşılık verdim; yakın zamanda hiç öfkelenmemiş gibi sıcacıktı. "İhtiyacım olan çıkış bu."

"Pekala. Yine de cevabım değişmeyecek. Size büyülü Batı mağarasından bahsedeceğim. O devasa mağaranın bin ayrı geçiti var."

"O geçitler nereye açılıyor?"

"Cennete, cehenneme, arafa, bilinmez alemlere... Nereye çıkacağını asla tam olarak bilemezsin. Ancak aradığın gibi bir geçit o mağarada var."

Umut dolu bir nefes verdim. "Güzel. Daha detaylı anlat."

Büyücü boşluğa bakarak düşündü. "Geçitlerden biri seni Dünya'ya götürür ancak ardından kapanır. Tekrar dönüşün mümkün olmaz. Bir diğeri de seni uğurlar ve geri dönmeni bekler. İstediğin geçit orası."

"Nasıl anlayacağım?"

Bor, başını Biran'a çevirdiğinde, Biran ne olduğunu idrak ederek yüzüne taş gibi bir ifade oturttu.

"Kraliçe, bunun anlayabilmenin bir yolu var. Bir geçit seçip geçmen gerekiyor. Eğer seçimin yanlışsa, seçtiğin geçit seni ulaştırdığı yerde kalırsın. Zira o anda tüm geçitler kendimi imha eder."

Parmaklarım, nefesim ve bakışlarım olduğu yerde kilitlendi. Bir süre yerlerini değiştiremediler. Kendime gelebildiğimde ise, ne duyduğumdan emin değildim.

"Ne demek istedin?"

"Demeistediğim... Binlerce geçitten sadece ve sadece tek birinin geri dönüşü var. Yalnızca o geçitten gider ve o geçitten geri dönebilirsin."

"Nasıl!" Heyecanım içime sığamayacak kadar büyüktü. "Hangisinin doğru geçit olduğunu nereden bileceğim?"

"Hislerin kraliçe, seni kendi doğruna ancak hislerin götürebilir. Unutma, hangisinin doğru geçit olduğunu ben de dahil hiçbir büyücü bilemez."

Biran sabırsızca sakallarını sıvazladı. Bir sonraki sorunun ondan geleceği anladım. Üstelik o soru, tatmin edici bir yanıt hariç her sözcüğe kapalı olacaktı.

"Yardımcı ol. Mutlaka söyleyecek bir şeylerin vardır."

Büyücü Bor, burnunu kırıştırdı. Bu hareketiyle burnundaki ben daha belirgin bir hal aldı. "Geçitleri saklayan mağarayı bir başkasının bilmesine izin vermemelisiniz, lider. Yanlış ellere geçtiğinde, büyük bir yıkım gerçekleşir ve tüm geçitler kapanır."

"O ihtimalde ne olur?"

Sorum, ifadesine kara bulutları topladı. "Mağara, temiz bir kurtuluşun tek anahtarıdır. O anahtarı kaybedersen, Limpyas gibi büyücü bozuntularının çözümlerine kalırsın." Yaklaştı, kaşları neredeyse saç diplerine değecek kadar kalktı. "Buradan yalnızca kan dökerek çıkarsın."

Hissettiğim gerginliği buz gibi bir ürperti takip ederken, Biran'ın eli elimin üzerine kapandı. Gergin kaşlarının altındaki bakışları, gözlerime çevrildiği andan itibaren koruyucuydu.

"Şimdi yakın zamanıza bakmaya çalışacağım. İzninizle, lider."

Biran başıyla onay verdiğinde, Bor avuçlarını suya kapattı. Göz kapakları yavaşça gözlerinin üzerini örterken, kuru dudakları büyülü sözcükleri fısıldamaya başladı.

"Ulu güçler adına..." Çatlayan sesi giderek yükselirken, "Ulu güçler adına!" diye bağırarak titremeye başladı.

Ellerini zorlukla geri çektiği an koltuğu bir deprem oluyormuşcasına sallandı.

Başını aniden kaldırdı, şapkası düştü. Göz bebekleri büyüdü.

"Ne oldu?" diye sordum kuşkuyla. "Ne gördün?"

Bana baktı. Göz yuvaları yırtılacak kadar gerilmişti.

"Başına gelecek iki felaket var." İki parmağı kalkan eli titredi. "İki büyük felaket."

Sessizlik.

Sessizlik.

Kulak tırmalayan bir sessizlik!

"Ne? Ne felaketinden bahsediyorsun sen-"

"Sen!" Suçlayıcı bakışları beni hedef aldı. "Buna şaşırmıyorum. Herkesi inandırmış olabilirsin ancak büyücü Bor, doğruluğu olmayan her şeyi hisseder! Sen yalan söyledin, kraliçe. O mahkemeyi koca bir yalan kazandı."

Biran patlayan bir volkan gibi ayağa fırladı. "Kes sesini! Onunla bu şekilde konuşamazsın." Bedenini hızla eğdi. Ellerini sertçe masaya koymasıyla kazandan taşan su masadan süzülüp yere damlamaya başladı. "Her ne biliyorsan, kendine saklayacaksın."

Büyücü bedenini geriye yasladı ancak söyleyecek hala bir şeyleri vardı. "Ben susarım, lider. Bir emriniz yeter. Ancak bilmelisiniz, felaketlerden birini gerçekleştirecek olan kişi karınızdır!"

Bana baktı ve aklıma kazırcasına tekrar etti. "O felaketlerden birini gerçekleştirecek olan bizzat sensin!"

Sarsılan bedenimi ayağa dikmeyi başardığımda, arabanın yanına kadar koştum. Hayli kısa sürmesine rağmen nefes nefeseydim. Felaket... Felaketler... Tanrım! Buraya geldiğimden beri ardı ardına sadece bunu yaşıyordum. Henüz şimdiye kadar yaşadıklarımla başa çıkamamıştım.

Adımları varlığının hissini yaklaştırırken, kollarımı kaputa yaslayıp yüzümü ondan gizledim. Bu yaptığımdan hoşlanmayacağını biliyordum

ama dağıldığımı görmesine izin verecek değildim. En azından bir nebze toparlayana kadar...

"Rozelin..."

Dayanamadım. Omzumun gerisinden ona baktım. Omuzları her zamankinden daha aşağıdaydı.

"Ne söylediğini duydun. Duydun, değil mi?" İnkar etmesine ihtiyacım vardı ama sözlerine sıra gelmeden bakışları bana isteğimi vermedi. "Felakatin birini gerçekleştirecek olan benmişim."

"Hayır."

"Biran... Büyücü kadın bize hep doğruları söyledi. Yalan söylemesi için hiçbir sebep yok."

Düşüncelerimizi parçalara ayırmaya yetecek bir süre boyunca sustu. Sonra başını bana çevirdi ve hiçbir şeyden değilse bile bir şeyden emin olurcasına baktı.

"Sen hiçbir felakatin sorumlusu olamazsın. Sen... Benim kurak topraklarıma tonlarca su olup aktın. Felaket olamazsın, bu imkansız, Rozelin. Sen ancak yeniden doğuşsun..."

Beni kendine çevirdi. Başımı ellerimin arasına aldı ve "Bana güveniyor musun?' diye sordu.

Kendimi tutamadım. Ellerinin arasında gözyaşlarımı akıtırken, "Cevabını bildiğin soruları sormak hoşuna mı gidiyor?" diye sordum.

Hareketlenen kaşları ısrarcıydı. "Güveniyor musun? Güvenmiyor musun?"

Islak dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım. "Güveniyorum."

"O halde izin ver. Seni tüm kötülüklerden korumam için bana izin ver."

"Anlamıyorsun, değil mi?" Kalbimden akan yaşlar gözlerimden akanlardan az değildi. "Korkum kendim için değil."

Gözlerinin ardındaki korkuyu gördüm. Anlıyordu. "Seni bebeğimize götüreceğim."

İstediğim buydu. İstediğim bebeğimin yanına gitmek ve o fanustan çıkana kadar, onu kollarıma alana kadar bir daha yanından ayrılmamaktı. Ne yazık ki bunu Biran'dan isteyemezdim. Konu üç büyükler ve kurallar olduğunda, gücünün sınırlı olduğunu biliyordum. Onu gücünün yetmeyeceklerinin altında ezmek istemiyordum.

"Tamam."

"Daha önce uğramamız gereken bir yer var." Neresi olduğunu sormadım. Gideceğimiz yerin konuştuklarımızla bağlantısı olduğu besbeslliydi. Beni arabaya bindirdikten sonra başımın üzerine uzun bir öpücük bıraktı. Sözleri değil ama o öpücük, her şeyi halledeceğini söylüyordu.

Eyalet sınırlarında ayrılmadan, sadece birkaç dakika içinde kara bir şatonun önünde durduk. Kimsenin bir şey söylemesine gerek yoktu. Sivri kubbelere ev sahipliği yapan ürkütücü şatonun Lord Hualp Koran'a ait olduğunu biliyordum. Neden burada olduğumuzu biliyordum.

Muhafızlar, lordlarından onay aldıktan sonra şatonun yüksek, çift kanatlı kapılarını ardına kadar açtılar. Bahçenin şatoya uzanan ince taş yolunun her iki yanı bahçeyi oluşturuyordu ancak bahçede yeşil olan tek bir nokta bile yoktu. Perla, bir konuşma esnasında Mentro topraklarının bir çöpten ibaret olduğunu ve hiçbir bitkinin yetişmediğini söylemişti. Sadece bu yüzden bile Hualp'in neden sıkça Kimpras'ı ziyaret etmek istediğini anlaşılabilirdi.

Tıpkı dışı gibi içi de kara duvarlara sahip olan şatoya girdiğimizde, bizi geniş bir giriş karşıladı. Girişte sonunu göremeyeceğim uzunlukta bir yemek masası ve hemen tepesinde ise devasa bir avize vardı. Sol köşede, birkaç metre düz bir şekilde devam ettikten sonra ikiye ayrılan bir merdiven vardı. Hualp Koran, sol merdivenden inerek düz olanına geçiş yaptı.

"Lider Biran...." Basamakları ağır ağır inerken, siyah ve gizemli bakışları beni buldu. "...ve Gece Kraliçesi." Son basamağı indi, sadece birkaç adım attığında karşımızdaydı. "Sizleri evimde görmek ne büyük şeref."

"O şeref bize ait." dedi Biran ancak yüzünde sözlerini destekleyecek bir ifade oluşmadı. "Neden burada olduğum hakkında bir fikrin var mı?"

Lord, yanağının ortasında biten düz siyah saçlarını kulağının arkasına aldı. "Umuyorum, diyelim." Başıyla yemek masasını işaret etti. "Gün aymak üzere, neden erken bir kahvaltı yapmıyoruz. Belki de sert bir şeyler içmek istersiniz."

Lider bir adım attığında, gerisinde kaldım ve yüzünü kaybettim. "Daha sonra. Belki."

Lord duruşunu dikleştirirken, parmaklarını arkasında kenetledi. "Seni dinliyorum."

Kısmen gördüğüm çene hattının keskinleştiğine şahit oldu. Parmakları kapanıp açılıyordu. Tüm bunların ne anlama geldiğini biliyordum; istemediği bir şeyi yapmak üzereydi. Sadece benim için istemediği bir karar verecekti.

"Teklifini kabul ediyorum. Sana Kimpras'tan toprak vereceğim."

Hualp'in bol sakallı yüzünde ufak bir gülümseme meydana geldi. "Güzel."

"Bazı şartlarım var."

"Dinliyorum." Çoktan kabul etmişe benziyordu Hualp.

"Toprak ülkenin doğusunda ve üzerine sadece küçük bir kulübe sığacak büyüklükte olacak. Sadece soyadına sahip insanlarla giriş yapabileceksin. Hoşuma gitmeyen en ufak bir durumda -kaşının üstünde gözünün olması mesela- toprağımı senden geri alırım."

Beklediğim gibi "Kabul." dedi lord.

Lider bir adım daha attığında, ayakkabılarının burunları birbirine değdi. "Son ve en önemli kural. Doğu sınırının güvenliğinden sorumlu olacaksın. Dışarıdan bölgeme bir yaprak girse, senden bilirim."

Hualp'in yüzündeki memnun ifade tek bir an bile bozulmadı. "Kabul, lider." Sonra bana baktı. "Kraliçemizin güvenliğini sağlamak benim için de her şeyden önce gelir."

Biran geri çekildi ve elimi tuttu. "Güzel. Az sonra üç büyüklere yazılı olarak bildirmiş olacağım."

Gitmek üzereyken, Hualp'in "Kraliçe." demesiyle duraksadık.

"Buyrun, Lord Koran."

"Tebrik etmeyecek misiniz?"

Biran'a baktım ancak bakışlarını yakalayamadım. Hualp'e bir an için bakıp, "Tebrik ederim." dedim. "Hoşçakalın."

Biran elimi daha sıkı tuttu ve anlayamadığım bir hızda Hualp Koran'ın kara şatosundan ayrıldık.

Önce bebeğimizi gördük. Onunla konuştuk ve onu hissettik. Yanında kaldığımız en uzun süreydi. Sonucunda büyücünün söylediklerinden artık o kadar da korkmadığımı fark ettim. Bu bebek ikimize de iyi geliyordu. Ruhumuza iyi geliyordu. Tereddütlerimizi silip atarken, içimizdeki kasveti eziyordu.

Alaz'a veda ederken, "Buradan çıkacağın anı, buradan çıkacağım andan daha fazla bekliyorum." diye fısıldadım. Bu ikimizin arasındaydı.

Arabada beklerken, Biran sözünü tuttu ve lord için belirlediği toprağı üç büyüklere yazılı olarak iletti. Şu saatten sonra Lord Hualp Koran'ın Kimpas bölgesinde bir toprağı vardı.

Patika yolu geride bıraktığımızda, görüş açımıza giren yalnızca orman evi değildi. Kraliçe Nivera'nın at arabası da hemen oradaydı.

"Ah, anne!" Biran, bunu neredeyse söver bir tonla söylemişti. "Seninle şu an uğraşamayacağım." Arabayı ağaçların arasında durdurdu. "Bugün diğer kulübede kalalım." Bana baktı ve sesini yumuşatarak devam etti. "Olur mu? En azından kraliçe gidene kadar."

Başımı salladım. Direksiyonu kırdı. Dakikalar içinde benden kaçtığı zamanlarda kaldığı tek göz kulübesinin önündeydik. Biran arabayı kulübeye neredeyse sıfır yaklaştırdıktan sonra içeri geçmemi söyledi. Ancak kapının önünde durup ne yaptığını izlemeyi tercih ettim.

Kollarını yukarı kaldırdı.

Kızıl bulutlar aralarında anlaşarak kollarının üzerinde toplanmaya başladı. Bu manzara koca bir halkın kralina itaat etmesine benziyordu ve daha önce de şahit olmuştum.

"Ulu güçler ve üç büyükler! Sesi tüm evrene hükmederken, her şey ama her şey onun boyunduruğu altına girmiş gibiydi. Buna ben de dahildim. "Kızıl bölge Kimpras'ın yegane sahibi buyuruyor! Varlığımı bulun ve yuvamı gizleyin." Avuçları gökle bakıştı. Tonlarca ağırlık taşıyormuşcasına avuçlarını göğe ittirdi. "Milekje!"

İki bulut düşmanca çarpıştı. Korkunç bir şimşek Biran'ın ayaklarının dibinde bitiverdi. Usulca topraktan doğan toz bulutu saniyeler içinde büyüdü. O kadar büyüdü ki en sonunda neredeyse ortasından çatlayarak ikiye ayrıldı. Şimdi iki devasa hortum kulübenin etrafında dönerken, tozu dumana katırıyordu. Saçlarım, hatta kirpiklerim bile birbirine girerken, ağzıma doluşan toz öksürmeme sebep oldu.

Biran dönüp bana baktı, kollarını indirdi. "Sana içeride olmanı söylemiştim."

Kaçarcasına girdiğim kulübe neredeyse loştu. Biran arkamdan girip kapıyı kapattığında, tamamen kararan kulübeyi tek gaz lambasıyla aydınlattı.

"Mimarının kim olduğunu merak ettim."

Şömineye biraz odun istifledi. "Kim olduğunu öğrenince sövecek misin?"

"Hayır, pencerelerle ne derdi olduğunu soracağım."

"Mimar benim." dedi. "Doğrudan bana sövebilirsin." Dönüp göz kırptığında, kalbimin teklediğini hissettim. "Alışıksın."

Odunların üzerine biraz alkol döküp ateşe verdi. İçerisi biraz daha aydınlanmıştı ama gaz lambasını tek nefeste söndürmesiyle yeniden loşluğa kavuştu. Girişten kulübenin ortasına ulaşmam için birkaç adım yetmişti. Tek kişilik yatağa ve şöminenin önündeki minderlere bakıp, nerede oturacağıma karar vermeye çalıştım.

"Yatağın rahat olmadığını biliyorsun. Minderlere gel." Büyük, eski ama temiz minderlerden birine oturdum. Hemen yanındaydım.

"Biraz içki var. Bir de Kimpras kurabiyesi. Acıkırsan senin için bir şeyler almak için çıkarım."

"Aç değilim. Kimpras kurabiyesi?"

Gülümsedi ve kurabiye kutusuna uzanıp ortamıza koydu. Bunlar, gizlice girdiğim Biran'ın mutfağında üzerimde yalnızca bir çarşafla neredeyse tamamını yediğim renkli kurabiyelerdi. Sonrasında ona yakalanmıştım, çarşafla.

"Buraya tekrar gelirsin, diye almıştım."

Bir saniye önce kurabiye yemek istiyordum. Şimdi değil.

"Ye, seni bekliyorlardı."

Ona tekrar teşekkür etmek istemedim. "Tamam. İçki doldurur musun?"

Doldurdu. Bir kadeh içtik. Sonra bir tane daha. Belki bir tane daha. Kaçıncı kadehim olduğunu bilmediğim kadehi parmaklarımın arasında tutarken, ateşin birbiriyle raks eden renklerini izliyorduk. Şöninenin ince tahtalarına vuran yağmur damlacıkları hızını artırıp azaltırken, kaçamak bakışlarımı ona çevirip, kıvrık kirpiklerinin elmacık kemiklerine devrilen gölgesini izliyordum. Sarhoş değildim. Olabileceğimi düşünmüştüm ama değildim. Sarhoş olmadan başımı onun omzuna koydum. Sarhoş olmadan boynuna sokuldum. Bir şey söylemedi. Söylemesini istemedim. Parmakları saçlarımın arasında gezinirken, ihtiyacım olan tek şeyin bu olduğunu düşündüm. Ama değildi. Alnıma bıraktığı nefesi burnuma ulaştığında, yakınlığımız yetersiz geldi.

"Rozelin..." Bakışlarımı bakışlarına bıraktı, fısıltısı devam edeceğe benziyordu. "Gül bahçesi."

Bu, ismimin anlamıydı.

"Sen, binlerce dikeni olan koca bir gül bahçesisin." Parmakları enseme uzandı, başımı yüzüne doğru kaldırdı. "Tüm dikenlerinin beni yaralamasına izin verebilirim." Dudakları burnuma dokundu. Dudakları ruhuma dokundu. "Bir kez koklayabilmek için... Her seferinde, yeni baştan."

(Sonrası yetişkin içerik. Rahatsız olacak olanlarınız için bölüm burada sona erdi.)

Dudaklarımı sesli bir şekilde aralayıp dudaklarını yakaladım. Aynı saniye dudaklarımız birbirini işgal etmeye başladı. Onunla öpüşmenin verdiği his, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar sivriydi. Ucu törpüyle sivriltilmiş bir makas gibi her yanıma batıyordu. Ellerim kirli sakallarıyla bezeli yüzünde gezinirken, dudaklarımın her yanını kaplıyor ve emiyor ve zehirli bir hayvan tarafıdan ısırılmış gibi haz dolu bir zoklama hissi veriyordu.

Nefessiz kaldığımı anlayınca geri çekildi, başımı daha sıkı tuttu. Gözlerine baktım; derin, karanlık pırıltıları olan siyah bir okyanusa benziyordu. "O halde yaralan." Ellerim omuzlarını sardı. Üstelik bununla yetinmeyecekti. Bu adamın bana yaptığı şeyin bir ismi var mıydı? "Yaralanalım."

Onda ilk kez keşfettiğim bir bakışı gözlerimde kenetledi. Yeniden dudaklarımdaydı. Bu kez dili de işin içine karışmıştı. Onu, tüm ağzımda hissettim ve bir an sonra dillerimizin birbirini okşadığı, tutkulu bir anın içine düştüm. Bedenini benimkine yaslaması, bende göğsünü yarıp kafesinde yaşama isteği doğurdu. Elleri yavaşça aşağı kaydı, kıyafetimin üzerinden beni okşarken, kendimi bildim bileli kullandığım bir maddenin yoksulluğunu çekiyordum.

Bir an için tekrar geri çekildi, aslında hala dudaklarımdaydı. "Kafamı şu şöminenin içine soksam daha az yanardım." dedi ve erkeksi gülümsemesi sözlerinin peşinden geldi.

Öpüştük. Dudaklarım tamamen hissizleşmişti ama elleri, bedenimin her köşesinde ayrı hisler hissettirecek ateşli izler bırakıyordu.

"Sanırım ben de." Bu karşılığı nasıl verdiğimi anlayamadım ama bir an için ona baktığımda, üzerindeki koyu mor kazağın teninden ayırmak istemeyeceğim kadar yakıştığını fark ettim. Boğaz kısmı

boynuna uzanan sakallarının dibinde bitiyordu ve kumaşı tıpkı sakalları gibi sertti.

"Çok yakışmış."

"Sana da öyle." Üzerimdeki siyah kazağa bakmadı bile. "Ama hangi halini daha fazla beğendiğimi biliyorum." Kazağımı çıkardığında, bu kez bakışları yüzümden ayrıldı. "Sarışın, sen gördüğüm en güzel şeysin."

Ellerim onunkileri taklit ederek kazağının eteğine ulaştı. Kazaklarımız kulübenin ücra bir köşesinden kendilerine yer bulurken, karnımda, kollarımda, sırtımda gezinen ellerinin tüm bedenim kadar büyük olduğunu düşündüm. Onu tek bir an da her yerde hissediyordum.

Başını gerdanıma götürdü. Dudakları şimdi sütyenimin açık bıraktığı şişkin bölgedeydi. Bacaklarımın arasında kısa süre önce tanıştığım karıncalanmayı hissettim. Tırnaklarımı avucumla buluşturdum. Ne yapacağımı bilemez halde alt dudağımı emdiğim sırada, beni anlık bir bakışla yakaladı. Anlık bir hareketle alt dudağımı dudağıyla yakalayıp dişlerimin arasından kurtardıktan sonra bir süre emerek öptü ve özgür bıraktı. "Bunu yalnızca ben yapabilirim."

Beni minderlerin üzerine yatırdı, pantolonumun düğmesini çözdü. Perla'ya ait olduğu için bedenime dar gelen pantolon tenimde lastik izi bırakmıştı. Gözünden kaçmadı. Pantolunu bacaklarımdan sıyırırken, aşağı kaydı ve lastik izinin olduğu yere tüm bedenimi ürpertecek ıslak bir öpücük bıraktı.

"Kokunu seviyorum." diye mırıldandı. Hala dudakları karnımdaydı. Sırtıma uzanan ellerine ayak uydurarak dirseklerimin üzerinde doğruldum, kopçamı çözmesine izin verdim. Yukarı tırmandı. Dudaklarının çıplaklığa kavuşturduğu göğüslerimde gezinmeye başlamasıyla, titreyen bacaklarımın topuklarını yere bastırdım. "Kaynağını uzun zaman merak etmiştim." Boğuk ve arzulu sesini hücrelerimde kaybetti. Göğüslerimi avuçladı, öptü. Islak öpücükleriyle aralanan dudaklarımın bir toprak gibi kuruduğunu hissettim. "Burası." Dişleriyle çekiştirmesi tahammül seviyemi darmadağın etti. Avucumu ağzıma kapattığımda, yeniden aşağı indi. Daha aşağı.

"Biran!"

Tanrım.

Tanrım!

"...ve burası." Çığlık attım. Attığım diğer çığlıklar kulübeyi sararken, şömineden yükselen çıtırtıları artık duyamıyordum. Nefesim kulaklarımda atıyordu. Nefesim, Biran'ın dudaklarının altında atıyordu.

Elleri yeniden kontrolü ele geçirdi. Avuçları kalçamla dolarken, temas ettiği her yerimi kendine bağışlıyordu. Bir miktar doğruldu. Bacağımın iç kısmından öptü, titredim. Dizimden öptü, titredim. Ayak bileğimden öptü. Bedenimde yıkım başlatacak bir zelzele meydana geldi.

Şöminen ateşi gözbebeklerinde sallanırken, yüzünün bir bir bölümü aydınlatıyordu. İrislerinde arzunun en koyu tonu vardı. Bacaklarıma dokundu, kemikli ve iri eli yavaş, çok yavaş bir şekilde bacaklarımda gezinirken, bakışları bakışlarımla sevişiyordu.

"Biran!" Yanaklarım, göğsüm ve daha aşağısı yanıyordu. Yanıyordum. "Lütfen..." Yalvarıyordum. Onca zaman karşısında dimdik duran ben, şimdi ona yalvarıyordum. Bana ne yaptığını bilmiyordum ve ona yalvarıyordum.

Ona uzattığım elim titriyordu. Elimi tuttu. Eli hiç hissetmediğim kadar sıcaktı. Yukarı gelirken, üzerindeki son parçalardan kurtuldu. "Bebeğim," diye fısıldadı ve gözlerime baktı. Bu, bir izindi. Çıplak bacaklarımı, çıplak bacaklarına sardı, ellerim bronz omuzlarından sırtına uzandı.

Ona istediği izni verdim.

Kirpiklerimi birbirine bastırdım ve onu içimde hissettim. Gözlerimin ardında havai fişekler patladı. Yıldırımlar uçuştu. İçi buz dolu bir havuza itildim. Lavların arasına daldım. Öldüm ve dirildim.

"Rozelin." Sesi onu terk etmek üzereydi. Sesim neredeydi? " Bekledi. Acı dolu bir tamamlanış, hissettiğim tam olarak buydu. Bekledi. Ona alışmak, hayata başladığım andan itibaren kendime alıştığım kadar garipti. Zordu ve kolaydı. Yaşatabilirdi. Öldürebilirdi.

Dudaklarımız buluştu, öpüşürken, kendini daha derine itti. Dudakları çenemden aşağı kaydı. Saçlarının arasına doğru inlerken, iniltileri tenimde dağılıyordu. Yumuşaktı, sertti. Ateşli ve tereddütlüydü. Bacaklarımı narince tuttu, yeniden dudaklarımdan öperken bedenlerimizin birbirine aidiyetini perçinledi.

"Sen," Daha ileri gidebileceği bir nokta yoktu. Daha ileri gitmeye çalıştı. "Benim," Ağzında gezinen ağzımdaki iniltileri yakalıyordu,

onları benim için saklıyordu. "Karımsın." Geri çekildi ve benimle yeniden buluştu.

Soluğunun sığamadığı göğsü göğsümü eziyordu.Onunla yaşadığımız tüm anlar terli göğüslerimizin arasında eziliyordu. Yeniden şekilleniyorduk, bizden yeni biz yaratılıyordu. Ellerimi alıp başımın üzerine götürdü. Parmaklarımızı birbirine kenetledi. Kaderlerimizi, ruhlarımızı ve soluklarımızı birbirine kenetledi. Gözlerime baktı. Kesik kesik solurken kendini yeniden benimle buluşturdu.

"...ve ben, karıma aşığım."

Nasıl buldunuz ??

Uzun zamandır hikayemizin gidişatıyla alakalı anket yapmak istiyorum. Katılırsanız çok sevinirim.

***Dünya kısmını ilahi bakış açısı ile mi okumak istediniz?**

***Eğer cevabınız hayır, ise Rozelin'in gözünden Dünya da geçen kaç bölüm okumak istersiniz?**

***Hangi yan çiftimize daha fazla ağırlık vermeliyim. Mestan-Mirel mi yoksa Perla-Efraim mi?**

***Bunun dışında detaylı okumak istediğiniz bir karakter var mı?**

***Hikayeden kökten çıkmalı, dediğiniz karakter kim?**

***Şu olay mutlaka olmalı, dediğiniz olay ne?**

Öneri ve şikayetleriniz de buraya :)

Yıldıza dokunmayı unutmayalım lütfen. Bir sonraki bölümde görüşmek üzere

41. BÖLÜM: "Kraliçe'nin Perileri"

Selam canımın içleri.

41. bölümümüz, 41 kere maşallah :)

10 Aralık Saat 14'de Istanbul Tüyap Fuarı'nda olacağım. İstanbul'da yaşayan tüm okurlarımı bekliyorum.

Dimash ~ S.O.S

Pink Floyd ~ Comfortably Numb

Keyifle okuyun.

Biran'a aşık olmak, Biran'dan nefret etmekten daha zordu.

Yağmurunda ıslanıp, rüzgarında savrulmuştum. Yüreğindeki intikam ateşinde yananlardan biri de ben olmuştum.

Sonra yağmur dindi. Geriye parlak bir gökkuşağı bıraktı.

Rüzgarı yalnızca saçlarımı dalgalandırmaya başladı.

Ateşine nefesimle dokunmama izin verdi.

Geriye sadece biz kaldık.

Bir süredir sırt üstü yattığım şöminenin önünde tavanı izliyordum. Üzerimde yalnızca beyaz bir çarşaf vardı. Sol omzum sönmek üzere olan şöminenin sıcaklığını taşıyordu.

Nefes alışverişlerinin düzenli sesini dinliyordum.

Karnımın üzerine topladığım parmaklarım belli bir ritme ayak uydurarak birbirini döverken, ona dönmeyi düşündüm. Bunu son birkaç saattir yüzlerce kez daha düşünmüştüm.

Uyuduğundan emindim. Uyanmasından endişe ediyordum. Gözlerine bakmanın eskisi kadar kolay olmayacağını biliyordum.

Ama onu uyurken izlemek istiyordum.

Bu istek galip geldi. Kendimi yavaşça ona dönerken buldum. Birbirine kapattığım ellerimi başımın altına yerleştirip, bakışlarımı uyuyan yüzünde dolaştırmaya başladım. Yüzü tavana bakıyordu. Uyurken daha fazla belirginleşen dikey alın çizgisi de görünürlerde yoktu. Gözleri kapalıyken kirpikleri öyle yoğun görünüyordu ki,

diplerinde sürme olduğu düşünülebilirdi. Dokunmamak için parmaklarımı avucuma kıvırıp, bakışlarımı dudaklarına indirdim. Dudakları kapalıydı ama rutin uykularında olduğu gibi birbirine bastırılmış durmuyordu. Çerçevesi konuşmadığında da hafifçe yukarı bakıyordu ve bu Eros yayı görüntüsü gerçekten iştah açıcıydı. Aramızda olan kolu bir süre öncesine kadar bedenime sarılıydı ama giderek daha fazla gevşeyerek, minderle buluşmuştu. Diğer kolu başının üzerindeydi. Bu duruş pazularını en şişkin haline getirmişti ve göğsünden koluna uzanan o heybetli kısmı da uzunca bir süre izleyebilirdim.

O, gerçekten büyüleyici bir adamdı.

Göz kapaklarım ağırlaşıncaya dek onu izledim. Sonra da temas kurmadan ona biraz daha sokulup uykuya teslim oldum.

*****

Boynumda hissettiğim batma hissiyle gözlerimi açtığımda, cayır cayır yanan şömine ateşini gördüm. Kollarının arasındaydım. Bana arkamdan sarılmıştı ve dudakları şu an için boynuma hafif öpücükler bırakıyordu. Tekrar gözlerimi kapatıp gülümsedim. "Ateş için teşekkür ederim."

Öpücükleri daha hissedilir bir hal alırken, beni kendine çekti, bedenlerimizi arada boşluk kalmayacak şekilde birbirine yasladı. Sıcak, güçlü ve koruyucuydu...

"Burnun üşümeye başlamıştı."

Gülümsemekten yanaklarım ağrımaya başladı. "Şu durumda burnum sana minnettar."

Beni beklemediğim bir anda kendine çevirdiğinde gözlerimi açtım. Şimdi bedeninin bir kısmı üzerimdeydi.

"Benimle alay mı ediyorsun, kraliçe?"

Burunlarımız birbirine dokunmak üzereydi. Ona bu müsafeden ilk kez bakmıyordum ama onu bu mesafeden ilk kez bu denli dingin görüyordum. "Diyelim ki ediyorum, cezam ne olacak?"

Parmakları göğsümdeki çarşafı bulduğunda, elini tuttum. "Önce bir cevap almalıyım."

Çarşafı işaret etti. "Aramızda olmasını sevmedim." Burnunu usulca burnuma sürterken, "Aramıza giren hiçbir şeyi sevmiyorum." diye itiraf etti.

"Alaz'ın bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

Çarşafı aramızdan çekip aldı ve tenlerimiz yeniden bir araya gelmesine izin verdi. "İşine baksın, hergele."

Ona yapmacık bir kızgınlıkla baktım. "Oğlum hakkında düzgün konuş."

Gözlerine yayılan memnuniyet tarif edilemezdi. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Seni dinliyorum."

Gözlerini gözlerimden ayırdı. "Neresinden başlayacağım?"

Yanağına dokundum ve bakışlarımızı yeniden buluşturdum. "Önemli değil. Kırılmayacağım. Söyle gitsin."

Nefesini burnundan bıraktı. "Seninle olurken, onu gördüm. Bu kez diğerleri gibi değil... Görüntüsü gözlerimin önüne düştü ama sonra buzdan bir ayna gibi parçalara ayrıldı."

Ruhuma yayılan buruk rahatlamayı onun da hissettiğini biliyordum. "Bunun ne anlama geldiğini biliyoruz."

Başını salladı. "Evet. Yine de hoşuma gitmedi."

"Rahat et. Bu sondu."

Dudaklarını alnıma bastırdı. Bu, minnet dolu bir öpücüktü. "Canını acıttım mı?"

"Kırılmayacağımı söyle-" Ah. Hayır. İlk aklıma gelen anlamda sormamıştı. Utanç silsile halinde tüm bedenime yayıldı. "Hayır."

Çenemi tutup kaldırana kadar, bakışlarımı kaçırdığımın farkında değildim. Ciddiydi. "Utanman için sormadım. Gerçek cevabı bilmek istiyorum."

Sesimin konuştuğum son seferde olduğu gibi güçsüz çıkmaması için yutkunarak boğazımı temizledim. "Belki. Biraz. Şimdi iyiyim."

Kaşları birbirine yaklaştı. Beni istemeden de olsa incitmek hoşuna gitmemişti. "Sıcak su torbası ister misin? Ya da başka bir şey."

Benden uzaklaşacakken, omuzlarına tutundum. "Evet, benim için yapabileceğin bir şey var."

Dikkatle yüzüme bakarken, başımı yerinden ayırdım ve dudaklarından öptüm. Kapanan gözlerini üzerimde bir taş kadar sertleşen bedeni takip etti. "Ne olduğunu söyle." Gözleri hala kapalıydı. Dudaklarım hala dudaklarındaydı. "Yoksa söylemeyecek misin?"

Oyununa gelmek için hiç bu kadar istekli olmamıştım. "Seni yeniden hissetmek istiyorum. Bu sayede sadece bedenimdeki acıyı değil

ruhumdakileri de unutacağım. Beni hissetmeni istiyorum, bu kez yalnızca beni göreceğini biliyorum."

Dudakları usulca yukarı çıktı. Alnımdan öptü. "Bu ve bundan sonra..."

Bana dokundu. Elleri tüm bedenimde gezdi. Dokunuşları o kadar yoğundu ki, parmak uçları tenimle kusursuz bir ahenge bürünmüştü.

Beni öptü. Tüm bedenimden. Yavaş ve sonsuzluğa sığabilecek kadar uzun. Dudakları dokunduğu tüm ayrıntılarımın bir parçası oldu.

Bana aşık olduğunu söylemişti. Oysa bunun bir rüya olduğuna inandırmıştım kendimi. Rüya değildi. Biran Nuh bana aşıktı. En az az ona aşık olduğum kadar...

Biz yeniden bir bütün olurken, dakikalar gözümün önünden hızlandırılmış bir vaziyette akıp gitti. Geriye hırıltılı soluklarımız ve terli bedenlerimiz kaldı. Doruk noktasını her seferinde daha yukarıya taşımıştık, bu inanılmazdı. Bedenimde daima çekmek isteyeceğim bir acı vardı.

"İnanılmaz!" Hala benimleydi. Onu içimde saklamak istiyordum. "Buradan ayrılmak istemiyorum." Daha zor konuştuğu bir an hatırlamıyordum. Sesimin çıkacağına emin değildim. "Bir şey söyle." Alnıma değen buklesi ıslaktı. Tırnaklarım, pazularına saplanıp kalmıştı.

"Ben..." Gözlerine baktım ve hissettiğim şeyi söyledim. "Tamamlanmış hissediyorum."

Başka bir şekilde anlatamazdım. Anlatabileceğim daha iyi bir kelime yoktu. Tamamlanmak. Bana yaptığı şey tam olarak buydu.

"Haklıydın." dedi, geri çekildi ve kendini yeniden itti. Bir daha. Bir daha. Tanrım! Adımı unutmak üzereydim. "Büyü bozuldu, sarışın. Sebebi sensin. Sen, beni kendinle tamamladın."

Bacaklarımı onunkilere dolayıp, bacaklarımı boynuna bastırdım. Parmaklarım gevşediğinde, tenine bıraktığım izlere yandan bir bakış attı ve gülümsedi. Gülümsemesine bayılıyordum.

"Onları da seveceğim."

Onları.

DA.

Seveceğim.

Dudaklarımız tutkulu bir öpüşme için buluşurken, uzuvlarımız tümüyle birbirimiz sardı. Hızlı, soluksuz ve sert birleşmemizin

doğurduğu sesler şömine çıtırtılarını gölgede bırakıyordu. Beni yeryüzünden alıp kızıl gökyüzünün semalarına bırakırken, kapanan gözleri ve titremeye başlayan bedeni aynı noktada olduğumuzu söylüyordu.

Bir süre daha gökyüzünde kaldık. Uzunca bir süre.

*****

"Bak, saçlarında dans edenler var."

Midesine yaslı olan başımı yavaşça yukarı kaldırırken, çıplak göğsüne ve omuzlarına dağılan saçlarımla oynadığını gördüm.

İki bacağının arasında, üzerinde sırt üstü yatıyordum. Üzerimde yalnızca ona ait olan bir gömlek vardı ve çıplak ayaklarımı şöminenin önüne uzatmıştım. Fena sayılmazdım.

Tanrım.

Çok iyiydim!

"Sormayacak mısın?"

"Hı?"

İki dudağının arasına aldığı saçımla birlikte gülümsedi. "Lan-ı tercih ederdim."

Ona istediğini vermek üzere ciddileştim. "Neyi soracağım, lan?"

Saçlarım dudaklarının arasında tane tane dökülürken, elleri bedenimi iki yanından sardı. "Saçlarından dans edenleri?"

"Hmm... Demek saçlarımda dans ediyorlar? Kim olduklarını sorabilir miyim?"

Eğildi, dudaklarını kulağımda hissettiğimde birbirinize defalarca dokunmamış gibi heyecanlandım. "Kraliçe'nin perileri."

Dirseğimi kaburgasına oturtunca inledi. Oyunbazın tekiydi. "Benimle alay etmeye son vermelisin, lider. Karşında kim olduğunu unutuyorsun."

Tekrar aynı mesafeden konuşacağını anlayınca nefesini tuttum. "Üstümde, demek istedin sanırım."

Tekrar dirseğimi kaburgasına indirdim. Tekrar inledi. Bu kez gerçekti.

*****

"Saat kaç?"

Kollarının arasındaydım. Çenesi başımın üzerinde duruyordu. Az önce uyanmıştık. Sevişip tekrar uyumuştuk.

Yoksa o, bir önceki miydi?

"Saatle ilgilenmiyorum."

Ben de.

"Uzun zamandır buradayız. Sence de uğramamız gereken bir yer yok mu?"

"Bunu ben de istiyorum." Beni kollarının arasında daha fazla sıkıştırdı. "... ama kıpırdamaya niyetim olduğunu söyleyemem."

Ben de.

"Kıpırdasan iyi edersin. Bugünü de onu görmeden geçirmeyeceğim." Kollarının arasından çıkmaya çalıştım ama hiç oluru yoktu. "Ciddiyim."

"Biraz uyumama izin ver." Görmüyordum ama gözlerinin kapalı olduğundan emindim. "Yorgunum."

İç geçirdim. "Pekala, bir süre uyumana izin vereceğim. Kısa bir süre. Sonra gideceğiz anlaştık mı?

Uykulu sesiyle "Anlaştık." dedi.

Her nasılsa birkaç dakika içinde yeniden üzerimdeydi. Mümkünmüş gibi daha derinlerimi keşfederken, yorgun görünmüyordu.

Bu kez yavaştı. Aklımı kaçırmama sebep olacak kadar yavaş!

Başımın üzerinde sabitlediğim ellerim, güçlü parmaklarına kenetliydi ve ona her yeniden buluşmamızda belimi kaldırarak ona tepki veriyordum

Bir süredir açamadığım gözlerimin ardından, "Biran..." diye inledim. "Biran, Biran, Biran!"

Ellerinden birini ellerimden ayırdı ve aşağı indirdi. En aşağı. Parmakları bana verdiği hazzı ikiye katlamak için yemin etmiş gibiydi. Küçük bir daire çizdi. Daire büyüdü. En sonuncu çığlık attıracak kadar büyüktü.

Hızlandı.

Çığlık attım.

Son buluşmamızda, "Burada ölebilirim." dedi.

Konuşamıyordum. Gözlerimin önünde uçuşan kelebeklerle meşguldüm.

Ben de.

*****

"Benim küçük bebeğim, kokunu şimdiden alabiliyorum. Yanına her geldiğimde, kollarımda seninle geri dönmeyi hayal ediyorum. İtiraf etmem gerekirse, bu kurduğum en güzel hayal ve gerçekleşmesi için

sahip olduğum her şeyi feda edebilirim. Beni hissettiğini biliyorum. Yanında olduğumu hissettiğini biliyorum. Her saniye aklımda olduğunu hissettiğini biliyorum. Bir an önce bize geri dönebilmen için sahip olduğum gücü her şekilde seninle paylaşmayı istiyorum. Gözlerimin önünde büyümeni ve küçük bir ihtimal olsa da bana "anne" deyişini duymayı istiyorum. Sen, alt üst ettikleri hayatımdan doğan eşsiz bir hazinesin. Hazinemi benden daha fazla esirgeme, lütfen. Seni seviyorum. Çok."

Şatonun basamaklarını inerken, içimde yere göğe sığamayacak kadar büyük bir umut taşıyordum. O umudu, benden sonra odaya giren Biran'ın gözlerinde de görmüştüm.

İçim bolca güneş ışığı alan bir çiçek bahçesi gibiydi.

"Seni burada bulacağımı biliyordum."

Şatonun dev kapısına yaslanmış Mirel'in kolları göğsünde bağlıydı. Yanına ulaşıncaya dek duruşunu bozmadı.

"Beni aradığını bilmiyordum."

Dudaklarına berbat bir gülümseme kondurdu. "Ben de."

"Bir sorun mu var?" diye sorduğumda, bana ciddi misin, der gibi baktı.

Haklıydı; dört bir yanımız sorundan geçilmiyordu.

"Efraim ve Perla. Her ikisi de sana minnettar ama aynı zamanda tedirgin ve üzgünler."

Geride kalan merdivenlere baktım. Biran henüz görünürde yoktu. Yine de Mirel'i kolundan tutarak dışarı yönlendirdim. "Onlar için ne yapabiliriz?"

"Bu yüzden buradayım."

"Bir fikrin mi var?"

"Fikrimiz, desem daha doğru olur. Mestan ile birlikte konu üzerinde epey kafa yorduk. " Taş köprüde yürüyorduk. Neredeyse ortasına ulaştığımızda, durdu ve bana döndü. "Hep birlikte eğlenebileceğimiz bir yerlere gidelim. Biran'ın yanında sen ve Perla olacaksınız. Mestan ve ben de Efraim'i getireceğiz. Tabii, bundan Biran'ın son anda haberi olacak."

"...ve Efraim ile Perla'yı orada Biran'ın gözüne sokacağız.."

"Tam isabet. Onları yavaş yavaş kabul etmesini sağlayabiliriz. Sen, Biran'a rest çekerek o kapıyı açtın."

"Perla ve Efraim için elimden ne gelirse yaparım ama devamını nasıl getireceğim hakkında bir fikrim yok."

"Tek yapman gereken Perla'nın da sizinle gelmesi için Biran'ı ikna etmek. Bunu biz başaramayız ama senin için imkansız değil. Sonuçta... Biran'ın üzerinde Rozelin etkisi, diye bir şey var."

Göz temasımıza son verip yürümeye devam ettiğimde peşime takıldı. "Dediğim gibi elimden geleni yapacağım. Umarım beni dinler."

"Rozelin, büyücü ne söyledi?"

Büyücü Bor'un söylediklerini Mirel sorana kadar yeniden aklıma getirmemiştim. Düşünmeme engel olacak şeyler olmuştu...

"Bin geçite sahip olan bir mağaradan bahsetti. Geçitlerden biri Dünya ile Safornikon arasında köprü olabilirmiş."

"Bir dakika..." Beni kolumdan tutup durdurdu. "Buraya geri dönmek mi istiyorsun?" derken şaşkınlığı gözbebeklerinden okunuyordu.

"Evet, ne Alaz'dan ne ailemden vazgeçmek istiyorum." Kolumdaki elini sıvazladım. "Tabii, bir de siz varsınız."

Havaya bakarken alt dudağını ısırdı. "Birini unutmuyor musun?"

"Mirel." dedim uyarıcı bir tonla. "Neden bana planın ayrıntılarını anlatmıyorsun? Biran her an gelebilir."

Bana planı tüm ayrıntılarıyla anlattı. Söyledikleri mantıklıydı ancak Biran'ın, kardeşi ve Efraim'i yeniden yanyana gördüğünde ne tepki vereceğini kestiremiyordum. Yine de söylediğim gibi elimden geleni yapacaktım. Buradan ayrılmadan önce her şeyi yolunda bırakmak istiyordum.

Çünkü döndüğümde, bıraktığım gibi bulmak istiyordum.

"Birazdan orman evine gelip akşam için sizi davet edeceğim. İlk kez duyuyormuş gibi yapmayı unutma."

"Unutmam."

Vedalaşıp ayrılırken, aniden durduğunu fark ettim. "Rozelin."

"Efendim."

Bacaklarımı garip bir bakışla inceledi. "Sen yürürken, aksıyor musun?"

Siktir.

Utançla yutkunduğum sırada şatonun kapısının açıldığını fark ettim. "Biran geliyor! Git hemen."

Mirel saniyeler içinde gözden kayboldu. Arabanın ön kapısına doğru ilerlerken adımlarıma dikkat ettim. Mirel haklıydı. Yürüyüşüm bir garipti ve nedenini kendime açıklarken bile yanaklarımın ısındığını hissetmiştim.

*****

Henüz şatonun önünden ayrılmadan telsizden Biran'ın hoşuna gitmeyecek bir haber gelmişti. Habere göre Lord Hualp Koran vakit kaybetmeden Kimpras'taki yeni evi için çalışmalara başlamıştı. Biran istemeyerek aldığı bu kararın başında durmak ve işi sıkı tutmak istiyordu. Bu yüzden beni güvendiği iki adamıyla birlikte orman evine göndermişti.

Ev yeni temizlenmişti. Mutfak pırıl pırıl ve düzenliydi. Dolap ağzına kadar doluydu. Acıkmıştım, sıcak bir şeyler yemek istiyordum. Birazdan eve gelecek Biran'ın da yaptığım yemeği yemesini ve beğenmesini istiyordum. Malzemelere şöyle bir bakıp ne yapabileceğimi düşündüm. Sebzelerle sebze çorbası yapabilirdim. Hiç yapmamıştım ama annemi yaparken çoğu kez görmüştüm. Sebzeleri özenle yıkadıktan sonra işe koyuldum. Çorbayı ısıtıcının üzerine bırakıp, eti doğramaya başladım. Sertti, nasıl yumuşatacağım hakkında bir fikrim yoktu. Sıcak suyun içine bırakıp ağzını kapattım. İyice haşlandıktan sonra ilk kez Kimpras da tanıştığım baharat ve yağlarla birlikte kavurdum. Sonra da oturup Biran'ı beklemeye başladım. Karnım guruldamaya başladığında, yemeğin tadına bakmaya karar verdim. En azından ona ne sunacağımı önceden bilirdim. Çorba ve etin tadına bakmak üzereyken, kapı çaldığı için onları Biran ile birlikte denemek üzere mutfaktan ayrıldım.

Ona ilk kez kapıyı açmıyordum ama bu kez garipti. Kapının her iki tarafında karşı karşıya geldiğimizde, onun da içinde bulunduğumuz durumu garipsediğini anlamıştım. Ne demem gerektiğini bilmiyordum.

Annem, her akşam işten gelen babamı karşılarken "Hoşgeldin hayatım." der ve sarılırdı.

Kapıyı sonuna kadar açtım. "Merhaba."

Annem gibi olmayı isterdim.

İçeri geçti. Siyah pantolonunun paçaları toz içindeydi. "Merhaba."

Sesi her zaman olduğu kesinliğinde değildi. O da tıpkı benim gibi nasıl davranacağını bilmiyordu. Aramızdaki sessizliği bozan ben oldum.

"Yemek yiyecektim. Açsan birlikte yiyebiliriz."

Başını salladı. "Açım." Bana indirdiği kaşlarının altından baktı. "Yemeği sen mi yaptın?"

"Hı hı. Sanırım duş alman gerekiyor. Çabuk olur musun? Çok açım."

"Olurum."

İkimiz de aynı anda başımı salladıktan sonra farklı koridorlara yöneldik. Birazdan Mirel gelirdi. Zaman kazanmak için önce odama gidip çıkarken giyeceğim kıyafetleri ayarladım. Sonra da ada tezgaha iki kişilik servis açtım ve yemekleri ısıttım. Ortaya koyduğum salata lezzetli olmuştu. Umarım yemekler de beni zor durumda bırakmaz, diye düşündüm ve koridordan yaklaşan adımlarını duyarak kaselere çorbayı doldurdum. İçeri siyah bir eşofmanla girdi, ıslak bukleleri omuzlarına dokunacak kadar uzamıştı.

"Seni yemeğe çıkaracaktım." Masaya otururken, et ve çorbada göz gezdirdim. "Madem benim için yemek yaptın, yarına bırakalım."

"Acıktığım için yaptım."

Yalan.

İnanmışa benzemiyordu. Kaşığı eline alıp çorbayı karıştırırken, "Güzel görünüyor." dedi.

"İyi yaptığımı söylerler."

Yalan.

Doldurduğu kaşığı ağzına götürürken duraksadı. "Kim söyler?"

Kimse.

"Hiç."

"Yemek yapamadığını sanıyordum. Yapabilmene sevindim..." Kaşığı ağzına götürdüğü an buz kesti.

Karşımda, kaşık ağzında donup kaldı.

Hadi ama...

Esmer teninde hafif bir kızarma meydana gelirken, bir yudum çorbayı koca bir taş parçasıymış gibi zor yuttu.

"Acı mı olmuş?"

Çorbadan bir kaşık aldım.

Bu çorba değildi.

Bu bir yemek çeşidi değildi.

Bu...İsimsiz bir şeydi. Benim berbat bir icadımdı!

"Şey... Sanırım çorbada bir hata oldu. "Ağzımdaki kamaşmayı yok saymaya çalışarak, et tabağını önüne uzattım. "Et ye, eminim çok güzel olmuştur. Hadi, ye..."

Biran uzattığım tabağa tereddütle bakarken, kapı çaldı. Anında ayağa fırladı. Onu ilk kez kapıyı açma konusunda bu kadar hevesli görüyordum.

Biran mutfaktan çıktığında, etten bir tane ağzıma attım.

Bu et değildi.

*****

"Biran, tekrar düşün. Sadece birkaç saat."

Biran kahvesini yudumlarken, tek kişilik koltuğa tümüyle ağırlığını bırakmıştı. Mirel'in şansı yok denecek kadar az gibiydi. "Mirel, hayır kelimesini kaç farklı şekilde duymak istiyorsun?"

Mirel, destek olmam için başıyla işaret etti. "Mekanı çok beğendik. Senin de görmeni istiyoruz. Ülkenin kuzeyinde, şirin bir pub."

Biran daha sert bir dille reddetmeye hazırlanırken, sıramın geldiğini anladım. "Pub mu? Daha önce hiç gitmedim. Nasıl bir yer?"

Biran'ın bakışları üzerimde toplandı. "Senlik bir yer değil."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Mirel. "Belki de çok sevecek."

"Mirel, şansını zorladığının farkında mısın? Burada vakit kaybetmek yerine neden Perla'nın yanında değilsin? Bir sonraki hatasında tek suçlu o olmayacak. Biliyorsun."

"Biliyorum. Şu an evde ve yalnız. Merak etme."

"Merak etmesi gereken sensin. Bir de o siyah yarma."

Mirel gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Söyleyecek başka bir şeyi yoktu. Topu tamamen bana atmıştı. Ne yapacağımı biliyordum. Tamamen Mirel'in fikri olan son kozumu oynadım.

"Biran, Mirel'in bahsettiği yeri çok merak ettim. Yorgunsun, gelmek istememesinin sebebini anlıyorum ama ben gitmek istiyorum. Gece de onlarda kalırım."

Biran kahvesini masaya bıraktı. Ayağa kalkıp koridoruna doğru yürüken, "Gidiyoruz." dedi. "Beş dakika içinde kapıda olun."

*****

Biran'ı, kız kardeşinin de bizimle gelmesi için ikna etmek çok daha zor olmuştu. Neyse ki Mirel haklıydı; Biran'ın üzerinde Rozelin etkisi denen bir şey vardı.

Şimdi Perla arabanın arkasında sessizce otururken, üzerimde tek omuzu açık koyu gri bir elbiseyle ülkenin kuzeyindeki Pub'a gidiyorduk. Saçlarımı ortadan ayırıp ense kökümden sıkıca bağlamıştım ve elbisemle aynı renk olan büyük küpeler takmıştım. Rujumun rengi tercih etmeyeceğim kadar koyuydu ama sürerken ikilem de kalmamıştım.

Ona güzel görünmek istiyordum.

Nitekim kapıdan çıkarken, gözlerindeki hayranlığı görmüştüm.

"Ağabey, sanırım mekan şurası."

Perla öne doğru yaklaşıp, birkaç metre ötedeki ışıklandırmalarla donatılmış küçük, ahşap kulübeyi gösterdi. Bizim de gördüğümüzü biliyordu. Tek niyeti ağabeyiyle iletişim kurmaktı ancak son birkaç denemesinde olduğu gibi bu da başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Çünkü Biran onunla değil konuşmak, bakmamışı bile. Hatta onunla yan yana oturmamak için kasalı aracını yerine normal bir araç tercih etmişti. Bir an Perla'nın yerinde olmak istemediğimi düşündüm.

"Şirin bir yere benziyor." Aşağı inip Perla'nın kapısını açtım. Bakışları kırgındı. Ona bakışlarımla her şeyin yoluna gireceğini söyledim.

İçerisi de tıpkı dışarısı gibi sıcak bir ambiyansa sahipti. Aslında ışıklandırması olmasa ahşap bir köylü kulübesi olarak varsayılabilirdi. Bir köşesi tamamen bar kısmına ayrılmıştı. Küçük bir pub olmasına rağmen orada hiç görmediğim kadar içki şişesi vardı ve birbirine karışan ekşimtrak kokuları hiç de fena sayılmazdı. Oturma alanları, piknik masalarını andıran, ortası masalı ahşap banklardan oluşuyordu. Kırmızı ışıklandırmalar ortamı karanlığa yakın bir loşlukla aydınlatırken, bizim dışımızda birkaç grup daha vardı. Müziğin nereden geldiğini bilmiyordum ama telli tek bir enstrüman olduğuna emindim. Burası fazlasıyla hoşuma gitmişti.

"Siz geçin. Ben telsizden Mestan'a ulaşıp geleceğim. Bizi çağırdılar, kendileri ortada yok."

Arkasında kalan kapı açıldı. Mestan, Mirel ve Efraim içeri girdi. İşte, başlıyorduk...

Heyecanla Biran'a yaklaştım. Parmaklarım koluna doladığımda, hoşnut ve şaşkın gözlerini omuz hizasındaki gözlerime indirdi.

"Şey... Geldiler."

Bakışlarını benden alması zaman aldı. Ancak almayı başardığında, Efraim'e öldürücü bir bakış attı.

"Lütfen..." Parmaklarımın ucunda yükseldim ve kulağına doğru fısıldadım. "Lütfen bu gece sorunsuz geçsin."

Hızlı bir nefesle şişen göğsünü yavaşça indirim "Senin için." dedi. "Umarım şansını zorlamaz."

Onun gibi bir adamın sözümünü dinlemesine inanamıyordum. Bu gerçekten inanılmaz ve benim için etkileyiciydi.

Hep birlikte masalardan birine geçtik. Biran yanıma oturdu ve kardeşini diğer yanına aldı. Diğer üçü karşımıza geçtiler. Görevli siparişlerimizi almak üzere masamıza geldiğinde, Mestan'ın aklına her ne geldiyse gözleri parladı.

"Hepimizi aynı içkiyi içelim. Ne dersiniz?"

"Önerin ne?"

"Lenoran içkisi, sevgilim."

Biran, "Olmaz." dedi. "Kızlara sert gelir. Ayrıca sizin de sapıtmayacağınıza emin değilim."

"Bir şey soracağım. Kimpras da Lenoran içkisinin işi ne?"

Perla ağabeyinin diğer yanından eğilerek bana baktığında, sorumu onun cevaplayacağını anladım. "Bu konuyu açmak istemem ama... Sen daha önce Lenoran içkisi almış olmalısın."

Anlayamadım. "Neden böyle söyledin?"

"Lenoran'a geldiğin ilk günleri hatırlamadığını söylemiştin. Ben de Lenoran içkisi içip içmediğini sordum."

Onunla aramızda geçen ilk konuşmalardan biriydi bu. "Doğru, içtiğimi hatırlamıyorum."

"O halde damardan almış olmalısın. Lenoran içkisi serttir. Damardan alındığında geçici hafıza kaybına yol açar ama tüm ülkenin en iyi içkisidir."

"Sadece Lenoran da bulunan bir ağacın özünden yapılır. Bu nedenle Lenoran içkisi deniyor." diye devam etti Efraim. "Ağız yoluyla ayarı kaçıranı da çarpar."

"Sana soran oldu mu?" Biran'ın çıkışı Efraim'i anında sustururken, kendimi hatırlatmak için elimi dizine götürdüm. Bunu bekliyormuş gibi elimi sıkıca tuttu ve dudaklarına götürdü. Herkesin içinde elimin üzerine uzun bir öpücük bıraktıktan sonra birbirine kenetli olan ellerimizi masanın üzerine bıraktı.

"Ulu orta öpüşen ahmakları yakalamadan önce seninle böyle bir planımız olduğunu hatırlıyorum. Ne dersin, sarışın?"

41. bölümümüzü nasıl buldunuz?

Spoi! İki kötü karakterimiz kurguya bir veda edecek. Tahminleri buraya bırakalım.

Bazılarınız bölümü yayımlandığı an görmekte zorlanıyor. Defalarca güncellemek durumunda kalıyorum. Bundan rahatsız olmayın lütfen. Aynı şey sizin de başınıza gelebilir.

Bölümü açmakta zorlanırsanız hikâyeyi kütüphaneden çıkarıp yeniden eklemeyi deneyebilirsiniz. Son çare olarak uygulayı kaldırıp yeniden indirebilirsiniz. Düzelecektir.

Lütfen yıldıza dokunmayı unutmayalım. Bir sonraki bölümde görüşmek üzere

42. BÖLÜM: "Zamansız Döngü"

Selam.
Sermest~Firuze
Gökçe Kılınçer ~ Güneşin Kızları
Keyifle okuyun.

Ona büyülenmişcesine bakarken, "Kabul." dedim.

Sanırım taşıdığım hislerle aksini söylemem mümkün değildi.

Babamla karşılıklı iki duble rakı içmişliğimiz çoktu ama daha önce sarhoş olduğumu hatırlamıyordum.

Biran, bana sarhoş olmayı ve kendimi ona bırakmamı teklif ediyordu.

Bana böyle tutkuyla bakarken hayır, cevabı bir seçenek olmaktan çıkıyordu. "Kabul."

Dudaklarında benimle alay eden bir tebessüm vardı. "Bunu az önce söylemiştin." Saçımı kulağımın arkasına alırken, "Yoksa içmeden mi sarhoş oldun?" diye sordu.

Ona ne kadar sinir bozucu olduğunu söylemek istedim ama bir süredir öyle düşünmüyordum.

Uzunca bir süredir.

"Ben de içebilir miyim?" diye sordu Perla, mahçup bir tavırla.

"Hayır. İçki için küçüksün." Hoşnutsuzca Efraim'e baktı. "Başka şeyler için küçük olduğun gibi..."

"On sekiz yaşına girdim."

Şaşkınlıkla araya mı girdim. "On sekiz yaşına mı girdin? Ne zaman? Neden kutlamadık?"

Yüzüme garip garip baktılar. "Neden kutlayalım ki?" diye sordu Mirel.

"Neden mi? Doğum günü kutlaması, diye bir şey duymadınız mı siz hiç? Yeni bir yaşa girince kutlanır."

Mestan çenesini buruşturdu. "Yaşlandığımızı mı kutlayacağız? Sizin oralarda öyle mi yapıyorlar?"

Safornikon'a geldiğim ilk zamanlar büyülerine ve daha başka şeylere hayli şaşırmıştım. Şimdi doğum günlerini kutlamıyor olmalarına neredeyse aynı oranda şaşırdım.

"Elbette kutluyoruz ve hayır, kutladığımız yaşlandığımız değil. En azından bir çoğumuzun..."

Perla, "Ne o halde?" diye sordu.

Aldığım en ilginç sorulardan biri olabilirdi. O sırada içkilerimiz geldi. Biran bana, Mestan sevgilisine servis yaptı. Efraim hiçbir şey yapamadı çünkü Biran'dan izin çıkmamıştı. Henüz.

"Sevdiğimiz birinin doğum günü olduğunda, ona iyi ki doğdun, deriz. Buna bir çeşit şükretme yöntemi, diyebiliriz. Her yıl, aynı tarihte doğuşu yad edip, çoğunlukla şölene çevirириz."

"Şükretmek mi?" Biran, içki kadehini alıp geriye yaslandı ve sağ ayak bileğini sol dizinin üzerine koydu. Sözlerim onu düşündürmüştü. Birden bana baktı. "Senin doğum günün ne zaman?"

"Yirmi beş Ağustos." Anlamayacağını biliyordum. Burada ayların bir ismi yoktu. Yalnızca numarandırmıştı. Neyse ki yalnızca on iki aylardı vardı. Yaz ya da bahar yoktu. Hep kıştı.

"Kaçıncı ayımıza denk geliyor?" diye sordu bu kez. İlgili olması hoşuma gitmiş miydi? Fazlasıyla.

"Sekizinci ayınıza denk geliyor."

Perla merakla, "Aylar konusunda Dünya, diye bahsettiğin yerle eş zamanlı mı ilerliyoruz sence?"

"Sanmam."

"Her neyse." dedi Biran. "Burada olduğumuza göre buraya göre baz alacağız."

"Nasıl yani? Kutlayacak mıyız?" Mestan kendi söylediğine inanamadı. "Bana hala çok saçma geliyor."

"Hiç de değil." diye itiraz ettim. "Ayrıca onsekiz özel bir yaştır. Ayrıcalıklı olarak kutlanmalı. Ne dersin?"

"Ama... Doğum günüm uzun zaman önce geçti."

Ona geçmiş de olsa kutlayabileceğimizi söylemek üzereyken, "Önemli değil." dedi Biran. "Şu an kutlayabiliriz. İç. Sarhoş olabilirsin."

Perla'nın gözleri açıldı. Efraim'in de. "Gerçekten mi?"

Ah, bunu aynı anda sormamaları gerekiyordu!

Biran konuşmadan önce elimi çabuk tuttum. "Gerçekten. Neden başlamıyoruz?"

Kadehe uzandım, dudaklarıma ulaştırmadan önce Biran bileğimi tuttu. "Yavaş git. Nasıl çarptığını anlayamazsın."

"Yoksa aşırı sarhoş olup başına bela olmamdan mı korkuyorsun?"

Dudaklarını kulağıma yaklaştırmak için yaklaştığında, tüm bedenim heyecanla ürperdi. "Sarhoş olmadan sızıp kalmandan korkuyorum. Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Sarhoş halimden ne gibi bir çıkarın olacak?" dedim gerçek olmayan bir ciddiyetle.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve başını serseri bir tavırla salladı. "Tahmin edebileceğini sanmıyorum."

Isınan yanaklarımı ona göstermeye niyetim yoktu. İçkiden bir yudum aldım. Sert girişi sonrasında damağa yayılan aromatik tadı iyiydi. Kesinlikle çok iyiydi.

"Çok keskin!" Perla kadehi ağzından uzaklaştırırken, elini ağzının önünde yelpaze gibi salladı. "Yandım." Sonra şaşkınlıkla bana baktı. "İlk defa içtin. Seni yakmadı mı?"

"Hayır. Gayet lezzetliydi."

Biran içkisinden, kadehin dibini görebileceği büyük bir yudum aldı. "Demek benimki keskin seviyor."

Benimki.

Benim.

Ki.

"Demek ki..." dedi Mirel ve yüzünde ilk kez gördüğüm işveli ifadeyle o da içkisini yudumladı.

Yağmur, çoğunlukla olduğu gibi çiselemeden hızlıca yağmaya başladı. Kuvvetli şimşekler yağmurun orta yerine nakış gibi işlendi. Oturduğumuz bank diğerlerinin oturduğuna kıyasla daha ufak olduğu ve Biran oldukça iri olduğu için üçümüz sığmakta güçlük çekiyorduk. Bu durum aklıma Perla ve Efraim'in işine yarayacak bir fikir getirdi.Biraz sonra müzik jaz tarzına evrildiğinde ve biraz da hareketlendiğinde, Mirel ve Mestan dans etmeye başladı. Onların kalkmasıyla, Efraim koca bankta tek başına kalmıştı. Perla'ya çok sıkıştığımı ve karşıya geçmesini rica ettiğimde, ağabeyine baktı. Ağabeyi bir an için duraksadıysa da, isteğimi kırmadı ve bankın iki

ayrı ucunda oturmaları kaydıyla aynı bankta oturmalarına izin verdi. Zaman her zamankinden daha hızlı ilerliyordu. Oturduğumuz yerden Mirel ve Efraim'e eşlik ederken uzun zamandır eğlenmediğim kadar eğleniyordum. Kadehlerimiz birkaç kez doldurulmuştu. Bu arada Efraim ve Perla'nın oturdukları yerden milim milim birbirine yaklaşmasını fark eden yalnızca bendim. Çünkü Biran'ın gözleri bir an olsun üzerimden ayrılmıyordu. Kadehleri devirdikçe, nasıl dağıldığıma an be an şahit olmak istediğini biliyordum.

"Doğum gününde başka neler yaparsınız?"

Biran'ın bu konuya olan ilgisi hem çok garip hem de çok hoştu. "Adına pasta, dediğimiz bir tatlımız var. Bol kremalı, çoğu insanın bayılarak yediği bir şey. Doğum günlerinde pastanın üzerine mum dikilir. Doğum günü olan kişi de dilek dileyip mumları üfler."

Bakışlarından anlattıklarımı garipsediği anlaşılıyordu. "İlginç."

"... ve güzel." dedim. "Birçok insanlar doğum günlerini heyecanla bekler ve o gün sevdikleri tarafından hatırlanmışsa çok mutlu olur."

"Buna sende dahil misin?"

Doğum günlerimi hatırlamaya çalıştım. Biz beş kardeştik. Buna rağmen annem ve babam bir tekimizin bile doğum gününü atlamaz, durumlarının el verdiğince kutlamaya gayret ederdi. Pasta alacak paramızın olmadığını da hatılıyordum, babamın son parasını sırf biz mutlu olalım diye pastaya verdiğini de... Günün sonunda alnıma sıcak bir öpücük kondurup, iyi ki doğdun gül bahçem, demesi en kıymetli hediye olurdu benim için. Onlarla geçirdiğim doğum günlerinin özlüyordum. Onları çok özlüyordum.

"Evet, ben de dahilim. Eminim ki Perla da çok mutlu olurdu."

Biran bir süre düşündü. Sonra dans ederek bize yaklaşan Mirel'i kendine çekti ve kulağına bir şeyler söyledi. Her ne söylediyse Mirel başını salladı ve birkaç saniye içinde gözden kayboldu.

"Ne söyledin Mirel'e?"

Bana baktı ama bir şey söylemedi. Yüzünde manidar bir ifade vardı. O anda ışıklar söndü ve müzik kesildi.

"İki ki doğdun Perla!!" Mirel ve Mestan ellerinde yuvarlak, üzerinde bir sürü mum olan tatlıyla yaklaşırken daha fazla bağırdı. "İyi doğdun, Perla!"

Saymaya gerek yoktu. Biliyordum, tatlının üzerinde tam on sekiz mum vardı.

Perla heyecanla ayağa fırladı. "Bu... Benim için mi?"

"Elbette senin için." dedim heyecanına ortak olarak.

"Peki, şimdi ne yapmam gerekiyor?"

Bunun cevabını Biran hariç hepsi merak ediyordu. "Şimdi gözlerini kapatıp, içinden bir dilek tutacaksın. Ardından mumu üflemen gerekiyor."

Perla, birleştirdiği avuçlarını çenesinin altına koydu ve gözlerini kapatmadan önce Efraim'e baktı. Dileğinin ne olduğunu buradaki herkes biliyordu. Biran bile... Mumu üflediğinde onu kuvvetlice alkışladım. Diğerleri de bana eşlik etti. Perla'nın mutluluğunu dolu dolu gözlerle bana sarıldığında bunu tümüyle hissetmiştim.

"İyi ki doğdun Perla." dedim içten bir şekilde. "İyi ki seni tanıdım."

"Teşekkür ederim Roz, böyle bir an yaşayacağımı bir on sekiz sene daha geçse tahmin edemezdim. Çok düşüncelisin."

"Düşünceli olan ben değilim." Biran'a baktım, aşk ve hayranlıkla... "Ağabeyin..."

Araları limoniydi. Biran kardeşine hala kızgındı ama yine de ona kollarını açtı. Perla o kolların arasına girip "Teşekkür ederim!" diye bağırdı. "Sen muhteşem bir ağabeysin."

Sırayla Mirel ve Mestan da doğum günü çoktan geçmiş olan doğum günü kızını tebrik ettiler. Sıra Efraim'e geldiğinde, ikisi de birbirine baktı ama kimse adım atmadı.

Biran başını başka yöne çevirdi ve bir sigara yaktı. Bu, bir izindi. Perla, Efraim'e aceleyle sarıldı. Efraim onun kulağına bir şeyler fısıldadı. Biran'ın sesli bir şekilde boğazını temizlemesi ile birbirlerinden ayrılıp, yeniden bankın iki ayrı ucuna oturdular.

Dans, içki ve sohbetlerimiz kaldığı yerden devam etti. Biraz sonra Mirel kahkahalar atmaya başladı, ki bu ondan beklenen bir şey değildi. Sanırım sarhoş olmaya başlıyordu. Perla, elini çenesinin altına koymuş Efraim'i izlerken, bir süredir ağabeyinin kendilerine bakıp bakmadığını kontrol etmiyordu. Son birkaç dakikadır başımın tam ortasına bir bulanıklık hissediyordum. İçimde ansızın beliren neşe sebepsizce gülmemi istiyordu.

"Hey! Siz neden dans etmiyorsun?" diye sordu Mirel, Mestan ile sarmaş dolaş dans ederken. O sırada içeri kahkahaları kendilerinden önce beliren bir grup girdi. Biran'ı saygıyla selamladıktan sonra arka

masalardan birine geçip oturdular. Yaklaşık beş kız ve daha fazla erkek vardı.

Bu durum liderin kesinlikle hoşuna gitmemişti.

"Biz girdikten sonra kapatmalarını söylemiştim."

Mestan dans etmeyi bıraktı. Tüm neşesi yerle bir olmuştu. "Lider... Ben mekanın sahibine o detayı iletmeyi unuttum. Aslına bakarsan, burası her zaman sessiz sakin-"

"Ben şu zamanla ilgileniyorum ve şu an burası olması gerekenden kalabalık."

Mestan kısaca düşündükten sonra başıyla grubu işaret etti. "Hemen çıkarabilirim."

Gözlerimi Biran'ın üzerine diktim. Neyse ki bir şey yapmama gerek kalmadan, "Olmaz." dedi. "O kadar da değil. Rahatsızlık vermedikleri sürece bizim de onları rahatsız etmeye hakkımız yok."

Tam da şu an onu öpmek istiyordum ve kanıma karışmak üzere olan alkol, bana bunun için gereken yetkiyi fazlasıyla veriyordu.

"Siktir. Gelene bakın."

Efraim'in tepkisiyle bakışlarımız yeniden kapıya çevrildi. Orada biri vardı.

Orada yeni Kimpras sakini Lord Hualp Koran vardı.

"Teklifim hala geçerli." dedi Mestan.

Biran'ın kadehini doldurup kendisine uzatırken, "Bence liderin fikri de hala geçerli." dedim. Hayır, bundan kesinlikle emin değildim.

"Lider, tayfası..." Hualp ağır adımlarla yaklaştığı masamızın dibinde durdu. Herkese sırayla baktıktan sonra bakışları son olarak benim üzerimde duraksadı. "...ve sevgili kraliçe."

Biran'ın sırtı yaslı olduğu yerden ayrıldı. Kollarını iki yana açık şekilde duran bacaklarına koyarken, kadehini sol eliyle sıkıca kavradı. "Seni burada görmeyi hangi sebebe borçluyuz, Koran?"

"Evime yerleştim." Başıyla civarı gösterdi. "Buraya bir hayli yakın oturuyorum. Yorgunluk atmak için bir şeyler içmeye gelmiştim. Daha doğrusu Lena'nın teklifiyle..." Etrafına baktığında, aradığını bulmadı. "Görüyorum ki beni davet etmesine rağmen kendisi henüz teşrif etmemiş. Her neyse... Sizi görmek benim için de sürpriz oldu."

"İnanmıyorum!" Kapı açıldı ve Lena içeri girdi. Biran ve Hualp'e, onları hayatında ilk kez görüyormuş gibi baktıktan sonra "Ne güzel bir

tesadüf." dedi, abartılı bir ses tonuyla. Dizlerini kırdı. "Merhaba, lordum." Dizlerini daha fazla kırdı. "Merhaba liderim."

"Merhaba." dedi Hualp.

"Merhaba, Lena. Hoş bir tesadüf olduğu konusunda hemfikirim." Biran, boş masalardan birine bakana kadar, nezaketine şaşırmıştım. "Ayakta kalmayın. Buranın içkileri fena sayılmaz. Tatmak için elinizi çabuk tutabilirsiniz."

Kibarca kovmak. Bunu daha iyi yapan birini şu yaşıma dek görmemiştim.

Lena'nın yüzü düştü ama Hualp'in aklında başka bir şey vardı. "Bu kadar kalabalık olduğunuza göre, sanıyorum ki özel bir randevu değil. Neden içkileri bize sen ısmarlamıyorsun?" Tek kaşını kaldırıp, belli belirsiz gülümsedi. "Bir hoşgeldin jesti olarak kabul edebilirim."

"Yanılıyorsun." dedi Biran. "Bu özel bir buluşma. Masamda gördüğün herkes ailemin bir parçası."

Efraim otuz iki diş gülümsedi.

"Neredeyse herkes..." diye düzeltti lider.

Efraim'in suratı yeniden asıldı.

"O yüzden lord, size yapacağım hoşgeldin jestini başka bir zaman bırakalım. Benim istediğim bir zamana..."

Sessizlik oldu. Biran'ın açıkça lordu reddetmesi ortamı germişti.

Hualp bu kez açıkça gülümseyerek, "Anlaştık." dedi. "Sonra görüşmek üzere." Gitmeden önce durdu ve "Senin istediğin bir zamanda..." diye belirtti.

Lord, Lena ile birlikte yakınlardaki bir masaya geçmesiyle gerginlik sona erdi. En azından Biran'ın dikkati Efraim ve Perla'ya kayana kadar...

"Size birbirinize yaklaşmanızı kim söyledi?"

Perla ondan beklenmedik bir şekilde "Kimse." dedi. "Dans ederken ister istemez kayıyoruz. İstersen Rozelin'i buraya gönder. Ben de senin yanına geleyim."

Perla'nın ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. Yanımdaki biraz boşluğu iyice yayılarak kapattım. "Karar verin." Yeni doldurulan kadehimi kaldırdım. "Bunu içtikten sonra yerimden kalkabileceğimi sanmıyorum." Perla'ya göz kıptım. "İstersen sen gel yanıma, düşersem beni tutarsın."

"Olur, geliyorum." Perla yerinden kalkarak muhteşem bir blöfe yeltendi.

"Kal yerinde." Dans eden Mestan ve Mirel'e baktı. Yakınlarda oturmayacakları belliydi. "Aranızda mesafe bırakarak oturun."

Perla yerine oturdu. Efraim ile mesafeleri yeniden açıldı fakat bunun kısa süreceği avaz avaz bağırıyordu.

İki kadeh daha içtim. Belki üç. Başım dönmeye başlamıştı ama bu kesinlikle rahatsız edici değildi. Biran, her kadehimin arasına yeterli gördüğü süreyi ve yanında tüketmem gereken yiyecekleri özenle ayarlamıştı.

Müzik daha yavaştı. Bununla birlikte loş ışık iyice kararmıştı. Mirel ile Mestan, romantik bir dansın kollarında yalnız değillerdi. Mekandaki birkaç çift de kendilerini müziğin eşsiz ritmine bırakmıştı. Perla iç geçirerek onlara bakarken, aklıma bu sefer şeytani bir fikir geldi.

Yönümü tamamen Biran'a çevirip, dirseğimi bankın kenarına yaslayarak, elimi başımın altına yerleştirdim. Elindeki kadeh bitmek üzereydi. Benden, hatta buradaki herkesten daha fazla içtiğini biliyordum ama çakırkeyf bile görünmüyordu.

"Hepsi bu kadar mı?"

Kaşlarını indirerek bana baktı. "Hoşuna gitmeyen ne?"

Kaşlarımla elindeki kadehi gösterdim. "Yavaş gittiğini düşünüyorum."

Kalçasını hafifçe öne kaydırıp aramızdaki az mesafeyi kapattığında, planımı unutmamak için içimden yinelemeye çalıştım.

"Anlaşmamıza göre sen sarhoş olacaksın. Ben değil."

Gülümsedim ve yeni bir yudum aldım. "Bana eşlik etmende bir sakınca görmüyorum, lider."

Gülümsedi ve yeni bir yudum aldı. Artık kadehi bomboştu. "Olabileceğini sanmıyorum ama senin için denerim."

Kadehleri doldurduk ve boşalttık. Doldurduk ve boşalttık. Doldurduk. Son birkaç dakikadır - belki de daha fazla ya da daha az, bilmiyorum- gözlerim kapalıydı. Oturduğum yer sert değildi.

Gözlerimi açmaya çalışırken, masmavi bir okyanusun dibinden yukarı süzüldüğümü hissettim. Gözlerimi açtım, okyanusun yüzeyindeydim. Okyanus Biran'ın gözleriydi. Sadece onu görüyordum.

"Uyuduğunu düşünmeye başlamıştım." dedi, belki biraz hayal kırıklığıyla. "Yeniden gözlerini görmek güzel."

Siktir, hiç sarhoş görünmüyordu.

"Ya.... Senin gözlerini görmekse benim için her gün güzeeeeel."

Siktir, fena halde sarhoştum.

Oltasına balık takılan bir balıkçı edasıyla gülümsedi. "Ne zamandan beri böyle düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Sanane ki?"

Niye ağzımı yayarak konuşuyordum? Neden böyle aptalca bir cevap vermiştim? Verdiğim karşılığı aptalca bulurken, neden susmayı denemiyordum?

"Bilmek istiyorum."

Bir dakika... Başı neden başımın altındaydı?

Kirpiklerimi kırpıştırdım. Uyuştuğunu henüz hissettiğim bacaklarımı uzatacakken, bir şey fark ettim. Minik bir şey. Minicik bir şey.

Biran'ın kucağında oturuyordum.

Biran'ın kucağında oturmuyordum. Onun tepesine çıkmıştım.

Ay sikeyim.

Ay mı?

İç düşüncem, bari sen ayık kal.

"Ben buraya ne zaman çıktım?" Neredeyse çığlık attım ama inmek için herhangi bir hamlede bulunmadım.

Ne söyleyeceklerimi ne de eylemlerimi yönetemiyordum.

Biran bu yüzden mi sarhoş olmamı istemişti?

"Sanırım..." Düşünmeye çalıştı. Samimi görünmüyordu. "Bir kadeh önce... Belki de ikidir."

"İndir beni!" Omzuna vurup "Hadi!" dedim.

Ellerini iki yana açtı. "İnsene."

Bakışlarım dudakların kaydı. Neden kızarmıştı. Kızarmaması gerekiyordu. En azından şimdi... "Dudaklarını da beğeniyorum. Hatta... Gözlerinle yarışabilecek kadar güzeller."

Ölmek istiyorum. Ölmek. Şimdi. Burada. Hemen.

Yüzünde ilk kez gördüğüm bir tebessüm vardı ve bir isim koyamayacağım kadar güzeldi. "Şu an seni her gün sarhoş etmek istiyorum."

"Ben de seninle her gün seninle, ben de öpüşmek istiyorum." Hıçkırık tuttum.

Ağzıma sıçayım.

"Belimden kavrayıp beni aşağı çektiğinde, hala kucağındaydım ancak başım göğsüne yaslıydı. Başını tamamen eğdi, dudaklarımız her an birbirine çarpacak kadar yaklaştık.

"Bana aklımı kaçırtmak mı istiyorsun sen?"

"Yaa..." Birden kendimi kucağından atıp elini çekiştirmeye başladım. "Gelsene, dans edelim."

Yerinden kıpırdamayınca daha fazla çekiştirdim. "Hadi ama! Kalas gibi durma yerinde. Gelll!"

İki elimle asıldığım elini geri çektiğinde, koştum ve ona çarparak durabildim. Neyse ki beni belimden kavradı da yere düşmekten kurtuldum. "Rozelin, oturalım."

İki omzumu birden silktim. "Hayır! Ben dans edeceğim. Şimdi."

Belimi daha fazla sardı. "Bebeğim, dans etmek için doğru adam değilim."

Eğildim ve gözlerine baktım. "Sen her şey için doğru adamsın. Şimdi ayağa kalk ve benimle dans et."

Bir saniye bekledi. Takip eden ikinci saniye kollarının arasında dönüp duruyordum. Dans etmeyi bilmiyordum. Dans etmekten nefret ederdim. Fakat şimdi damarlarımda gezinen şey, bana ayaklarım patlayıncaya kadar zıplamamı emrediyordu. Dediğini yapacaktım.

"Derdin yeniden üzerime kusmak mı?" Beni kendi etrafımda döndürdükten sonra kolunun üzerine devirdi. "İkinci kez yaparsan sana ceza vermek zorunda kalırım."

Doğrulup kollarımı boynuna doladım. O ara Perla ve Efraim'e takılan gözlerim, aralarında artık hiç mesafe kalmadığını gördü. Neşem daha da yerine gelince büyük bir kahkaha attım.

"Cezaların umrumda değil. Senden hiçbir zaman korkmadım."

Ben ciddi değildim ama o öyleydi. Bir an için beni zaptetmeyi başardı. "Seni gerçek anlamda korkutmayı hiç istemedim."

Ellerimin altında kolları vardı. İçten içe hep yapmak istediğim şeyi yaparak kaslarını sıkıştırdım. Of! Harikaydı. "Peki... Benimle ne yapmak istedin?"

Düşünmeden konuşmadan önce burnuma küçük bir öpücük kondurdu. "Her şey. Seninle yapabileceklerimin sınırı yok."

Bir kahkaha daha. "Fesat düşünmeli miyim?"

"O ne demek bilmiyorum ama... Ateşli bir şey olduğunu varsayarak, sorunu evet, olarak cevaplıyorum."

"Yani benimle ateşli bir şeyler mi yapmak istedin? Hmm... Peki ne zamandan beri?"

"Bunu önce ben sordum, sarışın?"

Bu adam neden sarhoş değildi?

"Bu, cevap vermeyeceğim demek mi oluyor?"

"Hayır." dedi gülümseyen bir ciddiyetle. "Önden sarışınlar, demek oluyor?"

Ona istediği her cevabı verecek kadar cesaretliydim. Ancak bana cesareti veren içki, belleğimde karmaşaya yol açarak o cevabı vermekten alıkoyuyordu. "Unuttum." En sevdiği oyuncağını kaybeden küçük bir kız gibi boynumu büktüm. "Ben söylemeden de söylemeyeceksin." Omzuna bu kez daha kuvvetli geçirdim. "Seni acımasız adam!"

Herkes dans ediyordu. Biz öylece durmuş, uzuvlarımız birbirimize dolanmış vaziyette konuşuyorduk. Dışarıdan nasıl göründüğümüzü şu an bizi izleyen Hualp ve Lena'nın gözünden görmek isterdim.

"En başından beri garip bir çekim vardı. Biliyorsun, uzun süre birbirimize dokunmadık. Yanyana bile yürümüyorduk."

Hayıflanır gibi başımı salladım. "Biliyorum."

"...sonra sana dokunmaya başladım. Başta o dokunuşlar bir zorunluluktan ibaretti. Sonra..." Burunlarımızı birbirine sürterken, nefesinin ılık varlığı tüm bedenimi okşadığını hissettirdi. "...sana dokunmanın ne kadar muhteşem bir şey olduğunu keşfettim. Sana yanlışlıkla dokunmak bende alışkanlık haline geldi."

"Bu ne demek?" Gözlerim artık yarı kapalı sayılabilirdi. Gevşeyebileceğim kadar gevşemiştim.

"Yanından geçerken, bir şeye uzanırken, hiç gerekmediği halde daha hızlı yürümen için seni çekerken..."

"Seni numaracı! Hepsi kasten miydi?"

Başını sallarken, yüzünde kendisiyle gurur duyan bir ifade vardı. "Hepsi..."

Telsizi cızırdadı ama oralı olmadı. "Bakmayacak mısın?"

"Şimdi değil."

Ellerimi üzerinden ayırdım. "Önemli bir şey olabilir. Benim de tuvalete gitmem gerekiyor."

"Seninle geleyim." dedi ama başımı iki yana salladım. "Yalnız gidebilirim."

"Perla."

Ağabeyinin seslenmesiyle hızla Efraim'den uzaklaştı. "Efendim ağabey."

"Rozelin'e eşlik eder misin?"

"Perla hemen ayağa kalktı. "Tabii."

Biran telsizi yanıtlamak için dışarı çıktığında, biz de aşağı katta bulunan tuvalete indik. Perla benimle birlikte tuvalete girmek yerine koridorda beklemeyi tercih etti. Sebebini indiğimiz merdivenlere baktığımda anladım. Efraim peşimizden gelmişti.

"Çok fenasınız." dedim neşeyle. Sonra da onları koridorun köşesindeki çıkıntıyı gösterdim. "Şunun arkasına geçin ki yakalanma tehlikeniz azalsın."

Beni dinlediler. Tutunarak tuvaletin yüksek basamağını geçtim. Baş dönmem artmıştı. Şanslıydım ki miden bulanmıyordu. İşimi çabucak görüp yüzümü yıkadıktan sonra koridora çıktım ancak Perla ve Efraim bıraktığım yerde değildi.

"Hay aksi." dedim bakışlarımla aranarak. "Nerede bunlar?"

"Birini mi arıyorsunuz, kraliçe?" Lord Hualp, son basamağı indikten sonra karşıma dikildi. "Eğer aradığınız liderse, kendisi şu an dışarıda..."

"Nerede olduğunu biliyorum." Konuşmam her zamanki gibi değildi. Yine de kelimeleri birbirine karıştırmamayı başarmıştım.

"İyi misiniz?"

"Teşekkür ederim. Siz nasılsınız?"

Gülümsedi. Yüzünde gördüğüm en belirgin gülümseme bu olabilirdi. "Çok naziksiniz ancak benimki bir nezaket sorusu değildi. Fazla içtiğinizi görebiliyorum."

"Aslında..." Neden inkar edecektim ki? "Evet, belki biraz sarhoş olabilirim ama çok değil." Baş ve işaret parmağımı birbirine yaklaştırdım. "Birazcık."

"Sanırım bu yüzden merdivenleri tek başınıza çıkmaya cesaret edemediniz."

"Neden cesaret edemeyeyim? Ben her şeye cesaret ederim."

Daha fazla gülümsedi. Parmaklarıyla yüzüne dökülen saçlarını yakalayarak onları geriye alırken, her zamanki kadar ciddi görünmüyordu. "Eminim ki öyledir. Ben sadece bir yardım önerisinde bulunmak istedim."

"Ne yardımı?"

Kolunu önümde uzatan Lord Hualp centilmen görünüyordu. "Dilerseniz size ben eşlik edebilirim, kraliçe."

İyi niyetinden şüphe etmedim. Yine de burada kalıp, daha iyi hissettiğimde masaya dönmeyi düşünüyordum.

"Teşekkür ederim Lord. Yüzümü birkez daha yıkarsam daha iyi hissedeceğim."

Kolunu indirirken, "Hep bu kadar şüpheci misinizdir?" diye sordu.

Açıkçası ondan böyle bir soru beklemiyordu. Bu yüzden hemen bir cevap veremedim.

"Size şüpheci olduğumu düşündüren nedir?"

Sorusuna soruyla karşılık vermem hoşuna gitti.

"Lafı dolandıran bir adam olmadım. Yapıma ters. Açıkçası... Adınızı ilk duyduğumdan beri sizi merak ediyorum. Takdir edersiniz, mahkemede olanlar ve sonrası... Herkes gibi benim de malumum."

Bir adım yaklaştığında, neredeyse dip dibeydik. Gizemli bakışları gözlerimde dolaşırken, cevap arayan bir hali vardı.

"Karşımda kim var? Buradan kurtulmak için her yolu deneyecek o gözü kara kadın mı? Yoksa çocuğuna ve kocasına bağlı bir kadın mı?" Başını eğdi ve fısıldadı. "Kimsin kraliçe?"

Bunu beklemiyordum. Daha kötüsü ona ne karşılık vereceğimi tartamayacağım kadar sarhoştum. "Ben..."

"Karıma o kadar yakın durmamanı tavsiye ederim, lord."

Biran merdivenin en başında duruyordu. Aramızda hatrı sayılır bir mesafe vardı. Buna rağmen gerilen omuzlarını ve keskinleşen çene hattını görebilmiştim. Ağır ağır merdivenleri inerken, konuşmaya devam etti. "En azından üzerinin kusmuk olmasını istemiyorsan..."

Yanımıza ulaştığında, Hualp bir adım geri çekildi. Biran kolunu tek seferde belime dolayıp beni kendine çekti. "Daha önce üzerime kusmuştu. Ben rahatsız olmadım ama eminim, senin hoşunuza gitmeyecektir."

"Onu burada yalnız gördüm. Yalnızca yukarı çıkması için yardımcı olmak istemiştim."

Biran'ın tutuşu daha sahiplenici bir hal aldı. "Geldiğime göre sorun kalmadı demektir."

İki adam da birbirini selamladıktan sonra yukarı çıktık. Biran bir şey söylemedi ama yanımda Hualp'i görmek onu rahatsız etmişti. Hiç oturmadan "Gidiyoruz." dedi ve kimseyle vedalaşamadan bizi oradan çıkardı. Sessizliği yol boyunca devam etti. Aklından neler geçtiğini bilmiyordum ama bu hali hoşuma gitmemişti. Eve ulaştığımızda arabadan inmeme yardım etti ve içeri girene kadar beni kolundan ayırmadı. Ancak sonrasında beni girişin ortasında bırakarak koridoruna girdi ve gözden kayboldu. Ne yapmam ya da ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Aslında her şeyi söyleyebilecek şevke sahiptim ama Biran'ın son soğukluğu kalbimi incitmişti. Oysa iyi zaman geçirdiğimizi düşünmüştüm. Hualp ile yaşadığı tatsızlık bunu gölgelememeliydi.

Kapıya sırtı dönük olan üçlü füme koltuğa oturup, kendime gelmeyi bekledim. Belki de o geri gelirdi. Geçen dakikalar beni yalnıttı. Çünkü ne ben kendime gelebildim ne de Biran geri geldi. İçkinin bana armağanı olan neşe hızla öfkeye evrilirken ayağa kalktım ve sarsak adımlarla odasına ilerledim.

Sertçe açtığım kapısının kulpu duvara vurdu. Biran sallanan ahşap iskemlesindeydi. Üzerindeki siyah takımı çıkarmamıştı. Yanına kadar gittim, çenemi sıkıyordum.

"Senin derdin ne!"

Cevap vermedi.

İçimdeki öfke büyüdü.

"Derdin ne, dedim!"

Başını kaldırıp bir saniyeliğine yüzüme baktı. "Sesini alçak tut."

"Hayır! Tutmayacağım. Ne olduğunu anlamadan bizi deli gibi eğlendiğimiz yerden çıkardın. Açıklama yapma gereği bile duymadın. Eve girdiğimizde bir şey söylemeni bekledim ama sen odana kapanıp lanet olası sessizliğine devam ettin."

Sesim yüksek, konuşmam yavaştı. Ayarlayamıyordum ve ayarlamaya da çalışmıyordum.

Ayağa kalktı. Onu görmek için başımı kaldırdım. Bir süre yüzüme baktıktan sonra "Banyo yapman gerekiyor." dedi. Sonra da uyumalısın."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun!" Ayağımı yere vurdum. Yeniden bağırmak üzereyken, parmakları kollarını sardı.

"Sarhoşsun, konuşmak ikimize de iyi gelmeyecek. Hala derdimi mi öğrenmek istiyorsun?"

Başımı salladım. Nefesini yavaşça burnundan bıraktıktan sonra "Derdim sensin." dedi alçak sesiyle. "Kimseyi yanında yakınında görmek istemiyorum. Onlar beni ilgilendirmiyor. Senin buna izin verişin beni öfkelendiren. Çünkü biliyorum." Başını eğdi ve mavi gözleriyle daha derinden baktı. "Çünkü seni tanıyorum. Sen istemeden, kimsenin dibine giremeyeceğini biliyorum."

Beni kıskanmıştı. Tanrım. Bulanık zihnimle bile bunu idrak edebilmiştim. Biran beni kıskanmıştı ve duyduğu rahatsızlığı nasıl sergilemesi gerektiğini bilmiyordu.

Kollarımı tutuşundan kurtarırken, ayıkken karşı koyabileceğim isteğe boyun eğmek için can atıyordum. Parmaklarımı ensesine sardım. Gözlerimi kapanırken, dudaklarımı onunkilere bastırdım. Alkolle karışık sigara kokusu beni rahatsız etmemişti. Aksine, nefesine değen her şeyin bu kadar çekici olmasına inanamıyordum. Ellerim ensesindeki saçlarını çekiştirirken, diğeriyle sakallarını okşadım. Etrafımızı saran tutku, dudaklarımızda aç bir sürtünmeye sebep olmuştu. Tenime batan sakallarının bana verdiği acı hazzı körüklüyordu. Artık ayakta durmak istemeyen bedenimi güçlü bedenine yasladım. Bir an için dudaklarımdan ayrılıp elbisemi başımdan çıkarıp attı.

"Çok hızlısın!"

Beni yatağa götürdü. Gömleğinin düğmelerini resmen koparark açtıktan sonra bedeniyle bedenimi örttü. "Çok aşığım."

Kalbimin sıvılaşarak göğüs kafesimden akıp gittiğini hissettim. Tutku alkolün etkisini milyonlara katlamıştı. Biran üzerimdeydi ve oda etrafımızda dönüyordu. Her şey dönüyordu! Onu öyle büyük bir istekle öptüm ki, dudaklarını dudaklarımın arasında ezdiğimi, kanının tadını alana dek fark edemedim.

Geri çekildi, parmağına bulaşan kanına baktı. "Eminim, her gün içeceğiz."

Kahkaha atıp bacaklarımı etrafına sardım. Biran'ın dudakları şimdi boynumdaydı. Gözlerimi kapattım. Öpücüklerinin sıcaklığını yaşarken, bedenime hücum eden istek daha fazla beklememem için

boğazıma dayanan bir bıçak kadar ısrarcıydı. Biran'ı üzerimden iterek yatağa sırt üstü uzanmasını sağladım. Üzerimdeki son iki parçayı çıkardım. Bacaklarımı iki yanına açıp karnına oturduğumda, kısık bakışlarına sirayet eden hayranlık bedenimin görebileceği tüm köşelerine dağılıyordu.

"Sen..." Üzerine eğilip boğuk sesini göğsüme hapsettim. "Sen tarifsizsin." Beni dudaklarının arasına aldı. Dili ve dudaklarıyla iştahla emerken, gözlerimi kapatıp kısık kısık inliyordum.

"Rozelin!" Üzerindeki son parçayı müthiş bir hızla çıkardı. "Daha fazla bekleyemem."

Bende. Bende. Bende.

Onu en derinlerime kabul ettim. Dudaklarımız bu kez yavaş ve hissedilir bir öpüşme için buluştuğunda, sadece iki eliyle vücudumun her kısmına aynı anda dokunuyordu. Bacaklarımı yukarı kaldırdım, indirdim. Kaldırdım ve indirdim. Yönetim bendeydi. İlk kez keşfettiğim bu duygu esiri olmak isteyeceğim kadar şehvetliydi. Saniyeler dakikalara uzanıyor, bedenlerimizde artan terler birbirine karışıyordu. Ona ulaşıyordum ancak bir türlü doyamıyordum.

"Kadınım." Hala ağzımın içindeydi. İçimdeydi. "Siktir, bu kadar kısa süremez."

Ellerini aldım ve kalçalarıma götürdüm. Bedenimi tamamen üzerine eğerken, kontrolü zevkle ona teslim etmeden hemen önce kulağına fısıldadım. "Sabaha kadar olduğun yerde kalmanı istiyorum. O yüzden..." Dudağına minik bir ısırık bıraktım. "...şimdi benimle bulutlarda buluş "

İg-Durumavii_

Yıldıza dokunmayı unutmayalım lütfen. Bir sonraki bölümde görüşmek üzere

43. BÖLÜM: "Bir Tutam Sarı Saç"

Selam.

Jill Barber~ Petite Fleur
Jill Barber ~Ne May Man
Kızıl Gece iki kitap uzunluğunda bir kitap olduğunda fiyatı biraz fazla. En uygun olarak Amazon ya da Bkmkitap sitesindem temin edebilirsiniz.
Keyifle okuyun.

Sabah olmuştu.
Bir dakika bile uyumamıştık.
Oysa sızıp kalacağımdan neredeyse emindim. Sarhoş zihnim ne zaman kendini kapatmaya çalışsa, Biran beni çıkardığı zirveden aşağı bırakarak bedenime müthiş bir enerji bağışlıyor ve uyanık kalmamı sağlıyordu.
Bu kusursuz bir histi.
Bu gerçekten kusursuz bir histi.
"Öldüreceksin beni." Kendini sırt üstü yatağa bıraktı, nefes nefeseydi. Ondan farklı değildim.
Bedenimde yorulmayan tek bir kısım bile kalmamıştı ve yatakla bütünleşmiştim. Ancak spatulayla kazındığımda kalkabilirim gibi hissediyordum
"Artık uyumalıyız." dedim, bakışlarım tavandaki dinlenirken.
"Bunu bir saat önce de söylemiştin." Sesindeki alay bile yorgundu. "Sanırım iki saat önce de..."
"Edepsizsin." Ona sırtımı dönmek üzereyken beni yakalayıp göğsüne yatırdı. "Bırak beni. Uyuyacağım. Bu kez kararlıyım."
Gülümsemesinin erkeksi tınısı kulaklarıma ulaştı. Hoş bir ninni gibiydi. "Burada uyu." Beni göğsüne daha fazla bastırdı. Bir eliyle belimi diğeri ile kolumu örtmüştü. Bedeninin sıcaklığı ruhumu usulca

uykuya iterken, burnuma gömdüğü nefesi bana eşlik edeceğini mırıldanıyordu. "İyi uykular, güzel kraliçe."

Kapalı gözlerimle birlikte sonsuz karanlığa çekildiğim saniyelerde gülümsedim. "İyi uykular, tanıdığım en yakışıklı yabancı."

*****

Kızılın büyüleyici tonu yüzüme vururken, kapının vurulma sesini duydum. Uykunun tatlı ve sıcak kollarından ayrılmak zordu ama hissettiğim eksiklik gözlerimi açmam konusunda yardımcı olmuştu. O eksikliğin açılımı Biran'ın yokluğuydu. Çarşafı üzerime çekerek doğruldum ve odada göz gezdirdim. Burada değildi. Banyodan da su sesi gelmiyordu.

Gelen her kimse Biran şu an onunla birlikte kapıda olmalıydı.

Yuvarlak cama bakıp, günün hangi vaktinde olduğumuzu anlamaya çalıştım. Hava oldukça aydınlıktı. Kızıl akşam güneşi tüm kusursuzluğu ile günü aydınlatıyordu ama biraz sonra esamesi okunmayacaktı. Yataktan çıktım, başımda berbat bir ağrı vardı. Ağrı... İçki... İçki! Sarhoş olmuş muydum? Bir noktadan sonrası hafızamda kopuk kopuktu. Baş ağrım, hatırlama çabasımın önünde set olurken, kendimi utandırmamış olmayı umdum.

Dün gece giydiğim elbise buralarda bir yerdeydi ama günün bu saatinde o daracık şeyi giymeye niyetim yoktu. Odamın bulunduğu koridora gitmek için salondan geçmek zorundaydım. Gelenin kim olduğunu bilmediğim için üzerimde yalnızca bir çarşafla önünden geçemezdim. Bu yüzden Biran'ın kıyafetlerinin arasından bedenim için en oluru olan iki parça seçip üzerime geçirdim.

En oluru olan iki parçadan birinin paçaları yerlerde sürünürken, diğeri parmaklarımın ucundan akıyordu. Her kim geldiyse karşısına bu şekilde de çıkamazdım.

Yatağa geri dönüp Biran'ı bekleme fikri, işveli bir şekilde göz kırparken, duyduğum kadın kahkahası o fikri hızla def etti.

Bir an Biran'a gülümseyen o kadının kim olduğunu merak ettim ve bu merak beni odada dışarı çıkarıp koridorun sonuna değin sürükledi.

Diana.

Kapının ağzında duruyordu. Elinde beyaz, dantel işlemeli gibi görünen bir zarf tutarak, Biran ile konuşuyordu. Kendimi gizlediğimi emin olduktan sonra konuşmalarına kulak kabarttım.

Sonuçta bu evde kulak misafiri olma konusundan lisans yapmıştım.

"Ne diyorsun? Sence gelecek mi?" diye sordu, sesini olabildiğince incelterek.

"Bilmiyorum. İstemeyebilir."

"Bence onu sen ikna edersin. Biliyorsun, sıfatı gereği böyle davetlerde bulunması mühim."

"Daha erken haber verebilirdin." dedi Biran. Konu her ne ise istekli görünmüyordu. "Akşama sadece birkaç saat kaldı.

"Haklısın. Çok ani oldu ama Kraliçe Nivera'nın keyfini bir an önce yerine getirmek istedim. Biliyorsun, baş adamını kaybettiği o elim davetten beri anneni gören olmadı. Sen gördün mü?"

Biran, "Neden annemin keyfini yerine getirmeye çalışıyorsun?" diye sordu, onun sorusunu es geçerek. "Bundan ne gibi bir çıkarın olacak?"

Biraz başımı eğip onlara baktığımda, leydinin suratının asılmış olduğunu gördüm. "Bu

söylediğin çok kırıcı. Bu tarz iyilikleri çıkar karşılığı yaptığım olmadı hiç. Yalnızca... Kraliçe Nivera örnek aldığım saygın bir isim, ayrıca annemle çokça kez kalabalık çay partilerine katılmışlığım var. Çocukluğumdan bu yana..."

İçimden bir ses, Diana'nın lidere ulaşmak için bu kez annesini kullanmaya çalıştığını söyledi.

Bu kadın cidden çok tehlikeliydi. O bebeksi suratının altında tam bir kurnazlık abidesi vardı.

"Diana, seni anlıyorum. Kraliçe adına davetin için de teşekkür ederim ama onun bugün evden çıkmak istediğimi san-"

"Hayatım..." Nasıl olduğunu anlayamadığım bir şekilde dilim ve adımlarım eş zamanlı olarak hareket etti. Onlara doğru yürürken, dudaklarımda yarım bir tebessüm varken, Leydi Diana'nın kıyafetlerimdeki gözlerine yerleşen hayal kırıklığını tüm çıplaklığıyla görebiliyordum. Biran'ın yanında, kollarımız birbirine temas edecek yakınlıkta durdum. Omzumun üzerinden ona baktığımda, safir mavilerine yerleşmekte olan şaşkınlığın dudaklarını aralık bıraktığını gördüm. "Bence leydinin bu nazik davetini geri çevirmemeliyiz. Sen gelmesen bile ben muhakkak orada bulunmak istiyorum." Ona biraz daha sokuldum ve hayatım boyunca yapmayacağım bir şeyi yaptım. "Bunun için bana izin verir misin?"

Biran'ın kaşları kalktı. Dudakları daha fazla aralandı ve bir cevap veremedi.

"Suskunluğunu evet, olarak kabul ediyorum." Diana'ya dönüp, "Akşam şatonuzda olacağım." Başımı omzuma eğerek gülümsedim. "Eminim ki zaman muhteşem geçecektir. Şimdi izninle..." Biran'ın koluna girdim, ağırlığımı kısmen ona bıraktım. "Biraz işimiz var."

Diana'nın mavi gözleri donuklaşırken, bir adım geri çekildi. "Elbette. Akşam görüşmek üzere..."

Diana'nın gözden uzaklaşmasıyla içimdeki kıskançlık duygusu da peşinden ilerledi ve yerine berbat bir utanç duygusu bıraktı. Siktir. Nasıl davranmıştım ben öyle?

Hemen Biran'ın kolundan ayrıldım. Kapıyı kapattım ve gözümü odamın bulunduğu sağ koridora diktim. Koridora yönelen adımlarım, beni kolumdan yakalayıp kendisine çevirmesiyle son buldu. Bir siktir daha! Ne bekliyordum ki?

"Ben, benim duşa girmem gerekiyor."

Dudaklarında bastırmaya gayret etmediği alaycı bir gülümseme vardı. Sakallarını sıvazladı ve "Benim de." dedi. "Birlikte alalım."

Onun yıkanma fikri neden bu kadar tahrik ediciydi?

Hayır. Kapat şu dudaklarını Rozelin.

"Bilemiyorum yani... Yalnız yapsam daha i-"

"Belki o zaman az önceki davranışlarını unutabilirim." Yaklaştı. Tanrım! Çok seksi bakıyordu. "Ne dersin?"

Pekala. İşte bu cazip bir teklifti. Yalnızca bu cazip teklif için! teklifini kabul edebilirdim.

İki koridora da bakıp, "Hangisi?" diye sordum.

Yaklaşırken gülümsemesi de seksi bir hal aldı. Parmaklarını parmaklarımdan geçirip bizi kendine ait olan banyoya götürdü.

*****

Diana'nın daveti için Perla krem rengi, şık bir döpiyes takım getirdi. Takım desensizdi, içine giydiğim krem gömlek ise güpürlü haliyle dikkatleri üzerine çekecek kadar gösterişliydi. Saçlarımı ensemde sade bir topuz yaptığımızda, yüzüme iki ince tutam dökülmüştü.

"İşte, tam anlamıyla bir kraliçe gibi görünüyorsun." Perla, takımımla aynı renk olan kalın topuklu ayakkabıları önüme bıraktıktan sonra bana hayranlıkla bakmaya devam etti. Biran işleri dolayısıyla bana eşlik edemeyeceği için kardeşinden gelmesini rica etmişti. Aslında kurtlar sofrasında yalnız kalmamı istememişti.

"Kirpiklerini boyamakla iyi ettik. Şu pembe yağdan dudaklarına sürelim, hazırsın."

Koyu kıvamlı balmı dudaklarıma özenle yedirdi. Şimdi pembe ve parlak dudaklara sahiptim.

"İyi bir fiziğin var. Ne giysen yakışıyor."

"Teşekkür ederim." Zayıf ancak hatlı vücuduna baktım. "Seninki de oldukça hoş görünüyor."

"Öyle mi dersin?" Gülümsedi. "Biraz kısayım sanki."

"Kime göre?" diye sordum imayla. "Ah doğru... Efraim epey yapılı bir adam."

Yeşil gözleri parladı. "Aslında... Onun yanında ufak kalmayı seviyorum."

Onu anlıyor olma durumu benim için hayli şaşırtıcıydı. "Nasıl gidiyor?" Bu kez sesim ciddi bir hal almıştı.

"Eskisi kadar görüşemiyoruz. Çünkü... Biliyorsun ya, artık aynı evde yaşayamıyoruz ve evimizin önündeki korumalar yüzünden rahatça gidip gelemiyor. Denk geldikçe birbirimizi görebiliyoruz..."

"... ve bu size yetmiyor."

"Kesinlikle."

"Daha iyi olacak." Omzuna şefkatle dokundum. "İnan bana..."

Minnetle baktı. "Şu kadarı bile senin sayende. Teşekkür ederim Roz. Efraim ve ben sana minnettarız."

"Böyle söyleme. Her ikiniz de benim için elinizden geleni yaptınız."

Kendiyle dalga geçercesine kaşları kaldırdı. "Ya tabii.. Meselela hakkında yalancı şahitlik yapıp seni zorla buraya getirdik."

"Bunun için kızgındım ama artık biliyorum. Siz tüm bunları yapmış olmasaydınız, ben şu an Temur Alizen'in elinde olacaktım." O ihtimali düşünemedim bile... "Halimi bir düşün."

"Gidecek misin?" dedi birdenbire.

"Evet. Geri döneceğim bir gidiş olacak bu."

"Ya o ihtimal ortadan kalkacak olursa... Yani önünde sadece gidiş seçeneği kalırsa..."

Bu soruya verecek bir cevabım yoktu. Bu duruma ben de şaşırmıştım. Oysa bir süre öncesine kadar buradan silinmek ve Safornikon'a hatıralarımda bile yer vermek istemiyordum.

"Boş ver. Haydi, gidelim." Perla ayağa kalkıp kendisine son kez aynada baktı. Bebek mavisi, yarım kollu elbisesi ona çok yakışmıştı.

Kıyafetlerimize uygun el çantalarımızı yanımıza aldıktan sonra evden ayrıldık.

Henüz kararan hava rüzgarlıydı ve karanlık bir oda kadar kasvetliydi. Soğuk, evden bahçeye uzanan bir dakikada tenimi kuduz bir köpek gibi ısırmıştı. Bulutlar kor kırmızısıydı ve her an patlamak üzere olan bir volkana benziyordu. Bu yüzden tahmin ettiğim gibi arabayla değil at arabasıyla yol alacaktık. Bizi at arabasının önünde bekleyen kişi Mestan'dan başkası değildi. Bunun kimin emri olduğunu biliyorduk...

Birer kremalı pastaya benzeyen şatoları, temiz sokakları, parlak tüylü atları ve yemyeşil haliyle Lovangos son hatırladığım gibiydi. Benim için bir masal diyarına benzeyen eyalete giriş yaptıktan kısa süre sonra Alte ailesine ait olan beyaz ve görkemli şatoya ulaştık. Geniş bahçesinde çok sayıda at arabası vardı. Bu da içeride kalabalık olacağımızı gösteriyordu. Çift kanatlı kapı bizim için açıldığında, at arabasından indik. Mestan, iki saat sonra bizi almak için yeniden burada olacağını söyleyerek şatodan uzaklaştı.

Hizmetliler tarafından itinayla karşıladıktan sonra duvarları açık mavi boyalı, geniş salona alındık. Burada yedi kalabalık yemek masası vardı. Her birinde asil kadınlar ve onları hayranlıkla izleyen genç kızlar yer alıyordu. Üzerimde hissettiğim bakışları bakışlarımla selamladıktan sonra oturacağım masadaki tüm kadınlar ayağa kalktı. Biri hariç.

Kraliçe Nivera.

Ayakta olan kadınlardan biri olan leydi Diana, baş köşedeki kraliçenin hemen yanındaki koltukta yer alıyordu. Diğer baş köşede ise Steven ve Diana'nın annesi olan anne Alte oturuyordu. Benim için ayrılan yer ise o kadının hemen yanıydı.

"Rica ederim, oturun." dedim kendisine. Yine de benim oturmamı bekleyeceğini anlayınca, çekilen sandalyeme oturdum.

"Varlığınız şatomuzu onurlandırdı, kraliçem." dedi anne Alte. Hafifce tombul ve sevimli bir kadındı. "Hoşgeldiniz."

"Teşekkür ederim. O şeref bizlere ait." Kast ettiğim Perla'ydı ama şu an yanımda olmadığını fark ettim. Masanın baş köşesindeki hareketliliğe dikkat kesildiğimde, Perla'nın Kraliçe Nivera'nın yanında olduğunu ve onu selamladığını gördüm. Nivera, kibirli burnunu

kaldırmış, dizlerini kırıp kendisini saygıyla selamlayan genç kızı izliyordu.

"Perla." Önümdeki birbirinden lezzetli ikramlıklara baktım. "Gel buraya, bu lezzetli şeyleri bir an önce tatmak istiyorum."Kadınlar şaşkındı. Sebebi ise kraliçe olan kayınvalidemi selamlamamış olmamdı. Bunu umursamadan anne Alte'ye gülümsedim. "Buraya aç geldim doğrusu."

"Afiyet olsun kraliçem, sizin için özel olarak hazırlandı." Bakışları tam karşısındaki Nivera'yı bulduğunda soluklanmadan devam etti. "...ve çok sevgili kraliçemiz Nivera için..."

Perla hemen karşıma otururken, Diana, "Umarım beğenirsiniz." dedi. Sonra bir lokma ağzına attı ve yavaşça çiğnedi. "Her biri çok sevdiğim şeyler..."

"O halde eminim ki seveceğim." dedim, aynı yapmacık gülümsemeyle. "Nedense zevklerimizin birbirine benzediği kanaatindeyim."

Diana'nın öksürmeye başlamasıyla, "Su uzatın leydiye." diye emrettim. "Galiba yediği şey boğazına takıldı."

Perla ile gizliden gizliye gülüşerek bir şeyler yedik. Bu arada masada dönen sıkıcı sohbetlere olabildiğince eşlik etmeye çalıştım. Diana bir tek Nivera ile ilgileniyordu. Tahminimde haklı çıkmıştım. İçeceği bitmeden doldurulmasını emrediyor, onu hoşnut edecek şeyler söylüyordu.

Bir şeyden emindim; kraliçe artık kimin gelini olmasını istediğini kesinlikle biliyordu.

"Kış bahçemize çıkmaya ne dersiniz hanımlar?" diye sordu anne Alte. "Yağmurlu havalarda bir başka güzel oluyor."

"Çok memnun olurum." Kraliçe Nivera içeceğiyle birlikte ayağa kalktığında, Diana da ona eşlik etti. "Buranın havası bir hayli boğuklaştı."

"Ay, götüm."

Bir an tüm gözler üzerime çevrildi. Perla panikle ayağa fırladı. "Gidelim, dedi!" Sonuna kadar açtığı gözlerini üzerime çevirdi. "Değil mi, kraliçem?"

Ben de masada kalktım. "Tabii. Kış bahçesini çok merak ettim. Hemen görmek istiyorum." Kadehimi de alarak önden önden ilerledim. Nasılsa ne söylediğimi anlaması gereken asıl kişi anlamıştı.

Kış bahçesi camdan, kare bir fanusu andırıyordu. Tavanı saran sarmaşıklar ve arasındaki renkli çiçekler başımı aşağı indirmeme izin vermeyecek kadar güzeldi. Saksılara ekilen irili ufaklı çiçekler sonbahar ve yazı temsil eden renklere sahipti. Hızını bir azaltıp bir arttıran yağmur benim için kış bahçesine çok yakışıyordu. Çünkü cam yüzeye düşen her bir damlanın akıbetini keyifle izleyebilirdim.

"Çok güzel..." Kadınlar içeriyi doldurmadan önce son bir kez dört bir köşesinde göz gezdirdim. "Keşke böyle büyüleyici bir yeri daha sık görebilsek..."

Perla iç geçirdi. "Ah, keşke. Çok romantik değil mi? Düşünsene... Gece buradası ve saksıların arasında mumlar yanıyor."

Elimi çeneme yerleştirdim. "Hımm.. Düşündüm. Kokulu mumlar saksıların arasında... Öpüşen Perla ve Efraim de öyle..."

Hayal kurmayı bir anda bıraktı. "Roz! Biri duyacak."

Omuz silktim. "Kime ne?"

İçeri giren Kraliçe Nivera'yı gösterdi. "Duymasını istemiyorum. Şey... Kurallar gereği evlenene dek kraliçenin üzerimde söz hakkı var."

İşte bu şaşırtıcıydı. "Üzerinde söz hakkı mı var? Hiçbir kan bağınızın olmamasına rağmen mi?"

Başını salladı. "Maalesef... Oğlunun öz kardeşiyim. Annem hayatta olsaydı bile söz hakkı yine Kraliçe Nivera da olacaktı."

"Safornikon ve saçma kuralları..."

Biraz sonra Perla tuvalete gitmek için yanımdan ayrıldı. Bir köşeye yanaşıp yağmuru izlerken, camdaki yansımayla uzun süre yalnız kalmayacağımı anladım.

Diana, hemen arkamdaydı.

"Geç kaldın." Bezgin bir şekilde ona döndüm ve yüzünü bakabilmek için başımı hafifçe eğdim.

"Sendeki bu güveni bir türlü anlayamıyorum." İşaret parmağını lülelerinden birinin içine sokup yavaşça döndürmeye başladı. Bu sırada gözleri yüzümün neredeyse tüm köşelerinde dolaşıyordu.

"Ne diyorsun?"

"Diyorum ki... Bu kadar istenmeyen biri olup da nasıl hala ait olmadığın yerde kalabiliyorsun?"

"İstenmeyen... Teklifini kabul etseydim hala böyle düşünecek miydin?" Bakışlarındaki kıskançlık kartlarımı daha açık oynamam için beni yüreklendirdi. "Seni kabul etseydim, evime alıp kocama

ağzının suları aka aka bakmanı sindirseydim ve şayet geberip gidersem, kocamı sana bırakmaya razı olsaydım bile... Hala böyle mi düşünecektin?"

"Evet."

Attığım tek adımla birlikte dudaklarımı kulağına ulaştırdım. "Yapma leydi, ikimiz de gerçeği biliyoruz."

Başını kaldırdı. Şimdi onun dudakları benim kulağımın dibindeydi. "Gerçek, hangi gerçek? Sıramı aldın. Tek gerçek bu. Melina öldükten sonra lider benimle olmalıydı. Zira onu taşıyabilecek yaşayan tek kadın bendim."

Gerçek anlamda midemde bir bulantı hissettim. "Bir adam için nasıl kendini bu kadar düşürebilirsin?" Geri çekilip beni zerre anlamayan gözlerle yüzüme baktı. "Biraz kendine saygın olsun. Belki o saygı gerçeği görmen konusunda sana yardımcı olur. Ben, Melina öldükten hemen sonra gelmedim ülkenize. Tam dört yıl sonra geldim. Biran sana aşık olacak olsaydı, sence o dört yılda olmaz mıydı?"

İfadesinde bir aydınlanma yaşandı. Nihayet beni anlayabilmiş miydi?

"Söylenenler doğru mu? Sen... Buraya farklı bir evrenden geldiğini kabul mü ediyorsun?"

Lanet olsun. Anladığı tek şey kırdığım pottu.

"Seninle konuşmaya değmez." Yanından uzaklaşmak için hamle yaptığım an parmaklarını bileğimde hissettim.

"Her nereden geliyorsun, geldiğin gibi gittiğin günü göreceğim. Söz veriyorum. Sen gideceksin. Biran, ben ve bebeğimiz olması gerektiği gibi bir arada ve mutlu olacağız."

Öfke duygusu damarlarımda birer domino taşı gibi ardı ardına patladı.

Kraliçe Nivera'nın bakışlarını üzerimde hissediyordum. Aslında buraya geldiğimden beri herkesin bakışları üzerimdeydi. Bu yüzden sakin kalmalıydım. Biran'ı utandıracak tek bir harekette bile bulunmak istemiyordum.

Yapabilirdim. Diana, karşımda açıkça kocamı istediğini söylerken, yalnızca etrafa gülümsemekle yetinebilirdim.

"Diana..." Düşüncelerime uyarak gülümsedim. "Bi siktirip misin şurdan?"

Huzurlu bir yürüyüş yaptığı esnada ayaklarına yılan dolanmış gibi irkildi Leydi Diana.

"Ulu güçler adına!" Elini ağzına kapatıp gözlerini açabildiği kadar açtı. "Nasıl da ağzın bozuk..." Bir şeylerden emin olmuş gibi başını salladı. "Daha en başından beri biliyordum. Sen asla Biran gibi bir liderin karısı olmaya layık değilsin." Birkaç adım attı ve iyice dibime girdi. Kalabalığa güveniyordu. İçimden dört dönen öfkeyi görebilseydi, aramızda binlerce kilometre olsa dahi benden korkardı.

"Kimmiş layık olan? Sen mi?"

Kaşını kaldırarak, "Sen olmadığın kesin." dedi. "Melina kocasının yanında dişi bir kulçuk kadar zarifti. Melina'dan önceki sevgilileri de öyle... Bir çoğu Biran yanındayken konuşmazlardı bile. Bir de sana bak..." Aşağılayan bakışları üzerimde tepeden tırnağa dolaştı. "Terbiyesiz bir sıçandan farklı olduğunu mu sanıyorsun!"

Sakince, "Ne dedin sen?" diye sordum.

Attığım tokat o kadar da sakin değildi. Saçlarına yapıdan parmaklarım da öyle.

Diana'nın çığlık çığlığa bağırmasına eşlik eden şaşkınlık nidaları giderek arttı. Kimse yerinden kıpırdayamadı. Diana saçlarını kurtarmak için tırnaklarını etime geçirdiği an dizimi yüzüne gömdüm. Bir çığlık daha attı. Saçını daha sıkı kavrayıp başını geriye doğru eğdim ve yüzünü yüzüme hizaladım.

"Bebek, benim bebeğim. Eş, benim eşim. Bir daha onların üzerinde hak iddia edersen, şu güzel lülelerini boğazından aşağı iterim. Beni anladın mı?"

Bıraktığım anda yere düştü.

İçeri henüz giren Perla'nın donup kalmasına şahit olurken, öfkemi gülümsememle bastırdım. "Harika zaman geçirdim. Her birinize teşekkür ederim ve şimdi izninizi rica edeceğim." Kış bahçesinden çıkarken, Perla'nın koluna girdim. "Bir başka davette görüşmek üzere hanımlar..."

*****

"Hadi!" Mirel kahkaha attı "Bir daha göster."

Perla bakışlarıyla benden izin almak istedi. Başımı iki yana salladım ama beni dinleyeceğini sanmıyordum. Tam da öyle oldu.Perla salonun ortasında durdu ve elini havaya kaldırdı.

"Ne dedin sen, dedi ve... " deyip, beşinci kez elini boşluğa savurdu. "Tokadı bastı!"

Mirel daha fazla güldü. Mestan da öyle. Hatta benim ısrarımla içeri aldığımız Efraim de... Davette olanlardan sonra eve dönmek ve Biran'a olanları açıklamak istemediğim için bizim tayfanın konteyner evine gelmiştik. Ne yazık ki kaçmak istediğim şeyden kaçamamıştım. Çünkü saatlerdir beri konu ben ve Diana'ydı.

"Yeter ama..." dedim kollarımı birbirine kavuşturarak. "Saat gece yarısını geçti. İşiniz yok mu sizin?"

Mirel beni hiç duymamış gibi ayağa kalktı. Tahminimde yanılmıyorsam aklında çok da hoşuma gitmeyecek bir fikir vardı. "Böyle olmuyor. Daha iyi canlandırabiliriz."

"Nasıl?" diye sordu Mestan.

"İki kahramana ihtiyacımız var. Biri kraliçemiz Roz, diğeri de zavallı leydi olacak."

"Yok artık!" dememe kalmadı. Efraim, "Rozelin ben olurum." diye atıldı. "Ne olur, Rozelin ben olayım! Mestan da Diana olsun."

"Neden ben Diana olacağım?. Ben vuran taraf olmak istiyorum."

Mirel başındaki tel tokayı çıkardı ve ellerini arkasına sakladı. "Tokanın hangi elimde olduğunu bilen Rozelin olur."

"Çok adil." dedi Perla. "Hanginiz tahmin yapmak ister beyler? Kaybeden Diana olur."

Mestan ve Efraim birbirlerine baktılar. "Ben yaparım." dedi Mestan. Sonra sevgilisinin yanına gidip dudaklarına ateşli bir öpücük bıraktı. İfadesi yediği bir şeyi değerlendirirmiş gibi düşünceli bir hal alırken, çenesini buruşturdu. "Bu öpücük bana tokanın sol elinde olduğunu söylüyor."

"Hımm.." Mirel yumruklarını öne getirdi ve sol avucunu açtı. Boştu. "Üzgünüm bebeğim, o öpücük sana yalan söyledi."

Efraim zaferle yumruğunu havaya iterken, Mestan ağzının içinde bir küfür yuvarladı.

Kızlar heyecanla koltuklara dağıldı. "Sahne sizin." dedi Mirel.

Mestan ve Efraim girişin ortasına ilerledi. "Size inanamıyorum!" Sesimdeki vurgu söylediklerimi destekledi. "Bunu gerçekten yapacak mısınız?"

"Diana olsaydım vazgeçebilirdim ama bir Rozelin, asla yolundan dönmez." dedi Efraim işaret parmağını havaya dikerek. "Bugün bir

Rozelin kolay yetişmiyor" derken mağrurdu ve her an birine saldıracakmış gibi görünüyordu?

Cidden ben böyle mi görünüyordum?

Mestan, Efraim'in karşısında hoşnutsuzca durdu ve son bir umutla kızlara baktı. "Vazgeçme hakkım?"

Mirel ve Perla aynı anda anda ve mükemmel bir uyumla başlarını salladı. "Sahne sizin!"

Mestan, vazgeçmeyeceğini anlayınca Efraim'e döndü. "Yavaş vurmazsan rövanşını alırım."

Efraim bilmişlikle başını eğdi. "O iş bende kardeşim."

O andan itibaren, Mestan omuzlarını büzdü. Dizlerini kırarak küçüldü ve suratına şirin bi ifade oturttu. Daha hiçbir şey söylememesine rağmen beni şaşırtmayı başarmıştı. O sert, donuk adam şimdi tam anlamıyla başka biriydi. Leydi Diana'ydı!

"Bana bak Kraliçe, düş Biran'ımın yakasından!" Sesini öyle inceltmişti ki kendimi tutamayıp kızlarla birlikte kahkahayı bastım.

"Düşmezsem ne olur! Seni yelloz." dedi Efraim, sesini kalınlaştırarak.

Bir dakika, benim sesim kalın falan değildi!

"Ne mi olur?" diye sordu sahte Diana. "Seni her gördüğüm yerde rencide edersem görürsün!"

Sahtesine bile katlanılmıyordu, kesinlikle!

"Bana bak!" Efraim elini beline koyup öne eğildi. "Senin o ağzına yırtarım!"

Sahte Diana parmaklarını göğsüne koydu ve abartılı bir şekilde irkilerek geri çekildi. "Ay, şuna bak. Terbiyesiz! Seviyesiz' Bir de kraliçe olacak!" Sesi artık kulak tırmalayacak kadar inceydi. Başını sallayabildiği kadar salladı. "Senin kocanı çocuğunu elinden alayım da gör!"

Efraim'in dudakları o şeklini aldı. Gözlerini kıstı ve "Ne dedin sen!" diye bağırıp Mestan'a kuvvetli bir tokat yapıştırdı. Tokadın şiddetiyle koca adam savrularak yere düştü.

Düştüğü yerde yalnızca yer yoktu.

Bir çift de siyah postal vardı.

Biran, önce ayaklarının dibindeki Mestan'a, ardından da eli hala havada olan Efraim'e bir yaratığa bakarmış gibi baktı. Tek adımla içeri girip kapıyı ardından kapattıktan sonra "Efraim, dedi. "Bir kez

daha canlandıralım şu sahneyi seninle." Ceketini çıkarıp koltuğa atarken, acımasız görünüyordu. "Bu sefer Rozelin benim."

İg- Durumavii_

Yıldıza dokunmayı unutmayalım lütfen. Bir sonraki bölümde görüşmek üzere.

44. BÖLÜM: "Pembe Küpeler"

Selam.

Kızıl Gece 2'nin çıkış tarihini gelecek ay duyuracağım.
Keyifle okuyun.

Biran ve Efraim, aynı sahneyi beş kez baştan canlandırdı.

Tam beş kez.

Biran her seferinde daha kuvvetli vurdu.

Efraim her seferinde yerden kalkıp liderin karşısına dikildi ve her seferinde Diana rolüne daha fazla asıldı.

Görünüşte yaptıkları şey basit bir canlandırmaydı ancak içine girildiği zaman, Efraim'in suratına inen her darbe Perla için verilen bir ikazdı.

Her yeniden kalkış ise o ikaza tutulan bir başkaldırıydı.

Bu kez sonucu biliyordum; mağlup olan taraf lider Biran Nuh olacaktı.

Nitekim öyle de oldu. Efraim son seferde de yerinden kalktı. Nefesi daha belirgindi ve yanağındaki kızarıklık koyu tenine rağmen belli oluyordu. Yine de liderinin karşısına dikildi ve rolünü yaptı. Duraksadılar, her ikisi de.

Biran'ın son kez kalkan eli son kez inmedi. Mutfağı işaret etti ve doğrudan Perla'ya baktı. "Ertesi gün onu kapalı bir gözle görmek istemiyorsan buz getir."

Perla bunu bekliyormuş gibi hızla yerinden kalktı ve mutfağa gitti. Saniyeler sonra elinde bir poşet buzla geri döndü ve poşeti Efraim'in yanağına tuttu.

Liderin gözü bu kez Mestan'a takıldı. Mestan'ın oturduğu koltuğa gömülmek istermiş gibi bir hali vardı.

"Mestan, seninle oynamadım, diye darılmazsın umarım."

Mestan sopa yutmuş gibi dikeldi. "Asla. Zaten ben... Ben sıramı savdım. Bir tek Rozelin olmadım. Rozelin ol, dersen olurum." Suratını

astı . "Diana olmayı hiç sevmedim."

"Rozelin olmak? Benimle oynayıp Rozelin mi olmak istiyorsun?"

Biran'ın kalkan sol kaşı Mestan'ı panikletti. "Yani sana karşı değil. Tabii değil. Efraim'e karşı dedim ben."

Biran'ın yüzünde bıyık altı bir tebessüm vardı. "Güzel." Ağır adımlarla Efraim'e doğru yürüyüp yanına oturdu. "Naber, çakma Diana?"

Efraim, buzu yüzünden kıpırdatmadan boşluğa bakıyordu. "İyiyim, lider."

"Söylediğin gibi göründüğünü söyleyemeyeceğim."

"İyiyim." dedi Efraim yeniden.

"O halde birkez daha benimle oynayabilirsin."

Perla'nın gözleri telaşla açıldı ama Efraim "Oynarım." dedi. "Ne zaman istersen."

"Ne zaman istersem mi?"

Efraim başını salladı. "Emretmen yeter."

Biran, bir sigara çıkarıp yaktı. Birini de Efraim'e uzattı. Efraim alırken tereddüt etse de sonunda dudaklarının arasına yerleştirdi. İlk çekişte öksürmesi dudaklarıma buruk bir tebessüm bırakırken, bu konuşmanın nereye gideceğinin bilinciyle onları izlemeye devam ettim.

"Başka bir emrim var." dedi lider.

"Emret." dedi Efraim.

"Kardeşimin tırnağının ucu kadar üzersen, seni kraliçe gibi değil, lider gibi döverim. İkinci defa bile ayağa kalkamazsın."

Buz Efraim'in elinden kayıp düşerken, başını Biran'a çevirdi. "Cidden mi?Sen... Yani sen... Perla'yı görmeme izin veriyor musun?"

Biran sigarasından derin bir nefes çekerek arkasına yaslandı. "Fazla tokat beyninde sarsıntıya yol açtı anlaşılan. Tek anladığın bu mu?"

Perla çığlık atmak üzereydi, ağzını kapattı.

Efraim ayağa kalktı ve Biran'ın önünde durdu. Perla'ya göz kırptıktan sonra yüzüne en ciddi ifadesini oturttu. "Tüm değerlerim üzerine yemin ederim ki, onu sevip sayacağım. Onu korumak için canımı ortaya koymaktan çekinmeyeceğim."

Biran, sigarasını bir süre dudaklarının arasında bekletti. Sonra bitmemiş olmasına rağmen yakınındaki küllükte söndürdü. Ayağa kalktığında, iki adam karşı karşıya duruyordu.

"Sözünü kabul ediyorum. Gerçek bir adamın kadınını yalnızca sevmesi yetmez. Onu saymalı ve gerekirse kendinden bile korumalı."

Efraim tekrar etti. "Söz veriyorum."

Biran, elini Efraim'in omzuna bıraktı. Gözlerine baktı ve elini olduğu yerde birkaç kez kaldırıp indirdi. Adımları çıkışa yönelirken, "Kraliçe," diye seslendi. "Dövecek başka kimsen kalmadıysa evimize gidebiliriz."

Ev.

Evimiz.

Birkaç saniye öncesine kadar ardarda kırdığım potlar yüzünden karşısına bile çıkmak istemiyordum. Şimdi ise boynuna yapışabilir, nereye giderse onunla gidebilirdim.

Birbirine zıt duygular arasında savrulup duruyordum ve bundan hiç şikayetçi değildim.

*****

Anlam veremeyerek yüzümü buruşturdum. Karnımın alt kısmını yoklayan bir ağrı vardı. Aslında o ağrı sabahtan beri benimleydi ancak belli belirsiz olduğundan dolayı üzerinde durmamıştım. Son birkaç dakikadır kendini daha da belli eder olmuştu. Yine de önemli bir şey olduğunu sanmıyordum. Dayanılmaz olanlarını görmüştüm...

Orman yoluna girmiştik. Biran henüz hiç konuşmamıştı. Yine de içim rahat değildi. Çünkü bunun fırtına öncesi sessizlik olduğunu biliyordum. Patika yola girdiğimizde, yandan bir bakış atarak beni haklı çıkardı.

"Pekala..." Benim açımdan yeterince gergin olan sessizliğe yine ben son vermiştim. "Geç dalganı, bekliyorum." Avucumu diğerinin üzerine kapatıp duruşumu dikleştirdim. Katlanabilirdim.

"Sadece düşünüyorum."

"Ne düşünüyorsun?"

"Hangisinden başlayacağımı... Sarhoş halin, sabah Diana'nın yanındaki garip davranışların, davete katılmak için benden izin alman... Sonra Diana'yı dövmen..." Sesi ciddi, tınısı fena halde alaycıydı. "Ha bir de sarhoş Rozelin'in evdeki versiyonu var." Eli hala direksiyondayken işaret parmağını kaldırdı. "İşte o favorim." Arabayı bahçe kapısının önünde yavaşça durdurdu ve aynı yavaşlıkla bana yaklaştı. Zamanı resmen ağır çekimde ilerletiyor, bana yaptığı şeyin tadını çıkarıyordu. "Sanırım oradan başlayacağım."

Sarhoş Rozelin'in evdeki versiyonu mu?

Siktir!

O kısmı hatırlıyordum. Lanet olsun... O kısmı her detayıyla hatırlıyordum!

Kapıyı açıp kendimi dışarı fırlattım. Ne yazık ki uzaklaşmam birkaç adımdan öteye gidemedi. Zincirli bahçe kapısının önünde durup kollarımı göğsümde bağladım ve gelip kapıyı açmasını bekledim. İçeri girer girmez kendimi odama kiltileyecektim. Evet, bu bugün kendime yapacağım en büyük iyilik olurdu.

Biran yavaşça arabadan indi. Yavaşça yanıma geldi. Yavaşça zincirin anahtarını çıkardı ve yavaşça açmaya başladı. Dudaklarında pis bir gülümseme vardı.Sinirlendiğimi hissettim.

"Açacak mısın artık!" Başımı başka yöne çevirdim. "Dondum."

"Bak sen şu işe..." Anahtar kilidin içinde o kadar yavaş bir şekilde dönüyordu ki, oracıkta kırılıp kalabilirdi. "Üzerinde incecik bir şeyle, yağmurun altında benimle çamurda yuvarlanırken bile üşümeyen sen..." Bakışlarının üzerimde gezindiğini hissettim. " Şimdi kuru ve kalın kabanının içinde üşüyor musun?"

Ona dönüp "Aynen öyle!" diye cırladım. "Aç artık şu kapıyı yoksa ben anahtarı elinden alıp-"

"Bayılıyorum sinirlenince yerinde duramayışına..."

Yerimde durdum. Hatta yerimde kalakaldım. Hadi ama... Beni sakinleştirmesi bu kadar kolay olmamalıydı.

Açılan bahçe kapısından içeri girdim. Neyse ki evin kapısını açması uzun sürmemişti.

"Yatacağım." dedim sol koridora doğru yürürken. "Üzgünüm, alay etmeye bir süre için ara vermek zorunda kalacaksın."

Ondan ses çıkmayınca omzumun üzerinden arkamda kalan varlığına baktım. Bedenimde bir noktaya odaklanıp kalmıştı ama gözlerini o kadar hızlı bir şekilde gözlerime çevirdi ki, neresi olduğunu anlayamadım.

Kirpiklerini kırpıştırdı. Bu, onda nadiren gördüğüm bir durumdu.

"Ne oldu?"

Başını hafifçe kıpırdattı. "Hiç." Yutkunarak sesli bir şekilde boğazını temizledikten sonra "Uyumadan önce banyo yap, istersen." dedi.

"Temizim, yalnızca uyumak istiyorum."

Yeniden başını kıpırdattı, bir şey söylemedi. Odama giderken, ona uzunca bir süre kendimi rezil etmemeye yemin ettim. Tüm evrenin en şanssız insanı bendim ki yeminimi kıyafetlerimi çıkardığım an yuttum. Krem rengi pantolonumun arkasında avuç içi kadar kırmızı bir leke vardı. Aylar sonra regl olmuştum ve buna ilk şahit olan kişi Biran mıydı?

Siktir!

Böyle bir şeyden utanmamam gerektiğini biliyordum. Şayet bu sebepten utanan başka bir kız görmüş olsaydım, ona uzun bir nutuk çekerdim ama tam da şu an yerin dibine girmek için yoğun bir istek duyuyordum.

Neden şimdi?

Biran bu yüzden banyo yapmamı söylemişti. Dediğini yapacaktım. Şu an yapmam gereken en mantıklı şey sıcak bir banyo ve sonrasında çekeceğim upuzun bir uykuydu. Belki suyun altında bir süre nefessiz kalırsam, yaşadığım utanç duygusu hafiflerdi...

Bir süre kendime acıdıktan sonra yerdeki kıyafetleri topladım ve banyonun yolunu tuttum. Evin herhangi bir yerinde hijyenik ped bulamayacağımı biliyordum. Bu yüzden sıcak bir banyodan sonra imkanlar dahilinde başımın çaresine baktım ve içinde rahat edeceğim yumuşak kumaşlı mavi pijama tamını üzerime geçirdim. Bu dönemi yaşamayı neredeyse unutmuştum. Tüm gün süren karın ağrısı bile regli aklıma ihtimal olarak bile getirmemişti. Oysa normal yaşantımda oldukça düzenliydim. Belki de yeni düzen benimsenince eskisi çabuk unutuluyordu.

Yatağa girdiğimde hissettiğim boşluk hissi diğer tüm duyguları gölgeledi. Dönüp durdum. O boşluk hissinden bir türlü kurtulamadım. Sebebini bilmek beni hem şaşırttı hem de ürküttü.

Biran yoktu ve ben uyuyamıyordum.

Onunla yıllarım geçmemişti. Yıllarca birlikte uyumamıştık. Nasıl olur da bu kadar kısa sürede onsuz uyuyamazdım?

Dakikalar geçti. İki büklüm olduğum yatakta gözlerim kapalıydı. Sonra onun giderek yaklaşan adımlarının sesinin duydum. Oda yüzünü göremeyeceğim kadar karanlık olsa da usulca sırtımı kapıya döndüm ve yeniden cenin pozisyonu aldım. İçeri gelmesini beklerken, adımları kapımın önünden geçip gitti. Belli ki bu koridora benimle uyumak için

girmemişti. Muhtemelen karnı acıktığı için mutfağa gitmişti ve işini gördükten sonra odasına geri dönecekti.

Hayal kırıklığımı da alıp yeniden uyumaya çalıştığım sırada adımlarının sesi koridorda yeniden belirdi. Bu kez gelmesini beklemiyordum ama kapının aralandığını duydum. Heyecanlandım ama kıpırdamadım. Yaklaştı.Yatağın arkamda kalan kısmı çökerken, örtümün altından bir şey uzattığını fark ettim. Çok geçmeden karnımda sıcacık bir şey hissettim.

Bu bir sıcak su torbasıydı.

Biran...

Torbayı karnıma hizaladıktan sonra eliyle sabitledi. Arkadan sokulan bedeni bedenimin formunu alırken, burnu her zamanki gibi enseme sokuldu.

Nefes alışverişlerim ona henüz uyumadığımı söylemiş olacak ki, "Karnın ağrıyor mu?" diye fısıldadı az sonra.

"Biraz."

"Isırgan çayı yapmamı ister misin? Ağrını alır."

Şu an ağrıdan ölüyor olsam da yanımdan ayrılmasını istemezdim. "İyiyim. Sıcak su torbası için teşekk..."

"Benden utanma." diye böldü sözlerimi. "Bu senden en son isteyeceğim şey olur. Sen benim

karımsın ve karımın benden utanmasını istemiyorum."

Su torbasının üzerinde duran elinin üzerine elimi koydum. "Karın senden utanmıyor lider. Artık değil..."

Dudaklarını boynuma bastırdı, kokumu içine çekti. Aynısını yapmak istedim. Kokusunu seviyordum. Onu seviyordum. Bunu ona hiç söylememiştim ama onu, aklımın alamayacağı kadar çok seviyordum.

"Tüm gün ne yaptığımı merak ediyor musun?"

"Aslında evet..." diye yanıtladım. "Ama sormaktan geri duruyorum. Yaşadığın gerginliği anlatırken tekrar gerilmeni istemiyorum."

Anlık gülümsemesi kulaklarıma ulaşırken, "O hırçın halinin altından düşünceli bir kız yatıyor." dedi. "Bana istediğini sorabilirsin. Senin yanında konu senin canını sıkacak bir şey olmadığı sürece gerilmiyorum."

Gülümsedim. "O halde soruyorum. Tüm gün en yaptın?"

"Mağarayı buldum." dedi birdenbire.

Bunu beklemiyordum.

O mağarayı bulmak, aileme bir an önce kavuşmak hep aklımın bir köşesindeydi ama Alaz fanustan çıkarmadan böyle bir arayışa girmeyi hiç düşünmemiştim.

Oğlumu kollarıma almadan o mağaraya yaklaşamazdım.

"Biliyorum, biliyorum." dedi aklımı okumuş gibi... "Benimki bir tedbirdi."

"Çıkış, doğru çıkışı bulabildin mi?"

Bedeninde bazı kısımların kasıldığını hissettim. Vermek üzere olduğu cevap her ikimizin de hoşuna gitmeyecek cinstendi. "Mağaranın bin tane geçiti var, bunu biliyorsun."

"Biliyorum."

"Hangi geçitin aradığımız olduğunu gösteren tek bir ize bile rastlamadım. Hepsi birbirinin aynı."

Büyücü Bor'un söylediklerini hatırlamaya çalıştım. "Biran, büyücü hislerimi kullanmam gerektiğini söylemişti."

"Sen inanıyor musun? Yanlış yapma şansın olmayacak. Bu riski göze alamayız."

"O halde ne yapacağız? Ben bunu hiç düşünmedim..."

Saçlarımı okşayıp, enseme küçük bir öpücük daha bıraktı. "Bir yolunu bulacağım. Nasıl olacağını şimdilik bilmiyorum ama bildiğim bir şey var, o mağaraya gözü kapalı girmeyeceksin.."

"Sana inanıyorum." Bu doğruydu. Ona tüm kalbimle inanıyordum. Bizim için en doğru şeyi yapacağını biliyordum. "Dinle, yarın yeni bir gün. Bir gün daha... Söylesene, oğlumuzu kucağımıza almamıza kaç gün kaldı."

Başını biraz ona çevirdiğimde, dudaklarımı yakaladı. Bana uzun, umut dolu bir öpücük verdi. "Az kaldı bebeğim, çok az kaldı..."

***

Güneş bu sabah daha güzeldi.

Safornikon gözüme hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Yeni bir güne gözlerimi açmıştım ve iyi hissediyordum. Umut doluydum. Bu durum bu topraklarda benim için olağan değildi. Olağan olan; acıyla, öfkeyle, umutsuzluk ve çaresizlikle uyanmaktı. Şimdiyse işler değişmişti.

Altüst olmuştu ve altı üstünden çok daha güzeldi.

Çünkü buradaydım; sevdiğim adamın kollarında... Oğluma ve aile bir adım daha yakındım.

Gözlerimi açtığımdan beri aynı şeyi düşünüyordum. Gözlerini açtı ve düşündüklerimi kelimelere döktü.

"Oğlumuza gidelim."

Uykulu gözlerine baktım ve sakallı yüzünü avucumun arasına aldım. "Oğlumuza gidelim."

Hızlıca giyinip evden ayrıldık. Henüz kahvaltı yapmamıştık, midem kazınıyordu ve biliyordum ki durum onda da farklı değildi. Bu yüzden bizi şatoya ulaştıracak yokuşu çıkmadan önce bir şeyler yemeyi teklif etti. Başka bir zaman bu teklifi reddetmeme izin vermezdi ama şimdi vermişti. Doğrudan kızıl karların ortasında kara bir leke gibi duran şatoya gittik. Taş köprüyü aceleci adımlarla geride bıraktıktan sonra birlikte oğlumuzun yanına girdik.

Duygusal biri değildim. Hiç olmamıştım ama Alaz'ı yanına geldiğim her an içimden ağlamak geliyordu. Aramızdaki buzlu cam henüz onu görmeme izin vermiyor olsa bile...

"Merhaba..." dedim, parmaklarımı fanusun soğuk yüzeyinde gezdirirken. "Merhaba tatlım."

Biran bana baktı ve gülümsedi. Sonra da fanusu birkaç kez tıklattı. "Hey, orada işler yolunda mı?"

"Sanırım yolunda." dedim gururla. "...ve sanırım beyefendinin içeride keyfi yerinde."

Dudaklarını birbirine bastırırken, başını salladı. "Sana kötü bir haberim var ufaklık, yakında oradan çıkmak zorunda kalacaksın. Nedenini merak ediyor musun?" Omzunu fanusa yasladı ve oraya doğru konuştu. "Burada seni kucağına almak için sabırsızlanan bir kadın var ve seni temin ederim, çok güzel."

İçimden ağlamak gelirken gülümsemek zorunda kalmak garip bir histi.

"O yüzden yavaştan hazırlıklara başlasan iyi edersin. Bir şey daha... Umarım çok gürültü yapan biri değilsindir. Bu ara kafam gürültü kaldırmıyor."

Anında kaşlarımı çattım. Tıpkı onun yaptığı gibi fanusa doğru konuştum. "Dinle, istediğin kadar gürültü yapabilirsin. Böyle dediğine bakma, seninle ilgilenmek için can atıyor. Öyle değil mi lider?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Pekala, sanırım yakalandım."

Gülüştük ve onunla daha fazla konuştuk. Dışarıdan bakan biri bizim deli olduğumuzu düşünebilirdi ama bir konuda hem fikirdik.

Bebeğimiz bizi duyuyordu. Bizi hissediyordu.

Şatodan ayrılırken, taş köprüde tanıdık iki kişiye rastladık.

Hualp ve Lena.

Onlarla Kara Kule Şatosu'nda karşılaşmak garip tesadüftü. Adımlarımız karşılıklı olarak birbirine ilerlerken, köprünün orta yerinde buluştuk.Her ikisi de bizi selamladılar.

"Beni takip ettiğini düşünmem için yakın zamanda bir kez daha karşıma çıkman yeterli."

Biran'ın sözleri Hualp'i gülümsetti. "Doğrusunu istersen, hakkındır. Kimpras'a taşınırken, seninle bu kadar sık karşılaşmayı hesaba katmamıştım."

Ben de Lena ile Hualp Koran'ı bu kadar sık bir arada görmeyi...

"Neden burada olduğumuzu bilmeyen yok. Merak edilmesi gereken, senin neden burada olduğun..." Biran, lorda şüpheyle baktı. "Yoksa üç büyükleri mi özledin.?"

Hualp gülümsemeye devam etti. Komedi ve gerginliğin yukarıda seyrettiği garip bir diyalogları vardı.

"Aslında bir noktadan yakaladın." diye söze girdi Lena. "Hualp'in Kimpras'taki yeni evinin konumu üç büyüklere bildirmek için geldik. Bilirsin, prosedürler..."

"Bilirim." dedi Biran. "Sanırım işinizi gördünüz. Neden köprüyü geri yürüyordunuz?"

"Çünkü sizi gördüm." Lena, bakışlarıyla Hualp'ten onay aldıktan sonra devam etti. "Aslında bu sabah Hualp beni kahvaltıya davet etmişti. Saat çok erken ve sizin de kahvaltı yapmamış olabileceğinizi düşündük. Bize katılmaya ne dersiniz?"

Tek başına olsaydı cevabı belliydi ancak yanında ben vardım ve o direkt olarak bana baktı.

"Nasıl istersen." dedim şaşkınlıkla.

"Senin istediğini yapacağız."

Biran sadece elleriyle bedenimi değil, sözleriyle ve bakışlarıyla da ruhumu okşuyordu. Gülümsedim.

"Hualp'in el lezzetine kefilim." dedi Lena. "Kraliçe, görüyorum ki gelip gelmemeniz sana bağlı. Rica ediyoruz."

"Tamam, lider de uygun görürse sizinle gelebiliriz."

Hualp Koran memnun olmuştu. "Sakın bunu bir yeni ev daveti olarak düşünmeyin. Bilahare hoş bir akşam yemeği ile o daveti

vereceğim."

Biran lordu duymazlıktan gelerek elimi tuttu ve bizi onların önüne geçirdi. Hualp'in davetiyle Hualp'in evine onların önünden gittik...

Ev tam anlamıyla kuş uçmaz kervan geçmez bir noktadaydı. Zemini turuncu toprakla bezenmiş geniş bir araziye benziyordu. Biran böyle bir yeri lorda vermek için bilhassa seçmiş olmalıydı. Eve en yakın yer, birkaç gün evvel uzunca bir yol kat ettikten sonra gittiğimiz ahşap içki mekanıydı. Zaten en son Hualp ve Lena ile orada karşılaşmıştık. Yine de ev, kendi içinde hoş görünüyordu. Ahşap ve tek katlıydı, geniş bir veranda içindeydi. Geniş çatısı evi koca bir mantara benzetmişti. Bahçesi tıpkı bizimki gibi dikenli çit içerisindeydi ve yine bizimkine benzeyen çift kanatlı ahşap bir bahçe kapısı vardı. Bahçe henüz tam olarak bitmediği için yer yer toprak içindeydi. Yine de bir köşeye yuvarlak bir yemek masası sığdırmayı başarmışlardı. Yemek masasının tepesinde ise yağmurdan korunmak için dev bir şemsiye vardı.

"Soğuğu seviyorum." Hualp, masaya yaklaştı ama içeriyi işaret etti. "Hanımlar üşürse, içeri geçebiliriz."

"Hava gayet iyi." dedim, Lena'ya bakarak. Oysa arabadan ineli bir dakika bile olmamasına rağmen üşümeye başladığını görebiliyordum. "Öyle değil mi, Lena."

Gülümsemeye çalıştı. "Kesinlike."

"Öyleyse..." Hualp ellerinin birbirine vurdu. Çok geçmeden siyah giyimli iki kadın ellerinde dolu dolu iki tepsiyle dışarı çıktılar. Masa kısa sürede boş yeri kalmayacak şekilde hazırlandı.

Yuvarlak masanın dört ayrı kısmında birbirine eşit mesafelerde oturuyorduk. Hualp kahvaltıya başlamadan önce Lena'ya baktı ve tekrar ellerini birbirine vurdu. Gelen hizmetlisinden bu kez kalın bir örtü istedi. Kadının kısa sürede getirdiği şalı Lena'nın omuzlarına bıraktığında, Lena lorda hayran bakışlarını armağan etti.

"Öncelikle teklifimizi kabul ettiğiniz için şeref duyduğumu söylemeliyim. Lideri ve kıymetli eşini evimde ağırlamak benim için bir onur."

"Teklifin için sağol." Karşılığını verdi Biran. "Umarım senin için seçtiğim konumdan memnun olmuşsundur."

Lordun hoşuna gitmeyeceğini düşündüm ama öyle olmadı. "Sessiz yerleri severim, lider. Daha iyisi olamazdı."

Biran içeceğini yudumlarken, "Güzel." dedi. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Kahvaltıya başladıktan bir süre sonra Hualp söze girdi. "Bunlar Mentro eyaletinin özel soslarıdır." Masanın ortasında duran dörtlü kaselerin içindeki dört farklı renkteki sostan bahsediyordu. "Sadece bu sosları tatmak için eyaletime gelen soylular tanırım."

"Bu kadar iddialı olduğuna göre denemeliyz." Biran, sosluğun gümüş sapından tutarak kaldırdı. Önce bana sonra da kendi tabağına servis ettikten sonra yerine bıraktı. Hualp, aynısını Lena için yaparken, Lena sebepsizce gülümsüyordu.

"Fena değil." dedi Biran.

Kesinlikle yeterli bir tepki değildi. Çünkü sosların her biri harikulade tada sahipti.

"Ya siz?" Hualp'in bakışları bana odaklandı. "Sevdiniz mi kraliçe?"

"Gayet güzel."

"O halde size birkaç kavanoz armağan etmeme izin verin." Cevabımı beklemeden hizmetlisine işaret etti.

"Çok naziksiniz.Gereği yoktu."

Gülümsedi. "Devamının geleceğinden emin olabilirsiniz.."

Kahvaltının devamında Biran ve Hualp bölgenin güvenliği hakkında konuştular. Sonuçta Biran toprağının küçük de olsa bir kısmını boş yere vermemişti. Hualp konuyla alakalı bir şey göstermek istediğini söylediğinde, iki adam kahvaltı masasından ayrılarak bizi Lena ile başbaşa bıraktılar.

Onunla konuşmaya yeltenmedim. Bir süre önce Biran'a olan hayranlığını gözlerimle görmüştüm ve konuşursam, elimde olmasa da ağzımdan hoş olmayan şeyler çıkabilirdi. Sessizliğimi koruyarak birbirinden leziz soslardan yemeye devam ederken, Lena konuşmak konusunda benimle aynı fikirde olmadığını gösterdi.

"Oldukça iştahlısın kraliçe." Başımı kaldırdığımda, bedenimi süzdüğünü gördüm. "Oysa ne kadar zayıfsın. Senin kadar iştahlı olsam eminim ki bu sandalyeyi kırabilecek ebatlara sahip olurdum."

Laf çarpmaya çalışan bir hali yoktu. Aksine sevecen bir şekilde gülümsüyordu. Yine de Biran'a olan bakışlarını hatırlayınca kendimi tutamadım. "Bunlar önemsiz detaylar. Bedenlerimizi zayıf tutmak yerine karakterlerimizi güçlü tutmayı önemsemeliyiz, değil mi?

Kalın dudaklarını araladı ama bir süre cevap veremedi. Bense bakışlarımla onu zan altında tutuyordum. "Seni anlıyorum." dedi biraz sonra. "Anlıyorum ve hak veriyorum."

"Öyle mi? Ne hoş."

"Gerçekten. Bak... Yerinde ben olsaydım şu an bana böyle davranırdım." Sırtını sandalyesinden ayırdı. Koyu renk saçlarını kulağının arkasına yerleştirdi. Bir an için ellerini nereye koyacağını bilemedi. "İnkar etmeyeceğim. Bir zamanlar kocandan hoşlanıyordum ve bu sen ortaya çıkmadan önce başladı."

"Ama ben oraya çıktıktan sonra da devam etti."

"Evet." dedi. Dürüsttü. "Ama şimdi bitti. İnan bana. Lidere karşı hiçbir şey hissetmiyorum." Bakışlarını kaçırırken, dudaklarını hafifçe dişledi. "İlgilendiğim başka biri var."

Onun aksine ben sandalyeme yaslanabildiğim kadar yaslandım ve kollarımı göğsümde bağladım. "Sanırım kim olduğunu biliyorum."

Biran ve Hualp'in konuşarak bize yaklaştıklarını fark ettiğimizde, işaret parmağını dudaklarını götürerek susmamı rica etti. "Lütfen..."

Onu onaylamak maksadıyla gözlerimi yavaşça açıp kapattım. İçimden bir ses yalan söylemediğini söylüyordu. En azından bir Diana değildi.

Biran, masaya tekrar oturmadı. Hualp'in sınırlara yerleştirdiği adamlarını birlikte kontrol edeceklerdi ve bunu yapmadan önce beni eve bırakmak istiyordu. Lorda kahvaltı için teşekkür ettikten sonra bahçe kapısının önündeki arabaya doğru yürüdük. O sırada Biran'ın bakışları tek bir noktada toplandı. Bakışlarını takip ederek, arabasının sileceklerine ulaştım. Orada küçük bir kutu vardı.

Duraksadık. İkimizin gözü de birkaç metre uzaklıktaki o kutunun üzerindeydi.

"Hoşumuza gitmeyecek." dedi.

"Hem de hiç." dedim.

"Belki de açmadan atmalıyız."

Gözlerimi kısarak kutuyu incelemeye çalıştım. Eski, ahşap bir yüzük kutusuna benziyordu. "Sanki üzerinde bir şey yazıyor. Sanırım bir not..." dediğimde bana baktı ve farklı bir şey söylemedi.

"Açmadan atalım gitsin."

Parmaklarını koluna sardım. "Biran... Bizim sorunlardan kaçış yolumuz bu değil."

"Ne öyleyse?"

İyi hissetmiyordum. Yine de gülümsedim. "Üstüne gitmedik. Hadi." dedim başımla kutuyu göstererek. "Üzerine gidelim."

İstemiyordu, biliyordum. Beni kırmayacaktı, bunu da biliyordum.

Notu okuyabileceğimiz kadar yaklaştığımızda, yutkunmak zorunda kaldım. Üzerinde yalnızca bir isim vardı.

Rozelin.

"Atalım, dediğimde beni dinlemeliydin."

Başımı iki yana salladım. "Hala aynı fikirdeyim."

Başı farklı bir yöne çevrilirken, baş parmağıyla burun köküne dokundu. Daha fazla gerilmişti. Çok daha fazla...

"Her halini seviyorum. Yine de arada bir beni dinle."

Baktığı yöne geçtim. Onu, bana bakmaya zorladım. "Ne olduğunu bile bilmiyoruz."

İşaret parmağıyla kutu gösterdi. "O kutunun içindekini tek bir şartla öğrenebilirsin?"

Ona sorarcasına bakarken, "Ben açacağım." dedi. "Sakınca görmezsem sana da gösteririm."

Kaşlarım çatıldı. "Biran, farkında mısın? O kutu bana geldi."

"Sence bu beni ilgilendiriyor mu?"

Onunla bu konuda başa çıkmam imamkansızdı. Öyle olmasa bile bu kadar gerilmişken, onu rahatlatmak için elimden geleni yapardım.

"Pekala, aç gitsin."

Gözlerini benden ayirmadan kuyuyu aldı ve aramızda açtı. Bakışları yavaşça kutuya inerken, benimkiler hala ondaydı.

"Bakabilir miyim? İzin veriyor musun?" İfadesinde herhangi bir duygu yoktu. Sanırım bu iyiye işaretti.

"Bilmiyorum."

Gülümsedim. "Ne demek, bilmiyorum. Çok basit bir şey sordum. Evet mi? Hayır mı?"

Dudakları aralandı fakat bir şey söylemeden önce düşündü.

"Bakacağım." Aynı saniye bakışlarım ağır ağır Biran'ın ellerinde açık bir şekilde duran kutuya indi.

Kutuda bir çift pembe kalpli küpe vardı.

Kutuda canımın bir parçası vardı.

"Gü-Gülnur..." Titremeye başlayan parmaklarımla küpeleri tuttum. Bunlar ikinci yaş gününde kardeşime aldığım kalpli küpelerdi. O

günden beri hiç kulağından çıkarmamıştı. Hiç... "Bu...Bu..."

Kutuyu fırlatıp attı. Beni kollarımdan tutup kaputa yaslarken, parmaklarımın ucuyla tuttuğum küpelerin sahibinden emin olmak için ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Birinin arka kenarında küçük, mavi bir leke olmalıydı.

Bir zamanlar Gülnur'umun o küçük parmaklarına mavi oje sürerken, kulağı kaşınmıştı çünkü.

Pembe, kalpli küpeleri parmaklarımın arasında çevirdim.

Mavi oje lekesi oradaydı.

Gülnur, benim küçük kardesim Safornikon topraklarındaydı.

Küçük kesitler ve görseller için beni Instagram'da takip edebilirsiniz./DuruuMavii

Lütfen yıldıza dokunmayı unutmayalım, bir sonrakiler bölümde görüşmek üzere...

45. BÖLÜM: "Alaz"

Selam.

Dimash ~ S.O.S
Lindsey Stirling~ Carol Of The Bells
Keyifle okuyun.

Dünya'nın başıma yıkılışı birkaç saniye içinde gerçekleşti. Ancak sonrası, sonsuzluk kadar uzundu. Biran beni tutuyor olmasaydı dizlerim bedenimi taşıyamazdı. Yere öyle sert düşerdim ki, içimde kartopu gibi büyüyen acı toprağı çatlatır, bedenimi yerin altına hapsederdi.

"Gülnur..." Adı, dilimden bir feryat gibi düşerken, parmaklarım küpenin üzerine kapandı. Onu hissettim; yemin ederim, onca zaman sonra kardeşimi avuçlarımda hissettim. "Kardeşim... Karde-"

Biran bana sıkıca sarıldı. Bana kemiklerimi kırmak ister gibi sarıldı. Koca avucunu saçlarıma bastırarak, yüzümü boynuna gömdü. Bir süre öylece kaldık; belki bir saniye, belki saatlerce.

Sonra Hualp'in sesini duydum. "Sorunun ne olduğunu bilmiyorum ama elimden geleni yaparım."

Biran düşündü. Ne düşündüğünü bilmiyordum ama sonunda "Bizi büyücü Bor ile görüştür." dedi. "...ve ona söyle. Soracağım soruları cevaplamak için elinden gelenin fazlasını yapsın."

Başımı Biran'ın boyunundan kaldırabilmiş değildim. Gözlerimin ötesi de ruhumun ötesi de kapkaranlıktı.

Birkaç metre öteden bir telsiz cızırdaması duyuldu. "Büyücü Bor'a ulaşın ve lider Biran'ın geleceğini söyleyin. Derhal."

Biran beni omzunun altına alarak Hualp'e döndü. O saniye lordun yüzündeki ciddiyeti ve bir adım arkasında duran Lena'nın şaşkınlığını gördüm. Her ikisi de bize anlamaya çalışan gözlerle bakıyordu.

"Gelmem gerekiyor mu?" diye sordu Hualp.

Biran ona cevap vermeden önce telsizini çıkardı ve Mestan'ın kodunu söyledi. "1045!"

"1045 dinlemede."

Biran telsizin mandalına kuvvetle bastırarak ikinci kez dudaklarına yanaştırdı. "Mentro'ya ne kadar uzaklıktasın?"

Cevap neredeyse aynı saniyede geldi. "Yakınım. Yirmi dakika sonra eyalette olabilirim."

"Git." diye emretti. "Birazdan sana ne yapman gerektiğini söyleyeceğim."

Birkaç saniye içinde "Yoldayım." karşılığını verdi Mestan'ın telsizden yükselen mekanik sesi.

Biran, bizi arabasına götürken, "Duydun, adamım yakıdaymış." dedi Hualp'e. "Gelmene gerek yok."

"Pekala." Lord telsizini gösterdi. "Bir şey olursa kodumu biliyorsun."

Lena bir adımla lordun yanına geldi. "Elimden ne gelir bilmiyorum ama... İhtiyacınız olursa ben de buradayım."

Biran arabaya önce beni bindirdi. Arabanın ön kısmından dolaşarak sürücü koltuğuna ulaştığında, başını son kez Hualp ve Lena'ya çevirdi. "Sağolun."

Biran eğilip emniyet kemerimi bağladıktan sonra gaza yüklendi. Onu daha önce de hızlı araba kullanırken görmüştüm ancak hiç birinde bu kadar süratli değildi. Telsizi çıkarıp tekrar Mestan ile iletişim kurdu ama ne söylediğini idrak edebilecek durumda değildim.

Başımı geriye yaslamıştım. Yola bakıyordum. O yolun beni kardeşime yaklaştırmasını umut ediyordum. Gözyaşlarımın akmasına izin veriyordum. İçimdeki karanlıkla başa çıkmaya çalışıyordum.

Küpelere tekrar bakmamak için gözlerimi kapattım. Açtığımda büyücü Bor'un çadırının önündeydik. Mestan'ın arabası da buradaydı ancak kendisi içinde değildi. Kemeri çözüp kendimi dışarı attığım an Mestan dışarı çıktı. Beni bakışlarına yayılan hüzün yutkunmasına sebep olurken, "Büyücü Bor aradığınız kişinin bir eşyası gerektiğini söyledi." dedi.

Biran yanıma geldi. "Tamam. Büyücüye geldiğimizi haber ver."

Mestan yeniden içeri girdi. Kaybetme korkusu, avucumdaki küpelere bakacak cesareti verdi. Güç aldığım küpelere veda edecek olmak umudumu benden çekip almaya çalışıyordu. Ağladım.

Biran ellerini bana uzattı. Göz bebeklerinde ele avuca sığmayan bir hüzün vardı. "Bana bak." Nefes nefese ağlarken, başımı ellerinin arasında tutmaya çalışıyordu. Endişeliydi. Endişesinin kaynağı bendim. "Bebeğim, bana bak."

"Bana kardeşimi getir Biran." dedim yalvarırcasına. "Bana Gülnur'u getir."

Bakışlarımızı buluşturmayı başardı. Yaşlı gözlerim, bana onu buzlu bir camın ardından gösteriyordu.

"Bunun için sana bir kez söz verdim. Yine veriyorum." Başımı göğsüne bastırıp saçlarımın arasında konuştu. "Söz veriyorum, kardeşimizi bulacağım."

"Lider." Mestan çadırdan rüzgar gibi çıkarak, "Büyücü Bor sizi bekliyor." dedi.

Biran, basım hala ellerinin arasındayken, gözyaşlarımı baş parmaklarıyla sildi. "Gel." dedi. "Bor bizi kardeşine götürecek."

Elimden tutup bizi büyücünün çadırına soktu. Büyücü kadın kazanının başına oturmuş fokurdayan suya bakarken, muhtaç adımlarla ona yaklaştım.

Kardeşimi uzun zamandır ayrıydım ancak güvende olduğunu biliyordum. Ailemin güvende olması, onları göremesem de benim için en büyük teselliydi. Şimdiyse içlerinden en küçük ve en savunmasız olanı hem benimle değildi hem de büyük bir tehlikedeydi. Başına ne geldiğini, ne geleceğini bilmiyordum. Bunu düşündükçe canımdan can kopuyordu.

"Küpeyi bana ver." Bor, elini uzattı. Avucumda ki küçük, kalpli küpeye son kez baktım. Yanağımdan süzülen bir damla yaş küpenin üzerine düştü. Küçüğümün eşyasından dahi ayrılmak istemeyecek kadar özlem dolu ve telaşlıydım.

Gözlerimi ve avucumu eş zamanlı olarak kapattım. Acı içimde çığır açıyordu. Ancak birkaç saniye sonra gözlerimi açtım ve küpeyi Bor'un nasırlı avucunun ortasına bıraktım.

Küpeyi yumruğunun arasında sıkıştırdı, başını eğdi ve bir şeyler fısıldamaya başladı. Bu bir süre devam etti, o sürenin sonunda küpeyi kaynayan suyun içine gönderdi. O saniyeden itibaren gözleri açılabildiği kadar açıldı. Suya yaklaştı ve orada her ne oluyorsa izlemeye başladı.

"Küçük kız... Korkuyor." dedi, bir an sonra. "Çok korkuyor."

Kardeşimin korkusu korkumu körükledi. Göremeyeceğimi bile bile suya bakıp "Nerede o!" diye sordum. "Nerede benim kardeşim?"

Kazana biraz daha yaklaşmasını çatılan kaşları takip etti. Hızlanan kalp atışlarımın birer çiviyi dönüşerek göğüs kafesimi deldiğini hissediyordum.

"Kardeşin aydınlık bölge Lenoran'da değil. Burada, yanıbaşında... Yalnız..."

Suskunluğu benim için dayanılmazdı. "Ne! Ne yalnız?"

Onu alıkoyan tek bir kişi değil." İşaret parmağını kaldırdı. "Bir erkek." Orta parmağını kaldırdığında, gösterdiği sayı iki oldu. "Diğeri ise bir kadın..."

Zihnimde beliren binlerce soru dudaklarımı araladı. Dudaklarım tek kelime dökemeden titremeye başladığında, kendimi yeniden Biran'ın kollarında buldum. "Bize onları tarif et."

Büyücünün başını iki yana salladığını gördüm. "Tarif yok. Görebildiğim yalnızca siluetleri, bir de..." Suya yeniden bakıp kaşlarını çattı. "Hisleri... Hisleri iyi değil. Akıllarından kötü şeyler geçiyor. Çok kötü..."

Bedenimki kolları birer kütük gibi sertleşirken, burnundan sabırsız soluklar veriyordu. Kendini güçlükle dizginlediğini hissediyordum. "Kimpras da olduklarından emin misin?"

"Kızıl bölgedeler, lider. Bölgendeler."

"Onları nasıl bulacağız?" diye sorabildim, iyiden iyiye cılızlaşan sesimle. "Kimpras çok büyük. Neresinde olduğunu nasıl anlayacağız?"

Büyücü elini kaynayan suya daldırdı. Küpeyi bulup çıkardı ama son gördüğüm gibi değildi; rengini ve formunu yitirmişti. Artık erimiş bir kurşun parçasına benziyordu. Saniyeler içinde o görüntü de kaybolmaya başladı. Kardeşimin kapli, pembe küpesi büyücünün avuçlarından buharlaşarak uçup gitti. "Sana daha önce de söylemiştim, kraliçe. Hislerin, senin yolunu aydınlatacak yegane şey hislerindir."

"Nasıl!" Biran'ın kollarından ayrılarak büyücüye yaklaştım. "Bebeğimi doğurduğumdan beri güçlerimi kullanamıyorum. Hiçbir tehlikeyi ön göremiyorum. Şu durumda nasıl hislerime güveneceğim?"

"Kendini dinleyeceksin. Güçlerin kaybolmuş değil. Bebek onları senden almadı. Sadece nasıl kullanacağını bilmiyorsun."

Anlayamamıştım. Anlayabilecek durumda değildim. Ellerimi yüzüme götürüp, her şeyi daha şeffaf görmeyi umarak sıvazladım.

"Mestan," dedi gözünü benden ayırmadan. "Ne kadar adamımız varsa emir ver. Bölgenin her yerini karış karış arayacağız."

Mestan başını indirip kaldırarak emri aldı. "Nasıl birini arayacağız, lider?"

Biran'ın bakışları şefkatle yüzümde dolaşırken, "Küçük, sarı saçlı bir kız çocuğu... Aradığımız, karımın küçüklüğü..."

*****

Orman evindeydik. Efraim, Mirel, Mestan, Perla, ben ve lider...Yaklaşık iki saattir, yuvarlak yemek masasının etrafında, sarı ışıklı siyah sarkıt avizenin altında çözüm arıyorduk. Hala bir haber çıkmamıştı ve çok fazla ihtimal vardı. Zaman geçtikçe daha fazla gerilen sinirlerim beni o ihtimallerin altında hırpalarken, Biran'ın yanımda olduğunu bilmek en büyük gücü veriyordu.

Büyücü Bor'un verdiği bilgiler ışığında elimizde iki veri vardı.

Bir, kardeşimin Kimpras da olduğu...

İki, onu biri kadın diğeri erkek iki kişinin alıkoyduğu...

İhtimaller fazlaydı; Temur Alizen, Steven Alte, Diana Alte... Hatta Kraliçe Nivera... Hatta Zeliha...

"Benim aklıma başka birileri geliyor ama..." Gözler bunu söyleyen Perla'ya çevrildiğinde, Perla her kimin adını verecekse daha fazla tereddüt etti. "Ya da boşverin. Şu an bana da mantıklı gelmedi."

"Söyle." dedi ağabeyi. "Her ihtimalin peşinden gideceğiz."

Perla başını sallayarak, "Lord Hualp Koran." dedi. "...kadın ise Lena. Lord garip biri, bir türlü çözemiyoruz. Ayrıca bu ara Lena ile sürekli dip dibeler. Bunun da bir sebebi olmalı."

"Evet, lord garip biri ama..." Mirel düşünceli bir şekilde başını iki yana salladı.. "Neden böyle bir şey yapsın ki... Ayrıca yanyana olmalarının biri sebebi var, bence birbirlerine ilgi duyuyorlar."

"Yine de bir ihtimal." dedi Efraim. Bıkkınca arkasına yaslanırken kollarını göğsünde topladı. "Yani bir ihtimal daha..."

"Evet." Biran, ellerini masanın üzerinde birleştirirken, gözleri şüpheyle kısıldı. "Listeye lord ve Lena'yı da ekliyoruz."

"Bence önceliğimiz Temur Alizen olmalı. Daha önce Rozelin'in kardeşi konusunda tehdit savurmuştu. Şimdi eyleme dökme olasılığı çok yüksek."

"Öncelik konusunda yanılıyorsun, Mestan." dedi Mirel. "Temur Alizen'in bir çocuk kaçırıp, izinsizce kızıl bölgeye girmesi onu bitirecek bir hamle olur. Bunu göze alabilir mi sence? Ayrıca ona eşlik edebilecek bir kadın tanımıyoruz."

"Bence Steven ve Zeliha yaptı." dedi Efraim. "Düşünün, hem kızıl bölgedeler hem de Rozelin'e düşmanlık beslemeleri için nedenleri var."

"Kraliçe Nivera'nın da var..." Perla, bunu inanarak söylemişti. "Özür dilerim ağabey ama böyle bir şeyi o da yapmış olabilir."

"En büyük neden Diana'nın elinde. Son olanları düşünün, Rozelin'den yediği tokattan sonra-"

"Hayır Mirel." Ayağa kalktım. "Bana düşman olması için sebebi yok. Çünkü o tokadı bana zorla attırdı. Nivera'nın da yok, çünkü ona da bir kötülüğüm dokunmadı." Sinirlerim alt üst olmuştu. Dolan gözlerimi elimin tersiyle silerken, "Hualp ve Lena'nında yok. Hatta Temur'un da... Kimsenin yok. Kimsenin beni canımla tehdit etmesi için hiçbir sebebi yok..."

Odama gitmek için hamle yaptığımda Perla ve Mirel de ayaklandı. "Siz kalın." Onları durduran Biran oldu. "Rozelin'in dinlenmeye ihtiyacı var."

Dinlenmeye değil, kendimle başbaşa kalıp, içimdeki acıyı kendi gayretimle bastırmaya ihtiyacım vardı. Biran'ın sözlerinde değilse bile gözlerinde yatan anlam buydu. Odama gittim. Yastığımın altından siyah çakıl taşını alırken, büyücü Limpyas'ın verdiği deniz kabuğu kolye gözüme ilişti.

Ülkene dönmek istiyorsan kolyeyi tak ve canından bir can feda et.

Yastığı kolyenin üzerine indirip, çakıl taşını iki avucumun arasına sıkıştırdım. Sonra da ellerimi başımın altına koydum. Gülnur'un şu an nerede, ne halde olduğunu düşünmeye çalıştım ama o kısım koca ve tehlikeli bir boşluktu. O boşlukta nefessiz kalıyordum. Gözlerimi kapatıp, uykunun beni almasını beklerken, dudaklarımda küçüğümün adı vardı.

Gülnur, bebeğim, bul beni. Ablan burada, seni bulmak için her şeyi yapacak. Her şeyi...

Karanlık.

Ucu bucağı olmayan namütenahi bir karanlık.

Ruhumda çatırdayan bir şeyler var ve üzerimde karanlığa meydan okuyan karanlık bir elbise. ..

Çıplak ayaklarımla siyah suda yürürken, gözlerim karanlıkta dolaşıyor.

Hiç bir şey yok.

Hiç bir şey yok.

Bir şey var, bir hıçkırık sesi.

O sesi tanıyorum. Nefes alışını bile tanırım.

Yürüyorum. Adımlarım hızlandıkça ayaklarımın dövdüğü su bacaklarıma sıçrıyor. Daha hızlı yürüyorum. Daha fazla sıçrıyor.

Ses daha yakın. Bir çocuk ağlıyor. Bir kız çocuğu ağlıyor. O kız Gülnur. O küçük kız benim kardeşim.

"Gülnur!" diye bağırıyorum, dört bir yanımdaki karanlığa. "Bebeğim neredesin!"

Ses yükseliyor ama görebildiğim hiçbir şey yok. Deli gibi etrafımda dönüyorum. "Gülnur!" diyorum en az onunki kadar ağlamaklı bir sesle. "Korkma, buradayım. Ben buradayım! Bulacağım seni!"

Koşuyorum. Siyah elbisemin etekleri sırılsıklam oluyor. Gülnur'un sesi var, kendisi yok. Çatlayacakmış gibi hissediyorum. Ağzına kadar dolduğu halde doldurulmaya devam eden bir sürahi gibi...

Nefesim kesiliyor. Kesilen nefesim dizlerimi karanlık suyla buluşturuyor. Ayağa kalkmak, onu bulana kadar kilometrelerce koşmak istiyorum ama ayaklarımı hissetmiyorum. "Gülnur!" diyorum, artık çıkmayan sesimle. "Bir işaret gönder! Seni bulabilmem için bana bir işaret gönder!"

O anda bir elin enseme yapıştığını hissediyorum. Başımı çeviremeden beni alıp boşluğa fırlatıyor. Gözümü kırpıyorum, açtığımda, Lavangos eyaletindeyim!

Ürperen bedenimi ayağa dikiyorum. Lavangos da akşam vakti; parlak tüylü atlar gezinti için tavlalarından çıkarılıyor. Her yer yemyeşil, tertemiz ve uzaklarda çok az insan var. Ne tarafa gideceğimi bilemez etrafıma bakarken, tavlasından çıkan bir at beni görünce duraksıyor. Ona bakıyorum; bakışları puslu, bakışlarında kelimeler dolaşıyor. Bana anlatmak istediği bir şeyler var, hissediyorum. Başını çıktığı tavlaya çeviriyor, bana bir şey göstermek istiyor... Bacaklarım doğrudan o ata doğru yürüyor. İyice yaklaşıyorum ama at koşarak tavlasından uzaklaşıyor.

Geriye o ağlama sesini bırakıyor. Çok yakında, yanıbaşımda!

Koşarak tavlaya giriyorum. Gülnur, benim küçük kardeşim, orada, tavlanın bir köşesinde, samanların arasında, başını dizlerine yaslamış ağlıyor.

"Gülnur!" diyorum, bu kez sevinçle. Beni duymuyor. Bunu bilmeme rağmen içim parçalanıyor. Başını kaldırınca benimle kavuşamayacağını bilmek içinde bulunduğum an da kıyamet gibi üzerime çöküyor. "Sana sarılacağım." diye mırıldanıyorum.

Yaklaşıyorum. Çok yaklaşıyorum. Gülnur, küçüğüm, tıpkı küpesi gibi gözümün önünden buharlaşarak uçup gidiyor...

Avucumdaki zonklamayla gözümü açtım. Kalp çarpıntısıyla doğruldum. Yumruğumdan kan süzülüyordu. Zihnim bulanıktı. Rüyanın bir köşesinde mi yoksa gerçeklikte miydim? Odamın kapısı hızla açıldı. Göğsü panikle inip kalkan Biran karşımdaydı. Bana baktı. Avucumdan süzülen kanı gördüğünde kaşları gördüğüm en çatık halini aldı. İki koca adımla yanıma gelip önümde diz çöktüğünde, peşinden gelen diğerleri odamın kapısından belirdi. Biran yumruğumu nazikçe avucuna aldı. Parmaklarımı yavaş yavaş açmaya başladığında, çektiğim acı boğazımda bir uğultuya sebep olmuştu.

"Tedavi kutusunu getirin." Parmaklarımın hepsini açtığında, o da ben de gördüğümüze inanamadık. Çakıl taşını öyle sıkmıştım ki, taş avucuma gömülerek kendi ebatında kanlı bir çukur oluşturmuştu.

Perla tedavi kutusunu ağabeyinin yanına bırakırken, avucumu görüp korku dolu bir ses çıkardı. Sonra elini ağzına kapatarak uzaklaştı. Biran kutudan cımcıza benzeyen uzun bir demir çıkardı. Ucunu steril ettikten sonra çakıl taşını dikkatle avucumdan aldı. Yaramı temizleyip sardı.

"Buna sebep olanlar hesabını verecek." Dudaklarını sargının üzerinden avucuma bastırdı. Sonra kırağının kapladığı bakışlarını bakışlarıma dikti. "Yemin ederim, verecekler."

"Biz de gelebilir miyiz?" diye sordu Mirel. Cevabı beklemeden o ve Perka yatakta her iki yanıma oturdu. Efraim ve Mestan da Biran'ın yanında diz çöktü. Perla önce omzumdan öptü, ardından başını omzuma yasladı.

"Yanındayız." dedi Mestan.

"Kardeşini bulmak için her şeyi yapacağız." dedi Efraim.

"Çünkü o hepimizin kardeşi." dedi Mirel.

Gözümden birkaç damla yaş düşerken, "Teşekkür ederim." diyebildim. "Galiba ben onun nerede olduğunu gördüm."

Biran ayağa kalktı. Ağzımdan çıkacak tek kelimeyi beklerken, ben de yerimden kalktım. "Lavangos Eyaleti'nde. Onu bir tavlanın içinde saklıyorlar."

Saniyeler içinde evden ayrıldık. Dakikalar içinde Lovangos'un dört bir yanına dağılmış, tüm tavlaları kontrol ediyorduk. Saatler geçti, kardeşimi bulamadık.

"Bakmadığımız son dört tavla kaldı." Son olarak Efraim ve Perla da eli boş dönmüştü. Her biri yorgun ancak umutlu görünüyordu. En az benim kadar...

"Gördüğün yerin Lovangos olduğuna emin misin?"

Soruyu soran Mirel'e doğru başımı salladım. "Burada. Bundan eminim."

"Eğer kardeşin buradaysa, onu kesinlikle Steven kaçırmış olmalı."

Biran, "Bunu sonra konuşacağız." dedi. "Gülnur'u bulduktan sonra... Şimdi kalan tavlalara bakalım."

Hep birlikte eyaletin doğusuna doğru yol aldık. Burası daha çok bir köye benziyordu: daha yeşil ve daha az insan barındırıyordu. Tıpkı rüyamda gördüğüm gibi...

Belli aralıklarla dizilen dört tavlayı gördüğüm an koşmaya başladım. Eş zamanlı olarak kontrol etmek için diğerleri de diğer tavlalara doğru yol aldılar. Biran benimleydi. Ayaklarım bizi en solda bulunan tavlaya götürdü. O saniyeden itibaren ruhum gördüğüm rüyanın surlarına ulaştı ve o an ne hissediyorsam aynısını hissetmemi sağladı.

"Gülnur!" Tavlanın eski, ahşap kapısına yapıştım. Kapıyı açtığım an karşımdaki gözler, rüyamda gördüğüm atın gözleriydi. Bana aynı hüzünle baktı. O hüznü alıp, tavladaki kardeşimin yokluğuyla harmanlayarak içimin baş köşesine koydum ve içeri doğru yürüdüm.

"Sen de beni gördün mü?" Atın başını sıvazlarken, gözlerime bakmaya devam ediyordu. "Neden rüyamdaki gibi bana kardeşimi vermedin?" Islanan yanağımı yanağına yasladım. Gözlerimi kapatmak üzereyken, samanların arasındaki atkı gözüme ilişti.

"Gülnur."

Koşarken, "Rozelin." dedi Biran. "Bekçinin atkısı olabilir."

Olabilirdi. Bir kız çocuğunun takabileceği türden değildi. Siyah ve oldukça eskiydi ama tutunabileceğim bir şeye ihtiyacım vardı. Samana

bulanmış atkıyı aldım. Burnuma götütürken, gözlerimi kapattım.

Beklediğim umut şimdi bir kokuydu. Atkıda küçüğümün bebek kokusu vardı!

"Biran!" Heyecanla ona döndüm. "Buradaymış! Gülnur buradaymış!"

*****

Atkısı boynumdaydı.

Kokusu burnumdaydı.

Kendisi yoktu.

"Belki birkaç saat önce oradaydı." İçimi çektim. Gözyaşlarım bir süre önce iç çekişlere dönmüştü. "Belki birkaç dakika önce... Geç kaldım."

Onun yatağında, onun göğsündeydim. "Geç kalmadın." dedi burnunu şakağımda dolaştırırken. "Yaklaştın, yaklaştık."

"Annem ve babam perişan olmuştur." Bunu düşünmek beni apayrı bir yerde üzüyordu. "Önce ben şimdi de..."

"İkinize de kavuşacaklar." Çenemi tutup başımı kendisine doğru kaldırdı. "Kendine gel Rozelin Nuh, oturup hayıflanan bu kadın sen değilsin."

"Çok zor. Sürekli korku içinde yaşıyorum. Sürekli sevdiklerimle sınanıyorum. Sanırım gücümü tüketen bu..."

"Yorulduğun yerde bana yaslan." Kaşları çatıktı ama gülümsemekten geri durmadı. "Daima yaslan. Benim omzum senin başını kucaklamak için yaratıldı."

Aynı gülümseme şimdi benim ıslak dudaklarımdaydı. "İyi ki varsın ve iyi ki..."

Aynını alnıma yasladı. "... ve iyi ki?"

Gözlerimi kapatırken, "İyi ki benim kocamsın." diye fısıldadım. Bunu tüm kalbimle söylemiştim.

"Üzgünüm kraliçe, bunu senden önce söyledim." Dudakları burnuma dokundu, ruhu ruhuma. "Her gün söyledim. Şimdi sen de duyacasın." Alnıma uzun bir öpücük bıraktı. "İyi ki karımsın."

"Teşekkür ederim."

Mavileri dudaklarıma düştü. "Sözsüz bir teşekkürü tercih ederim."

Bana iyi geleceğini biliyordum. Bu yüzden onu öpmeye yeltenirken tereddüt etmedim. Ancak kapının tıklatılmasıyla dudaklarım

dudaklarına değemeden uzaklaştı. Gelen Efraim'di ve oldukça sebebini hemen öğrenmek isteyeceğim kadar görünüyordu.

Biran'a baktı. "Lider!" Bana baktı. "Roz!" Göğsünü derin bir nefesle şişirdikten sonra "Fanus!" dedi.

İkimiz de ayağa fırladık.

"Fanus çatlamaya başlamış. Bebeğinize kavuşmanızın zamanı geldi."

Yol boyunca ağladım. Gülnur'un acısı içimde bir yerde dururken, gözyaşlarımın sebebi sevinçti. Zamanı geliyordu. Aylarca bedenimde taşıdığım oğlumu nihayet kollarıma alabilecektim!

Biran'ın ilk kez araba kullanırken şaşırdığına şahit olmuştum. Elini ayağını nereye koyacağını, hangi yola sapacağını bilemiyordu. Hızını bir türlü ayarlayamamıştı. Şatonun dik yokuşunu çıkarken, arabayı iki kez istop ettirdi. Sonunda şatoya ulaştığımızda ise ben köprüye doğru koşar adım ilerlerken, peşimden gelmediğini fark ettim.

"Ne oldu?" Köprüye attığım ilk adımı isteksizce geri alıp arabanın başında duran Biran'a baktım. "Neden gelmiyorsun?"

Elini ensesine götürdü. Ovaladı. Ne diyeceğini bilemedi.

"Biran, ne oldu?"

Konuşacakmış gibi yapıp başını salladı ama yine bir şey söylemedi. Şatoya koşup merdivenleri üçer beşer çıkmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Sen git." diyebildi sonunda. "Geleceğim."

"Neden şimdi değil?"

Bir şatoya bir de bana baktı. "Git, geleceğim."

Kalıp sorgulamak istemedim. Bir bildiği olduğunu düşündüm. Peşimden geleceğinden emindim. Önce hızlı yürüdüm, yetmedi. Koşar adımlarla yürüdüm, bu da yetmedi. Koştum. Peşimde biri varmış gibi nefes nefese koşup merdivenleri saniyeler içinde tırmandım.

Kapı açıktı. Fanusun önünde üç büyükler ve ellerinde büyük kitaplar tutan iki şifacı vardı. Şifacılar beni selamladıklarında, ancak üç büyükleri selamlamayı akıl edebildim.

"Hoşgeldin, kraliçe." dedi bir üç büyük. "Yaklaş, bebeğin uyanıyor."

Hızlanan kalp atışlarımla birlikte adımlarımı onlara doğru yaklaştırdım. Hem bir an önce bebeğime kavuşmak istiyordum hem de ne yapacağımı bilemeyecek kadar heyecanlıydım.

Sanırım Biran'ı şimdi anlıyordum.

Sakin ol." dedi, bir diğeri. "Seni hissettiğinde, oradan çıkması daha kolay olacak."

Üç büyükler ve şifacılar fanusun önünden çekildi. Fanus derin çatlaklar içindeydi. Çatlaklardan az da olsa çıplak bedenini görebiliyordum.

Esmerdi.

Tıpkı babası gibi...

Bu detay kalp atışlarımı daha da hızlandırdı.

"Ben..." Orada yalnızca ikimizin olduğunu düşündüm. Sonra öyle hissettim. "Ben geldim." Dudaklarımı çatlaklardan birine yaklaştırdım. "Sen de gelir misin bebeğim?"

Fanus titredi. Bir parça kırılıp yere düştü.

O minik ayağını gördüm; zar gibi tırnaklarını ve pembe topuklarını...

Fanus titredi. Bir parça daha düştü.

Şişkin göbeği, bilinçsizce hareket ettirdiği elleri ve karnına çektiği bacakları gözlerimin önüne serildi.

Fanus titredi. Bu kez büyük bir parça düştü.

Bebeğim ağlamaya başladı; kıpkırmızı dudaklarını açtı, esmer teninde hayretle karşılanacak pembe yanaklarını bana çevirdi. Daha şimdiden kıvırcık olacağı belli olan siyah saçları ıslak gibiydi.

Kalbim, hiçbir acıya yer vermeyecek kadar aydınlandı.

Ağlarken gülümsemeye başladım.

Bebeğim her şeyiyle babasına benziyordu.

Babasınının gözlerini üzerimde hissediyordum.

"Çok, çok güzelsin."

Şifacılardan biri kollarıma beyaz bir örtü bıraktı, kadının yüzüne bakamadım ama ne dediğini duydum. "Kollarınıza gelmek için sabırsızlanıyor, kraliçem."

Küçücüktü ama yenidoğan sesi tüm şatoyu saracak kadar kuvvetliydi. Kollarımı ona uzattım ve bebeğimi dikkatle beyaz örtünün içine alıp üşümemesi için sardım. Onu göğsüme yaklaştırdığımda, ağlaması azalarak dindi. İlk kez gözlerini açtı ve simsiyah gözlerini benimkilerle buluşturdu.

"Teşekkür ederim." dedim, gözyaşlarım beyaz örtüsüne damlarken. "Beni bırakmadığın için, dayandığın için, şu an kollarımda olduğun için çok teşekkür ederim."

Arkamdan yaklaşan adımlar, üç büyükler ve şifacıları bizden uzaklaştırdı. Geriye kollarımdaki bebeğim ve belimi saran güçlü kollar kaldı. Biran, başını omzumdan uzattığında, gördüğüm ilk şey bebeğimizle buluşan puslu gözleriydi.

"Nihayet tanışabildik," dedi, çatlak bir sesle. "Baştan anlaşalım, sarışın benim."

Gözünden bir damla yaş süzülürken, elini uzatıp oğlumuzun siyah saçlarına dokundu. "Hoşgeldin oğlum." Dudaklarını şakağıma yasladı ve bana minnet dolu bir buse verdi. "Hoşgeldin, Alaz."

Detaylar ve kesitler için beni Instagram'da takip edebilirsiniz. Duruumavii

Sizden ricam oylamadığınız önceki bölümleri oylamanız. Bir sonraki bölümde görüşmek üzere ...

46. BÖLÜM: "Bebek Kokusu"

Selam.

Secret Garden~ Song From A
Keyifle okuyun.

Bir yanım renk cümbüşüyle donatılmış bahar yeriydi.
Bir yanım alabildiğine kış, kıyamet, yangın...
Bir yanımda huzur ve ninniler vardı.
Diğer yanım yardım çığlıkları...
İkiye bölünmüştüm.
Bebeğim kollarımdayken, kalbim küçüğümün peşindeydi.
"Gülnur." Adı, dilimde bir dua gibiydi. Bir yakarış ve bir umut çığlığı..."Nerdesin bebeğim?"
Nerdesin? Kırpıştırdığın sarı kirpiklerini, aralanan dudaklarını ama çıkmayan sesini düşündükçe benim canımdan can kopuyor, nerdesin?
"Gözünden düşenlerin sadece mutluluk gözyaşları olmasını isterdim." dedi Biran. Bir eli kollarımda uyuyan bebeğimizin başında, diğeri benim saçlarımdaydı.
Görüyordu; bir gözümden bebeğimiz için mutluluk gözyaşı düşerken, diğerinden acı, katran gibi damlıyordu...
"Şükrediyorum." Bebeğimi kollarıma aldığımdan beri gözümü bir an olsun üzerinden ayırmamıştım. Onu henüz babasının kucağına bile verememiştim. Hala korkuyordum. Bıraktığım an kaybedecekmişim gibi hissediyordum. Biran da bunu hissetmiş olacak ki henüz bebeğimizi kollarımdan almaya yeltenmemişti. Eve geleli birkaç saat olmasına rağmen bizimkiler de sadece bakışlarıyla sevmekle yetinmişlerdi. Yoruluncaya kadar girişte onlarla birlikte kalmıştım. Uzanma gereksinimi duyduğum son bir saattir ise Biran'ın odasında,

yatağındaydım. "Minik mucizem bize sürpriz yaptı." Gülnur'un teyze olduğunu düşününce burukça tebessüm ettim. "Teyzesi de yapacak."

Biran gülümseyerek ayağa kalktı. "O halde ben minik teyzeyi aramaya gidiyorum."

"Ama... Daha bebeğimize yeni kavuştuk." Gitme, diyemedim. Oysa bu şekilde hayal etmemiştim. Hayalimde, Alaz o fanustan çıkmayı başarınca her ikimiz de günlerce bebeğimizin yanından ayrılmayacaktık. Ne yazık ki felaketler bir kez daha hayallerimle arama set olmuştu.

"Kavuşacağımız biri daha var."

Başımı sallarken, gözümden bir damla daha düştü. "Seni bekleyeceğiz." Bir bebeğimize bir de babasına baktım. "Her ikimiz de..."

Eli hala saçlarımdayken, eğildi ve Alaz'ın hafif tüylü olan alnına minik bir öpücük bıraktı. Hafifçe doğrulurken, o öpücüğün bir eşi de benim alnımda kendine yer buldu. "Size gelmek, artık benim asli görevim." Baş parmağıyla yanağımdaki ıslaklığı alırken, yüzünde ona sonsuza dek güvenebileceğimi söyleyen ifadesi vardı.

"Daha güzel bir görev duyduğumu sanmıyorum." Alaz'ı uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kaydım ve ayağa kalktım. "Seni uğurlayalım."

Gözleri parıldadı ama yatağı gösterdi. "Yorgunsun. Bebeğimizi yatağa bırak ve sen de yanında uyu."

Uyuyamayacağımı biliyordum. Gülnur'u bulana kadar tekrar uyumak istemiyordum. "Seni uğurlayalım." diye yinelediğimde, bu kez itiraz etmek yerine koridora doğru yürüdü. Girişe ulaştığımız an yemek masasının etrafına toplanmış sohbet eden dörtlü heyecanla ayaklanıp Alaz ile etrafımızı çevrelediler.

Perla ellerini önünde dayanılmaz derecede lezzetli bir yemek varmışcasına açıp kapatırken, "Çok tatlı!" diye fısıldadı heyecanla. "Aynı ağabeyime benziyor, aynı!"

"Bunu yirmi sekiz kez söyledin." dedi Mirel. "Yirmi dokuzuncuya gerek olduğunu sanmıyorum ama bir konuda haklısın. Bu velet aşırı tatlı bir şey."

Mestan, Alaz'ın yumuk ellerinin avucunun ortasına alıp, dünyanından en garip şeyine bakıyormuş gibi baktı. Çok az bebek gördüklerini biliyordum. Muhtemelen bazıları hiç görmemiş bile

olabilirdi. "Ne zaman normal insan boyutlarına gelir?" Bebeğime merhametle baktı. "Böylesi onun için zor olmalı."

Efraim, koca bedenini Alaz'a doğru eğdi.Parmaklarını açtı ve boyunu karışla ölçmeye çalıştı. "Imm... Sadece bir buçuk karış, minicik. Pipisi ne kadar acaca?"

Hepimiz onun bu merakını şaşkınlıkla karşılarken, Biran, elini sertçe Efraim'in ensesine indirdi. "Efraim, napacaksın çocuğun pipisini?"

"Hiç, sadece doğduğumuzda pipilerimizin kaç santim olduğunu merak ettim. Masumhane..."

Biran, kardeşine döndü ve "Bir bardak su getirir misin?" diye sordu.

Perla isteksizce sağ koridora doğru yol aldı. Ağabeyinin susamadığını biliyordu. Buradaki herkes biliyordu.

"Alaz'ın pipisi kaç santim bilmem ama biraz daha oğlumum pipisi hakkında konuşmaya devam edersen, bir pipin olmayacak."

Efraim'in gözleri korkuyla aralandı. Onu liderin gazabından kurtarmak ve biraz da konuyu dağıtmak için aralarından sıyrıldım, sırtı kapıya dönük olan koltuğa oturdum. "Hey, biraz da burada sevmeye ne dersiniz?"

Üçü de anında dibimde bittiler. Alaz'a gösterdikleri yoğun ilgi şimdiden hoşuma gitmeye başlamıştı.

"Onu nasıl tutuyorsun?" diye sordu Mestan. "Saatlerdir tutuyorsun, giderek ağırlaşıyor olmalı."

"Evet, aslında kollarım çoktan uyuştu." Alaz, günlerdir hiç uyumamış gibi derin soluklu uyuyordu. Onca konuşma sesine rağmen hiç kıpırdamamıştı. Defalarca kulağımı burnuna yaklaştırıp nefesini dinlemiştim ve içimden bir ses, bunu binlerce kez daha yapacağımı söylüyordu. "Ama bırakmak istemiyorum."

Biraz çekinerek, "Yani... Biz de tutabilir miyiz?" diye sordu.

Bu isteği garip bir şekilde beni duygulandırdı. "Elbette... Sanırım şimdi dışarı çıkacaksınız. Eğer döndüğünde hala istiyor olursan... Onu kucağına verebilirim." Elinde bir bardak suyla geri dönen Perla ve Mirel'in heyecanını içimde hissettim. "Hepinize veririm."

Biran, kollarımdaki bebeğini izlerken, hafifçe gülümsüyordu. "Ama önce babasına..." dedim. "Alaz da babasının kollarını merak ediyor olmalı."

Biran'ın afalladığını fark ettim. Onu tutmaktan korkuyor muydu? "Şimdi çıkmamız gerekiyor." Kapıya doğru birkaç adım atmıştı ki, gözünün Efraim ve Mestan'a kaymasıyla duraksadı. "Sıcak bir şeyler ister misiniz, beyler?"

Mestan duyar duyamaz silkelenerek ayağa kalktı ama Efraim huzurla uyuyan Alaz'a öyle dalmıştı ki şu an Perla'yı bile duyacağından emin değildim.

"Efraim," dedi Biran tahammülsüz bir sesle. "Evden çıkmak için Alaz ile birlikte bezinin değişmesini mi bekliyorsun?"

Mirel dudaklarına kapattığı sol elinin altından güldü. Perla gülmemek için alt dudağını ısırdı.

Efraim suratını asarak ayağa kalktı. "Kalmam iyi fikir gibi lider. Artık bu evin fazladan bir korumaya ihtiyacı var." Göğsünü kabarttı. "Benim gibi güçlü bir korumaya..."

İtiraz edeceğini düşündüğüm Biran elini çenesine götürerek bir süre düşündü. Sonra da "Haklısın. Bu evin güçlü bir korumaya ihtiyacı var." dedi. Kapı kulpunu indirdi, çıkmadan evvel onu takip eden Mestan'a döndü. "Mestan, sen evde kal. Benimle Efraim gelecek."

Efraim bozuldu. Biran bana göz kırptı. Mestan gösterişli bir sevinçle Alaz'ın yanına geri döndü.

*****

Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Alaz hala kollarımdaydı ve hala uyuyordu. Perla'nın yaptığı şifalı çorbadan içmek için yemek masasına oturmuştum. Ağzıma aldığım ilk kaşıkta, bebeğimi nasıl besleyeceğim düşünüp, kaşığı kaseye geri bıraktım. "Onu nasıl besleyeceğim?"

Kendime sormuş olmama rağmen Perla ve Mirel de en az benim kadar endişelendiler. "Bunu hiç düşünmedik..."

"Evet Perla, düşünmedik. Çünkü onu benim beslemem gerekiyordu..."

Perla'nın belirgin yeşil gözleri hüzünlendi ve son söylediğine pişman oldu. "Seni üzmek istemedim."

"Biliyorum. Sadece ortada kabak gibi duran bir gerçek var, bebeğimizi nasıl besleyeceğimizi bilmiyoruz." Annemin tüm kardeşlerimi emzirdiğini hatırlıyordum. Biri hariç, Gülnur da sütü yetersiz geldiği için mama ile desteklemişti. "Burada bebek maması var mı?"

İkisi de birbirlerine şaşkınca bakıp çenelerini buruşturdular. "Bilmiyorum. Varsa bile biz duymadık. Nasıl bir şeyden bahsediyorsun?"

"Anne sütünün yerini tutmasa da bebeğin doymasını ve büyümesini sağlayan bir çeşit sıvı gıda, diyebilirim."

Perla ve Mirel sessiz kaldı ama oturduğu koltukta konuştuklarımızla ilgilenmiyormuş gibi görünen Mestan beklenmedik bir şekilde başını bana çevirdi. "Dora'ya sorabiliriz. Yardımcı olacaktır."

Ayağa kalkıp, "Soralım o zaman." dedim. "Bizi Dora'ya götürebilir misin?"

Ne cevap vereceğini kestiremedi.

"Bir çözüm bulmamız gerekiyor." dediğimde, "Biran'a sormadan sizi evden çıkaramam." dedi.

"Sor o halde. Elini çabuk tutmalısın." Beni başıyla onaylayıp telsizini çıkardı ancak üç kez anons etmesine rağmen cevap alamadı.

"Mestan ağabey." dedi Perla. "Efraim ağabeyimin yanında olmalı. Ona ulaşmayı dener misin?"

Mestan, Efraim'e de ulaşamadı. O andan itibaren, kimse belli etmese de her birimiz tedirgin olmaya başladık.

"Üzgünüm ama liderin emri olmadan sizi çık-"

"Lütfen Mestan." Hüzünle bebeğime baktım. "Belki de beslenemediği için uyanamıyor."

Sıkıntılı bir soluk verdi. Sonra kapıya yürüdü. "Sizi dışarıda bekliyorum."

Mestan tedbiren arkadan bizi takip edecek iki koruma daha ayarlamıştı. Şanslıydık ki Dora'nın kulübesine giden yolda sorun yaşamamıştık. Bir diğer şansım ise Dora'nın kulübesinde Şifacı Voran'a rastlamamdı.

O yaşlı ve asık suratları Alaz'ı görmeleriyle ağaca tutunan son yaprak gibi gülümsedi.

"Bir bebek." dedi Dora, kollarını şükredecesine iki yana açarak. "Ah, ulu güçler ve üç büyükler aşkına... Bir bebek görmeyeli o kadar uzun zaman oluyor ki..."

Gülümsedim, onlara yaklaştım ve köşedeki sandalyede oturdum. "Daha yakından bakmak ister misiniz?" Alaz'a hayranlıkla bakan büyücü Voran'a, "Sizi burada gördüğüme sevindim." dedim. "Yardımınıza ihtiyacım var."

Şifacı tüm eş parmaklarını birbiriyle buluşturup, "Elbette." dedi. "Elbette Kraliçe, siz ve sevgili oğlunuz için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım."

Minnet dolu bakışlarımla teşekkür ettim. "Fanustan çıkalı neredeyse bir gün olacak ama hiç beslenmedi."

"Onu emzirmediniz mi?" diye sordu Voran hayretle.

Durumunu bilen Dora, elini şifacının sırtına koydu. Bu, aralarında bir uyarıydı. "Denedin mi?"

"A-anlamadım? Neyi denedim mi?"

"Bebeğini emzirmeyi..."

Ürperdim, sevindim, üzüldüm, şaşkındım. "Dora, bunun imkansız..."

"İmkansız olduğunu nereden biliyorsun? Onu sen doğurdun, annelik duygunun yoğunluğunu gözlerinden ve ruhundan okuyabiliyorum. Bedenin ayak uydurabilir."

Onun dilinde efsunkar olan bu hislerin benim dünyamda da bir açıklaması vardı. İnsan, psikolojisiyle her şeyi başarabilirdi! Üniversitenin ilk yılında bu konuda uzun bir tez hazırladığımı hatırlıyordum.

Olabilir miydi? Gerçekten bu mümkün olabilir miydi!

"Lakin önce onu kendine getirmeliyiz." Voran'ın sırtındaki elini koluna kaydırdı. "Voran, küçük lidere şifalı bir karışım hazırla."

Voran şaşkınca büyücüye baktı. "Dora, bitkiler küçük vücudunda alerjiye sebep olabilir."

"Olmayacak." dedi Dora. Bundan emindi. "Ters etkisi olabilecek her bitkiyi karışımdan ayıklayacağız."

Voran emin değildi. Yine de dostunu kırmayarak bitkilerin dışarı sarktığı eski sırt çantasını aldı ve tümünü dışarı çıkardı. Her biri üzerinde aralarında konuşmaya başladıklarında, burada işimizin sandığımdan uzun süreceğini anlamıştım.

"İşte burada..." İki saatin sonunda büyücü Dora önüme rakı beyazı renginde bir sıvı koydu. O sıvıyı elde etmek için her ikisi de epeyce uğraşmışlardı. "Bunu bebeğine iki seferde içir. Şanslıysan," Göğüslerime baktı ve gülümsedi. "... üçüncüsüne gerek kalmaz."

Şişeyi ondan alırken, "Dokunmayacağından eminsiniz, değil mi?" diye sordum. Özellikle bu konuda çaba gösterdiklerine şahit olmama rağmen endişemi gizlemem mümkün olmamıştı.

Büyücü anlayışla gülümsedi. "Merak etme." Voran ve kendisini işaret etti. "O karışımdan ikimiz de içtik. Bizim yaşlı bedenlerimize dokunmadıysa, bebeğine de dokunmayacaktır."

"İkiniz de çok teşekkür ederim."

Dora, görmeyen gözlerini üzerimden ayırmadı. Ruhuyla görmesi beni en başından beri etkilemişti. "Denemeyi unutma."

"Unutmam."

"İnanarak yap." dedikten sonra seyrek kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "...ve biraz uyumayı dene."

"Bunu neden söyledin?"

"Uyu." diye tekrar etti. "Ağzına kadar dolmuş bir fanus gibi görünüyorsun. Hislerin sıkışmış. Uyu ve rüyalarına sığın."

Rüyalar... Bana kardeşimi gösteren rüyalar... Dudaklarımı ısırdım ve başımı salladım. "Teşekkür ederim.... Teşekkür ederim."

Biran ve Efraim ile bahçe kapısının önünde karşılaştık. Merakla aracından inip hızlı adımlarla yanıma geldi. Oturduğum ön yolcu koltuğunun kapısını açtıktan sonra kollarıma dokundu ve sordu.

"İyi misiniz?"

Onu rahatlatmak için dudaklarımı kısa bir an için yanağına bastırdım. "Sakin ol, iyiyiz. Alaz'ı besleyebilmek için Dora'ya gittik. Mestan çok uğraştı ama ne sana ne de Efraim'e ulaşamadı."

Arabadan inmeme yardımcı olurken, "Telsizlerin çekmediği bir yerdeydik." dedi.

"Bu ne demek?"

Ciddiyetle baktı. "İçeri geçelim. Anlatacağım."

Hep birlikte içeri geçtikten sonra koltuklara dağıldık. Beyaz sıvıyı uygun bir kaba koyması için Perla'ya teslim ettim ve Biran'ın anlatacakları için kafamı toplamaya çalıştım.

"Seni dinliyorum."

Biran, Efraim'e baktığında, konuya onun gireceğini anladım. "Lovangos'daki yapıların listesini çıkartmak için Kara Kule Şatosu'na gittik. Üç büyükler başta listeyi vermek istemedi ama onlara reddedemeyecekleri bir teklif yaptık. Daha doğrusu... Bu teklif benim aklıma geldi." dedi övünerek.

"Bir, yapı listesini ne yapacaksınız?" diye sordu Mirel.

Takip eden ikinci soru benden geldi. "İki, teklifiniz ne?"

"Sadece belli yapılara tavla izni veriliyor. Listeye göre bakmadığımız tavla var mı, diye kontrol etmek istedik. Sonunda listeyi aldık, çünkü teklifimiz cazip geldi. Teklif... Alaz'ı üç büyüklerin ziyaretine götürmekti."

"Anlayacağınız ihtiyarlar bebek sevmeyi özlemiş." Biran, Efraim'e yandan bir bakış attı. "Bin yılda bir işe yaradı koca adam."

"Bana sormadan oğlum üzerinden teklif yaptın?" Efraim'e altı dolu olmayan kızgın gözlerle baktım. "Öyle mi Efraim?"

"Devamını dinlemelisin kraliçe. Lovagos'da kontrol etmediğimiz bir tavla kalmış."

Heyecanlandım.. "Nerede! Orayı buldunuz mu?"

Biran oturduğu tekli koltuktan kalktı ve yanıma geldi. "Alte Şato'suna ait bir orman var. Yalnızca ailenin giriş çıkışına izin veriliyor ve aile sakinlerine ait atlar kalıyor. Ormana girmeyi başardık, telsizin çekmediği nokta da tam olarak orası..."

"Ya tavla? Bulabildiniz mi?"

"Bulduk." dedi düşünceli bir sesle. "Ancak girmeyi başaramadık. Yani... Henüz."

"Neden?" Yerimde duramayacağımı anlayınca ayağa kalktım. "Hemen oraya gidelim. Girmenin bir yolunu bulmalıyız. Biran..." Umut, içime yeni tohumlarını bırakırken. "Belki de kardeşim oradadır." dedim.

"Gel buraya." Nazikçe kolumu kavrayıp yeniden oturmamı sağladı. "Anne ve bana Alte şu an orada inzivaya çekilmiş durumdalar. Şu an oraya girmek benim için bile imkansız. Öyle olmasa bile... Baba Alte'nin yakınlarında böyle bir şeye cesaret edemezler. Gülnur'u onun yakınlarında saklayacaklarını sanmıyorum ama içimiz rahat olması için oraya da bakacağız. Sadece bir güne ihtiyacımız var. Baba Alte ve karısı yarın gün batımında şatolarına geri dönecek. İşte o vakit, soluğu Alte Ormanı'nda, o tavlada alacağız."

İçimden deli gibi koşmak, her karışın altını kaldırıp kardeşimi aramak geliyordu ama bana kalan Biran'ın da söylediği gibi beklemekti. "Peki..." dedim. "Yarını bekleyelim."

"Siz bekleyebilirsiniz ama bu yakışıklının artık uyanma vakti geldi." Perla, karışımı koyduğu beyaz kap ve küçük, yumuşak kaşıkla birlikte yaklaştı. "Sanırım işimize yarayacak bir şeyler buldum."

"Teşekkür ederim, Perla." Kollarımda bebeğimizle Biran'a döndüm. Vakit gelmişti. "Kollarını uzatır mısın? Onu beslerken tutman gerekiyor."

Bir Alaz'a bir de bana baktı. Yutkundu.

"Hadi." dedim kaşlarımı kaldırarak. "Bir an önce beslenmesi gerekiyor."

Başını salladı ama kollarını yerinden kıpırdatmadı. Bir dakika... Biran onu tutmaktan korkuyordu. Bunu fark etmek gülümsememe sebep oldu. "Merak etme, seni ısırmayacak. Henüz dişleri yok."

Omuzları gerildi. Yaklaştı ve oldukça geniş bir şekilde kollarını açtı. "Pekala, onu nasıl tutacağım?"

"Biran," Açtığı kollarına bakarken," Beni değil, minicik bir bebeği taşıyacaksın." dedim. "Kollarını daralt."

Dediğimi yaptı ama yeterli değildi. Bunu bakışlarımdan anlayarak kollarını birbirine daha fazla yaklaştırdı. Açık mavi örtüsünün içindeki Alaz'ı göğsümden ayırıp kollarına bırakmak üzereyken, "Bir dakika." diyerek beni durdurdu. "Ya kıpırdarsa?"

Şu halde beni güldürmeyi başarmıştı. "Biran, bebeğimizin canlı bir varlık olduğunun farkındasın, değil mi? Elbette kıpırdayacak. Sıkı tutmana gerek yok. Onu düşürme, yeter."

Başını sallarken bile tereddütlüydü. Buna son vermek için daha hızlı olmaya karar vererek Alaz'ı tek hamlede babasının kollarına bıraktım.

Biran'ın kaşları gerilebildiği kadar gerildi. Elinde canlı bir bomba taşıyormuş gibi görünüyordu. Alaz göğsümden ayrıldığını fark ederek kıpırdanmaya başladığında, Biran asla sakin olmayan bir sesle "Şimdi ne yapacağım?" diye sordu. "Galiba uyanıyor."

"Hayır, uyanmıyor. Sadece yerleşmeye çalışıyor. Onu göğsüne yasla, besleyebilmem için hareket etmemesi gerekiyor."

Alaz tek kolunu örtüden çıkarıp gerilmeye başladığında, Biran'ın kolları titriyordu. Bundan daha komik olanı ise Mestan ve Efraim'in neredeyse liderlerinin üzerine düşecek kadar eğilip Alaz'ın dışarı çıkan minik elini inceleme çabalarıydı.

"Dağılın lan." Biran alenen gerginliğini onlardan çıkardı. "Çocuk daha şimdiden bunaldı sizden."

"İşte bunu kabul etmiyorum." dedi Mestam. "Alaz amcalarından asla bunalmaz."

Biran sabır dilenen bir tavırla gözlerini kapatıp açtı. Neyse ki Alaz hareket etmeye son vermişti. Kabın içindeki kıvamsız sıvıyı karıştırıp kaşığın üçte birine doldurdum. "Biraz dik tutar mısın? Boğazına kaçmasın."

Biran zor da olsa bir kez daha dediğimi yaptı. Bu sırada bizimkiler bir filmin en heyecanlı yerini izliyormuş gibi bizi izliyorlardı. Kaşığı bebeğimin ağzına götürdüğümde önce tepki vermedi ama dudağına değdirdiğim an saatlerdir uyuyan o değilmiş gibi minik ağzını açıp yalanmaya başladı.

"Şuna bak," dedi Efraim heyecanla. "Yemek yemeyi çok sevecek minik pipi, aynı ben."

Biran başını yerinden oynatmadan bakışlarını kısık bir şekilde yanındaki Efraim'e çevirdi. Sanırım her an ona kafa atabilirdi.

"Devam edelim." diyerek kaşığın içineki bir damla sıvıyı bebeğimin ağzına gönderdim. Bir... İki... Üç... Tam dördüncü kaşıkta gözlerini açtı. O saniye herkesin dudaklarında sevinç dolu bir tebessüm yer etti. Bebeğim şaşkınca etrafına bakarken, kalbimde oluşan sıcaklığı tarif edebilmenin herhangi bir yolu yoktu.

Biran'a baktım ve paylaştığımız aynı hisleri bakışlarımızla kucaklaştırdık.

"Yeniden merhaba," Alaz'ın bakışları babasını bulduğunda, belli bile olmayan kaşları çatıldı. Aynı saniye farkettim ki şişkin göz kapaklarını da Biran'dan almıştı. "Sanırım yemeğini böldüğüm için bana kızgınsın."

"Sanırım." Yeni bir kaşık doldurup dudaklarına uzattığımda, yalanarak içti. Sonra alt tarafından garip bir ses geldi. O sesi kardeşlerimin bebekliklerinden tanıyordum...

"Öff! Çok pis koktu!" Efraim burnunu tutarak uzaklaşırken, diğerleri de aynı hızla etrafımızdan ayrıldılar.

"Ne oldu amcalar?" Biran kokuya karşı çenesini buruşturarak Mestan ve Efraim ile dalga geçmeye devam etti. "İyi bir amca olup bebeğimin altını değiştirmeye ne dersiniz?"

"Efraim ceketini aldı. "Bizim artık eve dönmemiz gerekiyor."

Mestan da onu takip ederek kapıya yaklaştı. "Kesinlikle. Yarın akşam üzeri burada oluruz."

Mirel çıkmak üzere olan iki adama doğru yürürken, "Sizin kadar hızlı döneni görmedim." dedi. "Umarım Alaz bir gün ikinizin de

suratına işer."

Lider "Umarım." dedi.

Mirel, "Eve gitsek iyi olacak, bebek seveceğiz diye burada kokmaya başladık." diye konuştu. "Yarın görüşürüz."

"Tamam." Biran kardeşine,"Sen de gitmek ister misin?" diye sordu.

"Hayır ağabey. Ben burada kalıp size yardım etmek istiyorum. Tabii siz de isterseniz."

"Elbette isteriz." Perla'nın omzunu sıvazladım. "Şey, yardıma yeğeninin ilk bezini değiştirmekle başlayabilir misin?"

***

Güneş yaklaşık bir saat önce doğmuştu. Alaz'ı ikinci kez şifacının verdiği karışımla besledikten sonra üçüncü kez acıkmasını beklediğim için neredeyse hiç uyumamıştım.

Üçüncü beslenmesinde onu emzirmeyi deneyecektim. Bunu düşündükçe heyecan ihtiyacım olan uykuyu benden uzaklaştırıyordu.

"Güzelim, uyumalısın. Acıktığında sana haber veririm."

Yatağımızdaydık. Kızıl güneşin içeri boca ettiği sönük ışığı altında bebeğimiz aramızda uyuyordu. Biran birkaç kez uykuya daldıysa da her biri bir saatten kısa sürmüştü. Geri kalan vakitlerde bebeğimizi izleyip onun ne kadar güzel olduğu hakkında konuşmuştuk. Rüya gibiydi.

"Sanırım kıpırdanıyor!" Ağırlığımı verdiğim kolumun üzerinden kalkıp, kıpırdanmaya başlayan oğlumu kollarıma aldım.

"Evet, acıkmış olmalı." Biran yatak başlığına bir yastık koyduğunda, belimi oraya yasladım. Nasıl başlamam gerektiğini bilmiyordum. Biran'ın önünde yapıp yapamayacağımı bilmiyordum.

"Beni dinle." Büyük eli yüzümü kavradı, göz teması kurduğumuz andan itibaren rahatlamaya başladım. "Ne yapman gerektiğini ben de bilmiyorum. Sadece sakin ol ve içgüdülerinin seni yönetmesine izin ver. Çıkmamı ister misin?"

Düşündüm. "Hayır." Bebeğime baktım. Dudaklarıyla aranmaya devam ederken gözlerini de açmaya çalışıyordu. Hırkamın fermuarını indirip atletimi hafifçe sıyırdım. Alaz'ın kolumda rahat olduğuna emin olduktan sonra onu kendime yaklaştırdım. Minik ağzı göğsümü bulur bulmaz emmeye başladı. Sütün gelip gelmeyeceğini düşünürken tedirgin olacağımı sanmıştım ama öyle olmadı. Bebeğim emdikçe

göğsümde giderek artan bir kaynama hissettim. Sadece bir dakika sonra Alaz'ın ağzının kenarından sütüm akıyordu!

"Biran! Onu emzirebiliyorum! Emzirebiliyorum!"

Kocaman gülümsedi ve başını salladı. Alnıma uzun bir öpücük bıraktıktan sonra "Evet kraliçe." dedi. "Bebeğimiz senin sütünle doyacak."

Uykuya dalana kadar emmeye devam etti. Hissettiğim şey aynı anda hem ağlatacak hem de güldürecek kadar garipti. Müthişti!

Dakikalar sonra beni bıraktığında göz kapaklarım ağırlaşıyordu. Başımı oğlumun başının yanına koydum ve uykunun beni almasını bekledim. Ancak önümdeki manzara öyle güzeldi ki, uyku ile takas edemezdim. Alaz başını yanı başında uyuyan babasına doğru çevirmişti. Babasının işaret parmağımı sıkıca kavramıştı ve huzurlu soluyordu. Biran'ın yüzündeki ifade tertemiz bir deniz kadar dingindi. Uzunca bir süre onları izledim. Sonra yanımda olduğu halde yoğun bir özlem duyduğum bebeğimi kokladım. Kokusu... Başka hiç bir yerde, hiçbir şeyde yoktu. Uyuyan gözlerine baktım, kıvrık kirpikleri bile daha şimdiden babasına benziyordu.

"Alaz," dedim, hayran bir şekilde. "Ne güzel bir bebeksin sen."

"Biraz da beşiğinde uyumasına izin verecek misin?" Biran uykulu gözlerle bana bakarken, baş parmağı yatağın yanında duran ufak beşiği gösterdi.

Dirseğimi yatağa bastırıp başımı avucuma yasladım ve omuz silktim. "Sanırım hayır, ondan yeterince ayrı kaldım."

"Benden de öyle," Başını sallayarak, "Uzun senelerdir..." dedi.

"Yani doğduğumdan beri..." dedim gülerek.

"Yani doğduğundan beri..." dedi ciddiyetle. Bakışlarımız arasında sıcacık bir bağ oluşurken, yaklaşan adım sesleri duyuldu.

"Gelebilir miyim!" Bu Perla'ydı.

Ağabeyinin onayıyla içeri girip yanıma kadar geldi. Bakışları uyuyan Alaz'ı bulduğunda, yüzünde huzurlu bir ifade oluştu. O ifade oğlumu gören herkeste oluşuyordu.

"Uyansa da sevsek...." diye iç geçirdi. "Efraim ve Mestan geldi. Akşam üzerine kadar dayanamamışlar. İçeride pusuda bekliyor ama önceliği kimseyle bırakmam!" Alaz'ın patiğinin içindeki minik ayağını avucunun arasına aldı. "Sonuçta onun halası benim."

"O kadar emin olma." Biran, Efraim'den bahsederken memnuniyetsiz bir ifade takındı. "Bir zamanlar hamile olduğu sandığı gibi şimdi kendini Alaz'ın halası da sanabilir."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken, Perla bir ders vermek ister gibi ağabeyine baktı."Keyfini kaçıracağım ama aslında buraya bir haber vermek için gelmiştim."

"Dinliyorum."

Perla, bakışlarıyla benden af diledikten sonra "Kraliçe Nivera." dedi. "Az evvel bir bildiri gönderdi. Torununu görmek için buraya geliyormuş."

Biran bu haberden memnun olmasa da "Gelsin." dedi.

"Bu hoşunuza gitmeyecek ama... Bildirisinde yalnız gelmeyeceğini belirtmiş. Leydi Diana da ona eşlik edecekmiş."

İg- Durumavii_

Yıldıza dokunmayı unutmayalım lütfen, bir sonraki bölümde görüşmek üzere.✨

47. BÖLÜM: "Tuzak"

Selam canımın içleri.

Bu sefer biraz geciktim. Sebebini bilenler biliyor :)

Ne! , diyeceğiniz güzel bölüm getirdim. Lütfen oy ve yorum bırakmayı unutmayın, olur mu?

Satır arası yorumları okumaya bayılıyorum.

Soomone~ Tous Les Deux

Keyifle okuyun.

Çekilmez anlar vardır.

Bir de çekilmez insanlar…

Bazı iyi insanlar çekilmez anları silip atar.

Bazıları ise hem çekilmezdirler hem de çekilmez anları peşinden sürükler.

Kraliçe Nivera ve Leydi Diana o insanlardan ikisiydi.

Onlardan nefret ediyor değildim. Onlara karşı herhangi bir duygu beslemiyordum. Kafalarını duvara sürterek kıvılcım çıkarma isteğim düşüncelerime dahildi. Bu yüzden zihnimde suratlarına çarpı attığım o ikisini görme düşüncesi bana hiçbir zaman cazip gelmeyecekti.

“Anneme yalnız gelmesini söyle. Aksi halde torununu görmeyi ertelemek zorunda kalacak.” diyen Biran’a katılmayacak olmam düşüncelerimin aksineydi.

“Bence gelmeliler.”

“Kraliçe?”

“Kesinlikle gelmeliler.” diye tekrar ettim. “Hatta… Steven’ı ve Temur Alizen’i de davet edelim.”

Bana dönen bakışlarında beni anlamayan ifadesi yatıyordu. “Bizde bir söz var.” Gülümsedim. “Gelecekleri varsa, görecekleri de var.”

“Aklından ne geçiyor?”

Benden şüphe etmekte haklıydı.

“İşimizi kolaylaştıracak şeyler…” Zihnimde, planımı detaylandırmaya çalıştım. “Lider, izninle Diana’yla birlikte annenin de elini tutacağım. Bir süre için…”

Aynı tehlikeli gülümseme usulca onun da dudaklarında yer etti. Eğildi ve dudaklarıma sert bir öpücük bıraktı. Perla, aralanan dudaklarını da alıp gözden kaybolurken, “Zekan…” diye konuştu Biran, alçak bir sesle. “Daha seksi görünmene sebep oluyor.”

“Hımm… Bence beni seksi bulmak için kafanda bahaneler üretiyorsun.”

Bakışları hırkamın açık yakasından göğüslerimin görünen üst kısmına kaydı. “Vay canına…” diye mırıldandığını duydum. Bana cevap vermek sonra aklına geldi. “Hiç sanmıyorum.”

Onu ittiğimde birkaç adım geri çekildi ve fırlattığım yastığı havada yakaladı. “Yüzüme bakmaya ne dersin?”

Benı duyduğundan emin değildim. Elini baktığı yere uzattığı esnada Alaz yüksek sesle ağlamaya başladı. Takip eden saniyelerde babası bozularak daha fazla uzaklaştı. Kaşlarını çattı ve yatağın ortasında ağlayan oğlumuza karşısında büyük bir insan varmış gibi baktı. “Seninle böyle konuşmamıştık, ufaklık. Anlaşmamıza uymuyorsun.”

Oğlumu kollarıma alırken, Biran’a gülümsemeden edemedim. Kardeşi, annesi tarafından daha fazla ilgi gördüğü için öfkelenen bir oğlan çocuğuna benziyordu. “Acıkmış olmalı.” Sırtımı başlığa yaslayıp emzirme pozisyonu aldım.

“Hiç doymuyor ki.”

“Biran…” dedim son heceyi uzatarak. “Annesinin göğsündeyken kendini huzurlu hissediyor.”

Yarım bir gülümseyişle başını eğdi. “Ben de annesinin göğsündeyken kendimi huzurlu hissediyorum.”

“Edepsizsin!”

Fırlattığım yastığı bir kez daha havada yakaladı. “Konu sen olunca aksini söylemiyorum zaten.”

Odağımı ondan alıp oğlumu emzirmeye başladım. Kısa süre önce doyasıya emmesine rağmen aceleyle emmeye çalışıyordu. Fazla süt gelince de öksürüp kızarıyordu. Onun bu şapşal hali içimi sıcacık yapmaya yetiyordu.

“Ben acıktım.”

Üzerini değiştirmek için dolabınına doğru ilerledi. “Nihayet kendin de aklına geldin.” Siyah bir pantolon ve aynı renk gömlek aldıktan sonra giyinmeye başladı. “Yarım saat içinde masa hazır olur.” Onu süzmemek için kendimi tutmaya çalışsam da başarılı olamadım. Pantolonunu, üzerinde sadece boxerin olduğu sıkı, uzun ve kaslı bacaklarına geçirdikten sonra siyah, kemik atletini çıkardı. Broz gövdesi kabarıktı ve omuzları o kadar pürüzsüzdü ki ışıldıyordu. Kazağını kollarından geçirirken, “Seyre kısa bir mola.” dedi. Hemen başımı çevirdim.

“Seni seyretmiyordum.”

Kapıdan çıkmadan önce bana göz kırptı. “Eminim öyledir.”

Ona fırlatabileceğim fazladan bir yastık daha yoktu.

Yaklaşık bir saat sonra koruma misafirlerimizin geldiğini bildirdi.

Sevgili misafirlerimiz…

Hala yemek masasındaydık ve Alaz hala kollarımdaydı. Ancak bebeğimi, o iki cadıya göstermeye hiç niyetim yoktu. “Mirel, onlara gidene kadar Alaz’a bakar mısın?”

Ağzına götürmekte olduğu çatalı havada duraksadı. “Ben mi?”

Başımı sallayarak karşılık verdim. “Perla’nın burada olması gerekiyor. Düşündüm ki sen ve Mestan ona bir süre için göz kulak olabilirsiniz.”

Mirel net bir kadındı. Onun için evet ya da hayır vardı. Siyah ya da beyaz… Ancak tam da şu an gri de oyalandığını görebiliyordum. Sanırım Mirel’e de, Biran’a yaptığımın aynısını yapmam gerekecekti. Oturduğum yerden kalkmadan Alaz’ı Mirel’e uzattığımda, ne yapacağını bilemez bir şekilde kollarını açtı. Ona güveniyordum. O güven canımı kollarına bırakmamı sağladı. Mirel’in mavi gözleri heyecanla açılırken, Mestan bir ıslık öttürdü.

“Bu kadar yakışacağını hayalimde bile göremezdim.”

Mirel o kadar heyecanlıydı ki Mestan’ı duyamadı. “Ulu güçler adına… Çok sıcak.” Alaz, kara gözlerini açıp Mirel’in suratına dikti. Yalanan dudaklarıyla baloncuk yaparken, Mirel’i sakinleştirmeyi kısa sürede başardı. “... ve çok tatlı.”

“Acıkırsa ne yapacağım?”

“Yeni emzirdim. Bir süre acıkmaz. Hatta muhtemelen kısa süre içinde uykuya dalacaktır.”

“Hayır.” dedi Mestan. “Uyumasın. Seveceğim ben onu.”

Anlayışla başımı salladım ve oğluma baktım. “Duydun mu bebeğim? Sakın uyuma. Bu şaşkın yetişkinler seninle oynamak istiyor.”

Alaz anlamış gibi uzun bir baloncuk çıkarırken, Mirel dikkatle ayağa kalktı. “O zaman biz gidiyoruz.” Mestan’a doğru göz kıptı. “Uslu bir çocuk olursan onu senin kucağına da verebilirim.”

Koridora girerlerken arkalarından seslendim. “Hey! O gerçek bir bebek, unutmayın.”

Buruk da olsa keyifle geçen vakit buraya kadardı. Kapı çalındığı andan itibaren gergin dakikaların bizi beklediğini biliyorduk.

“İçinden nasıl geliyorsa öyle davran.” dedi Biran.

“Kraliçe olduğumu unutmamamı mı söylüyorsun?”

“Karım olduğunu unutmamanı söylüyorum.”

Biran kapıyı açtı. Kraliçe Nivera ve Leydi Diana tüm kibriyle oradaydı.

“Oğlum.”

Biran, belli belirsiz bir baş selamıyla karşıladı. “Anne, hoşgeldin.”

Nivera ince, kiremit rengi dudaklarını gererek, “Yalnız gelmedim.” dedi ve bir adım gerisindeki Diana’ya baktı. Diana bu bakışla birlikte kraliçenin yanındaki yerini aldı.

“Merhaba lider.” dedi Diana ve sadece bundan bile büyük bir rahatsızlık duydum.

Yerimden kalkmamakla kalmayıp ağzıma büyük bir lokma attım. Ağır ağır çiğnerken, onlara önemsiz birer detaya bakıyormuş gibi bakıp gülümsedim.

“Afiyet olsun kraliçe.” dedi Nivera, tekli koltuğa oturmadan hemen önce.

“Teşekkür ederim, kraliçe.” dedim, yeni bir lokmayı daha mideme göndermeden hemen önce.

Diana da ona en yakın koltuğa oturdu. Sessizdi. Sessiz kalmasına izin vermeyecektim.

“Siz de hoşgeldiniz, leydi.”

Bana bakmadan “Hoşbuldum.” dedi.

Oturduğum sandalyede onlara doğru dönüp, bir bacağımı diğerinin üzerine attım. Üzerimde yavru ağzı renginde saten pijama ve sabahlık vardı. Nivera onu bu şekilde karşılamamı hoş karşılamamıştı ve bu durumdan son derece memnundum.

“Kusura bakmayın lütfen. Oğlumu en rahat bu şekilde emzirebiliyorum.”

İkisinin de göz bebekleri büyüdü. Buna saniye saniye şahit oldum. “Mühim değil.” Nivera bakışlarıyla arandı. “Nerede o?”

“O, diye bahsettiğiniz kişi oğlum mu?”

İki eliyle tuttuğu çantasını dizlerine çekti. “Torunum…”

“Uyuyor.” Biran, annesinin çaprazına oturdu. “Bir şey içmek ister misiniz?”

Perla içeri girip her iki kadını da selamladıktan sonra onlara istedikleri içecekleri hazırlamak üzere mutfağa gitti. Kısa süre sonra iki sıcak içecekle geri geldi. Servis etti ve oturduğum yemek masasındaki sandalyelerden birine yerleşti.

Biran ve annesi bir süre genel konular hakkında konuştu. Dahil olmadım. Çünkü bakışlarımı Diana’nın üzerinden ayırabilmiş değildim. Onu buraya geldiğine pişman etmeye kararlıydım. Üstelik bu kez kılımı bile kıpırdatmadan yapacaktım bunu.

Nivera’nın, “Baba olduğun için mutluyum.” dediğini duydum.

“Sağol.”

Rahatsız bir sessizlik oldu. Ardından kraliçe, “Uyurken de getirebilirsiniz.” diye buyurdu. “Böylece uyanmış olur.”

Düşüncesizliği karşısında suratımı buruşturmamak için çabaladım.

“Uyku düzeni henüz oturmadı. Rahatını önemsiyoruz.”

Nivera, teklifinin oğlu tarafından kabul görmemesine bozulduysa da belli etmemek için elinden geleni yaptı. “Torunumun uyanmasını beklerken, buradaya geliş nedenimi
açıklayayım o halde.”

“Buraya oğlumu görmek için geldiğini sanıyordum, anne.”

“Elbette o nedenle geldim. Yalnızca başka bir neden daha var. Hoşuna gideceğini düşünüyorum.”

Biran arkasına yaslandı. “Seni dinliyorum.”

Kraliçe, Perla’yı süzmeye başladığında, iyi şeyler söylemeyeceğini anlamıştım. “Perla… O, bizlere annesinin emaneti…” Kesinlikle samimi değildi. “Mutlu ve doğru bir evlilik yapması için soylu bir beyefendi araştırıyordum. Nihayet öyle birini buldum.”

Perla, boşluğuna darbe yemiş gibi irkilirken, sakin olması için elimi elinin üzerine koydum.

“Senden böyle bir şey istediğimi hatırlamıyorum.” dedi Biran, beklediğim gibi. “Ayrıca kardeşimin evlenmek için yaşı küçük.”

“Küçük mü?” Kraliçenin kalınlaşan sesi bu işte kararlı olduğunun habercisiydi. “Karın kardeşinden yalnızca birkaç yaş büyük. Üstelik çocuğunu doğurdu.”

“Karımı ve kardeşimi kıyaslamazsan sevinirim..”

“Doğru.” diyerek araya girdi Diana. “Lider ve karısının durumları çok farklı kraliçem.”

“Kesinlikle size katılıyorum, leydi.” Oturduğum yerden kalktım. Yavaşça onlara doğru yürüdüm ve Biran’ın oturduğu koltuğun başına ilişirken, elimi onun omzuna bıraktım. “Kraliçe Nivera, sevgili Perla için mantık çerçevesinde bir evlilik uygun görmüş. Oysa bizimki, aşk evliliği.”

Diana’nın pembe yanakları gerilerek şişti. “Elbette..”

Ona zayıflayan sesinin neresine kaçtığını sormak isterdim.

“Her ne ise.” dedi kraliçe. “Biliyorsun ki Perla’nın sorumluluğu bende ve ben bu şekilde uygun görüyorum.”

“Yıllardır benim gözetimimde yaşıyor.” Biran sinirlenmişti. Omzumdaki elimi ellerinin arasına alarak sakin kalmaya çalıştı. “Onu hiç aramadın.”

“Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Lidere ilk erkek evlat veren kadın kraliçedir ve kraliçe, liderin tüm çocuklarından mesuldür. Bunu sen de gayet iyi biliyorsun. Pera, uygun gördüğüm soylu ile kısa zamanda hayatını birleştirecek. Kardeşinin iyiliğini düşünüyorsan, senden bu kararımı desteklemeni bekliyorum.”

Alaz’ın ağlama sesi duyulduğunda, Nivera merakla sesin geldiği koridora baktı.

“Rozelin” Adımı söyleyen Biran’a baktım. Sert bakışları annesinin üzerinden ayrılmadı. “Bebeğimizi emzirir misin?”

Memnuniyetle başımı salladım. Ayağa kalktığımda Biran da benimle birlikte hareket etti.

“Bebeğimizin karnının doyması tahmininizden uzun sürüyor. Sizi daha fazla bekletmeyelim.”

Nivera sesli bir şekilde yutkundu. Diana hiç görmediğim kadar şaşkındı.

Biran açıkça annesini kovuyordu.

Nivera ancak durumu hazmedebildiğinde koltuktan kalktı. Diana onun için kapıyı açtığında, oğluna bakmadan konuştu. "Yakın zamanda Perla'yı soylu aileye tanıtmak için aldıracağım. Tanışma süreci en az torunumun emme süresi kadar uzun sürecek."

İki kadın kapıdan çıkmak üzereyken, planımın bozuk bir ampül gibi kafamın içinde yanıp sönmeye başladı. Seri adımlarla ona doğru yürüdüm. Planım her ikisinin de elini tutmaktı ama ani gidişleri bana bu şansı tanımayacaktı. Birini seçmeliydim. Öte yandan bebeğimi doğurduğumdan beri bunu hiç yapmamıştım. İşe yarayacağından emin değildim. Yalnızca denemeye değerdi. Bakışlarım Nivera ve Diana arasında gidip geldi. Bunu şansa bırakamazdım. Başka bir zamana bırakamazdım. Yanlarına ulaştığım an en yakınımdaki eli tuttum.

İnce parmaklı yumuşak el Leydi Diana'ya aitti.

Parmaklarım parmaklarının arasından geçtiği an zihnimde bir sarsıntı hissettim. Gözümün önüne kapkara bir perde indi. Bedenim olduğu yerde dururken, uzun zaman sonra ruhumun yeniden uzay boşluğuna fırlatıldığını hissettim.

Kara perdenin önünde üç kara kart sıralandı.

İlk kart açıldı; orada Diana dizlerinin üzerine çökmüş ağlıyordu. Elinde rengi soluk sarı bir harita vardı.

Kafamın içinde sürekli çizilen devasa bir yazı tahtasının varlığını hissettim. Giderek daha fazla artan çizilme sesi başımı duvara vurarak parçalamak isteyeceğim kadar rahatsız ediciydi.

İkinci kart açıldı; Diana'nın kızıl ormanda yürüdüğünü gördüm, Lenoran sınır çizgisine basarak durdu. Önü aydınlandı ve dudaklarında ölümcül bir gülüş belirdi.

Çizilme sesini Diana'nın gülüşü aldı. Kahkahası kulaklarımda büyüdü, büyüdü. Sonra sesine bir başka ses karıştı, bir erkeğin sesi… Tanıdıktı ama kimse ait olduğunu bilmenin imkanı yoktu.

Son kart açıldı; Gece vaktiydi. Diana, bedeninin her köşesini örten siyah başlıklı bir elbiseyle küçük bir çuvalı çekiştirip duruyordu. Görüntü yok olurken, çuvalın içinde her ne varsa hareket ettiğini gördüm.

Bedenimdeki tüm tüyler aynı anda ayağa dikildi. Hissettiğim şey, bir buzulun üzerine çırılçıplak yuvarlanmakla eş değerdi.

"Kraliçe!"

Ruhum hızla yaklaştı ve ancak bedenime çarparak durabildi Sarsılarak gözlerimi açtığımda, Diana elini elimden kurtarmaya çalışıyordu.

“Kraliçe Rozelin, elimi bırakacak mısınız artık?”

Elimi hemen geri çektim. Başımda, giderek dağılan barbat bir ağrı vardı. Göz kapaklarımı açık tutmakta zorlanıyordum.

“Ben…” Yutkunarak kendime gelmeye çalıştım. Gördüklerimi hatırlamaya ve anlam yükleme çalışmak başımın dönmesine, midemin bulanmasına sebep olmuştu.

“Bu ara baş dönmeleri yaşıyor.” Biran hızır gibi yetişerek kolunu belime sardı ve ağırlığımı benden aldı. “Emzirmeden kaynaklı olduğunu düşünüyoruz. Alaz fazlasıyla iştahlı.”

Diana başını kaldırdı, bakışlarındaki kıskançlık avaz avaz bağırıyordu. “Demek adını Alaz, koydunuz.”

“Evet.” dedim, biraz olsun kendime gelebildiğim ilk an. “Oğlumuzun adı Alaz.”

Diana yeni bir şey söyleyecekti ama Nivera izin vermedi. “Leydi, gidelim.”

Diana gözlerindeki kıskançlığı üzerimizden çekip aldı. Kraliçe ve leydi evimizden çıkıp gittiğinde, geriye büyük bir bilinmezlik ve endişe kalmıştı. Bir de Perla'nın yağmur bulutuna dönüşen gözleri…

Alaz'ı besleyip uykuya dalmasını sağlamam bir saati geçti. Onu, ana kucağına benzeyen küçük sepetine koyduktan sonra girişe doğru ilerledim. Biran ve bizimkiler bir süre önce yemek masasının etrafında toplanmıştı ama henüz hiç birinin sesini duymamıştım. Sessizliğe son vereceğimi umarak yaklaştım ve sepeti masasının ortasına koydum. Uykusunu alana kadar hiçbir sesin bebeğimi uyandırmayacağını artık biliyordum. Biran'ın yanı benim için boş bırakılmıştı. Oraya otururken, bakışlarım Perla ve Efraim arasında gidip geldi. Perla düşünceli bir şekilde boşluğa bakıyordu. Efraim’in ifadesinde gördüğüm duygu ise yalnızca üzüntü değildi. Aynı zaman da öfke de vardı. Buna rağmen bana bakmayı başarabildi.

“Elini tuttuğunda ne gördün?”

“Düşünmedim Efraim.” Alaz’ı emzirdiğim her an bizim için çok özeldi. Karnını doyururken kurduğumuz göz temasını seviyordum. O büyülü anlarda düşüncelerimde dahi başka bir şeye yer vermek istemiyordum. Özellikle de Diana’ya…

“Şimdi düşün.” dedi Biran. “Ya da anlat, birlikte düşünelim.”

Önce başımı salladım. Sonra da gördüğüm ilk kartı belleğimden ayıkladım. “Diana, ağlıyordu. Elinde bir harita vardı.” Gözlerimi kapatıp, görüntüyü detaylandırmaya gayret ettim. “Haritanın bazı yerleri kırmızıyla işaretlenmişti. Sanırım bir mühür…”

“Yazılar net mi?”

“Hayır.” cevabını verdim Mestan’a. “Net olan hiçbir şey yok. Sadece haritanın rengini hatırlayabiliyorum. Sarı, soluk sarı.”

Gözlerimi açtığımda, anlattıklarımın Mestan tarafından not alındığını gördüm. “Büyücülere danışacağım.” diye açıkladı. “Çözemediklerimizi çözmeleri için…”

“Anladım.” Şimdi ikinci görüntüden bahsetmem gerekiyordu. “Diana’yı, Kimpras ve Lenoran’ı bağlayan sınırda gördüm. İlk görüntünün aksine orada mutluydu. Sanki… Bir zafer kazanmış gibi…”

“Bu yetersiz.” Biran, kollarını masaya koyup dikkatle bana baktı. “Başka bir şey yok mu?”

Hafızamı zorladım ama ikinci görüntü için söyleyebileceğim fazladan bir şey yoktu. “Hayır.”

“O halde son görüntü.”

Sıkıntıyla soludum. O saniyelerde, Biran’ın eli masanın üzerinde öylece duran elimin üzerine kapandı. “Kendine nazik davran, hatırlayacaksın.”

Bakışlarımda onlarca teşekkür vardı. Her birini safir mavisi gözlere armağan ettim. “Son görüntüde üzerinde siyah bir elbise vardı ve her yanı o elbiseyle örtülmüştü. Bir şeyden gizleniyor gibiydi. Ve… Bir şeyi çekiştiriyordu, bir çuvalı.”

“Bir çuvalı mı?” diye sordu Mirel. “Bildiğimiz çuval mı?”

“Evet. Dahası var, görüntü kopmadan önce çuvalın hareket ettiğine eminim.”

“O çuvalda canlı bir şey olduğunu mu söylüyorsun?”

Perla’dan aldığım bu soruya kadar, çuvalın içindekiyle alakalı bir tahminde bulunmamıştım. Kendi kendime bile… Şimdi dolan gözlerim ise yaptığım ilk tahminin sonucuydu. O çuvaldaki…” Burnumun direği sızlamaya başlayınca içimi çektim. “O çuvaldaki…”

Biran elimi daha sıkı tuttu. “Tamam, kendine eziyet etmeye son ver.”
“Başka bir şey.” Mirel merakla masaya eğildi. “Mutlaka başka bir

detay hatırlamalısın.”

“Mirel.” Biran uyarıcı bakışlarını ona çevirdi. “Bu kadar yeter.”

Mirel vazgeçerek geri çekilirken, gözlerimi kapattım ve kendimi son kartı gördüğüm ilk ana götürdüm. Diana, siyah elbisesi, çekiştirdiği çuval, hepsi oradaydı. Parmaklarım Biran’ın elini sıkarken, var gücümle dikkatimi kullandım. Çuval samanlarla dolu bir zeminin üzerindeydi.

Gözlerim ardına kadar açılırken, “Saman!” diye bağırdım. “Çuval samanların üzerindeydi. Yani rüyam doğru, kardeşim bir tavlada!”

Biran elini elimden ayırdı. Avucunu masaya çarptıktan sonra ayağa kalkıp küfürlü homurtular çıkardı. “Bu kadarına nasıl cesaret eder. Hesabını sorarken, cinsiyetini umursamayacağım.”

“Biran! Hadi, gitmediğimiz o son tavlaya gidelim.”

Kendini sakinleştirmeye çalışarak yanıma geldi ve parmaklarını kollarıma sardı. “Bebeğim, sana söylemiştim. Akşam üzerini beklemeliyiz. Anne ve baba Alte, Alte Orman’ından çıkmadan oraya giremeyiz.”

Çaresizce başımı salladım. Beni yerime oturtup, Alaz’ın kayan pikesini yukarı çekti.

“Bunu nasıl başardı?” Yaşadığı şokla gözleri tek bir noktaya kilitlenmişti Mirel’in. “Neyi feda etti?”

Umrumda değildi. Kardeşimi bulmaktan başka hiçbir şeyi düşünemiyordum.

“Belki de sır haritadadır.” Mestan elindeki notu salladı. “Büyücü Bor’dan öğrenmeye ne dersin?”

“Tamam.” dedi Mirel. “Öğrenelim.”

Gitmek üzerine ayaklandıkları sırada Efraim ve Perla’nın gözlerindeki hüzün beni dile getirdi. “Durun, konuşmamız gereken önemli bir konu daha var.”

“Sırası değil. Önce kardeşi-”

“Sırası Perla.” diyerek böldüm sözlerini. “Akşam üzerine daha var. Konuşalım şunu.”

Mestan ve Mirel yaniden yerlerine yerleştiler. Bir süre sessizce düşündük. Akıllıca plan ve hamleler yaparak içinden çıkacağımız bir mevzuydu. Çünkü Nivera’nın kasten böyle bir şey yaptığını biliyorduk; derdi Perla değildi. Derdi, hak ettiğini düşündüğü saygı ve itaati oğlundan ve benden görmekti.

“Kuralı değiştirmek için üç büyüklere gitsek…” diye önerdi Mirel. “Belki yapılacabilecek bir şeyler vardır.” derken bile sesinde hiç umut yoktu.

“Yer etmiş kurallar değiştirilemez, sen biliyorsun.” Mestan, sevgilisinin masada duran elini sıvazladı. “Kurallar.. Dün böyleydi, yarında böyle olacak.”

“Bu nasıl bir saçmalık!” demekten kendimi alıkoyamadım. Keza ilk duyduğumda da aynı tepkiyi vermiştim. “Kraliçe ile Perla’nın arasında hiçbir kan bağı yok. Biran ise onun ağabeyi… Şu durumda nasıl söz sahibi kraliçe olabilir?”

Mirel omuz silkti. “Kraliçe, kocasının tüm çocukları üzerinde söz sahibindir. Kendi doğurmadıkları da dahil… Saçma ama böyle… Bu yüzden çok canlar yandı. Bazı kibirli kraliçeler, diğer kadınlara olan öfkelerini onların çocuklarından çıkardı.”

“Korkunç…” Yok saymaya çalışarak başımı iki yana salladım. “Çok korkunç…”

Kötüydü ama kural buydu. Yapılabilecek bir şey vardıysa bile yemek masasının çevresindeki kimse bilmiyordu.

Perla, "Ben… evlenemem." dedi ağabeyine yalvaran gözlerle bakarak. "Evlenmek istemiyorum."

Biran, oturduğu yerden kalktı. Kapının önünde adımlamaya başladı. Düşünüyordu ve beyninin içinde olmak istediğim zamanlardan biriydi. Üçüncü turunun ortasında durdu, kardeşine doğru döndü. "Evlenmeyeceksin. En azından kraliçenin uygun gördüğü biriyle."

Merakım Perla’dan önce sormaya itti. “Nasıl olacak?”

Biran, alakasını çözemediğim bir şekilde Efraim’e baktı. Ellerini belinde kilitlerken, yüzünde şimdi söyleyeceklerinin hoşuna gitmeyen şeyler olduğunu ele veren bir ifade belirdi.

“Kraliçe seni evlendiremeyecek. Çünkü zaten evli olan biri evlenemez.”

Efraim’in kaşları çatıldı. Perla’nın da… Mirel ve Mestan’ında…

Ben ise aklından geçenleri okuyarak gülümsedim. Kısa süre önce zekama olan hayranlığını dile getirmişti. Onun için çok daha fazlasını düşünüyordum.

“Bu… Bu ne demek?” Efraim şaşkınlıkla yerinden kalkarken, Biran bir şeylerden emin olmak istermişcesine onu süzdü.

“Kardeşimle gizlice evleneceksin. Bunu yaptığın için kırk gün zindan cezasına çarptırılacaksın. Göze alabilirsen…”

Efraim’in gözleri parıldadı. Zindan cezası kısmını duyduğundan bile emin değildim. Perla’ya heyecanla bakarken yutkundu ve “Evet!” dedi. Gömleğinin zaten düzgün olan manşetlerini düzeltirken, olduğu yerde duramıyordu. “Vay canına, bir liderden evlenme teklifi olacağımı hiç düşünmemiştim.” Biran’ın gülmediğini görünce o da yüzünden gülümsemeyi silmeye çalıştı. “Yani kardeşi için…”

“Sadece evlilik teklifi etmedim.” dedi Biran. “Kırk gün zindan cezası da teklif ettim. Kırmızı bölge.”

“Olur.” dedi Efraim yeniden ve kocaman gülümseyerek. “Sonuna bir sıfır bile koysan, yine olur.”

Biran kardeşine baktı. Perla mutluydu ama bir o kadar da utanmıştı. “İster misin?”

Perka, kızaran yanaklarıyla birlikte “İsterim.” dedi. Sonra da hızla yanımızdan ayrılarak koridora girdi.

Mestan ve Mirel, haritayı çözmek için büyücünün yanına giderken, sevinçten yerinde duramayan Efraim’i de yanlarında götürdüler. Biran aldığı karardan kesinlikle memnun değildi. Ancak Efraim’e güvendiğini net bir şekilde görebiliyordum. Hala uyuyan bebeğimi masada bırakıp, koltuğa çöken Biran’ın yanına gittim.

“Doğru karar verdin ama annen delirecek.”

“Umrumda değil.” Sesi cümlesini destekledi. “Tek istediğim Perla’yı rahat bırakması.”

Onun gibi koltuğun ucuna oturdum. Onun yaptığı gibi sol ayak bileğimi sağ dizime koydum ve yine onun yaptığı gibi sadece önümüze baktım. “Bir karar daha vermen gerekiyor.”

“Ne olduğunu biliyorum.” dedi.

“Bildiğini biliyorum.” dedim.

“İstemiyorum.”

“Biliyorum.”

“Israr edeceksin.”

Başımı salladım. “Daha fazlasını yapacağım.”

“Biliyorum.”

Bakışlarını yüzümde hissettim. Beni ikna edemeyeceğini sanıyordu ama bilmiyordu ki o bana öyle bakarken, onun için yapamayacağım hiçbir şey yoktu. Bu yüzden, ikna olmamak için o bakışlara karşılık

vermedim. “Bildiğin bir şey daha var. Tek başıma halledebilirim. Gelmeni istemiyorum Rozelin.”

“Hayır. Gülnur orada, biliyorum. Biliyorum beni bekliyor. Kurtarılırken yüzümü görmesine ihtiyacım var. Bunu benden esirgeme.”

Sustu. Bu konu üzerinde başka bir şey söylemeyecekti. Bana döndü. Elini yüzüme uzattı ve başımı kendisine çevirerek bakışlarımızı buluşturdu. “Seni koruyacağım. Her ne olursa olsun, önce seni koruyacağım.”

Ona sıkıca sarıldım. Başımı boynuna gömdüm ve kendimi tüm evrenin en korunaklı kısmında hissettim. Bu duygu o kadar güçlüydü ki, saatler geçip Alte ormanına ulaştığımızda bile içimde varlığını koruyordu.

Tepeden tırnağa siyahlar içindeydik. Dışarıdan bakıldığında kimse aslında kim olduğumuzu anlayamazdı. Sıfatlarımız şu an bizimle değildi. Perla ve Efraim evde öpüp koklayarak bıraktığımız bebeğimize bakarken, Lovangos eyalatine girdiğimiz andan itibaren gözden kaybettiğimiz Mirel ve Mestan’ın aslında çok yakınımızda olduğunu biliyorduk.

Biran’ın son gelişinde keşfettiği gizli geçitten Alte şotosunun arkasında kalan Alte ormanına ulaşmayı başardık. Ormanın girişinde çok fazla muhafız vardı ancak Mestan ve Mirel bir şekilde onları oyalamayı başarmıştı. Alacakaranlık havanın avucunda kalan orman neredeyse beş metre boyunda birçok ağaca ev sahipliği yapıyordu. Sarı yapraklarla bezeli zeminde tek bir yabani ot bile yoktu. Soylu bir aileye ait olduğunu sadece buradan bile anlaşılabilirdi.

Ağaçların arasından ilerlerken, bir adım gerisinde olmama rağmen Biran’ın eli elimdeydi. Gözlerin sürekli oradan oraya savruluyor, kardeşime ait bir emare arıyordu.

“İşte orada.” Adımları bir noktada kesilen Biran’ın arkasında durdum, gösterdiği noktada büyük, ahşap bir tavla vardı. “Bu noktadan sonra daha sessiz olmalıyız. Tavlanın civarında seyis olabilir.”

Kapşonumun altından başımı salladım. İlerlemeye devam ettik. Tavlaya ulaştığımızda, etrafta ne seyis ne de başka biri görünmüyordu. Yalnızca Alte ailesinin inzivaya çekildiği çiftlik evi vardı ve orasıda yeterince hareketsizdi.

Biran tavlanın çift kanatlı kapısını zorladı. “Kilitli”

“Kıracak mıyız?” diye fısıldadım. Aynı saniyelerde cebinden birkaç pirinç anahtar çıkardı ve gülümsedi.

İlki kilidin yarısına kadar ulaştı. İkincisi girmedi bile. Ancak üçüncüsü tam olarak kilide oturdu. Çevirdi ama anahtar kilidin içinde dönmedi. Endişeyle ne yapacağını beklerken, cebinden parmak uzunluğunda bir tel çıkardı ve kilidin küçük boşluğundan içeri ittirdi. Tek seferde kuvvetlice çektiğinde kapı açıldı.

“Başardın!”

Başını çevirdi ve göz kırptı.

Yeniden elimi tutup bizi tavladan içeri soktu. Koşup saman balyalarını devirdim. Atlarından arasından geçtim ve girintileri yokladım. Burada değildi. Kardeşim burada değildi!

Boğazımda koca bir yumruyla Biran’a sığınmak üzereyken, yerde gördüğüm çuval olduğum yerde buz kestirdi. Son kartta gördüğüm, Diana’nın çekiştirdiği çuvaldı. Yerden alıp burnuma yaklaştırdım, kardeşimin kokusunu içinde buldum.

“Buradaymış! Etrafımda dönerken, dolan gözlerim yanaklarımı ıslattı. İçim içimi yiyordu. Her seferinde yaklaşıyordum ama ellerim bomboş kalıyordu. Bu beni mahvediyordu.“Hala burada, hissediyorum.”

Biran beni kendine çekti, sakinleşmem için başımı göğsüne bastırdı. “Nefes al, daha bitmedi. Çiftlik evine bakacağız.”

İsteğini yapmak için göğsümü derin bir nefesle doldurdum. O nefesi özgür bırakamadan dışarıda bir hareketlilik oldu. Başımızı çevirdiğimiz tavla kapısı aniden üzerimize kapandığında, Biran silahına davrandı ve beni balyaların arasına itti.

“Biran!”

Kapıyı zorladı. Kuvvetle itti, tekmeledi ancak açılmadı. Üzerimize kapatan her kimse arkasına sağlam bir şey koymuştu. Balyaların arasından çıkıp onunla birlikte kapıyı zorladım. Hiçbir işe yaramıyordu.

“Ne oluyor!”

Kollarımdan tutup eğilmemi sağladı. “Dizlerinin üzerinde kal. Halledeceğim.”

Karşılık vermeme zaman tanımadan tavlanın içinde dolaşıp bir çıkış aramaya başladı. Elimde boş bir çuvalla bizim için bulacağı çıkışı

beklerken, kapının altından süzülen duman o kadar vaktimizin olmadığını haykırdı.

“Yangın! Tavlayı yakıyorlar!” Onunla göz göze geldik. “Biran, bizi yakıyorlar!”

Nasıl buldunuz??

Dünya'ya gitmemize çok az kaldı, yazmak için heyecanlıyım.

Kesit ve görseller için Instagram'da takip edebilirsiniz/ DuruuMavii

Lütfen oy verirken önceki bölümde verip vermediğinizi de kontrol edin. Bir sonraki bölümde görüşmek üzere.

48. BÖLÜM: "Kavuşma Ve Ölüm"

Tavlanın her karışını saran dumanın bir eşi de ruhumdaydı.

Gülnur orada bir yerdeydi, biliyordum. Bana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Gözyaşlarının pembe yanaklarını ıslattığını biliyordum.

Bildiğim için; yalnızca bedenim değil, ruhum da tutuşmak üzereydi.

"Bi..." Ağzıma dolan duman uzun uzun öksürmeme sebep oldu. Yanan gözlerim neredeyse kapanmak üzereydi. "Biran..." Giderek daha fazla artan dumanların arasında onu aradım. Biraz önce buradaydı. Hala bir çıkış arıyordu. Şimdi yoktu. Dumandan etkilenmesinden ve tavlanın bir köşesinde düşüp kalmış olmasından endişelendim. Sonra onun güçlü bir adam olduğunu hatırlattım kendime. Söz vermişti; beni koruyacaktı...

"Biran!" Bu seferki bir çığlıktı. Korku dolu bir çığlık...

Doğrulmak için fırsat kollayan bedenimi tamamen dizlerimin üzerine bırakırken, büyük bir şeyin havada uçtuğunu gördüm. Tavlanın ahşap duvarını yıkıp geçti ve gürültüyle dışarıda yuvarlandı. Temiz hava içeri akın ederken, ihtiyaç duyduğum eller dakikalar sonra yüzümü kavradı, beni yukarı çekti. Onu görmemi sağladığında, gerçek bir nefes aldım.

"Buradayım bebeğim," dedi, güçlü sesiyle. "İyisin, iyiyiz."

Sinirlerim birdenbire boşaldı. Hıçkırarak ağlamaya başladığı andan itibaren onun omzundaydım. Beni kucakladı ve yıktığı duvar boşluğuna doğru götürdü. Yıkık alan yukarıda kalıyordu. Aynı anda çıkamazdık oraya ve tırmanmak zorundaydık. Daha fenası, boşluğun ötesinden de alevler yükseliyordu.

"Bir merdiven bulacağım." dedi, yine de. "Biraz daha beklemen gerekecek. Çok az daha..." Hala kollarındayken, alnını alnıma yasladı. "Seni buradan çıkaracağım, biliyorsun değil mi?"

Başımı sallarken, her an bilincimi kaybedebileceğimi biliyordum. Bunu o da biliyordu.

Dizlerini kırarak eğildi. Beni yere bırakmak üzereydi ki tavlanın çift kanatlı kapılarından biri kırılarak içeri düştü. Kapının yerine bıraktığı kişi kişi Mestan'dı.

"Lider!" diye bağırdı telaşla. "İyi misiniz?"

Biran derhal doğrularak hızlı adımlarla bizi tavladan çıkarırken, Mestan'a öfkeyle baktı. "Daha erken gelmemenin umarım geçerli bir sebebi vardır."

Mestan koşarak aracın arka kapısını açtı. Biran beni araba koltuğuna bıraktıktan sonra ceketini çıkardı ve omuzlarıma bıraktı. "Mirel nerede?"

Mestan eğilip arabanın içine baktı. Mirel'i içeride bulmayı bekliyor olacak ki göremeyince yüzüne derin bir merak ifadesi yayıldı. "Bu-burada olması gerekiyordu." Etrafına baktı ama hiç hareketlilik yoktu. Aklına her ne geldiyse endişesi öfkeye intikal etti ve bunun sonucunda elini sertçe kapuda indirdi. "Siktir! Onların peşinden gitmiş olmalı."

"Kimlerin?" diye sordu lider.

Mestan ormanın birkaç ayrı yerine odaklandı. Her an atak yapacak yırtıcı bir hayvan gibi görünüyordu. O hayvan, sadece yönünü kestirmeye çalışıyordu. "Tavlayı yakan iki kişinin ormana doğru kaçtığını gördük. Rozelin ve sen içeride olduğunuz için peşlerinden gidemedik. Önceliğimiz sizi kurtarmaktı. Mirel ile tavlanın girişi yangından arındırdık. Kapıyı kırmadan önce ona araçta kalmasını söyledim." Başını hayal kırıklığıyla iki yana salladı. "İnatçı kızıl! Yine bildiğini okudu..."

"O itler ne tarafa doğru kaçtı?" Biran cümlesini bitirdiği an bir çığlık sesi duyuldu. Mestan silahına davranarak ormana doğru koşarken, Biran'ın eline yapıştım. "Sen de git!"

"Seni burada bı-"

"Bırakırsın! Git, lütfen. Bize bunu yapanlar şimdi Mirel'in yanında. Biran, onları bizi kurtardı, şimdi sıra bizde."

Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden aracın kapı kulpunu ve üzerime kapattım. Ardından sürücü koltuğuna uzanıp kapıları kilitledikten sonra camın ardında kalan lidere baktım. Yeniden ve daha güçlü bir şekilde, "Git." dedim.

Eli silahına giderken, adımları geri geri ilerledi. Bunu yapmak istemediğini biliyordum. Bunu yapmak zorunda olduğunu da öyle...

Biran da tıpkı Mestan gibi görüş açımdan çıktığında, bakışlarımı çiftlik evine çevirdim. Tavla yanmadan önce orayı kontrol etmek için anlaşmıştık. Hiçbir ışığı yanmıyordu. Hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Yine de içimde bir şeylerin o eve sürüklendiğini hissediyordum.

Hislerimin beni yanıltmadığını anlamam yalnızca birkaç saniyemi aldı. Evin sol üst penceresinde beyaz bir ışık yanıp söndü.

Yanıp söndü.

Yanıp söndü.

Avuçlarım cama yapışırken, bakışlarım kapıların kilidine saplanıp kaldı.

Biliyordum; Biran gelmeden arabadan çıkmamam gerektiğini biliyordum. Bunun aptallık olacağını biliyordum. Tanrım... Uzanıp kilidi açarken, tüm bunları biliyordum.

Bedenimi soğuk havaya teslim ettikten sonra aracın arkasına ilerleyip garaj kapağını açtım. Aceleyle garajdan ilk bulduğum demir parçasını yanıma aldım. Eve doğru ilerlerken, cesaretimi kardeşimi bulabilme umudundan alıyordum.

Gıcırdayan tahta basamakları çıktım. Aralık kapı içerideki karanlığı gösteriyordu. Elimdeki demiri daha sıkı tuttum. Burnumda hala bizi öldürmek üzere olan dumanın kokusu vardı. Tavladan yükselen alevler hala geceyi aydınlatıyordu ve yakalanmak üzere olduğumuz su götürmez bir gerçekti.

Kapıdan girmeden hemen önce bir umut geriye baktım, kimse yoktu.

Biran yoktu.

Kapıyı ardına kadar açtım. Sadece iki adım sonra evin geniş girişindeydim. Alevlerin ışığında, içeride bulunan tüm eşyaların üzeri örtülmüş olduğunu gördüm. Kapının tam karşısında kalan dar merdivenler ise beni yanıp sönen o ışığa götürecekti. Düşünmedim. Eğer mantıklı düşünseydim, o merdivenleri çıkamazdım. Ancak ben, mantığımın üzerini ölümcül bir sis ile kapatmıştım.

Birer ikişer çıktığım merdivenlerin sonunda, şu an burada olmasına tek bir an bile şaşırmayacağım biri vardı. Hemen arkasına ise beyaz bir kapı... Ruhum, bu kez o kapının ardına doğru sürüklendi.

"Kardeşim." Sesim sert kabuğunu korumaya çalışıyordu. Titremeye meyleden kaşlarımı sabit tutmaya çalışarak kapıya baktım. "Orada mı?"

Gülümsedi. Hiç bu kadar berbat gülümseyen birini görmemiştim. "Beni yormayacak gibisin."

Başımı salladım. "Tüm bunlar... Planlıydı. Her şey... Bizi buraya çekişin, tavla, yangın..."

Gülümsemesi yüzünde büyüdü. "Kesinlikle yormayacaksın."

"Ne istiyorsun?"

"Soruyor musun?"

Benimle oynayacaktı. Benimle oynamak için can atıyordu. Çünkü bundan büyük bir keyif alacaktı.

"İzin ver yanıma gelsin. Buradayız işte, avucundayız. İstediğin oldu, karşında yalnızım."

İşaret parmağıyla alt dudağının hemen altına dokunurken, "Güzel şeyler söylüyorsun." dedi. "Doğrusu küfretmeni bekliyordum. Beni bu kadar keyiflendireceğini düşünmezdim."

Kendim için ona hiçbir şekilde boyun eğmezdim. Kimseye eğmezdim. Ancak konu kardeşimdi, kardeşimin küçük canıydı...

"Lütfen..." Bakışlarım onun mavi gözlerinde titrerken, aklım ve kalbim önünde durduğu kapının ardındaydı. "Lütfen, bırak onu gitsin. Ben buradayım. Derdin benimle değil mi? Küçük bir çocuktan ne istiyorsun?"

"Küçük..." diye tekrar etti. "...ve oldukça sessiz."

Onu parçalamak istiyordum. Onu lime lime etmek istiyordum!

Ancak tek yapabildiğim karşısında gözyaşları dökmek ve kardeşimi bana vermesi için yalvarmaktı.

"Onu bana ver." Elimin tersiyle görüş açımı bulanıklaştıran göz yaşlarımı silip attım. "Ne istersen yaparım."

Başını daha fazla kaldırdı. Bu hoşuna gitmişti. "Ne istersem mi?"

Çenem sıkılmaktan kaskatı kesilmişti.

Hiç kıpırdamadan bileklerime taktığı görünmez prangaları çekiştiriyordum.

"Ne istersen, Diana."

Kapının önünde gidip gelmeye başladı. Aklında bir şeyler vardı; iğrenç şeyler.

"Üzgünüm ama isteğimi yalnız söyleyemem." dediğinde duraksadı. "Çünkü bu işte yalnız değildim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, bu muhteşem şeyi tek başıma yapmadım."

Kafamın içinde milyonlarca kez yankılandı. Kim? Kim!

"Kim olduğunu ben söylemeyeceğim. Sen göreceksin." Bedeni bana, işaret parmağı omzunun üzerinden arkasına döndü. "Kardeşinin yanında, ona göz kulak oluyor. Bilirsin, küçük kızlara göz kulak olmak gerekli."

Yumruklarımı suratına indirmemek için sıktım. Bakışlarım bir kez daha kardeşimin ardında olduğu beyaz kapıya iliştiğinde, Diana bir kez daha gülümsedi.

"Ortak," dedi yüksek bir sesle. "Hadi, ona kardeşini gösterelim. Yeterince bekledi."

Diana kapının önünde bir adım uzaklaştı. Kulp aşağı doğru eğildi. Kalbimin içinde vaveylalar koptu; an be an... Yavaşça aralanan kapının aralığından küçüğüm Gülnur'u gördüm. Omuzlarında iki kaba el vardı. Ellerin sahibi hemen arkasında duruyordu.

Kapı tamamen açıldı ve kardeşimin sessizce kıpırdayan dudaklarını okudum. "Abla..."

"Ablacığım..." Gözümden akan büyük bir damla yaş ayağımın dibine düştü.

Gülnur, beyaz suratında soğuk bir korkuyla bana uzandı.

Tek adım bile atamadı.

Omzundaki ellerin sahibi ona izin vermemişti.

Göz göze geldiğim o ellerin sahibi, zaferin çirkin yüzünü kucaklayarak gülümsedi.

O, her şeyin sebebi Temur Alizen'di.

"Seni yeniden görmek güzel, Kraliçe'm."

Midemden ağzıma doğru inanılmaz bir hızla ilerleyen kusma isteğini yutkunarak bastırdım. Uzun zaman olmuştu. Onu ve bana yaptıklarını hafızamdan bir nebze sileceğim kadar uzun...

Diana'yı görmek beni şaşırtmamıştı. Ancak itiraf etmeliydim ki Diana'yı Temur Alizen ile görmek tüm düşüncelerimin tepetaklat olmasına neden olmuştu.

"Bir şey söylemeyecek misin?" dedi, elleri hala kardeşimin küçük omuzlarındayken.

Olduğum yerde kalabilmek için bir gücün ayaklarımı zemine çivimelesini istedim. "Bırak onu?"

"Kimi?" Kaşlarını oynatarak başını hafifçe yana doğru hareketlendirdi. "Bu küçük kızı mı?" Bence benim yanımda iyi.

İnanmıyorsan kendisine sor." Bakışları hala üzerimdeyken, başını kardeşime doğru eğdi. "Küçüğüm, seni incitecek bir şey yaptım mı?"

"Ona öyle hitap etme!" Kalkan ayağımı öfkeyle yere vurdum. "Bırak!"

Beni duymamış gibi "Konuş." dedi Gülnur'a. Sonra bir şey unutmuş gibi son derece yapay bir hareketle başını salladı. "Ah, pardon. Unutmuşum, bu küçük kız tek kelime bile edemiyordu."

Aralanan dudalarımı sessiz tutmayı başarabilmek için kafamın içinde kendimle konuştum; "Seni kışkırtıyorlar. Kışkırtmaya devam edecekler. Bilerek yapıyorlar. Çünkü oyunları bu kadar değil. O oyuna gelmeyeceksin, Rozelin. Buradan kardeşini de alıp çıkacaksın."

"Ne istiyorsunuz?"

Bakışları kısa bir an için arkamdaki boşlukta gezindi. Yanılmıyordum. Ne istediğini söylemeden önce bir süre daha eğlenmeye devam edecekti. "Ne o? Yalnız mısın? Kendini kocan sanan o lider bozuntusunu göremiyorum."

"Hayır, kendini kocam sanmıyor." Cevabım plansızdı. Üzerinde bir saniye bile düşünmemiştim. "Zaten öyle."

Yüzündeki alay silindi. Tek seferde. Geriye hiç emare bırakmayacak şekilde...

"Yoksa ona aşık mı oldun?" Cevap vermeyi düşünmedim. Yine de söylediğinden emin olmuş gibiydi. "Aşık oldun..."

"Neyse ki artık bunun bir önemi yok, Temur." Temur ile aramızda duran Diana, tüm eş parmaklarını birbirine dokundurdu. "Bu andan itibaren aralarındaki aşkın bir değeri kalmayacak."

Diana'nın tek derdi buydu; Biran. Ancak Temur'un ne isteyeceğini henüz kestiremiyordum.

"Ah, hadi ama Rozelin. Seni bu kadar sessiz görmeye alışık değiliz."

Derin bir nefes aldım ve sormam gereken tek soruyu sordum. "Ne istiyorsunuz, Diana?"

Birbirlerine baktılar. Aralarında sözsüz bir diyalog geçti ama bunu anlamaya çalışmadım. Bakışlarım, Gülnur'un ıslak mavi gözlerine ulaştığında, dudaklarının aşağı bakan kuyruklarını düzeltmeye çalıştı.

Onun yaptığı gibi dudaklarımı kırpırdattım. "Korkma. "Başımı şefkatle salladım. "Seni kurtaracağım."

Ağlayarak gülümsedi ve dudaklarını okudum. "Seni özledim."

"Ben de..."

"Bak sen şu işe... Bizim sessiz kızımız ve onun güzel ablası birbirlerine bir şeyler söylüyor." Temur, parmaklarını sıkıştırdığında, Gülnur'un yüzünde acı çektiğini belirten bir ifade belirdi.

"Kes şunu! O parmaklarını kırıp bir yerine sokarım! Kes!"

Temur, tutuşunu bolartırken, "İşte bu!" dedi keyifle. "İşte benim tanıdığım Rozelin. Hoşgeldin."

Ona acıyan gözlerle baktım. "Ben sana hiç gelmedim, aptal herif. Şimdi şu iğrenç oyununa bir son ver ve ne istediğini söyle."

"Aptal mı?" diye sordu Diana. "Şu an buradan yalnız olan kim? Düşmanına adım adım, tek başına gelen kim? Bence yanlış kişinin aptal olduğunu düşünüyorsun."

"Diana, lütfen... O bir kraliçe, onunla daha düzgün konuşmalıyız." Temur, kumral saçlarını geriye alırken, gülümseyerek zaten küçük olan gözlerini görünmez kıldı. "Şimdi kraliçemizden minik bir isteğimiz olacak." dedi kardeşimi göstererek. "Minik bir iyilik karşılığında..."

Diana başıyla zehirli ortağını onayladıktan sonra bana biraz daha yaklaştı. Aramızda yalnızca bir adım kala duraksadıktan sonra "İzninle." dedi, Temur'a. "İsteğimizi kraliçe ile bizzat paylaşmak istiyorum."

"Hay hay." Karşılığını verdi Temur.

Diana'nın başı omzuna eğildi. İnce dudaklarının bir kısmı hafifçe kıvrıldı. Gözlerini gözlerimden tek bir an bile ayırmıyordu. "Onu çok mu seviyorsun, Biran'ı..."

"Ne istiyorsun?" dedim dişlerimin arasından.

"Ya oğlunu?"

"Ne istediğini söyle." Sert sesim kulaklarıma bir yabancıydı.

"Bir seçim yapmak zorunda kalsaydın... Hangisini seçerdin?"

Burada yalnız olmayı isterdim. Kafamı Diana'nın suratına gömmeyi, tüm dişlerini avuçlarına dökmeyi isterdim.

"Bunu şimdi öğreneceğiz. Hemen şimdi..." Bir adım daha attı. Artık nefesi duyabileceğim kadar yakındı. "Senden kocanı ya da oğlunu istemiyoruz. Senden seni istiyoruz."

Kirpiklerim titredi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Tek seferde anlayacak kadar akıllı olduğunu biliyorum." dedi Temur. "Senin için lider ve oğlunun canını bağışlayacağım. Kardeşini de ait olduğu yere geri göndereceğim. Tüm bunlar senin elinde, tek bir

şey yapman yeter." Ellerinden biri kardeşimin omzundan kalktı ve bana uzandı. "Benimle gel."

Biran için her şeyi yapardım. Oğlum için, kardeşim için her şeyi yapardım.

Her birinin benden sonra iyi olacağını bilseydim, gözümü kırpmadan canımı verirdim ama emin değildim. Temur ve Diana'ya güvenmem söz konusu değildi

"Tamam. Kabul ediyorum."

Diana gizlenemez bir şaşkınlıkla "Kabul ediyor musun?" diye sordu. "Bu kadar kolay mı pes edeceksin?"

"Sen buna pes etmek mi, diyorsun?"

Başını kaldırdı ve "Yenilmek, diyorum." dedi. "Bu düpedüz ezilmek, komik bir teslimiyet..."

İçimde büyüyen öfke kolyemin altında toplandı. Kolyemin ısındığını hissettim. Giderek daha fazla ısındı. Atamadığım çığlık zihnimde zehirli baloncuklara dönüştü.

Evin tavlaya bakan penceresi gürültüyle patlarken, Diana çığlık atarak benden uzaklaştı. Yangın eve sıçramıştı!

"Şans, bu işi bir an önce bitirmemizden yana." Temur bir sarmaşık gibi ahşap çiftlik evini hızla saran alevlere hayranlıkla baktı. "Diana, kolyeyi alabilirsin."

Diana memnun olarak başını salladı. Sonra da avucunu önümde açtı. "Kolyeyi bana ver. Lenoran da işine yaramayacak ama ben onunla burada iyi şeyler yapacağım. Çok iyi şeyler..."

Kolye daha fazla ısındı. Tenim kavruluyordu. Kolyeyi bu hale getiren hislerimdi.

"Neden kendin almıyorsun?"

Diana bir an için tereddüt etti. Neden sonra havadaki eli kolyeme doğru yol aldı. Çaresizlik kalp atışlarıma tarifsiz bir hız kazandırırken, Diana'nın kolyeme dokunmasıyla çığlık atması eş zamanlıydı.

"Yanıyorum!" diye bağırdı acı içinde. "Yanıyorum!"

Yanıyordu. Yanıyordu ve ne kadar uğraşsa da elini kolyemden alamıyordu. Kolye leydinin parmaklarını kendine hapsetmişti. Diana boynumdaki kolyeyi çekiştirerek karşımdan çığlık çığlığa bağırırken, gözlerimi Temur'un kaosla açılan gözlerine diktim. Gözlerinden aldığım öfkeyi içinde daha fazla büyüttüm ve kendimi kolyenin enerjisine teslim etti.

Alevler bulunduğumuz kata ulaşırken, çığlığımı patlamak üzere olan bir volkan gibi dışarı bıraktım:

Diana karşımda tuzla buz oldu.

Geriye yalnızca ayaklarımın dibine dökülen külleri kaldı.

Sonra... Sonrası yoktu.

Herhangi bir şey hissedebilmek için zamanım olmadı.

Evi saran alevler dört bir yana savrulurken, kendiliğinden havalanan ellerim Temur'a uzandı. Temur'un adımları geri geri gitmeye başladı, kardeşimi de kendisiyle birlikte benden uzaklaştırıyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Kolye, Diana'ya yaptığını ona da yapabilirdi ancak o durumda Temur'un temas ettiği kardeşim de zarar görebilirdim. Bu ihtimali göze alamazdım. Çığlık atarak kollarımı indirdiğim an da camlar patladı.

"İşte şimdi bana benzedin." Diana'dan geriye kalan kül yığının bakarak, "Sen..." dedi fısıltıyla. "Muhteşemsin."

Adımlarım üzerine gitmeye devam etti. Kolyenin tenimde açtığı yanık yarası her adımımda daha fazla genişliyordu. Diana yetmemişti. Kolye, Temur'un da yok oluşunu istiyordu ve mani olmak için sebebim yoktu.

"Hayatta kalmak istiyorsan kardeşimi bana gönder."

Başını oldukça yavaş bir şekilde iki yana salladı. "Hayır. Bunu yapmayacağım. Sen, kraliçe... Kardeşini geri istiyorsan, benimle geleceksin."

"Bu hırsın sonun olacak, Temur. Elde ettiğin tek şey yok oluşun olacak."

Sırtını arkasındaki duvara, kardeşimin sırtını bacaklarına yasladı. "Bu kimin umrumda..." Eli cebine uzandı. Bir çakı çıkardı. "Cezalandırıldığım halde Kimpras'a izinsiz girdim. Küçük bir kızı toprağından ayırdım. Kraliçe'ya komplo kurdum ve çok daha fazlası...Tüm bunların karşılığında sonsuza dek zindan cezasına çarptırılacağım. Sence basit bir yok oluş gözümü korkutur mu?"

Hızla içeri dolan duman görüş açımı bulandırırken, dumandan etkilenen kardeşimin öksürdüğünü duydum.

Görüp göremeyeceğinden emin olamayarak, bir yandan bağırırken, diğer yandan ellerimi işaret dili için kullandım. "Gülnur! Biraz daha dayan bebeğim. Seni kurtaracağım."

"Elbette kurtaracaksın." Varlıkları neredeyse bir siluete dönüşmek üzereydi. Ciğerlerime dolan duman ve yüzüme vuran sıcaklık bedenimi yıkmak istiyordu. "Kabul et Rozelin. Bana gelişin herkesin kurtuluşu olacak."

Durdum. Bir sonraki hamlemi kestiremiyordum. Her şey şey ama her şey aleyhime işliyordu. Şansa bırakamazdım. Gülnur'u şansa bırakamazdım...

"Buradan çıkalım." dedim, yenik bir sesle. "Seninle geleceğim."

Bıçağın ucu kardeşimin saçlarının arasında gezinirken, "Gördün mü ufaklık?" diye sordu Temur. "Ablan doğru kararı verdi." Arkamdaki basamakları işaret etti. "Önden ilerle. Seni takip edeceğiz."

Gülnur'a bir kez daha sakin olmasını işaret ettikten sonra arkamı döndüm ve basamakları inmeye başladım. Temur ve kardeşim sadece birkaç basamak gerideydi. Son basamağı indiğimde, evin kapısının cayır cayır yandığını gördüm. Oradan çıkmamız mümkün değildi!

"Buraya gelmeyin!" Başımı karanlık merdivenlere çevirdim. "Kapı yanıyor. Pencerelere yaklaşamayız, patlamak üzereler. Birkaç dakika içerisinde bu kat tamamen alevler içinde kalacak."

Temur'un sesli bir şekilde gülmesine anlam veremedim. "Hadi ama kraliçe... Az önce bir leydiyi tuzla buz ettin. Basit bir yangınla mı başa çıkamayacaksın?"

"Ben yapmadım!" Bağrışım kulaklarımda yankılandı. "Ona zarar vermek istemedim."

"Sen sadece kendini kandırıyorsun. Şimdi sus ve bize bir çıkış yarat. Aksi takdirde yangın bize ulaşamadan dumandan zehirleneceğiz."

Parmaklarım, beni ve kardeşimi buradan kurtarması için medet umduğum kolyeme giderken, kapı sarsılmaya başladı. Dışarıdan bir güç uygulanıyordu. Kuvvetli bir güç!

Temur kardeşimle birlikte birkaç basamak geriledi ancak bu yaptığıyla üst kata yayılan alevlere daha fazla yaklaşmışlardı.

"Dur!" Öksürüğü artan kardeşime korkuyla baktım. "Daha fazla gitme. Kal orda!"

Beni dinlemedi. Bir adım daha geriledi. Kardeşim her an kendini kaybedecek kadar çok öksürüyordu.

Kapı menteşelerinden koptuğunda, sırtımı duvara yasladım. Kapı devrildi.

Ardındanki Biran'dı.

Nefesimi özgür bırakacak vaktim olmadı. Onu, karşımda gördüğüme tek bir an bile sevinemedim.

Temur'un güvenlik kilidini açtığı silahının sesi buna izin vermedi.

Başını silahı tutan ellerine çevirdiğimde, içimden Biran'ın buradan gitmesi için dua ediyordum.

Oysa ne olursa olsun gitmeyeceğini biliyordum.

"Ne için buradasın?" Temur, Biran'a doğrulttuğu silahı sıkıca kavradı. Parmakları ilkel silahın tetiğinin üzerindeydi. "Hangi karın için buradasın?"

Parmakları kalbimin tam orta yerindeydi. Bastırdığı an kan revan içinde kalacaktım.

Biran kan ter içindeydi. Hemen arkasında duran Mestan yaklaşan alevleri ceketiyle söndürmeye çalışıyordu ama boşa bir çabaydı. Alevler azgın ve aç bir boğa gibi giderek büyüyordu. Biran paçalarının tutuşmak üzere olduğunu umursamıyordu. Safir mavilerinde ayaklarının dibindeki alevlerden daha büyüğü, daha tehlikelisi vardı. Dudaklarını araladı ama her ne söyleyecekse öncesinde ezeli düşmanının ellerindeki küçük kız kardeşime baktı.

"Önce onu bırak." dedi, bakışlarına yoldaşlık eden korkunç bir sesle. "Sonra seninle hesaplaşırız. Teke tek, silahsız."

Biran'ın yapmak istediğini şeyi istemiyordum. Diğer yandan Temur gibi birinin zaten bu teklifi kabul etmeyeceğini biliyordum.

"Karıştırıyorsun, lider. Burada seçenekleri sen değil, ben sunacağım. Tabii önce soruma cevap vermelisin." Başını kaldırabildiği kadar kaldırdı ve sordu. "Hangi karın için karşımda olduğunu söyleyeceksin. Ölmeden önce son kez benim yüzümü gören Melina'nın intikamı için mi? Yoksa sahte karının minik kardeşini kurtarmak için mi? Hangisi?"

Biran'ın sıktığı yumrukları patlamak üzere olan birer balon gibi görünüyordu. Kavislenen çene hattında gezinen zebanilerini görebiliyordum. Şişen göğsü az sonra göğsünü yaracak, yarık göğsünden fışkıran zebaniler ellerini Temur'a uzatacaktı.

Temur Alizen'in istediği de buydu.

"Biran, lütfen..." Titreyen bakışlarım beni bulmayan gözlerinde dolaşırken, ona yalvarıyordum. "Lütfen söylediklerini duyma. Git buradan..."

"Bu da bir seçenek." dedi Temur. "Kızıma kulak verip burdan git. En azından yaşarsın."

Biran'ın attığı öfkeli koca adım, Temur'a istediğini verdi.

Her şey bir saniye içinde oldu; Biran adımını bir balyoz gibi yere çarptı. Temur tetiğe yüklendi. Parmaklarım siyah su damlası kolyeyi sardı ve kurşun yuvasından firar ederken, canhıraş bir çığlık kopardım.

Kolye parmaklarımı kızgın bir demir gibi yaktı.

Parmaklarım kolyeye yapışmıştı. Tıpkı Diana'nınkiler gibi...

Bir an için, sadece bir an için yok oluş sırasının bende olduğunu düşündüm ama bundan daha mühim bir şey vardı. Biran.

Acı, bana yeni bir çığlık attırdığında, ışık hızıyla ilerleyen kurşun gözlerimin önünde dondu. Nefesimin sesi yükseldi, yükseldi. Neredeyse kulak zarımı patlatacağını hissettiğim an nefesimi tuttum.

Kurşun ters döndü.

Yükseldi.

Yeniden hareket ettikten bir salise sonra Temur'Alizen'in iki kaşının ortasına saplanıp kalmıştı.

Temur'un hareket yetisini kaybeden elleri kardeşimin üzerinden kayıp gitti. Bedenim, bana hayatımın kötülüğünü yapan adamla aynı anda devrildi. Her şey zifiri karanlığa bulanmadan evvel, onun ferini yitiren koyu yeşil gözlerini gördüm.

...ve bir devir leydi Diana'nın peşinden kül olup gitti.

*****

Gözlerimi açtığımda, Alaz kollarımda uyuyordu. Ağzının kenarında biriken sütten yeni emdiğini anlamıştım ama o anı hatırlamıyordum. Sanırım bunun sebebi yine Biran'dı. Oğlumuz kıpırdadığı an uyanıyor, ben uyanmadan onu aramıza alıp beslenmesini sağlıyordu. Gülümsedim ama bu çok uzun sürmedi. Rüyamda yine o korkunç geceyi görmüştüm. Daha kötüsü içim isim veremeyeceğim zehir zemberek bir hissin gölgesinde sıkışıp kalmıştı. Yine.

Kırk üç gün olmuştu.

Kırk üç gece ve kırk üç sabah...

Üzerinden onca zaman geçmesine rağmen, o gün bilincimi kaybetmeden önce yaşadığım her şey belleğimde yerli yerinde duruyordu.

Burnum ısınarak sızladı.

Gözlerim kaynar yaşlarla doldu.

Hayır, kendimi suçlamıyordum. Yapmam gerekeni yapmıştım. Zaman geriye aksaydı ve ben yine o korkunç anın kucağına düşseydim, yine aynısını yapardım. Şüphesiz. Biran için kendimi o kurşunun önüne atmam ihtimaldi ama onu kaybetmem bir ihtimal değildi. Olamazdı.

Yine de göğsümün ortasına devasa bir kaya gibi oturan ağırlığı oradan nasıl kaldıracağımı bilmiyordum. O ağırlığın, ruh gücümle yok ettiğim Diana ve Temur'a ait olduğunu biliyordum. Bilmediğim, beni ne zaman terk edeceğiydi...

Alaz'ın minik dudaklarından çıkan baloncuk sesiyle uyandığını anladım. Sarılı olduğu krem rengi pikesinin içinden gözlerini kırpıştırarak bana bakıyordu. Gözleri... Babasınınkinden biraz daha büyüktü ve rengi birkaç ton daha açılmıştı. Son zamanlarda iyice büyümüştü. Onu görenler yalnızca iki aylık bir bebek olduğuna inanamıyordu. Tüm bunların arasında en hayran olduğum yeri yanaklarıydı. Her ikisi de o kadar dolgundu ki kucağıma aldığım zamanlarda sarkıyordu.

"Gel buraya..." Ona kollarımı uzattığım andan itibaren gülümsemeye başladı. Kucağımda olmaya kelimenin tam anlamıyla bayılıyordu. Kokusu burnumun dibindeyken ben de kafamın içinde dolanan tüm olumsuzluklardan uzaklaşıyordum. "Ooo... Bugün biraz daha ağırsın sanki... Sadece anne sütüyle bunu nasıl başarıyorsun?" Göğsüme yasladığım an kafasını yanağıma gömerek emecek bir şeyler aradı. İşte bu yeterince komikti. "Hey, dur. Şimdi olmaz. Ağzın hala süt kokuyor küçük adam."

İçerden bir şeylerin devrilme sesi geldiğinde kaşlarımı çattım. "Sanırım baban ve teyzen yine oyun oynuyor." Oğlumla birlikte yataktan çıktım. "Gel hadi, yanlarına gidelim."

Koridoru geçtiğimde, görmeye bir süredir alışık olduğum görüntü karşımdaydı. Biran'ın omuzlarında oturan Gülnur ellerini çırparken, geriye attığı elleriyle onu belinden sıkıca kavrayan Biran evin içinde koşuyordu. Gülnur, daha hızlı olması için koca omuzlardan sarkan bacaklarını oynatıyordu. Her nasıl oluyorsa Gülnur ile oyun oynamaya başladığında, yaşı onun yaşına düşen Biran, evde bir şeyleri kırıp dökme pahasına hızını arttırıyordu.

"Hey! O vazoyu yeni almıştım."

Biran sesimle birlikte koşmasına son verdi ve başını yukarı kaldırdı. İkisi de suç işlemiş bir çocuk gibi birbirine bakarken, çok komik görünüyorlardı.

"Neyse ki çok acıktım. Bu yüzden sizi paylama işini sonraya bırakacağım."

Hazır olan kahvaltı sofrasına baktım. Her sabah birlikte hazırlıyorlardı.

Hala Biran'ın omuzlarında olan Gülnur, işaret diliyle Alaz'ı sevmek istediğini söyledi.

Kollarım dolu olduğundan, anlayabilmesi için yavaşça konuştum. "Bebeği sevmek için önce oradan inmen gerekiyor."

Biran, "Hoop!" diyerek küçük kızı yere indirdi. Gülnur, iki kuyruklu saçlarını savurarak yanıma koştu ve Alaz'ı ayaklarından çekiştirmeye başladı. Gülnur nazik değildi ama Alaz bundan çok hoşlanıyordu. Oğlumu dikkatle teyzesinin kucağına verdikten sonra hep birlikte kahvaltı masasına geçtik. Emzirdiğim için çok sık acıkıyordum ve her oturuşta hiç de az yemiyordum. Sırf bu yüzden birkaç kilo almış olabilirdim ve Biran'ın söylediğine göre o birkaç kilo kalçamda toplanmıştı.

Evet, kocam edepsiz bir adamdı.

"Ülkemin en güzel kadının bu sabah tuta yemek isteyebileceğini düşündüm." dedikten sonra tabağıma iştah kabartan birkaç turta bıraktı.

"Kesinlikle." Büyük bir lokma alıp iştahla çiğnedim. "Hımm... Harika olmuş. Yapıyorsun bu işi."

Gülnur, bebeği masadaki pusetine bıraktıktan sonra ellerini kaldırıp kendisinin de yemek istediğini belirttikten sonra Biran önüne üç tane turta bıraktı. Gülnur turtaları kısa süre içinde bitirip birkaç tane daha aldı. Onu hiç görmediğim kadar iştahlıydı. Bir yetişkin kadar yiyordu ama garip bir şey vardı; o kadar yemesine rağmen hiç kilo almamıştı. Aksine geldiğinden beri neredeyse beş kilo kaybetmişti. Bu durumu Mirel aracılığıyla Dora'ya sormuştum ve gelen cevap içimi rahatlatmıştı. Dora, kardeşimin bünyesinin yeni bir dünyaya adapte olmaya çalıştığını ve bu yüzden zayıfladığını söylüyordu ama bu durumun bir an önce son bulmasını istiyordum.

Öte yandan olaydan birkaç gün sonra Gulnur ile ancak konuşma fırsatımız olmuştu. Anlattığına göre ortadan kaybolduğum ilk

zamanlar herkes perişan olmuştu. Babam uzunca bir süre kendine gelememişti, annem karakolun kapılarında yatmıştı ama bir gün... Umutlarını kaybetmişlerdi. Evin ortasına büyük bir resmimi asıp hayatlarına kaldıkları yerden devam etmişlerdi. Gulnur, babamın hala geceleri gizli gizli resmimin önünde ağladığını söylemişti. Bu, kalbime o kadar dokunmuştu ki bir süre kardeşimin küçük bedenine sarılıp içimi çeke çeke ağlamıştım.

Hala aklıma her geldiğinde ağlıyordum.

Sonra Gülnur'a buraya nasıl geldiğini sormuştum ancak o noktada ellerini indirmişti. Daha sonra birkaç kez daha sormayı denesem hepsi yanıtsız kalmıştı. Ancak Biran, kardeşimin hazır olduğunda her şeyi anlatacağını söylediğinde sorgulamayı bırakmıştım. Yaşadığı belirsiz bir travma vardı ve irdeleyerek büyütmek istemiyordum.

Tüm bunların yanında içime bir nebze su serpen bir bilgi de edinmiştim. Gülnur, büyük bir mutlulukla tüm ailemizin artık iyi olduğunu anlatmıştı. Hayırseverin biri evlerinden birini ailemize bağışlamıştı. Bununla da kalmayarak babamın ve Gülnur'un tedavi masraflarını üstlenmişti. O kişinin kim olduğunu bilmiyordum ama her kim ise hayatımın sonuna kadar büyük bir minnet duyacaktım.

"Yine hangi düşünce bataklığına saplandın?"

Bir süredir çatalla işkence ettiğim turtayı tabağıma bıraktıktan sonra Gülnur'a baktım. Bir yandan turtasını yerken bir yandan da Alaz'a şirinlik yaparak onu güldürüyordu.

"Biliyorsun..."

Masanın üzerinde öylece duran elimi avuçlarının arasına aldı. "Boşuna endişeleniyorsun. Dora nedenini söyledi. Yakında düzelecektir."

"Biliyorum ama engel olamıyorum." diye fısıldadım. "Belki de ailemizi özlediği için oluyordur."

"Sen de özlüyorsun." Düşünceli bakışlarını benden kaçırdı. "Bunun hakkında hiç konuşmadık. Rozelin, bencillik etmeyeceğim. Biliyorsun. İstediğin zaman keşif için mağaraya gidebiliriz."

"Elbette biliyorum." Fakat ne yapacağımı bilmiyordum. Büyücü Bor'un yönlendirdiği mağaraya gittiğimde, doğru geçişi bulamazsam bir daha buraya geri dönemezdim. Oğlumu ve sevdiğim adamı göremezdim. Bu yüzden mağaraya gitme işini hep ertelemeyi

seçiyordum ama Gülnur her ne kadar yanımda mutlu da olsa annemi ve babamı çok özlüyordu.

"Kararın ne olursa olsun sana destek olacağım. Ne olursa olsun..."

Burukça gülümsedim. "Teşekkür ederim. Desteğin benim için çok önemli. Yolum olmadan yolumu bulamam, değil mi?"

Parmakları avucumun içine kaydı, nazikçe okşadı. "Çok fazla şey yaşadık, sonrasında baş başa kalamadık."

Başımı salladım. "Evet. İki çocuğa ebeveynlik yapmak zormuş."

"Bir günlüğüne firar etmeye ne dersin?"

"Nasıl olacak bu? Alaz daha çok küçük. Hava da çok soğuk, bir yerlere gitmek için doğru zaman değil."

Oturduğum sandalyenin bacağını yakalayıp beni hızla kendine çektiğinde, atacağım çığlığı son anda bastırdım. Sandalyelerimiz birbiriyle çarpıştığı an neredeyse dudaklarımız da çarpışacaktı.

"Ne yapıyorsun!" diye fısıldadım heyecanla. "Çocuklar burada..."

"Farkındayım." dedi, belki biraz hayıflanarak. "Uzun zamandır çocuklar burada ve ben karımı çok özlüyorum."

Ah, ben de onu çok özlüyordum. Yanıbaşımda olmasına rağmen...

"Aklında ne var?"

Başını omzuma eğdi, boynuma hafif bir öpücük bıraktı. "Bir gece için çocuklarımızı bizimkilere emanet edeceğiz."

Gözlerim telaşla açıldı. "Hayır! Alaz henüz emiyor."

"Sağıp bırakabilirsin. Sadece bir gece..."

"Ama... Gülnur derdini nasıl anlatacak?"

"Perla işaret dilinde oldukça iyi. Ayrıca Efraim de Gülnur ile hiç konuşmadan gayet iyi anlaşıyor."

"Ama..."

Parmağını dudaklarıma bastırıp, "Ama yok." dedi. "Seni özlüyorum ve bu dayanılmaz olmaya başladı."

Omuzlarımı indirip, "Benim için de ..." diye itiraf ettim.

Parmakları yavaşça kaydığı çenemi yukarı kaldırdı ve dudaklarıma kaçamak bir öpücük kondurdu. "Bu gece benimsin sarışın." Geri çekilirken, göz kırptı. Kesinlikle tüm evrenin en etkileyici adamıydı. "...ve daima..."

49. BÖLÜM: "Bağ"

Selam.

Burası bizim başka bir Dünya'ya aralanan kapımız.

Keyifle okuyun.

Bana bakışını seviyordum.

Bana dokunmasını, beni öpmesini, beni korumasını seviyordum.

Kalbinin içinde hissetmeyi ve ellerimin avucunun ortasında kaybolmasını seviyordum.

Yaklaşık kırk dakikadır seyir halindeydik. Yaklaşık kırk dakikadır gözlerimi yüzünün sağ köşesinden ayırmamıştım. Onu tahmin ettiğimden daha fazla özlemiştim. O kadar ki evden çıkarken, tereddütle bıraktığım bebeğimi ve kardeşimi şu saniyelerde daha az düşünür olmuştum. En azından kendilerine güvenmemi söyleyen Efraim ve Perla'ya istediklerini vermekte bir sakınca görmüyordum.

"Hedefimize neredeyse ulaşmak üzereyiz." dediğinde, başımı yasladığım yerden ayırmadan onu izlemeyi sürdürdüm. "... ve sen hala nerede gittiğimizi sormadın. İyi misin?"

"Oldukça..."

Kısa bir süre için yoldan ayırdığı bakışlarını bana çevirdi ve ne yaptığımın farkına vardı. "Senin için hoş manzaraya sahip bir yer seçmiştim ama sanırım buna ihtiyacın yok."

İnkar edeceğimi düşünüyorsa yanılıyordu. "Kesinlikle yok."

"Benim de yok."

Cevabı soran tarafından bilinen sorular vardır; şimdi onlardan birini soracaktım. "Neden senin de yok?"

Kıvrak bir manevrayla arabayı taş zeminden ayırarak kumlarla buluşturduktan sonra "Ben manzaramı yanımda taşıyorum." dedi.

Kalbimden mide boşluğuma doğru ılık, iç titreten bir his akıp gitti. Ancak araba yavaşladığında kızıl bir denizin kıyısında olduğumuzu

anlayabildim. Denizin sığ kısmının oldukça açık renkte olmasına karşın, su derinleştikçe kızıl renk koyulaşıyordu; görebildiğim son nokta büyük bir kan birikintisine benziyordu. Kum tanecikleri ise kızılın koyulu açıklı tonlarının ahenkli karışımından oluşmuştu. Her bir tanesi tüm değerli taşlardan daha parlaktı.

Duvarlarının tamamı iri taşlardan oluşan küçük bir evin önünde durduk. Evin sol duvarına vuran dalgalar o kısmı ıslatmıştı; güneş ışığı tam o noktaya vurarak ışıltılı bir görüntü mahal veriyordu. Karşımdaki görüntü bir kartpostal niteliğindeydi.

"Hoşuna gitti mi?"

Gözümü evden ayırmadan başımı salladım. "Çok güzel."

"Bir de içini gör." Aşağı inip arabanın ön kısmından dolandı ve kapımı açtı. Elimi avucuna bıraktıktan bir dakika sonra taş evin içindeydik. Yalnızca bir odadan oluşuyordu. Kapıdan girince tam karşıda kalan duvar boydan boya ahşap dolaplarla kaplanmıştı. Hemen önünde ise taş bir ada tezgah vardı. O kısım mutfaktı. Sol kısımda büyük bir kanepe ve bol tüylü, krem rengi, simetrik bir halı; üzerinde kütükten bir sehpa vardı. Sağ kısımda ise yukarı uzanan ahşap merdivenler yer alıyordu. Merdivenleri takip ederek bakışlarımı yukarı çıkardım; o kısımda açık bir yatak odası oluşturulmuştu. Ahşap korumalığın ardında büyükçe bir yatak, yatağın ayak ucunda küçük bir dolap vardı. Hepsi bu kadar...

Bu küçük taş evde yalnızca ihtiyacımız olan eşyalara yer verilmişti.

Biran mutfağa doğru yürüyüp dolaplardan birini açarken, "Üzerini değiştirmelisin." dedi. "Birazdan içerisi epey sıcak olacak."

Utanarak kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten edepsizsin."

Dolaptan her ne alacaksa vazgeçerek bana döndü ve koltuğun yanındaki -varlığını ne yazık ki henüz fark ettiğim- mini sobayı gösterdi. "Sobayı yakacağım." Dudaklarının bir kısmı kıvrıldı. "Sen ne anladın?"

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. Az önceki utancım bir hiçti. Onca şey yaşamıştık ama hala bir şekilde karşısında yerin dibine girmeyi başarıyordum. "Hiç." Koşar adımlarla merdivenleri çıktığımda gözlerime inanamadım. Yatağın üzerinde kırmızı bir elbise beni bekliyordu; kırmızı ve oldukça mini...

Gelirken yanıma neden hiçbir şey almamı istemediğini şimdi anlıyordum. Görünüşe göre o tüm hazırlığı öncesinden yapmıştı.

Kabanımı çıkarıp korkuluğun dibinde buylunan ayaklı askılığa astıktan sonra elbiseyi aldım ve bulunduğum odanın içindeki ufak banyoya girdim. Elbise bedenime özel olarak dikilmişcesine tam oturmuştu. Kumaşı satendi ve hem bir gece elbisesine hem de bir geceliğe benziyordu. İnce askıları omuzlarımdan akıp giderken, kesimi kalçama kadar dar olarak uzanıyordu. Sonrası ise en ufak hareketimde kalçalarımı açıkta bırakacak kadar boldu. Özel olarak seçtiğini düşünerek gülümsedim. Toplu olan saçlarımı açtım. Evden çıkmadan hemen önce banyo yaptığım için hala biraz nemli sayılabilirlerdi. Mirel'den aldığım kırmızı renkli kremi dudaklarıma yedirdikten sonra banyodan çıktım. Aydınlık hava yerini loş bir ışığa bırakmıştı. Korkuluğa yaklaştığımda, aşağıdaki manzara oldukça cezbediciydi; alevleri iri deliğinden fışkırarak yanan soba, kütüğün üzerindeki mumlar, birkaç çeşit meze, bir içki şişesi ve iki dolu kadeh...

Çıplak ayaklarımla basamakları yavaşça inerken, burnuma hoş ve sıcak bir koku çalındı. Çok geçmeden kaynağını anladım; sobanın üzerine serpiştirilen ve ağır ağır yanan otlardan geliyordu.

"Güzel kokuyor." Mutfaktaydı ve yönü dolaplara dönüktü. Sesimi duymasıyla birlikte bana döndüğünde, bakışları elbisemde donup kaldı. Ancak yarım dakika sonra elbisenin bedenimdeki duruşunu inceleyebildi. Sonra hayranlığını belirten kısa bir ıslık öttürdü.

"Hayal gücüm gerçekten zayıfmış."

Yanaklarım gerilmek için can atsa da ciddi kalmaya gayret ettim. "Burasının spontane bir plan olduğunu sanıyordum." dedim önce dolu sehpaya ardından da üzerimdeki elbiseye bakarak. "Görüyorum ki bir süre önce planlanmış."

"Uzun bir süredir." diye onayladı beni. "Aslını istersen... Bu ev benim değil."

"Kimin öyleyse?"

Ayağa kalkarken, gülümsüyordu. "Senin." Karşımda durdu, elimi tuttu ve ağır ağır kaldırarak üzerine hissedilir bir öpücük kondurdu. "Oğlumuzu doğurduğun için sana teşekkür etmek istedim."

"Biran ben..."

"Sen hakediyorsun. Daha fazlasını... Ama biliyordum, yalnızca ikimize ait, tek göz bir ev seni koca bir şatodan daha mutlu edecekti."

Mutluluk gözlerimin dolmasını sağladı. Hadi ama... Ben bu kadar sulu gözlü biri değildim.

"Bak, haklı çıktım." diye devam etti. "Hediyeni seveceğini biliyordum."

Kollarımı boynuna dolamak için parmak uçlarımda yükseldim. "Teşekkür ederimi, Biran. Sen harika bir adamsın."

Kolları belimi sararken başını hafifçe geri çekerek burnumdan öptü. "Yine yanlış söyledin. Üzgünüm, bu kez sen düzelteceksin."

Daha fazla gülümsedim. "Pekala... Sen aşık bir adamsın ve ben aşık bir kadınım."

Onu öptüm. Dudaklarımı uzun uzadıya dudaklarından bekletirken, hissettiğim şey evrendeki hiçbir şeyle ölçüşemezdi.

Beni nefessiz bırakacak bir tutkuyla öpmeye başladı, elleri de uslu durmadı. Elbisem bu konuda ona istediği izni veriyordu. Kendimi ona yasladım ve beni ele geçirmesine izin verdim. Bizi koltuğa ulaştırdı, dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan uzaklaştı.

"Seni bu elbisenin içinde daha uzun izlemek istiyorum." Bu onun için yeterince zordu.

"Tekrar giyebilirim."

Gülümsemesi kesinlikle seksiydi. "Fırsat bulabileceğini sanmıyorum."

"Öyle mi? O halde geri çekil ve beni bu elbisenin içinde daha fazla izle."

Neredeyse üzerimdeydi. Uzaklaşmak için herhangi bir hamle yapmadı.

"Söylemesi kolay."

Kısa ama sesli bir şekilde gülümsedikten sonra doğrularak onu omzundan hafifçe ittim. "Neden bize içki doldurmuyorsun? Ayrıca ben acıktım."

Elbisemin açıkta bıraktığı tenimi giderek daha fazla kısılan gözleriyle izledi. "Ben de öyle."

Zordu. Onu anlıyordum ama bu kadar utandırılmanın karşılığında kesinlikle ilk adımı atan taraf ben olmayacaktım. "İçki."

Yutkunarak geri çekildi. Şimdi ikimiz de oturuyorduk. Şişeye uzanmadan önce duraksadı. Sonrasında ellerini kazağının eteklerine götürdü ve yukarı kaldırdı. Kazağı nereye bıraktığını bakamadım. Çünkü bakışlarım, siyah kemik atletinden görünen kaslı ve bronz sırtına kilitlenmişti.

Bu adil değildi.

Aslında... Üzerimdeki elbiseye bakılırsa şartları eşitlemişti.

Ona uzanmak için büyük bir istek duyan ellerimi engellemek için birbirine kenetledim. Bunu yaparken bile omuzlarına ve geniş göğsüne bakıyordum.

Kadehleri doldurmaya başladı. Elleri mi titriyordu?

Dudaklarının arasında anlayamadığım birkaç kelime yuvarladıktan sonra kadehlerden birini bana uzattı. Aldım, dudaklarıma yaklaştırırken bir damla gerdanıma damladı ve göğüslerimin ortasına doğru yol aldı.

Kesinlikle yanlışlıkla olmamıştı.

Ona baktığımda, yutkunduğunu gördüm. Bu Dünya'nın en yavaş yutkunuş biçimiydi.

Sessiz ve derin bir nefes aldığına şahit oldum. İçkisinden bir yudum aldığında, kadehte ikinci bir yudum kalmamıştı. Bakışlarım, girişti̇ğimiz bu arsız oyunda bana ihanet ederek dudağının sol çukuruna takıldı; orada içkinin yarattığı küçük bir ıslaklık vardı. Bunu anında fark etti! Dilini hafifçe dışarı çıkardı ama o ıslaklığa götürmeden önce tüm alt dudağında yavaş yavaş gezdirdi. Bunu yaparken doğrudan gözlerime bakıyordu. İçimde bir şeylerin alev almasına engel olamadım. İhtiyatlıydı. Ne yaptığını biliyordu ve bu son derece tahrik ediciydi.

Siktir! Galiba yenilecektim.

Deli gibi yenilmek istiyordum!

Kadehi bir kenara fırlattığım an ellerini belime uzattı. Aynı anda birbirimizin dudaklarını bulduk. Beni kucağına çekerken büyük bir açlıkla öpüşüyorduk.Bu muhteşemdi. Bana hissettirdikleri tek kelimeyle muhteşemdi!

"Sen kazandın!" dedi boğuk sesiyle, öpücüklerinin arasından.

"Hayır." karşılığını verdim, aynı boğuklukla. "Kazanan sensin."

Beni koltuğa yatırıp üzerimdeki yerini alınca, "Kazanan aşk." diye mırıldandı.

Dudakları boynuma inerken gülümsüyordum. "Kazanan aşk..."

En fazla on saniye sonra kırmızı elbisem artık benimle değildi. Biran'ın üzerindeki birkaç parça da benim tarafımdan odanın bir yerlerine gönderilmişti. Tenlerimiz tutkuyla kucaklaşırken, cayır cayır yanan soba içeriyi sıcak hale getirse de, birbirine karışan terlerimizin oluşum nedeni değildi.

Hızlı, arzulu ve her zamankinden daha sertti. Bir ahtapot gibi tüm uzuvlarımın ona dolamıştım ve hala yetinemiyordum. Zaman bizim için ışık hızıyla ilerlerken, mumlar birer birer birer söndü ve içeride yalnızca sobadan taşan alevlerin ışığı ile çıtırtıları kaldı; bir de o çıtırltılara karışan soluksuz soluklarımız...

"Kalp atışlarım beni öldüreceğini söylüyor." dedi, hala benimleydi. Benden ayrılmasını istemiyordum, tek bir an bile...

"Ya benimkiler?" Yarı kapalı gözlerimin ardında dağınık saçları, alnındaki ter damlacıkları ve kızarmış dudakları vardı... Resmen sevişirken dahi onu izlemek istiyordum.

Kendini geri çekip yeniden benimle buluştuğunda, bacaklarım titredi. "Benim için deli olduğunu söyledi, az önce..."

"Hımm... Başka? Başka ne söyledi?"

"Başka... Kulağını kalbime bastırdı. Kulağının yerini dudakları aldı ve dudakları yakınlardaki başka noktalara da ulaştığında neredeyse çığlık atacaktım. "Daha fazlasını istediğini söylüyor."

Kollarımı başımın üzerine kaldırıp bedenimi yay gibi gerdim. "O halde bana daha fazlasını ver."

Kendini geri çekti. Dudaklarından erkeksi bir inilti dökülürken benimle öyle tutkulu bir hamleyle çarpıştı ki bu kez çığlığımı kendime saklayamadım.

Tekrar.

Tekrar.

Tekrar.

Sabahın ilk ışıklarına kadar birçok yerdeydik; koltukta, yerde, ada tezgahta, yatakta korkuluklarda...

Kendimi son kez yatağa bıraktığımda, tüm kemiklerim ağrıyordu. Kulaklarımızda, boşalan şişenin merdivenlerden aşağı yuvarlanışının sesi kalırken, ağırlaşan göz kapaklarımıza inat Biran hala benimleydi...

*****

Ayağımın ucuyla suya dokunduğum an ürperdim. "Çok soğuk! Bence tekrar düşünmeliyiz."

Kalçasına kadar içinde olduğu kızıl denizden bana yılgın bakışlar attı. "Onca zorluğa göğüs ger, sonra deniz biraz soğuk, diye ağla." Çenesini buruşturup, tek kaşını havaya dikti. "Cesur olduğunu düşünüyordum."

"Hadi oradan! Zaten öyleyim."

Elimi bel kavisime yerleştirdiğimi, Biran oraya bakınca anladım. "Göster o halde." Parmaklarıyla ona doğru ilerlememi işaret etti. "Hadi."

Beni hırslandırmayı başarmıştı ama kocaman bir gerçek hala karşımda el sallıyordu; ben soğuktan nefret ederdim!

"Eğer on saniye içinde yanımda olmazsan..."

"Eee?"

Beyaz, ipli bikininin içindeki bedenimi baştan aşağı süzerken, dudaklarında yine aynı gülümseme can buldu. "Yanına gelip seni ıslak kumların üzerine yatıracağım. Sonrasını tahmin edersin..."

"Sapık!" diye bağırdım ama biliyordum, dediğini yapardı. Hatta büyük bir zevkle yapardı! Yenilmişlikle omuzlarımı indirip, suyun içine doğru büyük bir adım attım. "Uzaklaş, geliyorum."

Alaycı bakışlarına daha fazla dayanamadım. Attığım hızlı birkaç adımın ardından kendimi soğuk suyun kollarına bıraktım. Soğuktan kesilen nefesim, onun kollarına kavuştuğum an düzene girdi. Kollarımı boynuna, bacaklarımı beline dolayarak titreyen bedenimi ona yasladım.

"Siktir! Çok soğuk."

Omzundaki başım sesli gülümsemesiyle sarsıldı. "Benim küfürbaz karım."

Yüzüme düşen ıslak saçlarımı sinirle geriye ittim. "Denize girmek iyi bir fikir değildi."

Parmakları sırtımda dolaşmaya başladı. "Çıktığında aynı fikirde olmayacaksın."

Yavaş yavaş derine doğru ilerlerken, suya alışmaya başlamıştım. Birkaç dakika içinde soğuk tenimden silinip gitti ve onunla birlikte yüzmeye başladım. Bunu yapmayalı uzun zaman oluyordu. En son denize girdiğimde, Gülnur'a yüzmeyi öğretmiştim. Bebeğim, sudan o kadar ürkmüştü ki bir an olsun yanımdan ayrılmamıştı. Birlikte kıyıda oturan anneme ve babama el sallamıştık. Özlenen günlerdi...

"İyi yüzüyorsun?" Attığım kulaçlara bakarak beni takdir etti. "Nereden öğrendin?"

"Biz küçükken tüm yaz tatilini köyde geçirirdik. Oradaki evimiz gölün çok yakınındaydı."

Aklına her ne geldiyse şefkatle gülümsedi. "Çocukluğunu merak ediyorum. Bir fotoğrafının olmasını isterdim."

Bu isteği karşısında içimin burkulduğunu hissettim. "Belki... Belki bir gün görürsün."

Cevap vermeden suya daldı. Ne taraf gittiğini gözden kaçırıp onu aradığım esnada bacaklarımın arasında bir hareketlilik hissettim. Ne olduğunu anlamadan önce ayaklarım sonra da tüm nedenim yükselerek sudan uzaklaştı. Attığım çığlığı üzerinde olduğum omuzlarına tutunma çabamı takip ederken, "Biran!" diye bağırdım. "Seni alçak! Bunu yapacağını neden söylemedin?"

"Söylesem bu kadar eğlenemezdim."

"Eğleniyor musun?" diye sormamla birlikte hızlı adımlarını kıyıya yönlendirdi. "Hey! Ne yapıyorsun?" diye sordum ama cevap vermek yerine daha da hızlandı. Kumsala ulaştığımız an sırtımı nazikçe kumlarla buluşturdu. Kalçamdan aşağısı tamamıyla suyun içindeydi ve daha da müthişi Biran yeniden üzerimdeydi.

"Şimdi eğlenmeye başladım."

Bikinimi üzerimden sıyırdığı saniyelerde parmaklarım üzerindeki tek parçaya ulaşmak üzereydi. Ona yeniden kavuşurken, kulağıma fısıldadı. "Çıktığında aynı fikirde olmayacağını söylemiştim..."

*****

Hava kararmak üzereydi ve evimize neredeyse yaklaşmıştık. Yol boyunca birbirimize bakıp tebessüm etmemizin altında pek de masum olmayan sebepler yatıyordu. Harika bir gün geçirmiştim. Sona erdiği için üzgündüm ama az sonra ufaklıklara kavuşacağımdan dolayı heyecanlı hissediyordum. Alaz'ımın kokusunu, kardeşimin her an gözümün önünde olan varlığını fazlasıyla özlemiştim.

Eve girer girmez Perla oğlumu kollarıma verdi. Gülnur da Biran'ın kucağına atladı. Ufaklıkları kapının ağzında uzunca sevdik. Alaz beni gördüğü andan itibaren dudaklarını yalamaya başlamıştı. Biran bu duruma ciddi olmayan bir ses tonuyla söylenerek, Gülnur'u indirdi ve oğlunu kucağına aldı. Alaz, babasını görmenin heyecanıyla bacaklarını sallarken, babası oğluna hayranlıkla ve duygulu gözlerle bakıyordu.

"Ablaya gelmek yok mu?" diye konuşurken, ellerimi de işaret dili için kullandım. Gülnur hemen bu kez de benim kucağıma atladı ve birlikte koltuklara geçtik.

"Umarım sizi fazla yormamışlardır."

Efraim uykusuz olduğu her açıdan belli olan gözlerini kapatarak bitik bir vaziyette arkasına yaslandı. "Ağzımıza sı-"

"Efraim!" Perla gözlerini büyüterek yaptığı uyarıdan sonra gülümseyerek bize döndü. Oysa onun da gözleri hiç uyumadığını ele veriyordu. "Gayet güzeldi. Alaz uyumak istemese de hiç mızmızlık yapmadı."

"Oğlum..." Babasının kucağında etrafa gülücük saçan ve hiç uykulu görünmeyen bebeğime baktım. "Neden uyumalarına izin vermedin?"

Alaz sanki sözlerimi anlamış gibi daha fazla gülümsedi. O sırada Efraim'in aklına her ne geldiyse gözlerini açıp sırtını yasladığı yerden ayırdı. "Lider, belki yeri değil ama bilmen gereken bir şey var."

"Seni dinliyorum."

Efraim ve Perla birbirlerine baktılar. "Kraliçe Nivera sabah baş yardımcısını gönderdi. Yarın Perla'yı aldıracağını bildirdi." Yumruğunu sıkarak, "Sebebini anlamışsındır." dedi.

Biran anlamıştı. Ben de öyle... Kraliçe Nivera bu eve son geldiğinde, Perka'yı kendi uygun gördüğü bir soylu ile evlendirmek istediğini bildirmişti. Bunun üzerine Biran, kardeşinin Efraim ile evlendirmesine karar vermişti. Efraim ve Perla bu karara ne kadar sevinseler de Diana ve Temur'un yok olduğu o korkunç geceden sonra konusu dahi açılmamıştı. Keza olanları işiten Nivera'dan da bu zamana dek ses çıkmamıştı. Muhtemelen suların durulmasını beklemişti ve onun için sular bu sabah durulmuştu.

"Demek sevgili annem yarın Perla'yı aldıracağını söyledi..." Biran, bir eliyle oğlumuzu tutarken, diğeriyle sakallarını sıvazladı. "Sorun yok. Gelebilirler."

"Ne demek, gelebilirler!"

"Efraim, sakin ol. Gelebilirler, dedim. Bırak gelsinler. Burada alabilecekleri bir Perla olmayacak."

"Ağabey, ne demek bu?"

Biran'ın aklında her ne varsa duymak için sabırsızlanıyordum. "Günün ilk ışıklarıyla Dora'nın kulübesine gidin. Büyücüyü oradan alıp şifacı Voran'a götürün. Dora nikahınızı kıyacak, Voran da şahidiniz olacak."

"A-ama..." Perla sevinmek ve şaşırmak arasında gidip geldi. "Böyle bir şeyi göze alabilirler mi?"

"Adımı vermeniz yeterli." dedi Biran. "Sonrasında içinize sinecek bir tören düzenleriz."

"Ama..." Bu güzel kararın içinde bir burukluk vardı. "Böyle güzel bir şeyi yalnız mı gerçekleştirecekler? Yanlarında olmayacak mıyız?"

"Öyle olmak zorunda. Bu işe adım karşılaşırsa ben de yargılanırım. Kraliçe haklı, Perla öncelikle onun sorumluluğunda..."

"Anlıyorum."

Yere eğilmek üzere olan bakışlarımı yakaladı. "Sıkma canını Dediğim gibi... Bilahare diledikleri gibi törenle kutlarız."

"Kutlarız ya!" Efraim'in gülümsemesi tüm yüzünü sararken, sevinçten yerinde kalamadı. Ayağa kalktığında bir an için dans edeceğini düşündüm. Edecekse bile kapı çaldığı için buna zamanı olmadı.

"Mirel ve Mestan gelecekti." dedi Perla. "Kapıyı açar mısın Efraim?"

Efraim, "Ne istersen yaparım." dediğinde, Biran'ın ters bakışlarına maruz kaldı. O bakışlardan kaçarak kapıyı açtı. Mirel ve Mestan da artık bizimleydi.

İçeri girdiler. İyi görünmüyorlardı. Peşlerinden kötü bir haber sürüklediklerini anlamamız uzun sürmedi. Mirel yaklaştı. Elinde bir zarf vardı. Nerden ve kimin için geldiğini biliyordum. Biliyorduk.

"Bildiri geldi." Mirel, elimdeki açık kahverengi, mühürlü zarfı uzattı. Mutsuzdu. Mutsuzluk ikisinin de suratından okunuyordu.

Biran elini uzatmaya yeltendi ama zarfı Mirel'den ben aldım. "İzninle... Ben açmak istiyorum."

Hiç konusunu açmamış olsak da bildiriyi uzun zamandır bekliyorduk. Çünkü o bildiride iki soyluyu yok ettiğim için yargılanacağım mahkemenin tarihi yazıyordu. Bunca gün beklenmesinin sebebi ise oğlumu emziriyor olmamdı. Onların kurallarına göre mucize bir bebek kırk dört gün boyunca aralıksız olarak annesinin sütünü almalıydı. Bu nedenle anne kırk dört gün boyunca korumadaydı.

Bugün kırk dördüncü gündü...

"Anlaşılan o ki üç büyükler vakit kaybetmek istememişler." Gülümsemeyi başardıysam da kimse bana eşlik etmedi. "Pekala... Sanırım kimse kaliteli espriden anlayacak gününde değil."

"Rozelin." Biran bakışlarını elimdeki zarftan kaldırmadan konuştu. "Oku, güzelim."

Bunu yapmak istemiyordum. Ne şimdi ne daha sonra...

Zarfı açtım ve içindeki kağıdı çekip çıkardım. Elimin titremesine izin vermeyecektim. Bunu tek seferde yapacaktım.

"Kıymetli Kraliçe....

Lenoran soylusu Leydi Diana Alte ve aydınlık bölge lideri Temur Alizen'in ölümünden mesul olmanızdan mütevellit yargılanacağınız mahkeme yarın, gece yarısı gerçekleşecektir. Öncesinde, kıymetli üç büyüklerin emri ile bizzat evinizden aldırlacağınızı bildiriyorum."

Bildiriyi yazan büyücünün ismini okumayı es geçerek kağıdı gözümün önünden indirdim. Bu gece yarısı eşimden, evladımdan, kardeşimden, evimden ve dostlarımdan ne kadar ayrı kalacağıma karar verilecekti.

Gülümsedim. "Hazırlanın, galip gelmemiz gereken bir mahkeme daha var!"

***

Mahkeme alanı aynıydı. Onlu iki sıra halinde dizilen seyirci oturakları aynıydı. Sağ ve sol alanda karşılıklı olarak bulunan şahit kürsüleri, tam arasındaki sanık kürsüsü ve heyet tahtı aynıydı.

Farklı olan şey; üzerimdeki düşman bakışların fazlalığıydı. Seyirci oturaklarında yerini alan Baba Alte, anne Alte ve Steven Alte, beni içeri girdiğim birkaç dakikadır bakışlarıyla binlerce kez öldürmüşlerdi. Sadece onlar da değil; Lenoran'dan gelen soylular da bana bir pislikmişim gibi bakıyorlardı. Biran'ı dinleyip onlarla göz teması kurmamalıydım ama bir şekilde bunu başaramamıştım. Oysa benimle uzun uzun konuşmuşlardı; savunmamın üzerinden onlarca kez geçmiştik. O anları düşünerek, atacağım adımların yalnızca beni etkilemeyeceğini kendime hatırlattım. Beni düşmanı olarak gören insanlarla göz teması kurarak ihlal ettiğim kurala bir yenisini eklememek için elimden gelenin fazlasını yapacaktım.

Üç büyükler ve iki büyücü heyet tahtındaki yerlerini aldılar. Büyücülerden erkek olanını diğer mahkemelerden tanıyordum. Aslında kadın büyücüyü de tanıyordum ve beni esas şaşırtan da bu durumdu. Büyücü Brekta'nın yerine getirilen kadın, Büyücü Bor'dan başkası değildi.

Üç büyükler, kendileri içeri girdiğinde ayağa kalkan insanların yeniden oturmalarını sağladığı saniyerlerde, lider geçidindeki hareketlilikle birlikte başımı o tarafa çevirdim.

Şu an bana Biran'ı görmekten daha iyi gelebilecek bir şey yoktu. Şanslıydım, Biran'ı görmüştüm. Bana güven bakışlarını bakışlarımdan ayırmadan kendisi için ayrılan köşeye geçti. Ana kapıdan giren Mestan ve Mirel'in hemen arkasından Lord Hualp ve Lena girdi.

Bu sabah gizlice evlenen Perla ve Efraim yine çocuklarıma bakmak için evde kalmışlardı.

"Kapılar kapatılsın."

Üç büyüklerim emriyle alana giriş yapılan tüm kapılar kapatıldı. İlk tokmağın kürsüye inmesiyle birlikte tüm fısıltılar kesildi. Yeri öpen beyaz elbiselerinin içindeki üç büyüklerden ortada oturanı anormal uzunluktaki parmaklarını, dizlerine uzanan sarımtırak sakallarına götürdü.

"Kıymetli lider, Gece Kraliçesi, lordlar, soylular ve diğerleri... Bugün burada, ülkemizi derinden sarsan iki mühim kaybı açıklığa kavuşturmak, yargılamak ve cezalandırmak için bulunuyoruz. Ancak daha öncesinde, aldığımız bir kararı sizlere paylaşmayı uygun gördük."

Tokmağın ikinci kez kürsüye inmesiyle herkes ayağa kalktı.

Bu kez soldaki ihtiyar söze girdi. "Tam kırk dört gündür aydınlık bölge Lenoran, başlarından bir lider olmadan ayakta kalmaya çalışıyor. Biliyorsunuz, bir bölgenin lidersiz kalması demek, o bölge için yakın yıkımın habercisidir. Böyle olası hazin bir durumun önüne geçmek için uzun müddet düşündük ve Lenoran'ın başına yeni bir lider getirilmesine karar verdik."

"Kendisi henüz yeni görevinden haberdar olmasa da şu an burada..." dedi, sağdaki ihtiyar. "Aranızda..."

Bakışlar bir an için Hualp Koran'a çevrildi. Aydınlık bölgenin yeni lideri o mu olacaktı?

Tokmak masaya üçüncü kez indi. Vakit gelmişti.

Herkesin dikkati ihtiyarların dudaklarından çıkacak sözcüklerdi. Çünkü bu yeni karar yalnızca Lenoran'ı değil, tüm ülkeyi etkileyecekti. Üç büyükler ayağa kalktı. Onları her iki yanlarında bulunan büyücüler takip etti. Daha derin bir sessizlik oldu ve beklenen haberin kötü kokusu buram buram etrafa yayılmaya başladı.

"Aydınlık bölge Lenoran'ın yeni yetki sahibi ve yegane lideri, bundan böyle Steven Alte'dir."

Steven Alte'nin dudaklarındaki gülümseme, yakın zamanda kardeşini kaybetmiş bir adam ait değildi. Bir adım öne çıktı. Elini göğsüne götürdü ve zaferi bağrına basarak üç büyükleri selamladı.

"Kıymetli üç büyükler, beni liderlik mertebesine ait gördüğünüz için minnetimi kabul edin. Sizlere ve bu yeni görevime layık olmak için çalışacağımdan şüpheniz olmasın." Bana intikam dolu bir bakış attı, şimdi dudaklarında şeytanın tebessümü vardı. "Aydınlık bölge Lenoran'a ömrümü vereceğim ancak daha önce bana talihsiz kardeşim Leydi Diana'nın katilini verin..."

*İg- Durumavii_*

Gelecek bölümde buluşmak üzere, lütfen yıldıza dokunmayı unutmayın.

.

50/ İkinci Kitap Finali: "Yol Ayrımı"

Selam

Zaman çok çabuk geçti.

Kızıl Gece 2. Kitap Finali ile buradayız.

İkinci kitabın çıkış tarihiyle ilgili önümüzdeki günlerde açıklama paylaşacağım.

Bölüm sonunda üçüncü kitap için açıklama bırakacağım. Orada buluşalım.

En az 2 bölümlük upuzun bir final oldu. Alabildiğine emek ✨ Lütfen satır arası yorumlarınızı bırakmayı unutmayın.

İnterstellar~ Main Theme

Jamie Duffy ~Solas

Keyifle okuyun.

Kader, acının tohumlarını avucuma ekmişti.

Kader, benim için taş duvarlar inşaa etmişti.

Kader, acımasızdı.

Dudaklarıma henüz güneşe bakan bir tebessüm kondurmuşken, sol yanım ölen iblis, sağ yanımda dirilmişti.

Steven Alte.

Düşman bakışları bakışlarımda hüküm sürerken, aramızda hırs, kıskançlık ve alınmamış bir intikam vardı.

Parmak uçlarından damlayan kanın hayali varlığını görebiliyordum.

Lenoran'dan bir katil silinmişti

Lenoran'da bir katil doğmuştu.

Ve o katilin hedefinde şimdi ben vardım.

"Kıymetli lider." dedi üç büyüklerden bir ihtiyar, bu yeni sıfatını kati surette hak etmeyen adama. "Bu mahkeme tam da istediğiniz şey için var. Şimdi lütfen yerinize dönün ve adaletin tecelli edişini izleyin."

Steven, kendisinden isteneni yerine getirdi. Üç büyükler yerine oturdu, onları büyücüler takip etti. Tokmak bu kez mahkemenin

başlaması için kürsüye indiğinde, ayakta bir kişi bile kalmamıştı.

"Rozelin Nuh. Öncelikle bir Gece Kraliçesini bulunduğun kürsüde ağırlamak bizler içinde son derece üzücü ve vahim bir durum."

Sahte bir gülümsemeyle karşılık verdim ihtiyara. "Eminim öyledir." Biran'ın söylediklerini hatırladım; ciddiye alacaktım. Ne olursa olsun alay etmek yoktu ve kesinlikle küfür etmeyecektim. "Eminim, efendim."

"Bu mahkemenin derhal bir sonuca bağlanması için elimizden geleni yapacağız. Kıymetli kraliçe, bunun için yönelteceğimiz sorulara seri ve sahici cevaplar vermenizi bekliyoruz."

"İstediğiniz gibi yapacağımdan kuşkunuz olmasın, efendim."

Ellerimi birbirine kavuştururken, göz ucuyla Biran'a baktım. Gözlerini yavaşça açıp kapatması, doğru yolda olduğumu gösteriyordu.

"Öncelikle yalnızca Alte ailesine ait olan Alte Ormanı'nda ne aradığını bizlere söyler misin?"

İlk soru çalıştırıldığım yerden gelmişti. Bu yüzden hiç düşünmedim. "Biliyorsunuz. Ben Kimpras bölgesine Lenoran'dan geldim ve geride ailemi bıraktım. Küçük kız kardeşimi uzun süredir göremiyordum."

"Bize neden bildirmedin?"

"Efendim, Lenoran Temur Alizen'in bölgesiydi ve izni olmadan kardeşimi göremeyeceğimi biliyordum. Araya sizi koyduğum takdirde Lider Temur'u kızdıracağımı da biliyordum. Sorunuzun cevabına gelecek olursam... Göremesem de kardeşimin iyi olduğunu bilmek bana yetiyordu. Ama kısa bir süre önce bir mektup aldım ve kardeşimin yaşadığım bölge olan Lenoran da olduğunu öğrendim. Kaçırılmıştı. Onu kaçıranın kim olduğunu bilmiyordum ve endişeliydim. O mektup beni doğrudan Alte ormanına yönlendirdi. Aksi takdirde kimsenin, özellikle saygı değer Alte ailesinin özel mülküne girmeye cüret etmezdim."

Soldaki ihtiyar arkasına yalandı. Sol kaşını çattı ve başını hafifçe kaldırarak baktı bana. "Orada ne oldu, kraliçe?"

İkinci soru. Defalarca üzerinden geçtiğim, öfkeyle ezberlemek zorunda kaldıklarım, "Ne oldu?" sorusunun cevabına denk düşüyordu.

"Oraya kardeşimi bulmak için giderken, kimseye haber vermedim. Ne lider olan kocama ne de başka birine... Kardeşimi aramak için Alte Orman'ındaki tek tavlaya girdim. Sonra... Orada kaynağını

bilmediğim bir yangın çıktı ve kapı üzerime kapatıldı. Ben... İçeride zor anlar yaşadım, öleceğimi sandım. Yardım isteyebileceğim kimse yoktu. En azından bir noktaya kadar öyle düşünüyordum." Yavaşça nefeslenerek, doğruluk payı olan yalanlarımı anlatmaya devam ettim. "Biran şüphelenmiş ve beni yolumdan döndürmek için takip etmişti. Tavlanın içinde kapana kısıldığımı anlayınca beni oradan kurtarmak için uğraştı. Başardı da..." Biran'a zorla, bağıra çağıra kabul ettirdiğim bu kısım tamamen benim fikrimdi. "Efendim, kocam beni o tavladan çıkardı ama hiçbir şey son bulmadı. Tavladan çıktığımız an tavlayı ateşe verenler, canıma kastedenler bizi yakaladı. Biran onları etkisiz hale getirmeye çalışırken, saklanmak için çiftlik evine kaçtım. Kardeşimi de tam olarak orada buldum. Alte ailesine ait çiftlik evinde, Lider Temur ve Leydi Diana'nın yanında..."

Üç büyükler, neredeyse irkilerek birbirlerine baktılar. Yükselen şaşkınlık nidalar kulaklarımın kıvrımlarında dolaştı.

"Bize kardeşini bir lider ve leydinin kaçırdığını mı söylüyorsun?"

Başımı, birbirine kenetli olduğum ellerime indirdim. Mimiklerime dahi öncesinden özenle çalışmıştım. "İnanması güç, biliyorum ama ne yazık ki efendim."

"İtiraz ediyorum!" Geriye baktığımda, baba Alte'nın öfkeden köpürerek ayağa fırladığını gördüm.

Tokmak kürsüye indi. "İtirazınız reddedildi, Sayın Alte. İlk beyan tamamlanmadan gelen itirazlar dikkate alınmayacaktır."

Adama daha fazla bakmadım ama sessizce yerine otururken, neler hissettiğini tahmin edebiliyordum. Bir zamanlar tam da burada hakkımda söylenen yalanlara itiraz ederken, aynı sinir harbini yaşamıştım.

Devam etmem söylediğinde, yeniden nefeslendim. "Kardeşimi alıkoyan o ikisiydi. Beni alt edebilmek için kardeşimi kullanarak bir anlaşma yapmışlardı. Tahmin edebileceğiniz gibi Lider Temur'un izni olmadan küçük bir çocuğun Lenoran'dan çıkması mümkün olamazdı."

"Seni alt etmek mi?" Soru Büyücü Bor'dan gelmişti. "Senden tam olarak ne istediler?"

"Leydi Diana benden kolyemi ve bebeğimi istedi. Lider Temur Alizen ise... Her şeyi bırakıp onunla Lenoran'a geri dönmemi istedi."

"İtiraz ediyorum! Bu büyük ve çirkin bir yalan!"

Bunu söyleyen bir Lenoran soylusuydu. Onu Steven takip etti. "Bir itiraz da benden! Kardeşim Diana, asla bir kolyenin peşine düşecek biri değildi."

Üç büyüklerin yanıtını beklemeden, planlanmış bir kararla bakışlarımı ona çevirdim. "Emin misiniz, Steven? Bu topraklarda hangimiz, neyin peşine düşmüyoruz ki? Bence bunu siz de iyi bilirsiniz."

Bu açık bir tehditti. Beni anladığını biliyordum. Kimse sırrının varlığı dahi bilinsin istemezdi. Steven da, Zeliha'yı ne kadar iyi saklarda saklasın, sözünün geçmesini istemeyecekti.

"Kraliçe..." Gülümsedi, daha fazla gülümsedi. "Kraliçe... Bu söylediğiniz biz soylular için geçerli değil, olamaz. Bizler isteklerimizi duyduğunuz o iğrenç yollarla yerine getirmeyiz." Gözlerini benden ayırmadan ellerini iki yana açtı. "Duydunuz mu böyle bir şey? Var mı gören... "Başını eğdi ve imayla sordu. "Bilen..."

"Yok." Cevabı veren bendim. "Olamaz. Kimse sizi karşısına almaz. Duysalar da, bilseler de söylemezler. Ama ne var,biliyor musunuz Steven. Ah, pardon... Lider, demeliydim." Sol kaşımı tehditkar bir tavırla kaldırdım. "İlla ki bir yerlerde, o cesareti taşıyan biri vardır. Hatta belki elinde sağlam bir kanıt bile vardır... Neden olmasın? Her şeyi düşünmek gerek..."

İfadesinde değişen bir şey olmadı. Güvendiği her ne ise ona korkusuzluk bahşediyordu. "Uzun zaman önce yine burada bulunmuştum. Burada... Bir kız vardı. Bağırıyordu; ben buraya ait değilim, başka bir evrenden geldim, diye haykırıyordu." Bir şey hatırlamış gibi işaret parmağını havaya dikti. "Bir dakika... O kız, sizdiniz, değil mi? Siz ve garip iddialarınız tam buradaydı. Merak ediyorum; hala bu evrenden olmadığınızı mı düşünüyorsunuz?" Gülümsemesi tehlikeli bir hal aldı. "Sanki başka bir evren varmış gibi..."

Tokmak kürsüye indi. "Bu kadar yeter. Burası birbirinize gözdağı vereceğiniz bir yer değil. İmalı cümlelerinizi farklı bir zamana bırakın. Ayrıca sayın lider Steven, bahsettiğiniz dönem Kraliçe Rozelin bir büyünün etkisi altındaydı. O anlardaki söylemlerini ne burada ne de başka bir yerde kendisine karşı kullanmaktan sizi men ederim."

Steven yine bozulmadı. Biraz bile...

Elini göğsüne koydu, gülümsedi ve yerine oturmadan hemen önce "Emredersiniz, efendim." dedi.

"Devam et, kraliçe. Bizlere hakikatı anlat."

Yeniden heyete baktım, bundan sonrası için yalnızca doğruları anlatacak olmamın iç rahatlığı vardı. "Yangın eve sıçramıştı. Vakit yoktu. Kardeşimi istedim. Tek istediğim kardeşimdi. Ama ne Temur ne de Diana istediklerini almadan bana onu vermeyecekti." O anı, kardeşimin yüzündeki korkuyu, telaşımı ve eline düştüğüm iki insanın acımasızlığını düşününce içim acıdı. "Diana bana yaklaştı. Kolyemi almak istedi. Kolyeme dokundu..." Diana'nın hatırladığım son hali gözümün önünde parladı; çok yakındı, çok hırslı... "Kolyemi almak için çektiği an yok olup gitti. Geriye yalnızca külleri kaldı..." Hatırlamak göğüs kafesimi sıkıştırdı. Beni o çiftlik evinin orta yerine bıraktı. "Sonra Biran geldi. Beni kurtarmak için... Ama Temur, geri adım atmadı. Çaresizdik. Ben ve kardeşim elindeydik. Köşeye sıkışmıştık. Teklifini kabul ettim ama o... Biran'a silah çekti." Elimi kolyeme götürdüm, bu kez de Temur'un gördüğüm son ifadesi yanıbaşımda belirdi. "Kolyeme dokunurken, tek istediğim Biran'ın yaşamasıydı. Kurşun havada dondu. Sonra sahibine geri döndü." Başımı kaldırdım. Biran'ın söylediği gibi; sorumlu ben değildim, kendimi tek bir an bile suçlamayacaktım. "Ben bir şey yapmadım. Kurşun, sahibini öldürdü."

Ölümün soğuk seromonisi dudaklarımdan çıkıp, duyanların ruhunu ele geçirdi. Salonu garip ve bir o kadar da meymenetsiz bir sevimsizlik ele aldı. Bana inanmıyorlar mıydı? Umrumda değildi. Bana inanıyorlar mıydı? Umrumda değildi. Tek istediğim buradan tek parça halinde çıkıp sevdiklerime kavuşmaktı.

Doğruyu söylemiştim; yaptığım hiçbir şey yoktu. Yine de -bin kere daha yargılansam dahi- ruhumun bir yerinde vicdanım beni rahatsız edecekti. Tüm bu yalanları söylerken, bunu biliyordum.

"İzninizle, efendim." Büyücü Bor, iznini aldıktan sonra gördüğüm ilk andan beri ürpertici bulduğum gözlerini üzerime dikti. "Tüm büyücüler bilir ki, kolyenin sahibini koruyucu gücü vardır. Sahibi, kolyeden doğru bir şekilde yardım istediğinde, başka bir şey yapmasına gerek kalmaz. Kolye hisseder ve harekete geçer. Tarihte birçok örneği olacağı gibi sayın kraliçenin anlattıkları kuvvetle muhtemeldir."

Büyücü Bor'un ardından adının Sua olduğunu bildiğim erkek büyücü söz aldı. "Bor'a katılıyorum. Nihai karar siz saygıdeğer üç büyüklerin lakin benim düşünceme der ki; kraliçe, birçok kraliçenin aksine kolyesine hükmetmeyi başarmış."

Büyücü Bor, Büyücü Sua'ya baktı, o bakış bir teşekkür barındırıyordu. Ardından Bor'un bakışları Hualp Koran'ı buldu. Hualp, emri yerine getirilmiş bir lider gibi takdir eden bakışlarını büyücüsüne gönderdi. Aynı anda anladım ki büyücü Bor'un lehime olan fikrini ortaya sunmasında, lord etkeni vardı.

Hualp Koran, dosttu.

"Söyleyeceğin başka bir şey var mı, kraliçe?"

Ezberim tamamdı. Şu ana kadar iyi de gitmiştik. Birkaç aykırı tanık çıksa da sıfatım şimdilik her şeyin lehime olduğunu söylüyordu. Çok yakında buradan hiç ceza almadan çıkabilirdim. "Hayır, efendim. Yaşananların tümünü anlattım. Umarım bana inanır ve..." Biran'a sevgiyle baktım. "... aileme bağışlarsınız."

Sıra tanıklardaydı. İlk olarak orta yaşlarda, beyaz pelerinli bir adam geldi. Öfkeli ve ciddi görünüyordu.

"Adım Kanat Tina. Lenoran karar heyeti mensubuyum. Doğruları söyleyeceğime ulu güçler ve şerefim üzerine ederim."

"Sizi dinliyoruz, bay Tina"

Adam ceketinin iç cebinde oyalanan parmaklarını çıkardı, göğsünü kabarttı. "Lider Temur'u uzun zamandır tanırım. Heyet topluluğunda başlayan dostluğumuz yıllar boyunca derinleşti. Belli aralıklarla birbirimizi akşam yemeği için ziyaret ederdik. Bunları anlatıyorum. Çünkü Lider Temur, söz verdiği her akşam yemeğine icabet ettiği gibi davette bulunduğu her yemekte de beni masasında karşılardı. Olay günü, kendisinin daveti üzerine Lider Temur Alizen'in evine akşam yemeği için gitmiştim. Yemek odasına çıkarıldım. Her zaman olduğunu gibi her şey eksiksiz hazırlanmıştı fakat... Lider Temur orada değildi. Hizmetlileri ve adamları nerede olduğunu bilmediklerini söyledi."

"Seni akşam yemeğine davet edip, evi terk ettiğini mi söylüyorsun, bay Tina?"

"Doğrudur, kıymetli büyüğüm. Bu durum bana da garip geldi. Liderin adamlarını onu aramaları için dağıttım. Ben de birkaç adamımla birlikte sınıra doğru yol aldım. Lider Temur'u orada

buldum. Seslendim ancak bakmadı. O zaman bir büyünün etkisi altında olduğunu anladım."

Siktir! Ne söylemeye çalışıyordu bu adam?

"Nasıl bir büyü?" diye sordu Büyücü Sua.

"Gözleri ölü bir balığınkilere benziyordu. Yalnızca kendisini Kimpras'a çıkaracak sınıra odaklanmıştı, oraya yürüyordu. Daha garibi ise sınır nöbetçileri ortada yoktu. Lider Temur'a defalarca seslendim, değil karşılık vermek, başını bile çevirmedi." Başını kaldırarak kır sakallı çenesini ön plana çıkardı. Ağır ağır çevirdiği gözleri beni bulduğunda, korkunç bir zan altında kalacağımı anlamıştım. "Korkarım ki birisi onu etkisi altına alarak ayağına çekmek için bir büyü yapmış. Ne büyüsü olduğunu eminim ki heyet büyücülerimiz anlamıştır."

"Büyücü Sua, Büyücü Bor?"

Büyücüler, ihtiyarların isimlerini zikretmesi ile birbirine baktı ve aynı anda konuştu. "Hipnotize büyüsü..."

"Bunu bize açıklamanız gerekecek." dedi bir ihtiyar. Bir diğeri ise "Derhal!" emrinde bulundu.

"Büyü, etkisi altına aldığı kişiye duygu ve düşüncelerinden uzaklaştırır. O artık bir insan değil, bir itaatkardır."

"Kıymetli üç büyükler." dedi yalancı tanık Kanat Tina. "Lider Temur'un nasıl öldüğünü bilmiyorum ancak ölüme giderken, bir büyü altında olduğundan eminim. Büyüyü yapan ise bizzat katilidir."

"İtiraz ediyorum!" diye bağırdım. "Bu adam düpedüz beni suçluyor. Lider Temur'u büyüleyip öldürdüğümü söylüyor!"

"Ben yalnızca gördüklerimi söylüyorum." Bıyıklarının altına gizlediği gülümsemesini deşmek istedim. "Bunun için buradayım."

Kalkan işaret parmağımın hedefinde Kanat Tina vardı. "Yalan söylemek için buradasınız. Amacınız ne, bilmiyorum ama söylediklerinizin tamamı yalan!"

"Kraliçe!"

İhtiyara kulak vermedim.

Çünkü kaldıramıyordum; kötülerin etrafımızı bu denli sarmış olması akıl alır gibi değildi.

Temur gitmişti. Ne yazık ki kötülük ve kötüler bitmemişti.

"Diyelim ki ben yalan söylüyorum. Peki ya siz? Sizin söylediklerinizdoğru mu?"

Bir şey söylemedim. Söylemem gerekiyordu ama yapamadım. Yutkunarak önüme döndüğümde, yeniden adamın sesini duydum. "Kıymetli büyüklerim, izninizle kraliçeye bir soru daha sormak istiyorum. Belki bu kez cevap verir."

"Sorabilirsiniz, bay Tina."

Biran'ı düşündüm, bana ne söylediğini hatırladım; "Güçlü ol bebeğim, güçlü ol ve karşında duranın karşısında durmaktan çekinme."

Başımı kaldırırken, gücümü sırtlandım. "Sorun, beyefendi."

Havaya kaldırdığı eli iki rakamını gösterdi. "İki. Sıfatlarını boşverin. İki insanın ölümüne sebep olduktan sonra nasıl kendinizi savunabiliyorsunuz. İstediğiniz kadar inkar edin, kanıt sunun, tanık dikin." Orta parmağı indi, işaret parmağı ise beni gösterdi. "Siz düpedüz cinayet işlediniz. Ellerinizde bir lider ve bir leydinin kanı var!"

Eşsiz bir öfkenin içimde an be an tırmandığını hissettim. Adım adım çığrımdan çıkarken avuçlarım sıkı birer yumruk formunu aldı.

Kapat o sikik çeneni!

"Kraliçe, neler söylüyorsu-"

"Senin gibi yalancı bir göt lalesini daha fazla dinlemek istemediğimi söylüyorum!"

Arkamdaki izleyici sandalyelerinden yükselen şaşkınlık nidalarıyla birlikte tokmak bir kez daha kürsüye indi.

"Kraliçe! Lütfen sıfatına yakıştığı şekilde konuş."

"Bunun için elimden geleni yapıyorum." dedim üzerine basa basa. "Sözlerime yansıyanlar kesinlikle içimden geçenlerin küçük bir kısm! Ayrıca... Ben sıfatıma yakışır biçimde konuşurum, sayın büyüğüm. Ancak bu adama karşı değil, bu adam bana açıkça komplo kurmuş. Söyledikleri doğru değil. Biri bile doğru değil. Kabul etmiyorum!" Bir an için kocama baktım ve öğrettilerini yüksek sesle tekrar ettim. "Sizi ve yüce mahkemenizi yanıltıyor! Lütfen."

İhtiyarın bakışları bir süre üzerimde kaldıktan sonra tanık kürsüsüne çevrildi. "Söyleyeceğiniz başka bir şey var mı, bay Tina."

"Hayır, efendim. Ancak adamlarımın size söyleyecek benzer şeyleri var." diyerek kürsüden ayrıldı. Söylediği oldu; başka bir tanık geldi. Aynılarını söyledi. Sonra bir kişi daha... Söylenenler hep aynıydı; her kelime beni hedef gösteriyordu.

Biran da ben de itiraz etmedik. Sonucu biliyorduk. Çirkin bir örgütlenmenin içindeydik. Örgütün başında ise yeni Lenoran lideri Steven Alte vardı.

Sıra Mestan ve Mirel'e geldiğinde, lehime olan ifadeleri not edildi. Biran'ın ayarladığı iki kişi daha liderlerinin istediği ifadeleri verdi. Bu korkutucuydu. Bu yaptığımız korkutucuydu, doğru değildi ama bu dünyada doğru olan hiçbir şey yoktu. Doğrular bizi yalnızca ipe götürürdü.

Bu düzene ayak uydurmak zorunda kalmak benliğimi yaralıyordu.

Şartlar eşitti. Yalan beyanlara karşı yalan beyanlar... Evet, yalancı tanıklar kafa karıştırmış olabilirdi ama Biran zaten bunun olabileceğini söylemişti. Hazırlıklıydım, umudumun beni terk etmesine izin vermeyecektim. Her şeye rağmen üstünlük benim elimdeydi; bir kraliçeydim, bir liderin karısıydım, bir mucizenin annesiydim. Biran tüm bunların beni koruyacağını söylemişti. Biran, hiçbir şey- hiç kimse- yanımda olmasa bile benimle olduğunu söylemişti.

"Tanıkların tümü dinlendi mi?"

İhtiyarın sorusuna karşılık gelmedi.

"Son kez soruyorum. Tanıkların tümü dinlendi mi? Bir şey bilen şimdi çıkıp konuşsun, başka bir zaman olmayacak."

"Ben varım, kıymetli üç büyükler." İhtiyar bir adam kürsüye adımını attı. Orta yaşlardaydı, kocaman, kahverengi bir şapka takıyordu. Onu daha önce görmemiştim.

"Kendini tanıt." diye buyurdu bir üç büyük.

Adam başını salladı. Gri bakışlarında hoşuma gitmeyen bir ifade vardı. Tanıklık edecek soyluları öncesinden tahmin etmiştik ancak bu adamın tanık kürsüsündeki varlığı bizim için de tamamen sürprizdi ve onun nasıl bir sürpriz olduğunu saniyeler içinde öğrenecektik.

"Adım Bendi Lenir. Alte Ormanı'nın korucusuyum. Doğruları söyleyeceğime ulu güçler ve şerefim üzerine yemin ederim. Olayı gerçekleştiği gece görevli değildim. Bu nedenle atları şatonun tavlasına bırakmıştım ama biri yerini yadırgayıp huysuzluk etti. Onu görev yerim olan Alte Ormanı'na geri götürmeye karar verdim. Ormana girdiğimde, tavlanın önünde birinin olduğunu fark ettim, bir kadının... Hemen bir ağacın arkasına saklandım çünkü bu durumun normal olmadığını biliyordum. Aile ormandan yeni ayrılmıştı. Aile sakinlerinden biri gelmeden önce haberim olur, hazırlık yapardım.

Bunların yanı sıra gördüğüm kadın bir yabancıydı." Yutkunarak çatallı sesine yön verirken, konuşmasının devamında ne söyleyeceğini herkes kadar merakla bekliyordum. Belki de tavlayı yakan korucunun gördüğü kadındı... "Kadın üzerinde siyah bir elbise vardı. Kafası da kapalıydı. Cebinden bir çakmak çıkardı. O vakit elinde bir bidon olduğunu fark ettim. Sesimi çıkarmama fırsat kalmadan çakmağı yere bıraktı. Bir anda tavla alev aldı." Başını bana çevirmesiyle parmağı da beni gösterdi. "Onu çakmağın ışığından tanıdım. O kadın, Gece Kraliçe'siydi. Bundan eminim!"

Benim ifademde de yanılgılar vardı ancak o yanılgıların kimseye bir zararı yoktu, kimseyi suçlamıyordum. Alenen yalan söyleyen bu adamın hikayesindeki tek suçlu bendim!

"İtiraz ediyorum!" Burada bunu söylemeye yabancı değildim. "Yalan söylüyor. İtiraz ediyorum!"

"İtirazın kabul edildi, kraliçe."

Ah, sıfatsız ve çaresiz olan Rozelin'in itirazı onlarca kez reddedilmişti.

"Ben o tavlanın içindeydim. Dumandan boğulmak üzereydim! O gecenin sonunda ormana gelen elçilerinize sorun, onlara yüzümüzdeki is izlerinin sorun! Kardeşimin nasıl bayılmak üzere olduğunu sorun! Gerçeği anlatacaklardır."

"Kıymetli üç büyükler." diye araya girdi korucu adam. "Kraliçe doğruyu söylüyor." Bu adamın derdi neydi!

"Ey korucu! Önce tavlayı yakanın kraliçe olduğunu söyledin. Şimdi de içeride boğulmak üzere olan kadının kraliçe olduğunu söylüyorsun. Hangisi gerçek? Mahkemeyi yanıltmak, muhakemesiz kırk gün zindan cezası demek. Bunu aklından çıkarma."

Adamın gözleri açılırken, tanık kürsüsünün korkuluklarına tutundu. "Doğruyu söylüyorum, efendim. Sayın Kraliçe önce tavlayı ateşe verdi, ardından da içine girdi."

"Yalan!" Biran hiddetle ayağa kalktı ve adama öfke dolu gözlerle baktı. "Bu adam ne dediğini bilmiyor."

Adam daha fazla korkarak başını önüne eğdi. Sağdaki ihtiyar, "Lider." diyerek Biran'a odaklandı. "Zanlının birinci derece yakını olduğun için bu mahkemede söz hakkın bulunmuyor. Bir lider de olsan, kural kuraldır."

Biran'ın bakışlarını yakalamayı başardım. Sadece dudaklarımı kımıldatarak sakin olmasını söyledim. Bunu Gülnur'dan öğrenmişti, hızlı öğreniyordu, her şeyi...

Biran gözlerini kapattı. Yeniden açtığında, yerine oturmuştu.

Üç büyüklerden solda oturanı, dikkatini yeniden korucu adama verdi. "Bunu neden yapsın? Kim böyle bir şey yapar?"

"Efendim, inanın bilmiyorum. Ben basit bir korucuyum, sizlere anlattıklarım sadece gördüklerimden ibaret. Yemin ederim!"

"Sen basit bir korucu değilsin. Sen yalancı bir korucusun. Bir piyonsun." Kendimi tutamamıştım. Pişman değildim.

"Kraliçe, itirazın olduğundan ne yapman gerektiğini biliyorsun."

"Biliyorum." dedim buruk bir tebessümle. "İtiraz ediyorum, efendim. Size saygısızlık yapmam istemem ama ben bir akıl hastası değilim. Bebeğimi, kocamı bırakıp ateşlere atlayacak kendini bilmez hiç değilim."

"Seni anlıyoruz, kraliçe. Ancak buraya gelen her tanığı dinlemekle yükümlüyüz."

"Anlıyor musunuz? Perkala... Bunu hakkımda vereceğiniz kararda görebilecek miyim?"

"Krali-" Elinde siyah bir bez torba bulunan muhafızın kendisine yaklaşmasıyla ihtiyar hitabını kesti ve torbayı muhafızdan aldı. Muhafız, heyete bir şeyler fısıldadı ve sonra uzaklaştı. Ne işittiklerini bilmiyordum ancak üç ihtiyarın da yüzü garip bir ifade eşliğinde gerilmişti.

"Elimize bir kanıt ulaştı." İhtiyar, elini torbanın içine uzatırken, indirdiği kaşlarının altından bana bakıyordu. Başımı hızla Biran'a çevirdim. Bana bakıyordu; bakışlarından onun da ne olduğunu bilmediğini anladım. İşte bundan korktum. Ortada Biran'ın bilmediği bir şey varsa o şeyden korkulması gerekiyordu.

"Kraliçe Rozelin." İhtiyar, elini yavaş yavaş torbanın içinden çıkardı, iki parmağının ucunda üç tanr fotoğraf karesi duruyordu. İhtiyarların üçü birden o karlere uzun uzadıya baktı. Beynimde birbirinden binbir ihtimal dönüp dururken, o ihtimallerin feci fısıltılarını duyabiliyordum. İçime uzanan kemikli parmakların oradan bir şeyler söküp alacağını hissediyordum.

Ortada oturan ihtiyar fotoğraftan başını kaldırdı. "Hakkında vereceğimiz kararda bu fotoğraf karesinin etkisini göreceksin, kraliçe."

Çevirdiği fotoğraf karelerinin ilkinde, Diana'yı tokatladığım an vardı.

Bir başka karede, sınırda Temur'u büyülü ateş topuyla yaktığım an duruyordu.

Son kare... Orada Steven ayaklarımın dibinde kanlar içindeydi. Silah ise benim elimdeydi...

Fotoğraflar gerçekti; Diana'yı tokatlamış, Temur'u sınırda büyü ile yakmış ve Steven'ı da bana komplo kurduğu için vurmuştum. Gerçekti fakat o fotoğraflarda nedenler yoktu! Bu yüzden her biri aleyhime olacaktı. İstedikleri gibi...

"Karar!"

Tokmak kürsüye son kez indi.

Bir saniye sonra herkes ayaktaydı.

Sol bacağımın uyuştuğunu hissettim. Ağırlığımı sağ bacağıma verdim ama saniyeler içinde o da aynı akıbeti paylaştı. Kaburgalarımda, yaklaşan acının zelzelesi vardı. Parmaklarımı kürsünün kalın korkuluğuna doladım, ruhumu Biran'ın gücüne...

"Mirel Serra ve Mestan Minai'nin, cinayete birinci dereceden yardım suçundan beş yüz gün, öldürülenlerin mevkisi göz önünde bulundurularak cezalarının iki katı olan bin gün kırmızı bölge zindan cezasına çarptırılmasına,

Kızıl bölge lideri Lenoran lideri Biran Nuh'un, aynı suçun aynı cezasına uygun görülmesine karşın mevkisi göz önünde bulundurularak beş yüz gün zindan cezasına çarptırılmasına,

Gece Kraliçesi Rozelin Nuh'un, tasarlayarak ve kasten iki cinayet işlemesinin karşılığı olarak bin gün, öldürülenlerin mevkisi göz önünde bulundurularak uygun görülen cezanın iki katı olan iki bin gün kırmızı bölge zindan cezasına çarptırılmasına karar verilmiştir."

Gökyüzü gözyaşlarını üzerimize dökmeye başladığında, kaderim kalbimde isyan ediyordu.

Kader; beni Biran'a getiren ve şimdi de ondan geri almaya çalışan bir kehanetti.

Kader; bedenlerimizi hala ayakta tutarken, ruhlarımızı enkaz altında bırakan zalim bir masal kitabıydı.

*****

Sessizlik.

Oysa konuşmak için çok az zamanımız kalmıştı.

Avaz avaz bağırarak getirildiğim evden avaz avaz bağırarak gönderiliyordum.

Yuvamdan silinip gitmek istemiyordum.

Sevdiğim adamdan ve bebeğimden silinip gitmek istemiyordum.

"Ne yapacağız?" dedi Perla, yüzü sırılsıklamdı. "Ne yapacağız, konuşun artık. Bir şey söyleyin."

Biran, uzunca bir süredir baktığı noktadan bakışlarını ayırmadı. Kirpikleri bir kez bile hareket etmedi. "Bilmiyorum." dedi, kırık bir sesle. "Ama ne yapmayacağımı biliyorum." Başını, yasladığı duvardan ayırmadan bana çevirdi. Safir mavileri mahcup ve tehlikeli bakıyordu. "Rozelin'i onlara vermeyeceğim. Her ne olursa olsun, bedeli ne kadar ağır olursa olsun... Onu vermeyeceğim."

"Biran," Mirel'in gözleri dolu doluydu. Ancak tek damla dökmedi. "Onu yarın gece alacaklar. Bizi de öyle. Bizi siktir et! Sen ne yapacaksın? Karını kaçıracak mısın? İki küçük çocukla... Nasıl?" Sanki onca gün zindan cezasını o almamış gibi yalnızca bizi düşünüyordu. "Yakalandığınız an cezan yediye katlar, bunu biliyorsun."

"Hayır..." Başım şiddetle sallandı. "Olmaz..." Sızlayan gözlerimi yerdeki pusetinde gülücükler atan oğluma ve komiklik yaparak onunla oynayan küçük kız kardeşime çevirdim. Oradaki manzara ilk kez canımı yakmıştı. "Onları cezamıza ortak edemeyiz."

"Rozelin," Mirel ayağa kalktı. Kararsız ve bir o kadar da kararlı adımlarla bana yaklaştı. "Başka çare yok ki..."

Ayağa kalkıp karşısına dikildiğimde, topraklarımda heyelan oluyordu. "Daha az önce kaçmanın sonuçlarını söylemiyor muydun sen?"

Dudaklarında berbat bir gülümsemeyle omuz silkti. "Evet, söylüyordum ama... Yine de yok işte. Size sağlam bir kaçış planı yapmalıyız."

İndirerek sıktığım kaşlarımın altından Mirel'e baktım. Sonra adımlarım beni Biran'ın oturduğu koltuğun önüne götürdü. Ayağa kalkmadı. Başını kaldırmadı. Bana hiç bakmadı. "Bir şey söyle." Tepkisizliği sesime sert bir ifade konumlandırırken, "Biran!" dedim. "Söyle bir şey." Sessizliği beni öldürüyordu. Neden görmüyordu? "Biran!" Adını söylememe eş zamanlı olarak savrulan elim yanı başında duran vazoyu devirip parçalara ayırdı.

Tıpkı bize yapmak istedikleri gibi...

Alaz'ın ağlayan sesi yükseldiğinde, iri bir damla yaş da benim yanağımda yer etti. Başımı oğluma çevirişim beni çok daha acı bir manzaranın kucağına bıraktı.

Gülnur her iki elini de boğazına sarmış derin derin soluyordu. Daha ne olduğunu anlayamadan dilini dışarı çıkardı, teni hızla kızarmaya başladı. Şok hali olduğum yerden ayrılmama izin vermezken Biran yerinden fırladı. Gülnur'un yanına ulaştığı an kardeşimin zayıf bedeni kollarına yığılıp kaldı. Attığım çığlık Alaz'ın daha şiddetli ağlamasına sebep olmuştu ama ne kardeşimin yanına gidebildim ne de bebeğimi sakinleştirebildim.

"Rozelin, gel." Mirel'in kolumdan çekiştirmesiyle kucakladığı kardeşimle kapıdan çıkarken Biran'ın peşinden ilerledim. Verandanın gıcırdayan merdivenlerini inerken başımı bir anlığına çevirdim ve Perla'nın kollarına almasına rağmen hala bağırarak ağlayan oğluma baktım.

Tüketici bir andı.

Mirel tarafından arka koltuğa yönlendirildim. Kardeşim kollarıma bırakıldığında, morarmış vaziyetteydi. Gözlerinin görebildiğim çoğu kısmı beyazdı ve boğazından hırıltılar yükseliyordu. Ona ne olduğunu bilmiyordum. Deli gibi korkuyordum ve hissettiklerim herhangi bir tepki vermeme izin vermiyordu.

Biran hızla bizi olduğumuz yerden ayırdı. Yol tekerleklerin altından yağ gibi akıp gidiyordu. Çirkin bir kabusun bir yerlerinde savruluyorduk. Uyanmak istiyordum. Uyanmazsam ölecektim.

Kardeşimin hırıltısı artmaya başladığında elini tuttum. Minik parmakları anında elimi sıkmaya başladı. O kadar kuvvetle sıktı ki küçük bedeninin gücüne inanamadım.

"Gülnur..." Diğer elimi göğsüne koydum; neredeyse hareketsizdi. "Nefes al."

Yalvarırım, nefes al.

Hırıltıları kesildi. Gözünün mavisi görüş açımı tamamen terk etti.

"Nefes alamıyor!" Nefes alamıyordum. "Biran! Kardeşim nefes alamıyor!"

Gaza yüklenirken, dönüp bana ve kollarımdaki kardeşime bakmadı. Yalnızca yola odaklanmıştı. Tek derdi bizi bir an önce Dora'ya ulaştırmaktı.

"Gülnur..." Saçlarının başladığı nokta ter tomurcuklarıyla dolmuştu. Sıvazladım. Hiç tepki vermedi. Yüzü giderek daha fazla morarıyordu. "Bebeğim ne oldu sana..."

Elimin tersiyle ıslak gözlerimi silerken, dona kalan hafızamı zorladım. Ona ne olduğunu bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu. Alaz ile oynarken birdenbire nefessiz kalmış ve sonunda da kollarımıza yığılmıştı.

Bedeninin tümüne baktığımda, dünden daha zayıf olduğunu fark ettim. Dünkü hali de önceki günleri artmıştı...

Tanrım.

Benim küçük kız kardeşime ne oluyordu?

"Bebeğim lütfen... Lütfen sana bir şey olmasın."

Arabanın durmasıyla Biran'ın atlaması bir oldu. Bir saniye içinde arka koltuğun kapısını açtı ve Gülnur'u dikkatle kollarımdan aldı. Kulübeden içeri girdiğimizde Dora hazırlıklıydı; Biran'dan kardeşimi yatağa uzatmasını istedi. İkimizi de uzaklaştırdıktan sonra onu muayene etmeye başladı. Bu sırada içeri nefes nefese gören kişi şifacı Voran'dı. İvediyle Dora'ya katıldı. Dakikalarca kardeşime ne olduğunu anlamaya çalıştılar. Voran bir ara kulübeden ayrıldı. Geri döndüğünde, elinde acı yeşil renginde bir karışım vardı. Dora kardeşimin başını hafifçe kaldırdı. Voran, çay kaşığı boyutundaki ahşap kaşığı karışıma daldırdı ve Gülnur minik dudaklarından içeri uzattı. Üçüncü kaşıkta kardeşim gözlerini kapattı. Bedeninin tamamen gevşediğini izlerken, Biran'ın göğsünde ağlıyordum.

"Yaklaşabilirsiniz." Dora koltuğuna yerleşirken, Voran kardeşimin başındaydı. Gözlerimi onun küçük bedeninden ayırmadan, Biran'ın yönlendirmesiyle Dora'ya yaklaştık.

"Dora, ne olur kötü bir şey söyleme..."

Kederli sesim derince iç çekmesine sebep oldu, başını eğdi ve "Üzgünüm..." dedi. "Ne yazık ki size gerçeklerden başkasını anlatamam, kraliçe."

Biran beni göğsüne daha fazla bastırdı. "Anlat."

Dora, beyaz kirpiklerini bize doğru kaldırdı. Zayıf göğsü derin bir nefesle dolarken, "Küçük kız buraya ait değil." diye konuştu. "Tıpkı ablası gibi..."

"Ne demek bu? Söylediklerinin kardeşimin bu halde olması ile ne alakası var!"

"Kraliçe... Safornikon, yalnızca ve yalnızca gerçek aşkın meyvesi olan mucize çocukların ülkesi... Bu zavallı küçük kız buraya ait değil, topraklarımızın onu kabul etmesini bekleyemezsiniz." Yaşlı dirseklerini masaya koyup, başını ellerinin arasına aldı. "Ait olmadığı bir evrende bunca zaman barınması bile bir mucize olmuş. Giderek azalan kilosunun yalnızca bir tepki olduğunu düşünmüştüm, üzgünüm, bu kez ben de yanıldım... Ülke ona acımıyor kraliçe, kardeşin zayıflamıyor; giderek tükenen nefesiyle, adeta yok oluyor." Ayağa kalktı, bana yaklaşırken, ruhumda kıyametler kokuyordu. "Senin için yol ayrımı vakti geldi. Kardeşinin yaşamasını istiyorsan, onu derhal ait olduğu dünyaya götürmelisin."

Yol ayrımı... Kader dört bir yandan saldırırken, bana toprağı dikenli binlerce yol sunmuştu.

Hangi yola saparsam sapayım ayaklarım kan revan içinde kalacaktı.

Hangi yola saparsam sapayı alaşağı olacaktım.

"Ben... Nasıl yapacağım?"

"Büyücü Bor sorunun cevabını vermiş olmalı." dedi Dora. "Vaktin kalmadı, hiç. Kardeşini de alıp seni çıkışa ulaştıracak yere götür. Düşünme kraliçe. Hiçbir sonuç kardeşinin cansız bedeni kadar kahretmeyecek seni..."

Bir çığlık attım ama sesim çıkmadı.

Bir çığlık attım ama beni kimse duymadı.

Çığlığım, elindeki paslı bıçağını takatimi boğazına sapladı..

Biran "Tek kelime daha etme." dedi, sessizce. Mavi gözlerinde sessiz mayınlar patlıyordu. Şimdi... Yalnızca kendine saldırmak isteyen kızgın bir hayvanı anımsatıyordu; kızgın ve çok yaralı...

Kardeşime yaklaştı. Onu yeniden kollarına aldı. Bağrımızda yeni bir acıyla Dora'nın kulübesinden çıkarken, buraya geldiğim ilk günden daha umarsızdım.

*****

Kızıl gün uyuyordu.

Bebeğim uyuyordu.

Küçüğüm uyuyordu.

Uyumayan tek şey zamandı.

An be an yaklaşan ve dolduğunda bizi lime lime edecek olan zaman...

"Sabah olmak üzere." Sesim çatallı ve kısıktı. "Gece de olacak." dedim. Son gecem olacak, diyemedim. Belki diyebilseydim, her şey

daha kolay olurdu ama diyemedim.

"Sonsuza dek güneşi en tepede tutmanın bir yolu olmalı."

Gözlerimizi aramızda uyuyan iki melekten ayırmamıştık, saatlerdir. Başka ne yapacağımızı bilmiyorduk; ne konuşacağımızı, gözlerimize sinen keder ile birbirimize nasıl bakacağımızı bilmiyorduk.

"Ama yok..."

Sabah karanlığının ağındaki odasına onun, bebeğimizin ve ayrılığın kokusu sinmişti. Nasıl yaptık bilmiyordum ama bakışlarımızı saatlerdir olduğu yerden alıp birbirimize armağan ettik.

"Dün senden benimle kaçmanı isteyecek cesarete sahiptim." Göz kapakları daha şişti; göz çukurları daha çukur... Alnındaki o çizgi daha belirgindi şimdi, kirpikleri ise fevkalade kasvetli... "Bugün değilim."

"Dün seninle gelecek cesarete sahiptim." Elimi kardeşimin üzerine koydum. Bugün daha zayıftı. "Bugün değilim." Sonra elimi yüzüne, uzayan sakallarına uzattım. Sanki ona bin yıl önce dokunmuş gibiydim. "Kardeşim bu durumda olmasaydı..." Gözyaşlarımı yuvasında tutmaya gayret ederek başımı salladım. "Seninle kaçardım. Yemin ederim, nereye gidersen git, çocuklarımla birlikte peşinden gelirdim."

Yüzünü avucuma bırakırken, göz kapakları ağırlaştı. "Biliyorum."

"Biran..." Şimdi yapmalıydım. Şimdi yapmalıydım... Başka bir zaman olmayacaktı, bunu şimdi yapmak zorundaydım. "Eğer doğru çıkışı bulamazs-"

"Şiii..." Baş parmağının uğradığı dudaklarım kapanmaya meyilliydi. "Çıkışı bulamasan da beni bulursun. Unuttun mu?" Dudaklarını avucumun içine gömdü, oradaya derin bir öpücük bıraktı ve mavilerini yeniden bana armağan etti. "Bunu daha önce bir kez yapmıştın. Yine yaparsın. Benim sarışınım yapar."

Benim ona armağanım ise gözlerimdeki pustu. Bir de dudaklarımdaki yarım yamalak gülümseme... "Beni aynı şekilde karşılama ama... Çok kabaydın."

Aynı kırık dökük gülümseme onun dudaklarında da yer etti. "Sen de nazik sayılmazdın. Daha ilk seferde bizi çamurun içinde yuvarladın."

"Sen de beni çekiştirdin."

"Üzerime içki döktün. Üzerine hareket çektin, herkesin içinde."

"Sen de beni hortumla ıslattın."

"Sen de..."

Ne söyleyecekti bilmiyorum ama neden yarıda kaldığını biliyordum. Zor da olsa onun yerine dile getirdim.

"Her birini özleyeceğim."

"Unutmayacak mısın?" diye sordu, içim sızladı.

"Nasıl unuturum?" Bir kabus olmalıydı. Bir şaka, ya da bir halisülasyon... Tanrım, nasıl ayrılacaktım? "Biran," Göğsüm acıyla şişti. Kendimi teselli etmenin en kolay yolunu buldum. "Perla ve Efraim bebeğimize iyi bakacak. Bundan eminim."

Beni ansızın kendine çekti, kollarına aldı. Sıkıca sarıldığı andan itibaren kendimi daha fazla tutmadım. Gözyaşlarım sicim sicim akıp gitti, içimi çeke çeke ağladım. "Senden bir şey isteyebilir miyim ?

"Kendin gibi istersen olur."

Güçlü bir iç çekişten sonra "Senden bir şey isteyeceğim, lan." dedim.

Burnunu saçlarıma gömdü. "Ne istersen..."

"Gece yarısına kadar her şey yolundaymış gibi davranabilir miyiz? Sıradan bir günmüş gibi... Akşam olduğunda birlikte uyuyup, sabah yine birlikte... Olmaz mı?"

Boğuk sesiyle "Olur." dedi.

"Hak ettiğimiz gibi..."

Adem elması boğazından güçlükle geçip gitti. "Hak ettiğimiz gibi, sevgilim."

Tüm aile, sarı ışıklı siyah sarkıt avizenin altında yer alan yuvarlak, ahşap masanın etrafındaydı; Mestan, Mirel, Perla, Efraim...

Burada çok fazla şey konuşmuştuk. Çok fazla şeye üzülmüş, çok fazla şeye sevinmiştik. Hep birlikte yine bu masanın etrafındayken, özgürlüğüm için küfürler etmiştim. Beni kurtardıkları için teşekkür etmiştim. Ağlamıştım. Gülümsemiştim.

Şimdi bu masanın etrafına belki de son kez toplanıyorduk.

Onları burada ilk görüşüm değildi ancak saklamak için çırpındıkları ifadeyle ilk kez tanışıyordum.

"Ne yemek yaptın bize?" diye sordu Efraim, sesi ona ait değildi.

Perla gülümseye çalıştı. Dudakları gerilip büzülmek arasında gidip geliyordu. İki saniyeden fazla bakamadım. "Yemekleri Rozelin yapmak istedi. Sanırım onun elinden daha önce hiç yemedik."

"Hiç mi?" diye sordu Mestan, bakışlarını bir an bile kaldırmadı masadan. "İçimden bir ses çok şey kaybettiğimizi söylüyor."

"Öyle." Biran, kardeşinin servis ettiği etten bir lokma ağzına attı. Sonra bir tane daha... Korkunç olduğunu biliyordum. Yemeden önce o da biliyordu ama çiğnerken çenesi bile buruşmadı.

Efraim ve Mirel aynı anda çatallarını ağzına götürdü. Sonra Mestan ve Perla yemeye başladı. Kimse yorum yapmadı. Kimse yemekten vazgeçmedi. Tabaklarımızdaki son lokma bitene kadar yaptığım gözyaşları içinde yaptığım yemeği yedik.

"Çok güzel yapmışsın." dedi Efraim. Sonra yüzünde o şapşal gülümsemesi yer aldı, her zamanki gibi değildi. "Bir daha yapma."

Gülümsemeye benzer bir ses çıkardım. "Yapmam." İstesem de yapamam. Belki...

"Efraim." Biran'ın kaşları çatıktı. Kaşları saatlerdir çatıktı. "Tencere en az üç tabak daha var, yemek ister misin?"

Efraim sandalyesine yaslandı. "Doydum ki ben."

"Seni yirmi yıldan fazladır tanıyorum. Bir kez bile doydum, dediğini duymamıştım." Mestan açık renk kaşını kaldırıp indirdi. "Her şeyin bir ilki varmış."

Sade kahkaham hem çok içten hem çok buruktu. "Efraim, aslında senin için senin tabirinle laklava da yapacaktım ama laklavayı güzel hatırlamanı istediğim için vazgeçtim."

"Çok iyisin. Sayende laklavayı güzel hatırlayacağım." Alt dudağı bükülmek üzereydi. "Seni de."

"Efraim!" Biran hiddetle ayağa kalktı, avucunu masaya yasladı ve Efraim'e doğru eğildi. "Geri gelecek. Gelecek!"

Efraim hızla başını salladı. Diğerleri de ona eşlik etti. "Gelecek."

"Tabii ki gelecek. Roz'dan bahsediyoruz. Ne yapar eder istediğini yapar."

"Efraim gaza gelip yumruğunu havaya kaldırırken, "Ağzına bile sıçar!" dedi. Eminim ki bunu Biran'a bakıp söylemeyi istememişti... Biran'ın tehditkar bakışları Efraim'i buz kestirirken, bu kez masada gerçek kahkahalar yükseliyordu.

Bir an için durdum ve onları izledim. Koltukların arasında dönüp duran Gülnur'u, onu dudaklarında tükürüklü baloncuklar çıkararak izleyen Alaz'ı izledim. Sonra bir daha onları bir arada göremeyeceğim ihtimalini düşündüm. Bu düşünce, Biran ile bugün için yaptığımız anlaşmaya ihanet etse de, aklımın vitrinindeydi. İçten içte sızlıyordum ve aslında onların da içten içe sızladığını biliyordum.

Zaman acımasızdı.

Hava çabucak kararda ve ruhlarımız havaya eşlik etti.

Veda zamanı gelmişti.

Dağıldığımız koltuklarda sessizce oturuyorduk. Alaz benim kollarımdaydı. Gözümü bir an olsun mavi gözlerinden ayırmıyordum. Sanki hissetmiş gibi o da sürekli annesini izliyordu, huzursuzdu. Alaz'ı, uzun zaman göremeyeceğini bildiğim Mirel ya da Mestan'a ne zaman uzatsam ağlamaya başlıyordu. Benden ayrılmak istemiyordu. Ondan ayrılmak istemiyordum. Ancak onunla vedalaşması gereken biri daha vardı; babası...

Oğlumu yanıbaşımda oturan Biran'ın kollarına verdim. Ne kadar hızlı büyürse büyüsün babasının kollarında küçücük kalıyordu.

"Ufaklık," Biran, oğlumuzun burnuna bir öpücük kondurdu. .Bunu her yaptığında sakalları yumuşak tenine batıp canını acıttığı için ağlardı ama bu kez ağlamadı. Bu kez bir yetişkin gibi ciddiyetle babasını izledi. "Bir süre ayrı kalacağız. Ama sonra... Geri döneceğiz." Bana baktı, uzun ve umutlu... "Yeniden birlikte olacağız. Sana söz veriyorum."

Yanan gözlerim ve sızlayan burnumla birlikte ayağa kalktım. Peşimden ayaklanacaklarını anladığım an elimi uzatarak onlara engel oldum. "Hayır, veda etmeyeceğim." Eminlikle başımı salladım. "Hiçbirinize veda etmeyeceğim."

"Doğru karar." Mirel'in açık mavi gözlerinin etrafı kıpkırmızıydı. Tıpkı burnunun ucu gibi... "Vedalar bok gibidir."

"Vedalar bok gibidir." diye yineledi Mestan. "Şimdi git. Sonra yeniden geleceksin."

"Mutlaka gelecek." Perla'nın yüzü saatlerdir ıslaktı. O, duygularına engel olabilen bir kız değildi. Hiç olmamıştı. "Bebeği burada bir kere. Dayanamaz."

Ağlamamalıydım. Dayanmalıydım. Dayanabilirdim.

"Benimle gelmenizi de istemiyorum. Hepinizi burada..." Kaldırdığım kollarımı iki yana açtım. "Bu evde hatırlayacağım. Buraya geri dönmem için bana güç verecek."

Efraim omuz silkti. Koca cüssesinde o haraket fazlaca eğreti duruyordu. "Benim de hiç evden çıkasım yoktu zaten."

Eğilip dizini sıvazladım. "Güzel haber."

Biran yavaşça ayağa kalktı. Boğazımda binlerce gemici düğümü vardı. Oğlumu kollarıma verdiğinde, ona sıkıca sarıldım ve bebek kokusunu içime çektim. Aynı saniye gözyaşlarım bir kez daha birer birer yanaklarımdan çeneme doğru uzanmaya başladılar. "Seni seviyorum bebeğim. Seni çok seviyorum." Burnuma yumuşak boynuna uzatıp daha derin soluklar çekmeye çalıştım. Kokusunu unutmaktan ölesiye korkuyordum. "Beni unutma olur mu? Çünkü ben seni bir an bile unutmayacağım."

Gülnur bacağıma yapışarak ağlamaya başladığında, Biran onu kucaklayarak kaldırdı ve göğsüne bastırdı. Şu ana kadar bazı vedaların ölümden daha acı olduğunu bilmiyordum.

Perla yaklaştı. Vakit gelmişti. Ailemden ayrılmam gerekiyordu. "İyi bak, demeyeceğim. Gözün gibi bakacağını biliyorum."

Başını eğdi. "Söz veriyorum Roz, sana söz veriyorum. Onu gözümden sakınacağım. Ayrı geçirdiğim bir dakika bile olmayacak."

"Hey! Ben de buradayım. Pipili bebeğinizi ve onun güzel halasını koruyacağım."

"Efraim." Gülerken omuzlarım sarsıldı. "Çok salaksın."

Gözümün kenarındaki ıslaklığı çaktırmadan silmeye çalıştı. "Biliyorum."

Perla, "Biz buradayız." dedi. Sonra Mirel de. Efraim ve Mestan da...

İçimden onlara sıkıca sarılmak geldiyse de geriye doğru bir adım atmayı başardım."Teşekkür ederim, hepinize, her şey için...." Kapıdan çıkmadan önce herkese son kez baktım. Onlara veda etmek istemediğimi söylemiştim ama bu son bakış aslında derin bir veda barındırıyordu. ""Mirel, Mestan... Beni affedin. Onca gün zindan cezasını benim yüzümden...."

"Hiçbir şey senin yüzünden değil. Bile isteye yardım ettik." dedi Mestan. Sonra Mirel ve kendisini işaret etti. "Baksana şu tiplere. Bir şeyi zorla yapacak insanlara benziyor muyuz?"

Vereceğim karşılığı çalınan kapı böldü. Biran, panikleyen bakışlarımı yakalayıp "Korkma," dedi. "Muhafızlar bizi teslim almak için gece yarısı gelecek." Başını çevirdi. "Seni bulamayacaklar." Kapıyı açtı. Daha kötüsü olamaz sanırken, Nivera iki muhafızı ile birlikte karşımızda duruyordu.

Biran, neredeyse tamamını kapladığı kapıdan ayrılmadı. Onu içeri almayacağını açıkça gösteriyordu. "Sırası değil anne."

Kraliçe Nivera, kiremit rengi vaulet şapkasının altından mavi gözlerini devirdi. "Merak etme, buraya beş yüz gün zindan cezasına çarptırılan oğlumu son kez görmek için gelmedim."

Sayının üzerine yaptığı vurguda kasıt vardı ancak kimsenin ona takılacak mecali yoktu.

"Öyleyse neden buradasın?"

Nivera, dirseğine uzana beyaz, kadife eldivenli elinde bulunan zarfı açtı. İçinden çıkardığı kağıdı, bakışlarını bizden ayırmadan muhafızlardan birine teslim etti. Muhafız, ruhsuz sesiyle mektubu okumaya başladığında, Biran ile birbirimize bakıyorduk.

"Sayın Lider Biran Nuh,

Bu bildiri şahsına bizzat üç büyükler tarafından yazıldı.

Önümüzdeki ilk gece yarısı başlayacak olan beş yüz gün kırmızı bölge zindan cezanı tamamlayana dek, Lider veliahtı oğlun Alaz Nuh'un, babaannesi olan Kraliçe Nivera Nuh'a teslim edilmesini uygun gördük. Kararımızın kati ve gözden geçirilmeyecek şekilde nihai olduğunu bilmeni isteriz. Üç büyükler."

Muhafız başını kağıttan kaldırmadan "Hayır!" diye bağırdım. Bu düpedüz bir çığlıktı. "Hayır! Bebeğimi bu kadına vermem."

Nivera beni umursamadı. Bana bakmadı bile. Doğrudan karşısında duran oğluyla konuştu. "Biran, az önce de duyduğun gibi... Bildiri sana doğrudan kıymetli üç büyükler tarafından yazıldı. İtiraz etme ihtimaline karşın bunu ben rica ettim. Bilirsin, üç büyükler tarafından yazılan bildiriler kalabalık bir muhafız ordusuyla birlikte ulaştırılır." Omzunu hafifçe eğerek bahçenin dışındaki en az yirmi kişilik muhafız topluluğunu gösterdi. "Bana kızma sevgili oğlum. Yokluğunda, torunuma benden daha iyi kim bakabilir?"

"Ya onu sana vermek istemezsem?" Biran'ın kısık sesindeki öfke fırtına öncesi sessizliği barındırıyordu.

"Yine de alacağım. Buna hakkım var."

Gülnur'un boğazından gelen hırıltı ile panikledim. Dizlerimin üzerine çöküp avucumu göğsüne bastırdım. Nefes alışverişleri hızlanmıştı. İkinci bir kriz bizi geri dönüşü olmayacak noktaya getirebilirdi.

"Perla." Perla, ne istediğimi bakışlarımdan anlayarak yanımıza geldi. Gülnur'un çenesinden tutup gözlerine baktım. "Bekle bebeğim,

iyi olacaksın." Onu Perla'ya bırakarak ayağa kalktım. Şansımız yoktu. Bize hiç şans tanınmamıştı.

Mani olmak için girişeceğimiz savaşın akıbeti belliydi. Oğlumu kollarımdan söküp alırken, küçük kalbi korkuyla çarpacaktı. Buna izin veremezdim.

"Anne, hemen buradan def-"

"Tamam." Islak yüzümle ve sallanan başımla birkaç adım atıp Biran'ın yanında durdum. "Tamam, bebeği mi istiyorsun, al." Ay biçimindeki yuvarlak kaşları havalandı. Bana yine bir böceğe bakarmış gibi baktı. Bu umrumda değildi. "Aklından ne geçiyor, bilmiyorum." Yumruğa dönüşen avucumu aramızda salladım. "Ama şunu bil ki, geri geleceğim. Oğlumu sana bırakmayacağım."

İncecik dudakları sinsi bir gülüş için kıvrılırken, gözlerini gözlerimden ayırmadan emretti. "Bebeği bana getirin."

Biran'ın kalkan elini tuttum. Yalvaran bakışlarımı kabul etti. Geri döndük. O Gülnur'u aldı. Bebeğimi kucakladım. Biran eğildi ve kardeşimle birlikte Alaz'ın başından öptüler. Aynı noktaya bir öpücük de ben bıraktım. "Alaz, benim güzel oğlum." Uzun kirpiklerini kırpıştırırırken, daha fazla huzursuzlandı. Minik ellerini ıslak yüzüme savurmasıyla o da ağlamaya başladı. Ağzımdan derin bir nefes vererek tavana baktım. Göğsüm sıkışıyordu. Gitmeliydim. "Büyüyüp koca bir adam olacaksın ve ben daha fazlasına şahit olmak için hep dua edeceğim. Hoşçakal bebeğim, annen daima seninle kalacak."

Alaz'ın yüzüne son kez bakmadım. Diğerlerinin de öyle... Canımı kendi ellerimle Nivera'nın kollarına bıraktım ve koşarak evimden ayrıldım.

***

Zamanın ruhu kanlı dişlerini kaburgalarımıza saplıyordu.

Kaburgalarımız, nefreti aşka dönüştürdüğü yerden çatlıyordu.

Nefret, Biran Nuh'a en yücesini beslediğim duygunun ta kendisiydi.

Aşk ise başlı başına O'ydu; asi bir yağmur tanesine benzeyen safir mavisi gözleri, sivri ve sık kirpikleri, şişkin göz kapakları, gecenin rengi ile yarışan sakalları; aşk, siyah bukleleriydi ve beni daima koruyan kemikli elleri...

Beni koşarken, avuçlarımdan yakalamıştı. Bizi birbirimizden koparacak mağaraya ulaşana kadar da bırakmamıştı. Şimdi, ıssız

çölün orta yerindeki bin geçitli o mağaranın önünde ele ele dururken, çıplak ayaklarımızın altındaki toprağın ağladığını hissediyorduk.

Yağmur başlamıştı; önce birkaç damla çehremizin rastgele köşelerinde kendine yer bulmuştu... Sonra saçlarımızdan akıp gidecek kadar yoğunlaşmıştı.

"Seni küçük bir kutuya koyup, yalnızca kendime saklamak isterdim." dedi, yağmurun şiddetine karışan sesi.

Ona baktım. Bana baktı.

"Sana söylemiştim. Kendini düşünen adamın tekiyim."

Yağmurun ulaşamadığı tek bir nokta vardı; avuçlarımız. Öyle sıkı tutmuştuk ki birbirimizi, biraz sonra ayrılacağımıza kimseyi inandıramazdık. "Ben de bize mutlu bir son yazmayı..."

Tuttuğu elimi kendine çekti. Ayaklarımız birbirine değene kadar ona yürüdüm. Elimi bıraktı. Başımı sıcak avuçlarının arasına aldı ve ıslak burunlarımız birbirine dokunurken,"Mutlu sonların canı cehenneme." dedi. Sonra dudakları.... Usulca dudaklarıma dokundu, bir parça tutkuyla, çokça kederle... "Seninle olacak tüm sonlara razıyım."

"Ben de ." Benim ellerim de ait olduğu yüzüne kavuştu. Ona verdiğim öpücük, bizi nefessiz bırakacak uzun bir öpücüğe gebeydi. "Günleri sayacağım! Sana geri dönmek için günleri sayacağım lider."

Öptü. "Bana dönmen için günleri sayacağım."

Öptüm. "Seni hatırlayacağım."

"Seni seviyorum." Yüzü sırılsıklamdı ama gözlerindeki ıslaklığın sebebi yağmur değildi "Seni, en az senin kadar efsunlu bir aşkla seviyorum."

"Seni seviyorum." Öptüm, öptüm, öptüm. "Seni, en az senin kadar güçlü bir aşkla seviyorum."

Geriye bir dakikamız bile kalmamıştı. Mağaranın girişine bıraktığım küçüğüme gülümsedim ve sonra ellerimi kızıl bölge liderinden ayırarak adım adım uzaklaştım.

"Hoşçakal, seni yeniden bulana kadar..."

Ateşe yürüdüğümü biliyordum. Bilmediğim, geriye küllerim bile kalmayacak kadar çok yanacağımdı...

Buraya kadar geldiyseniz, en az bin sayda okudunuz demektir. Lütfen oylamadığınız tüm bölümleri oylar mısınız?

Mayıs ayında Kızıl Gece 3 ile görüşmek üzere...

Kitaplarımız

Hangilerini okuduysanız yanına o kurguyla alakalı bir cümle bırakır mısınız?

HiS

(Fantastik, seri tamamlandı!)

HiS I "Cehennem Çiçeği"

HiS II "Ateş Mavisi"

HiS III "Cehennem Ateşi"

HiS IV "Son Alacakaranlık"

Tanıtım

Siz hiç bir ruha aşık oldunuz mu?

Hare oldu.

Öfkelendiğinde nasıl baktığını bilmeden, gülümsemesinden bir nefret boyu kadar uzakken acı kahve kokusuyla sınandı kalbi.

****Ateş'i sevmek çerçevedeki bir resmi sevmek gibiydi benim için.Üzülüyordum,kırılıyordum heyecanlanıyordum.***

Bazen cehennemin ateşten labutları olanca ağırlığıyla cılız bedenimin üzerine devriliyordu, çoğu zaman hissedebileceğim enufak duygunun zerresini bırakmıyordu benliğime.

Oysa cansız bir resimde hep aynı bakan suretten ibaretti, ne zaman baksam buz gibi, ne zaman baksam ateş..."

GÜL YARASI" Güzeşte"

(Dram) Tek kitap

Tanıtım

"Güzeştem," dedi bu kez, aynı acı tınıyla. Ve bir kez daha uzaklaştı benden. Benim açtığım kapıdan, Mehmet çıkıp gitti...

Zifiri gözlerinin hiçbir zaman tek bir satırına bile değemeyeceği bir mektup yazıyorum şimdi sana. Belki bu kırık cümlelerin akıbeti de tıpkı

diğerleri gibi kül olmak olacak. Ben yine yazacağım. Sonra yine kül olacak, ruhumdan arta kalan küllere karışacaklar, yine ve yine yazacağım...

İnsan kendi kokusunu alamaz derler ya, ben alıyorum. Senden sonra bir daha asla gül kokmadığımı, adım gibi biliyorum...Ve senden sonra hiç sevilmediğimi de.

Sen benim kaybettiğim rotamdın. Adresini bilmediğim evim, ruhumun acı romanında okuyamadığım o son sayfaydın.

"Sen, beni içinde öldürdüğünü mü söylüyorsun?"

İstikametime attığı bir adımla aramızdaki tüm mesafeleri kuşatma altına aldı. Nefesi çehremde gezinirken, katran damladı dudaklarından.

"Hayır. İçimde Bir Mezerının Dahi Olmadığını Söylüyorum."

KANLI AY

Kanlı Ay "*Mahfer"*

Kanlı Ay 2 "Kayıp Melek"

(*Fantastik)* Seri tamamlandı

Tanıtım

Pera, arkadaş grubuyla kış kampına katılırken içinde tarifsiz bir huzursuzluk kol geziyordu.

Avrupa'nın en yüksek dağı Mont Blanc'ın, karlı etekleri, kızıl granitleri, sivri buzulları ve gözalıcı zirvesiyle birlikte bir sürprizi daha vardı.

Büyülü bir evrenden gelen ve kanlı bir görevi tamamlamak için orada bulunan dört adam.

Neşeli geçmesini umdukları kamp hayatı bir anda rayından çıkarken, önce en yakın arkadaşının ölümüyle sarsıldı Pera.

Mont Blanc'da hiçbir şey olması gerektiği gibi gitmedi. Neşeli kahkahaların yerini ölüm çığlıkları; sıcak şarap kadehlerinin yerini soğuk, açlık ve dehşet verici bir kaçış aldı.

Ancak o adamlardan biri, diğerlerinden farklıydı.

Gözleri siyah bir okyanusu anımsatan, tehlikeli ve gizemli adam, Ante Davies...

****Sakalları, gözleri ve keskin çene hattı... Çehresini oluşturan her ayrıntı bir hikâye gibiydi. Ve ben o karanlık hikâyede kaybolmak üzereydim.****

Gözlerinde en koyu cehennemi taşıyan adam. Ruhunu ruhuma kederle ilikleyen adam, seni unutmayacağım.

Kızıl Gece 2 Kapak!

Kapağımız burada ve mayıs ayının ikinci haftası ön siparişteyiz!

Kızıl Gece seven herkes bu güzel haberi siyah kalpler bırakarak kutlar mı?

Varlığınızı ve desteğinizi hissetmek güzel.

Kapağa geçmeden önce;

Kızıl Gece de konsept gereği His serisinde olduğu gibi silüet kullanmadık. İlk kitapta da gerçek insan figürü vardı. Her ne kadar net ve ön profil olmasa da hayallerinizdeki karakterlerle örtüşmeyebilir. Aynı anda herkesi memnun etmek mümkün değil, bu yüzden Alaz'ın sevimliliğine, Biran'ın kıvırcık saçlarına ve Roz'un gülümsemesini odaklanalım.

Merak edebilecekleriniz;

Kızıl Gece'nin yeni bölümü ne zaman gelir?

Kızıl Gece 3 kitabımızın ilk bölümü, 2. kitap satışa açılacağı gün gelecek.

2. Kitap kaç sayfa olacak?

İlk kitap kadar kalın olmayacak ancak 450 sayfadan daha az olmaz, diye tahmin ediyorum.

Burada kalmaya devam edecek miyiz?

Elbette! Son kitap çıkana kadar buradayız ve finali kısa süreliğine de olsa burada yayınlayacağım.

Şimdiye kadar benimle burada olan her birinize çok teşekkür ederim.

Kitabın çıktığı gün yeni bölümde görüşmek üzere

İg~ DuruMavii_

51.BÖLÜM; "İki Dünya Arasında"

Selam.

Kızıl Gece'nin üçüncü yılında, üçüncü sezon için yazmak heyecan verici!

Üçüncü yılımızda burada benimle olduğunuz için hepinize teşekkür ederim.

Beethoven Consort~Spring

The Theorist~ Lovely

Keyifle okuyun.

Mayısın son günleriydi.

Baharla vedalaşma vakti gelmişti.

Güneş, tüm iklimi kucaklarcasına mevkiinde ışıldıyordu ama rüzgar halen kırmızı, ekoseli çan eteğimin açıkta bıraktığı çıplak tenimi üşütecek kadar etkiliydi. Kot ceketimi üzerime geçirdikten sonra içerideki beyaz, ip askılı badide yer yer bulunan şeftali suyu lekesini kamufle etmek için ceketin bir düğmesini ilikledim. Aynı leke bağcıklı, beyaz ayakkabılarımın üzerinde de vardı. "Ah Rojda," diye söyledim baktıkça. Sabah okula gitmek için evden çıkarken ikiz kız kardeşlerim Rojda ve Zehra'nın sıkça yaptıkları gibi didiştiklerini görerek onları ayırmak istemiştim. O esnada arada Rojin, diye hitap ettiğim Rojda'nın elindeki şeftali suyu etrafa boca olmuş ve ne yazık ki kıyafetlerim de nasibini almıştı. İlk ders sınavım olduğu için üzerimi değiştirme fırsatım olmamıştı.

Neyse ki son sınavımı da başarıyla vermiştim. Çok yakında diplomamı alabilecek olmanın gururunu yaşayarak kampüsten çıkarken, Gupse'nin koşarak yaklaşmakta olduğunu gördüm.

"Rozelin! Sabaha gördüğüm şey gerçek miydi? Sen…"

"Evet." dedim heyecanlı sözlerini bölerek. "Doğru gördün ama sakın bir anlam yükleyeyim, deme."

Birlikte açık kantine doğru yürüdük. İki tost ve kahve aldıktan sonra dört bir yanı çimenlerle çevrili bahçedeki banklardan birine yerleştik.

“Kızacaksın biliyorum ama ben anlam yüklemek istiyorum. Çünkü gördüm.
Bu sabah okula Cihan’ın arabasıyla geldin!”

Gupse’nin yeşil gözlerine bakıp gözlerimi devirdim. “Sabah bir aksilik yaşadım.” Ayağımı uzatarak ayakkabımın üzerindeki lekeleri görmesini sağladım. “Geç kalıyordum ve Cihan da tesadüfen oradan geçiyordu.”

“Tesadüfen…” dedi imalı bir sesle. “Aksi olduğuna yemin edebilirim.”

Derin ve bıkkın bir nefes verdim. Bu mevzudan hoşlanmadığımı gayet iyi biliyordu.

“Cihan da seninle birlikte diploma alacak, bunu biliyorsun.”

“Evet, biliyorum.” Ne yazık ki…

“Rozelin, ne söylediğimi idrak edebiliyor musun? Cihan da seninle birlikte diploma alacak. Bu ne anlama geliyor? Fakülteye birlikte başladınız ama sonra…. Sen birden ortadan kaybolduğunda… O da okulu bıraktı ve her yerde seni aradı. Üç sene önce döndün, ilk yıl değil okula gelmek evden bile çıkmadın. Geri döndüğün halde Cihan sen başlayana kadar okula başlamadı. Nihayet iki sene önce birlikte yeniden başladınız ve şimdi aynı anda diploma alacaksınız. Görmüyor musun? Bu çocuk tüm hayatını sana göre yaşıyor.”

“Gupse… Tüm bunları bilmediğimi mi sanıyorsun?”

“Biliyormuş gibi davranmıyorsun ama bilip bilmezden geldiğin bir şey daha söyleyeyim. Sen yokken ailenin maddi manevi ayakta durmasına Cihan destek oldu. Seninse tek yaptığın ona arkadaşınmış gibi davranmak.”

Kaşlarımı çatarak, “Ona arkadaşımmış gibi davranmıyorum.” dedim. “Zaten öyle.”

Hırsla tostunu ısırdı ve dumanı üstünde olmasına rağmen kahvesinden büyük bir yudum aldı. “Senin yerine bir başkası olsaydı Cihan ile çoktan evlenmişti. Onun gibi seven bir adamı çoğu kız mumla arıyor.”

İşte, yine başlıyorduk. Şu saniyelerde sınavdan çıktığım gibi eve gitmediğim için fazlasıyla pişmandım.

“Rozelin.” İşaret parmağını kaldırarak bana döndü. “Bu kez kaçmana izin vermeyeceğim. Ben senin dostunum ama sen hiçbir şey hakkında konuşmama izin vermiyorsun. Ne Cihan, ne kaybolduğun

onca zaman ne de…” Sesi incelirken karnımı işaret etti. Ne söyleyeceğini biliyordum. Geçene ay giyinirken aniden odama dalmış ve bedenimdeki sırra şahit olmuştu. “Kasığındaki o yatay ameliyat izi…”

Tostumu banka bırakıp ayaklandım. Konuşma benim için bitmişti ama Gupse’nin pes etmeye niyeti yoktu. Hızlı davranıp tek adım atamadan önüme geçti. “Özür dilerim.” Başını önüne eğip, son birkaç aydır sarı olan saçlarını kulağının arkasına aldı. “Beni anlamalısın. Benim yerimde olsan sen de merak ede-”

“Ederdim.” diye itiraf ettim. Sonra da elimi dostça omzuna koydum. “Ama sana acı verdiğini bile bile seni her gördüğümde konusunu açmaya kalkışmazdım.”

Gözlerinin dolduğunu gördüğümde, söylediklerimden pişmanlık duydum. Kötü bir niyetinin olmadığını biliyordum ama… “Ben… Gerçekten çok özür dilerim. Bir daha ağzımı bile açmayacağım.”

Bunu en az üç kez daha söylemişti. Birkez daha inanmayı seçtim. “Pekala. Gel, tostlarımızı yiyelim. Sonra da bize geçeriz. Annem akşama şırdan yapacaktı.”

Yeniden banka otururken sevinçle el çırptı. “Gerçekten mi!” İlk denemesinde neredeyse öğürerek tadına baktığı şırdana şimdi deli oluyordu. “Bunun için Berk ile olan datemi iptal edeceğim!”

“Yarın çıkarsınız.”

Yarım bir şekilde gülümsedi. “Yarın Harun ile var.”

“Ah, Gupse.” Tostumdan bir ısırık aldım. “Hiç değişmeyeceksin.”

Birlikte okuldan çıkıp otobüs durağına yürürken, sabahki tesadüfün! aynısını yaşadık ve Cihan’ın arabası birden yanımızda belirdi. Gupse abartılı bir sevinçle ona selam verirken, eğilip sürücü koltuğundaki Cihan’a tebessüm ettim.

“Merhaba, sabah acelem vardı, teşekkür edemedim. Sayende sınava geç kalmaktan kurtuldum, sağol.”

Kumral sakal ve bıyıklarının sardığı ince dudakları her zamanki sıcaklığıyla kıvrıldı. “Önemli değil. Sanırım eve geçiyorsunuz. İsterseniz bırakabilirim.”

“Gerek yok.” Biraz ileride görülen durağı işaret ettim. “Otobüsün üç dakikası var. Biz ona bine-”

“Cihan! Biliyor musun? Akşam Rozelin’in annesi şırdan yapacakmış. Rozelin beni de davet etti. Neden sen de gelmiyorsun?”

Hadi ama Gupse…

Cihan doğrudan bana baktı. “Aslında Ayşe Teyze de arayıp davet etti ama rahatsızlık vermek istemedim.”

Ah, evet, bir de annem vardı. Tıpkı Gupse gibi beni Cihan ile evlendirmeye yemin etmiş gibiydi. Sayesinde haftanın en az iki günü akşam yemeklerini Cihan ile birlikte yiyorduk.

“Elbette rahatsızlık vermezsin.” dedim, bu doğruydu. Onu bir insan olarak seviyordum. Benim rahatsız olduğum şey onunla kurmamı istedikleri gönül ilişkisiydi. “İşin yoksa…”

“Olsa da yok.” Kolunu uzatıp kapıyı açtı. “Binin hadi.”

Gupse hemen arka koltuğa geçerken, bakışlarıyla ön koltuğa oturmamı işaret etti. Seçeneğim yoktu. Gupse’ye inat Cihan’a ayıp edecek herhangi bir davranış sergilemek istemiyordum. Yanına oturdum ve radyoyu açtım. Kısa süren yol boyunca Cihan ve Gupse’nın konuşmalarından sıyrılarak, yalnızca şarkıları dinledim.

Annem şırdanı yine çok güzel yapmıştı. Babam üçüncü tabaktan sonra şişen karnını ovalıyordu. Gupse’nin bir gözü telefonundaydı. Ben yemek masasını toplarken, annem çayları servis ediyordu. Gülnur ve Murat, Cihan ile saklambaç oynuyordu, neşelilerdi. İkizler ise bir köşede fısır fısır konuşuyordu ve muhtemelen konu erkeklerdi.

“Cihan, oğlum, gel haydi. Çayını soğutma.”

Gülnur, gideceğini anlayınca Cihan’ın koluna yapışarak başını iki yana salladı.

“Aaa Gülnur! Bırak Cihan ağabeyini. Sabahtır sizi eyliyor çocukcağız.”

Cihan, Gülnur’u etrafında döndürdükten sonra kucakladı. “Ben halimden memnunun Ayşe Teyze. Böyle tatlı bir kızı başka nereden bulacağım?”

Babam o gür kahkahasını attıktan sonra bu kez sakallarını sıvazladı. “Bak hanım, herkes söylüyor, bizim kızlar bir başka güzel Allah için. Dedim sana, bir tekne kazıntısı olacaktı.”

Annem suratını ekşiterek babamın omzuna dokundu. “Amaan Halil Bey, kim uğraşacak bu yaştan sonra allasen. Hem beş çocuğumuz var, dördü kız, neyine yetmiyor? Esasen bir oğlan daha fena olmazdı ama…” Cihan’ı beğeniyle süzdü. “Damatlarımız da oğlumuz sayılacak ne de olsa.”

“Anne.” İki heceyi de vurgulayarak yerime oturdum. “Babamın çayına şeker atmayı unuttun.”

Babamın çayına şekeri hep annem atardı. Annemin saçlarını bir kez olsun kendi taradığını görmemiştim. Onların imrenilesi, sıcacık bir aşkı vardı.

“Rojii!” Kapı çalıyor, duymuyorsun?”

Rojin, annemin uyarısıyla suratını asarak kalktı ve kapıya doğru yürüdü. “Rojda benim adım. Roj-da.”

“İsim de beğenmiyorlar artık.” dedi annem babamın yamacına oturduktan sonra. “İkisinin de dili pabuç olmuş.”

Rojda kapıyı açtığında, üst komşumuz Ayşin Hanım görüş açımıza girdi. Kucağında beş aylık kızı Sude vardı. Telaşla, “Kusura bakmayın.” dedi. “Annemin tansiyonu çıkmış. İlacını verdim ama hala iyi değil. Hastaneye götürmeden içim rahat etmeyecek. Sude bir süre sizde kalabilir mi?”

Annem hemen yerinden kalktı “Ah tabii tabii. Gözünüz arkada kalmasın Ayşin Hanım’cığım. Sabiye gözüm gibi bakarım.”

Ayşin Hanım minnetle önce çantasını sonra da sarışın, sevimli bebeği anneme bıraktı ve alelacele kapımızdan ayrıldı. Annem ve babam bir süre bebeği sevdiler. Gülnur bir an olsun yanlarından ayrılmadı. Annem bir ara babamın çayının bitmiş olduğunu görerek ayaklandı. Doldurmak için aynı anda ayağa kalktıysam da “Rozelin,” diyerek bebeği kucağıma tutuşturdu. “Tut kızım iki dakika, ben tatlıları koyayım.”

Olduğum yerde kaskatı kesildim.

Bebeğin kollarımdaki varlığı taş olup üzerime yağmaya başladı.

Kalp parçalayıcı sebeplerim birer birer zihnimde uyandı.

Acı, oluk oluk yaşama akarken, gecenin köhnesinde ve zamanın bir yerinde müthiş bir kırılma yaşamıştım.

O kırılma; bana farklı suretlerde iki büyük aşk bahşetmiş, sonra da acımasızca söküp almıştı.

O kırılma; yüzlerce yıl geçse de dindiremeyeceğim sonsuz bir özleme mahkum etmişti.

O kırılma…

“Ne güzel bebek, değil mi abla?” dedi Gülnur işaret diliyle. “Tıpkı onun gibi, ufacık…”

Dolan gözlerim Gülnur'un karşımdaki varlığını puslarken, babam "O kim ki kuzum?" diye sordu.

Gülnur bana baktı. Telaşlandı. Çünkü bana küçük sırrımızı koruyacağına dair bir söz vermişti. Yaşadıklarımız bizimle kalacaktı ve herkes yokluğumuz için uydurduğumuz senaryoya inanmaya devam edecekti.

Ellerini oynatarak "Hiç" dedi. "Hiç"

Bebek, onu bir eşya gibi tutuşumdan hoşlanmamış olacak ki ağlamaya başladı. Ne yapacağımı, onu nasıl susturacağımı bilemedim. Bebeğin giderek hiddetlenen ağlama sesi, Cihan'ın karşımdaki hayran bakışları omuzlarıma yük gibi binmişti.

"Anne!" diye seslendi çığlık atarcasına. "Alın bebeği!"

Annem şaşkınlıkla bebeği kollarımdan aldı. Herkesin gözü üzerimdeydi. Kimse ne olduğunu anlamamıştı ama üç yıldır ani nükseden duygu değişimlerine onlar da alışmıştı.

"Ben… Benim uykum var. Kusura bakmayın. Lütfen…" Adımlarım geriye giderken Gupse'ye bakıp, "Cihan seni bırakır. Yarın görüşürüz." Kaçarcasına uzaklaşıp odama girdim, bedenimi örtümün altına gizledim.

Ne hissettiğimi, nasıl hissettiğimi kimseye anlatamazdım. Canımın acısını kimseyle paylaşamazdım. Sırrım, ecelimdi. Sırrım, her geçen gün içten içe yiyip bitirem amansız bir hastalıktı. Sırrım benimle ebediyete yürüyecekti.

"Gül bahçem." Örtüyü biraz açıp saçlarımı okşamaya başladı babam. Bir şey sormayacaktı. Bir şey söylememi beklemeyecekti. Uzun uzadıya saçlarımı okşayacak, varlığını yanımda hissettirecekti. Daima yaptığı gibi… Çoğu gece odamın kapısının aralandığını hissediyordum. Aralıktan uzanan gözler hep babama ait oluyordu. Burada, evimizde olduğumu gözleriyle görmek istiyordu. Hiç söylemese de birkez daha silinip gitmemden korkuyordu. Bunu gözlerine her baktığımda görebiliyordum.

Oysa ben… Evimden ve ailemden silinip giderek, evime ve aileme kavuşmak istiyordum.

Bunu istediğim için babamın, annemin, kardeşlerimin yüzüne her baktığımda utansam da artık dayanamıyordum.

Babam şakağıma güven dolu bir öpücük bırakarak odamdan çıktığında, artık o şefkatli öpücüklerin bile ruhumdaki kasveti

dindiremediğini fark ediyordum.

Özlem, içimde yine çığır açıyordu.

“Bebeğim.” Burnumu yastığa gömüp, kokusunu hayalimde canlandırmaya çalıştım.

Birinin kokusunu hayal etmeye çalışacak kadar özlem çekmek tüketiciydi. Ve her yeni gün de daha fazla tükeniyordum.

Gözlerim ağır ağır kapanırken, “Bebeğim…” diye sayıkladım.

Gün, yine görünenden daha karanlık bir geceye uzanıyordu ve yine asla aydınlanamayacak bir sabaha uyanacaktım. İçimdeki boşluk her yeni gün giderek palazlanırken, gözümün önündekiler için şükür etmeye devam edecektim.

*****

Bedenim Gupse tarafından çekiştirilse de ruhum hala yatağımda uyukluyordu.

“Hadi ama Rozelin! Canlan biraz. Böyle mi katılacaksın pikniğe?

Cumartesiydi. Saat sabahın sekiziydi. Gupse kusursuz makyajı ve mini kot eteğiyle başımda bitmiş, daha ne olduğunu anlamadan beni yatağımdan söküp almıştı.

“Pikniğe katılmak istediğimi kim söyledi? Ayrıca sabahın köründe piknik mi olur? Piknik keyif işidir, olsa olsa akşam olur.”

Beni arabanın ön koltuğuna tıkıştırıp sürücü koltuğundaki yerini aldı. Kocaman taşlı gözlüğünü taktı, dikiz aynasından eyelinerini düzeltti ve gaza bastı.

“Konsept kahvaltı tatlım. Ayrıca belirledikleri yer neredeyse İzmir’in dışı, ancak gideriz.”

Dirseğimi cam kenarına yaslayıp parmaklarımla alnımı ovaladım.

“Hey! Düzelt suratını.” Üzerimdeki gri eşofman altı, siyah atlet ve antrasit örme hırkaya memnuniyetsiz gözlerle baktı. Saçlarımın bir kısmı örgümden çıkmıştı, eminim ki gözlerim de şişti. “Zaten pijama gibi bir eşofmanla çıktın dışarı, bari yüzünde muhteşem bir tebessüm olsun.”

“Bu da benim sabahın körü pikniği konseptim.” dediğimde abartılı bir şekilde gözlerini devirdi.

Piknik her nerede yapılacaksa Gupse’nin söylediği kadar uzaktı. Yaklaşık bir saatin ardından ormanlık bir alana giriş yapmamızla Gupse hızını yarı yarıya azalattı. Varmak üzere oluşumuz beni memnun etmişti çünkü boş bir mideyle onca yol çekmek midemi

bulandırmaya başlamıştı. Az sonra ağaçların arasında görüş açıma giren kara bina, mideme basit bir bulanmadan daha fazlasını verdi.

“Dur!” Elimi torpito gözünün üzerine vurup “Gupse dur!” diye bağırdım.

Gupse telaşla durup ne olduğunu anlamaya çalışarak bana baktı. Gözümü o tanıdık kara binadan ayırmadan işaret parmağımı uzattım.

“Ne oldu? Bildiğim bina iş-” Binanın önüne bir limuzin yaklaştı. Siyahlar içinde iki adam uzun bir bir tabelayla birlikte aşağı indi. Tabelayı binanın girişine ulaştırıp, ayrılan yere astılar. Önünden çekildiklerinde, gözümün önüne serilen manzara ruhumu derin bir zelzeleyle çalkaladı.

-Safornikon Vakfı-

Bedenimdeki tüm kan beynime doğru fışkırdı. Dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim.

Bu bir kabus muydu? Mazi haykırdı; tarih tekerrür ediyordu. Zihnimde yankılandı; kötülük adım adım yaklaşıyordu.

Oysa buraya defalarca gelmiştim. Defalarca! Ne vakıf vardı ne de vakıftan haberi olan birileri…

“Ah… Burası seni getirdiğim vakıf değil miydi? Hatta biz geldikten kısa bir süre sonra sen ortadan…” Sesi titredi. Bir yere vurduğunu duydum. “Sanırım kapanmış. Şimdi de yeniden açıyorlar.”

Gözlerimin sıcak yaşlarla dolduğunu hissettim. O vakfa ilk geldiğim an ve sonrasına düşürüldüğüm tuzak hızlandırılmış bir film gibi gözlerimin önünden geçip gitti. Bu gerçek olamazdı. Gerçek olamazdı! “Açamazlar! Olmaz!”

Düşünmeden arabanın kapısını açtım ve kendimi atarcasına aşağı indim. Öfkeyle vakfa doğru koşarken, aklıma sirayet eden düşünce adımlarım buz kestirdi.

Sahte vakıf yine aynı amaçla kuruluyordu. Temur ölmüştü ama Temur’lar ölmemişti. Günün sonunda yine genç bir kızın hayatı kararacaktı. Ancak terazinin diğer yanında apaçık bir gerçek vardı; o vakfın bir ucu evime çıkıyordu.

“Rozelin! Ne oldu?” Kollarımdaki tutuşunu hissettim. Beni çevirip sarstı. “Rozelin, iyi misin? Hastaneye gidelim mi?”

Bir süre yüzüne boş bakışlarla baktım. Sonra başımı iki yana sallayabildim. “Ha- hayır. Ben, birini gördüğümü zannettim.”

“Burada mı?” diye sordu şaşkınlıkla. “Ormandayız.”

“Boşver.” Başımı binaya çevirip tabelaya düşmanlıkla baktım. “Eninde sonunda yeniden göreceğim nasılsa…”

Ne olduğunu anlamamıştı ama uzatmak istemediği için bizi yeniden arabaya götürdü. Fazla uzaklaşmadık. Birkaç dakika sonra piknik alanındaydık. Güzergahı beynime kazımıştım. Bizi karşılayanlar benimle birlikte mezun olacak sınıf arkadaşlarımdı. Sarsılan zihnim onlara tebessüm etmeme dahi izin vermemişti.

Kendimi bir ağacın altına bıraktım; yaptığım tek bir şey vardı, düşünmek…

Vakfı şikayet edemezdim, her şeyi kılıfına uydurduklarından emindim. Belki sıradan bir kız gibi gidip kan verebilirdim, bu da Safornikon’a giden bir yoldu ancak uyandığımda yine kendi bedenimde yalnız olmayabilirdim. Göze alamazdım. Oturduğum ağacın yamacında başımı ellerimin arasına aldım. Yapılacak başka bir şey olmalıydı.

“İyi misin?” Hangi ara yaklaştığını anlayamadığım Cihan, elindeki sandviç ve çayı bana uzattı. “Kahvaltıya gelmeyeceğini anlayınca kahvaltıyı sana getireyim, dedim.”

Minnetle başımı sallayıp ellerindekini alsam da bir şey yiyecek durumda değildim. Kafamın içinde yüzlerce fikir vardı ve biri bile beni aydınlığa çıkarmıyordu.

“İyiyim. Sen nasılsın?”

Yanıma oturdu. Dikkatli bakışlarını yüzümün sol tarafında hissediyordum. “Bir şeylerin seni üzdüğünü seziyorum. Yapabileceğim bir şey var mı?”

Birden ona baktım. Şaşırdı çünkü umut vermemek adına onunla gerekmedikçe göz kontağı kurmazdım. “Ortadan kayboldumda, aileme yardım ettiğin için teşekkür ederim.”

Anlayamadığını görebiliyordum. “Bunu daha önce yaptın. Çok sefer… Ben de her seferinde önemli olmadığını söyledim.”

“Hayır, önemli. Çok önemli. Cihan, sen iyi birisin.Aynı şey yine olsa…” Bu bir testti. Yalnızca içimi rahatlatmak istiyordum. “Yine onların yanında olacağını biliyorum.”

Gülümsedi. “Yoksa yine mi kaybolmak istiyorsun?”

Gülümsedim. “Bunu planlayacak olan kader…”

Gülümsemesi ağır ağır tükenirken, “O kadar başka şeyler de planlar mı?” diye sordu. “İkimiz hakkında…”

“Sanmıyorum.” Bakışlarım, kahvaltı masasının bir köşesinde duran çakmağa takıldı. “Planlayacak başka meseleleri olabilir.”

Ayağa kalktım. Son kez ona bakıp gülümserken, “Sandviç için teşekkür ederim.” dedim. “Sanırım ormanda dolaşırken yiyeceğim. Yalnız…”

Onu ve daha önce birçok kez şahit olduğum hayal kırıklığını arkamda bırakarak şen şakrak kahvaltı yapan arkadaşlarımın bulunduğu masaya ilerledim. Her biriyle aşağı yukarı aynı yaşlardaydık. Tek sıkıntıları okuldan sınavları vermekti ve sonunda başarmışlardı. Şimdi önlerinde istedikleri gibi yön verecekleri temiz bir hayat vardı. Benim aksime… Bazılarına

selam verdiğim esnada, çakmağı aldım ve cebime koydum. Ne yazık ki yeterli olmayacaktı. Kendimi korumak zorunda kalabilirdim. Bu yüzden kahvaltının hazırlandığı bir diğer piknik masasına ilerledim, etrafı kolaçan ederek bir bıçak aldım ve onu da hırkamın cebinde sakladım. Her şeyi göze almıştım. Geri dönemeyebilirdim, biliyordum. Eğer dönemezsem, bir kez daha aileme veda edememiş olacaktım. Kalbimde derin bir sızı hissettim. En azından hala veda edebileceğim biri vardı. Geri dönüp Gupse’ya arkasında yaklaştım, yanağına bir öpücük bıraktım. Belki sonradan anlayacaktı; bu bir özür öpücüğüydü. Kollarını geriye atıp beni kendine çekti, şakağıma sesli bir şekilde öptükten sonra kocaman gülümsedi. Yüzüne bakarken tek düşündüğüm onu yeniden görüp göremeyeceğimdi. İçim içimi yiyerek görememeyi diliyordum. Gezineceğimi işaret ettikten sonra arabasından gizlice yedek benzin kutusunu çaldım ve geldiğimiz yöne doğru yürümeye başladım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Nasıl yapacağımı bilmiyordum. Tek bildiğim, bir kızı daha harcamalarına izin vermeyeceğimdi. Oğluma ve sevdiğim adama yeniden kavuşmak için her şeyi yapacağımdı.

Ardı ardına attığım adımların sonunda o kara binayı yeniden gördüm. Bu kez etrafında kimse yoktu. Tabelada yazan isme bu kez bakmadım. Adımlarımı hızlandırıp binaya ulaştım. Benzin bidonunun kapağını açarken ruhsuzdum. Benzini binanın etrafına boca ettikten sonra

daha önce iki kez çıktığım merdivenleri çıktım ve içeri girdim. Lanet olsun! Her detay hatırladıklarım ile birebir aynıydı. Önündeki uzun koridor, nü tablolar, tütsü… Kapıyı ardımdan kapatırken

korkmuyordum. Oysa bu kapı son kez ardımdan kapandığında, çığlık çığlığa bağırmıştım. Koridor boyu yürürken, bidonda kalan benzini duvarlara dökmeye devam ettim. Nerin odası, hemen yanındaki kan verdiğim oda… Nasıl bu kadar aynı olabilirdi?

Fren sesi duyduğumda geriye baktım. Pencerelerden birisi bana saatler önce gördüğüm siyah limuzini gösterdi. Tabelayı asan iki adam aşağı indi. Adamlar biri ivediyle arka kapıyı açtığında, içeriden uzanan siyah, ince topuklu ayakkabının sahibi zemine ayak bastı. Bedenini tamamen arabadan çıkardığında, onun ince yapılı ve uzun boylu bir kadın olduğunu anladım. Tamamen siyahlar içerisindeydi. Başındaki geniş kanatlı şapka yüzünü göstermiyordu ve doğrudan buraya geliyordu. Hatta adımları hızlıydı. Topuklarının zemini döven telaşlı sesini duyabiliyordum. Burada olduğumu biliyordu. Geç kalacaktı. Bidonu bir köşeye fırlatıp çakmağı aldım. Bu lanet yeri ateşe verdikten sonra kendimi dışarı atabileceğim bir pencere aradım. En yakındaki pencere Nerin'in odasındaydı.

Kapı zorlanmaya başladığında diğer elimde bıçağı kavradım. Yapabilirdim. Yapacaktım! Başka biri yaşadıklarımı yaşamasın, diye yapmak zorundaydım.

Çakmağı çaktım ve hiç düşünmeden yere attım.

Benzinle buluşan ateş harlayarak yükseldi. Birkaç saniye içinde tüm duvarlar ateşle kaplandı.

Kapı açıldı.

Kadın, alevlerin ötesinde belirdi.

Adımlarım geriye giderken, kadın kaçmadı. Aksine, bana yaklaşmak için aramızdaki yangının üzerine yürüdü. Attığı her adım yüzünün başka bir ayrıntısını gözler önüne seriyordu.

Çukur gözleri.

Kemikli suratı.

Donuk bakışları.

Siktir!

Hayır.

O, ölmüştü.

Nerin ölmüştü!

Arkamı dönüp odaya girdim ve pencerenin kulpuna yapıştım. İttim, çektim, salladım.. Hiçbir şekilde açılmadı! Kalbim bir taş olup göğüs

kafesime çarparken, nefes nefese etrafımda döndüm. Burada canlı canlı yanmayacaktım!

Geri dönüp kan verme odasına girdim. Siktir! Siktir! Orada da sonuç aynıydı. Yangın giderek büyürken, etrafa saçtığı duman genzimi doldurmak için acele ediyordu.

Elimi boğazıma götürüp sırtımı pencereye yasladım. Hayır, bu şekilde olmazdı. Burada, bu şekilde ölemezdim… Dumanın pusladığı gözüme ilişen sandalye, bana hala yapılabilecek bir şeyler olduğunu söyledi. Atıldım. Sandalyeyi bacaklarından kavrayıp pencereye doğru fırlattım.

Cama çarpıp geri döndü ve parçalara ayrıldı.

Cam çizilmedi.

"Hayır… Hayır! Hayır! Hayır!"

Başka bir sandalyeyi daha kuvvetli fırlattım ama sonuç yine hüsrandı. Sıktığım avuçlarımla camı yumrukladım. Kaya kadar sağlamdı! Boğazımda hissettiğim yanma öksürmeme sebep olurken, adımların giderek yaklaştığını duyuyordum. Öksürüklerimin arasından derin nefesler alarak geri döndüm. Başka bir sandalyeye hamle yapmak üzereyken dengemi sağlayamadım. Birbirine karışan adımlarım omzumu sertçe duvara vurmama neden oldu. Acıyla inleyerek avuçlarımı duvara yasladığım anda kuvvetli bir deprem başladı! Başıma manevra yaptıramadan dizlerimin üzerine düştüm.

Ben bu anı daha önce yaşamıştım. Ben bu anı daha önce tam burada yaşamıştım!

Vakıf yok oluyordu ve yok olurken, içindekileri de beraberinde götürüyordu.

Şeytanın naralarını duyabiliyordum. Naralar kulaklarımın kıvrımlarından akıp gidiyordu, savaş benim için bir seçenek olmaktan çıkıyordu.

Kum gibi ufalanan duvarlar yangının turunu, mavi yalımlarıyla sevişirken, elimdeki bıçak yere düştü. Başımı geriye atıp, gözlerimi kapattım. Ateşin tavanda raks eden aydınlık gölgesine baktım, gülümsedim.

Hatırla Rozelin, burada olduğun o son anı hatırla. Her yer sallanıyordu. Yer ayaklarının altından kayıyordu. Ve sen… katre katre kendi dünyandan silinirken, bir başka dünyadaki evin ve ailenle tanışmaya hazırlanıyordun...

*****

Rüzgarın fısıltısı, kaburgalarıma siyah bir mum dikiyordu.

Ensemde, bedenimi ve ruhumu bir dünyadan başka bir dünyaya fırlatan kaderin tırnak izleri vardı.

Kanımın damarlarımı haşlayacak kadar ısındığını hissediyordum.

Kapalı gözlerimden içeri sızmaya çalışan kızıl ışık ise tanıdıktı.

Rüzgar sert soluğunu suratıma üflediğinde, nefesim kesilerek kirpiklerimi araladım.

Gördüğüm ilk şey yüzüstü yattığım toprağın tırnaklarımın arasına dolan varlığıydı. Bedenimin herhangi bir yerini hissedemeyeceğim kadar soğuktum. Ellerim kan ve isle kaplıydı. Aydınlık değildi. Kasvetli bir akşamüstü havası vardı. Sessizdi. Çok sessizdi. Kesik kesik nefesler vererek, kendimi ittim. Sırtımı toprakla buluşturduğumda, başımın üzerindeki kızıl güneş bana soğuk bir merhaba, dedi.

Gözlerimden akan yaşlar, şakaklarımda yol alarak toprakla buluşurken, attığım kahkaha "Merhaba!" diyen sesime karıştı. "Merhaba, ben geldim…"

Nefesimi düzene sokabildiğim ilk an doğrulmaya çalıştım. Sırtımda hissettiğim rahatsızlık bakışlarımı geriye çevirdiğinde, bıçağı da beraberimde getirdiğimi gördüm. Ellerimdeki kesiklerin sebebi toprağın üzerinde duruyordu. Bıçağı alıp toprağın kirlettiği hırkamın cebine koydum. Ayağa kalktığımda, bakışlarım ve bedenim etrafımda döndü; olduğum yer Dora'nın kulübesinin bulunduğu araziye benziyordu ancak görünürde toprak alandan başka bir şey yoktu. Rastgele bir yön seçip yürümeye başladım. İçimde, içime sığdıramadığım derin bir heyecan vardı. Biraz sonra oğluma kavuşacaktım. Biraz sonra Biran'ın kollarında olacaktım! Adımlarım giderek hızlandı. Uzun bir süre koştum ancak bastığım topraklar aynıydı, değişmemişti. Hala bu kurak araziden çıkamamıştım. Durdum, etrafıma baktım ve yön değiştirdim. Saatlerin sonunda değişen tek şey biraz daha kararan kızıl hava olmuştu. Buna rağmen içimdeki umut ve heyecan benimleydi. Ne kadar aç ve yorgun olsam da günlerce yürüyecek güce sahiptim.

Hava tamamen karardığında, bir ormana ulaştım. Başımı yukarı kaldırdığım an kalbim hızla atmaya başladı. Özlediğim kızıl yapraklar başımın üzerinde uçuşuyordu.

Kimpras Ormanı'ndaydım!

Sızlayan ayaklarıma rağmen koşmaya başladım. Kollarıma, bacaklarım çarpan dallar acı verirken, dudaklarımda dinmeyen bir gülümseme vardı. Çığlık atmak üzereydim!

Aradığım, yaşadığımız orman eviydi ancak bulduğum daha başka bir şeydi. Düzenli aralıklarla sıralanmış yuvarlak çatılı evler yabancı değildi. Onları daha önce birer mantara benzetmiştim. Yaklaştım. Yorgun bedenimi bir ağaca yaslayarak karanlığın içinden bazı detaylar seçmeye çalıştım. Evlerin ortasından geçen dereyi gördüm; uzun ve berraktı… Ağaçlar bir noktadan sonra dağınık dağınık yerleşimi bırakıp, mantar evlerin etrafını çit gibi sarmıştı. Orta yerdeki tulumba şimdi kimsesiz olsa da daha önce su almak için ellerinde bakraçları ile sıraya girmiş kadınları hatırlıyordum.

Burası Molekon Köyü'ydü…

"Gençler…" Dian, Feldi, Duar, Mei, Fielda ve Delda.. "Burada oturuyordunuz…"

Her birini tüm ayrıntısıyla hatırlıyordum ve onları özlemiştim. Büyümüş olmalılardı. Bu düşünce beni gülümsetti. Bana yardım edebileceklerini düşünerek yeniden koşmak için hamle yapmıştım ki gözlerim karardı. Bedenimin yeniden toprakla buluşurken, karşı koyamayacak kadar bitaptım.

Gözlerimi açtığımda, kızıl hava olabileceği en aydınlık seviyesindeydi. Ah! Tüm gece boyunca düştüğüm yerde uyumuş olmalıydım. Tutulan bedenimi zorlayarak, acı içinde yerden kalktım. Neyse ki karşımdaki manzara çektiğim fiziksel acıyı unutturacak kadar güzeldi.

Molekon köyü halkı uyanmıştı. Kadınlar yine tulumba sırasındaydı. Erkeklerden bazıları derenin kenarına istiflenen odunları kırıyordu. Kızıl güneş, çağlayan dereyi ışığıyla sularken, koşuşturan çocukların neşeli kahkahalarını aramızdaki mesafeye rağmen duyabiliyordum.

Çocuklar…

Çocuklar mı?

Hatırladığım kadarıyla ülkedeki tek çocuk oğlum Alaz'dı. Ben gittikten sonra doğanlar ne fazla üç yaşında olmalıydı. Oysa köyde koşuşturan çocuklar çok daha büyüktü. Bu nasıl olabilirdi?

Muhakkak bir açıklamasının olmalıydı. Biraz sonra öğrenecektim. Sağlam adımlarla köye doğru yürümeye başladım. Berbat görünüyor olmalıydım. Beni onca zaman sonra böyle görmelerini istemezdim.

Belki gençlerden birinin evinde temizlenir, sonrasında ailemi görmeye gidebilirdim. Evet, onlara kavuşmak için fazladan birkaç dakika daha bekleyebilirdim.

Köye ayak bastığım an insanların bana garip gözlerle bakmaya başladılar. Muhtemelen beni hatırlamıyorlardı. Mei'nin evine yönelerek bahçe kapısından içeri girdim. Derin bir nefes alıp kapıyı çaldım. Çok geçmeden Mei'nin annesi kapıyı açtı.

Dindiremediğim gülümsememle birlikte "Merhaba." dedim.

Kadın, beni garip gözlerle süzdü. "Kimsiniz?"

Beni hatırlamamış mıydı? "Ben, Rozelin. Aa… Her neyse. Mei burada mı?"

"Mei'yi nereden tanıyorsun?"

Böyle bir soru beklemiyordum. Ne cevap vereceğimi bilemedim. "Ben…"

"Mei, çocuklarla oynuyor." diyerek elini tulumbanın etrafında koşuşturan çocuklara doğru uzattı. "Bakın, orada. Lider Biran'ın evinin hemen önünde duruyor."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Biran buraya mı taşındı!"

Buna sevinmiştim. Kesinlikle! Oğlumuz böyle huzurlu bir yerde büyümeyi hakediyordu.

"İsterseniz çağırabiliri-"

"Buna gerek yok." Adımlarım uzaklaşırken, gülümsemem genişledi. "Çok teşekkürler!"

Geri dönüp koşmaya başladım. Ne kadar pis olduğum umrumda değildi. Bir an önce Biran'a sarılmalıydım. Bir an önce oğlumu kollarıma alıp kokusunu içime çekmeliydim.

Çocukların yanına ulaştığım an nefes nefese durdum. Evin bahçesi ile aramda yalnızca birkaç adım kalmıştı. Çocuklar varlığımı fark ederek bana baktılar. Sonra da şarkılar söyleyerek etrafımda dönmeye başladılar. Toplamda altı küçük çocuklardı ve ikisi kızdı. Her biri çok şirin ve çok neşeliydi. Her biri…

Yüzlerine dikkatle bakarken afalladım.

Biri Delda'ya benziyordu. ,

Biri Fielda'ya…

Oğlan çocukları Duar, Dian, Mei, Feldi…

Tanrım!

Tanrım…

Şaşkınlık başımı döndürürken, Biran'ın evinin kapısı açıldı.

İçeriden kızıl saçlı, güzel bir kadın çıktı.

Gülümsüyordu.

Tanıdıktı.

Hamileydi.

O kadın Melina'ydı!

Gözüm yine karardı. Hayır! Bu kez kendimi kaybetmeyecektim…

"Hasta mısın? Merak etme, sen seni tuttum." Ufaklıklardan biri kolumun altına girdi. Bilinçsizce yüzüne baktım. Bana kocaman gülümseyen küçük çocuk Mei'nin küçüklüğüydü.

"Sen… Sen nasıl…" Sesimi, tanıdık ve acı bir sesin bastırmasıyla başımı kaldırdım.

"Melina…"

Biran'ın varlığı evin kapısında göründüğünde, dudaklarımı ısırdım.

Saçları daha uzun, sakalları daha kısaydı.

Yüzünde, daha önce hiç acı çekmemiş bir ifade vardı.

Daha gençti.

Melina'ya yaklaştı ve onu kolunun altına aldıktan sonra karnını okşadı.

"Sence de hamile bir kadın göre fazla hızlı yürümüyor musun?"

Melina kahkaha attı. Bunu yaparken beyaz teni daha da aydınlanmıştı. "Oğlunu hırpalamamdan mı korkuyorsun?" Oldukça belirgin olan karnını sıvazlayıp, Biran'ın yanağına bir öpücük kondurduğunda, içim müthiş rahatsız edici bir hisle kavruldu. "Beni de düşün biraz."

"Seni düşünmediğimi mi düşünüyorsun? Ben de tam karım için tulumbadan taze su çekmeye gidiyordum." Melina'dan uzaklaşıp bahçenin bir köşesinde duran bakracı aldı. Melina arkasında bir şeyler söylemeye devam etti ama duyamadım.

Çünki Biran bahçe kapısını açmıştı.

Çünkü beni görüp duraksamıştı.

Çünkü aramızda yalnızca birkaç adım vardı.

Sadece gözlerini rüyamda görebilmek için uyku hapı aldığım günler olmuştu. Şimdi o gözler, bana bir yabancıymışım gibi bakıyordu.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu. Yüzümde gezinen safir mavileri, gözümden düşen yaşlara takıldığında, içimi çektim. "Sana söylüyorum." Bir adım attı, durdu. Rüzgarın burnuma getirdiği amber

kokusu bir mızrak gibi göğüs kafesimden içeri hücüm etti. “Seni buralarda hiç görmedim. Kimsin?”

Beni görmemişti. Beni hiç görmemişti.

Hayır, o beni unutmamıştı.

Çünkü birini unutmak için önce onunla tanışmak gerekirdi.

Biran ve ben…

Biz henüz hiç tanışmamıştık.

Şahsi ve sadece hikayelerim için kullandığım iki instagram hesabım var
Durumavii_hikayeleri ve DuruMavii_

Kesit ve görseller için takibe alabilirsiniz.

Lütfen yıldıza dokunmayı unutmayın. Bir sonraki bölümde görüşmek üzere...

52. Bölüm; "Zamanın Kuytusu"

Selam.

Kitabımız siparişe açıldı ve şu an ennn uygun Bkmkkitap sitesinde!

Hikayemiz buradan devam edecek. Kitapta biraz daha ayrıntılı olarak yer alıyor..

Şu an alamayacak olanlar Trendyol dan her iki kitabı da favorileyerek destek olursa çok sevinirim.

Farazi~ Dobra Vecer

Beach House~ Space Song

Oy ve yorum bırakmayı unutmayın olur mu?

Keyifle okuyun.

Ruhumda şimşekler çaktıran gerçek kanlı canlı karşımda duruyordu.

Bana bakıyordu ama beni gömüyordu.

Ne gözyaşları, ne şiddetli yadsımalar ne de atmak istediğim vaveylalar bir işe yaramayacaktı.

Bizi ve yaşadıklarımızı geri getirmeyecekti.

Zamanı ileri sarıp bizi yeniden buluşturmayacaktı.

Bile bile, "Biran…" dedim. Özlemle, bıraktığım yerde bulmuşum gibi söyledim ismini başım omzuma düşerken. "Bana daha yakından bakar mısın?"

Kalın, düz kaşlarından soldaki çatıldı. Bununla birlikte alnının ortasındaki dikey çizgi belirginleşti. Tanrım, o çizgiden öpmek istedim.

Bir adım daha attı. Aramızda neredeyse hiç mesafe kalmamıştı. Safir mavileri yüzümde gezinmeye başladığında, ona sarılmak isteyen kollarıma mani olmak için avuçlarımı sıktım.

"Seni daha önce görmediğime eminim. Şimdi kim olduğunu söyleyecek misin?"

Gözümden düşen yeni bir damlayı gözleriyle yakaladı. Ben de onu tanımıyordum. Hiç acı çekmemiş, hiç umudu kalmamış Biran'ı henüz

hiç tanımıyordum.

“Rozelin.” Sesim kendi kulaklarıma bile güçlükle ulaşırken, onu biraz daha fazla görebilmek için gözümü kıpmıyordum. “İsmim bu ve sen, aslında…”

“Ağabey!”

İçeriden koşarak çıkan Perla en fazla on üç, on dört yaşlarındaydı. Onu gördüğüm an ıslak yüzüme aldırmadan gülümsedim. “Perla…”

Biran anlamayarak önce bana sonra da koşarak yanımıza gelen kız kardeşine baktı. Perla ufacıktı, çok zayıftı. İki yandan örgülü saçları ve çocuksu gözleriyle elindeki telsizi ağabeyine uzattı. “Bunu evde unuttun yine. Al hadi, sonra seni merak ediyoruz.”

Biran telsizi ondan alırken, Perla’nın bakışları bana takılmasıyla gözleri kocaman açıldı. “Sen…”

Umutla, “Ben…” dedim. “Ben Roze-”

“Sen sarışınsın!” dedi yüksek bir sesle. “Bizim bölgemizde sarışın olmaz ki…”

Melina olduğu yerden bizi izlemeyi bırakarak yanımıza geldiğinde, başımı çevirdim. Ona bakmayacaktım. “Neler oluyor burada? O kızı tanıyor muyuz?”

“Melina!” Perla’nın parmağı bana uzandı. “Saçlarına bir bak, sapsarı!”

"Ah, cidden öyle. Bir baksana, Lenoran'dan mı gelsin sen?"

Melina'ya değil, Biran'a baktım. "Hayır Lenoran'dan gelmedim. Düşman değilim. Zararsızım ve sana anlatacaklarım var."

"Seni tanımıyoruz." Melina… Onunla konuşmadığımı görmüyor muydu? "Şu durumda kocamla konuşacağın bir şey olamaz. Hem… Neden bu kadar kirlisin!"

İçimde patlayan öfkeyle dayanamayıp ona baktım. "Kirli olan sensin! Senin düşüncelerin!"

Melina irkilerek geri çekilirken Biran onu tuttu. Bu görüntü fena halde canımı acıtmıştı.

"Ne saçmalıyorsun?" diyen Biran'a baktım. Birden kendimi tutamayıp gülmeye başlamama eş zamanlı olarak olarak ellerimin tersiyle yüzümü kurulamaya çalıştım. "Kaçık mısın? Neden gülüyorsun?"

Kahkahamı dizginlemeye çalışırken başımı iki yana salladım. "Değilim, sadece…." Gülümsemem dudaklarımda ağır ağır solarken,

ona dindirilemez bir özlemle baktım. "Sadece, ilk seferinde de benden hoşlanmamıştın."

En azından çamurda yuvarlanmayacağız, diye geçirdim içimden. Bunu da hatırlamadığını bilmek… Ah, yapma bunu kendine Rozelin.

"Neyin ilk seferinde?"

Gizlemeyecektim. Her ne yaşıyorsak tüm kartlar açık olacaktı. Ne olursa olsun! "Tanışmamı-"

"Biran!"

Sesin geldiği yöne baktığımda Etrafim'in kehribar rengi bir atın üzerinde yaklaşmakta olduğunu gördüm. Daha zayıf, daha şapşal ve daha toy görünüyordu. Yanımıza ulaştığında dizginleri çekerek atını durdurdu. "Üç büyükler seni görmek istiyor. Sanırım Temur'u benzetmenin için hesabını soracaklar."

Biran ağzının içinde bir küfür döndürüp Melina'dan uzaklaştı. "Gidelim."

“Hayır!” Telaşla ona yaklaşmak istediğimde beni eliyle durdurdu. Düşen omuzlarımla birlikte, “Benimle konumşalısın.” dedim. “Gitme.”

Beni dinlemedi bile… Tel hareketiyle yanına beyaz bir at getirildi. Atina bindikten sonra "Perla, Melina'nın yanından ayrılma." diye buyurdu. Sonrasında atı getiren adama beni işaret etti. "Kızı misafir evine götürün. Bir gariplik var. Onunla döndüğümde ilgileneceğim."

Melina'nın bu duruma bozulduğunu açıkça görebilmiştim. Yine de sesini çıkarmadan Biran'a yaklaştı. Attan sarkan dizini sıvazladı ve "Görüşürüz kocacığım." dedi. Biran'ın dudakları, onun başına yaklaşmak üzereyken, o manzarayı görmemek için arkamı döndüm ve öylesine bir yöne doğru yürümeye başladım.

Buna dayanamazdım. Tanrım, buna dayanamazdım!

Atların uzaklaştığını duyduğum saniyelerde adamı hızla adımlarla bana yetişti ve önüme geçti. "Misafir evi bu tarafta."

Adamın gösterdiği yöne döndüm. O sırada Perla'nın içeri giren Melina'yı takip ettiğini gördüm. "Hey! Perla."

Şaşkınlıkla seslenişime baktı. "Yanıma gel. Konuşmamız gerekiyor." İşaret parmağıyla kendisini gösterdiğinde başımı salladım. "Evet, seninle…"

Misafir evi, diye bahsedilen yer Biran’ın ben ve bebeğimiz için hazırlattığı mantar evdi. En azından gelecekte… Şimdi ise içinde mübrem birkaç kaba eşya dışında pek bir şey yoktu. Duvarları açık

maviye boyalı evde, tek kişilik demir yatağa oturacakken ne kadar kirli olduğumu anımsadım. Banyoda az da olsa su vardı. İç çamaşırlarım kalacak şekilde yarım bir şekilde soyunup, bedenimin kirli noktalarını temizlemeye çalışırken, az önce yaşadığım şey, hafızamda acı acı yankılanmaya başladı. İlk şoku atlatan bedenim dizlerimin üzerine düştü. Omuzlarım sarsılana kadar ne kadar şiddetli ağladığımın farkında değildim.

En son, beni evime götüren çıkış yok olduğunda ve Safornikon'a bir daha dönemeyeceğimi anladığımda böyle ağlamıştım.

Ben son üç yılımın her günün onlara kavuşmak için bekleyerek geçirmiştim. Şimdi ne yapacaktım?

"Böyle bir şey nasıl olabilir?" diye sızlandım ıslak kirpiklerimi yukarı kaldırıp. Açılan ağzım, sızlayan burnum, ağrıyan kalbim… "Nasıl çoktan yaşanmış bir zaman dönebilirim…"

Bu bir kabus değildi. En az bu topraklara düştüğüm ilk zamanki kadar gerçekti. Suyun içinde, dizlerimin üzerinde ağlarken nihayet bunu düşünmek, bana dik durmamı fısıldıyordu. Ancak esas yardımın, kolumu saran küçük ellerin sahibinden geleceğini anlamam uzun sürmemişti.

"Kalk yerden, neden ağlıyorsun?"

Perla'yı dinledim. Beni kaldırmasına izin verdim. "Kıyafetlerin kirliydi, sana yenilerini getirdim. İçeri gidelim de giyin."

Gülümsemeye çalıştım. "Demek hep böyleydin…"

Anlamadı. Anlamayan gözlerle baktı. Bunu daha kaç kez görecektim? "Hep nasıldım?"

"Anlatacağım." Benim için getirdiği siyah taytı ve koyu yeşil yün kazağı üzerime geçirdim. Her ikisi de bedenime tam olmuştu. "Önce senden bir şey isteyebilir miyim?"

Bir adım geri çekildi. Perla'nın her zaman çocuksu bir yanı olmuştu ama şu karşımda gerçek bir çocuk vardı. Sesi bile çok daha inceydi. "Seni tanımıyorum bile."

Tanıyorsun.

"Kaç yaşındasın?"

Böbürlenerek, "Yakında on dört olacağım." dedi. "Neden sordun?"

Evet, ona da diğerlerine de her şeyi anlatacaktım ama bunu birden yapamazdım. Deli olduğumu düşünmelerini istemezdim. Önce kendime

mesnetli bir girizgah hazırlamalıydım. Öncesinde atacağım daha akıllıca bir adım vardı.

“Beni Dora’ya götürür müsün?”

Küçük, pembe dudakları aralandı. “Sen Dora’yı nereden tanıyorsun?”

“Bilmen gereken ilk şey bu değil. Beni Dora’ya götürebilir misin? Bunu söyle Perla.”

Kollarını göğsünde bağladı. “Hayır. Ağabeyim dönene kadar ve sen ona mantıklı bir izahad sunana kadar buradan çıkmana izin vermezler. Ayrıca… Hala köyden yalnız ayrılamıyorum. Ağabeyim buna gelecek sen izin vereceğini söyledi.”

Kaçmam mı gerekiyordu? Hadi ama…

“Bence ağabeyim geldiğinde ona doğruları anlat. Seni anlar. Şanslısın ki bir kadınsın. Kadınlara karşı çok naziktir.”

Bunu duymak beni mutlu etmemişti. Çünkü benim tanıdığım Biran kesinlikle tanıştığımız o ilk gün nazik bir adam değildi. Kesinlikle!

“Beni görmeye ne zaman gelir?”

Omuz silkti. “Bilmem ki… İşi ne zaman biterse. Sonuçta koca bir bölge yönetiyor. Söylesene, sen gerçekten Lenoran’dan mı geldin?”

“Elbette hayır.”

“O zaman saçların neden sarı?”

Bu sorunun cevabını düşünmeliydim.Çünkü değerleri de aynısını soracaktı. Muhtemelen Biran da… Anlatacaklarıma öncelikli olarak inanmasalar bile benim bir Lenoran’lı olduğumu düşünmemeleri gerekirdi.

“Ağabeyine anlatırım. Aksi halde anlatacaklarımı ona söylersin. O da beni görmeye gelmez.”

Kaşlarını abartıyla çatıp, ellerini beline koydu. “Yoksa sen ağabeyime aşık kızlardan biri misin? Eğer öyleyse sakın umutlanma. Ağabeyim aşık bir adam.”

“Evet, öyle.” diye onayladım. “Yalnızca sandığı kişiye değil.”

“Bu ne demek?”

“Kafanı karıştırmak istemiyorum. Ağabeyin beni gördükten sonra yine gel, yapmamız gerekenler var.”

“Bana ne!” dedi görüntüsüne yakışan çocuksu bir tavırla. “Neden senin dediğini yapacakmışım ki? Ayrıca-”

“Çünkü Efraim’e aşık olduğunu benden başkası bilmiyor.”- Hatta sanırım… Henüz kendine bile itiraf edemedin.

Neredeyse bir tokat yemiş kadar irkildi. Zavallı Perla... Gelecekte de onu aynı konuda tehdit etmek zorunda kalacağımı henüz bilmiyordu.

“Bu yalan! Sakın bir daha söyleme. Yoksa seni-

“Benden korkma…” Yaklaştığımda geri çekildiği için duraksadım. “Benden sana zarar gelmez. Seni seviyorum. Diğerlerini de öyle. Açıklayacağım. Sadece önce ağabeyinle konuşmamı bekle. Lütfen.”

Yoğun şaşkınlığı bir şey söylemesine izin vermedi. Sormak istedi birçok soru vardı. Bunu görebiliyordum ama şu an karşımda olan Perla çok küçüktü ve önce onunla konuşamazdım. Perla’nın gidişini takip eden birkaç saatin sonunda kapı yeniden açıldı. Beklediğim Biran’dı ama karşımda duran iki kişi Mirel ve Mestan’nın yirmili yaşlarının başında olan halleriydi.

Onlara gülümseyerek bakmama anlam veremediler.

“Gerçekten sarışınmış.” Mirel’in saçları daha kısaydı, onu hatırladığım halinden daha kilolu görünüyordu.

“Ve gerçekten garip biri.” Mestan’ın uzun saçları yoktu. Sakalları da öyle. Aralarında en farklı görünen sanırım oydu.

“Biran benden size böyle mi bahsetti?” dedim alınmışlıkla. “O nerede? Beni görmeye gelecekti.”

Mirel, yanımdan geçip gitti ve yatağın ucuna oturdu. “Bir liderden bahsettiğinin farkında mısın?”

Onu dönerek, “Biran nerede, Mirel?” diye sordum.

Tıpkı Perla gibi gözleri büyüdü ama ifadesindeki donuk hatırladığım gibiydi. Anlaattığı kötü zamanları kısa süre önce yaşamış olmalıydı. O da, Mestan da…

“Adımı nereden biliyorsun?”

“Biran nerede?”

Mestan, “O gelmeyecek.” diye yanıtladı. “Seni sorgulamamız için bizi gönderdi.”

Avucumu alnıma kapatırken içimden sövüyordum. “Gelmesi gerekiyor. Şimdi. Onu bana çağırın.”

Mirel keyifsiz bir kahkaha attıktan sonra “Sen kendini ne sanıyorsun?” diye sordu.”Bir lideri ayağına mı çağırıyorsun?”

“Aynen öyle yapıyorum!” Öfkem gülümsemesini çekip almıştı. “Onunla konuşmam gerekiyor. Anlamıyor musunuz?”

“Anlamıyoruz.” dedi Mestan.

Ona yaklaşıp “Biliyor musun?” diye sordum. “Meğer sen hep hödükmüşsün!”

Mestan’ın öfkelendiğini gören Mirel yanımıza geldi ve ona “Sen dışarıda bekle.” dedi. “Geleceğim.”

Mestan gözünü benden ayırmadan, “İyi olur.” diye burnundan soludu. “Yoksa bu kız elimde kalacak.”

“Hadi ordan!”

Ellerini kaldırdı ve söylenerek dışarı çıktı. Onun gidişinin ardından Mirel’in sorduğu ilk soru öfkeden çılgına çevirecek cinstendi.

“Saçların neden sarı? Lenoran’lı mısın?”

Sakin kalabilmek için bu kez ben gidip yatağa oturdum.

“Boyadım.”

“Ne?”

“Boyadım.” diye yineledim. “Bitkilere meraklıyımdır. Yıllardır onları bir araya getirip farklı tarifler denerim ve sonuncu tarifim saçlarımın rengini açtı. Hepsi bu kadar…”

Mirel merakla “Tarifi hatırlıyor musun?” diye sordu.

“Maalesef… İşe yarayacağını düşünmediğim için bir kenara yazmamıştım. Oldu mu? Şimdi Biran’ı görebilir miyim?”

Bir şey söylemedi. Aldığı cevabıyla birlikte arkasını döndü ve odanın çıkışında bulunan uzun koridora geçti. Yetişmek için peşinden koştum ama çoktan kapıyı üzerime kapatmıştı.

“Mirel! Aç şu kapıyı. Beni dinlemek zorundasınız.” Avuçlarımı kapıya vurup bağırmaya devam ettim. “Aç, diyorum sana. Bunu yaptığın için çok pişman olacaksın. Aç!”

Beni duyan olmadı. Odaya geri dönüp ahşap korkuluklu pencereye baktığımda, çoktan uzaklaştıklarını gördüm. Belki de Mirel’e olan biteni anlatmalıydım. Belki beni anlardı. Belki…

Sustuklarım içimde patlıyordu. Başımı ellerimin arasına aldım ve yüzleştiklerimi hazmetmeye çalışarak evin içinde oradan oraya yürüdüm. Atacağım adımları düşünerek, çıkış yollarının tümünü önüme koyarak ve elimden gelebilecekleri düşünerek yürüdüm.

Hava kararmak üzereydi. Başımı pencerenin pervazına yaslayarak, giderek koyulan kızıl havayı izliyordum. Tulumbanın başı boşalmıştı. Oynayan çocuklar yavaş yavaş evlerine çekiliyordu. Düşüncelerimle

boğuşurken gözkapaklarımın ağırlamaya başladığını hissediyordum ki beni kendime getirecek tanıdıklıkta biri sima yaklaştı.

“Sen buraya yeni mi taşındın?”

Şefkatle başımı salladım. Çok tatlı görünüyordu. “Hayır. Aslında evet. Şu zaman göre yeni, sayılırım.”

Dudaklarını birbirine bastırarak başını sallarken, iki yandan toplanmış saçları sallandı. “Neden üzgün görünüyorsun? Burayı sevmedin mi?”

“Çünkü üzgünüm, Delda’cım.”

“Hii… Adımı nereden biliyorsun?”

Saniyeler içinde bir şeyler uydurmak konusunda ustalaşmıştım. “Annen seslenirken duydum.”

“Hımm…” Gözleri saçlarıma kayınca daha yakından görmek için yaklaştı. “Saçların çok güzelmiş.”

Burukça gülümsedim. “Teşekkür ederim, senin de öyle.”

Ellerini önünde birleştirdi ve sallanmaya başladı. O küçük aklından bir şeyler geçiyordu. “Belki biraz dışarı çıkıp gezinmelisin.” İşaret parmağıyla yeşilliklerin içinde çağlayan dereyi gösterdi. “Dere çok huzurludur. Oraya git. Belki o zaman üzgün görünmezsin.”

“Gidemem ki…”

“Neden?”

Onu üzmek istemiyordum. “Çünkü anahtarımı kaybettim. Dışarı çıkamıyorum.”

Birden gülmeye başladı. Öyle çok güldü ki yanakları kıpkırmızı oldu.

“Neden gülüyorsun?”

“Çünkü çok komiksin.” dedi gülücüklerinin arasından. “Anahtar kapının üzerinde.”

Heyecanla başımı pervazdan ayırıp, kapıyı görebilmek için başımı ahşap korkuluklardan dışarı uzatmaya çalıştım ama mümkün olmadı. “Bu doğru mu?

“Tabii doğru, ben yalan söylemem.”

“Aferim sana. Bana bir iyilik yapıp, anahtarı getirebilir misin?” İşaret parmağını dudaklarının arasına koyarak düşünmeye başladığında, “Lütfen.” dedim. “Derenin kenarında huzur bulmaya ihtiyacım var.”

“Peki.” Koşup görüş açımdan uzaklaştı. Beş saniye sonra geri döndüğünde elinde söylediği gibi anahtar vardı.

“Teşekkür ederim!” Uzattığı anahtarı almak üzereyken geri çekti. “Ne oldu?”

“Kapıyı sen kilitlememişsin. Öyle olsa anahtar içeride olurdu. Sanırım anahtarı dışarıda unuttun ve biri sana kötü bir şaka yapmak için üzerine kilitledi.”

Gülümsedim. “Sanırım.” Anahtarı bana verdiğinde, elimi yanağına uzattım ve usulca okşadım. “Teşekkür ederim, Delda. Biliyor musun? Sen çok güzel ve başarılı bir genç kız olacaksın.”

“Teşekkür ederim. Şimdi gitmem gerekiyor, annem beni çağırdı. Daha sonra yine görüşürüz, olur mu?”

Gülümseyerek başımı salladım. “Görüşeceğiz, emin olabilirsin.”

Bana neşeyle el salladı ve koşarak gözden kayboldu. Vakit kaybetmeden kapıya yöneldim. Anahtarı yuvasında bir kez çevirdiğimde kapı açılmıştı. Sanırım Mirel sadece onu tanıdığım zamanda değil, bu zamanda da unutkan biriydi ve bu unutkanlık ilk kez işime yaramıştı.

Görünür birkaç yerde koruma vardı ama beni fark edecekleri kadar uzaklaşmaya niyetim yoktu. Hızlı adımlarla hedefimdeki evin bahçesinden içeri girdim. Kapı kapalıydı olsa da pencerelerden biri açıktı. Sessiz olmaya özen göstererek yaklaştım. Başımı biraz uzattığımda, onları yeniden bir masanın etrafında bir arada görmek içimi sızlatmıştı. Onları bir duvarın arkasından gizlice dinlemeye alışıktım ama o zaman beni tanıyorlardı. Şimdi ise…

“Dediğim gibi… Onu bir görsen iyi edersin. Bence söyleyecek önemli şeyleri var.”

Aferin Perla!

“Bence delinin teki. Bırakalım gitsin.”

Mestan!

“Ama… Size de sanki çok uzun zamandır tanıyormuş gibi davranmadı mı?”

“Evet Perla, bana öyle bir Mirel, dedi ki sanki bunu daha önce defalarca söylemiş gibiydi.”

“Bana da garip garip gülümsedi.” dedi Efraim sırıtarak. “Bir an beni kendine çekip sırtımı sıvazlayacağını sandım.”

Biran o ana kadar sessizdi. Oturduğu pozisyon nedeniyle yüzünün yalnızca sol profilini görebiliyordum. Onca zaman sonra onu izlerken, elimin hangi ara kalbime kapandığı bilmiyordum. "Ne söyledi?" diye sordu Mestan ve Mirel'e doğru. "Sizce bir ajan mı?"

"Saçlarının boya olduğunu söyledi." dedi Mirel.

Devamını Perla getirecekti. "Bir de ısrarla seni görmek istediğini… Ağabey, bir bak istersen. En azından Melina uyurken bunu yapabilirsin."

Mirel başıyla onayladıktan sonra "Kesinlikle." dedi. "Melina garip bir şekilde o kızı kıskandı."

"Anlaşıldı. "Biran ayağa kalktığında, gevşek yumrukları hala yüksek masada duruyordu. "Gidip şu garip kızı bir ziyaret edelim."

Heyecan tüm hücrelerime nüfuz ederken hızla bahçeden çıktım ve misafir evine geri döndüm. İçeri girdikten sonra anahtarı kapının dışında bıraktım. Kilitleyemediğim için şüphelenmesi muhtemeldi ama şu an önemsediğim konu bu değildi. Biran benimle konuşmaya geliyordu! Bir dakika içerisinde birkaç karar aldım.

Her koşulda sakin kalacaktım.

Asla küfür etmeyecektim.

Gözlerine iki saniyeden fazla bakmayacaktım.

Kapının açıldığını duyarak demir yatağın ortasına oturdum. Derin bir nefes alırken, ağır adımlarla içeri girdi. Köşedeki eski tabureyi aldı ve aramızda birkaç karış mesafe bırakarak tam karşıma koydu. Oturmasının üzerinden yarım dakika geçtikten sonra ancak gözlerimi çehresiyle buluşturabildim.

"Ben… Beni dinlemeye geldiğin için teşekkür ederim."

Soğukkanlı görünüyordu. Tepkisiz ve donuktu. Beni dinleyip bir an önce buradan gitmek istediğini biliyordum ama bu düşüncenin bana acı vermesine izin vermeyecektim.

Çünkü biliyordum; hiçbir zamanda bana ilk görüşte aşık olmamıştı.

"Başlayacak mısın?"

Başımı salladım. "Söyleyeceklerim saçma gelebilir. Hatta muhtemlene öyle gelecek. Bir deli olduğumu düşüneceksin ki saatler önce söylemiştin zaten. " Parmaklarım sıkıntıyla birbirine sürtünürken, sakin kalmak için soğuk bir savaş veriyordum. "Ben seni tanıyorum. Aslına bakarsan… Sen de beni tanıyorsun. Biz daha önce…." Hayır, bunu şimdi söylememeliydim. Söyleyecek daha mühim

şeyler vardı.“Ben gelecekten geliyorum. Biz tanıştığımızda Melina yoktu ama bebeğimiz yaşıyordu. Sonra ben gitmek zorunda kaldım. Çünkü kardeşimi kurtarmam gerekiyordu. Geri döndüğümde ise karşımdaki manzara, bu işte…”

Bana baktı. Tek yaptığı buydu; o şişkin göz kapaklarının altında kalan safir maviyleriyle bana bakmak…Daha kısa olan sakallarının çevrelediği dudakları hiç kıpırdamıyordu. Parmaklarını daha kısa olan kalın buklelerinden geçirseydi, düşündüğünü anlardım ama elleri de sabit duruyordu. Bir an sonra, “Gelecekten geliyorsun…” diye tekrar etti. Neden ne düşündüğünü gizlemek konusunda her zaman bu kadar iyiydi?

“Nasıl olduğunu ben de bilmiyorum ama gerçek bu. Eğer bana inandığını görebilseydim daha fazlasını söyleyebilirdim ama muhtemelen şu an bana inanmıyorsun. Bu durumda en doğrusu beni Dora’ya götürmen. Belki o bu durumu…”

Ayağa kalkıp arkasını döndüğü an ben de yerimden fırladım. “Gitme! Söylediklerimden bir teki bile yalan değil. Yemin ederim.”

Umursamadan uzaklaşmaya başladığında, “Melina ölecek!” diye bağırdım. Durdu ama bana dönmedi. “Temur onu öldürecek. Ben… Benim bildiğim kadarıyla hamileliğinin son aylarında ölüyordu. Ve gördüğüm kadarıyla o… Çok yakın Biran. Bana inanmalısın. Doğruyu söylüyorum ama daha önemlisi… Eğer mümkünse,” Omuzlarım düştü, burnum kederle sızlarken söylemem gerekeni söyledim. “Onu kurtarabilirim.”

Önce başı omzuna döndü. Sonra yavaşça bana doğru döndü. Gözleri daha kısık bakıyordu ve dudaklarının sol çukuru hafifçe kıvrılmıştı. “Karım ölecekse bebeğim de ölecek demektir.”

“Siktir!” Yumruğumu avucuma geçirdim. “Karşımda ondan böyle bahsetme!”

Sakin kalacaktım. Sakın kalacaktım. Sakin kalacaktım.

“Sen küfür mü ettin?” diye sordu açıkça kaşlarını düşürerek.

“Konu bu mu? Sana Melina ölecek diyorum! Bir… Bir orman eğlencesinde ona büyü yapacaklar.”

Yaklaşmak için attığım ilk adımda elini kaldırarak beni durdurdu. Beni kucaklamasını beklemiyordum ama bu hareketli tüm tenime bir diken olup batmıştı. “Dinle.” Göğüs hizamda salladığım ellerime sözlerimi eşlik ettirmeye çalıştım. “Çok yakında Efraim gelecek ve sizi

bir eğlenceye davet edecek.” Hatırlamaya çalış Rozelin, detaylar işine yarayacak. Hatırla! “Perla çok istekli olduğu için reddetmeyeceksin. Her şey orada olacak, lütfen inan bana. Orada Melina’yı bir şekilde uzaklaştıracaklar. Sonra…” Göğsüm üzüntüyle inip kalktı. “Temur onu bir ok ile öldürecek ve bebeğimizin ruhunu onu taşıyabilecek değerlere sahip kadını bulana kadar saklayacak.”

Başıyla beni işaret etti. “O kadın sen misin?”

Ellerim iki yanıma düştü. “Üzgünüm. Çok üzgünüm.”

Sessizliği aramızda bir kartopu gibi büyüyordu. O karşımdaydı! Onca zaman sonra karşımdaydı ve ben yaklaşamıyordum bile… Tanrım… Ona sarılmak isteyen kollarımı dizginlemenin bir yolunu bulmalıydım. Bana inanmasının bir yolunu bulmalıydım.

“Şöyle bir toparlayalım; Melina bir orman partisinde ölecek. Onu Temur öldürecek ama bunu yaparken bebeğimi yaşatmanın bir yolunu bulacak ve onu sana armağan edecek…” Parmakları çenesine uzandı. Sakallarıyla oynarken, gözleri boşluktaydı. Bir süre sonra yeniden bana baktı. “Güzel hikaye.”

Gözümden birkaç damla yaş düşerken, yeniden beni işaret etti. “Saçlarının boya olduğunu anlattığın hikaye daha mantıklıydı.” Sırasıyla kollarıma, yanaklarıma ve en sonunda gözlerime baktı. “Sanırım tüm tüylerini ve kirpiklerini de boyadın.”

Gözyaşlarımla ıslanan dudaklarım “Yapma bunu…” diye fısıldadı ama o çekip gitti.

Kendimi tokatlarcasına gözyaşlarımı silip peşinden koştum. Üzerime kapanmak üzere olan kapıyı yakalamak istedim ama benden önce davrandı. Kilidi çevirirken, “Kaskafalı” diye bağırdım. “O zaman da kaskafalıydın şimdi de öylesin!” Sesimin hiçbir işe yaramayacağını anlayarak kapıya sert bir tokat yapıştırdım ve geri döndüm.

Bedenimi yatağa bıraktığımda ellerim sızlıyordu. Hava kararmıştı ve kalbim ağrıyordu ve karnım midemi bulandıracak kadar açtı. Zihnimi uykunun derin karanlığına emanet ederken, belleğimde bana inanmayan safir bakışlar vardı.

Saforniko n’da uyandığım ikinci sabahın böyle olacağını hayal etmemiştim. Yine de içimdeki umut diriydi. Bir şey olacaktı ve o yeniden yanıma gelecekti. Kapının açılıp kapanmasıyla dileğimin yerini geldiğini düşündüm ama dış kapının bulunduğu koridora çıktığımda, karşımda sadece bir tepsi yemek vardı. Odaya geri dönüp pencereden

baktım. Uzaklaşan kişi Perla'ydı. Ona minnet duyarak getirdiği yemeklerin tümünü yedim.

Sabah sona erene kadar yalnızdım. Öğlen ve akşam da yanıma gelen olmadı. Pencereden seslendiğim çocuklardan biri bile yanıma gelmedi. Aksine beni fark edenler hızla bulunduğum evden uzaklaşmıştı.

Biran'ı fazlasıyla kızdırmış olmalıydım.

Düşünmekten başımın ağrıdığı gecenin sabahında kapı sertçe açıldı. Biran'ı karşımda gördüğümde, hala rüya gördüğümü düşündüm ama değildi.

"Benim gel."

Uzaklaşan adımlarını takıp ettim. Sürücü koltuğuna yerleştiği koca tekerlekli siyah arabasına bindim. Bir şey olmuştu. Onu tanıyordum. Sakin görünüyordu ama öyle değildİ. Molekon Köyü'nü arkamızda bırakana kadar konuşmadık. Nereye gittiğimizi biliyordum.

"Beni nihayet Dora!'ya götürmene sebep olan şey ne?"

Ondan ilk seferde cevap almaya alışık sayılmazdım.

"Benimle konuşmadan çözemezsin. Ne olduğunu söyle." dediğim anda arabasını sert bir frenle durdurdu. Tutunarak sarsılmaktan kurtulurken, yüzüme dökülen saçlarımın ardından ona baktım.

İrislerine yayılan kara gölgeleri yaklaştı. Ruhundan ruhuma intikal eden karanlık başa çıkılamayacak kadar baskındı. Aralanan dudaklarına baktım; dokunamamak şimdi ağır bir işkenceydi. "Ne olduğunu mu merak ediyorsun?" diye sordu boğuk sesiyle.

Kolumu saran parmakları beni kendine çekti ve neredeyse burunlarımız birbirine çarpmak üzereyken durabildim. "Bu sabah Efraim geldi. Bizi söylediğin gibi bir orman eğlencesine çağırdı." Tutuşu sıkı ancak can yakıcı değildi. Tutusu beni esir aldığını söylüyordu; istemeden dibinden ayrılamayacağımı… "Şimdi Dora'ya gideceğiz ve sen her kimsen, bildiğin her şeyi anlatacaksın."

Beklediği gibi ondan kaçmadım. Aksine, daha da yaklaştım ve bu kez burunlarımızın birbirine dokunmasına izin verdim. Hangi zamanda olursak olalım; teninin tenime verdiği his asla değişmeyecekti . "Benim de istediğim bu, lider. Sana her şeyi anlatacağım. Her şeyi…" Başımı kaldırdım ve bu kez gözlerimle gözlerine dokundum. Hiçbir sır sonsuza dek sır kalmazdı. "Ama önce karım, dediğin kadının seni kendine nasıl bir büyü ile aşık ettiğinden başlayacağım..!"

Birçok kişi üzülmüş, yine mi Melina okuyacağız, diye. Hayır, amaç Melina okutmak değil. Kurguyu çok güzel bir yerinde ele alacağım ve Rozelin'in bu zamanda değiştirdikleri kendi zamanında da değişimlere yol açacak. Okuyup görelim :)

Kesit, görsel ve bölüm geri sayımları için İnstagram/ Durumavii.hikayeleri

Şahsi hesabım/ DuruMavii_

Lütfen yıldıza dokunmayı unutmayın. Bir sonraki bölümde görüşmek üzere...

53. BÖLÜM; "Döngü"

Selam.
Refugee~ Oi Va Voi
Thurisaz ~ Endless
Keyifle okuyun.

Gürüldeyen göğün kızıl ışığı Kimpras'ı hükmü altına almıştı. Saniyeler içinde hızlanan sulusepkenin aracı döven sesi, aramızdaki sessizliğe vasıfsız bir darbe indirmişti.

Gözlerinde kederi görmek acıydı.

Fakat daha büyük acı, o kederin ardına sığınan yadsımaydı.

"Ne saçmalıyorsun sen?" Kolumdaki parmakları gevşedi. Benden uzaklaşırken, kaşları gördüğüm en çatık hallerinden birindeydi.

"Saçmalamıyorum." Sırtımı koltukla buluşturup, kollarımı birbirine bağladım. "Dün de saçmalamıyordum. Öyle olsaydı şu an beni Dora'ya götürüyor olmazdın, değil mi?"

Sözlerimdeki mantığı bir kenara iterek, "Doğru değil." dedi. Başını çevirmek üzereydi ki aniden yüzüne alaycı bir oturdu. "Yoksa sen..."

"Ben ne?" diye sordum yandan bir bakışla. Bu sevimsiz gerçeğin bir an önce açığa çıkmasını istiyordum. Üstünü sonsuza dek ve bir daha hiç açılmamak üzere kapatalım istiyordum. Yalnızca bir kalalım istiyordum.

"Bana aşıksın, değil mi?" Sorunun cevabını sözlerimden önce ifademden almak istercesine, gözleriyle gözlerimi eşelemeye başladı. "Öylesin."

Nasıl aksini söyleyebilirdim?

Aksini söylemek tüm hayatım boyunca söyleyebileceğim en büyük yalanı olurdu.

Yutkunarak boğazımı temizledikten sonra başımı önüme çevirdim. Ona bakmadığım takdirde daha açıklayıcı konuşabilirdim. "Hiçbir

ihtimal söylediğim gerçeği değiştirmeyecek. Üzgünüm, Biran. Sana ıspatlayacağım. Sadece Dora'nın yanına ulaşmamızı bekle..."

Arabayı yeniden çalıştırmak için bir süre bekledi. İnanmak istemiyordu. Acı çekiyordu ve ne yazık ki buna ikinci kez şahit oluyordum. Ona geçeceğini söylemek isteyen dilimi ısırdım. Bir anlamı olmayacaktı. Beni tanımıyordu.

Kısa süre sonra büyücü Doran'nın eski kulübesinin bulunduğu araziye ulaştık. Ona biraz zaman vermek için araçtan önce inip kulübeden içeri girdim. İskemlesinde oturan Dora; ortadan ikiye ayrılmış beyaz, düz saçları, zayıf bedeni ve beyaz elbisesi ile değişmeyen tek kişiydi. Onu ürkütmemek için küçük adımlarla içeri girdim ve fazla yaklaşmadım.

"Merhaba Dora." Adımı söylemek üzereyken, beni tanıması için bir mucize beklemiyordum. "Ben, Rozelin."

Görmeyen gözlerine rağmen beni yanıltmayarak bulunduğum yöne doğru başıno çevirdi. "Seni tanıyor muyum?"

Her ne kadar beklentisiz olsam da keşke görünüşü gibi beni tanıyan Dora da aynı kalsaydı, diye düşünmekten kendimi alıkoyamadım.

"Evet. Bu zaman için olmasa da tanışıyoruz."

Ne demek istediğimi sormak yerine ayağa kalktı, aynı anda Biran içeri girdi. "Hoşgeldiniz.." Dora, gelene kim olduğunu sormadan yanına yürümeye başladı. "Lider Biran, bu kız sanırım sizinle birlikte."

Biran'ın başı olduğum tarafa bile dönmedi. Baş parmağını burnunun sol duvarına sürterek, "Bazı cevaplara ihtiyacım var." dedi. "O... Birkaç gün önce birdenbire ortaya çıktı. Söylediğine göre gelecekten geliyor ve o bahsettiği zamanda tanışıyoruz. Tahmin edebileceğin gibi onu ciddiye almadım ama gerçekleşeceğini önceden bildiği bir olay oldu."

Dora lideri sakince dinledikten sonra "Bildiği şey neydi?" diye sordu.

"Melina'nın, bebeğimin annesinin yakın zamanda bir orman eğlencesinde öleceğini söyledi. Dahası da var... Bu sabah söylediği gibi Efraim evime gelip bizi bir orman eğlencesine çağırdı." Göz ucuyla bana baktığında, göz bebeklerindeki şüphe elle tutulacak kadar belirgindi. "... ve yine söylediği gibi kız kardeşim Perla gitmek için çok ısrar etti."

Büyücü başını yere eğdi. Aklından ne geçiyordu bilemezdik ama ağır adımlarla geri dönüp iskemlesine yerleşti. "Tesadüf olamayacak kadar ürkütücü..." dedi sessizce. Sonra başını lidere doğru kaldırdı. "Zamanda yolculuk daha önce yaptığım ya da şahit olduğum bir büyü değil ancak... Büyükannemden bununla alakalı bir şey duymuştum."

Heyecanla Dora'nın yanına gittim ve önünde dizlerimin üzerine çöktüm. "Ne duydun Dora? Anlat ona... Yalan söylemiyorum."

Başı bana eğdi, yaşlı eli yüzüme uzandı. Parmakları yavaşça şakağımdan elmacık kemiğime doğru yol alırken, "Beni de tanıyorsun. Öyle değil mi?" diye sordu. Kesinlikle cevabı biliyordu.

"Evet. Bana çok yardımın dokundu. İnan bana, hepsi aklımda..."

"Dora." Güçlü sesi bir cevap bulmak için tahammülsüz çıkmıştı. "Seni dinliyorum."

Büyücünün eli yüzümden ayrıldı. Arkasına yaklaştı ve zihninde geçmişe dair bir yolculuk yaptı. "Büyükannem, zamanda yolculuğun ancak iki dünya arasında yapılabileceğinin mümkün olduğunu anlatmıştı. Beden ve ruh aynı dünyaya ait değilse kopuş gerçekleşir ... Beden doğduğu topraklarda kalır. Ruh ise paralel dünyaya göç ederken, orada doğmak istediği zamanda uyanır."

Yutkunuşum boğazımda takılı kaldı. "Bu- bu ne demek? Ne demek! Bedenim..." Parmaklarım göğüs kafesime yapışırken, Dora'ya doğru eğildi. "Bedenim Dünya'da mı kaldı?" Kafamın içinde ucu bucağı olmayan bir uçurum oluştu. Düşüncelerim o uçurumdan yuvarlanmaya başladı. Dönen başım adımlarımı olduğu yerde yalpalatırken, omuzlarımı kavrayan güçlü parmaklar ona aitti. Beni sıkıca tuttu, kaldırdı, boş olan tek tabureye oturttu ve birkaç adım uzaklaştı.

"Eğer zamanda yolculuk yaptığını söylüyorsan, olan bu kızım."

"Ama... Ama... " Söylediği diğer şey başka bir yıkımdı. "Hayır," Başım beynimin yönetiminden ayrılarak hızlıca salladı. "Ben bu zamanda uyanmak istemiş olamam."

Dora'nın yumuşak avucunu elimin üzerinde hissettiğimde ona baktım. Yüzü daha yakındı, teninde çok fazla çizgi vardı; çok fazla yaşanmışlık... "İyi düşün. Zamanda yolculuğu gerçekleştiren sendin, ruhunun istediği yere ulaştın."

Kalbim itiraz çığlıkları atıyordu. Ruhumu hissedemiyordum. Beni yalnız bırakmıştı.

"Ben..." Doran'nın ellerine yapıştım. "Bunu nasıl düzelteceğim? Ne olur söyle Dora. Bir yanlışlık var, olmak istediğim yer burası değil, olamaz."

"Dora." Bakışlarını yüzümün sol yanında hissettim. Gözlerine bakamayacak kadar karışıktım. Karmakarışıktım. "Eğer söylediği doğruysa, ona yardım et. Kendi zamanına gitmesinin önüne aç."

Büyücü, akşam masasına uzandım, alt çekmesini açıp oradan büyük, kahverengi kaplı eski bir defter çıkardı. Defteri dizlerine koyduktan sonra sayfaları parmaklarıyla saydı ve ortasından bir sayfa açtı. Yazılar, parmaklarıyla okuyabileceği şekilde kabartmalıydı. Gözlerini kapattı ve okumaya başladı. Gözlerini yeniden açtığında, "Lider Biran." diyerek söze girdi. "Kabul etmese de olmak istediği zamanda. Değiştirmek istediği bir şeyler var; kalbine dokunan, içinde yara gibi sakladığı o şeyi değiştirmek için burada..." Başını ağır ağır sallaması, söylediklerinden emin olduğunu gösteriyordu. "Ancak değişimi sağladıktan sonra kendi zamanına dönebilir. Yarasını iyileştirmeli..."

Ruhumdaki saydam tabakanın zarı yırtılmıştı ve bir daha asla dikiş tutmayacaktı. Akmak isteyen gözyaşlarımı kirpiklerimi kırpıştırarak yok ettim.. "Değiştirmem gereken şeyin ne olduğunu biliyor musun?"

"Bunu ancak ve ancak sen bilebilirsin."

Günün sonunda çare yine benim içimde bitiyordu. Bunun ağırlığıyla ayağa kalktım, Biran'a döndüm. "Şimdi sıra sende. Otur, üzerinde nasıl bir büyü olduğunu Dora sana söyleyecek."

Gözlerime dikkatle baktı. En az benim kadar dağıldığını görebiliyordum. Ancak o gerçeği öğrenmek için Dora'nın karşısına geçmek yerine kulübeyi terk etmeyi seçti. Peşinden koşup, arabanın kapısını açmak üzereyken önünü kestim.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen! Madem bana inanmıyorsun neden Dora'ya sormadın?" Sesim giderek kısılırken, titremeye meyleden dudaklarımla başa çıkmaya çalıştım. "Korkuyorsun, değil mi? Oysa gelecekte yüzleşme cesaretini bulmuştun..."

Hem pimi çekilmiş bir bomba gibi tehlikeli hem de durgun bir deniz kadar sakin görünüyordu. Başını eğdi ve "Evet, korkuyorum." diye kabul etti. "Söylediklerin gerçekse ve Dora bunu onaylarsa onu layıkıyla koruyamamaktan korkuyorum. Onu koruyamazsam, bebeğimi de koruyamam. Anlıyor musun?"

Kederle gülümsedim. "Daha iyi kimse anlayamazdı."

Arabanın kapısını açtı, bana binmemi işaret etti. "Gidelim. Çizmemiz gereken bir rota var. Her ikimiz için de..."

Ona aynı tarafta olduğumuzu söylemek istediysem de bir kez daha hislerimi kendime saklamak zorunda kaldım. Arabaya binip araziden uzaklaştık ancak çok geçmeden köye geri dönmediğimizi anladım. Biraz sonra Kimpras çarşısına ulaştık. Biran, meyve satan dükkanlardan birinin önünde durduğunda, satıcı adam el pençe yaklaşarak bir torba dolusu kırmızı meyveyi teslim etti. Üçgen şeklindeki koyu kırmızı meyveyi daha önce burada görmüştüm ancak hiç yemiştim. Neden bu kadar fazla aldığını bilmiy-

Hayır, biliyordum.

Neredeyse onu arkamda bırakacak kadar dönüp başımı cama yasladım. Geçtiğim onca sınavdan sonra tek istediğim biraz soluklanmaktı. Ne yazık ki şimdi çok daha zorlu bir sınavın pencesine düşmüştüm ve daha da kötüsü cevabı bilmek için önce sorunun ne olduğunu bulmam gerekiyordu.

Köye ulaştığımızda bizi Perla karşıladı. Ağabeyinin elinden meyve torbasını alırken, "Melina buna çok sevinecek." deyip önden gitti. Biran eve girmek için beni bekledi ama onun başka bir kadınla yaşadığı eve girmek benim için kolay değildi.

"Beklediğin ne?"

Omzumun üzerinden ona baktım. "Anlayacağını sanmam."

Anlamayan bakışları kahrediciydi. Tıpkı o meyveleri aşeren Melina için aldığını bilmek gibi...

Nihayet içeri girebildiğimde, beni renkli eşyalarla dekore edilmiş cıvıl cıvıl bir ev karşıladı. Yapısal olarak misafir evinin aynıydı. Koridoru tamamladıktan sonra soldaki odaya yönlendirildim. Orada büyük bir masa ve etrafında beni tanımayan sevdiklerim vardı. Pervaza elimi yaslayıp Mirel'e, yanında oturan Mestan'a ve karşısında oturan Efraim'e baktım.

"Merhaba çocuklar."

Tanıdık selamımı dahi garipsediler.Üzerinde durmamaya garet ederek ilerledim. Efraim'in yanı boştu ama oraya Perla'nın oturmak isteyebileceğini düşünerek iki baş köşeden kapıya yakın olanına geçtim. Diğer köşe Biran tarafından doldurulduğunda, Perla elinde yıkanmış meyvelerle içeri girdi ve iki tabağı masaya bırakarak Efraim'in yanına oturdu. Bakışlarında merak ve heyecan vardı. Muhtemelen o yaşta

birçok toplantıya dahil edilmediği için şu an kendini şanslı hissediyor olmalıydı.

"Efraim'in bizi orman eğlencesine çağıracağını önceden bildi."

Biran'ın konuya doğrudan girmesi tüm bakışlara şaşkınlığı bırakırken, Perla, "Kim?" diye sordu.

Biran bana bakmadı bile. "Karşımda oturan hanımefendi."

İlk tanışmamızda benim için kullandığı -o-, -şu kız- hitaplarından sonra şimdiki -hanımefendi- hitabı, bana onun zamanında gerçekten nazik bir adam olduğu gerçeğini göstermişti. Yine de adımı dudaklarından duymak istedim.

Başımı masadana kaldırmadan, "Rozelin." dedim. "Daha önce de söylemiştim. İsmim bu. Söylemeyi deneyebilirsin." Ağzına yakıştığını biliyorum.

"Onu Dora'ya götürdüm." diye devam etti, sözlerimi kulak arkası ederek. "Dora zamanda yolculuğun bazı durumlarda mümkün olduğunu söyledi."

"Bir dakika." Mirel inanmakta güçlük çekerek, "Tesadüf olamaz mı?" diye sordu. "Eğlencenin olacağını daha önceden duymuş olabilir."

Biran'ın masada duran elinin parmakları avucuna kapanırken, ciddi ve düşünceli görünüyordu. "O eğlencede Temur'un Melina'yı öldüreceğini söyledi. Bunu göz ardı edemem."

Mestan, "Elbette edemezsin." dedi. "Ama birdenbire ortaya çıkıp garip şeyler söyleyen birine de körü körüne inanamayız."

"Mestan'a katılıyorum. Bize her şeyi daha detaylı anlatmalı."

Biran'dan önce davranarak, "Nasıl isterseniz." dedim. "Detaylı mı istiyorsunuz, o halde başlayalım." Sandalyede öne kaydım, parmaklarını masanın üzerinde birleştirdim. Söyleyeceklerim kimsenin hoşuna gitmeyecekti. "Eğer ben ortaya çıkmasaydım, hepiniz birden o eğlenceye gidecektiniz. Lideriniz gizleme büyüsü yapmak isteyecek ancak gecikecek. Çünkü o sırada ormanın ücra köşelerinde seks yapan Mestan ve Mirel'i bekliyor olacak."

Mestan önce birkaç kez öksürdü. Sonra öksürük krizine girdi. Mirel donup kalmıştı.

"Melina'ya göz kulak olması gereken Perla'ydı ama Efraim ile konuşmak için onu yalnız bırakacak."

"Bir dakika," diye böldü Efraim. "Neden Perla ile yalnız konuşacağız?"

Kartları açık oynamalıydım. Özür dilerim, Perla. "Çünkü eğlencede başka bir kızla ilgileneceksin ve Perla da seni... kıskanacak. Bu fark ettiğin için konuşmayı başlatan taraf sen olacaksın."

Perla'nın dolan gözlerine bir saniyeden fazla bakamadım. Efraim'in dudakları aralık kalmıştı.

Biran'a döndüm. "Sakın ona kızma. Aralarında hiçbir şey olmuyor. En azından Perla on sekizine gelene kadar..."

Perla'nın gözleri birden parıldadı. "Ne yani. O zaman aramız-"

"Perla!" Biran'ın uyarıcı sesi Perla'ya sessizlik armağan etti. Utanmıştı ama mutluydu da... Ancak Efraim'in ne hissettiğini hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Tüm bunlar birer ayrıntı. Bugününüzü etkilemesine izin vermeyin. Ya da verin. Ne yapmamız gerektiğini ben de bilmiyorum. Sanırım ilk olarak Melina'yı o orman eğlencesinden uzak tutmalıyız."

"Bunu zaten yapacağım." Biran, Efraim'in üzerindeki öldürücü bakışlarını aldı. "Konuşmamız gereken, Melina için yapılabilecek başka bir şey olup olmadığı..."

"Var." Aklıma gelen yeni fikir beni daha cesur olmaya itti. "Başka bir şey var. Yarın olmasa bile Temur, amacına ulaşana kadar durmayacak. Yakayı ele vermesini sağlamalıyız. Böylece belki de sonsuza dek zindan cezasına mahkum edilebilir..."

"Nasıl olacak o?"

Soruyu soran Efraim'e, "Basit." yanıtını verdim. "Temur'a istediğini vereceğiz."

Biran ne söylemek istediğimi kısmen anlayarak "Hayır." dedi. "Melina, yarın akşam bu evden adımını atmayacak."

Dilinden dökülen yalnızca bir isim bile canımı yakmaya yetmişti. Gözlerimi gözlerine dikerek, "Melina çıkmayacak." dedim. "Aramızdan biri Melina'nın kılığında çıkacak."

"Daha neler! Bu çok saçma olur."

"Neden Mestan, Temur daha önce Melina'yı gördü mü?"

"Hayır ama..."

"Ama'lık bir durum yok. Temur Melina'yı hiç görmedi. Kızıl saçlı, karnı şiş herhangi bir kadın o ve işbirlikçileri için Melina, olabilir."

"Çok tehlikeli." Planım kesinlikle Biran'ın aklına yatmamıştı. Ancak en mantıklı senaryoyu kurguladığımı o da biliyordu.

"Dinle, yarın ormanda olacakları adım adım biliyorum. Size pusula olacağım. Yıllardır Temur'u bitirmeye çalışmıyor musun? Aradığın fırsatı koyuyorum önüne Biran. O seni bitirmeye çalışırken, bunu sen yapacaksın."

Biran'ın eli sakallarına gitti. Gülümsedim. Çünkü bu düşüneceği anlamına geliyordu.

"Peki ya Melina kim olacak?" diye sordu Efraim. "Perla mı yoksa Mirel mi?"

Perla, "Ben yapabilirim." dedi ama Biran'ın buna izin vermeyeceği aşikardı.

"Küçüksün. Ayrıca seni tehlikeye atamayız."

"Şu durumda tek seçenek Mirel gibi."

"Hayır, Mestan. Üzgünüm ama ben seçenek değilim. Temur iti beni daha önce gördü."

Perla, "O halde bir başkasını mı bulacağız?" diye sorarken, benim bakışlarım sıkıntılı ve düşünceli görünen Biran'daydı. Onu izlerken, geçmişte bıraktığım geleceğimize gittim.

Biran'ı ilk tanıdığımda, gözlerinde yaralı bir hayvan uluyordu; kırgındı, kızgındı, nefret doluydu. Ruhundan yaklaşan herkesi, her şeyi yakacak yangınlar akıyordu. Daha acısı kendi ateşiyle en çok kendini yakıyordu.

Sonunda bulmuştum, değiştirmek istediğim şey sevgilimin yıllar boyunca çektiği acıydı.

Sonunda her ne olacaksa olsun Melina'nın ölümüne engel olacaktım. Ancak asıl yapacağım şey Melina'nın sahte aşkını kalbinden söküp almak olacaktı. Çünkü o aşk, müthiş bir acıyı da peşinden sürüklemişti. Yıllar boyunca Biran'ı bambaşka bir adama çevirmişti.

"Ben olurum." Tüm gözler üzerime çevrildi. Onun safir mavileri de... "Ben olurum."

"Kim ne oluyor bakalım..." Melina içeri kocaman bir gülümsemeyle girdi. Masadaki meyve tabakları gülümsemesini genişletirken, "Aşkım." dedi neredeyse çığlık atarcasına. "Almışsın!" Hızlı adımlarla Biran'a yaklaşıp arkasından kollarını doladı. Dudakları yanağına yaklamak üzereydi ki bakışlarının bana takılmasıyla duraksadı, gülümsesi ağır ağır kayboldu. "Ne işi var onun masamızda?"

Hemen masadan kalktım. Onlara kesinlikle daha fazla bakmadım. Hafızamda ikisinin yan yana olacağı yeni karelere yer yoktu.

"O burada çünkü..."

Efraim'in sözleri bölen eylem Biran'ın ayağa kalkması oldu. "Hafızasında bazı kopukluklar yaşıyor. Garip davranışlarının sebebi bu. Yardımcı olmaya çalışıyoruz. Bir şeyler hatırlayana kadar misafir evinde kalacak."

Bakmasam da Melina'nın duyduklarından memnun olmadığını biliyordum. Masadaki tabaklardan birine uzandığını fark ettim. Sonrasında iştahlı çiğneme sesleri geldi. "Bu kadar güzel bir kalp taşıdığın için sana bayılıyorum."

Biran'ın ona vereceği karşılığı dinlememek için koşar adımlarla ikisini ait olan evden ayrıldım.

Misafir evinde uyandığım bir sonraki sabahta karşımda Perla ve Mirel vardı. Bana kahvaltı getirmişlerdi ama gelmelerin tek sebebi bu değildi.

Son lokmalarımdan birini çiğnerken, bir şeyler söylemek için kıvranan Perla'ya, "Sor." dedim.

Mirel'e yandan bir bakış attı ve "Bir şey sormayacağım ki." karşılığını verdi.

"Mirel'den çekinmene gerek yok. Onun da soracakları var."

Mirel sabırsızlıkla ayakların odanın içinde gezinmeye başladı. "Sen bir büyücü olmalısın."

"Bunu senden ilk kez duymuyordum." derken ağzım hala doluydu. "Hadi Perla, sor."

"Şey..." Ellerinin önünde birleştirerek hafifçe sallanmaya başladı, yanakları kısa süre içinde kızarmıştı. "Efraim bana ne zaman aşık oluyor. Yani... olacaksa..."

Biten kahvaltımın üzerine büyük bir bardak su içtikten sonra Perla'ya utanmamasını söyleyen bir tebessüm gönderdim. "Ne zaman olduğunu bilemem... Bunun cevabını ancak Efraim verebilir ama... On sekiz yaşına girmeden kısa süre önce sevgili olmuştunuz."

Havaya kalkan bakışları kafasından kabataslak bir hesap yaptığını anlamamı sağladı. Yanaklarını sıkmak isteyeceğim kadar sevimli görünüyordu.

"Sen de mi aynı şeyi soracaksın?"

Mirel, adımlarını duraksatıp bana baktı. "Hayır. Benim sormak istediğim şey başka. Hakkımızda ne biliyorsun? Geçmişlerimiz hakkında..."

Yavaşça yerimden kalkıp karşısına dikildim. Kolunuz sıvazlarken, "Hak etmediğiniz ihanetler yaşadığınızı biliyorum. Boşuna üzüldüğünüzü, birbirinize karşı boşuna gard aldığınızı biliyorum."

Bir şey söylemedi. Sözlerimin bir şeyleri onarmasını isterdim. Burada olduğum süre boyunca bunun için elimden geleni yapacaktım.

"Geri dönecekler mi?"

"Eşleriniz mi?" Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı iki yana sallarken, gözlerimde ona armağan etmek istediğim umudun tohumları vardı. "Buna ihtiyacınız olmayacak. Çünkü çok daha sahici bir aşk bulacaksınız."

"Vay canına!" dedi Perla.

Mirel onun kadar mutlu değildi, çünkü hayatının en karışık dönemindeydi. "Akşam seni hazırlamak için yine geleceğiz. Kapı açık olacak, istediğin zaman çıkıp dolaşabilirsin."

"Teşekkür ederim."

Misafir evinden onlarla birlikte çıktım ve gençler, olarak tanıdığım çocukların yanına gittim. Başta bana mesafeli yaklaşsalar da onlara öğrettiğim yeni oyunlar sayesinde arkadaş olabilmeyi başardık. Hava kararıncaya dek onlarla köyün içinde koşuşturup durdum. Derenin nefis suyuyla birbirimizi ıslatıp, annelerinin getirdiği taze çöreklerden yedik. Islak kıyafetlerimi değiştirmek için misafir evine ilerlerken, bakışlarımı üzerimde hissettiğim bakışlara çevirdim.

Evinin önünde durmuş beni izliyordu. Elinde bir torba daha meyve vardı. Kalbimi acıtmıştı.

Yüzümdeki neşe bir toz bulutu gibi kaybolurken başımı eğip eve girdim. Çocuklara üzerimi değiştirdikten sonra yeniden geleceğimi söylemiştim ama onlara asık suratla eşlik edemezdim. Bu yüzden yanıma gelen Mei'ye başımın ağrıdığı yalanını söyledim ve Mirel yeniden gelene kadar misafir evinde kaldım.

"Bu spreyin saçlarımdan çıkacağına emin misin?" Saçlarımı olgunlaşmış kiraz rengine çeviren spreyin kokusunu burnumdan silmeye çalışırken, aynadaki yeni görüntümü yadırgamıştım.

"Merak etme, yıkandığı anda akıp gidecek." teminatını verdi. "Şimdi karnına şu yastığı bağlayacağız. Rahatsızlık verebilir."

Söylediği gibi karnıma yastığı bağladı. Üzerimdeki mavi elbiseyi yastığın üzerine kapattığında, hamileliğimi anımsadım. Hiç unutmamıştım.

Perla, yüzümde şirin bir gülümsemeyle karnımı sevdi. "Doğrusu yakıştı. Senin dünyanda hiç çocuğun oldu mu?"

Onlara bebeğimi bedenimde büyüttüğümden söz etmemiştim.Biran ile bunu bile enine boyuna konuşmamıştık. İçinde bulunduğumuz durum bizi böylesi derin bir konuyu konuşmaktan men ediyordu. "Hayır, benim dünyamda olmadı."

"Gevezelik etme Perla. Şimdi düşünmesi gereken bu değil."

Perla hemen kendimi toparladı. "Haklısın Mirel. Kendini korumayı düşünmeli."

Uzaklaşmak üzere olan Perla'nın kolunu yakaladım. "Perla, bu kez Melina'nın yanından ayrılma, olur mu?" Mirel'e baktım. "Zamanında alanda olun."

Mirel bakışlarını kaçırdı. Niyetim onu utandırmak değildi. "Merak etme. Birlikte gideceğiz." Cızırdayan telsizin mandalına bastığında, gelen mekanik ses Mestan''a aitti.

Vaktin geldiğini söylüyordu.

Melina ve Perla evde kaldı. Şüpheye yer vermemek için sayısı fazlalaştırılılan korumaların her biri köyün farklı yerlerine gizlenmişti. Ben, Mestan'ın kullandığı ve ön koltuğunda Mirel'in oturduğu arabadaydım. Biran'ın arabası hemen önümüzden ilerliyordu. Efraim de onunlaydı. Biraz sonra Kimpras ormanının girişinde arabaları bıraktık. Müziğin sesi olduğumuz yere kadar ulaşıyordu.

Biran arabadan indi. Üzerinde gri bir gömlek vardı. Üstten bir düğmesi açıktı.

Bir an Perla'nın daha önce kurduğu bir cümle belleğimde yankılandı. ; "Ağabeyimin gri gömleği Melina'nın kanıyla kaplıydı... "

Tanrım!

Müdahale etmediğim her şey kaderin planladığı şekilde gerçekleşiyordu.

Yaklaşırken, bakışları kısa bir süre için karnıma takıldı. Uzun bir süre... Ancak yanımıza ulaştığında yüzüme bakabildi. "Davetlilerden büyük bir kısmı adamlarımızdan oluşuyor. Pot kırmayacaklar. Aralarında Melina'nın arkadaşları da var, hepsi bilgilendirildi, onlara yakın davran."

Başımı salladım.

"Ne olacağını hatırlıyor musun?" diye sorarken, elleri siyah pantolonunun cebindeydi.

"Bir kargaşa olacak." Hafızamı zorlayıp Perla'nın anlattıklarını tüm detaylarıyla hatırlamaya çalıştım. "Sizin kargaşaya müdahale ettiğiniz sırada biri üzerime içki dökecek. Sonra... Sonra beni gözden kaybetmemeniz gerekiyor. Muhtemelen kendimde olmayacağım ve istedikleri gibi ayaklarına gideceğim. Peşimden gelmeyi atlarsanız, muhtemelen eğlencenin sonunda ölen ben olacağım."

Bakışları ormanın derinliklerine uzanırken, dudaklarının arasında bir küfür yuvarladı. "Hazır mısın?"

Ona ikinci bir seçeneğim olmadığını söylemek yerine hazır olduğumu söyledim. Patika yoldan girdikten birkaç dakika sonra kolunu uzattı. Karısı olarak koluna girmem gerekiyordu. Ona dokunmak yanıp tutuşuyordum ama istediğim bu değildi. Zorunlulukla kolumu koluna doladım.

Müzik kuvvetli ritimleri göğe ulaşırken, insanların bir kısmı deli gibi dans ediyordu. Ağaçların altına yerleştirilen ahşap variller içki kadehlerine ev sahipliği yapıyordu ve insanların diğer kısmı da o varillerin etrafında sohbet ediyordu. Dallardan ters bir şekilde sarkıtılan meşaleler geceyi aydınlatıyordu ancak içim tıpkı bu orman gibi kasvet doluydu. Bizim için ayrılan varile ilerlediğimizde, Biran'ın dudaklarının kulağıma yaklaştığını fark ederek ürperdim. Nefesini yeniden tenimde hissetmek en temel düşüncelerimi bile birkaç saniye için ters düz etmeye yetmişti. "Biraz sonra senden uzaklaşacağım ama gözümü üzerinden ayırmayacağım. Korkma. Seni gözden kaybetmeyeceğim."

Gözlerimi kapattım ve verdiği güveni tüm hücrelerimde hissettim. "Korkmuyorum."

Biraz sonra söylediği gibi birkaç kız yanıma geldi ve bana sahte bir samimiyetle sarıldılar. Onlara karşılık vermekten geri durmadım. Dakikalarca sudan konulardan konuştuk. Mirel ve Mestan ve Efraim ne çok yakında ne de çok uzaktaydı. İçip dans ederlerken, her birinin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Melina'nın arkadaşları beni yeniden kucakladıktan sonra masadan ayrıldılar, o sırada müziği yarıda kesen bir gürültü koptu.

Siktir! İşte, başlıyorduk.

Biran ve Efraim, iki grup arasında çıkan kargaşaya müdahale etmek için yanımızdan ayrıldı. Takip eden bir sonraki dakikada servis yapan kızlardan biri yavaşça bulunduğumuz varile yaklaştı. Mirel ile göz kontağı kurduğum an ne yapması gerektiğini anladı ve sahte bir kahkaha atarak yanıma geldi.

"Hey! Neden bir şeyler içmiyoruz?"

Kasti çıkardığı yüksek sesine aynı şekilde karşılık verdim. "Evet, fena olmaz."

Mesaj yerine ulaşmıştı. Biraz sonra çekik gözlü minyon kız elinde dolu içki tepsisiyle masamızdaydı. Gülümseyerek ne içmek istediğimi sordu.

"Ne öneriyorsun?" diye sordum. Yastıkla şişirdiğim karnımı okşayarak, "Hafif bir şeyler olsun." diyerek gülümsedim.

"Tabii." Kadehlerden birini Mirel'in eline tutuşturdu. Sıra bana geldiğinde birkez daha beklediğim oldu; elindeki kadehi ben tutamadan bıraktı ve üzerime dökülmesine izin verdi.

Keskin koku burnuma ulaşarak saniyesinde midemi bulandırmaya başlarken, birkaç varil ileride bulunan Biran ile göz göze geldik.

"Hay aksi!" Mirel doğal bir tepkiyle elbisemi silmeye çalıştı.

Kız ise telaşla "Çok afedersiniz efendim!" dedi. "İstemeden oldu, çok özür dilerim."

Bir an için kendimi tutamadım. "Gerçekten istemeden mi oldu?"

Kirpiklerini kırpıştırdı. Yanakları kıpkırmızı kesilmişti. Mirel'in tırnaklarını sırtıma geçirmesiyle, gülümsemeye çalıştım. "Sorun değil. Servisine devam edebilirsin."

Başını salladı, yeniden özür diledi ve uzaklaştı. Biran, adamlarından birine kızın peşine düşmesi için işaret verdikten sonra yanımıza geldi. Kolunu omzuma atarak, beni usulca kendine çektiğinde neden böyle davrandığını bilmek içimi sızlatıyordu. Bu kadar yakın olmamıza rağmen ona bakamıyordum ve bana bakamadığını biliyordum.

"Görüşüm bulanıklaşmaya başladı." diye fısıldadım biraz sonra. "Kusmak üzereyim."

Bir şey söylemesini bekliyordum ama o yavaşça elinin altındaki omzumu sıvazladı. "Buradayım. Eğer bayılırsan endişelenme, uyandığın beni göreceksin."

Burukça gülümsedim. "Söz mü?"

Dudaklarının ılık varlığı şakaklarıma uğradı. "Söz."

Müzik giderek daha da hızlanıyordu. Efraim, yanında hoş bir kızla yaklaştı. Ona Mevsim, diye hitap ediyordu.

O gün Perla'nın kıskandığı kız Mevsim'di.

Mestan'ın yanında ise Deren isminde hoş bir kız vardı. Kızla yakından ilgileniyordu ve Mirel bundan zerre kadar rahatsızlık duymuyordu.

Göğüs kafesimde yoğun bir sıcaklık hissettiğimde vaktin gelmiş olduğunu anladım. Bakışlarımla işaret verdiğim an önce Mestan, ardında da Efraim kız arkadaşlarını alarak masadan uzaklaştı. Mirel dans ederek yanımıza geldi. Biran'ı benden ayırmadan önce bakışlarımız son kez birbirine kenetlendi.

Başım müthiş bir dönmeye tabi tutulmadan önce hatırladığım son şey, yanımda olduğunu fısıldayan safir mavileydi...

*****

"Kendine geliyor!"

Hissettiğim ilk şey; için su dolu bir şişe gibi çalkalanan midemdi. Yakından gelen heyecanlı sesin Perla'ya ait olduğunu gözlerimi aralamaya başladığım saniyelerde anladım. Bana kocaman gülümsedi. Geri çekildiği an Biran'ı gördüm ama bu sadece bir saniye sürdü. Kuvvetli bir öğürtünün gelmesiyle midemi tutarak doğruldum ve yatağın yanına kusmaya başladım. Dinmek bilmeyen kusmam esnasında biri saçlarımı topladı, biri sırtımı sıvazladı. Boş bir mide ve bitik halde kendimi yatağa geri bıraktığımda, saçlarımı toplayan, sırtımı sıvazlayan ve şimdi ağzımı silen kişinin Biran olduğunu gördüm.

"İyi iş çıkardın." Sesinde gurur ve minnet vardı. "Çok iyi iş çıkardın."

Konuşabileceğimden emin değildim. Denedim. "Yakaladın mı onu?"

"Temur iti son anda kaçtı ama içki servisi yapan kız elimizde. Üç büyüklere sunmak için iyi bir tanık olacak. "Başardın." Esmer, kemikli parmağını şakağıma uzattı. Oradaki ince tutamı kulağının arkasına alırken, "Sen olmasan, olmazdı"

Dışarı baktığımda havanın aydınlanmak üzere olduğunu gördüm. Gece geride kalmıştı ve Melina yaşıyordu. Başarmıştım!

"Lider!" Efraim telaşla misafir evinden içeri girdi ve bulunduğumuz odaya geldi. "Dora burada! Seni mutlaka görmesi gerektiğini söylüyor."

Biran anlam veremedi. "Dora mı?"

"Evet, önemliymiş."

"Bariz." Biran bunu zaten biliyordu. Çünkü kulübesinden dışarı adımını atmaya Dora şimdi Molekoy Köyü'ndeydi. "Alın içeri."

Birkaç dakika sonra Dora, Perla ve Mirel'in yardımıyla içeri girdi. Onu bir iskemleye oturttuklarında nefes nefeseydi.

"Dora, neden buradasın?"

Dora, başını yattığım yere uzattı, yutkundu. Bunu birkaç kere yaptı. "Büyükannemin defterini buldum. Zamanda yolculukla alakalı bazı notlara yer vermiş. Yazdıklarını size okumak için buradayım. Dinlemelisiniz."

Dirseklerimden destek alıp doğruldum. Sırtımı yatak başlığına verirken, mide bulantımın yerini sıkışan göğüs kafesim almıştı. "Başla, Dora..."

Büyücünün aralanan dudaklarından, henüz sarf etmediği sözcüklerin kara gölgesi süzüldü.

O kara gölge, kasıp kavuracak ve her şeyi tümüyle yutacak bir hortuma dönüştüğünde, pelerinin içinden kara kaplı bir defter çıkardı ve parmaklarını yazılanlarla buluşturarak gözlerini kapattı.

"Zaman müdahale kabul etmez. Kader döngüsüne müdahale etmek isteyen, zinhar günahkar sayılacaktır. Günahkar, ancak üçüncü seferde döngüyü kırabilir. Zira zaman, olacağı üç kez tekerrür eder. Ancak günahkar, zamanın döngüsüne edeceği her müdahale için ömründen on yıl vermeye mahkum edilir." Gözlerini açtı ve tekrar etti. "Her seferinde..."

Nefesim boğazımda takılıp kalırken, "Bu... ne anlama geliyor?" diye sordum serzenişle. "Ben, başardım. Döngüyü kırdım. Kurtardım Melina'yı!"

Dora, kitabın kapağını yavaşça kapattı. Ayağa kalktı. "O halde geriye iki tekerrür kaldı." Yaklaşırken, göz yuvaları büyüdükçe büyüdü. Ruhum kara gölgenin hortumuna kapılıp gitmişti. "Döngüyü kırmak için onu iki kez daha ölümün elinden almalısın. Bunu yalnızca sen, yapabilirsin Ancak unutma, her müdahale, ömründen eksilen on yıl, demek..."

Evet, ilk müdahale için on yıl eksildi. Şimdi yirmi yılını daha feda etmek zorunda. Siz olsanız yapar mıydınız?

Sormak istediklerinizi buraya bırakabilirsiniz.
Kesit ve görseller için İnstagram/DuruMavii.hikayeleri
Lütfen yıldıza dokunmayı unutmayın.
Bir sonraki bölümde görüşmek üzere.

54. BÖLÜM; "Ruha Dönüş"

Selam.

Evanescence~ Bring Me To Life
Evanescence~ Lithium
Keyifle okuyun.

Büyücünün sözleri zihnimin arka odasına pimi çekilmiş bir bomba bırakmıştı.

Ruhumda sürüklenen umudun üzerine zift dökmüştü.

Hislerimden yakalamış, beni iblisin kollarına bırakmıştı.

Bomboş gözlerle Dora'ya bakarken, yatakta iki büklüm duran bedenimin sallanmaya başladığını, ancak midemin yeniden bulanmasıyla fark edebildim. Daha kuvvetli bir öğürtüyle başımı yatağın dibindeki kovaya doğru sarkıttım ancak midemde çıkaracak başka bir şey kalmamıştı.

"Rozelin!" Perla, su dolu kaba ellerini daldırarak tüm yüzümü ve saçlarımı sıvazladıktan sonra "İyi değil." dedi. "Dinlenmesine izin vermeliyiz."

Dora, kuvvetli bir sesle "Söyleyeceklerim bitmedi." dedi ancak Biran'ın varlığı karşısına geçtiğinde, büyücünün varlığı görüş açımdan çıkmıştı. "Sonra Dora. Seni ziyaret edeceğiz." Efraim, liderinin işaretiyle ayaklandı. "Dora'ya kulübesine kadar eşlik et."

Hepsi birden dışarı çıktığında, yanımda yalnızca Perla kalmıştı. Bir süre kendimi gelmemi bekledi. Sonra beni banyoya götürdü ve temizlenmeme yardım etti. Tamamen soyunmam gerektiğinde, rahatsız olmamam için beni banyoda yalnız bıraktı. Kendimi o kadar güçsüz hissediyordum ki bakraca daldırdığım maşrapayı bile güçlükle kaldırarak başımdan aşağı dökebiliyordum. Su, tenimden akıp giderken, gözyaşlarım da suya eşlik ediyordu.

Ömrümden eksilen on yılın yasını tutuyordum.

Bakraçta su tükenene kadar banyoda kaldım. Sonra Perla'nın benim için getirdiği temiz kıyafetleri giyerek dışarı çıktım. Oda temizlenmiş ve havalandırılmıştı. Yatağın dibindeki iskemleye bırakılan toprak kasedeki çorbanın dumanı üzerineydi. Islak saçlarımdan akan su damlacıkları üzerimdeki gri kazağın omuzlarına damlarken, küçük adımlarla yatağa doğru yürüdüm ancak tek lokma yiyecek durumda değildim.

Biraz sonra Perla elinde bir tarakla içeri girdi. Çorba kasesinin hala dolu olduğunu görerek kaşlarını çattı ve iskemleyi bana yaklaştırdı. "Miden can çekişiyor olmalı. İç şunu."

İtiraz etmedim. Israra maruz kalmak istemiyordum. Kaşığı kavradım ve istemeyerek de olsa çorbayı içmeye başladım. Tadı tanıdıktı. Biran yapmıştı.

"Daha iyi misin?"

Ruhen olmasa dahi yemeğimi bitirdikten sonra daha dinç hissetmiştim. "Perla." dedim sorusunu es geçerek. "Bana ağabeyini ve diğerlerini çağırabilir misin?"

"Şey... Şu an bunu yapamam."

"Neden?"

"Çünkü ağabeyim Melina'nın yanında ve ona bir şey çaktırmamalıyız. Hiçbir şeyden haberi yok."

"Melina'nın yanında mı? Gerçekten mi!" İçimde doğrulan öfke sesime yansırken küfretmemek için kendimi zor tuttum.

"Aslında..." Kararsızlıkla başını salladı. "Birdenbire hayatımıza girdin ve daha varlığının şokunu atlatamadan bizi dehşet dolu bir olayın varlığına inandırdın. Evet, yalan söylemediğin apaçık ortada ama yine de söylediklerine inanması öyle güç ki..."

"Sana kızmıyorum. Hiçbirinize kızmıyorum. Anlaman gereken şu Perla; sizin için ne kadar beklenmedik ve zorsa benim için de öyle..."

Anlayışla başını salladı. "Sonuç olarak seni şu an yeterince tanımıyorum. Sana bunu söylemem ne denli doğru bilmiyorum ama... Onlar iki gündür birlikte uyumuyor. Melina çok huzursuz, az önce evden çıkarken bunu tartıştıklarını duydum."

Perla'nın söyledikleri öfkemi dizginlemişti. Biran bana inanıyor muydu? Evet. Hem de ilk söylediğim andan beri! Yalnızca harekete geçmek için bekliyordu. Çünkü üzerindeki büyüden kurtulduğu an da Melina'yı hakkıyla koruyamamaktan korkuyordu. Günün sonunda her

ne yapmışsa, büyünün etkisi altında yapmış olacaktı ve doğrulacak sonuçlarda o büyünün ışığında acı çekecekti.

İzin vermememem gereken de tam olarak buydu.

"Perla, bir bahane bul ve bana onu çağır. Yapabilirsin."

Direnemeyeceğini anlayınca sessizce kalktı ve evden çıktı. Geri dönmesi beklediğimden çok daha uzun sürmüştü. O kadar ki yalnız geçen saatler boyunca üzüntüm öfkeye evrilmiş, uykusuz bir zihin ve rahatsız bir mideyle dahi yerimde duramamama sebep olmuştu.

Akşamüstünün giderek koyulan kızıl havasında, eve ilk giren kişi Efraim oldu. Elinde bir tepsi yemek vardı. Beni gördüğü an şaşırarak pervazın altında duraksadı. Muhtemelen yatakta ve hasta olmamı bekliyordu. Söylenerek ve topuklarımla yeri döverek oradan oraya yürümemi değil...

"Şöyle bırak." dedim iskemleyi göstererek. "Sağol."

Başını sallayıp temkinli adımlarla içeri girdi. Tepsiyi iskemlenin üzerine bıraktıktan sonra bir köşeye oturdu. Arkasından giren Perla, utangaç bir gülümsemeyle Efraim'in yanına otururken, bakışlarının beni bulmasıyla kızgınlığımı anladı ve somurttu.

"Şey... Afedersin. Ben döndüğümde ağabeyim evden gitmişti. Melina ağlıyordu. Onu yalnız bırakmak istemedim."

Melina'nın gözyaşlarının sebebini hiç istemesem de merak ediyordum ancak soracağım kişi Perla değildi. "Biran gelecek mi?"

Perla sorumu cevaplayamadan Biran dağınık saçları, kızarmış gözleri ve deri görünümlü ceketiyle kapıda göründü ancak içeri girecek başka bir adım atmadı.

Dora'nın söyledikleri yalnızca beni yıkmamıştı.

Onu bizzat çağırmama rağmen bu gerçeği bildiğim için onunla konuşmaya, hatta ona bakmaya bile korkuyordum. Benden otuz senemi fena etmemi istemi istemesinden deli gibi korkuyordum.

Ona döndüm. Yumruğumu sıkarken, sanki bunu benden istemiş gibi "Yapmayacağım!" diye bağırdım.

Vermediği cevap içimde volkan olup patladı. Yerimde duramadım. "Sikeyim böyle işi!" Adımlarım dar odayı karış karış arşınlarken, kabuğuma sığamadım. "Lan! Böyle boktan şey mi olur?"

Efraim şaşkın gözlerini benden ayırmadan Perla'ya doğru eğildi. "Küfür mü etti o?"

Parla, "Evet." diye fısıldadı.

Efraim'in çekik gözleri her nedense büyüdü ve yuvarlandı. "Onun dünyasında kızların da mı çükü varmış!"

Ne söylediğini duyarak ona döndüğümde hızla Perla'dan uzaklaştı ve sırtını duvara yasladı. Durdum ve onlara doğru ellerimi açtım. "Ya hu haksız mıyım! Neden o kadın yaşasın, diye ben hayatımdan otuz yıl vereyim! Ruh hastası mıyım ben!"

"Önce sakin ol." Omzunu pervazdan ayırdı. Adımları, odanın ortasında duran varlığına ilerlerken, kalbim sıkışmaya başladı.

Lütfen yapma Biran.
Lutfen benden ömrümü tüketmemi isteme.

"Bak," Karşımda durdu. Benim gibi öfkeli değildi; onu bir heykelden farklı kılan çok az şey vardı. "Kimse senden ömrünün bırak otuz yılını, bir yılını bile feda etmeni isteyemez." Bakışları yere çakıldı. Kaybolduğu labirenti tanıyordum. "Elinden geleni yaptın. Melina bilseydi, sana minnettar kalırdı."

"Onun minnetarlığına ihtiyacım yok."

"Ya benimkine?"

Sorusuyla afalladım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir şey iste." diye buyurdu. Ciddiydi. "Büyük bir şey yaptın, kendini tehlikeye attın. Üstelik bundan bir çıkarın yoktu. Ne istersen yapacağım. Sadece iste."

"Biran..." Siktir! Konuşacak çok şey vardı. Daha fazla içimde tutamayacağım çok fazla şey vardı. "Neden yaşamak istiyorum, biliyor musun?" Yaklaştım, aramızdaki mesafeyi tamamen örttüğümde, buğulanan gözlerimi bakışlarını yakalamayı başardı. "Çünkü ben o ömrü sizinle geçireceğim. Seninle! Oğlumla!" Parmaklarım kollarını kavrarken, pazuları ellerimin altında kaskatı kesildi. "Dora'dan gerçeği iste. Tek istediğim bu... Melina'nın sana ne yaptığını öğrenmen..."

Birkaç günlük sakallarıyla bezeli çenesinin keskinleşmesini saniye saniye izledim. Sol gözünün altındaki bir damar önce şişiren morardı, giderek neredeyse siyaha ulaştı. "Çıkın." Perla ve Efraim ne olduğunu anlayamayarak birbirine baktı. Ancak Biran'ın daha baskın bir sesle "Çıkın." demesinin ardından önce odadan sonra da evden ayrıldılar.

Dış kapının kapanma sesi aramızda yankılanırken, "Melina itiraf etti." dedi. Öylesine bir şeyi söylemiş gibiydi. Kaskatıydı. "Dora'dan bir şey duymaya ihtiyacım yok. Eğer büyüyü biliyorsan, nasıl

bozulacağını da biliyorsundur. Sen söyle." Başını biraz eğdiğinde, yüzlerimiz birbirine yakınlaştı. "Nasıl bozacağım?"

Konuşmanın geldiği nokta beni çıkmaz bir sokağa hapsetti. Cevabı biliyordum. Bilmediğim, ona nasıl söyleyeceğimdi.

"Bunu Dora'dana duymalısın."

"Senden duyacağım."

Yutkunamadım. Sanki konuşsam sesim çıkmayacaktı.

"Az önce onca küfürü sen etmiyor muydun? Şimdi seni susturan ne?" Başım eğilmek üzereyken, çenemde hissettiğim parmakları kalp atışlarımı bir saniye içinde arşa ulaştırdı. Çenemin altındaki başparmağıyla usulca çenemi yukarı ittirdi ve bakışlarımızın birbirini kucaklamasına izin verdi. Kısık safir mavilerinde, gizem çözmek isteyen efsunlu bir gölge dolaşıyordu.

"Aşk." diye fısıldadım. Bi an için yüzü büyüdü ve tüm dünyamı kapladı; kalın ve düz kaşlarına dokunan kıvrık kirpikleri, sivri burnu, dar alnı belirgin çene hattı... Bakışlarım çehresinin tüm detalarında dolaşırken, "Sen ve ben...Biran, bizim..."

Dış kapının gürültüyle açılması bizi birbirimizden uzaklaştırırken, içeri giren Mirel'in ifadesi kesinlikle sakin değildi.

"Lider..." dedi, bir parça korkuyla."Melina yok. Gitmiş."

Mirel'in göğsü alacağını tahmin ettiği tepki yüzünden şiddetle inip kalkıyordu ama Biran ağzını bile açmadı.

"Tanrım!" Tepkisizce duran Biran'a döndüm. "Ne bekliyorsun! Git ve onu bul."

Biran tek adım bile atmadı. Aklına her ne geldiyse aynı tepkisizlik Mirel'i de etkisi altına almayı başardı.

"Neyiniz var sizin! Kadın bedeninde bir bebekle birlikte kayıp!" Benim bebeğimle! "Üstelik... Üstelik güvende bile değil."

Mirel, silik birkaç adımla yaklaşarak, "Rozelin." dedi. "Onu arayamayız."

"Neden? Neden arayamıyorsunuz ? Onu tanıyorsunuz, gidebileceği yerleri bir şekilde tahmin etmeniz gerekir."

"Edemeyiz." dedi Biran. "Melina ortadan kaybolur. İstediği zaman da geri döner. Nereye gittiğini kimse bilmez."

"Bunu daha önce de mi yaptığını söylüyorsun?"

Cevap Mirel'den geldi. "Evet. Geçen yıl uzun bir süre kayıptı. Onu hiçbir yerde bulamadık. Geri döndükten bir süre sonra da hamile

olduğunu söyledi."

Düşün Rozelin. Hatırla ve düşün. Melina, Brekta'nın yardımıyla büyü yapıyordu. Öyleyse aralarında sıkın bir bağ olmalıydı; hiç bir büyücü öylesine biri için bir lideri karşısına almazdı.

"Brekta!"

"Brekta mı?" Mirel, şaşkın bakışlarını yüzümde gezdirdi. "O kim?"

Biran'a baktım. "O biliyor."

"Büyücü Brekta, bir süre önce heyet büyücü mertebesine getirildi."

"Evet, nasıl olduğunu biliyor musun?"

"Hayır." dedi ilgisizce. "Merak edeceğin konular arasında değil."

"Olmalıydı." Başımı yüzüne doğru kaldırıp, ona bir gerçeği daha sunmaya hazırlandım. "Brekta'nın heyete alınmasını, Melina üç büyüklerden bizzat rica etti. Sevgili üç büyükler de bir Gece Kraliçesi'nin ricasını kırmadı. Tabii bunda Melina'nın bir çıkarı vardı." Anlamıştı. Yine de devam edecektim. İçindeki sahte aşktan kurtulması için elinde geleni ardıma koymayacaktım. "Melina'nın sana aşk büyüsü yaptırdığı büyücü, Büyücü Brekta'nın ta kendisi...."

"Ne!" Mirel'in sesi çığlıya dönüşmüştü. Açık mavi gözleri duyduklarının şokuyla irilirken, ağzını açtı ama başka bir şey söyleyemedi.

"Melina'yı Brekta'nın yuvasında arayın." dedim kafa tutarcasına. "Eminim bulacaksanız ve..."

Devam etmemi beklemeden Mirel'e döndü. "Duydun. Onu geri getir."

"A-ama... Sen gelmeyecek misin?"

"Mirel." Sesindeki uyarı Mirel'e ulaşmıştı. Başını sallarken adım adım uzaklaştı. "Emredersin."

"Şimdi devam et." diye konuştu yeniden üzerime çeviren bakışlarıyla. "Daha ne kadar dağıtacağını görelim."

"Amacımın bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Yaptığın bu."

Sözlerinin verdiği acı hafife alınacak gibi değildi. Göğsümü kırık bir nefesle doldurdum. "Üstelik zamanında kalıcı da değilim. İstediğim bu değil, bu zamanda Biran değil." Toparlamalıydım. Çabamı acıma kurban veremezdim. "Eğer büyücü Bor'un söylediği mağarayı bulabilseydim doğru zaman ulaşabilirdim. Hiçbir şey böyle ol-"

Büyücü Bor! Ona gitmek neden daha önce aklıma gelmemişti? Ah,evet... Dora'dan daha fazla şey biliyor olabilirdi.

"Şimdi beni Büyücü Bor'a götür. Henüz tanımıyorsan... O, Mentro eyaletinde yaşıyor. Lord Hualp Koran'ın büyücüsü..."

Bildiklerim tek kaşının kalkmasına sebep olurken, onu ardıma alarak kapıya doğru yürümeye başladım.

"Baksana." Durdumi bakmadım. "Senin istediğin Biran nasıl bir adamdı?"

Kıvrılan dudaklarımdan taşan hatıralar ayaklarımın dibine döküldü. "Daha kaba, dediğim dedik bir adam." Omzumun üzerinden ona baktım. "Ama onda hoşlandığım bu değil." Merak edecek ama sormayacaktı. Bildiğim için devam ettim. "Her şey. Onu o yapan her şeyi şimdi mumla arıyorum."

Aceleci adımlarla evden çıktım. Ben arabaya bindikten sonra onun gelmesi zaman aldı. Düşündüğünün ne olduğunu bilmiyordum ama bana inanıyor olması şu an için tek tesellimdi.

Balçık toprağa ve alacakaranlık havaya sahip Mentro eyaletine girmemiz sandığım kadar kolay olmadı. Giriş yapmak isteyen bir lider de olsa eyaletin bir yöneticisi vardı ve izni olmadan kuş uçamazdı. Muhafızlar bize bölgenin bekleme alanına kadar eşlik etti. Daha sonra Lord Koran'a bilgi vereceklerini söyleyerek beklememizi istediler. Beklediğimiz ivedi bir giriş izniydi ancak çok geçmeden karşımızda Hualp Koran'ın kendisi duruyordu. Hatırladığım son halinden epeyce uzaktı ;uzun saçlarının aksine karşımda asker tıraşlı bir adam duruyordu. Rüzgar siyah pelerinini havalandırırken, atından indi.

"Lider Biran Nuh, Methinizi çok işittim." Elini uzattı. "Nihayet tanışmamıza sevindim. Mentro eyalet Lordu Hualp Koran."

Biran, önce kendisine uzatılan ele, ardından da karşısındaki adamın gözlerine baktı. "Aynı duygulara sahibiz, Lord." Elini sağlam bir tutuşla sıktıktan sonra lordun bana kayan bakışlarını fark etti. "Hanımefendi..."

"Eşiniz mi? Hamile olduğunu sanıyordum."

İncineceğim cevabı duymaya hazırlanırken, Biran "Büyücü Bor'u görmek istiyorum." diyerek konuyu hedefimize getirdi. "Mümkün mü?"

Lord kim olduğumu öğrenmek konusunda ısrarcıydı. "Büyücü Bor'u hangi amaçla görmek istiyorsunuz, lider?"

"Sormamız gereken bazı şeyler var." Araya girmem Biran'ın hoşuna gitmemişti. Bunu bir saniye için üzerime çevirdiği bakışlarıyla anlattı.

"Önemi var mı?"

Lordun dudaklarının bir köşesi kıvrıldı. "Elbette yok, buyrun." Avucunu gökyüzüne çevirerek gerisine uzattı. "Tüm büyücülerim emrinizde."

Lider bir baş hareketiyle lorda teşekkür ettikten sonra arabaya doğru ilerledi. Adımlarım onunkileri takip ederken, lordun sesini yeniden duyduk. "Eğer aradığınız cevapları büyücü Bor'dan alamazsanız," Siyah bakışları üzerimde dolaştı. "Hanımefendiye memnuniyetle yardımcı olabilirim."

Biran bir adım önümdeydi. Bedeninin kısmen çevirerek kolunu belime doladı ve uyguladığı kuvvetle beni yanına aldı. "Gerek kalacağını sanmıyorum, lord. Nazik teklifiniz için teşekkür ederim."

Biran beni bizzat arabaya bindirdi, kapıyı üzerime kapattıktan sonra sürücü koltuğunda yerini aldı. Bekleme alanından uzaklaşırken, anlam veremediğim davranışının tanıdıklığı içimi bir parça ısıtmıştı.

"Bor'u neden görmek istediğimi sormadın."

Arab-cı büyücülerin bulunduğu çadır alanına girmesiyle yavaşladı. "Birazdan öğreneceğim." Arabayı Bor'un yaşadığı çadırın önünde durdurdu. "Yoksa hazır olup olmadığımı mı soracaksın?"

Sesindeki alay kesinlikle trajikti. "Her şeyi batırdığımı söylemenin başka bir yolunu bulmalısın."

Arkasına yaslandı. Araba durmuş olmasına rağmen elleri hala direksiyonda, ön camdan dışarı uzanan bakışları alacakaranlığın boşluğunda bir yerdeydi. "Evet, her şeyi alt üst ettin." Başını, yasladığı yerden hafifçe bana çevirdiğinde, dudaklarında keyifsiz bir tebessüm vardı. "Altının üstünden daha gerçek olması dışında sorun yok."

Aynı tebessüm benim dudaklarımda da yer etti. "Üzgün olduğumu söylemeli miyim?"

"Hayatımı mahvettiğim için mi?"

Elim kulpa uzanırken, "Hayatını mahvettiğin için..." dedim

Araçtan birlikte indik ancak çadıra yaklaşan ilk adımlar bana aiiti. Çadır karanlıktı ve kötü kokuyordu. Büyücü Bor'u yeniden karşımda görmek çıkışa bir adım daha yakın hissettirse de "Kimsiniz?" sorusu beklediğim halde hoşuma gitmemişti.

"Adım Rozelin." Yaklaşıp kaynayan kara kazanın arkasında oturan büyücüye yaklaştım. Çadırın girişinde duran Biran'ı işaret ettim. "Onun Kimpras lideri Biran Nuh olması, bu konuda hemfikir olmamızı sağlayacaktır."

Büyücü lideri selamladıktan sonra bu zamanda da hoşlanmadığını tahmin ettiğim varlığıma odaklandı. "Ne istiyorsun?"

Kaybedecek vakit yoktu. "Gelecekten geliyorum. Yaklaşık beş sene sonrasından... Kimpras'daydım, kendi dünyama dönebilmem için beni bin geçiti olan bir mağaraya yönlendirmiştin."

Bedeninin elleri hariç tüm kısımlarını gizleyen elbisesinin siyah kapşonu yaşlı yüzünü gizliyordu. Çukurda kalan gözleri ve uzun burnundaki büyük ben görebileceğim az detaylardan bir kaçıydı. Şaşkınlığın ya da başka herhangi bir duygunun zerresini göstermeden arkasına yaslandı. "Zamanda yolculuk büyüsü yüzyıllar öncesinde yaşayan bir büyücü tarafından keşfedildi ve tarifi yayılmadan o büyücüyle birlikte toprak oldu. Bu zamanda yaşayan büyücüler size bu konuda yardımcı olamaz. Buna ben de dahilim..."

"Ya geçit? Beni geçide sen yönlendirmiştin."

Siyaha boyanmış sivri ve uzun tırnaklı ellerini kazanın iki yanına koydu. "Evet, mağarayı biliyorum. Eğer geçitlerden birini kullanarak dünyana gidebildiysen şanslısın. Geçitlerden büyük bir kısmı tuzaklarla doludur."

"Gittim ama..." Boğazıma oturan yumru bana o zamanki çaresizliğimi hatırlattı. "Topraklarıma ulaştığımda geçit yoktu, kaybolmuştu. Kardeşim ve ben kendimizi bir tek ağacın bile olmadığı bir dağda bulduk. Geçit yok olmuştu. Oraya defalarca kez geri döndüm ama yoktu." Başımı iki yana sallayarak üzüntümü savuşturmaya başladım. "Doğru geçişi bulabilirsem kendi zamanıma gidebilir miyim Bor? Bu dünyadaki..."

Hiç düşünmeden "Öyle bir geçit yok." diyerek umuduma darbe indirdi.

Bakışlarım kademeli olarak yere düştü. Buraya boşuna gelmiştim. Hayal kırıklığıyla gitmeye hazırlanırken, Biran'ı yanımda buldum.

"Buraya kadar boşuna gelmiş olamayız." Ne yapacağını biliyordum ancak engel olmak için çok geç kalmıştım. "Söylesene büyücü, aşk büyüsü yapılmış bir adam, laneti nasıl bozar?"

Biran büyünün bozulma yöntemini dinlerken yanında olmamalıydım. Ayağa fırladım ancak adım dahi atamadan Biran'ın beni kolumdan yakalamasıyla olduğum yerde kalakaldım. Büyücü Bor'a benim sırtım, Biran'ın ise yüzü dönüktü ve omuzlarımız birbirine dokunuyordu.

Başını hafifçe benden yana meylettirdi. Dudaklarından süzülen ılık nefesi kulağıma ulaşırken, "Nereye gidiyorsun?" diye fısıldadı. "Daha en eğlenceli kısmı yaşamadık."

Şansımı sikeyim.

"Bu basit bir şey değil, lider Biran. Bir mucize bebeğe kavuşmak kadar güç."

Biran, bakışlarını üzerimden çekmeden, "Sen söyle." diye buyurdu. "Gerisini ben düşüneceğim."

Sikeyim şansımı.

Bor'un ayağa kalktığını duydum. Beni yerin dibine sokacak sözleri söylemeden önce gözlerimi kapattım.

"Aşk büyüsünü ancak gerçek bir aşk bozar. Gerçek aşkı bulduğunuz kadınla tenlerinizi birbirine mühürlemelisiniz." Kendini yeniden koltuğuna bıraktığında, yarılıp beni içine almaya yere sövüyordum. "Yani onunla sevişmelisiniz." Bor'un sevimsiz gülümsemesi kulaklarıma ulaşırken kolumu Biran'dan kurtarıp hızlı adımlarla çadırdan çıktım ve bakışlarımı geldiğimiz yola savurdum.

Buradan Molekoy Köyü'ne yürüyerek dönebilir myidim?

Yolun ortasında öylece dururken adımları yanımdan geçip gitti. "Bin." Kapısını açtı, binmeden serseri bir tavırla göz kırptı. "Yapılacak işlerimiz var."

Sinirle yanına oturup, "Ne diyorsun be sen!" diye bağırdım. Gaza yüklenip arabayı kıvrak bir manevrayla geri çevirirken, dudaklarında sinir bozucu bir gülümseme vardı.

"Yapacak işlerimiz olduğunu söylüyorum." Gülümsemesi daha belirgin bir hal aldı. "Akşam yemeği yemek gibi. Gördüğün gibi hava kararda. Sen acıkmadın mı?"

Sırtımı hırsla koltuğa yapıştırdım, kollarımı göğsümde birleştirdim. "Sen... Sen tüm zamanlarda sinir bozucusun Biran!"

İsminin dudaklarımdan dökülmesiyle, genç yüzünde yeniden ciddiyet belirdi. Yolun bir kısmını geride bıraktığımızda ise artık

tamamen düşünceli görünüyordu. Ona artık kaçamak bakışlar atmak yerine düpedüz izliyordum. Bunu köyün girişinde fark etti.

"İsmimi çok söyledin."

"Evet."

"İlk görüşte miydi?"

Kastettiğim şeyi biliyordum. "Hayır. Beni ilk gördüğünde benden nefret ediyordun. Daha hoş bir şey söyleyeyim, duygularımız karşılıklıydı."

Ev görüş açımıza girdiğinde, tüm moralimi alt üst eden durum Melina'nın evin önündeki varlığıydı. Aracı yavaşlattı. Sormak istediği son bir şey vardı.

Her ikimiz de Melina'ya bakarken, "Hayır." dedim. "Sana yaptığı büyüyü öğrendiğinde aramızdaki şey çoktan başlamıştı."

Melina bizi fark etti, gözlerinde büyüyen öfkeyi aramızdaki metrelere rağmen fark edebildim. "Hala bir büyünün etkisindeyken sana nasıl..."

"Bana nasıl aşık olduğunu mu soruyorsun?" diye sordum açıkça. "Çünkü o, ölmüştü. Geride yalnızca hatıraları ve hayaleti vardı. Tek istediğim... Yine ölecekse ve yine arkasından acı çekeceksen, bunu gerçek duyguların ışığında yap. Çünkü sanırım ben...."

Araba evin önünde durdu. Melina öfkeli adımlarla bahçe kapısından çıkarken, "Ben bunun için buradayım." dedim. "...ve sen o sahte aşktan kurtulduğunda, sadece bize ait olan zamanımıza geri döneceğim."

Melina koşarak yaklaştı, aracın önünde durdu, nefes nefeseydi. Önce Biran'a baktı fakat adımları olduğum tarafa doğru yöneldi. Kapımı sertçe açtığında gözlerinden ateş çıkıyordu. "Sen yaptın! Her şeyi sen yaptın!"

Sırtımı koltuktan ayırmadım bile. Sakin kalmalıydım çünkü fiziksel durumu bunu gerektiriyordu. "Uzaklaş, sadece uzaklaş."

Bu söylediğim onu daha da öfkelendirdi. Ansızın tıpkı bir dişi kulçuk gibi parmaklarını kırarak kolumu boydan boya çizdi. Acıyla inlerken çizdiği yerler anında kabardı ve kanamaya başladı.

"Seni yolarım!" Arabadan atlarcasına indiğim an Melina geriye doğru sendeledi. Mirel koşarak aramıza girdi ancak öfkeyle yürümeye başladığımda her nasıl olduysa ona çarptım ve yere düşmesine sebep oldum. Melina'ya ulaştığımda an kalkan elim, elinin karnına gitmesiyle

havada kaldı. Gözüm seğirirken, sinirden titrediğimi hissettim. "Eğer bir daha bana dokunacak olursan, elini kırarım!"

Melina'nın ifadesinden silinen öfke yerini korkuya bırakmıştı. Aramıza giren Biran doğrudan ona döndüğünde, gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı.

"Sadece bir bebeğimiz olsun istedim. Yemin ederim Biran, sadece sana bir bebek vermek istedim." Gözyaşlarının ıslattığı dudaklarını ısırdı. Başı sürekli sallanıp duruyordu. "O kadın kim bilmiyorum ama..." dedi beni bir çöp yığınıymışım gibi göstererek. "Bize bunu yapmasına izin verme. Lütfen hatırla, bu büyü olmadan önce de benimleydin. Biran, biz hep birlikteydik!"

"Yaptığın düzenbazlığı savunuyor musun?" Sesimdeki sakinlik beni bile şaşırtacak cinstendi. "Sen iğrenç bir şey yaptın, Melina. Yaptığın şeyin ismi bu!"

Odağı bana kaydı, gözündeki yaşları hızlıca sildi. "Peki bu neden seni rahatsız ediyor?" İnce kaşından biri eminlikle alnına asıldı. "Sebebi ortada, değil mi? Çünkü kocama aşıksın!"

Aksini söyleyemeyeceğim için ona karşılık vermeyecektim. İşin özü daha fazla onunla konuşmak istemiyordum. Eğer kendi zamanıma dönebilirsem, belleğimde çok az yer kaplasın istiyordum. Bu yüzden onları olduğu yerde bıraktım ve misafir evine doğru yürümeye başladım.

"Yardım! Yardım edin!" Uzaktaki mantar evlerden birinin kapısı açıldı. İçeriden önce bir kadın ardında da alevler dışarı çıkarken, kadın can havliyle bize doğru koşmaya başladı. "Çocuklarım içeride! Çocuklarım yanıyor! Yardım edin!"

Biran tıpkı bir tazı gibi alevlerin sardığı eve doğru koşmaya başladı. Onu köye henüz gelen Efraim ve Mestan takip ederken, kadının yüzündeki dehşeti gördüm. O kadını tanıyordum, Mei'nin annesiydi!

Köy saniyeler içinde savaş alanına dönmüştü. Tek su kaynağı tulumbaydı. Bu yüzden neredeyse tüm köylüler ellerinde bakraçlarla tulumbanın etrafına toplanmıştı. Kalanlar ise içinde bulunduğumuz curcunadan çocukları uzaklaştırmaya çalışıyordu. Yanan evin alevleri gece kızılının mesken tuttuğu göğe yükselirken, yangın hemen yanındaki eve de sıçradı. O andan itibaren çığlıklar ve koşuşturan insanlar her yerdeydi. Korku dolu nidalar köyün karanlık havasına

asılı kalıyor, kimse bir şey yapamıyordu. Biran'ı ve diğerlerini bir süredir göremiyordum.

Daha kötüsü, bana anlatılan geçmişte böyle büyük bir yangın hatırlamıyordum.

Çığlıklar beynimde yankılanırken avuçlarımı şakaklarıma bastırdım.

Bu yangının bir sebebi olmalıydı.

Zaman müdahale kabul etmez. Döndü bozulursa, zaman, olacağı üç kez tekerrür eder.

Dora'nın sözleri beynimin içindeki alevden soru işaretine su olup aktı. "Döngü olacağı istiyor. "Döngü ölüm istiyor1"

Başımı, Melina'yı son bıraktığım yere çevirdim. Oradaydı. Bahçe korkuluğuna tutunmuş, olanları dehşet dolu gözlerle izliyordu. Mirel ve Perla yanında yoktu. Ancak ona yaklaşan bir başkası vardı.

Sadece bir saniye sonra Melina'ya yaklaşan adamın elindeki parlayan metali gördüm. Bu bir bıçaktı! Adımlarını hızlandırdı ve bıçağı Melina'nın karnına doğru hizaladı.

"Melina!" Attığım çığlığı duymadı. Çığlığıma koşan adımlarımı karıştırırken "Melina!" diye bağırmaya devam ettim.

Dikkatini çekebildiğim an ona yaklaşan adamı işaret ettim. Adama baktı, gözleri korkuyla açıldı ancak başka bir şey yapamadı. Adama bıçağı Melina'nın karnına saplamak üzere geri ittiğinde kuvvetle zıplayarak adamın üzerine atladım. Melina bir yana, üzerinde olduğum adam ve ben başka bir yana savrulduk.

Can havliyle bıçağı tutan elini kavrayıp ters çevirdim.

Saplanma sesine adamın hırlaması eşlik etti.

Bıçak adamın kalbine saplanmıştı.

Bıçak, hayatımın on yılına saplanmıştı.

Minik bir isteğim vaaaar. Enistenizin yeni şarkısı çıktı :) YouTube da Sermest/ Y.o.k. Yazarak bulabilir ve begenebilirseniz beni çok mutlu ederseniz. Severseniz buradan geldiğinizi de yazabilirsiniz tabii

Şimdi gelelim hikayemize...

Hikaye bu; moralinizi de bozacak, güldürecek de, süründürecek de :) Üçüncü kurgunun tüm detayları tüm hatlarıyla hafızamda ve her paragrafından aşırı memnunum. Lütfen memnun olanlar eşlik etsin.

Memnun olmayanlar kötü enerji yaymak yerine hikayeyi nazikçe kütüphanesinden çıkarabilir.

Her neyse... Gitti mi bir on yıl daha... Bu işin sonu nereye bağlanacak dersiniz? Ben yine çok şaşırtacağım, derim :)

İkinci kesitler her zaman instagramdan geliyor/ durumavii.hikayeleri

Ayrıca Kızıl Gece 2 kitabımızı en uygun olarak Bkmkitap sitesinden temin edebilirsiniz.

Lütfen yıldıza dokunmayı unutmayın. Bir sonraki bölümde görüşmek üzere...

55. BÖLÜM; "Labirent"

Selam.

Kızıl Gece seti şu an Amazon sitesinde indirimde. Ayrıca Bkmkitap sitesini de tercih edebilirsiniz.

İlk kitabın pahalı olmasının sebebi iki kitap kalınlığında olmasından dolayıdır. Punto küçük kullanıldığı halde 656 sayfa. Normal puntoda 800 sayfayı aşıyordu.

Oy ve yorum bırakmayı unutmayın olur mu?

Metallica~
Sermest ~ Gelin
Keyifle okuyun.

Umudumun göğsünden sızan acı, iltihaplanmıştı.

Zihnimde bir yıkım gerçekleşiyordu.

Kendi ellerimle kendi yaşamımdan çaldığım zamanlar taş olup üzerime devrilirken, parmaklarımdan akan kan, ruhumu da çevreliyordu.

"Öldü." Titreyen parmaklarımı kendime çevirdim. Ellerimin arkasında hareketsiz yatan adamın görüntüsü silikleşti, kanının her köşesine sindiği ellerim görüş açımdaki en net detaydı. "O-onu öldürdüm."

Bulutların hiddetle çarpışması agresif yağmurlar doğurdu. Kızıl geceye sarsıntı gibi düşen şimşek tüm bölgeyi bir saniye için beyaza boyarken, yağmurlar kanı tenimden söküp almaya yetmiyordu.

Doğruldum. Olduğum yer öldürdüğüm adamın bacaklarının arasıydı. Oracıkta bayılabilirdim. Birkez daha midemi parçalarcasına kusabilirdim. Ağlayabilirdim. Haykırabilirdim. Birçok şey yapabilirdim ama ben hiçbir şey yapmadım.

Melina'nın korku dolu soluklarını idrak edebilecek kadar kendime geldiğim ilk an ayağa kalktım. Ellerimdeki kanı üzerimdeki pantolona sildim. Geri döndüm ve tüm o karmaşayı ardımda bırakarak, hiç çıkmamam gereken misafir gittim.

Gök benim için ağlarken, bir on yılın daha ömrümden silinişini çıplak bedenimi emanet ettiğim suyun altında kutladım.

*****

Tüm geceyi yatakta iki büklüm oturarak geçirmiştim. Sırtımı yasladığım demir korkuluk bir süredir acı vermiyordu. Başım göğsüme çektiğim dizlerimin üzerinde ağırlaşmıştı. Uyuşmuş olmalıydım. Düşünmekten; olanları tekrar tekrar yaşamaktan, çıkış arayıp bulamamaktan yorulmuştum. Dışarıdan gelen sesler bir süre önce dinmişti ancak taze yangın kokusu hala burnumun dibindeydi.

Kızıl güneş ilk ışıklarını Kimpras'a sunarken, tulumbanın başında bu sabah hiç kadın yoktu. Hiç ses yoktu. Ta ki Mirel içeri girene dek... Kıyafetleri is içindeydi. Saçları dağınıktı, uykusuz görünüyordu.

"Afedersin." Mahcup bir şekilde yaklaşıp yakınımdaki iskemleye oturdu. "Teşekkür etmemiz gerekirken seni yalnız bıraktık."

Cevap vermedim. Zaten beklediğim de bir teşekkür değildi. Beni derdim çok başkaydı.

"Melina..." dediğinde ürperdiğimi hissettim. "Senden sonra baygınlık geçirdi. Tüm vücudu titriyordu. Kendine gelene kadar başından ayrılamadık."

Bakışlarımı yerden kaldırmadan, "Şimdi nasıl?" diye sordum.

"Uyandı ama... Çok solgun. Şifacıya götürmek istedik, kabul etmedi. Üzüldüğü için rahatsızlandığını söyledi."

Histerik bir şekilde gülümsedim. "Yani benim yüzümden, öyle mi?" Zekasını muazzam bir şekilde kullanıyordu. Sakin kalmayı ve onun umrumda olmadığını düşünmeye çalıştım. Bakışlarımı ihtiyaçla Mirel'in yüzüyle buluştururken, "Bebek..." diye sordum bu kez.

"Hissedebildiğini söyledi."

Bunu duymak saatler sonra gerçek bir nefes almamı sağlamıştı. Günün sonunda yaptığım her şey onun içindi; ömrümden ardı ardına giden seneler gibi...

"Kaybımız olmadı ama yangının kundaklama olduğu ortaya çıktı. Anlayacağın kasten çıkarılmış. Üstelik evde bir anne ve çocuğu varken... Tüm dikkatleri yangına çekerek Melina'yı katletmek

istediler..." Birkaç saniye için bacağımın üzerinde duran elimi sıvazladı. "Şu an nefes alıyorsa, yaşıyorsa senin sayende."

Başımı dizimden kaldırdım. Boynumda berbat bir ağrı vardı. "Elbette öyle." İnkar edilecek bir yanı yoktu. "Hangi ahmak bir başkası için ömründen ömür verir? Mesela sen, yapar mısın?"

"Yapmam. Haklısın." Mirel her zaman açık sözlü bir kadındı. "Ahmak olduğun kısımda değil. Kimse ömründen ömür gideceğini bilerek bir başkasına yardım etmez. Sen ise Melina için..."

"Melina için değil!" Bebeğim için... "Onun için kılımı kıpırdatmam." Daldığım boşlukta olanlar canlandı, tekrar tekrar. "Karnını hedef almıştı..."

"Ve sen de bir kahraman gibi onu kurtardın." Sözlerinin hoşuma gitmediğini anlamış olacak ki sessiz ama derin bir soluk verdi. "Suikastı düzenleyen kişinin kim olduğunu biliyor olmalısın."

Başımla onayladım. "Bu konu hakkında ne yapmayı düşünüyor?"

"Lider mi?"

Olanların üzerinden saatler geçmiş olmasına rağmen bir dakika için bile yanıma gelmemişti. Bu yüzden adını anmaktan geri durdum. "Evet, lider."

"Önce üç büyüklere bildirecek."

"Ya sonra?"

"Rozelin," Yaklaştı ve gözlerini ciddiyetle açtı. "Biran gibi bir adam böyle bir saldırıyı yalnızca şikayet ederek geçiştiremez."

Ayağa kalktım. Pencereye yaklaşıp, gözlerimi yaşadığı eve diktim. Çok sessiz görünüyordu. "Bunu zaten biliyorum. Sadece atacağı adımı bilmek istiyorum."

Ayağa kalktığını duydum. Adımları arkamda durdu. "Yanına geleceğini sanmıyorum. Sizi bir arada görmek Melina'ya iyi gelmiyor."

"Tahmin et bakalım bu ne kadar umrumda!"

Öyle ya da böyle; şu an buradaydım, bu zamanda! O halde zaman beni yeniden bir yerlere fırlatmadan önce elimden geleni yapacaktım.

"Az sonra evden çıkacak." dedi kararsızlıkla. "Arabası köyün girişinde..." Uzaklaşırken, "Benden duymadın." diye tembihledi.

Çıkmadan önce ona son kez baktım. "Sağol, Mirel."

Gizlice evden çıkarken kendimi toparladığımı sanıyordum ama işin aslı öyle değildi. Kaybettiğim seneler aklıma geldikçe gözümden akan

yaşlar artıyordu. Hırsla köyün girişine doğru yürürken, gözyaşlarımı sildikçe yerini yenisi alıyordu.

Her saniye bana bahşedilen ömrü düşünüyordum ve o ömürden yirmi koca sene çıkarıp elimde kalanı hesap etmeye çalışıyordum, çaresizce.

Kalan zamanın yetemeyeceğinden korkuyordum.

Arabasını bulmamın üzerinden çok geçmeden onu gördüm. Beni fark ettiğinde adımları yavaşladı. Sonra bakışlarını benden aldı, hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam etti ve direksiyonun başına geçti. Yan yolcu koltuğunda yerimi alırken, bana bakmadığını bildiğim halde yüzümü cama çevirerek ondan gizlemeye çalıştım. Bu çok acınasıydı.

Ağaçların ardı sıra akıp gittiği dar orman yolundan ilerliyorduk. Güneş bugün daha yakıcı görünüyordu. Ön cama düşen kızıl ışık Kimpras'ın gizemli nüanslarını ortaya koyarken, kalbimin orta yeri ince ince sızlıyordu.

"Temur'a gidiyorsan bunu yapma. Hiçbir işe yaramayacak."

Direksiyonu sert bir manevrayla sola kırdıktan sonra "Neden?" diye sordu."Onunla konuşacağımı mı sanıyorsun?"

"Ne sözün ne yumruğunun bir etkisi olmayacak. Onun gibi bir adam asla değişmez."

Başının bana döndüğünü hissetsem de aynı karşılığı veremedim. "Bunu bilecek kadar çok şey mi yaşattı sana?"

Vakıf, Nerin, Lenoran, Temur... Hamile olduğumu öğrendiğim ilk an yaşadığım inkar ve acı belleğimde hala çok diriydi. Kendimi anlatamadım, kaçtığım, tökezlediğim, düştüğüm anlar hala ve hala benimleydi.

"Çok şey... Anlayamayacağın kadar çok."

Yavaşladı. Kalın gövdeli yaşlı bir ağacın altında durdu. "Nasıl bu kadar eminsin?"

İçim acıyarak söyledim. "Çünkü beni henüz tanımıyorsun."

Sessizlik. Aramızdaki ilk ve en temel şey buydu. Zamanla onu aramızdaki sessizlikten tanımıştım. Nefes alışverişleri ezberlediğim gibiydi. Gözlerini kırptığı ritim, ellerini konumlandırdığı yer; her şey ama her şey ezberlediğim gibiydi.

"Onun Melina'yı öldürdüğünü, bebeğimi alıp sana verdiğini ilk duyduğumda çılgına dönmüştüm. Sonra... Sana inanmaya

başladığımda hiçbir kadının yaşadığını yaşamaması gerektiğini düşündüm ve..."

Sözlerinin anlatmak istediği daha fazla şey vardı; hangi zamanda olursak olalım gözyaşlarımı ondan gizlememem gerektiği gibi...

Çekindiğim bir an daha olmadı. Ona baktım.

"Ağlıyorsun." Bakışlarıyla ele verdiğim gözyaşlarımın tenimde çizdiği rotayı takip etti, sessizce içimi çekiyordum. Araba bir süredir ağacın önünde duruyordu. Ne o ne de ben devam etmek için henüz hamle yapmamıştık. "Bu kadar mı seviyorsun?"

"Kimi?" Bu, cevabını bilmediğim bir soru değildi. Sadece bebeğimin adını anmaya ihtiyacım vardı. "Alaz'ı mı?"

Yavaşça yutkundu. "İsmini sen mi koydun?"

Başımı indirip kaldırdım. Konuşmak güçtü. "Tıpkı sana benzeyecek."

Çehresine yerleşmeye çalışan üzüntüye kafa tuttu. İzin vermedi. "Yakışıklı velet."

Gülümserken gözümden yeni bir damla düştü. Hissetmiş gibi yandan bir bakışla beni yakaladı. "Bir itiraf," dedi dümdüz bir sesle. "Küfür etmek daha fazla yakışıyor."

Bozulan sinirlerim dudaklarıma berbat bir gülümseme armağan etti. "En azından bir ortak noktanız var."

"Kiminle?"

Islak gözlerimi ona çevirdim. "Benim Biran'ımla..."Kaşları bribirine yaklaştı, bakışları çok önemli bir şey söylememi bekliyormuş gibi dikkatliydi. "O da ağlamamdan hoşlanmazdı."

"Akıllı adammış. Kıpkırmızı suratınla berbat görünüyorsun."

"Hadi ordan." Burnumu çektim. Çıkan sesi yüzünü hafifçe buruştururken, bileklerimin ön yüzüyle gözlerimi kuruladım. "Sen de o kısacık sakallarınla tıpkı bir oğlan çocuğuna benziyorsun."

Eli direkt olarak sakallarına gitti. Fark ettiği an son verdi ve yan koltuğa doğru yaklaşmaya başladı. Yan koltukta ben vardım. "Bölgemdeki çoğu kız bahsettiğin oğlan çocuğuna bayılıyor." Kokusunu duyacağım yakınlıkta durduğunda, ele geçirdiği kalp atışlarımı fark etmesinden korktum. Üç yıla sığan her gün o kokuya sığınıp, içime hapsedene kadar solumayı hayal etmiştim. Bunu değil... "Görünen o ki sen de onlardan birisin."

Saatlerce ağladığım için şiştiğini hissettiğim dudaklarımı birbirine bastırdım. Bilerek yapıyordu, reddemeyeceğimi biliyordu. Onu onaylamak için başımı salladım. "Haklısın."" Birbirine yaklaştırdığım işaret ve baş parmağımı aramızda bulunan az mesafeye sığdırdım. "Belki şu kadarcık onlardan biri olabilirim ama unutmaman gereken bir şey var, lider." İşaret parmağımı göğsüne bastırdığımda, önce parmağıma baktı. Sonraki hedefinde ise gözlerim vardı. "Sen de bana az bayılmıyordun."

Aksi muhtemelken,kıvrılmak üzere olan dudaklarından memnun olduğunu söylenebilirdi. "Laf cambazı bir..." Gözleri usulca saçlarımda dolaştı, dudaklarından çıkan bir sonraki sözün beni alt üst edeceğini anladım. "...sarışın."

Canım yandı. Mutlu oldum. Deli gibi ağlamak istedim ama yalnızca gülümsedim.

Tek kelimesiyle topraklarımda estirdiği rüzgar, taş üstünde taş bırakmamıştı.

"Biran," Ona dokunmak isteyen yanımı bu kez dizginlemedim. Elimi yavaşça kaldırdım, yüzüne uzattım. Avucumun sakallarıyla buluşması, ateş ve suyun kucaklaşması kadar ızdıraplıydı.

Gözlerini kırpmadı.

Soluğu yavaşladı.

Çene hattının keskinleştiğini avucumdaki derin çizgilerin üzerinde hissettim.

Soluğu hızlandı.

Baş parmağım elmacık kemiğinin üzerinde dolaşırken, kıpırtısızca bana baktı. Büyüyen gözbebekleri mavileri istila ediyordu ve ben, kendi zamanımda yaşayan, yalnızca bana ait olan adamı hayal ediyordum.

"Biran, biliyor musun?" Dudaklarım kıvrılmak istedi ama titrediği için yapamadı. "Bana böyle hitap ederdin. Sen hep..."

Çığlık ve gürültü! Patlayan ön camın kırıkları üzerimize dağılırken, koca bir taş parçası aramızda yuvarlandı. Elimin telaşla kulpa gitti sırada Biran hiçbir şey yapmadığını görerek duraksadım. Sakin bakışları takip ederek, bakışlarımı başımı kırık ön cama çevirdiğimde, Melina'nın orada olduğunu gördüm. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Yanakları sırılsıklamdı ve ellerinde koca taş parçaları vardı. Ona

baktığımı gördüğünde birini bana fırlattı ama isabet etmesine fırsat vermeden aşağı indim.

"Sen aklını mı kaçırdın!" Karşısına dikildiğim an titremeye başladı. Bu basit bir titreme değildi. Kriz geçiriyordu.

"Biliyordum." dedi, derinden gelen sesiyle. "Onu elimden almak istediğini biliyordum." Dolu gözlerini hala sürücü koltuğunda oturan Biran'a çevirdi. "Bu yüzden sizi takip ettim." Yeni bir çığlık attığında kulaklarımı tıkamak istedim. Bir taş daha fırlattı. Bu kez hedefinde Biran vardı. Taş Biran'ın alnına isabet ederek anında kanlı bir yarığa sebep olurken, Biran çekilmek için hamle yapmamıştı. O taşı bilerek ve isteyerek kabul etmişti.

Melina çıldırmış gibi avuçlarını kaputa vurdu, "Nasıl yaparsın!" diye haykırdı. "Sana dokunmasına nasıl izin verirsin!"

"Kes suçunu Melina!" Onu kolundan yakalayıp kendime çevirdiğimde bana itiraz etmedi. "Önce sahte aşkının pençesine aldın, şimdi de üzerine suçluluk duygusunu mu yıkmaya çalışıyorsun!" Kaşlarım büzüşerek gözlerime yaklaştı. "Nasıl bu kadar bencil olabilirsin?"

"Ben bencil değilim!" Sesi şimdi kısıktı. Gözlerinde ise garip bir duygu geziniyordu. "Sadece ona aşığım ve sen..." Başını salladığını sandım ama hayır, titremesi kuvvetlenmişti. "Sen..." Göğsü hızlı hızlı inip kalkmaya başladı. Devamını getiremedi çünkü nefes alamıyordu.

Düşeceğini anladığım an "Biran!" diye bağırdım.

Biran hızla arabadan indi. Onu düşmeden önce yakaladı ama Melina bayılmış olmasına rağmen titriyordu. Onu kucakladığı gibi aracın arka koltuğuna ilerledi. Biran'ın kollarında tek bir canın olmadığı düşüncesi beni kendime getirdi. Koşarak diğer kapıyı karşısından açtım, arka koltuktaki cam kırıklarını temizleyerek Melina'yı yatırmasına yardım ettim.

"Şifacıya mı gidiyoruz?" Bunu dakikalar sonra sormuştum. Orman yolundaydık. Her karışı tanıyordum ama korku ayırt etmeme engel oluyordu. Oğlum Melina'nın içindeydi ve Melina hiç iyi değildi.

"Gözünü yoldan ayırmamıştı. Direksiyonu saran parmaklarının boğumu bembeyaz kesilmişti. Ancak şatonun dik yokuşunu tırmanırken, "Şato." diyebildi.

Araba karların ortasında sert bir frenle durdu. Biran'ın Melina'yı almasına yardım ederken ellerim titriyordu. Melina'nın titremesi

dinmişti ancak beyaz yüzü mosmordu. Dudaklarının rengi beyaza çalıyordu ve neredeyse göğsü hiç hareket etmiyordu.

Biran, kollarında Melina ile taş köprüyü koşarken, dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim. Ancak köprünün korkuluklarından tutunarak, sürüklenen adımlarla onu takip edebildim. Köprü bittiğinde ise adımlarım çift kanatlı devasa kapının önünde donup kaldı. İçeri giremedim. Biran'ı o halde görmeye cesaret edemedim.

Dakikalar sonra içeriden tek başına çıktı. İri adımlarla yanımdan geçip giderken, "Acele et." dedi. "İblisin yuvasına uğrayacağız."

Ona ancak koşarak yetişebildim. Yaşadığı acının verdiği gücü sırtlayarak arabasına binerken, tek yapabildiğim yanındaki yerimi almaktı. Gaza yüklendi. Yokuşu son hızla inerken, elim tutunmak için kapı kolunu kavradı.

"Nereye gittiğimizi söyle." Cevap vermedi. Hızını mümkünmüş gibi daha da arttırdı. "Biran nereye gidiyoruz!" Bağırarak ona çevrilen gözlerime karşılık vermedi. Çok geçmeden Kimpras ormanına girdik. İlerlediğimiz yolu tanıyordum. "Biran hayır!"

Ani bir frenle durdu. Elim kulpta olduğu için şanslıydım.

"Gelmek istemiyorsan burada in. Dönüşte seni alırım."

Kendi öfkeli sesi sakindi. Onu bu halde yalnız bırakamazdım. "Geleceğim."

"Gelmek zorunda değilsin."

Elimi kulptan ayırıp yerime yerleştim. "Zorunda olduğum için gelmiyorum."

Kalan yol boyunca başka bir şey söylemedi.

Saniye saniye sınıra yaklaşıyorduk. Engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Birazdan Temur Alizen'i görecektim.

Ellerimle öldürdüğüm o adam birazdan kanlı canlı karşımda duracaktı!

Başımı dizlerimi düşürdüm ve araba durana kadar da kaldırmadım.

Araba durdu. Gelmiştik.

Hayatımı tamamen ve geri dönülmez biçimde değiştiren sınır karşımda duruyordu. Sonsuzluğa uzanan siyah sınır çizgisinin ardındaki aydınlık bölge Lenoran, her zaman olduğu sakindi. Biran arabadan indi ve çizgiye bir adım kalıncaya dek yürüdü. Her iki elini

de hayavaya kaldırdığında, söyleyeceklerini onunla birlikte tekrar ettim.

"Baş nöbetçi Guran! Huzuruma çıkmanı emrediyorum."

Siyah çizginin üzerinde keskin bir aydınlık belirdi. Saniyeler için tam orada mızraklı baş nöbetçi belirdi. Yere bakıyordu ve tek parça kara kıyafetinin kapüşonu yüzünü ustaca gizliyordu. "Huzurunuzdayım, Lider Biran Nuh."

"Temur Alizen'i çağırın. Derhal."

Nöbetçi tekrar etti. "Derhal." Ve kayboldu.

Arabadan indim. Birkaç adım attım ama hepsi buydu. Lenoran'a ve liderine daha fazla yaklaşmak istemiyordum.

"Neden buradayız?" diye sordum bakışlarımı sırtında kilitleyerek.

Bana dönmedi. Gözü Lenoran'daydı. Aç ve yırtıcı bir hayvan gibi avını gözlüyordu.

"Üç büyükler Melina'nın iyi olmadığını söyledi."

"Ne?"

"Uyanacağından emin değiller." Yumruklarını sıktı. Parmakları boğumlarından ayrılacak kadar gerilmişti. "Sağlıydı. Sıkıntısı yoktu. Ona bir şey yaptılar."

"Bunu nerden biliyorsun? Üç büyükler mi söyledi?"

Cevap vermedi. Çünkü yaklaşan araç ona istediğini getiriyordu. Aydınlık bölge Lenoran lideri Temur Alizen'i...

"Orada kal ve ağzını bile açma."

Limuzine benzeyen beyaz, uzun araç durdu. Temur Alizen, pelerinin eşlik ettiği beyaz takım elbisesiyle aşağı indi. Çizginin bir adım gerisinde durdu. Gençti. Saçları kısacıktı. Yüzünde o tanıdık şeytani gülümsemesi vardı. Korkunçtu. Eğer sonsuza dek bu zaman hapsolmuş olsaydım, onu yeniden öldürebilirdim!

Kaldırdığı avuçlarına gökyüzünü göstererek, "Lider Biran Nuh!" dedi, henüz kalınlaşmaya yüz tutan neşeli sesiyle. "Ulu güçler aşkına! Geleceğini bilseydim senin için bire ziyafet maması donattırırdım."

Sakin kal Biran. Sakin kal.

"Melina'ya ne yaptın?"

Temur kaşlarını çattı. Son derece yapmacıktı. "Bunu bana mı soruyorsun?"

"Ona ne yaptın?" Sesine, tahammülün parçalanan zerreleri karışmıştı.

"Karına ne olduğunu bilmiyorum ama bununla bir alakam olduğunu sanmı-"

"Kes siktiğimin inkarını ve söyle!" Biran bir adım attığında sınır çizgisine temas etmek üzereydi. Hayır! İzinsiz sınır ihlali ceza demekti.

"Biran çizgi!"

Uyarıma tepki evren Biran değildi.

"O kız kim?" Yeşil gözleriyle beni tepeden tırnağa süzerken, ağzımda hissettiğim safran tanını suratına armağan etmek istiyordum. "Saçları..." Kalkan işaret parmağının hedefinde saçlarım yer aldı. "Bölgemden birini mi kaçırdın yoksa?" Dilini damağına vurarak onaylamadığını belirten o sesi çıkardıktan sonra genişçe gülümsedi. "Bunu senin gibi karısı hamile olan bir adama hiç yakıştıramadım doğrusu? Yoksa Melina bunu bilmiyor mu?"

Biran ona saldırmaya kalkmadı.

Temur, Melina'nın adını andı ama Biran yerinden bile kıpırdamadı.

Tanrım! Temur benim adımı andığında Biran onun bileğini kırmıştı!

Büyü bozuluyor muydu? Biran benim için bir şeyler mi hissetmeye başlamıştı!

"Köpeğini öldürdüm." Sesi, dünyanın en tehlikeli tınısına sahipti. "Senin sonun da ondan farklı olmayacak, soysuz kulçuk."

Temur, pelerinin yakalarını düzeltirken, "Yerinde olsam bundan o kadar da emin olmazdım." dedi. "Soyumun devam edeceğinden emin olabilirsin. Üstelik bundan bizzat parmağın olacak." Bakışları yeniden beni bulduğunda, gözbebeklerinde kötü ruhların dans ettiğini gördüm. "Umarım bebeğimin annesi bölgemden kaçırdığın kız kadar güzel olur."

"Kes lan sesini!" Var gücümle koştum. Beni üzerine atlamaktan alıkoyan şey Biran'ın karnımı saran koluydu. "Seni göt lalesi!"

Yumruklarımı havada savurdum ama bir teki bile hedefine isabet etmedi. Biran birden beni kucakladı ve eski bir halı gibi omzuna attı. Adım adım sınırdan uzaklaşırken, Temur ile çakışan gözlerimizin arasında şaşkınlık ve nefret vardı.

"O sana ait değil, Biran Nuh." diye bağırdı, aydınlık bölge lideri. "Derhal bölgesine teslim et."

Cevabı Biran değil değil, Biran'ın omzunda baş aşağı sallanırken kalkan orta parmağım verdi.

Biran beni sertce koltuğa bıraktı, geri çekilmek yerine üzerime eğildi. Temas halinde olmadığımız halde hala çok yakındık ve onun gözlerinden ateş çıkıyordu.

"Sana yerinde dur ve ağzını açma, demiştim. Senin Biran seninle nasıl baş ediyordu?" Söylenerek başını iki yana salladı. "Eminim ki gelecekte sürekli seni bir yerlere kilitlemek zorunda kalacağım."

Koltuk ve onun arasında sıkışıp kalmıştım. Doğru düzgün nefes alamıyordum. Yine de cevap vermekten geri kalmadım. "O, beni hiçbir şeyin durduramayacağını bilirdi." Elimi havada sallarken göğsüne çarptı durdu. "Senin yiyeceğin daha çook ekmek var, çömez."

Verdiği ceza daha fazla yaklaşmak oldu. Elim bir taş gibi dizlerime düşerken, sırtım koltukla neredeyse bütünleşmişti.

"Çömez mi?" Boğuk sesi ürkütücüydü. Pekala, ileri gitmiştim. "Bana iyi bak, seni cazgır. Sence el hareketi çektiğin Temur itine benziyor muyum?"

"Oha!" dedim kendimi tutamayarak. "Arkanda gözün mü var senin?"

Bu kez aramıza giren şey cam kırıkları değil, telsizinin cızırtısıydı. Geri çekildiğinde ciğerlerimde dakikalardır can çekişen tüm nefesi boşalttım.

"1313'den 1001'e. 1313'den 1001'e!"

Telsizini iç cebinden çıkarıp mandalına bastı ve dudaklarına yanaştırdı. "Dinliyorum Efraim."

"Lider," dedi Efraim'e ait mekanik ses. "Melina uyandı. Üç büyükler seni görmek istiyor. Derhal şatoya gelmelisin."

"Anlaşıldı." dedikten sonra telsizi yerine koydu ve sürücü koltuğuna geçti.

Şatoya ulaştığımızda bu kez içeri girmeyi başardım. İlk olarak Melina'nın yanına gideceğimizi düşünmüştüm ama Biran görevliler tarafından kış bahçesine yönlendirirken onu takip ettim.

Üst katta bulunan kış bahçesine daha önce üç büyüklere yalvarmak için gelmiştim. Şimdi ise Melina'nın hakkında iyi bir şeyle duyabilmek için buradaydım. Bunu asla tahmin edemezdim.

"Burada kal." dedi, kış bahçesinin kapına ulaştığımızda. "Bu kez gerçekten kal. Seni tanımıyorlar. Yakalanırsan başına iş açarsın ve senin için kılımı kıpırdatmam."

Sözleri içime dokundu ama bir an önce içeri girmesi için yalnızca başımı sallamakla yetindim. Biran içeri girdiğinde, geride bıraktığı kapı aralığından onu takip ettim. Bahçe gelecekte olduğu yeşil haline henüz ulaşmamıştı. Bolca toprak, tohum ve sarmaşık vardı. Üç büyükler, orta alanda yer alan şeffaf masada toplanmıştı. Onları nasıl hatırlıyorsam tıpkı öyleydiler. Biran'ı fark ettiklerinde duraksadılar. İkisi elindeki toprak saksıyı bıraktı ve avuçlarını birbirine sürterek topraktan arındırdı.

"Lider Biran." Orta oturan ihtiyar, katı gözlerle Biran'a odaklandı. "Melina uyandı. O da mucize bebek de şu an iyi."

"Neyi var?"

Solda oturan ihtiyar, bakışlarıyla diğer ikisinden onay aldıktan sonra söze girdi. "Lider, onu bize getirdiğinden beri ne olduğunu anlamaya çalışıyoruz. Kolay olmadı."

"Saygıdeğer üç büyüğüm." Biran tek adım attı, hafifçe eğildi ve yumruklarını masaya koydu. "Ona ne olduğunu söyler misiniz?"

İhtiyar ağır ağır başını salladı. "Karın hasta, lider. Çok hasta."

Gördüğüm yalnızca Biran'ın sırtıydı. Yüzünü görmediğimden dolayı ilk kez memnundum. "O halde onu iyileştirin."

"Keşke mümkün olsa." dedi, sağda oturan ihtiyar. "Sinsi bir hastalığın ağında... Bedeni gizliden gizliye uzun zaman mücadele etmiş. Bugün yaşıyorsa içindeki mucizenin ona verdiği güç sayesindedir. Ancak..."

"Ancak?" Sesi titredi. İçim titredi.

"Nefes alabileceği daha fazla zaman yok. Üzgünüm."

Biran'ın yumruları masadan yağ gibi kaydı. Başı önüne düşerken, şişen göğsü omuzlarını germişti. Onunla aynı anda fısıldadım. "Bebeğim..."

Kalbim büyüyordu. Kocaman oluyordu. Kalbim göğüs kafesime sığamıyordu.

Bebeğimiz.

Ortada oturan ihtiyar ayağa kalktı. Attığı adımlardan yükselen çaresizlik kış bahçesini sararken, parmaklarım kapı pervazına yapıştı.

"Lider, o çok güçlü bir bebek. Hasta bir bünyede uzun zaman direndi lakin, o da sonunda annesiyle aynı akıbeti paylaştı." Elini Biran'ın omzuna koyduğunda, dizlerim bedenimi güçlükle ayakta

tutuyordu. "Bebeğin, annesi kadar hasta. Doğra bile yaşaması için hiç ihtimal yok. Üzgünüm evlat."

Şatonun hayalet duvarları takatimin üzerine devrilirken,dünüm, bugünüm ve yarınım birbirine karıştı. Alaz'ı taşıdığım, onu kollarımda tuttuğum, kokusunu içime çektiğim anlar acımasızca birbirine karıştı.

Döngü tekti. Döngüye müdahale eden günahkardı. Günahkardım.

Döngünün acımasız kahkahalarını duyuyordum. Fısıldıyordu...

Melina'yı kurtardın.

Hayır.

Onu kurtaramadın.

Melina, zaten ölecekti.

Temur, yalnızca onu daha önce öldürerek bebeğine yaşama şansı verdi.

Hiç bilmeden...

Sense Melina'yı kurtararak bebeğinin yaşama şansını elini aldın.

Hiç bilmeden...

Bazen yazdıklarım beni bile şoke ediyor :) Sizi düşünemiyorum.

Adım adım kendi zamanımıza yaklaşıyoruz ama her şeyi fena hâlde karıştırdıktan sonra...

Var mı olacaklara dair tahminleriniz?

Multideki muhteşem şarkı Sermest'e ait! Spotify da Sermest'i takip ederseniz bizi çok mutlu ederseniz!

Instagram/ durumavii.hikayeleri

Lütfen yıldıza dokunmayı unutmayın. Bir sonraki bölümde görüşmek üzere.

56. BÖLÜM; "Cam Kırıkları"

Selam.
Sermest~ Gelin
Adamlar ~ Zombi
Keyifle okuyun.

Dayanma gücümün tüm katrelerini tükettiğim en son noktaydı.

Bir an da her şey; tüm sesler, tüm görüntüler ve tüm evren silikleşerek, puslu bir camın ardında kalmıştı.

Kalbim gibi dizlerim de artık görevini yerine getirmek istemiyordu.

Sallanmaya başladığımı fark ettiğim an çok geçti. Ellerim pervazdan kayıp giderken, bedenim ağır darbe almış bir lobut gibi devrilmeye hazırlanıyordu. Sertçe yerle buluşan kalçamla aynı akıbeti paylaşmak üzere olan başım son anda birinin kolları tarafından yakalanmıştı Aynı kollar bedenimin yerle temasını keserken, gözlerim kapanmadan önce gördüğüm sima tanıdıktı..

*****

Başımın üzerindeki tavan yabancıydı. Yattığım yatak, içinde bulunduğum oda yabancıydı.

Pencere aralığından içeri sızmaya çalışan hava yabancıydı.

Başımda baskın bir ağrı; içimde, içinde bulunduğum durumdan derhal kurtulmamı söyleyen bir his vardı.

Avucumu alnıma kapatarak doğrulmaya çalıştım. Niyetim kapıya ulaşmaktı ama daha ayaklarımı yataktan sarkıtmadan ağrı gözümü açık tutmakta zorlanacağım kadar yoğunlaşmıştı.

"Kimse var mı?" Sesim kafamın içinde dönerken, yatağın dört topuz başlığından birine tutunarak kalktım. Hava aydınlık değildi. Dolayısıyla Lenoran da değildim. Bu iyiydi.

Ancak hava kızıl da değildi. İşte bu son derece kötüydü.

Sarsak adımlarla kapıya ulaştım. Kulpu indirirken kapının kilitli olmasından korkuyordum ancak açılan kapı korkumu öteledi. Nefesimi dışarı verdim, kapıyı itmek üzereyken, dışarıda her kim varsa bunu benden önce yaptı.

"Siz..."

Hualp Koran genç görüntüsü ve kısacık saçlarıyla karşımda duruyordu. Evinde olduğumu anlamam uzun sürmedi. Burası büyücüler eyaleti Mentro'ydu.

"Merhaba hanımefendi." İçeri girdi ve yatağı işaret etti. "Yatağa geri dönmelisiniz."

Niyetini bakışlarından anlamaya çalıştım ama mümkün olmadı. "Neden buradayım?"

"Size şatoda rastladım. Bayılmıştınız. Ben de sizi evime getirdim."

Gözlerimi kapattım. Derin bir nefes aldım. Açtığımda dilimde yine aynı soru vardı. "Lord Koran, neden buradayım?"

Israrımı ciddiye alarak yaklaştı. Kötü bir adam olmadığını biliyordum. En azından onu tanıdığım gelecek zamanda...

"Kimpras'a ait olmadığınız ortada." dedi, gözlerini yavaşça saçlarımda dolaştırarak. "Farkında olmalısınız ki üç büyüklerin karşısında olmak yerine bir kapının ardından onları gözetliyordunuz."

Ona nasıl bir karşılık vermem gerektiğini bilmiyordum. Üzerinde düşünmemiştim. Bahsettiği durum, son derdim bile değildi.

"Dediğim gibi; bayılmıştınız. Kendinize gelene kadar yakalanma olasılığınız yüksekti. Bu nedenle sizi buraya getirdim. Kendinize geldiğinize göre... Yakalanıp yakalanmayacağınıza kendiniz karar verebilirsiniz."

Uzun ve rahatsız edici bir sessizliğin ardından "Teşekkür ederim." diyebildim. "Ancak böyle bir sorumluluğu neden aldığınızı anlayamadım." Merakla sordum. "Bana neden yardım ettiniz, lord?"

Bu kez susma sırası ondaydı. Ancak sessizliğinin uzun sürmeyeceğini bana daha fazla yaklaştığında anladım. Koyu gözleri bir duygunun yoğunluğuyla büyürken, dudaklarında bağımsız bir tebessüm vardı. "Çünkü sizden etkilendim."

Siktir. Bir bu eksikti.

"Olamaz."

Başını hafifçe çevirerek "Neden?" diye sordu. "Ben bir erkeğim ve siz de... güzel bir kadınsınız. Ortada yanlış bir şey olduğunu

sanmıyorum."

"Var..." Ona durumu nasıl açıklayacaktım. Hadi ama...

"Nedir?"

"Siz..." Aklımdakileri ona söylemem ne kadar doğruydu. Bana inanmayabilirdi. "Çünkü aşık olacağınız kişi ben değilim." Gülümsemesi genişledi. Bana inanmamıştı.

Adımları yerinden ayrıldı ve etrafımda gezinmeye başladı. "Yoksa bir büyücü müsünüz?"

"Hayır Hualp!" Kaşları kalktı. İfadesinde şaşkınlık vardı. "Lordum," Sakin kalmaya çalıştım ama bu hiç kolay değildi. Üç büyüklerin söyledikleri zihnime bir diken gibi saplanırken, konuşmak bile çok zordu. "Gitmeliyim."

"Elbette." dedi nezaketle. Ancak kapının önünde dikilen iri bedeni tam tersini söylüyordu. "Ancak önce bana söylediklerinizi açıklayın. Aşık olacağınız kişi ben değilim, dediniz. O halde o kişinin kim olduğunu biliyorsunuz."

Ona istediği cevabı verip derhal evinden gitmek istiyordum ancak dengeleri değiştirmekten korkuyordum. Eğer aşık olacağı kişinin Lena olduğunu söylersem onu bulabilirdi. Zamanından önce onunla olabilirdi. Bu da döngüyü bozmak, yaşamımdan bir on yıl daha çalmak, demekti.

"Kim olduğunu bilmiyorum. Ancak o kadın ben değilim lord. Buna emin olabilirsiniz." Ellerimi önümde birleştirdim. Dizlerimi kırarak onu selamladım. "Şimdi izninizle, gitmeliyim. Olmam gereken yer burası değil."

Acelesi olan bendim, o değildi. Bu yüzden bir süre bana baktı. Anlamaya çalıştı ama bu bir seçenek değildi. Ne ona ne de bir başkasına geleceğe dair başka bir ipucu veremezdim. Eğer ömrümden bir on yıl daha feda edecek olursam, gelecekte olacağım yer kimsesiz bir mezarlık olabilirdi. Tanrım...

"Lütfen. Gitmeme izin verin."

Lordun önümden çekilmesine sebep olan şey sözlerim değil, bir başkasına ait adımların sesiydi ve giderek daha fazla yaklaşıyordu.

"Elbette izin verecek." Kapı açıldı ve onu gördüm. Doğrudan Lord Hualp Koran'a bakarken, kesinlikle sakin değildi. "Sayın lord?"

Lord önce bana sonra da şüpheli bakışlarla Biran'a baktı. "Elbette, lider. Yalnızca yardım ediyordum."

Biran, sol elinin işaret ve baş parmağını çene ucu hattından yukarı itti. "Sizden yardım istediğini sanmıyorum." Bana yandan bir bakış attı. "Öyle değil mi?"

Üzgündü. Üzüntüsü öfkeyle buluşunca onu karşımdaki o tahammülsüz adama çevirmişti. Bir an önce buradan gitmezsek Hualp ile birbirlerine girebilirlerdi ve bu durum gelecek için iyi olmazdı.

"Lord Hualp Koran." Onu yeniden selamladım. "Kendisi beni uğurluyordu. Yardımınız için çok teşekkür ederim. Siz olmasaydınız kim bilir orada baygın halde ne kadar bekleyecektim."

Lordun manidar bakışları gözlerimde gezindi. "Rica ederim, hanımefendi. Yardıma ihtiyacınız olursa-"

"Olmayacak." Biran beni kolumdan yakalayıp kendine çektiğinde sarsıldım. "İzninizle, lord."

Lordun cevabını beklemeden bizi oradan uzaklaştırdı. Üç katı hızla inerken fark ettiğim detay buranın ev değil, koca bir şato olduğuydu. Biran tarafından arabaya bindirilmeden bir saniye önce geriye baktığımda, lordu, az önce bulunduğum odanın penceresinden bakıyor olduğunu gördüm.

İçimden bir ses, onu bu zamanda son görüşüm olduğunu söylüyordu.

Biran birkaç dakika içinde bizi şatodan tamamen uzaklaştırdı. Metro ile Kimpras'ı birbirine bağlayan ıssız yolda bizi bekleyen iki araç vardı. Yanlarına ulaştığımızda durduk. Araçlardan birinden Efraim ve Mestan indi. Diğerinden ise Mirel ve Perla...

Bir araya gelişimizin hazin bir sebebi vardı.

Bizimkiler... İndikleri araçların önünde durdular. Aynısını yapmamız gerekiyordu. Biran'a baktım. Dinen öfkesi, perdelediği çaresizliği çırılçıplak bırakmıştı.

Parmakları kulpa uzandı. "Bir karar vermemiz gerekiyor."

Parmaklarım kulpa uzandı. "Elimden geleni yapacağım."

İnmeden bir an önce fısıldadı. "Biliyorum."

Adımlarım onu takip etti. "Asıl karar vermesi gerekenin biz olmadığını da biliyorsun, değil mi?" Aracın önünde ulaşamadan durdu. Kaputun her iki yanında karşılıklı duruyordu. Başımı salladım. "Biliyorsun."

Bakışları, boşluğa saplanan paslı bir çivi gibiydi. Yerinden asla oynamıyordu. "Bu yüzden buradayız."

"Ama olmamız gereken yer burası değil." Bizimkilere baktım. Hepsinde aynı hüzün, aynı umarsızlık vardı. "Neden buradasınız? Beni ikna etmek için mi? Ben... Bebeğimin yaşaması için her şeyi yaparım. İkna etmeniz gereken kişi Melina."

Perla yerinden ayrıldı. Yaklaşırken gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Söylesene, bunu nasıl yapacağız? Bebeğinin yaşaması için annesinin ölmesi gerektiğini nasıl söyleyeceğiz?"

"Perla!" Onu kollarından tutup kendisine gelmesi için sarstım. "Üzgünüm, çok üzgünüm ama o zaten..." Söylemek zordu. Melina için bile olsa... "... ölecek."

"Rozelin haklı." Bunu söyleyen Mirel'di. "Orman eğlencesinde ölmesi gerekiyordu ama hayatta kaldı. Şu durumda fazladan üç beş gün yaşaması için Rozelin hayatından yirmi yıl feda etti."

Omuzlarım Mirel'in dile getirdiği gerçeğin ağırlığıyla çökerken, Efraim "Yapılacak bir şeyler olmalı." dedi, acıyla. "Mutlaka olmalı."

Mestan birden kararlı adımlarla liderinin karşısına dikildi. "Sadece ne yapmamız gerektiğini söyle."

Biran cevap vermedi. Verecek bir cevabı yoktu.

"Şu an bir şeyler yapabilecek tek kişi Melina." dediğimde safir mavileri hariç tüm gözler üzerimde kilitlendi. Kimsenin bir şey sormasını beklemedim. "Eğer ben gelmiş olmasaydım, eğer döngüye müdahale etmeseydim Melina şu an ölmüş olacaktı ama bebek kurtulacaktı."

"Nasıl olur!" diye sordu Perla. "Üç büyüklerin ne söylediğini duymadın mı? Hastalık bebeğe de bulaşmış! Doğsa bile yaşama şansı olmayacakmış."

"Bilemeyiz!" dedim üzerine basarak. Olumsuz ihtimali kabullenecek değildim. "Temur bebeğimi aldığında, belki o zaman da hastaydı. Bir büyüyle dondurulduğu ve yeni bir bedende hayat bulduğu için iyiyleşmiş olabilir. Bunu asla bilemeyiz."

"Ya da o günlerde sağlıklıydı ve Melina'nın ölümüyle hastalıktan son anda kurtuldu."

Mestan'ın sunduğu ihtimale çığlıkla karşılık vermek istedim.

"Denemeye değmez mi?" diye sordu Mirel.

Biran, dakikalar sonra ilk kez bakışlarını boşluktan kurtardı. "Buna onu taşıyan kişi karar verecek."

Neredeyse koşarak Biran'ın yanına gittim. Sadece üç beş adım attığım halde nefes nefeseydim. "Ne demek bu? Melina kabul etmezse sessizce ikisinin birden ölümünü mü izleyeceğiz!"

Karşımda Biran yoktu. Karşımda bir insan bile yoktu! O, şimdi dümdüz bir duvardan farksızdı. "Öyle."

"Yapmazsın! Bebeğin bir an önce çıkarılması gerekiyor. Anladın mı beni? İçeride kaldığı her dakika daha fazla hasta oluyor. Buna ona yapamazsın!"

Bunu bana, bize yapamazsın Biran...

Arkasını döndü. Gidecekti. Gözlerime ani yağmur bulutları toplanırken kendimden beklemediğim bir güçle atlayarak önüne geçtim ve onu omuzlarından ittim, yakalarına yapıştım. "Sen kafayı mı yedin! O senin de bebeğin! Nasıl böyle bir şeyin kararını yalnızca Melina'ya bırakırsın, ha? Bu kadar kolay mı vazgeçeceksin..." Bebeğimizden...

Yağmur bulutlarının konakladığı tek yer benim gözlerim değildi.

Gözlerini kaçırdı. "Ne bekliyorsun? Onu kolundan tutup Temur'un önüne mi atayım? Karı-" Duraksadı, çenesini sıktı. "Melina'yı öldür, bebeğime de ne yapmak istiyorsan onu yap mı, diyeyim? İstediğin bu mu?"

Tanrım! Kulağa ölümcül geliyordu. Ellerim yakalarından kayıp düşerken, yanaklarımı sırılsıklam bırakan yaşlar onun gözlerinde donup kalmıştı.

"Bebeği dondurabilecek tek büyücü Lenoran da. O büyücüyü kaçırdım, diyelim. Eğer başına bir şey gelirse, bebeği sonsuza dek kaybederim. Sen de..."

"Ne olmuş bana?" Avuçlarımı gözlerime bastırıp aşağı çektim. "Ne olmuş bana!"

"Bebeği taşıyacak kadının sahip olması gereken dna'ları da o büyücü keşfetmiş olmalı. Seni Safornikon'a ancak o getirebilir. Büyücüyü kaçırarak döngüye müdahale edersem, Safornikon'a hiç gelemeyebilirsin."

Safornikon'a ilk geldiğimde bunu duymuş olsaydım, beni evimden koparmaması için o büyücüyü kendi ellerimle öldürebilirdim. Ancak şimdi geleceğin Safornikon'unda yeniden olabilmek için ruhumu şeytana bile satabilirdim.

"Büyücüyü kaçırmayacaksın." dedim cılız bir sesle. "Hiçbir şey yapmayacaksın. Her şey olması gerektiği gibi olacak."

Adımlarım geriye doğru sendeledi. "Perla, Mirel." Gözlerimdeki yaşları silerken bu kez daha naziktim. "Gidip Melina'ya sorun. Ona bebeği için fedakarlık yapıp yapamayacağını sorun."

Olduğum yerden uzaklaşırken, beni durduran Mirel'in sorusu oldu. "Sen yapar mıydın?" Ona baktım, cevabı biliyordu. "Düşmanın elinde son günlerini feda eder miydin? Bebeğin için..."

Gülümsedim. Oysa yanaklarım hala taze yaşlarla ıslanıyordu. "Ben bebeğim için yaşanabilecek tüm ömrümü feda ederdim." Genişleyen gülümseme bu kez alaycıydı. "Sanırım kayda değer bir kısmını ettim de..."

*****

Diğer insanlar için sabah olmuştu. Hiç uyumamıştım. Misafir evindeydim. Melina hala şatoda, üç büyüklerin gözetimi altındaydı ama ayaklarım beni onun yaşadığı eve götürmek istememişti. Bir dakika bile uyumayan, gözlerini cama dikip, Perla ve Mirel'in getireceği haberi bekleyen biri daha vardı. Bebeğimin babası...

Sabaha kadar yola bakmıştık. Sabaha kadar birbirimize bakmıştık.

Sonunda Efraim ve Mestan dışarı çıktığında, bir şeyler olacağını anladım. Koşarak dışarı çıktım. Perla ve Mirel'in yaklaşmakta olduğunu görmenin heyecanını yaşayamadan, suratlarındaki parçalanmış ifadeyle ben de parçalanmaya başladım. O ifade, nefes almam izin vermedi.

Bir umut ve her şeye rağmen söyleyeceklerini duymak için Biran'ın çıkmakta olduğu evin önüne ilerledim. Perla ve Mirel yanımıza ulaştı ama ikisinin de ağzını bıçak açmadı. Yalnızca birbirlerine bakıyorlardı. Ne söyleyemediklerini biliyordum, biliyorduk.

"Neden kabul etmedi?" diye sordum düşmanca. Belki Melina masumdu, belki onun yerinde hangi kadın olsa aynı kararı verecekti ama tüm bunlar benim umrumda değildi.

"Öleceğine inanmak istemiyor." Mirel'in sesinin silik çıktığı nadir anlardan biriydi. "Senin kendisine komplo kurduğunu düşünüyor. İnanması için onu üç büyükler ile görüştürdük ama sonuç değişmedi."

"Ben mi ona komplo kurmusum?" Parmak uçlarım göğsüme vurup dururken, bunu duyduğuma inanamıyordum. Ah Melina! Onun için üzülmeme bile izin vermeyecek kadar bencildi.

"Üzgünüm." dedi Perla. "Onu ikna etmek için elimizden geleni yaptık ama en nihayetinde bizi de suçladı." Çocuksu gözlerinden birkaç damla düştü. "Sana uyup onu sattığımızı düşünüyor. Bunun için bizi affetmeyeceğini söyledi."

"Kendinizi onun yerine koyun." Mirel hayal kırıklığıyla kaşlarını çattı. "Kimse inanmak istemezdi." Efraim ve Perla da onunla aynı fikirdeydi.

"Bilmediğiniz şeyler var." Aynı fikirde olmayan Mirel'di. "Melina, Biran'ı kendisine aşk büyüsüyle aşık etmiş."

"Mirel!"

Mirel, belki de ilk kez liderinin emrine uymayacaktı. "Çünkü sadece kendini düşünüyordu. Şimdi olduğu gibi..."

Biran daha güçlü bir sesle "Mirel." dedi. "Yeter."

"Ulu güçler adına! Bu gerçek mi?"

"Saçmalık." dedi Mestan."O halde liderler, lordlar ve diğer soylular mucize bir bebeğe sahip olmak için neden böyle bir büyü yapmadılar?"

Sorunun cevabı Mirel'deydi. "Çünkü hiçbiri aşık değildi. Bu büyü yalnızca bir tarafa yapılabilir. Diğer tarafın zaten aşık olması gerekir. Melina, Biran'a aşık olduğunu biliyordu. Bir bebek sahibi olabilmeleri için geriye yalnızca Biran'ın aşık olması kalmıştı."

Perla, "Bu çok korkunç." dedi. Gerçekten öyleydi.

Onlar duyduklarının şaşkınlığını yaşarken, kafamın için binlerce çözüm olasılığı dolaşıyordu. En sonunda birini yakaladım ve avuçlarımın arasında sıkıştım. "Beni Melina'ya götürün. Onu hiçbir şey yapmadığıma ikna edeceğim."

Perla ve Mirel yeniden birbirine baktı. "Melina da bunu istedi."

"Ne?"

"Doğru duydun." dedi Mirel. "Onu hiçbir şey yapmadığına ikna etmeni istedi."

Nasıl yapacağımı bilmiyordum ama bir yolunu bulacağımı biliyordum. Bulmak zorundaydım. Alaz için... "Tamam, gidelim." Biran'a döndüm. "Beni sen götürür müsün?"

Bana baktı. Başını bir kez indirip kaldırdı. "Gidelim."

Birlikte köyün girişine kadar yürüdük. Hiç konuşmadık. Arabaya bindik, köyden ayrıldık. Hiç konuşmadık. Oysa konuşmamız gerekenler vardı. Dudaklarım aralanıp hiçbirşey söyleyemeden kapanıyordu. Benden farklı değildi. Başı birkaç kez benden tarafa

dönecek gibi olmuştu ama hiçbirinde bunu tam olarak yapmamıştı. Parmakları direksiyonun üzerinde kıpırdanıp duruyordu. Çaresizlik kanımızda doşana bir zehir gibi bizi tüketiyordu. Sözcüklerimizi tüketiyordu.

"Seninle gitmemiz gereken bir yer var."

Yavaşladı. Durdu. Bana bakmadı. "Tarif et."

"Kimpras ormanı."

Arabayı yeniden çalıştırdı. Keskin bir u dönüşü yaptı. Kızıl güneş başımızın üzerinde ışıldarken, onunla bizi buluşturan o yere doğru yol alıyorduk. İçimdeki denizden kaptansız, rotasız, simsiyah bir gemi geçiyordu. Onu gelecekteki evimize götürüyordum. Hiçbir anlamının olmadığını biliyordum. Neden yaptığımı bilmiyordum.

Kimpras ormanına girdik, onunla onlarca kez geçtiğimiz patika yoldan geçtik. Kalın gövdeli yaşlı ağaçlar, kızıl yapraklarla bezeli kuru toprak, ormanın kimsesiz ve kasvetli havası aynıydı. Yaşanacak olanlar henüz uğramamıştı. Evin olduğu yeri bulduğumda durmasını işaret ettim ama Biran ve Rozelin orada yoktu.

Ruhumda kucak dolusu acıyla birlikte indim. Karşımda koca bir boşluk vardı. Belleğim her şeyi o boşluğa usul usul yerleştiredi; evi, kulübeleri, odun istifini, çamur birikintisini...

Ben evime gelmiştim.

Biran ise koca bir boşluğa...

"İşte, tam burası."

Onunla Kimpras ormanının rastgele bir köşesinde duruyorduk. Bunun bir anlamı vardı ve o, henüz bilmiyordu.

Kurumuş kızıl yaprakları ezerek gösterdiğim yere doğru yürüdü. Kızılın gece tonu etrafımızdaki birkaç ağaçtan fazlasını görmemize izin vermiyordu.

"Bahsettiğin ev burada mıydı?"

"Evet, bastığın yerdeydi. Siyah bir kutuya benziyordu. Çit içerisindeydi. Bahçesinde iki kulçuk vardı." Yutkundum, hatırlamadığı her ayrıntı kalbimi örseliyordu. "Seninle burada tanışmıştık."

Tek adımla yönünü bana çevirdi, ormanın sert rüzgarı saçlarımla dans ediyordu. O ise lideri olduğu orman kadar karanlıktı. "Sonra?"

İşaret parmağım hafifçe kalktı, soluma uzandı. "Şurada bir çamur birikintisi vardı. Kavga etmiştik. Orada yuvarlanmıştık."

Adımları yeniden yaprakları ezmeye başladı. Ezilen yaprakların sesi her adımda daha fazla yaklaşırken, rüzgar bu kez kokusunu bana ulaştırdı.

"Neden?" diye sordu. Durduğunda, aramızda bir adım bile yoktu.

"Çünkü... Senden kaçmaya çalışmıştım."

Yüzüme savrulan saçlarıma dokunduğunda, gözlerimi kapattım. Belki zaman farklıydı ama dokunuşunun hissettirdikleri aynıydı.

"Şimdi neden kaçmıyorsun?"

Saçlarımdan uzaklaşmak üzere olan elini yakaladım. Göğsüme koydum. Ona kalbimin ritmini armağan ederken, kafamın içinde dönen şarkı dudaklarıma intikal etti.

"Sanmıyorum, gördüğünü...

Adınla bağlı bu kördüğümü...

Kaçsam ne boş,

Koşsam yokuş,

Hatırla benimle güldüğünü..."

Göğsündeki eli bir taş kadar ağırdı. Gögsümdeki eli bir tüy kadar hafifti. Bakışları kanatacak kadar baskın, iyileştirecek kadar şifalıydı.

Düşlüyorum kaldığını,

Dönülmez yoldan kaçtığını,

Gitmek de yok, kalsam ne zor,

Bırakmam hayatın çaldığını...

Göğsümü terkeden avucu enseme doğru yakıcı bir yolculuğa çıkarken, yaklaştı.

Gözümden bir damla yaş düştü.

Hayır, düşmedi.

Biran o yaşı dudaklarıyla yakaladı.

Kapanan gözlerimin ardında kıyametler kopuyordu ve biliyordum; o kıyametin bir eşi Biran'ın ruhundaydı.

Sıcak amber kokusu, ona duyduğum özlemi acımasızca kamçıladı. Yapabileceğim yalnızca kollarımı boynuna dolamaktı. Uzun zamandır yapmak istediğim şeyi yaptım, ona sarıldım! Başımı boynuna gömüp, sevdiğim adamın gördüğüm en genç halini kucakladım.

Ensemde olan eli oraya yoğun bir baskı uygularken, diğer koluyla belime sararak bedenlerimizi birbirine kenetledi.

Kızıl yaprakların söylediği aşk şarkısını duyabiliyordum; kederli sözleri vardı.

"Seni özledim." Gözyaşlarımla ıslanan boynuna dudaklarımı dokundurduğumda, ellerimin altındaki sırtının kasıldığını hissettim.

"Rozelin." Sesi boğuktu. Elleri bedenimde, dudakları ise saçlarımın arasında yakıcı bir dolaşıyordu. "Hiç öpmediğin birini özleyebilir misin?" Dudakları şakağıma ulaştığında duraksadı. Nefesi sık ve belirgindi. "Hiç dokunmadığın birini..." Dokunuşu kalçama ulaştı, beni kendine daha fazla bastırdığında inledim. "...özleyebilir misin?"

Onu bacaklarımın arasında hissettim. Giderek daha fazla.

Bacağımı kaldırıp beline doladığım an beni kucakladı ve arkamdaki ağaca yasladı. Başımı yukarı kaldırarak dudaklarının aşağı kaynasına izin verdim. Kapanan gözlerim onu daha derinde hissetmek içindi. Dudakları boynuma ulaştığında belinin etrafındaki bacaklarımı sıkarak onu kendime hapsettim. Elleri bacaklarımda, kalçamda ve kaburgalarımda dolaşıyordu. Her yerdeydi!

Boynumdan bir soluk çekti. "Kokun yabancı değil." Boynumun ince derisini iki dudağının arasına alıp küçük bir ısırık bıraktı. "Tadın yabancı değil." Geri çekilip alnını alnıma yaşlandı, nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Onu özledim. Tanrım! Onu çok özlemiştim. "Rozelin, sen yabancı değilsin."

"Değilim." Kollarının arasında kıvranıyordum. Ona karışmak için duyduğum istekte ulaşabileceğim son raddedeydim. Sakallı yüzünü kavradım. Ona bakabileceğim daha yakın bir mesafe yoktu. "Aradan yıllar geçecek ve beni bulacaksın. İnan bana bebeğim, birbirimizi yeniden bulacağız."

Kapanan göz kapakları safir mavilerini benden gizlerken, dudakları usulca dudaklarıma yaklaştı. Onu öpmenin nasıl hissettirdiğini biliyordum. İçimde fırtınalar koparan da buydu.

"1001- 1001"

Sikerler!

"Sikerler!" Beni dikkatle kucaklayarak yere indirdi ve cızırdayan telsizin mandalinalı öfkeyle abandı. "Ne var, Efraim?"

Telsiz anında cızırdadı. "Lider, senin adına bir paket geldi. Getirmemi ister misin?"

"Efraim!" dedi dişlerinin arasından. "O paketi..." Onun açtığım gözlerimle uyardım. Mandalı bıraktı, derin bir nefes aldı ve mandala yeniden bastı. "...sakla. Gelince bakacağım. Hatta gelince birlikte bakacağız."

"Anlaşıldı lider."

Bir telsizim olmasını olmasını isterdim; yalnızca geri döndüğümüzde Efraim'e bir süreliğine ortadan kaybolmasını söylemek için...

Şatoya ulaştığımızda, Biran başımı örtmem için bir örtü verdi. Üç büyüklerin beni fark etmesini istemiyordu. Yeni bir soruna ihtiyacımız yoktu. Birlikte Melina'nın bulunduğu odaya giderken, bir görevli bizi durdurdu ve Melina'nın yalnızca beni görmek istediğini söyledi. Benimle yüzleşmek istediğini düşündüm ve bu yüzleşmeden kaçmaya niyetim yoktu. Hiç istemese de Biran'ı geride bırakıp Melina'nın bulunduğu ikinci kata çıktım. Görevli kapısını açtığında, bütün pencerenin önünde duran varlığı görüş açıma girdi. Bir eliyle iskemleden destek alıyordu. Diğer eli karnındaydı...

"Kapat kapıyı."

Dediğini yaparak kapıyı kapattım ve kestane kızılı saçlarının dalga dalga döküldüğü sırtına doğru yaklaştım. "Şuradaki rüzgar gülünü görüyor musun?" diye sordu, başıyla kızıl dağların altında bulunan üç devasa rüzgar gülünü göstererek.

"Evet."

"Biran beni ilk kez orada öptü."

Yumruğumu sıktım. Sakin kalmalıydım. Merdivenleri çıkarken beni kışkırtacağı ihtimalini göz önünde bulundurarak sakin kalmak konusundaki kendimi telkin etmiştim.

"Bundan banane."

"Bak, şurada da ısırgan arazisi var. İlk kez o arazide birbirimizi gördük. Yaşadığımız köyde, kızıl denizde, dağlarda, her yerde izimiz var. " Bana döndü. Gördüğüm ilk şey gözlerindeki nefretti. "Silebileceğini mi sanıyorsun?"

Attığım birkaç adım bizi birbirimize daha fazla yaklaştırdı. "Sana hasta olduğunu ve çok yakında öleceğini söylediler. Bebeğin için yapman gereken fedakarlığı söylediler." Kaşlarımı çatarak sordum. "Sen kalkıp bana bunları mı söylüyorsun!"

"Hastasın sen." Sakindi. Söylediklerinden emindi. "Kocama karşı hastalıklı bir aşk besliyorsun. Tüm bu yalanları da benden kurtulmak için uydurdun."

"Hasta olan sensin! Ama sadece bu da değil! Sen kendinden başka kimseyi düşünmeyen bencilin tekisin."

Başını sallarken gülümsüyordu. O an sırtını yasladığı bir şeyler olduğunu anladım.

"Sözlerinin de varlığın gibi bir önemi yok ama ne var, biliyor musun?" Gülümsemesi suratında donarken, gözlerindeki nefret led bir ışık gibi yanıp sönmeye başladı. "Tüm yaptıkların için seni cezalandıracağım."

Ona ne söylemeye çalıştığını sormak üzereydim ki kapı ardına kadar açıldı ve üç büyükler içeri girdi.

Ne olduğunu anlayamadan Melina hızla üzerime atıldı, başındaki örtüyü çekip aldı ve "İşte!" diyerek beni hedef gösterdi. "Lenoran'dan kaçan ve beni zehirleyen ajan burada, saygıdeğer üç büyüklerim."

Rozelin'in söyledi şarkı Sermest~ Gelin!
Çok yakışmış değil mi bizimkilere...

Burası Melina'ya sövme paragrafıdırgjdk

Şimdi Kıyı Güneşi'nin final bölümünü yazacağım. Sonra kaldığımız yerden devam edeceğiz.

Instagram: Durumavii.hikayeleri

Lütfen yıldıza dokunmayı unutmayın. Bir sonraki bölümde görüşmek üzere...

57. BÖLÜM; "Tutsak"

Selam.
Mor ve Ötesi~ Bir Derdim Var
Madrigal~ Başka Bir Evrende
Keyifle okuyun.

Ruhum Melina'nın yanına koştu; boğazına sarıldı ve onu yerden yere vururken, ne yazık ki bedenim olduğu yerde kalmaya devam etti.

Tüm hücrelerimin öfkeyle dolup taştığını hissettim.

Siktir! Tuzağa düşmüştüm.

Karşımda, zafer dolu gülümsemesini bastırmaya çalışan o tehlikeli kadın beni tuza düşürmüştü.

"Seni adi sürtük!!" dediğim an sinsi gülümsemesi dudaklarında buzdan bir ayna gibi çatlayarak yok oldu. "Sen bencil, kötü, düşüncesiz kadının tekisin." İşaret parmağım karnını gösterirken bağırıyordum. "Onu asla haketmiyorsun. Sırf kendini düşündüğün için benim bebeğime zarar veriyorsun!"

Üç büyüklerin emriyle koluma yapışan muhafızlar beni azılı bir katilmişim gibi sıkıca tuttuğunda, Milena küçük ve alaycı adımlarla yanıma geldi. "Hasta olan sensin. Bebeğimi bebeğin sanıyorsun. Tıpkı kocamı kocan sandığın gibi..." Üç büyüklere baktı, bir eli karnındayken onlar için reverans yaptı. "Görüyorsunuz ya saygıdeğer üç büyükler, bu kaçak kadın neredeyse aileme zarar vermek üzereydi."

İhtiyarlardan biri, üç metrelik boyu ve uzun değneğiyle içeri girdi. Bana bakan gözlerinde müthiş bir önyargı vardı. "Her şeyden evvel bir Gece Kraliçe'sine hakaret ettiği için cezalandırılacak."

"Hakaret etmedim." Bu kez sakindim. Söylediklerim içimden geçenlerin binde biriydi. "Her kelimesi doğruydu. Bana istediğinizi yapabilirsiniz. Aslında... Bana ne yapacağınız umrumda bile değil." Başımlar Melina'yı işaret ettim. "Bebeği kurtarın. O kadın sizin

söylemenize rağmen hasta olduğuna inanmıyor. Bebeği içinde tutarak ona zarar verme-"

"Bu kadar yeter!" İçeri giren ikinci ihtiyar çok daha öfkeliydi. Onların gözünde izinsiz bir şekilde bölge değiştiren ve bir soyluya zarar veren öylesine bir kadındım. Ne söylediğimin önemi yoktu; derhal cezalandırılmam gerekiyordu.

Safornikon da bazı gerçekler hiç değişmiyordu.

"Ne yazık ki mucize bebek çoktan annesinin illetine bulaştı. Doğsa bile kurtulmasının imkanı yok."

Melina, bunu ilk kez duymuşçasına sarsıldı. İrilen gözleri kapının henüz içeri girmemiş olan ihtiyara çevrilirken, eli karnından düşerek uzaklaştı. "Bu... Bu gerçek miydi?"

"Sen aptal mısın Melina?" Başı yeniden bana çevrildi. Gözlerindeki üzüntünün nefrete dönüşmesi uzun sürmedi. "Böyle bir şeyin yalanı mı olur?"

"Sen kes sesini!" diye bağırırken gözlerinden ateş çıkıyordu. "Hepsi senin yüzünden! Ben..." Sesi titredi. Göz bebekleri gibi... "Ben senin yüzünden hasta oldum. Bebeğimi senin yüzünden kaybedeceğim." Ağzımı açmama zaman vermeden kaldırdığı kolu benden tarafa uzandı. "O yaptı efendim! Bana hastalığı o taşıdı! Eğer ben öleceksem, o da ölmeli. Hem de benden daha önce!"

Önce elleri sonra da bacakları titremeye başladı. Birkaç saniye içinde bilincini yitirerek yere düştü ve tüm bedeni titremeye başladı. Kalbim korkuyla kasılırken, karnına dokunmak, bebeğime varlığımı hissettirmek istedim ama muhafızların elinden kurtulmam mümkün olmadı. Mümkün olan başka bir şey vardı.

"Size yalvarıyorum." Hala muhafızların ellerindeyken, bedenimi dizlerimin üzerine bıraktım. "Size yalvarıyorum efendim. Çok üzgünüm, yemin ederim çok üzgünüm. O ölecek ve eğer siz yardım etmezseniz bebeği de öldürecek. Ne olur..." Dolan gözlerimin ardında birer siluet gibi kaldılar. "Ne olur bebeğimi ondan alın ve babasına teslim edin. O ne yapacağını biliyor."

İhtiyar bastonunu hiddetle yere çarptı. "Ölü bir bebeğe babası ne yapabilir!"

"Bilmediğiniz şeyler var..." Acıyla içimi çektim. Hizmetliler Melina'yı bez bir sedyeye koyup uzaklaştırırken, bebeğimin nasıl olduğunu düşünmek içimi boğuyordu. "Yemin ederim doğruyu

söylüyorum. Bebek yaşayabilir... Yalnızca ona şans vermeniz gerekiyor."

İçlerinden biri bile bir şey söylemedi. Bana yine inanmıyorlardı ve en acısı da bu seferdi. Muhafızlara beni götürmelerni işaret ettikleri an bedenimdeki tüm kanın beynime sıçradığını hissettim. "Siz siktiğimin bunakları beni artık dinleyecek mi!"

Üçünün gözleri birden açılarak üzerime çevrildi. Bir hışımla muhafızların elinden kurtulup karşılarına dikildiğimde, gözlerim yaşlı, ruhum yaralı, bedenim öfke doluydu. "İstediğiniz mucize, diye bahsettiğiniz bir bebeği öldürmek mi? İnancınız bunu mu gerektiriyor? Sözlerime nasıl ihtimal vermezsiniz!

Gözlerine baktığım ihtiyar geri çekildi, değneğini bana uzattı ve bağırdı. "Forna hesit yeleva!"

Dizlerimdeki güç bir anda kayboldu. Kendimi yerde bulduğum an çarptığım başımın acısıyla inledim ancak beni terkeden bilincim o acının uzun sürmesine izin vermedi.

*****

Bu anı daha önce yaşamıştım.

Daha önce de ellerim bağlanmıştı.

Daha önce de çığlıklarım kimse tarafından duyulmamıştı.

Ah!

Daha önce de yeraltı mahzenine hapsedilmiştim.

Burası, Kara Kule Şatosu nun hemen arka bahçesinde yer alan bir yer altı mahzeniydi. Basıktı ve buram buram kürlü taş kokuyordu. İçinde bulunduğum dar mağaranın orta yerinde yer alan yüksek taş zeminin üzerine boylu boyunca yatırılmıştım. Ayaklarım da tıpkı ellerim gibi taştan uzanan demir kazıklara bağlanmıştı. Ayak ucumda dar ve karanlık bir koridor vardı.

O koridorda yankılanan adım sesini duyabiliyordum. Giderek daha fazla yaklaşıyordu. Kime ait olduğunu biliyordum.

Tutsak yumruklarımı sıktım. "Brekta!" Ayak ucumda durdu. Ona bakmadım. Bakışlarım, başımın metrelerce üzerindeki parmaklık ve parmaklıkların ardındaki karlarla bezenmiş bodur sedir ağaçlarındaydı. "Sakın tek kelime etme. Sakın o elindeki şeyi bana yaklaştırma." Bakmasam da biliyordum; elinde sapı uzun bir demirden bir tas vardı. Tastan yükselen kırmızı dumanlar şimdiden burnumun dibinde bitmişti. Bir an için kendimi kaybederek kahkaha

attım. "Daha önce de burada bulunmuştum. Bir dakika... Sanırım daha sonra, demeliyim. Yalnız o zaman beni bir yatağa bağlamıştınız. Şimdiyse rahatsız bir taş parçasının üzerindeyim. Sanırım o zaman kraliçelik namıma hürmet ediyordunuz. Şimdiyse öylesine biriyim, değil mi?"

Daha fazla yaklaşıp o sevimsiz yüzünü görüş açıma sokmayı başardı. "Bir kaçık olduğunu söylediklerinde inanmamıştım."

"Asıl kaçık olan sensin." dediğimde duraksadı. Elindeki tasa baktım. O tasa tekme atıp kendimi yakmıştım. Bu kez onu durdurmak için daha akıllıca bir yöntemim vardı. "O elindeki yere bırakıp beni çöz."

Tahmin ettiğim gibi beni ciddiye almadı. Gözlerini kapattı ve beni kötü bir büyünün! etkisinden kurtarmak için başka bir büyü yapmaya hazırlandı.

"Tek kelime edersen, Lidern Biran'ı büyülediğini üç büyüklere söylerim."

Gözlerini, yanan bir ampulün hızıyla açtı. "Ne saçmalıyo-"

"Saçmalamadığımı biliyorsun. Lidere aşk büyüsü yaptın. Bu senin fikrin değildi ama yapan sendin. Başına gelebilecekleri tahmin edebiliyor musun?"

Kasılan dudaklarını birbirine bastırdı. Sol gözünün seyirdiğini gördüm ama aklına her ne geldiyse çok kısa sürdü. "Sana kim inanacak? Büyü yapılmış bir kaçık olduğunu düşündükleri için buradasın. Söyleyeceğin hiçbir şey ciddiye alınmayacak."

"Doğru." dedim, keyifli görünmeye çalışarak. "Bana kimse inanamaz ama inanacakları biri var." Devam etmek için kaşlarının çatılmasını bekledim. Bekleyişim uzun sürmedi. "Lider Biran, kendisi bana fazlasıyla inanıyor. Hatta biraz daha fazlası... Burada olduğumu duyduğunda çılgına dönecek."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı ama tek seda duyulmadı. Onu istediğim gibi köşeye sıkıştırmayı başarmıştım. Şimdi sıra son darbeyi indirmekteydi. "Ellerimi çöz, hemen beni özgür bırak."

"B-ben..."

"Üç büyüklere kaçtığımı söylersin. Eğer dediğimi yaparsan susacağım, seni zan altında bırakacak hiçbir şey yapmam. Ama yapmazsan... İşte o zaman başına çok şey gelir. Dışarıda, bana bir şey olduğu takdirde bildiğim her şeyi üç büyüklere ulaştıracak biri var. Sözlerimi ciddiye alsan iyi edersin." Kaşlarımı kaldırıp, sesimi

yükselttim. "Aksi halde yükseldiğin heyet büyücülüğü mertebesinden öyle sert düşersin ki kırıntın kalmaz."

Bir dakika sonra başımı yer altı mahzeninden dışarı uzattım.

Dört basamak daha çıktığımda, tamamen dışarıdaydım. Her yanı karla kaplı koca bahçenin bir köşesindeydim. Üzerimde çarşafa benzeyen beyaz, bol bir elbise giydirilmişti. Bu yüzden titremeye başlamam uzun sürmedi. Pürüzsüz karda çıplak ayaklarımın izlerini bırakarak yürüdüm. Rotam yoktu. Önceliğim yakalanmayacak kadar uzaklaşmaktı. Öyle de yaptım. Karlı bölgeyi ardımda bırakmam yaklaşık bir saatimi almıştı. Burnumu, parmak uçlarımı ancak en çok da tabanlarımı hissetmiyordum. Karnımın sol alt yanını ağrılı bir zonklama yokluyordu. Pes etme şansım yoktu. Bir köşede bayılıp kalma şansım yoktu. Bir an önce Biran'ı bulmalıydım. Bebeğimin vakti azalıyordu. Bir yaprak gibi titrediğim halde beni hala ayakta tutan da bu düşünceydi.

Beni Molekon Köyü'ne ulaştıracak yolu bulduğumda, bacaklarım fazladan bir adım gitmeme müsade etmedi. Dizlerimin üzerine düştüm. Kızıl hava koyuydu; ulaşılmak üzere olunan gece mi yoksa baha mıydı? Şanslı olduğum tek nokta hemen arkamda sırtımı yaslayabileceğim bir ağacın olmasıydı. Bedenimi tamamen o ağaca emanet ettim. Bakışlarım, hareket ettiremediğim ayak parmaklarımdaki kurumuş kanda donup kalırken, sıktığım avucum toprakla doldu. Tartamadığım bir zamanın sonunda giderek kararan gözlerimin önünde bir araç durdu. Araçtan uzanan kara postallar toprak zeminle buluştu; başımı kaldırıp, postalların sahibini görebilecek kadar bile gücüm yoktu.

Sahibi yanıma geldi. Kim olduğunu anlamam için artık yüzüne bakmama gerek yoktu; kokusu bana kim olduğunu söylemişti. Önümde diz çöktü. Gözlerimin önünde yoğun bir sis perdesi vardı ama yüzündeki endişeyi ilk seferde seçebilmiştim. İri avucu yüzümü kapladı. Saatler sonra ilk kez sıcaklığı hissettim.

"Rozelin..."

Gayret ettim ve göğsümü son kez derin bir nefesle doldurabildim. Karşımdaki varlığının gerçek miydi? Hayal mi görüyordum? "Biran..." Verdiğim soğuk nefes sıcak nefesine karışırken, "Bebeğimize yardım et." diye mırıldandım. "Ona yardım et." Zaman aleyhimize işliyordu. Geçen her saniye düşmanımızdı. "O-onu kurt-"

Karanlık. Derin ve kimsesiz bir karanlık.

*****

Kalbim, zamanın kanlı parmaklarının arasındaydı. Kaderim ise, tekeri patlamış bir kamyonun içinde yokuş aşağı son sürat gidiyordu. Bir adım sonrasını kestiremiyordum; belki de bir adım sonrası yoktu.

Hapsolduğum karanlıktan kurtulmak için kapalı gözlerime söz geçirmeye çalışırken, çok yakınımdan gelen tanıdık sesler vardı.

"Kendine geliyor."

"Evet Perla, onun için temiz kıyafet getirdin mi?"

Mirel'in sorusuna karşılık "Evet." diye fısıldadı Perla. "Melina ile bedenleri aynı. Ona yine Melina'nın kıyafetlerinden birini getirdim."

Gözüm o kadar hızlı açıldı ki kirpiklerim bir kırbaç gibi göz kapağıma vurdu. "Ne!" Yattığım yerden birdenbire doğrulmam başımın dönmesine sebep oldu. "Sen ne dediğinin farkında mısın?" diye sordum öfkeyle. "Bana onun kıyafetlerini mi giydirdin? Hem de defalarca!"

Perla, elindeki pembe elbiseyi arkasına gizledikten sonra başını önüne eğdi. "Üzgünüm ama benim kıyafetlerimin boyu, Mirel'inkilerin de bedeni sana olmazdı. Geriye tek bir seçenek kalıyordu..."

Avucumu alnıma çarpıp hazmetmeye çalıştım. Son yaptıklarından sonra o kadının adını duymak zihnimde şimşek etkisi yaratıyordu.

"Efraim ve Mestan'ın kıyafetlerini bile giyerim." dedim kısık bir sesle. "Ama onunkileri giymem."

"Pekala. Efraim ve Mestan ağabeyimin kıyafetleri burada değil ama istersen ağabeyiminkilerden ayarlayabilirim."

İçimdeki burkulma hissi öfkemi silip süpürdü. "Olur."

Perla, elindeki pembe elbiseyle birlikte çıktığında, Mirel eliyle kalkmamı işaret etti. "Gel, temizlenmen gerekiyor." Üzerime baktım. Çamur içindeydim. "Nasıl bu kadar kirlendin."

Omuz silkip ayaklandım. Misafir evinin banyosu benim için hazırlanmıştı. Su sıcacıktı ve aromalı temizleyiciler vardı. Ne yazık ki uzun uzadıya hiç birinin tadını çıkaracak durumda değildim. Temizlenmem yetecek bir vaktin sonunda banyodan ayrıldım. Yatağın üzerinde, Biran'a ait siyah bir eşofman altı ve koyu mor bir kazak duruyordu. İç çamaşırları da onun bedenine temas edenlerdendi. Hepsini giydiğimde, pantolonun va kazağın paçasını kıvırmak zorunda

kalsam da daha iyi hissediyordum. Şimdi sırada üzerimdeki kıyafetlerin sahibini görmek vardı.

"O nerede?"

Perla, kapının ağzında dikilmeyi bırakıp içeri girdi. Onu Mirel takip etti. "Nerede olduğunu gelince kendi söylese daha iyi olur."

Şüphelenmeme gereken bir şeyler olduğunu hissetmiştim. "Mirel, bana Biran'ın nerede olduğunu söyle."

Otururken dudaklarını büküp bıraktı. "Benden daha inatçısını ilk kez görüyorum."

Gülümsemeye çalıştım. "Bunu senden ilk kez duymuyorum."

Avuçlarını mavi pantolonuna sürterken gözleri de oradaydı. "Temur Alizen'in kaçak yollarla bölgeye girdiği duyumunu aldı, hemen sonra da çıktı. Şu an nerede ya da ne yapıyor olduğunu bilmiyorum."

"Yapması gereken onu üç büyüklere şikayet etmek." dedi liderin küçük kız kardeşi. "Ama onu bulup cezasını kendi elleriyle de vermek isteyebilir ki bu tam ağabeyimlik bir davranış olur. Aslında haksız da sayılmaz. O kötü adam Melina'ya zarar vermeyi aklına koymuş, asla vazgeçmiyor."

Perla haklıydı; Temur bir an önce bebeğime ulaşmak istiyordu. Bunun tek bir açıklaması vardı!

"Beni Biran'a götürün!"

Ben heyecanla ayağa fırladım ama Mirel sakince ellerini göğsünde bağlayıp, mavi bakışlarını camdan dışarı uzattı. "Buna gerek kalmadı."

Bakışlarımı geriye çevirdiğimde, arabasının bulunduğumuz misafir evinin önünde durduğunu gördüm. Araçtan inen varlığı, perdenin arkasından beyaz bir siluet olarak görünüyordu. Doğrudan buraya gelen adımları ise kalbime yersiz bir heyecan bahşetmişti.

"Bizi yalnız bırakır mısınız?" dememi takip eden ikinci saniye dış kapı açıldı ve varlığından evvel sesi kulaklarıma ulaştı. "Bizi yalnız bırakın."

Mirel ve Perla benim ricami, liderlerinin ise emrini yerine getirerek dışarı çıktı. Sonra kızıl bölgenin yegane lideri odanın kapısında belirdi. Onu her görüşüm aynı acı hissi barındırıyordu; karşımda, elimi uzatsam da dokunamayacağım bir hayaletti. Buradaydı ama değildi. Vardı ama aynı zamanda yoktu işte...

"Biran..."Attığım birkaç adım beni ona en azından bedenen yakınlaştırdı. Baştan aşağı siyahlar içindeydi. Yüzünde yorgun ve ihtiyatlı bir ifade vardı. Bukleleri birbirine karışmıştı, gözlerinin altında, bir süredir uyumadığını ele veren siyah halkalar vardı; uzun bir süredir...

"Seni bekledim." İçeri doğru bir adım attı. İkinci adımına sözleri eşlik etti. "Lanet şatonun önünde seni bekledim. Gelmedin."

Eğilmek isteyen başımı dik tuttum. "Gelemedim. Nedenini-"

"Biliyorum." Sesi sakin, tınısı fırtınalıydı. "Seni almak için geldiğimde geç kalmıştım."

Yutkundum. "Sorun değil. Kurtuldum işte."

Başını bir kez salladı. "Kurtuldun."

"Temur'u buldun mu?"

"Hayır."

"Bulman gerekiyor."

"Biliyorum."

Bulunca ne yapacağını sormak istedim ama buna cesaretim yoktu. Alacağım cevaptan korkuyordum. Gözlerime bakıp, bebeğimizi kurtarmak için yapması gereken şeyi yapmayacağını söylemesinden korkuyordum.

"Biran... Temur'un yeniden demek için burada. Vazgeçmemesinin bir sebebi var." Başımı hızlıca salladım. Biliyordum. Emindim. "Bebeğimizi alması için zaman tükeniyor. Bunu o da biliyor. Duymuş olmalı. Eğer... Eğer Temur bebeğimizden umudu keserse, her şey bitecek." Sesim titredi. İçim titredi. "Her şey..."

Başını eğdi. Avuçları bol birer yumruktu. Teninden süzülen çaresizliğin kokusunu alabiliyordum, yakıcıydı. Ona söylemek istediğim birçok şey vardı. Her biri için susmak zorundaydım. Oysa kendime sakladığım tüm kelimeler birer cam kırığına dönüşüp boğazıma saplanıyordu, canımı yakıyordu. "Yapacağım." Başını usulca kaldırdı. Safir mavilerinin etrafını ateşten bir kırmızı çevrelemişti. Burun kanatları daha geniş, elmacık kemikleri daha keskindi. Alnının ortasındaki çizgiye baktım; daha belirgindi. "Melina'yı Temur'a vereceğim."

Gözlerim bir anda doldu. Ruhumda bir anda umut meşaleleri yanmaya başladı. Meleklerin tebessümleri, beyaz pelerinlerini savurarak dans edişleri sadece tek bir anda benimleydi. Göğüs

kafesimi parçalayıp karşımdaki adama ulaşmak isteyen sonsuz bir minnet vardı. Dudaklarım birbirine vurup durdu. Ona, yapacağı fedakarlık için sonsuza kadar teşekkür edebilirdim.

Son bir adım attım. Parmak uçlarımda yükselirken, kalkan kollarımı boynuna dolayıp göğüslerimizi birbirine armağan ettim. Başımı boynuna gömdüm. Ona sessizce karşılıksız sarılırken, belimi saran kolları ağlarken gülümsememi istedi.

"Alaz..." dedi, kısık ve boğuk bir sesle. "Pisliğin teki olduğumu düşünecek."

Hayır hayır..." Parmaklarımın dış boğumuyla ensesini okşadım. "Bu fedakarlığını büyüyünce ona anlatacağım."

"Bir katil olarak görecek."

"Hayır!" Başını ellerimin arasına alıp biraz geri çekildiğimde, burunlarımız birbirine temas etmek üzereydi ve gözleri kapalı görünecek kadar aşağı bakıyordu. "Sana hayran olacak."

"Ya ben? Benim kendimden nefret etmeme nasıl engel olacaksın?"

Dudaklarımı burnuna dokundu, onu özlem ve minnetle öptüm. "Kader hiç değişmiyor. Seni yıllar boyu çektiğin bir acıdan kurtarırken, başka bir acıya itiyorum."

Belimden uzaklaşan elleri yüzümde kanakladı. Kendi zamanımızda değildik ama birbirimize dokunuyorduk. "Sen bir annenin yapması gerekeni yapıyorsun. Bunun için asla kendine kızmayacaksın. Ne şimdi ne de başka bir zamanda..."

Dudaklarımdaki gözyaşlarımı emdim. "Yaparsan yaparım."

Başımı tutan elleri daha hissedilir hale geldi. Başım avuçlarının arasında sıkışıp kalmıştı ama tek bir saniyesinden bile vazgeçmezdim."Ben seninle nasıl baş ediyordum?"

Gülümsedim. "Bir yolunu buluyordun." Baş parmağım yorgun göz altlarında dolaştı. "Bizim için hep bir yolunu buldun."

Duyulan ani frenin acı sesi kulaklarımızı tırmalarken birbirimizden ayrıldık. Biranseri adımlarla önden ilerledi. Peşinden giderken bu zamanda asla kuru kalmayan yüzümü, Biran'a ait kazağın kollarıyla silmeye çalıştım.

Gelen Mestan'dı. Aracından indi ama olduğu yerde kaldı. Yüzünde sıkışmış bir ifade vardı. Başını eğmek ve dik tutmak arasında bir yerde zorluyordu. Liderinin adımları karşısında durduğunda başını daha fazla ona itaat etmedi ve düştü.

"Melina... Lider, üzgünüm."

Biran'ın arkasındaydım, yüzünü göremiyordum ama avuçlarının bu kez sıkı bşrer yumruk olduğunu görebiliyordum. "Öldü mü?"

"Komaya girdi." Göğsü sıkıntılı bir nefesle şişip kaldı. "Üç büyükler bir daha uyanmayacağını söyledi. Kalbi atmayı bıraktığında, onu bebeğiyle birlikte bir törenle..."

Çığlık atmak istiyordum ama dudaklarımı dişleyerek kendime mani oldum. Biran'ın yapması gerekiyordu. Yapacaktı.

"Melina'yı şatodan alacağız. Onu..." Yutkunuşunun sesini duydum; uzun ve sertti. "Onu Kimpras Ormanı'na bırakacağız."

Mestan başı yerden kalktı. "Ne?"

Yumruklarını öyle sıktı ki her ikisi de mosmos kesildi. "Onu Temur'a vereceğiz."

"Neden?" diye sordu Mestan. "Neden!"

Fısıltım, yaralı sesine karıştı. "Bebeğim yaşasın, diye."

*****

Mevtin silik tebessümleri bizimleydi.

Ölümün karanlık ve ürpertici çanlarını yalnızca biz duyuyorduk.

Kızıl ormanın bir köşesinde; hıçkırarak ağlayan Perla, donuk bakışlarından sessiz yaşlar döken Mirel, buz kesen Efraim ve Mestan ile ölü karısını kollarıda taşıyan liderin arkasından yürüyorduk.

Kızıl yapraklara hükmeden rüzgara kafa tutmaya çalışan dalların kırılma sesleri içimizdeki kırılmalara eşlik ediyordu.

Biran, kalın gövdeli, bodur bir ağacın altında durdu. Kollarındaki kadınla vedalaşmasının vakti gelmişti. Boğazımdaki düğümle birlikte arkamı döndüm, başımı bir ağacın gövdesine yasladım ve bunun bir an önce son bulmasını dilerken, Biran yanımdan neredeyse ışık hızıyla geçip ormanın derinliklerinde kayboldu. Geriye baktığımda, ağacın altında yatan Melina'nın yanında Mirel vardı. Onun elini tutmuştu, bir şeyler fısıldıyordu. Sonra aynısını Efraim ve Mestan yaptı. Melina'nın başına birer veda öpücüğü bıraktılar. Sıra Perla'ya gediğinde, dizlerinin üzerine çöktü, eğildi ve Melina'nın göğsüne başını koydu.

"Böyle olmamalıydı Melina. Neden böyle oldu ki?"Acıyla gözlerini kapattı. "Umarım gittiğin yerde mutlu olursun. Umarım orada kollarına güzel bir bebek alırsın." Gözlerini açtı ve ağaçtan destek alarak ayağa kalkarken, "Her şeye rağmen iyi biriydin ve her şeye rağmen seni seviyorum." dedi. "Senin için dua edeceğim. Hoşçakal."

Perla gözyaşlarını silerek uzaklaşırken, Efraim ona eşlik ederek sırtını sıvazladı.

"Gidelim." dedi Mestan. "Temur iti yakınlarda."

Gitmek için harekete geçtiklerinde, "Durun." dedim. Beni dinlediler. "Benim de ona söyleyecek birkaç şeyim var." Perla ve Mirel'e baktım. "Sizin için bir mahsuru olur mu?"

İkisi de başlarını iki yana salladıklarında, onları geride bırakarak Melina'ya doğru ilerledim. Benim için zordu. İsmini ilk duyduğumda bunun olacağını asla tahmin edemezdim; Melina'ya son anlarında veda etmek! Bu düşünce çılgınlık olurdu. Şimdiyse, muhtemelen aklımda kalacağı son görüntüsüyle ayaklarımın dibinde duruyordu. Yavaşça yanına eğildim. Rüzgarın yüzüne döktüğü saçını kulağının arkasına iliştirirken, dokunduğum masum kadının beni nasıl ateşe atmaya çalıştığına inanamadım.

"Seni kurtarmayı denedim. Öyle düşünmüyordun ama hayatta kalabilmen için her şeyi yaptım. İstediğim bu değildi. İstediğim ölmen değildi. Ben yalnızca sevdiğim adamı, yıllarca daha fazla acı çekmesine sebep olacak o büyünün etkisinden kurtarmak istemiştim." Elimi karnına koyup, gözlerimi kapattım. "Bebeğim, hala buradasın, biliyorum. Sen çok, çok güçlüsün. Bunu kanıtladın." Dışarı çıkmak için gözkapaklarımı tekmeleyen yaşları özgür bıraktım. "Seni özledim. Kokunu, o minik ellerini özledim. Alaz... Seni beslerken gözlerini gözlerime dikmen çok özledim." Ellerim yavaşça ondan uzaklaşırken, "Annen gelecekte seni bekliyor olacak." diye fısıldadım. "Seni çok seviyorum."

Kurtarmak için ömrümden onlarca yıl feda ettiğim Melina'yı orada, yüzlerce yıllık kızıl ağaçların altında; Temur Alizen'in ellerine bıraktık...

*****

Sessizlikle geçen geri dönüş yolunda telsizlerden biri liderden gelen bir mesajla cızırdadı. Mestan'dan beni Dora'ya getirmesini istiyordu ancak bir dakika sonra hep birlikte gelmemizi söyledi. Bu durum her birimizi şaşırtsa da kimse sesini çıkarmadı. Direksiyonları tam tur çevirdikten yaklaşık otuz dakika sonra Büyücü Dora2nın kulübesinin bulunduğu kurak arazideydik. Araçtan ilk inen ben oldum. Çünkü Dora'nın söyleyecek fazladan şeyleri olduğunu biliyordum. Aksi halde misafir evine ayağımıza kadar gelmezdi. O gün onu dinleyecek

durumda değildim. Aslında şimdide değildim ancak Biran'ın çağırmasından anlıyordum ki buna mecburdum.

Kulübeden içeri girdiğimde Biran'ı bir köşeye yaslanır halde buldum. Dora iskemlesindeydi. Hislerim, aralarındaki konuşmanın bir süre önce bittiğini söylüyordu. Dora her ne söylediyse, Biran derin bir sessizliğe gömülmüştü.

"Sanırım bitti." Dora'yaklaştım, karşısında durduğumda başını kaldırıp görmeyen gözleriyle bana baktı. "Burada olmam için artık bir neden yok."

Başını salladı. "Yok."

"Çok yakında geri döneceğim."

"Elbette..." dedi, ihtiyar sesiyle.

"O halde neden buradayım?"

İçeri giren Perla, Mirel, Efraim ve Mestan'ı hissettiğinde, beyaz ve kırışık elleriyle iskemlesinin tutacaklarını kavradı. "Bilmen gereken bir şey var... Aslında hepinizin."

Oturdum. Çünkü söyleyeceklerinin hoşuma gitmeyeceğini biliyordum. "Söyle."

Dora'nın dudakları yeniden kıpırdadığında, zamanın ılık nefesini ensemde hissettim. Zaman; acılarımı, kızgınlarımı ve tüm yaşanmışlarımı kaburgalarından kucakladı.

"Geri döneceksin ve burada sebep olduğun her şey gelecekte var olacak..." Kaburgalar orta yerinden çatladı. Çatlaktan sızan ateş, yaşanmışlarda bir asla söndürülemeyecek koca bir yangın başlatmaya hazırlanıyordu. "Sen değil ama sana şahit olanlar, ait olmadığın bu zamandaki Rozelin'i hatırlamayacak. Hiçbir zaman..."

Yanlış anlaşılma olmasın; yalnızca geçmişteki Roz hatırlanmayacak. İnce detayları yeni bölümde okuyabilirsiniz.

Evet, Melina'ya veda ettik... Nasıl buldunuz bölümü?

Lütfen yıldıza dokunmayı unutmayın. Yeni bölümde görüşmek üzere...

58. BÖLÜM: "Dönüş"

Selam.
Emily Watson~ La Ve En Rose
Duman~ Yürekten

Keyifle okuyun.

Karmaşa.

Bir el kafamın içine uzandı ve beynimi uzay boşluğuna fırlattı.

Sorular, şaşkınlıklar, nidalar; hepsi çift taraflı ve puslu bir aynanın ardında kaldı. Bedenim yalnız değildi ama fırlatıldığım boşlukta düşüncelerimle bir başımaydım.

Hatırlanmayacak olma düşüncesi...

Nasıl bir his olduğunu biliyordum. Kendi zamanıma döndüğümde birkez daha canımı acıtmayacağını biliyordum. Sadece nasıl olacağını bilmiyordum.

Derin bir nefes alarak şoktan kurtuldum, ruhumu Dora'nın kulübesine geri döndürdüm. "Nasıl olacak? Beni hatırlamazlarsa yaptıklarımı nasıl hatırlayacaklar?"

Mirel ve Perla kaşlarını çatarak bana döndüler. "Burada değil misin? Biz de dakikalardır bunu soruyoruz?"

Yaşadığım şok hali onları duymama izin vermemişti ancak görünen o ki henüz tatmin edici bir cevap alabilen kimse yoktu. "Dora," dedim merakla. "Nasıl olacak?"

"Söylediğim gibi... Bilemiyorum. İlla bir tahmin yürütmemi isterseniz..." Parmaklarını çenesine götürdü. Kuru göğsü derin bir nefesle doldu. "Tüm olanların, değişenlerin kendiliğinden olması imkansız... Bunları birinin yapmış olması gerek...Bana sorarsan varlığını bilecekler ancak kim olduğunu bilmeyecekler..."

Sessizlik. Dora'nın ortaya bıraktığı ihtimal, sessizce her birimizin zihninde kendine bir yer bulmaya çalışırken, soracak başka bir sorum

daha vardı.

"Dora, burada işim bittiğinine göre geri dönmeliyim. Bana yol gösterebilir misin?"

Eli masanın altına uzandı. Büyükannesinin defterini çıkarırken, "Bu kez verecek bir cevabım var." dedi. Dudaklarıyla sessizce sayarak sayfaları çevirdi. Aradığı sayfayı bulduktan sonra işaret parmağını yazıların üzerine sabitledi ve gözlerini kapattı. Bu bir süre devam etti. Bir noktada Biran'ın mavilerine çarpan bakışlarımı geri almak istedim ama nedense başaramadım. Öylece durup bana bakarken, öylece durup ona baktım. Boktan bir durumdu. Buradan gitmek için can atıyordum ve o bunu izliyordu.

"Buraya nasıl geldiğini hatırlıyor musun?"

Unutmam mümkün değildi; ne ilkini ne de sonuncusunu... "Evet. Her iki seferde de aynı vakfın içinde bilincimi kaybettim."

"Detayları anlat."

Detaylar korkutucuydu. "Her yer sallanıyordu. Dışarı çıkmak mümkün değildi. Duman vardı... Çok fazla duman. Yangın kısa süre içinde her yer-"

"Yangın!" dedi aradığını bulmuş gibi. "Yangın..." Gözlerini yeniden kapattı ve parmakları sayfanın üzerinde yeniden kıpırdadı. Sonra fısıldadı. "Ateşten geldin, sudan geri döneceksin."

"Ateşten geldin, sudan geri döneceksin."

Bunlar Dora'nın son sözleriydi.

Çünkü içimden bir ses Dora'yı da bu zamanda son görüşüm olduğunu söylüyordu.

*****

Vedalardan haz etmezdim. Belki de bu yüzden evren sesimi duymuştu ve aileme hiç veda edememiştim. Ancak şimdi, Biran ve bizimkilerle birlikte Molekon Köyü'nün ince, kıvrımlı, uzun, yemyeşil ve berrak deresinin kenarında otururken, veda vaktinin geldiğini, bu kez kaçamayacağımı biliyordum.

"Dora'nın su, diye bahsettiği şeyin bu dere olmadığını biliyorsunuz, değil mi?"

"Biliyoruz, Mirel." dedi Mestan. "Burada olmamızın sebebi başka."

"Evet. Sebebini biliyorum." Açık mavi ve genç gözlerini üzerime çevirdi Mirel. "Ne yapacağınızı bilmiyorum."

Dudaklarım hareketlenmek üzereyken, Biran'ın sesini duydum. "Kızıl Göl. Dora'nın bahsettiği yer orası olmalı."

İstemsizce gülümsedim. "...ve siyah çakıl taşları."

Bana baktı. Bilmiyordu ama nereden bildiğimi sormadı. "Onları sevmiş miydin?"

"Siyah çakıl taşlarını mı?" Başımı salladım. "Hı hı... Biliyor musun? Henüz kızıl gölü görmeden siyah çakıl taşıyla tanışmıştım."

"Vay canına." dedi Efraim. "Bu kız Safornikon hakkında bizden daha fazla şey biliyor gibi..."

"Bildiği çok şey olduğu aşikar." dedi Mestan. "Belki bir kısmını bizimle paylaşmak üzere."

Perla heyecanla, "Evet!" dedi bağdaş kurup oturduğu yerden. "Bizimle paylaş, şeyden önce..." Sesi inceldi. "Şeyden..."

"Elbette." Kafaya takmaması için küçük Perla'nın dizini sıvazladım. "Vedalaşmadan önce ne sormak istersiniz?"

"Gerçekten onunla birlikte mi olacağız?" Mirel, başıyla Mestan'ı işaret etti. Mestan, onun cesaretine şaşırdı.

"Evet. Buna an be an şahit oldum. Kırgınlıklarınıza, duvarlarınıza... Sonra o duvarları nasıl yıktığınıza... Kader sizi bir arada tutmaya devam edecek. Kadere ve sözlerime güvenin."

Efraim boğazını temizledi. Ne anlama geldiğini biliyordum. Açıkça soramıyordu. Çünkü Biran buradaydı.

"Başta direneceksin ama sonra..." Perla'nın dudaklarında bastırmaya çalıştığı bir tebessüm vardı. "Sonra teslim olacaksın. Kolay olacak, diyemem. Karşı çıkanlar olacak." dedim Biran'ı kastederek. "Ama sonra herkes yanınızda olacak. Herkes..."

Biran'ın huysuzca homurdandığını duydum. Diğer erkekler de kızlar gibi bağdaş kurmuştu ama liderin ayakları oturduğu yerde yere basıyordu ve iç bilekleri dizlerinin üzerinde duruyordu. Sonra "Ya diğerleri..." diye sordu, ciddi bir bakışla.

"Temur Alizen ölecek, Leydi Diana ile aynı gün. Leydiye ve ağabeyi Lord Steven'a asla güvenmeyin. Lordun niyeti Temur ile aynı. Sade-"

"Detay verme." diyerek böldü lider. "Ne yapacağımızı söyleme. Atacağımız adımları karıştırırsın. Unutma, kader döngüsüne müdahale etmeyeceğiz."

Haklıydı. Yine de... "Eğer beni unutmayacak olsaydınız, size başka şeyler söylerdim."

"Olsun." Perla omzunu silkti. Tam bir kız çocuğuydu. "Yine de söyle sen."

Biran'a baktığımda, onun da bunu beklediğin gördüm. "Öncelikle Efraim ve Mirel'e, ormanda buldukları sarışın kıza iyi davranmalarını söylerdim. Üç büyüklere olacakları anlatan bir mektup yazar, çıkacağım mahkemede bana inanmalarını sağlardım. Efraim'e, Biran'dan o kadar da korkmaması gerektiğini söylerdim." Kızlarla birlikte gülümsedik. "...ve sana." Sevdiğim adamın genç haline baktım. "Bana karşı daha nazik olmanı söyledim. Bana koşulsuzca inanmanı ve hayatımın en zor anlarında yanımda olmanı söylerdim."

"Sana..." İrislerine yer etmeye çalışan pişmanlığı görebiliyordum. "Çok mu kötü davrandım?"

"Sadece acı çekiyordun ve yine çekeceksin."

"Kendim olarak." dedi. "Hiçbir büyünün etkisinde kalmadan. Senin sayende."

Suratıma kendini beğenmiş bir ifade kondurmaya çalıştım. "Mütevazı olamayacağım, lider. İyiliklerimi unutacak olman çok acı..."

Şimşek çaktı. Yeryüzüne bolca ışık enjekte eden kuvvetli bir şimşekti. Zamanın kulağımıza fıdıldamak istediği bir şeyler vardı...

Biran ile birbirimize baktık ve aynı anda ayaklandık. Üzerimde kilitlenen dört çift buruk bakışa gülümseyerek baktım. "Tüm bunları söyleyerek hata ettiğimi biliyorum. Belki nasılsa olacak, deyip elinizi çabuk tutacaksınız; kaderde aksamalar ve değişenler olacak. Zaten kısalan ömrüm belki daha da tükenecek ama size güveniyorum çocuklar... Doğru olan zaten zamanını beklemek. Siz bir de benim için zamanını bekleyin ki bana kalan ömürde oğluma ve..." Başımı Biran'a çevirdim ama gözlerimi kaldırıp ona bakamadım. "...kocama doyayım. Anlaştık mı?"

"Seni tehlikeye atacak en ufak adım atmayız. Ama Dora'nın sözlerini hatırla. Unutacaksınız, dedi. Seni unutursak sözlerini de unuturuz. Dolayısıyla kimse gelecekte kiminle olacağını bilemez ve sen de tehlikeden kurtulursun."

Efraim, "Bu sadece bir ihtimal Mestan" dedi. "Belki de Rozelin'in sözleri, kimin söylediğini bilemediğimiz sözler olarak kafamızın içinde döner durur."

"İhtimalleri bir kenara bırakın."Avuçlarımı birbirine kenetledim. "Sadece kalbinizi dinleyin. Doğru yolu bulacaksınız." Tenimi ıslatmaya

başlayan yağmura başımı gökyüzüne doğru kaldırarak karşılık verdim. Tenimde hissettiğim damlacıklar beni uğurlamak üzere buradaydı. "Son görüşmemizde vedalaşmadık ama bu kez vedalaşacağız. Çünkü o zaman sizi yeniden göreceğimi biliyordum." Perla'yı ellerinden tutup ayağa kaldırdım. "Şimdiyse şu genç hallerinizi son görüşüm olacak."

Perla'ya sarıldım. "Şimdikinden çok daha güzel olacaksın." diye fısıldadım.

Mirel'e sarıldım. Ona gördüğüm en güçlü kadının kendisi olduğunu söyledim. Cevabı gecikmedi. "Sanırım aynısını ben de senin için düşünüyorum ve gelecekte de düşüneceğim."

Mestan'a sarıldım. Sırtımı sevecenlikle sıvazlayarak, "Seni gelecekte de sevmiştim, değil mi?" diye sordu.

"Elbette. Beni sevmeniz kaçınılmazdı."

Efraim'e sarıldım. "Dediğimi duydun mu? Her zaman nazik bir çocuk ol, yoksa elimden çekeceğin var."

Başımın üzerine sesli bir öpücük bıraktı. "Sen yine de bana insaflı davran. Sonuçta nasıl iyi kalpli, centilmen ve mükemmel biri olduğumu artık biliyorsun."

Geri çekilirken burnunu sıkıp bıraktım. "Şapşal, ilk tanıştığımız zaman dönmeyeceğim ki..." Devamında söyleyeceklerim içimi buruklaştırdı. "Alaz'ın üç yaşında olduğu zaman döneceğim."

"Öyle ya..." İdrak ettiği gerçek onu da hüzünlendirdi. "Umarım gittiğinde bizi bir arada bulabilirsin."

Ona, söylediğinin imkansız olduğunu söyleyemedim. O ve Perla değil ama Mirel ve Mestan'ı geri döndüğümde ne yazık ki zindanda bulacaktım. Üstelik, geçen üç yılın üzerine neredeyse bir o kadar daha cezaları kalmış olacaktı.

"Bir arada olacağız koca adam." Yumruklarımızı sıkıp birbiriyle tokuşturduk. "Umarım geri döndüğümde..." Perla ve ona sevgiyle baktım. "Evlenmiş olursunuz."

Biran'ın boğazını temizleme sesi kulaklarımıza ulaştı. "Gidelim, hava kararıyor."

Burnumun yandığını hissettim. Hadi ama! Ağlamak gibi bir niyetim yoktu. "Kendinize iyi bakın." Elimi kaldırıp, hafifçe salladım. "Beni unutmayın, diyeceğim ama sanırım bu çok da mümkün olmayacak." Alaycılıkla gülümseyip arkamı döndüğüm an gözyaşlarım

yanaklarımdan süzüldü. Hızla geri döndüm ve kollarımı açtım. "Gelin burada!"

Sadece birkaç saniye içinde sevdiğim tüm insanlar kollarımın arasındaydı. Mümkün olduğunca sıkıca sarıldık. "Şimdi gidip daha yetişkin hallerinize sıkıca sarılacağım." Bu sondu. Geri giden adımlarla onlardan uzaklaştım.

Genç dostlarımı arkamda bırakarak, genç sevgilimle birlikte beni kendi zamanıma ulaştıracak çıkışa doğru yol aldım.

*****

Yıllar öncesinin Safornikon'unu, mistik kızıl havasını ve kasvetli yollarını izlerken, taş zeminin üzerinde kayıp giden tekerleklerin giderek hızlanan sesi ve rüzgarın tutarsız uğultusunu dinliyordum. O, yanımdaydı. Aslında değildi. Ona bakarken zorlanıyordum ama bir daha göremeyeceğim bu çocuksu gençliğine doyasıya bakmak istiyordum. Benim kaçamak bakışlarımın aksine, araba kullanmasına rağmen bulduğu her boşlukta çekintisizce bana bakıyordu. Biliyordum; unutacağını bilerek, unutmamak için her detayı aklında tutabilmek için...

"Bundan sonra ne yapacaksın?"

Başımı çevirdiğimde, yüzündeki ifadenin ağır ağır tükendiğini gördüm. Tüm ifadeler onu terk etti. Artık kimse üzgün olduğunu söyleyemezdi; mutlu, kırgın, kızgın olduğunu söyleyemezdi.

Çünkü ona ölen Melina'yı ve kaybettiği bebeğini hatırlatmıştım. Her nasıl olduysa bunu bir süre için unuttuğuna ve henüz hatırladığına şahit olurken, buna sebep olduğum için pişmanlık duyuyordum.

"Bana geri dönmenizi bekleyeceğim."

Kapalı dudaklarım kıvrılmaya çalıştı. "Kimseyi hırpama, en çok da kendini..."

"Fazla şey istiyorsun sarışın."

Sarışın. Hangi zamanda olursak olalım bu kelimeyi onun dudaklarından duymak kalbimi eritmeye yetecekti.

"Beni dinlemeli-"

Yanımızdan hızla geçen aracın içindeki sima sözüklerimi alt üst etti. Steven! Bu oydu.

"Nereye gidiyordu!" Telaşla arka cama dönüp, boşuna olduğunu bile bile görmeye çalıştım.

"Kimden bahsediyorsun?"

"Steven Alte'den? Az önce giden oydu."

Bakışlarını dikiz aynasına dikti ama Steven'ın kullandığı araç çoktan gözden kaybolmuştu. "O olduğuna emin misin?"

"Evet."

"Garip."

"Garip olan ne?"

"Onu bölgemde daha önce görmedim. Üstelik lordlar araç değil at kullanır."

Sözlerinin aklıma üşüştürdüğü ihtimal içimi ürpertti. "Yoksa..."

"Yoksa?" Araba yavaşladı, durdu.

"Biran," Elimi direksiyondaki elinin üzerine koyduğumda, ifadesi ona geri döndü; şaşkınlık... "Steven'ı takip eder misin? Nedenini sorma. Bunu benim için yapar mısın, onu söyle."

Baktı, baktı ve baktı. Sonra eli elimin altından kayıp gitti. Çünkü tam sol çevirdiği direksiyon bizi Steven'ın peşine takmıştı. Çok geçmeden aracı yeniden görüş açımıza girdi. Hala oldukça süratliydi ama herhangi bir aracı Biran'Dan daha iyi kullanan biri görmemiştim. Öyle ki lordun aracını yakaladığımız andan itibaren gözden kaybetmemiş olmamıza rağmen varlığımızı fark etmemişti.

Biraz sonra Lovangos'daydık. Kraliçelik ünvanımı aldığım bu eyaleti iyi biliyordum. Burada elime iki kişinin kanı bulaşmıştı. Unutmam imkansızdı.

"Eyaletin doğusuna gidiyor. Orada ormanlık alandan başka bir şey yok." dedi ve takip etmeye devam etti. Ben söylemeden bırakmayacaktı.

"Devam et."

Yolculuğumuz Lovangos'un doğusunda, ormanlık alanda devam etti. Ancak bir noktada ağaçlar, arasından bir ağacın geçemeyeceği kadar sıklaştı. Biran, lordun duracağını önceden kestirerek, kör bir noktaya aracı bıraktı. Her ikimiz de sessizce araçtan inerken, Steven yolun kenarında durduğu aracından inip, seri adımlarla ormana dalmıştı.

"Biran, gelmek istemezsen anlarım ama onu takip-"

Kolumda tutuşunu hissettim. Takip eden ikinci saniye hızlanan adımlarına ayak uydurmaya çalışıyordum. "Senin tanıdığın herif yalnız gitmene izin verir miydi bilmem ama benimle mümkün değil."

Bacaklarıma çarpan sert çalılıkların içinde adımlarım karışırken, "O da vermezdi." dedim. "İyi herifti."

Steven'a yaklaşınca işaret parmağını dudaklarına dokundurarak sessiz olmamı işaret etti. Attığımız birkaç adımdan sonra sessiz olmamız yetmedi; Steven'a tehlike arz edecek kadar yaklaşmıştık. Artık nefes alışverişlerimize kadar kontral etmeliydik.

Steven eğildi, karşılıklı alçak ağaçların dallarının birbirine karıştırarak oluşturduğu yeşil tünelden geçti. Birkaç dakika bekledik. Ardından o tüneli geride bıraktığımızda, karşımıza çıkan köhne bir külübeydi ve artık göremediğimiz Steven o kulübenin içindeydi. Biran kulübeyi arkadan dolaşacağımızı işaret etti. Başımı iki yana salladım ve kulübeyi iki yandan sarmayı işaret ettim. Kabul edeceğe benzemiyordu. Bunu bildiğimden tutuşundan kurtuldum ve eğilerek kulübenin diğer tarafından döndüm. Dört duvardan ikisini döndüğüm halde içeriyi görebileceğim bir pencereye rastlayamadım. Üçüncü duvarda karşıdan gelen Biran ile buluştuk. Bana kızgın gözlerle bakıp, bu kez daha sıkı bir tutuşla kolumu yakaladı. Bana kızacak vakti olmadı, çünkü önünde durduğumuz duvarda küçük de olsa bir pencere vardı. O penceren birlikte baktığımızda, Steven'ın tahmin ettiğimiz gibi içeride olduğunu gördük. Yanında yaşlıca bir adam vardı. O adamın ilk kez görüyordum ama bir büyücü olduğu, önündeki kaynayan kazandan, kapalı gözlerinden ve fısıldayan dudaklarından açıkça belliydi.

"Burada olmamızın bizi ilgilendiren bir tarafı olduğunu sanmıyorum."

Kazanın yanında boş bir sedye vardı. O sedye birini varlığıyla dolacaktı; masum bir kızın...

"Biran, Temur'un bana yaptığını yapıyorlar." Endişeli bakışlarımı ona çevirdim. "Bir kızı esir etmeye hazırlanıyorlar."

Camın ardındaki Lord Steven'a çevrilen bakışlarında öfke vardı. "Engel olmak mı istiyorsun?"

"Nasıl yapacağım? Seni fark etmeleri tüm kaderi değiştirir. Steven ile düşman olamazsın. En azından şimdi."

"Engel olmak kaderi değiştirir mi?"

"Şey...." dedim alelacele. "Yani.... Sanmıyorum."

Kollarımdan kavradı. "Rozelin, değiştirir mi, değiştirmez mi?"

Tanrım! Bilmiyordum. Hızlıca düşünmeye çalışmam aklıma bin tane ihtimal getiriyordu. Steven tarafından yalnızca birkez köşeye sıkıştırılmıştım. O da Zehra yüzündendi. Zehra olmazsa saldırı da

olmazdı. Evet! Mantıklı olan buydu. "Değiştirmez!" dedim gürültülü bir fısıltıyla. "Değiştirmez Biran. Her ne yapacaksan yap!"

Düşündü. Sonra ceketinin iç cebinden küçük bir içki şişesi çıkardı. Ne yapacağını ilk anda anladım. Amacı kulübeyi ateşe vermekti. O şekilde Steven ve büyücüyü içeriden çıkarıp, yapacakları büyüye engel olacaktı ve tüm hazırlıklarını yakıp kül edecekti.

Bunu yalnızca ben istediğim için yapacaktı.

"B-biran..." Susmamı işaret etti. Beni peşi sıra çekiştirdi. En yakın köşeye ulaştığımızda şişeyi elinden kaptım. "Bu işte birlikteyiz, lider." Fısıltıma kalkan sol kaşım eşlik etti. "Ateşi sen mi yakacaksın? O halde benzini ben dökeceğim."

Bakışlarımı yüzünden ayırmadan, şişeyi eğdim ve bir miktar alkolü ilk köşeye boca ettim.

Bakışlarını yüzümden ayırmadan çakmağı çıkardı ve ilk köşeyi ateşe verdi.

"Ona kadar say." Çakmağın ateşinin yansıması gözbebeklerine intikal etti. Ateş, onun gözlerinde hep vardı ve hep var olacaktı. "Onuncu saniyede dördüncü köşede buluşacağız."

Başımı usulca indirip kaldırırken, "Bir." dedim.

İki ayrı yöne ayrıldık.

İki.

Kulübenin ikinci köşesini alkole buladım.

Üç.

Dört

Külübenin üçüncü köşesini alkole buladım.

Beş.

Altı.

Kulübenin son köşesini alkole buladım.

Yedi.

Sekiz.

Dokuz.

Bulışma noktasındaydım. Görüş açıma giren Biran son köşeyi de ateşe verdi ve soluğu yanımda aldı.

Birbirimize baktık ve aynı anda söyledik. "On."

Elimi uzattım. Tuttu. Cayır cayır yanan kulübeyi arkamızda bıraktık ve birlikte ağaçtan tünelden geçtik. Ağaç dalları ve asi çalılar bedenimize çarparken koştuk. Daha hızlı koştuk.

Arabaya ulaşıp, derhal Lavongos'un köhne ormanından ayrılırken kimse konuşmamıştı. Az önce bir suç işlenmişti ve o suçu işleyenler biz değildik. O suçu işleyen, suça kurban gitmiş kişilerdi. Bunu bilerek sustuk.

Ta ki... Uzun zamandan sonra kızıl göl ve siyah çakıl taşlarını yeniden görünceye kadar...

Gördüğüm daha fazla şey vardı; Biran gölün kenarına küçük bir çadır kurmuştu. Çadırın hemen önünde ufak bir masa ve iki de tahta oturak vardı.

Ona döndüğümde, kızıl bir çarşaf gibi görünen göl arkamda kaldı. "Buna şaşıracağımı mı düşünüyorsun?" Başımı iki yana salladım. "Buraya ikimiz için büyük bir yemek masası kurduracaksın ve..."

Yaklaştı. Esmer ve ilk tanıştığımız halinden daha az hatlara sahip olan yüzünde keder ve umut vardı. "... ve?"

Başım göle doğru döndü. "Benim için dalıp göldibi meyvesi çıkaracaksın."

Göl kan kırmızı rengiyle ölüm, devinimsizliğiyle huzur intibası veriyordu. Yüzeyinde bizi hayal ettim; gelecekte, tam buradaki halimizi...

"Sen..." Çenemde hissettiğim parmaklarımı başımı ondan tarafa çevirdi. Bakışları bir an için karnıma düştüğünde, ne söylemek istediğini anlamıştım.

"Evet, hamileydim ve canım istemişti. Sen de benim için getirdin. Birçok şeyi..."

Hava etrafımızda an be an kararırken, toy bakışlarında pişmanlık sezdim. "Sana iyi davranmadığımı sanıyordum."

Yarım bir gülüş uğradı dudaklarıma. "Uzun sürmedi."

"Sana hemen..." Boğazını temizledi. "Hemen?"

"Hemen değil. Eğer sorduğun buysa... Birbirimize aşık olmamız uzun bir zaman aldı."

Eli sakallarına gitti; bu görüntüyü seviyordum. "Acıktın mı?"

"Hı hı..."

"Çadıra yiyecek bir şeyler bırakmalarını söylemiştim."

Yanından ayrılıp çadıra doğru yürüdüm. İçeride neredeyse birkaç günlük yiyecek vardı. "Ne zaman hazırlandı burası?"

"Bugün. Dora'nın yanından çıktıktan sonra anons ettim."

Çadıra girdim. Kısa sürede birkaç çeşit yemekten oluşan iki tabak hazırladım. Masada bizim için servis açarken, Biran çadır ipinin bağlı olduğu kazığın yanına bırakılmış siyah çantayı aldığını gördüm. İçinde ne olduğunu biliyordu. Fermuarı açtı ve büyük bir şişe içki çıkardı. Elini yeniden çantaya soktu ama bu kez aradığını bulamadı. Homurdanarak çantayı ayağının dibine attı.

"Şişeden içeriz."

"Ne?"

Başımla elindeki şişeyi işaret ettim. "Şişeden içeriz, diyorum. Kadeh şart değil."

Şişeyle birlikte yaklaştı ve iki sandalyeden birine oturdu. "Alkolik misin?"

Omuz silktim. "Yalnızca elimdekiyle yetinmeyi biliyorum."

"Öyle olsa buraya gelmezdin."Çatalı eline aldı ve önündeki yemeğe dokundurdu. "Dora, buraya bir şeyleri değiştirmek için geldiğini söylemişti."

Karşısına oturdum anca çataldan önce önündeki şişeyi kavradım, başıma diktim ve kayda değer büyük bir yudum aldım. "Bunun yetinmemekle bir alakası yok. İçime dokunan bir şeyler vardı ve bu doğrudan seninle ilgiliydi." Şişeyi masaya bıraktım. Ellerimi ikimizin görebileceği seviyeye kadar kaldırdım. Avuçlarımı kapattım ve aniden açtı. "Puf! Sonunda işte buradaydım."

Bir yudum daha alacakken, şişe parmaklarımın arasından kayıp gitti. "Yavaş. Bu senin dünyandaki içkilere benzemiyor."

Şişeyi ondan geri aldım. "Senin dünyandakilerle daha önce tanışmıştım." Şişeyi başıma diktim. Vay canına! Bu seferki yudum daha büyüktü. "Karışma. Burada son saatlerim. Gevşemem gerektiğinin farkında olmalısın."

Başka bir şey söylemedi. Yedik ve içtik. Hava, binlerce insanın kanıyla beslenmiş kadar koyu bir kızıldı. Gölün üzerinde isminin ne olduğunu bilmediğim ışıklı böcekler uçuşuyordu. Çocuk olsaydım onların peşinden koşacağımı biliyordum. Çocuk değildim, anneydim ve oğlumun o böceklerin peşinden koşmasını izlemek istiyordum. O görüntü gözümün önünde canlanırken, gülümsemeye çalıştım ama dudaklarımdan çıkan lanet bir hıçkırıktı.

"Siktir! Hıçkırık tutmaktan nefret ediyorum."

Biran, yarıyı çoktan geçtiğimiz şişeden bir yudum daha aldı. Sağlam içiyordu ve bakışları bile kaymamıştı. Onun ezelden beri kuvvetli bir bünyesi olduğunu anladım.

"Sakın kusayım, deme. Kusmuk kokusundan nefret ederim." Eliyle çadırın arkasını işaret etti. "Eğer kusacaksan, bunu orada yap."

Tebessüm ettim. Hayır, bu sesli ve berbat bir kahkahaydı. "Biliyor musun Biran, gelecekte üzerine kusacağım ve bir kısmı da..."İşaret parmağımı kaldırdım ve suratının önüne daire çizdim. "O kendini beğenmiş suratına sıçrayacak."

Yüzünde sahibi bir ikrah ifadesi belirdi. "...ve yine de sana aşık oluyorum, öyle mi?"

Neden bu soru yüzümdeki gülümsemeyi silmişti. Hayır, sarhoş değildi. Sadece gevşemiştim; oldukça gevşemiştim. Dirseğimi masaya koydum, yanağım yumruğumun üzerindeydi. Ona daha yakındım. "Bana aşık olman kaçınılmazdı, lider. Tıpkı sana aşık olmamın kaçınılmaz olduğu gi-"

Sözümü bölen bir başka sözcük değildi. Sözümü bölen dudaklarıydı.

Ona karşılık verirken bir an bile düşünmedim. İçki kokan dudaklarıyla dudaklarımı sıkıca kavradı ve benimle uzun uzadıya öpüştü. Yerinden kalktığı saniye kucağındaydım. Bizi neredeyse çadırın içine fırlattı. Üzerime düşmesi acı vermişti ama dudaklarının verdiği haz diğer tüm duyguları bertaraf edecek kadar kuvvetliydi.

Düşünmedik. Konuşmadık. Acı çekmedik ve gülümsemedik.

Biran'ın üzerimdeki kıyafetleri çıkarması birkaç saniyesini aldı. Dudaklarımızı birbirinden koparmadan düğmelerini açtım. Parmaklarım titriyordu; ruhum titriyordu. Çıplak ve cam kesikleriyle dolu ayaklarımla, ince bir ipin üzerinde yürüyordum. Elleri gerdanımda, göğsümde, kalçalarımda dolaşırken, kalbim hızla çarpıyordu. Gömleğini genüş ve şişkin omuzlarından sıyırıp çıkardım. Her şeyini çıkardım. Çıplak sırtında gezinen parmaklarım, orada rastlamaya alışık olduğu yara izlerini bulamamıştı.Teni... Pürüzsüz ve sertti. Dudakları bir çılgınlık yapmak için aşağı inerken bukleleri avuçlarımın içinde dans ediyordu. Dudakları, dili ve parmaklarının yumuşak olmak baskısı atacağım çığlıkları zihnime hapsediyordu. Hapsoluyordum. Onu kendime çektim ve başımı yerden ayırıp dudaklarına yapıştım. Tırnaklarım zehirli bir mızrak gibi tenine

saplanırken, bacaklarım beline dolandı ve buluştuk. Dakikalarca, saatlerce; sabaha kadar hiç durmadan buluştuk.

Günün ilk ışıkları uyuyan çadırın ince kumaşından sızıp, yüzüstü yatak Biran'ın bronz omuzlarına vururken, cenin pozisyonundaydım ve yönüm ona dönüktü. Hiç uyumamıştım. Yapılacak daha iyi şeylerim vardı; Biran'ı izlemek gibi... O ise bedenindeki tüm teri bedenime hapsederek, neredeyse o koca cüssesini devirecek bir yorgunlukla uyuyakalmıştı.

Sonra... dalgaların sesini duydum.

Küçük bir göl dalgalanamazdı.

Biliyordum, bu bir çağrıydı.

Sessizce üzerimi giyindim. Biran hala uyuyordu ve nefes alışverişleri hala çok sessizdi. Şakağında duran buklesini kulağının arkasına alırken, gözümden akan damlanın saçlarının arasında kendine yer bulmasına izin verdim.

"Bebeğimiz bize geri dönecek, biliyorum." Eğildim ve şakağına bir veda busesi bıraktım. "Şimdi ben de size geri döneceğim. Umarım oğluna sıkıca sarılmışsındır. Çünkü uzunca bir süre onu kollarımdan bırakmayı düşünmüyorum." Saçlarını kokladım, ensesini ve yastığın üzerinde durak ellerini... "Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum. Hoşçakal sevgili lider..."

Biran'ı orada bırakıp çadırdan çıktığımda, gölün ortasında dev bir hortumla dalgalandığını gördüm. Garip; ürkütücü; karanlık bir manzaraydı. Göğün bağrında süzülen bulutlara baktım; öfkeli görünüyorlardı. Beni yutmak için can atan o hortuma doğru yürüdüm. Bedenim kızıl gölün soğuk suyuyla ıslanırken, gürüldeyen gök yağmurlarını özgür bıraktı.

Zaman, ruhumu bir başka zamana fırlatmak üzere kıskıvrak yakalamıştı

Ruhum, ait olduğu zamana kavuşmak için kıvranıyordu.

Benliğimle zamanın duvarlarını tırmalıyordum.

Ben, Rozelin Nuh;

Biran'dan ayrılarak, Biran'a kavuşmaya gidiyordum.

Geri dönüşe hazır mıyız!!!

Özlediğimiz zamanlar geliyor. Heyecanlıyım.

Neler okumak istersiniz?

Lütfen yıldıza dokunmayı unutmayın.
Bir sonraki bölümde görüşmek üzere.

59. BÖLÜM: "Geleceğe Dönüş"

Selam.

Taşındım, evlendim, balayımı yaptım geldim :)

Seri bölümlerle kaldığımız yerden devam ediyoruz.

Ardarda 2 bölüm yayınlanacaktır. Lütfen okumayı biriedikren sonra bir sonraki bölüme geçmeyi unutmayın.

Bolca yorum ve yıldız bırakırsanız çok mutlu olurum.

Keyifle okuyun.

Saplandığım geçmiş bana ait değildi; derin, sızılı ve hala kanayan bir yaraydı. Ben ise o yaranın bir yama kadar uyduruk olan kabuğuydum.

Bu yüzden geleceğe dönüşüm, kabuğundan zamanı gelmeden ayrılan bir yaranın ızdırabını taşımıştı.

Geleceğe dönüş! Bir kopuş, bir doğuş; hissettiğim tüm benliğimi tepeden tırnağa ele geçiren bir arınmaydı.

O arınmanın bana getireceklerine ölesiye muhtaçtım.

Sonsuz karanlıktan sıyrılarak gözlerim açabildiğimde nerede olduğumu biliyordum. Arınmamı benimle birlikte kutlayan detay, üzerinde sırılsıklam yattığım siyah çakıl taşlarıydı. Bacaklarımın bir kısmı halen gölün içindeydi. Islak saç tutamlarım yüzüme dağılmıştı ve bakışlarımın doğrudan çarpıştığı gökyüzü akşamın kızıl bulutlarını toplamaya hazırlanıyordu.

Yaklaşan kavuşmanın mutluluğu, dudaklarıma bir gülümseme olarak peyda oldu.

Avuçlarımı çakıl taşlarına bastırarak doğruldum. Omzumun üzerinden geriye baktığımda çadırın orada olmadığını gördüm.

Çadır yoktu.

Çadırın içindeki genç Biran yoktu.

Kendi zamanımdaydım ve bana ait olan Biran bir yerlerde beni bekliyordu.

"Geldim." Fısıltıma özlem dolu, sesli ve buruk bir gülümseme eşlik ederken ayağa kalktım. Safornikon'dan gidip Safornikon'a gelmiştim. Her şey yanıyken verdiği his nasıl bu kadar farklı olabilirdi? "Bebeğim, Alaz... Annen çok yakınında..." Üzerimdeki yarım kollu beyaz elbise bedenime yapışmıştı ve yönümü ormana çevirmemle birlikte ıslak elbiseme vuran rüzgar tenimi sertçe ısırdı ve bana belirgin bir titreme bahşetti. Ne bu, ne de başka bir olumsuzluk beni harekete geçmekten alıkoyamazdı. Koştum, koştum; rüzgara yelelerini armağan eden bir kısrak gibi yalnızca koştum. Sonra orman ücra bir köşesinde, yalın ayaklarımı bir anda duraksattım.

Onları nerede bulacağımı bilmiyordum...

Orman evinde mi? Molekon Köyü'nde mi? Ya da başka bir yer...

Belki de önce zindandaki Mirel ve Mestan'ı ziyaret etmeliydim. Biran ve oğlumun yerini bana söyleyeceklerini biliyordum ancak zindana yürüyerek ulaşamayacak kadar uzaktaydım.

Bu da beni yıldıramazdı. Hiçbir şey yıldıramazdı. Adımlarımı yeniden hızlandırdım ve Kimpras Ormanı'nın adım kadar iyi bildiğim rotasında ilerledim. Nefes nefese kalmama yetecek bir zaman sonra ormana ulaşmaya başardığımda, soğuktan bedenim, yorgunluktan ise dizlerim titriyordu. Üst üste gelen hapşırıkların her biri beni yalnızca bir saniye için durdurmaya yetiyordu.

Sürekli kendime az kaldığını hatırlatıp duruyordum. "Az kaldı. Çok az kaldı."

Attığım her adımda kararan kızıl hava bana meydan okuyordu ancak içimdeki özlem kanımın son damlasına kadar mücadele etmem için gereken gücü veriyordu.

Tanıdık ağaçların arasından geçip tanıdık toprakların üzerine bastım. Tanıdık havayı ciğerlerime gönderip, tanıdık kulübenin önünde durdum. Başarmıştım.

Orman evi karşımda duruyordu. Yaklaştıkça, hatırladığım son halinden daha bakımsız göründüğünü fark ettim. Etrafını saran dikenli çit sayısız yerden çökmüştü. Çift kanatlı tahta bahçe kapısından biri yoktu. Kulçukların kulübeleri yoktu ve bahçe içinde kalan toprak delik deşik haldeydi. Yine de karşımdaki manzaranın beni incitmesine izin vermeyecektim.

Geçen zamanın eskittiği tek şeyin eşyalar ve evler olarak kalmasını istiyordum.

"Kimse var mı?" Derin bir nefes aldım ve sefil halime aldırmadan gülümsemeye çalıştım. "Ben geldim. Ben buradayım!"

Sesim ormanın derinliklerinde yankılanarak bana geri döndüğünde daha fazla yaklaşmaya karar vererek verandanın merdivenlerine ayak bastım. Ancak daha ikinci basamakta tahta gıcırdadı ve ve bir yanı gürültüyle çöktü.Son anda korkuluklara tutunarak kendimi yukarı çekmeyi başardığım an tökezledim ve elimi tutunabileceğim en yakın nokta olan kapıya doğru savurdum. Temas etmemle birlikte ardına kadar açılan kapı içeri doğru sarsak adımlar atmama ve en sonunda da yere kapaklanmama sebep oldu. Acıyan dizlerim bir an için inlemem sebep oldu ancak birkaç saniye sonra başımı yerden kaldırabildiğimde dizlerimin acısını unuttum.

Orman evi, evimiz...

Boştu. Hiç yaşanmamış kadar bomboştu.

Etraf toz ve neye ait olduklarını bilemeyeceğim kadar küçük olan eşya parçalarıyla doluydu.

Kalbim sızlasa da ayağa kalkmayı başarabildim. Düşündüğüm tek şey artık burada yaşamadıklarıydı. Daha kötü bir ihtimal zihnimde kendine yer bulamazdı. Bu yüzden dolmak üzere olan gözlerimin önüne set koyarak kirpiklerimi hızlıca kırpıştırdım ve kendimi hızlıca dışarı attım. Kırık basamaktan atlayarak indiğim sırada ağaçların arasından gelen sese dikkat kesildim. Birkaç saniye içinde aynı ses tekrar etti. Anlaşılan o ki burada yalnız değildim. Sessiz olmaya gayret ederek bahçe boyunca ilerledim ve dikkatle etrafı kolaçan ettim. Çok geçmeden aradığımı bulmuştum. Yerden çalı çırpı toplayarak kolundaki hasır sepete doldurmaya çalışan yaşlı adam henüz benim farkımda değildi. Ona lideri ve arkadaşlarını sorabilirdim. Muhakkak tanırdı ancak beynimin arka odasında yanıp sönen ikaz ışığı bunu yapmamamamı söylüyordu.

Çünkü Safornikon ülkesi için, zindan cezası çekmesi gerekirken firar eden bir kraliçe sıfatını taşıyordum. Eğer beni gördüğünü Kara Kule Şatosu'na bildirirse, hayal ettiğim kavuşma uzunca bir süre yeniden hayal olarak kalabilirdi.

Geri adım atacakken adamın beni hatırlamayacak kadar yaşlı olduğunu fark ettim. Uzun zaman geçmişti. Üstelik şu anki vaziyetimle en az onun kadar muhtaç görünüyordum. Evet, bir yere yığılıp kalmaktansa ihtiyardan bir şeyler öğrenmek en doğrusuydu.

Onu korkutmamak için yaprakların üzerine gürültü çıkaracak sertlikte basarak yaklaştım. Beni tahmin ettiğimden daha geç fark etti ama bu onu korkutmadı. Yönünü bana döndüğü an duraksadım, yüzüme sevecen bir ifade yerleştirmeye çalıştım. Başaramadığımdan adım kadar emindim.

"Merhaba, sizi ürküttüysem affedin."

Yaşlı adam, kısa boylu ve oldukça zayıftı. Tahmin ettiğim cevabı verdi. "Ürkütmedin." Şişkin göz kapaklarından çok azı görünen gözleriyle beni süzdü. Elbisem hala ıslaktı. Bacaklarım ayaklarımdan seken çamurlarla doluydu ve eminim ki dudaklarım mosmor kesilmişti. "Sadece yalnız bir kadının tehlikeli bir ormanda ne aradığını merak ediyorum. Tek başına..."

Düşünürken başımı sallayabildim. "Haklısınız. Başıma talihsiz olaylar geldi. Size anlatmak isterdim ama halimden de anlayabileceğiniz üzere bitkinim. O yüzden bana yardım etmenizi rica edeceğim. Ben... Size birini soracaktım."

Başını olur, der gibi salladığında, cesaret bularak bir adım daha yaklaştım. Biran'ı sormam tehlikeli olabilirdi. Evet, zinadan cezasını tamamlamış olmalıydı ama bir yabancıya lideri sormam kesinlikle şüphe uyandırırdı. Mestan ve Mirel zindanda olduğu için muhtemelen onları tanımıyordu. Dudaklarımı araladım ve sorabileceğim tek çifti sordum. "Perla ve Efraim'i tanıyor musun? Perla'nın soyadı Nuh. Efraim ise onun kocası ve siyahi bir ada-"

"Kim olduklarını biliyorum."

Birinin sözümü kesmesi beni ilk kez rahatlatmıştı. İçimden şükrederek, "Neredeler?" diye sordum. Heyecanıma mani olmamamıştım. Bu yüzden açıklama gereği duydum. "Onları benim arkadaşım. Her ikisi de... Ne yazık ki izlerini çok uzun zaman önce kaybettim ve şimdi onları bulamıyorum." Açıklamam karşımdaki ihtiyarı tatmin etmiş miydi, bilmiyordum ama konuştukça birbirine vuran dişleyip dudaklarımı bereleyip duruyordu. Bir an önce kuru kıyafetlere, sıcak bir tas çorbaya ve aileme kavuşmak istiyordum.

"Perla'yı severim. İyi bir kalp taşıyor." Yerden son aldığı çalı parçalarını sepetine bırakırken, "Ona sorun yaratmak istemem." diye konuştu.

"Hayır, hayır ben ona sorun yaratacak biri değilim. İsterseniz bana nerede olduklarını söylemeyin. Sadece benim burada, Kimpras

Ormanı'nda beklediğimi söyleseniz de olur."

Beyaz ve gür kaşlarından birini havaya dikti. "Ona ormanda kimin beklediğini söylememi istersin?"

Kim olduğumu söyleyemezdim. Yalan söylemek de istemiyordum. "Sarışın, deyin. Anlayacaktır."

Saçlarıma baktı ve gülümsedi. "Pekala... Kimpras çarşısına git. Sokağın başındaki ikinci ev."

Bana istediğim yanıtı verdikten sonra gitmek için hareketlendi. Bense merakıma yenik düştüm. "Sorun yaratmayacağımı nasıl anladınız?"

Attığı iki adımdan sonra durdu ama bu kez bana dönmedi. "Anlamadım. Zaten biliyordum, Rozelin Nuh."

İhtiyar, bana ani bir şaşkınlık armağan ederek gözden kayboldu. Uzun uzadıya arkasından bakacak kadar afallamıştım ama biraz olsun ısınmak için hareket etmek zorundaydım. Geri döndüm ve mümkün mertebe hızlı hareket etmeye çalışırken, hedefime daha yakın olmanın iç rahatlığıyla doluydum.

Çarşıya ulaşmam saatlerimi almıştı. Hava artık kapkaranlıktı ve bacaklarımı hissetmiyordum. En az üç kez bir yere yığılıp kalmaktan, oğlumun bakışlarını gözümün önüne getirerek kurtulabilmiştim. Sokağın başındaki ikinci evin bahçe kapısından içeri girdiğimde o karanlıkta gözüme ilişen ilk detay, duvarları beyaz boyalı, tek katlı evin dışarı açılan nar çiçeği rengindeki pencerelerinin altında bulunan çiçeklerdi. Evin kapısına topallayarak ulaşırken gülümsüyordum. Havaya kaldırdığım elimle önce rüzgarın yüzüme yapıştırdığı saçlarımı temizledim sonra da kapıyı üç kez tıklattım. İlk seferinde hiç ses gelmedi ama ikinci çalışımda yaklaşan adım seslerini duyabildim. Perla'ya ait olamayacak kadar gürültülüydü.

Kapı açıldı. Karşımda yüzüme doğrultulmuş bir silah ve hemen arkasında da birkaç sene yaşlanmış Efraim vardı.

"Merhaba." Elimi kaldırıp onu selamlarken, çekik gözlerinde dehşet dolu bir şaşkınlık gördüm. "Ben geldim."

Bana ne söylediğini anlayamadım. Çoktan kulaklarımda bir uğultu başlamıştı. Yalnızca, dizlerim artık pes ettiğinde, silahı bırakıp beni yakaladığını biliyordum.

*****

Kendime geldiğimde hissedebildiğim tüm kemiklerim ağrıyordu ve yalnızdım. Küçük, az eşyalı ve temiz bir odadaydım. Üstüme yarım bir şekilde kapatılmış kapının ardından tanıdık sesler geliyordu. Tutulan belimi tutarak doğrulurken, üzerimde hala aynı kirli elbisenin olduğunu fark ettim. Keza kollarım ve bacaklarım da çamur ve toz içindeydi. Perla'nın beni bu halde bırakması şaşırtmıştı ama belki de bana zaman ayırmasını engelleyecek küçük bir sebebi vardı. Küçük ve Alaz kadar tatlı bir sebep...

Aklımdan geçenlerin verdiği heyecanla yataktan çıkıp odanın kapısını açtım. Önümde ince, uzun bir koridor, karşımda ise beni sevdiklerimle buluşturacak olan başka bir kapı vardı. O kapıyı araladığımda, gözlerimi sadece tek saniyede dolduracak bir manzarayla karşı karşıya kaldım.

Karşımdaki karnı burnunda genç ve güzel kadın Perla'ydı.

"Perla..." Parmaklarımı sızlayan burnuma kapatıp Perla'nın benim için yeni olan muhteşem haline baktım. Saçları otururken bacalarına değecek kadar uzamıştı. Aslında hala aynıydı ama bakışlarına yerleşen olgunluk ona çok yakışmıştı. "İnanamıyorum..."

Yaklaşmak için attığım ilk adımda Efraim'in ayağa kalkmasıyla duraksadım. "Olduğun yerde kalsan iyi edersin."

"Ne?" Kaşlarım çatılırken, anlam veremeyen gözlerle Efram'e baktım. "Benim, Rozelin. Yoksa unuttunuz mu?"

"Elbette unutmadık." Bunu söyleyen Perla'ydı. Sesi de tıpkı bakışları gibi olgunlaşmıştı. "Seni nasıl unutabiliriz ki?"

Yanlış zamanda değildim. Beni tanıyorlardı. O halde bana attıkları bu soğuk bakışların sebebi neydi? "Burada neler oluyor? Neden bana böyle davranıyorsunuz? "

Birbirlerine baktılar. Konuşmadılar ama Efraim'n karısına sakin kalması için verdiği ikazı anladım. "Bunu söyleyecek olan sensin. Neden geri döndün?"

"A-a..." Ağzımdan çıkmak için hevesli olan tüm kelimeler birbirine karışıp kaldı. "Bu ne demek? Elbette ki geri dönecektim! Kocam ve oğlumu unutacağımı mı düşündünüz?"

"Kocan mı?"

"Evet, kocam! Sakın aksini söylemeye kalkmayın. Saatler önce karşılaştığım yaşlı adam bile beni hatırladı. Ben Rozelin Nuh'um ve bunu zaten biliyorsunuz."

"Biliyoruz." dedi Efraim, başıyla onaylayarak. "Bilmediğimiz, yaptıklarından sonra hangi yüzle geri döndüğün..."

Parmaklarım bu kez göğsüme vurup durdu. "Ben mi! Ben ne yaptım ki!"

Yeniden hareket etmek istediğim an önüme geçmek isteyen Efraim'i itip Perla'ya ulaştım ve onu nazikçe kollarından tuttum. "Perla, sen benim dostumsun. Dostumsunuz. Ben... Geri döndüm. Beni kucaklamanız gerekmiyor mu? Şimdi neden bana düşmanmışım gibi davranıyorsunuz."

Efraim temasımıza müdahale etmek üzereyken Perla elini kaldırarak onu durdurdu ve bakışlarını gözlerime sabitledi. "Evet, haklısın. Dosttuk. Gel gör ki bu çok geride kaldı. Sen her şeyi bitirdin."

Adımlarım geriye giderken başımı ellerimin arasına aldım. Bana nefretle bakıyorlardı. Benden bu kadar nefret etmelerine sebep olacak ne yapmış olabilirdim?

"Seni içeri aldık çünkü kötü görünüyordun. Ama şimdi gitsen olur. Mirel ve Mestan buraya gelmek üzereler. Tepkileri bizimki kadar yumuşak olmayabilir."

Efraim'e şükür barındıran bir şaşkınlıkla baktım. "Mirel ve Mestan... Zindandan çıktılar mı?" Bu nasıl olabilirdi? Üç büyüklerin onadığı cezalarının bitmesine daha uzunca bir zaman olmalıydı.

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi Perla, buruk bir sesle. "Daha geçen zamanı bile bilmiyorsun. Ben söyleyeyim. Üç yıl!"

"Elbette ki biliyorum!" Yükselen sesim gördüğü muamelenin altında ezilmişti. "Mirel ve Mestan'ın cezası üç yıldan çok daha fazlaydı. Ama... Biran çıkmış olmalı. O nerede? Oğlumuzu aldı mı?" Bu kez özlemden dolan gözlerimle birlikte Efraim'e yaklaştım. "Bana nerede oldukları söyle Efraim."

Çatılan kaşları buradaki tek afallayan kişinin ben olmadığımı söylüyordu. Tanrı aşkına! Ben yokken neler yaşanmıştı?

"Bizimle alay ediyorsun, başka bir izahı yok." Efraim çok daha fazlasını söyleyecekti fakat çalan kapı buna izin vermedi. Söyledikleri gibi Mirel ve Mestan gelmiş olmalıydı. Bu iyi hissettirdi. En azından onlar bana neler olduğunu söyleyebilirdi.

"Efraim." Perla, kocasının koluna dokunarak, "Onu arka pencereden çıkar."

Gözlerim itirazla açıldı. "Hayır! Burada kalacağım."

Efraim, Perla'nın yanağını şefkatle okşadı. "Üzgünüm bebeğim, hatırlarsan geçen ay bebeğimize oda yapmak için arka pencereyi kapatmıştık."

Perla nefesini dışarı vererek birkaç saniye için gözlerini kapattı. Kapının daha şiddetli çalınması ise beni olduğum yerde tutan son bağı da kopardı. Efraim'in bana yetişmesine fırsat vermeden hızla odadan çıktım, koridor boyu koştum ve kapıyı açtım.

Şimdi karşımda saçları kısacık kesilmiş olan Mirel ve Mestan vardı.

Bir an bile yüzlerindeki ifadeye bakmadım. Çünkü korkuyordum; son on beş dakikadır gördüklerime benzemesinden korkuyordum. Bu yüzden kollarımı açtım ve Mirel'in daha da zayıflamış olan bedenine sarıldım.

"Ben geldim. Geri döndüm Mirel! Buradayım."

Yüzündeki ifadeyi görmek, bana sarılmayan kolları kadar acı vermeyecekti belki de...

"Uzaklaş benden." Sesi kısık ama netti. "Hemen!"

Geri çekildiğimde, açık mavi gözlerinde cayır cayır yanan ifadeyi gördüm. Onun da Mestan'ın da... "Tanrım... Neyiniz var sizin?" Arkamda yaklaşan Efraim ve Perla ile birlikte dördünün arasında kalmıştım. Kırgınlıkla etrafımda döndüm. "Benim. Ben! Rozelin. Beni nasıl uğurladığınızı hatırlamıyor musunuz!"

Kimseden ses çıkmadı. Lanet olsun ki biri bile konuşmadı!" Bu durum beni öyle çığrımdan çıkardı ki gibi Mestan'ın yakalarına yapıştım. "Bana Biran'ın ve oğlumun nerede olduğunu söyle Mestan. Her şeyi çözeceğim. Yalnızca önce onları görmem gerek."

"Oğlun. Kocan." Yüzündeki ufak tefek çizgiler iyi zamanda çıka gelmediklerini haykırıyordu. Kahve gözleri ise çok daha fazlasını... "Şimdi mi aklına geldi?"

"Hep aklımdaydı. Bir an bile unutmadım." Yakalarına yapışan avuçlarımı öyle sıktım ki gömleğinin kumaşına rağmen tırnaklarımı avuçlarımda hissedebildim. "Bana yerlerini söyle. Bunun için gerekirse sana yalvarırım. Her şeyi yaparım."

Sol kaşı hafifçe kalkarken, "Demek oğlunun yerini bilmiyorsun." dedi. "Söyleyeyim. Ellerinle bıraktığın yerde."

"Kraliçe Nivera da mı hala?"

"Kraliçe mi? Onun bu konuyla hiç bir alakası yok."

"Nasıl yok! Ben... Ben Alaz'ı ellerimle ona verdim."

Yükselen kahkaha Mirel'e aitti. Ellerim Mestan'ın yakalarından kayıp giderken, ona baktım. "Gözlerimizle şahit olmasak sana inanacağız." Gülümsemesi yere düşüp tuzla buz olan bir vazo gibi dağıldı. Bana yaklaşırken, gözlerinde gördüğüm en donuk ifade vardı. "Oğlunu kendi ellerinle bıraktığın kişi Kraliçe Nivera değil, Leydi Diana!" Beynime bir kurşun sapladıktan sonra işaret parmağıyla bahçe kapısını gösterdi. "Şimdi git ve onu ziyaret et. Tabii seni ..."

Her ne söyleyecekse vazgeçti ama söylediği kadarı içimi parçalamaya yetmişti. Bu imkansız." Sesimi de tıpkı tahammülüm gibi güçlü tutmaya çalışıyordum. "İmkansız çünkü Diana öldü."

Kimse aksini söylemedi. Kimse onaylamadı da... En sonunda sessizliği Mirel bozdu. "Sana son bir iyilik yapacağım. Hakikatı gözlerinle görmen için..." Başıyla bahçe kapısının önündeki arabanın yanında duran adama başıyla işaret verdi. "Seni Dana'ya götürecek. Şimdi..." Üzerime doğru sert bir adım attı. Dostane değildi. "Git buradan Rozelin."

Bir adım geri çekildim. Pes ettiğimden değildi. Ortada bir karşılıklı vardı ve derhal sebebini öğrenmem için onlara Diana'nın yaşamadığını kanıtlamam gerekiyordu. Tek kelime daha etmeden yanlarından uzaklaştım ve arabanın arka koltuğuna bindim. Lovangos Eyaleti'ne doğru yola çıkarken dolan gözlerime istediğini vermedim. Hayır, ağlamayacaktım. Hayır, yaşadığım şok halinin beni alt etmesine izin vermeyecektim. Ortada büyük bir saçmalık vardı ve ben ilk kez savaşmıyordum. Önemli olan sevdiklerimin iyi olmasıydı ve bir kısmın iyi olduğunu az önce gözlerimle görmüştüm... Benden nefret ediyor gibi görünseler de her biri iyiydi.

Parlak yeleli atlara, yeşilin en nadide tonlarına, yüksek kubbeli şatolara ve sahipliği yapan eyalete ulaştığımız dakikalarda ancak kurumuş ve ısınmıştım. Araba Alte ailesinin yaşadığı beyaz ve gösterişli şatonun önünde durdu, aşağı inmek için yaptığım ilk hamlede hapşırdım. Aynı anda boğazımda hissettiğim acı bana uğraşmam gereken bir de hastalık olduğunu söylemişti. Buna aldırmadan arabanın kapısını ardımdan kapattım ve şatonun yüksekliği beş metreyi bulan, çift kanatlı demir bahçe kapısından içeri girdim. Ancak şatonun kapısına ulaşamadan eli mızraklı iki muhafız önümü kesti.

"Diana'yı göreceğim. Bana onu çağırın." diye emrettim. "Tabii yaşıyorsa..."

Siyahlar içindeki muhafızlardan biri geri döndü ve şatodan içeri girdi. O anda içime tarifi mümkün olmayan berbat bir duygu yayıldı. Hayır... Hayır çağıracağı kişi Diana değildi, olamazdı. Gözlerimi kapattım ve bunu kendime üst üste söyledim. Gözlerimi açtığımda karşımda en kötü ihtimalle Steven'ı bulacaktım.

Gözlerimi açtım. Olabilecek en iyi ihtimal can bulmuştu; karşımdaki kişi baba Alte'ydi.

"Sen hangi cüretle buraya gelirsin?" diye fısıldadı dolgun bedenine yakışmayan bir fısıltıya. "Hangi cüretle!" İşte şimdi sesi yeri göğü inletmişti.

Korkmadım. Benden nefret etmesi normaldi. Nitekim kızını öldürmüştüm.

"Bir hata oldu." Her şeye rağmen mahcuptum. Mahcubiyetim sesime de yansıdı. "Bana Leydi Diana'nın yaşadığını söylediler..."

Kaşları çatıldı. Yarasını deşmiştim. "Sen benimle alay mı ediyorsun?"

"H-hayır. Niyetim bu değil."

"Senin niyetin umrumda değil. Mühim olan benim niyetim." Yeri öpen parlak kumaşlı pelerinin geriye doğru savurup yaklaşmaya başladığında ne yapacağımı bilmiyordum. Birkaç adım kala durdu. Bana gözlerindeki öfkeyi göstermek istemişti. Başarmıştı. "Burada olmaman gerekiyordu. Sen Mentro Eyaletinden başka hiçbir yerde olamazsın. Bunun için cezalandırılacaksın."

Anlamıyordum. Tanrım! Söylenenlerden tekbir şey bile anlamıyordum. "Neden? Neden Mentro dışında her yer yasak?"

"Bunu bana mı soruyorsun?"

Ben... Çok özür dilerim. Sadece oğlumu burada bula-"

Kalbime ani bir heyecan dalgası savuran şey bir çocuk sesiydi. Başımı hareketliliğin olduğu kısma çevirdim. Şatonun arka tarafından fırlayan çocuk elinde bir sopayla koşturmaya başladı. Çocuk yaklaştı. Esmer tenini gördüm. Çocuk daha fazla yaklaştı. Safir mavisi gözlerini gördüm. Çocuk neredeyse yanıma kadar geldi. Çocuk oğlumdu. Alaz'dı!

"Küçük Lord!" Bakışlarımı oğlumdan ayırıp bahçeyi dolduran kadın sesine çeviremedim ama o kadın sesinin kime ait olduğunu biliyordum. Kader bana pis bir oyun oynuyordu; yine ve yine... "Sana söylüyorum Lord Alaz! Derhal geri dön."

Alaz bana çarpmak üzereyken çevik bir hamleyle geri döndü ve sesin sahibi Daina'ya doğru koşup onun kollarına atladı. "Peki anne..."

Nefesimin tükendiğini, kıyametin koptunu, evrendeki tüm seslerin kesildiği hissettim.

Parmak uçlarımdan zihnime katıksız bir acının aktığını hissettim.

Umudumun, sivri ve zehirli bir mızrakla göğsünden delindiğini hissettim.

Umudum kanadı.

Kan oluk oluk üzerime aktı ve ben, kendi umudumda boğuldum.

Diğer bölüm yayında! Hemen geçelim lütfen.

60. BÖLÜM: "Anne"

Selam.

Peşpeşe 2 bölüm yayınlanmıştır. Lütfen bir önceki bölümü okuyup okumadığınızı kontrol edin!

Bolca yorum ve oy ile bir sonraki sefer yine ve yeniden peşpeşe iki bölüm için beni motive edebilirsiniz :)

Sermest~ Kayıp

Keyifle okuyun.

Anne.

Hasret ruhumu hınçla tekmelerken, üç yıla dağılan her bir gün bu sözü oğlumun dudaklarından duymayı hayal etmiştim. En kötü kabuslarımın ortasında bile bir kapı aralığından Alaz'ın anne, diyen sesi kulaklarıma doğru süzülmüştü. Ve sonunda duymuştum.

Oğlum anne, diyordu.

Oğlum, yıllar önce kendi ellerimle nefesini kestiğim Diana'ya anne diyordu...

Bu nasıl olabilirdi?

Diana, beni görmesiyle bembeyaz kesilen yüzünü kollarındaki oğlumun boynuna gömdü ve ona daha sıkı sarıldı.

"Alaz..." Oğlum adını dudaklarımdan duyduğunda, başını omzumun üzerinden bana doğru çevirdi. Küçük ama atikti. Uzun bacakları, yaşıtı bir çocuğun sahip olamayacağı geniş omuzları ve alnına dökülen siyah, kalın bukleleri vardı. Tıpkı babası gibi... Tanrım... Onu son gördüğümde küçücüktü. Şimdi ise... Bu kez olmadı. Bu kez gözyaşlarıma karşı koymayı başaramadım. "Bebeğim, benim, ann-"

"Onu tanımıyoruz." Diana, oğlumun çenesinden yakalayarak başını kendine çevirdi. "... ve biz tanımadığımız insanlarla konuşmuyoruz, öyle değil mi oğlum?"

Alaz hızlıca başını salladı. "Evet annecim."

Oğlumun dudaklarından dökülenler ikinci kez içimi yakarken, Diana'nın işaret vermesiyle hizmetli kadınlardan biri yaklaştı ve Alaz'ı kucakladı ve ben tek kelime daha etmeye cesaret edemeden oğlumu uzaklaştırdı. Diana bir süre arkalarından baktı. Bizi duyamayacak kadar uzaklaştığına emin olduktan sonra bana çevirdiği bakışları sonu olmayan bir tehdit barındırıyordu.

"Bir gün geri döneceğini tahmin ediyordum." derken ağır adımlarla yaklaşmaya başladı. "Yalnızca bu kadar erken olacağını tahmin etmiyordum."

Bakışlarımdaki pustan kurtulmak için avuçlarımı gözlerime bastırıp yavaşça kaydırdım. İçimde tarumar olmuş duyguları Diana'dan saklayamayacak kadar kötü durumdaydım.

"Diana, oğlum-"

Kaldırdığı eli dudaklarıma mühür vurmak içindi. "Orada dur. Ona oğlum, diyemezsin. O senin değil, benim oğlum." İnce dudaklarında yangi dolu bir tebessüm can buldu. "Az önce bana nasıl seslendiğini duydun, öyle değil mi?"

Duymuştum. Ne yazık. "Neden?"

"Neden mi?"

"Neden!" Yükselen sesimle birlikte aramızdaki mesafeyi daha aza indirecek bir adım attım. "Onun annesi benim!"

"Gerçekten mi?" diye sordu sol kaşıyla birlikte başını da kaldırarak. "Onu sen mi doğurdun?"

"Hayır ama..."

"Sen mi büyüttün?"

Başım, yaşanılamayanların iç burukluğuyla omzuma doğru eğildi. "Büyütemedim."

"Öyleyse? Ne hakla annesi olduğunu iddia ediyorsun. Onu bir çöp gibi getirip önüme attığını ne çabuk unuttun?"

Başımın iki yana sallanması kuvvetli bir titremeyi de beraberinde getirdi. "Hayır! Yalan söylüyorsun! Bunu yapmış olamam..."

Diana'nın gülümsemesi yerini derin bir şaşkınlığa bırakırken, o ana kadar varlığını unuttuğum Baba Alte'nın sesini duydum. "Leydi Diana, ağabeyinin katiliyle konuşmaya bir son ver ve yapman gerekeni yapıp buradaki varlığını üç büyüklere bildir."

Ağabeyinin katili!

Lord Steven ölmüş müydü? Onu ben mi öldürmüştüm!

"Elbette kralım." Diana başıyla babasının emrine uydu ve başka bir hizmetliye yaklaşmasını işaret etti. "Eski Gece Kraliçe'si Rozelin..." Yutkundu ve devam etti. "Rozelin Nuh'un burada olduğunu Kara Kule Şatosu'na bildir. Derhal."

Hizmetli emri alarak hızla uzaklaşırken, olanları yaşayan ben değildim. Gerçek olamayacak kadar garipti her şey... Derhal uyanmam gereken bir kabus görüyordum. Tanrım, lütfen uyanmama izin ver...

"Eğer Gece Kraliçe'lerinin dokunulmazlığı her ne olursa olsun sonsuza kadar devam etmeseydi, seni kolundan tutup bizzat teslim ederdim. Bunu zevkle yapardım!"

Yapmam gereken karşımdaki kibirli kadına sağlam bir tokat yapıştırıp oğlumu geri almaktı. Oğlum... Beni tanımıyordu bile. Yapmak istediğim şey onu yalnızca korkuturdu.

Nefesimi kuvvetle dışarı verirken biraz olsun mantıklı düşünmeye çalıştım. Buradan gitmeliydim. Alt üst olmuş hayatımı yoluna koymadan beni alıkoymalarına izin veremezdim.

Adımlarım geriye giderken, "Onu geriye alacağım." dedim. "Bebeğimi senden geri alacağım Diana!"

Koştum. Acı bağrımda yayılıp içimde binlerce bombanın fitilini ateşlerken, kabusumdan kaçarcasına; nereye gittiğimi bilmeden ve gidecek yerim olmadan koştum.

***

Gece olmak üzereydi. Saatlerdir aynı ağacın altında oturuyordum. Kirliydim. Açtım ve acı çekiyordum. Düşünceler beynimi patlatacak kadar şişmişti. Nefsim kesilene kadar düşünmüştüm ama hala ne yapacağımı bilmiyordum.

Bildiğim tek şey geçmişte farkında olmadan bir şeyleri değiştirdiğimdi...

Oysa olması gereken olmuştu. Ölmesi gereken ölmüştü! Biran'ı zalim bir büyünün etkisinden kurtarmış olmam mı işleri bu raddeye getirmişti? Hayır. Başka bir şey olmalıydı. İstemeden değiştirdiğim her ne ise tüm sevdiklerimin benden nefret etmesine sebep olacak şeyler yapmama sebep olmuştu.

Ayağa kalkarken, gidebileceğim tek yere gitmeye karar verdim. Biran'a...

Ancak onun nerede olduğunu öğrenmek için yeniden Perla ve Efraim'i ziyaret etmeliydim. Bir şekilde onlardan liderin yerini

öğrenmeliydim. Her ne olduysa günün sonunda hala liderin soyadıyla anılıyorsam, bana onun yerini söylemek zorundalardı.

Gölgesinde konakladığım ağacın yanından Perla ve Efraim'in evine ulaşmam on dakika bile sürmedi. Bilerek onlara yakın olmak istemiştim. Cesaretimi toplayıp yeniden karşılarına çıkmaktan başka çarem olmadığını en başından beri biliyordum. Ancak o cesaret kapılarına vururken benimle değildi. Çünkü ben bile oğlumu her ne sebepten olursa olsun Diana'ya verdiğim için kendimden nefret ediyordum.

"Sana buraya tekrar gelmemeni söylemiştim." Mirel, açtığı kapının ardından bana bir hayal kırıklığına bakıyormuş gibi baktı.

"Mirel, içeri girmeme izin ver. Konuşmalıyız."

"Hayır."

"Mirel..."

Değişen hiçbir şey olmayacaktı. Mirel'i iyi tanıyordum; inatçının tekiydi. Ölse bile bana kapıyı açmayacaktı. Bu yüzden özüme dönüp, o kapıyı ben açmalıydım. Düşük omuzlarımı yükseltip kapıyı tüm gücümle ittim. Mirel geriye doğru sendelerken, fırsat bilip içeri girdim ve hızlı adımlarla tüm dostlarımın olduğu oturma odasına girdim.

Efraim beni gördüğünde ayağa fırladı. Mestan ve Perla yanyana oturdukları koltukta kalmaya devam etti. Kapının çarpma sesinden sonra Mirel'in de arkamda olduğunu biliyordum.

"Şunu kafanıza sokun! Hatırladıklarımla hatırladıklarınız bir değil. Gözünüzde nasıl bir insana dönüştüm bilmiyorum ama bir an, tek bir an bile dost olabildiysek, bana olanları anlatmak zorundasınız." Başımı üzüntüyle salladım. "Çünkü ben hiçbir şey bilmiyorum."

Hiçbir şey söylemeden birbirlerine baktılar. Sonra omzuyla omzuma çarparak yanımdan geçti ve koltuklardan birine oturduktan sonra Efraim'i yanına çekti.

"Hatırlamıyor olman akıl karı değil."

"Biliyorum Perla ama durum bu. Size şimdi izah edemeyeceğim bir şey oldu ve geçmiş ikiye bölündü. Biri sizin, diğeri ise benim belleğimde."

"Bu ne demek?" diye sordu Mestan. "Oyun mu oynuyorsun?"

"Soru sormayı bırakın. Bu iş fazla uzadı." Mirel başıyla odanın ortasında duran sefil varlığımı işaret etti. "Ona istediğini verelim de yuvasına geri dönsün."

"Benim yuvam burası. Kimpras! Sakın siz de Mentro, diye zırvalamayın. Çünkü asla kabul etmeyeceğim."

Mirel burnundan soluyarak homurdanırken, bakışlarıyla görevi Efraim'e verdi. Efraim konuşmayı hiç istemiyordu ama söze girebilecek en iyi kişi belli ki oydu. "Kardeşin geldikten bir süre sonra hastalandı. Bedeni buranın şartlarına ayak uyduramadı."

"Evet! Bunu biliyorum. Onu kurtarmak için Büyücü Bor'un işaret ettiği mağaraya girdim ve bir daha da buraya dönemedim."

"Ne mağarasından bahsediyorsun? Ayrıca Büyücü Bor kim? Sus ve dinle." diyen Efraim daha sonra karısına döndü. "İçeri gidip biraz dinlenmek ister misin?

Perla'ya başını iki yana salladı. Eli şişkin karnının üzerindeydi. "Kalacağım. Anlatmaya devam et lütfen. Bir an önce evimizden gitmesini istiyorum."

Perla'nın sözleri Alte ailesinin yaşadığı şatoda yaşadıklarımdan daha ağır değildi. Yine de ona kırgın gözlerle bakmaktan kendimi alıkoyamadım.

"Bir süredir Hualp Koran ile görüşüyordun. Herkesin dilindeydi. Seni hep savunduk, insanları susturduk. Ta ki Mirel ve Mestan sizi birlikte yakalayana kadar..."

"Ne! Bu- bu saçmalık! Benim Lord Hualp ile ne işim olur?"

Diğerleri kendi kendilerine söylenirken, Efraim bakışlarını duvara kilitleyip konuşmaya devam etti. "Her şey açık ve netti. Biz gerçeği bilirken, seni hala savunan bir kişi vardı." Gözlerini gözlerime çevirdi. Orada alenen bir öfke vardı. "Biran, gözümle gördüm, diyen Mirel'e de Mestan'a da inanmadı. O sırada Steven ve Temur Alizen'in ölüm mahkemesi görülüyordu. Orada hepimiz ağır cezalar aldık. Biran her şeye rağmen seni ve kardeşini kaçırmak istedi. Her şeyi hazırlamıştı. Her şeyi göze almıştı. Ne bizi dinledi ne oğlunu bir daha göremeyecek olma ihtimalini... Sen ise..."

Perla'nın dolan gözlerini gördüm, Mestan'ın kasılan çenesini ve Mirel'in bakacağı yöne bir türlü karar veremeyişini...

"Önce Alaz'ı kaçırdın. Sonra da onu Biran'ın gözünün önünde Diana'ya teslim edip Hualp Koran ile gittin." Efraim konuştukça boğazımdaki yumru giderek büyüyerek nefes almamı zorlaştıyordu. Tüm bunları ben yapmış olamazdım. Ah! Tüm bunları ben yapmıştım! "Daha sonra Hualp'in üç büyüklere bir teklif sunduğunu duyduk.

Ömrünün sonuna kadar Mentro Eyaleti'nden çıkmaman durumunda cezanın silinmesine hükmedildi. O gün bugündür seni gören de duyan da olmadı."

Dizlerimin üzerine çöküşüm yorgunluktan değildi. Bir anda bedenimdeki tüm gücün çekildiğini, aklımın almadıkları ile heyelana uğradığını hissetmiştim. Ellerim yüzüme kapanırken, içten içe can çekişiyordum.

"Gözyaşlarının olanları silmeyecek." dedi Perla'nın ağlayan sesi. "Biliyor musun? Sen gittikten sonra Alaz'ı hiç sevemedim. Beni gördüğünde babasını mı hatırlıyordu bilmem, ağlayıp duruyordu. Belki de seni hatırlıyordu. Kim bilebilir?"

Islak avuçlarım gözlerimden kayıp giderken, yaşlı gözlerle Perla'ya baktım. "O... Nerede?"

"Geçen yıla kadar bilmiyorduk." dedi Perla. Gördüğüm en öfkeli, en hüzünlü halindeydi. "Birden çıkageldi. Bize değil, Alaz'a... Haberi aldığımızda koşarak Lavagos'a gittik ama yüzümüze bile bakmadı. Oğluna gördü ve gitti. Onu kucağına bile almadı." Gözlerinden akan yaşları elinin tersiyle sildikten sonra içini çekti. "Ara ara gelip Alaz'ı gördüğünü duyuyoruz ama hepsi bu kadar... Nerede yaşadığını bile bilmiyoruz." Karnında duran eli yumruk halini alırken, sesi acıyla inceliyordu. "Sen bizden sadece Alaz'ı değil, ağabeyimi de aldın. Anlıyor musun!"

Mirel ayağa fırladı. "Aldın mı istediğin cevapları! Deştin mi yine içimizi! Şimdi gidebilirsin."

O, bedenini dolu bir çuval gibi koltuğa bıraktığında, ben güçlükle ayağa kalkıyordum. Başımı önüme eğdim. Öğrendiklerimden sonra birinin bile tekrar yüzüne bakamadım. Bu eve gelirken ızdırap doluydum. Şimdi çıkarken ise, benden geriye hiçbir şey kalmamıştı

*****

Üç gün.

Üç gündür aynı ağacın altında uyuyup, aynı ağacın altında uyanıyordum. Üç gündür içim içimi yiyip bitiyordu ama bir türlü bitmiyordum. Yağan yağmur bedenimin kirini alıp götürürken, yaşamam için gerekli olan suyu da ciğerlerime göndermişti ama zayıflayan bedenimde ayağa kalkacak gücü dahi bulamıyordum. Aslında istediğim tam olarak buydu; yok olmak ve geri döndüğümde

hatırladıklarımı geri almak... Mümkün olamayacağını bilmek beni ölüme itiyordu.

Tükenmişliğin son evresinde can çekişiyordum.

Gözümü henüz doğan kızıl güneşe dikerken, öksürüğümün bu sabah daha kuvvetli olduğunu, ateşimin daha yüksek olduğunu hissettim. En dayanılmazı ise kalbimdeki geçmek bilmeyen sancıydı.

Bir yanım bu ağacın altında toprağa karışmak istiyordu.

Diğer yanım ayağa kalkıp hiç hak etmediğim halde savaşmak istiyordu.

Gözlerime inen sis perdesi tek bir seçeneğim olduğunu haykırırken, elimin altındaki toprağı avuçladım. "Beni affet bebeğim." Fısıltım biraz olsun yükselemeden bana geri döndü. "Beni affet sevgilim."

*****

"Ölmek o kadar da kolay değil, ha, ne dersin?"

İlk gördüğüm cayır cayır yanan şömine; ilk hissettiğim alnımdaki ıslak bez parçasıydı. Aralanmayan gözlerim daha fazlasını görmeme izin vermezken, tanıdık ses bir ihtiyara aitti. "Gayret et. Seni daha fazla şekerli suyla besleyemem. Uyanıp şu aksi bunağın yaptığı çorbayı içmelisin."

Gayret; şimdi benim için o kadar ulaşılmaz bir yerde duruyordu ki kimse anlayamazdı.

Yattığım yerin bir köşesi çökerken, burnuma ulaşan odun kokusuna sıcak baharat eşlik etti. Aynı saniye midemde bir hareketlilik oldu, guruldayıp durmaya başladı.

"Bak, gördüğün mü? Acıyan yer başka, acıkan yer başkadır."

Kirpiklerimi bir sonraki hareket ettirişimde yaşlı bir adamın yüzü tüm dünyamı doldurdu. Onu tanıyordum, ormanda rastladığım, bana Perla'nın yerini söyleyen ihtiyardı. Küçük ve eski külübesinin içinde, hemen yanıbaşımda elinde bir tas çorbayla bana bakıyordu.

"Şimdi seni doğrultmak için arkana bir yastık koyacağım." Kaseyi bırakıp bir yastık aldı. Omzumdan hafifçe kendine çektiğinde ona yardımcı olmak için kendimi öne ittim. "Evet, işte oldu." Yastığı arkama bıraktıktan sonra kaseyi geri aldı. "Şimdi de ağzını açman gerekiyor."

Kaşığı birkaç tur çorbanın içinde dolaştırdıktan sonra doldurdu ve titreyen parmaklarıyla kaşığı bana uzattı. Aralanan dudaklarımdan içeri giren ılık metalin sıvıyı ağzıma dökmesiyle midem daha şiddetli

guruldadı. İhtiyar kısa sürede çorbanın tamamını bana içirmeyi başarmıştı.

"Doymadığını biliyorum ama mideni zorlaman doğru olmaz. Akşam öğününün içine biraz kızarmış hamur doğrarım. Anlaştık mı?"

Ağzımı silmek için temiz bir bez uzattığında elimi örtünün içinden çıkarıp bezi ondan aldım. O sırada tırnaklarımın içindeki toprak kalıntılarını gördüm. Uykuda dahi hissettiğim kötü koku ise yapış yapış olan saçlarımdan geliyordu.

"Yatmak için yapışkan ağacını tercih etmişsin." diye açıklarken, uçları sararmış beyaz bıyıklarından görünmeyen dudakları kıvrıldı.

"Yatmıyordum." Cılız sesimi ağzıma bastırdığım bezle yok ettim.

"Ya ne yapıyordun?"

Başımı eğdim. "Bilmiyorum."

"Bana Perla'yı sorarken heyecanlıydın. O ıslak ve üşümüş haline rağmen yerinde duramıyordun. Böylesi umut dolu insandan zarar gelmez, diye düşünüp sana yerini söyledim." Eğildi, çerçevesi çizgilerle dolu olan gözleri gözlerime dikti. "Issız bir ağacın altında ölmeyi bekleyecek kadar ne yaşadın?"

Ağlamak istedim. İçim içimden çıkarcasına bağırıp, isyan etmek istedim ama gözümden tek damla bile düşmedi. "Ben... Korkunç şeyler yapmışım. Korkunç."

"Yapmışım, diyorsun. Hatırlamıyor musun?"

"Hatırlamıyorum ama..."

"Bu, onları senin yaptığın gerçeğini değiştirmez." diye devam ettiğinde başımı salladım. "Düşündün mü? Yani o ağacın altında yatarken..."

"Çok şey düşündüm. Kendime duyduğum öfke ayağa kalkmama izin vermedi."

Kaldırdığı işaret parmağını sağa sola sallayıp durdu. "Hayır, düşünmen gereken şey bu değil."

"Düşünmem gereken ne?"

Kaşlarını kaldırdığında alnı mümkünmüş gibi daha fazla kırıştı. "Her şeyin bir sebebinin olduğunu... Bir şey yaptıysan bir sebebi vardır; iyi ya da kötü... Muhakkak ki bir nedenden ötürü yapmışsındır."

Hiç tanımadığım biriyle hayatımın tuzla buz oluşunu konuşmak içimdeki yangının büyüklüğünü daha derinden hissettiriyordu.

"Ya hiçbir neden benim yüzümden bizden çaldıklarını geri getirmiyorsa..."

Boş toprak kaseyi bir kenara bıraktı. Belini tutarak doğrulurken, "Biz getirecek başka şeyler buluruz," dedi. "Her zaman başka bir seçenek vardır, Rozelin Nuh."

Bir gün, adımın yanında onun soyadının zikredilmesinin bu kadar acı vereceğini düşünmezdim."O soyadını haketmiyorum. Hiç haketmemişim."

Kapının yanında duraksadı. "Neden bunu o soyadını sana verene sormuyorsun?"

Dişlerim dudaklarıma işkence ederken, burnumun içinde bir alev topu yuvarlanıyordu. "Nerede olduğunu bile bilmiyorum."

Kulpu indirip kapıyı biraz araladığında yüzüme vuran gün ışığı gözlerimi kamaştırdı. "Biliyorsun."

Sırtımı yastıktan ayırarak tamamen doğruldum ve ihtiyarın yüzünde genişleyen gülümsemeye baktım. "Ne demek istedin?"

"Bildiğini söyledim. En azından biliyor sayılırsın. Çünkü ben liderin yerini biliyorum ve bu bilgiyi karısıyla paylaşmaya niyetliyim."

Duymak için can atıyordum ama duymaya cesaretim yoktu. Duyarsan duramazdım, biliyordum. Tıpkı karşısına çıkmaya yüzümün olmadığını bildiğim gibi...

"Emin olman gereken tek kişi kendinsin.Yaptıklarını şayet Rozelin olarak yaptıysan, hatırlamıyor olman bir şey değiştirmez. Neden biliyor musun? Çünkü yaşananlar yeniden yaşanacak olsa, Rozelin yine aynı şeyleri yapardı."

İhtiyar yanımdan ayrıldı ama sözleri uzunca bir süre benimle kaldı. Haklıydı. Başıma ne geldiğini bilmiyordum. Evet, zamanı geri alamazdım ama her ne yaptıysam ben olarak yapmıştım; Rozelin olarak...

Böyle düşünmekten başka çarem yoktu. Ayağa kalkacaksam eğer, böyle düşünmek benim bastonum olacaktı.

İhtiyar sözünü tuttu. Akşam olduğunda bana içi kızarmış hamurla dolu büyük bir tas çorba getirdi ve bu kez kendim içmem için tepsinin içinde dizlerime bıraktı. Kendisi de sallanan iskemlesine geçtiğinde bir süre sessizce çorbalarımızı içtik. O esnada bir gaz lambasıyla aydınlanan kulübeyi inceleme fırsatım olmuştu. İçeride bir yatak, bir iskemle ve eski bir halıdan başka bir şey yoktu. Duvarları tıpkı

ihtiyarın kıyafeti gibi eski ve lekeliydi. Öte yandan onun kadar yaşlı bir adamın beni kulübesine kadar taşıması oldukça güçtü.

"Teşekkür ederim." Bakışlarımız buluştuğunda dibini görmek üzere olduğum tası gösterdim. "Lezzetli çorbaların için, tek yatağını bana verdiğin ve beni evine kadar taşıdığın için. Ama daha önemlisi.... Bana ayağa kalkacak sebebi verdiğin için... Bunu yaşadığım müddetçe unutmayacağım."

Arkasına yaslanırken keyifli görünüyordu. "Teşekkürü geçecek olursak... Ayağa kalkmaya karar vermen güzel haber."

"Sanırım artık yaşadığı yeri söyleyebilirsin."

Çatallı sesiyle attığı gür kahkaha kulübeyi doldururken, zayıf karnını tuttu. "Orta noktan yok mu senin? Gecenin köründe nereye gideceksin? Sabahı bekle."

Utanarak sözlerine kulak verdikten bir süre sonra gözlerimi kapatmaya karar verdim. Uykum olduğu için değil, bir an önce sabah olması için.Ancak saatler geçmesine rağmen tek bir dakika bile uyuyamadım. Güneşin ilk ışıklarıyla birlikte de yataktan çıktım. Üzerime giyebileceğim temiz bir kıyafet yoktu. Taşıma suyla ancak yüzümü ve boynumu temizleyebilmiştim ama bir ayna olmadığı için sonucun ne durumda olduğunu göremiyordum. Ayrı kaldığımız zaman boyunca onunla yeniden buluşacağımız anı hayal edip durmuştum; o hayallerde kesinlikle şu an göründüğüm gibi görünmüyordum. Adresi sormak üzere ihtiyarı uyandıracakken, onun bu işi çoktan hallettiğini gördüm. Uyandırılmaktan hoşlanmıyor olacak ki adresi çizdiği kağıda yazıp üzerine koymuştu. Görmüyor olsa da ona minnetle gülümsedim ve kulübeden ayırdım.

Çizime göre yaşadığı yer Lovangos Eyaleti'ne bir hayli yakındı. Hala tam anlamıyla toparlanamadığım için oraya yürüyerek gitmem saatlerimi alabilirdi ve benim daha fazla bekleyecek tahammülüm kalmamıştı. Bu yüzden Perla ve Efraim'in evine doğru yürüdüm. Evlerinin arkasındaki küçük tavla ilk gidişimde dikkatimi çekmişti. İyi günümdeysem içinde beni hedefime götürecek bir at bulabilirdim.

Dakikalar sonra iyi günümde! olduğumu anladım. Tavlada beyaz, uysal bir kısrak vardı. Onu gizlice yuvasından çıkarırken, beni tanıyormuş gibi hiç sesini çıkarmamıştı. Ata tek başıma binip yönetmek zordu ama bir şekilde üstesinden gelerek eyalete ulaşmayı başardım. İhtiyarın benim için çizdiği haritayı takip ederek eyaletteki

yeşil ormana girdiğimde, hafızam beni sarsacak bazı yaşanmışlıkları gün yüzüne çıkardı.

Bulunduğum orman Diana ve Temur'u öldürmek zorunda kaldığım ormandı.

İhtiyar, ormanın derinliklerine doğru ilerlememi yazmıştı. Ben de öyle yaptım. Bir noktada kısrak daha fazla devam etmek istemedi. Üzerinden inip onu bir ağaca bağladıktan sonra sık ağaçların arasından ilerledim. Ayaklarımın altında ezilen yaprakların çığlıklarını duyabiliyordum; güneş hala dallarında ve hala nefes alan yaprakların arasından ormana yayılmaya ve toprağa hükmetmeye çalışıyordu. Attığım her adımda, kalp atışım bir önceki atışıyla yarışıyordu.

Sonra onu gördüm.

Bir ağacın altında, bir toprak yığınının üstünde; bir kütüğün yamacında, bir baltayı tutarken...

Altında siyah, toz içinde bir eşofman vardı. Esmer sırtı tıpkı ayakları gibi çıplaktı. Saçları kısacıktı; çok sevdiğim bukleleri onunla değildi. Kütüğün üzerine kalın bir odun koydu. Esmer parmakları baltanın sapını iki ayrı noktasından kavradı ve kaldırdı. Bronz sırtına vuran güneş oradaki ter damlacıklarını gün yüzüne çıkarırken, odunu sert bir darbeyle ortadan ikiye yardı ve parmakları sağlam bir tekmeyle solundaki istifin yamacına gönderdi.

Bir sonraki odun parçası da aynı akıbeti paylaştı.

Bir sonraki ve ondan sonraki de...

Bir adım bile yaklaşamamıştım. Öylece durmuş sırtını izlerken, yüzü görecek cesareti içimde bulmaya çalışıyordum. Almaya çalıştığım son nefes ağzımdan hırıltıyla döküldüğünde, havaya kaldırdığı baltası bu kez inmedi. Duymuş muydu? İmkansızdı.

Bir süre havada donup kalan balta, odunla buluşamadan bir köşeye atıldığında irkildim.

Ancak asıl irkilmeyi ansızın bana dönmesiyle yaşadım.

Ölü bir balığınki kadar cansız bakan gözlerini gördüm; daha şiş olan göz kapaklarını, daha uzun olan sakallarını ve terli alnını... Hareketsiz dudakları, alnına dökülemeyen buklelerinin hayalini gördüm.

"Ben..." Ayaklarıma beni ona yaklaştırması için içten içe yalvarıyordum ama bir türlü yerimden kıpırdayamıyordum. "Ben..."

Durgun bir denizin sükunetini taşıyan ormanda ani bir rüzgar başladı. Yapraklar benim yerime dizlerini döverken, fısıltısını duydum.

"Sen..."

Buradaydım; kendi zamanımda onunlaydım.

Kalbimde infilak eden özlem dizlerimin mührünü çözdü ve ben ona koştum.

Tüm evren yerinde sayarken ve kötülükler sevişirken ona koştum.

Bana eskisi gibi bakmayacak gözlerine, beni eskisi gibi sarmayacak kollarına koştum.

Umutsuzca ve kederle...

Şimdi bir köşeye atılmış o balta kadar savunmasızdım. Ayaklarımın altında ezilen ölü yapraklar kadar vazgeçilmiş; onun safir mavilerinde renklerimi yitirmiştim.

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere. Lütfen yıldıza dokunmayı unutmayalım.

61. BÖLÜM; "Kapıyı Aralamak..."

Selam!
Son Feci Bisiklet ~Bikinisinde Astronomi
Thurisaz ~ Endless
Keyifle okuyun.

Baktı.
Baktı.
Baktı.
Karşısındaki ben değildim. Her an silinip gidecek ve giderken de bağrından son nefesini söküp alacak bir hayalete bakıyordu.
Bir bilinmeze bakıyordu.
Bir kedere bakıyordu.
Bir hasrete bakıyordu.
Burada olduğumdan emin değildi.
Esen sert rüzgar suratına istediği darbeyi indirdiğinde burada olduğumdan emin oldu.
Bana doğru attığı bir adım içimdeki figana hizmet ederken, yabancı bakışlarına; duygusuzluğuna, acıtacak sözlerine karşı dik durmak için tanrıdan beni bir taşa çevirmesini diliyordum.
Karşımda durdu. Merhaba, diyemeyecek kadar suçlu, hoşçakal diyemeyecek kadar aşıktım. Tanrım, sarılmak isteyen kollarıma nasıl mani olacaktım?
Mavi gözlerini çehremde dolaştırırken, kirpiklerinin sayısına kadar aynı olduğuna yemin edebilirdim.
"Biran."
Biran. Cılız sesimden çıkan isminin ne anlama geldiğini artık biliyordum. Ondan ayrı kaldığım zamanlarda öğrenmiştim.
Bir kez olsun hatırla; isminin anlamı buydu.
"Tekrar et."

Sesiyle birlikte yutkundum ve boğazımdaki onlarca dikene rağmen ismini bir kez daha söylemeyi başarabildim. "Biran..."

Kaşları ve omuzları gerildi. Yutkundu. Nefes almak istedi ama yapamadı. Kollarını açtı. Son adımını da attı ve bedenini, hızını alamayan bir geminin karaya çarpması gibi bedenime çarptırdı.

Biran beni itmiyordu.

O, bana sarılıyordu.

Kokusunu yeniden duyduğumda yaşadığımı hissettim. Kollarının arasında boğulmak üzereydim ama nefes alıyordum!

Kendi zamanımızdaydık ve yeniden sarılmanın bir yolunu bulmuştuk.

"Geldin." dedi. Başını geri attı, dudaklarını alnıma bastırdı. Sırtımı saran ellerinden biri başımın arkasındaydı ve başımı dudaklarına bastırıyordu. "Bana döneceğini biliyordum." Bunu yalnızca bana değil, tüm dünyaya söylüyor gibiydi. Belki de bu yüzden tekrar etti. "Bana geri döneceğini biliyordum."

Gözlerimi kapattım. O ve ben; tüm evrenin yalnızca bizden oluşmasına izin verdim.

"Buradayım sevgilim. Sana geri döndüm ve tüm kızıl evren şahit olsun, bir daha dizinin dibinden ayrılmayacağım."

Dudaklarını alnımdan güçlükle ayırdı. Başını boynuma gömdü. Öptü, öptü. Öyle sert öptü ki boynuma kendinden izler bıraktığından emindim. "Bir yere gitmeyeceksin. İzin vermeyeceğim. Bir daha seni benden kimse alamayacak. Sen bile..."

Sarıldık. Belki bir saniye sürdü; belki koca bir ömür... Henüz kavuşmuşuz gibi ve hiç ayrılmamışız gibi sarıldık.

Sonra başımı ellerinin arasına aldı ve yüzüme bakabileceği en yakın noktadan baktı. Görüş açımın tamamını kaplayan safir mavilerinde gezinen kara lekelerin anlatmak istediği çok şey vardı. Dinlemek için can atıyordum.

"Üşümüşsün."

Gülümsemeye çalıştım ama gözyaşlarım çoktan yanaklarımı ıslatmıştı. "Sorun değil."

"Açsın."

Başımı iki yana sallamaya gayret ettim ama yapamadım. "Sorun değil."

Yanaklarıma baktı. Muhtemelen içine çökmüştü ve kir içindeydi. "Seni yıkayacağım."

Bu kez başımı aşağı yukarı sallayıp durdum. "Tamam."

Bir saniye bile beklemedi. Beni kucakladığı gibi ahşap çiftlik evine doğru götürdü. İçeri girerken boynuna sıkı sıkı sarılıyordum ve gözlerim kapalıydı. Hiçbir detaya bakmak istemiyordum; kimse için olmasada benim için burada hala Temur ve Diana'nın kanı vardı. Basamakları çıktığını hissettim. Ayağıyla banyo olduğunu tahmin ettiğim yerin kapısını açtığı an, sıcak buharı tenimde hissettim. Beni nazikçe sert bir zemine oturttuğu saniyelerde gözlerimi ancak açıyordum. Burası bembeyaz, küçük bir banyoydu ve içi su dolu bir küvetin kenarında oturuyordum. Biran ise hemen önümde durmuş, muhtemelen defalarca kez yıkandığı banyodaki varlığıma inanmaya çalışıyordu.

"Elbisemi çıkarır mısın?"

İçerisi karanlığa yakın loştu. Yine de gerilen kaşlarına şahit olabilmiştim. Hafiçe eğildi ve özlediğim iri elleriyle elbisemin eteklerinden tuttu. Belki kollarımız birbirinden ayrılmıştı ama bakışlarımızın kucaklaşması bir an bile dinmemişti. Tıpkı ruhlarımız gibi.. Kollarımı yukarı kaldırdım, elbisemi çıkardı. Sonra önümde diz çöktü. Yeniden iki yanına düşmeye hazırlanan ellerini tuttum, sıcak ve sertti. Onları belimin iki yanına koydum. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Utanmıyordu ve utanmıyordum. Parmakları külodumun lastiklerine dokunduğunda ağır ağır yutkundu. Küçük penye parçasını bacaklarımdan sıyırırken hızlanan solukları, bakışlarını bir saniye bile ayırmadığı dizlerime vuruyordu. Yavaşça etrafımda dönerek bacaklarımı küvetin içine attım. Saçlarımı sol omzumda topladım. Elleri bu kez sütyenimin kopçasına ulaştı. Usulca çözdü. Doğrulurken, omuzlarıma düşen askılardan yakaladı ve üzerimdeki son parçayı da hızla benden uzaklaştırdı. İçi dolu şeffaf kutulardan birine uzanmak için çıplak bıraktığı bedenime arkadan yaklaştığında, kalbim tekledi. Başımı çevirip ona bakamadım. Başı yakınlarda bir yerdeydi. Kutuyu tuttuğu elinin baş parmağıyla kapağını açtı, içindeki sıvıyı küvete boca etmesini takip eden birkaç saniye içinde suyun yüzeyi köpüklerle doldu.

Bedenim suya emanet etmeden önce başımı omzuma çevirdim ve bekledim. Bunu tek başıma yapmayacaktım. Beni anladığını,

gömleğinin düğmelerine giden ellerinden anladım.

Bir an sonra en az benim kadar çıplaktı. Suya gömülürken, beni takip etti. Ilık ve küpüklü su bedenimi kucakladı. Hayır, bedenimi asıl kucaklayan, bacaklarının arasına yerleşip, sırtımı göğsüne yasladığım adamdı.

Konuşmadık. Zaman, sözlerle tüketilmeyecek kadar kıymetliydi.

Elleri bedenimde gezinirken, başımı geriye, omzuna yasladım ve yeniden gözlerimi kapatarak, burnuma ulaşmaya çalışan ılık amber kokusunun ikimiz için çizilen yeni dünyada beni ele geçirmesine izin verdim.

Her bir noktama dokundu; her bir noktamı elleriyle arındırdı. O bilmiyordu ama ona dokunmamın üzerinden uzun bir zaman geçmemişti. Yine de olanlara, olacaklara ve herkese rağmen ona duyduğum özlem çektiğim acı kadar kuvvetliydi.

Ona herhangi bir dünyada ya da herhangi bir zamanda doyabilmemin imkanı yoktu.

Elleri çok sonra saçlarıma ulaştığında bile bunu düşünüyordum. Saçlarım o kadar kirliydi ki ilk seferde köpürememişti. Parmak uçlarıyla nazikçe saç diplerime masaj yaparken,suyun belli aralıklarla birbirine ittiği bedenlerimiz kavuşmak için yanıp tutuşuyordu. Bunu Biran'ın da giderek daha fazla hızlanan nefes alışverişlerinden anlıyordum.

Gözlerimi açtım. Başımı omzundan kaldırışım parmaklarını saçlarımdan ayırdı. Ona döndüğümde, bedenlerimiz birbirimizin bacaklarının arasında bir biblo gibi duruyordu. Kısa saçlı başını ellerimin arasına aldım. Kaderin bizi daha ne kadar ve nereye savuracağını bilmiyordum ama istediğim bir şey vardı.

"Biran," Parmaklarım su damlacıklarının hayranlıkla konakladığı bronz şakaklarından yola çıkıp elmacık kemiklerinde dolaşırken, dokunduğum noktalarına bakıyordum. "Sevgilim... Beni önce kendine, sonra da bebeğimize kavuştur."

Kısılan gözlerine, gözleri kısıldıkça şişen göz kapaklarına ve hatırladığımdan daha koyu olan göz altlarına baktım. Aralanmak üzere olan dudakları, bıyıklarının gölgesinde kalmıştı. Buna rağmen binlerce yaprağa sahip ağaçtaki tek kiraz tanesine benziyordu; görmek güç ama tatmak paha biçilemez...

Dudaklarıma kayan bakışları bana aynı karşılığı verdiğinde, elleri belime indi. Sonra biraz daha aşağı.. Ellerim omuzlarına düştüğünde, onları ensesinde bağlayarak, kendimi ona daha fazla yakınlaştırdım. İlk buluşan ıslak alınlarımızdı. Kalp atışlarını hissediyordum. Benimkilere meydan okuyordu.

"Gözlerimi kapattığımda kaybolmayacağına yemin eder misin?"

Dudaklarım titredi. Sadece başımı sallayabildim.

Bana güvenen gözleri yavaşça kapandığında, ona eşlik ettim. Soluklarını dudaklarımda hissetmek, bana avuçlarında çırpınan yaralı bir serçeymişim gibi hissettiriyordu Yaralı ve ona aç bir serçe... Aralanan dudaklarım, dudaklarına kavuşmak üzereydi. Kavuştu da... Ancak tüm bedenimi titreten teması ne yazık ki sadece bir an sürdü.

O andan sonra kapının kırılırcasına çalınan sesi Biran'ı yanıbaşımdan alıp götürmüştü. Ardından suyun içinde bir başına kalan varlığımla, içinde bulunduğum durumun ve biraz öncesinin rüya olmadığına kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Dakikalar sonra kulağıma ilişen Biran'ın öfkeli sesi bu konuda bana yardımcı oldu. Aşağıda liderin hoşuna gitmeyen bir şeyler oluyordu, yanında olmalıydım. Hızla sudan çıkıp kokusunu taşıyan siyah havlusunu bedenime sardım. Banyodan çıktığım gibi uzun bir koridora ulaşmama rağmen karşımda yalnızda tek bir oda vardı. Giyecek temiz bir şeyler bulma umuduyla oraya girdiğimde tahminimde yanılmadığımı anladım. İçine doğru adımladığım oda geniş ve ahşap bir giyinme dolabı ile çift kişilik demir bir yatak barındırıyordu. Bir de her yanı eziklerle dolu bir kum torbasına...

Havluyu göğsüme bastırarak dolaba ilerledim. Kapaklarından biri açıktı. Askıdaki siyah gömleklerinde parmaklarımı gezdirirken, yüzümdeki gülümseyi alıp götüren detay kırmızı bir gecelikti. Önce gözlerimi kapatmak, koşarak uzaklaşmak istedim ama sonra karşımdaki şeyden o kadar da kolay kaçamayacağımı fark ederek elimi uzattım ve geceliği askılarından tutup kaldırdım. Kısa ve küçük bedendi. Yakasındaki el işlemeli danteli bir soyluya ait olduğunu söylüyordu. Ateşe dokunmuşcasına elimi geri çektiğin an gecelik ayaklarımın dibine düştü.

"Kime ait olduğunu bilmiyorum."

İrkilmedim. Yalnızca durdum ve kapı aralığından beni izleyen varlığına baktım.

"Bana inanıyor musun?" diye sordu. Üzerinde aceleyle giydiği bir eşofmandan fazlası yoktu ve o da yer yer ıslaktı. Şakakları kızarmıştı. Solukları henüz düzene giriyordu.

Başımı dik tuttum, ayaklarımın dibinde duran bir kadına ait geceliği hiç görmemişcesine "Sana inanıyorum." dedim.

Attığı birkaç iri adımdan sonra yanımdaydı. Dolabın başka bir kapağını açtı, siyah bir tayt ve bol, bordo bir kazak çıkarıp bana uzattığında şaşkındım.

"Bunlar..." Tayt ve kazağı elinden aldım, daha yakından baktım. Yanılmıyordum. "Bunlar benim..."

"Evet, dolabın bu tarafı sana ait kıyafetlerle dolu. Söylemiştim, bana geri döneceğini biliyordum."

Göğüs kafesimden mideme doğru ılık bir his akıp gitti. "Ben... Teşekkür ederim."

Bir şey söylemeden yeri eğildi, geceliği aldı, arkama geçti ve geceliği açtığı pencereden dışarı fırlattıktan sonra çıkışa yürüdü. "Senin için bir şeyler hazırlayacağım. Giyinip aşağı gel."

Bir süre gidişinden arta kalan boşluğa baktım. Ancak sonra bedenimki ürperti giyinmem gerektiğini hatırlattığında bana verdiği kıyafetleri üzerime geçirdim. Dolabı biraz karıştırdığımda bana ait bir saç fırçasını bulmayı başardım. Günler sonra ilk kez temizdim ve saçlarımda tek bir düğüm bile yoktu. Geceliğin kime ait olduğunu ve bu evde ne aradığını fazladan bir saniye bile düşünmemiştim. Biran'ın verdiği cevap benim için yeterliydi. Kafamdaki asıl soru Biran'ın Alte ailesine ait olan bu evde ne aradığıydı. Merdivenleri inerken, bunun cevabını az sonra alacağımı biliyordum. Ancak daha önce kokusu tüm evi saran o bildik çorbayı içecektim.

Diğer kısımların aksine oldukça geniş olan mutfağa girdim. Biran, ısıtıcının üzerinde fokurdayan çorbanın hemen yanındaki tezgahta bir şeyler doğruyordu. Orta yere konumlandırılmış kare masaya yaklaşıp, sessizce oturdum ve elindeki bıçağı hareket ettirdikçe kıpırdayan sırtını izlemeye devam ettim. Garipti. Benim için bir şeyler pişirmesinin üzerinden yıllar geçmişti ama dün gibiydi.

"En son ne zaman bir şeyler yedin?" diye sordu, yeşillikleri doğramaya devam ederken. "Yüzün çökmüş."

Ona nasıl bir cevap vereceğimi bilemedim. Sormam gereken, çözmemiz gereken çok şey vardı. "Yeni gelmedim. Günlerdir

buradayım. Daha önce..."

Bıçağı birden bıraktığında kelimeler ağzıma tıkıldı. Toprak kaseye iki kepçe çorba doldurduktan sonra üzerine yeşillik serpti ve bir kaşıkla birlikte önüme bıraktı. Kaşığı parmaklarımın arasına alırken, karşıma oturan adamın bir şeylerden rahatsız olduğunu görebiliyordum.

"Bizimkilere uğradım. Beni görmek istemediler. "

Tepki vermedi. Aklından geçenler hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

"Sonra ormanda bir ihtiyara rastladım. İyi değildim, bana o baktı. Bana yerini söyleyen de oydu."

Başını salladı. Belli belirsizdi.

"Biran konuş-"

"Karnını doyur." Çorbayı işaret etti. Onu anlayamıyordum. "Birkaç kase içmen gerekecek."

Kaşığı çorbanın içine bırakıp masanın üzerinde duran elini yakaladım. Aynı anda bakışlarımız keşişti. "Biran, kaçtığın ne? Beni neden dinlemiyorsun?"

Gözlerini kapattı, sert bir soluk çektikten sonra mavilerini bana yeniden armağan etti. "Mentro da yaşadıklarını duymak istemiyorum. Tek kelimesini bile... Duymak istemiyordum."

Kaşlarımın çatılmasına engel olamadım. "Oraya gitmedim. Oraya sensiz hiç gitmedim."

Hayır. Hayır Rozelin. Gittin.

"Biran, hayatım, beni dinlemelisin. Buraya gelirken umutsuzdum. Çünkü diğerleri gibi senin de bana sırt çevireceğini sanıyordum. Sana bunu nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Her şey birbirine karıştı. Her şey inanılmaz."

Elini yavaşça elimin altından çekerek üzerine çıkardı. Sıkıca kavradı. "İnanırım. Sen ne anlatırsan inanırım."

Ona bakarken, ağlamamak için dudaklarımı dişliyordum. Yokluğumda neler yaşamıştı? Bilmiyordum. Onu Melina'nın geride bıraktığı acıdan kurtarmak isterken, benden arta kalanlarla darmadağın etmiştim.

"Geçmiş ikiye bölündü. Biri sizin, diğer benim hafızamda..." Ne demek istediğimi sormadı, gözlerinde itiraz yoktu, yalnızca dinliyordu. "Bir şey oldu ve ben geçmişe gittim. Melina'nın yaşadığı zamana... Bun

dünyanın en saçma şeyi, biliyorum ama oldu. Oradaydım Biran, sizi birlikte gördüm. Ben... Onu kurtarmaya çalıştım, yemin ederim, elimden geleni yaptım ama öğrendim ki kaderinde zaten olacak olan varmış." Derin bir nefes alıp, kırpmadığı gözlerine yaklaştım. "Melina zaten hastaymış. Bu çok zalimce ama Temur bebeğimizi ondan almasaymış, onu kaybedecekmişiz."

"Bunları biliyorum." dediğinde aydınlanma yaşadım. Evet, geçmiş her şeyi açığa çıkarmamla birlikte değişmişti. Bilmesi normaldi. "Ama seni hatırlamıyorum."

"Evet, Dora beni hatırlamayacağınızı söylemişti. Ama oradaydım, gerçek bu. Eğer geçmişe gitmemiş olsaydım, sen Melina'nın sana yaptığı aşk büyüsü yüzünden çok daha büyük bir acı çekecektin ve bebeğimizi kaybettiğini sanacaktın. Biran, ben seni o acıdan kurtardım ama geçmişte istemeden bir şeyleri değiştirmiş olmalıyım. Burada anlayamadığım şeyler olmuş. Son hatırladığım Kimpras da Perla, Efraim, Mirel ve Mestan ile hala dosttuk. Bebeğimizi annen almıştı. Diana ölmüştü ve sen..." Birbirine kenetli olan ellerimize kederle baktım. "Yeniden buluşacağımızı söylemiştin..." İçimi çektim, nasıl bu kadar değişebilirdi her şey? "Son üç yıldır kendi topraklarımda, ailemle birlikteyken...."

"Dur bir dakika." Elimi tutan eli kaskatı kesildi. "Sen, üç yıldır Mentro Eyaleti'nde değil miydin?"

Akan gözyaşlarımla birlikte "Hayır." dedim. "Hayır değildim. Daha öncesinde gitmiş olsam bile son üç yıldır orada değildim, evimdeydim."

Sanki son gücüyle dirseklerini masaya yaslayıp başını ellerinin arasına aldı. En az benim kadar karmakarışıktı. "Son yaptığımız konuşmayı hatırlamıyor musun?" Yüzüme bakmıyordu. Ona, yüzüme bakamayacağı ne söylemiş olabilirdim?

"Her ne yaptıysam özür di-"

"Bana Hualp'i sevdiğini söyledin."

Büyük bir acıyla masadan kalkıp yanına koştum. Ona arkasından sarılıp başımı sırtına yasladığımda, gözyaşlarım bir sağanağa dönüşmüştü. "Başka kimseyi sevmedim. Yemin ederim. Kalbimde ikinci bir adam olmadı."

Sırtı kaskatıydı. Hiç kıpırdamıyordu. "Sözlerine değil, gözlerine inanmayı seçtim. Ayakta durmamı, seni içimde yaşatmamın tek yolu buydu."

"Sana tüm o sözleri neden söylediğimi bilmiyorum. Yaptıklarımı neden yaptım, bilmiyorum. Biran, bildiğim bir şey varsa, var olduğum hiçbir dünyada seni aldatmadığımdır."

Bedenim gözyaşlarımla sarsılırken, bana döndü ve tüm varlığımı kollarının arasına sığdırarak, başımı bir ummana benzeyen göğsüne yasladı. "Ne seni Hualp gördüklerinde, ne Alaz'ı kaçırdığında ne de beni terk ettiğinde senden vazgeçmedim. Bana söylememiştin ama sebebin vardı, biliyordum." Saçlarıma onlarca öpücük bıraktı. "Biliyordum."

"Ama ben bilmiyorum." Çatallanan sesim kulaklarıma güçlükle ulaştı. "Tüm o kötülükleri neden yaptım, bilmiyorum. Başımı umutsuzlukla eğdim. "Nasıl çözeceğiz?"

İki parmağıyla çenemi tuttu ve başımı yukarı kaldırarak bakışlarımızı buluşturdu. "Nasılını ben de bilmiyorum." Başını ağır ağır sallarken kendinden emindi. "Ama çözeceğiz. Çözmek zorundayız." Gerilen kaşları ve derinleşen bakışlarıyla beni temin ediyordu. "Birlikte kalabilmek için..."

Titreyen dudaklarımı kıvırmaya çalıştım. "Birlikte kalmak için..."

Yanıbaşındaki sandalyeye oturmamı sağladıktan sonra çorbayı önüme çekti ve kaşığı yeniden elime tutuşturdu. "Önce karnını doyuralım."

Boğazımdan geçen her yudumda özlemi ve acıyı buldum. Benim için yaptığı çorbayı içerken, onun için onun için yaptığım berbat yemeği hatırladım. Alaz içimdeyken ondan istediğim yemekleri; bilmemesine rağmen benim için kusursuz bir şekilde hazırlamasını... Tüm bunların ne kadar hafızasındaydı? Ne kadarı gerçekleşmişti?

İkinci kasenin dibini görmek üzereyken, zihnimi okumuş gibi "Laklava yemeği özledin mi?" diye sordu.

Laklava. Bu, Efraim'in yanlış telaffuzuydu. Demek ki biz o anı aynı şekilde yaşamıştık.

"Aynı kalmış."

"Alaz'ı taşırken canın göldibi meyvesi istemişti."

Kalbimin puslandığını hissettim. "...ve sen de benim için gölün dibinden bulup çıkardın."

"Ya tanışmamız..." Düşünceler kafamı bulandırırken, "Bir dakika!" dedim heyecanla. "Melina'yı Temur'a bizzat teslim ettin. Bebeğimizi

yalnızca Temur'un büyücüsünün yaşatacağını biliyordun. O halde beni ilk bulduğunda taşıdığım bebeğin Alaz olduğunu da biliyor muydun?"

Başı iki yana sallanırken, yüzünde belli belirsiz bir tebessüm vardı. "Hayır. Benim hafızamda olaylar sandığın gibi değil... Melina'yı kaybettiğimizde, biri bebeğimizi ancak Temur'un büyücüsünün yaşatacağını söyledi. İnanması güçtü ama yine de bir şanstı. Alaz'ın bir gün geleceğini geleceğini düşünmüştüm. Yıllar geçti, kimse gelmedi. Sonunda umudumu kaybettim. Temur'un onu öldürdüğünü düşündüm."

"Ve intikam almak istedin. Bunun için de beni kaçırdın."

Başını salladı.

"Peki ya Melina'yı, Temur'un büyücüsüne vermeni söyleyen kişiyi hatırlıyor musun?"

"Hayır. Tuhaf bir şekilde o kısım ne ben de ne de çocuklarda yok."

Tuhaf değildi. Dora beni hatırlamayacaklarını söylemişti. Bu yüzden tanışmamız, bana karşı başta hissettiği nefretle başlamıştı.

"Biran, ilk temasımızı hatırlıyor musun?"

Bu kez yüzünde açık seçik bir gülümseme vardı ve hiç de masum değildi. "İtiraf etmeliyim ki çamurun içinde bana karşı koyarken oldukça tahrik ediciydin."

Utanmama karşılık şimdi keyfini kaçıracaktım.

"Perla ve Efraim'i nasıl yakaladın?

Homurdanarak başını çevirdi. "Öpüşürken..."

"Her şey aynı...." dedik, aynı anda. Devam eden o oldu. "Bir yere kadar her şey aynı..."

"Ama neresi... Ben...Temur ve Diana'nın ölmesine sebep olmuştum ama gördüm ki ölen Steven. Sanırım bana her şeyi tüm detaylarıyla anlatmalısın."

Şakağıma uzanan saç tutamını yavaşça kulağımın arkasına alırken, "Ne istersen anlatacağım. Ama önce Hualp'in seni ne ile tehdit ettiğini bulmalıyız."

"A-anlamadım. Hualp beni tehdit mi etti? Bunu neden yapmış olsun?"

Hualp'ten bahsederken yüzüne oturan ifadenin ismi tehlikeydi. Bir zamanlar Temur'dan bahsederken taşıdığı ifadenin aynıydı. "Öyle olmalı. Aksi halde tüm o saçmalıkları kendi iradenle yapmış

olamazsın." Birden kaşları çatıldı. "Yoksa o itin sana aşık olduğunu hatırlamıyor musun?"

Kaşık elimden kayıp giderken, "Ne?" diyebildim. "Hualp... O, bana mı?"

Bakışları bir gözümden diğerine dolaşırken, şakakları gerildi. "Galiba hangi kısmı değiştirdiğini artık biliyoruz."

"İmkansız!" Hatırlamaya çalıştım. Evet, geçmişte Hualp ile tanışmıştım. Evet, benden etkilendiğini söylemişti ama hepsi bu kadardı. Daha fazlası olmamıştı. "O Lena'ya aşık olmalı."

"Lena mı?"

"Bana öyle birini tanımadığını söyleme."

"Tanıyorum." dedi. "Hualp ile bir dönem kısa bir ilişkileri oldu. Sonrasını bilmiyoruz. Lena'yı cok uzunzamandır görmedim."

Afallamıştım. Karışmıştım. Kafamda asla taşları yerine oturtamıyordum. "Ta-tamam. Boşver. Bunları sonra konuşalım. Önce bebeğimizi Diana'dan alalım. Lütfen, ona birkez daha.." İçimi çekerken, bebeğimin Diana'ya seslenişi kulaklarımda yankılandı. "Birkez daha anne, demesini istemiyorum."

"Gel buraya." Beni yeniden saran kolları tutunduğum birer daldı. Sığınmakta gecikmedim. "Geçecek. Alaz seni tanıyacak. Gerçek annesini tanıyacak ve gözü ondan başkasını görmeyecek. Tıpkı benim gibi..."

Çıplak göğsü gözyaşlarımla ıslanırken, parmaklarım sırtına saplanıyordu. Sarıldıkça daha fazla sarılmak, bedenimi onunkiyle bir bütün kılmak, ayrı geçen tüm zamana karşı koymak istiyordum. "Onu Diana'ya ellerimle vermişim. Biran, bunu nasıl yapabildim?"

"Rozelin," Adımı dudaklarından duymayı özlemiştim. Belki de bunu hissettiği için yineledi. "Rozelin..." Dudakları başımın üzerinden ayrılmadan konuşmaya devam etti. "Sebebin vardı ve biz o sebebi öğreneceğiz."

Burnumu çekerek başımı göğsünden ayırdım. Toparlanmalıydım. Oğlumu ve hayatımı geri alabilmek için bir an önce kendime gelmem gerekiyordu. "Az önce gelenler kimdi?"

"Alte ailesinin muhafızları..."

"Beni arıyorlardı, değil mi?"

Bakışlarıyla onayladı. "Seni gören yalnızca Diana mı?"

"Hayır. Baba Alte de gördü. Beni üç büyüklere şikayet edeceklerken kaçtım."

Aklına her ne geldiyse ayağa kalktı ve elimi tutup bizi merdivenlerden çıkarmaya başladı. "Ne oluyor?"

Giyindiğim odaya girdiğimiz an yatağın altından deri bir valiz çıkardı. Kıyafetlerimi valize taşırken hızlıydı. "Bölgeye giriş yasağın var. Sikeyim! Bunu nasıl unuturum? Çok önce buradan gitmeliydik."

Kendine ait birkaç parça eşyayı da valize koyduktan sonra kapattı ve yeniden elimi tuttu. Gitmeden önce bir an için durdu ve bana baktı. "Korkma, seni buradan çıkaracağım. Güvenli bir yere gideceğiz. Kimse sana ulaşamayacak."

"Korkmuyorum." Elini sıkıca tuttum. "Çünkü yanımdasın."

Dışarı çıkıp evin arkasına geçtik. Orada, bizimkilerin Biran için aldığı kasalı siyah araba vardı. Biran beni ön koltuğa yerleştirdikten sonra bir sonraki talimatına kadar eğilmemi söyledi. Dediğini yaptım ve yaklaşık yirmi dakika tek bir şey bile görmeden eğilir vaziyette yolculuk ettim. Sonrasında onun elini saçlarımda hissettiğimde başımı kaldırmam gerektiğini anladım ama saçlarımdaki dokunuşu öyle derin ve hüzünlüydü ki bir süre daha olduğum pozisyonda bekledim.

"Saçların, sarışın..." Parmakları saçlarımdan yağ gibi akıp giderken, usulca başımı kaldırıp, elini avuçlarıma aldım, dudaklarıma götürdüm. "Tonunu unutacağım diye geberdim korkudan." Dudaklarımı elinin üzerine bastırırken, direksiyonu yöneten diğer elinin tutuşu sıkıydı. Biran, gerçekten korkmuştu.

"Buradayım, bir yere gitmeyeceğim."

Bana odaklanan bakışları sert bir şeye çarpmamıza sebep oldu. Hızla toparlanıp keskin bir menevra aldı ve çarptığı konteyner kutuyu sollayarak yola devam etti. Burası Kimpras'ın merkeziydi. Saniyeler içinde Efraim ve Perla'nın evi görüş açıma girdi. Henüz tepki vermeme zaman kalmadan arabayı evin arka tarafındaki gizli bölmeye park etti.

"Biran, olmaz." Başımı üzüntüyle iki yana salladım. "Beni istemiyorlar."

Eli kulpa gitti. Kapısını açarken, Olacak." dedi. "Beni istiyorlarsa seni de isteyecekler."

Aşağı inip yanıma geldi. Kapımı açtığında hala inmek istemiyordum. "Başka bir yere gidelim. Bakışları canımı yakıyor."

Geri çekilip bana baştan aşağı baktığında, ne yapmak istediğini anlayamamıştım. "Geçmişe gitmek seni de epey değiştirmiş. Nerede o herkese kök söktüren kız?"

Vermeye çalıştığı desteği tüm benliğimle kucaklasam da yokluğuna dayanmaya çalıştığımın zamanlarda kendi gücümün altında ezildiğimi söyleyemedim. Onun yerine arabadan indim ve "Buradayım." dedim. "Haydi, bizimkilerin yanına gidelim."

Parmaklarımı parmaklarının arasından geçirdim. Eve giderken önde olan adımlar bana aitti. Korkuyordum ama bir o kadar da cesaretliydim. Biran kapıyı birkaç kez tıklattığında çok geçmeden Perla tarafından açıldı.

"Ağabey!" Attığı sevinç nidasına dolan gözleri eşlik ederken, açtığı kolları beni görmesiyle havada donakaldı. Bakışları ellerimize kayınca yüzünde hüsrana uğramış bir ifade uğradı. "Seni yine üzecek."

Biran'ın elini bıraktığımda ondan ne istediğimi anladı. Karnı burnundaki Perla'yı kendine çekip sarılırken, "Görmeyeli epey kilo almışsın." dedi. "Bir yerlere yuvarlanarak gittiğine eminim."

Perla'nın arkasından gelen Efraim'i, Mestan ve Mirel takip etti. Hepsinin yüzünde de aynı hüsran oluştu. Bunu görmek can yakıcıydı. Değiştirmek için elimden geleni yapacaktım.

"Ağabeyini evine davet etmeyecek misin?" Biran, kardeşini yavaşça göğsünden ayırıp, bir baş hareketiyle arkasındakileri selamladı.

"Elbette edeceğim." Perla, bana düşmanca baktı. Beni kesinlikle istemiyordu ama onca zamandan sonra henüz kavuştuğu ağabeyini kaybetmemek için sesini çıkarmayacaktı. Başını bir saniye için arkasına çevirdiğinde, diğerlerine de bakışlarıyla bunu anlattığını biliyordum. "Yemeğe oturuyorduk. Umarım açsındır."

"Açız." Perla'nın geçmemiz için açtığı yoldan ilerledik. Biran önce Efraim'e sarıldı. Sonra Mestan'a ve en son da Mirel'e... Koridorun sonundaki küçük, zemininden dolaplarına beyaz olan mutfağa ulaştığımızda Perla'nın söylediği gibi tam orta alana konumlandırılmış yuvarlak yemek masasının donatılmış olduğunu gördüm. Biran sandalyelerden birine oturdu ve hemen beni hemen yanına çekti. Perla karşımıza oturdu. Mirel hemen yanına geçti. Geriye kalan iki boş yerden biri Biran'ın, diğeri ise benim yanımda.

Mestan ve Efraim'in birbirine baktığında dayanamayıp, "Korkmayın." dedim. "Yanıma oturabilirsiniz. Sizi yemem."

Mestan değil ama Efraim pes ederek yanıma oturdu. Ancak o zaman Perla eksik tabakları fark ederek ayaklandı. Dolaplardan birini açtı, iki tabak, çatal ve kaşık olarak önümğze bıraktıktan sonra yerine oturdu.

Çorbalar sessizce içildi. Sıra ana yemeğe geldiğinde Biran tabağıma tüm yemeklerden bolca koydu ama kendisi hiçbir şeye dokunmadı. Arkasına yaslandığında sessizliğin bozulacağını anlamıştım.

"Rozelin son üç yıldır Safornikon da değildi."

Kimseden ses çıkmadı. Hiç kimseden.

"Kendi topraklarında olduğunu söyledi. Yanımıza dönmeye çalışırken, geçmişe gitmişmiş."

"Sen de buna inandın mı?" Mirel, bunu Biran'a sormuştu ama gözleri benden hiç ayrılmamıştı.

Biran, sırtını sandalyesinden ayırdı. Sol elini masaya koydu. Bakışlararı sert bir ifade giyinirken, "İnandım." dedi. "Ne var biliyor musun, Mirel? Siz de inanacaksınız."

"Ama ağabey!"

"Perla! O zaman da söyledim. Rozelin hiç bir şeyi isteyerek yapmadı. Yapmaya zorlandı."

"Onu Hualp ile gördük!" diye araya girdi Mirel. "Sarılıyorlardı! Onu da mı istemeyerek yaptı. Hah!" Kollarını birbirine bağlayıp bakışlarını öylesine bir köşeye fırlattı. "Senin aşktan gözün kör olmuş."

Biran yeniden beni savunmaya hazırlanıyordu ama bu kez önce davrandım. "Ne yaparsam bana inanırsınız?" İlgilerini üzerime toparlayamamak beni sinirlendirmişti. "Size soruyorum amına koyayım! Ne istiyorsunuz!"

Efraim yerinde zıplarken, nihayet her biri bana bakıyordu.

"İş Hualp de bitiyor. Öyle değil mi?" Biran'a baktım. "Değişen tüm noktalar onda keşisiyor. Steven, Hualp ortaya çıktıktan sonra öldü."

Bu bir soruydu ve Biran başını sallayarak yanıtlamıştı.

"Beni Hualp ile bir araya getirin." dediğimde ölüm sessizliği oldu. Biran'ın itiraz edeceğini anladım ama buna müsade etmeye niyetim yoktu. "Lütfen, neler olduğunu anlamanın tek yolu Hualp Koran ile bir araya gelmem." Mestan'a baktım. Mirel'e, Perla'ya ve Efraim'e... "Bana son bir şans tanıyın. Beni lord ile bir araya getirip, bana ne

söyleyeceğini dinleyin. Sonra yine yüzümü görmek istemezseniz...Görmezsiniz."

Oyna Ya Da Öl'ün tüm bölümlerini yükledim. Bundan sonra iki hikayeye dönüşümlü bölümler paylaşacağım.

Kızıl Gece'nin ilk ve ikinci kitabı Amazon da indirimde. Almak isteyenler tercih edebilir.

Lütfen yıldıza dokunmayı unutmayalım.

Bir sonrakine bölümde görüşmek üzere. Sevgilerimle.

62. BÖLÜM: "Yeniden Merhaba"

Selam.

Bölüme başlamadan önce size birkaç soru sormak istiyorum.

Kızıl Gece'yi kitap olarak raflarında bulunduran kaç kişiyiz?

Seri tamamlanınca bulundurmak isteyen kaç kişiyiz?

Eğer son soruya cevabınız evet ise sizden beklememenizi rica ediyorum. Çünkü bu enflasyonda bir serinin devam kitabının rahatça basılabilmesi için daha önceki kitapların iyi satıyor olması gerekli.

Hikayemiz kitapta daha detaylı olarak yer alıyor. (Düzenlemeler esnasında detaylandırıldı.) En uygun olarak Amazon sitesinden temin edebilirsiniz.

Sermest ~ Sen Söyle Kadın

Seni Dert Etmeler

Keyifle okuyun.

Zihnimi işgal eden düşünceler birbiriyle yarışırken, bakışlarım, bir zamanlar beni dostu olarak gören insanların üzerinde dolaşıyordu. Kötü ruhların kucakladığı kaderimin yeni bir şansa ihtiyacı vardı. Bana o şansı verecek olanlar ise her ne olursa olsun hala dostum olarak gördüklerimdi.

"Ne farkedecek?" Soruyu soran Perla'ydı. Gözlerinden okuyabiliyordum, en fazla onu hayal kırıklığına uğratmıştım. "Olan oldu." Bana baktı, çimen yeşili gözleri neredeyse dolmak üzereydi. "Giden gitti. Ne fark edecek?"

Titremeye yüz tutan dudaklarımı dizginleyip nasıl konuşacağımı düşünürken, Biran elimi tuttu ve birbirine kenetlediği ellerimizi masaya koydu. "Buradayız, birlikteyiz. O halde hala bitmeyen bir şey var, demektir."

"Bebeğim orada," diyebildim, içimi çekerek. "Diana'nın yanında ve ona..." Hayır, kurmak istediğim bu cümle yarım yamalak kalmalıydı. "Onu geri almalıyım."

"Oyuncak mı bu?" diye sordu Mirel. "İstediğin zaman ver. İstediğin zaman al. Hiç anne olmadım ama anneliğin böyle bir şey olduğunu sanmıyorum."

Biran'ın elimden ayrılan eli masaya sertçe indi. "Bir daha onun anneliğini sorgulamaya kalkma, sakın. Anlaşıldı mı?" İki saniye sonra daha baskın bir sesle tekrar sordu. "Anlaşıldı mı?"

Mirel, gözbebekleri titrerken "Anlaşıldı." dedi.

Kısa süreli sessizliği sesiyle ezen Mestan oldu. "Yapmak istiyorsan yap."

Efraim başıyla onayladı. "Yap, bize olanı ispat et."

Biran ile başımızı aynı anda birbirine çevirdik. Bakışlarından aldığım destek, beni en kötülerine meydan okumaya itmeye yeterdi. "Bırak o adamın yanına gitmeyi, aynı bölgede olmanızı bile istemiyorum ama..." Başını eminlikle salladı. "Yapmak istediğin her neyse gerekli imkanı sağlarım."

Ona duyduğum hayranlığın bakışlarıma yansıdığını biliyordum. "Teşekkür ederim."

"Hualp'in ne söylemesini bekliyorsun? Hangi tehdit ile sana tüm o kötülükleri yaptırmış olabilir ki?"

"Bunu öğrenmek için yanına gideceğim, Perla."

Bir süre bana baktı. Aklından geçenlerin beni incitecek şeyler olduğunu biliyordum. "Sonucu sabırsızlıkla bekleyeceğim. Bunu senin için değil, ağabeyim için yapacağım."

Başımı salladım. "Tekrar hatırlatma, olur mu? Çünkü unutmayacağım."

Ayağa kalktım. Niyetim gitmekti. En azından Efraim konuşa dek... "Bu bir plan."

"Ne?"

Soruma karşılık tekrar etti. "Bu bir plan." Sonra Mestan'a ve özellikle kızlara baktı. "Ortada bir plan varsa, taraflar hedef için uğraşır ve bir arada kalır. Birbirlerini görmek isteseler de istemeseler de..." Karısının sırtını şefkatle sıvazlarken, "Haksız mıyım tatlım?" diye sordu.

Perla hiç istemiyordu. Yine de başını salladı. "Haklısın."

"O halde işe Rozelin'in güvenliğini saklamakla başlamalıyız." Bunu duymayı beklemiyordum. En azından Mestan'dan... "Yani... Planı güvende tutmak için. Üç büyükler her yerde onu arıyor olmalı."

Biran, nazikçe kolumu kavradı ve yeniden yanına oturmamı sağladıktan sonra istediği almış olmanın verdiği memnuniyetle bizimkilere baktı. "İşte şimdi aynı dilden konuşmaya başladık."
Elini saçlarımın arasında hissetmeyi beklemiyordum. "Bebeğim, seninle de aynı dilden konuşmaya başlasak iyi olur. O itin bölgesine ayak basmanı istemiyorum.

"O halde onu buraya çekmenin bir yolunu bulalım."

"Buna gerek olacağını sanmıyorum, Mirel." Biran, saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp elini geri aldı. "Rozelin'in Kimpras da görüldüğünü çoktan duyulmuştur. Eminim ki Hualp'in bir ayağı zaten buradadır."

"Mantıklı." dedi Efraim. "Sıkça üç büyükleri ziyaret ediyor olmalı. Sonuçta muhafızlar her yerde Rozelin'i arıyor ve bulunduğunda götürüleceği yer üç büyüklerin evi, yani şato."

"Bu doğru. Bu yüzden şatonun etrafına adamlarımı yerleştirdim. Tam da bu noktada bazı görevleriniz olacak." Efraim ve Mestan kollarını masaya koyup ciddiyetle liderlerine yaklaştı.

"Şatoya gittiği anı yakalamalıyız. Sağlam bir planla dönüş yolunda onu Kimpras Orma'nına çekeceğiz."

"...ve orada da Rozelin ile karşılaşacak."

Kardeşi tarafından tamamlanan sözleri başıyla onayladı. "Rozelin'i onun yanında sadece istediğimizi alana kadar tutacağız. İstediğimizi aldıktan sonra Hualp Rozelin'e bir daha yaklaşmayacak. "

"Bu nasıl olacak?" diye sordu Mestan. "Rozelin'i gördüğü an onu Mentro'ya götürmek isteyecek. Sizin de tahmin edebileceğiniz gibi yalnız gezmiyordur. Yanında onlarca muhafızla Rozelin'i alması zor olmayacaktır."

Duydukları, liderin şakağında kalın bir damarın şişerek kabarmasına neden oldu. "Benim bölgemden onu alması için beni öldürmesi bile yetmez." Kaşları öfkeyle gerildi. "Onu yalnız yakalayacağız, dedim. Muhafızlarıyla birlikte, demedim."

"Bunu nasıl yapacağız?"

Soruyu soran Efraim'e baktım ve "Ben yaparım." dedim. "Söylediğinize göre bana zaafı var. Eğer beni görürse, peşimden gelecektir."

Mirel "Mantıklı." dedi. "Ancak senin peşinden gelir."

Ettiği ima hoşuma gitmemişti. Buna rağmen Efraim de söylediği gibi hedefe ulaşması istenen plan için aynı safta olmalıydık. Bir de bana

eskisi gibi bakmaları için... "Yapalım şu işi."

*****

Erkekler bir süre önce çıkmıştı. Mirel ve Perla ile yalnızdım. Bir de Perla'nın henüz içinde yaşattığı minik bebeğiyle... Ortada görünmem güvenliğim açısından iyi olmayacağından lider tarafından burada kalmam rica edilmişti. Lideri kıramazdım. Bana güvenen ve beni hala seven tek kişi oydu.

"Ne olmasını bekliyorsun?"

Koltuklardan birinde otururken, Perla'nın bana yönelttiği soru buydu. Dakikalardır oturduğu yerden beni izlemeyi bu soruyla birlikte bırakmıştı. Artık yalnızca boşluğa bakıyordu.

"Bilmiyorum."

"Belki de ağabeyimi yeni bir hayal kırıklığının peşinden sürüklüyorsundur. Korkmuyor musun? Ya Hualp, sadece aranızdaki aşktan bahsederse..."

Bunu bilerek mi yapıyordu? Gözlerimi üzerine dikerken, bakışlarıma öfkenin yerleşmesine engel olmadım. "Öyle bir şey yok! Olamaz."

"Olamaz." diye yineledi. "Ama oldu. Hatırlamadığını söylüyorsun. Biz yaşadık. Gerçekti. Hatırlamıyorsan, doğru mu yoksa yalan mı olduğunu bilemezsin, değil mi?"

Sözleri bir tokat gibi yüzüme iniyordu ve Perla bunu görüyordu. Yavaşça yerimden kalktım, gidip yanına oturdum. Bu hareketim onu şaşırtsa da tepki vermedi. "Sana kızmıyorum, Perla. Çünkü seni tanıyorum. Eğer gerçekten canın yanmış olmasaydı, eğer gerçekten sevdiklerinin canı yanmış olmasaydı bana böyle davranmazdın. Çünkü bir zamanlar beni de seviyordun..."

Bir şey söylemedi. Konuşmak eylemini onun yerine gözleri yaptı. Kirpiklerini ardı ardına kırpıştırması, gözyaşlarını görmeme engel olmadı. Ona sarılmak istiyordum, eskisi gibi... Bunu yapamıyor olmak çok acıydı.

"Kıyafetin hazır." Mirel, elinde tuttuğu siyah, uzun, kapşonlu elbiseyi bana uzattı. "İçeride giyebilirsin."

Ayağa kalktım, elindeki kıyafeti aldıktan sonra "Sağol." dedim. Beni giyinmem için yönlendirdikleri oda, buraya ilk geldiğimde kaldığım odaydı. Giyinirken yavaş sayılırdım. Birazdan beni alacaklarını, Hualp'in karşısına çıkaracaklarını düşünüyordum. Tanrım... Ona ne

söyleyeceğimi bile bilmiyordum. Lord Hualp, hafızamda temiz ve iyi biriydi. Şimdiyse karşısına bir casus gibi çıkacak, hiç hatırlamadığım şekilde mahvettiğin hayatımı yoluna koyması için kayda değer bir şeyler söylemesini umacaktım.

Kapını tıklatılmasıyla odadan çıktığımda karşımda Mirel'i buldum. Soğuk bir sesle "Efraim geldi." dedi. "Seni bekliyor."

"Beni o mu götürecek?"

"Evet."

"Neden Biran değil?"

"Ben nereden bileyim. Kendisine sor."

Birden kendimi onun koluna yapışırken buldum. Ah, karakterimi oluşturan yapı taşları kesinlikle altta kalacak şekilde dizayn edilmemişti."Bana bak, ben bir şey sorduğumda ya doğru düzgün cevap ver ya da çeneni kapalı tut."

Kolunu tutumdan kurtarırken, kızgın görünmüyordu. Aksine, bana yüzümde bir şeyler arıyormuşcasına dikkatle baktı. "Sen gerçekten bir bok hatırlamıyorsun."

"Gerçekten mi? Bu kanıya nerden ulaştın?"

Karşısında olmama rağmen başıyla beni işaret etti. "Hatırlasan böyle kafa tutamazdın."

Keyifsiz bir biçimde gülümsedim. "Biz de hem suçlu hem güçlü, diye bir söz vardır. Yani yanılıyorsun."

Aynı gülümseme onun dolgun dudaklarında da döküldü. "Öyle ya da böyle, beni tanıyorsun. O halde iyi bir gözlemci olduğumu da biliyor olmalısın. Yerinde olsam beni hafife almazdım."

"Almıyorum," Yanından geçip giderken, "Hiç almadım." diye tamamladım. "Ama senin beni almışlığın vardı..."

Söylediği gibi gelen Efraim'di. Onun kullandığı arabaya bindim ve Mirel'in de önerdiği gibi merak ettiğimi ona sordum.

"Biran neden gelmedi?"

Direksiyonu Kimpras Ormanı'na çevirirken, "Bir plan yaptık." diye söze girdi. "Hualp için sahne bir kaza düzenleyeceğiz. O esnada muhafız bir süreliğine lordlarını kaybedecek. Sonra sen devreye gireceksin ve onu ormanın derinliklerine çekeceksin."

"Sorumun cevabını hala almadım."

Ciddiyetle araba kullanırken konuşmaya devam etti. "Tüm bu planda hepimize bazı görevler düştü."

Sorumun cevabını almıştım. "En tehlikeli görevi de Biran üstlendi. Öyle değil mi?"

Başını salladı. Birkaç dakika sonra ormana daha yakındık. Hualp'e söyleyeceklerimi kurgulamak istedim ama olmadı. Her şey spontane gerçekleşecekti ve görünen o ki bolca şansa ihtiyacım vardı.

"Seni burada bırakacağım." Bir zamanlar yaşadığımız orman evine giden patika yolun ortasında durdu. "Bir ağacın arkasına gizlen. Sana işaret verdiğimizde çık ve yola doğru yürü. Hualp'in seni gördüğüne emin olduğunda yüzünü ona göster ve ormana geri dön." Eliyle patika yolun sonunu işaret etti. "Orada dur. Her ne konuşacaksan bunu orada yap. Korkma, Biran, Mirel, Mestan ve adamlarımız etrafta olacak."

"Korkmuyorum. En azından kendim için..." dedim, net bir şekilde. "Efraim." Ona dönüp, minnetle baktım. "Sen Biran'a göz kulak ol. Kendini tehlikeye atacak bir şey yapmasına izin verme. Ben başımın çaresine bakarım."

"Ne garip..."

"Garip olan ne?"

Başını koltuğa yaslarken, kalın dudakları, inci gibi beyaz olan dişlerini gösterecek kadar kıvrıldı. "O da aynısı senin için söyledi."

Ağlamak istediğimi fark ettikten iki saniye sonra kendimi azarlamaya başladım. Hayır! Biran'ın da söylediği gibi o dişli kızı, sulu gözlü bir kızla takas edemezdim.

"Sen de dikkat et."

"Edeceğim." diyerek onayladım. "Uzun ve sağlıklı bir yaşam istiyorum. Tanışmak için sabırsızlandığım küçük bir kız var."

Kalbimde ılık bir his oluştu. "Demek bir kız... Nasıl öğrendiniz?"

"Evet, bir kız ve öğrenmenin bir yolu yok. Sadece öyle olduğunu hissediyorum."

"Umarım bir gün gözünüzde o küçük kızı sevebilecek kadar temize çıkabilirim."

Çekik gözlerindeki hüznü görebiliyordum. Onunla aramızda, hiç sözü edilmemiş bir kardeşlik bağı vardı. Görüyordum ki o bağ hasar alsa da hala sapasağlamdı. "Kendini temize çıkarmak mı istiyorsun? Al sana fırsat."

Bakışlarım orman yoluna uzanırken, kararlıydım. Eğer küçücük de olsa bir umut varsa onu sonuna kadar kullanacaktım. "Bana şans dile Efraim." Kapıyı açtım ve aşağı indim. "İhtiyacım olacak."

"Bol şans." dedi, sesi samimiydi.

Yaklaşık yirmi dakikadır tanıdık bir ağacın arkasında bekliyordum. Hava soğuk ve koyu kızıldı. Rüzgar, tenimizi ısıracak kadar sert; gökyüzü durumu vehametini anlamış gibi karamsardı. Soğuyan parmak uçlarımla, kapşonu başıma geçirdim ve etrafı kolaçan ettim. Sessizdi. Rüzgara rağmen, ağaçlar dallarını hareketsiz bir hizada tutmayı başarıyordu. Biraz sonra ani ve acı bir fren sesi duydum. Hemen ardında da bir şeyler gürültüyle yıkıldı. Evet, vakit gelmişti. Bir kez daha etrafı kontrol ettiğimde, Mirel'i gördüm. Tıpkı benim gibi siyahlar içindeydi ve harekete geçmemi işaret ediyordu. Derin bir nefes aldım. Hayır, aldığım nefes derin değil kesik kesik dökülmüştü. Tereddüt etmedim. Ölü yapraklarla bezenmiş kuru toprağı öpen eteğimi yukarı topladım ve yola doğru harekete geçtim. Adımlarım giderek daha fazla hızlanırken, bir patlama sesi adımlarımı olduğu yerde yalpalattı. En fazla beş metre öteden yükselen dumanlar yüreğime saniyeler içinde büyüyüp filizlenecek bir korku tohumu ekti. Koşmaya başladım. Koşarken sevgilimin adını bağırmamak için dudaklarımı ısırıyordum ama içimden avaz avaz Biran, diye haykırıyordum. Dumanlar, ciğerlerime dolacak kadar yaklaştığımda, karşımda berbat bir manzara buldum. Ters dönmüş bir araba, yan devrilmiş ve yanan başka bir araba; ters dönmüş arabanın bir kısmını altına alan koca bir ağaç...

Korku dolu nefesim göğüs kafesimde büyürken, canımı yakacak kadar açılan gözlerim etrafı taradı. Biran yoktu. Sonra iniltiler duydum. Birkaç adım daha atıp dikkatli baktığımda yaralı haldeki muhafızların ters dönmüş arabadan çıkmaya çalıştıklarını gördüm. Yan devrilmiş arabadan ise çıkmayı başaran biri vardı. Lord Hualp Koran...

Beklediğimden daha büyük bir kaza olmuştu. Biran'ı hala görememiştim. İşin tehlikeli kısmını üstlendiğini biliyordum ama nasıl olduğunu bilmiyordum. Onu aramak istedim. O an da Hualp ile bakışlarımız kesişti; bana düşen planın ilk kısmı kusursuz bir şekilde gerçekleşiyordu. Devamını getirmekten başka çarem de şansım da yoktu.

"Rozelin!" Hualp'in adımı haykırışı, onu çekmek istediğim ormanın derinliklerine ulaştı ve ağaçların arasında dağıldı. Bana doğru bir adım attığımda, araçtan çıkmaya çalışan muhafızlardan durması için uyarı

aldı ama o dinlemedi. Büyülenmiş gibiydi. Dudaklarında artık daha sessiz olsa da ismim dönüp duruyordu. Bana iyice yaklaştığında yapmam gerekeni yaptım ve adımlarımı geriye doğru götürdüm. Geriye... Geriye ve daha fazla geriye... Sonunda arkamı dönüp daha hızlı hareket etmeye başladım. Peşimden geldiğini adım seslerinden anlayabiliyordum.

Ulaştığım hedef yaşlı ve iri gövdeli bir ağacın altıydı. Durdum. Yavaşça geri döndüğümde Hualp Koran birkaç adım ötemde duruyordu. Alnından yara almıştı; akan kan şakağından aşağı yol alıyordu ve hiç durmadan kanıyordu. Düz ve siyah olan saçları gençliğinde olduğu gibi kısa değil, onu son hatırladığım halinde olduğu gibi boyun hizasındaydı, terliydi. Bana baktıkça, kalın kaşları, koyu gözlerinin üzerine giderek daha fazla devriliyordu. Bana, çok şey yaşamışız gibi bakıyordu.

"Geldin." dedi, şükredermiş gibi... "Sonunda sözünü tuttun."

Söz. Ona bir söz mü vermiştim?

"Buradasın..." Sesi hala aynı şükrü barındırıyordu. "Sen..." Bana gelmek için hareketlendi.

"Kal orda!" Çığlığım ve kaldırdığım elimle onu durdurmayı başardım. "Yaklaşma..." Hayır, hayır... Sakin olmalıydım. Bu şekilde ondan hiçbir şey öğrenemezdim. "Ben... Çok şaşkınım."

Kaşları bu kez gerildi. "Ben de. Ben de öyle. Ulu güçler adına... Gerçekten buradasın, hayatım."

Hayatım mı? Hayır, hayır lütfen... "Bana neden böyle hitap ediyorsun?"

Bir adım attı. Bu kez engel olmadım. "Rozelin?"

"Ne?"

Ellerini iki yana açtı. Bilekleri az önce yaptığı kazanın hatıraları olan sıyrıklarla doluydu. "Neden böyle davranıyorsun? Yoksa sana büyü mü yaptılar?

Tanrım! Neler söylüyordu? Onunla aramızda nasıl bir mesele dönmüştü böyle...

"E-evet..." Gözlerimi gözlerinden ayırmıyordum. Vereceği en ufak anlama ihtiyacım vardı. "Bunu mu merak ediyorsun?"

Şimdi yüzüne alenen bir serzeniş oturdu. "Merak etmek mi? Rozelin, ben bunu dert ediyorum?" Bir adım daha attı. Hayır, daha

fazla yaklaşmasını istemiyordum. "Beni seviyordun hayatım. Hatırlamıyor musun?"

Başım afallamayla omzuma eğilirken, "Bana... Bana hatırlatır mısın?" diye sordum. Her sözüm boşluğa atılan bir kurşun gibiydi. Karamboleydi.

"Bebeğim..." Hitabı kulaklarıma saplanıp kalırken, o hitabı ondan bir kez daha duymamak için kulaklarımı kapatmak istedim. Yapamadım. "Bana duyduğun aşkı nasıl unutursun?"

Bunu neden yaptım... Bunu neden yaptım!

"Hualp..." Daha fazla şey öğrenmeliydim. Daha fazlası gerekiyordu. Bu yüzden ikinci hamlemi yapmaya hazırlandım; ona öfkelendirmek. "Önemsizdi. İnan bana, çoktan unuttum..."

Peşpeşe attığı üç adımdan sonra ellerimi kollarımda hissettim. Öyle sıktı ki acıyla inledim. O ise buna aldırmadan beni kendine çekti ve kanlı kaşlarının altından bana baktı. "Bunu yapamazsın." Hızlı hızlı başını salladı. "Yapamayacağını biliyorsun!"

Kurtulmaya çalışmadım. "Neden!" diye bağırdım. "Neden yapamam, söylesene!"

Gözlerinin derinliklerinde nasıl bir tehdit barındırıyordu böyle? Hayır, karşımdaki adam benim tanıdığım Lord Hualp Koran değildi. O, bir başkasıydı. "Kardeşini kurtardığın için mi bu kadar rahatsın? Ha! Unuttuğun bir şey var bebeğim... Beni daha fazla çektiğinde alınlarımız birbirine çarptı. "Oğlun hala burada... Avucumun içinde..."

Kalbimin içinde bir bomba infilak etti. Hualp'in tutuşundan öyle sert bir şekilde kurtuldum ki geriye doğru sendeledi. Ancak yeri boylamasına ve kendinden geçmesine sebep olan sıradaki hamle benden değil, hemen ardında elinde sopayla beliren Biran'dan gelmişti. Ayaklarının dibinde baygın yatan Hualp'e iğrenerek baktıktan birkaç saniye sonra sopayı üzerine attı.

"Lider! Ne yaptın sen?" Mirel nefes nefese koşarak geldi ve liderin karşısına dikildi. "Siktir be! Tam konuşmaya başlamıştı!"

Bir ağacın arkasından Efraim çıktı. Avucu alnındaydı.

Başka bir ağacın ardından çıkan Mestan homurdanıyordu.

Plana uymayan, planı bizzat yapmış olan Biran'dı. "Kesin hayıflanmayı!" diye emretti onlara bakarak. "Görmediniz mi? Rozelin'e dokundu!"

"Ona zarar vermiyordu?" dedi Mirel. " Lanet olsun! Sadece otuz saniye daha bekleseydik..."

Biran işaret parmağını aşağını yere çevirerek sertçe Hualp'i gösterdi. "O itin karıma dokunmasına bir saniye bile müsade etmem!" Mestan ve Efraim'e öfkeyle baktı. "Bir kişi daha aksini söylerse lordun yanındaki yerini alır."

Kimse tek kelime daha etmedi. Oluşan sessizlik yalnızca hararetli nefeslerimize ev sahipliği ediyordu. Bir süre sonra yaklaşan muhafızların sesini duyduk. Sessizlik buraya kadardı.

"Lider! Geliyorlar." dedi Efraim, sesin geldiği yöne doğru ilerleyerek. "Hızlı düşünmek zorundayız. Lordu ne yapacağız?"

Biran'ın eli sakallarına gitti. Evet, bu hareketi hala onun düşündüğünü gösteriyordu. Sonunda "Lordu burda bırakalım." kararını verdi. "Başına darbe aldı. Muhtemelen buraya kadar geldiğini de Rozelin'i gördüğünü de tam olarak hatırlayamayacak. Kafayı yesin piç."

"Haklısın." Mestan, sevgilisinin elini tuttu. Önden gidip arabayı hazırlayalım. Liderden onay aldıktan sonra uzaklaştılar. Hemen sonra "Bizim de gitmemiz gerekiyor." dedi Efraim. O vakte kadar Biran'ın öfkeli bakışları Hualp'in üzerindeydi. Belki burada yalnız olsaydı onu...

Yanına gittim ve elini tuttum. Bakışlarını yakalayabildiğimde "Hadi." dedim "Gidelim buradan."

Bana baktı. Aynı anda bakışlarındaki öfke giderek berraklaştı ve duru bir suya dönüştü. Hala onu sakinleştirmeyi başarabiliyordum. Gülümsedim, gülümsedi. Beni kendine çekti ve yanan arabaları; Hualp Koran'ı ve peşimizdeki muhafızları geride bırakarak bizi oradan hızla uzaklaştırdı.

*****

Döndüğümüz yer Perla ve Efraim'in bölge merkezindeki evi değildi. Hualp'e düzenlediğimiz saldırıyla işler iyiden iyiye çığrından çıkacağı için bu kez rotamızı başka bir yöne çevirmiştik; şehrin doğusundaki Mirel ve Mestan'ın evine... Tek katlı, bir kulübeyi andıran evlerinin bulunduğu bölgeyi tanıyordum. Burası Dora'nın kulübesine oldukça yakın, kurak arazinin bulunduğu kısımdı. Mestan ve Mirel'in soğuk kişiliklerine kıyasla böyle bir yer tercih etmelerine şaşırmamıştım. Şaşırdığım, beni evlerine itirazsız kabul etmeleriydi.

"Şunları için, fazlasıyla üşüdük."

Mirel, herkese birer sıcak içecek dağıtırken söyledi bunu. Bir süredir evinin salonundaki karşılıklı iki siyah koltuklarda oturmuş, kafalarımızı toplamaya çalışıyorduk. Bu süre zarfında evin büyük bir kısmını oluşturan salonu incelemiştim. Her yer ahşaptı. Salon mutfağın içindeydi ve salonun bir köşesinde yatak odasına açıldığını tahmin ettiğim tek bir kapı mevcuttu.

"Herkes kafasını topladıysa elimizdekileri analiz etmeye başlamalıyız." dedi Mestan. Diğerleri onayladı. Biran'ın gözleri boşlukta, eli sakalındaydı.

"Ne söyledi?" Perla bunu tereddütle sormuştu. Eve girdiğimizden beri bana bakmıyordu. "Anlatın artık."

Mirel, bakışlarıyla liderden onay aldıktan sonra "Bir sözden bahsetti." diyerek söze girdi. "Rozelin'in geri döndüğünde, kendisine gideceğine dair söz verdiğini söyledi."

Mestan, "Söylediği bir şey daha vardı." diye hatırlattı. "Kardeşini kurtulduğu için mi bu kadar rahatsın, dedi ve ekledi. Ama unutma, oğlun avucumun içinde... Buradan ne anlayabiliriz?"

Mirel bana bakarken başını yavaşça aşağı yukarı salladı. "Çok şey anlarız. Ortada kardeşine ve oğluna dair bir tehdit var. Belki de o hasta herif Rozelin'in kendisine aşık olduğunu düşünüyor."

"Yani Rozelin onu daha önce sevmiyordu." dedi Efraim, istekli bir ses tonuyla. "Hiç sevmedi."

Biran'ın suskunluğu buraya kadardı. "Elbette sevmedi!" Birbirine kenetlediği parmaklarını masaya koyduğunda, omuzları giderek daha fazla genişledi. "Size en başından beri söylediğim buydu."

Mestan'ın bakışları eğildi. Bununla birlikte ensesinden topladığı açık renk düz saçlarından bir tutan bağındann kurtularak yüzüne düştü. "Evet, söyledin. Biz Rozelin ve Hualp'i gözlerimizle gördüğümüzde bile..."

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Perla. Stresliydi. "Sevmiyorsa neden seviyormuş gibi göründü. Tehdit mi? Biran bölgedeki herkesten daha güçlü. Biran yerine Hualp'den mi korktu?"

Mirel cevap veremedi. Mestan da öyle... Biraz sonra cevap verebilen kocasıydı. "Ortada bir tehdit olduğu doğru ama ne olduğunu öğrenemedik. Öğrenmeye çok yakındık..."

Konuşulanları duyabiliyordum ancak benim kafamın içinde dönenler Hualp ile yaşadığımız son ana ait olanlardı. Düşündükçe

anlam veremiyordum ve anlam veremedikçe daha fazla acı çekiyordum. "Kardeşim... Onunla ilgili ne hatırlıyorsunuz?"

"Küçük Gülnur..." Mirel, kardeşimin adını buruk bir gülümseme eşliğinde söyledi. "Tatlı bir çocuktu. Onunla yaşamaya neredeyse alışıyorduk. Sonra..."

"Sonra hastalandı. Bedeni evren değiştirmesini kaldıramadı." Mirel, beni başıyla onayladı. "Her şey kardeşim hastalandıktan sonra başladı, öyle mi? O kısımdan önce yaşananlar aynı. Hualp'in bana duyduğu hisler hariç..."

"Bu nasıl olabiliyor?" diye sordu Perla. "Senin hafızanda Hualp bambaşka biri, iyi biri. Biz ise sana olan iğrenç takıntısını ve sonra elde edişini biliyoruz!"

Düşündüm. İki farkı ilk öğrendiğimden beri deli gibi düşündüm ve sonra buldum. "Çünkü beni tanımıyordu."

"Ne?"

Her birinin merakla bakan gözlerinde sırayla baktım. "Buraya ilk geldiğimde, Hualp ile çok sonra tanıştık. O zaman hamileliğimin son zamanlarıydı... Evet, o zaman da garip bakıyordu ama sadece bu kadar. Zaten kısa bir süre sonra da Lena ile tanıştı. Sonra topraklarıma geri döndüm ve size gelmeye çalışırken kendimi geçmişte buldum. Hualp ile geçmişte tekrar tanıştığımda bana benden etkilendiğini söyledi. Geleceği değiştirmemek için ona,aşık olacağı kadının Lena olacağını söylemedim."

"Anlaşılan seni unutamamış ve sen Temur'un tuzağıyla ülkemize geldiğinde, ismini duyar duymaz seni bulmuş.

"Hayır, Mestan." Başım iki yana sallanıp dururken, zihnimde başka ihtimaller can buluyordu. "Geçmişteki Dora, gelecek zamana döndüğümüzde beni hatırlamayacağınızı söylemişti. Doğru söyledi. Hiçbiriniz benim Melina'nın zamanında var olduğumu hatırlamıyorsunuz, Hualp de öyle... Üstelik Biran, onun Lord Steven öldükten sonra ortaya çıktığını söyledi. Neden o zaman ortaya çıkıp peşime takıldı? Bana Hualp ile olan kısımları anlatın. Sanırım tek bilmediğim onlar ve bana yaptırdıkları..."

Mirel yeltendi ama Biran müsaade etmedi. "Hayır, bilmiyorsan öyle kal." Bana korumacı gözlerle baktı. "Tekini bile öğrenme. Lazım olmayacak."

Ona karşı koymak isteyen yanım bir süredir benimle değildi ve bu durum lideri fazlasıyla memnun ediyordu. "Beni kardeşimle tehdit etmiş ve siz Bor'u tanımıyorsunuz. Oysa tanımanız gerekirdi. O, Hualp'in büyücüsü. Kardeşimi kurtarmam için girmem gereken mağaraya beni o yönlendirmişti. Hepimiz tanıyorduk. Onu ziyaret etmiştik. "

Biran, bir süre yüzüme baktıktan sonra avucunu masaya indirdi. "Siktir! Adi herif, büyücüsünün kardeşine yardım etmesi karşılığında senden bir şeyler istemiş olmalı. O yüzden büyücüyü bizimle hiç tanıştırmadı." İşaret parmağı beni gösterdi. "O yüzden büyücüyü sadece sen tanıdın."

Gözlerim, burnum, kalbim yanmaya başlarken, "Oğlumdan bahsetti, oğlumuzdan." dedim. "Onun hala avucunda olduğunu söyledi."

Hüzünlü gözlerim, gözlerindeki hırsı misline katlarken," Korkma," dedi. "Alte Şato'su muhafızlarımla çevrili."

"Sen de bu yüzden mi Alte ailesine ait o evde kalıyordun? Alaz'a yakın olmak için mi?"

"Alaz'a yakın olmak için..."

Mestan ayağa kalktı. Adımları masanın etrafında gezinirken, şüpheli görünüyordu. "Bunu söyleyeceğim için üzgünüm ama söylemek zorundayım. Alaz'ı Leydi Diana'ya veren Rozelin'di." Biran'a özür diler gibi baktı. "Seni ikna etmek için sana yalvardı. Neden böyle bir şey istediği hakkında hiçbir neden sunamadı üstelik. Sen gözyaşlarına dayanamadın, kabul ettin." Yeniden yerine otururken, şüphe açık kahve gözlerine iyice yayılmıştı. "Ya oğlunu Diana'ya vermesini isteyen Hualp ise... ya Hualp'in Diana ile bir bağlantısı varsa..."

Bunu yaptığım için kendimden nefret ettim. Neden yaptığımı hiç bilsem de her duyduğumda ölesiye nefret ettim.

"Evet." Biran'ın ifadesinden, düşündüklerinin tam olarak Mestan'ın söyledikleri olduğunu anladım. Beni incitmemek için dile getirmediğini biliyordum. "Bu konuyu araştıracağız."

Efraim, Mestan ve Mirel aynı anda "Anlaşıldı." dedi.

Perla oturduğu koltukta rahatsızca kıpırdandığında Efraim ayağa kalktı ve onun da kalkmasına yardımcı oldu. "Bizim kız annesinin dinlenmesini istiyor."

Perla gözlerini devirdi. "Hala kız, diyorsun."

"Kız olacak." dedi Efraim bilmişlikle. "Bundan eminim, doğunca görürsün."

Şüphe uyandırmasın, diye Efraim aracını evin önünde bırakmıştı. Bu nedenle Mestan ayaklandı. "Sizi bırakayım."

Efraim çıkarken, "Bir sonraki toplantıya kadar kendinize iyi bakın." dedi ve bana göz kırptı.

Perla kısık sesle "Görüşürüz." derken bana kaçamak bir bakış attı.

Aynı dakikada Biran telsizden bir mesaj aldı. Dışarı çıkıp konuştuğu için ne olduğunu kimse duyamadı ama yanıma geri döndüğünde alnıma uzun bir öpücük bıraktı, çenemden tuttu, gözlerime baktı ve "Gitmem gerekiyor." dedi. "Hemen döneceğim."

Nereye gideceğini sormadım. İsteseydi söyleyeceğini biliyordum. Yalnızca ona gülümsedim. "Bekleyeceğim."

Mirel ile yalnız kalışımızın üzerinden ancak yarım saat geçmişti. Nedenini bilmiyordum ama sık sık saati kontrol ediyordu; pencereden dışarı bakıyor, amaçsızca geziniyor ve sesli nefesler veriyordu. Sonunda dayanamadı. Geldi ve karşıma oturdu. Elini, dalgalı kızıl saçlarının arasından geçirdi; iri, ai mavi gözleriyle bana dikkatle baktı. "Diana bugün anne ve çocukların olacağı bir toplantıya katılacak. Amaç çocukların bir arada vakit geçirmesi olduğu için onları bir gözetmenle yalnız bırakıyorlar." Derin bir nefes aldı. "Uzatmayacağım. Gözetmeni tanıyorum. Eğer istiyorsan, Alaz'ı görmeni, onunla konuşmanı sağlayabilirim."

Bir saniye bile beklemedim. Ayağa kalkmam ve kapıya koşmam sadece birkaç saniye içinde gerçekleşti. Mirel'in sürücü koltuğunda olduğu arabada yol alırken, ellerim titriyordu ve tek sebebi heyecandı. Tanrım! Oğlumu görecektim...

Lenoran'ın girişinde, gösterişli sayılabilecek bir şatonun önünde durduk. Mirel, şatonun sol kısmını işaret ederek "Çocuklar o tarafta." dedi. "Önden gideceğim. Sakın kapşonunu açma. Ben söyleyene kadar..."

"Tamam."

Mirel araçtan inmek için hamle yaptığında, koluna dokunarak onu durdurdum. Bana baktı. "Teşekkür ederim."

Yüzüme baktı. Sadece baktı. Sonra kapıyı açtı ve aşağı indi. Söylediğini yaparak kapşonumu kapattım, peşinden ilerledim. Mirel, girişteki muhafızlara davetli olduğunu ve benim de baş görevlisi

olduğumu söyledi. İçeri girdikten sonra doğrudan sol tarafa ilerledik. Bir kadının hızlı adımlarla bize geldiğini görünce panikledim ama Mirel ile fısıldayarak konuşmaya başladığında, onun bahsettiği gözetmen olduğunu anladım. Mirel, geriye baktı, burada bekleyeceğini ve koridorun sonuna ilerlememi işaret etti. Heyecandan birbirine karışan adımlarla koridorun sonuna ilerlediğimde, önce çocukların sesini duydum. Cıvıl cıvıldı; içlerinden biri benim oğluma aitti ve onu gördüm. Diğer çocukların elini tutmuş, neşeli kahkahalar atarak dönüyordu. Kıvırcık saçları döndükçe yüzüne dökülüyor, bir genç gibi olgun bir tavırla onları geriye savuruyordu. Ne kadar geçtiğini bilmiyordum ama onu izlerken söyledikleri şarkı bitti, çocuklar etrafa dağıldı. O an da Alaz'ın bakışları bana takıldı. Kalakaldım. Ne yapmam gerektiğini kestiremedim. İlk düşünebildiğimde kapşonumu açmayı akıl ettim. Beni tamamen gördü, bununla birlikte küçük başını omzuna eğdi ve daha dikkatli baktı. Gülümsedim, yanıma geldi.

"Merhaba..." Mavi gözleriyle bana şaşkınca bakarken, onu korkutmamak için küçük adımlarla yanına ilerleyip, yüzlerinizi hizalamaya çalısırcasına eğildim. "Sanırım kayboldum."

Etrafına baktıktan sonra başını salladı. "Üzgünüm, hanımefendi."

Konuşması, sesi ve yaşına tezat ciddi ifadesi beni gülümsetirken, "Bana yardımcı olmak ister misin?" diye sordum.

Bir adım geri çekildi. "Hayır, annem yabancılarla konuşmama izin vermez."

Birkaç saniye içinde dolan gözlerimi ondan gizlemek için kirpiklerimi kırpıştırarak, dökülmek için can atan gözyaşlarımı defettim. "O zaman biz de tanışırız." Elimi oğluma uzattım. "Yeniden merhaba, adım Rozelin."

Açılan gözleriyle kendisine uzanan elime baktı. "Güzel isim." Biraz düşündü, sonunda bir karara varmış olacak ki küçük elini avucuma emanet ederek beni tüm evrenin en mutlu insanı yaptı. "Aileni tebrik ederim."

Dudaklarımı ısırarak gülümsedim.

O, yalnızca üç yaşında bir çocuktu ama diksiyonu neredeyse bir genç kadar iyiydi. Haberi olmadan onunla gurur duydum ve karşımdaki küçük adamın elini sıktım. "Senin ismin de çok güzel, Alaz. Ben de senin aileni tebrik ederim."

Birden suratını astı. İşte şimdi tam bir çocuktu. "İsmimi bana annem vermiş. Hayatta olsaydı tebrik edebilirdin ama şimdi edemezsin."

Yaşadığım şaşkınlık tuttuğum elini sıkmama, hatta onu kendime çekmeme sebep oldu. Ancak Alaz ne korktu ne de başka bir olumsuz tepki verdi. "Senin... Annen hayatta değil mi? Ama az önce annenin yabancılarla konuşmana izin vermeyeceğini söyledimiştin."

"Diana benim süt annem." dedi bilmişlikle. "Beni doğuran annem beni ona emanet etmiş ve uzaklara gitmiş. Bir daha dönmemiş. Herkes onun öldüğünü düşünüyor."

Bu kez engel olamadım. Gözümden bir damla yaş düşerken, hala elim elindeyken, tereddütle suratını okşadım. "Ya sen, küçüğüm? Sen de onlar gibi mi düşünüyorsun?"

Sorum, mavi gözlerine birer pus bıraktığında, kendimi öldürmek istedim. Ona üzmüştüm, bebeğimi üzmüştüm. "Üzülme, lütfen üzülme. Kötü bir soruydu, özür di-"

"Hayır hanımefendi. Onlar gibi düşünmüyorum. Annem yaşıyor. Bir gün beni almak için geri gelecek." Arkadaşlarının şarkı söylediğini duyduğumda başını onlara çevirdi ve yeniden bana baktı. "Oyuna geri dönmek istiyorum. Koridorun sonunda çıkış var. Kendinize iyi bakın."

Ellerimden uzaklaştığında, gözümde yaşlar, kalbimde ise koca bir umut parçası vardı. O umut parçası bana oğlumdan armağandı. Herkese, her şeye rağmen annesinin geri geleceğini biliyordu. Bilmediği, annesinin çoktan geldiğiydi...

Artık kesitler yalnızca Instagram da 'Bizimkiler' adlı kanalımızdan gelecek. Gelirseniz çok mutlu olurum.
Instagram/ _DuruMavii

Oyna Ya Da Öl kurgumuz 9 bölüme ulaştı! Lütfen okumak için bölüm biriktirmeyin. Çünkü her iki kurguma da sırayla ikişer bölüm yayınlayarak ilerleyeceğim. Ayrıca orada da değerli yorumlarınızla motivasyona ihtiyacım var.

Lütfen yıldıza dokunmayı unutmayalım.
Bir sonraki bölümde görüşmek üzere.

63. BÖLÜM; "Her Şeye Rağmen..."

Selam

Size Kızıl Gece ile ilgili muhteşem bir sürprizim var. Hayır, üçüncü kitap henüz çıkmıyor. Sürpriz, çok daha fazla içinizi ısıtacak bir şey. İnanılmaz heyecanlıyım. Çok yakında burada açıklayacağım.

Duman ~ Beni Yak
Mabel Matiz~ Sarışın
Keyifle okuyun.

“Onu gördüm. Ona yakından baktım ve dokundum. Teni pamuk gibiydi. Gözleri, konuşması… Ön süt dişinin hafif yamuk olduğunu ve çok tatlı göründüğünü biliyor muydun?”

Mirel ve Mestan’a ait evin arka tarafında bulunan kamelyada oturuyorduk. Gece aynı saatlerde eve dönmüştük ve o dakikadan beri buradaydık. Ne kadar geçtiğini bilmiyordum ama sabah olmak üzereydi. Serindi. Üzerimizde ince bir pikeyle Biran’ın kollarında uzanıyordum.

“Yaşıtlarına göre oldukça uzun. Neredeyse altı yaşında görünüyor. Üzerinde mavi bir gömlek vardı. Nasıl yakıştığını bir görmeliydin…”

Biran sessizlik içinde yalnızca beni dinlerken, uzunluğu iki santimi geçmeyen saçlarına dokundum. Onda özlediğim kalın ve parlak buklelerini oğlum da görmüştüm.

“Sana o kadar benziyordu ki sadece üç yaşında olmasına rağmen bir an karşımdakinin sen olduğunu sandım.” Burnum sızlıyordu ama gözlerimin dolmadığını biliyordum. Buna rağmen Biran baş parmağını gözün altına yerleştirdi ve oradaki hayali gözyaşlarını sildi. “Biran, onu çok özledim…”

Kaşları acı bir ifadeyle düşerken, alnını alnıma yasladı. “İste, şimdi getireyim bebeğimizi.” Göz kapakları usulca safir mavilerini örterken,

dudaklarını alnıma bastırdı. “Üzülme, üzülmene dayanamıyorum. Bir şey söyle yapayım. Ne olursa…”

Avucumu sakallarına yasladım. Belki saçları değil ama çok sevdiğim sakalları hala buradaydı. “Şimdi değil. Bu çok acı ama beni tanımıyor, başka bir düzeni var. Onu düzeninden öylece koparamayız. Önce bana alışmalı…”

“Uzun süreceğini sanmıyorum.” Kolunu pikenin altından belime uzatıp beni kendine çekerken, burnu boynum boyunca kaydı. “Aslında seni paylaşmayı hiç istemiyorum ama…”

Daha aşağı inmeye hazırlanan elini tuttum ve uykusuzluktan şişen gözlerine baktım. Aynı durumda olduğumu biliyordum. “Neden biraz uyumuyoruz?”

“Uyumak mı?” Kesinlikle memnun olmamıştı. “Daha cazip bir teklifin yok mu?”

Gözlerimi kapatırken, gülümsedim. “Biran, nerede olduğumuzun farkında değil misin? Evimizde değiliz.”

“Ev…” Başımın üzerinden öptü ve başını koydu. “Hayır, bebeğim. Artık evimizdeyiz.”

*****

Gözlerimi açtığımda kendimi evin içindeki koltuklardan birinde buldum. Tıkırtı seslerine başımı çevirdiğimde Mirel’in mutfakta bir şeyler hazırladığını gördüm. Üzerinde siyah geceliği vardı ve saçları kalemle gelişigüzel toplanmıştı. Yattığım yere doğrulurken, sesli bir şekilde boğazımı temizleyerek uyandırdığımı bildirdim.

Başını omzunun üzerinden bana çevirdi. Dudakları gülümseyip gülümsememek arasında gidip gelirken, “Günaydın.” dedi. “Biran ve Mestan çıktı. Az sonra geri dönerler. Acıktın mı?”

“Günaydın.” Eskisi gibi değildi ama en azından karşısında bir insan varmış gibi konuşuyordu. “Nereye gittiler?”

Başını tezgaha çevirip her ne doğruyorsa devam etti. “Geldiğinde öğreneceksin. Odama geçip duş al, yatağa senin için temiz kıyafetler bıraktım.”

Ayağa kalktım. Yönlendirdiği odaya ilerken kısa bir an için duraksayıp “Sağol.” dedim. Hafifçe başını salladı.Ona sarılmak istiyordum, tıpkı oğluma ve diğerlerine olduğu gibi… Ancak ne oğluma ne de diğerlerine henüz uzanamamıştım.

Sıcak ve kısa bir duşun ardından Mirel'in benim için bıraktığı dar kesim siyah kot pantolonu giydim. Üzerine aynı renk, dar bir bluz ve deri görünümlü bir ceket bırakmıştı. Benim için ayarladığı çamaşırlar bile simsiyahtı. Şaşırmamıştım çünkü Mirel'i farklı bir rengin içinde pek az görmüştüm. O kesinlikle koyu rengin kadınıydı. Saçlarımı kuruladıktan sonra ortadan ikiye ayırdım, taradım ve öylece bıraktım. Çok az uyumama rağmen fena görünmüyordum. Yine de kuruyan tenime Mirel'in kreminden bir miktar yedirdim. Odadan çıktığımda Biran karşımda duruyordu. Elinde ise büyük, pirinç bir anahtar vardı.

"Merhaba."

Gözümü anahtardan ayırmadan karşılık verdim. "Merhaba. O elindeki nerenin anahtarı?"

Gülümsedi ve anahtarı tutan elini bana uzattı. "Kendin öğrenmeye ne dersin?"

Dış kapıdan içeri giren Mestan'dı. "Araba hazır, gidebilirsiniz."

Biran'ın elini tuttum. "Sabırsızlanıyorum."

Kapıdan çıkarken Mirel arkamızdan seslendi. "Akşam ziyaretinize geliriz. Tabii müsait olabilirsiniz."

Mirel'in ne söylemeye çalıştığını bilmiyordum ama arabaya bindiğimizde geri dönmek yerine tepeye doğru ilerledik. Solumuz uçurum, önümüz ise seyrek ağaçlı bir ormandı. Bol çukurlu yollardan geçerken, sürekli sallanıyordum ve iki kez sormama rağmen Biran'dan nereye gittiğimizi öğrenememiştim.

"Tamam, buldum. Kesinlikle bir büyücüye gidiyoruz. Böyle bir yerde ancak büyücüler yaşar. Yoksa Dora buraya mı taşındı?"

Yalnızca gülümsedi. Ah, böyle zamanlarda kesinlikle çok sinir bozucu oluyordu. Birkaç dakika sonra "Öğrenmek istiyorsan önüne bakmalısın." dedi. Neredeyse tüm yol boyu üzerinde tuttuğum bakışlarımı ön cama çevirdiğimde, karşımda uçurumun kenarına inşaa edilmiş bir taş ev buldum. Yaklaştıkça gözüme ilişen detaylar kesinlikle büyüleyiciydi. İrili ufaklı kirli beyaz taşlardan yapılma evin ahşap bir çatısı vardı. Dikenli çit içerisinde değildi ama çakıl taşlarıyla belirgin bir sınır çizilmişti ve sınırın içerisinde karşılıklı iki kulçuk külübesi bulunuyordu. Tıpkı orman evinde olduğu gibi…

"Orman evi…" Aklımdan geçenler dilime dökülülürken, heyecanla arabayı durduran Biran'a döndüm. "Yoksa burası!"

Gözleri bir saniye için kapanırken, başını bir kez indirip kaldırdı. “Evet sarışın, burası bizim evimiz.”

Kapıyı açıp neredeyse aşağı atladım. Ağzım bir karış açık eve koşarken, üzerine bastığım çakıl taşları birbiri ardına yerden sekiyordu. Seyrek ağaçlı ormanın temiz havası ve falezlere vuran dalgaların dinlendirici melodisine hayran kalmamak olanaksızdı. Kesinlikle bir kartpostala konu olacak kadar soğuk bir güzelliği vardı. Yüzümde koca bir gülümsemeyle evin kapısına ulaştım. “İçeriyi görmek istiyorum!”

Yanıma geldiğinde, sol elini siyah keten görünümlü pantolununun cebindeydi. Sakalları bugün daha uzundu ve hiç uyumamış olmasına rağmen onun da yüzünde zerre yorgunluk yoktu. “Mümkün olduğunca çabuk hazırlanması için uğraştım ama yüzünde bu gülümsemeyi göreceğimi bilseydim, insan üstü bir güç kullanırdım.”

Kulaklarıma dolan sesi bana hala inanılmaz geliyordu. Şu an burada olmam inanılmazdı! Her şeye, tüm kırıklıklara rağmen sevdiğim adamın yanındaydım. Beni kolluyordu ve en önemlisi bana inanıyordu. Tüm bunların yanında şimdi bir de bizim için yeni de bir ev kurmuştu.

“Teşekkür ederim, her şey için… Artık evimize girebilir miyiz?”

“Gireriz.” dedi ama baktığı yer evin kapısı değil çakılla çizilen sınırın dışıydı. “Daha önce yapmam gerekeni yapacağım.”

Soru sormama zaman tanımadı. İri adımlarıyla çakıl taşlarının bittiği noktaya ulaştı ve kollarını havaya kaldırdı. Artık ne yapacağını biliyordum.

“Ulu güçler ve üç büyükler! Kızıl Gölge! Kimpras’ın yegane sahibi buyuruyor. Varlığımı bulun ve etrafımı çevreleyin. “Sesi göğe meydan okurken, bulutlar hızla başının üzerinde toplanmak için birbiriyle yarışa girdi.” Avuçlarını göğe çevirdi ve tonlarca yük taşıyormuş gibi yukarı ittirdi. “Milekje!” Başının üzerindeki kızıl bulutlar yoğunlaştı. Şimdi hepsi birer kan bulutuna benziyordu. “Milekje!” Etrafını bir toz bulutu çevreledi ve ağır ağır dönmeye başladı. Bu görüntüyü daha önce de şahit olmama rağmen tüylerimin ürpermesine engel olmamıştım.Göğe hükmü yenilendi. “Milekje!”

Evrendeki tüm detaylar liderlerini korumak için el sıkıştı. Bulutların birbirine çarpan sesi ve ani başlayan rüzgar, bana bir yerlere tutunmam gerektiğini hatırlattı. Eğildim ve hortum başlamadan birkaç saniye önce kapı kupundan sıkıca tutundum.

Hortum tüm heybetiyle gözlerimin önündeki yerini aldığında, Biran'ın gizlenme sınırlarını zihninde belirlediğini biliyordum. Hortumun savurduğu rüzgar saçlarımı yüzüme boca ederken, toz tanecikleri yüzünden gözlerimi tam olarak açamıyordum.

Lider kollarını indirdi. Sis bulutu bir kalkan gibi evimizin etrafına indi.

Bulutlar dağıldı. Hortum hiç var olmamış gibi yok olup gitti.

Yönünü bana çeviren lider Biran Nuh, bizi bir sonraki emrine kadar evrenin tüm kötülüklerinden muaf tutmuştu.

"Şimdi girebiliriz." Uzattığı anahtarı aldım, yuvasına taktım. Çevirirken, içimde başka bir heyecan vardı. Evet, orman evi de zamanla evim olmuştu ama burası başkaydı. Burası yalnızca bizim için kurulmuştu.

Evimize yalnızca üç basamak çıktıktan sonra ulaşılabiliyordu. "Biran…" Sesimi titreten manzara gözlerimin önüne döküldüğünde kirpiklerimi kırpıştırdım. İçeri girdiğim andan itibaren tek bir odanın içindeydim; giriş, salon mutfak hepsi kare biçimindeki büyük odanın içindeydi. Taş duvarlara ahşap zemin eşlik ederken, orta yerde üç kalın kolon vardı. Kolonların ardında ahşap dolapları ağırlayan mutfağa yer verilmişti. Ön kısmında ise karşılıklı konumlandırılmış iki krem koltuk ve aralarına serilmiş aynı renk halı vardı. Dikdörtgen biçimindeki yemek masası kolonların arasında kalarak, oturma kısmı ve mutfağın ortasında bir bölme görevi görmüştü. Üzerinde tıpkı orman evinde olduğu gibi yan yana üç tane sarı ışıklı siyah sarkıt avizelerden asılmıştı. Tüm detaylar sade, şık ve bir parça da ilkel bir görüntü oluşturuyordu.

"Burası çok güzel." İki koltuğun baş kısmında bulunan, boyları yaklaşık iki metrelik iri yapraklı bitkilere baktım. "Şey…" Tekrar ve hızlıca etrafıma baktım, tek bir kapı bile yoktu. "Biz nerede uyuyacağız?"

Yaklaşırken, bıyıklarının altına gizlenmiş dudaklarında serseri bir tebessüm vardı. Yanımda durdu ve kolunu belime sardı. Çenemde hissettiğim elim başımı yavaşça yukarı kaldırırken "İşte, orada." diye gösterdi.

Vay canına, dedim içimden. Vay canına!

Yatak odamız başımın tam üzerinde olduğunu asla tahmin edemezdim. Tavanın bir bölümü, bu iş için ayrılmıştı. Buradan bakınca

yalnızca yatağın uç kısmını görebiliyordum ama daha şimdiden bu fikre hayran olmuştum.

“Oraya nasıl çıkacağız?”

Yanımdan ayrıldı ve sol duvara doğru ilerledi. Varlığını henüz farkettiğim urgan ipi çektiğinde, tavandan örgü bir merdiven sarktı. Şaşkınlığıma karşı bana omzunun üzerinden bakıp göz kırptıktan sonra Burası.” dedi. “Benim dişi kulçuğumun tırmanmayı sevebileceğini düşündüm.”

“Demek dişi kulçuk…” Yüzüne bakmadan merdivenlere ilerledim ve ilk örgü basamağa ayağımı yasladım. “Pençelerini sorun etmeyeceksen dişi kulçuğun peşinden gelmeye ne dersin?”

Merdivenleri tamamlayıp tavana ulaştığımda, beni beyaz çarşaflarla bezenmiş geniş bir yatak; iki kapılı ceviz dolap ve bir de boy aynası karşıladı. Boy aynasının hemen yanında mini bir bar vardı; üzerinde birkaç dolu şişe, iki kadeh ve biraz atıştırmalık… Ayakkabılarımı çıkarıp, yatağın ayağına serilen bol tüylü, simetrik beyaz halıya bastım. Bileklerime kadar içine hapsederken, tüyleri tabanlarımda kaşınma hissi yarattı. Pencereler alt kısımda kaldığı için burası gündüz olmasına rağmen hafifçe loştu. Tavan, Biran’ı eğilmek zorunda bırakacak kadar alçaktı ki peşimden geldiğinde, yatağın ucuna oturana kadar bir miktar eğilmek zorunda kalmıştı.

“Baştan dizayn edebilirsin. Her şey istediğin gibi olur.”

Sözleri beni mutlu ediyordu. Aynı zamanda da köşeye sıkıştırıyordu. Nedenini bilmesem de ona kötülük yaptırmıştım. Benim yüzümden acı çekmiş, oğlumuzdan ayrı kalmıştı. “Ben… Bu kadarını hak ediyor muyum? Bilmiyorum.” dediğimde elini uzattı.

Elini tuttum. Onun bana uzanan elini her zaman tutardım.

Beni yatağa, yanına çekti. Gözlerinde, çektiği acının gölgesi vardı. Gür ve kıvrık kirpikleri o acının bekçisiydi. Safir mavileri yüzümde gezinirken, baş parmağının ucuyla artık gülümsemeyen dudağımın çukuruna dokundu. “Hak ettiğini düşündüğüm hiçbir şeyi veremedim henüz sana.”

“Biran, ben çok üzgünüm.” Yüzüne bakmak zordu. Ona duyduğum özlem, zoru başarmamı sağlıyordu. “Yaşananlar için, bebeğimiz için…” Saçların baktım, içim acıdı. “Saçların için… Onları da benim yüzümden kestin, değil mi?”

Tuttuğu elimi başının sol köşesine koyduğunda, parmaklarım usulca orada dolaştı. “Senin yüzünden, değil. Senin için. Yalnızca sen gör, diye. Bir tek sen dokun, diye…”

Elim usul usul boynuna kaydı, ensesine uzandı. Gömleğinin yakalarına aştı ve tenini buldu. Dudaklarımı, dudağının çukuruna bastırırken, “Seni özledim.” diye itiraf ettim. “Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok özledim lider.”

Belimdeki kolu harekete geçti, beni kendine çekerek aramızdaki tüm mesafeleri kovdu ve “Ben de.” dedi. “Ben de seni çok özledim, Rozelin Nuh.”

(*Buradan sonrası yetişkin içerik. Tercih etmeyenler atlayarak okuyabilir.)*

Dudaklarımız, kızıl bulutların çarpışması gibi sertçe birbirini bulduğunda, soluk soluğa ve tutkulu bir öpüşmenin ağına düştük. Ellerimiz kana susamış bir vampir misali birbirimizin tenini buldu; rastgele ve aceleyle birbirimize dokunurken, özlemle harmanlanan tutkunun zehirli bir sarmaşık gibi dört bir yanımızı sarmasına karşı koymadık. Biran beni kolaylıkla kaldırıp üzerine aldığında, bacaklarım beline dolandı ve aynı saniye kazağımı başımın üzerinden çekip aldı. Dudaklarım dudaklarının istilasındayken, parmaklarım beceriksiz hareketlerle gömleğinin düğmelerini açmaya koyuldu.

“Rozelin,” Dudaklarımızı birbirinden koparırcasına ayırdı ama aslında hala temas halindeydiler. Nefes nefese, “Bebeğim..” dedi. “Teninde kaybolmayı özledim.”

Son düğmesini de açıp, gömleğinin geniş ve bronz omuzlarından sıyırırken, gözlerimi gözlerinden ayırmadım. “Kaybolalım.”

Benden beklediği buydu. Sırtımda beliren parmakları kopçamı çözdü. Askılarım omzumdan kayıp düşerken, engel olmadım. Kendini ters çevirdi. Şimdi ben yatakta sırt üstü yatıyordum. O ise başımın iki yanında bastırdığı ellerinden destek alarak üzerimde duruyordu. Henüz temasımız yoktu, henüz… Bizi pantolonlarımızdan kurtardıktan sonra göğsünü göğsüme bastırdı ve dudaklarını yeniden benimkilerle buluşturdu.

Öptü, öptü,öptü. Başını biraz kaldırıp bana baktığında, kızaran gözlerini gördüm, taş kesilen göğsünü hissettim. Tenini çıldırtacak bir yavaşlıkta tenime sürttü. Dudakları tenimde bir belirip bir kaybolurken, tüm parmaklarımı sıktım ve kasıklarımdaki zonklamayla baş etmeye çalıştım. En sonunda üzerimizdeki son parçalar da bizi terk

etti. Ellerimi aldı, başımın üzerine götürdü, parmaklarını parmaklarımın arasından geçirirdi. Dudakları çenem boyunca dolaşmaya başladığında, sıklaşan nefesini tenime kazıyordu. Mırıldanıyordu, anlamıyordum ve onda anlayamadıklarımı dahi özlemiştim.

“Üç yıl.” dedi, acı çeker gibi. “Onca gün kokundan nasıl ayrı kaldım?” Kapanan gözlerim, yerinde tutamadığım başım ve hızlanan kalp atışlarım beni savunmasız bıraktı. Göğsümün tam ortasına bastırdığı dudakları ise artık nefes almama izin vermedi. “Nasıl bir sabrı öğrettin sen bana?”

“Biran…” Gözlerimi açtım, nemliydiler. “Dayandım, diyemem.” Ellerim, çıplak sırtını sardı. Yüzünü göremiyordum. “Dayanamadım, tek bir gün bile dayanamadım.” Parmaklarımı etine sapladım. İnleyerek göğsümü dudaklarının arasına aldı, diğeri avucunun arasına hapsoldu, Daha keskin bir inilti benim dudaklarımdan döküldü. Belim aniden gerildi ve bacaklarım kaskatı kesildi. Dili ve dudaklarıyla tenime tutku dolu bir işkence bahşederken, bacaklarımı beline sarıp, beni teslim almasını an be an hissettim.

Kaybolmaya ihtiyacım vardı, koyboluyordum; onun teninde…

Bekledi. Yarım yamalak açtığım gözlerimin ardından boynunda şişen damlarları, o damarların üzerine süzülen ter damlacıklarını gördüm. Yutkundu. Sert bir yutkunuştu. Onu tamamen ve her şeyiyle hissetmek, karların üzerinde çırılçıplak yuvarlanırken, cayır cayır yanmakla eşdeğerdi. Bir cehennemden bir başkasına koşmaktı.

“Sarışın.” dedi, boğuk sesi koyu kırmızı bir arzunun gölgesinde kalmıştı. “Sarışınım…” Geri çekildi. Benimle yeniden çarpıştığında bacaklarım titremeye yüz tutan bacaklarımı ona daha sıkı sardım. Dudaklarını tekrar dudaklarıma hizaladı. Bu kez her köşesine minik öpücükler bıraktı. Yavaş ve çığırdan çıkaracak öpücükler…

“Biran…” dedim beklenti dolu, kısık sesimle. “Daha çok sen… Daha çok.”

Başımı kaldırabildiğim kadar kaldırıp ağzımı boynuna yasladım ve boynunun sert derisini iki dudağımın arasına hapsederek öptüm. Dudaklarından canını acıttığıma dair sert bir inildi döküldü ama onun verdiği tek karşılık istediğimdi, hızlanmak ve bizi birbirimizle daha hızlı buluşturmak… Başımı boynuna gömdüm, yüzüm teriyle ıslanırken nefes alamadım. Bacaklarımın arasındaki acı hazzı

kucaklıyordu. Dünyam Biran ile dolup onun bize bahşettiği hareketlere şekilleniyordu. Parmak uçlarıma girip çıkan iğneler tüm bedenime akıl almaz sinyaller gönderiyor, tahammülüm moleküllere ayrılıyordu. Tavanın duvarları yakıcı sevişmemizin sesiyle sınanırken, dudaklarımdan dökülen iniltiler çığlıklara meyletmişti. Biran kesik bir nefes vererek kendini tamamen üzerime bıraktığında ellerim bedeninden kayıp gitti. Tüm kemiklerim aynı anda kırılmış kadar bitkin, ruhumdaki tüm çiçekler sulanmış kadar diri hissediyordum. Burnunu köprücük kemiğime gömdü. Nefesi düzene girene kadar orda kaldı. Başını kaldırmadan önce elleri yeniden ellerimi buldu. Bitmişti ama hala benimleydi. Onu tüm heybetiyle hissediyordum. Başını kaldırdı. Tutkunun hala tüm kusursuzluğuyla yüzüne olduğunu gördüm. Safir mavilerini usulca yüzümde gezdirdikten sonra bedenini üzerimde hareket ettirdi. Benden uzaklaşacağını sandım ama öyle olmadı. Bedeninin yalnızca sol yanını yatağın üzerine bırakarak beni tek hareketle çevirdi ve yüzüstü yatırdıktan sonra yeniden üzerime uzandı. Ah! Onu daha önce hiç hissetmediğim noktalarda hissetmek bedenime uçlarda bir his bırakmıştı.

“Biran!”

Saçlarımı sırtımdan nazikçe aldı ve sol omzuma bıraktı. Dudakları ise sağ omzuma eğilirken, elleri kalçalarıma uzandı, beni kendisi için hazırladı ve yeniden bedenlerimizi bir bütün kıldı. “Buradayım.” Çıkardığım nidayla birlikte başımı yatağa gömüp, yeniden ona alışmayı bekledim. “Uzunca bir süre burada kalacağım. Çünkü sana doyabilmenin başka bir yolu yok.”

Doyabilmek… Onu içimde her hissettiğimde, hem doyumu hem doyumsuzluğu aynı seviyede yaşadım. Nabız gibi en derinlerimde atışını; enseme boynuma ve kulağımın çevrsine bıraktığı minik ısırıklarını onu sımsıkı kavrayarak karşıladım ve zaten bana ait olan bu adamı daha fazla kendime ait kıldım.

Karanlığa uyandım. Ne zaman gece olduğunu bilmiyordum ama beyaz çarşafların arasında uyuyan adamın akıl sağlığıma kast edecek kadar güzel olduğunu biliyordum. Onu uyurken en son ne zaman izlediğimi düşünmek acı veriyordu ama şu an bunu yaşadığımı bilmek şansımın benimle olduğunu fısıldıyordu. Gerçekti, her ayrıntısıyla hemen yanımda duruyordu. Buradaydık ve biz bunu gerçekten yaşıyorduk. Oldukça yavaş bir şekilde ona doğru dönerek ellerimi

başımın altına yerleştirdim ve izlemeye göğsünden başladım. Esmer, geniş ve tüylü göğsünde hala ter damlacıkları vardı. Boynunda da öyle… Yüzüstü uyuyordu ama bedeninin sadece bir kısmı yatakla temas halindeydi. Çarşaf, belirgin adonis kaslarının hemen altından başlayarak ancak kalçasının kapatabilmişti. Açıkta olan kaslı ve uzun bacaklarının biri düz uzanırken, diğerini hafifçe kırmıştı. Bakışlarım sırtına çıktığında
alt dudağımı dişledim; tırnak izlerim sırtı ve omuzlarının her yerindeydi! Henüz bunun utancını yaşarken, beni resmen bir utanç denizinin içine atacak başka bir detay fark ettim. Boynu! Boynunda öpücüklerimin pembe- mor izleri kalmıştı!

“Siktir!” Avucumu hızla ağzıma kapattım ama olan oldu. Safir mavileri tüm ışıltısıyla önüme serildiğinde yatağın içine gömülüp bir süre için kaybolmak istedim. Uykulu bakışları ağzıma kapanmış elime kaydığında, kaşlarından birini sorarcasına kaldırdı.

Elimi yavaşça ağzımdan çektiğimde bakışları bu kez dudaklarıma kaydı ve oradan ayrılmadı. İçten içe nedenini sorgularken, benim bakışlarım da onun dudaklarına takılıp
kaldı. Tanrım! Şişmiş ve kızarmıştı. Muhteşem görünüyordu!

“Rozelin.” Beni müthiş bir hızla kendine çektiğinde uykuda yoğunlaşan kokusunu içime çektim. “Sen gördüğüm en güzel şeysin.” Dudakları dudaklarıma uzanırken, diliyle dudaklarımdan sızdı, ağzımın içinde gezinirken, artık ikimiz birden çarşafın altındaydık.

Bir sonraki uyanışımda hava aydınlanmak üzereydi ve Biran içimdeydi. Gülümsemeye çalıştım sızlayan dudaklarım bana izin vermedi. Hiç hareket etmemiş olmama rağmen gözleri açtı, dudaklarımızı buluşturdu ve hareket etmeye başladı. Ah, bedenim biraz dinlenmem için yalvarıyordu ama ondan ayrılmak istemiyordum. Tek bir saniye bile…

Güneş, kızıl ışıklarını üzerime salarak uykumu rahatsız ederken, kolumu uzattığım yerde hissettiğim boşluk gözlerimi açmama sebep oldu. Biran burada değildi. Uyku mahmuru gözlerimi ovuşturduktan sonra çarşafı göğsümün etrafından sardım ve ayaklandım. Korkuluktan aşağı baktığımda onu yine göremedim. Oysa yastığı hala sıcaktı. Belki de aşağı inip bizim için güzel bir kahvaltı hazırlasam iyi olacaktı. Yorgunluktan ölüyordum ve midem fena halde kazınıyordu. Hızlı bir duşun ardından Biran’ın eşofmanlarını giydim. Başıma

havlulardan birini sardıktan sonra aşağı, mutfağa indim. Biran'ın bizim için yiyecek bir şeyle almaya gittiğini düşünmüştüm ama tıka basa yiyecekle dolu olan dolapları gördüğümde o şıkkı eledim. Sanırım daha başka bir iş için gitmişti. Basitçe bir şeyler hazırladıktan sonra suyu ısıtıcıya koydum. Aslında onun için bir şeyler pişirmek istiyordum ama bu konuda iyi sayılmazdım. Yine de denemekten zarar gelmezdi… Gözüm un torbasına takıldığında, üstesinden gelebileceğimi düşündüm. Hemen çukur bir kap bulup un, tuz, maya, sütün yerini tutabilecek sarı renkli sıvıyı karıştırdım. Elde ettiğim hamur elime yapışmayacak kıvama gelene kadar yoğurdum ve küçük parçalara böldüm. Isıtıcının üzerine yağ dolu bir tencere koyduktan sonra, hamurun arasına koyabileceğim her şeyden biraz koydum ve yuvarlak toplar haline getirdikten sonra kızartmaya başladım. Kısa sürede evin içine leziz kokular yayılmıştı ki dış kapı açıldı.

"Merhaba."

Onu görmek için başımı kolunun soluna eğdim. Bedeninin yarısı içeri girmişti ama diğer yarısı halen kapının arkasındaydı. "Merhaba."

Üzerimdeki kendisine ait olan eşofmanlara baktı, dudağının bir köşesi belli belirsiz kıvrıldı. Ona ait şeyleri taşımamı seviyordu. "Burası harika kokuyor. Misafirimiz şanslı."

Unlu ellerimi yukarıda tutarken, "Misafirimiz mi?" diye sordum. "Bir misafirimiz mi var?"

"Evet." Başını yanına aşağıya çevirdi ve göz kırptı. "Küçük bir misafirimiz var dedikten sonra eğildi. Yeniden doğrulduğunda kollarında Alaz duruyordu. Alaz!"

Olduğum yerde kalakalırken, Biran oğlumuzla birlikte içeri girip kapıyı kapattı. "Sence de nefis kokmuyor mu ufaklık?"

Alaz gözlerini kapalı tuttuğu süre boyunca derin bir nefes aldı. Açtığında iştahlı bir sesle "Evet!" dedi. "Evet baba. Çok acıktım."

"O halde bir şeyler yiyelim." Bana doğru gelmeye başladılar, heyecandan kalbim yerinden çıkacak gibi hissettim. Bu nasıl bir histi böyle? "Ama daha önce burada sana merhaba, demek isteyen biri var."

Alaz beni gördü. Önce şaşırdı ama çok geçmeden gülümsemeye başladı. "Onu tanıyorum baba. Daha önce şatomuzun bahçesinde ve toplantı alanında görmüştüm. Ama o zaman şimdiki kadar komik görünmüyordu."

Kendimi biraz toparlayabildiğimde, onlara doğru birkaç adım atmayı başardım. “Söyle bakalım, neden komik görünüyorum?”

İşaret parmağını uzatıp burnuma dokunduğunda, neredeyse ağlayacaktım. “Burada ve yanağında un var. Ayrıca mutfak çok dağınık. Çalışırken bu kadar dağınık olmamalısın. Annen sana öğretmedi mi yoksa?”

Burukça gülümsedim. “Öyle mi? Peki… Sonraki sefer dikkat edeceğim.”

Biran, oğlumuzu yere bıraktıktan sonra “Hadi bakalım.” dedi. “Ellerini yıkayıp geri gel.” Alaz, babasının kendisine gösterdiği lavaboya koşarken, Biran’a döndüm. O andan itibaren beni kollarına aldı. “Sakin ol.” diye fısıldadı kulağıma. “Oğlumuz bizi ziyarete geldi. Bir yerden başlamalıydık, öyle değil mi?”

Dolmak isteyen gözlerime mani oldum. Ancak başımı sallayabildim.

“Başta yapamadım, dağılmıştım. Elimden geleni yaptım, Rozelin. Kendime geldiğim ilk an oğlumuzu sık sık gördüm. Yakın olmak için Alte’lere ait o evde yaşıyordum. Bu ziyaretlere alışık, son zamanlarda sık sık yanıma gelirdi. Yani her şey yolunda, sadece sakin ol ve içinden geldiği gibi davran.”

Tekrar başımı salladım. İçim içime sığmıyordu. Alaz’ın koşuşturan adımlar yaklaştığında “Neden ona sarılıyorsun baba?” diye sordu. “Rozelin ağlıyor mu? Üzülmüş mü?”

Sevinçle oğluma döndüm. “Adımı hatırlıyor musun?”

Bilmişlikle gülümsedi. “Hafızam güçlüdür hanımefendi.”

Yanaklarını sıkmak, boynundan koklamak, onu doyasıya sevmek istedim. Ayrı geçen zamanı düşünmek acıydı. O zamanlara inat onu koynumdan ayırmamak istedim.

“Öyle mi bilmiş beyefendi.” Gülümsemeye çalıştım. “Sanırım az önce acıktığını söyleyen sendin, değil mi?” Başını salladı. Kızardığını fark ettiğim hamurları bir tabağa alıp oğluma uzattım. “Bunları masaya götürür müsün?”

Alaz, önce babasına baktı. Gerekli onayı aldıktan sonra elimdeki tabağı aldı ve masaya götürdü. Kalanları Biran ile birlikte taşıdıktan sonra masadaki yerlerimizi aldık. Alaz, çatal ve bıçağını minik elleriyle kavradıktan sonra “Yiyebilir miyim?” diye sordu. Hareketli bir çocuk olmasına rağmen bir o kadar da nazikti.

Biran, cevabı bana bırakmak için sessizliğini korurken, “Elbette.” dedim. Elbette bebeğim…

Alaz, kızarmış hamurdan bir parça ısırdıktan sonra mavi gözlerini kocaman açtı ve iştahla çiğnemeye başladı. “Böyle bir şeyi ilk defa yiyorum!”

Gülümsedim. “Beğendin mi?”

“Evet, çok güzel. Siz mi yaptınız?”

“Evet, ben yaptım.” Ona doğru eğilip fısıltı ile “Sana bir sır vermemi ister misin?” diye sordum. Başını salladı. “İlk defa yaptım.”

“Gerçekten mi!”

“Gerçekten.” Koca lokmayı ağzına tıkıp çiğnemeye çalışması gördüğüm en sevimli görüntü olabilirdi. Ona bakmaya bile doyamıyordum. “Ama eğer istersen, her zaman yaparım.”

“İsterim.” dedi hiç düşünmeden. Sonra babasına baktı. “Baba, bir daha beni ne zaman alırsın? Beni aldığında artık hep buraya mı geleceğiz?”

“İstediğin zaman. Hatta istersen…”

Gerisini getirmemesi için Biran’ı bakışlarımla uyardım. Daha çok erkendi ama asıl neden bu değildi. Asıl neden, Alaz’dan olumsuz bir cevap alma ihtimaliydi. Umutla dolup taşmışken o yükün altından kalkamazdım.

“Sizin çocuğunuz var mı?” Bu soruyu beklemiyordum. Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. “Eğer varsa eminim her gün bu kızartmalardan istiyordur.”

Dişlediğim alt dudağımı özgür bıraktım. “Var ama şu an benimle yaşamıyor. Yaşadığında, eğer isterse ona her gün hamur kızartabilirim.”

Çatalını boşalan tabağına bıraktı, tüm dişlerini gösterecek şekilde gülümsedi. “Çok şanslı bir çocuk.” Sonra gülümsemesi usulca azaldı. “Benim annem hiç ama hiç yemek yapmaz. Hep görevliler yapar. Onların yemeklerini de hiç sevmiyorum.”

Sözleri yine içime dokunmuştu. “Neden? Neden sevmiyorsun?”

“Hepsi tatsız tuzsun geliyor ama annem onların daha sağlıklı olduğunu söylüyor. Bir lider veliahtı olarak sağlığıma dikkat etmeliymişim.”

Hiçbir şey söyleyemedim. Ancak Alaz’ın bakışlarının kızartma tabağında olduğunu görünce tabağına biraz daha kızartmalardan

ekledim. “Buradayken istediğin kadar yiyebilirsin ve istersen bu aramızda sır olarak kalır.”

Biraz düşündükten sonra babasına baktı. “Aslında… Babam da burada ve üç kişinin bildiği şeye sır diyemeyiz.” Kızartmaya çatalını sapladı. “Teklifinizi kabul ediyorum hanımefendi.”

Elimi uzatıp saçlarını okşarken, bakışlarını gözlerime dikti ama geri çekilmedi. Bundan cesaret alarak elimi yumuşacık yanağına götürdüm ve şefkatle sevdim. Onu kollarıma alacağım günü iple çekiyordum.

Ne yazık ki zaman su gibi akıp geçti ve oğlumun gitme vakti geldi. Babası kabanını giydirirken, gitmek için istekli görünmemesini kendime teselli edinmiştim. Birlikte dışarı çıktık ve çakıl taşlarının ötesindeki kasalı aracın yanına doğru yürüdük. Ulaştığımızda oğlum bana döndü.

“Her şey için teşekkür ederim.”

Eğildim ve ona sevgiyle gülümsedim. İçim ne kadar buruk olsa da… “Ben teşekkür ederim, geldiğin için… Yine gel, olur mu? Hep gel.”

“Gelirim. Belki sonraki gelişimde oğlunuzla da tanışırım.”

Omuz silktim. “Belki.”Avuçlarımı birbirine sürterken, “Alaz…” dedim çekinerek. “Sana sarılabilir miyim?”

Gözlerime kilitlenen gözlerini kırpıştırdı. Onu şaşırtmış mıydım? Muhtemelen üç yıllık hayatında ilk kez böyle bir soru alıyordu. Belki de vazgeçmeliydim, diye düşünürken “Evet.” dedi. Beni nasıl mutlu ettiğini henüz bilmiyordu. “Sarılabilirsiniz.”

Dudaklarımdan neredeyse ağlamaklı bir gülümseme taşarken, oğlumun küçük bedenini kollarımın arasına alarak ona sıkıca sarıldım. Aynı saniye ıslanan gözlerim Biran ile buluştu. Bize öyle bir bakışı var ki bunu tarif edecek herhangi bir kelime bilmiyordum. Bildiğim, oğlumun bebek konusunun hiç değişmediğiydi.

Güzeşte isimli kitabım Trendyol da sadece 45 tl. Kısa süreli bir indirimde bu, düşünenler kaçırmasın.

Ayrıca Kızıl Gece 1 ve 2. kitabı favoriye ekleyebilirsiniz. Flaş indirimler geliyor.

59. Bölümü yayınladığımda sitede bir sorun vardı ve bir kısmının oy verememişti. 59. bölümü kontrol edip oy verip vermediğine bakar mısınız rica etsem?

Kesitlerimiz artık Instagram kanalımdan geliyor. Bizimkiler isimli kanalı pofilimden bulabilirsiniz / _durumavii

Lütfen yıldıza dokunmayı unutmayalım. Bir sonraki bölümde görüşmek üzere...

64. BÖLÜM: "Dün Ve Bugün"

Selam!

Yorum ve oy önemli. Çünkü oy ve yorum olmadan Wattpad algoritması hikayeyi öne çıkarmıyor. Öne çıkmasını istiyorum. Çünkü tüm yazarlar gibi ciddi bir emek veriyorum. Teşekkür ederim.

Refugee~ Vs Voi

Refugee ~Skillet

Keyifle okuyun.

Zaman, tersine akıyor; uzay boşluğuna çakılıyor, karmaşıklaşıyor ve bizim için kusursuz bir biçimde donup kalıyordu.

Zaman, birbirimize dokunduğumuz; doymak için çabaladığımız; asla doyamadığımız büyüleyici anlara şahitlik ediyordu.

Ahşap evin taze ahşap kokusuna karışan alkolün ekşi tadı; dalgaların falezlere vuran sesi; yumuşak beyaz yatak ve sevgilimin bronz tenini bezeyen ter damlacıkları, bana ait dünyanın tamamını kaplamıştı. Yalnızca ikimize ait olan bu evden neredeyse dört gündür hiç dışarı çıkmamıştık. Yaptığımız tek şey sevişmek, yemek yemek, sevişmek, banyo yapmak, sevişmek, dans etmek ve sevişmekti. Evin tüm köşelerinize izlerimizi bırakmıştık; koltuğa, zemine, mutfak tezgaha, banyoya ve hayal meyal hatırladığım kadarıyla evimizin dış kapısına... Eklemlerimdeki ağrıya alışmıştım, hatta onları sevmeye bile başlamıştım. Çünkü kaynağını seviyordum, deli gibi...

"Günaydın." Gözleri hala kapalıydı ama uyamadığını biliyordum. Çünkü bir süredir onu izliyordum ve nefes alışverişlerindeki düzenin bozulduğuna an be an şahit olmuştum."Uyan artık." Sarsmaya çalıştım ama yerinden kıpırdamadı bile. "Çok acıktım. Uyan! Güneş çoktan doğru lider."

Kirpikleri kıpırdadı. Sonra sol gözünü hafifçe araladı. "Benim güneşim şimdi doğdu."

İşte, aklımdaki her şeyin uçup gitmesini sağlamak onun için bu kadar basitti.

"Günaydın." derken, sesim son kurduğum birkaç cümlede olduğu gibi gür çıkmamıştı. "Güzel bir gün..."

Diğer gözünü de açtığında karşımda muazzam bir manzara vardı. Üst göz kapağı yapısı gereği, alt kapağı tamamen örtecek kadar şişti ve ben bu detayı seviyordum. Özellikle de sabahları... Çünkü şu anda da olduğu gibi yeni uyandığında daha şiş duruyordu, kaşları ise daha gergin... Göz altlarındaki koyu halkalar son dört gündür onunla değildi. Bunu ilk gün fark ederek sevinmiştim. Artık bakışları çok daha canlı görünüyordu.

"Yine beni izlemeye daldın." dedi, kendini beğenmiş bir ses tonuyla. "İstersen biraz da diğer profilimi çevirebilirim."

Omzuna vurdum. Anında devrildi ve kesinlikle numaraydı. "Ukalasın."

"Evet." Yeniden bana döndü. Kolunu, çarşafla örtülmüş olan belime uzatıp, beni kendine çekti. "Seninle sevişmek isteyen bir ukalayım ben."

"Biran!" Gözlerim ardına kadar açıldığında, bana gülümseyen gözlerle bakıyordu. "Sence de artık yataktan çıkmamız gerekmiyor mu?"

"Çıkalım." cevabını verdi düşünmeden. "Mutfağa mı gitmek istersin yoksa koltuğa mı?" Kısılan gözleri çarşafın açıkta bıraktığı göğsümde dolaşmaya başladı. "Belki de kapı-"

"Biran!" Ellerimi göğsüne yaslayarak aramızdaki mesafeyi açmaya çalıştım ama tahmin edilebileceği gibi o istemeden mümkün değildi. "Sen acıkmadın mı?"

"Acıktım." Başını göğsüme gömüp, derin derin soluklanmaya başladı. Ah! Bunu yeni keşfetmişti ve orada boğulacağından endişe ediyordum.

Yeni bir itiraz cümlesi kuramadım. Çünkü dudakları devreye girmişti. Elleri çarşafın içine sızarak kalçalarımı bulduğunda başını kaldırdı ve dudaklarımız anlaşmışcasına birbiriyle buluştu. Saatlerce öpüşmemişiz, dudaklarımız hala bereli değilmişiz gibi tutkuyla öpüşmeye başladık. Yine beni kandırmayı başarmıştı.Kendime duyduğum hırsla çarşafı avuçladım ve bizden uzakta bir yere gönderdikten sonra ellerimi omuzlarına yerleştirerek onu ittim. Bu kez

onu gafil avlayarak sırtını yatakla buluşturmayı başarabilmiştim. Beni yeniden esir almasına zaman tanımadan doğruldum, üzerine çıktım ve bacaklarımı iki yanına atarak tek seferde onu içime aldım.

"Ah!"

Birleşmemizin verdiği ani his ikimizin de dudaklarından aynı nidayı dökerken, parmakları bir mengene gibi belimi kavradı. Ancak yanıldığı bir nokta vardı. Bu kez yönetimi ele almaya kararlıydım. Avuçlarımı göğsüne yerleştirip olduğum yerde hareket ederek onu tamamen hissettim. Gözlerini kapattı, başını arkaya attı. Aşırı çekici görünüyordu! Ne var ki bu kez beni alt etmesine izin vermeye niyetim yoktu. Belimi her geçen saniye daha sıkı kavrayan kollarına tırnaklarımı geçirip, tenimden uzaklaştırdım. Ellerini yatağa bastırıp parmaklarımı parmaklarının arasından geçirdiğimde, gözleri belli belirsiz açıldı.

"Sen..." Boğuk sesi yaşadığım hazzı misline katlarken, "Çok..." diye devam etti. Hızlı bir hareketle bizi birbirimize çarptırırken, dişlerini sıktı. Vay canına!"

Dudaklarımı kulağına yaklaştırıp, "Devam et, hayatım." diye fısıldadım. Ancak ağzını açtığı an aynı şeyi daha sert biçimde tekrar ettim.

"Sikeyim!"

Ellerimden birini geri aldım. İşaret parmağımı dudaklarına bastırırken, hafifçe doğruldum. Hala hareket halindeydim. "Siss... Terbiyeli bir çocuk ol."

Avuçlarını sıktı, hızlandım. Şişen pazuları, genişleyen omuzları ve sertleşen göğsü her an yarılmak üzere olan kuru bir toprağa benziyordu. Avını gözleyen aç bir akbaba gibi infilak edeceği anı beklerken daha fazla hızlandım. Elleri yeniden belimi buldu, göğsüne tutundum. Dudaklarımdan firar eden çığlıklar, yüzüme düşen saç tutamlarıma, onları havada uçuşturacak sert soluklar armağan ederken, kasılan bacaklarım beni muhteşem bir sona sürüklüyordu. Kendimi son kez kaldırıp bıraktığımda, o efsunkar sona birlikte ulaştık. Kendimi bitik bir biçimde göğsüne bırakırken, kulağımda kesik ve hararetli nefeslerimizin düzensiz ritmi kaldı.

*****

"Kulağımın altı kaldı."

"Hı?"

Sabunla kaplı yüzünün sol tarafını işaret etti. "Bak, sol kulağımın altını sabunlamadın. Oraya da sür."

"Hııı." İşaret parmağımı, sabunu rendeledikten sonra biraz su ile köpürttüğüm karışıma batırıp, gösterdiği yere sürdüm. "Sanırım tamam. Artık başlayabilirsin."

Aynaya yansıyan görüntüsüne dikkatle baktıktan sonra, iki parmağının arasında duran keskin jileti yüzüne yaklaştırdı.

"Bir dakika!" Jileti tutan elinin bileğini yakaladım. "Sakın hepsini keseyim, deme. Onları seviyorum."

Aynaya yansıyan aksime baktı. Hemen omzunun arkasındaydım. "Dördüncü kez söylüyorsun sarışın, merak etme."

"Yalnızca işimi sağlama alıyorum."

Bulunduğu yerdeki tenini tamamen kapatacak kadar uzayan sakallarına son kez dokundum. Evet, onları seviyordum ama kirli sakallarının altından tenini görmeyi de özlemiştim. Bu yüzden ondan sakallarını kısaltmasını ben rica etmiştim. Kısa süre sonra ise kendimizi üzerimizde yalnızca birer parça çamaşır ile banyo aynasının karşısında bulmuştuk.

Sağ yanağıyla işi bitti, sağ tarafa geçti ama jilet son birkaç dakikadır aynı yerde duruyordu. Sebebini, gözlerine baktığımda anladım.

"Biran!"

Bakışlarını hemen olduğu yerden aldı. "Ne oldu?"

Kollarımı göğsümün üzerinde bağlayıp, manzarasını kapattım. "Neden göğsüm yerine traş ettiğin yere bakmıyorsun? Kendini keseceksin."

Kollarımdan görebildiği kadarıyla bakmaya devam ettiğinde omzuna sağlam bir tane vurdum. "Ah! Ne vuruyorsun kızım? Sen de öyle durma karşımda."

Ağzım şaşkınlıkla yuvarlanırken, "Kıyafetlerimi sakladığını unuttun mu?" diye sordum.

Evet, giyebileceğim her şeyi saklamıştı ve bu yaklaşık beş gün önceydi...

"Unuttum." dedi, sakallarını kesmeye devam ederek. "Yerini yani... Yerini unuttum."

"Ne yani, sonsuza kadar sadece bir külotla mı yaşayacağım?"

Başı sola eğik durumdayken, jileti yüzünün sağ kısmında duraksattı ve yarı çıplak aksimin tüm detaylarını açıkça incelemeye başladı.

"Benim için sorun yok."

"Edepsiz adamın tekisin."

Traş olmaya devam etti. "İnkar etmiyorum."

İşi bittiğinde, onu ilk gördüğüm haline benziyordu. Yüzünü kurularken, ona hayranlıkla baktım. "Saçların da uzadı mı tamamdır."

Gözleri parıldıyordu. "Bence böyle de gayet yakışıklıyım."

Elbette öylesin. "Hiç sanmıyorum. Saçlarını şu haliyle oğlan çocuklarına benziyorsun."

Kaşları çatıldı. Evet, istediğim buydu. "Demek oğlan çocuğu...."

Başımı sallayacaktım ama göğsümde hissettiğim baskıyla inledim. "Ah!"

"Bir daha söylesene."

Etim parmaklarının arasındayken ağzımı açmamam lehime olurdu ama benim adım Rozelin'di. "Mei bile senden daha olgun görü- Ah!"

Üzerime çullandı. Bizi yatağa düşürdü. Bana ceza verdiğini mi düşünüyordu? Öyle ise bu aldığım en tahrik edici cezaydı.

Havluyu göğsümün etrafından sarıp banyodan çıktım. Saçlarımdan akan sular omuzlarımı süslerken, benden otuz saniye önce sudan çıkan sevgilim yatağın üzerinde oturuyordu. Yatak başının sol kısmında bulunan küçük banyonun bir kapısı yoktu, duvarına yaslandım.

"Artık bana giyecek bir şeyler verecek misin? Yoksa açlıktan bayılacağım."

Ellerini yatağa bastırdı ve kaykılarak ağırlığını ellerine verdi. Üzerindeki boxer uzun bacaklarını ve ince belini gözler önüne seriyordu. Bakmamaya çalıştım. "Yiyeceği buraya da getirebilirim. Bana daha geçerli bir sebep söyle."

Yanına yürüdüm. Yatakta arkasına oturdum. Kollarımı belinden karnına uzatıp, yüzümün sol yanını sırtına yasladım. "Oğlumu özledim. Çok..."

Ellerimi tuttu. "Ben de..." Başını omzunun üzerine çevirdi. "Bu kez onu birkaç gün bizimle kalması için alacağım."

Heyecanla gözlerimi kapattım. "Sence bunu isteyecek mi?"

"Kesinlikle isteyecek." dedi. "Giderken üzgündü."

Başımı sırtından kaldırıp, bakışlarına karşılık verdim. "Ya Diana? O kabul edecek mi?"

Düşündü. Oğlumuzu almak için bir başkasına danışmak zorunda

olmak çok can sıkıcıydı. "Ona sormak zorunda değiliz. En başından, oğlumu bir gün tamamen alacağımı söylemiştim, kabul etmişti."

"...ama ne olursa olsun oğlumuza o baktı ve haber vermeyi hak ediyor."

Başını sallayınca omzunu sıvazladım. "Haklısın. Ona haber ver. Senin yanında olduğumu biliyor mu?"

"Bunu bana soracak tavizi Diana'ya vermedim. Bana sorarsan tahmin ediyordur."

"Umarım sorun çıkarmaz."

Çenemi tuttu, bakışlarımızı yakınlaştırmak için başını eğdi ve o güven veren sesiyle, "Çıkaramaz." dedi. "Bebeğimiz yarın akşam kollarında olacak."

"Teşekkür ederim."

Dudağıma küçük ve baskın bir öpücük bıraktı. "Ben teşekkür ederim, bana geri geldiğin için..."

***

Kalbimin içinde koca bir dünya olduğunu onunla tanıştıktan sonra fark etmiştim. Onu kaybettiğimde sonsuz acıyı keşfetmiştim; ona yeniden kavuştuğumda yeniden doğduğumu...

Alaz, bir metrelik dev adamım! Biraz sonra ona kavuşacaktım. Üstelik bu gece onunla uyuyacağımı düşününce içimi bir türlü içime sığdıramıyordum!

"Kızarmalar hazır. Biraz daha aval aval etrafa bakmaya devam edersen yanacaklar."

Mirel'in uyarısıyla oğlum için yaptığım kızartmaları tabağa aldım ve pastanın son süslemelerini yapmaya başladım. Onun için hepimizin bir arada olacağı ufak bir ev partisi hazırlıyorduk. Aslında bu Alaz için özenle hazırladığımız bir hoşgeldindi.

"Balonlar nerede?" diye sordum telaşla. "Birazdan Alaz burada olacak ve balonlar yok."

Etrafımda ikinci turu atmaya hazırlanırken beni kolumdan yakaladı. "Sakin olur musun?" Sonra dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Sanırım bu halim hoşuna gitmişti. "Balonlar Efraim de, birazdan burada olurlar. Her halükarda Alaz'dan önce gelecekler. Unuttun mu? Onlar da sürprizin bir parçası."

"Unutmadım. Sade-" Saatlerdir hissettiğim bulantı aniden artınca öğürerek banyoya koştum. Yediklerimin tadı ağzımdaydı ve birkaç

saniye içinde kusacağımı biliyordum. Klozetin yanına ulaştığımda kendimi dizlerimin üzerine bıraktım ve kusmaya başladım. Aynı anda Mirel arkamdan yaklaştı, dikkatle saçlarımı topladı ve sırtımı sıvazlamaya başladı.

"İyi misin?"

Derin derin nefeslenirken başımı sallamaya başladım. Tanrım! Midemde ne varsa çıkarmıştım. İçimde kocaman bir boşluk ile birlikte tüm gücümün çekildiğini hisediyordum.

"Sana su getirmenin ister misin?" diye sordu Mirel, saçlarımı ensemde tutmaya devam ederken. Bu, kusarken ilk kez saçlarımı toplayışı değildi.

"Aslında..." Başımı biraz kaldırabildiğimde yüzüne bakmayı başardım. "Banyo yapsam fena olmayacak. Sabah da kusmuştum."

Kaşlarını çattı. Aynı anda benim de kaşlarım çatıldı. Hayır... Aklımızdan geçen şey olamazdı. Buraya geleli daha on gün bile olmamıştı. Daha önemlisi Biran ile yakınlaşmamız daha kısa bir süre önce başlamıştı.

"Mirel, olamaz."

"Neden olmasın?" diye sordu şüpheyle. "Sabah da kusmuşsun. Ayrıca miden bulanıyor ve suratın da bembeyaz."

"Daha çok yeni... Yani..."

"Yani Biran ile yeni seviştin."

Açık sözlüğü beklendikti ama yine de afallatmıştı.

"Çıkar bunu aklından. Hamile falan değilim." Yerden kalkıp saçlarımı elinden kurtardım ve ona istediği cevabı verdim. "Birkaç günde hamile kalınmaz."

Çalkaladığım ağzımı kurularken, yüzünde anlam veremediğim bir hüzün vardı. "Haklısın birkaç günde hamile kalınmaz. Ama... Üç yılda kalınmalı, değil mi?"

Ne söylemek istediğini anladığımda, aynı hüzün benim de ifademe uğradı. "İstiyor musunuz?"

Başını salladı. "Uzun zamandır..."

"Henüz çok genç olduğunu söylemeyeceğim. Muhtemelen bunu herkes söylüyordur."

Burukça gülümsedi. "Evet, bu sözleri gereğinden fazla duyduk."

"Mirel," Daracık, sarı ve zayıf ışıklı banyoda bir yerlere yaslanarak ayakta durmuştuk. "Seni üzen henüz bebek sahibi olamamak değil."

Onu tanıyordum. Çok iyi tanıyordum. "Bir bebek sahibi olmak için hanginizin aşkının yeterli gelmediğini bilmiyorsun. Mestan ile aranızdaki aşktan şüphe ediyorsun. Seni asıl üzen bu."

Bu bir soru değildi. Bu bir yargıydı. Onun gibi güçlü bir kadının gözlerini dolduran neden de doğruları açıkça yüzüne söylemiş olmamdı. Muhtemelen bir süredir doğrulardan kaçıyordu. Yine de bana kızmadığını biliyordum.

"Onu seviyorum ve beni sevdiğini biliyorum. Ama... Bir noktada hala bebek sahibi olamıyorsak birimizin aşkı..."

"Böyle düşünme. Kendine bunu yapma." Kollarından tuttum, sıkıca. "Zamanı var. Bebeğiniz geleceği zamanı bekliyor. Eğer bana biraz güveniyorsan, bu sözümü unutma."

Bana baktı. Sorumun cevabı oradaydı, gözlerinde; bana güveniyordu. Onu kendime çekip sıkıca sarıldım. Aynı şekilde karşılık verdiğinde, uzunca bir süredir öyle kaldık. Dostumu özlemiştim.

"Sarılmak için daha uygun yerler biliyorum."

Bizi basan Mestan'dı. Yüzünde bariz bir şaşkınlıkla birbirimizi saran kollarımızı incelerken, "Biraz daha burada kalırsanız Efraim tüm kızartmaları bitirecek." dedi. "En son yanakları dolmuştu, boğulmak üzereydi."

"Efraim!" diye bağırarak kendimi banyodan dışarı attım. "Onlar oğlumun!"

Onu bulduğumda tam da Mestan'ın tarif ettiği haldeydi. Beni gördüğü an öksürmeye başladı. Ağzındakileri çıkarmamak için elini ağzına bastırıp çiğnemeye devam ederken koşup tabağı önünden aldım.

"Resmen yarısını yemişsin!"

Ancak bir dakika sonra güçlükle yutkunabildiğinde "Zaten çok da güzel değildi." dedi. "Yani... Bir laklava değil. Bu arada..." Yaklaştı, suratlarımızı birbirine hizalamak için eğilmek zorunda kaldı. "Laklava da yaptın mı?"

"Hayır, yapmadım. Ayrıca o laklava değil, baklava."

"Her ne ise işte." Gözü hala kızartmardaydı. "Sadece biraz acıkmıştım."

"Sana inanamıyorum, Efraim." Perla, koltuğun başına yaslanmış, eliyle karnını sıvazlarken kocasını izliyordu. "Evden çıkarken tüm mutfağı yememişsin gibi..."

Perla'ya gülümsedim. "Merhaba."

Belki eskisi gibi değil ama o da bana gülümsedi. "Merhaba." Yerinden kalkarken etrafına baktı. "Güzel ev."

"Öyle..." Onunla birlikte evde göz gezdirdim ama kısa süre sonra bakışlarımız yeniden buluştu. "Gelmenize sevindim."

Başını yavaşça indirip kaldırdıktan sonra Efraim'e seslendi. "Hayatım, balonlar arabada kaldı. Onları şişirir misin?"

Efraim hızlı adımlarla karısının yanına geldi. Yanağına sesli bir öpücük kondurduktan sonra "Hemen bebeğim." dedi ve evden çıktı.

Evet, balonların şişmesi gerekiyordu ama Perla'nın Efraim'i bu yüzden uzaklaştırmadığını biliyordum. Bu yüzden önce onun konuşmasını bekledim.

"Her şey... Tüm bu olanlar...." Ellerini iki yana açtı. "Bizi çok fazla incitti. Çok fazla... Sana karşı acımasız davrandığımı biliyorum ama elimden başka türlüsü gelmedi."

Onu dinledim. Kalpten dinledim. "Seni anlıyorum." Birkaç adımla yaklaştım ama hala aramızda sarılamıza izin vermeyecek kadar fazla mesafe vardı. "Sana kızmıyorum, hiç kızmadım. İnan bana."

Başını eğdi. Ufak boyuna tezat büyük karnıyla sevimli duruyordu ama yüzünde hala çektiği acıların ve özlemin izi vardı. "Kolay olmayacak. Yani... Eskisi gibi olmak."

Gülümsemeye çalıştım, buruktu. "Sorun değil."

"Gerçekten mi?"

Başımı sallarken,"Gerçekten," dedim. "Zaten arkadaş olmamız da çok kolay olmamıştı. Sanırım zorlukları seviyoruz."

"Sanırım..."

Efraim ve Mestan içeri ellerinde balonlarla girerken "Geliyorlar!" diye haber verdiler. İkisi de küçük birer erkek çocuğu gibi heyecanlıydılar. Mirel hızlı davranarak son dokunuşları da hallettiğinde masa eksiksiz olarak hazırdı. Soğuyan parmaklarımı birbiriyle buluşturup kapıya yaklaştım ve derin bir nefes aldım. Çok geçmeden kapı hafifçe tıklatıldı. Bunu yapan Alaz'dı.

Kapıyı açtım. Bebeğim, açık mavi gömleği, kahverengi keten pantolonu ve aynı renk pantolon askısıyla karşımda duruyordu. Başını yukarı kaldırıp safir mavisi gözleriyle bana bakarken, elinde tuttuğunu henüz fark ettiğim sarı renkli çiçeği bana uzattı.

"Merhaba, Roz."

Dizlerimin üzerine çöktüm. Çiçeği ondan alırken, "Merhaba," dedim kocaman gülümseyerek. "Bu, benim için mi?"

Kaşlarını kaldırdı ve başını salladı. "Evet. Rengi saçlarına benziyordu. Ben de onu sana getirmek istedim."

Elimi yanağına uzatırken bu kez tereddüt etmedim. Yumuşacık, bebeksi tenini şefkatle okşadım. "Sen, gerçek bir centilmensin. Çok teşekkür ederim."

Biraz utangaçlıkla minik ellerini birleştirdi. "Mutlu oldun mu?"

Bu çocuk beni ağlatmaya yemin mi etmişti? Hayır, ağlamak istemiyordum. "Çok mutlu oldum. İyi ki geldin Alaz. Biliyor musun? Şu sevdiğin kızartmalardan yaptım."

Duyar duymaz dudaklarını yalayıp hafifçe eğildi ve masayı görmeye çalıştı. "Aaa..." Bizimkileri görünce gülümsedi. "Onları tanıyorum."

"Elbette tanıyorsun. Hepimiz heyecanla seni bekliyorduk."

Biran, oğlumuzun hemen arkasındaydı ama bir adım atana kadar onu fark edememiştim. Ellerini Alaz'ın omuzlarına koyarak, "Küçük adam." dedi. "Sarılmaya Rozelin'den başlamaya ne dersin?"

Alaz geriye dönüp babasına baktı. Bana döndüğünde kollarını iki yana açmıştı. O kolların arasına girdim. Başımı kokusuna gömdüm ve minik oğlumu boynundan öptüm.

"Seni çok özledim, bebeğim." diye kıpırdadı dudaklarım. Duymadı ama yakında duyacaktı. Çok yakında korkmadan, bağırarak söyleyebilecektim hislerimi.

"Hey! Sizce de fazla duygusal bir giriş olmadı mı?" diyerek yanımıza kadar geldi Efraim. Sonra da yemek masasını gösterdi. "Hayır, yemekler soğuyor. Çocukcağız da açtır."

"Ulan Efraim." Biran elini kaldırıp bıkkınlığını işaret etti. "Ne adamsın be."

"Baba." Alaz kollarımdan çıkıp "Ulan ne demek?" diye sorunca gülmeye başladık. Hep birlikte...

Alaz, Perla ve Mirel'i de çok seviyordu ama kalan üç adamın sohbetine dahil olmaya da bayılıyordu. Kollarımın arasında normal bir çocuk olmasına rağmen erkek erkeğe sohbet ederken kesinlikle bir yetişkin gibi davranıyordu. Yine de son kalan kızarma için Efraim ile yarışırken ikisi de tam bir çocuktu.

"Siz de burada mı kalacaksınız?" diye sordu yemeğin sonuna doğru bizimkilere. "Ben bu gece burada babam ve Roz ile kalacağım."

Perla, Alaz'ın çenesinden tutarak burnunun ucuna minik bir öpücük kondurduktan sonra "Hayır tatlım." dedi. "Biz evimize gideceğiz ama istersen bir sonraki sefer sen bizi ziyaret edebilirsin."

Alaz ellerini çırparak "Olur!" dedi.

"Alaz." Ona oğlum, diye hitap edeceğim günleri iple çekiyordum. "Bana Roz, diyorsun. Bunu birinden duymuş olabilir misin?"

Düşündü. Sanırım çekindiği bir şeyler vardı.

"Oğlum." Alaz, kendisine seslenen babasına dikkatle baktım. "Bizimle her şeyi çekinmeden paylaşabilirsin. Burada gördüğün herkes senin dostun." Baba yumruğunu uzattı. "Anlaştık mı?

Oğlu yumruğunu babasınınkine çarptırdı. "Anlaştık." Yeniden bana döndüğünde "Mei," dedi. "Babam senden kimseye bahsetmememi istedi ama Mei'ye söyledim. Çünkü o benim dostum. Biliyor musun? Mei bana seni tanıdığını söyledi. Gençlerin hepsi sana Roz, diye hitap edermiş."

Mei... Onu ve diğer tüm gençleri çok özlemiştim. "Başka ne söyledi?"

"Seni çok özlediğini söyledi. Bir de... Senden kimseye bahsetmemem gerektiğini..."

"Mei doğruyu söylemiş." dedi Biran. "Bir süre daha Rozelin'den kimseye bahsetmeyeceğiz."

"Ama neden?"

Biran ile birbirimize baktık. Alaz'a verebilecek doğru düzgün bir cevabımız yoktu.

"Çünkü Rozelin'in sürpriz yapmak istediği insanlar var." Mestan'ın girişi bize derin bir nefes aldırdı. "Ama henüz burada değiller. Yakında gelecekler. Gelene kadar Rozelin'in döndüğünü söylememeliyiz. Anladın mı ufaklık?"

Mirel eliyle ağzını kapatarak "Yalan söylemekte Mestan gibi olun". diye mırıldandı; Mestan ise sadece durumu kurtarmak istediğini...

"Tamam." dedi benim anlayışlı bebeğim. "Sırrınızı tutacağım. Mei'ye söylediğim için beni bağışla Roz."

Uzandım ve küçük yüzünü ellerimin arasına aldım. "Sorun değil canımın içi."

"Canımın içi..."

Tekrar etmesindeki maksadı anlamamıştım. Kendimi tutamadığım için kendime kızdım. "Biliyor musun? Benim küçük bir kardeşim var

ve ona hep canımın içi, derim. Şimdi sana söylemek de içimden geldi ama eğer istemezsen bir-"

"Söyle!" dedi istekle. "Hoşuma gitti."

"O değil de..." dedi Efraim, yine araya girerek. Alaz'ı tepeden tırnağa süzdükten sonra "Epey büyümüşsün." dedi. "Acaba pipin de büyüdü mü?"

Alaz başını Biran'a çevirdi. "Baba, pipi ne demek?"

Biran gözlerini kapattı, burnundan soluklandı. Gözünü açtı, yerinden kalktı. Efraim'in kazağını çaktırmadan ensesinden yakaladı ve onu yerinden kaldırıp kapıya doğru götürürken, "Dönüşte açıklayacağım, oğlum." dedi.

Akşam olduğunda Alaz, babasından kendisini uyutmasını istedi. Biran, bunu benim yapmamı teklif etti ama Alaz benden istemeden yapamazdım. Oğlum herkesi öptükten sonra odamıza çıkan merdivenlere yöneldi. O merdivenlerden oldukça hoşlandı. Hatta dört kere inip çıkarken kahkahalara boğuldu.

"Hadi baba!" Çıktığı merdivenleri geri indi. "Son bir kez daha çıkacağım."

"Peki." dedi Biran. "Çık ama bu son."

Biran... İyi ve sabırlı bir baba olmuştu. Onu oğlumuz ile ilgilenirken görmek beni çok mutlu etmişti. Bu yüzden onları izlerken sürekli gülümsüyordum.

Hep birlikte masayı topladıktan sonra ada tezgaha dizdiğim bardaklara içki doldurmaya başladım. O sırada Biran'ın sessizce merdivenleri inmesinden anladığım kadarıyla Alaz uyumuştu. Arkamdan yaklaştı ve ellerini karnıma dolayarak boynuma küçük bir öpücük bıraktı. "Uyurken bana senden çok hoşlandığını söyledi."

Başımı mutlulukla ona çevirdim. "Ben de ondan çok hoşlandım. Bu senin için sorun olur mu?"

Başını yukarı kaldırdı. Alt dudağını dişleyerek düşünüyormuş gibi yaptı. "Sanırım daha ileri gitmezseniz olmaz."

Kadehlerden ikisini alıp eline tutuşturdum ve iki tanesini de ben aldım. "Üzgünüm ama çok daha ileri gideceğiz, lider." Oturma alanına ilerleyip kadehleri sahiplerine ulaştırdık. Perla için bitkisel bir karışım hazırlamıştım. İlk yudumda tadını sevdi.

"Üzgünüm ama nahoş konulara giriş yapmamız gerekiyor." Mestan, oturduğu koltukta eğilerek, dirseklerini dizlerinin üzerine koydu ve

parmaklarını birbiri içinden geçirdi. "Üç büyüklerce görevlendirilen muhafızlar, Hualp Koran'ın ordusu ve şimdi de Leydi Diana'nın muhafızları... Hepsi her taşın altında Rozelin'i arıyor." Biran'a baktı. "Gizlenme büyüsünün süresi dolduğunda tekrar koruma kalkanını indirmek için bir müddet beklemen gerekecek. Tehlikede olacaksınız. Bu işi bir an önce çözmemiz gerekiyor."

Haklıydı. Biran da ben de bunu biliyordum ama son günlerde birbirimiz dışında başka hiçbir konuya vakit ayıramamıştık.

"Düşüneceğim." Lider içkisinden büyük bir yudum aldı. "Şatodan bir bildiri aldım. Üç büyükler huzuruna çağırıyor."

"Neden bana söylemedin?" diye sordum sitemle. Beni esas endişelendiren, Biran'ın o şatodan hoşuna gitmeyecek sonuçlar alarak çıkma ihtimaliydi.

"Ben de yok saydım. Zaten üzerinden günler geçti."

"Lider!" Mirel'in sesi şaşkın ve endişeli çıkmıştı. "Nasıl görmezden gelirsin? Ortada da yoksun. Ya hakkında arama çıkarırlarsa?"

"Öyle bir şey olmayacak." Biran, söylediğinden emindi. "Bir bildiri de ben gönderdim, şehrin kuzeyine keşfe çıkacağıma dair..."

"Yine de emirlerini çiğnemen ihtiyarların hoşuna gitmemiştir. Dikkat çekmemelisin, Rozelin'in seninle olduğundan şüphelendikleri an takibe alınırsın."

Olumsuz konuşmak kimseyi mutlu etmiyordu ama durum ortadaydı. "Biran..." Tüm gözler üzerime çevrildi. Söyleyeceklerim yüzünden daha fazla gerildim. "Hualp'ten öğrenmemiz gereken asıl şeyi öğrenmedik. Ne ile savaşmamız gerektiğini bilmeden nasıl savaşacağız?"

"Üzgünüm ama Rozelin haklı." dedi Efraim. "Hualp'in onu ne ile tehdit ettiğini öğrenmeliyiz. Başka çaremiz yok."

Biran itiraz etmeden önce Mirel ayağa kalktı. "Dinle, bilmen gereken bir şey var. Yıllar önce Kimpras'dan Hualp'e bir küçük bir bölge vermiştin, hatırlıyor musun? Olaylardan sonra bölgeyi terk etmişti ama öğrendiğime göre, bölgede bulunan evini yıktırıp yeni ve daha büyük bir ev inşaa ettirmiş. O ev sayesinde artık Kimpras'a istediği zaman girip çıkabilecek. Yarın gece de orada bir davet verecekmiş."

"Bilerek yapıyor. İti herif." Arkasına yaslandı Biran. Sol ayak bileğini sağ dizine bırakıp, yerde gergin bir ritim tutmaya başladı.

"Rozelin'in ona gideceğini düşünüyor."

"Ona istediğini verelim." dediğim an Biran'ın gözlerinde itirazlar fışkırdı. Oysa benim aklımdan geçenler başkaydı ve bakışlarımız Mirel ile buluştuğunda, aynı şeyi düşündüğümüzü anlamıştım. "Vermiş gibi yapalım."

"Ne demek bu?"

"Demek oluyor ki..." Mirel'in adımları etrafımızda dolaşmaya başladığında kafasından hesap kitap yapıyordu. "Oraya Rozelin'in kılığında gideceğim."

"Saçma." dedi Mestan. "Senin Rozelin olmadığını hemen anlar."

"Zaten istediğimiz de bu." dedi Mirel. "Anlaması..."

Biran'ın ifadesinden anladığını ve onaylamadığını anlayabiliyordum ama diğer iki erkek planımızı tam olarak kavrayamamıştı.

"Mirel, partiye bana benzeyebildiği kadar benzer şekilde gidecek. Hualp Koran hemen olmasa da mutlaka onun ben olmadığımı anlayacak ama anlayacağı bir şey daha olacak; bunun bir mesaj olduğu... Mirel, lordun dikkatini çekmeyi başardığında ona yerimi bildiğini ima edecek."

"...ve Hualp Koran da seni yanında hangi sebeple tutuyorsa, yeniden ona gitmen için o sebebi Mirel'e söyleyecek ki sana ulaştırsın..."

Mirel parmağını bir kez şıklattı. "İşte bu sevgilim."

Perla, "Akılıca." dedi ama huzursuzdu. "O adama güvenemiyorum. Hiç ummadığımız anda hiç ummadığımız şeyler yaptı. Ya sana zarar verirse Mirel?"

"Bana neden zarar versin ki? İstediği ben değilim." dedi çekinerek. Bu konuda çekindiği liderdi. "Ben onun gözünde yalnızca bir elçi olacağım. Yapabileceği en kötü şey sonrasında beni takip ettirmek olacak ki zaten bunu göz önünde bulundurarak bir süre Rozelin'i görmeyeceğim."

"Her ne kadar akıllıca da olsa benim içime sinmedi." diye konuştu Mestan. Ancak biliyordu ki Mirel bir şeyi kafasına koyduğu zaman yapardı. Bu yüzden ona engel olmaya kalkışmayacaktı.

"Ben göze alıyorum." Mirel beni yanıltmadı. "Yarın akşam o partiye gideceğim." Elini, Mestan'ın elinin üzerine koydu. "İçini rahatlatacak bir şey... Sen de benimle geliyorsun."

Biran'ın dudakları tehlikeyle kıvrılırken, arkasına yaslandı ve içkisinden son yudumu aldı. "İşte şimdi oldu."

*

Ruhuma enjekte edilen huzurun kaynağı oğlumdu. Belki yanında değil ama sadece onunla aynı çatı altında dahi uyanmak beni diğer tüm sabahlardan başka hissettirmişti.Saatler önce uyanmıştım ve kimbilir oğlumla uyandığımda nasıl hissedeceğim, diye düşünmekten alıkoyamamıştım kendimi. Biran, benim de yanlarında uyumamı teklif etmişti ama üzülerek reddetmek zorunda kalmıştım. Çünkü küçük de olsa Alaz da bir bireydi ve onayı olmadan onunla uyumazdım. Güneşin gökyüzünün görünen kısmına tamamen yerleşmesiyle yattığım koltuktan kalktım ve kolonların arasında kaldığı için bilmeyen birinin kolayca bulamayacağı banyoya gittim. Oradaki işlerimi hallettikten sonra bu kez mutfağa ilerledim. Oğlum ve kocam için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştıktan sonra karşımda en azından karın doyurmaya yarayacak dolu bir masa vardı. Çok geçmeden ip merdivenin kıpırdadığını fark ettim. Görmek için başımı eğdim. İnen Alaz'dı.

"Günaydın Roz." Krem rengi pijamaları, dağılmış bukleli saçları ve uyku mahmuru gözlerle karşımda dururken, yanaklarını sıkmamak için kendimi tuttum.

"Günaydın tatlım. Sanırım sadece sen uyandın."

Gözlerini ovuştururken başını salladı. "Burnuma çok leziz kokular geldi."

Sanırım benim minik oğlum bu konuda Efraim'e çekmişti.

"İstersen dişlerini fırçaladıktan sonra baban uyanana kadar bir parça kızartma alabilirsin."

Garip bir şey söylemişim gibi gözlerini açtı. "Sadece dişlerimi fırçaladıktan sonra mı?"

"Evet."

"Henüz kimse masaya oturmamışken masadan bir şey yiyebilir miyim?"

"E-evet." Ona doğru eğilip, ellerimi dizlerime yerleştirdim. "Garip olan ne hayatım?"

"Şey... Bizim şatomozda pijamalarla masaya oturmak yasak. Herkes masaya oturmadan yemek de yasak. Çok aç olsak bile..."

Küçük yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Birlikte geçirmemiz gerekirken kaybettiğimiz tüm zamanlar canımı yakıyordu. "Burada daha rahat olabilirsin. Masaya oturmak ellerini yıkayıp dişlerini

fırçalaman yeterli. Ayrıca... Eğer masa hazırsa, henüz herkes oturmadıysa ve sen açsan elbette önden bir şeyler atıştırabilirsin"

Kaşlarını kaldırarak, "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Gerçekten. Hatta... Eğer yağış olmazsa bugün seninle deniz kenarında çıplak ayakla koşabiliriz. İster misin?"

Ellerini çırparak zıplamaya başladığı an dayanamadım ve kollarının altından yakalayıp kucağıma aldım. Yanağına kocaman bir öpücük bırakırken, şaşkın fakat mutlu görünüyordu.

"Ben kucağıma aldığım zaman artık büyüdüğünü söylememiş miydin?"

Hangi ara indiğini fark etmediğim Biran, omzunu indiği merdivenlere yaslamış, yüzünde gerçek olmayan bir kızgınlıkla bize bakıyordu. O ifadenin altında, hayranlık ve sonsuz sevgi vardı; sahici...

"Immm..." Oğlum, bir eli omzumdayken, diğerinin işaret parmağını dudaklarının arasına koydu. "Şey..."

"Bence açıklamaya yapmak zorunda değilsin Alaz."

"O zaman açıklama yapmamayı tercih ediyorum."

Alaz'ın boyundan büyük lafları annesi ve babasını gülümsetirken, birlikte masaya oturduk. Bu, üçümüzün bir arada yapacağı ilk kahvaltıydı. Sohbet ettiğimiz, gülümsediğimiz, bolca birbirimizin ağzına bir şeyler tıkıştırdığımız bir kahvaltı olmuştu. Sonrasında şanslıydı ki havada ne yağmur ne de rüzgar vardı. Çıplak ayaklarımızla denizin kenarında koştururken, kendimi büyüleyici bir rüyanın orta yerinde hissetmiştim ancak Biran'ın, denizin rengine meydan okuyan gözlerine baktığımda, yaşadığımız her şeyin gerçek olduğuna inanıyordum.

*****

Saat gece yarısını geçmişti. Biran, bir süre önce oğlumuzu uyutmak için yukarı çıkmıştı. Yönünü kapıya çevirdiğim koltuğa oturmuş, çalacağı anı bekliyordum. Birazdan, bilmediğim tüm o kötülükleri yapmamın sebebini öğrenecektim. Hazır değildim. Çünkü çok muydum. Hazır değildi. Çünkü mutluluğumun bozulacak olmasından korkuyordum.

Biraz sonra merdiven kıpırdadı. Biran sessizce aşağı inmeye başladı. Zemine ayak bastığı an kapı çalındı, istemsizce ayağa kalktım. Biran, sakin kalmam için kapıya daha yakın olmasına rağmen yanıma geldi.

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve alnımdan öptü. Dudakları hiç kıpırdamasa da gözleri yanımda olduğunu söylüyordu. Bu yeterliydi.

Geri dönüp kapıyı açtığında, beklediğimiz gibi karşımızda Efraim ve Mestan vardı. Yüzlerindeki ifadeden, oturmam gerektiğini anladım. Birazdan fena halde canım yanacaktı. Hissediyordum.

"Konuşun."

Biran'ın emri iki adamın birbirine bakmasına sebep oldu. Efraim yutkundu. "Öğrendik." Konuşan Mestan oldu. "O, it oğlu..." Öfkeliydi, tüm kelimeleri birbirine karışmıştı. "Mirel'e demiş ki; eğer Rozelin geri dönmezse, kardeşini tekrar buraya getirirmiş. Eğer kardeşi birkez daha buraya gelirse, neler olacağını Rozelin'in iyi bilirmiş."

"Bilmiyorum!" Çığlığıyla ayağa dikildiğim saniye dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Alaz uyuyordu, içimde fırtınalar kopsa da dışıma vuramazdım. "Bilmiyorum." dedim, bu kez sessizce. "Benim yaşadıklarıma göre kardeşimi buraya getiren Temur Alizen'di. Hualp Koran, büyücüsü Bor'u hizmetimize vererek bize yardım etmişti. Bor sayesinde kardeşimizi evimize götürebilmiştim. Şimdi... Bunu yapanın Temur değil, Hualp olduğunu mu anlıyoruz?"

Efraim, düşünceli başını kaldırdı ve yüzüme baktı. "Aslında yaşananlar çok farklı değil. Sen Temur'un getirdiğini söylüyorsun. Çünkü senin yaşadığın zamanda Hualp seni tanımıyordu ve aşık değildi. Bu yüzden ailenden birini getirmeyi Temur akıl etti. Diğer tarafta bizim yaşadığımıza göre Hualp bir noktadan sonra ortaya çıktı ve sana aşık oldu." Bunu söylerken sesi titremişti. "Temur'un ölmeden önce Hualp ile sıkça görüştüğünü duymuştuk. Tüm ipuçlarını bir araya getirdiğimizde, Hualp'in Gülnur'u getirmesine Temur yardım etti, diyebiliriz."

Efraim'in söyledikleri doğru olabilirdi. Hatta tüm evrenin en doğru şeyi olabilirdi ama şu an önemli olan bu değildi. Önemli olan, kardeşimi getirenin Hualp olduğuydu. Önemli olan, bunu tekrar yapabileceğiydi! Üstelik bildiğimi söylediği ama bilmediğim, bir durum daha vardı...

"Bir şey daha söyledi."

Biran, Mestan'ı susturmaya çalıştı hızlı adımlarla yanlarına ulaşıp,karşılarında durdum. "Söyle."

"Biz de anlamadık ama söylediği şu..." Mestan, bakışlarımız arasındaki bağı koparark başını yere eğdi. "Eğer bana geri dönmezse, bebek doğunca onu alırım ve sonsuza kadar yüzünü bile göremez."

Tahminleri buraya bırakabilirsiniz.

Sürpriz için birkaç güne kadar geri sayım açacağım!

Kızıl Gece 1 ve 2. kitabı Amazon sitesinden indirimli olarak temin edebilirsiniz.

Ayrıca 2 bölüm Kızıl Gece 2 bölüm Oyna Ya Da Öl, yazarak ilerliyorum. OyDo 10 bölüm oldu. E siz hala okumadınız mı?

Düzenli kesitler, sürprizler İnstagram da açtığım Bizimkiler isimli kanalda. Hepinizi bekliyorum.

Lütfen yıldıza dokunmayı unutmayın. Bir sonraki bölümde görüşmek üzere...

65. BÖLÜM; "Ruhların Tuzakları"

Selam.

Evanescence~ My İmmortal
Tom Odell~ Another Love
Keyifle okuyun.

İblis, bir süredir yamacımda konaklayan tebessüme topyekün saldırıyordu.

Geçmiş beni gafil avlamaya çalışırken, tebüssüm, dudaklarımdan ağır ağır silinmeye hazırlanıyordu.

“Eğer bana geri dönmezse, bebek doğunca onu alırım ve sonsuza kadar yüzünü bile göremez.”

Lord Hualp Koran’ın ne söylediğini anlamamıştım. Ne söylediğini anlamak istemiyordum ama buna mecburdum. Onu anlamalıydım. Bana ne yaptığını, benden ne istediğini, beni mecbur bıraktıklarını anlamalıydım.

“Onunla yüz yüze konuşmamın zamanı geldi.” Biran’a, ondan özür dileyen gözlerle baktım. Çünkü ne olursa olsun Hualp ile konuşmama engel olmasına izin vermeyecektim. Bu kez olmazdı. “Kardeşim söz konusu. Onu dinlemeliyim. Sonra şu bebek hakkında söyledikleri…”

“Sikeyim!”Biran başını havaya kaldırarak işaret ve baş parmağını şakaklarına yerleştirdi ve hafifçe ovalamaya başladı. “Yalan söylüyor. Siktiğimin her sözü yalan. Ortada ne bebek var ne de başka bir şey!”

“Lider.” Mestan, yutkunarak boğazını temizledikten sonra Biran’a yaklaştı. “Çok boktan bir durum olduğunu biliyorum ama Rozelin haklı. O adam Mirel ile konuşurken hiç boşa sıkıyormuş gibi görünmüyordu. Kendine o kadar güveniyor ki…”

Sustuğunda “Evet.” dedim. “Devam et.”

“Kimpras’daki evinde bir tek muhafız bile yok. Rozelin’in ona gideceğinden çok emin.”

Biran hırsla bağırdı. Yumruğunu kapıya indirdiğinde, ahşap kapının ortasında yumruğundan daha büyük olan bir göçük meydana geldi. “O herifi si-”

“Biran!” Dolan gözlerim ve benim de sıktığım yumruklarımla yanına gittiğimde, Mestan geri çekildi. Şimdi karşısında ben vardım. “Kardeşim…” Başımı salladığımda, gözyaşlarım yanaklarıma döküldüler. “Ya onu bir daha getirirse… O, burada yaşayamıyor, biliyorsun.”

Hiç bir şey söylemedi. Yalnızca baktı.

“Benim orada da bir ailem var. Onları ikinci kez terk ettim. Şimdi bir de Gülnur’un yokluğuna dayanamazlar… Beni anlamalısın. Bu ihtimali göze alamam.”

Göğsü öfkeyle şişti. Yüzünde sarsılmaz bir ifade vardı. “Ona gitmeyeceksin. Buna asla izin vermem. İlla konuşman mı gerekiyor.” İki parmağıyla çenemi tuttu ve başımı yüzüne doğru kaldırdı. “Onu sana getiririm.”

“Hayır!” Ona inanamayarak baktım. “O zaman kendimi riske atarsın. Senin yanında olduğumu öğrenir. Lordun öğrenmesi demek, üç büyükler ve Diana’nın öğrenmesi demek. Bu delilik.”

Geri çekilirken sakindi. Fikri, onu sakinleştirmişti. “Oluru bu.” Sonra tekra yaklaştı, elleriyle gözyaşlarımı silerken bile geri adım atmadı. “Sana söyledim, bebeğim. Bir daha yanımdan ayrılmayacaksın.”

Ne ben, ne Efraim ne de Mestan onunla aynı fikirde değildik ama üçümüz de onu kararından döndüremeyeceğini biliyorduk. Ben nasıl Hualp ile konuşmaktan vazgeçmeyeceksem, o da kararından vazgeçmeyecek ve Hualp’e gitmeme izin vermeyecekti. Ortak paydada buluşmak zorundaydık. İstediğim konuşma gerçekleşecekse, Hualp bana gelmek zorundaydı. Başka yolu yoktu.

“Baba, Roz neden ağlıyor?”

Bakışlarımız sesin geldiği yöne, merdivenlerin başına çevrildiğinde, oğlumun mutsuz bir ifadeyle bizi izlediğini gördüm. Hemen gözyaşlarımı sildim ve sesimin düzgün çıkabilmesini için yutkunarak boğazımı temizledim.

“Ben iyiyim.” Gülümsemeye çalışarak merdivenlerin dibine yaklaştım. “Sadece biraz duygulandım ve uykum geldi.”

İşaret parmağını dudaklarının arasına yerleştirdi. Bir şeye karar vermeye çalışırken genelde bunu yapıyordu. “İstersen babam ve benimle uyuyabilirsin.” Kaşlarını kaldırdı ve merakla sordu. “İster misin?”

Gerçekten gülümsedim. “Çok isterim.”

Efraim ve Mestan’a dönüp, “İyi geceler çocuklar.” dedim. “Her şey için teşekkür ederim.” Sonra da bebeğimle uyuyacağım ilk uyku için merdivenleri tırmanmaya başladım.

Yüzüstü uyumayı seviyordu. Uykuya dalmak üzereyken, dudakları hafifçe aralanıyor, tüm bedeni gevşiyordu. Başını hangi tarafa çevirirse o taraftaki elini yüzünün yanından ayırmıyordu ve başı da aşağı değil yukarı doğru meyilli oluyordu. Onu, dirseğimi yatağa, avucumu yüzüme bastırarak izlerken, bir yandan da sırtını okşayarak izliyordum. Artık tamamen dalmıştı. Doyasıya koklayabilirdim.

Zaman kaybetmeden başımı ensesine gömdüm. Biraz terlemişti. O bebek kokusu daha yoğundu. “Sen kalbimin içinde minik bir devsin, Alaz.” diye fısıldadım. “Sen canımın en içisin.”

Gözlerimi açtığımda hava hala karanlıktı. İçimin ne kadar geçtiğini bilmiyordum ama Biran’ı yanımızda görememek beni huzursuz etmişti. Alaz’ın varlığı, Biran’ın yapacağı şeyi bir süreliğine aklımdan çıkarmıştı. O süre sona erdiğinde, vicdanımın altında ezilmeye başladım. Benim yüzümden yine kendini ateşe atacaktı. Benim yüzümden yine cayır cayır yanacaktı. Karanlık günün ilk ışıklarına kavuşuncaya dek, oğlumun saçlarını okşayarak ne yapabileceğimi düşündüm. Bir çıkış yolu aradım. Ta ki ip merdivenin hareket ettiğini fark edinceye kadar… Loş ışıkta beliren varlığı doğrudan yanıma ilerledi. Arkamda duraksadığında, kazağını üzerinden sıyırdığını duydum. Yatağın hemen arkamdaki kısmı çöktü. Kolları bedenimi sararken, sırtımı, kalçamı ve bacaklarımı bedeninin ön yüzüyle kesintisiz bir şekilde temas ettirerek beni kendine yasladı, başını boynuma gömdü.

Konuşmayacağını biliyordum. Konuşmadım. Ellerim oğlumun üzerindeyken, sevdiğim adamı hissederek, başka hiç bir ana değişmeyeceğim bu anın huzurunu göğsüme nakşettim ve uykunun mistik hakimiyetine teslim oldum.

*****

“Bugün de denizin kenarında koşturabilir miyiz?”

Ona baktım. Çıkardığı çorapları elindeydi. Çıplak ayakları ısırmak isteyeceğim kadar sevimli duruyordu. Ayaklarına baktığımı fark edince "Çıplak ayakla." diye açıkladı. "Olmaz mı?"

Başımı pencereden denizi görebileceğim kadar eğdim. Sonra yeniden benden cevap bekleyen minik adama baktım. "Hava yağmurlu değil ama dalgalar bugün çok hırçın. Eğer denizin kenarında dolaşmaya kalkarsak kesinlikle ıslanırız."

Boynunu büktü. "Islanmayı sevmez misin Roz?"

Onu kolunun altından yakalayıp kaldırdım ve ada tezgahın üzerine oturttuktan sonra dizlerinin karnıma temas edeceği yakınlıkta durdum. "Seninle her şeyi severim ama hasta olmanı istemem. Bugünlük denize uğramasak olur mu? Onun yerine…" Tıpkı onun yaptığı gibi işaret parmağını dudaklarımın arasına yerleştirip, "Orman gezisine çıkalım." diye önerdim. "Ne dersin?"

Küçük yumruklarını sıktı ve kollarını kaldırarak onları yukarı itti. "Sen harikasın."

"Harika olan sensin." Burnuna dokunup gülümserken, aklıma gelen detay, gülümsemi dudaklarımdan sinsice çaldı. "Alaz, sana bir şey sorabilir miyim?"

Abartılı bir şekilde başını yukarı aşağı salladı. "Tabii ki. Sen benim dostumsun. Dostlar birbirine her şey sorabilir."

"Haklısın. Bu yüzden sana biraz özel bir soru soracağım ama unutma, istersen cevap vermeyebilirsin. Bu senin hakkın. Sadece şimdi de değil, her zaman…" Ondan onay aldıktan sonra kısa bir süre nefeslendim. Sormazsam içimde dert olarak kalacaktı. "Annenin geri geleceğine inandığını söylemiştin, hatırlıyor musun?" Tekrar başını salladı. "Eğer söylediğin gibi annen geri gelirse, Diana ile yaşamayı bırakır mısın? Yoksa… Onu özler misin?"

Bu, sadece üç yaşındaki bir çocuğa sorulacak soru değildi, biliyordum. Yine de kendime engel olamamıştım. Onun hislerini öğrenmek istiyordum. Yaşayarak öğrenmek için ne yazık ki şimdilik zamanım yoktu.

"Özlerim." dediğinde, kalbime onlarca dikenin battığını hissettim. Ancak esas dikenler, dolan gözlerini gördüğünde saplandı. "Ama annemi hiçbir şeye değişmem. Eğer annem gelirse, onun kucağına çıkarım ve hiç inmem."

Dudaklarım titredi. Gözlerim tıpkı onunkiler gibi doldu. Ağzımda onlarca kelime birikti ama birini bile sesimle buluşturamadım. En sonunda kollarımı açtım ve kocaman bir kalbe oğlumu kollarımın arasına aldım. Ona sıkıca sarılırken bir yandan da başına kondurduğum öpücüklerin sonu gelmiyordu. Yanaklarımdaki yağmurun sebebi bu kez keder değil, sevinçti. Çünkü artık emindim.

Oğlum annesiyle bir daha hiç ayrılmamak üzere buluşmak için hazırdı.

*****

Kimpras'ın soğuk, kızıl ve kasvetli havası ciğerlerimize dolarken, kuru otlar adımlarımızın altında eziliyordu. Liderin kolu omuzlarımdaydı, her adımda bedenlerimizin birbirine sürtünüşünü ve burada geçirdiğimiz anları hissediyorduk. Onunla çamurun içinde birbirimize girişimizin üzerinden uzun zaman geçmişti ama dün gibiydi. Her şey yolunda değildi, bazı şeyler berbattı ama günün sonunda buraydım; sevdiğim adamın kolunun altında yürürken, oğlumun koşuştururken kıkırdayan sesini duyuyordum. Arada bir başımı kaldırıp, onun hayran olduğum güzel yüzüne bakıyordum ve gülümsemekten kendimi alıkoyamıyordum.

"Baksana lan,"

Gülümsemek ve ciddi kalmak arasındaki o çizgide göz ucuyla baktı. "Dinliyorum edepsiz."

"Bizi buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

Henüz kısalttığı bıyıklarının altından açıkça gülümsedi. "İçime sinmediğini biliyorsun. Burada güvende değiliz. O yüzden birazdan gitmemiz gerekecek."

Başımı indirip kaldırdım. "Ne zaman istersen… Sadece Alaz çok istedi. Onu mutlu görmeyi önemsiyorum."

"Ben de sizi güvende tutmayı…" dedi ciddiyetle. "O yüzden oğluna söyle, gitmek için hazırlansın."

Mutlulukla "Söylerim oğluma." dedim ama oğlum benden önce davrandı.

"Ayaklarım ıslandı Roz."

Kurumuş otları hissetmek için bir süre önce ayakkabılarını çıkaran Alaz, yanlışlıkla girdiği su birikintisinin içinden dudaklarını bükerek bana baktı.

“Pantolonumun paçaları da ıslandı.” dedi üzgün bir sesle. Bir ayağını diğerinin üstüne koymuş, cevabımı bekliyordu.

Gülümseyerek ona yaklaştım. “Sorun değil.”

“Bana kızmadın mı?”

Onu kucaklayıp kuru bir yere bıraktıktan sonra yanağını okşadım. “Elbette kızmadım. Sonuçta bilerek yaptığın bir şey değildi, değil mi?”

Başını salladı. “Hava bu kadar soğukken çıplak ayakla ıslak bir yere basarsam hastalanacağımı biliyorum.”

“Seni akıllı çocuk. Şimdi sana çoraplarını giydireceğim. Ayakların sıcacık ola-”

“Alaz!”

Oğlumun adını haykıran o sesi tanıyordum. O ses, yaşadığımız alternatif hayatta yaşamına son verdiğim Diana’ya aitti. Başımı, ağaçların arasında beliren varlığına çevirdiğimde, önce onun öfkesiyle karşılaştım. Sonra arkasından yaklaşan muhafız ordusu ile… “Hemen buraya gel.”

Alaz kollarımın arkasında irkildi. Önce Diana’ya, ardından da bana baktı. Gitmeye kalktı ama onu daha sıkı tutarak izin vermedim. “Bekle, tatlım.”

Ayağa kalktım ve kısmen oğlumu arkama aldım. Diana, yapısı gereği minyondu ama öfkesi onu devleştirmişti. Üzerindeki açık mavi pelerinin kumaşını avuçlarında sıkarken, bakışları yüzümü buldu ve aramızda neredeyse bir metre bırakacak kadar yaklaştı.

“Tahmin etmiştim…” Sesi incelirken, Biran’a baktı. “Ama konduramadım.” dedi hayal kırıklığıyla. “Oğlumu onun gibi bir kadına götüreceğini sana konduramadım!”

Biran konuşmadan önce koluna dokundum. Uyarımı anladı; oğlumuz buradaydı, onu incitecek bir şey söyleyemezdik.

Yutkundu. “Diana… Bu şu an konuşacağımız bir konu değil. Ayrıca burada ne aradığını bilmiyorum. Alaz’ı sana ben getirecektim, her zaman olduğu gibi…”

Diana ellerini ağzına götürdü. Derin derin nefeslenerek sakin kalmaya çalıştı. “Şu hale bak!” Kolunu uzattı, hedefinde Alaz vardı. “Oğlumu yanına götürdüğün kadın gerçekten o mu? Onu bana bırakıp terk et-”

“Kes şunu Diana!” diye bağırdım. “O çeneni kapalı tut yoksa…” Elimdeki dokunuş yumuşacıktı. Başımı oğluma eğdiğimde, bana

korkan gözlerle baktığını gördüm.

“Neden anneme bağırıyorsun Roz?”

İçimi çektim. “Özür dilerim, seni korkutmak istemedim.”

“Alaz!” dedi onu korkutmaktan çekinmeden. “Derhal buraya gel küçük lord!”

Alaz hemen elini elimden çekti, gitmek için hamle yaptı. Eğildim ve onu yeniden tuttum. “Gitmek zorunda değilsin.”

Diana’nın, “Bu ne demek?” diye sorduğunu duydum. “Onu benden alacak mısın Biran? Onca emeğimden sonra onu benden uzaklaştıracak mısın?”

“Biran,” dedim neredeyse fısıltıyla. “Bunu şu an konuşmayalım, lütfen.”

Zordu ama kendini tuttu. Alaz bir şey söylememişti. Onu zor durumda bırakmak istemiyordum.

“Alaz’a çoraplarını giydirelim. Bana yardım eder misin?”

Biran eğildi, oğlumuzu dizine oturttu. Yanımda getirdiğim yedek çorabı Alaz’ın küçük ayaklarına geçirdikten sonra ayakkabılarını giydirdim.

“İşte oldu.” Gülümsemek için gayret ettim. “Hazırsın.”

“Teşekkür ederim.” Alaz, babasına sıkıca sarıldı, onu öptü. “Beni yine alacak mısın?”

“Elbette alacağım.” dedi Biran. “Ne zaman istersen…” Bir şey daha söyleyecekti ama Diana’ya bakıp bundan vazgeçti. Ancak babasının dizinden indiğinde cesaret edebildi. “Anne, Rozelin’e sarılabilir miyim?”

Diana tek bir an bile düşünmedi. “Hayır. Artık gitmeliyiz.”

Alaz, başıyla onu onayladıktan sonra bana hüzünlü gözlerle baktı. Ona gülümsemeye devam edebilmek için kendimi hırpalıyordum. Onu kendime çekip her şeye rağmen Diana’ya rağmen sarılabilirdim ama bunun oğluma ne hissettireceğini bilemediğimden geri durdum. “Seni yeniden göreceğim anı heyecanla bekliyorum.”

Küçük dudaklarına, belki de yalnızca ikimizin görebileceği küçük bir tebessüm sığdırdı. Sonra da gitti.

“Artık endişe etmene gerek yok.” dedi lider, parmaklarını parmaklarımın arasında geçirirken. “Diana öğrendiğine göre artık herkes yanımda olduğunu biliyor.”

*****

Hava, tıpkı ruhum gibi kararmıştı. Zihnimin süzgecinden geçen ihtimaller, hep daha kuytu köşelere çıkarken, Mentro eyaletine giden o yolda Mirel ve Mestan ile birlikteydim. Biran, Lord Hualp Koran'ı birkez daha tuzağa düşürmek için bizden çok daha önce gitmişti. Üstelik tuzağı bu kez lordun bizzat kendi eyaletine kuracaktı.Tehlikenin büyüklüğünü her birimiz söylemiştik ama bu liderin umrunda bile değildi. Alaz'ın gidişinden sonra gözlerimde gördüğü hüzün onu işleri hızlandırmaya teşvik etmişti. En nihayetinde eyaletin girişine ulaşmış, arabayla ağaçların arasına gizlenmiş, liderden gelecek bir sonraki hamleyi bekliyorduk.

"Sizce ne yapacak?" diye sordum, gözümü muhafızlarla çevrili sınırdan ayırmadan. "Bu sınırı nasıl geçeceğiz? Bizi kesinlikle yakalarlar."

Mirel, oturduğu arka koltukta öne doğru yaklaştı ve kollarını Mestan ile oturduğumuz koltukların başına koydu. "Belki de geçmeyeceğiz."

"Bu ne demek?" Arabayı durduralı bir süre oluyordu ama elleri hala direksiyondaydı. Gergindi Mestan. Biran ülkenin bu tarafında yakalanacak olursa, ancak üç büyükler tarafından cezalandırılırdı ancak bir lordun eyaletinde yakalanması, korkunç sonuçlar doğurabilirdi.

Sorusunu ben cevapladım. "Hualp ayağımıza gelecek, demek."

"Nasıl olacak bu? Hualp son yaptığı kazadan sonra daha dikkatli olmalı."

Sınırda yaşanan hareketlilik ile sorusu havada asılı kaldı. Muhafızlar ivedilikle bir araya toplanırken, Mirel telaşla "Bizi mi fark ettiler?" diye sordu.

"Sanmıyorum." Dikkatle birkaç metre ötedeki karışıklığı gözlemledim. "Baksana, diğer yöne bakıyorlar." Bir an da karışıklığın ortasına dalan atın üzerinde Hualp Koran vardı. Hemen arkasındaki siyah akıtmalı beyaz atın üzerinde ise Biran Nuh…

"Şaka mı bu?" Mestan şaşkınlıkla direksiyona yapıştı. "Eyaletten birlikte mi çıkıyorlar?"

"Şaka değil." Mirel, çattığı kaşlarıyla birlikte muhafızların açılması için direktif veren lorda dikkat kesildi.

Muhafızlar yolu açtı. İki bölgenin liderleri atlarına hız vererek eyaletten çıkarken, Mestan, kendi liderinin, "Her koşulda beni takip

et.” emrine uyarak keskin bir manevrayla arabayı çevirdi ve peşlerine takıldı.

Kimpras ve Menro eyaleti arasında dar bir yokuş ve içi geçmiş bir orman vardı. Biran ile Hualp’in atları tam o noktada durdu. Mestan, bizi gizlemek için yeni bir kuytu arıyordu ki telsizi cızırdadı ve yeni bir emir aldı.

Biran, ortaya çıkmamızı emrediyordu. Bir planı vardı. Uymak zorundaydık. Düşünmedik. Hiçbir koşulda zaten Biran’ı yalnız bırakmak istemiyorduk. Mestan arabayı dik yokuşun ortasında duran atların ve liderlerin yanına sürdü. Belli bir mesafede Biran’ın işaretiyle durduğumuzda arabadan inen yalnızca ben oldum.

Hualp Koran, hala atının üzerimdeyken miğferini çıkardı. Suratına yayılan hayretin bana baktıkça palazlandığını gördüm. Gözünü benden ayırmadan atından inerken, Biran ondan daha hızlı davrandı. Yürüdü ve Hualp ile aramızda durdu.

Göğsü, omuzları ve hatta ona ait ne varsa zorunluluğun getirdiği öfkeyle şişti. Boynundaki damarların haykırışını duydum. Yapmak istemiyordu. Yapmak zorundaydı. Tıpkı benim gibi, bizim gibi…“Ona, bundan daha yakın durmayacaksın.” Hualp’e öldürücü bir bakış attı. “Şimdi arabaya bineceğim ve ona doğru attığım ilk adımda buraya geri dönüp senin başını bedeninden ayıracağım.”

Kelimeleri ortaya saçılmış kanlı birer tuzaktı. Kelimelerinin zehri, dikeni, mızrağı vardı.

Biran yanımdan geçip gitti ve söylediği gibi arabaya bindi. Hualp bir adım daha atmadı. Gocunmuş görünmüyordu. Hezimete uğramış gibi görünmüyordu. Siyah pelerini, omzuna dökülen düz, siyah saçları ve karanlık gözleriyle hem hatırladığım gibiydi hem de hatırladığımdan çok uzaktı.

“Bunu nasıl yaparsın?” Sorusunun aksine sesi sitem barındırmadı. “Nasıl onun yanına gidersin? Hala.”

Dik durdum. Bana yaşattığı giriftin altında ezilmeyecektim. Başımı göğe kaldırdım; kızıl bu noktada çok da hakim değildi. Rüzgar hırçındı ama Kimpras’ınki gibi değildi. Soğuğu ve nemi tenimde hissederken, “Evimdeyim.” dedim.

Evim, Biran’ın göğüs kafesiydi. O nereye giderse, benim evim orası olurdu.

Başını hafifçe döndü, yüzünün bir yanı karanlıkta kaldı. Görünen kısmında ise kaşı çatılmıştı. Ormandan gelen yabani hayvanların uğultusu, lordu temsil ediyordu. O, hatırladığımdan çok daha fazlasıydı.

“Evin mi? Senin evin biraz ötede…” Başıyla geride bıraktığımız eyaletini işaret etti. Ciddiydi, tehditkardı. “Bunu sen söyledin. Unuttun mu?”

Biran’a baktım. Yüzünde tarifsiz ve donuk bir ifadeyle bizi izliyordu. Sadece bakışlarıyla buradayım, diyordu. Sadece bakışlarıyla güvende olduğumu avaz avaz bağırıyordu.

“Öyle bir şey söylemedim.”

“Söyledin.” Emindi. Tanrım! “Nasıl emin olabilirdi?”

Onun şimdi, tam şu an yeryüzünden silinip gitmesini istedim. Bana yaptıklarını alıp yok olmasını istedim.

“Açık ol. Ne yaptın da bana bunu söyletmeyi başardın?” Sustu. Hayır, susmasına izin vermeyecektim. Susmak için burada değildim. “Mirel’e söylediklerin… Hepsi beni yanına getirmek için değil miydi? Buradayım, geldim işte. Konuş, beni yanında tutmak için söyleyebileceğin her şeyi söyle Hualp.”

“Ah!” Başını kaldırdı, gözlerini kapattı ve dudakları güzel bir şey yemiş gibi kıvrıldı. “Adımı dudaklarından duymayı özlemişim.”

“Kes şunu!” Lanet olsun! Daha sakin olmalıydım. Biran’ın kendisini güçlükle tuttuğunu biliyordum. Her an dibimizde bitip Hualp’e söyleyeceklerini yapmak üzere olduğunu biliyordum. “Doğruyu mu söyledin? Kardeşimi buraya gerçekten sen mi getirdin?”

Açtığı gözleri şeytani bir ifadeyle ışıldadı. “Elbette. Neden hafızanı yitirmiş gibi davranıyorsun. Sen Temur’u öldürmeden hemen önce o kardeşinin getirmenin yolunu bulmuştu. Yalnız öldüğü için yapamadı ama geride bana nefis bir koz bıraktı.”

“Sen de o kozu beni yanında tutmak için kullandın. Büyücü Bor, benden istediklerin karşılığında bana çıkışı söyledi.” Söylediklerimin doğru olduğunu biliyordum, Onaylamasına ihtiyacım yoktu.

“Bunları mı konuşacağız? Aramıza giren onca zamandan sonra üstelik…”

“Elbette bunları konuşacağız, tehditlerini!” Soğuk havayı göğsüme doldurup, “Kardeşimi nasıl geri getirebilirsin ki?” diye sordum. “Bizi

çıkışa götüren mağara yok oldu. Kardeşim kurtuldu ve bir daha buraya geri dönmeyecek!”

“Ah hayatım…” dedi acıyan bir sesle. Sol ayağını yere sürtüp duruyordu. Bana gelmek istiyordu ama Biran’ın varlığı onu durduruyordu. “Sana o tatlı kızı nasıl geri getirebileceğimi bizzat gösterdim. Eğer beni, o tatlı kızı geri getirecek kadar kızdırırsan, evine geri dönmesinin bir yolunun asla ve asla olmadığını da öyle… Neyi konuşuyoruz hala?”

Göz bebeklerimin öfkeden titrediğini hissettim. Beni kardeşimle tehdit ediyordu, üstelik bunu ilk kez yapmıyordu. “Bebek…” Sesim dudaklarımdan titreyerek çıktı. “Mirel’e bahsettiğin bebek neyin nesi?”

Bana baktı, önümüzdeki bir süre boyunca tek yaptığı bana bakmak oldu. “Lanet olsun konuş artık!”

Kara kaşlarının altındaki kara gözleri karnıma kaydığında nefessiz kaldığımı hissettim. “Bunu unutmuş olman inanılmaz….” Serinkanlılıkla başını salladı. “Yine de sana açıklayacağım. Gitmeden önce hamileydin. Bebeği ortadan kaldırabilirdik ama bunu istemedin. Sonunda büyücü Bor bize bir çözüm sundu. Gitmeden hemen önce, buraya geri döndüğün an devam edebilecek şekilde hamileliğini dondurdu.” Dudaklarında, beni darmadağın eden, onun ise gözlerine ulaşan bir gülümseme vardı. “Buradasın, hamileliğin devam ediyor.”

Biran’a bakamadım. Oysa gözlerinden alacağım güce ihtiyacım vardı. Korkuyordum. Sormaktan ve alacağım cevaptan ölesiye korkuyordum.

“Hamile miyim?”

Bedenimdeki tüm gücün çekildiğini, beni ayakta tutacak tek bir zerresinin bile kalmadığını dizlerimin üzerine düştüğümde anladım.

Yağmur başladı. Kapılar açıldı. Kapılar kapandı. Adım sesleri, koşarak yaklaştı ama bundan daha önce duymam gereken bir şey vardı.

“Evet, hamilesin.” Sesi, yenilgiyi kucakladı. Sadece sesiyle, içimi buz kestirdi: “Bebeğimizi taşıyorsun. İkimizin bebeğini…”

Tanrım.

Tanrım.

Tanrım.

Ruhumda çakan şimşeklerin beni sürüklediği yer uçsuz bucaksız bir bataklıktı.

Her şey yine korkulacak gibi görünüyor ama her şey yine korkulacak gibi değil.

Arkanıza yaslanın ve bana güvenin.

Kesitlerimiz instagram'da açtığım Bizimkiler ✾ isimli kanaldan geliyor. Instagram: _Durumavii

Lütfen yıldıza dokunmayı unutmayın. Bir sonraki bölümde görüşmek üzere...

66. BÖLÜM; "Birkez Daha..."

Selam!

Atamızın armağanı Cumhuriyetimizin 100. yılı kutlu olsun 🇹🇷

Erken saatte gelen bu bölüm de hediyeniz olsun. ❤

Ayrıca büyük sürprizi ve 3. kitabın çıkış tarihini açıklamama sadece 2 gün kaldı :') Benimlesiniz değil mi?

Evanescence~ Lithium

Thurisaz ~ Endless

Keyifle okuyun.

Sonu yoktu; acının, hayal kırıklıklarınız ve gözyaşının…

Elim karnıma giderken, bunu daha iyi anlıyordum.

“Bu… Doğru değil.” Başım iki yana sallanmaktan çok titredi. Nefes almakta güçlük çektim. “Değil. Doğru olamaz.”

Kaşları, gözlerine doğru eğildi. Gözleri yüzümde bir şey arıyor gibi dikkatliydi. “Neden böyle söylüyorsun? Dahası…” Avuçlarını gökyüzüne çevirip iki yana açtı. “Neden böyle davranıyorsun? Rozelin, bana doğruyu söyle. Sana büyü mü yaptılar? Seni zorluyorlar mı?”

“Kes şunu Hualp!” Biran bağırdığımı fark ederek araçtan inmek için hamle yaptı. Onu elimi kaldırarak durdurdum. Sonraki seferde hiçbir şekilde durduramayacağımı biliyordum. Ellim hala havadayken, “Bana bunu kanıtla.” diye emrettim.

“Kanıt mı isti-”

“Belanı siktirtme de kanıtla şunu!” Sesimi güçlükle alçak tutmayı başarmıştım. Hualp ile aramızda geçen konuşmayı kimse duysun istemiyordum. Doğru olma ihtimalini düşünemiyordum bile. Tanrım! Çok utanç vericiydi…

“Tamam.” Dudaklarını ele geçiren gülümseme, bana bir darbe daha indirdi. Elinin pantolonunun arka cebine atarken, “Yanımdan hiç ayırmadım.” dedi. “Bir an bile…” Küçük, hasır bir cüzdan çıkardı.

İçinden aldığı kağıdı ufak, sarımtırak kağıdı bana uzatırken, "Al." dedi. "Madem kanıt istiyorsun, al ve kendi gözlerinle gör."

Korkuyordum. Çok korkuyordum.

Hualp'e doğru bir adım atıp elindeki kağıdı aldığımda Biran'ın üzerimde olan gözlerinden utanıyordum. Hualp'in söylediği şeyin yalnızca ihtimali bile yıkıcıydı. Biran henüz bilmezken bile…

Kağıdı kendime çevirirken, içimi çektim ve el yazısını okumaya başladım.

"Sevgili bebeğim, seni büyütmeye bir süre ara vereceğim için çok üzgünüm. Bunu yazıyorum çünkü ilerde doğmak için geciktiğini öğrendiğinde üzülmeni istemiyorum. Böyle olması gerekiyordu. Başka bir yolu olsaydı denerdim ama yoktu. Geri geleceğim ve seni içimde büyütmeye devam edeceğim. O zaman kadar eşsiz ruhunu baban Lord Hualp Koran'a emanet ediyorum. Bebeğim, seni seviyorum."

Baban Lord Hualp Koran.

Baban…

Hualp Koran.

Dizlerimin üzerine düştüm. Çünkü el yazısı tanıyordum; bana aitti.

*****

Kalbimin, dokundukça infilak edecek geniş bir mayın tarlasına dönüşünü izledim. Aldığım her nefeste yeni bir mayın patlıyordu. Aldığım her nefeste tuzla buz oluyordum. Ah, Biran'ın yüzüne bakamıyordum.

"Sakin kalmalıyız. Sakin kalıp, sakince düşünmeliyiz." dedi Mirel. "Rozelin, ağlama artık."

"Mirel, Rozelin ağlamıyor." dedi Mestan. "Dakikalardır boşluğa bakıyor."

"Ağlıyor." Mirel, emindi. Çünkü beni çok iyi tanıyordu. "İçten içe ağlıyor."

"Rozelin," Efraim'in iri ve koyu tenli elini masanın üzerinde duran elimde hissettim. "O el yazısının sana ait olduğundan emin misin?"

Bakışlarımı masadan kaldırmadan başımı salladım.

"Bir oyun var. O herif bir şey yaptı. Ne yaptı bilmiyorum ama…" Mirel'in giderek yükselen sesinde öfke barınıyordu. "Yaptı! Bu suratlarınızın hali ne? Biran…"

Ona bakmıyordum ama benden bir farkı olmadığını biliyordum. Belki ne yapacağını düşünüyordu, belki de nasıl hazmedeceğini…

Mirel, bardağını sertçe masaya bıraktığında, içeceğinden sıçrayan damlalar masanın farklı köşelerine dağıldı. Döndüğümüzden Beri o ve Mestan'a ait evdeydik. Perla burada değildi. Hamileliğinin son aylarında olduğu için onu stresten uzak tutmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

"Mantıklı düşünün biraz. Gerçek aşk olmadan nasıl bebek olabilir!" Bunu söylerken canı yanmıştı, biliyordum. "Rozelin asla Hualp'e aşık olmadı. Eğer o bebek gerçekten varsa Biran'ın bebeği olmalı…"

"Elbette öyle." diye destekledi Mestan. "Bir fikrim var. Hualp o kağıdı onca zaman cebinde taşıdığına göre bir şeyleri saklamayı seviyor olmalı. Bence evinde işe yarayacak şeyler bulabiliriz."

"Bunu daha önce hiç düşünmedik." Efraim elimi sıvazlayıp, elini uzaklaştırdı. "Pekala buluruz. Hemen yapalım. Biran, Hualp'in evinine nasıl gire-"

"Sonra konuşacağız."

"Ama se-"

"Sonra konuşacağız." dedi, daha net bir sesle. "Sonra."

Mirel'in ayağa kalktığını fark ettim. "Sizi yalnız bırakalım."

Mirel, Mestan'ın elinden tuttu. Birlikte çıktılar. Hemen arkalarında Efraim de çıktı. Artık yalnızdık. Masanın altında kalan ellerimin birbirine sürtünüp durması can yakıcı bir hal alırken, dudaklarımı dişliyordum. Olduğum yerden buharlaşmak, yok olmak istiyordum. Sessizliği zehirli bir mızrak gibi içimi deştikçe, ben olmaktan hızla uzaklaşmak istiyordum.

"Bak."

Bakamadım.

"Bana bak." dedi. "Rozelin, bana bak."

Sesi, acımı ve utancımı ikiye katlarken, kendimi ayakta buldum. Hualp'in söylediklerinin altında eziliyordum. İhtimallerin altında eziliyordum. Biran'ın bana yaklaştığını fark ettiğim an koşmaya başladım. Kapıyı açtım, kendimi geceye ve sağanak yağmura teslim ederken, ayakkabılarım önce ıslak çakılla ardından da çamurla buluştu.

"Rozelin dur!"

Yağmurun kayganlaştırdığı ayakkabılarımdan biri ayağımdan fırladı ve bir köşeye düştü. Koştukça yüzüme vuran sırılsıklam saçlarım canımı yakıyordu ama canımı esas yakan bu değildi.

"Rozelin!"

Onu duymak istemiyordum.

"Git!" diye haykırdım hala koşmaya devam ederken. "Git Biran! Ne olur..."

Adımların ıslak zemini döven sesi hızlandı. Onu arkamda hissettiğimde bile umutsuzca koşmaya devam ettim. Güçlü parmakları kolumu sandığında korktuğum oldu. Yüzümü ona döndüm.

Oysa yüzüne bakmaya yüzüm yoktu.

"Sarışın..." Nefes nefeseydi. Sırılsıklamdı. Saçlarından akan damlacıklar yüzündeki acıyı örtemiyordu.

Tanrı bize ruhumuzu kedere boğacak bir acı bahsetmişti.

Yeniden kavuşmuş olmak bile o kederi yok etmeyecekti.

"Neden benden kaçıyorsun?" Göğsü hiddetle şişti ama sesi çok sakindi. "Benden kaçmana dayanamam."

Bunu yalvarır gibi söylemişti. Ah...

Başımı eğdim. Sıcak gözyaşlarım soğuk yağmur taneleri meydan okurken, "Beni yalnız bırak." dedim. Sesim nasıl da yenikti.

Parmakların kollarıma uyguladığı güç artarken, göğüslerimiz birbirine kavuşana dek bizi birbirimize yaklaştırdı.

"Bunu asla yapmam!"

Başımı kaldırdım. Ağlamaktan kısılan gözlerimi, gözlerimde bir umar arayan gözlerine diktim. "Yapmak zorundasın! Benden uzak durmak zorundasın! Çünkü..." Sesim titredi. Ruhum ufalanıp, kelimelerinin üzerine döküldü.. "Çünkü karnımda bir başkasının çocuğunu taşıyor olabilirim. Görmüyor musun? Görmek istemiyor musun? Bunu kanıtladı... Ben...Ben."

Bana öyle kuvvetli sarıldı ki kollarının arasında yok olacağımı sandım. Avucunun başımın arka tarafına uyguladığı baskıyla yüzümü göğsüne gömerken, başı göğe kalktı.

Gözünden alanlar yalnızca yağmış damlaları mıydı?

"Bunu bir daha söyleme. Sana emrediyorum sarışın, bunu sakın bir daha söyleme. Nasıl oluştuğu umrumda değil. Her ne olursa olsun; gerçekten varsa, o bebek bizim bebeğimiz. Sadece bizim…"

Göğsünde ağladım. Kokusunda ağladım. Biran beni sıkıca sarıp sarmalarken, ruhunda ağladım.

Bizi evimize götürdü. Birlikte yatağımıza girmeden önce beni ve kendini soydu. Buna ihtiyacımız vardı. Örtünün altında; vücudunun ön

kısmı, vücudumun arka kısmıyla bir bütün vaziyetteydi. Başı boynumda, soluğu tenimdeydi. Işıkları yakmamıştık, duvarlarda dönen melodi nefes alışverişleriydi.

“Biran,” Kaç saat süren sessizliğinde ardından sesim çıkmıştı bilmiyordum ama ismini söylemek bana daima iyi geliyordu.

“Söyle bebeğim.”

Bebeğim… Bana böyle hitap etmesini seviyordum. Bana böyle hitap etmesi, acılarımın üzerini kapatan bir yara bandı gibiydi.

“Kendimden nefret etmeme izin vermediğin için teşekkür ederim.”

Kollarından biri boynumun altındaydı. Göğsümün yukarıdan saran diğer kolunu yavaşça yukarı çıkardı, saçlarımı sevmeye başladı. “Kendine karşı duyacağın tek duygu gurur. Aksinin olmasına izin vermem.”

Sol gözümden akan bir damla yaş, burnumun üzerinden geçerek yastığa damladı. Yatağa girdiğimizden beri ağlıyordum; yalnzıca son birkaç saattir gözyaşlarım daha yavaş düşüyordu gözlerimden... “Biran,”

“Söyle bebeğim.”

Yutkundum. Boğazım acıdı. “Ya doğruysa. Doğru değildir, değil mi?”

Saçlarımın arasına uzun bir öpücük bıraktı. Dudakları sıcaktı; dudakları benim cehennemimdi. “Değil. Sen de aksini düşünme. Yarınn seni Dora’ya götürmemi ister misin? Bize gerçekten bir bebeğimiz olup olmayacağını söyler.”

Başımı sallarken, sıradaki yaş diğer gözümden düştü. “Korkuyorum.”

“Korkma.” dedi, güçlü bir fısıltıyla. “Ben buradayım. Ben hep burada olacağım.”

“Hep mi?” diye sordum, ağlamaktan çatallaşmış; incecik ve fısıltıdan bile daha zayıf olan sesimle.

“Hep.”

Gecenin bizim için söylediği kederli ninniyi dinledik, asla ne kadar olduğunu kestiremediğimiz uzunca bir süre… Uyumadım ve uyumadı.

“Biran,”

Bakışlarımı ayak ucuma eğdim ve aşağıdaki pencerelerin yukarı boca ettiği ışığı görmeye çalıştım. Sabah olmak üzere miydi, yoksa karanlığa alışan gözlerim bana oyun mu oynuyordu, bilmiyordum.

“Söyle bebeğim.”

“Eğer bir bebeğimiz daha olacaksa, kız olmasını ister misin?”

Havayı yavaşça içine çekişini duydum. Sakallarını boynumun ince derisinde hissetmek her zaman için paha biçilemezdi. “Sana benzeyecekse olur.” dedi, sonra. “Sana benzeyecekse, onlarca kızımız olabilir.”

Gülümsedim. Oysa Hualp ile karşı karşıya olduğum o hazin dakikalardan sonra bir daha hiç gülümsemeyeceğimi sanıyordum. “Alaz çok güzel bir çocuk…” Altta kalan elimi yukarı uzattım, saçlarımdaki elini tuttum ve avucunu dudaklarıma götürdüm. Öptüm; uzun bir öpücüktü. “... ve tıpkı sana benziyor.”

“Yerime göz dikmesine izin vermeyeceğim. Bunu unut.”

Yine gülümsedim. “Teşekkür ederim.”

Avucunu biraz geri çekti ve parmak uçlarını yüzeysel olarak dudaklarımdan gezdirmeye başladı. Gözlerimi kapattım, dokunuşlarını hissederken, bedenimde gıdıklanmayan tek bir nokta bile kalmamıştı. Beni her an, her şekilde etkileyebiliyordu.

“Alaz’ı tamamen almak istiyorum.”

Gözlerimi hızla açtım. “Ama…”

“Merak etme, o güçlü bir çocuk. Yanımda olmayı seviyordu. Artık senin yanında olmayı da seviyor. Yeni düzenine kolay adapte olacaktır.”

Mutluluğun beni ele geçirmesine izin verdim, kalbimdeki sancıya rağmen… “Onu üzmek istemiyorum. Eğer yanımdayken Diana’yı özlediğini söylerse, buna dayanamam.”

“Öyle bir şey olmayacak. Eğer annesi izin verirse, onu Diana’nı ziyaretine götürürüm. Bana kalırsa bir süre sonra o ziyaretlere bile gitmek istemeyecek.”

“Ciddi misin?”

“Fazlasıyla.”

Zaman geçti, geçti geçti… Artık gecenin sona ermek üzere olduğundan emindim.

Son kez, “Biran,” dedim.

“Bebeğim.”

Sesi hala dinçti.

Gözlerim yavaşça kapandı. “Seni seviyorum.”

Beni göğsüne mümkünmüş gibi daha fazla çekerken, kulağıma fısıldadı. “Seni her zaman seveceğim, sarışın.”

*

Bana sunulan yaşamın çıkmaz sokağına ulaşmıştım. Kimse dillendirmiyordu ama bunu her biri biliyordu. Ruhuma kenetlenen kasveti hissediyorlardı.

Bir süre önce Perla ve Efraim'e ait eve gelmiştik. Çünkü artık Biran'ın yanında olduğum herkes tarafından biliniyordu ve bizi aramaya en izbe yerlerden başlamışlardı. Şehrin göbeğindeki bu evi aramak kimsenin aklına gelmezdi. En azından öyle umuyorduk. Üç büyükler, Biran'ı çağırmak için ikinci kez bildiri yollamıştı ama Biran o bildiriyi de hiçe sayarak, oğlumuzu almak için Lavangos Eyalet'ine doğru yola çıkmıştı.

"Ağabeyim kafayı yemiş." Perla, karnını tutarak evinin içinde yürüyüp duruyordu. Öfkeliydi. Üzgündü. "Üç büyüklerin hakkında yakalama kararı çıkarmasını mı istiyor!"

"Bilmiyorum." dedi Mestan. "Ama biraz işin iyi tarafından bakamaz mısın Perla? Birazdan Alaz gelecek ve bir daha geri gitmeyecek."

Perla durdu, gözleri dolu dolu baktı bana. "Oğluna kavuşuyorsun."

Burnumu sinsice ele geçiren yanma hissiyle birlikte başımı salladım. "Evet, ona kavuşuyorum." Geldiğimden beri Hualp'in söylediklerini hiç konuşmamıştık. Konuşmak istediklerini biliyordum ama konuyu ben açmadan ağızlarını açmayacaklarını da biliyordum. Bu yüzden üzerime düşeni yaptım. "Hualp ile yaşadığım şeyler hafızamda yok. Benim için hiç yaşanmadı. İnanın hamile olup olmadığımı bile bilmiyorum. Bugün öğrenmek için Dora'ya gidecektik ama sanırım şu durumda sonraya kalacak."

"Hissediyor musun?" diye sordu Perla. "Yani hamile olduğunu… Ben hissetmiştim."

Bunu kendime sormamıştım. El yazısını gördüğümden beri Hualp'in söylediklerine kendimi inandırmıştım ama kendime kulak vermeyi denememiştim. "Birkaç gündür midem kötü. Hepsi bu."

Perla ağzını açacak oldu ama Mirel izin vermedi. Perla anlayışla karşıladı. Zaten altında ezildiğim konu hakkında beni daha fazla köşeye sıkıştırmayı bıraktılar. Biraz sonra Perla yeniden konuşmaya hazırlandığında, konunun farklı olacağını biliyordum.

"Beni yanlış anlamanı istemiyorum ama sence böyle bir durumda ağabeyimin Alaz'ı Diana'dan almak istemesi normal mi? Bir de Diana'yı mı düşman edinecek? Hiç düşmanı yokmuş gibi…"

“Belki haklı olabilirsin Perla ama Alaz’ı bir daha dönmemek üzere ailesine getirmek ağabeyinin teklifiydi. Hayır, dememi bekleyemezsin.”

Yerimden kalktım, Perla’nın yanına ulaştım, elinden tuttum ve onunla birlikte en yakın koltuğa oturdum. “Dediğim gibi… Bunu Biran’dan ben istemedim. Bana kalırsa öncelikle şatoya gidip hesap vermeliydi.”

“Biliyorum.” dedi üzgünce. “Seni suçlamıyorum. Yani… Artık.”

Kapı kırılırcasına çalınmaya başladığında hepimiz birden ayağa dikildik. Mirel belindeki silahı çıkarıp iki eliyle sıkıca kavradıktan şakağına yaslayarak ilerledi. “Burada kalın ve sesinizi çıkarmayın.”

Perla çoktan panik olmuştu. Neyse ki kapının vurulma sesinin arasından Efraim’in sesini duyduk. Mirel kapıyı açar açmaz içeri girdi. Heyecanlı görünüyordu. Kaynağı ne yazık ki iyi bir şey değildi.

“Diana…”

Oğlumla ilgili bir durum olduğunu anlayarak Efraim’in karşısına dikildim. “Ne oldu? Oğlumla mı ilgili?”

“Sakin ol.” Efraim, kaldırdığı ellerini aşağı yukarı sallayarak beni sakinleştirmeye çalıştı. “Alaz iyi. Biran onu Diana’dan aldı.”

Derin bir nefes aldım. “O zaman?”

“Diana, çok öfkelendi. Tehditler savurdu, hiçbirinin de altı boş değil. Muhafızlarını seni bulmaları için görevlendirdi. Anlayacağın, artık kalabalık bir muhafız ordusu seni arıyor.”

Perla, “İşte bunu söylüyordum!” diye sitem etti. “Şato muhafızları, Hualp Koran’ın muhafızları… Şimdi de Alte ailesinin muhafızları… Nasıl kaçacaksınız?”

Efraim, ellerini Perla’nın omzuna koyup, “Karıcığım.” dedi. “Sakin ol. Lider her şeyi düşünüyor. Kafasında bir şeyler olduğunu söyledi. Geldiğinde bizimle paylaşacak.”

Dayanamayıp, “Şimdi neredeler?” diye sordum. “Geliyorlar mı?”

Efraim beni başıyla onayladı. “Neredeyse her bölgede adamımız var. Onlardan aldığımız bilgiye göre muhafızlar, Mestan ve Mirel’in evinin civarında aramayı bitirmişler. Bu tarafa geliyor olabilirler. Buraya sizi götürmek için geldim.”

“Hepimizi mi?” diye sordu Perla. “Beni de mi?”

“Evet hayatım, seni de… Ortalık bu kadar karışıkken yalnız olmanı istemiyorum. Şimdi çantanı hazırla, hemen çıkmamız gerekiyor.”

Perla, kocasının dediğini yaparak odaya gitti. Küçük bir çanta hazırladıktan sonra geri döndü. Kapşonumu kapatarak evden çıktım. İnsanların yoğun olduğu bölgelerde kafamı kaldırmadım. Gizlenmek ağır geliyordu ama birazdan oğlumla bir araya geleceğimi düşünmek bana güç veriyordu.

Araba, Mestan ve Mirel'in evinin önünde durduğunda, gördüğüm manzara kalbimdeki tüm kederi silip attı. Alaz oradaydı! Biran, onu arabanın kaportasına oturtmuş, saçlarına okşuyordu. Alaz babasına muhteşem gülücükler atıyordu. Tanrım! Bu gördüğüm en güzel manzaraydı. Beni fark ettiği an Alaz heyecanla kaportadan atladı ve koşmaya başladı. Arabadan indiğimde yanıma ulaşmıştı bile… Eğildim, onu kollarımın arasına alıp sıkıca sarıldım.

"Duydun mu Roz? Artık babamla yaşayacağım."

Geri çekilip, alnına düşen buklelerini şakağına doğru sıvazladım. "Duydum canım."

"Sen de babamla yaşıyorsun, değil mi?"

Gülümseyerek, "Evet." dedim. "Ben de babanla yaşıyorum. Senin için bir sakıncası var mı?"

Mavi gözlerini kocaman açarak, "Tabii ki yok." dedi. "Çok mutluyum. Bol bol kızartma yiyeceğim."

"Sadece o mu?" diye sordum alınmış gibi yaparak.

"Her gün seni göreceğim için de mutluyum. Üzülme."

Ona yeniden sarıldığımda bana hemen karşılık verdi. "Üzülmüyorum. Geldiğin için teşekkür ederim, Alaz."

Hep birlikte eve geçerken, çevrede çok sayıda koruma olduğunu gördüm. Biran hiç sözünü etmese de tehlikenin farkındaydı. Sessizce önlemini alması, bizim huzurumuzu korumak içindi. Eve girip sohbet etmeye başladığımızda bile gözü pencerede, kulağı telsizdeydi. Çünkü yakın zamanda bize ait eve gizleme büyüsü yaptığı için şu an yapamıyordu ve bu ev onun için tam anlamıyla güvende değildi. Bir müddet oğlumuzla vakit geçirdikten sonra Efraim ve Mestan'ı alıp evin kuytu bir köşesine geçti. Bakışlarını benden kaçırdığını fark ettiğimden beri istediğinin aksine içim hiç huzurlu değildi.

"Perla." Alaz'ın başını okşarken, duymaması için Perla'ya yaklaştım ve "Alaz'ı biraz uzaklaştırır mısın?" diye sordum.

Başını salladı ama ne olduğunu anlayamamıştı. "Sanırım erkeklerin toplantısına dahil olmam gerekiyor." diye açıkladım.

“Bensiz mi?” diyerek araya girdi Mirel. Sonra da oturduğu koltuktan kalktı ve yerde arabalarını süren Alaz’ın yanına çöktü. “Baksana küçük adam, benim odamda ilginin çekebilecek bir şeyler var. Perla’nın seni oraya götürmesini ister misin?”

Alaz hemen Perla’nın yanına gitti ve onun elini sıktı. Perla, aklı bizde kalarak Alaz ile birlikte uzaklaştığında, Mirel’i de alıp odanın bir köşesinde sessizce konuşan üç adamın yanına gittim. Bizi fark ettikleri andan itibaren sessizliğe büründüler.

“Beyler, biraz da bizimle laflamaya ne dersiniz?” Mirel, kolunu Mestan’ın omzuna koydu ve ağırlığını kısmen üzerine bıraktı.

“Önemli bir şey konu-”

“Uzatmayalım.” Efraim’in sözünü keserek doğrudan Biran’a baktım. “Anlatmanı bekliyorum.”

Sustu. Tek yaptığı irislerinde kara lekeler gezinen mavi gözleriyle bana bakmaktı.

“Anlatmadan buradan kıpırdamayacağım. Bunu biliyorsun.”

“Biliyorum.” Yalnızca dudakları kıpırdadı. “Bir kere hiçbir şey olmamış gibi davran.”

“Hayır.” dedim her iki hecenin de üzerine bastırarak. Belki bir gün… Ama o gün bugün değil lider.”

Biran gözlerime bakmaya devam etti. Sonra “Emir verildi.” dedi. “Üç büyükler hakkımda yakalama kararı çıkardı.”

“Siktir!” Başımı ellerimin arasına alarak etrafımda döndükten sonra topuğumu yere vurdum. “Siktir…” Nefes alabilmeyi başardığım ilk an yeniden Biran’a döndüm. “Ne zaman öğrendin?”

“Buraya gelirken.”

Düşün Rozelin, düşün. Onu bu işten sıyırmanın bir yolunu bul.

“Teslim ol. Üç büyüklere sana geldiğimi ama sonra kaçtığımı söyle. Kendini temiz çıkar. Sen temize çıkmadan olmaz.”

Bir adım attı. Bir adım daha… Ayakkabılarımızın burunları tokuştuğunda durdu ve “Yapacağım.” dedi. Derin bir nefes aldım ama Biran ikincisini almama müsade etmedi. “Öncelikli olanı yerine getirdikten sonra…”

Uzaklaştığı an öfkeli adımlarla etrafında dönüp yeniden karşısına geçtim. “Dalga mı geçiyorsun!” Yüksek çıkan sesime güçlükle çeki düzen vererek yineledim. “Dalga mı geçiyorsun Biran? Öncelikli olan daha önemli bir durum yok!”

“Var.” dedi düşünmeden. “Sizin güvenliğiniz.” Başını eminlikle salladı. “Ve ben önce, öncelikli olanı yerine getireceğim.”

Tıpkı benim gibi onun da geri adım olmayacağını biliyordum. “Nasıl yapacaksın?”

Dudağının bir köşesi kıvrıldı; orada tehlikeli bir gülümseme gizlenmişti ve kısalan bıyıkları bunu daha açık bir biçimde ortaya koyuyordu.

“Gizleme büyüsünü süresiz bir şekilde yapmanın bir yolunu buldum.”

“N-nasıl?”

Hala tüm odağı bendeyken, “Dışarı çıkın.” diye buyurdu. “Arabayı hazırlayın.”

Birkaç saniye sonra yalnızdık.

Elini yavaşça kaldırdı, yanağıma koydu. Başını yüzüme eğerek, “Bana güveniyor musun?” diye sordu. Sesi kısık, ifadesi endişeliydi.

“Sonsuz.”

“Şimdi gideceğim. O büyünün nasıl yapılması gerektiğini öğrenip sana geri döneceğim. Sizin güvenliğini sağladıktan sonra dediğini yapacağım. Ancak o zaman.”

Kabul etmekten başka şansım yoktu. Zaten Biran bana başka bir seçenek de sunmuyordu. Sadece, giderken içinin benden yana rahat olmasını istiyordu. Onu bundan mahrum bırakamazdım.

“Tamam, tamam.”

“Buralar sende.” Bana güveniyordu. En az benim ona güvendiğim kadar… “Kuş uçurma, isteyince neler yapabileceğini buradaki herkes biliyor.”

Gülümsemeye çalıştım, buruktu. “Elimden geleni yapacağım. Şimdi… Nereye hedeflediğin şey için nereye gideceğini sormayacağım.” Çünkü uzak ve tehlikeli olduğunu biliyorum, diyemedim. “Bir an önce bana geri gel, lider. Senden başka bir şey istemiyorum.”

“Bundan emin misin?” Elleri belime kaydı, alnını yavaşça alnıma yasladı. Etrafta bizden başka kimse yokmuş gibi… “Gerçekten başka bir şey istemeyecek misin?”

Elimi yanağına koydum ve parmaklarımı sakalları boyunca kaydırdım. “En azından geri dönünceye kadar…”

Dudaklarını alnıma bastırdı. Bir süre öylece bekledi. Ellerinden biri yüzümden ayrıldı. Elime dokundu. Ancak tenimde hissettiğim yalnızca

teni değildi; metalin soğuk yüzü tüm bedenimi ürpertmişti.

“Sadece önlem.” Silahı elime tutuşturdu. Sonra elimi kavradı, belime götürdü; kazağımı hafifçe kaldırıp, silahı pantolonuma sıkıştırmamı sağladıktan sonra bana sarıldı. “Bir şey daha… Ben de sana güveniyorum.”

Gülümsedim ve onu uğurlamadan önce dudaklarımı dudaklarına bastırdım. “Bunu zaten biliyorum.”

Erkeklerimiz gideli altı saat, oğlum uyuyalı üç buçuk saat olmuştu.

Biran şatoya gidip adını temize çekmek yerine, gizleme büyüsünü süresiz şekilde nasıl yapacağını araştırmak için bölgenin doğusuna gitmişti. Rotalarını Mirel, Mestan’dan, ben ise Mirel’den öğrenmiştim. Niyeti, gizleme büyüsünü ikimize ait olan o evin üzerine indirmek ve bir daha hiç kaldırmamaktı. Böylece bizi güveden tutabilecekti.

“Bize sert bir şeyler koyacağım.” Mirel, içki dolabından, hiç açılmamış bir şişeyi aldı ve toprak kadehlere doldurmaya başladı. “Perla, sıcak ve tatlı bir içeceğe ne dersin?”

Perla omuz silkti. “İstemiyorum.”

Ağabeyi için endişeliydi. Kocası için de öyle…

“Ben yaparım.” Koltuktan kalkıp mutfağa ilerledim. “Tatlısını bol tutacağım.”

Perla bu kez sessiz kaldı. Onun için sıcak çikolataya benzeyen hafif bir içecek yaptıktan sonra oturma gruplarına dağınık olarak oturduk. Hepimizin üzerinde pijama takımları vardı, uyku vakti çoktan gelmişti ama kimse lafını etmiyordu.

“Sizce sabah olmadan geri dönecekler mi?”

Perla, gözünü camdan ayırmadan sormuştu bunu.

“Mestan’a telsizcen ulaştım. Her şeyin yolunda olduğunu söyledi.”

“Bu söylediğin iki saat önceydi, Mirel.” Perla henüz sözünü bitirmişken yüzünü buruşturarak karnını tuttu. “İki buçuk saattir onlardan haber alamıyoruz.”

“Çünkü sinyal çekmiyor.” diye açıkladı Mirel. “Sen iyi misin?”

“Kasılmalarım var. Sorun yok.”

Elimi uzatıp Perla’nın karnına dokundum. Oldukça şiş ve gergindi. “Ne sıklıkla oluyor kasılmaların?”

Perla bilmediğini belirtmek amacıyla dudağını büktü. “Telaşlanmayın. Daha onuncu ayımdayım. Doğuma koca bir ay daha var.”

Karnını sıvazlayıp elimi geri çektim. “Unutuyorsun. Alaz da erken gelmişti.”

Perla, başını karnına eğerken, o hüzünlü halinden biraz da olsa kurtulmuş gibiydi. “Eğer babanın söylediği gibi bir kızsan…” Parmaklarını nazikçe karnına dolaştırmaya devam ederek, “Uslu bir kız ol” dedi. “Ve zamanını bekle.”

“Efraim ve senin kızından bahsediyoruz.” Mirel, koltuğa yayılabildiği kadar yayılmıştı. Ayaklarını koltuğun başından sarkıtarak sallarken, içkisinden büyük yudumlar alıyordu. Onun stresle başa çıkma yöntemi buydu. “Biran’ı bile dinlemeden birlikte oldunuz. Sence o minik kız seni dinler mi?”

“Dinlemek zorunda. Babası olmadan onu doğurmayacağım.”

Mirel, kendine yeni bir içki almak için ayaklanırken, “Umarım.” dedi. “Zaten bebek de gelmeden önce babasının yanında olup olmayacağını mutlaka soracaktır.” Kadehini bu kez ağzına kadar doldurdu. Daha öncesinden de bir şeyler içmişti. Sarhoş sayılmazdı ama düz bir çizgide yürüyebilecek kadar ayık da değildi.

Perla aniden doğrularak etrafına bakındı. “Nereden geldi o ses?”

“Ne sesi?”

Perla soluna dönerek, işaret parmağını o tarafa uzattı. “Sanki oradan bir ses geldi.”

Mirel hızlı adımlarla pencereye yürürken belindeki silahına dokundu. Demir korkulukları bulunan pencereyi açık dikkatle etrafı süzdükten sonra silahı çıkarmaktan vazgeçerek camı kapattı. “Kimse yok.”

Perla’ya rahatlamasını söylemek üzereyken bu kez hepimizin net bir şekilde duyabileceği yükseklikte bir ses geldi. Artık ben de ayaktaydım. Önce erkeklerimizin geldiğini düşündüm ama saniyeler içinde öyle olmadığını anladım. Hızlı adımlarla Mirel’in yanına giderken bir gürültü koptu. Birdenbire cam patladı, kırıklar etrafa dağılırken hepimiz olduğumuz yere çöktük.

Mirel, pencerenin yanında, Perla, koltuğun önünde, ben ise ikisinin arasındaki boş alandaydım.

“Perla! İki koltuğun arasına gir!” diye fısıldadım kuvvetle. “Hadi!”

Perla dediğimi yaparak dizlerinin ve ellerinin üzerinde emekledi. Kendini iki koltuğun arasına ulaştırmayı başardığında yüzünde ağlamaklı bir ifade oluştu. “Ne oluyor?”

Mirel işaret parmağını dudaklarına yaslayıp susmamızı işaret ettikten sonra iki eliyle kavradığı silahını kulağının yanına götürdü. Dizlerini kırarak pencerenin etrafında yürümeye başlayınca adımlarının birbirine karıştığını fark ettim. Yanında olmalıydım ama yanında olmam gereken başka biri daha vardı, oğlum.

“Rozelin,” Başımı Mirel’in güçlü fısıltısına çevirdim. “Odamız ses geçirmez. Alaz hala uyuyor.”

“Tamam.” dedim aynı yüksek fısıltıyla. “Onu kilitleyeceğim.”

Eğilerek odaya doğru yürüdüm. Kapı aralığından baktığımda Mirel’in söylediği gibi Alaz’ın hala uyuyor olduğunu gördüm. Bir de pencereleri yokladım. Onlar da salonda olduğu gibi korkuluk vardı ve yatak odası kısmı yüksekte kaldığı için daha güvenli sayılırdı. Kapıyı yavaşça kendime çekip kapıyı kilitlediğim esnada kırık pencereden içeri bir şey daha fırlatıldı.

Bu bir ateş topuydu!

Halının üzerine düşen top anında tüm halıyı tutuşturdu. Perla çığlık atarak daha fazla eğilirken, Mirel “Rozelin!” diye bağırdı. Elinde silahla dışarıyı kontrol ederken nefes nefeseydi. Dış kapıyı işaret etti. “Yangın söndürücü orada.Kapıda birileri var Rozelin!”

Hızlı adımlarla dış kapının yanına gittim. Yangın söndürücüyü alırken, kapının arkasından gelen sesler içime müthiş bir korku saldı. Bize saldıranlar her kimse içeriye girmek istiyorlardı! Mirel’e yaklaştım ama tam anlamıyla yanına gitmeden söndürücüyü ona fırlattım ve kapının yanına geri, döndüm. Telaşla etrafıma baktığımda kapının arkasına edebileceğim en yakın eşyanın koca bir komodin olduğunu gördüm. Düşünecek vakit yoktu. Komodinin başına geçip tüm gücümle itmeye başladım ancak öyle ağırdı ki milimlik ilerlemeler kaydediyordum.

“Sikeyim!”

Daha fazla güç için ciğerlerimi oksijenle doldururken, oğlumun sesini duydum. Uyanmıştı ve çıkmak için kapıyı yumrukluyordu.

“Roz! Roz! Açın kapıyı. Çıkmak istiyorum.”

“Bekle!” diye bağırdım. “Bebeğim bekle!” Sesimin ona ulaşıp ulaşmadığını bilmeden komodini itmeye devam ettim. “Alacağım seni! Korkma.”

Beni duymadı. Çünkü kapıyı yumruklamaya devam etti. Yerimden ayrılamazdım. Çünkü kapı birkaç saniyedir darbe alıyordu. Açılması

an meselesiydi.

Patlayan silah sesiyle gözlerimi Mirel'e çevirdim. Birine ateş edip geri çekildi. Sonra bunu tekrar yaptı. Tekrar! Tekrar! Tekrar!

Alaz'ın ağlayan sesinin bana verdiği acı hırsa dönüşürken çığlık attım ve komodine daha fazla yüklendim. Neredeyse bir kısmını kapıya ulaştırmıştım ama hala yeterli değildi.

"Birlikte yapalım."

Perla, cevabını beklemeden arkasını döndü. Kalçasını komodine dayadı ve "Hadi!" dedi. "İtelim şunu."

Patlayan silah sesleri, Alaz'ın bağırışı ve itilen kapı… Hepsi birlikte kafamın içinde dönüp dururken, bomboş gözlerle Perla'ya bakıyordum.

Ancak koluma bir çimdik attığında kendime gelebildim. "Hadi!" dedi yeniden. "Yoksa içeri girecekler!"

Başımı hızlıca salladım. Yumruklarımı sıkıp komodine yasladım. "Bir, iki üç,"

İnleyerek ittik.

"Bir, iki, üç."

İnleyerek daha fazla ittik.

"Bir, iki üç."

Daha fazla, daha fazla ve daha fazla ittik. Komodin kapının önüne ulaştığı an Perla acıyla inledi ve kalçasının üzerine yığıldı.

"Perla!" Yanına çöküp, ona dikkatle baktım. Nefesi düzenli değildi. Alnı ter içindeydi ve yüzünde belirgin bir acı ifadesi vardı. Kıvranarak tuttuğu karnına ellerimi yerleştirdim. Ah! Bir taş kadar sertleşmişti. "Perla! Perla! Açılmanı kontrol edeceğim. Zor biliyorum ama rahatlaman gerekiyor!"

Başını komodine yaslayarak kendini bana teslim ettiğinde aslında ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Mirel'den yardım istemek için başımı kaldırdığım esnada, ateş etmek için sırtını duvardan ayırdığını gördüm. Tam da o anda acıyla inleyerek sırt üstü yere yapıştı. Omzundan vurulmuştu!

"Mirel!" Ayağa kalkmak istedim ama dizlerimde hissettiğim ıslaklık buna izin vermedi. Vurulduğumu sandım ama öyle değildi. Islaklık Perla'dan geliyordu. Suyu gelmişti.

"Roz!" Oğlumun sesini duydum. "Roz, korkuyorum, beni al, korkuyorum."

Ellerim, dizlerim ve kalbim ile korkunç bir acının içine düştüm; korkunç bir savaşın tam ortasındaydım. Yardım edecek kimse yoktu. Yardım etmem gerekenler vardı.

Yumruklarımı sıktım. Emmeye çalıştığı gücümü iblisten geri alırken, gözlerimin ve göğsümün cehennem ateşiyle yandığını hissettim.

Kolyem uzun zamandır benimle değildi. Ancak ben hala Rozelin'dim.

Heyecan dorukta!

Bir sonraki bölüm de aynı aksiyonla devam edeceğiz.

Kesitler için İnstagram da açtığım Bizimkiler ☘ isimli kanalı takip edebilirsiniz. Instagram: _DuruMavii

Lütfen yıldıza dokunmayı unutmayın. Bir sonraki bölümde görüşmek üzere...

67. BÖLÜM: "Kan Ve Kurşun"

Selam

Maalesef ki bu bölümü hevesle yayınlamadım çünkü son iki bölümün yorum sayısı epey düşük. Bu durum bölümü yazarken hevessiz olmamı sağlıyor.

Maalesef ki +1000 yorumu geçmeden yeni bölümü yayınlamayı düşünmüyorum. Çünkü uygulamanın algoritması sadece yeterince oy ve yorumları alan hikâyeleri öne çıkarıyor. Lütfen hayalet olmayın.

Keyifle okuyun.

Alaz korkuyordu.

Perla kıvranıyordu.

Mirel kan kaybediyordu.

Gözlerimi kapattım. Avuçlarımı kulaklarıma bastırıp, bir anlığına dehşetten kaçmak istedim ama kurşun ve parçalanma sesleri hala çok netti. Gözlerimi açtım, ellerimi kulaklarımdan çektim.

Alaz ağlıyordu.

Perla doğurmak üzereydi.

Mirel çok fazla kan kaybediyordu.

Kalbimin, ciğerlerimde attığını hissettim; hızlanıyor, hızlanıyor ve çok daha fazla hızlanıyordu. Oğlum çaresizce kapıyı yumruklarken, ben de yumruklarımı sıktım ve kendime kim olduğumu hatırlattım.

Savaşmalıydım. Çünkü benim ruhumda bir savaşçı yatıyordu. Eğer kaybedeceksem bile, bunu savaşırken yapmalıydım.

Boynumdaki fuları çıkardım, avuçlarımda topladım. Perla'nın ağzına tıkarken, "Bunu ısır." dedim. "Her şey yoluna girecek." Geri çekilip ona baktım. Komodinin hemen arkasında, yarı yatar pozisyonda duruyordu. Kurşunlar ona yaklaşmıyordu. Güvendeydi. Şimdilik. "Hemen döneceğim."

Yerde yuvarlanarak Mirel'in yanına ulaştım. Kan, omzundan akarak tüm kolunu kaplamıştı ama yaslandığı duvarın dibinde doğrulabildiği kadar doğrularak ateş etmeye çalışıyordu.

"Mirel!" Omuzlarından tuttum, kendime çektim ve siyah hırkasını ters çevirerek üzerinden çıkardım. Yarasına temas etmiş olacak ki acıyla inledi ama bu çok kısa sürdü. O güçlü bir kadındı. "Şimdi bununla omzunu saracağım. Kanamaya müdahale edebilmek için biraz sıkmak zorundaydım."

Alnı ter içindeydi Silahı tutan eli titriyordu. Tüm bunlara rağmen, "Hayır." dedi. "Silahımı alıp ateş et. E-ğer ateş etmezsen eve yaklaşırlar."

"Tamam. Telsiz nerde? Mestan'a ulaşmayı denedin mi?"

Birkaç metre ileride parçalara ayrılan telsizi gösterdi. "Vurulduğum sırada elimden düştü. Ondan önce ulaşmayı denedim ama çekmedi."

"Başka bir telsiz var mı?"

Başını salladı. "Hayır. Perla kendine ait olanı evde unutmuş." Göğsü, acıyla şişerek indi. "Hadi, ateş et!"

Sözünü ikiletmedim. Silahı ondan alıp kendimi kollayarak dışarı ateş açmaya başladım. Bunu ilk kez yapmıyordum. Daha önce silah tutmuş, Steven'ı vurmuştum ama şu an yaptığım çok daha farklıydı. Kabza avucumda ısınırken, tetiği her çekişimde avucuma uygulanan baskı tüm bedenimi titretiyordu. Avucum gittrikçe daha fazla ısınıyordu ve buna devam etmek zorundaydım.

Tetiği son çekişimde, kurşunumun bittiğini belirten o sesi duydum. "Siktir!"

"Rozelin! Rozelin, mermiler odamda. Git ve al."

Mirel, kanlı avucunu yere bastırmıştı. Güç almaya çalışıyordu ama ne kadar fazla acı çektiğini içinde bulunduğumuz kargaşaya rağmen görebiliyordum.

"Önce sen Mirel." Cevap vermesine zaman tanımadan onu yeniden kendime çektim ve hırkasını omuza iki tut sarıp sıkı bir düğüm attım. Sırtını yeniden duvara yaslarken, "Dediğini yaptım, onlara ateş açtım. Bir süre bize yaklaşamazlar." Ellerim hala kollarındaydı. Biri Mirel'in kanıyla ıslanmıştı. Acıyla dolan, endişeyle büyüyen mavi gözleri Perla'yı bulduğunda içini çekti.

"O… Ama daha vakti gelmedi."

“Biliyorum.” Mirel’in başını kendime çevirdim. Daha fazla acıya ihtiyacı yoktu. “Sadece kendinle ilgilen. Şimdi oğlumun yanına gideceğim, sakinleşmesini sağlayacağım. Sonra sana mermileri getireceğim ve…” Nasıl yapacağımı bilmiyordum. Nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu! “Perla’nın doğum yapmasına yardımcı olacağım. Ben dönene kadar dayanabilir misin?”

Tereddüt etmedi. “Evet.”

Belimdeki silahı çıkarıp eline tutuşturdum. “Kendini zorlama. Yaklaştıklarını anladığın an sık.”

Zemindeki kanlı avucundan destek alarak daha fazla doğrulurken, başını hızlıca salladı. “Git hadi.”

Dizlerimin çökelmiş vaziyetini bozmadan yaralı Mirel’i arkamda bırakarak oğlumun bulunduğu odaya ilerledim. Derin bir nefes alıp kilidi çevirdikten bir saniye sonra, karşımda ağlamaktan gözleri şişmiş Alaz vardı. Duruşu dik, alt dudakları aşağı bakıyor ve yumrukları sıkıydı. Onu hemen kollarıma aldım.

“Özür dilerim, bebeğim, çok özür dilerim.” Sırtını sıvazlarken, üzerine kilitlenen kapı açıldığından beri atılan her kurşunu artık daha net duyuyordu. Her kurşunda küçük bedeni irkiliyordu. Geri çekilip, suratını ellerimin arasına aldım. İçinde bulunduğumuz durumu ona nasıl anlatabileceğimi bilmiyordum. Henüz çok küçüktü.

“Anlamak zorunda değilsin.” Yalnızca aklımdan geçenleri söyledim. “Çok küçüksün, biliyorum. Korktuğunu da biliyorum. Yalan söylemeyeceğim, ben de korkuyorum. Alaz…” Baş parmaklarımla yanaklarındaki damlacıkları silerken, “Seni koruyacağım.” dedim. “Seni korumak için her şeyi yapacağım bebeğim. Şimdi … Senden sadece saklanmanı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?”

Cevap vermeden evvel bakışları kanlı parmaklarıma kaydı. “Bir yerin mi kanıyor?”

“Hayır, hayır, endişe etme. Sadece… Perla düştü ve dizini kanattı. Ona pansuman yapmak için burdayım. Birkaç malzeme almam gerekiyor.” Bakışlarımı hızlıca odada gezdirdim. “Bak…” İşaret parmağım büyük gardroba uzandı. “İçine gir, yanına gelene kadar sakın çıkma. Sayı saymayı biliyor musun?”

Başını salladığında gözünden yeni damlalar aktı. Her damla gözyaşı için günlerce ağlayabilirdim ama şimdi güçlü olmak zorundaydım.

Güçlü olacak ve oğlumu bu kargaşanın içinden burnu kanamadan çıkaracaktım.

“Güzel, sayabildiğin son sayıya kadar say.”

“Sonra… Sonra ne yapacağım?”

“Sonra yeniden say. Ben gelene kadar hep baştan say, anlaştık mı?

Ellerini kaldırdı. Yanaklarında duran elimin üzerine koydu. “Kötü adamlar gittiğinde beni alacak mısın?”

Hıçkırarak ağlamak istedim. “Evet, evet alacağım.”

“Söz mü?”

Tutamamaktan korkuyordum. Çok… “Söz.” Onu yeniden kendime çektim ve sıkıca sarıldım. “Alaz, seni çok seviyorum.”

Elleri bu kez yüzümü buldu. Titriyordu ama göstermemeye çalışıyordu. Benim oğlum cesur bir çocuktu. “Ben de seni seviyorum Roz. Ama şimdi Perla’nın yanına gitmen gerekiyor. Galiba düşerken fena yara aldı. Çok bağırıyor.”

O söyleyinceye kadar Perla’nın bağıran sesini diğer seslerden ayırt edememiştim. Oğlum haklıydı, Perla’’nın bana ihtiyacı vardı. “Tamam, merak etme. Ona yardım edeceğim. Şimdi seni saklayalım.”

Elimi sıkıca tuttu. Ona gardroba götürdüm ve askıdaki kıyafetlerin arasına sakladım. Başına bir öpücük bıraktıktan sonra şifonyere yöneldim, çekmeceleri karıştırmaya başladım. Mermileri alttan üçüncü çekmeceden bulabildim. Bedenim bir yaprak gibi titriyordu. Kurşun sesleri hiç kesilmiyordu. Bunu bize her kim yapıyorsa ne kadar yaklaştıklarını bilmiyordum. Kurşunları avuçlayıp ceplerime doldurdum. Bunu birkaç kere tekrar ettm. Kanlı parmak izlerim şifonyerin her köşesine bulaşmıştı. Berbat bir görüntüydü. Çekmeceden bulduğum temiz çarşafları, makası ve küçük komidinin üzerinde duran bir şişe suyu da yanıma aldım. Alaz’ın bulunduğu yerden beni izlediğini bilerek ondan tarafa döndüm, gülümsedim ve geri döneceğimi işaret ettim. Sonra da koşar adımlarla odanın kapısına ulaştıktan sonra Mirel’in yanına kadar olan mesafeyi eğilerek tamamladım.

“Mirel!” Kanaması parmaklarımdan damlayacak kadar artmıştı ama direniyordu. Dizlerinin üzerinde ateş ederken, yanına ulaştığım ilk an onu çekip oturmasını sağladım. Elindeki silahı aldıktan sonra ona kendi silahını ve mermileri verdim. O, mermileri yuvalarına

yerleştirirken, yeniden ateş etmeye başladım. Bu bir süre devam etti. Sonra ateş etme görevini Mirel devraldı.

Perla'nın yanına gitmeden önce, kendimi Mirel'in yanına bıraktım. Kilometrelerce yol koşmuşcasına yorgun ve nefes nefeseydim. Pencerenin yanındaki duvarda onunla yan yana ve gizlemeye çalıştığımız korkularımızla otururken, birbirimize baktık. "Yaran nasıl?"

"Hissetmiyorum."

"Dışarıdakilerin kim olduğunu biliyor musun?"

Yüzünde hiç mimik yoktu. "Hualp'in muhafızları değil, seni ölü olarak istemezler. Şato muhafızları da olamaz."

Geriye tek bir seçenek kalmıştı. Diana…

Perla'ya baktık. Kıvranmaktan yorgun düşmüştü, hala acı çekiyordu. Ikınmayı reddetse de sık aralıklarla ıkınmak zorunda kaldığı için ağzındaki fuları ısırıyordu. Son ıkınmasında oturduğu yerden kaydı. Sırtı sertçe yerle buluşurken çığlık attı.

"Perla!" Dizlerimin ve ellerimin üzerinde emekleyerek yanına gittim. Bağırmaya devam eden Perla'nın başını alıp dizlerime koydum. "Ne yapmam gerektiğini biliyor musun? Ne yapayım?"

Gözyaşları şakaklarına doğru süzülürken, ağzından fuları çıkararak, "Bilmiyorum!" diye bağırdı. "Bilmiyorum! Çok sancım var. Be-bebek baskı yapıyor. Yalvarırım bir şey yap, çok acıyor!"

Perla bana çaresiz gözlerle bakarken hatırlamaya çalıştım. Gülnur doğarken annemin yanındaydım, nasıl olduğunu tam olarak değilse bile hatırlıyordum. Kurşun delikleriyle donatılarak yere fırlayan yastıklardan birine uzanıp aldım Perla'nın dizlerimden ayırdığım başının altına yerleştirdim. Siyah atletimin üzerindeki kazağı çıkardım ve ıkınırken rahatsızlık vermemesi için belinin altına serdim. Ayak ucuna ilerleyip bacaklarının arasına girdim, ilk olarak elbisesinin altına uzanıp çamaşırını çıkardım.

"Perla! Dinle beni. Fuları yeniden dişlerinin arasına al ve ıkın! Ikınabildiğin kadar ıkın."

Islak ve acılı yüzünü iki yana salladı. "Yapamam, Efraim olmadan yapamam."

"Perla!"

"Böyle hayal etmedim!" diye bağırdı. "Bu şekilde değil! Nasıl yapmam gerektiğini bile bilmiyorum. Şu hale bak! Etrafına bir bak!"

Baktım; kırılmadık, parçalanmadık hiçbir şey kalmamıştı. Mirel, kanlar içinde mücadele etmeye çalışırken sürekli düşüyordu. Her seferinde kalkmanın bir yolunu buluyordu ama bu uzun sürmeyecekti.

“Perla, bebeğinin sana ihtiyacı var. Koktuğunu biliyorum. Ben de korkuyordum ama o sana yardım edecek. Sana çıkışı gösterecek. Sadece kulak ver. Lütfen…”

Gözleri yeni yaşlarla dolarken, ellerinin karnına götürdü. Bedeninin her saniye daha fazla kasıldığını görebiliyordum. Bağırmaktan sesi kısılmıştı. Başını kaldırmaktan bile zorlanıyordu ama yapmak zorundaydı. “Hadi bebeğim,” dedi ellerinin karnında gezdirerek. “Birlikte başaracağız.” Fuları yeniden dişlerinin arasına aldı ve bacaklarını ona yardım etmem için daha fazla açtı. Yumruklarını sıkarak tüm gücüyle ıkındığında, bebeğin kafasını görebildim.

“Onu görüyorum! Hadi! Bir kez daha yap.”

Perla bir kez daha ıkındı ama bebeği daha fazla ittirmeyi başaramadı. Başka bir şey yapmam gerekiyordu! Hatırlamak için belleğimi zorladım. Anneme doğum yaptıran hemşire Gülnur’un bir an önce doğması için destek vermişti. Şimdi benim de aynısını yapmam gerekiyordu. Perla’nın yanına ilerledim. Alt kolumu göğsünün altına yaslayıp, başımı da onunkine yaklaştırdım. “Perla, çok acı çektiğini biliyorum ama bir kez daha ıkınmalısın. Tüm gücünle onu ittir. Sen güçlü bir kadınsın. Yapabilirsin” Başını hızlı hızlı sallarken, alnından süzülen ter damlacıkları burnuna doğru ilerledi. Gözlerini yumdu, sıktı, dişlerinin birbirine bastırdı ve tüm gücüyle ıkınmaya başlamasına eş zamanlı olarak kolumu kaburgalarının üzerinden karnına doğru bastırdım. Bir süre buna devam ettik. Perla güçsüz düşüp başını yere bıraktığında, yeniden bacaklarının arasına doğru ilerledim.

“Tanrım! Bebeğin başı tamamen görünüyor!”

Omzumdaki çarşafı dörde katlayıp yanıma bıraktıktan sonra titreyen ellerimle bebeğin başını kavradım. Bu korku diğerlerine benzemiyordu. Çok küçük ve çok yumuşaktı. Onu incitmekten korkuyordum.

Derince soluklanıp onu kendime çekmeye başladım. “Gel bakalım ufaklık. Evet, evet işte böyle…” Onu tamamen ellerime aldığımda, sadece iki avucuma sığacak büyüklükteydi. Minik ayaklarını parmaklarımın arasına sıkıştırıp, ters çevirdim ve hafifçe sırtına dokundum.

Minik kız ağlamaya başladı, annesi ise gülümseye…

Bebeğimizi çarşafın ortasına bıraktım. Ağzını ve yüzünü nazikçe sildikten sonra kordonunu kestim ve plasentayı çıkardım. Çarşafa sardığım bebeği Perla'nın halsiz kollarına bıraktım. "Kızına merhaba, de annesi."

Perla bebeğini şefkatle kucaklarken, "Merhaba." dedi. Bebek, annesinin kokusunu aldığında ve sesini duyduğunda yavaş yavaş sakinleşti. "Merhaba, ufaklık. Baban haklı çıktı. Sen… Çok güzel bir kızsın." Perla, artık mutluluktan ağlıyordu. Nefesini düzene sokabildiği ilk an da "Ona bir isim ver." dedi. Bir savaşın ortasında olmamıza rağmen…

"Ben mi?"

"Evet, sen." Perla, benimle konuşurken bakışlarını bebeğinden hiç ayırmıyordu. Başına uzun bir öpücük bıraktı. "Oğlunun adını sen koymuştun."

"Evet…" O günü hatırladım, o muhteşem günü… "Ama o bunu bilmiyor."

"Öğrenecek. Alaz, senin annesi olduğunu öğrendiğinde çok mutlu-" Başını kaldırdığında sözcükler dudaklarında donup kaldı. Gülümsemesi gibi…

Bakışlarının takılı kaldığı noktayı görmek için başımı omzumun üzerinden çevirdiğimde, havada uçuşan kurşunlardan daha büyük bir darbe aldım.

Alaz, birkaç adım ötemde duruyordu.

Ve her şeyi duymuştu.

"Sen…" Bir adım attı. Diğer adım için tereddüt etti. "Benim annem sen misin?

Safir mavisi gözleri buğuyla parıldadı. Başı usulca omzuna düştü. Dudaklarının kıvrımları aşağı bakıyordu ve çok, çok üzgün görünüyordu.

"Alaz… Ben,"

Alaz başını iki yana salladı. Yaklaşamayan adımları birer birer uzaklaşmaya başladı.

Ona elimi uzattım. "Bebeğim dur!"

Alaz durmadı. Geri gitmeye devam etti. Ona ulaşmak için ayağa kalktığım sırada Mirel'in çığlığını duydum.

"Mermim bitti!"

Alaz'ın kurşunlara daha fazla yaklaşmasıyla nabzım korkuyla hızlanırken, kollarımı açarak koştum. "Bebeğim dur!"

Bir kurşun oğlumun kulağının dibinden geçtiğinde yere bastığım son adımımın üzerinde zıpladım ve Alaz'ın üzerine atlayarak onunla birlikte yere düştüm. Aynı anda tüm kurşun sesleri kökünden kesildi. Hepsi… Bu iyi değildi.

Altımdaki oğlumun korku dolu gözlerini bakarken, sadece nefes alışverişlerimizi duyuyordum. Perla'nın, Mirel'in, oğlumun ve benim…

Mirel ile bakışlarımız kesişti ve ikimizin de dudaklarından aynı şey döküldü.

"Siktir!"

Alaz'ı Perla'nın yanına çektikten sonra Mirel ile birlikte olduğumuz yerlerden fırlayıp kapıya koştuk. Komidinin üzerine çıkıp avuçlarımı kapıya yasladığım an kapı dışarıdan darbe alarak sarsıldı. Mirel bana yetişti. Komidinin üzerine çıkmaya çalıştı ama gücü iyiden iyiye tükenmişti. Sağlam olan kolundan yakalayıp onu yanıma çektim. Sırtını kapıya vererek oturdu ve ayaklarını tıpkı benim gibi komidinden aşağı salladı. Kapı her darbede sırtlarımıza baskı yaparken, Perla'nın yanı başında; dizlerinin üzerinde duran oğluma baktım.

Bakışlarını benden bir an olsun ayırmıyordu.

"Bizden ne istiyorlar?" diye sordu. "Bizi öldürecekler mi?"

Onun çaresizliği, içime ucu bucağı olmayan bir öfke olarak düşerken, göğsümün orta yerinde yoğun bir baskı hissettim. Kendi dünyama geri dönerken yitirdiği kraliçelik kolyemin temas ettiği yer cayır cayır yanıyordu. Bu hissi tanıyordum; Leydi Diana ve Liden Temur Alizen'i yok etmeden de önce de tıpkı böyle hissediyordum.

"Mirel," Başımla komodinin ucundaki Perla ve ufaklıkları işaret ettim. "Onları alıp içeri geç."

Afalladı. "Seni burada yalnız mı bırakayım!"

"Mirel." dedim, yeniden. Bu kez sesim daha baskındı. "Telsizi al, tamir etmeye çalış. Mestan'a yeniden ulaşmayı dene. Bu kez başar." Bebeğe baktım, hiç durmadan ağlıyordu. "Perla'nın bebeği beslemesi gerekiyor. Burada olmaz."

Avucunu yarasına bastırırken, "Rozelin." diye inledi. "Burada yapayalnız ne yapacaksın?"

Kapı her darbede biraz daha hasar alıyordu. Dışarıdakiler kısa süre sonra burada olacaktı ve bunu önlemenin bir yolu yoktu. “Sadece senin gücünle kapıyı tutamayız. Kendini suçlama.”

Haklı olduğumu biliyordu. Yine de beni yalnız bırakmak zoruna gidiyordu. Bu yüzden gözünden düşmek üzere olan yaşı parmaklarına damlatarak uzaklaştırdı. Önce kırılan telsizin parçalarını aldı ve ceplerine doldurdu. Ardından Perla’nın ayağa kalkmasına yardım etti. Sonra oğlumun elinden tuttu. Alaz, odadan içeri girene kadar bana bakmaya devam ederken, dudaklarımı sessizce kıpırdattım.

“Özür dilerim.”

Savaş meydanında yapayalnız kaldığımda, hazin sona çok yakın olduğumu biliyordum.

Kapı son darbelerini aldı. Sonunda da kırıldı. Karşımda onlarca muhafız vardı; ellerindeki oklar ve silahların hedefinde savunmasızca dururken, ağaçların arasında beliren kara at yaklaştı. Üzerinde siyahlar içinde biri vardı. At, bahçenin ortasında durduğunda, üzerindekinin bir kadın olduğunu anladım. Kapüşonunu yavaşça açtı ve bana sinsi gülümsemesini gösterdi.

Kadın Leydi Diana’ydı.

Atının dizginlerini çevirerek, bana yaklaşabildiği kadar yaklaştığında aramızda yalnızca birkaç metre kalmıştı. Sol elini kaldırıp işaret verdi, muhafızlar ellerindeki silahları indirdiler.

“Yara almamışsın.” Gözleri üzerimde dolaştı. Dakikalar öncesine kadar birçok insanın canına kast etmemiş kadar rahattı. “Merak etme, almayacaksın. Çünkü senin için başka bir planım var.”

Parmaklarım avucuma kapanırken, tırnaklarımın sivrildiğini, bedenimdeki her kemiğin bir beton birer yığınına dönüştüğü hissettim. Yumruğumu, binbir ateşin yandığı göğsüme götürdüm. Somut varlığı benimle olmasa dahi, su damlası kolyemin varlığını gerdanımda hissediyordum.

“Bunu neden yaptın?”

Dudaklarının bir köşesi, sorum karşısında büküldü. “Neden mi? Oğlumu benden kolayca alabileceğini mi sanıyordun?”

“Kes!” Bir adım ilerlerken işaret parmağım ona doğru sallandı. “O benim oğlum!” Yaptıklarını düşününce, sözlerine bir anlam vermek tamamen imkansızdı. “Alaz’ı öldürebilirdin… Hamile bir kadını, bebeğini…”

“Alaz akıllı bir çocuk. Kendini korumayı eminim ki başarmıştır. Ne de olsa…” Kibirle gülümsedi. “Onu ben büyüttüm.”

“Üzgünüm Diana, oğlum senin karakterinden bir parça bile almadı.”

“Öyle mi, dersin?” Gözlerindeki kibri açıkça görebiliyordum. “Bak sana ne diyeceğim? Seni, küçük lordu yeniden bana vermeye mecbur bırakacağım. Üstelik bu kez Hualp’in tehdidiyle falan da değil, bunu bizzat kendin isteyeceksin.”

Şakaklarıma saplanan ağrıyı hiçe sayarak başımı salladım. “Oğlumu sana kendi isteğimle vermediğimi biliyordum.” Bunu zaten hissediyordum. tahmin ediyordum ancak şimdi hiçbir şüpheye yer bırakmaksızın açıkça öğrendiğime biraz bile sevinememiştim. Günün sonunda Alaz yine karşımdaki kötü karakterin ellerinde büyümüştü. “Söylesene, beni ne ile tehdit ettiniz?”

Açık renk kaşlarından biri çatılırken, “Unuttun mu?” diye sordu. “Yoksa birkez de benim ağzımdan mı duymak istiyorsun?”

“Söyle!” diye bağırdım. “Söyle Diana! Ne yaptın da oğlumu benden aldın?”

Gülümsedi. Aklından geçenler onu tahmin edilemez bir şekilde mutlu etmişti.

“O sevimli kız kardeşinin bedeni topraklarımıza uyum sağlayamadı. Derhal ülkesine dönmesi gerekiyordu ve topraklarınıza giden yolun anahtarı sadece Lord Haulp’in ellerindeydi…”

“Bunu zaten biliyorum aptal!” Öfkeden deliriyordum. Olduğum yerde kalabilmek için kendimle mücadele ediyordum. “Bu, Hualp’in beni yanında tutmak için kullandığı koz. Bana tüm o kötülükleri kardeşimin hayatını kullanarak yaptırdı! Ya sen? Sen oğlumu nasıl aldın?”

“Doğrusu… Zaten bildiğin şeyleri bana neden sorduğunu bilmiyorum ama anlatmak bana her zaman haz vermiştir.” Dilini alt dudağından gezdirdi. Niyeti beni daha fazla çıldırtmaktı. “Kardeşinin Safornikon’u kabul edememesinin sebebini ona ben bahşettin. Onu günden güne tüketecek formülü bulup, Hualp’e götürdüm. Sevgili lord bir fırsatını bulup, küçük kız kardeşine içirmeyi başardı. Tabii bu iyiliğim karşılıksız kalamazdı. Alaz’ı istedim. Kardeşinin hayatı karşılığında kabul ettiğin bir şart da Alaz’ı bana vermekti. Sen de verdin. Hiç düşünmedin bile...”

Beni nasıl köşeye sıkıştırdıklarını, nasıl bileklerime pranga taktıklarını duymak; hatırlamadığım ancak hapsedildiğim çaresizliği düşünmek merhametimi ağır ağır köreltti.

“Çünkü biliyorum.” diyerek kıpırdadı dudaklarım. Aslında bedenim buz kesmişken, hareket eden yalnızca dudaklarımdı. “Oğlumu istedin. Çünkü babasını ancak bu şekilde yanında tutabilirdin. Bu yüzden oğluma, gözün gibi bakacaktım.” Acıyla gülümsedim; oğlumu ona verirken tutunduğum ihtimali söylüyordum. Bu acınasıydı. “Sen de baktın ama Biran asla senin olmadı.”

“Çünkü hayattaydın.” Gözlerindeki kötülük tohumları, gözlerimin önünde büyüdü. “Yanında değildi ama yaşıyordun. Bunu bilmek, onu benden uzak tuttu. Artık bir nedeni kalmayacak.”

“Sen adi bir kadınsın Diana!” Avucumu göğsümden çektiğimde, göğsümden görünmez yalımlar yükseliyordu. “Biran asla sana ait olmayacak ve Alaz seni o kadar kolay unutacak ki sen bile inanamayacaksın. Söz veriyorum.”

Yüzü düştü. Dişlerini sıktığını sivrilen çenesinden anladım. “Seni dinlemeyi isterdim ama buna vaktim olduğunu sanmıyorum.” Avucunu açtığında, bir muhafız avucuna bir ok ve yay bıraktı. “Biliyor musun, Rozelin? Melina’yı öldüren de bir oktu. Ne acı ki onunla aynı kaderi paylaşacaksın.”

Ölümün fısıltıları kulaklarımda dönmeye başladı. Bu, azap verici bir seremoniydi.

Diana oku yayında gererken, ateşim palazlandı. Mirel’in bedeninden akan kan; Perla’nın gözlerindeki çaresizlik ve oğlumun korkusu, dilime evrenin kulaklarını çınlatacak bir vaveyla yuvarladı.

Çığlığım büyüdü; Diana’nın son sürat kalbime doğru ilerleyen okunu ele geçirdi, tek hamleyle ters çevirdi. Artık okun öldürücü yönünde Leydi Diana vardı. Başımı kaldırdım, dudakları aralandı; göz bebeklerinde, okun giderek daha fazla yaklaşan hızı ve can alıcı zehri vardı. Muhafızla korku dolu nidalarla uzaklaşırken, ok Diana’nın kalbine saplanıp kaldı.

Diana, kanlar içinde attan düştü ve oracıkta son nefesini verdi.

Tarih tekerrür etmişti. Diana’nın ölümü, bir kez daha benim ellerimdendi.

Ellerim yanıma düştü. Bedenimdeki tüm gücün bir an çekildiğini hissederek dizlerimin üzerine düştüm. Avuçlarım sertçe zemini

öperken, yüzüme dökülen saçlarımın arasından, artık görüş açımda tehlike yaratabilecek kimsenin kalmadığını gördüm.

Her şey son bulmuştu.

Bir insanı ikinci kez öldürmenin ağırlığıyla gözlerimi kapattım. Ne kadar geçtiğini bilmiyordum ama kalbimden ruhuma uzanan ağırlık hesaplanamayacak kadar ağırdı.

Sonra bir arabanın acı fren sesini duydum; koşan adımlar ve yanımda beliren telaşlı nefes Biran'a aitti. Avuçlarımı yerden kaldırıp avuçlarına hapsettiğinde gözlerimi açtım. Aynı saniye akan gözyaşlarım tenimde hızla yol alarak çenemden aşağı kayıp gittiler.

"Bağışla beni.." dedi Biran. Şakaklarındaki tüm damarlar şişti. Gözleri kızarmıştı ve nefesi hala düzenli değildi. "Geç kaldığım için bağışla beni."

Gözlerine baktım. Anlatmam gereken çok fazla şey vardı. Sesim çıkmadı ama o her birini anladı. Beni sıkıca sarıp sarmalarken, bunu biliyordum. Hemen ardından koşarak yaklaşan adımların sahibi Mestan ve Efraim'di.

Efraim telaşla salonun ortasında dönerken "Perla!" diye bağırdı. "Nerede o?"

Başımı Biran'ın göğsünden kaldırdığımda, kendisiyle birlikte beni de ayağa kaldırdı. Mestan da en az Efraim ve Biran kadar korkmuş görünüyordu. Onlara iyi gelebilmek için kendimi zorlayarak odaya yürümeye başladım. Kapıyı araladığımda, tüm olanlara rağmen herkesin içini ısıtacak bir manzara bulduk.

Perla yataktaydı. Mirel üzerindekileri çıkarmış, ona beyaz bir gecelik giydirmişti. Kısa bir süre önce aramızda katılan bebeği kolundaydı, uyuyordu. Üzerinde beyaz bir tulum, aynı renk şapkası ve eldiveni vardı. Oğlum ise Perla'nın hemen yanına oturmuş, bebeğin elini tutuyordu.

Efraim, dolan gözleriyle birlikte yeni ailesine koşarken, kapıyı tamamen açtı. İşte o zaman aynalı şifonyerin karşısında yarasını temizlemeye çalışan Mirel görüş açımıza girdi.

"Mirel!" Mestan adeta yerinden fırladı. Solu Mirel'in yanında aldığında korku ve öfkeden titriyordu. "İyi misin?"

Mirel alçak pufun üzerinde oturuyordu. Mestan'ın elinden tutup, dizlerinin üzerine çökmesini sağladı. Mestan'ın kendisininkine

hizalanan yüzünü okşayarak “İyiyim.” dedi. “Yarayı temizledim. Yalnızca kurşunun çıkarılmasına ihtiyacım var.”

Mestan bir süre konuşamadı. Sonra temiz sargı beziyle Mirel’in yarasını sarmaya başladı. “Onu kime götüreceğiz?”

Biran, Mirel ve Mestan’ın yanına gitti. Mirel’in kan kaybından kireç gibi olan yüzüne dökülen saçlarını kulağının arkasına koyarken, “Şifacı Voran’a gideceğiz.” dedi. “Acıyor mu?”

“Hayır.”

“Şimdi doğruyu söyle.”

Mirel gözlerini devirip, burnundan soluklandı. “Deli gibi sızlıyor.”

Mestan, Mirel’in ayaklanmasına yardım ederek, kanlı ellerini yıkamak için onu odanın içinde bulunan banyoya götürdü. Efraim yaşadığı şoku ancak aşıyordu. Eğildi ve karısının başına uzun bir öpücük bıraktı. Sonra uzun uzun kızına baktı.

“O… Çok güzel.”

Perla ağlıyordu. Gözyaşlarını bir türlü durduramıyordu. “Evet, haklı çıktın. Bir kızımız oldu.”

“Sana söylemiştim.” dedi Efraim. Perla’nın aksine onun dudaklarında dur durak bilmeyen bir tebessüm vardı. “Sonrakiler de kız olacak.”

“Umarım hepsi gözünün tutmadığı adamlara aşık olur.” Biran, kardeşinin yanına giderken, Efraim’e göz ucuyla baktı. “Yaşadığımı yaşamadan ölmeni istemem.”

Her şeye rağmen gülümsedim. Her şeye rağmen…

Biran, Alaz’ı kucağına aldı ve yatağın yanına kendisi oturdu. Minik kıza bakarken, yüzündeki endişe giderek siliniyordu. “Bir isim düşündünüz mü?”

“Aslında Rozelin’in koymasını istemiştim.” diye cevap verdi Perla. “Ama vazgeçtim. Çünkü bebeğimin ismini buldum. Doğmasını sağlayan kişinin adını koyacağım.” Gülümseyerek bana baktı. “Rozelin...” Efraim’in omzunda duran elini tuttu. “İster misin?”

Efraim’in gözleri minnetle, Biran’ınkiler ise hayranlıkla üzerime çevrildi. “İsim güzel ama ya huyu çekerse. Evde bir küfürbaz mı besleyeceğiz?”

Perla kocasını, “Neden ondan bir kulçukmuş gibi bakıyorsun?” diyerek payladı.

“Haklısın. Küfür edebilmesi iyi. Peşine takılan erkeklere de eder.” Efraim karar vermişcesine başını salladı. “Kızımızın adına karar verilmiştir! Hoşgeldin minik Rozelin…”

*****

Perla’yı, Efraim’i ve oğlumu bize ait olan eve götürdük. Biran, kendisi içinde olmadan koruma kalkanı indiremiyordu. Bu yüzden bir an önce geri dönmeliydik. Şifacı Voran’ın evine giden yolda arabayı Biran kullanıyordu. Ben yanında otururken, Mestan ve Mirel arka koltuktaydı. Mirel, başını Mestan’ın omzuna yaslayacak kadar halsizleşmişti. Çünkü normal bir zamanda duygularını sergelemekten hoşlanan biri değildi.

“Diana öldü.”

Bunu yola çıktıktan çok sonra söylemiştim. Aslında çıktığımızdan beri kurulan tek cümle buydu.

“Tamam.”

“Kardeşimi zehirleyen formülü Diana geliştirmiş. Hualp de kardeşime içirmiş. Anlayacağın… Hualp beni avucuna almasını sağlayan Diana’nın isteğini yere getirmiş ve oğlumu Diana’ya vermemi istemiş.”

Biran gözünü yoldan ayırmamıştı. Bunu bir kez bile yapmamıştı. Zamanında gelemediği için kendine yüklendiğini biliyordum. “Tamam.”

Bakışlarımı yüzünün sağ profiline diktim. “Alaz annesi olduğumu öğrendi.”

Arabayı ani bir frenle durdurdu. Başını bana çevirdiğinde, gözlerinde kendine duyduğu öfkeyi gördüm. Sandığımdan çok daha fazlaydı. “Ne söyledi?”

Nasıl olduğunu sormadı. Öğrenmek istediği tepkisiydi.

“Hiç.” dedim cılız çıkan sesimle. “Hiçbir şey…”

“Ne hissettin?”

Başımı eğerken salladım. “Bilmiyorum. Her şey çok karışıktı. Ben… Böyle hayal etmemiştim.” Gözlerimin dolması ve gözyaşımın akması neredeyse tek saniyede gerçekleşti. “Bencillik ediyorum. Perla bebeğini kaosun ortasında doğurmuşken ben kendi-”

Elimi tutup dudaklarına götürdü. Dudaklarını sıkıca tuttuğu parmaklarıma bastırdı, bir süre öylece bekledi. Dudaklarının buğusu ve sıcaklığı tenime yayılırken, dudaklarını yerinden ayırmadan “Sakın

aksini düşünme.” dedi. “O hergele şu an evrenin en mutlu herifi olmalı.”

Gözyaşımla ıslanmış dudaklarımı kıvırdım. “Bundan emin misin?”

Başını çok az kaldırıp, kaşlarının altından baktı. “Çok az şeyden bu kadar emin olmuştum.”

“O zaman bir an önce oğlumuza geri dönelim.”

Arkada birisi sabırsızca nefeslendi. “Önce beni tedavi ettirmeye ne dersiniz? Sandığınızın aksine içimde lanet bir kurşunla durmaktan hoşlanmıyorum.” Konuşması bitirdikten sonra başını Mestan’ın omzuma geri bıraktı. Kısa süre sonra Voran’ın çitlerle kaplı boş arazisine ulaştık. Biran, arazinin ortasında, Voran’ın evine inen tahta kapıyı aradı. Bulduğunda ise eğilip üç sert darbe indirdi. Çok geçmeden ahşap yer kapısı dışa doğru açıldı. Mestan, Mirel ne kadar itiraz etse de onu kucakladı ve aşağı inen merdivenleri önden tamamladı. Onları ben takip ettim. Biran sondan gelerek kapıyı üzerimize kapattı. Bizi karşılayan karanlık koridorun soluna ilerleyerek mağara odaya girdik. Burada son hatırladığım gibi yer minderleri ve tam ortada da büyükçe bir soba vardı. Ancak beni asıl şaşırtan detay bir köşede sakince oturan Dora oldu. Geldiğimi fark ettiğin an da yavaşça ayağa kalktı.

“Dora!”

Sesimi duyduğu an gülümsedi ve kollarını açtı. Koşup kollarında yerimi aldığımda beni sevgiyle kucakladı. “Ah, güzel Rozelin. Seni yeniden topraklarımızda gördüğüme sevindim.”

“Ben de seni gördüğüme sevindim, Dora.”

Mirel inlediği an Dora, başını onun yatırıldığı miderlere çevirdi. “Mire’in nesi var?”

“Yaralanmış.” Sorusunu Şifacı Voran yanıtladı. “Kurşun derinde değil. Şanslı sayılabilir.” Voran onu tedavi edeceği malzemeleri önceden ayarlamıştı. Sargısını açıp, yarasına kırmızı bir sıvı döktüğünde, Mirel kapalı gözlerinin ardından yeniden inledi. Voran kesici aleti eline aldığında daha fazla bakamadım. Mirel bir süre daha acıyla inledi ama şifacının söylediği gibi oldukça kısa sürdü. “Şimdi sana ağrı kesici karışımından içireceğim. İlk birkaç saat sersemlemene sebep olur lakin uzunca bir süre acı hissetmezsin.”

Mirel “Sorun değil.” diyerek içeceğin dolu olduğu tası Mestan’ın yardımıyla sonuna kadar içti ve sadece birkaç dakika içinde uykuya

daldı.

Mestan, Mirel'in yanına oturdu. Gözünü üstünden ayırmıyordu. Hala endişesi çok tazeydi. Yanına gidip elimi omzuna koydum. "İyi olacak. Ne kadar güçlü olduğundan bahsetmeme gerek var mı?"

Elini birkaç kez omzundaki elimin üzerine vurarak bana sessiz bir teşekkür etti.

"Lider Biran, buraya beni çağırmanın bir nedeni var mı?"

Dora'nın sorusuna cevap vermeden önce bana baktı Biran. Cevabı benim vermemi istiyordu.

"Dora, beni muayene eder misin?"

"Niçin? Kendini hasta mı hissediyorsun?"

Başımı eğdim. Tek sebebi Hualp'ti. "Hamile olup olmadığımı öğrenmek istiyorum."

Dora, "Pekala." dedi. Bana Mirel'in karşısında kalan duvarın dibindeki minderleri gösterdi. "Buraya uzan." Gülümsedi. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Biliyordum. Söylediği gibi minderlerin üzerine uzandım, karnımı açtım ve gözlerimi tavana diktim. Dora yanıbaşımda oturdu ama saçlarımın arasındaki el ona aitti değildi.

"Sakin ol sarışın." Başını eğdi. Yalnızca gözlerini görebileceğim kadar yakındı. "Dora yalnız bir bebeğimiz daha olup olmayacağını söyleyecek." diye fısıldadı ve burnuma bir öpücük bıraktı. "Eğer bir bebeğimiz daha olacaksa buna seviniriz." Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Eğer olmayacaksa, olması için hemen çalışmalara başlarız."

"Biran…"

Karnımda Dora'nın ellerinin hissettiğimde sustum, istemsizce göz kapaklarımı sıktım. İstemiyordum. Biran'dan bir çocuk sahibi daha olmak isteyebileceğim en güzel şeydi ama bu sefer olmazdı. O her ne kadar kabullense de ben Hualp'in babası olabileceği ihtimalini kabul edemezdim. Bunu yapamazdım. Asla!

"Ah!" Doran'nın avuçları karnımın bir noktasında durdu. Oraya uyguladığı baskı, içime yoğun bir kasveti boca ederken, "Tebrik ederim, lider." dedi. "Yeniden baba olacaksın."

Ruhsuz bir bilinmezliğin kapısı ardına kadar açılırken, zaman en acı çanlarını benim için çaldı. Bu kez savaşım bir başkasıyla değil, bizzat kendimleydi.

Umarım bölümü sevmişsinizdir.

Şimdi sıra Oyna Ya Da Ol isimli kurgumda. Okuyor musunuz? Okuyan birçok kişi çok sevdi. Orada birçok şeye birlikte karar veriyoruz. Gelmeniz beni çok mutlu eder.

Ayrıca kesitlere İnstagram da açtığım Bizimkiler ☘ isimli kanaldan ulaşabilirsiniz.

Lütfen yıldıza dokunmayı unutmayın. Bir sonraki bölümde görüşmek üzere...

68. BÖLÜM: "Acı Mucize"

Selam.

70. Bölüm Sezon Finali Olacak!

Evet, 4. kitap olacak :)

Ne onlar gitmeye, ne de ben uğurlamaya hazırdım. Bu yüzden dördüncü kitabı yazmaya karar verdim. Umarım bu habere hepiniz sevinirsiniz.

Son bölümler tüm bölümlerden çok daha uzun. Hele finali oku oku bitiremeyeceksiniz.

Bolca yorum ve oy bırakırsanız çok mutlu olurum. Çünkü size upuzun ve şahane bir bölüm getirdim.

Agnus Dei ~ From

Jamie Duffy ~ Solas

Keyifle okuyun!

İçimdeki mucizenin ruhuma vereceği azaptan korkuyordum.

Getireceği ihtimallerin benliğimi yok etmesinden korkuyordum.

Biran'ın ve oğlumun yüzüne her bakışımda içimin parçalanmasından korkuyordum.

Hualp Koran'a asla aşık olmadığımı biliyordum; hatırlamasam bile bunu biliyordum. Çünkü kalbim tüm zamanlarda ve tüm ihtimallerde yalnızca Biran Nuh'a aitti.

Ruhumu dar ağacında sallandıran, Temur Alizen'den kalan tecrübelerimdi. Burada bir bebek sahibi olmak için gerçek bir aşka sahip olunması gerektiğini biliyordum. Ama bir bebeğin korkunç bir büyü ile ana rahmine yerleştirilebileceğini de biliyordum.

Hualp'in bana bunu yapmış olmasından korkuyordum.

Herkesin bildiği bu ihtimali kimsenin dillendirememesinden korkuyordum.

Bildiklerimin ve korkularımın ağırlığı altında eziliyordum.

"Benimle gel."

Bu bir rica değildi. Bu bir emirdi. Gözümden akan bir damla yaş şakağıma süzüldüğünde, Biran'ın tahammüllü tuzla buz olmuştu. Bileğimden kavrayıp beni Dora'nın önünden kaldırdığında, karnımı kapatacak kadar bile vaktim olmadı. Birlikte yer altı mağaranın boş odalarından birine girdik. Kapıyı sertçe üzerimize kapattığında kendimi daha fazla tutmadım. Avuçlarımı yüzüme bastırarak ağlamaya başlamadan bir saniye önce Biran'ın alnını kapıya yasladığını gördüm. Sonra yumruğu tok bir ritimle kapıya inmeye başladı.

Ben ağladım. O kapıyı yumrukladı.

Acımız birbirine çarptı, bölündü ve mağaranın yosunlu duvarlarna dağıldı. Acımız bize daha fazla acı vermek için güçlendikçe güçlendi.

"Gülümsemen gerekiyordu." dedi boğuk çıkan sesiyle. "Bir bebeğimiz daha olacak. Sen ağlıyorsun."

"Üzgünüm," Ellerim yüzümden kayarken," Çok üzgünüm." diyebildim ağlayan sesimle.

Bir hışımla bana döndü. Safir mavilerini perdeleyen kırmızı dışarı taşıyordu. "Neden üzgünsün." İşaret parmağı karnımı gösterdiğinde yıkıldım. "Onu istemediğin için mi?"

Gözyaşlarım sicim sicim yanaklarımdan akarken sallamak istediğim başım titredi. "Neden görmüyorsun? Neden anlamak istemiyorsun? Ben... Bir daha aynı şeyleri yaşayamam."

Başı istemsizce kalkarken, kaşları çatıldı. "Yani onu istemiyorsun?"

"Bak." dedim, titreyen çenemle. "Sen de aksini söyleyemiyorsun." Elimi karnıma götürecektim ama içimdeki şüphe buna engel oldu. "Sen de içimdeki bebeğin Hualp'e ait olmadığını söyle-"

"Kes şunu Rozelin!" Baskın sesiyle irkildim ama yaklaşan adımları beni ürkütmedi. Dibimde bitti. Nefes nefese yüzüme bakarken, "O adamın ismini bir daha anma." dedi, bu kez sakindi. "Son söylediğin şeyi bırak tekrar dillendirmeyi, aklından bile geçirme."

Göğsümü acı dolu bir nefesle doldurup, başımı yüzüne kaldırdım. "Kesmesi gereken sensin Biran. Beni anlamak zorundasın. Yadsımamız gerçeği değiştirmeyecek. Ben... Bu şüpheyle yaşayamam. Bu şüpheyle içimde bir bebek daha büyütemem..."

Bir şey söylemedi. Bana bakarken, ifadesinden silinen öfke yerini kedere bıraktı. Bunu görmek takatime ağır darbeler indiriyordu ama beni anlamasını istiyordum. Beni anlamasına ihtiyacım vardı. "Biran...

Alaz'ı kabullendim. Onu kabullendiğim için bir gün bile pişman olmadım. Çünkü... Babasına aşık oldum ve bu her şeyi kolaylaştırdı. Biliyorum, o aslında Melina'nın bebeği... Ama biliyor musun? Ben bunu bir kez bile kendime söylemedim. O benim bebeğim. O, sonsuza kadar benim bebeğim olarak kalacak."

Bakışları karnıma düştü; yorgun bir kurşun gibi... "Ama onu istemeyeceksin. Ne şimdi, ne de daha sonra... Öyle mi?"

İçimi çekişim gürültülüydü. Ruhumda kıvranan şüphenin ise hiç sesi çıkmıyordu. "Şayet sana ait olduğundan emin olsaydım, şu an kainatın en mutlu kadını ben olurdum." Gözkapaklarımı sıkıp, son damlaları kovduktan sonra görüş açımı yeniden onunla doldurdum. "En başından beri sevgiyle ve sevinçle büyüteceğimiz bir bebeği nasıl istemem... A-ama o..." Karnıma bakamıyordum bile. "Onu acı ve şüpheyle büyüteceğim. Bunu istememi bekleyemezsin benden..."

Soluğu alnıma vuruyordu. Soluğu bile hayal kırıklığıyla doluydu. Siyah kirpiklerini gözlerime devirdiğinde, şişkin göz kapakları gözlerini tamamen örtmek için savaş veriyordu. "Bizden yana olan şu ihtimal," dedi başını hafifçe kıpırtadarak. "Küçük bile olsa, onu istemene yetmez mi?"

Gözyaşlarımın nemlendirdiği dudaklarımı araladım ama tek kelime bile çıkaramadım. Yeter, dememi bekliyordu. Gözleri, dudaklarımdan alamadığı cevabı gözlerimden almayı diliyordu ama yapamazdım. Ona bu kez istediği cevabı veremezdim.

"Oğlumun yanına gitmek istiyorum. Lütfen."

Bakışlarını gözlerimden almadan geri çekildi. Başını salladı. Bu peki, demekti. Kırık dökük bir peki...

*****

Biran, bahçemize ayak bastığımız ilk an gizleme büyüsü yaparak koruma kalkanını üzerimize indirdi. Yol boyunca hiç konuşmamış olsa da eve girerken yaşadığım tedirginliği hissederek yanımdan ayrılmadı. Saniyeler sonra Alaz'ın karşısına ilk kez annesi olarak çıkacaktım. Nasıl tepki vereceğini bilmiyordum ve bunu düşünmek tenime buzdan iğneler batırıyordu.

"Keşke gelirken ona bir hediye alsaydım." dedim sessizce. Geriden gelmelerine rağmen Mestan Mirel'i içeri taşımıştı ama ama biz hala kapının önündeydik. "Bir oyuncak ya da... Ne bileyim işte, sevebileceği bir şey."

"Sen varsın." Elimi tuttu, her şeye rağmen... Bana bakmadı. Bunca tedirginken bir de gözlerindeki ifadeyi görmemi istemedi. Bana bakmayışı bile benim içindi.

"Ben yeter miyim?"

"Fazla bile gelirsin."

Birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza dalıp gittim. "Yanımda olduğun için sağol."

Tuttuğu elimi yavaşça kaldırdı. Dudaklarına götürdü ve parmak boğumlarıma uzun bir öpücük bıraktı. "Hadi sarışın, oğlumuz seni bekliyor."

Ondan aldığım güçle avucumu kapıya yaslayıp itmeme eş zamanlı olarak içeri adım attım. Herkes oradaydı; Perla bir koltukta bebeğini uyuturken Efraim onları izliyordu. Mirel diğer koltukta istirahat ederken, Mestan yanı başındaki tekli koltukta ateşini kontrol ediyordu.

Oğlum yoktu.

Kalabalığa doğru yaklaştığımda, Perla başını kaldırıp bana baktı ve işaret parmağını dudaklarına yaslayarak sessiz olmamı işaret etti.

Minik Rozelin uyumuştu.

Perla hemen sonra bakışlarıyla yukarıyı işaret ettiğinde, Alaz'ın yatak odamızda olduğunu anladım.

"Bence orada seni bekliyor." dedi arkamdaki Biran. Onu da beraberimde götürmek için eline uzanacakken, omuzlarımdan tuttu ve dudaklarını enseme yaklaştırarak "Sadece seni..." dedi.

Haklıydı. Oğlumla önce benim konuşmam gerekiyordu. Böylece duygularını daha açık ve rahat bir şekilde ifade edebilirdi.

Geri dönüp yukarı çıkan ip merdivene doğru yürüdüm. Tırmanmadan önce, göğsümdeki tedirgin nefesi hızlıca boşattım.

Bir, iki, üç, dört beş, altı, yedi...

Yedinci basamağın sonunda Alaz karşımdaydı.

Yatağın ortasında bağdaş kurmuş oturuyordu. Dirsekleriyle dizlerinden destek alırken, avuçlarına dökülen yanakları kızarmıştı. Beni fark ettiğinde ellerini yavaşça yüzünden ayırdı, duruşunu dikleştirdi.

"Merhaba." Merdivenlerden tamamen ayrılıp içeri girdim ama daha fazla yaklaşmak için ondan bir işaret bekledim.

"Merhaba."

Etrafta göz gezdirdim. Fazlasıyla sakin; bir çocuk için oldukça sıkıcıydı. "Burada tek başına ne yapıyorsun?"

Yüzünü yeniden avuçlarına emanet ederken, "Düşünüyorum." dedi, o sevimli çocuk sesiyle.

Temkinli adımlarla yaklaşıp, yatağın bir ucuna oturdum. "Ne düşündüğünü benimle paylaşır mısın?"

Başını salladı. Ancak yirmi saniye kadar sonra "Seni..." dedi. "Seni düşünüyordum."

Devamında söyleyebileceklerini düşünmek kalp atışlarımı hızlandırdı. Ne yapmam ya da ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. İçimden geldiği gibi davranıyordum ve bunun doğru olup olmadığını da bilmiyordum. "Seni incittim, biliyorum. Niyetim sana yalan söylemek değildi. Sadece... Hazır olmanı bekliyordum." Burukça gülümsedim. "Aslına bakarsan... Ne zaman hazır olacağın konusunda en ufak bir fikrim yoktu."

Tekrar başını salladı. "Seni anlıyorum. Bazen bana da oluyor."

İşte yine karşımda koca bir adam varmış gibi hissettirmişti. Alaz, gerçekten özel bir çocuktu. "Ne oluyor?"

"Bazen ne yapacağımı bilmiyorum. Mesela... Mei, Fielda'dan hoşlanıyor. Bunu biliyorum ama Fielda'nın başka birinden hoşlandığını da biliyorum. Bunu Mei'ye söylemeli miyim, bilmiyorum."

"Bir düşünelim... Gençleri iyi tanırım, hepsini ama özellikle de Mei'yi... Eğer yaşıtı olsaydın, sanırım bunu senden duymayı bekleyebilirdi ama sen ona göre çok küçüksün ve o yaştaki gençlerin duyguları hızlı bir şekilde değişebilir."

"Yani..." Başını kaldırıp bana baktı. "Sen olsan ne yapardın?"

"Ben mi?" Gülümsedim. "Eğer ben dört yaşına girmek üzere olan, çok tatlı bir oğlan çocuğu olsaydım, bu bilgiyi kendime saklardım. "

"Ya Rozelin olarak?"

Beni sorularıyla köşeye sıkıştırıyor olmasına şaşırıyordum. Her defasında... "Sanırım söylerdim. Çünkü arkasına sığınabileceğim bir sevimliliğim yok."

"Bence var." Bakışlarını hemen kaçırdı. "Çocuk olmak her şeyi saklayabileceğimiz anlamına mı geliyor?"

"En azından başkasıyla ilgili ve kötü sonuçlar doğurmayacak olanları..." Gülümsedim. "Ve teşekkür ederim. Beni sevimli bulduğun için..."

"Rica ederim." dedi sessizce. Dilinin ucunda gezinen birçok soru vardı. Bunu görüyor ve hissediyordum. Ne yazık ki sormaya bir türlü yeltenemiyordu.

Küçük bedeninin kaldırabileceğinden daha fazla yük bıraktığım için içten içe kendimi suçluyordum ama onun bu gerçeği görmesini istemiyordum. Ona göstermek istediğim anne, daima güçlü ve sırtını dayamaktan çekinmeyeceği bir karaktere sahip olmalıydı.

"Sen doğduğunda, hayatımda hiç mutlu olmadığım kadar mutlu oldum. Her kadın kollarına bebeğini aldığında mutlu olur ama bizim hikayemiz herkesten farklıydı. Bunu sana şimdi anlatmayacağım. Anlayabilecek kadar zeki olduğunu bilsem de şimdi olmaz..." Bakışlarımı, yüzümden ayırmadığı mavi gözlerinden gezdirirken, onu kollarıma almak için yoğun bir istek duyuyordum. "Sonra kardeşim geldi. O, buraya ait değildi. Aslında ben de öyle... Bizim topraklarımız başkaydı." Yine gülümsedim ve yine buruktu. "Bu da başka bir sohbetin konusu olacak... Kardeşimin bedeni buraya uyum sağlayamadı. Günden güne kötüye gidiyordu ve yaşaması için bir çözüm bulmak zorundaydık. Sonunda o çözümü bulduk ama... kendi topraklamızda. Kardeşimi oraya götürmek zorundaydım. Yaşaması için..."

Dolan gözleri, içimdeki en hassan noktaya dokundu. "Beni neden yanında götürmedin?"

"Yapamazdım..." Boğazıma oturan yumru konuşmamı zorlaştırıyordu ama devam etmek zorundaydım. Beni anlaması için burada canımı bile verirdim. "Çok küçüktün. Benim dünyama uyum sağlayacağından asla emin olamazdım. Niyetim kardeşimi aileme bırakıp, sana geri dönmekti. Yapamadım. Geri dönüş yolunu bir türlü bulamadım Alaz." Artık benim gözlerim de tıpkı onunkiler gibi dolu doluydu. "Çok aradım ve her gün... Her gün seni düşündüm. Sen büyürken kaçırdığım her gün bana acı verdi. İlk yürümeni, ilk kez konuşmanı ve ilk kez... " Anne deyişini... "Biliyorum bebeğim, çok geç kaldım."

Başımı eğdiğimde, gözyaşlarım yanaklarımdan akıp gittiler.

"Ağlama." Elimin üzerinde küçük elini hissettim, nefesimi tuttum. "Sen geri gelmeyi istemişsin. Senin hatan değil."

Elimi eliyle birlikte yavaşça kaldırdım ve üzerine uzun bir öpücük bıraktım. "Beni affediyor musun?"

Gözünü kırptı. Düşen bir damla yaş, kırmızı yanakları boyunca kayarken, "Evet." dedi. "Bu yüzden ağlıyorsan, artık ağlama." Elini geri çekti, kollarını açtı. "İstersen bana sarılabilirsin."

İçimden derin bir ah, çekerken onu kendime çekip sıkıca sarıldım. Sıcak ve yumuşaktı; ılık ve tatlı süt kokuyordu. Şakağında, alnından, saçlarından ve ensesinden öperken ufak parmakları omuzlarımı sıkıca tutuyordu.

Ona anlatmam gereken daha fazla şey vardı. Onu Diana'ya değil, babaannesi olan Kraliçe Nivera'ya emredildiği için bıraktığımı söylemeliydim ama içinde bulunduğumuz anın büyüsünü bozmak istemiyordum.

Diana'nın artık yaşamadığını şimdi söyleyemezdim.

"Acıktın mı?" diye sorunca, kirpiklerimin altından bana bakarak başını salladı. "Senin için kızartma yapmamı ister misin?"

"Ama yorgunsun." Biraz geri çekilip kıyafetlerime baktı. "Çok kirlenmişsin. Banyo yapman gerekiyor."

Üzerime baktım. Kıyafetlerim o kaostan kalmaydı ve oğlum haklıydı. Yer yer toz içindeydim. "Evet, kızartmadan önce banyo yapmam gerekiyor sanırım."

Kucağımdan yere atladı ve doğrudan dolabıma baktı. "Sen banyo yap. Ben de senin için kıyafet seçeceğim."

"Gerçekten mi?"

"Hı hı... Diana benim seçimlerimden çok hoşlanırdı."

Ayağa kalkmak üzereyken duraksadım. "Öyle mi?"

"Evet. Elimizi çabuk tutalım mı Ro-" Devamını getiremedi. Artık bana nasıl hitap edeceğini bilmiyordu.

Onu tereddütte görmek iyi gelmemişti. Bu yüzden ayağa kalktım ve ellerini tuttum. "Kendini hiçbir şey için zorlamak zorunda değilsin. Ben buradayım. Seni her durumda seveceğim."

Bir süre gözlerime baktı. Sonra arkasını döndü ve dolaba yöneldi. Anlamıştım; şimdilik küçük yüreğinin kaldırabileceği bu kadardı. Yapmam gereken, hazır olacağı bir sonraki zamanı beklemekti. Banyoya girdim ve oğluma çok sevdiği kızartmalardan yapmak için elimi çabuk tuttum...

***

"Burnu çok küçük. Nasıl nefes alıyor?" Efraim, küçük kızının burnuna dokundu.

Babasının ten rengi, kızının ten rengini çok yakışmıştı. Çünkü kızı da tıpkı babası gibi tam bir çikolataydı.

"Senin şu bebeklerin bir yerlerini sorgulama işini ne yapacağız?" Mirel avucunu alnına kapatarak gözlerini devirdi. Yedi günün sonunda, kolu hareket ettirebileceği kadar iyiydi. "Ciğerleri avucunun yarısını bile doldurmaz. Yani o burundan aldığı nefes ciğerleri için tatmin edici boyutta." Mirel, sorgulayan gözlerle Perla'ya baktı. "O değil de sen nasıl kocanı doğurmuş olabilirsin? Hem de bir kız olmasına rağmen."

"Hep kocasına baktıysa demek ki..." Tüm gözler üzerime çevrildiğinde açıklama gereği duydum. Biran'ınkiler hariç... O, yedi gündür evden hiç çıkmadan tükettiğimiz yiyecekleri yerine koymak için dışarı çıkmıştı. "Bizim oralarda öyle derler; anne hamileyken kime çok bakarsa, bebeği ona benzermiş. Hatta annem Gülnur'un bu yüzden bana benzediğine inanır. Çünkü tüm hamileliği boyunca, kardeşimin bana benzemesini umut ederek beni izlemiş."

"O halde bebeğimiz doğana kadar aynayı elinden düşürmeyeceksin."

Biran, eli kolu dolu bir şekilde içeri girdikten sonra ayağıyla kapıyı iterek kapanmasını sağladı. Bakışları bakışlarımı yakalamaya çalıştığında başımı eğdim. Güzel bir şey söylemişti, bir başka zaman için çok güzel bir şey söylemişti ama o zaman bu zaman değildi. Bu yüzden duymamış gibi yapmaktan başka bir şey düşünemiyordum. Öte yandan bunu neden şimdi yaptığını da bilmiyordum. Çünkü bu konuyla ilgili aramızda geçen son konuşma Şifacı Voran'ın evinde gerçekleşen hazin sonlu konuşmaydı.

"Baba!" Alaz kollarını açarak babasına koştu. Babası tüm çantaları yerine koyduktan sonra küçük adamı kucakladı ve havaya savurduktan sonra yeniden yakaladı.

"Nasılsın yakışıklı? Hala sıkılıyor musun?"

Alaz başını salladı. Hep birlikte günlerce iyi vakit geçirmiştik. Yemek yapmış, oyun oynamış, sohbet etmiş ve bolca bebek Rozelin'i sevmiştik. Ancak Alaz küçük bir çocuktu ve enerji doluydu. O enerjiyi tıkılı kaldığı bir evde atabilmesi de mümkün değildi.

"O zaman sana iyi bir haberim var."

Alaz'ın gözleri heyecanla büyüdü. Aslında heyecanlanan sadece o değildi. Hepimiz artık toprağa ayak basmak istiyorduk ama Diana'nın

ölümü ülkeyi iyiden iyiye karıştırdığı için burnumuzu dışarı çıkaramıyorduk. Bir arada kalmamız gereken güvenli bölge yalnızca burasıydı, evimiz...

"Söylesene baba! İyi haberin ne?"

Biran oğlumuzu indirdikten sonra yüzlerini hizalamak için büktüğü dizlerinin üzerine eğildi. "Bir at çiftliği ayarladım. Yakınlarda ve epey büyük bir yer. Bugün ve sıkça oraya gideceğiz. Şimdi gidip hazırlanmaya ne dersin?"

Alaz, haberi aldığı an da yumruklarını havaya iterek koştu ve yatak odamıza doğru tırmanmaya başladı. Biran çantaları mutfak tezgahına bıraktıktan sonra yanımıza geldi, oturduğum koltuğun sol baş kısmına yaslandı ve elini omzuma koydu. "Sizler de evinize geri dönebilirsiniz. "

Biran'ın sözleriyle şaşkına dönerken, neler olup bittiğini anlamak için ona bakmaya devam ettik.

"Üç büyüklerle görüştüm ve Rozelin'in benimle olduğunu söyledim."

"Ne!" Kendimi bir an da ayakta buldum. "Bunu gerçekten yaptın mı?"

Ayağa kalktı. Öylesine bir şey söylemiş kadar sakindi. "Evet, yaptım."

Mirel ayağa kalktı, onu Mestan takip etti. "Ne söylediler?"

Mestan'ın sorusunu Mirel yineledi. "Ne söylediler lider!"

Biran, gözlerini benimkilerden ayırmadı. Aslında o gözlerde derin bir gülümseme vardı. "Rozelin'i onlara teslim etmem gerektiğini söylediler. Eğer bunu yapmazsam, liderlik vasfından uzaklaşacağımı ve zindan cezası alacağımı söylediler."

Çattığım kaşlarımın altından ona bakarken nefesimi tuttum.

"Ben de onlara, Rozelin'in hamile olduğunu söyledim." Dudaklarım aralandı. Gözlerim yanmaya başladı ve sebebi damarlarımda cayır cayır geziyordu. "Bebeğimizi doğuracağını, mutlak suretle bir arada kalması gereken bir aile olduğumuzu söyledim." Başı benimkine yaklaştı. Sözlerini zihnime nakşetmeye çalışıyordu ama ben hala bir bilinmezlikle savaşıyordum. "Aileme zarar gelmesine canım pahasına izin vermeyeceğimi söyledim."

"Bunu..." Yutkundum. Gözyaşlarımı gözlerimin derinliklerinde mühürlemeye çalışıyordum ve bu zordu. Çok zordu. "Yapmamış ol."

Başı belli belirsiz sallandı. Sonra... "Yaptım." dedi. "Çünkü doğru olan bu."

Çığlık atmak istedim. Doğru olana tek başına karar veremeyeceğini söylemek istedim ama yalnız değildik. Daha mühimi oğlum gelmek üzereydi ve tam bana alışmaya başlamışken onu hüznümden doğan öfkeye şahit edemezdim.

Geri çekildim. "Kabul etmediler, değil mi? Beni hala arıyorlar."

"Evet. Bir mahkeme olacak. Heyet, bebek doğana kadar kalacağın yeri belirleyecek."

"Sonra?" diye sordum dümdüz bir sesle. "Sonra ne olacak?"

"Bebek doğduğunda, büyücüler babası olduğumu ispat edecek. Sonsuza kadar yanımda kalacaksın."

"Ama..." Nasıl olur da diğer ihtimali düşünmezdi. Yok saymayı nasıl bu kadar iyi başarıyordu?"

"Mahkemenin sonucuna göre hareket edeceğiz. Bebek doğduktan sonra her halükarda yanımda kalacaksın. Üç büyüklerin kurallarına uygun olarak ya da değil. Fark etmez."

Bakışlarım ağır ağır bakışlarından kayarken, alt dudağımı dişlerimin arasına aldım ve geçmişi düşündüm. Buraya geldiğim günden beri kaderim o ihtiyarların dudaklarının arasında olmuştu. Görünen o ki bu gelecekte de bunu değiştirmek istemiyorlardı ama Biran Nuh bu oyunu bozmak için pusuda bekleyecekti.

"Ya bebek doğana kadar Rozelin'in Hual-" Mirel, sözünü yuttu. "Mentro Eyalet'inde kalmalarına karar verirse?"

"Öyle bir şey olmayacak." Biran söylediğinden emindi. "O karar verildiğinde tüm ülkenin altını üstüne getiririm, biliyorlar. En kötü ihtimal, Rozelin'i şatoda tutmaları olacak Sonunda özgürlüğüne kavuşacak olmasını düşünürsek, göze alınabilir."

Bebeği doğuracağımdan emindi. Hislerimi biliyordu. Bilmesine rağmen bana başka şans tanımıyordu. Bunu avaz avaz yüzüne vuramayacağım için konuyu değiştirmeyi tercih ettim. "Diana'nın ölümü hakkında ne düşünüyorlar?"

"O ve adamlarının izlerini Mirel ve Mestan'ın evinden sildim. Hala faili meçhul. Ucunun bize değmemesi için elimden geleni yapıyorum ama Alte ailesi oldukça kızgın."

"Haklı olarak." dedi Perla. "İkinci evlatlarını kaybettiler."

"...ve ikisi de belasını arıyordu." Mirel, Perla'nın yargılayan bakışlarına karşılık omuz silkti. "Haksız değilim. İkisi de kendilerinin olmayanın ve asla olmayacak olanın peşinden gitti, zorladı, kötülük etmekten, yok etmekten çekinmedi. En sonunda da kendileri yok oldu."

Alaz'ın merdivenlerden indiğini gördüğümde, "Bu konuları kapatalım." diye uyardım. "Daha sonra konuşuruz. Şimdi... Hiçbir şey olmamış gibi çiftliğe gidelim ve üzerimizdeki yedi günün rehavetini silelim."

Biran, oğlumuza sütlü kahve renginde küçük bir tay hediye etti. Alaz o taya Peri, adını verdi. Nedenini daha sonra söyleyeceğini söyledikten sonra tayına bindi ve tüm uyarılarımıza rağmen çiftliğin etrafında tur atarken, hızını hiç azaltmadı. Koşmaya başladığından beri ata bindiği için bu konuda oldukça ustalaşmıştı. Yine de oturduğum yerden sık sık ona bakıp, düşme ihtimali için endişeleniyordum.

Söz dinlemeyen sadece Alaz değildi. Mirel de Mestan'ın tüm itirazlarına rağmen kara bir atın üzerinde beşinci turunu atıyordu. Mestan 'ın yapabileceği tek şey, sık sık yarasını kontrol etmekti. Hava soğuk olduğu için Perla, yalnızca bir haftalık olan kızını sıkıca sarmış, tavlanın altında emziriyordu. Efraim bir atın üzerinde olmasına rağmen sık sık karısı ve kızının yanına uğrayarak onları öpücüklere boğuyordu. Öte yandan, çitlerle sınırlandırılmış oldukça büyük olan çiftliğimizin bir köşesinde yalnızca bir odadan oluşan küçük de bir kulübe vardı. Henüz içine bakmamıştım ama dışarıdan baktığımda bile, orada geçireceğimiz harika zamanların hayalini kurabiliyordum.

"Atını sevdin mi?"

Biran ve ben, henüz hiç ata binmemiştik. Lacivert tulumlarımıza eşlik eden lastik çizmelerimizle birlikte, çiftliğim bir köşesinde dikilmiş, yalnızca oğlumuzu izliyorduk.

"Çok güzel." Benim için getirdiği kar beyazı ata baktım. Perçemlerine kadar beyazdı ve benim aksime oldukça uysaldı.

Bir sigara yaktı. O kusursuz dudaklarının arasına yerleştirdikten sonra derin bir nefes çekti ve gri dumanın havada dans etmesine izin verdi. "O halde, onu neden kendinle şereflendirmiyorsun?"

Keyifsizce gülümsedim. "Atın üzerinde zıplayıp durmak benim durumdaki biri için çok da uygun olmasa gerek. Bebeğin zarar görmesini istemeyiz, değil mi?"

Sigarasından bir nefes daha çektiği duydum. Sonra bir kenara attı ve çizmesinin ucuyla çiğnedikten sonra beni kollarımdan yakalayıp, o küçük kulübenin içine çekti İçerisi fazla aydınlık sayılmazdı. Yine de, geniş bir yatak, hiç kullanılmamış temiz bir şömine ve hiç oturulmamış üç iskemleden oluşan eşyaları görebilmiştim. Biran, sırtımı nazikçe ahşap yüzeyle buluştururken, göğsü göğsüme temas edecek kadar yakındık.

"Görmüyor musun? Sadece yanlış bir karar vermene engel olmaya çalışıyorum."

Herhangi bir ifadenin yerleşmesine izin vermediğim bakışlarımı yüzüne dikip, "Yanlış karar." diye tekrar ettim. "Bundan nasıl bu kadar emin oluyorsun sen?"

"Eminim." dedi, söylediğini tastikleyen bir tonla. "Çünkü seni tanıyorum."

"Tanıyorsun." Yeni bir tekrar. Gerisi hoşuna gitmeyecekti. "Lanet bir bilinmezlikle yaşamayı kabul edeceğimi bilecek kadar tanıyor musun?"

Hala kollarımda olan büyük ve düzgün ellerini yukarı çıkardı, omuzlarıma koydu. Parmakları boynumda ve gerdanımda gezinirken, kızıl güneş ışıklarından mahrum kalan safir mavilerini tenimde gezdirdi. "Ne kadar asi olsan da... Bir bebeğe kıyamayacak kadar merhametli olduğunu biliyorum. Yanlış mı?"

"Yanlış! Anlamıyorsun!"

"Anlamayan sensin! Sonradan pişman olacağın şeyler istiyorsun."

"Siktir! Nereden biliyorsun?" Onu itip kollarımı öfkeyle savurdum. "Geleceği falan mı görüyorsun sen!"

Arkasını döndü, birkaç adım atmıştı ki yeniden bana döndü. "Küfretmeyi kes!"

"Kesmeyeceğim!" Tabanımı hırsla yere çarpıp, "Sikeyim böyle işi!" diye bağırarak iskemlelerden birini bacağından yakaladım ve duvara çarptım. Tüm öfkemin içinde patladığını hissederken sakin kalabilmem mümkün değildi. Başka bir iskemleye yönelmek üzereyken Biran beni kollarımdan yakaladı ve kendine çekti. Yapacağı bir sonraki hamleyi ekarte etmek için dizimi kasıklarına gömüp temasımıza son verdim.

"Siktir!" İnleyerek iki büklüm vaziyette geriye doğru sendeledi.

"Ben de onu diyorum!" diye bağırdım. "Sik-tir!"

Çıkmak için kapıya yöneldim ama beni arkamdan yakaladı ve sıkıca sardı. Ayaklarımın yerle bağlantısı kesilirken havaya attığım tekmeklere küfürlerim eşlik etti. "Bırak lan beni!"

"Sakin ol. Çırpınmayı bırak." dedi dişlerinin arasından. Tükenen tahammülünü umursayacak durumda değildim. Çırpınabilediğim kadar çırpındım ama ona karşı koyabilmem mümkün olmadı. Bunu bilmek beni daha da hırslandırdı. Bacaklarımı kırıp tekmelerimi bu kez dizlerine yönelttim. Hepsi tam isabetti ama birinden bile etkilenmişe benzemiyordu.

"Sana dur, dedim!" Beni yatağa fırlattı. Sırtım yatağın yumuşak yüzeyiyle sertçe buluştu. Daha o an da kalkmak için hamle yaptım ama Biran'ın kendini üzerime bırakmasıyla yatakla bir bütün oldum. Bileklerim onun tarafından başımın iki yanına bastırılırken, şişmeye çalışan göğsüme geniş göğsüyle hükmetti. "Bir kez bile itaat etmeyeceksin, değil mi?"

Dişlerimi sıkıyordum. Suratımın kıpkırmızı olduğundan emindim. "Sana böyle bir şey vaad ettiğimi hatırlamıyorum, lider." Nefesi bir barut gibi dudaklarıma akarken, bizi tutuşturmak için gereken ateşi çakmaktan geri durmayacaktım. "Sana vaad ettiğim şey... Sonsuza kadar tutkulu bir aşık olarak kalmaktı." Başımı kaldırdım, burnumu burnuna sürterken, ben de nefesimi onun dudaklarına bıraktım. "Sakın bu ikisini birbirine karıştırma."

(Rahatsız olacak olanlar okumasın :)

Onun en hassas yerimde giderek palazlandığını hissettim. Bana sürtünmesi, kendimi katı halden sıvı hale dönüşen bir maddeymişim gibi hissettirdi. Gerçekten, siktir! "Ya senin karıştırdıkların? Onları ne yapacağız?" Boğuk sesi kulaklarıma damladı. Hararetli nefeslerimizin birbirine karışmasına engel olacak bir yol yoktu.

"Karışma."

Bakışları dudaklarıma kaydı. Başını usulca iki yana sallarken, "Sana böyle bir şey vaad ettiğimi hatırlamıyorum, sarışın." dedi, biraz önceki sözlerime atıfta bulunarak. "Sana vaad ettiğim şey... Sonsuza kadar tutkulu bir aşık olarak kalmaktı."

Ağızlarımızdan ilkel bir inilti döküldü. Aslında daha fazla bir hırlama gibiydi. Dudakları sertçe dudaklarımı yakaladı ve beni aynı sertlikle öpmeye başladı. Ona aynı karşılığı verirken, çoktan tutuşmaya başlamıştık.

Özgür bıraktığı ellerimle başını kavradım. Kalın ya da ince olarak nitelendiremeyeceğim erkeksi dudaklarından alttakini dudaklarımın arasına aldım. Bahsettiğim tutkudan çok daha baskın bir hisle öperken, elleri kalçalarıma indi. Beni büyük bir açlıkla avuçladı, elimi bacaklarının arasına götürüp aynısı ona yaptım. Gürültülü bir iniltiyle elleri kalçamda aranmaya başladı ama beni çıplak bırakacak yol orada değildi.

Dudaklarımı neredeyse dudaklarından koparım, "Üzerimizdeki bir tulum." diye fısıldadım. "Beni baştan ayağa soyman gerekecek."

Kısılan gözleri tulumumun başlangıç düğmesinde duraksadı. "İstediğin bu olsun." İlk düğmemi yavaşça açtı. Sonrakileri kopardı ve tulumu çekerek çizmelerime kadar indirdikten sonra biraz geri çekilip iki parça çamaşırın örttüğü vücuduma baktı.

Gözleri daha fazla kısıldı. Daha mavi ve daha yoğun bakıyordu.

Diziyle bacaklarımı araladı. Dizini iki bacağımın arasına koyup kendi düğmelerini çözdü. Tulumun içindeki kemik atleti çıkarıp, çıplak ve bronz göğsünü göğsümle buluşturdu. Sonra elini kopçama götürdü. Sütyeni aramızdan çekip aldı. Dudakları boynumda arsız bir yolculuğa çıkmıştı ve elleri oraya ulaştığından beri inleyemiyordum bile. Bana ilk kez bu kadar sert dokunuyordu. Çünkü istediğim buydu. Parmaklarımı bronz göğsünü süsleyen o muhteşem tüylerde dolaştırdım. Omuzlarında, pazularında ve adonis kaslarında.... Elim oraya ulaştığı an gözlerini kapattı. Kendimi aşağı kaydırdığımda, parmaklarının arasından kayıp gittim. Parmaklarım bu kez bacaklarına sarıldı. Ona dudaklarımla dokunduğumda, dilimin üzerinde giderek sertleşen varlığının boyunduruğu altına girdim. Kabaran damarlarını dilimin pürüzlü yüzeyinde hissettikçe bacaklarımın arasında kaynayan kazandan taşanlar beni haşlıyordu. Giderek daha fazla hızladığımda ellerimi bacakları boyunca gezdirdim ve dudaklarımdan taşan ıslaklığı ona bulaştırdım. Elleri saçlarımın arasına sızdı. Saçlarımı parmaklarına dolandı ama bunun bana verdiği his acı değildi. Yalnızca daha da fazla hızlandım. Artık dudaklarımı hissedemiyordum ve kaynar su görmüş bir şeker gibi eridiğimi hissediyordum.

Beni bir kez daha kollarımdan yakaladı ve bir kez daha yatağa itti. Bacaklarımı beline doladığım an bedenini üzerime bıraktı. Kendini hızlıca içe kaydırması ikimizin dudaklarından da arsız iniltiler

dökerken, dudakları boynuma acı ve hazzı bir arada enjekte eden ısırıklar armağan etti. Bacaklarım tüm gücüyle onu kendime bastırıyordu. Hızlı birleşmemizin sesi küçük kulübenin duvarlarında yankılanırken, kaba dokunuşlar bedenlerimizde bir süre ağırlayacağımız izler bırakmaya hazırlanıyordu.

"Ah!" Biran başını yukarı kaldırdı. Kapanmaması için mücadele verdiğim göz kapaklarımın arasından boynundaki damarları gördüm. Her biri patlamak üzere olan birer balona benziyordu. "Bacaklarını gevşet." Ellerini bacaklarıma koyup başını bana eğdi. Bacaklarımı o kadar fazla sıkıyordum ki bir süredir her ikisini de hissedemiyordum. "Hadi bebeğim," dedi, kendini bana itmeye devam ederken. "Gevşe."

Beynim değilse bile bedenim emrine itaat ederek gevşedi. Bundan memnuniyet duyarak kolunu sırtıma yasladı ve sırtımı yataktan ayırdı. Çok hızlı hareket ediyorduk. Beni doğrulmuş şekilde tutan tek dayanak koluydu ve her an düşeceğimden korkuyordum. Hırıltıları, vuruşları ve dokunuşları tıpkı bir film şeridi gibi bedenimde dönüp duruyordu. Fena halde afallamıştım. Terimizin tuzuyla kaplı dudaklarımız yeniden birbirine tutunurken, bacaklarımın arasında daha fazlası yok, sanışımın aksine hacimlenen varlığı beni akıl almaz sona yaklaştırıyordu.

Dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan, "Bekle." dedi. Birleşmemize son verdi.

Bininci kattan yere çakılmışım gibi hissetttim. "Devam et!"

Bacaklarımı kavradı. Kalçamı yatağın ucuna kadar çekip yeniden benimle buluştuğunda çığlık attım. Ancak iyi olan refleksi sayesinde çığlığım avucunun arasında yok olup gitti.

Tıpkı dudaklarımın dudaklarının arasında yok olduğu gibi... Öpüşü asla yerinde duramayan yaramaz bir çocuk gibiydi; etkin, tutkulu ve bir sonraki adım belirsiz. Dili işin içine karıştığında ise her şey başka bir şekilde çığrından çıktı. Daha da hızlandı. Daha da! Kendimi ona itme çabalarım onun hızına yetişemiyordu ama ter içinde kalmıştım ve kayıtsız kalabilmem imkansızdı. Omuzlarından tutunup yuvarlanmak üzere olduğum uçuruma göz kırptım.

"Şimdi!"

Gözlerimi kapattım. Dudaklarımı araladım ve emriyle o uçurumdan yuvarlandım. Onunla birlikte...

*****

Böylesi zordu. Duygudan duyguya savrulmak; birinde deliricesine acı çekerken, diğerinde hazzı doruklarına kadar yaşamak ve birinde ne yapacağını bilemezken, diğerinde her şeyi yapmak istemek. Zamanın bir biçimi, başka bir biçimine uymuyordu. Hiçbir şey birbirini tutmuyordu ve her şey şeytanın bir oyunu gibiydi.

Hava kararmadan bir süre önce eve dönmüştük. Perla ve Efraim küçük kızlarıyla birlikte evlerine dönmüş olsalar da Mirel, evinde yaşadığı travmayı henüz atlatamadığı için bizimle gelmeyi tercih etmişti. Şimdi onunla birlikte akşam yemeği hazırlarken, oğlumuz babasının yardımıyla banyo yapıyordu. Mestan ise şömine için odun kırmakla meşguldü.

"Hiç konuşmadık ama güçlerini yeniden kullanabilmen kurtarıcımız oldu."

Evet, konuşmamıştık. Konuşmaya gönüllü olmamıştım. "Evet."

"Ne dersin?" diye sordu, yeşilliğe ekşi eklerken. "Sence bunun hamilelikle bir ilgisi var mı?"

Asıl konuşmak istemediğim buydu. "Biraz daha yeşillik doğrasak iyi olur. Mestan çok seviyor."

Konuyu değiştirmek istememi gülümseyerek karşıladı. "Bu kadar yeter. Hem... Daha fazla yorulma. Eminim yeterince yorgunsundur."

"Ne demek bu?"

Mavi gözlerinde açık bir ima vardı. "Kulübeye üzerimi değiştirmek için gelmiştim ama kendime giyinmek için başka bir yer bulmam gerekti. Neden, dersin?"

Sözleri, bana bacaklarımın arasındaki sızıyı hatırlattı. Biraz önce kontrol etmiştim. Daha şimdiden orada rengi mora çalacak olan koyu pembe parmak izleri vardı.

"Ufak bir konuyu tartışıyorduk."

Gülümseyerek yeşilliği masaya götürdü. "Çığlıkların konunun çok da ufak olmadığını söylüyordu ama sen bilirsin." Tabağı masaya bırakıp göz kırptı. "Sanırım bundan sonrası için daha sessiz tartışmanız gerekecek. Malum.... Artık yalnız değilsiniz."

Mavi pijamaları ve ıslak bukleleriyle merdiveni inen oğluma baktım. Elinde bir tarak vardı. Saçlarını yine bana taratacaktı. Bu, son zamanlardaki favori işimdi. "İyi ki değiliz."

Gecenin sessizliğine oğlumun düzenli nefes alışverişleri eşlik ediyordu. Uyuyan yüzüne daha yakından bakmak için başımı yastıkta

ileri ittim. Uykusu hafif olmasına rağmen burnuna bıraktığım öpücükler onu kıpırdatmıyordu bile.

"Onun için bir oda hazırlamalıyız."

Yatağın diğer tarafındaki Biran'a baktım. Sırtını yatağın demir başlığına yaslamış, bizi izliyordu.

"Biliyorum ama henüz istemiyorum."

"Eğer alışırsa bir kıza aşık olana kadar aramızda yatar. Sence buna hevesli görünüyor muyum?"

"Oğlumu kıskanmaktan vazgeç." dedim tehditkar bir sesle. "Aksi halde yataktan giden sen olursun."

Sırtını başlıktan ayırdı. Alaz'ın üzerinden bana eğildiğinde, gözleri koyu kızılın altında ışıldadı. "İşte buna senin bile gücün yetmez. Bu herif yakında yatağımızdan gidecek ve sen yeniden sabaha kadar kollarımın arasında olacaksın."

Güçlükle bastırdığım tebessümümü özgür bıraktım. "Kıskanç herif."

Biraz daha eğildi ve dudaklarıma tutkulu bir öpücük bıraktı. "Diana'yı sadece saldırdığı için mi öldürdün?" Cevap veremedim. Gülümsedi. "Benden farklı değilsin bebeğim."

*****

Sabahın ilk ışıklarıyla uyanmıştım. Tedirgindim. Bu gece yaşamımın kalanını şekillendirecek olan mahkeme görülecekti ve ben kendimi hiçbir koşulda anlatamadığım o mahkemelerden etimle kemiğimle nefret ediyordum. Mirel ve Mestan şahitlik edeceği için Alaz'a öğleden sonra gelen Perla ve Efraim bakacaktı. Alaz'a bir yakınımıza gideceğimize dair yalan söylemiştik ve bunun için içim hiç rahat değildi.

Çünkü geri dönemeyebilirdim.

Oğlumu her gün sadece bir saat Kara Kule Şatosu'nun bahçesinde görebilirdim. Henüz kavuşmuşken kalbimin buna dayanabileceğini sanmıyordum.

Her şeye rağmen o mahkemeye katılacaktım. Çünkü yorulmuştum; kaçmaktan, saklanmaktan, sevdiklerimin benim yüzümden her an tehlikede olmasından çok yorulmuştum. Bu yüzden o mahkemeye katılmalı ve bir şekilde karlı çıkmalıydım. Bunu da ancak karnımdaki bebek sayesinde yapabilirdim.

"Perla, tezgahın üzerindeki deftere kızartmanın tarifini yazdım."

Bana üzgün gözlerle baktı. Bunu neden söylediğimi biliyordu. "Yazmasaydın da olurdu. Çünkü o tarife ihtiyacım olmayacak. Bundan eminim."

"Umarım." Kollarında uyuyan kızına baktım. Koyu teni, kırmızı şişkin dudakları ve yumuk yanaklarıyla o kadar güzeldi ki onu kollarıma almak için daha fazla büyümesini bekleyemeyeceğimi anladım. "Perla, daha fazla dayanamayacağım. Alabilir miyim?"

Perla gülümseyerek ufaklığı bana uzattı. "Bir de soruyor musun? Elbette."

Kollarımı dolduran Rozelin'in burnuma yaklaştırdım ve bebek kokusunu içime çektim. Daha yeni doğmasına rağmen en az bir aylık bir bebek kadar görünüyordu. "Çok, çok güzel. Alaz gibi iri bir çocuk olacak."

"Ah, hiç sanmıyorum. Alaz kadar yapılı bir çocuk görmedim. Gerçi... Hayal meyal hatırlıyorum da ağabeyim de hep yaşından çok büyük görünürdü."

Bir an için Biran'ın çocukluğunu görmek istedim ama bir kez daha yanlışlıkla geçmişe gitmeyi kaldıramayacağımdan bu dileğimi geri aldım.

"Baksana! Uyanıyor sanırım." Rozelin ellerini örtüsünden çıkarıp gerinmeye başladığında, püskürttüğü etli dudaklarından tükürükleri çıktı. Ne sevimli bir görüntüydü ama!

"Çıkmamız gereki-" Biran içeri girip beni kollarımda Rozelin ile görünce duraksadı. Bakışlarına yerleşen hayranlık ile bize bakarken, Rozelin yeniden uykuya daldı. "Çıkmamız gerekiyor." dedi, sesini alçaltarak.

Başımı sallayıp, bebeği annesine verdim. Yatak odasında Efraim ile oynayan oğlumla vedalaşamadım. Çünkü hisli bir çocuktu. Tedirginliğimi fark edip benimle gelmek isteyebilirdi. Kapıdan çıkmadan önce evimize baktım. Burada yaşamaya başlayalı uzun zaman olmamıştı ama sanki doğduğumdan beri buradaydım. Kocam, oğlum ve evim daima benimle kalmalıydı. Onca savaştan sonra bunu hak etmiştim, hak etmiştik.

Şatonun dik yokuşunu tırmanırken Mestan ve Mirel hemen arkamızdaki araçta yol alıyordu. Birkaç saniye içinde bakışlarım karlı manzara ile buluştu. Şatonun sevdiğim tek yanı, birer inci tanesi gibi ışıldayan kar taneciklerini ağırlıyor olmasıydı. Garip bir şekilde

ülkenin hiçbir kesimine bir tek kar tanesi bile düşmezken, Kara Kule Şatosu, bahçesi, taş köprüsü ve çevresi alabildiğine lapa lapa kardı. Tıpkı bir hayal ülkesi gibi; belli bir sınırdan sonra kar, yerini toprak ve çamura bırakıyordu. Görmeyen birini açıklanamayacak ürkütücü ve bir o kadar da hoş bir manzaraydı.

"Soracak mısın?" diye sordu Biran, arabayı taş köprünün girişinde durdurduktan sonra.

"Senin söylemeni bekliyorum." Başımı kar manzarasından alıp ona çevirdim. "Neden birden üç büyüklerle görüşmeye karar verdiğini merak ediyorum doğrusu."

Arabanın kapaklı gözlerinden birine uzandı ve içinden siyah bir kart çıkardı. Kartı bana uzattığında, gözlerimle görmemi istediğini anlayarak parmaklarının arasından aldım. Üzerinde Mentro Eyalet'inin damgası vardı. Bu yüzden okumadan önce yutkunmam gerekti.

"Lider Biran Nuh,

Kazandığını mı düşünüyorsun? Kazanmadın. Kazanmayacaksın. Çünkü ben Rozelin'i hiç saklamadım. Onu kimseden kaçırmadım. Ancak sen, onu yanından tuttuğun müddetçe bir günah gibi herkesten saklayacaksın. Ta ki bana yeniden dönünceye kadar... Lord Hualp Koran."

Son satırı okur okumaz "Bu asla olmayacak." dedim. "Asla yanından ayrılmayacağım."

"Biliyorum."

"O halde neden? Neden istediğini yapıyorsun?"

Bedenini bana çevirdi. Üzerinde siyah bir pantolon, aynı renk gömlek ve ceket vardı. Gömleğinin üstten iki düğmesi açıktı ve sabah traş olduğu için sakalları kirli duruyordu. O sakallara dokundu. "Bir konuda haklı. Sen, gizli saklı yaşamayı hak etmiyorsun. Bu yüzden kaçmaya bir son vermenin zamanı geldi, Rozelin Nuh. Ortaya çıkıp ailemiz için savaşacağız."

Aile, diye bahsettiği kavrama içimdeki bebek de dahil miydi? Dahil olduğunu bakışlarından anlıyordum. Bunun bana verdiği tek şey acıydı. Ah, tanrım... Böyle olmaması gerekiyordu.

Bakışlarımı hızlıca ondan kaçırdım. Onun dışında her yere bakarken, "Üzgünüm!" dedim. "Artık kararını benim vermediğim,

yönetemediğim hiçbir durumu sırtlanmak istemiyorum. Tek istediğim kendi kararlarımı vermek, kendi doğrularımla yanılmak."

Elimi tuttu. Onunla bir kez daha karşı karşıya gelmeye gücüm yoktu. Kulağıma yaklaşan nefesinden, yeni bir savaşa izin vermeyeceğini anladım. "Sana yapmak istediğin hiçbir şey için engel olmayacağımı biliyorsun." Başı kendini onaylamak için sallandı. "Biliyorsun sarışın."

Elimi yanağına koydum. Alnımı alnına yasladım ve "Teşekkür ederim." diye fısıldadım.

"Teşekkür etmen gerekmiyor. Sadece düşün. İyi düşün."

Düşünmek... Düşünecektim. Bunu sevdiğim adam için yapacaktım.

Bir korna sesiyle birbirimizden ayrıldık. Dikiz aynasından baktığımızda kornayı çalan arabanın Efraim'e ait olduğunu gördük. "Burada ne işi var? Evde kalmaları gerekmiyor muydu?"

Biran kapıyı açtı. "Şimdi anlarız."

Birlikte aşağı indiğimizde Efraim'in aracı hemen yanımızda durdu. Efraim aşağı indi ve arka kapıyı açtı. Elinden tutup aşağı indirdiği kişi Alaz'dı!

"Aaah...." Açılan ağzımı bir süre kapatamazken, Alaz koşup yanıma geldi. "Tatlım," Dizlerimin üzerine çöküp mavi kabanı ile kaplanmış omuzlarından tuttum. "Burada ne işiniz var?"

Efraim ellerini iki yana açıp, cevabı Alaz'a bırakacağını belirtti.

"Şey... Ona kızmayın. Ben konuştuklarınızı duydum. Bir mahkemeye katılacağınızı biliyorum." Üzgünce başını omzuna düşürdü. "O üç dedenin sana ceza verebileceğini de biliyorum. Eğer sana ceza verirlerse, seni bir süre sadece burada görecekmişim, öyle mi?"

"Alaz..." Nasıl bir cevap vereyim ben sana şimdi? "Kazanmak için elimden geleni yapacağım ama eğer kazanamazsam, üzülmek yok. Baban ve diğerleri hep yanında olacak."

Omzunu silkti. "Ama sen olmayacaksın."

Parmaklarımın dış boğumuyla yüzünü sevdim, ona kırgınca bakmaya engel olamıyordum. Çünkü haklıydı. "O halde kazanmam için bana şans dile."

Biran'ın omzuma dokunmasıyla, daha fazla vaktimizin olmadığını anladım. Oğlumun siyah saçlarının arasına uzun bir öpücük

bıraktıktan sonra bir öpücüğü de burnunun ucuna bıraktım ve hiç istemesem de ondan ayrıldım

Adım adım uzaklaşırken, üzgün bakışlarının sırtımda gezindiğini bilmek avucumda bir kor tanesinin gezinmesi gibiydi. Avucumu hareket ettirdikçe başka bir noktaya kayıyor ama asla terk etmiyordu.

Taş köprüde ilerlerken, "İyi şanslar!" diye bağırdı arkamdan. Omzumun üzerinden ona baktığımda gülümsüyordu. Elini kaldırdı, daha kuvvetli bağıracağını anladım. "İyi şanslar, anne."

Rozelin'i anlayamadığınızı biliyorum ama kendinizi onun yerine koymayı deneyebilirsiniz. Temur'un yaptıkları birer travma olarak kaldı ve aynı ihtimallerle burun buruna gelmişken kötü hissetmesi çok normal.

Kesitlere İnstagram'dan açtığım Bizimkiler ☘ isimli kanaldan ulaşabilirsiniz./ _DuruMavii

Hadi siz 15 bölümü geride bırakan Oyna Ya Da Öl okumaya

Lütfen yıldıza dokunmayı unutmayın. Bir sonraki bölümde görüşmek üzere...

69. BÖLÜM; "Tutkuyla Dans"

Selam!

Sezon finalinden önceki son bölümümüz. Söz verdiğim gibi upuzuuuun oldu.

Lütfen oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayın. Çünkü tam üç bölümlük bir final yazacağım ve motivasyona ihtiyacım var.

Keyifle okuyun.

Umudumu kanatlarından çekiştiren kötü ruhlara; bileklerime çivili prangalar geçirmek için çıldıranlara; benliğimi yerle yeksan etmek isteyen tüm olasılıklara meydan okuyacak efsunlu gücü keşfetmiştim.

Pes etmek yoktu.

Vazgeçmek yoktu.

Yok olmak yoktu.

Savaşacak, ele geçirecek ve daima var olacaktım. Çünkü Alaz, dudaklarından dökülen tek kelimeyle, bana kendime gelmem için gereken gücü vermişti.

Tanrım!

Yıllardır hasretini çektiğim o andaydım.

Gözlerindeki utangaç sevinci görünce, koşup onu kollarımın arasına almak istedim. O sevimli kafasını göğsüme bastırıp, tüm suratına dudaklarıma dokundurmak istedim. Ancak şatonun devasa kapıları bizim için almıştı ve muhafızlar bizi ateş sahasına götürmek için yanımıza ulaşmak üzerelerdi.

Aramızdaki onca mesafeye rağmen oğlumun gözlerine baktım ve dudaklarımın belirgin bir şekilde hareket ettirerek fısıldadım. "Seni seviyorum."

Mavi gözlerinden birini benim için kırptı. Sonra aynı şekilde dudaklarını hareket ettirdi. "Seni seviyorum anne."

Biran parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. Gözlerinden birini tıpkı oğlunun yaptığı gibi kırptıktan sonra dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Mahkemeyi kazanmaktan başka şansın yok, sarışın. Aksi halde şu küçük herifi ben bile tutamam."

Gözlerim hala oğlumun gözlerindeyken, "Kazanacağım!" dedim, umutla. "Oğlum için..."

Ateş sahasına liderler geçidinden geçerek ulaştık. Tembihlediği birkaç husus dışında içimden geldiği gibi davranmamı söyleyen Biran, sıkça üzerime çevirdiği safir mavileri ile bana dinginlik veriyordu. Mistik kokusuyla hatırladığım ateş sahası, gerçekleşecek mahkeme için arka arkaya dizilmiş sandalyeler ve kürsülerle hazır hale getirilmişti. Havanın gizemli kızılına karışan meşalenin ateşi, is kokusunu havaya boca ederken, üç büyükler geniş kürsülerinde yerini almıştı. Kürsünün iki ayrı ucunda oturan büyücüler ise ilk kez görüyordum. Ancak kadın olanın tarzı Büyücü Bor'unkine oldukça benziyordu. Tıpkı onun gibi hatlarını belli etmeyen ve bedeninin her köşesini saran siyah bir elbise ile aynı renk garip bir şapkayı giyinmişti. Üç büyüklerin beni fark etmesiyle dizlerimi kırıp onları selamladım. Birbirine bakan iki tanık kürsüsünün ortasında bulunan ve yönü doğrudan heyete bakan tek kürsüye çıkmam istedi. Zaten böyle olacağını biliyordum. Biran ile ayrılan ellerimizin ardından bana söyleneni yaptım. Biran, karşısına Lord Hualp Koran'ın geçeceği tanık kürsülerinden birine geçti. Lord henüz teşrif etmemişti. Hiç etmemesini dilerken, omzumun üzerinden izleyicilerin bulunduğu sandalyelere baktım. Orada Mirel ile Mestan'ın bakışlarını yakalamayı başardım. Her ikisi de buradaki herkes gibi siyahlar içinde ve ciddi görünüyordu. Her daim özel; beyaz ve pelerinli kostümlerinin içindeki üç büyükler dışında...

Üç ihtiyardan ortada oturanı tokmağını kürsüye indirmeden önce etrafına baktı. Aradığı Hualp Koran'dı ve hala ortada yoktu.

"Elçi!" demesiyle, şato elçisi el pençe kürsünün önünde bitti. "Lord' a mahkemenin zamanı bildirilmedi mi?"

"Bildirildi, efendim." dedi elçi. "Muhakkak geleceğini iletti kendileri. Bir sorun olmuş olmalı."

Aynı anda Biran'ın dudaklarında tehlikeli bir tebessüm yakaladım. O sorunu Lord Hualp için bizzat yaratmıştı! Üstelik onu biraz olsun tanıyorsam, varlığımı üç büyüklere söylerken, Hualp'in icabına bakmayı çoktan planlamış olmalıydı.

"Bu vaziyet hoş karşılanamaz." dedi üç ihtiyarlardan biri. Hualp'in gelmemiş olması hiçbirinin hoşuna gitmemişti.

Elimi kaldırıp, söz almak istediğimi belli ettim. İsteğim yerine getirildiğinde ellerimi birbiri üzerine koyarak heyeti birkez daha selamladım. Çünkü artık bu oyunu kurallarına göre oynamam gerektiğini biliyordum.

"Efendim, siz kıymetli üç büyükler ve mahkemeyi saygıyla selamlıyorum. Her şeye rağmen karşınızda bulunmak benim için bir onurdur ancak tehlikeli bir hamilelik geçiriyorum. Buraya gelene kadar da Büyücü Dora'nın gözetiminden istirahat ediyordum. Bu nedenle mahkemenin şu an gerçekleşmesi benim için ayrı bir önem teşkil etmektedir.".

Üç büyükler aralarında konuştuktan sonra mahkemenin gerçekleşeceğini bildirdiler. Biran'a yandan bir bakış atıp bıyık altından gülümsedim. Bunu planlamamıştık, yalnızca yapmam gerektiğini biliyordum.

Ortada oturan ihtiyarın kollarını iki yana açmasıyla en sağ ve en solda oturan büyücüler ayağa kalkıp selam verdi. "Lovangos ve Mentro Eyalet krallığından teşrif eden Büyücü Şuh ve Büyücü Halkim.

Büyücüler Lider Biran için, Lider Biran ise üç büyükler için reverans yaptı.

"Bildiğiniz üzere mahkemelerde büyülerin değil, sözlerin yeri ve geçerliliği vardır. Başlayalım. Bilindiği gibi Kraliçe Rozelin Nuh, uzun yıllar önce kendi tercihi neticesinde soyadını taşıdığı kocasından ve kızıl bölge Kimpras'dan ayrılma kararı almıştır. Bununla birlikte bir mucize olan Alaz Nuh'dan da kendi rızasıyla vazgeçtiğini bizlere bildirmiştir. Tercihi nedeniyle, Lider Temur Alizen'i ve Lord Steven Alte'i öldürme suçundan mesul olduğu cezayı, bölgeye bir daha adım atmamak kaydıyla sildirmiştir." Konuşan ihtiyar, gri gözlerini dikkatle üzerime odaklayarak "Onaylıyor musun, Rozelin Nuh?" diye sordu.

Bahsettiği tüm olaylar acıydı. Bahsettiği tüm olaylar gerçek ve acıydı. Utançla başımı eğecekken, şatonun önünde ne duyduğumu kendime hatırlattım.

Anne.

Bakışlarımı üç büyüklerden ayırmadım. "Onaylıyorum, efendim."

"Bir süre önce sana kati suretle yasaklanan Kimpras da görüldüğünü duyduk. Doğrusu, hiç birimiz inanmak istemedik. Zira!

Giderken sana defalarca emin olup olmadığını sorduk." İhtiyar eminlikle başını salladı. "Emindin. Şimdi ise geri döndüğünü ve Lider Biran'dan hamile olduğunu beyan ediyorsun. Oysa, evlilik birliğinizin bizler tarafından bozulması gerekirken bile, seni bulamamıştık."

Alt dudağımı acıyla dişleyerek, "Evet." dedim. "Beni bulamadınız. Çünkü bulunmak istemedim. Çünkü..." Söyleyeceklerim planlı değildi. Çünkü Lider Biran, sözlerime müdahale etmek istememişti. Buraya gelirken, bana içimden geldiği gibi konuşmamı söylemişti ve ben tam olarak içimden geçenleri söyleyecektim. "Lider Biran'dan ayrılmak istemedim. Çünkü aşık olduğum tek adam o. Yalnızca o... Biliyorum, yaptıklarımdan sonra söylediklerimiz mantıklı gelmiyor. Size söyleyebileceğim tek şey, tüm bahsettiğiniz o kötülükleri neden yaptığımı bilmediğimdir." Onlara pişman gözlerle baktım. İşte bu gerçekti. "Çok üzgünüm. Pişmanım. Sizden, bana ve ailemize bir şans vermenizi diliyorum, efendim."

Üç büyükler, sözlerimin bitmesiyle gözlerini Biran'a çevirdi. "Sayın lider, sizi dinleyelim."

Biran, başıyla ihtiyarları onayladıktan sonra sert bakışlarını giyindi. O, hiç kimsenin karşısında mahcup ve çaresiz duracak bir adam değildi. Üç büyüklerin bile... "Karım Rozelin Nuh'un dile getirdiği her şeyin altına imzamı atıyorum. Kendisi de geçmişte yaptıklarını neden yaptığını bilmiyor ve hatta bir çoğunu hatırlamıyor. Size söylemiştim, efendim. Karıma büyü yapıldı. Başka bir açıklaması olamaz. O büyü yüzünden ailemiz yeterince yıprandı, ayrı kaldık." Başını kaldırdı ve bakışlarını tek tek ihtiyarların üzerinde dolaştırdı. Bu, sözsüz ancak açık bir tehditti. "Başka bir ayrılığa tahammülüm de sabrım da olmadığını bilmenizi isterim. Karım, ülkemize bir mucize daha bahşedecek. Bunu en sağlıklı şekilde yapabilmesi için ailesinin yanında ve huzur içinde kalmalı."

Biran, sözlerine son verdiğinde sıranın Mirel ve Mestan'a geldiğini düşünüyordum ki anne Alte içeri ağlayarak girdi. Onu takip eden adam baba Alte'ydi.

"Ah! Saygıdeğer üç büyükler! Beni... Beni dinleyin." Nefes nefes heyetin önünde durdu anne Alte. "Efendim, saygısızlığımı mazur görün. Lakin bizi dinlemeden karar vermeniz adaleti sağlayamaz. O kadın!" Başını çevirip, yaşlı gözleriyle bana öldürücü bir bakış attıktan sonra yeniden ihtiyarlara baktı. "Oğlumu katletti! Mentro Eyaleti'ne

sürüldüğü için cezasını çekmedi bile... Şimdi ise..." Ellerini yumruk yaptı. Acı çekiyordu. Bir anne olarak acısını hissedebiliyordum. Her şeye rağmen... "Şimdi de zavallı kızım Leydi Diana da elimizden kayıp gitti. Katili ise Rozelin Nuh! Bunu adım gibi biliyorum. "

Biran'a baktım. Bana gönderdiği mesaj açıktı; susmak ve inkar etmek....

"Hanımefendi," dedi ihtiyarlardan biri. "Kızınız Leydi Diana için üzgün olduğumuzu bilmenizi isteriz. Lakin mahkememizin konusu bu değil. Zira Leydi Diana'nın katili henüz belirlenmedi. Biliyorsunuz, leydinin muhafızlar hala kayıp. Ancak o muhafızlara ulaşabildiğimizde gerçek katil ortaya çıkacaktır."

Kadın titremeye başladı. Baba Alte onu kollarının arasına almadan önce tıpkı karısı gibi, bana korkunç bakışlarını gönderdi. "Efendim, sizleri saygıyla selamlıyorum." Baba Alte, söylediği gibi üç büyükleri selamladı. "Ancak karım haklı. Kızım sayılan ve sevilen bir leydi idi. Bugüne kadar düşmanı olduğuna şahit olmadık. Kraliçe Rozelin bir süre önce şatomuza geldi ve kızımı ölümle tehdit etti. Kızımın katili mutlak suretle Kraliçe Rozelin'dir!"

"İtiraz ediyorum!" diyerek araya girdim. "Ben Diana'yı tehdit etmedim. Asla!"

İhtiyar tokmağını masaya indirdi ve katı bakışlarını baba Alte'ye uzattı. "Sayın kral, sizi ve savlarınızı önemsiyoruz. Ancak az önce de söylediğim gibi; yürüttüğümüz mahkemenin konusu bu değil. Diana'nın katiline dair en ufak bir delil yakaladığımızda, o mahkemeyi göreceğiz. Bundan şüpheniz olmasın."

Baba Alte karısını uzaklaştırırken, "Umarım." dedi. Sonra yeniden bana baktı, bu kez gözdağı vermek için... "Zıttı bir durumda adaletimi kendim sağlamak zorunda kalırım."

"Dikkat et." Bu uyarı Biran tarafından, alandan çıkmak üzere olan baba Alte'ye yapılmıştı. "Adaleti yanlış yerde aramaya kalkarsan, bok yoluna girmek kaçınılmaz olur."

Alte ailesi lidere afallamış gözlerle bakarken, tokmak kürsüye bu kez Biran'ı ikaz etmek için indi.

"Lider Biran, nerede olduğunuzu unutmayın lütfen."

Biran, kaldırdığı kolunu baba Alte'ya uzattı, öfkeliydi. "Bunu esas onlara söylemelisiniz, efendim. Az önce açıkça karımı tehdit etti. Buna göz yumacak değilim."

İhtiyar, Alte ailesine dönüp, "Çıkabilirsiniz." diye buyurdu.

Sonra tokmak kürsüye son kez indi.

Alte ailesi alandan ayrıldı ve geciken karar için izleyiciler de ayağa kalktı.

Başımı eğdim, gözlerimi kapattım ve dua etmeye başladım. İhtiyacım olan tek şey oğluma geri dönmek ve kocamın korunaklı gölgesinde yaşamaktı. Ancak onların yanında gücümü koruyabilirdim.

"Gece Kraliçesi Rozelin Nuh'un, Lord Steven Alte ve Aydınlık Bölge Lideri Temur Alizen'i öldürme suçundan aldığı ancak bölgeyi terk etmesiyle sildirdiği iki bin gün kırmızı bölge zindan cezasının, bölgeye geri dönmesi ile yeniden hükmedilmesine; ancak ikinci bir mucizeye gebe olmasından mütevellit, doğumun gerçekleşmesi ve mucizenin ülkemize kazandırılması durumunda cezadan muaf tutulacağına kara verilmiştir."

İki bin gün.

Bebeğin doğması durumunda!

Ancak bebeği doğuramazsam...

Biran'dan ayrı geçecek iki bin gün.

Alaz'dan ayrı geçecek lanet iki bin gün.

Buna dayanamazdım.

Üç büyüklerin bana verdiği, koşullu bir özgürlüktü...

"Ayrıca!" Tokmak masaya beklenmedik bir şekilde indi. "İsminin Leydi Diana'nın ölümüyle ilişkilendirilmesi durumunda,sonsuza dek zindan cezasına mahkum edilmesine karar verilmiştir."

***

Kederin bağrından kopan parçalar, birer enkaz gibi üzerime dökülürken, kurtulmak için attığım her adımda yeniden hapsoluyordum.

Ruhum bir kapana kısılıp kalmış gibiydi.

Kalbim, umut diye haykırsa da geçmişim ve geleceğim beni tüm umutlardan mahrum bırakmak istiyordu. Bunun için savaşıyordu ve kazanmaya çok yakındı.

Ağlamıyordum. Ağlayabilseydim kabul etmeye yakın olurdum.

Öfkeli değildim. Öfkeli olsaydım hıncımı nesnelerden çıkarabilirdim.

Evimdeki, daha ne kadar daha oturacağımı bilmediğim koltuklardan birinde oturmuş, acının içimde patlamasını hissediyordum.

Onunla ikimiz de buradaydık ve ikimizin de daldığı lanet bir boşluk vardı. Ancak kimsenin edecek tek kelimesi bile yoktu.

"Bir şey söyleyeceğim." Başımı yaslı olduğu koltuk başlığından kaldırmadan gülümsedim. Söyleyeceğim şeyi düşününce gülümsemem genişledikçe genişledi. "Hani ben geçmişe gittiğimi söylemiştim ya... Sana bunu detaylı olarak anlatmadım. Çünkü... Ordan bile bir trajedi getirdim."

Biran'ın doğrulduğunu hissettim. Hemen yanımdaki koltukta oturuyordu ve yüzü tavana kilitlenmiş gözlerime çok yakındı. "Ne yaşandı?"

Gülümsemem ağır ağır solarken, "Yaşananlar geride kaldı." dedim. "Ama o yaşananların arasından boktan bir gerçek var." Gözlerimi kapattığımda, bir damla yaş şakağım boyunca kayarak saçlarıma sızdı. "Ömrümden yirmi yılı feda ettim." Başımı çevirip Biran'a baktığımda, gözlerine toplanan kara bulutları gördüm. "Biliyor musun? Bunu kendime bile unutturmuştum. Bugün, o ihtiyarların sayesinde hatırladım. Dedim ki kendi kendime, yaşlanmadan öleceğin zaten belliydi. Diana'nın katili olduğunun ispatlanması durumunda artık ölüm yerin de belli; zindan." Gülümsedim, yeniden. "Kırmızı bölge hem de."

"Sen... Ne saçmalıyorsun?" Kara bulutların gözlerine armağan ettiği derin ve karanlık bir pustu. Yutkundu, ağır ağır... "Ne saçmalıyorsun sen!"

Başımı hızlıca salladım. "Saçmalamıyorum bebeğim. Gerçek bu."

"Hazırlan, Dora'ya gideceğiz."

"Dora hiçbir şey yapamaz."

"O halde bir Mentro'dan bir büyücü getirtirim."

"O da bir şey yapamaz."

İri bedeni ayağa dikildi. Gözlerinden ateş çıkıyordu. Ona gerçeği söylemek zorundaydım. "Hiç kimse bir şey yapamaz."Ayağa kalktım ve yıkık omuzlarımla karşısında durdum. "Bunu sana nasıl söyleyeceğimi hiç düşünmedim. Bize kalsa belki de söylemezdim ama... Diana'yı da benim öldürdüğüm ortaya çıkacak ve ben sonsuza dek zindanda kalacaksam, orada çok da fazla kalmayacağımı bilmeni istedim."

Bana, duyduğu en saçma şeyi söylemişim gibi baktı. Yüzünü yüzüme yaklaştırırken, kaşları çatıktı. "Sen kafayı mı yedin?" Bu kez kaşlarını

kaldırdı. "Sence ben seni zindanda bir gün bile bırakır mıyım?"

"Sakin ol lider. Sadece bir ihtimali söylüyorum."

"Söyleme." dedi, itiraz kabul etmeyen bir tonla. "Çünkü bunun da üstesinden geleceğiz."

Başımı sallarken, Alaz'ın uykuda olduğu yatak odamıza gitti. "Gelmek zorundayız. Çünkü oğlumu birkez daha annesinden ayırmayacağım."

Başımı göğsüne koyduğumda henüz kollarını açılmamıştı bile. Bu kez benim onun gücüne ihtiyacım vardı. Kolu belim boyunca dolandı. Diğer eli başımın arkasındaydı. "Bize inandığın hiçbir savaşın mağlubu olmayacağız Rozelin." Sözleri yalnızca aldığım cezayla ilgili değildi. O, daha kendisine ait olup olmadığını bilmediği bebeği de korumaya çalışıyordu. Tıpkı geçmişte de olduğu gibi... "Sana söz veriyorum."

Gülümsedim. "Ne sözü?"

Dudaklarını başımın üzerine yasladı. "Lider sözü."

*****

Kızıl güneş, Kimpras'ı henüz ele geçirirken, bir gün önce ayak bastığım ateş sahasındaydım ve bu kez muhteşem bir nedenim vardı.

Bebek Rozelin.

O, tüm bebekler gibi bir mucizeydi. Doğumunun kutsanması ve isminin verilmesi için günün ilk ışıklarıyla birlikte şatoya gelmiştik.

Ateş sahası mahkeme havasından arındırılmıştı. Daire biçiminde dizilen sandalyelerin arasına yarım metrelik, kalın gövdeli mumlar yerleştirilmişti. Dairenin ortasında ahşap bir kürsü ve kürsünün üzerinde de kahverengi kaplı büyükçe bir kitap vardı. Beyaz elbise giyen Perla ve beyaz takım elbisenin içinde olan Efraim, kundaktaki kızlarıyla o kürsünün başında dururken, bu kutsal ana şahitlik etmek isteyen halk ve büyücüler sandalyeleri boş yer kalmayacak şekilde doldurmuştu. Aslında burada bulunanlar herkes aynı saf rengin içindeydi. Çünkü törenin öncelikle kuralı buydu. Bu yüzden bir elimle beyaz elbisemin eteklerinden tutarken, diğeriyle beyaz takım elbisesinin içinde bir melek gibi görünen oğlumun elini tutuyordum. Oğlumun diğer elinde ise kendisiyle aynı takımı giyinmiş olan babasındaydı. Dün hiç yaşanmamışcasına, yüzlerimizde anın mutluluğu yansıtan birer tebessümle kürsüye doğru yürüyorduk.

Nuh ailesi olarak, bu kutsal anın sözlü ve yazılı şahitleri olacaktık.

Onlardan ayrı kaldığım üç yıl boyunca bu anın hayalini o kadar fazla kurmuştum ki gerçekliğine inanamıyordum. Bakışlarımız sevdiğim iki adam arasında gidip geliyordu; sıkı sıkıya birbirini tutan ellerimize bakıyordum.

"Bence bu manzaraya küçük, sarışın bir kız çocuğu çok yakışırdı."

Gülümsemem, dudaklarımda bir çığa dönüşürken, Biran'a hüzünlü gözlerle baktım. Hayır, ona kızmıyordum. Bunu istemekte haklıydı. Kırıldığım da tam olarak buydu; içimde, onunla aynı isteği taşımıyordum.

Alaz birden durdu ve gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Anne! Bir kardeşim mi olacak?"

Dudaklarım kıpırdadı. Ancak bir şey söyleyemedim.

"Henüz değil." dedi Biran. "Bunun için annenin hazır olmasını beklemeliyiz küçük adam. Hazır olduğunda," Umutlu bakışlarını gözlerimde gezdirdi. "Bize güzel haberi verecektir."

Alaz sevinçle başını salladı. "Bir kız kardeşim olursa onu korurum. Ona at binmeyi ve kulçuk eğitmeyi öğretirim."

Alaz'ın istekli halini izlerken, içimin titrediğini hissettim. Üstelik sadece bununla da sınırlı değildi; suçluluk da hissediyordum. Tanrım... Sonu aydınlığa uzanan bir yola ihtiyacım vardı.

"Kıymetli Lider Biran Nuh, sevgili Gece kraliçesi ve küçük veliaht..."

Üç büyükler kürsünün başında yer aldılar ve öncelikle bizi karşıladılar. Sanki dün ağır bir ceza verip ailemizi sarsmamışlar gibi...

Herkes ayağa kalktı. Yapmamız gerekeni yapıp ihtiyarları selamladık. Aynı anda fonda karakteristik ve ağır bir müzik çalmaya başladı. Bakışlarımı etrafta dolaştırdığımda, çalınan enstrümanın bir kanuna benzediğini gördüm. Çalan iri adamın başında deri bir bere vardı. Başı enstrümana eğik biçimde durduğu için göremiyordum ama onu bir yerden tanıyor gibiydim.

"Sevgili Safornikon halkı."Bir ihtiyarın söze girmesiyle, dikkatimi üç büyüklere çevirdim. "Bugün burada ülkemize bahşedilen yeni bir mucizeyi kutsayacak ve ona ismini vereceğiz. Umarız, bir gün her biriniz bu kürsüde yanımızda yer alır ve ülkemize yeni canlar armağan ederek kutsal mertebeye ulaşır."

Halk, ellerini göğsüne bastırarak, ihtiyarın dileğine katıldı. Her birinin gözlerindeki istek, birer kutup yıldızı gibi parıldıyordu.

"Sevgili Efraim ve Perla Dien. Öncelikle, ülkemize bir mucize armağan ettiğiniz için size minnettarız. Ulaştığınız annelik ve babalık mertebelerinin sizlere uğur getirmesini diliyoruz."

Perla, kollarında uyuyan bebeğine bakarken, dolan yeşil gözlerini kırpıştırdı. "Teşekkür ederiz, efendim."

Bir ihtiyar, kendisine tepsi içinde getirilen toprak kaba ellerini daldırdı. Gözlerini kapattı ve avuçlarındaki küle bir şeyler fısıldadı. Efraim, bebeği karısından aldı. Onu ihtiyara uzatırken, ne yapması gerektiğini biliyordu. Gözlerini kapattı.

"Ulu güçler, dünyamıza gözlerini açan bu küçük kızı kutsa ve onu kötülüklerden sakın." Başka bir ihtiyar, bebeğin yüzünü beyaz bir tül ile kapattığında, ellerinden külleri taşıyan ihtiyar, fısıldamaya devam ederek, külleri bebek Rozelin'in üzerine üflemeye başladı.

Üfledi. Üfledi. Üfledi.

Müzik bir yükselip bir azalırken, ilk kez şahit olduğum bu seremoniyi ağlayarak izleyenler vardı.

"Büyüdüğünde ona sahibi bir aşk armağan et ve kendisi gibi bir mucize sunmasını sağla."

Rozelin uyandı, ağlamaya başladı. Perla irkildi ama hiçbir şey yapamadı.

"Ulu güçler..." İhtiyar, elindeki külün tamamını tükettiğinde kollarını göğe kaldırdı. "Onun ülkemize hayırlı bir genç olmasına yardım et. Daima saygılı ve adaletli olsun."

Tülü açtı ve beyaz sakallı yüzünü ağlaması şiddetlenen bebeğe yaklaştırdı. "Bana, mucizeye vermek istediğiniz ismi söyleyin."

Perla bana baktı, gülümsedi. "Rozelin. Ona izninizle Rozelin, ismini vermek istiyoruz."

İhtiyar işaret parmağıyla bebeğin alnına dokundu ve kırışık göz kapaklarını gri gözlerinin üzerine indirdi. "Sevgili mucize, sana Rozelin ismini veriyoruz. Yaşamın boyunca inançlı ve adaletli ol."

Geride duran iki ihtiyar, birbirine kenetlediği ellerini yukarı kaldırıp, bir ağızdan "Hoşgeldin mucize Rozelin!" diye bağırdı.

Halk ayağa kalktı ve tekrar etti. "Hoşgeldin mucize Rozelin!"

Tören sona erdiğinde şatonun girişinde buluşmak için sözleştik. Çünkü lider, Mestan ve Efraim üç büyüklerle vedalaşmak ve nasihat dinlemek için üst kata çıkarken, oğlum da babasıyla gitmek istemişti. Yukarı çıkan gösterişli ve kıvrımlı merdivenlerin ayağında beklerken,

Perla minik çikolatamızı Mirel'in kucağına vermeye çalışıyor; Mirel ise her ne kadar onu kucaklamak istese de korktuğu için neresinden tutması gerektiğine bir türlü karar veremiyordu. Perla bir süre denemenin ardından vazgeçecek gibi oldu. Bu işe el atma zamanımın geldiğini düşünerek, Perla'nın kollarından, şaşkın gözlerle etrafını inceleyen bebeği aldım ve Mirel'e uzattım.

"Kollarını uzat. Sağ kolunun iç kıvrımıyla boynunu ve başını kavrayacaksın, diğer kolunla bedeninin kalanını..." Yüzündeki ifade kendini güvenmediğini söylüyordu. "Hadi ama Mirel, Alaz'ı tutmuştun."

"Yıllar geçti üzerinden." dedi tereddütle. "Hem... Alaz kocamandı. Bu öyle değil, baksana, tüm bedeni kolum kadar."

"Abarma." dedi bebeğin annesi. "Kızım o kadar da küçük değil."

"Katılıyorum. Rozelin tahminen dört kilonun üzerinde olmalı, kolaylıkla tutabilirsin."

Vazgeçmeyeceğimi anlayınca başını salladı ve kollarını uzattı ama her an geri çekecekmiş gibi duruyordu. Buna fırsat vermeden Rozelin'i kollarına ulaştırdım.

"Ah! Dur! Sakın bırakma."

"Sakin ol," dedim ellerimi yavaş yavaş çekerek. "Sorun yok, tuttun bile. Eğer bırakırsan düşer. Bunu istemezsin."

Perla "Sakın!" dedi. "Sakın kızımı bırakayım, deme."

Ellerimi tamamen çektiğimde Mirel bebeği sıkıca tuttu. Gülümsedi. "Yapabileceğini biliyordum."

Mirel'in beni duyduğunu sanmıyordum. Çünkü gözleri, kendisi dikkatle izleyen bebekteydi. "Ulu güçler aşkına... Ne kadar güzel bir bebek. Küçük bir parça çikolataya benziyor."

Ufak bir detay, beni Rozelin'e yaklaştırdı. Bulunduğumuz noktanın ışığı güçlü olduğu için ancak şimdi fark edebilmiştim. Doğduğu ilk günler siyah olan gözlerini, başka bir renk işgal etmeye çalışıyordu. "Perla," Perla 'ya dönüp göz kırptım. "Sanırım bebeğin tamamen kocana benzemiyor."

Perla ne demek istediğimi anlamak için yaklaştığında benim fark ettiğim detayı o da fark ederek kahkaha attı. "Şuraya bakın! Benim bebeğimin gözleri yemyeşil olmak üzere!" Gülümsemesi devam ederken kirpiklerini kırpıştırdı. "Tıpkı annesininkiler gibi."

Yanılmamıştım. Minik Rozelin'in gözleri birkaç hafta içinde aynı annesinin gözleri gibi çimen yeşili olmuştu. Uzayan birkaç santimlik saçları ise örülüp açılmış gibi kabarık ve kıvırcıktı. Onu kollarıma alıp, at çiftliğimizi gezdirirken hayranlıkla izliyordum.

"Biliyor musun? Bazen sana adınla hitap etmek çok garibime gidiyor." diye itiraf ettim. Beni anlamış gibi gülücükler saçtı. İtirafı duyan başka kimse yoktu. Perla kulübede sütünü sağıyordu.Mestan ve Mirel, oğlumla birlikte at binerken, Efraim çevredeki korumaları kontrol etmek için az önce çıkmıştı. Biran, ömrümden feda ettiğim yirmi yılı telafi etmek için şehrin doğusundaki büyücüleri ziyarete gitmiş olsa da bu kez güvendeydik. Çünkü gitmeden, etrafımıza neredeyse bir ordu yığmıştı.

"Ama güzel." Burnumu boynuna yaklaştırıp, sıcak bebek kokusunu içime çektim. "Çok güzel. Hatta sana, benden daha fazla yakıştı."

Gülümsemeye devam ediyordum ki ayaklarından biri kundağından çıkardı. "Vay canına!" dedim şaşkınlıkla. "Sen gerçekten hareketli bir kız olacaksın."

Üşümemesi için örtüsünü düzeltirken, çitlerin ardında bir hareketlilik fark ettim. Aniden ağaçların ardında yaşlı bir kadın çıktı. Boyu bir metreyi ancak geçen kadının yüzüne dökülen beyaz saçları vardı. Beni fark etmesiyle gülümseyerek selam verdi.

"Merhaba kraliçe."

Şaşkınlıkla "Merhaba." derken bakışlarımla çevreyi kolaçan ettim. Görünürde çok sayıda koruma varken, neden biri bile yaşlı kadının dibimize kadar yaklaşmasına müdahale etmemişti.

"İzninizle yaklaşabilir miyim?" dedi, ihtiyar sesiyle. "Buraya size yardım etmek için geldim."

"Yardım mı?" Dikkatimi çekmeyi başardı. "Ne için bana yardım edeceksiniz?"

Yaklaştı ve çitin dibinde durdu. Kıyafetleri eski fakat temizdi. Daha yakından incelediğim yüzünü daha önce görmediğimden emindim. "Bir bebek beklediğinizi biliyorum."

Birşey söylemeden yüzüne bakmaya devam ettim. O ise kuşağının içinden küçük, mantar tıpalı bir şişe çıkardı. Şişe, rengi koyu mor olan bir sıvıyla doldurulmuştu. "Bunu alın."

Bir adım geri çekildim. Kadın zararsız görünse de kollarımda henüz uykuya dalan küçük bir bebek vardı. "Niyetiniz ne?"

"Sizi aydınlığa çıkarak olan iksir. Sizin için özel olarak hazırladım. Kraliçe, ben düşman değilim, lütfen yanlış anlamayın." Anlamayan gözlerime bakarken, siyah gözleri kısıldı. "İçinizdeki bebek sizi huzursuz ediyor, bunu mahkemeden açıkça gördüm. Sizi günden güne mutsuz bir kadına çeviriyor. Onu kollarınıza almak istemiyorsunuz." Buruşuk elini çitin içine uzattı. "Alın, bu iksir sizi istemediğiniz o bebekten kurtaracak. Acınız dinecek."

Zihnimden geçen düşünceler buz keserken, bakışlarıma yerleşen öfkeyi an be an hissettim. "Bu ne cüret!"

Kadın alınmadı, geri adım atmadı, elini indirmedi. "Söylemiştim, yalnızca size yardım etmeye çalışıyorum. Kraliçe, kimsenin yapmadığı şeyi yapıyorum. Size ikinci bir seçenek sunuyorum."

Kadın, sözleriyle içimde bir yere dokundu. Belki bir yaraya belki de unutulmaya yüz düşmüş bir düşünceye...

"Rozelin." Efraim'in sesiyle irkilerek başımı geriye çevirdiğim esnada kadın şişeyi elime tutuşturdu.

Başımı, yeniden yaşlı kadının olduğu çitin ardına çevirdim ama orada yoktu. Elimdeki küçük şişeye şaşkınca bakarken, ne düşüneceğimi bilemedim ama Efraim'in yaklaşan adımlarıyla onu aceleyle cebime sıkıştırdım.

"Nihayet buldum seni." Heyecanlı adımlarla yanımıza gelip kundağın örtüsünü araladı ve derin bir uykuda olan kızına baktı. Beni neden aradığını sormama gerek yoktu. "Minik çikolatamı özledim ama uyumuş."

Kızını babasının kollarına uzatırken, bakışlarım hala o kadını arıyordu. "Onunla biraz gezintiye çıkmıştık ama kısa sürdü, hemen uyuyakaldı."

"Birazdan emmek için ciyak ciyak bağırarak uyanır." Numaradan kaşlarını çattı. "Acıkınca gözü dönüyor."

"Acaba kimse çekmiş." dedim imayla. "Bence çok da düşünmeye gerek yok."

Dudaklarında genişlemeye hazırlana gülümsemesi, yüzüme bakmasıyla duraksadı. "Sen iyi misin? Yüzün bembeyaz olmuş."

Parmaklarım, şişenin şişirdiği cebimin üzerindeydi. Birkaç dakika önce benimle olan kadının geride bıraktığı ürpertiyi geride bırakamamıştım. "İyiyim. Liderden haber var mı?"

"Ben de sana onu soracaktım. Bir gelişme olduysa önce sana haber verir ama telsizin yanında değil sanırım."

"Evet, kulübede unutmuşum. Gidelim mi?"

Başını sallayarak döndü ve önüne geçmemi bekledi. Hızlı adımlarla kulübeye doğru yürürken, atıyla Mestan ve Mirel'i yakalamaya çalışan Alaz'a baktım. Çok eğlendiği belliydi. Bir çok erkek çocuğunun aksine, onun oyuncak arabası atlardı. Mümkün olsa kendisi gibi küçücük olan atının tepesinde uyurdu. Bu yüzden Biran'ın çiftlik işini düşünmesini birkez daha doğru bulmuştum.

Kulübeden içeri girer girmez Rozelin uyanıp, Efraim'in dediği gibi ağlamaya başladı. Perla, hemen kızını alıp emzirmeye başlarken, telsizi bıraktığım yerden aldım ancak hiç çağrı yoktu.

"Haber yok. Şart mıydı gitmeleri? Biran'a bir yolu olmadığını söyledim."

Sözlerimi onaylamadığı Efraim'in gözlerinden belliydi. "Her zaman bir yolu vardır. Lider peşine düşmekle iyi etti. Bence bu konuda ona destek çıkmalısın."

"Onun her konuda arkasındayım ama-" Telsizin cızırdaması ile sözcüklerim havada kaldı.

"1000- 1000-"

Heyecanla mandala basıp telsizi dudaklarıma yaklaştırdım. "Dinliyorum 1001"

"İşim bir miktar uzadı. Bu yüzden seni alması için Mestan'ı göndereceğim."

Anlayamadığım için Efraim'e baktım ama onun da bir şey bilmediği ortadaydı.

Yeniden madala bastım. "Mestan neden beni almak için gelecek?"

Cevap anında geldi. "Lenoran'ın yeni lideri, görevine başlamadan önce bir davet düzenlemek istedi. İyi bir başlangıç için de onur konuğu olrak Kimpras lideri ve onun güzeller güzeli eşini davet etti."

Gülümsememe engel olamadım. Ah... Bu adam gerçekten işini biliyordu. "Tamam." dedim telsizden. "Yanında olacağım lider."

*****

"Ben de geleceğim." Alaz, zümrüt yeşili elbisemin uçuş uçuş olan etekleriyle oynamaya ve ısrar etmeye devam etti. "Ben de gelmek istiyorum."

Bantlarından tuttuğum ayakkabılarımı yere bırakmak için eğildim, kalkarken oğlumu kucağıma aldım. "Off, her geçen gün ağırlaşıyor musun sen?"

Dudaklarını bükmeye devam ederken, kollarının göğsünün üzerinde bağladı. "Neden beni götürmüyorsun?"

"Bebeğim, bu davet büyükler için ve emin ol eğlenebileceğin bir yer olsaydı seni götürürdüm."

Göz ucuyla bana bakarak, "Gerçekten mi?" diye sordu. Bukleleri, göz kapaklarını kapatacak kadar uzamıştı ama kestirmeye kıyabileceğimi sanmıyordum. En azından o istemeden...

"Gerçekten tatlım. O yüzden şimdi uslu bir adam olup dudaklarıma sürmem için güzel bir renk seçer misin?"

Başını sallamasıyla onu yere indirdim. Çift bantlı, gümüş rengi topuklu ayakkabılarımı elbisemin etekleriyle kapattıktan sonra aynanın karşısına geçtim. Saçlarımı ortadan ikiye ayırmış, dümdüz olana kadar kremleyip taramış ve ensemin yarım karış üzerinde toplamıştım. Gümüş rengi parlak ve iri küpelerim dikkat çeken tek aksesuarımdı. Çünkü makyajım da üzerimdeki diğer tüm ayrıntılar gibi sadeydi. Elbisemin ince askılarını düzelttikten sonra oğlumun seçtiği gül kurusu dudak boyasını sürdüm.

"Çok zevklisin Alaz!"

Utangaç bir edayla başını eğerek, "Sen de çok güzelsin anne."dedi.

Henüz kurumayan dudak boyama aldırmadan yanağına kocaman ve sesli bir öpücük bıraktım. "Çünkü senin annenim..."

*****

Lenoran bölgesi göz dolduran aydınlığıyla gelmiş ve geçmiş tüm gecelere meydan okurken, burada olmak ruhuma onulmaz bir kasveti boca ediyordu. Baktığım her nokta çaresizliğimi ve kaçışımı kucaklamıştı; Lenoran'ın bana sundukları kötü anılarımdan başkası değildi.

Uzun zaman önce yaka paça kaçtığım bu bölgeye şimdi bir kraliçe olarak geri dönmüştüm.

Ülkenin tüm ileri gelenleri, bölgenin yeni liderini tebrik etmek için özenle hazırlanan beyaz evin etrafına toplanmıştı. Yeni lider henüz alana teşrif etmemişti ve teşrif etmeyen biri daha vardı, sevgili lider kocam...

"Mestan, Biran nerede kaldı?"

Gri takım elbisesinin içindeki Mestan, gözlerini çevre masadaki insanlardan ayırmadan hafifçe bana eğildi. "Buraya gelmek üzereydi ama yeni liderin ricası üzerine yukarı çıktı." Bir zamanlar Temur Alizen'in evi olan beyaz binayı işaret etti. "Sanırım yeni liderin, kendini insanlara takdim etmeden önce sakinleşmeye ihtiyacı var ve sanırım Kimpras liderinin ne kadar soğukkanlı olduğunu duymuş."

"Umarım sadece heyecanlı biridir. Umarım bir Temur Alizen ile karşı karşıya kalmayız."

"Pek sanmıyorum."

Ne demek istediğini sormak üzereyken, muhafızlar beyaz evin bahçeye inen geniş merdivenlerine karşılıklı olarak dizildi. İnsanlar konuşmayı bırakıp o tarafa odaklandığında, üflemeli enstrümanın gür sesi, bizi yeni lider ile tanıştırmaya hazırlandı.

"Şuraya bak!" dediğinin duydum birinin.

"Başka biri, "İnanamıyorum!" dedi. "Çok güzel."

Güzel mi?

Şaşkınlık ve hayranlık nidaları yeni lideri ilk görenlerin dudaklarından dökülürken, onu ben de görebilmek için bulunduğum masadan birkaç adım uzaklaştım.

Görüş açıma giren ilk detay Biran'dı. Merdivenlerden inerken, siyah takım elbisesinin içinde ve uzamaya başlayan bukleleriyle göz alıcı görünüyordu. Keskin mavi gözlerini aramıza giren metrelerce mesafeye rağmen görebiliyordum ve onu izlerken, avucunun içinde bir başkasının eli olduğunu ancak fark edebilmiştim. Afalladım, berbat bir kıskançlık hissinin anında tüm bedenimi sardı. Sonraki birkaç adımı aceleyle attığımda yeni liderin bir kadın olduğunu gördüm.

Üstelik, gördüğüm en güzel kadınlardan biriydi.

Ve kocamın elini tutuyordu.

Siktir.

"Sana söylemiştim." dedi yanıma gelen Mestan. "Onun Temur Alizen'e benzemesinin imkanı yok."

Karşımdaki manzarayı hazmetmek için yutkunmam gerekti.

Son basamağa ulaştıklarında, Biran kadının elini bıraktı. Kadın bakışlarıyla minnetini dile getirdikten sonra kendisine merakla bakan gözlere döndü.

"Öncelikle, şaşkın olduğunuzu biliyorum. Aslında... Ben de hepiniz kadar şaşkınım." dedi, yumuşak ancak bir o kadar da pes olan ses

tonuyla. "Kıymetli üç büyükler bana Lenoran liderliği teklifiyle geldiğinde, çok uzun bir süre altından kalkıp kalkmayacağımı düşündüm." Gülümserken ellerini açıp yeniden yanına bıraktı. "Sonunda gördüğünüz gibi buradayım."

Herkes alkışlamaya başladı.

Ben hariç herkes...

"Sevgili Kimpras Lideri Biran Nuh'a, heyecandan titreyen bacaklarıma söz geçirdiği için teşekkür ederim." Biran'ı gösterdiğinde bu kez herkes Biran'ı alkışlamaya başladı.

Ben hariç herkes...

"Kendisi duyduğumdan çok daha soğukkanlı biri. Ayrıca hepinizin malumu olan başarılarından dolayı da kendisini huzurlarınızda tebrik ediyorum."

Son cümlesiyle sözü bir şekilde Biran'a bırakmıştı. Biran, emin adımlarla basamağın ortasındaki kadın lidere yaklaştı ve işaret parmağıyla burnuna dokunduktan sonra o nefis gülümsemesini gözler önüne serdi.

"Bahsettiğiniz başarılarımla övünmeyeceğim." Bakışları, davetlilerin üzerinde dolaştı. Son olarak beni buldu. "Ancak başarılarıma sebep olan kadınla her zaman övüneceğim."

Tüm gözler üzerime çevrildi ama daha önemlisi Biran'ın bana uzanan eli, beni yanına çağırdı.

Bir kez daha siktir.

"Boşuna uğraşma," diye fısıldadı Mestan, çevresine sahte bir gülümseme sunarak. "Bundan yırtabileceğini sanmıyorum."

Ne yapacağını bilemez gözlerle çevreme bakarken zoraki gülümsedim. Mestan haklıydı, Biran bana kaçacak alan bırakmamıştı. Bu yüzden teslim oldum. Elbisemin eteklerini toplayarak ilerledim ve elimi sevgili kocamın avucunun içine bıraktığım andan itibaren bana hayranlıkla bakmaya başladı.

Elimin üzerine centilmence bir öpücük bıraktıktan sonra beni yanına aldı ve sahiplenici tutuşuyla belimi kavradı. Kadın lider, beni başıyla selamlarlarken, gülümsemem birdenbire daha da genişledi.

"İşte," dedi Biran. "Kendisi de burada. Asıl tebrik edilmesi gereken o."

İnsanları avuçları, bu kez benim için birbirini döverken, gerçekten utanmıştım.

Başımı Biran'ınkine yaklaştırıp, "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım. "Kes şunu, çok utanıyorum."

O da tıpkı benim gibi başını bizi alkışlayan insanlardan ayırmadı. "Bense çok eğleniyorum. Özellikle biraz önce gözlerinde gördüğüm kıskançlık," Dudağını zevkle ısırıp bıraktı. Ah, çok seksi görünüyordu! "Gerçekten muazzamdı kraliçe."

Ona biraz daha sokuldum. İnce topuğumun ayakkabısının ucunu bulduğunda tüm gücümle bastırdım. İnledi ama dudaklarındaki gülümsemeyi silmedi. "Kes, dedim."

"Bu yaptığın beni sadece azdırıyor bebeğim." Nutkum tutuldu! Bunu gerçekten söylediğine inanamadım. "Ben ve sevgili eşim her birinize teşekkür ederiz ancak rol çalmak istemeyiz. İzninizle yerimize geçip, sizler gibi yeni lideri yakından tanımayı bekleyeceğiz."

Yakından tanımak!

Ah, hadi ama Rozelin. Kıskançlığın seni bu kadar ele geçirmesine izin vermezsin.

Biran ile birlikte masamıza doğru ilerlerken, kadına baktım. Pekala izin vermeliydim.

Çünkü kadın gerçekten çok güzeldi. Uzun boylu ve zayıf olmasına rağmen geniş omuzları ile siyah elbisesinin altından belli olan biçimli kalçaları vardı. Göğüsleri benimkilerin aksine elbisesinden taşıyordu. Uzun siyah saçları, ortadan ikiye ayrılarak kalçalarına dökülürken, ela gözleri, küçük kalkık burnu, etli dudakları ve kalın kaşlarıyla bir kalemle çizilmiş kadar kusursuzdu. Belirgin çene hattını işin içine katmıyordum bile...

Kadın kendini tanıtmak için uzun bir konuşmaya girişirken, kollarımı birbirine bağlayıp kadını arkamda bırakacak şekilde masanın başındaki yerimi aldım. Bizim için getirilen kadehlerden birini başıma dikerken, Biran'ın gözleri üzerimdeydi.

"Nasıl başarıyorsun?"

Dudaklarımda kalan içkiyi almak için dilimi kullanırken, soran gözlerimi gözlerinde dolaştırdım.

Onun gözleri ise dudaklarımda dolaşıyordu. "Şunu yapmaya bir son verdi." dedi, boğuk çıkan sesiyle. Ne söylemek istediğini anladığımda, içkimden bir yudum daha aldım ve bu kez birkaç damlayı kasten dudaklarımda bıraktım.

Yaklaştı, güçlü kolu yeniden belimi kavrarken, bu kez tutuşu çok daha sıkıydı. "Bilerek yapıyorsun."

Dilimi, hafifçe dudaklarımda gezdirirken, gözlerimi gözlerinde tutmaya devam ettim. Elimi boynuma götürdüm, parmaklarım nazikçe kulağımın altında dolaşırken, "Ne söylemek istediğini anlayamadım." dedim. Oysa... Pekala anlamıştım.

Başımı keskin bir hamleyle eğdi, dudakları kulağıma yaklaştığında, sıcak nefisi bedenimdeki tüm dürtüleri uyandırdı. "Pantolonum fena halde sıkmaya başladı. Sorumlusunun kim olduğunu tahmin etmek ister misin?"

Duyduğum şeyin verdiği farklı ve tehlikeli haz içimden başka bir ben çıkarmaya hazırlanırken, elimi masanın altından uzattım ve pantolonunu zorlayan sebebe dokundum.

Boğuk bir şekilde inleyip geri çekildi. Eli bir anda belimden kaydı. Elimi sıkıca tuttu ve nereye gittiğini bilmediğim hızlı adımlarına ayak uydurmamı sağladı. Evin arka kısmına geçtik ve karşımıza çıkan ilk kapıdan içeri girdik. Burası bir müştemilata benziyordu ama Biran üzerimize kapattığı kapıyla, ışığın büyük bir kısmını kapı önünde bırakarak gözlem yapmama izin vermedi.

"Sen az önce ne yaptın?"

Sorusuna cevap verecek miydi? Belki şans tanısaydı, evet. Ancak hiç şans tanımadı. Beni hızla çevirip göğsümü kapıya yasladıktan sonra dudaklarını enseme bir mızrak gibi sapladı ve aynı sertlikle öpmeye başladı. Nefesi kasıklarıma kaynayan bir kazan sunarken, eteğimi tek hamlede kaldırdı ve çamaşırımı indirip bana dokundu.

"Biran!"

Ona ne yaptığımı farkına vardım. On ne yaptıysam şimdi aynısı bana yapıyordu!

Tenimi emen dudakları kulağımın altında duraksadı. "Şiisss" Erkeksi tınısı beni beni köşeye sıkıştırırken, ayağını kullanarak bu kez nazikçe ayakların birbirinden uzaklaşmasını sağladı.

Fermuarının inen sesini duydum.

Ah! Hayır.

"Biran!"

Bir eli dudaklarımı iki yanından kavradıi sıktı ve dudakları için hazır hale getirdi. "Konuşmak yok." dedi, dudakları dudaklarımı

yakalamadan yarım saniye önce. Beni o kadar büyük açlıkla öptü ki ona karşılık verecek gücüm ya da zamanım olmadı.

Ah! Evet.

Onunla, incecik bir ipin üzerinde çıplak ayaklarımızla dolaşıyorduk.

Aşağıda ateşten bir deniz vardı.

Düşersek yanacaktık.

Düşüp yanmak için yanıp tutuşuyorduk.

Onu tüm heybetiyle bacaklarımın arasında hissettiğimde nefesim kökünden kesildi. "Senin için..." Öpüşü duraksadı ama dudaklarını dudaklarımdan kopartmadı.

Her şey bir saniye içinde oldu.

Müthiş bir hızla kendisini içime iterken, çığlığım dudaklarının arasında patladı. Tek bir saniye bile beklemedi. Şimdi, tam burada bana hiç zaman tanımamak için ant içmiş gibiydi. Hızlandı, hiç olmadığı kadar hızlıydı! Kendini bana her bırakışında kapıyla arasında sıkışıyordum ve her seferinde pervazlardan yükselen vida sesi daha yoğun bir hal alıyordu. Titreyen bacaklarımın bir işe yaradığı yoktu. Beni ayakta tutan, karnımın üzerinden bacaklarımın arasında uzanan kolunun varlığıydı.

Tutku, edilebilecek tüm kelimeleri paslı sandığına saklarken, Biran'ın parmakları yere düşen bir bozuk para gibi bacaklarımın arasında dönmeye başladı.

Saniyeler dakikalarla çarpıştı. Saniyeler, dakikalara kavuşmak için tutukuyla dans etti.

Başıma arkaya düştü. Dudaklarımı kapatamadım. Dudaklarım bir toprak parçası gibi kurudu. Nefesim dudaklarımdan inilti olarak dökülürken yere düşen vidaların sesi birleşmemizin sesine karıştı.

Bir...

İki...

Üç ve sonsuz!

Bedenim yerinden fırladı ve gökyüzünde, bir bulutun üzerinde kendine yer buldu. Onunda benimle aynı bulutun üzerinde olduğunu, özgür bıraktığı keskin soluklarından anladım.

Dönen başım, bedenimi ince topuklarımın üzerinde yalpalatırken, Biran beni kendine çekti ve yere düştük.

Yere düşen yalnızca biz değildik.

Kapı da bizden sonra gürültüyle yere devrilmişti!

Kızıl Gece'nin iki kitabı da yarı fiyatına Amazon da!

Ayrıca Amazon uygulamasını indirirseniz AMZN80 kodu ile 200 TL ye 80 TL indirimi kalabilirsiniz.

Düşünenler kaçırmasın lütfen. Çünkü bir daha böyle bir indirim olacağını sanmıyorum.

Lütfen yıldıza dokunmayı unutmayın. Sezon finalinde görüşmek üzere...

70/Üçüncü Kitap Finali; "Sanrılar ve Sancılar"

Üçüncü kitaptan son kez selam.

Yazmak için haftalardır uğraştığım üç bölümlük finalimiz sizinle. Çok düşündüm, çok uğraştım ve kendi içindeki mantığa sığabilmesi adına çokça düzenleme yaptım.

Heyecanlı olduğunuzu biliyorum. Bu yüzden uzatmayacağım. Dördüncü kitap için açıklama bölümün sonunda olacak.

Dördüncü kitaba bir an önce kavuşmak için beni motive etmek isterseniz booooolca yorum bırakabilirsiniz.

Thurisaz~ Endless

Refuuge~ Oi Va Voi

Keyifle okuyun.

İzbe, soluk ve kırgın kaderime; parmak uçlarıma sinmiş kedere ve pas tutmuş geleceğime, Tanrı yegane bir aşk armağan etmişti.

Biran Nuh.

Adının, harf harf yazgıma kazındığını hissediyordum.

Bu, köhne bir histen öte bir şeydi. Ona ait olmak ve kendimi ona ait kılmak, uzun zamandır nefes almak gibiydi. Bana bahşedilen hayatın hiçbir kısmında böyle ilkel bir istek için yanıp tutuşmamıştım.

Gerçek aşkı başka bir dünyada bulacağımı söyleselerdi, onlara asla inanmazdım.

“Kraliçe, koca bir kapıyı kıracak kadar güçlü.”

Önce kendisi kalktı. Arkamdan sol kolunun kaburgalarımı sarmasıyla beni zahmetsizce ayağa dikti. Ancak bacaklarım hala titriyordu. Bu yüzden kendimi hemen arkamdaki sandalyeye bıraktım ve elleri ceplerinde; gizli saklı bir tebessüm eşliğinde beni izleyen lidere gözlerimi dikerek baktım.

“Beni kırdım kapıyı?”

Boylu boyunca yerde duran kapıya baktım. Tanrım! Eski bile değildi…

Biran İşaret ve orta parmağını kapı ve benim aramda götürüp getirerek, bir hesap yaptı. “Kapıya sıfır temasta bulunan sendin. Teorik olarak, kapıyı sen kırmış oluyorsun.”

İtirazla yerimde tepinmek isterken, o cebinden bir dal sigara çıkardı ve dudaklarının arasına yerleştirdikten sonra yavaşça yaktı. Sonra aynı yavaşlıkla derin bir nefes çekti.Tahmin ettiğim gibi… Bu bir keyif sigarasıydı.

“Eve gidelim. Yolda Mirel’e anons geçer, Alaz’ı da alıp kendi evlerine geçmelerini söylerim.”

Kaşlarımı çattım. “Neden?”

“Neden mi?” Yeni bir nefes çekerken, dudağının sol yanı açıkça kıvrıldı. “Bu…” Kapıya yandan bir bakış atan gözleri gözlerime geri döndü. “Sana yetti mi?”

Yetmemişti. Hiç yetmeyecekti.

“Oğlumu göndermek istemiyorum. Eve yeni alıştı.”

“O halde biz Mirel ve Mestan’ın evine gideriz.”

Alaz’dan ayrı uyumak istemiyordum ama açıkcası teklifi reddedilemeyecek kadar cazipti!

“Ah! Gerçekten kapı kırılmış…” Bunu söylerken, hızlı adımlarla bize doğru gelen kadın ne yazık ki yeni Lenoran lideriydi. Kapının önünde durduğunda, önce yerdeki kapıya sonra da bize şaşkınlıkla baktı. “Ne oldu burada? Siz… İyisiniz değil mi?”

Ayağa kalkmamın sebebi, cevabı sevgili kocama bırakmamaktı. “İyiyiz. Merak etmeyin.” Elimi uzattım. “Bizzat tanıştırılmadık. Ben Gece Kraliçesi, Rozelin Nuh.”

Şaşkınlığı devam ederken geç de olsa elini uzatabildi. “İsmim Nesra. Nesra Hansel. Sizinle tanışmak benim için onur.” Yüzüme odaklandığında nihayet gözlerindeki şaşkınlık yerini başka bir ifadeye bırakabildi. “Söyledikleri kadar güzelmişsiniz.”

Bunu beklemiyordum. Aslında… Kırılan kapıdan sonra şu an nasıl göründüğümü bile bilmiyordum. “Teşekkür ederim. Doğrusunu

isterseniz böyle zor bir görevi bir kadının üstlenmesinden ben de onur duydum.”

Genişce gülümsedikten sonra elini geri aldı ve Biran’a baktı. “Burada ne olduğunu bilmiyorum ama isterseniz alana geri dönelim. Konuşmadan sonra masaları birer birer dolaşıyordum ki bir görevli şaibeli şekilde evinin kapısının kırıldığını söyledi. Epey endişelenmişler.”

Biran işaret parmağıyla burnuna dokunurken, başını hafifçe eğdi. Bu, onun kaçamak bir cevap düşünme eylemiydi. “Eşimi bulamayınca telaşladım, burada olduğunu düşündüm. Sanırım kapıya biraz fazla yüklenmişim.” Parmakları avucum boyunca kayarak parmaklarıma kenetlendi. “O da kapının kırılma sesine geldi.” İmalı bakışlarını yüzümde gezdirdi. “Öyle değil mi, bebeğim?”

Başımı salladım. Çünkü başka seçeneğim yoktu. “Öyle… Bu nahoş durum için kusura bakmayın. En yakın zamanda telafi için birilerini göndeririz.”

“Ah, lütfen.” dedi Nesra. “Buna gerek yok. Çok naziksiniz.” Kolunu uzatarak, önden geçmemiz için yol verdiğinde, Biran’ın önderlik eden adımlarıyla masamıza geri döndük.

Kimsenin birşey bildiği yoktu ama bacaklarımın arasındaki zonklama yüzünden başımı yerden henüz kaldıramamıştım. Biran’a dokunurken ne olacağını sanıyordum ki! Elbette tepkisiz kalmayacaktı. Yine de… O dakikaya geri dönmüş olsaydık, ona yine istediğim gibi dokunmaktan geri durmazdım.

İkinci kadehlere geçtiğimizde, Biran benim için alkolsüz bir kokteyl söyledi. Duymamış gibi görünmeyi seçtim. Çünkü içimdeki bebeği düşünerek hareket etmesi, bana söylemem gereken o garip konuyu hatırlatmıştı. İçimden gelmese de yaşlı kadından ve bana verdiği iksirden Biran’a bahsetmeliydim. Derin bir nefes aldım ve sadece ikimizin duyabilmesi için ona biraz daha sokuldum.

“Bir şey söyleyeceğim.” Mestan, dudaklarına götürmek üzere olduğu kadehi, tek yudum almadan indirdi ve direkt olarak Biran’a baktı. “Sakin kalman gerekiyor.”

Biran da kadehini masaya bıraktı. “Ne olduğunu söyle.”

Mestan yutkundu. Bakışları sürekli olarak arkamızda bir noktaya uğrayıp, geri dönüyordu. “Sakin kalmalısın”

“Mestan, söyle.”

Mestan başını indirdi, kaldırdı. “Hualp Koran burada.” Biran’a, ondan özür dileyen gözlerle baktı. “Davetli listesini bizzat kontrol ettim. İsmi yoktu.”

Arkamı dönmedim. Ona bakmadım. “Davetsiz misafir.”

Biran’ın benim aksime özellikle lordun olduğu noktaya baktı. Bakarken, sıktığı dişleri ve kavislenen çenesi, açık bir tehditti.

“Lider, hemen gidebiliriz.”

“Hayır. Kalacağız.” Eli, kadehimi tutan elimi sardı. “Nasıl istersin?”

Gülümsedim. “Sen ne istersen.”

Nesra son masaları gezerken, lideri selamlamak için masamıza gelenlerin arkası kesilmedi. Hualp Koran sınırlarımız içindeyken, gelenlere gülümsemek ve nazik davranmak güçtü. Ben bir şekilde üstesinden gelebilmiştim ama Biran’ın aklından geçebilecek ihtimallerden korkuyordum. Tek istediğim buradan bir an önce ve sorunsuzca ayrılmaktı.

“Sayın lider, mekanımla alakalı bahsettiğim konuyu sizinle ne zaman görüşebilirim?” Orta yaşlı adam, geldiğinden beri konuşuyordu ancak Biran’ın birçoğunu dinlemediğinden emindim. Son sorusu karşılıksız kalınca “Afedersiniz.” diyerek elini kaldırdı. “Beni duydunuz mu, efendim?”

“Tekrar edin.”

“Mekanım, efendim.” dedi adam. “Size bir teklifim olacak. Ne zaman detaylı olarak konuşabiliriz?”

Biran, Mestan’ı işaret etti. “Mekanınızın ismini ona verin. Uygun olduğumda sizi ziyaret ederim.”

“Ah, çok teşekkür ederim sayın lider.” Adam memnuniyetle Biran’ı selamladıktan sonra masamızdan ayrıldı. Yaklaşan farklı adımların, halktan başka birine ait olduğunu sanıyordum ki Nesra’yı gördüm. Ne yazık ki yalnız değildi.

Yanında artık azılı düşmanımız Lord Hualp Koran vardı.

“Yeniden merhaba!” Nesra gülümseyerek masamıza yaklaştığında Hualp birkaç adım gerisinde duruyordu. Henüz yüzüne bakmamıştım ama gözlerini üzerimde hissetmek beni daha fazla korkutuyordu. Ondan değil, Biran’ın yapacaklarından…”Lord Koran’ı muhakkak tanıyorsunuzdur. Büyük bir kabalık ederek kendisini davet etmemişiz ancak yine de teşrif ederek bölgemizi şereflendirdi. Liderlerle bir arada

sohbet edebilmek için kendisini masamıza davet ettim, sizin için sorun olmaz, değil mi?”

Biran sert bakışlarını kadın liderin yüzüne odaklayarak, “Olur.” dedi. “Sormalıydınız.”

Neira’nın gülümsemesi silinirken, afallayarak ellerini masamızdan çekti. “Afedersiniz, lider. Kötü bir niyetim yoktu.”

“Kötü olan niyetiniz değil.” dedi Biran. Sonra korktuğum oldu, Hualp’e baktı. “Lord, diye bahsettiğiniz lider müsveddesi. Birçok kişi hiçbir koşulda onunla yan yana gelmek istemeyeceğpimi biliyor. Şimdi siz de öğrenmiş oldunuz.”

Lordun bir adım attığını duydum. Attığı bir sonraki adım, Biran’ın da kıpırdamasını sebep oldu. “Lider,” Başımı lorda çevirdiğimde, siyah gözlerindeki yakıcı ifadeyi gördüm. Boşuna burada değildi. “Yerinde olsam ismimin yanına seçtiğim sözcüklere dikkat ederdim. Aksi halde-”

“Aksi halde.” Biran’ın sesi, binlerce bıçak darbesinden daha keskindi. “Aksi halde ne yaparsın?”

Araya girmesi için Mestan’a baktım ama bu boşunaydı. Bu saatten sonra ne onun ne de başka birinin yapacağı bir şey olamazdı.

“Bir dakika.” Nesra, iki liderin tam arasındaydı. Yan dönerek ellerini ikisinin arasında açtı. Müzik devam ediyordu ama kimsenin dinlediği yoktu. Çünkü burada var olan tüm gözler bizim üzerimizdeydi. “Sorunun ne olduğunu bilmiyorum ama burada olmaz, beyler. İlk günden bölgemde sorun istemiyorum.”

Biran, bakışlarını bir saniye için Mestan’a çevirdiğinde Mestan ne yapması gerektiğini anlayarak, lider ile aramız girdi ve beni Hualp’in bakış açısından neredeyse tamamen çıkardılar.

Lordun beni görmesine dahi tahammülü yoktu.

“Bunu bana değil,” Başıyla Huapl’i işaret etti ama sanki işaret ettiği bir insan değildi. “Ona söylemelisiniz.”

Nesra, yaşadığı kararsızlıktan sonra Hualp’e döndü. “Sevgili lord, bu davetin onur konuğu Lider Biran Nuh ve… Üzgünüm ama gitmenizi isteyeceğim.”

Hualp buraya yalnız gelmemişti. Onu koruyan muhafızlarının, vereceği işareti beklediğini biliyordum ama o işareti vermek yerine bir adım geri çekildi.

“Sorun yok, hanımefendi. Sizi tebrik etmek için bir ara uğrayacağım.”

Lider Nesra referans yaparak tüm gerginliğine rağmen gülümsedim. “Çok sevinirim. Hoşçakalın.”

Hualp gitti. Gözden tamamen kaybolduktan sonra Biran’ın isteğiyle biz de Lenoran’dan ayrıldık. Aslında orada işimiz bitmişti. Hualp’i gördüğümüz an gidebilirdik ama Biran özellikle onun gönderilmesi sebep olmak istemiş ve sonunda da olmuştu. Kesinlikle! ama kesinlikle hiç kimse onun gibi bir adamın düşmanı olmamalıydı.

Ancak sevgilisi olma konusundan aynı şeyi düşünemezdim.

Çünkü dönüş yolunda, Mestan’a bizi kendi evlerine bırakmasını söylemişti. Her ne kadar bu isteği beni utarmış olsa da itiraz etmeyi düşünmedim. Mestan, liderin isteğini yerine getirerek bizi kendilerine ait olan eve bıraktı ve anahtarı bana uzattı. Anahtarı alırken de olduğu gibi sonraki günlerde onun yüzüne bakarken zorlanacağımı biliyordum ama sabaha kadar Biran ile yaşayacağımız dakikaları düşününce her şeye değerdi. Bu yüzden önden gittim ve kapıyı bizim için açtım.

Burada son olarak kötü hatıralar bırakmıştım; yaşam mücadelesi ve korku…

Birçok şey yerinde değildi. Hatta neredeyse hepsi değişmişti. Sanırım, Biran tamir edildiği alenen belli olan hiçbir şeyin kalmasını istememişti. Doğrusunu yapmıştı.

“Mirel bu turuncu koltuğu gördü mü?”

Dışarıdan yansıyan kızıl ışık yetersizdi ama ikimiz de ışığı yakmaya yeltenmemiştik. Kendimi yeni, turuncu koltuğun üzerine bıraktığımda, yanıma gelen adamın başka planları olduğunu anlamam uzun sürmedi.

“Hemen mi?”

Bana anlamayan gözlerle baktı. Kesinlikle sahte bir bakıştı. “Ne hemen mi?”

Kaçırdığım balkışlarımı açık mutfağa diktim. “Bir şeyler içelim mi?”

Ellerinden biri gömleğinin düğmesine gitti. Üstten birini açtı ve sonra bir tane daha… “Önce Lenoran havasından kurtulmalıyız.”

Yattağım yerden doğruldum ve karanlığın arasından seçmeye çalıştığım yüz hatlarında göz gezdirdim. “Nasıl yapacağız?”

“Sıcak bir banyoya ne dersin?”

Düşünür gibi yaptım, uzun sürmedi. “Dediğin gibi olsun, lider.” Ayağa kalktım ve yine önden ilerledim. Banyo hiç zarar görmemiş olmasına rağmen burası da yenilenmişti. Özellik küvet eskisinin iki katı büyüklüğündeydi.

“Mestan bu işe sevinecek. Düşünsene, boyu eskisine ancak sığıyor olmalıy-”

Ona döndüğümde iki kadeh, bir şişe ve çok sayıda mumla yaklaştığını gördüm. Yanımdan geçti. Mumları küvetin kenarına dizdi. Birer birer… Sonra yavaşça yaktı. Küvetin dolması için musluğu açtıktan sonra kadehleri ve dolu şişeyi küvetin başına bıraktı. Tüm bunları yaparken, kapıya yaslanmış onu izliyordum. İşi bittiğinde bakışlarını yüzüme dikti, düğmelerinin geri kalanını çözmeye başladı. Onu izlerken, alt dudağım yine iki dişimin esiri olmuştu. Elbisemi üzerimden sıyırıp atmak istedim ama bunu yapmayacaktım. Çünkü elbisemi kendi elleriyle çıkarmasını istiyordum. Bunun için bir süre daha bekleyebilirdim. Kısa bir süre…

“Orası iyi mi?”

Başımı salladım. “Sandığından daha iyi.”

Elleri pantolonun düğmesine gittiğinde nefesimi tuttum. Başını eğerken sallaması ve gülümsemesiyle tuttuğum nefesimi patlamış bir balon gibi geri verdim.

Neden bu kadar güzeldi?

Uzun, düzgün ve kaslı bacaklarından kayan pantolonu yerdeki yerini alırken, eli üzerindeki son parçaya gitti. Bir an bile düşünmedi.

Şimdi karşımda yalnızca o vardı.

Mum ışığının bezediği iri ve parlak bedeni, Tanrı’nın kusursuz dokunuşlarından nasibini almıştı. Geniş omuzlarına, aşağı indikçe daralan belinin eşlik etmesi, onu özenle traş edilmiş bir heykelden farksız kılıyordu. Baktıkça, üzerinde dilimi gezdirmek isteyeceğim adanisleri ise başımı arkaya attırdı. “Siktir.” Onu izlemenin tutku dolu mecburiyetine kapılmıştım. Bu yüzden bakışlarımın sıradaki rotası boynuydu. Boynunu mesken tutan damarlar narsistti. Çünkü onları her zaman, belirgin her duygusunda görebilirdiniz. Gözlerim aşağı, daha aşağı kaydığında, elim kapıdan kayıp gitti. Siktir! Elbisemi ben çıkarmak üzereydim.

“Sıra sende.” dedi, anlamış gibi…

Teslim olurcasına ellerimi kaldırdım. “Bence sıra yine sende.”

Başımı sol omzuma çevirirken, sağ elimi baktığım noktaya yerleştirdim. Elbise askımı hedef aldım ve işaret parmağımı, baş

parmağımın iç tarafında hızlıca kaydırarak askının düşmesine kasten sebep oldum. Ona yeniden baktım, daha yakındı. Benim aksime elini yavaşça uzattı ve benim aksime diğer askımı yavaşça indirdi. Askının yarattığı boşluğa dudaklarını bastırdığında, daha şimdiden dağılmak üzere olmanın hazzını yaşıyordum. Bana hissettirdikleri şüphesiz doğa üstüydü.

Ellerini omuzlarıma yerleştirdi. Beni çevirdiğinde, parmakları elbisemin iplerini çözmeye başladı. Her düğümü açtığında, dizlerimin de bağını çözüyordu ve o, bunu çok iyi biliyordu. Bildiği için yavaştı.

"Planlı bir sevişme için fazla yavaşsın." Elbisemin yumuşak kumaşı bedenimden kayıp gittiğinde, başımı omzuma eğip, boynumu onun için açtım.

Parmaklarını bu kez sütyenimin kopçasını çözmek için kullandı. Bunu yaparken, nefesi onun için açtığım boynumdaydı. "Elimde olsa, seninle olan tüm anları sonsuza kadar uzatırdım."

Boynumu dudaklarımın arasına hapsetti, gözlerimi kapattım, gülümsedim. "Ben de öyle."

Burada yalnızca ikimizdik. Küveti dolduran suyun sesi içimde çağlayan ırmağa karışıyordu ve titreyen mumların ışığı çıplak bedenlerimizin gölgesini banyonun duvarlarına armağan ediyordu. Giderek alevlenen nefeslerimiz ise aynalara yoğun bir pus bırakmak konusunda aceleciydi.

Dudakları omuzlarım, ensem ve sırtım boyunca ıslak ve yer yer acılı bir yolcuğa çıktı. Beni öperken üzerimde kalan son parçaları da çıkardı. Onun için tamamen hazır olduğumu düşünürken eğildi ve beni kollarının arasına aldı. Yaklaşan dudaklarının beni öpeceğini sanırken, kendimi bir anda ılık suyun içinde buldum. Boş bulunarak tamamen gömüldüğüm suyun içinden başımı çıkardığımda, küvetin içinde, benimleydi. Sırtını küvetin başına yerleştirip, beni bir bez bebek gibi suyun içinde çevirdi ve açtığı bacaklarının arasına yerleştirdi. Kızmam gerekirken, dudaklarımdan dökülen sesli bir gülümsemeydi.

"Sana dikkat etmem gerektiğini bazen unutuyorum." diye söylendim.

İçki şişesine uzandı. Kollarını iki yanımdan uzatıp, şişeyi çenemin altında tuttu ve mantar tıpayı usul usul çekmeye başladı. "Dikkat etsende bir işe yaramayacağını biliyorsun."

Başımı geriye attığımda, yerine oturdu, göğsüne… "Biliyorum."

Mantarın şişeden ayrılışının tok sesi banyoyu doldurdu, bu kez iki kadehi tek eliyle kavradı ve kırmızı sıvıyı içleri boca etti. Birkaç saniye sonra, kadehlerden biri benim, diğeri ise onun elindeydi.

“Imm… Güzel kokuyor.” Susamıştım, bu yüzden büyük bir yudum aldım. “Tadı da kokusu gibi güzel. Şey gibi… Göldibi meyvesi.”

Yüzünün bir tarafı başıma yaslanmıştı. “Soğuğun ortasında senin için dalıp çıkardığım meyveden bahsediyorsun.”

Gülümsedim. Bahsettiği, benim için yaptıklarından sadece biriydi. “Evet, tam olarak ondan bahsediyorum. Biliyor musun? Göl gibi meyvesi, benim dünyamdaki bir meyveye çok benziyor. Hatta… İki meyveye.”

“İsimleri ne?”

“Yeşil erik ve vişne.”

İçkisinden yudumladıktan sonra “Yeşil erik ve vişne.” diye tekrar etti. “Garip isimler.” Bir yudum daha aldı. “Anlatsana.”

“Ne anlatacağım?”

“Dünyanı.” dedi. “Dünyanı anlat.”

İçkimden küçük bir yudum aldıktan sonra küvetin kenarına bıraktım. Şeffaf şişerlerden mavi olanını seçip suya boca ettiğimde, su anında köpürdü ve banyonun mum ışığıyla benzemiş karanlık duvarlarına mistik okyanus kokusu yayıldı. Boynuma kadar suya gömülüp, başımı boynunun altına yerleştirdim. Çünkü… Anlatacaklarım hiç de kısa değildi.

“Aslında buraya hiç benzemiyor ama aynı zamanda çok da benziyor. Çocuklar belli bir yaşa kadar okula gider. Yetişkinler ise çalışır. Burada olduğu bölgeler var; biz onlara şehirler, ülkeler, kıtalar, diyoruz. Orada, burada olduğu gibi özgürce silahlar kullanılamıyor. Kullanan, suç işleyen insanlar hapse giriyor.”

“Yani sizin de zindanlarınız var.”

Gülümsedim. “Evet, bizim de zindanlarımız var. Sonra… Birbirini seven insanlar evleniyor ama ne malesef neredeyse bir çoğunun çocuğu olabiliyor.”

“Neden maalesef?”

“Çünkü birbirini gerçekten sevmekten öte; anne baba olmayan insanlar da çocuk sahibi olabiliyor. Sonra o çocuklara bakamıyorlar.”

“Ne oluyor o çocuklara?”

Üzüntüyle içimi çektim. “Sevgi evlerine veriliyorlar. Orada kimsesiz çocuklar bir arada yaşıyor. Tabii bu işin iyi tarafı.”

“Daha kötü nasıl bir tarafı var?”

“Bazı çocuklar sokaklarda büyüyor. Onlar…”

Şakağımdan öptü. “Bizim çocuklarımız mutlu büyüyecek.” Parmaklarının dış yüzüyle yanağımı okşarken, “Her biri…” dedi.

İşte, yine ruhumu kasvete bulayan o noktaya ulaşmıştık. İşte, yine çıkmaz sokağa sapmıştık. Aynı düşünceleri paylaşmıyorduk. Aynı duyguları da öyle... Ona kızamıyor oluşum beni daha büyük bir zora sokuyordu. Çünkü eğer yakasına yapışabilseydim, acım bir nebze azalabilirdi. Ne yazık ki yapamıyordum. Çünkü bu acının iki umarsızı vardı. Biri o, diğeri de ben.

“Anlayacağın…Benim dünyam ne bu dünyadan ne başka dünyadan daha masum değil.” İçkimden yeni bir yudum alacakken, istemeden kadehin dibini gördüm. Başımı yerinden kaldırmadan bakışlarımı yüzüne kaldırdığımda, kirpiklerinden gözbebeklerine akan hüznü gördüm. Onu üzüyordum. Hiçbir şey için değilse bile bu yüzden kendimi hırpalıyordum.

“Sen masumsun.” İki parmağıyla çenemi tuttu ve başını, bana eğdi. “Sen masum olmayan iki dünyada da, benim için masum kaldın.”

Kirpiklerimi kırptığım ansol yanağıma ılık bir damla düştü. Bunu beklemiyordum. “Bundan emin misin?”

Daha fazla yaklaştı. Dudaklarını gözyaşıma bastırdığında, gözlerimi sıkıca kapattım. “Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.” dedi, gözyaşımı yanağımdan dudaklarının arasına intikal ettirerek. “Bana güveniyor musun?”

Avucumu sakallarına kapattım. “Hiç kimseye güvenmediğim kadar.”

Usulca alnını alnıma dayadı. “O zaman bir daha emin misin, diye sorma. Başıma gelen hiçbir şeyden senden emin olduğum kadar olmadım, sarışın.”

Ona vereceğim hiçbir cevap, sözlerinin yaşattığı mutluluğu gösteremezdi. Kelimelerin kifayetsiz kaldığı yüzlerce andan birindeydik. Bu yüzden konuşmaktan daha iyisini yaptım, onu öptüm. O öpücük, aramızda daima gezinen tutkunu közlerini alevledi ve bir an sonra dudaklarımı dudaklarının arasında ezilirken buldum. Kalp atışlarım, bana ilk dokunduğu an da olduğu kadar hızlıydı. Onu öperken hala bir sonraki adımı tahmin edemiyor, bir sonraki adımın

dayanılmaz heyecanını yaşıyordum. Onunla bir bütün olurken, sokaklarından kayboluyordum ve en sonunda kendimden uzaklaşarak, Biran'daki kendimi buluyordum.

Sabah güneşinin buluştuğu kirpiklerimi araladım. Bu uyanışım diğerlerinden farklıydı. Çünkü yanıbaşımda beni izleyen bir lider yoktu. Çarşafı göğsüme bastırıp doğrulduğumda, burnuma çalınan nefis kokuyu içime çektim. Yataktan çıkarken, sevgili kocamın nerede olduğunu tahmin etmek artık daha kolaydı. Çarşafı göğsüm boyunca doladıktan sonra ucunu içine sıkıştırdım. Salona gitmek üzereyken, son anda karar değiştirerek önce banyoya ilerledim. Aynanın karşısına geçtiğimde doğru karar verdiğimi gördüm; saçlarım dağılmış, dudaklarım kızarmış ve gece boyu sürekli uyanmaktan! gözlerim şişmişti. İlk olarak yüzüme hızlıca su çarptım, ıslak ellerimi boynum boyunca gezdirdikten sonra parmaklarımla saçlarımı taramaya çalıştım. Başa çıkamayacağımı anlayınca tepede öylesine bir topuz yapıp Mirel'e ait tel tokalardan biriyle tutturdum.

"Beni izlemeye ara verip karnını doyurmaya ne dersin?"

Haksız değildi. Yaklaşık on dakikadır salonun bir köşesinde durmuş, mutfakta yaptıklarını izliyordum. Rahatça görebileceği bi köşede değildim ama beni görmüş olmasına şaşırmamıştım.

"Epey acıkmıştım zaten."

O da benim gibi kıyafetlerini üzerinde taşımıyordu. Yalnızca belinde beyaz bir havlu vardı. Şartlar eşitti. Saçlarına baktığımda, kısa buklelerinin ıslak olduğunu gördüm. Keza sırtında da banyo yaptığını ele veren su damlacıkları vardı.

"Masa hazır, hanımefendi." Kolunu uzatarak sunduğu masa özenle hazırlanmıştı. Hemen sonra işinin ehli bir garson gibi kolunun birini arkasına götürerek beline yapıştırdı. "Buyrun lütfen."

Biran, beni sevimli bir oyuna davet ediyordu.

Kibirli bir hanımefendi gibi gerilerek, ayağımda topuklu ayakkabı varmışcasına yavaşca yürüdüm. "Buyuralım bakalım." Yaklaşmaya başlamıştım ki kokunun kaynağını algılamamla duraksadım. "Ne yaptın sen!"

Kaşlarını kaldırdı. "Bir kusur mu işledim, hanımefendi?"

Verdiğim tepkinin farkına vararak kendime çeki düzen verdim ve yeniden oyuna adapte olarak, "Bu koku, nefis bir yaprak sarmasına ait olabilir mi?" diye sordum.

“Tam üzerine bastınız.” Benim için çektiği sandalyeye oturdum. “Servisinizi hemen yapıyorum.”

Büyük bir tabak sarma ve içeceği önüme bıraktıktan sonra geri çekildi. “İzninizle, bu kadar güzel bir hanımefendinin yalnız yemesine izin veremem.”

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Arkama yaslandım ve karşımdaki sandalyeyi işaret ettim. “Pek tabii. Oturun lütfen.”

Aynılarını kendisi için de aldıktan sonra karşımdaki yerini aldı. Hemen çatalı aldım. Tabiri caizse midem kazınıyordu ve ben, sarmaya bayılırdım! Çatalımı aynı anda iki sarmaya birden batırıp ağzıma attığımda, gözlerim kendiliğinden kapandı. Farklı bir yapraktan yapıldığı için tadı daha ekşiydi ama yine de çok güzeldi. “Tanrım! Muhteşem.” Hızlı çiğnedikten sonra iki tane daha yedim. Sonra iki tane daha, üç tane daha ve üç tane daha!

“Tüm tencere sizin. Ama bence daha yavaş olmalısınız.” Bu kez gülmemek için kendini tutan karşımdaki yakışıklı garsondu. “Boğulmanızı istemem.”

Dolu dolu yanaklarımla birlikte ona baktım. “Yaprağı nerden buldun?” Ağzım dolu olduğu için ne söylediğimi anladığından emin değildim. Yuttuktan sonra tekrar sorma karar verdim. “Mirel’in yaprak sardığını sanmıyorum.”

Arkasına yaslandı. Yeniden Biran’dı. Siyah ve sık kirpiklerinin arasındaki renk gördüğüm en dingin hallerinden birindeydi. “Sen uyanmadan temin ettim. Ne dersin? İlki kadar iyi olmuş mu?”

“Her yaptığın bir öncekinden iyi olacak, bunu biliyorum.”

Bana gülümsedi ve ben yaptığı leziz sarmaları yerken, son lokmama kadar beni izledi. Yemek yerken bir başkasının gözlerini üzerimde hissetsem rahatsız olur, devam edemezdim ama o başkaydı. Onun yanında kimsenin yanında olmadığım kadar rahat ve özgürdüm. Oysa, en başında özgürlüğümün önündeki en büyük engeldi. Bu yüzden ulaştığımız nokta her ikimiz için de çok kıymetliydi.

“Sen yemeyecek misin?”

Hafifçe eğilerek, kollarını masaya yasladı. “Seni izlerken doyuyorum.”

Aramızda küçük bir masa vardı. Ancak tam da içinden bulunduğumuz an, küçük bir masanın yarattığı mesafeye bile katlanamazdım. Ayağa kalktım, çatalı yavaşça tabağıma bıraktım ama

onun yanına giden adımlarım kesinlikle yavaş değildi. Arkasından sarılıp başımı çıplak omzuna saklarken, “Beyefendi,” diyerek oyuna devam ettim. “Ben doymadım.”

Göğsüne uzanan elimi tuttu. “Dediğim gibi hanımefendi, tencere sizin.”

“Hayır.” diye itiraz ettim. “Tüm tencereyi yesem bile doymam.” Bana baktığında, burnun yavaşça onunkine sürtüp, dudaklarımda kalan yağı dilimle aldım. “Beni ancak siz doyurabilirsiniz.”

Gülümsedi. Gülümsedim. Dudaklarımız aşkla buluşurken, çarşaf artık benimle değildi.

*****

“Hayatımda ilk kez bundan yiyorum!” Alaz, ikinci tabak sarmayı yerken, ilk tabağın başında olduğu kadar iştahlıydı. “Çok güzel yapmışssın anne! O kadar güzel yapmışsın ki geç geldiğin için sana küsmeyeceğim.”

Üzülerek oğluma yemeği benim değil, babasının yaptığını söylemek üzereyken, Biran susmamı işaret etti. “Evet ufaklık, annen bu yemeği çok güzel yapıyor.”

En yakın zamanda en az Biran’ınki kadar sağlam bir sarma yapmayı öğrenmem gerekiyordu.

“Baba,” Yüzüne ciddi bir ifade oturttu. “Yemekten sonra erkek erkeğe çiftliğe gidelim mi?”

Aynı ciddi ifade babasının da yüzüne yerleşti ama benim açımdan oldukça komik görünüyordu. “Hoş bir teklif. Erkek erkeğe mi, diyorsun?”

Alaz çatalını yumruğunun arasında tutarken, babasını başıyla onayladı. “Evet, erkek erkeğe. Annem yorgun görünüyor. O evde kalıp dinlensin.” Mavi gözleri dikkatle bana baktı. “Anne, davet çok mu yorucuydu?”

Biran’ın elini burnuna götürüp kaşırmış gibi yaptı ama bu, kesinlikle gülümsemesini kamufle etmek için seçtiği bir yoldu.

“Şey, gece uyuyamadım.”

“Neden?” diye sordu merakla. “Neden uyuyamadın ki?”

Alaz beni köşeye sıkıştırdıkça Biran eğleniyordu. Hem de çok! “Uyku tutmadı.” Yanaklarım kızarmış mıydı? “Seni çok özledim.” Bu doğruydu. Biran’a göz ucuyla baktım, intikam yemeğini bu kez soğuk

yemeyecektim. “Akşam babanı yataktan atıp başbaşa uyumaya ne dersin?”

Alaz’ın gözleri heyecanla açıldı. “Gerçekten mi?”

Biran somurturken, bu kez eğlenen bendim. “Gerçekten bebeğim.”

“Ben neden yataktan atılıyorum?” Biran ayaklandı, deri görünümlü siyah ceketini giydi. “Orası bizim yatağımız.” Parmağı Alaz’ı gösterirken, onun yaşında görünüyordu. “O gitsin.”

Alaz hızlıca başını iki yana salladı. “Annem beni istiyor. Kadınların isteklerine önem vermeliyiz.”

Kendimi tutamayıp kahkaha attım. “Doğru söylüyorsun oğlum. Kadınların isteğine önem vermek, sana her yaşında mutluluk getirir.”

Biran’ın yenik adımları dış kapıya doğru ilerledi. “Bunu seninle yolda konuşacağız küçük adam.”

İki adamın gidişinden bir süre sonra Mirel uyandı ve bizim için sert birer içecek yaptı. Pijamaları, dağınık saçları ve uyku mahmuru gözleriyle benimle otururken, dudaklarında imalı bir gülümseme vardı.

“Yeni eşyalarımı beğendin mi?”

Konunun eşyalar olmadığını elbette biliyordum. “Güzel ve konforlulardı.”

“Memnun kalmanıza sevindim. Davet nasıldı?”

“İşte buna iyi bir cevap veremem. Hualp Koran geldi.”

Şaşkınlıkla bacaklarını koltukta topladı. “Gerçekten mi? Mestan davetli listesinde olmadığını söylemişti.”

“Yoktu.” Omuz silkerek “Ama geldi.” dedim.”

“Bilerek geldi, huzurunuzu kaçırmak için.”

Mirel’in söylediğini zaten biliyordum. O adam, nefes aldığı müddetçe bize huzur vermemek için elinden geli yapacaktı ve ben bir kişinin daha nefesini kesmek zorunda kalmak istemiyordum.

“Biran bize bir şey söyledi.” Bakışlarıyla bardağından çıkan dumanı takip etti. Bunu bana bakmamak için yaptığını biliyordum. Çünkü bahsetmek istemediği bir gerçekten bahsedecekti. “Yani sen…”

Onu daha fazla zorda bırakmadım. “Evet, ömrümden yirmi yılı feda ettim ve bu durumun nasıl düzeleceğini bilmiyorum.”

“Biran deli gibi bunu araştırıyor.”

Burukça gülümsedim. “Hiç söylemese de biliyorum.”

O da gülümsedi ama benimki kadar buruk değildi. “İlişkinizin bu dinamiğini seviyorum. Yaşanacak son üç gününüz kalmış dahi olsa,

üzülmek yerine o üç günün tadını çıkarıyorsunuz. Tüm sorunlar bir noktada kapının arkasında kalıyor. Hiç olmamışlar gibi…"

Düşüncelerimi bir başkasının ağzından duymak iyi hissettirmişti. "Siz nasılsınız? Mestan ve sen…"

Açık mavi gözlerinden geçen hüzün kalbime ulaştığında ona sarılmak istedim. "Biliyorsun, hala bir bebek sahibi olamadık. Aslında… Anne olmayı hiç düşünmemiştim. Olsa güzel olur muydu, evet. Ama olmuyor. Neden olmadığını düşünmek bazen ondan uzaklaşmama sebep oluyor. Bu çok zor Rozelin. Kendimle başbaşa kaldığım her an kendimi, aşkımızı sorgularken buluyorum."

Önce kendi bardağımı sonra da onunkini alıp masaya bıraktıktan sonra Mirel'i kollarımın arasına aldım. Keşke içimdeki bebeği Mirel'e verebilseydim, diye düşündüm. Bunu düşünmek beni kötü biri yapar mıydı?

"Kapı mı çaldı?"

Ondan uzaklaşıp kapıya kulak kabarttı. "Evet, biri kapıyı tıklatıyor ama…"

"Biran kalkanı indirmeyi unuttu sanırım." Ayağa kalktı. "Evin etrafı koruma dolu. Zaten tehlikeli birinin kapıyı çalarak geleceği sanmıyorum."

Ben de ayağa kalktım. "Haklısın." Gidip kapıyı açtığımda karşımda bir koruma, birkaç metre gerisinde de Lider Nesra'yı buldum."

"Efendim." dedi koruma, başını önünde birleştirdiği eline eğerek. "Aydınlık bölge Lenoran lideri Nesra Hansel sizi görmek istediğini bildirdi. Lider Biran'a ilettik. Kendisi, sizin kararınızı uygulamamızı söyledi."

Bu beklediğim bir ziyaret değil. Bu yüzden cevap vermek için bekledim ancak yeni liderin evime kadar gelmiş olmasının önemli bir neden olduğunu düşünerek, "Bekliyorum." dedim. "Gelebilir."

"Emredersiniz." dedi koruma. "Lider Biran'ın isteği üzerine kendisinin üzeri arandı. Ayrıca yanında gelen iki muhafız, lider çıkana kadar gözetimimiz altında kalacak."

Koruma, Lider Nesra'ya eşlik etmesi için diğer korumaya işaret verdi. Az sonra lider, yüzünde belirgin bir mahcubiyetle kapımdan içeri girmişti.

"Bu ani ziyaretimi mazur görün, kraliçe." Kendisini selamlayan Mirel'e karşılık vererek, "Umarım rahatsızlık vereceğim bir zamanda

gelmemişimdir.” dedi.

“Hoşgeldiniz. Ayakta kalmayalım.” Öncelikle oturması için onu içeri davet ettim. Birlikte koltuklara ulaştıktan sonra Mirel ve ben eski yerimize, Nesra ise tekli koltuğa geçti. “Rahatsız etmiyorsunuz. Sadece sizi burada görmeyi beklemiyordum.”

“Haklı olarak.” diye onayladı lider. Üzerinde lacivert rengi döpiyes takım ve aynı renk topuklu ayakkabıları vardı. Ensesinde topladığı saçları sol omzundan karnına doğru akıyordu. Suratında dozunda bir makyaj vardı. Yine fazlasıyla güzeldi. “Hanımefendi kim?”

Gülümseyerek Mirel’e baktım. “Mirel. Kendisi benim ve Lider Biran’ın yakın dostu olur.”

Mirel, “Memnun oldu sayın Lider.” dedi. “Görevinizin size uğur getirmesini dilerim.”

“Teşekkür ederim, sevgili Mirel.” Konuşmanın devamını getirmek üzereyken, tereddütte kalarak bana baktı. “Buraya sizinle özel bir konuyu konuşmak için geldim ancak…”

Mirel kalkmak üzereyken, elimi elinin üzerine koyarak onu durdurdum. “Dediğim gibi, Mirel yakın dostumdur. Konu tamamen benimle ilgiliyse rahatlıkla konuşabilirsiniz.”

Lider başıyla onaylamasına rağmen Mirel kalktı ve içecek bir şeyler hazırlayacağını söyleyerek mutfağa gitti. Yalnız kalmamızın ardından lider kollarını koltuğun kollarına bıraktı, araladığı dudaklarıyla söze gireceğinin sinyalini verdi.

“Öncelikle bu konunun üzerime vazife olmadığını düşünebilirsiniz. Bu düşüncenizi yadırgayamam. Her şeye rağmen şansımı denemek için buradayım. Sizden sadece, konuşmam bitene kadar beni dinlemenizi rica edeceğim.”

Girizgahı beni fazlasıyla meraklandırmıştı. Bu yüzden bir an önce konuya girmesi için “Sizi dinliyorum.” dedim. “Benimle açıkça konuşabilirsiniz.”

“Davette hoş olmayan bir an yaşadık. Lord Hualp’in gitmesini istemek durumunda kaldım. Aslına bu yaptığım karakterimi temsil edebilecek bir davranış değildi. Sonrasında pişmanlık duydum ve bu nedenle Lord Hualp’i eyaletinde ziyaret ettim.” Derin bir nefes aldı. Devamını getirmenin onun için zor olacağını anladım ancak kesmeden dinleyeceğimin teminatını verdiğim için konuşmanın bir an önce bitmesini bekleyecektim. “Rozelin, bahsettiğim ismin hoşunuza

gitmediğinin farkındayım. Bunu bakışlarınızdan anlayabiliyorum ama Lord Hualp'in anlattıkları ve kanıtları beni buraya getirdi." Bir anda beliren ve içimi ele geçiren korku hissi yutkunmama sebep oldu. "Bakın Rozelin, liderlik görevime getirmeden önce liderleri, lordları ve ülkenin ileri gelen soylularını uzun uzadıya araştırdım. Beni yanlış anlamanızı istemem fakat hakkında her şeyi bilmek istediğim ilk kişi Biran Nuh'tu. Bölgelerin rekabetini ve benden önceki lider ile olan husumetini göz önüne alırsak, araştırmakda çok da haksız sayılmam, değil mi?"

"Lider Nesra, bölmeyeceğimi söylediğim için susuyorum. Sadede gelir misiniz?"

Başını ağır ağır salladı. "Lider Biran'ı araştırırken, sizin hakkınızda da yeterince bilgi sahibi oldum. Siz ve adınızın dokunduğu noktalar… Lord Hualp, bana taşıdığınız mucizenin babası olduğunu söyledi. Hatta çok daha fazlası, bunu kanıtladı."

Ayağa fırladığım an kolum kapıya uzandı. "Gitmenizi rica edeceğim."

Çıkışımın onda yarattığı üzüntüyle birlikte ayağa kalktı. "İyi niyetle buradayım."

"Sizi ilgilendirmeyen bir konuya burnunuzu sokmak için buradasınız." Sesime yansıyan sadece öfke değildi. Kırgınlık ve çaresizlik de vardı. "Ne hakla yeni tanıştığınız bir kadına bunları söyleyebiliyorsunuz? Size bu cüreti veren sıfatınız mı?"

Başını hızla iki yana salladı, yaklaştı. "Özür dilerim Rozelin. Niyetim sizi üzmek olamaz. Ben yalnızca orta yolu bulmak için buraya geldim. Ortada mağdur bir adam ve istenmeyen bir mucize var."

"Bebeğin istenmediğini nereden çıkardınız?" Mirel yaklaştı ve elindeki bardağı sertçe masaya bıraktı. En az benim kadar çileden çıkmış görünüyordu.

Nesra ona döndü. "Bunu bana mucizenin babası söyledi. "Mirel'in yeni bir çıkışından önce elini kaldırdı ve otoriter ifadesini ortaya çıkardı. "Kanıtları gördüğümü söyledim."

"El yazımla yazılmış mektubu mu gördünüz?"

"Çok daha fazlasını…" diye yanıtladı. "Efsunlu suda." dediğinde Mirel buz kesti.

Efsunlu su. Ne demek istemişti?

“Orada ne gördün?” Mirel yaklaştı. Liderin dibine kadar girdi. “Efsunlu suda ne gördün?”

Lider, bakışlarını Mirel’den alıp bana çevirdi. “Kraliçe Rozelin’in hamileliğini öğrendiği anı ve sevincini Lord Hualp ile paylaştığını….” Mirel, inanamayarak sendeledi ve koltuğa oturdu. “Üzgünüm.” dedi lider Nesra. “Lord Hualp, ettiğim kabalığın özrü olarak benden mesajını size iletmemi istedi. Başta sıcak bakmadım ancak ettiği teklifi, kabul edebileceğinizi düşündüm.”

Mirel bakışlarını saplandığı yerden ayırmadan “Git buradan.” dedi.

Aynı düşüncede değildik. “Teklifini söyleyin.” Yaklaştım, bir adım kala durdum. “Ne istiyor?”

Nesra’nın söylediği gibi bir kötüğün peşinde olmadığını görebiliyordum. Burada geçirdiğim zaman boyunca insanların yaklaşımını birbirinden ayırt etmeyi öğrenmiştim. Yine de söyledikleri beni, o kötü niyetli insanların yaptıkları kadar üzmüştü. “Mucizeye zarar vermemeni istedi. Eğer şatosuna giderseniz, efsunlu suyu size de göstereceğini ve…” Gözlerime özür dileyen gözlerle baktı. “Peşini bırakması karşılığında, mucizeyi doğurup kendisine vermeniz gerektiğini söyledi.”

Ağlayacağımı sandım ama tek damla gözyaşım bile akmadı. Liderin karşısında taş gibi duruyordum. “Gidebilirsiniz.”

“Kraliçe Rozelin, sizi üzdüğüm için öz-”

“Gidin lütfen.” dedim onu arkama alarak. “Elçilik görevinizi başarıyla yerine getirdiniz. Burada başka bir işiniz kalmadı.”

*****

Mirel, atı Büyücü Dora’nın kulübesinin önünde durdurdu. Safornikon da belli dönemlerde hava her zamankinden daha bozuk ve yağışlı oluyordu. Araçlar çoğu yerde işe yaramıyordu. En azından, Mirel’in beni Biran olmadan Dora’ya getirmemek için sunduğu en mesnetli bahane buydu. At ile gidebileceğimizi söyleyerek bahanesini çürüttüğümde de kabul etmemişti. Ta ki bana eşlik etmediği ihtimalde yalnız gideceğimi söyleyinceye kadar…

Attan indim. “Benimle gelmek istemezsen anlarım ama bunu yapmak zorundayım. Ne kadar vaktimin kaldığını bilmeliyim.”

“Biran’ı beklemeliydin.” Bunu belki yedinci söyleyişiydi.

“Bana efsunlu suyun ne olduğunu açıkladın, Mirel.” Evet, bunu yapmasını ondan ben istemiştim. Efsunlu su, Safornikon’a ait bir video

kameraydı. Kendi el yazımla yazılmış o mektuptan sonra şimdi de yaşananları hafızasında tutan ve asla yalan söylemeyen o su, içimdeki bebeğin Biran'a ait olduğunu söylüyordu. "Daha fazla kanıta ihtiyacım yok."

"Şu Nesra denen kadının yalan söyleyebileceği hiç mi aklına gelmiyor?"

Gözlerine baktığımda, söylediğine kendisinin bile inanmadığını gördüm. "Tekrar etmeyeceğim, istersen gelme."

Atın üzerinde ufuklara baktı. Sonra o da indi. "Yürü Rozelin. Seni yalnız mı bırakacağım?"

Sırtımı yavaşça vurduktan sonra önden ilerledi. Dora'nın kulübesine girdiğimizde, beni bu kez sevinçle karşılamadı. O, hisli bir kadındı ve iyi bir nedenden dolayı burada olmadığımı biliyordu.

"Dora…" Yavaşça ona yaklaşmaya devam ederken, "Bir cevaba ihtiyacım var." dedim. "Bana o cevabı verir misin?"

Dora, yaşlı yüzüne yayılan hüzün ile birlikte uzanmam gereken yeri işaret etti. Mirel, kulübenin ağzında duruyordu. İçeri girmek ve geri dönmek arasında kalmıştı. Çünkü burada olma sebebimizi bilmek, onda Biran'a karşı duyduğu müthiş bir vicdan azabı yaratmıştı.

Uzun minderin üzerine uzandım. O minderler beni ilk kez ağırladığında, kimseye göstermemeye çalışsam da ruhum tir tir titriyordu. Herkes hamile olduğumu söylerken, ilk kez gördüğüm Dora'dan öyle olmadığımı söylemesini beklemiştim. Beklemekten öte, söylemesi için ona yalvaracak durumdaydım. Şimdi ise her şey için çok geçti. İçimde istemediğim bir bebek taşıyordum ve Dora'ya sormam gereken soru tam da bununla ilgiliydi.

Dora yanıbaşımda eğildi. Karnımı açtım, gözlerimi tavana diktim. Büyücünün soğuk avucu karnıma kapandı, parmak uçlarımın buz kestiğini hissettim. Dora gözlerini kapattı, gözlerimi kapattım.

Tek istediğim o lanet olası cevabı alıp bir an önce buradan gitmekti.

"İki gün." dedi Dora. "Mucize iki gün içince bedenini terk etmezse, sen ölmediğin sürece mutlak suretle doğacaktır."

Gözlerimi açtığımda dolması birkaç saniyeyi aldı. Muhtaç gözlerle yaşlı kadına baktım. "Dora, onu içime büyü ile koyup koymadıklarını anlayamaz mısın?"

Dora ince dudaklarını birbirine bastırdı, başını iki yana salladı. "Ah zavallı kızım, şayet mucize içinde bulunduğumuz zamana ait olsaydı,

bu cevabı sana verebilirdim. Lakin o, geçmiş zamana ait. Ne benim ne de başka bir büyücünün bilmesi imkansız.”

Kırgınlıkla kabullendım. Ayağa kalktığımda bana yardımcı olamadığım için kahrolan Dora’ya sarıldım. Neden yaptığımı bilmiyordum. Yalnızca içimden gelmişti. “Teşekkür ederim.”

Ondan uzaklaşıp kulübenin çıkışına yaklaştığım an da ismimi seslendi. Yönüm Mirel’e dönükken, başımı büyücüye çevirdim.

“Kimsenin doğrusunu yaşamak zorunda değilsin, Rozelin. İçindeki sese kulak ver. Ne kadar zaman geçerse geçsin, hissettiklerin seninle kalacak.”

Gülümserken, aslında içten içe ağlıyordum. “Hoşçakal, Dora.”

Sallanan iskemlesine oturdu ve elini kaldırarak beni uğurladı. “Hoşçakal kraliçe.”

İçimde çığ gibi büyüyen ve tüm hücrelerimi bir buz kütlesine çeviren derdimle birlikte eve döndüğümde suskundum. Mirel defalarca ne yapacağımı sormuştu. Bilmediğimi söylemiştim, defalarca. Uyuyacağımı söyleyip odamıza çıkmış ancak gözlerime tek bir damla uykuyu sığdıramamıştım. Yatağın ortasında sereserpe yatarken, avuçlarımda, at çiftliğinde karşıma çıkan ihtiyarın verdiği şişeyi saklıyordum. İçmeyi düşünmemiştim. Bir an bile aklımdan geçirmemiştim. Henüz. Yapmam gereken bir şey vardı. Yapmam gereken ancak nasıl yapacağımı bilmediğim şey, Biran’a elimdeki iksiri ve Nesra’dan duyduklarımı söylemekti…

Kapıdan gelen tıkırtıları duydum. Sevdiğim iki adam da gelmişti. Ayağa kalkmalı, yüzüme bugünün derin kederini silecek sıcak bir tebessüm yerleştirmeli ve onları kucaklamalıydım.

“Anne!” dedi Alaz, yemekten ve banyodan sonra dizlerimde uzanırken. “Yarın sabah yine çiftliğe gideceğiz. Babamı yarışta yendiğim için tekrar gitme sözünü kaptım.”

Dizlerime yayılan ıslak buklelerini tarıyordum. “Şaşırmadım. Yeneceğini biliyorum.” deyince yüzünde büyüyen gururlu ifadeyi görmek güzeldi.

“Bu kez sen de gelir misin?”

Yarın son gündü. Yarın ne olacağını bilmiyordum. “Gelmeyi isterim.”

“Oley!” Bunu bir söz olarak kabul etti. Ona, söz olmadığını söyleyemedim. “Benim uykum geldi. Beni yatırır mısın anne?”

“Elbette bebeğim.” Dizlerimden kalkamasına yardım ederken Biran kapıdan içeri girdi.

“Annen yorgun görünüyor. Bu gece seni babanın uyutmasını ister misin?”

Alaz başını abartılı bir şekilde iki yana salladı. “Annem yatırsın. Hem bütün gün evdeydi. Yorulmamıştır ki.”

“Evet.” Mirel’e baktım. Bugünün aramızda kalması için ondan söz almıştım ancak o söz geçerliliğini yarına kadar koruyacaktı. Yarın ilk iş olarak Lider Nesra’nın buraya gelişini Biran’a anlatmamı istemişti. Biliyordum ki bunu ben yapmazsam, o yapacaktı. “Yorgun değilim.”

“Emin misin?” Biran’ın bakışları dikkatle yüzümde dolaşırken, bakışlarımı kaçırmamak için kendimi zor tutuyordum. “Geldiğimizden beri yüzün bembeyaz. Yemekte bir şey de yemedin.”

“Anne, yoksa sen hasta mı oluyorsun? Ben de hasta olunca canım hiç yemek istemiyor”

Oğlumun kırmızı yanaklarını severek “Hayır.” dedim. “Ama benimle böyle ilgilenecekseniz hasta numarası yapabilirim.”

Birbirlerine baktılar. Bu bir işaretti. Sonra aynı anda eğildiler ve biri sağ, diğer de sol yanağımdan öptü.

“Biz seninle her zaman ilgileniriz anne.”

Biran bir öpücüğü de boynuma bıraktı. “Küçük adam haklı, biz seninle her zaman ilgileniriz sarışın. Hatta Alaz uyuduktan sonra seninle yakından il-”

“Hadi seni yatırayım Alaz’cım.” Biran’a bakışlarımla susmasını işaret ederek Alaz’ı kucakladım ve odamıza çıktım. Tüm gün at sırtında olduğu için çok yorulmuştu. Bu yüzden uykuya dalması uzun sürmedi. Uzun uzun onu izledim. Sonra gözlerimi kapattım ve Biran’a daha fazla yalan söylememek için oğlumun bebek kokusu eşliğinde uykuya daldım.

Yatağın sallanmasıyla gözlerimi açtığımda Alaz’ı yatakta zıplarken buldum. Çiftlik tulumunu giymiş, yüzünde görülmeye değer bir sevinçle annesini uyandırmaya çalışıyordu.

“Günaydın anne! Bir an hiç uyanmayacaksın sandım.”

Merdivenlerin başında Biran’ı gördüm. Son basamağı geride bıraktıktan sonra uyandığımı görerek, dudaklarında o hayran olduğum gülümsemesine yer verdi. “Günaydın, uykucu kraliçe.”

Yattığım yerde biraz doğruldum. Gözlerimi şiş hissediyordum. “Uyumak iyi geldi.”

Geldi ve yatağın kenarına oturdu. Yine yüzüme dikkatle baktı. “İyi olduğunu mu söylüyorsun.”

“İyiyim.”

Eli yanağıma, parmakları şiş göz kapaklarıma uzandı. “Hep iyi ol.”

Gözlerindeki iyilik, bana karşı hep oradaydı. Söylediği gibi hep iyi olmamı istiyordu. Ancak içimde bir şüphe taşırken, asla iyi olamazdım. “Biran,” Şimdi olmaz, diye geçirdim içimden. Şimdi anlatırsam Alaz’ı çiftliğe götürmekten vazgeçer, burada benimle kalırdı. Döndüğünde ona her şeyi anlatacaktım. “Bugün gelmesem olur mu?”

Kaşları çatıldı. Bakışları bu kez bedenimde gezindi. “Neden? Bir yerin mi ağrıyor?”

“Hayır.” Bir şey uydurmak zorundaydım. Yoksa beni yalnız bırakması mümkün değildi. “Aslında evet. Önemli değil. Sadece biraz daha uyumak istiyorum.”

“Seninle kalacağım.”

Yatağa yaslanmış elinin tuttum. “Hayır, buna gerek yok. Mirel burada.”

“Yine de kalacağım.”

Yavaşça üzerine eğildim ve dudaklarımı kulağına götürdüm. “Alaz çok hevesli. Hevesini kırmayalım. Biraz daha uyuyacağım. Belki sonra Mirel ile birlikte geliriz.”

Alaz’a baktı. Botlarını giymeye çalışırken çok mutlu görünüyordu. “Tamam ama zorlama kendini. Erken döneceğiz.”

Dudaklarımı kulağının altına bastırırken, gözlerini kapattı. “Biliyor musun? Seni ne senin, ne de benim dünyama sığamayacak kadar çok seviyorum.”

Gözleri açıldı, artık kaşları çatık değildi ve mavilerine bu kadar yakından baktığım için birkez daha çok şanslı olduğumu düşünüyordum. “Seni var olan tüm dünyalara sığamayacak kadar çok seviyorum.”

Beni usulca yatağa yatırdı. Örtüyü üzerime çektikten sonra dudaklarını şakağıma bastırdı ve gitmeden önce kokumu içine çekti. Aslında yeniden uyumayı düşünmüyordum ama nefesi, yeniden uyumam için bana gerekli huzuru vermişti.

Bedenim müsvette bir kağıt gibi buruşturulup uzay boşluğuna fırlatıldı. Yolculuğum hızlı, karanlık ve tehlikeliydi. Sonunda bir yatağa düştüm. Bana ait olmayan o yatağın ortasında kendimi kan ter içinde buldum.

“Ah! Çok acıyor.” Acı tüm bedenimi ele geçirmişti. Nefesimi bir türlü düzene sokamıyordum. Başımın üzerinde dönen kara karartıların varlığı her geçen gün artarken, kollarımdan yatağa bastıran kadınlar hareket etmeme izin vermiyordu. “Alın artık.” diye bağırdım. Bacaklarımın arasından akan ılık sıvı yeni bir acıyı beraberinde getirdi. Parmaklarım sıkmaktan morarmıştı ama bir türlü bitmek bilmiyordu. Ben sanki bin yıldır bu acıyı çekiyordum.

Simsiyah bir odadan, simsiyah bir yatağın ortasındaydım. Tavan, üzerindeki parçalı desenleri göremeyeceğim kadar uzaktaydı ve hiç pencere yoktu. Neden?

“Geliyor!” dedi kadınlardan biri. “Mucize geliyor! Babasını çağırın!”

Başka bir kadın koşarak kapıdan çıktı. Kapı ardına kadar açıktı ama ötesini göremiyordum.

Nefesim tükendiğinde başımı yatağa bıraktım. Göğsümde hissettiğim sıkışma devam edemeyeceğimi söylüyordu ama kolumu tutan kadın, hiddetle üzerime eğildi.

“Devam et! İt onu! Devam et.”

Gözyaşlarım gözlerimden taşıyordu ama aktıklarını hissedemiyordum. Neden? “Ya-yapamam.”

“Yapamazsan ölür!” dedi, siyah sürmeli siyah gözlerini açarak. “Yapamazsan ikiniz de ölürsünüz!”

Hıçkırarak ağlamaya başladım. Gözyaşlarım akmadan için için ağlarken, başımı kaldırdım ve kalan gücümle ıkındım. Bana bağıran kadın kolunu kaburgalarımın üzerine yerleştirip, ağırlığını üzerime verdiğinde can havliyle çığlık attım. Bunu tekrar tekrar yaptı. Kadın nefesimi kesiyordu. Her seferinde öleceğimi sanıyordum ama durmuyordu.

“Yeter!” diye haykırdım. “Yeter! Dur artık.” Gözüm karardı ama yaşadım şey son bulmadı.

“Geldi! Geldi!” Bacağımın arasındaki kadın ellerinin uzattı. Bebeğe dokundu ama ne ellerini ne de bebeği hissedemedim. Hissettiğim tek şey, ansızın içime yayılan devasa bir boşluktu.

Başımı yeniden yatağa bıraktığımda öksürmeye başladım, bunu bile yapamayacak kadar halsizdim. Tüm kadınlar ayak ucuma toplandı. Her birinin ağzından birer sevinç nidası dökülüyordu. “Tıpkı babası.” demişti biri. “Babasına bu kadar benzeyen bir bebek görmedim.”

Bakışlarımı oldukları yere devirdiğimde, kara çarşafa sardıkları bebeği gördüm. Siyah saçları, esmer teni ve kapkara gözleri vardı. Ağlamıyordu. Sadece bakıyordu. Bakışlarıyla, bana kim olduğunu anlatırken, yüreğim bedenimden hızla çekilmeye başladı.

Çünkü bebek, tıpkı Hualp Koran’a benziyordu!

“Hayır!” Çığlığım boğazımda patlarken karanlığa hapsoldum. O karanlığın içinde yuvarlandım ve başımı sertçe vurdum. Her yer yeniden aydınlandığında, olmam gereken yerdeydim.

“Rozelin!” Mirel telaşla koştu ve beni kaldırmaya çalıştı. Aynı anda yataktan düştüğümü idrak edebildim. “İyi misin? Gel buraya.”

Beni kaldırıp, yatağa oturmamı sağladıktan sonra şakağıma baktı. Biran’ın son öptüğü noktaya… “Şakağın kanıyor. Bekle.” Koşarak banyoya gitti. Döndüğünde elinde sargı bezi ve steril edecek şeffaf sıvı vardı.

“Nasıl başardın bunu?” Yaramı nazikçe temizlemeye başladı. Acımıyordu ya da ben hissetmiyordum. “Of, fena olmuş. Umarım kapanır. Yoksa dikiş gerekecek.” Telaşı, gözlerime bakmasıyla duraksadı. “Rozelin, neden ağlıyorsun?”

Elimi yüzüme götürdüm. Sırılsıklamdı. “Ben… Ağlamıyorum.” dedim. “Ağlamı-” Dudaklarımdan dökülen hıçkırık, peşi sıra gelecek olana yer verdi. Göğsüm sarsılarak ağlamaya başladım. Mirel ince kollarını etrafımdan sardı ama kollarına sığamadım. Ne bu yatağa ne bu eve ne de bu dünyaya sığamadım. “Mirel, ben çok acı çekiyorum.” Başımı omzuna bırakırken, çatallanan sesim anlaşılır değildi. “Çok acı çekiyorum.”

Omzunda dakikalarca ağladım. Bir süre hiç konuşmadı ama o sürenin sonunda ellerini omuzlarıma kaydırıp, yüzümü görebileceği kadar uzaklaştı ve “Hazırlan.” dedi. “Mentro Eyaletine gidiyoruz. Efsunlu suyu bir de biz görelim. Eğer Nesra’nın söyledikleri gerçekse, vereceğin her kararda Biran’ı karşıma almak pahasına yanında olacak. Söz veriyorum.”

Mirel ve ben; karanlığın ve büyünün şehri Mentro’ya giden o yolda yalnızca ikimizdik. Bedenlerimiz üzerinde olduğumuz ak akıtmalı

kahverengi ata, sırrımız ise kalbimize yüktü. Artık biliyordum; isteseydim bir şekilde Biran ile konuşabilirdim ama ben sürekli bahanelerin arkasına sığınmıştım. Hep sonralara bırakmıştım. Biran'a tek kelime edemediğim için, onu karşımda bulmaktan korktuğum için kendime hiç kimseye olmadığım kadar kızgındım ama başka çarem yoktu.

Gözlerine her baktığımda, beni oğlumdan ve sevdiğimden koparan adamı hatırlatacak bir çocuğun annesi olmak istemiyordum.

Onu Alaz kadar sevemedikçe kendimden nefret etmekten korkuyordum.

Mentro'ya giriş yaptığımız andan itibaren, bizi lordun muhafızları karşıladı. Ucu bucağı orman; sessizlik ve kasvet olan ormanının içinden geçerek, sivri kubbeli kara şatosuna ulaştığımızda onu pencerelerden birinde gördüm. Beni bekliyordu. Buraya geleceğimi sanki çok önceden biliyordu.

"Kapıdan içeri girdiğimiz an duvara dönüşeceksin." dedi Mirel. Atın üzerinde hemen arkasında oturuyordum ama Haualp'e nasıl baktığını tahmin edebiliyordum. "Seni üzmesine, sinirlendirmesine izin vermeyeceksin. Buraya yalnızca cevap almak için geldik. O cevabı alıp gideceğiz."

"Biliyorum." Önce ben indim. Benden sonra inen Mirel atı muhafızlara teslim etti. Şatonun göğe uzanan iri kapısından geçerken, bahçede dolanan bakışlarım, burada yaşadıklarımı sorguladı. Hatırlamasam da burada bulunmuştum. Çünkü kardeşimin canıyla tehdit edilirken, Hualp'in oyuncağıydım ve kimse söylemese bile biliyorum ki kardeşim yaşasın, diye istediği her şeyi yapmıştım.

Yukarı çıkan kıvrımlı merdivenlerin dibinde yüzleri siyah elbiselerinin kapüşonu ile örtülü iki kadın tarafındanm durdurulduk. Kadınlar üzerimizi ararken, sorun çıkarmadık. Çünkü Mirel haklıydı. Buraya yalnızca bir cevap almak için gelmiştik. Arama sona erdiğinde bizi arayan kadınların adımlarını takip ederek basamakları tırmanmaya başladık. Merdivenlerin kıvrımını her dönüşümde önüme çıkan geniş koridorlara bakıyor, adımlarımın gördüğüm noktalara uğrayıp uğramadığını sorguluyordum. Kendime işkence ediyordum. Beşinci kıvrımı döndüğümde önümüze geniş bir koridor ve tek bir kapı çıktı.

“Ulu Lord Hualp Koran sizi içeride bekliyor.” dedi kadın, ellerini kapşonuna götürerek. Kapşonunu indirdiğinde, göğsüm irkilerek titredi.

O, rüyamda bana bağıran kadından başkası değildi.

“Rozelin, ne oldu?”

Bakışlarımı kadından ayırıp, Mirel’in koluna yapıştım. “İçeri girelim.”

Mirel önden ilerledi. Kapıyı benim için açtığında, gösterişli tahtında oturan Lord Hualp Koran ile karşı karşıya kaldım. Beni gördüğünde, dudaklarına ağır ağır yayılan gülümsemesini, omzuna eğilen başı takip etti. Mirel’in atın üzerinde son söylediklerini hatırlayarak, ilerledim. İçeri tamamen girdiğimizde kapı arkamızdan kapandı. İçinde koca bir kayaya benzeyen sarkıt aydınlatma, taşlı bir taht ve kötü bir lordun bulunduğu geniş odada Mirel ile yalnızdık. Taht, pencerenin dibindeydi ancak adımlarımız odanın ortasında son buldu.

“Seni burada görmeyi özlemedim, desem yalan söylemiş olurum.”

Onu duymayı kati surette reddederek, “Efsunlu su.” dedim. “Bize efsunlu suyu göster.”

Bakışları acelesizce yüzümde gezindi. “Yaklaşır mısın?”

Evet, benim de istediğim buydu. Yaklaşmak, yakasına yapışmak ve bana ne yaptığını sormak istiyordum. Kolay olmayacağını biliyordum. “Efsunlu suyu göster.”

Kaşlarından biri kırgınlıkla kalktı. “Bu yüzden buradasın.”

“Elbette bu yüzden!” diyerek araya girdi Mirel. “Aklına başka bir şey getirme, sakın.”

Hualp bakışlarını benden alıp Mirel’e çevirmedi bile. “Gerçek bir cevap istiyorsun, öyle değil mi? Tüm o oyunlar…” dedi başıyla geçmişi işaret ederek. “Cevaplar içindi. Çünkü bir şekilde anılarımızı yitirdin.”

“Benim seninle ortak hiçbir anım yok!” dedim hiddetle. “Benim seninle zorunluluklarım var Hualp!”

Ayağa kalktı. “Ben senin sevgilindim.”

Ayağımı yere çarptım. “Sen benim olsan olsan bataklığım olursun!”

Güldü. Sadece güldü. “Bu hallerini seviyorum. Hep sevdim.”

Mirel geçip önümde durdu. En az benim kadar öfkeli ve sabırsızdı. “Saçmalamayı kes lord.” Kelimelere yaptığı vurgu odanın duvarlarında yankılandı. “Başkasının karısı, başkasının çocuğunun annesi ve sen-”

“Benim çocuğumun annesi.” Bizim aksimize sakin ve ihtiyatlıydı. “Bunu öğrenmek için buradasınız ve size istediğiniz cevabı vereceğim.” Ellerinin birbirine vurmasını takip eden yedinci saniye kapı açıldı. İki muhafız, su dolu büyükçe bir toprak çanağı getirip lord ile aramızda bıraktığında soluk borumdan aşağı zift aktığını hissettim.

Lord yaklaştı ve çanağın başında durdu. İlk kez Mirel’e baktı. “Rozelin bizim dünyamıza ait değil ama sen biliyorsun; efsunlu su, yanıbaşında yaşanan her şeyi içinde saklar ve asla yalan söylemez.”

Mirel yutkundu. “Göster.”

Lord, her bir parmağı dövmeler ve yüzüklerle kaplı olan elini suyun yüzeyde açtı. Su altında hiçbir ısı olmadan hızla kaynamaya başladığında adımlarımı yaklaşırken buldum. Çanağın bir başında lord, diğer başında ben varken, suyun yüzeyi renklendi ve bana tanıdık bir yüzü gösterdi, benim yüzümü.

Suyun şeffaf yüzeyinde, ellerim ağzıma kapanmıştı. Ağlıyordum ama üzüntülü görünmüyordum. Etrafımda döndüğümde gözyaşlarımın bir sevince ait olduğunu anladım. Sonra görüntüye Hualp de katıldı. Yaklaştı ve sudaki varlığıma arkadan sarıldı. Elleri karnıma indiğinde, titreyen dudaklarıma hakim olamadım.

Hualp’in sudaki varlığı, sudaki varlığımı öptü, öptü ve karnımı uzun uzadıya okşadı. Dudakları kıpırdadı. Ses yoktu ancak söylediği şeyi dudaklarından okumak, beni kahretmişti.

“Bir bebeğimiz olacak!”

Göğsüm titredi. Bir an için bayılacağımı sandım ama olmadı. Çanağı tutup yere savururken, dudaklarımdan dökülen çığlık bana geri dönüyordu; zehirli birer çiviye dönüşüp etime saplanıyordu! “Ben değilim o! Ben yapmadım! Sana asla aşık olmadım! Taşıdığım senin bebeğin değil!”

Hualp’in elleri bana uzandığında Mirel buna engel olmaya çalıştı ama bir an da etrafımızı saran muhafızlar ona engel oldu. Artık çığlık çığlığa bağıran yalnızca ben değildim. Mirel de kendisini tutan muhafızlardan kurtulmaya çalışırken, etrafına küfürler savuruyordu.

“Sakın dokunma bana!” Adımlarım geriye giderken, parmağım üzerime gelen Haulp ile aramızda salladı. Gözlerinde delici bir istek vardı. Gözlerine baktıkça, buradan yok olup gitmeyi diliyordum.

“Bir cevap istiyordun, sana o cevabı veriyorum.” dedi üzerime gelmeye devam ederken. “Karnında taşıdığın ikimizin bebeği ve sen

onu doğuracaksın.”

“Hayır!” Kaçınılmaz son gerçekleşti. Sırtım duvarla buluştığı an Hualp’in parmakları kollarımı sardı. “Onu doğurmayacağım. Ne seni ne de sana ait bir şeyi istiyorum!”

Başım sürekli olarak titrerken, bakışlarımı yakalamaya çalıştı. Ruhu, tıpkı üzerindeki pelerin gibi simsiyahtı. “Bebeğimizi kabullenmen için seni özgür bıraktım. Çok yakında seni geri alacaktım ama sen,” Parmaklarının arasında çırpınmıyormuşum gibi gülümsedi. “Bana kendin geldin!”

“Sana gelmedim!”

“Bana geldin, benim için buradasın.”

Kendinden o kadar emindi ki başımı duvaralara vurarak parçalamak istiyordum. “Kes şunu! Lanet olsun sana!”

Ellerimi aşağı kaydı. Bileklerimi sıkıca kavrayıp duvara bastırdığında canımın acısından değil ama bana dokunuyor olmasının verdiği acıdan bağırdım. “Neden çırpınıyorsun? Kurtulamayacağını bile bile… Neden?” Bir an için durup gözlerine baktığımda, orada başka bir şey gördüm. Çok başka bir şey… Gözlerinde bir adamın bir kadına duyduğu aşk yoktu. Bambaşka bir şey vardı. “Şimdi ne olacak biliyor musun? Burada benimle kalacaksın. Bir adım bile uzaklaşamayacaksın. Biran da başka biri de seni benden alamayacak.”

“Asla!” dedim dişlerimin arasından. “Bu dediğin asla olmayacak.”

“Olacak.” Başını indirdi, gülümsedi ve kaldırdı. “Bebeğimizi kollarımıza aldığımızda, tüm bunları unutacaksın. Şimdi tek yapman gereken, bana güvenmek.”

Ellerini benden ayırdığında dizlerimin üzerine düştüm. Emriyle özgür kalan Mirel koşarak yanıma geldi ve beni kaldırmak istedi. Ancak muhafızlar, bunu ondan çok daha önce başardı. Bizi sürükleyerek girişe indirdikten sonra üç kat daha indirerek karanlık ve küf kokulu bir koridora soktular. Hiçbir şey görmeden rastgele attığım adımlarım birbirine karışırken, Mirel’in çığlıkları hızlanan nefes alışverişlerime karışıyordu. Bir süre yürüdükten sonra kilitlerin açılma sesi boş duvarlarda yankılandı. Sonra beni bir kapıdan içeri ittiler. Dizlerimin üzerine düştüğüm an demir kapı üzerime kapandı. Berelenen avuçlarımdan destek alarak ayağa kalktım. Kapının üst tarafında bulunan küçük bölmeden dışarıyı görmeye çalıştım ama zifiri karanlık buna izin vermedi

“Mirel!” Boş duvarlarda yankılanan, bu kez çaresiz sesimdi. “Mirel! Nerdesin?”

Dakikalarca bağırdım ama hiç ses yoktu. İçimdeki korku giderek büyürken, yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Her şey kötü bir kabusun, silik birer parçası gibiydi.

“Mirel…” Adını o kadar çok haykırmıştım ki sesimi artık kendim bile zor duyuyordum. Sırtımı duvara yaslayıp, dizlerimin üzerine çöktüm. “Sana bir şey olmasın.”

Karanlık, bilincimin yakasına yapıştı ve beni derin bir uykunun kollarına çekti. Uyandığımda kendimi sol yanımın üzerine uzanırken buldum. Uyuşan kolumun verdiği acıyla doğrulmaya çalıştım. Soğuk duvarlar bedenimin titremesine neden olurken, sürüklenirken çıkan ayakkabılarımdan biri parmak uçlarımı buz kestirmişti. Ayağa kalkmak için avucumu yere bastırdığım an batma hissiyle sıçrayarak ayağa dikildim. Hayır, bir şey batmamıştı. Bir şey ısırmıştı! Kapının yanına gidip bir ayağımı diğerinin üstüne koydum. Hiç ışık olmadığını bile bile bölmeden dışarı baktığımda bir an da sinirlerim boşaldı ve ağlamaya başladım.

“Sikeyim böyle işi!” Hıçkırıklarım göğsümde yankılanırken, üzüntüden ve öfkeden duvarları yumrukladım. “Sikeyim böyle işi!”

“Ben de.”

Küfürlerim ve gözyaşlarım bir an da kesildi. Doğru mu duymuştum? Kafayı yiyordum?

“Mirel!”

“Benim.” dedi, uykulu ve titrek bir sesle. “Sakin ol.”

“Se-sen! Nerdeydin?”

“Hemen yanındayım.”

Tek ayağımın üzerinde sekerek az önce dibinde uyuduğum duvara yaklaştım. “Burada mı?”

“Evet.” Sesi daha yakından geliyordu. “Göt herifler beni içeri öyle sert attı ki düşüp kafamı çarpmışım.”

“Şimdi iyi misin!”

“Sakin ol.” dedi tekrar. “İyiyim.”

İyi değildik. “Mirel.”

“Söyle.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp, hıçkırıklarımı kendime sakladım. “Özür dilerim. Benim yüzümden.”

Derin bir nefes verdiğini duydum. “Buraya gelmek benim fikrimdi. Kendini suçlama. O adamın bize bunu yapacağını ikimiz de bilemezdik.”

Haklıydı. Hualp’in bizi hapsedeceğini asla hesaba katmamıştık.

“Mirel.”

“Söyle.”

“Çok karanlık.”

“Evet.”

“Çok sessiz.”

Elini duvara vurduğunda daha iyi duyabilmek için başımı duvara yasladım. Avucuyla ritim tutmaya başladı. Bu bir süre sürdü. Uzun bir süre…

“Mirel.”

“Söyle.”

“Buraya gelmemiz hataydı.”

Gülümsediğini duydum. “Boşversene, biz bu hatayı bilerek yaptık.”

Bir süre geçti. Bir süre daha… “Korkuyor musun?”

“Bilmem.” dedi, karanlığın içinden gelen sesi. “Korkup korkmadığımı hissetmiyorum.”

“Tamam…” Susmak istemiyordum. Konuşmayı sevmezdim ama şimdi hiç susmak istemiyordum. “Sen sormayacak mısın?”

“Neyi?”

“Korkup korkmadığımı?”

Dilini damağına vurmasının sesi kulaklarıma ulaştı. “Kim olduğunu biliyorum. Neler yapabileceğini biliyorum. Bence karanlık senden korkmalı.”

Gülümsedim.

Çok sonra “Sabah olmuş mudur?” diye sordu.

Uyuyup uyanıyordum. Ne zaman uyuyup, ne zaman uyandığımı hiç bilmiyordum. “Zamanı kestiremiyordum. “Neden sordun?”

“Bizi aramaya başlayıp başlamadıklarını anlamak için.”

Avuçlarımı gözlerime bastırdım ve gözlerimin hala yerinde olduğunu beynime kanıtlamaya çalıştım. Çünkü burada hiçbir işe yaramıyorlardı. “Biran beni kontrol etmek için döneceğini söylemişti. Bence bizi aramaya başladılar.”

“Umarım… Üşüyor musun?”

Ayakkabısını yitiren ayağımın parmak uçlarımı ovalayıp duruyordum. Ovalamayı bir saniye bile bıraksam soğuktan sızlamaya başlıyordu. “O kadar da değil. Sen?”

“O kadar da değil.”

“Tamam…”

Uyku ve uyanıklık. Delirmek ve düşünceleri yönetebilmek. İkinci seçenekleri yapabilmek çok zordu.

“Bir şey söyleyeceğim.”

Sesini yeniden duyduğumda başımı yeniden duvara yasladım. “Uyumuş muydun?”

“Hayır.” dedi. “Düşünüyordum. “

“Ne düşünüyordun?”

“Onu söyleyeceğim. Nerede olduğumuzun farkında mısın?”

“Mirel, şaka mı yapıyorsun?”

“Hayır ama yapabilmeyi isterdim.” Derin bir nefes…. Derin bir nefes daha… “Seni sevdiğini söylüyor. Karnında onun çocuğunu taşıdığını söylüyor ama seni soğuktan donman için yer altı mahzenine kapattı. Kulağa ne kadar mantıklı geliyor?”

Uzun zamandır birbirimize karşı kısa cümleler kuruyorduk. Birden bu kadar uzun bir cümle duymayı zihnim kaldıramamıştı. Düşünmem gerekti. Keza Mirel de tüm bunları söyleyebilmek için uzun süre düşünmüştü.

“Bilmiyorum, bilmiyorum. O adamın ne istediğini en başından beri anlayamadım.”

“Çok normal değil mi?” Onunla ne yaşadığını hatırlamıyorsun bile.”

“Ama siz hatırlıyorsunuz.”

“Bizimki kısa birkaç görüntüden ibaret. Sonrası senin Alaz’ı Diana’ya verip, Kimpras’tan gidişin... Rozelin, içimden bir ses, her şeyin düşündüğümüzden çok daha fazlası olduğunu söylüyor.”

Parmaklarımı ovalamayı bir süre önce bırakmıştım. Çünkü kendimi bir şeyleri ovalayamayacak kadar halsiz hissediyordum. “Bilmiyorum.”

“Rozelin, iyi misin?”

Hayır, hayır… “İyiyim.”

Sustuk. Burada susmak cehennem gibiydi. Bir ara Mirel’in şarkı mırıldandığını duydum. Kulağımı duvara daha fazla bastırdım ve ne

söylediğini anlamaya çalıştım ama Mirel şarkı söylemeyi bıraktı.

“Rozelin.”

Sesiyle gözlerimi açtığımda beni müthiş bir baş dönmesi karşıladı. Öksürmeye başladım. Boğazım susuzluktan kurak bir çöle dönmüştü.

“İyi misin!”

Hayır. “İyiyim.” dedim, öksürüklerimin arasından.

“Kimse, hiç kimse hamile bir kadını ölüme terk etmez. Hele de taşıdığı bebeğin kendisinden olduğunu düşünüyorsa…”

Ellerimi biraz da kabanımın iç ceplerinde ısıtmak için uzattığımda, dokunduğum şey aklımı aldı.

İhtiyar kadının verdiği mantar tıpalı şişe buradaydı!

Şişeyi çıkarıp gözümün suratımın önünde çevirdim. Göremiyordum ama dokusunu ezberlemiştim. Oydu! Ama… Onu cebime koymamıştım. Ya da… Koymuş muydum?

“Rozelin, neden konuşmuyorsun?”

Göremediği halde şişeyi avuçlarıma gizledim. “Çok susadım.”

“Ben de.” dedi. “Ben de.” Biraz sonra yeniden konuştu. “Sabret, yakında gelirler. Gizli bir yerde değiliz. O lanet iblisin yuvasıı herkes biliyor.”

Son sözleri zihnimde bir ışık yaktı. “Mirel, farkında mısın Hualp bizi kolayca bulunabileceğimiz bir yere hapsetti. Başka bir yere götürmedi. İstese bunu kolaylıkla yapabilirdi.”

Kesinlikle yapardı. Çünkü Mentro Eyaleti, dört bir yanı orman olan koca bir alanı kaplıyordu.

Mirel hemen bir şey söylemedi. İşte bu ürkütücüydü. “Siktir!” dedi az sonra. “Bir planı olmalı.”

“Nasıl bir plandan bahsediyorsun?”

“Biraz düşünelim.”

Sustuk. Titrerken düşünmek çok zordu. Mirel için de durumun farklı olmadığını biliyordum. Gözlerimi kapattım. Ne kadar olduğunu kestiremediğim bir sürenin sonunda yalnızca bir kişiye ait olmayacak kadar kalabalık olan adım sesleriyle doğruldum.

“Duydun mu!”

“Evet.” dedim umutla. “Sanırım bizi almak için geldiler.” Şişeyi yeniden kabanımın iç cebine sakladım.

Adım sesleri hücremin önünde son buldu. İçeri tutulan ışıktan rahatsızlık duyarak kolumu gözlerime siper ederken, “Sizi değil.” dedi

bir kadın. “Yalnızca seni.”

Kilit sesini gıcırdayarak açılan kapının sesi takip etti. Karanlığa alışan gözlerimi bir türlü açamadım ama iki muhafızın üzerime geldiğini anlamam uzun sürmedi. Beni kollarımdan yakaladıkları an bir saniye için açtığım gözlerim, bana rüyamda gördüğüm o kadını gösterdi.

“Yukarı.” diye emir verdi. “Hazırlanacak.”

Beni dışarı çıkarırlarken “Mirel!” diye bağırdım. “Mirel sakın korkma.”

“Korkmuyorum!” diye bağırdığını duydum. Uzaklaştıkça, sesi uzaklardan geldi. “Kim olduğunu unutma, Rozelin. Kim olduğunu unutma.”

Kollarımdan çekiştirilerek merdivenleri çıkarılırken etrafa bakamadım ama tüm kıvrımları sayarak üç katı arkamızda bıraktığımızı anlayabildim. Yeniden beşinci kata götürüleceğimi düşünüyordum ama öyle olmadı. Dördüncü katta durduk, benim için bir kapı açıldı ve bedenim bu kez o kapıdan içeri itildi. Gözlerimi dakikalar sonra ancak açabildim. İlk olarak pencereye koştum. Bahçeden birer heykel gibi bekleyen muhafızlardan başka kimse yoktu. Kimse bizi kurtarmak için gelmemişti. Kapıya koştum, kilitlenmişti, kırarak açmaya gücüm yetmezdi. Kısık gözlerimin arasından, özenle hazırlanmış bir yatak odasında olduğumu gördüm. Odanın ortasında büyük bir yatak vardı. Boydan pencerenin hemen dibinde ise içi su ile dolu küvet konumlandırılmıştı. Yatağın üzerindeki siyah, tül gecelik, bana burada bulunma amacımı gösteriyordu.

Hayır!

Ona teslim olmayacaktım. Ne olursa olsun bana dokunmasına izin vermeyecektim.

Artık emindim, içimdeki bebek Hualp Koran’a aitti.

Ve onun olandan kurtulacaktım.

Şişeyi son kez ele geçirdim. Mantar tıpayı şişeden ayırdığımda içimde bir oyuk açıldı. O oyuktan oluk oluk kan akmaya başladı.

Sıvı boğazımdan geçerken, içim alabildiğine kan denizine döndü.

Geceliği boş şişeyle birlikte fırlatıp attım. Giderek hissizleşen bedenimi yatağa bıraktım. Acı değil, çektiğim çok daha ötesiydi.

Ruhumu sıkıştıran kordan mengenin giderek daha fazla daraldığını, beni nefessiz bıraktığını hissediyorum.

Biraz sonra kasıklarımda yanma hissettim.

Oluyordu.

Uzun zamandır bana katıksız bir acı veren nedenden kurtuluyordum.

Sol yanıma döndüm, bacaklarımı şiddetle ağrımaya başlayan karnıma çekip kırpamadığım gözlerimden akan yaşların yatağa damlayışını hissettim. "Özür dilerim," Bacaklarımın arasından bir ıslaklık belirdi, kısa sürede yoğunlaştı. Gözlerimi kapattım. "Çok özür dilerim. Böyle olsun istemezdim." Adım adım, içimden kayıp gidişini hissederken, hareketsizce kıvranıyordum. "Bu acıyla başa çıkamadığım için affet beni."

Göz kapaklarım ağırlaştı.

Acı kıyamet gibi yağarken, içimden bir şey tamamen ve geri dönmeksizin kopup gitti…

*****

"Rozelin!" Bedenimin sarsılmasıyla gözlerimi açtığımda Mirel'i gördüm. Her yanı ise bulanmıştı ancak bundan daha kötüsü gözyaşları içindeydi.

"Ne? Ne oldu?" Başımı kaldırmaya çalıştım, acı bedenimi terk etmişti ancak giderken yerine keskin sızılar bırakmıştı.

"Sen, ne yaptın?" Gözlerini aşağı indirdi. Ne gördüğünü biliyordum. Benim bakma cesaretim yoktu. "Rozelin, kalkmalısın, gitmeliyiz."

Bir şey vardı; en az yaptığım şey kadar kötü bir şey…

"Mirel," Yardımıyla doğruldum. "Ne oldu?" Nasıl gideceğimizi sormak üzereyken, zaten kapının açık olduğunu gördüm. "Nasıl?"

Başını sallarken, gözyaşları hiç durmadan akıyordu.

"Perla, Rozelin!" dedi neredeyse haykırarak. "Perla!"

Kalbimin endişeyle çarptığı esnada korkuyla Biran içeri nefes nefese girdi. Bakışlarımızın çarpıştığı an bana doğru koşmak için hamle yaptı ama elbisemdeki kan onu olduğu yere çiviledi. Yutkunmak istedi,

elmacık kemiği boğazının ortasında takılıp kaldı. Kirpikleri titredi, kırpamadı. Etrafımızı saran keder, bizi avucuna alırken, başımı eğdim.

“Sevgilim.” diye fısıldadı. Bana koşmak isteyen adımları, yıkık dökük ve yavaşça yanıma ulaştı. Yatağın kenarına oturdu. Başımı ellerinin arasına aldı. Alınlarımızı birbirine yasladı ve acıyla soludu. “Geç kaldım, sevgilim.”

“Biran, ben…” Gözlerindeki acı öyle büyüktü ki ona, benim yaptığımı söyleyemedim. “Ben…”

“Biran, Perla nerede?” Mirel ellerinin tersiyle yüzünü silmeye çalıştı. “Beni hücreden çıkarırken, Perla’yı kurtarmamı söylediler. Perla nerede!”

Biran’ın başı omzuna döndü. Göğsü taş kesilirken, “Efraim geldi, korkudan titriyordu.” dedi. “Eve gittiğinde ne Perla’yı ne kızını bulamamış.” Acıdan ve öfkeden omuzları titredi. “Onları kaçıranlar not bırakmış. Notta yazana göre kardeşimi ve bebeğinin bir mağaraya hapsetmişler. Birlikte onları kurtarmak için yola çıkmıştık. Yolda telsize bilinmeyen bir kanaldan Hualp iti ulaştı.” Dişlerini öyle kuvvetli sıktı ki kırılan parçaların sesini duydum. “Şatosuna gidip karımı almamı söyledi.” Ayağa kalktı. Sırtımı ve bacaklarımı kavradı, beni yataktan ayırarak kollarına sığdırdı. “Karımı kurtardım.” Kanlı eteğime baktı, kirpiklerini sıkıca birbirine bastırdı. “Şimdi kardeşimi kurtaracağım.”

Kollarındaki bedenim ile birlikte rüzgar gibi döndü. Bizi saniyeler içinde Hualp’in karanlık şatosundan çıkardı. Son sürat Perla’yı tuttukları mağaraya giderken, sessizliğimiz çaresizliğe gebeydi. Gözlerim doluyor, doluyor, doluyor ancak bir türlü boşalamıyordu. Boğazımda şeytanın kanlı yumruğu vardı. Biran’a bakamıyordum.

Gökyüzüne yığılan kasvet ve bir araya toplanan yağmur bulutları, hazin bir ayine hazırlanıyordu. Az sonra başlayan yağmur düştüğü yeri delecek kadar hızlı ve agresifti. Ruhumda oluşan zelzelenin, mantığımı bir köşeye çekilmesi için ettiği tehdidi hiçe saymaya çalışıyordum. Kabul etmek zorundaydım; bu olanlar gerçekti ve bir adım sonrası her birimiz için tuzaktı.

“Burası!” Mirel heyecanla kolunu uzattığında mağarayı gördüm.

Devasa mağara koca çölün ortasında bir başınaydı; beyaz tuvalin ortasında siyah bir nokta gibiydi.

“Burası…” dedim, anılarım azapla yad olurken. “Burası, Gülnur ile birlikte girdiğim mağara, evime giden yol.”

Biran arabayı bin geçitli mağaranın önünde durduğunda, bakışlarından ateş çıkıyordu. “Burada olmamızın bir sebebi var.”

“Belki de bir tuzak.”

Biran, bakışlarını dikiz aynasından Mirel’e ulaştırdı. “Bu yüzden sen burada Rozelin ile birlikte kalacaksın.”

“Hayır,” dedim telaşla. “Tek başına gidemezsin.”

Bana baktı. Elimi tuttu, üzerine ölüm gibi bir buse bıraktı. “Tek başıma değilim, bak, Efraim’in arabası orada.”

“Biran…”

Ceketini çıkarıp omuzlarıma bıraktıktan sonra dudaklarını alnıma bastırdı. “Geleceğim güzelim. Geleceğim ve her şey bitecek.”

Biran gitti. Yalnızca bir dakika sonra yanımıza Mestan geldi. Arabanın kapısını açtığında ifadesi gerilmiş, dudaklarının rengi solmuştu. “Mağaraya gelmeniz gerekiyor.”

Mirel “Neden?” diye sordu.

Mestan cevap vermedi.

Arabadan indim, onları geri bırakıp mağaraya doğru yürüdüm. Bir noktadan sonra içimdeki tozu dumana katan duyguyu bastıramadım, koşmaya başladım. Koşan adımlarım, mağaranın karanlığına karışmamdan bir süre sonra son bulurken, karşıma çıkan demir parmaklıklar zihnimi şoka uğrattı.

Demir parmaklıkların arkasında Perla, Rozelin ve oğlum vardı.

Perla, Rozelin ve oğlum!

“Sana söyleyemedim.” dedi Biran, bakışları yerdeydi. “Alaz’ı Perla’ya bırakmıştım.”

Bir şeyler daha söyledi. Bir şeyler ama benim için silik, belirsiz, anlamdan yoksul… Duyamadım. Koşup oğlumla aramızdaki demir parmaklıklara dayanırken, dilimin ucunda dönen haykırışlar, Perla’nın kollarında uyuyan bebek Rozelin için sessizliğe büründü.

“Alaz…”

Küçük parmakları, yavaşça demirleri sardı, başını kaldırıp bana baktı. “Annecim, korkma. Ben korkmuyorum.”

Gözyaşlarım, oğlumun masum bakışları karşısında akıp giderken, “Korkmuyorum bebeğim.” dedim. “Hiç korkmuyorum. Sizi oradan çıkaracağız.”

“Efraim ve Mestan denedi ama kapıyı açamadı. Biliyor musun? Evin içi birden duman oldu. Ben, Perla ve bebek Rozelin uyuduk. Gözlerimizi açtığımızda buradaydık. “Hayatımda ilk kez mağara görmüyorum ama mağaranın ortasına bu demir parmaklıkları neden koyduklarını anlamadım.”

Ellerimi, ellerinin etrafından doladım, eğildim ve parmaklarından birini öptüm. “Galiba biri bize şaka yapmak istemiş.”

Perla’ya baktım. İçin için ağlıyordu. Kendisi için değil; evlatlarımız için…

“Kırılmıyor.” dedi Efraim. Çaresfizlik ve öfke, gözlerini kan çanağına çevirmişti. “Demirler yerinden hareket etmiyor.” dedi, haykırmaktan çatallanan sesiyle. “Nasıl yapacağız, lider?”

Ani bir gürültü koptuğunda dengemi kaybettim. Düşmek üzereyken Biran üzerime atıldı ve beni sarıp sarmaladı. Mestan Mirel’e, Efraim ise demir parmaklıklara sarılmıştı. Perla bir kolunda kızını tutarken, diğer kolunun altına kulaklarını kapatan oğlumu almıştı.

Ses, geldiği gibi aniden kesildi.

“Mestan.” dedi Biran. “Girişi kontrol et.”

Mestan girişi kontrol etmek için yanımızdan ayrıldı ama Biran zaten cevabı biliyordu.

Mestan geri döndüğünde o cevabı bize de verdi. “Mağaranın girişi kapatılmış.”

Rozelin uyanıp ağlamaya başladı. Perla da… “Ne yapacağız ağabey! Ne yapacağız şimdi?”

Biran’ın beni saran kolları kasıldı. Çatlamak üzere olan bir taşın ruhsuzluğunu taşıyordu. Bu yüzden, ölüm kadar sessizdi.

“Şimdi her şeyin sebebinin öğreneceğiz.” Mirel’in ne söylemek istediğini anlamamıştık. Ta ki bakışlarının takıldığını noktaya yürüyene kadar. Eğildi ve içi su dolu çaçanağı tuttu.

O çanak içinde efsunlu suyu saklıyordu. Buraya bilerek bırakılmıştı. Onu bulmamız için…

Mirel çanağı hepimizin ortasına bıraktı. Avucunu üzerine kapattı ve “Göster.” dedi.

Su kaynamaya başladı. Bulanıklaştı. Sonra o bulanıklığın içinde Lord Hualp Koran'ın yüzü belirdi.

Gülümsüyordu.

Gülümsemesi şeytanın kanlı tuzaklarını barındırıyordu.

"Sevgili Nuh ailesi…" dedi, gülümseyen sesiyle. "... ve diğerleri… Çaresizlik nasıl bir duygu? Eminim üzerinize çok yakışmıştır. Göremiyor olmam çok acı." Dudaklarını birbirine bastırıp başını salladı. "Hatta bu işin en acı yanı. Rozelin…"

Adını duyan sesi bedenimi titrettiğinde Biran bana daha sıkı sarıldı. Birlikte çanağa yaklaştık.

"Kafan allak bullak olmalı. Acı içinde kıvranıyorsun, öyle değil mi? İstediğim gibi… Seni temin ederim, daha fazlası olacak. Şimdi beni dinle, dinleyin. Çünkü sesim, bu dünyada duyduğunuz son ses olacak."

Kulaklarımız, gözlerimiz ve zihnimiz patlamak üzereydi.

Rozelin'in ağlayan sesi, oğlumun sessiz korkusu bir hançer gibi kalplerimize saplanıyordu.

"Her şey planladığım gibi ilerledi. Sen kendi topraklarında, buraya yeniden dönmek için çırpınırken, ben senin için harika bir son yazdım. Önce geçmişe gittin, doğrusu bunun için çok uğraştım. Orada Melina'yı kurtaracak, başkaları için uğraşacak ve hayatından verdikçe verecektin. Ne yazık ki beceriksizliğin tuttu, işi çözdün ve Melina'yı kurtaramadın. Yirmi yıl kayıp, sence de çok az değil mi?" Kendini onaylamak için başını sallarken, onu bu kadar eğlenirken hiç görmemiştim. "İçinde bulunduğumuz zamana geri döndüğünde, olanları hatırlamayacağını elbette biliyordum. Sana aksini söylesem de buna mecburdum. Çünkü aramızda gerçek bir aşk yaşandığına, bebeğimi taşıdığına seni ikna etmeliydim. Senden delicesine nefret etsem de sana aşık gibi görünmeliydim."

Dudaklarından damlayan katran, zihnime sızdırmaya çalıştığı bilinmezlikle harmanlandı. Soru işaretleri kafamın için o kadar büyüdü ki, beynimin patlayacağını hissettim.

Her soru işareti, aynı soruya gebeydi.

Neden! Neden! Neden!

“Sen yine rahat durmadın. Sorguladın, karıştırdın ve sana tehditle yaptırdıklarımı öğrendin. Seni tehdit ettiğimi kabul etmem gerektiğinde, yine o sahte aşkın arkasına sığındım. Çünkü bir şekilde bebeğin benden olduğuna ikna olmalıydın. Yoksa onu nasıl öldürecektin? Doğru duydun kızıl bölge lideri, karına hiç dokunmadım, bebek senindi ve karın bebeğinizi elleriyle öldürdü.”

Biran’ın kolları bedenimden kayıp gitti. Adımları darbe almış gibi geriye doğru sendeledi. Nefesi hızlandı, yavaşladı. Boğazından yaralı bir hayvana ait, keskin bir hırıltı döküldü.

“Kardeşinin kurtarmak için her şeyi yapacak kadar çaresizdin. O çaresizliği sevdim. Çünkü intikam, çaresizliğe tapar. Diana’ya oğlunu vermeni söyledim, yaptın. Biran’ı terk etmeni söyledim, yaptın. Ban aşık gibi görünmeni söyledim, yaptın. Tüm bunları yaparken hamileydin. Bunu yalnızca ikimiz biliyorduk. O bebeği kendi topraklarında doğuramazdın ama kardeşin için gitmek zorundaydın. Ben de sana bir iyilik yaptım, hamileliğini donduracak bir büyü sundum. Anlayacağın, hikayenin bir kısmı doğru, hamileliğini sen geri dönene kadar dondurduk ancak bu küçük iyiliğim karşısında senden bebeğin bana ait olduğunu belirten bir mektup yazmanı istedim, yaptın. Efsunlu su yalan söylemezdi, acı çekmediğin tek bir dakika bile yokken, suya gülümseyerek, bana istediğimi verdin. Doğrusu, çok itaatkardın. Şimdi… Tüm bunları neden yaptığımı sorguluyor olmalısın. Merak etme, sana o cevabı da vereceğim.”

Yüzündeki gülümseme silindi. Suyun ve gözlerimin pusuna rağmen, gözlerinde yanıp sönen ateşi görebildim. “Steven Alte’yi öldürdüğün gün hafızanda yok. Onu neden öldürdüğünü bile bilmiyor olmalısın. Sana anlatacağım. Steven’in istediği yalnızca bebeğindi. Bu yüzden seni kaçırdı.”

Söylediği an yaşanmıştı.Steven, Zeliha ile birlikte beni kaçırmıştı ve o kaçırma benim Steven’ı vurmamla sonuçlanmıştı. Ancak o gün Steven ölmemişti. Bundan emindim!

“Sen arabayı Mirel’den kaçırıp, Zeliha’yı kurtarmak için Steven’e giderken birine çarptın, bir kadına…” Başını eğdi. Yeniden kaldırdığında şakakları şişmişti. “O kadın, evlenmek üzere olduğum Lena’ydı.”

Lena! Buraya geldiğimden Hualp’in ona aşık olması gerekirken neden bana aşık olduğunu sorgulayıp duymuştum. Meğer olması

gereken zaten olmuştu. Hualp yine Lena'ya aşık olmuştu. Ben… Lena'ya zarar mı vermiştim? Tanrım… Tanrım! Soru işaretleri birer birer yanıtlanarak kayıp gidiyordu; Steven'ın ölümüne kadar her şey benim hatırladığım gibiydi. Yalnızca, Hualp'in Lena'ya hatırladığımdan çok daha önce aşık olması dışında… Bunun sebebi yine bendim. Geçmişe gittiğimde ve Hualp bana benden etkilendiğini söylediğinde, ona aşık olacağı başka bir kadın olduğunu söylemiştim. O kadının Lena olduğunu söylememiştim ama Hualp, varlığını bildiği o kadını inatla bulmuştu. Zamanından önce… Belki de Lena'nın, o gün çarptığım yolda olmasını sebebi de tam olarak buydu. Çünkü benim hatırladığım ihtimalde, Hualp Lena'yı tanımıyorken, Steven'a giden yolda Lena yoktu ve ben kimseye çarpmamıştım.

"Vücudundaki çoğu kemiği kırdın ama o yaşıyordu. Eğer onu yerde bırakıp gitmeseydin, acı çekerek ölmeyecekti. Ama sen, kurtarılmayı hak etmeyen Zeliha'yı kurtarmayı seçtin ve benim sevgilimi ezdiğin yerde bıraktın." Sesi mekanik bir tını giyinirken, gözlerimin içine bakıyormuşcasına gözleriyle ölüm saçtı. "Steven'ı sen öldürmedin. Hatırladığın gibi onu vurdun ama ölmedi. Senin yerine onu ben öldürdüm, hatta dolaylı yoldan sebep olduğu için Zeliha'yı da öldürdüm. Tüm suç senin üzerine kaldı ama bu bana yetmedi. Bu yüzden seni hemen öldürmedim. Geri döndüğünde sana bebeğini geri verdim ve tabii bir de şüphe… Sen her gün o şüpheyle kıvranırken, Lena bana bakıp teşekkür etti. Ah, benim güzel sevgilim…"

Saatini kontrol ettiğinde, mutluluk yeniden ifadesinde yer etti. "Vakit gelmek üzere. Bu yüzden üzülerek konuşmamı sonlandıracağım. Rozelin, Alaz'ı da öldürebilirdim ama yapmadım. Onun yerine sizi ayırdım ve şimdi de seni bebeğinin katili yaptım. Anlamışsındır, sana bebeğini öldüren iksiri veren bendim. Gözlerindeki çaresizliği görmek için hayatımdan on yıl feda ederek beden değiştirdim. Şimdi son bedeli ödeyeceksin? Hazır mısın? Oradan çıkamayacaksınız." Saatini yeniden kontrol etti, gülümsemesi genişledi. "Ve üç dakika içinde topraklarına giden çıkışı bulamazsan, mağara yerle bir olacak. Güven kendine kraliçe, bir kez yapmıştın, yine yaparsın. Üstelik bu kez tüm sevdiklerin yanında!"

Efraim dizlerini üzerine çöktü. Perla artık bebeğini tutamıyordu. Bunu onun yerine oğlum yapıyordu. Mirel, Mestan'ın kollarının arasında titriyordu ve Biran…

Biran hiç tepki vermiyordu.

Hualp kaburgalarımızın arasına birkaç dakika sonra infilak edecek birer bomba yerleştirdikten sonra kahkaha attı. “Son bir şey! Lider Biran, bunu özellikle sen duymalısın. Gülnur gözünün önünde erirken, benimle yatmasını istesem, karın onu da yapardın.”

Biran haykırarak çanağa tekme savurdu. Çanak parçalara ayrılarak suyu ayaklarımızın altına boca ederken gözlerini kapattı, avuçlarını sıktı ve sessizce, “Sana söylemiştim.” dedi. “Sana yapma, demiştim. Her ne olursa olsun! Pişman olacaksın, demiştim. Ben her ne olursa olsun, onu kabul etmiştim. Sen edemedin!”

Haykırdı. Mağaranın duvarları parçalanmadan önce, mağaranın ruhu parçalandı.

Sevdiğim adam kollarımdan tutarak sırtımı mağaranın duvarına yapıştırdı ve önümde dizlerinin üzerine düştü.

Safir mavisi gözleri acının binbir tonuyla yanıp sönerken, “Çıkışı bul!” diye haykırdı. “Çıkışı bul. Bir bebeğimizi öldürdün! Çıkışı bul ve diğerini kurtar!”

Sezon finalini okurken hissettiklerinizi birkaç emojiyle açıklayın lütfen.

Ve takın kemerleri, Dünya'daki gidiyoruzz!

Ama biz zaten Dünya'daki değil mi:)

O halde açın kollarınızı, bizimkiler geliyor!

Dördüncü kitap, kendimi hazır hissettiğim ilk an da gelecek. Şimdilik Şubat, diyelim. Ama her bir yorum benim için bir teşvik, unutmayın :)

Önümüzdeki bir ay sadece, halihazırda 15 bölümü bulunan Oyna Ya Da Öl yazacağım. Oraya da gelin olur mu?

Dördüncü kitap kesitleri için de İnstagram'dan açtığım Bizimkiler ✤ isimli kanala katılabilirsiniz. / _duruMavii

Ve lütfen yıldıza dokunmayı da unutmayın. Dördüncü ve son kitabımızda görüşmek üzere...

Kızıl Gece Şarkı Ve Kapak

Selam!

Buradayım çünkü 4.sezon çok yakın.

Dün yazmaya başladım ve sevgililer gününde sizinle paylaşmayı planlıyorum.

Ayrıca buraya üçüncü kitabımızın kapağını bırakacağım. Ben çok sevdim, umarım siz de seversiniz.

Kitap ve Kızıl Gece çıkış tarihi bu ay. Mutlaka haber vereceğim.

Sorularınızı buraya bırakabilirsiniz.

4.Sezonun ilk bölümde görüşmek...

Kızıl Gece'nin 656 sayfalık ilk kitabı Amazon da sadece 130 TL. Yaklaşık 2 kitap uzunluğundaki bir kitap için harika bir fiyat. Diğer kitaplarında diğer sitelere kıyasla çok uygun. Mesela tek kitap Güzeşte 64 Tl. Değerlendirmek isteyenler bakabilir

71. BÖLÜM: "Başka Bir Evren"

Uzun bir aradan sonra selam!

Sevgililer gününüzü yeni sezonun ilk bölümüyle kutlamaya geldim

Kitabımız ve şarkımız için geri sayım başladı. Çok yakında sizlerle olacağız.

Yeni bölüm bolca oy ve yorumdan sonra sizlerle olacaktır. Lütfen eş geçmeyelim, olur mu?

Thurisaz~ Endless
Thurisaz~ Years Of Silence

Keyif okuyun.

GİRİŞ

K

albimdeki sarsıntı arttı. Zihnimdeki zelzele dost görünümlü bir düşman gibi çuvallamamı istiyordu. Avuçlarımı boyamış kana bakıp, hızlı bir karar vermem gerektiğini kendime hatırlattım. Bir yol bulmalıydım; bir çözüm, bi çıkış… Nasıl olduğunu bir önemi yoktu. Önemli olan, olması gerektiğiydi.

“Ö-öldü mü?” diye ağladı Perla. Kanlı elbiseleriyle kendini büronun bir köşesine atmıştı. Başına tutunan elleri titriyordu. “Ne olur onlara yardım et. Ne olur devam et!”

Birbiri üzerine koyduğum ellerimi yeniden önümdeki kanlı göğsü yerleştirim. Dakikalarca kalp masayı yapmıştım ama onu getirmeye yetememiştim. Yeniden denedim. Oysa biliyordum. Artık bırakmak zorundaydım. Biliyordum.

Bir. İki. Üç. Dört. Beş…

Nefes. Nefes. Daha çok nefes.

Kollarım hissizleşinceye kadar devam ettim. Sonunda yeniden kalçamın üzerine düştüğümde ağzımdan ölümü ağırlayan kesik nefesler çıkıyordu.

“Öldü mü!” diye sordu Perla yeniden. Gözlerini odanın içinde gezdirdikten sonra sıkıca kapattı. “Öldüler mi!”

Mirel, “Kes artık ağlamayı!” diye bağırdı. Kan aktığı andan itibaren olduğu yerde donup kalmıştı. Nefes alışverişini bile duymamıştım. Baskın bir şok halinin zarını yırtarak aniden yerinden ayrıldı. Delirmiş gibi koştu, çekmeceden bir kıyafet bulup Cihan’ın yanına gitti ve kıyafeti onun karnına bastırdı. Kurşun dakikalardır bedenindeydi. Bilinci dakikalardır kapalıydı. Dakikalardır kimse onunla ilgilenmeye cesaret edememişti! Bu yüzden Mirel’in eli Cihan’ın boynuna giderken titriyordu.

“Nabzı zayıf ama hala var!” dedi titreyen sesi, acı bir umutla umutla. “Lütfen yardım çağır.” diye haykırdı. Gözyaşları yanaklarını ıslatırken, Gupse’nin ölü bedenine baktı. “Ben sebep oldum. Ben yaptım! Kortum! Çok korktum… Ben, sadece Perla’nın kendini korumasını istemiştim.” Çıldırmış gibi başını iki yana salladı. “Onun ölümünden Perla değil, ben sorumluyum.” Sonra aniden sustu ve ciddiyetle yüzüme baktı. “Ben olacaklara razıyım. Lütfen… Çağır şu yardımı.” Elinin altındaki Cihan’a baktı. Çok kan kaybetmişti. “Daha fazla ölüm olmasın.”

Dizlerimin önündeki kızıl küreye baktım. Yüzümde hiç kıpırtı yoktu ama tenimden süzülen sıcak yaşları hissedebiliyordum.

“Yapamam…” Cihan’ın giderek beyazlayan suratına baktım. Onu seviyordum. O, daima en büyük yardımcım olmuştu. Yardımı hak ediyordu. “Ona yardım çağıramam. Eğer yaparsam,” Mirel’e bakarken dudaklarım titredi. “Seni tutuklarlar. Seni hapse atarlar. Geri dönüş yoluna bu kadar yaklaşmışken olmaz. Seni arkamızda bırakamayız.”

71. BÖLÜM;

“Başka Bir Evren”

Ölüm ve zaman el sıkıştı.

Tik tak.

Tik tak.

Tik tak.

Saniyelerden süzülen ölümün kokusunu alabiliyordum.

Bu kez her şey daha vahimdi.

Başımın üzerinde gökyüzü artık maviydi ama hayallerimdeki hala kızıldı. Çünkü yaşanmışlıklara tutunuyordum. Yaşanmışlıklardan,

ayakta durabilmek için güç dileniyordum.

Kaybetmiştik.

Kaybedilmiştik.

İblis, sevdiklerimizi heybesinde saklıyordu ve geri vermemeye karalıydı.

Oysa… Kayıplar her şeyimizdi.

Kayıplar, yaşama nedenlerimizdi.

“Gel bakalım oğlum, sana elma soymamı ister misin?”

Alaz koşarak yanıma geldi. Ağzı doluydu ama yine de başını salladı. Doğduğu topraklarda olsaydık, bu hali hoşuma giderdi ama şimdi yalnızca canımı acıtıyordu.

“Olur anne. Muz da soyar mısın? Şey… Bir de biraz daha makarna yiyebilir miyim?”

Eğilip çenesini tuttum. “Ama bebeğim, daha yarım masadan kalkalı yarım saat bile olmadı.”

“Biliyorum annecim.” Başını omzuna düşürünce söylediğimin üzüntüsünü yaşadım. “Ama ne yapayım. Buraya geldiğimizden beri hiç doymuyorum. Sanki içimde aç bir kulçuk var gibi… Sürekli yemek istiyor.”

Gülümsemeye çalışarak yanağını iki parmağımın arasında hafiçe sıktım. “Sıkma canını. Biliyor musun? Ben de küçükken çok yemek yermişim.”

Mavi gözlerini kocaman açtı. “Yaa… Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Hadi, Gülnur’a da sor bakalım, o da yiyecek mi?”

“Tamam.” Koşarak, küçük kardeşlerim Gülnur ve Murat’ın odasına girdi. O sırada, kendi dünyama geldiğimden beri yanımda bulduğum tek kişiyle göz göze geldim. Perla ile…

“Nedenini biliyorsun.” dedi ama aslında bunu daha fazla kendine söyledi. Pencerenin yamacındaki kanepede oturmuş bebek Rozelin’i emzirirken, içinde bulunduğumuz duruma daha fazla içerliyordu. “Zavallı çocuklarımız…” Dolan çimen yeşili gözlerini kırpıştırdı. “Onları burada asla doyuramayacağız.”

Yanına oturdum. Annesinin memesini açıkla emen bebeğimizin çikolata tenini okşarken, “Belki de yanılıyoruzdur.” dedim, kendim bile inamadan. “Belki de…”

“Yanılmıyoruz.” Başını salladığında gözyaşları yanaklarına düştü. “Buraya geleli ne kadar oluyor? İki ay mı? Yoksa üç mü? Belki Alaz da

hemen fark edemeyiz ama benim bebeğime bir bak? Hiç büyümedi. Sürekli açıktan ağlıyor. Alaz da farklı değil. Doymuyorlar.” Ağlarken sesini alçalttı. “Çünkü kendi dünyalarında değiller. Buraya ait değiller. Gülnur’a olan da buydu. Unutmuş olmazsın. Safornikon onu giderek tüketti. Ne kadar zayıfladığını hatırla! Geride oğlunu ve kocanı bırakmak pahasına onu ait olduğu yere getirdin. Ancak o şekilde yaşayabildi. Şimdi biz de aynısını yapmalıyız. Ama… Nasıl yapacağımızı bile bilmiyoruz!” Dudaklarını ısırarak, uykuya dalmak üzere olan bebeğine baktı. “Daha onları bulamadık bile…”

“Bulacağız!” Elini tuttum. Kendim yetecek gücüm yokken, ona güç vermek zorundaydım. “Çok yaklaştık Perla. Belki, belki hepsi bir aradadır.”

Umutsuzlukla başını iki yana salladı. “Kaç kez karakollara, hastanelere, morglara gittin. Hiç birinden iz yok. Biliyor musun? O mağarada, sen çıkışı bulduğunda her şeye rağmen bir arada ve iyi olduğumuz için mutluydum. Şimdi şu halimize bak?” Kederli gözleri uzaklara daldı. “Kendime geldiğimde hiç bilmediğim bir dünyada yapayalnızdım. Bir karmaşanın ortasındaydım! Şükürler olsun ki bebeğim yanımdaydı.”

Çok da ayrı şeyler yaşamamıştık. Ben de uyandığımda ülkenin bir ucundaydım ve sandığımın aksine yanımda yalnızca oğlum vardı. Güç de olsa evime dönebilmiştim ve Perla’yı da ancak birkaç gün sonra bulmuştum. Onu haberlerde görmüştüm. Kaçak mültecilerin yakalanma esnasında tesadüfen kameralara yansımıştı. Nasıl korktuğunu, Rozelin’e nasıl sarılışından anlamıştım. Cihan’ın yardımıyla haberi yapan kanala ulaşıp, doğuya gitmiş ve mültecileri götürdükleri merkeze ulaşmıştık. Aynı ülkede olmamız büyük bir şanstı! Tanımadığı insanların arasında korkuyla bekleyen Perla o ana kadar kimseye tek kelime etmemişti. Kimliği olmadığı için onu ancak yine Cihan’ın tuttuğu avukat yardımıyla çıkarabilmiştik.

O günden sonra her gün haberleri izler olmuştuk ama diğerlerinin izine hiç rastlamamıştık. Her gün karakolları, hastaneleri ve ne yazık ki morgları geziyordum. Israrla “Biz sizi ararız” diyen kayıp bürosunu arıyordum ama onları bir türlü bulamıyordum. İçimizi daha fazla acıtan şey, bir arada olma ihtimallerinin düşüklüğüydü.

“Tamam, tamam.” Perla hızlıca yüzünü sildikten sonra avucundaki elimi sıktı. “Yine dibe çektim seni. Kusuruma bakma. Ne diyor Ayşe

Teyze, hala lohusa sayılırım.” Bebek Rozelin’i yerine yatırdıktan “Rozelin.” dedi. “Şu elinde gezdirdiğin alete baksana. Belki yazan olmuştur.”

“Telefon.” Yine unutacağını biliyordum. “Telefon adı.”

“Her ne ise işte. Baksana şeye… Ih… İnstagrama.”

“Bakayım.”

Bir ay kadar önce sosyal medyada hesap açmak aklıma gelmişti. Sadece kendi adıma da değil, Perla adına da hesap açmıştım. Buraya adapte olduklarında bir ihtimal bize sosyal medya hesaplarımızdan aramayı düşünebilirlerdi.

“Bir şey yok, yazmamışlar.” dedim kontrol ettikten sonra.

“Benimkine de baktın mı?”

“Hı hı, baktım.”

Perla yeniden umutsuzluğa gömülürken Alaz ve Gülnur koşarak geldi. Onları mutfağa götürdüm. Alaz’a istediği kadar makarna koydum ama Gülnur yeni yediği için acıkmamıştı. Sadece ayran istedi ve kucağıma oturdu. Tıpkı benim onu özlediğim gibi o da beni özlemişti. Geri döndüğümden beri yanımdan ayrılmıyordu. Yokluğumda sözünü tutmuştu. Kısa bir süre için ziyaret ettiği Safornikon’u ve orada yaşadıklarını kimseye anlatmamıştı ama yalnız kaldığımızda bana sorduğu ilk soru bu olmuştu. “Yine oraya mı gittin abla?”

Yalnızca başını sallamakla yetinmiştim. Artık genç kız olmaya adım atmıştı ve daha iyi anlıyordu. Konuşamasa bile en iyi o anlıyordu.

Akşam olduğunda masayı hazırladım. Annem ve babamın gelme saatleri yaklaşmıştı. Çünkü dükkanı her gün aynı saatte açıp aynı saatte kapatıyorlardı. Bu da hayatlarında geç öğrendiğim değişikliklerden biriydi. Cihan, ikinci kez kaybolduğumda annem için bir gözleme dükkanı açmıştı. Kısa zamanda annemin nefis gözlemeleri çok sevildiği için kendi imkanlarıyla dükkanı büyütmüşlerdi ve babam da artık tamamen dükkanın teferruatları ile ilgilenmeye başlamıştı. Ellerine geçen ilk parayla kendilerine daha büyük bir ev almışlardı. Yine de kalabalık bir aile olduğumuz için dört oda içinde Perla ve benim için ayrı bir oda yoktu. Annem ancak ikizleri aynı odaya tıkarak bize bir oda açmayı başarmıştı. İkizler yıllar sonra kendi odalarına henüz kavuşmuşken, yine aynı odada kalmaktan hoşlanmıyorlardı ama geri dönüşümden dolayı mutlu oldukları için seslerini çıkarmamışlardı.

“Kapı çaldı!” diye zıpladı Alaz seviçle. “Anneannem ile dedem geldi!”

Durdurmama fırsat kalmadan koştu ve kapıyı açtı. Önce anneme sarıldı. Annem, babam yanında olduğu için karşılık veremedi. Hafifçe tebessüm ederek içeri girdi. Alaz pes etmedi ve daha önce defalarca deneyip karşılık alamamasına rağmen babama da sarıldı. Babam bir put gibi durdu. Ta ki Alaz solan gülümsemesiyle birlikte yanından ayrılana kadar… Yine yüzüme bakmadan içeri girdi.Elindeki mutfak masasına bırakıp odalarına yönelirken, bu kez dayanamadım. “Baba!”

Durdu ama bana dönmedi. “Yine mi bizimle yemeyeceksin?”

Babam bir süre beklediyse de cevap vermedi. Yatak odasına girmesinin ardından annem “Dayanamıyor o açlığa.” diyerek araya girdi. “İş yerinde yiyiveriyor. Baksana gözlemeleri yiye yiye on kilo aldı.”

Annemin ortamı yumuşatma çabaları artık bir işe yaramıyordu. Çünkü gerçek açıktı. Babam benimle aynı sofraya bile oturmuyordu. Haklıydı. Çok haklıydı. Çok sevdiği evladı en zor zamanlarında birden ortadan kaybolmuştu. Yıllar sonra yeniden bulmuşken, yine ellerinin arasından kayıp gitmişti. Son kapısını çaldığında ise yanında küçük bir çocuk vardı ve kızına anne diyordu.

Gözlerimi kapattığımda Alaz ile kapıdan girişimi tekrar tekrar hatırlıyordum. Annemin kapıyı açışı, tüm ailemin donup kalması, babamın beni sıkıca sarıp hıçkırarak ağlaması ve Alaz bana anne dediğinde, gözlerindeki hayal kırıklığı… Ağzından kızım kelimesini son kez o gün duymuştum.

Daha acısı, onlara yapacak mantıklı bir açıklamam bile olmamıştı. İlk kaybolduğumda tanıştığım kişiyi unutamadığımı, yeniden ona gittiğimi söylemiştim. Annem ilk şoku atlattıktan sonra ilk döndüğümde neden Alaz’dan bahsetmediğimi sormuştu. Bebeğimi nasıl bırakabildiğimi sormuştu. Basının neden bizimle olmadığını sormuştu. Neden onlara hiçbir şey söylemediğimi sormuştu. Onlarca soru sormuştu. Hiçbirine cevap verememiştim. Ağlamıştı, bağırmıştı, anlam verememişti. En sonunda bana kucak açmıştı. Çünkü anneydi.

“Güzel oğlum, gel bakalım anneanneye.” sandalyeye oturup Alaz’ı kucağına çekti. “Bugün ıspanaklı gözleme getirdim sana mavişim. Dün istemiştin ya hani.”

Gülnur işaret diliyle Alaz'ın az önce yediğini söyledi. Alaz kısa zamanda işaret dilini çözmüştü. Karşılık olarak "Ama açım." dedi. "Yine yerim!"

Annem sevgiyle oğlumun başını öptü. "Anneanne kurban olsun, iştahlı oğlum benim." Alaz'ı kucağından indirdikten sonra "Ben üzerimi değiştireyim kızım." dedi. "Sen çorbaları koy, iki dakikaya gelirim."

"Tamam annem."

Akşam yemeğinden sonra Rozelin erkenden uyuyunca Perla bulaşıkları yıkama görevini devraldı. Alaz, Murat ve Gülnur ile saklambaç oynarken, dizisini izleyen annemin yanına oturdum.

"Çay koydum Ayşe sultan."

Dizimi okşarken "Eline sağlık yavrum." dedi. Aklına bir şey gelmiş olacak ki mavi gözlerini diziden ayırıp bana çevirdi. "Bugün dükkana Cihan uğradı."

Ne söyleyeceğini anlayarak arkama yaslandım.

"Dökme hemen suratını. Kızım, bak artık yalnız değilsin. Yanında bir küçük sabi var. Kendini düşünmüyorsan onu düşün, babasız mı büyüsün yavrucak?"

"Anne!" dedim gözlerimi devirerek. "Oğlumun zaten bir babası var."

"E hani? Nerede? Aylardır ha bugün ha yarın gelecek diyorsun." Bana merhamet dolu gözlerle baktı. "Anlıyorum ben seni… İstemedi değil mi çocuğu, ondan ortada yok."

"Anne! Tabii ki yok öyle bir şey. Neden istemesin? O… Beni de Alaz'ı da çok seviyor."

Başını iki yana sallarken bana inanmadığını biliyordum. "Seven adam böyle gizli saklı çocuk yapar mı? Kadınının yüzünü ailesine karşı düşürür mü? Evlendik, deyip durdun ama öğrendik işte, soyadın hala aynı. Nasıl evlenmek bu?"

Bunu ona nasıl anlatabilirdim. Her şeyi nasıl anlatabilirdim?

İnanmazlarsa beni, inanırlarsa onları akıl hastanesine yatırırlardı.

"Biran gelecek anne. O bizi asla yalnız bırakmaz."

Mutfak kapısını kontrol ederek, "Kardeşini, el kadar bebesinin bile bırakmış." diye fısıldadı. "Sen sahip çıkmışsın da yanından getirmişsin. Yoksa hali nece olurdu?"

"Anne… İş arıyorum, biliyorsun. Yakında bir ev bulup gidece-"

“Aaa! delini zoruna bak. Git diyen mi oldu sana? Otur oturduğun yerde. Sofraya bir tabak fazla koymak mı dert olacak bize?”

“Annecim, babamla aynı sofrada akşam yemeği yemeyi sen de özlemedin mi?”

Sorumla birlikte gözleri doldu. “Hadi, bizim kaçak çaydan demle de babana götürüver.”

Burukça gülümsedim. “Belki bu defa içer…”

Çayı demledim ve neredeyse üç aydır her gün yaptığım gibi babama götürdüm. Artık salondaki değil, kendi odalarının önündeki kanepede oturuyordu. Onu sadece evden çıkarken ve eve girerken görüyordum. Benim girdiğimi fark etmesine rağmen yine gözünü küçük televizyonundan ayırmadı. İçim sızlayarak çayını sehpaya bırakırken “Afiyet olsun baba” diye mırıldandım. Önceden elimden aldığı her çay için yüzüne bir gülücük kondurur, “Eline sağlık gül bahçem,” derdi. Şimdi ise yüzüme bile bakmıyordu.

Ancak en dayanılmaz olanı bu değildi. İçimi asıl paramparça eden, kalbindeki harpti. Çünkü biliyordum; öfkesi ne kadar büyük olursa olsun özlemi de o denli büyüktü.

Sabaha karşı gelen bildirim sesiyle yarım bir şekilde açtığım gözlerim, bildirimin içeriğini görmemle açılabildiği kadar açıldı. Anonim hesaptan bir yeni mesaj gelmişti. Doğrulurken, karşı yatakta yatan Perla’yı ve kollarındaki bebeğine baktım. Derin bir uykudalardı. Sırtımı yatak başlığına dayayıp, odanın loş ışığında mesajı açtım.

“Rozelin, ben Mestan. Umarım gerçekten sensindir.”

Heyecan kalbimde bir kuş gibi çırpınırken hızlıca “Benim!!” yazdım. “Neredesin Mestan!”

Anonim hesap yazmaya başladığında kafam onlarca soru dönüyordu. O, gerçekten Mestan mıydı? Mirel yanında mıydı? Ya Efraim?

Belki de… Biran yanındaydı.

Yeni mesaj! “Hindistan, diye bir yerdeyim. Senin Türkiye’den geldiğini hatırlıyorum ama oraya gelmeyi başaramadım. Vaktim yok Rozelin. Telefon bana ait değil. Mirel’den ya da diğerlerinden haberin var mı?”

Ah! yalnızdı… İçimdeki umut parçalara ayrılırken, en azından Mestn’ı bulduğum için sevinmem gerektiğini hatırladım. “Alaz, Perla

ve bebek yanımda. Diğerlerini de çok yakında bulacağız. Bana nerede olduğunu söyle. Seni almak için elimden geleni yapacağım.”

“Bir barakada kalıyorum ama yakınlarda burada bilinen bir otel var.” Yazdığı son şey otelin ismini oldu.

Tanrım! Dünya’nın dört bir köşesine dağılmıştık. Mestan’ın düştüğü yer de Hindistan olmuştu! Yaşadığı zorlukları tahmin etmek berbat hissettirdi. Onu bir an önce yanıma almalıydım. Ama nasıl! Kimliği bile olmayan birini nasıl bir ülkeden başka bir ülkeye geçirebilirdim. Perla’yı başka bir şehirden bile ancak Cihan’ın yardımıyla almıştım.

Cihan… Görünen o ki yine ondan yardım istemek zorundaydım. Babası güçlü bir adamdı ve o da benimle birlikte mezun olduktan sonra babasıyla çalışmaya başlamıştı. Birçok başarılı işe imza atmış ve kısa zamanda ülkenin tanınan iş insanlarından biri olmuştu. Bana seve seve yardım edeceğini biliyordum.

Seve seve… Sorun da tam da buydu. Cihan beni yıllardır, üniversite sıralarından beri seviyordu. Her iki ortadan kaybolduğumda da ailem kadar kahrolmakla kalmayıp, onlara kol kanat germişti. İlk kaybolduğumda okulu bırakmış ve geri döndüğümde ancak benimle birlikte yeniden başlayarak mezun olmuştu. Hep yanımdaydı. Sevgisinin gerçek olduğunu biliyordum ama başka bir gerçek daha vardı ki sevgisi aynı zamanda karşılıksızdı. Onu sevemezdim.

Onu ne bu dünya da ne de başka bir dünyada sevemezdim.

Parmaklarım telefonda numarasını bulduğunda ona istemeden yeniden umut vereceğim için kendime kızdım. Keşke bu kadar çaresiz kalmasaydım…

Saat epey erken olduğu için aramak yerine mesaj attım. Sonra da hiç uyuyamadım. Annesini uyandırmadan kıpırdayan Rozelin’i alıp mutfağa götürdüm ve dolu bir biberon mama yedirdikten sonra uyutarak annesinin yanına geri bıraktım. Yatağımda dönüp dururken Cihan’dan gelen mesajla kalkıp hazırlanmaya başladım. Görüşmemiz gerekiyor, mesajıma karşılık beni yarım saat sonra evden alacağını yazmıştı.

Açık renk kot pantolonumun üzerine beyaz tişörtümü geçirip saçlarımı sıkı bir at kuyruğu yaptım. Yakıcı ağustos sıcağından korunmak için yanıma şapka ve bir şişe su aldıktan sonra Perla için not yazdım ve evden çıktım. Erken çıktığımı düşünüyordum ama

Cihan söylediğinden de erken gelmişti. Siyah cipinin içinde aynı renk takım elbisesiyle beklerken, beni gördü ve gülümsedi.

Gülümsemesine karşılık vermekten çekinerek arabasına bindim. "Günaydın."

"Günaydın." Arabayı çalıştırmasıyla, rotamızın belli olduğunu anladım. "Umarım kahvaltı yapmamışsındır. Çünkü martılarla birlikte yapacağız."

"Aslında ben başka bir şey konuş-"

"Kahvaltı yaptın mı?" diye sordu kısa bir an yoldan ayırdığı bakışlarını bana çevirerek.

"Hayır, yapmadım."

"Tamam, kahvaltı yaparken konuşalım."

Onu kırmak istemedim. Çok geçmeden denize sıfır, küçük ama şirin bir kahvaltı dükkanına geldik. Gerçekten burası martılarla doluydu. Cam kenarında oturan insanların attıklarını kapmaya çalışırken çıkardıkları sesler, çarşaf gibi durgun olan denize meydan okuyordu.

"Hoşgeldiniz Cihan Bey, yeriniz hazır." Bizi karşılayan şef, cam kenarında tek boş olan masaya yönlendirdi. Servis çoktan açılmış, masa kahvaltı edecek iki kişi için hazırlanmaya başlanmıştı. Keza oturduktan sonra boş yer kalmayacak şekilde doldurulduk.

"Bu kadar şeyi kim yiyecek?"

Cihan gülümseyerek "Daha bitmedi." dedi. Yanıbaşımızda bekleyen garsona, "Pastırmalı yumurtayı alalım." diye rica etti.

"Hemen efendim."

Garson yanımızdan ayrıldıktan sonra "Pastırmalı yumurtayı sevdiğini hatırlıyorum." diye açıkladı.

Evet, severdim ama bunu ona hiç söylememiştim. Masadan bir parça simit alıp martılara atmaya atarken, kapmak için giriştikleri yarış beni gülümsetti. Bir parça, bir parça daha derken elimdeki simit bitti. Yenisine uzandığım sırada Cihan'ın beni izlediğini fark ettim.

"Gülümsemen hiç değişmiyor." dedi. "Her döndüğünde aynı…"

Ah, hayır Cihan. Yapma bunu.

"Biliyor musun?" Dirseklerini masaya yasladı ve birbirine kenetlediği ellerini de çenesinin altına koydu. "İkinci ortadan kayboluşunda, Ayşe Teyze bile umudunu kesti. Onlara ne olursa olsun döneceğini söyledim. Boşa umut vermekten korkmadım. Çünkü

döneceğini biliyordum.” Kumral yüzündeki gülümsemesi genişlerken, “Tabii bir fazla.” dedi. “Bu kez yanında küçük bir misafir de vardı.”

“Alaz misafir değil, benim oğlum.”

“Evet, bunu duymak hala kulağa garip geliyor ama öyle. Çok sevimli bir çocuk.”

“Teşekkür ederim.” dedim bakışlarımı zorlukla yüzünde tutmaya devam ederken. Çünkü Alaz’dan bahsederken ifadesine bir dalga gibi vuran hayal kırıklığını görmek kötüydü. “Yardımına ihtiyacım var.”

Başını salladı. “Biliyorum.”

Utandım. “Seni hep sana ihtiyacım olmadan çağırıyorum. Haklısın.”

“Sıkma canını. Benden her şey isteyebileceğini biliyorsun. Ne istersen…”

Ona minnetle bakarken, “Yine birini kurtarmamız gerekiyor.” dedim. “Ama bu kez kurtarmamız gereken kişi yurt dışında.”

“Yurt dışında mı? Nerede?”

“Hindistan.”

Kaşları şaşkınlıkla çatılırken, “Hindistan mı?” diye sordu. “Neden? Yani… Neden orada?”

Açıklayamayacağım sorulardan biri daha önümdeydi. Dallandırılıp budaklandırılmış bir yalan söylememek için “Bilmiyorum.” dedim. “Ama iyi olmadığını tahmin edebiliyorum. Onu Türkiye’ye, buraya getirmeliyiz. Yapabilir misin Cihan?”

Bakışlarına yayılan derinlik yoğunlaşırken, “Az önce de söyledim.” dedi. “Ne istersen yaparım.”

“Teşekkür ederim.”

Yumurta masanın merkezindeki yerini aldı. Garsonun uzaklaşmasıyla “Dur bir tahminde bulunayım.” dedi. “Getirmemi istediğin kişi bir kimliğe sahip değil.”

Başımı salladım. Aklından ne geçtiyse gülümsemesi donuklaştı. “Erkek mi?”

“Evet.”

Gülümsemesi tamamen yok oldu. “Yoksa o-”

“Hayır, hayır. Mestan Alaz’ın babası değil.”

Rahatlayan ifadesini görmek beni rahatlatmamıştı. “Kim olduğunu sormamda sakınca var mı?”

“Elbette yok. Mestan sevdiğim bir arkadaşım. İyi biri. Zor durumda olmayı hak etmiyor.”

“Sen öyle diyorsan… Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Bir barınakta kaldığını biliyorum ama bana bir otelin ismini verdi.”

“Harika.” Çayını karıştırdıktan sonra bir yudum aldı. “En kısa sürede gelebilmesi için gereken talimatı vereceğim. Yalnız… Bu yasal yollarla olmayacak, biliyorsun değil mi? Kimliksiz biri.”

“Biliyorum. Sağol Cihan, her geçen gün iyiliklerinin altında eziliyorum.”

“Bunu bir daha söyleme.” Önümdeki çatalı aldı. Bir parça pastırmalı yumurtaya batırdıktan sonra dudaklarıma uzattı. “Bunları düşünmeyi bırakıp kahvaltını yapmaya ne dersin?”

Deklanşör sesiyle irkilerek başımı çevirdiğimde, gazetecilerin bizi çektiğini gördüm. Kahretsin! Panikle ayağa kalkarak, korkulukların dışında kalan gazetecilere “Ne yapıyorsunuz oğlum siz!” diye bağırdım. “Sordunuz mu bana çekerken?”

Gazeteciler benimle hiç muhatap olmadan Cihangir’e mikrofon uzattılar. “Cihan Bey, efendim yeni sevgiliniz mi?”

Cihan oldukça sakin bir şekilde “Arkadaşlar,” diye söze girdi. “Yeri değil. Lütfen uzaklaşın.”

“Efendim, oldukça samimi görünüyordunuz. İlişkiniz ne zamandan beri devam ediyor?”

Duyduklarım sinirlerimi tavan yaptı. “Sen belanı mı arıyorsun! Ne ilişkisi! O çektiğini basarsan!”

“Hanımefendi, neden bu kadar öfkelendiniz? Yoksa yasak bir aşk mı?”

Bana uzatılan mikrofona vurduğumda mikrofon gazetecinin elinden fırladı. “Dur lan sen orda! Dur geliyorum!” Koşarak dışarı çıktım ama gazetecilerin üçü de araçlarına binip uzaklaştı. Nefes nefese avucumu alnıma yasladığımda Cihan’ın parmaklarını kolumda hissettim.

“Sakin ol. Fotoğrafın basılmaması için gerekli yerleri arayacağım.”

“Lütfen!” dedim ısrarla. “Lütfen bunu yap Cihan. Öyle boktan bir durumdayım ki bir de asılsız dedikodularla uğraşamam.”

“Merak etme, gel haydi. Kahvaltımıza dev-”

“Cihan, seni kırmak istemem ama bende iştah falan kalmadı. İznini isteyeceğim. Zaten Alaz’ı daha fazla yalnız bırakmak istemiyorum.”

İsteksizce “Peki.” dedi. “Nasıl istersen. Seni konuştuğumuz durumla ilgili arayacağım.”

“Sağol.” Yanından uzaklaşarak bulduğum ilk taksiyi çevirdim. Ban uzattığı yiyeceği alacak değildim. Yine de buna yaklaşmak hoşuma gitmemişti. Üstelik başkalarının şahit olması ve çok daha fazla kişinin görecek olma ihtimali beni çok fazla germişti. Umarım Cihan basılmasına engel olabilir, diye geçirdim içimden. Aksini düşünmek bile istemiyordum.

Eve döner dönmez çocuklarla birlikte kahvaltı yapan Perla’ya gelişmeleri anlattım. Heyecanlandı ve sanki yazan Mestan değil de Efraim’miş gibi sevindi. Çünkü bu umut, kendini yeniden hatırlatmıştı. Sevdiklerimiz bizden ne kadar uzak olurlarsa olsunlar, aslında bir mesaj kadar yakın olduğunu anlamıştık.

“İyi ki o tuşlu şeyden kendine hesap açtın Roz! İyi ki akıl ettin. Dünyanızın bu yanını sevdim!” Gözleri ışıldarken, “Belki Efraim de bizi aynı yolla bulur.” dedi. Çok yakında…”

Akşama doğru Cihan aradı ve sabah karşı Hindistan’a uçacak özel uçağın ayarlandığını söyledi. Her şey yolunda giderse Mestan ertesi gün bizimle olacaktı. Bunun heyecanıyla uyudum ama rüyamda yine o mağaradaydım. Yine Hualp’in sözleriyle kahroluyorum ve yine karnımda hissettiğim boşluk hissiyle için için yanıyordum. Deli gibi koşturup çıkışı ararken, kulağımda onun sözleri vardı.

Çıkışı bul. Bir bebeğimizi öldürdün. Çıkışı bul ve diğerinin kurtar.

Rüyamın içinde rüya gördüğümü biliyordum ama uyandığımda tenimden süzülen gerçek gözyaşları bulacaktım. Bu o kadar fazla olmuştu ki alışmıştım ama her seferinden yaralanmaktan kendimi alıkoyamıyordum.

Beklediğim oldu. Perla acı sayıklamalarımı duyup beni uyandırdı. Karanlık odanın içinde gözlerimi açıp, gözyaşlarımı silerken, yatağımın bir köşesine oturup artık hazır bulundurduğu bir bardak suyu bana uzattı.

“Ne zaman kendini hırpalamaktan vazgeçeceksin?”

Sudan ancak bir yudum aldıktan sonra başımı yatak başlığına yaslayıp, perdenin ardından bir kısmı görünen Ay’a baktım.

“Bunu hak ediyorum. Ben bir aptalım-”

“Hayır! Lütfen bir daha bunu söyleme.”

“Ama öyle.” Gözlerimi kapattığımda yeni yaşlar akıp gitti. “Gerçeği değiştiremeyiz. Kendi ellerimle kendi bebeğimi yok ettim. Bebeğimizi… Biran beni asla affetmeyecek.”

“Ağabeyim seni affetmenin bir yolunu bulmak zorunda.” diye fısıldadı. “Seni anlamanın da… Doğru yaptın demiyorum ama kimse seni yargılayamaz. Neden biliyor musun? Çünkü kimse senin yaşadıklarını yaşamadı. Alaz’a hamileliğinden beri ruhsal savaş veriyorsun. Çok acı ama hep bir bilinmezlik yaşadın ve tüm olanlar senin iradenin dışındaydı. Rozelin, neden kendine karşı daha merhametli olmuyorsun?”

Her gece beni aynı sözlerle teselli etmekten bıkmıyordu. Bıkmayacaktı. “Deniyorum.”

“Şimdi sana daha önce söylemediğim bir şey söyleyeceğim.” Bana yaklaştığında, ay ışığı sayesinde gözlerini biraz olsun görebildim. “İleride yeniden anne olacaksın ve bu tamamen senin kararın olacak. Bebeğin gitmedi Roz. Sadece bir yerde, sana yeniden gelmeyi bekliyor. Gelecek de… İşte o zaman yaşadığın tüm kötü anıları arkanda bırakacaksın.”

Birbirimize sarıldığımızda “Teşekkür ederim Perla.” dedim. “İyi ki buradasın. Sen de olmasan kafayı yerdim.”

“Ben de öyle Roz…” dedi şefkatle. “Ben de öyle…”

Güne yeni bir sinir patlamasıyla uyandım. Elimdeki gazete parçasıyla oradan oraya adımlarken hiç etmediğim küfürleri ediyordum. Cihan ile fotoğrafımızı bastıkları yetmezmiş gibi bir de Cihan Güney’in yeni aşkı, diye absürt bir başlık atmışlardı.

“Kahretsin ya! Kahretsin! Bir bu eksikti.”

Gazeteyi bana keyifle gösteren ama verdiğim tepkiden sonra bir köşeye sinen annem “Sakin ol.” dedi. “Ne olmuş basmışlarsa. Yüzün bile doğru düzgün görünmüyor.”

“Anne! Ne demek ne olacak?” Fotoğrafa baktım. Cihan’ın bana uzattığı çatal yüzünden keyifle kahvaltı yapan iki aşık gibi görünüyorduk. “Ya Biran görürse…”

Son cümlem kendimeydi ama annem duydu. “Görse ne olacak? Sanki sana, çocuğuna sahip çıkıyor da bir de hesap mı soracak?”

Gazeteyi buruşturup çöpe fırlattım. “Hiçbir şey bilmiyorsun anne.”

“Anlat o zaman kızım. Aileniz biz senin? İnsan ailesinden bir şey saklar mı?”

Çalan kapı kurtarıcım olurken, hemen annemin karşısından ayrıldım ve kapıyı aştım. Karşımda Cihan duruyordu ama biri daha vardı. Mestan!

Az önce çıldıran ben değilmişim gibi gülümsedim ve ona sarıldım. “Tanrım! Geldin Mestan.”

O kadar zayıflamıştı ki kemiklerinin hissediyordum. Üzeri yaşadığı kötü zamanları vurgularcasına perişan haldeydi. “Geldim. Nihayet.”

Perla, bebeğinin annemin kollarına bırakarak koştu ve o da Mestan’a sarıldı. “Seni yeniden görmek güzel.”

Mestan geri çekilip bize şöyle bir baktı. “İyisiniz.”

Ne yazık ki biz onun için aynısını söyleyemezdim. “Ee tutmayın çocukcağızı kapıda.” diye seslendi annem. “İçeri girsin de Ayşe Teyze’sinin gözlemelerinden yesin.”

Mestan içeri geçerken, Cihan ile karşı karşıya kaldık. “Üzgünüm, gazete rakip şirketin çıktı. Engel olamadım.”

Sorun değil, diyemedim. Sorundu. Yine de bu durum ona teşekkür etmem gerektiği gerçeğini değiştirmezdi. “Gelsene, annemin gözlemelerini seversin.”

“Severim.”

Alaz, kahvaltı boyunca Mestan’ın kucağından inmedi. Babam dükkanda, çocuklar da okuldaydı ama annem ve Cihan bizimle olduğu için istediğimiz gibi konuşamamıştık. Bu yüzden Cihan gittikten sonra dışarı çıkmayı teklif ettim. Önce Mestan uzun bir banyo yaptı. Kimbilir bunu en son ne zaman yapmıştı? On babamın kıyafet ve ayakkabılarından verdim. Rozelin ve Alaz’ı anneme bırakıp yakınlardaki bir kafeye geçtik. Mestan yediği yedi gözlemenin üzerine burada bir de tatlı söyledi. Tatlısını iştahla yerken Perla ile birbirimize üzgün gözlerle baktık. En azından artık iyidir ve yanımızdaydı.

“Mestan, sormaya korkuyorum ama… Nasıl oldu?”

Tabağını sıyırırken, “Her zaman lanet bir şanssız olduğumu söylerdim.” dedi. “Uyandığımda hiçbiriniz yoktunuz. Başta insanlardan uzak kaldım. Zaten dillerini de bilmiyordum. Öyle garip bir yer ki bırakın yemek bulmayı su bile bulmak çok zordu. Sonra dilimi az da olsa bilen biriyle tanıştım. Ona kaybolduğu ve birilerini aradığımı söyledim. Beni yönlendirdiği yer tahmin edebileceğiniz gibi kimliksiz gidebileceğim bir yer değildi. Halime acıdı da bana kabilesinde yer verdi. En az on kişilik barınaklarda kaldım uzun süre. Sonra şu herkesin elinde olan telefonlardan getirdi. Birinden ödünç almıştı. Kiminle konuşmak istiyorsam aramamı söyledi ama numaranı

bilmiyordum. O da sana yazdığım uygulamayı açtı. Sonra… İşte buradayım.”

Çatalını tabağa bırakırken duraksadı. Avurtları belirginleşen yüzüne hüzün çekerken, saçları artık sıklıkla yaptığı gibi kulağının arkasına koyabileceği kadar uzun değildi. “Diğerlerinden haber aldınız mı? Mirel’den?”

Başımı salladım. “Ne yazık ki hayır.”

“Ve büyük bir sorunumuz var.” dedi Perla. “Bir an önce Safornikon’a dönmemiz gerekiyor. Korkarım ki onları arayacak kadar vaktimiz yok.”

Mestan kaşlarını çatarak “Ne demek bu?” diye sordu. “Ne demek onları bekleyecek vaktimiz yok?”

“Gülnur’a olanları hatırlıyor musun?” diye sorduğumda başını salladı. “Alaz ve Rozelin… Aynı durumdalar.”

Mestan başını ellerinin arasına aldı. Düşüncelerinin çıkacağı kapıyı tanıyordum. Çünkü aylardır o kapının önünde, ellerim boş bekliyordum.

“Siz çocukları alıp gidin. Ben burada kalıp diğerlerini bulacağım.”

“Mestan.” dedim üzüntüyle. “Nasıl döneceğimizi bilmiyoruz.”

“Ama daha önce iki kez Safornikon’a gittin.”

“Evet. Her ikisi de bir vakıf sayesinde oldu. Defalarca gittim, vakıf orada değil.”

Perla daha fazla kendini tutamayıp ağlamaya başladığında Mestan onu kolunun altına çekti. “Sürekli Rozelin’in nefesini kontrol ediyorum. Ona bir şey olacak, diye çok korkuyorum. Efraim’in nerede olduğunu bilmiyorum. Bana geri dönebilecek mi, bilmiyorum.”

“Ben bile o yerden size ulaştıysam, eminim çok yakında onlar da ulaşacaktır.”

“Şans yanlarında olsun.”

“Hayır Roz.” dedi Mestan. “Şans, Mirel’in yanında olanların yanında olsun.”

*****

Gece olduğunda yine nefes nefese uyandım.

Şeytan yine rüyalarıma sızmayı başarmıştı.

Ancak bana gösterdiği bu kez o mağara değildi.

Sessizce yataktan çıkıp salona gittim. Koltukta uyuyan Mestan’ı uyandırıp sessiz olmasını işaret ettim. Onaylayarak kalktı. Üzerimize

ince birer hırka alıp evden çıktığımızda ilk iş olarak binanın kömürlüğüne indik. Aradıklarım oradaydı. Kazma ve kürek.

“Bunlarla ne yapacağız?”

Mestan’ın eline malzemeleri tutuşturduktan sonra “Anlatmak yerine göstereceğim.” dedim. “Önce buradan çıkalım.”

Gecenin bir yarısı taksi bulmak kolay olmadı. Bulduğumuzda, artık yerinde yeller esen vakfın adresini verdim. Mestan şaşkındı ama sessizliğini korudu. Bir bildiğim olduğunun farkındaydı. Hedef ulaştığımızda taksici, bizi getirdiği yere şaşkınca baktı.

“Hanımefendi, burası olduğuna emin misiniz?”

“Evet.” Taksi ücretini uzattım.

“İsterseniz bekleyebilirim. “

İşimizin ne kadar süreceğini bilmiyordum. “Gerek yok. Gidebilirsiniz.”

Taksinin uzaklaştığına emin olduktan sonra yanımda getirdiğim feneri açtım. Bir süre yürüdük. Durduğumuz nokta vakfın bulunduğu alandı.

“Burayı kazacağız?”

Mestan kazma ve küreği çıkardı. “Aradığımız ne?”

Rüyamda sürekli kazmıştım. Hiç durmadan, nefes nefese kalana kadar kazmıştım. Sonunda toprak bana kırmızı bir küre sunmuştu. Rüyamın sonunda ise kendimi kuş bakışı görmüştüm. Bulunduğum nokta tam olarak burasıydı.

“Aradığımız… Bir küre.”

Birlikte dakikalarca kazdık. Alnımızdan süzülen ter damlacıkları toprağı ıslatırken, oluşturduğumuz çukur neredeyse bir mezar kadar büyüktü. Mestan’ın indirdiği son darbenin sert bir cisme takılmasıyla durdu ve bana baktı. Küreği fırlattım. Dizlerimin üzerine çöktüm ve parmaklarımla kazmaya başladım.

Sonunda gün yüzüne çıkan kızıl küre, toprağın arasında parladı.

Onu avuçlarıma aldığımda, kanımın damarlarımda fokurdadığını hissettim. İçimde sonsuz ve karanlık bir çığır açıldı. Hissettiklerim, kraliçelik kolyemi taktığımda hissettiğimin o efsunlu duygunun eşiydi.

“Az kaldı.” Bakışlarımı kürenin görünmez bakışlarıyla düğümlendi. “Safornikon’a ve sevdiklerimize çok yakınız.”

Öncelikle "Eskisi kadar keyifle okumuyorum" diyenleri pistten alalım. Her yeni sezonda karşılaşıyorum maalesef. Bu hikayeyi yıllardır yazıyorum ve sürekli aynı yerde saymak istemem. Ayrıca, burda benim şevkimi kırmak yerine daima zevk aldığınız hikayeler okumalısınız.

Bizimkiler Dünya da! Bir süre onları burada okuyacağız. İyi olacak.

Oyna Ya da Öl kurgumun ilk sezonu tamamlandı! Ee gelin artık :)

Yeni bölümden kesitler için instagramdan açtığım Bizimkiler ☘ isimli kanala gelebilirsiniz
/ _DuruMavii

Lütfen yıldıza dokunmayı unutmayalım. Bir sonraki bölümde görüşmek üzere...

72. BÖLÜM; "Seni Buldum"

Selam.

Yeni bölümü her hafta yayınlamaya çalışacağım ama lütfen yorumlarınızı eksik etmeyin.

Biran bu bölüm bizimle..

Nina Simone~ Feeling Good

Jeremmy Jay~ Slow Dance

Keyifle okuyun.

Zamanın her devinimi yeni bir gizemi doğururken, önce rüyalarımda, sonra da avuçlarımda kızıl bir küre belirmişti.

Orada, toprağın altında, belki de binlerce yıldır beni beklemişti. Akıbetimi en dibe çekmek için mi yoksa suyun yüzeyine çıkarmak için mi beni seçtiğini bilmiyordum ama çaresizliğim tutunacak bir dal arıyordu ve elimdeki tek şey de onunla ne yapacağımı bilmediğim bu küreydi.

“Keşke Büyücü Dora burada olsaydı.” dedi Perla. “O bize bu küreyle ne yapacağımızı söylerdi.”

Sabah annem ve babam çıktıktan sonra mutfak masasına koyduğumuz kürenin etrafında toplanmıştık. Çok düşünmüştük, çok kafa yormuştuk ama kürenin ne işimize yarayacağını hala bulamamıştık.

“Ama Dora yok.” dedi yine Perla. “Küreyi iyi saklamalıyız. Evde çok çocuk var. Oyuncak sanabilirler. Ama nereye saklayacağız ki? Her yer el altında.”

Açık bir gerçek vardı ki artık bu eve sığamıyorduk. Mestan’ın gelmesiyle salon da dolmuştu ve ne yazık ki bu karmaşanın sebebi bizdik.

“Bugün ufak bir ev bakacağım bizim için.”

Mestan “Yeteri kadar kağıdın var mı?” diye sorunca ona anlamayan gözlerle baktım. “Kağıt işte.” dedi eliyle bir şeyler göstererek. “Hani

bir şey almak için karşılığında veriyorsunuz ya.”

“Mestan…” Hiç gülecek durumda değildim ama güldüm. “Para, adı. Pa-ra.”

“Çok garip.” dedi Perla. “Yani… Her şey için o kağıtlardan veriyorsunuz. O kağıtlar ne işlerine yarıyor ki?”

“Herkes istediklerini o kağıtlarla alıyor. Yani parayla.”

“Anladım.” dedi Perla. “Mestan, O gittiğin yeri sevdin mi? Neydi adı? Hah! Hindistan.”

Mestan abartılı bir şekilde başını iki yana salladı. “Asla. Biraz su için saatlerce yük taşıdığımı biliyorum.”

“Maalesef.” dedim üzüntüyle. “Bu dünya herkes için iyi değil. Mestan da iyi olmayan kısmına düşmüş.”

Perla’nın yüzü düştü. “Acaba Efraim ne tarafına düştü?”

“Ya da Mirel?” dedi Mestan.

İkisi birden bana baktılar. Geriye tek bir kişi kalmıştı. Biran.

“Şu ev işini halledelim.” Küreyi alıp kazağımın altına sakladım. “Yakında çok daha kalabalık olacağız. Bundan eminim.”

Perla çocuklarla kalırken Mestan ile birlikte civarda ev bakmaya çıktık. Saatlerce dolaştıksak da yalnızca iki odası olan bir eve tonla para istedikleri için elimiz boş döndük. Hoşuna gitmeyeceğini biliyordum ama gözlemeciye gidip konuyu anneme açmam şart olmuştu. O ya da babamın bize ev konusunda yardımcı olabilecek bir tanıdığı olduğunu düşünüyordum.

Gözlemeciye girer girmez annem önümüze nefis gözlemelerinden koydu. Yoldayken aradığım Perla, Alaz ve bebek Rozelin ile birlikte içeri girdiğinde, Alaz kollarını açıp bana koştu ve yalnızca birkaç saat ayrı kaldığımız halde “Seni çok özledim annecim!” diye bağırdı.

“Bebeğim benim.” Zayıflayan bedenini kollarıma alıp, bebek kokusunu içime çektim. “Ben de seni özledim.”

“Oyy, anneannesinin kuzusu gelmiş.” Annem hamurlu ellerini yıkayıp tezgahın arkasından çıktı. Oğlumu kucağını alıp doyasıya öperken Alaz neşeyle kıkırdıyordu. “Anneanne bitirdin beni, bitirdin!!”

“Yemeyeyim de ne yapayım. Bu kadar tatlı çocuk mu olur?” Annem Alaz’ın yanağını yanağına dayayıp, “Söyleyin hele,” dedi. “Bana da benzemiyor mu?”

“Ben babama benziyorum.” dedi Alaz özlemle. “Babamın da saçları böyle kıvırcıktı uzunken.”

Annem, “Gözleri de bizimki gibi mavi miydi?” diye sordu.

“Kopkoyu hem de.” Alaz’ın yüzü, her babasından bahsettiğinde olduğu gibi hüzünlendi. “Onu çok özledim. Anne, babam ne zaman gelecek? Gelsin artık. Bu dünyayı onun da görmesini istiyorum.”

Gözlerim uyarıyla açılırken annem “Bu dünya mı?” diye sordu. Sonra da bastı kahkahayı. “Sen hangi dünyadan geldin torunum? Hani şu çizgi filmlerde izlediğinden mi?”

Alaz, bakışlarımdan onayı aldıktan sonra kırdığı potu düzeltmek için başını salladı. “O çizgi filmleri de çok sevdim.”

“Geldiğin yerde çizgi film yok muydu ki?”

Derhal konuyu değiştirmek için “Anne, çocuklara da gözleme yapar mısın?” diye sordum. “Mis gibi koktu.”

Annem Alaz’ı bana verdi. Yapmaz mıyım hiç? Siz oturun şöyle. Anneannesi hemen oğlumun en sevdiği otlu gözlemeden yapsın.”
“Murat’a, Gülnur’a, ikizler Rojin ile Zeliş Abla’ya da yap, tamam mı anneanne?”

“Yaparım tabii. Okuldan gelince yerler.” Annem tezgahın başına geçerken, Alaz’ın kulağıma yaklaşmasıyla, yalnızca ikimizin bilmesi gereken bir şey söyleyeceğini anladım. “Annecim, burda kalırsak ben de okula gidebilir miyim?”

Ona, burada o kadar da uzun kalamayacağımızı söyleyemedim. “Burada okula gitmek için çok küçüksün oğlum.”

“Neden ama, boyum onlar kadar uzun.”

Burukça gülümsedim. “Çünkü sen baban gibi uzun bir adamsın ama her şey boy ile bitmiyor. Okula gitmen için belli bir yaşa ulaşman gerekiyor. Ama söz, geri döndüğümüzde seni şatodaki eğitimlere erkenden göndereceğim. Eminim ki hızla onlara uyum sağlarsın.”

Alaz parmaklarını açıp kapattı. “Yani erkenden büyü yapmayı öğrenebileceğim.”

İşaret parmağımı dudaklarıma bastırdığımda beni anlayarak gizliden gizliye gülümsedi. O sırada babam elindeki poşetlerle içeri girdi. “Ayşe Hanım, gel hele, siparişlerin tamam mı?”

“Ah Halil Bey, elemanın askere gitti, bu işler hep sana kaldı. Haber saldın mı çevreye? Bir an önce bir eleman bulsaydık…”

Babam yine bana bakmamıştı. Elindeki tezgaha bırakıp "Saldım." dedi. "Bugün yarın biri çıkar."

"Baba." Yine konuşmayacaktı ama benimki bir umuttu. "Bizim için de haber salar mısın? Ev arıyoruz."

Babam başını omzuna çevirdi. Şişirdiği yüzünden söylediğim şeyin hoşuna gitmediğini anladım. Bu, buraya geldiğimden beri babamla ilgili mutlu olduğum tek andı. "Ayşe Hanım, söyle otursunlar oturdukları yerde."

"Ama baba, evde yer kalmadı. İkizlerin odasını işgal ettik, sesleri çıkmıyor ama düzenlerini bozduk."

Babam ellerini belinde topladı. "Ayşe Hanım, söyle kızına, balkonu kapar oda yaparız. Yine gözü pabucunda gitmesin."

Başımı omzuma düşürürken," Duydum baba." dedim. "Tamam, kalırız, nasıl istersen."

Mutfağa giderken homurdandı ama ben gülümsüyordum. En azından babamın benden yana hala umutlu olduğunu görmüştüm, hissetmiştim. Şimdilik bu bile yeterdi.

Akşam Alaz'ı yıkayıp uyuttuktan sonra Gülnur ve Murat ile kelime oyunu oynamaya başladık. Oyuna Perla ve Mestan da dahil olsalar da birçok kelimeyi bilmedikleri için en başta elenen onlar oldu. Murat yakışıklı bir genç adam olmuştu. Kız arkadaşı bile vardı. Bana fotoğrafını gösterirken çekinmesi içimi acıtmıştı. Çünkü önceden benden hiç çekinmezdi. Ayrı kaldığımız zamanları telafi edecek vaktimizin olmadığını biliyordum ama yine de bu kez giderken aileme her şeyi anlatmaya karar vermiştim. Bir kez daha onları yüzüstü bıraktığıma inanmalarını istemiyordum. Eğer gidebilirsem, neden gittiğimi söyleyecektim. Dönmek için elimden geleni yapacağımı söyleyeceğim gibi…

"Mestan ağabey, sen evli misin?" diye sordu Zehra. Murat ve Günur da uyuduktan sonra ikizlerle birlikte oyuna kaldığımız yerden devam ediyorduk ve bu kez elenme yoktu.

"Sayılırım." diye cevap verdi Mestan, meraklı kız kardeşime.

"Ne demek sayılırım? Ya evlisindir ya da değilsindir?" Rojin Mestan'ın parmaklarında alyans aradı. "Anlaşılan değilsin. Yüzüğün yok."

Mestan'ın anlamayarak "Ne yüzüğü?" diye sorması üzerine Zehra kulağıma eğilerek "Kız abla," diye fısıldadı. "Senin bu arkadaşların

azıcık saflar heralde.”

Zehra’yı dirseğimle dürterek uyardım. “Sizin sabah okulunuz yok mu? Saat gece yarısına geliyor, hala ayaktasınız.”

“Yatağa girsek ne olacak ki abla?” diye sitem etti Rojin. “Zehra sabaha kadar sevgilisiyle mesajlaşacak. Dıt dıt dıt! Beni de uyutmayacak.”

“Ya sen gerizekalı mısın!” diye cırladı Zehra. “Sussana! Babam duyacak.”

Mestan bıyık altından gülümsedi. “Roz, Zehra biraz sana çekmiş sanki.

“Sanki!” Perla da çaktırmadan güldü ama çok da çaktırmadan olmadı!

“Bence sizin de uyku vaktiniz gelmiş.” dediğim anda telefonum çalmaya başladı. Arayan Cihan’dı. Telefonu elime alırken “Allah allah.” dedim. “Bu saatte neden beni arıyor ki?”

İkizler aynı anda “Acaba neden!” dediklerine bakışlarımla ikisini birden odalarına kovdum. Kapılarını kapattıklarına emin olduktan sonra da telefonu açtım. “Cihan, hayırdır?”

“Ona sen karar vereceksin?” dedi Cihan. “Seni soran iki kişi var. Bu saatte ellerinde fotoğrafımızın olduğu gazeteyle şirketin kapısına dayanmışlar. Güvenlik sabah gelmelerini söylemiş ama olay çıkarmışlar. Ne dersin Rozelin? Hayır mı şer mi?”

Heyecanla ayağa fırladım. “İki kişi mi!”

Mestan ve Perla da aynı heyecanla kalktılar.

Cihan “İki kişi.” diye onayladı. “Biri erkek, diğeri kadın.”

“İsimleri! İsimlerini söylediler mi?”

“Hayır ama kadın olanının saçları kızılmış.”

“Mirel!” diye çığlık attım. “Bu o!”

Mestan kapıya koştu. Peşinden gitmeden önce gözleri heyecanla parlayan Perla’ya “Çocuklar sana emanet.” dedim. “Duydun değil mi? Sadece Mirel değil! Belki kocanla belki de ağabeyinle geri döneceğiz!”

Birbirimize sarıldık. Aylardır bu anı bekliyorduk ve artık çok yakındık. Perla bizi yolcu ettiğinde koşarak binadan çıktık. Bir taksi bulana kadar da koştuk. Mestan oturduğu yerde zor duruyordu. Nihayet Mirel’ine kavuşacaktı. Aylardır bu anın hayalini kuruyordu. Onunla birlikte kime kavuşacağımızı bilmiyorduk ama her kim olursa olsun çok sevinecektik. Şirkete ulaştığımızda Cihan’ın arabasının

çoktan gelmiş olduğunu gördüm. Ancak bir de polis aracı vardı. Zaten telefonu kapatırken yola çıktığını söylemişti. Taksiden inip şirkete koştuk. Cihan, birkaç güvenlik görevlisi ve polisle birlikte girişteydi. Telaşla etrafımıza baktık, gözlerimiz başkalarını aradı ama başka kimse yoktu.

“Neredeler!” diye sordum heyecanımın yansıdığı sesimle. “Burada olduklarını söylemiştin. Hani, neredeler!”

Cihan beni sakinleştirmek için kollarımdan tuttu. “Soluklan biraz.” Yavaşça sıvazladı. “Bahsettiğim kişiler olay çıkarınca güvenlik polisi çağırmış. Polis gelmeden kaçmışlar. Kimdi onlar Rozelin?”

Kollarımı tutuşundan kurtarıp etrafımda döndüm. “Nasıl gittiler ya nasıl!” Güvenlik şefinin yanına koştum. “Neden polisi çağırdınız? Onlar tehlikeli insanlar değil. Neden korkuttunuz?”

Güvenlik şefi Cihangir’den müsaade aldıktan sonra konuşmaya hazırlandı. “Efendim, böyle söylüyorsunuz ama ikisi de çok telaşlı görünüyordu. Gazetedeki fotoğrafınızı gösterip ısrarla sizi görmek istediğinizi söylediler. Onlara burada olmadığınızı, sabah gelince danışmadan yardım alabileceklerini söyledim ama ısrarla size ulaşmamızı istediler. Bunun üzerine polise haber verdik. Daha aramayı yaparken kaçtılar.”

“Of!” Avucumu alnıma yaslayıp kendi kendime hayıflandım. “Korkmuşlar!”

Mestan’ın “Durumları nasıldı?” diye sormak aklına geldi. “İyiler miydi?”

“Doğrusunu isterseniz sefil haldelerdi. Türk olduklarını düşünmüyorum. Özellikle de siyahi adam…”

“Efraim!” Mestan ile birbirimize baktık. Mirel’in yanındaki Biran değildi, Efraim’di. “Hadi, bulalım onları. Belki çok da uzaklaşmamışlardır.”

“Gecenin bu saatinde nereye bakacaksınız? Bırakın adamlarım arasın. Mutlaka bir iz çıkar.”

“Sağol Cihan ama adamlarını geri çek, lütfen. Yeterince korkmuşlar zaten. Onları biz bulalım.”

Mestan ile birlikte şirketten çıktık. Civar holding ve plazalarla doluydu. Koşarak aralarında dolaştık. İsimlerini seslendik. Sabahın ilk ışıklarına kadar onları aradık ama en ufak ize rastlayamadık. Nihayet

bir bankta uyuklarken, “Geri dönelim.” dedi Mestan. “Bulamadık işte. Belki yine şirkete gelirler.”

Bastıran uykumun açılması için yüzümü sıvazladım. “Haklısın.” Karşımızdaki pastaneyi gösterdim. “Gel, sana şurdan poğaça alalım.”

Birlikte pastaneye yürürken “Sen yemeyecek misin?” diye sordu.

“Canım istemiyor. “ Pastaneye girdik. Mestan’a birkaç poğaça aldıktan sonra şirkete gittik. Saatlerce şirketin önünde bekledik, etrafında dolaştık, bakışlarımızla etrafı taradık ama ne Mirel ne de Efraim yoktu.Perla arayıp Alaz’ın ağladığını söyleyince, aklımızı Efraim ve Mirel’den son haber aldığımız yerde bırakıp eve döndük. Alaz ben olmadığım için öğle uykusuna yatmamıştı. Onu uyuturken, ne kadar direnseм de tüm gece uyumadığım için kendimi uykunun mistik kollarında buldum.

Rüyamda Kimpras ormanındaydım. Rüya da olduğumu biliyordum ve bu bilince yabancı değildim. Kimras’a akşam saatlerinin kasveti hakimdi. Ağaçlar hareketsiz, çıplak ayaklarımın bastığı ılık toprak çamur kıvamındaydı. Yürüdüm. Sessizlik kulak tırmalıyordu. Uyanmak istiyordum ama bu rüyadan bir alacağım olduğunu biliyordum.

“Küre…” diye fısıldadım. “Bana kendini göster.”

Yürüdüm. Hep aynı noktada dönüp duruyor gibiydim. Rüyanın benim için çizdiği daracık sınırda kendimi tekrarlıyordum. Yine de yürüdüm. Ta ki ayağım küreye takılıncaya dek… Eğilip aldığımda avuçlarımın arasında parıldadı. Kızıl rengi giderek koyuldu, koyuldu ve karaya çaldı. O karanlığın içinde canlanan renkler bir insanın yüzüne dönüştü.

Bir kadının yüzüne…

Gupse’nın yüzüne!

Gupse bir heykel gibi hareketsizce dururken, gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Hayır… Akan gözyaşı değil, kandı!

Nefes nefese uyandığım an çığlık atmamak için yumruğumu dişledim. Kalbim maraton koşmuşcasına atıyordu ve içimdeki his, rüyamda arta kalan korkuyu barındırıyordu. Yavaşça yataktan çıktım. İnce pikeyi oğlumun üzerine çektikten sonra salona gittim. Çocuklar okuldan henüz gelmemişti. Perla, kollarında bebeğiyle bir köşede ağlarken, Mestan düşünceli gözlerle pencereden dışarıyı izliyordu.

“Bir rüya gördüm.” İkisi de bana baktığında “Küreyi gördüm.” dedim. Hala etkisindeydim. Hala ellerim titriyordu. Hala inanamıyordum. “Küre bana arkadaşımı gösterdi. Mestan, sen tanımıyorsun ama Perla tanıyor.Şu an iş gezisinde ama buraya geldiğimizden beri sık sık ziyaretimize gelmişti.”

“Gupse mi?” diye sordu Perla. “Ama neden? Küre neden bu dünyaya ait birinin göstersin ki?”

“Bilmiyorum.”

Mestan hızla yanıma gelip koluma girdi. “Dizlerin titriyor. Otur şöyle.” Altıma bir sandalye çekerken, dizlerimin titrediğini ancak fark ediyordum.

“Ben… Etkilendim, kötüydü. Gupse’nin gözlerinden-”

Kapının tıklatılması ile kelimelerim havada kaldı. Birbirimize baktık. Çünkü henüz akşam olmamıştı. Gelen annem ve babam olamazdı. Çocukların okul çıkış saati de henüz gelmemişti. Bu eve bu saatte kimse gelmezdi.

Mestan sessiz olmamızı işaret ederek önden ilerledi. Her olasılığı düşünerek annemin antika vazosunu ele geçirip peşinden ilerledim. Perla, bebek Rozelin’i koltuğa bırakıp ayağa kalkarken, Mestan kapıyı açtı.

Mirel ve Efraim karşımızdaydı.

“Ah!” Perla ansızın dolan gözleriyle birlikte ellerini yüzüne kapatırken, Mestan hareket edemedi. Elini kulptan bile indiremedi.

Çünkü Mirel’in eli karnındaydı ve karnı oldukça şişti. O hamileydi!

“Merhaba.” dedi Efraim. Gözlerini karısından ayırmadı. Ayırmadıkça gözleri daha fazla doldu. “Misafir kabul ediyor musunuz?”

Mirel, Mestan’a bakarken karnını okşadı. “Biraz kalabalığız ama…”

Perla Efraim’e koşup boynuna atladı. Ona öyle sıkı tutundu ki ayaklarının yerle bağlantısı kesildi. Mestan, Mirel’in karnına kilitlenmişti. Bu yüzden ilk adımı Mirel attı ve yanına gidip, elini kulptaki elinden alıp karnına koydu. “Ona merhaba, demek ister misin?”

Mestan ağzını zorlukla açtı. Mirel’in gözlerine baktığında ilk kez onun da gözleri doldu. “Me-merhaba.” Sarıldılar. Uzun uzun, gözyaşları ve özlem içinde sarıldılar. Sonra bir yuvarlak oluşturup hep birlikte sarıldık ve dakikalarca öyle kaldık…

Kapıyı kapatırken, orada olmadığını bilsem de uzun uzun girişe baktım. Yaz yağmuru başlamıştı ve benimle aynı mevsimi yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyordum. Onu özlüyordum. Onu çok özlüyordum. Ne yazık ki aramızda sadece mesafeler yoktu. Mesafelere sığamayacak affedilmemişlikler de vardı. Yine de… Her şeye rağmen yanımda olmasını diliyordum. Beni affedememesine de razıydım. Çünkü ben bile kendimi affedememiştim.

“Rozelin, biraz daha vantı var mı?”

Gülümseyerek tenceredeki son mantıları da Efraim’in tabağına doldurdum. “Vantı değil o, mantı.”

“Mantı.” derken ağzından en az elli tane mantının olduğuna yemin edebilirdim. Efraim gibi bir adam neredeyse aylardır doğru düzgün beslenememişti.Mirel de öyle… Hamileydi ama onu son gördüğümden daha zayıftı. Bakır kızılı saçları ise kulak hizasında kesilmişti.

Mestan onu kendi elleriyle yedirirken daha fazla dayanamadı ve “Ne zaman öğrendin?” diye sordu. Mirel’in karnını okşarken elleri titriyordu. “Kız mı? Yoksa erkek mi?”

“Bilmiyorum.” dedi Mirel. Ağzındaki lokmayı zorlukla yuttu. Perla ile dolapta ne bulduysak çıkarıp hazırlamıştık. Dakikalardır iştahla yiyorlardı. Perla ve Mestan da onları izliyordu.

“Hiç hastaneye gitmediniz mi?” diye sordum. “Hiç mi?”

Mirel üzgünce başını iki yana salladı. “Hayır. Gidebileceğimiz bir yerde değildik.”

Korkarak “Neredeydiniz?” diye sordum. “En başından beri birlikte miydiniz?”

Efraim kaşığını tabağına bıraktı. “Hayır, birkaç hafta önce kamyonette karşılaştık.”

“Ne kamyoneti?”

Mestan’ın sorusuyla Mirel ve Efraim üzüntüyle birbirlerine baktılar. En sonunda “Esir kamyonu.” dedi Efraim. “Biz… Biz savaşın ortasında kaldık.”

“Ne! Ne savaşı!” Perla korkuyla kocasının koluna sarıldı.

Mestan’ın gözlerinde de aynı korku vardı. “Neredeydiniz?”

Onlar yerine ben cevap verdim. “Filistin.”

Mirel’in gözünden bir damla yaş düştü. “Ben oradaydım. Efraim İsrail’deydi. Ülkeden kaçmaya çalışırken, aynı kamyonda karşılaştık. Kaçmayı başaramadan yakalandık ama en azından artık birlikteydik.”

Mestan, Mirel'in başını göğsüne bastırdı. Gözlerini kapatırken, "Zarar gördün mü?" diye sordu. "Canını yaktılar mı?"

"Benim değil." Mirel gözlerini kapattığında daha fazla yaş aktı. Çok daha fazla… "Çok can yandı. Öyle kötü şeylere şahit oldum ki…"

Sadece televizyonda, akşam haberlerinde gördüğümüz o acının içinde kalmışlardı. O acının içinden geçmiş, o acıyla yanmışlardı.

"Birkaç gün önce şansımızı tekrar denedik. Başka bir kamyona binip Türkiye'ye giriş yaptık. Türkiye de olduğunu biliyorduk ama evini, sana nasıl ulaşabileceğimizi bilmiyorduk. Sokaklarda kaldık. Sonra… Gazetede fotoğrafını gördük. Yanında bir adam vardı…"

Mirel'in anlattıklarına istemeden gülümsedim. Çekilmesini istemediğim o fotoğraf bize sevdiklerimizi getirmişti.

"Doğudaydık. " diye devam etti Efraim. "Önce bir fotoğrafla seni bulamayacağımızı düşündük ama yanındaki adamı tanıyorlardı. Şirketinin bulunduğu şehri öğrenmemiz zor olmadı."

"Şehir değiştirebilmek için Efraim günlerce inşaatlarda çalıştı. O olmasa aç kalırdık." Mirel, Efraim'e minnetle baktı.

"Ustabaşı denen şerefsiz kandırdı beni!" Efraim, öfkeyle soludu. "Bir şekilde yabancı olduğumuzu anlayıp hakkımdan daha az para verdi. Hakkımı verseydi sokakta değil insanların parayla kaldığı o uzun binalarda kalırdık."

Efraim'in sırtını sıvazlayıp, "Herkes iyi değil." dedim.

"Değil ama iyiler de var. Buraya gelmek için yol paramız yetişmiyordu, çalışanlar Mirel'in hamile olduğunu görünce aralarında para topladılar."

"Sağolsunlar…" Ayaklandım. "Karnınız doyduysa sizin içi banyoyu hazırlayayım. Sonra çıkarız."

"Nereye çıkarız?" diye soran Mirel'in karnını gösterdim. "Annesi ve babasıyla tanışmak için sabırsızlanan bir ufaklık görüyordum orada. Bence onu daha fazla bekletmeyelim."

*****

Ultrason başlığı Mirel'in karnında gezinirken, hepimiz çok heyecanlıydık. Kalp atışlarını duyduğumuz an ise yaşadığımız onca kötü ana rağmen sevinçle gülümsedik. Miniğimiz sağlıklıydı. Çünkü annesiyle birlikte direnmişti.

"Evet… Annesi zayıf ama bebek ayına göre epey ileride sayılır." dedi doktor. Sonra ultrason başlığını bir noktada durdurdu. "Güçlü bir

beyefendi.”

“Erkek mi!” Mestan heyecanla eğilip ekrana baktı. “Bir oğlumuz mu olacak?”

Efraim de ekrana yansıdı. “Şu gördüğümüz küçük şey pipi mi yani? Tüm bunları elindeki o aletle mi gördün?”

Doktor şaşırarak “Evet.” dedi. “Yoksa pot mu kırdım? Öğrenmemeyi mi tercih ediyordunuz?”

Mestan ve Mirel ne söyleyeceklerini bilemedikleri için “Kararsızlardı.” diyerek araya girdim. “Ama şimdi öğrendiklerine çok sevindiler. Öyle değil mi?”

Mestan eğildi ve Mirel’in alnından öptü. Bakışlarıyla ona teşekkür ediyordu. “Kesinlikle öyle.”

Hastane çıkışı onları alışveriş merkezine getirdim. Alaz sevinçten yerinde duramıyordu. Mirel ve Mestan’ın bir oğlu olacağına en az onlar kadar sevinmişti ama onu asıl sevindiren şey yakında babasının da geleceği düşüncesiydi.

Tüm ailemiz bir arada, diye sevinçle bağırmıştı. Yakında babam da gelecek!

“Şu kapıdan geçtiğimiz şey sayesinde iç organlarımızı mı gördüler?”

Efraim bunu xray cihazı için sormuştu. “Bizim değil, çantalarımızı içine bakıyorlar.”

“Vay canına! Telsizleriniz de çok gelişmiş. Görüntülü bile konuşabiliyorsunuz.”

“Onun adı telefon.” dedim. “Ve evet, teknoloji burada epey gelişti.”

“Şimdi ne yapacağız?” diye soran Perla’ya karşımızdaki bebek mağazasını gösterdim. “Bebeklerimiz için alışveriş yapacağız. Sonra da Mirel ve Efraim için bir şeyler alırız. ”

Mestan, “Yeteri kadar kağıdımız var mı?” diye sordu.

“Evet,” diyerek başımı salladım. “Yeteri kadar paramız var.”

Annem, dükkandan çıkmadan önce sıklıkla yaptığı gibi cebime para sıkıştırmıştı. Biliyordum ki o paranın asıl çıkış noktası babamdı. Benimle konuşmasa da beni düşünüyordu.

Bebek mağazasından bebek Rozelin için, Mirel’in karnındaki oğlu ve benim mağazanın içindeki koşturan oğlum için bir şeyler aldık. Kardeşlerim için de bir şeyler seçip hediye paketi yaptırdıktan sonra anneme tülbent babama da tesbih aldım. Biran için de bir şey aldım. Çünkü Alaz haklıydı, babası çok yakında bizimle olacaktı.

Yatma vakti geldiğinde ciddi bir sorunla burun buruna geldik. Evde hiç yer kalmamıştı. Mirel'e yatağımı vermek istesem de kabul etmeyip salonda Mestan için serdiğimiz yer yatağında onunla birlikte yatmak istemişti. Babam her ne kadar sıcak bakmasa da yarın bir ev ayarlamak zorundaydık.

Sabah olduğunda bu konuyu benim yerime düşünmüş ve hatta çözüm bulmuş birini karşımda buldum. Cihan. Kapıyı açtığımda gülümseyerek elindeki anahtarı salladı.

"Günaydın, sanırım akşam bu eve sığmakta zorlandınız. Yakınlarda bir evim var, hazır bir şekilde seni ve arkadaşlarını bekliyor."

Şaşkınlıkla bir Cihan'a bir de elindeki anahtara baktım. "Cihan, çok teşekkür ederim ama bunu kabul edemem. Zaten yeterince yük olduk sana. Senin için hiçbir şey yapmadım bile?"

Kısa bir süre sonra ciddiyetsizce düşündükten sonra "Önce bir günaydın, diyebilirsin." dedi. "Sonra da belki beni içeri davet edersin."

"Ah, pardon. Gelsene." Onu içeri aldıktan sonra kapıyı kapattım. Perla ve Mirel onu selamladı ama erkeklerden ses çıkmadı. Gazetedeki samimi fotoğrafımızdan sonra ondan hoşlanmadıklarını açıkça tahmin edebilirdim. "Çay demlenmiştir. İster misin?"

"Lütfen."

Alaz, "Anne! Çok acıktım!" diyerek mutfağa girerken Cihan'ı fark etti. "Cihan abi, sen mi geldin?"

Cihan oğluma gülümseyip başını okşadı. "Ben geldim yakışıklı. Galiba çok acıktın."

Alaz başını salladı. "Hiç doymuyorum ki ben."

Cihan sesli bir şekilde gülümsedi. "Demek öyle. Sana bir sır vereceğim. Ben de yemek yemeye bayılıyorum ve bildiğim harika bir makarnacı var. Makarna sever misin?"

"Bayılırım!" dedi Alaz "Anneannem gibi domates soslu yapıyorlar mı?"

"Sen istersen yaparlar." Cihan bana kısa bir bakış attıktan sonra "Belki anneni ikna edersen birlikte gidebiliriz." dedi. "Ne dersin?"

Alaz'ın birden kaşları çatıldı. "Vazgeçtim. Ben makarna sevmem."

Neden böyle yaptığını anlıyordum. Aslında Cihan da anlamıştı. Alaz akıllı bir çocuktu; bir erkeğin annesine gösterdiği ilgiyi fark edecek kadar akıllı ve biraz da kıskanç…

"Tamam annecim, biz de gitmeyiz."

Alaz elimi tutup Cihan'a kaşlarını çatarak baktı. "Gidelim ama babam gelince."

Bebeğimin uzayan kıvırcık saçlarından öptüm. "Sen nasıl istersen."

Her ne kadar kabul etmemek için direnseme de Cihan'in teklif ettiği eve ihtiyacımız vardı. Bunu o da biliyordu ve reddettikçe kalbinin kırıldığını hissediyordum. İyi biriydi. Kalbinin kırılmasını hak etmiyordu.

"Bu ev zaten kiralık. Henüz kafama yatan bir kiracı bulamadım. O zamana kadar boş. En azından biri tutana kadar kalın."

Bana evet, dedirten teklifi buydu. Evi, yeni kiracıları yerleşene kadar geçici olarak makul bir fiyata tuttuk ama Cihan bununla kalmadı ve bizi yeni evi için vereceği havuzbaşı partisine davet etti. İkizler teklifi duyar duymaz sevinç çığlığı attığı için parti teklifini de kabul etmek zorunda kaldım.

Ertesi gün Cihan'ın dört odası olan lüks evine apartman dairesine tamamen yerleştik. Odalardan birinde Efraim ve Perla, birinde Mirel ve Mestan, birinde ise oğlum ve ben kalacaktık. Bir oda sahipsiz kaldı, diye düşünürken Alaz orası için çoktan planını yapmıştı

"Anne, şimdilik birlikte kalalım, o da geceleri yalnız korkma, diye ama babam gelince o boş odayı bana yaparsınız, olur mu? Böylece siz de babamla yalnız kalırsınız."

"Gel buraya." Oğlumu, az önce beyaz nevrsim takımını serdiğim yatakta yanıma çektim. "Sen çok mı akıllısın bakalım?"

Böbürlenerek "Evet." dedi. Biraz düşündükten sonra "Partiye gidecek misiniz?" diye sordu.

"Gitmemi ister misin? Eğer istemezsen seninle kala-"

"Hayır, Alaz'a anneannesi bakacak." diyerek aralık kapıdan başını uzattı Mirel. "Değil mi Alaz?"

Alaz başını salladıktan sonra yataktan çıktı. "Ben bebek Rozelin'i sevmeye gideceğim. Uyanmıştır."

"Uyandı." dedi Mirel. "Koş!"

Alaz'ın yatakta boşalan yerini Mirel doldurdu. Sürekli karnına olan eline bakıp gülümsedi. "Güzel bir his, değil mi?"

"Çok…" Açık mavi gözleri sevgiyle gülümsedi. "Gelmek için pek uygun bir zamanı seçmedi ama şikayet etmeyeceğim. Onu çok bekledim, biliyorsun."

“Biliyorum. Mirel, hiç umudunu kaybettiğin oldu mu? Mestan’ı bir daha göremeyeceğini düşündün mü hiç?”

Hiç düşünmeden “Hayır.” cevabını verdi. “Ben onu bulamasam da o beni bulurdu. Belki yarın değil, belki sonraki yıl bile değil ama bir gün…” Elini aldı ve bir futbol topu büyüklüğündeki karnının üzerine bıraktı. “Biran da seni bulacak.”

“Bulacağından şüphem yok ama…”

“Affedeceğinden var, değil mi?”

Ağlamak istemiyordum. Kesinlikle istemiyordum ama gözlerim doluverdi. “Ben, çok kötü bir şey yaptım Mirel. Çok. Ondan beni affetmesini isteyemem. Bazen ne düşünüyorum, biliyor musun?” Ona baktığımda gözyaşlarım aktı. “Belki de nerede olduğumu biliyordur. Belki de… Bilerek ortaya çıkmıyordur.”

“Yapma lütfen! Bu duyduğum en saçma şey!”

“Gerçekten mi?”

“Elbette. Biran’dan bahsediyoruz. Sana ne kadar aşık olduğunu tüm Safornikon biliyor. Bir düşünsene, kimse, herkes, biz bile senden şüphe ederken o arkandaydı. Bir an bile senden vazgeçmedi.”

O anları düşünmek bana güç veriyordu ama o son cayır cayır yanan bakışlarını düşünmek, benden tüm gücümü çekip alıyordu.

“Şimdi gözyaşlarını sil. Sonra da hazırlan. “ Kollarını dans ediyormuş gibi çevirdi. “Bakalım senin dünyanın partileri nasıl oluyormuş!”

“Aslında ben gelmesen daha iyi olur. Çocukların yanında kalayım. Siz gidi-”

“Çocukların yanında Ayşe Teyze kalacak ve sen de bizimle geleceksin.” Ellerimden tutup ikimizi de ayağa kaldırdı. “Sence de biraz nefes almaya ihtiyacın yok mu?”

***

Cihan’ın yeni evi üç kata ve büyük bir havuza sahipti. Kapıdan içeri girdiğimiz andan itibaren özenle karşılandık ve havuz başındaki masalardan birine alındıl. Efraim, kanepeleri taşıyan adamın peşinde dolaşırken, diğerleri merakla etrafı izliyordu. Cihan yalnızca ortak iş yaptığı iş insanlarını ve ailelerini çağıracağını söylemişti.Doğrusu kalabalığı oluşturan kişiler smokin ve grand tuvaletleriyle mertebelerini belli ediyordu. Dozunda ışıklandırma ve baş köşede yer

alan jazz orkestrası ortama otantik bir hava katarken, kadehler hızla boşalıp dolduruluyordu.

Az sonra Gupse'yi gördüm. Birbirimize özlemle sarılırken, "Demek geldin." dedim. "Bu seferki iş gezin çok uzun sürdü!"

Kırmızı, mini elbisesinin içinde yeşil gözleri parlıyordu. "Rozelin! Neler olduğunu bir bilsen." dedi heyecanla.

"Ne oldu?"

"Biriyle tanıştım. Tanrım! Bu sefer gerçekten aşık oldum Rozelin."

"Gerçekten mi? Birlikte misiniz?"

"Hayır," dedi dudağını bükerek. "O henüz bilmiyor ama yakında açılmayı planlıyorum."

Konuşma için orkestradan mikrofonu alan Cihan'a bakıp toparlandı. "Bekle, birazdan onunla tanışacaksın. Cihan'ın yanına gitmem gerekiyor."

Hızlı adımlarla Cihan'ın yanına gitti. Uzun zamandır onun şirketinde çalışıyordu ve sağ kolu sayılırdı. Cihan, tüm davetlilere hoşgeldiniz, dedikten sonra kısa bir konuşma gerçekleştirdi. Ardından da mikrofonu heyecandan yerinde duramayan Gupse'ye verdi.

"Öncelikle hoşgeldiniz." dedi Gupse. "İşin mutfağında olmama neredeyse hepinizle tanışıyoruz. Aslında konuşmalara pek dahil olmam, o kısmı bu işin hakkını veren Cihan Bey'e bırakıyorum." dedikten sonra alkış aldı. "Ama etmek istediğim önemli bir teşekkür var. Biliyorsunuz, geçen ay üzücü bir olay yaşadık. Lojistik bölümümüzde bir yangın çıktı ve o sırada ben içerideydim. Uzun uzun anlatıp canınızı sıkmayacağım. O yangından biri sayesinde kurtuldum. Kendisi beni hiç tanımamasına rağmen ateşin içine atladı ve beni kurtardı. O, şu an baş korumam ve eminim ki bu konuşmayı yapmamdan haz etmiyor ama ısrarla ismini söylemek istiyorum. Alkışlarınızla, Biran Nuh!"

Bir isim yangınlar başlatabilirdi.

Bir isim denizleri kurutabilirdi.

Bir isim, aynı zamanda hem öldürüp hem de diriltebilirdi.

Biran yine olaylı bir şekilde giriş yaptı :)

Kesitler için instagramdan açtığım Bizimkiler ✤ isimli kanala gelebilirsiniz./ _DuruMavii

Lütfen yıldıza dokunmayı unutmayalım. Gelecek bölümde görüşmek üzere...

73. BÖLÜM; " Kayboldum Bebeğim"

Selam!

Kızıl Gece'mizin şarkısı çıktı!

Desteğinize en fazla ihtiyacım olan günler. Spotify de listenize eklerseniz ve YouTube'dan değerli yorumlarınızı paylaşırsanız çok sevinirim.

Ben ve RozBir sizi bekliyor olacağız.

Keyifle okuyun.

“Biran Nuh”

Düş değildi.

Sanrı değildi.

Yanılmıyordum.

O, Biran Nuh buradaydı.

İsmi önce kulaklarımda sonra da kalbimde yankılandı. Ruhum, derin bir kırıklığın kollarına yığılıp kalırken, gözlerim siyahlar içindeki koruma topluluğunun arasında onu gördü.

Sadece birkaç metre ötedeydi. Sarı aydınlatmaların altına, simsiyah duruyordu. Siyah bukleleri uzamıştı, tıpkı safir mavileri gibi parlıyordu. Gözümden bir damla akıp giderken, onu ilk gördüğüm haline ne çok benzediğini düşündüm.

Bir adım öne çıktı ama hepsi bu kadardı. Gupse elini uzatmıştı ama ne o eli tuttu ne de yanına gitti. Olduğu yerde kalmaya devam ederken, alkışlayan insanları başını hafifçe eğerek selamladıktan sonra bakışlarını doğrudan bana çevirdi. En başından beri yerimi biliyormuş gibi…

Bakışlarımızın çarpışması yalnızca ikimizin zihninde yankılanacak kuvvetli bir şimşek çaktırdı. Özlem, içimin derinliklerinde feryat figan ederken, dudaklarımdan sessizce adı döküldü.

“Biran…”

Kalbimin içinde sonu gelmeyecek bir veryansın koptu.

Bakışlarını benden çekmedi, koparıp aldı. Önce tek adımla adamların yanına geri döndü. Sonra da onlarla birlikte gözden kayboldu. Hiç görmemişim gibi…

“Neler oluyor?” Perla nefes nefese yanıma geldi. “Duydunuz değil mi? Siz de gördünüz, değil mi? Ağabeyimdi o. Ağabeyimdi!”

Efraim Perla’yı kollarına çekip başını kendi göğsüne yasladı. “Oydu bebeğim. Bulduk onu.”

“Bulduk!” dedi Mirel. “Nihayet bulduk.”

Bakışlarımı, az önce olduğu yerden ayırmadım. Kafamın içinde birbiriyle savaşan onlarca ihtimal vardı ve hepsi de birbirine düşmandı. “Biz mi bulduk?” diye sorduğumda sustular. Şaşkınlıklarının kokusunu alıyordum. “Belki de o bizi bulmuştur.”

Bizim sessizliğimiz, etrafımızdaki insanların keyifli kahkahalarını ve çalan ağır müziği ağırladı. Bir de soru işaretlerini… Bir de avuçlarımızın arasından kayıp gidenleri…

“Onu bulacağım!” Kalakalmışlığı üzerimden sıyırıp yerimden ayrıldım. Adımlarım doğrudan masaları dolaşmaya başlayan Cihan ve Gupse’nin yanına ulaşırken, dostlarımın arkamda olduğunu biliyordum.

“Gupse!” Gupse’nın gülümsemesi ifademi görünce donup kaldı. Masasında olduğu davetlilerden nazikçe izin alıp yanıma geldi.

“Rozelin, ne oldu? İyi misin?” Buluştuğumuz havuz kenarında ellerimi tuttu. “Bembeyaz olmuşsun. Ne oldu?”

“Gupse…” Aşık olduğunu söylediği adam Biran mıydı? Benim kocam mıydı! “Nerde o?”

“Kim?” dedi yeşil gözlerini açarak. “Kimden bahsediyorsun?”

Gözyaşlarımın akmasına engel olamıyordum. Hızlıca ellerimin tersiyle sildim ama yerine yenilerinin gelmesi uzun sürmedi. “Biran’dan.” dedim acıyla. “Az önce buradaydı.”

“Biran? Korumam mı?”

Gözlerimi kapatıp derin bir soluk aldım. “Evet! Nerede o? Az önce buradaydı ama kayboldu.”

“Neler oluyor?” Cihan da yanımıza geldiğinde kendimi daha fazla köşeye sıkışmış hissettim. “Rozelin, iyi görünmüyorsun. Uzaklaşmak ister misin?”

Cihan kollarımdan tutmak istedi ama ellerimi kaldırarak müsaade etmedim. “Hayır, hayır, bakın, ben iyiyim. Sadece onu bulmak

istiyorum.”

“Kimi?” diye sordu Cihan.

Ona cevap vermedim. Gupse’ye yalvaran gözlerle baktım. “Bana yerini söyle.”

Gupse anlam veremiyordu. Afallamıştı. Yine de kendini zorladı. “Korumalara konuşma sonrası izin verdik. Evlerine gitmişlerdir.”

“Evi nerde!”

“Bilmiyorum!” dedi Gupse panikle. “Bilmiyorum Rozelin ama gerçekten panikliyorum artık. Biran’ı neden arıyorsun?”

“Gupse Biran nerede!”

Yükselen sesim, konuşmaları da müziği de bastırmıştı. Tüm gözlerin üzerimize çevrildiğinde anladım.

“Gupse.” dedi Cihan, etrafına sahte bir gülücük dağıttıktan sonra. “Rozelin’e istediği bilgiyi ver.”

Gupse başını salladı. Elini masaya uzattığında asistanlarından biri telefonunu uzattı. Hemen bir yerleri aradı ama geçen saniyeler boyunca hiç konuşmadı. “Açmıyor.” dedi sonunda. “Zaten Biran mesai dışında telefonlarını hiç açmaz. O… garip biri.” Gözlerimdeki sabırsızlık onu bir şeyler yapmaya zorladı. Bir yeri daha aradı. “Hah! Şule, çalışanlardan birinin adresini bulabilir misin bana?” Aldığı cevap yüzünü buruşturdu. “Of! Şu an şirkete gidemez misin peki?” Başını iki yana sallarken telefonu kapattı. “Bilgiler şirketteymiş ve ulaşacak tek kişi de şu an şehir dışında. Bu davet nedeniyle yarın tüm şirket çalışanlarına izin verdik ama yardımcı olmak için sabah ilk iş dönecek.” Kollarımdan tutup şefkatli gözlerle baktı. “Tamam mı? Oldu mu?”

Tüm çalışanlar izinliydi. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama Biran da çalışanlardan biriydi ve o da olmayacaktı. Adresine de ancak yarın ulaşabilirdim. Bu nasıl bir sınavdı böyle!

“Rozelin, artık bize ne olduğunu ve korumaya neden ulaşmak istediğini söyler misin lütfen? Endişeleniyoruz.”

Donup kalmıştım. Gözüm sürekli onu gördüğüm yere kayıyordu ve o yoktu.

“Kayıp arkadaşlarımızdan biri.” cevabını verdi benim yerime Mestan. “Son görüşümüzde iyi değildi. Bu yüzden Rozelin merak etti. “

“Lütfen adresini en kısa sürede bize ulaştırın.” dedi sesi titreyen sesiyle Perla.”Biz artık gidelim.”

“Ama daha yeni başlıyoruz.”

“Sağol Cihan ama Rozelin çok heyecanlandı, daha fazla ayakta kalmasın.” Efraim kolum girdiğinde beni nereye çekse gidecek kadar kendimi hissetmiyordum.

Cihan’ın isteksizce “Tamam.” dediğini duydum. “Şöförüm kapının önünde, sizi eve bırakacak. Rozelin,” Bakışlarını yüzümde hissettim ama ona karşılık veremedim. “Lütfen eve gidince bana nasıl olduğunu yaz. Aklım sende kalmasın.”

Yeni evimize döndüğümüzde, her birimiz bir köşeye savrulmuştuk. Her birimizin aklından geçen tek bir isim vardı ama kimse tek kelime etmiyordu. Tesadüf olmadığını biliyordum. Canımı asıl yakan da buydu.

“Rozelin, zor olduğunu biliyorum. İnan ki biliyorum ama peşin hüküm vermiyor musun? Diyelim ki hissettiğin gibi tesadüf değil. Bak, hissettiğin gibi diyorum. Çünkü elimizde başka bir dayanak yok.” Mirel derin bir nefes aldıktan sonra devam etmek için oturduğu koltuğun ucuna doğru kaydı. “Aklından geçeni biliyorum. Sana kızdığı için uzak durduğunu düşünüyorsun ama öyle olsa bile sence yeterince uzak durabilmiş mi?”

Akmak isteyen ama bir türlü akamayan o yaşı defetmek için yukarı baktım. “Cezalandırmak istediği ben, cezayı çeken benimle birlikte oğlumuz da. Bunu hiç mi düşünmedi.”

“Bence düşündüğü başka bir şey var.” Mestan ne söylediğini biliyordu. Gözlerindeki kararlılığı açıkça görüyordum. “Onu biraz tanıyorsam, bir bildiği olduğuna kalıbımı basarım.”

İçimi çektim. “Belki de yeterince tanımıyorsundur. Tanımıyoruzdur.”

“Sen ne ne diğini bilmiyorsun?” Perla hızla yerinden kalkıp bana en yakın köşeye oturdu. “Roz, bir kere iyi düşünsen ne olur? Sen kendine hala çok kızıyorsun diye böyle düşünüyorsun ama işin aslı sandığın gibi değil. Ben… Ağabeyimin senden bile isteye bu kadar uzun bir süre ayrı kalacağını düşünmüyorum. İstese de yapamaz.” Bir destekçi aramak için kocasına döndü. “Öyle değil mi Efraim? Sen söyle.”

Efraim önce boş bulunsa da kafasını sallayabildi. “Öyle tabii!” Biraz düşündükten sonra bana içtenlikle baktı. “Doğruyu söyleyeceğim. Bu konuda yorum yapmak ne bana ne başkasına düşmez ama… Perla

senin yaptığını yapsaydı ona çok kızgın olurdum. Ama sonunda onu anlardım. Çünkü aşk, anlamaktan başka çare bırakmaz.”

İçimdeki yangın dostlarımın sözleriyle sulanırken, “Öyle mi gerçekten?” diye sordum umutla.

Efraim hevesle başını salladı. “Liderin körkütük aşık olduğuna adım kadar eminim.” Perla’yı kendine çekerek başından öptü. “Tabii benden sonra.”

Tek yapmam gereken onlara kulak vermekti. Duvara toslamaktan korkan yanımı susturmam gerekiyordu ama içimde can çekişen özlemin sessiz kalmaya niyeti yoktu. Onu bulmalıydım. Onu yeniden görmeliydim. Onun yakasına yapışıp, bize neden bunu yaptığını sormalıydım.

Sabaha kadar gözümü kırpmadım. Evin içinde dönüp durdum. Oğlum uyanmasın diye sesini kıstığım telefonumun titreşimini kaçırmamak için elimden bir an bile düşürmedim. Saat sabah altıyı gösterirken, telefonum titredi. Mesaj Gupse’dendi. Bir adres göndermişti, Biran’ın adresini…

Dün geceden kalan elbisemi nihayet çıkarıp yerine beyaz, ince askılara sahip yazlık elbisemi giydim. Yüzümde dünden kalan makyaj vardı ama bir dakika bile kaybetmemek için banyoya gitmedim. Oğlumu sessizce öptüm. Annemin ördüğü küçük, yuvarlak, kremrengi çantamı aldım ve kalbim daha şimdiden hızlanmaya başlarken evden çıktım. Adres Cihan’ın şirketine yakın sayılırdı. Yanımdaki paranın taksiye yetip yetmeyeceğini umursamadan bulduğum ilk taksiye bindim ve aciliyetim olduğunu söyledim. Ancak giderken paramı hesaplamayı akıl edebildim. Tahmin ettiğim gibi tüm yolu karşılamayacaktı. Taksimetrede gösteren ücret, cüzdanımdaki ile eşleştiği an da indim ve kalan yol için adımlarımı seferber ettim.

Geçtiğim sokaklara rezidanslara ev sahipliği yapıyordu. Neredeyse gelmek üzereydim. Biran bu rezidanslardan birinde oturduğunu anlamıştım. Ama nasıl? Az sonra tüm sorularımın cevabını alacaktım. Ancak aslında derdim sorularımın cevabını almak değildi.

Ona kavuşmaktı.

Son girdiğim sokağın başında durdum. Adreste yazan numara rezidans bu sokakta görünmüyordu ama telefondaki konum yaklaştığımı gösteriyordu. Sokak boyunca ilerlediğimde rezidansların bulunduğu siteyi bitidim ve geniş, ağaçsız bir araziye ulaştım. Çevrede

henüz yarısına bile ulaşılmamış inşaatlar vardı ama daha ileride, arazinin ortasında tek başına duran uzun ve ince bir rezidans, yanan birkaç ışığıyla kendini gösteriyordu.

On üç numara. Biran on üç numaralı rezidansta oturuyordu.

Adımlarımı hızlandırdım. On üç numaralı rezidansın diğerleri gibi ne bir bahçesi ne de güvenliği vardı. Adrese göz attığımda yirmi birinci katta oturduğunu gördüm. Orası sonuncu kattı. Asansöre yöneldim. Düğmesine defalarca basmama rağmen ne ışığı yandı ne de kapısı açıldı.

“Siktir ya!”

Geri dönüp merdivenlere yöneldim. Tırmanırken neredeyse koşuyordum. İçimde patlamaya hazırlanan bir bomba vardı ve ilk kurbanı da ben olacaktım. Geride bıraktığım katlar beni ona daha fazla yaklaştırırken, ellerim, dizlerim, ruhum titriyordu. Son kata ulaştığımda kendimi bir enkaz gibi hissettim. Yine de ona gidenn adımlarımı durduramadım.

Başka bir evrende yine kapısının önündeydim.

“Ben geldim.” diye fısıldadım. “Buldum seni.”

Kaldırdığım elim kapıya ulaşamadan kapı açıldı.

O, safir mavisi gözleri ve o gözlerin üzerine dökülen gece siyahı bukleleriyle kaşımdaydı. Bana baktı; baktıkça kaşları gözlerine daha fazla yaklaştı, çene hattı keskin bir manevraya dönüştü. Tek kelime edemeyeceğimi bile bile dudaklarımı araladım, gözümden bir damla yaş düştü. Sonra bir damla daha… Dahasını hissedemedim.

“Sen nerdesin Allahın belası!” Hıçkırıklarım sesimi ele geçirirken Sıktığım yumruklarımı ani bir hamleyle göğsüne geçirdin. “Neredesin sen!”

Dudaklarımın arasında hep aynı sözcükler varken vurdukça vurdum. O ise taş gibi durdu ellerimin altında; kaya gibi. Sıcak amber kokusu genzime doldukça bileklerimdeki güç beni terk etti. Gücümü acımla tükettim. Başım göğsüne düşerken hala benimle olan, sessizce akıp giden gözyaşlarımdı.

Oysa haykırmak istiyordum. Bu kadar yakınken beni neden bulmadın, diye. Beni neden seninle sınadın, diye. Neden sensiz geçen her yeni günde parçalara ayrılmama izin verdin, diye… Yapamadım. Bana uzanan kollarının belimi sarmasına, beni içeri çekip almasına izin verdim. Sırtımı kapattığı kapıyla bedeni arasında sıkıştırdı. Zihnimde

uçuşan tüm düşünceler, birer birer hiçliğe karışırken, karanlığa yatkın loş ışığın arasında bir başımıza kaldık.Yüzümde gezinen elini tersiydi. Bir gayretle yarım yamalak açtığım gözlerimi yukarı kaldırıp, yarım yamalak açık olan gözlerine baktım. Yanağımda gezinmeye başlayan parmaklarının dış boğumlarını bakışlarıyla takip ederken, yüzüme vuran ılık nefesini açlıkla içime çektim. Gözlerim kapanmadan önce kapanan gözlerini gördüm. Tek kelime bile etmeden dudaklarıyla dudaklarımı ele geçirdi. Beni ele avuca sığmayan büyük bir açlıkla öperken ona karşılık vermemem imkansızdı. Çünkü her zaman tutkusu karşısında çaresizdim. Islak dudaklarımız birbiriyle özlem dolu bir harbe girişirken büyük avuçları hızla sırtımda gezindi. Sadece iki eliyle dokunmadığı tek bir noktayı bile bırakmazken diliyle dudaklarımı aradı ve ağzımın içine sızdı. Bedenini bana bastırdığında ikimiz de inledik. Elleri daha aşağı indi. Elbisemin eteğinden tutup başımdan sıyırıp attı. Beni kucakladığında bile öpüşmeye devam ediyorduk. Birkaç adım sonra bizi, ayağıyla iterek açtığı kapıdan içeri soktu ve sırtımı, buram buram o kokan sıcak çarşafların içine bıraktı. Eşofmanını aceleyle sıyırıp üzerime uzandığı anda siyah, kolsuz tişörtünü çıkarıp attım. Bronz ve geniş omuzlarına tutunurken dudakları önce çenemde sonra da boynumda gezinmeye başladı. Tenime nakşettiği öpücüklere minik ısırıklar eşlik ediyordu ve bu kelimenin tam anlamıyla çıldırtıcıydı. Onu bacaklarımın arasında tüm hacmiyle hissetmek beni daha fazlası için yalvarmaya teşvik ediyordu. Başka bir zamanda ve başka bir durumda bu halimin acelesizce tadını çıkaracığını biliyordum ama o anlardan birinde değildik. Çünkü üzerimizde son parçalarıda çıkarıp atması yalnızca birkaç saniyesini almıştı.

Birçok bilinmeyen vardı. Çok fazla kızgınlık ve çok fazla kırgınlık vardı. Bir kenarda sorulmayı bekleyen çok fazla soru vardı.

Biran yavaşca kendini bana iterken, her birini öteledik. Dudaklarımızdan dökülen inilti bu kez keskin ve acı çekiyormuş gibiydi. Dudaklarımız şehvetle birbirini buluştu, birbirimizi delirircesine öptüğümüz an da baldırımı kavrayıp yukarı çekti ve kendini bana daha sert itti. Hızlanmadı. Zaten en başından beri çok hızlıydı. Verdiği doluluk hissi beni raydan çıkarırken, bacaklarımı belime dolayıp mümkünmüş gibi kendimi ona daha fazla yaklaştırdım. Birleşmemizden yükselen ritmik sesler detaylarından bihaber olduğum

karanlık odanın duvarlarında yankılandı. Bacaklarımın arasında hissettiğim ıslaklığın giderek artarken uyuşan dudaklarımı araladım ve kasıklarımda kaynayan hissin beni yutmasını bekledim.

Bizi ele geçiren zelzele devasa bir hortuma dönüşürken, onun da dudakları aralandı ve içeriden boğuk sesle yükseldi.

Hayır! Son noktada değildik. Hızlandı Daha fazla hızlandı. Bacağımdaki elinin tutuşu o kadar sıkılaştı ki sonraki günlerde morarmış parmak izlerini taşıyacağımı biliyordum.

Kendine bana son itişinde, kaynar su gören bir kar tanesi gibi eridiği hissettim ve eriğim yerden çoğalmaya başladım. Bu hissi tanıyordum. Kölesi olduğum bu his, bana onun armağanıydı.

Kendini benden aldı ve soluk soluğa sırt üstü yanıma bıraktı. Artık bedenlerimizin birbirine değen hiçbir noktası yoktu ama geriye bıraktığı zonklama hala tüm bedenimde hüküm sürüyordu. Benden farklı olmadığını biliyordum. Birbirimizi gördüğümüz an ateşlenen fitil, hala tüm ihtişamıyla yanıyordu. Nefesim biraz düzene girdiğinde, başımı karanlığın içerisindeki varlığına çevirdim. Bir siluetten ibaretti. Gözleri tavana bakıyordu.

Buradaydı. Gerçekten buradaydı.

“Biliyordun.” diye fısıldadım.

İnkar etmeyeceğini biliyordum. Nitekim sususu da kabulenişiydi.

“Nasıl dayanabildin? Ben buradaydım, gözünün önündeydim. Her yerde delirmiş gibi seni ararken sen nasıl…” İçimdekileri kelimelere dökmek daha fazla canımı yaktı. Çıplak bedenimi doğrulturken, “Nasıl dayanabildin!” diye haykırdım. “Benden böyle mi öc aldın! Oğlunu bile görmemeyi göze alarak mı!”

Sessizlik. Kocamani lanet bir sessizlik! Bana vereceği tek kelimesi bile yok muydu!

“Kahretsin! Buraya hiç gelmemeliydim.” Hırsla yataktan çıktım ama daha odadan çıkmadan beni yakaladı. Karanlık odanın içinde çırılçıplak ve karşı karşıya dururken, “”Yatağa dön.” dedi. Söylediği ilk şey bu olmuştu.

Dolan gözlerimi görmedi. Akan gözyaşlarımı ve kavrulan içimi görmedi. “Hayır.”

“Rozelin,” dedi, sakin kalmaya zorladığı sesiyle. “Yatağa.”

Hala bileğim parmaklarının arasındayken yalın ayağımı parke zemine vurdum. “Sen bana bir cevap verinceye kadar yerimden

kıpırdamayacağım.”

Parmakları kolumdan uzaklaştığında bir an için dediğimi yapacak sandım ama belimden tek kavrayışla bedenimi yeniden yatakla buluşturduğunda onu yeniden hatırladım. İstediği şey için her yolu denerdi.

“Bir yere gitmiyorsun.” dedi, bileklerimi yatağa bastırırken. Evet, tam üzerimdeydi ama bedenlerimizin birbirine teması yoktu. Oysa daha az önce sevişmiştik. Nasıl olur da hala bana daha fazla dokunması için çılgına dönebilirdim?

“Kalmamı mı istiyorsun? O zaman bana bir açıklama yap.”

Suratıma vuran soluğu eşliğinde giderek daha fazla netleşen gözlerine baktım. Onları özlemiştim. Onlara uzun uzun bakıp, sakinleşmeye ihtiyacım vardı ama şu an hissetmek istediğim şey sakinlik değildi. Dokunduğu her yer, tüm noktalarım cayır cayır yanıyor ve yalnızca onu istiyordu.

“Ne duymak istiyorsun?”

“Ne duymak istediğimi biliyorsun.”

Gözlerim karanlığa iyiden iyiye alışmıştı. Artık benim için hareket eden bir silüet gibiydi ve o siluetin gözleri, dudaklarıma kaydı. “Ne istediğini biliyorum.” diye fısıldadı, onu daha fazla istememi sağlayan erkeksi sesiyle. “Söylemek ister misin?”

Bileklerimi yatağa daha fazla bastırırken, bedenini yavaşça üzerime bıraktı. Bu, güneş en tepede yakarken, kızgın kumlara gömülmek gibi hissettirmişti. Sıcaktı. Çok sıcaktı. Asla sona ermeyen sertliği ile bacaklarımın arasındaki ıslaklığı yüzeysel olarak hissederken, utançla gözlerimi kapattım. Dudaklarımdan duyularıma seksi bir kıkırtı akarken, kendini ıslaklığıma daha fazla bulaştırarak inlememe sebep oldu.

“Gözlerini aç.”

Hayır.

“Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı ve sakallarını boynuma sürttü. “Aç gözlerini.”

Hayır!”

Kendini bir anda içime ittiğinde çığlık atarak gözlerimi açtım. “Siktir!”

Daldığım safir mavisi bir denizdi. Gülümseyen safir mavileri… Kısa, çok kısa bir an gözlerindeki gülümsemeyi görmek ruhumdaki yarayı

onarmarmaya koyuldu.

“Sadece bu kadar mı?” Yavaşça geri çekilirken, uyuşmaya başlayan ayak parmaklarımı sıktım. “Daha fazlasını yapabilirsin.” Kendini bir kez daha itti, çok daha sert!

“Ah!” Bedenim altında yay gibi gerilirken esareti altında olan yumruklarımı sıktı. Yavaştı. Tanrım! Aklımı kaçıracağım kadar yavaş ve sertti. Burnunu köprücük kemiğime kadar kaydırıp, oradaki çukurdan derin bir soluk çektiğinde ağırlaşan göz kapaklarımla başa çıkmaya çalışıyordum. Öpücükleri ufalarak omzum boyun devam ederken, dizlerimi kendime çektim ve bedenimin tüm kıvrımlarıyla onu karşılamaya başladım. “Biran…”

“Sarışın.” diye inledi, kendini içimde döndürerek genişletirken. Dudaklarının gezdiği yerlerde şimdi dili vardı. Tenime ıslak emareler bırakırken hiç durmuyor, belli bir ritimle içimde hareket ediyordu. “Her gece rüyalarımda seninle bunu yaşadım. “ Çenemi dudaklarını arasına aldığında özgür bıraktığı ellerimi ait oldukları yere, omuzlarına bıraktım.

“Biran!!” Boynuna asılıp başımı kaldırdım ve nefes nefese dudaklarımızı birbirine yapıştırdım. Dudaklarımız tutkuyla birbirini emerken acıyan canım önemsiz bir detaydı. Bacaklarımı ona doladığımda hızlandı. Sertti, sınırlar hiç yokmuş gibi çok daha sertti. Bedenlerimizin birbirine her çarpışı tenimizde yeni bir ter damlacığa yer verirken, o damlaların birbirine karıştığını hissediyordum. Dakikalar sonra nefesimin son katresini de ağzında tükettim. Başım, tüm gücünü yitirerek yatağa düşerken, Biran kendini üzerime bıraktı. Düzensiz ve sert solukları tenim tarafından emildiği sıralarda bedenimin ağrımayan tek bir noktası bile olmamasına rağmen, ruhum uykunun kollarına atılacak kadar huzurluydu.

Uyandığımda yanımdaydı. Gözleri yüzümde geziniyordu. Çok sessizdi. Bir süre hiç konuşmadan gözlerime baktığında, aslında onun da ihtiyacı olanın bu olduğunu hissettim. Bu hissin altı boş olsa bile ihtimali güzeldi. Başını ağır ağır tavana çevirdi. Kollarından birini başının altına yerleştirip yeniden pencereden süzülmeye çalışan cılız ışığın yansımaya çalıştığı tavanı izlemeye koyuldu.

“Evet, nerede olduğunuzu biliyordum.”

“Bunu zaten biliyorum.” Benim gözlerimde tavandaydı. Nasıl olacağını bilmiyordum ama bir şekilde kendimi ona bakmaktan

alıkoyacaktım. Çünkü öğrenmem gerekenler vardı ve ona bakarken yalnızca konuşmak çok zordu. “Neden ortaya çıkmadın?” Bunu sormam yersizdi. Nedenini biliyordum. “En azından Alaz’ı…”

“Sana kızgın olduğum için değil.” Başını bana çevirdiğini hissettim ama yine de ona bakamadım. “Ne sanıyorsun? Sana kızgındım ve seni görmek istemedim, öyle mi?”

“O zaman neden?” Göğsümü, beni sakin tutmasını umduğum derin bir nefesle şişirdim. “Neden?”

Sesini yeniden duymak için biraz beklemem gerektiğini anladım. Bana anlatması gerekenler vardı. Her birini duymak için can atıyordum. İstiyordum ki benden uzak kalmasının sebebi ben olmayayım. İstiyordum ki… Açtığım yara kapanmış olsun. Biraz bile olsa…

“Gupse.”

Başımı şaşkınlıkla ve birden ona çevirdiğimde, köşe kapmaca oynayan bakışlarımız birbirine yenildi. “Ne?”

“Sandığın gibi biri değil, sandığın kişi değil.”

“Anlamıyorum.”

“Biliyorum.” dedi usulca. “Anlatacağım. Önce şunu bil, karşınıza çıkmayışımın bir sebebi vardı.”

İçimde, öldüğünü sandığım tüm kuşlar başını kaldırdı ve yeniden kanat çırpmaya hazırlandı. “Seni dinliyorum, Biran Nuh. Bana ne olup bittiğini anlat.”

Perde aralığından sızın ışık,şimdi geniş ve bronz göğsündeki ter damlacıklarını ele verirken, “Üzülüceksin.” dedi. “Söyleyeceklerim seni incitecek.”

Bunu hiç istemiyordu, adım gibi biliyordum. “Yine de olanı bilmek istiyorum.”

Dudakları yeniden aralandı ve söze yine “Gupse.” diyerek başladı. “Onu ilk kez yaşadığın yerde gördüm. Vedalaşıyordunuz. Aslında seni de ilk kez orada gördüm. Yüzünde bir gülümseme vardı. Buruk bir gülümseme…”

Bahsettiği buruk gülümseme yeniden dudaklarımda can bulurken, “Neden yanımıza gelmedin?” diye sordum. “Gelmeni bekliyordum. Her gün bekledim.”

“Biliyorum.” Göğsünü sıkıntılı nefesiyle şişirdi. “Ama gelemedim. Çünkü Gupse’yi telsizle konuşurken gördüm. Senin yanından

ayrıldıktan hemen sonra… Sizin dünyanızda haberleşme yöntemi telsiz değil. O alet benim dünyama ait.”

“Hayır, hayır. Bekle. Bu dünyada da telsiz kullanılabilir. Gupse iş için telsiz kullanmış olma-”

“İş için mi Lord Hualp denen o itin kodunu söyledi?”

Duyduğum isim kalbimi sıkıştırdı. Vücudumda inkar etmeye elverişli ne kadar mekanizma varsa harekete geçmek için hazırlandı. Oysa görüyordum. Onun gözlerinde; anlatacak çok daha fazla şeyin olduğunu…

“Gupse’yi takip ettim. Onu günlerce izledim. Sonunda ne oldu, biliyor musun? Yanılmadığımı gördüm. Gupse senin arkadaşın mı? Artık değil. Onun ruhu Hualp Koran’a itaat ediyor.”

Eli, karanlığın içinden yüzüme uzandı, akıp gittiği hissedemediğim gözyaşımı silerken, “Üzgünüm.” dedi yavaşça. “Gupse kendi iradesiyle lorda hizmet ediyor.”

“Bundan emin misin?”

Gözlerini yavaşça kapatıp açtı.

İçimi çektim.

“Lord…” dedim iğrenerek. “Ona ne veriyor?”

“Gupse’ye verdiği somut bir şey değil. Gupse lordun manevi gücüne inanmış durumda. Ona tapanlar arasında, baş sıralarda.”

Her sözü kalbimi yeni bir parçaya bölüyordu. Ah. Gupse. O, kendimi bildim bileli en iyi arkadaşımdı. Sırdaşımdı. Kendin dünyamda beni anlayan en iyi kişiydi.

“Ne öğrendin?” diye sordum. Artık sesim güçlükle çıkıyordu.

“Hualp’e bazı bilgiler veriyor.” Dişlerini sıktı. “Tamamı seninle ilgili.”

“Başka?”

Esen rüzgarın havalandırdığı perde içeri daha fazla ışığı sızdırdı ve kısa bir an kızarmış dudaklarını ve uzayan sakallarını gördüm. “Geri dönüş yolumuz Gupse’den geçiyor. Bizi Safornikon’a götürecek yola ancak o ulaştırabilir.”

“Bir an önce ulaştırmalı.” dedim üzüntüyle. “Çocuklarımız…”

“Biliyorum.” Ağır ağır yutkunurken, “Bu yüzden Gupse’nin peşinden ayrılmıyorum, dönüş yolunu bulabilmek için.”

“Bu yüzden mi onu yangından kurtardın?”

Durdu, düşündü. “O yangını çıkaran bendim.”

“Ne?”

“Gözüne girmeliydim. Başardım da. Bana iş teklif etti.”

“Biran,” Bunu söyleyecek olmak acı vericiydi. “Gupse sana-”

“Biliyorum.” dedi bir kez daha. “Bu yüzden karşına çıkamadım. Dönüş yoluna bu kadar yaklaşmışken Gupse’nin güvenini kaybedemezdim. Ayrıca izlenip izlenmediğini de bilmiyordum. Karşına çıkmam her şeyi yerle bir etmem, demekti.”

“Anlıyorum.” Anlıyordum. Yine de kalbimin daha fazla kırılmasına mani olamıyordum. Onu yerde gökte ararken, meğer yanıbaşımdaymış, diye düşündüm. Görememiştim. “Biran, beni affedebilecek misin?”

Sessizlik. Kimsesiz, sevimsiz, korkunç bir sessizlik.

Başımı yataktan kaldırdım. Ona yaklaştım. Kolunu benim için açtığında, ardı ardına akan gözyaşlarımla birlikte çıplak göğsüne başımı koydum.

“Üzgünüm. Çok üzgünüm…”

Göğsünden süzülen amber kokusu beni teselli ediyordu. Belki kendisi değil ama kokusu bunu yapıyordu. Ruhumuzda açılan mezarın üzerine toprak atıyorduk. O mezarın nedeni bendim. O mezarda, yitirdiğim bebeğimle birlikte bir parçam da yatıyordu.

Zaman geçti, geçti, geçti.

Sessizlik bir düğüm gibi boğazımızda yer ederken, parmaklarını saçlarımın arasında hissettim. Uzun uzadıya, acelesizce, her saniyesini hissederek ve hissettirerek okşarken, “Başka çarem var mı?” diye sordu. “Seni affedeceğim. Bunun için her şeyi yapacağım. Aksi ölüm gibi…”

Başımı kaldırıp, geceye kafa tutan gözlerine baktım. Uzayan saçları, siyah buklelerini yine alnına düşürmüştü. Özlediğim bu görüntüyü seviyordum. Kalın ve yukarı taranmış gibi duran gergin kaşlarını, gür kirpiklerini ve her seferinde farklı bir hikaye anlatan ifadesini seviyordum. Sakin kalması için hükmettiğim ellerim beni daha fazla dinlemedi. Parmaklarımı, buklelerine dolanırken bulduğumda gözlerimiz hala birbirine kenetliydi. “Seni özledim lider, çok fazla.”

Dudağının bir yanın silik bir şekilde kıvrıldı. “Önce ben söyledim.”

“Duyduğumu sanmıyorum.” Bakışlarını bir an içinden benden aldı; çıplak kalçalarımda, belimde ve omuzlarımda gezdirirken, “Yatağa kıl payı yetiştiğimizin farkındasındır sanıyordum.”

Gözlerim hala nemliydi ama ben de gülümsedim. “Bu, ben de özledim demek mi?”

Saçlarımdaki elini aşağı indirdi ve belimden sıkıca kavrayarak ben daha fazla kendine çekti. “Özlemden geberdim, demek.”

“Belki de gizlice yanıma gelebilirdin.”

“Düşündüm.” dedi düşünmeden. “Ama o gün.”

Sustu. Suskunluğunun altında hoşuna gitmeyen bir detay yatıyordu. “O gün?”

“Bir gazete parçası elime geçti.” dedi öfkenin boğduğu sesiyle. “Dünyanın en boktan yalanı yazıyordu.”

Mahcubiyetle “O haber tamamen yala-”

“Biliyorum. Tek bir saniye bile inanmadım.” Kolunu biraz daha sıkıştırdı ve beni üzerine çıkarmayı başardığında, onu yeniden bacaklarımın arasında hissettim. Hissettiğim en hissedilir halindeydi! “O herifin sevgilisi değilsin. Kimsenin değilsin.” Kalçalarımı kavradı. Beni nezaketten uzak bir hareketle kaldırıp, bizi birbirimizle buluşturdu. İniltilerimiz dışarı taşarken, gözlerini kapattı ve başını arkaya attı. “Çünkü bana aitsin. Hep öyleydin.”

*****

Hava kararı birkaç saat oluyordu. Belki de daha fazla… Kapının girişinde bir yerde düşürdüğüm telefonumun titreyen sesini duymuştum ama yataktan çıkamadığım için bakamamıştım. Sonuncu seferde ısrarla çaldığı için üzerime çarşafı dolayıp Perla’nın ısrarcı aramalarına geri döndüm. Ortadan kaybolduğum için sıkı bir azarladıktan sonra Alaz’ın sürekli beni sorduğunu söyledi. Bunun üzerine hızlıca kıyafetlerime uzandım ama bana onları Biran giydirdi.

İç çamaşırlarımın üzerine beyaz elbisemi geçirirken,”O nasıl?” diye sordu. “Buraya alışabildi mi?”

Elbisemin eteğini dizlerime indiren ellerini tuttum. Tüm perdeler kapalı olduğu için ev hala karanlık sayılırdı. Tedbir için ne ışığı ne de perdeleri açmaya yeltenmemiştik. “Alışmak konusunda sıkıntı yok ama… Seni özlüyor.”

Başını eğdi ve yavaşça salladı. “Ben de onu.”

“Ya sen? Sen alıştın mı?”

Dudağının sol kenarı keyifsizce kıvrıldı. “Buraya geliş hikayemi daha sonra dinlersin. Diğerlerinden daha maceralı olduğuna bahse girerim.”

Gülümsemeye çalıştım. “O kadar da emin olma.” Çantamı taktım. Artık gitmem gerekiyordu ama bir adım bile atmak istemiyordum. Ellerimden ayrılmayan elleri, onun da aynı şeyi istediğini söylüyordu. “Sana nasıl ulaşacağım.”

Sorumla birlikte yanımdan ayrıldı. Çekmecelerden birini açtı ve ufak bir telefon çıkarıp bana uzattı. “Bunu senin için almıştım. Bir türlü veremedim.”

Telefonu aldım. “Bu ne kadar daha devam edecek? Sadece Alaz değil, diğerleri de seni çok özledi.”

Gelip yeniden karşımda durdu. Üzerinde yalnızca bir boxer vardı ve her zamankinden daha iri görünüyordu. Dünyamın ona yaradığını düşünürken dudaklarımda gerçek bir tebessüm can buldu. “Geri dönebilmek için sabretmek zorundayız. Epey yol kat ettim, benden haber bekle. Diğerlerine de ağızlarını sıkı tutmasını söyle.”

Başımı sallarken gözüm kapıya ilişti. Birlikte oraya yürüdük. Çıkmadan önce ona döndüm. “Kendine dikkat et. Söylediğin gibi lordun eli buraya kadar uzandıysa, bir planı var demektir.”

Bunu hesapladığını zaten biliyordum. “Sen de dikkat et.”

“Gupse’ye karşı mı?”

“Yalnızca ona değil.” Ellerini belime yerleştirdi. Beni kendine çekerken, “Cihan, denen o kravatlıya karşı da. Eğer bir kez daha sana bir şey yedirmeye kalkarsa, ona son yemeğini yediririm.”

Kollarımı boynuna dolayıp ona sıkıca sarıldım. “Kötü niyetli biri değil. Sadece yardım etmeye çalışıyor.”

“Niyetini anlayabiliyorum ve o niyet, son yemeğini yemesine engel değil.” Geri çekilip alnını alnıma yasladı. “Beni dinleyecek misin?”

Ona istediği cevabı önce gözlerimle verdim. “Bundan sonra hep seni dinleyeceğim. Bunu bir söz olarak kabul edebilirsin. Ama sen de...” Ah, ne saçmalıyordum? “Boşver”

“Söyle.” dedi beni tutarak.

“Önemsizdi.”

“Yine de söyle.”

Söylemeden bırakmayacağını bilerek söylemek üzere bakışlarımı kaçırdım. “Sen de Gupse’ye karşı dikkatli ol.”

Dudaklarında aynı yarım tebessümle, “Sadece lord ile bağlantısı olduğu için mi?”

Benimle oynuyordu. Kesinlikle oynuyordu! Bilerek ona istediğini vermeye karar verdim. “Sanırım sana aşık. Onu tanıyorum, istediğini almak icin her yolu dener.”

“Yani…” dedi bakışlarımı yakalamaya çalışarak. “Beni istediğini mi söylüyorsun?”

Düşüncesi bile bedemi tümüyle ürpertmiş, içime o berbat kıskançlık hissini uğratmıştı. “Her ne ise!” derken sesimin istemsizce yükselmesine mani olamadım.

“Siss…” Dudakları burnumda konaklarken, ılık nefesiyle ayaklarımı yerden kesiyordu. “Sakin ol sarışın,” Kaldırdığım gözlerimi gözlerine diktim. Çok yakındık ve içim titriyordu. “Başkası, başka bir kadın umurumda değil.” dedi. “Ben yalnızca sende kayboldum bebeğim.”

Gözlerime baktı ve bu hiç de kısa sürmedi. Dudaklarını önce alnıma, sonra da dudaklarıma bastırdıktan sonra benim için kapıyı açtı. Onu geride bırakmak, ondan adım adım uzaklaşmak zordu ama buna mecburdum. Geleceğimiz için, çocuklarımız için… Bir taksi bulana kadar yürüdüm. Bulup eve döndüğümde ise parasını Efraim’e ödettim. Alaz beni ağlayarak karşılamıştı. Bacağıma o kadar sıkı sarılmıştı ki onu saatlerce yalnız bıraktığım için pişmanlık duymuştum. Hiç dillendirmemişti ama biliyordum; babası gibi benim de ortadan kaybolacağımı düşünüyordu.

“Oğlum, sana bir sır verebilir miyim?” Onu kucağıma alıp dizlerime oturttuğumda, odamızda yalnızdık.

Islak yüzüyle başını salladı. “Elbette.”

“Ama bu çok önemli bir sır. Mutlaka aramızda kalmalı.”

Ciddi bir iş yaptığımızı anlayarak yüzünü kuruladı ve “Seni dinliyorum annecim.” dedi. Aslında o yalnızca dört yaşında bir çocuktu ve bu tehlikeli sırrı onunla paylaşmam doğru değildi ama o minik kalbinin daha fazla acı çekmesini istemiyordum. Bu yüzden “Baban bizi buldu.” dedim. “O artık yanımızda!”

Heyecanla dizimden atlayıp “Gerçekten mi!” diye sordu. “Buldu mu? Hani! Nerde? Niye seninle gelmedi?”

“İşte asıl sır da burada. Bebeğim, baban şu an gizli bir görevde. Evimize gidebilmemiz için çıkışı bulmaya çalışıyor ve maalsefe bunu yaparken yanımıza gelemez.”

Yerinde duramayışına son vererek, “Ne kadar sürecek?” diye sordu. “Onu çok özledim.”

Onu yeniden kollarıma alıp sarıldım. “Çok az kaldı bebeğim. Baban da seni çok özledi. Çok özledi.”

Uyku vakti geldiğinde Alaz, bebek Rozelin ile birlikte uyumak istediği için onları bizim yatakta birlikte uyuttuk. Perla sabırsızdı. Bir an önce ağabeyi hakkında öğrendiklerimi öğrenmek istiyordu. Aslında diğerleri de öyleydi. Bu yüzden çocuklar uyur uyumaz, Mirel’in bizim için hazırladığı yemek masasına oturduk. İştahla çorbamı içerken, hatta neredeyse dibini görmek üzereyken, hiçbirinin yemek yemeyip bana baktığını gördüm. Kaşığımdaki son çorbayı da mideme gönderdikten sonra doğrulup, ağzımı sildim.

“Şirkete ait bir rezidans da yaşıyor. Yanılmadım. Karşılaşmamız bir tesadüf değilmiş.” Soracakları soruları aşağı yukarı tahmin ettiğim için onları bekletmedim. “Aniden söyleyeceğim. Çünkü hiçbiriniz benim kadar şaşırmayacaksınız. Gupse, Hualp’ie hizmet ediyormuş.”

Kısmen yanıldım. Diğerlerinin değilse bile Perla’nın ağzı bir karış açık kaldı. Çünkü Gupse’yi tanıyordu ve bana ne kadar değer verdiğine bizzat şaşırmıştı.

“O, senin yakın arkadaşın değil miydi?” diye sordu Mirel.

“Öyleydi. En azından ben öyle olduğunu sanıyordum ama o benim baş düşmanıma bir tarikata inanırmış gibi inanıyor.”

“Ne biliyor?” diye doğrudan konuya girdi Mestan. “Amacı ne?”

“Attığımız tüm adımları lorda bildiriyor. Biran, onun lorda hizmet ettiğini öğrendiğinden beri yanında olmanın bir yolunu bulmuş. Aslında Gupse’yi kurtardığı yangını da kendisi çıkarmış. Yanında işe girmek için. Şimdi… Bizi asıl ilgilendiren kısma geliyorum.” Uzanıp Perla’nın ellerini tuttum. Gözlerine umutla bakarken, “Evimize dönüş yoluna çok yakınız.” dedim. “Ağabeyin, Gupse’yi köprü olarak kullanacağımızı söyledi. Geriye dönmenin tek yolu buymuş.”

Perla ağlayarak, Efraim ise gözleri parlayarak verdiğim haberi karşıladı. “Bu yüzden bize yaklaşmıyor.” Mirel, bunu daha çok kendi kendine söylüyor gibiydi. “Planını tehlikeye atmamak için…”

“Tam olarak öyle.” Cebimden, Biran’ın bana verdiği telefonu çıkardım ve masanın ortasına bıraktım. “Bununla haberleşeceğiz.”

Mirel özlem dolu gözlerle “Onu ne zaman görebileceğiz?” diye sordu. “Başına neler gelmiş. Anlattı mı?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, sanırım bunu hep birlikte olduğumuz bir ana saklıyor.”

“Biran bu telefonu sana sadece sesini duymak için vermedi.” Mestan'ın gözleri uzaklara dalarken, sözlerinden eminlikle başını salladı. “Aklından geçenleri merak ediyorum.”

Yayılan titreşim sesiyle Perla ve Efraim telefonlarını kontrol etti. Onlardan gelmiyordu. Mirel ve Mestan’in henüz bir telefonu yoktu.

“Sanırım senin telefonun.” diyerek ayaklandı Perla. “Mutfaktaydı, getireyim.”

Perla telefonumu getirdiğinde yüzü bembeyaz olmuştu. Ekranı bana çevirdiği an aynı endişenin kollarına düştüm. Sadece saatler önce aradığını sevineceğim isim, artık sadece endişe mi verecekti?

“Efendim Gupse?”

“Selam!’ dedi o alışık olduğum neşeli sesiyle. “Seni merak ettim. Bulabildin mi aradığını?”

İçimi sıkıntılı bir nefesle doldurarak, “Biran’dan mı bahsediyorsun?” diye sordum. “Çünkü aradığım oydu.”

“Evet! Evet… Kayıp arkadaşlarından biriydi, değil mi?”

Cevap vermek istemedim. “Yardımın için teşekkür ederim Gupse. Başka bir şey yoksa Alaz ile ilgilenmem gerekiyor.”

Biraz düşündükten sonra “Sen iyi misin?” diye sordu. “Sesin garip geliyor.”

Yeni bir yalan. “Sadece uykusuzum.”

“O zaman seni tutmayayım. Şey… Söylemem gereken önemli bir şey var.”

Bakışlarım, sırayla bizimkilerin bakışlarına dokunurken, “Seni dinliyorum.” dedim.

“Biliyorum.” Heyecanla tonunu değiştirdi. “Bu zamana kadar çok fazla ilişkime şahit oldun ama hepsi çocukluktu. Rozelin, bu başka, çok başka. Ben Biran'a aşık oldum ama karşılık bulamıyorum. Tam açılmayı düşünüyorum, ortadan kayboluyor. Senden bir şey isteyeceğim. Yarın gece sen, ben, Cihan ve Biran, hep birlikte bizim çiftlik evine gidelim ve ben de fırsatını bulup duygularımı söyleyeyim. Madem arkadaşısın onu ikna et. Lütfen Rozelin!”

Kızıl Gece 3 çıktı! En uygun olarak bkmkitap ya da Amazon'dan sipariş edebilirsiniz. Her ikisinde de %50 indirimli!

Nasıldı Nasıldı!

Gecikme için üzgünüm. Şarkı hazırlığı için çok yoğunduk. Yeni bölüm günler sonra gelecek.

Her şeyi ama her şeyi önce haber verdiğim instagram kanalıma davetlisiniz/ _durumavii

Lütfen yıldıza dokunmayı unutmayın.

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere.

74. BÖLÜM; "Küreyi Arayanlar"

Selam.

Arkadaşlar bahar kampanyası Amazon da bazı kitaplarım 50-70 tl civarı. Kargo ücreti yok ve saatler sonra bitecek.

Ayrıca Lütfen hikayenin sonundaki kısa açıklamama bir göz atmayı unutmayın.

Oy ve yorumları lütfen unutmayalım. Bölümlerin hızlı gelmesinden baş motivasyonum bu.

Keyifle okuyun.

Bedenimdeki tüm kanın beynime sıçradığını, nabzımın giderek daha fazla hızlandığını ve gözlerimin cayır cayır yandığını hissettim.

Cevap veremedim.

Kendi dünyamdaki en yakın arkadaşım, aşık olduğum adama aşık olduğunu söylerken, benim buna verecek bir cevabım yoktu. Bu yüzden yapılabilecek en iyi şeyi yaptım ve telefonu Gupse'nin yüzüne kapattım.

"Tahmin ettiğim şeyi mi istedi?"

Öfkeden konuşamadım bile! Kendimi koltuklardan birine bıraktığımda Mirel de cevabını almış oldu. "İnanmıyorum! Nasıl arkadaş bu böyle?"

"Berbat!" dedi Perla. "Böyle kadınlar bizden uzak dursun."

Mestan ve Efraim'in garipseyen bakışlarının buluşmasının ardından "Ciddi misiniz?" diye sordu Mestan. "Gupse, denen kadın Biran'a göz dikmekten daha büyük bir şey yapıyor. Lord Hualp'e tapıyor. Siz kalkmış Rozelin'den istediği şeyi mi sorun ediyorsunuz?"

Efraim başını sallarken, "Üstelik liderin Roz'un kocası olduğunu bile bilmiyor." dedi. Sonra duraksadı. "Bilmiyor, değil mi? Bundan eminiz? Numara falan yapıyor olmasın."

Biran ile aramda geçen son konuşmamı düşünmeye çalıştım. Buluşmamızın çok büyük bir kısmı konuşmak ile geçmemiş olsa da... "Bildiğini sanmıyorum. Biran fark ederdi. Yine de dikkatli olmak lazım."

Mirel düşünceli haliyle yanıma oturdu. "Aklında ne var?"

"Hiçbir şey."

"Benim aklımda olanı duymak ister misin?"

Bakışlarımı yüzüne diktiğimde söyleyeceklerinin hoşuma gitmeyeceğini anladım. "Ona yakın dur. Sizin burada bir söz var; dostunu yakın, düşmanını daha yakın tut. Bu sözü sevdim."

"Ne yani? Biran ve ben, Gupse ve Cihan ile bir gece mi geçirelim?"

Gözleri büyüdü. "Senden bunu mu istedi?"

Gözlerimi devirdim. "Ne yazık ki! Üstelik o gecede Biran ile arasını yapacakmışım." Kollarımı göğsümde bağlayıp sırtımı sertçe koltuğa yasladım. "Hah!"

"Sakin ol Roz. Bana kızma ama bu bir fırsat. Gupse'yi ara ve teklifini kabul ettiğini söyle."

"Sen ciddi misin!"

Perla da diğer yanıma oturduğunda o ikisinin aynı fikirde olduğunu anladım. "Sana hak veriyorum. Kocamdan hoşlandığını bildiğim bir kadını asla kocamın yanına yaklaştırmazdım ama işler başka, biliyorsun."

Bunu yapmak zorunda olduğumu söylüyorlardı. Haksız olmadıklarını biliyordum ama zordu. Çok zordu.

"Biran'ın Cihan'ın öldürmesinden korkmuyor musunuz?"

Efraim ağzından komik bir ses çıkardı. "Sana yaklaştıkça o kıl kuyruğu benim bile öldüresim geliyor."

Perla suratını buruşturdu. "Kılkuyruk ne demek?"

"Bilmem, burada öğrendim."

Mestan ciddiyetle karşımda dururken "Yapacak mısın?" diye sordu. "Daha doğrusu yapabilecek misin?"

Çaresizlikle başımı salladım. "Başka şansım olduğunu sanmıyorum."

İçimdeki isyanı bastırarak Gupse'yi aradım ve telefonun çekmediği için kapandığı yalanını söyledikten sonra teklifini kabul ettim. Ben öfkeden ve ne yazık ki kıskançlıktan sessiz çığlıklar atarken, o sevinç çığlıkları attı.

"Harika!" dedim telefonu kapatır kapatmaz. "Şimdi gidip sağlam bir uyku çekmeliyim. Yarın kocamla birlikte bana aşık bir adam ve kocama aşık bir kadınla yemek yiyeceğim!"

Yatağa burnumdan soluyarak girdim ama Biran'ın verdiği tuşlu telefona gelen mesaj, içimde çiçek açtıracak kadar güzeldi.

Biran.

"Bu gece yastığıma bıraktığın kokunla uyuyacağım."

Gülümseyerek, hevesle yazdım. "Sesini duymak istiyorum."

Çok geçmeden yazdı.

"Benden çok isteyemezsin." Bir mesaj daha... "Ama olmaz." İşte bu kalp kırıcıydı. "Dikkatli olmalıyız. Hoşuna gitmeyecek ama ben mesaj atmadan senin de yazmaman gerekiyor."

Üzgün bir "Peki." yazdım. "İçimdesin. İyi geceler lider."

Gülümsediğini biliyordum, gülümsüyordum.

"İçimdesin. İyi geceler sarışın."

Ertesi sabah kahvaltıda Alaz buraya geldiğimiz en neşeli halindeydi. Çünkü babasının artık çok yakınlarımızda olduğunu biliyordu. Ona aldığım uçakla oynarken, Perla sessizce sordu. "Sana verdiği gizli telefondan ağabeyimi arayamaz mıyız?"

"Üzgünüm, arayabilseydik söylerdi. Sadece mesaj..."

"Tamam... Akşam gittiğinde ona onu çok özlediğimi söyler misin?"

"Hey!" diyerek araya girdi Mirel. "Bizi de söyle." Karnını okşarken, "Onu söyleme," dedi. "Sürpriz olmasını istiyorum."

Ben de giderek belirginleşen karnını sevdim. "Nasıl istersen. Çok sevinecek."

"O anı bekliyorum." dedi kahvesini yudumlayan Mestan. Günde en az altı fincan içiyordu. "Bu arada, şu meretten bizim oraya götüremiyor muyuz?"

"Mere mi? Onu kimden öğrendin?"

"Babandan." cevabına burukça gülümsedim.

"Hala konuşmuyor musunuz?"

"Hayır Mirel." dedim kırgınca. "Konuşmuyor değiliz, benimle konuşmayan o. Ben konuşmak için elimden geleni yapıyorum."

"Belki ağabeyimi görünce öfkesi diner. Alaz'ın, karısı ve çocuğuna sahip çıkan bir babası olması hoşuna gidecektir."

"Onun derdi o değil ki?" Babamın kırgın bakışlarını gözümün önüne getirmek canımı acıtıyordu. "Tek kelime etmeden ortadan

kaybolmam. Birden ortaya çıkmam ve yine tek kelime edememem... Onu anlıyorum. Sevdiklerimizden aldığımız darbeyi kolay kaldıramıyoruz."

Kaçınılmaz son gerçekleşip gözlerim dolduğunda Efraim'in koyu tenli eli omzumda belirdi. "Sana bir kız babası olarak söylüyorum. Bir baba kızına kıyamaz. Halil Amca da sana kıyamayacak. Göreceksin."

"Bir eleman bulana kadar Efraim ile birlikte dükkana ve siparişlere yardım edeceğiz. Anlayacağın Halil Amca'yı sık sık göreceğiz." Mestan Efraim'e göz kırptıktan sonra "İnceden inceden Rozelin'i aklamaya var mısın?" diye sordu

Efraim elini göğsüne koyduktan sonra başını indirip kaldırdı. "Her zaman varım kardeş."

Beni güldürmeyi başarmışlardı. "Siz iyice Dünya'lı olmuşsunuz."

"Aksini mi söyledik hanım abla?" dedi Efraim garip bir sesle.

Perla yumuşayan ortamı fırsat bilerek "Rozelin." dedi. Tereddütünün kokusunu çoktan almıştım. "Yemeğe gideceksin ya hani... Akşam yemeği için giyilebilecek pek bir şeyin yok. Geldiğimizden beri olanı da ortaklaşa giyiyoruz zaten. İyice eskidiler..."

Omuz silktim. "Önemli değil. Olanı giyerim."

"Emin misin?" diye sordu Mirel. "Gupse muhtemelen en güzel elbisesini giyip kendini kocana beğendirmeye çalışırken, kendine özenmeyecek misin?"

Bir hışımla odama gitmek üzere arkamı döndüm. "Elbette hayır!"

*****

"Kırmızı daha iyi gibi? Kırmızı sarı saçlarına yakışıyor."

Mirel, Perla ile aynı fikirde görünmüyordu. "Bence siyah. Siyah her zaman daha asil durur."

"Ama şu an asilliğe değil, dişiliğe ihtiyacımız var Mirel'ciğim."

Ani kararımla geldiğimiz bol aynalı beyaz mağazanın deneme kabinlerindeydik. Üzerimdeki kırmızı, mini elbise denediğim dördüncü elbiseydi. Perla ve Mirel ise oturdukları yerden, bir modacı edasıyla giydiklerimi eleştirip, bir türlü beğenemiyorlardı.

"Bu kadar yeter." Bunu içeri girdiğimizden beri ilk kez söylemiyordum. "Başka elbise denemeyeceğim. Giydiklerimden birini seçin ya da gidelim."

Perla'nın ayağa kalkma sebebi beni sakinleştirmekti. "Buraya gelmeye karar verdiğine göre sen de bu akşam iyi görünmek istiyorsun. Öyle değil mi? O zaman biraz daha sabret."

Evet, gelmeyi ben istemiştim. Bir noktada kadınlık güdülerim ağır basmıştı ve kendimi Gupse'yi kıskanırken bulmuştum. Aslında kıskandığım doğrudan o değildi. Kıskandığım Biran'dı. Ne benim, ne de onun dünyasında, hiçbir kadının ona benim baktığım gibi bakmasını istemiyordum.

"Yine de başka elbise denemeyeceğim." dedim kararlılıkla. "Ortak bir karar verin. Hangisini alıyoruz?"

Birbirlerine baktılar. "Ne senin ne benim dediğim," dedi Mirel. Sonra bana baktı. "Geriye iki elbise kalıyor, top sende Roz."

Kabine döndüm ve deneyip askıladığım elbiselere baktım. Biri koyu yeşil, diğeri ise bebek mavisiydi. Yeşil elbise parlak bir kumaşa ve göğüs dekoltesine sahipti. Mavi olanın ise kalın askıları, kalp yakası ve balon eteği vardı. Hem çocuksu hem de gösterişliydi. Gidip askısından aldım. "Bu."

Perla baş parmağını kaldırarak "İşte bu!" dedi. "Ben de o ve kırmızı arasında kararsız kalmıştım."

Mirel de seçimimi onayladı. "Gözlerini de ortaya çıkaracak. Sana simsiyah, dumanlı bir makyaj yapacağım."

Gülümsedim. Aklımda hoşuna gidecek bir teklif vardı. "Baksana Mirel, seni sadece makyaj malzemesi satan bir dükkana götürmemi ister misin?"

Mirel'in gözleri açıldı. "Var mı öyle bir yer?"

Başımı salladım. "Var ama paramız biraz kısıtlı. Yine de bir şeyler alabiliriz."

"Vay canına!" dedi Mirel makyaj malzemelerin bulunduğu stantların arasında dönerken. "İnanmıyorum! Kadınların kullandığı ne çok şey var!" Raftan gözüne çarpan bir şeyi alıp bana uzattı ve "Bu ne işe yarıyor?" diye fısıldadı.

O bir manikür makası."

"Manikür mü?" Perla da en az Mirel kadar şaşkındı. "O ne?"

Benim dünyama ait bilgisizlikleri bazen komik oluyordu. Anlamaları için parmaklarımı onların görebileceği şekilde tutup, tırnak diplerimi gösterdim. "Buradaki etleri kesiyorlar."

"Neden?"

"Tırnakların daha bakımlı durması ve ojelin hoş görünmesi için..."

Mirel verdiğim bilgiyi çenesini buruşturarak karşıladıktan sonra gezmeye devam etti. Mağazadan çıkana kadar en az yirmi ürün hakkında bilgi verdim. Hepsini de aynı şaşkınlıkla karşıladılar. En sonunda Mirel, favori icadı olarak nitelendirdiği rimeli, Perla ise kaş sabitleyiciyi aldı. Kırmızı, kiremit ve turkuaz renginde ojeler, erkekler için traş kolonyası, bebek Rozelin için de bebek kolonyası ve pudra aldık. Hiç şüphesiz Perla'nın geri dönerken götürmek istediği tek şey bebek bezleriydi!

Dönüşte çocukları almak için gözlemeciye uğradık. Annem her zamanki gibi gibi ocağının başında gözleme açıyordu. Efraim iç kısımda Alaz ve kızına bakarken, açık olan kısım tümüyle müşterilerle doluydu. Perla ve Mirel biriken bulaşıkları yıkamak için mutfağa girerken, ben de gülümseyerek, oturduğu yerde gözleme açan anneme yaklaştım ve "Kolay gelsin Ayşe Sultan!" dedim. "Otlu gözleme kokusu mu o?"

Annemin yüzünde de beni görmesiyle güller açtı. "Rozelin'im gelmiş, gel annem."Yanına gittiğimde birden surat astı. "Ne diye gittiniz ki? Alaz'ımı da aldın, evin neşesi söndü vallahi. Sığışırdık, ne olacak?"

Uzanıp unlu yanağından öptüm. Tülbentini kendine has usulünce bağlamış, mahir elleriyle hala gözleme hamurunu açmaya devam ediyordu.

"Her gün gelmiyormuşuz gibi konuşma anne! Müşterilerden çok gözleme yiyoruz."

Annem gülümsemesini bastırmaya çalışarak Efraim'i işaret etti. "Sizi bilmem de o kara oğlan iyi yiyor vallahi. Pek bir iştahlı, maşallah."

"Öyledir o... Dikkat et siparişleri de yemesin."

"Gidip deme çocuğa bir şey. Alınır falan, yesin, genç oğlan. Ama sanki hayatında ilk kez gözleme yiyor."

"İlk kez yiyor." Cevabımla annem hamurundan başını kaldırıp bana baktı. "Yani.. Anlamışsındır, Efraim yabancı. Onun ülkesinden gözleme diye bir şey olduğunu sanmam."

"Doğru dedin. Kızım sana bir şey diyeceğim ama..." Utana sıkıla söyledikleri merakımı uyandırdı. "Alaz'ı bir doktora götürsen mi diyorum?"

"Neden? Neden böyle söyledin anne?"

"Sakin ol kızım." dedi şefkatli bakışlarıyla. "Öyle... Tedbir olarak dedim ben. Maşallah iştahı yerinde ama gram kilo almıyor. Hatta..." Ne söyleyecekse vazgeçip hamurunu açmaya devam etti.

"Kilo veriyor, değil mi?" Üzüntü içimi kaplarken, "Tamam anne." dedim onu rahatlatmak için. "Götürürüm." Oğlumun çaresi ne yazık ki bu dünyada değildi. Hiçbir doktor ona iyi gelemezdi. Konuyu değiştirmek için "Mestan nerede?" diye sordum. "Onu göremedim."

"Sipariş götürüyor. Sağolsun, elimiz ayağımız oldu. Geçen bir internet şeysi geldi buraya."

"Neysi?" dedim taklidini yaparak.

"Şeysi işte..." Elini salladı, salladı durdu. "Fenomen mi ne zımbırtı."

"Evet, fenomen. Eee ne oldu?"

"Otlu gözleme yedi. Anam bir beğendi, bir beğendi. Çıkardı telefonunu ıncık cıncık çekti gözlemenin dört bir yanını. Ondan sonra millet buraya bir akın etti, görsen, kıtlıktan çıkmışlar sanki!"

"Ee ne güzel işte anne! Ondan demek bu yoğunluk."

"Güzel olmasına güzel de ihtiyarladık artık be kızım, yetişemiyoruz ki."

Ne söylemeye çalıştığını anlıyordum. Yine de anlamazdan gelerek, "İkizler okul çıkışı yardıma gelsin." diye konuştum. "Kocaman oldular."

"Aman kızım... Onların aklı bir karış havada. Diyorum ki... Versek Alaz'ımı bir kreşe, sen de gelsen burada anacığının babacığının yanında çalışsan elin işinde çalışacağına."

"Annecim," diye girdim kalbini kırmaktan çekinerek. "Ben başkasının yanında çalışmıyorum ki."

"Ama çalışacaksın. Bilirim ben seni, yerinde duramazsın. Eninde sonundan gidip çalışırsın. E ben de diyorum ki dizimizin dibinde ol." Saklamaya çalıştı ama dolan gözlerini gördüm. "Ne zaman ahan da şu kapıdan çıkıp gitsen, geri dönmeyeceksin diye korkarız be kızım."

Oklavayı tutan hamurlu ellerini tuttuğumda durmak zorunda kaldı. "Annem... Seni anlıyorum." Keşke gitmeyeceğimi, bir daha asla yanlarından ayrılmayacağımı söyleyebilseydim. Söyleyemiyordum. Üstelik şu an gitmeyi her şeyden çok istiyordum. Oğlum için, bebek Rozelin için... "Anne."

"Söyle annem." dedi elimi okşayarak.

"Açsana bana da bi otlu gözleme."

Mavi gözleri aydınlandı. "Yaparım tabii, yapmam mı hiç? Yanına da süzme yoğurttan ayran çalkalarım. Hadi, geç otur şöyle."

Arkamı dönmemle Alaz'ın kucağıma atlaması bir oldu. "Anne! Annem gelmiş."

Bacaklarını belime doladıktan sonra etrafımızda döndüm. "Geldim bebeğim! Ve seni çok özledim."

Yanağıma sesli öpücükler bıraktı. "Ben de seni özledim. Zaten sen yanımdan ayrılınca hemen özlüyorum."

Kafasını tutup uzunca öptüm. "Canım benim, ben de öyle. Ee ne yaptınız Efraim ile?"

Alaz, onay almak isteyen bakışlarla Efraim'e baktığında, Efraim ensesini kaşıyarak bakışlarını kaçırdı. "Hemen söyleyin." dedim itiraz kabul etmeyecek bir tonla. "Hemen."

"Şey..." Efraim tıpkı Alaz yaşında bir çocuk gibi baktı. "Şu benim rengimde olsn, aşırı derecede tatlı ve lezzetli şeyden yedik."

"Yani çikolata?"

"Evet, çikolata!" diye bağırdı Alaz kollarını kaldırarak. Onlara ilk çikolata verdiğim günden beri deli gibi çikolata yiyorlardı. En sonunda tüm paketleri ellerinden alıp, uzunca bir süre de yasaklamıştım. "Buradaki çocuklara iki yaşından beri çikolata yiyormuş anne." diye fısıldadı bu kez. "Ben dört yaşındayım." Parmaklarıyla ufak ve tatlı bir hesap yaptı. İki sene geç başladım. Bu yüzden çok yiyebilirim anne."

"Hayır beyefendi, çok yiyemezsin. Çünkü her şeyin fazlası zarar." Alaz'ı sandalyeye bıraktıktan sonra Efraim'e ters bir bakış attım. "Sana da bravo Efraim. Dört yaşındaki çocuk tarafından kandırıldın."

"Bence çikolata tarafından kandırıldım." dedi koca adam. "Ama bu dünyada öğrendiğim bir şey var ki..." dedi sonlara doğru fısıltıya dönüşen sesiyle. "Hiçbir insan çikolatayla cezalandırılmamalı. Bu bir insanlık suçudur!"

"Demek öyle?" Masadaki boş paketleri aldım. Yavaşça Efraim'e yaklaşıp, paketleri cebine doluşturdum. "Sen bir daha oğluma benden onca çikolata yedir, göstereceğim sana insanlık suçunu." Uzaklaşırken, fark ettiğim detayla gülmemek için kendimi zor tuttum. "Bir de ağzının yanındaki çikolatayı temizle."

Annemin nefis otlu gözlemesini yerken siparişten dönen Mestan da bize katıldı. Annem fırsat buldukça yanımıza geliyordu ama kasada

oturan babam ancak başımı çevirdiğimde bize bakıyordu. Onunla o kadar çok konuşmaya çalışmış, o kadar çok babam tarafından sessizliğine gömülmüştüm ki artık bir adım atmaya korkar olmuştum.

"Dedecim, sen de otlu gözleme ister misin?" Alaz, yarısını ısırdığı gözlemesini koşarak babama götürdü. Uzatırken, "Çok güzel." dedi. "Ye bak."

Oğlum da benim gibi pes etmiyordu.

Babam bir Alaz'a bir de elindeki gözlemeye baktı. Sonra da hiçbir şey söylemeden mutfağa girdi.

Oğlum da benim gibi reddedilmeye doymuyordu.

Havanın kararınca kızların hatırlatması ile dükkanımızdan bir kez daha babamla konuşamadan çıktım. Alaz tüm gün koşuşturduğu için erkenden uyudu. O uyurken, babasının yanında olacağımı söyleyememek kalbimi kırsa da buna mecburdum. Günün sonunda her şey yine onun içindi. Vakit geldiğinde hazırlanmaya başladım. Bebek mavisi elbisemin altına krem rengi, salaş çizmelerimi giydikten sonra Mirel'in makyajımı yapmasını bekledim. Saç tutamlarımı kalın buklelere dönüştüren ise Perla'ydı. Annemin kendisine armağan ettiği papatya kokulu parfümü de sıktığında çıkmak için hazırdım.

Cihan arayıp beni almak için geleceğinin haberini verdiğinde, bunu istemediğini söyledim. Önceden onu kırmaktan çekinerek geri çevirmeye çalışıyordum ama şimdi Biran çok yakınımdaydı. Her şeyden önce Cihan'ın güvenliği için benden uzak durması gerekiyordu ama ne yazık ki bundan haberi yoktu. Acı bir şekilde öğrenmemesi için de bana iş düşüyordu. Gupse'yi arayıp gönderdiği konumun toplu taşımayla gelemeyeceğim kadar uzak olduğunu ve gelip beni alması gerektiğini söyledim ama bana sinirlerimi tavan yaptıracak bir cevap verdi

"Ben çoktan çiftliğe geldim! Üstelik Biran'ı da çağırdım. İş için geldiğini sanıyor, yemeğe katılacağını ancak geldiğinde söyleyeceğim! O yüzden burada kalıp onu beklemem gerekiyor." Ve sonra lütfedip, "Ama seni alması için bir araç yönlendireceğim." dedi.

O araç yirmi dakika sonra kapımızın önündeydi. Uykudaki oğlumu öptüm. Onun ve bebek Rozelin'in uyurken birkaç pozunu alıp evden çıktım. Gün içerisinde de birçok kez fotoğraflarını çekmiştim. Yol boyunca onları Biran için düzenlerken, görünce vereceği tepkileri hayal edip keyiflendim. Ancak bir yanım, onun şu an Gupse ile yalnız

olduğunu düşünerek bana huzursuzluk vermeye çalışıyordu. Cihan'ın benden önce gitmiş olmasını diledim. Geniş bir araziye inşaa edilen çiftliğe ulaştığımda ise dileğimin gerçek olduğunu gördüm. Cihan'ın arabası buradaydı. Yüksek çiftlik kapısından içeri girdiğimde beni yeşil alanı aydınlatan gece aydınlatmaları karşıladı. Sağ ve sol kısım uzun uzadıya atları ağırlayan tavlalara ayrılmıştı. Tam karşıda ise eski bir konağı andıran ahşap çiftlik evi duruyordu. Arabanın evin önünde durması ile indim ve şöförün eşlik etmesiyle eve çıkan uzun merdivenleri tırmandım. Şöför evin tokmak kapısını vurduğunda, Gupse tam da beklediğim kılıkta karşıma çıktı.

Kırmızı mini bir elbise, aynı renk platform topuklu ayakkabılar, beline uzanan ekleme saçlar ve bolca makyaj...

"Rozim!" Açtığı kollarıyla bana sarıldığında ağır parfümü tümüyle ciğerlerimi ele geçirdi. İçimden gelmese de şüphelenmemesi için ona karşılık verirken, yemek masasının iki ayrı köşesinde oturan Biran ve Cihan ile göz göze geldim.

Cihan gülümseyerek ayağa kalkarken, kapı kapanmadan önce şöföre teşekkür ettim ve Gupse ile birlikte masaya yürüdüm. Yaklaşan Cihan'ın daha fazla yakınlık kurmasını engellemek için ona elimi uzattım. "Merhaba."

Bunu ona karşı ilk kez yapmadığım için şaşırmadı. Elimi sıktı ve "Merhaba." dedi. "Hoşgeldin. "

Kapıdan doğrudan geçiş yapılan geniş, dikdörtgen biçimdeki salon, tamamen ceviz mobilyalarla döşenmişti. Karşılıklı olarak konumlandırılmış kahverengi deri koltukların arasında post halıya yer verilirken, yanan şömine ve hemen üzerindeki doldurulmuş geyik kafasının kontrolündeki ahşap sarkaç saat içeriye gizemli ve kasvetli bir hava katmıştı. Duvarlardan biri, ağırlıklı olarak kırmızı ile dokunmuş halı ile boydan boya döşenmişti. Safornikon'dan sonra bulunduğum en garip yerlerden birindeydim.

Kalbimde anlatılamaz bir heyecanla Biran'a döndüğümde yavaşça ayağa kalktı. Yine siyahlar içindeydi ve çok yakışıklı görünüyordu.

Onunla yalnızca tokalaşmaktan korkarken, benim için kollarını açtı. "Merhaba, Rozelin."

O kolların arasına girdim ve ona sıkı sarılmaktan korkarak, "Merhaba, Biran." dedim.

Amber tütsü kokusu, Gupse'nin parfümüyle karışmış yemek kokusunu burnumdan silip atarken, kısa bir an burnumu boynuna sürtüp, kokusundan daha fazla çaldım.

"Siz arkadaştınız değil mi!" diye sordu Gupse. "Nereden tanıştığınızı merak ediyorum. Bence bu gece konuşulacak çok şey var."

Bitmesini hiç istemediğim kucaklaşmadan ayrılarak, benim için ayrılan yere oturdum. Benim için ayrılan yer maalesef ki Cihan'ın yanıydı. Çünkü Gupse, kendisi için Biran'ın yanını seçmişti.

"Önce Rozelin bir şeyler yesin. dedi Cihan. "Acıkmış olmalı."

Bir süre konuşmamak için "Evet." dedim acıktım.

"Ah, düşüncesizlik ettim." Gupse, boş yer kalmayacak şekilde donatılmış masayı göstererek, "Self servis şekerim." dedi. "Bu gece tüm çalışanlara izin verdim."

"Sorun değil." Servis tabağımı alıp dordurmaya başladım ama gerginlik ve heyecanım had safhada olduğu için ne aldığıma bile bakamıyordum. Ancak servis tabağımı önüme bırakıp, rastgele daldırdığım çatalımı ağzıma götürdüğümde ne aldığımı idrak ettim. Kabak. Ben kabak sevmezdim. Aslında sebzelerin birçoğu ile aram yoktu. Yemek kültürüm İzmir'li olan anneme değil, Urfa'lı olan babama çekmişti ve et yemeklerine bayılıyordum.

"Kimse konuşmayacak galiba? O zaman ben konuşayım." Gupse bunu söylerken gülerek Biran'a bakmıştı. "Biran'ı buraya beni alması için çağırdım. İş görüşmesine gideceğim ama gideceğim yerin çok da güvenilir olmadığını söyledim. Onu yemek masasına davet ettiğimde nasıl kalakaldığını görmeliydiniz!"

Gupse kahkaha atarken, gülümsemek için kendimi zorladım.

"Doğrusunu istersen..." Çatalını elinde tutmaya devam ederken, ellerini masanın iki yanına koydu Biran. "Planlanmamış şeylerden hoşlandığım söylenemez."

"Biliyorum biliyorum." Gupse bir suçlu gibi ellerini kaldırdı. "Bundan sonraki yemeğimiz planlı olacak."

Bundan sonraki yemeğimiz!

"Sanırım korumandan memnunsun?" Sorum kesinlikle planlı değildi ama Gupse'ye yanında oturan adamın sürekli yemek yiyeceği biri değil de çalışanı olduğunu hatırlatmak istemiş olabilirdim. "Yani... Eminim ki memnunsundur. Biran disiplinli biridir."

"Ah! Kesinlikle öyle." diye onayladı Gupse. "İşini fazla ciddiye alıyor."

Cihan ayağa kalktı. Gupse ve Biran'ın şaraplarını tazelerken, benim ilk kadehimi doldurdu. "Öyle de olmalı. Sonuçta bir canı korumak ciddi bir iştir."

"Kesinlikle." dedi Biran. "Gupse Hanım'ı korumak-"

"Gupse Hanım mı?" diye böldü Gupse. "Ama iş dışında adımla hitap edebileceğini söylemiştim."

Kabaktan koca bir çatal daha ağzıma attım ve sabır dilenerek çiğnemeye başladım. Biran'ın gözleri sürekli üzerinde değildi ama her hareketim onun tarafından itinayla izleniyordu. Bunun farkındaydım.

Biran'ın cevap vermesine zaman tanımak istemediğim için, "Burası çok güzel." diye söze girdim. "Gece olduğu için pek anlayamadım ama eminim ki gündüz muhteşem görünüyordur."

"Görelim o zaman."

Cihan'ın teklifiyle başımı ona çevirdim. "Bir gün olabilir."

"Bir gün mü?" Gupse kesinlikle memnun olmamıştı. "Neden bu gece kalmıyorsunuz? Bu koca evde yeterince oda var. Yarın çiftliği gezer, at bineriz."

"Üzgünüm ama evde beni bekleyen bir oğlum var." Ya ben gittiğimde Biran'ı kalmaya zorlarsa, diye düşünmeden edemiyordum. Berbat bir ikilemdi.

"Oğlun şu an uyuyor olmalı. O sabah erken kalkmaz ama biz günün ilk ışığıyla uyanır, nefis bir kahvaltı yapar ve at binmeye başlarız bile. Öğlen olmadan seni biricik oğlunun yanına gönderirim, söz!"

"Ben..."

"Bence bu iyi bir fikir." diyen Biran'a baktım. Gözlerini yalnızca ikimizin anlayabileceği bir yavaşlıkla açıp kapatması, ciddi olduğu anlamına geliyordu. "Yarın seni bizzat bırakırım."

"Peki, kalayım."

"İşte bu güzel haber!" Cihan keyifle kadehini kaldırdığında ona eşlik ettik. Yemek bir süre boyunca Gupse'nin neşeli sohbetleriyle devam etti. Cihan ona eşlik ederken, Biran ile birbirimize kaçamak bakışlar atıyor ve birbirine kavuşmak isteyen bedenlerimizi sandalyede sabit tutmaya çalışıyorduk.

Sonunda korktuğum oldu ve Cihan, "Siz neden hiç konuşmuyorsunuz?" diye sordu. Sonra bakışları boşalan tabağıma

takıldı. "Üstelik sen bir şey yemiyorsun bile."

"Sizi dinliyordum. Alırım şimdi."

Cihan centilmence gülümseyerek tabağıma uzandı ve tüm reddedişlerime rağmen mezelerden doldurmaya başladı. Bu hareketiyle tedirginliğim misline katlanırken, masanın altında ritim tutmaya başladım. Biran'a ilişemeyen bakışlarım, şöminenin üstüne asılı olan ürkütücü geyik başındaydı.

"Deniz börülcesi de koyuyorum." dedi Cihan. "Tabii önce tadım yapmalısın." Çatala doladığı börülceyi bana uzatmasıyla, masadaki kadehlerden biri sertçe masaya indi.

Biran'a ait olan o kadeh, parmaklarının arasında çatlamak üzereydi. Masadaki dört çift gözün de üzerine çevrilmesinin ardından, "Boşuna koyma." dedi buz gibi bir sesle. "Sebze sevmez."

Cihan çatalı geri çekerken, "Öyle mi?" diye sordu, bir parça bozulmuşlukla. "Anlaşılan Rozelin'i iyi tanıyorsun."

"Tanırım." Dindirmeye çalıştıştığı öfkesi, gün yüzüne çıkmak için can atıyordu. "Kocasını da tanırım." dediğinde sopa yutmuş gibi aniden doğruldum. Bunu gerçekten yapacak mıydı! Biran bana gülümseyerek baktı. "Kıskanç bir adamdır." İçkisini yavaş yavaş, keyifle yudumladı. "Eğer ona bir şeyler yedirme alışkanlığından vazgeçmezsen, ilk karşılaşmanızı asla unutamayabilirsin."

Cihan'ı ilk kez bu kadar ciddi görüyordum. Tanrım! Biran ile aralarında daha şimdiden soğuk savaş başlamıştı. "Bence o kadar emin olma, belki karşı taraf da beni unutamaz."

Biran gülümsemesinden taviz vermedi. "Göreceğiz."

Gupse ayağa kalktı. Şömineye doğru yürürken, "Neden burada olmayan kişiler hakkında konuşuyoruz ki?" diye sordu. Şöminenin üzerinde duran antika radyoyu açmasıyla, kulaklarımıza ağır ritimli müzikle dolmaya başladı. "Dans etmeyi sever misiniz?"

Cihan kumaş peçeteyi yakasından çıkarıp ayaklarınırken, "Bayılırım." dedi. Gupse ile orta alanda buluşarak hafifçe eğildi ve elini ona uzattı. "Ve siz harika dans ediyorsunuz madam."

Onlar dans etmeye başlarken, bedenimin gevşemesini sağlamak için ayağa kalktım. "Biran, tuvaletin nerede olduğunu biliyor musun?"

Bana bakmak için o keskin bakışlarını yukarı kaldırdığında dudaklarında yarım ve romantik bir gülümseme vardı. "Üst kata çık. Koridorun soluna dön, dördüncü kapı."

Başımı sallayıp hızlı adımlarla üst kata çıktım. Kendimi banyoya attığım ilk an yüzüme su çırpmamanın hayal kırıklığını yaşıyordum. Göğsüme derin solukları sığdırarak ellerimi yıkadım ve ıslak ellerimi yanan göğsüme, boynum boyunca gezdirdim. Tek isteğim yarın sabah buradan olaysızca ayrılmaktı. Kendimi daha iyi hissettiğimde çıkmak için banyonun kapısını açtığım an içeri doğru ittirildim. Kapı yeniden kapandığında artık içeride yalnız değildim.

Sırtımın kapıya yaslanmasıyla o iri bedeni üzerime geldi. Başını aşağı eğerek yüzlerimizi birbirine daha yakın hale getirirken, "Şimdi sana gerçek bir merhaba, diyeceğim." dedi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Ruhumun orta yerinde havai fişekler patlatan öpücüğü kısa fakat yakıcıydı.

Belki biraz geri çekildi ama dudakları hala dudaklarımdaydı. "Vaktimiz yok, sorularıma sei cevaplar ver sarışın."

Konuşmadan başımı salladım.

"Yarın sabah at binerken Gupse'yi bir süre evden uzak tutabilir misim?"

Tekrar başımı salladım.

"Peki bunu yaparken Cihan denen yavşağı kendinden uzak tutabilir misin?"

Nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim olmadan tekrar başımı salladım.

"Telsiz ile konuşurken bir küreden bahsettiğini duydum Gupse'nin. Anladığım kadarıyla fazlasıyla önemli. Onu bulmalıyım."

Heyecanla ellerimi omuzlarına koyarken "Biran!" dedim o küre bende! Küreyi ben buldum."

Tam da aynı anda heyecanımı körükleyen bir şey oldu.

Banyonun kapısı ısrarla çalındı. "Rozelin! Biran'in nerede olduğunu biliyor musun? Onu artık yalnız yakalamanın bir yolunu bulmalıyım. Daha fazla dayanamıyorum!"

Hikayemize yıllardır çok emek veriyorum ve sadece seri kitap çıkarmakla kalmayıp, sizleri beklememek için de elimden geleni yapıyorum.

Kızıl Gece'mizin şarkısı çıktı ama maalesef hayalet okurlar hayalet dinleyen oldu :/

Lütfen Eğer YouTube'dan dinliyorsanız yorum bırakabilir, Eğer Spotify'den dinliyorsaniz çalma listenize ekleyerek destek olabilirsiniz.

Ayrıca 3 kişiye Kızıl Gece set armağan edeceğim çekilişi instagramdan paylaştım. Instagramdan katılabilirsiniz. Son paylaştığım reelstir.

@_durumavii

Lütfen düşüncelerinizi benimle paylaşın.

Ayrıca 3. Kitabımız çıktı ve tüm kitaplarım bkmkitap ile Amazon sitesinden %50 indirimli!

Amazon'daki muhteşem kampanyaya göz atmayı unutmayın.

Kısa zaman sonra yeniden bölümde görüşmek üzere

75. BÖLÜM; "Geçiş Kapısı"

Selam.

Biraz beklettim ama bayılacağınızı düşündüğüm bir bölümle geldim.

Lütfen oy ve yorumları unutmayın. Yazarken en büyük motivasyon kaynağım ✨

Okurken multideki Kızıl Gece şarkımızı dinleyebilirsiniz.

Keyifle okuyun.

Köşeye sıkışmıştık.

Sadece koca bir çiftlik evinin banyosunda değil; bir dünyada, bir hudutta, bir çaresizlikte sıkışıp kalmıştık.

Biran'ın avucu ağzıma kapanırken, onun hızlandırdığı kalp atışlarıma tedirginlik eşlik etmeye başladı. Gupse kapıyı ısrarla çalmaya devam ederken de o tedirginliğim giderek arttı. Ta ki Biran'ın dudakları kulağıma yaklaşıncaya dek…

"Sakin ol." diye fısıldadı. "Şimdi derin bir nefes al ve ondan çantanı getirmesini iste."

Ona zaten yanımda olan çantamı gösterdim.

"O bunu bilmiyor. Dediğimi yap."

Omuzlarımdan tuttu. Tutuşu hep olduğu gibi güven vericiydi. Beni yavaşça kapıya çevirdiğinde dediğini yaparak derin bir nefes aldım ve "Gupse." diye seslendim. "Aşağıdan çantamı getirir misin?"

Nihayet kapıya vurmayı bıraktı. "Getireyim de neden? Eğer pede ihtiyacın varsa soldaki dolaptan bulabilirsin."

"Hayır, hayır." Kendimi düşünmeye zorladım. "Başka bir şey." Ama hiçbir şey bulamadım. Sen hemen getirebilir misin?"

Anlam veremediğini biliyordum. Buna rağmen "Tamam." dedi. "Getiriyorum. Sonra da çık da şu benim konuyu konuşalım."

Yumruklarımı sıkarken gözlerimi kapattım. "Tamam."

Uzaklaşan adımlarını duyunca Biran'a ve döndüm ve hemen "Çık buradan." dedim. "Seni görmesin, çık, bir yerlere saklan."

Dudaklarında, görmeye alışık olduğum o serseri gülümsemesini sergiledi. "Birileri fena halde kıskançlık krizine girmiş gibi görünüyor."

"Girmedim!" dedim hararetli fısıltımla. Bir dakika! Neden inkar ediyordum ki? "Ya da girdim. Ne fark eder? Onunla yalnız kalmanı istemiyorum."

İtirafım karşısında bu kez şefkatle gülümsedi ve parmaklarını usulca yanağımda gezdirdi. "Onunla yalnız kalmamak için elimden geleni yapacağım. Sen istediğin için değil, sen ortaya çıkmadan önce de bu böyleydi."

Başım omzuma eğilirken, "Teşekkür ederim." dedim. "Sadakatinden asla şüphe etmedim."

"Ben de öyle." dedikten sonra aklına gelen her ne ise gülümsemesi silinip gitti. "Sen yine de o heriften uzak dur. Yoksa bu işin sonunu getiremeden onunkini getireceğim."

Omzuna vurup, "Sakın!" dedim. "Dayanacağız. Sen de, ben de." Elimi kilidi atıp yavaşça çeviririrdim. "Şimdi çıkmalısın. Aşağıda görüşürüz."

Onun için kapıyı açarken kolumu tuttu ve çıkmadan önce son kez kulağıma eğildi. "Bu konuda senin kadar iradeli değilim, kraliçe." Dudaklarını kısa bir an şakağıma dokundurdu. "Bir yolunu bulup onun yanından kalk."

Sevgili Biran Nuh, elbette ki bu konuda bana söz hakkı tanımadı. Yanımdan ayrılıp koridordaki odalardan birine girerken, Gupse'nin bu kez yaklaşan adımlarını duydum.

"Rozelin ya, hiçbir yerde bulamadım çantanı. Aşağıda olduğuna emin mi-" Gözlerinin omzumdaki çantama takılmasıyla birlikte durup dudağını büktü. "Ben şimdi boşuna mı indim o kadar basamağı?"

Yapmacık bir gülümsemeyle, "Kusura bakma." dedim. "Banyonun kapısına asmışım, havluların arasına karışmış, göremedim." Aynı sahte aranan gözlerle etrafıma baktım. "Bu arada Biran'ı buralarda göremedim. Nasıl yalnız kalabileceğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Yine dudağını büktü. Bu kez daha fazla! "Ama hiç yardımcı olmuyorsun Rozelin! Ben senin arkadaşın değil miyim? Aşık oldum, diyorum sana kızım!"

Sakin ol Rozelin. Sakin ol, Sakin… Hay sikeyim! “Ben ne yapacağım !” Yükselen sesim yeşil gözlerinin şaşkınlıkla aralanmasına sebep olurken derhal derin bir nefes alıp, “Üzgünüm.” dedim. “Bunu söylemek istemezdim ama Biran garip biridir. Evet, o arkadaşım ve… Onu seviyorum. Yine de gerçeği değiştiremez. Birbirinize uyabileceğinizi düşünmüyorum.”

İşte bu Roz! Sen harika bir detaysın kızım.

“Neden böyle söyledin şimdi? Evet, biraz garip biri ama bazen gariplikle güzel değil midir?” Bolca rimelli kirpiklerini havaya dikerek gülümsedi. “Özellikle de onun üzerinde.”

“Neden yemekte Biran’ın karşısına oturmuyorsun?”

“Hı?” Tek kaşını kaldırdı. “Neden?”

“Çünkü…” Ondan daha uzak olman için! “Onu daha iyi görebilmek için.”

Düşünmeye başladı. “Bilmiyorum ki… Aslında yan yana iyiyiz. Arada kollarımız birbirine temas ediyor.” dedi bundan keyif alarak. “Zaten bu yüzden onun yanımda oturmasını sağladım.” Kıkırdarken düşünmeye devam etmiş olacak ki, “Aslında haklısın.” dedi. “Göz teması önemli. Başka yerlerimiz daha sonra nasılsa temas eder!”

Topuklarının üzerinde dönüp merdivenlere yönelmeseydi, saçlarından tutup onu aşağıya sürükleyerek indirmem kaçınılmaz olacaktı!

Peşinden aşağı indiğimde hiç vakit kaybetmeden tabaklarımızın yerini değiştirdiğini gördüm. Cihan soran bakışlarını ona çevirdiğinde gülümseyerek, “Göz teması.” dedi. Sonra da beni işaret etti. “Bence senin de işine yarayacak.”

Duymazlıktan gelerek, Gupse’nin eski yerine, Biran’ın sandalyesinin yanına oturdum. Cihan şimdi karşımdaydı ve doğrudan gözlerime bakıyordu. “Yemekleri beğendin mi?”

Bir çatal ağzıma götürdükten sonra başımı salladım. “Nefis, kim yaptı?”

Gupse kahkaha atarak, “Tabii ki ben değil!” dedi. “Cihan hazırladı her birini.”

Cihan çok da ciddi olmayarak “Salatayı senin yaptığını unutmayalım.” dedi. “Güzel salata.”

Gupse, içeri giren Biran’a dönüp gülümsedi. “Sen de beğendin mi salatamı?”

Biran belli belirsiz başını sallayarak masaya yaklaştı. Oturduğum yeri görünce, yüzünde anlık beliren memnuniyeti yalnızca benim görmemi sağladıktan sonra yeni yeri olan yanıma oturdu. "Daha fazla yemek yapmayı öğrenmeni öneririm. Yaşam garip bir yol, hangi koşullarla karşılaşacağını bilemezsin."

"Doğru." dedi Gupse. "Ama eğer iyi yemek yapan bir koca bulursam öğrenmeme gerek kalmaz." Cihan'a yandan bir bakış atıp, "Mesela Cihan." dedi. "Onunla evlenecek kadın çok şanslı, tüm yemekleri şahane yapıyor!"

Biran'ın ne kadar iyi yemek yaptığından elbette ki Gupse'ye söz edecek değildim.

Biran kadehini kaldırdı. Dudaklarından meydan okuyan bir gülümseme vardı. "O halde Cihan'ın o şanslı kadını bir an önce bulmasına içelim."

Cihan kadehini kaldırırken tereddüt etti. "Gupse'den hanım'ı kolay kolay silememiş olmana rağmen benden bey'i bıçak gibi kesip atmana kaldırıyorum ben de."

Kadehimi kaldırırken sesli bir şekilde gülümsemeye çalıştım. Kesinlikle samimi değildim. "Hemcinsler arası basit samimiyet!"

Gupse, "Aynı samimiyetten istiyorum!" diye sızlandı. Şimdi de gözlerini karşısındaki Biran'dan ayırmıyordu.

Kadehimi öfkeyle başımı dikip sertçe masaya bıraktım. "Sevgili ev sahibi, biraz daha şarap alabilir miyim?"

Kadehim dolduğunda Biran ile nasıl tanıştığımıza dair o soru yeniden önüme geldi. Bu kez kaçamayacağım da aşikardı. Ben de durumu lehime çevirmek için kafamdan hızlıca bir hikaye uydurdum ve onlara anlatmaya başladım. Daha önce aramızda anlaşmamış olmamamıza rağmen Biran bana o kadar kusursuz bir şekilde eşlik etti ki bir ara anlattığım hikayeye ben bile inanmak istedim.

Çünkü bizim iç burkan bir tanışma hikayemiz vardı.

Gupse beşinci kadehten sonra Biran'a karşı iyiden iyiye laubalileşince uykumun geldiğini söyledim. Biran mesajı alarak aynı söylemde bulununca Gupse benim üst kattaki misafir odasında yatabileceğimi söyledi. Biran için ayırdığı oda bu kattaydı. Gupse'nin odası da bu kattaydı. Siktir. Biran odasına doğru yol alırken, üzerinde Cihan'ın da bu katta kalacak olmasının rahatlığı vardı. Aksi halde yüzünde o bıyık altı gülümseme yer alamazdı. Onu kıskanmamdan

açıkça haz duyuyordu ama iş kendinin kıskanması gereken durumlara gelince saldırgan bir kaplana dönüşüyordu. Küçük bir oyuna ihtiyacı olduğunu düşünerek onlara iyi geceler diledim ve yukarı çıktım. Burası aşağıya nazaran daha soğuk ve karanlıktı. Önce banyoya girip yüzümü makyajdan arındırdım. Sonra da benim için ayrılan koridorun sonundaki odaya yöneldim ve yatağın üzerindeki temiz pijama takımlarını giydim. Bedenimi soğuk çarşaflarla buluşturup üzerime kalın battaniyeyi çektiğimde bir süre titredim. Oğlumun sıcak bedeniyle uyumaya alıştığım için iyi hissetmiyordum. Bir an için burada kalma kararımdan pişmanlık duysam da Biran'ın yalnızca bir alt katımda olduğunu hatırlattım ve kendimi teskin ederek gözlerimi kapattım. Daldığım uykunun derinliğine bir türlü inememiştim ama gözlerimi açamayacak kadar da uykuluydum. Bir ara gıcırdayan parkenin sesini duydum. Yaklaşan adım sesleri o kadar tanıdıktı ki gözlerim uyanacak tedirginliğe ulaşamadı. Sonra saçlarımın arasındaki narin çırpınışları hissettim. Sıcak amber tütsü kokusu burnumun dibine kadar girdi. Önce şakağımda sonra gözlerimde cehennem kadar yakıcı ama aynı oranda haz veren bir baskı hissettim. O baskı dudaklarıma uğradığında uykunun derinliğine baş aşağı çakıldım ve gerçeklikten kaçarak uzaklaştım.

Kapının tıklatılması ile kirpiklerimi araladığım anda karşımda Gupse'yi buldum. Çoktan uyanmış, giyinmiş, saçlarını ve makyajını yapmış bir şekilde karşımda duruyordu. Kalın kemerli elbisesinin bel kısmına yumruğunu yerleştirerek "Günaydın!" dedi. "Uyanmaya niyetinin olmadığını anlayınca bu görevi üstleneyim, dedim!"

Başımı yastıktan ayırırken darmadağın olduğunu bildiğim saçlarımı kurcaladım. "Günaydın. Saat kaç?"

Yanıma gelip, "Boşver saati." dedi. "Çiftliği gezmek için seni bekliyoruz."

Üzerindeki kısa elbiseyi gösterip, "Bu elbiseyle mi çiftlik gezeceksin?" diye sordum. "Pek uygun olduğunu sanmıyorum."

Umursamayarak dolabına yürüdü ve bir elbise de benim için seçti. "Hangisini giymek istersin?"

Yataktan çıktım. "Hiçbirini." Ben de dolaba yaklaştım. Rastgele çekmecelerden birini açtım ve bulduğum siyah taytı aldım. "Üzerine tişört versen yeterli olur."

Kınayan bakışlarını üzerimde gezdirse de dediğimi yaptı ve başka bir çekmece açıp bana siyah bir crop uzattı. “Tişörtüm yok, bununla idare et ya da elbise giy.”

Mecburen göbeğimi açıkta bırakacak crobu aldım ve banyoya gidip üzerimi değiştirdim. Saçlarımı hafifçe ıslatıp ensemin orta yükseklikte bir at kuyruğu yaptıktan sonra Gupse ile birlikte aşağı indik ve doğrudan çiftliğe çıktık. Tavladan içeri girdiğimizde siyah bir atın yanında olan Biran ile karşılaştım. Beni gördüğü an irislerinden geçen ışıltıyı ruhumda hissettim. Uğraştığı dizginleri bıraktı ve beni yavaşça, baştan aşağı süzdü.

“Günaydın.” dedim, gülümsemek isteyen dudaklarımı dizginleyerek.

“Günaydın.” dedi, memnun olmadığını anladığım bir sesle.

Onun aksine yüzü gülen biri vardı. “Günaydın!” dedi Cihan. Yularından tuttuğu beyaz at ile birlikte yanıma gelirken, “Bugün nasılsın?” diye sordu. “Yerini yadırgamadın umarım.”

Gülümsemedim ama somurtkan da görünmemeye çalıştım. Cihan bana ve aileme onlarca iyiliği dokunan biriydi. Kötü muameleyi kesinlikle hak etmiyordu. Tabii benden o anlamda uzak durduğu müddetçe…

“Dünya’nın en yumuşak yatağında bile uyusam oğlumun yanını tercih ederim.”

Yüzünde şefkatli bir gülümseme oluştu. “Annesini ondan bir gece ayırdığımız için ufaklığın gönlünü almamız gerekecek. Eğer haftasonu müsaitsen şu geçen bahsettiğim makarna-”

“Değil.” Biran da atıyla birlikte yanımıza geldiğinde ifadesi kaskatı bir hal almıştı. “Müsait değil, haftasonu bizimkilerle toplanacağız.”

Cihan’ın cevap vermesine fırsat bırakmadan, “Evet.” diyerek Biran’ı onayladım. “Henüz hep birlikte bir araya gelemedik. Haftasonu yapacağız.”

“Günler çuvala mı girdi ayol!” dedi kendisine bir at seçen Gupse. “Başka zaman gidersiniz siz de yemeğe. Aman dikkat! Bu kez gazetecilere yakalanmayın. Yoksa Rozelin elinden kaçırmaz, kameralarını bu kez kafalarında kırar!”

Gupse’nin yaptığı berbat esprinin ardından Cihan gülümsedi ama Biran’ın benimkilerle buluşan bakışları kesinlikle eğleniyor gibi görünmüyordu.

“Neden kendine bir at seçmiyorsun?”

Sen böyle bakarken mi? “Seçeyim.”

“Sana yardım edeceğim.” diyerek geçmem için öncelik verdiğinde atların olduğu arka kısma doğru ilerledim. Kahverengi, beyaz akıtmalı bir atın önünde durduğumda ona döndüm. Gözlerinden ateş çıkıyordu.

“Seni yemeğe çıkarma teklifi etme cüretini nereden buluyor?”

Kaldırdığım işaret parmağını neredeyse gözüne sokacaktım. “Sakın suçu bana yıkayım, deme! Gupse sana cilve yapma cüretini nereden buluyorsa muhtemelen Cihan da oradan buluyordur.”

“Anma şu herifin adını!” dedi buram buram öfke kokan fısıltısıyla. “Git ve açlıktan ölsen bile onunla yemeğe çıkmayacağını söyle. Ayrıca…” Açıkta olan göbeğime baktı. “O tişörtün gerisi nerede?”

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. “Bunun modeli böyle. Yoksa Gupse’nin kısa elbiselerinden birini giymemi mi tercih ederdin.”

Biran Nuh gözlerini devirdi!

Kıskançlıktan deliye dönmüştü ve bu hali hoşuma gitmiyor değildi. İşin aslı bunu biraz daha sürdürmem keyifli olabilirdi ama ona kıyamayan yanımın daha ağır basacağı su götürmez bir gerçekti. “Zaten onunla yemeğe çıkmayacaktım. Daha önce kahvaltıya gitmiş olmamın sebebi bizimkiler için yardım istemekti. Unuttun mu? Evimize dönmek için uğraşıyoruz.” Cihan ve Gupse’yi kontrol ettiğimde atlarıyla birlikte tavladan çıkıyor olduklarını gördüm. Bunu fırsat bilerek sessizce Biran’a sokuldum ve elimi göğsüne koyup, başımı yüzüne doğru kaldırdım. “Öfkelenmene gerek yok, ona umut verecek hiçbir şey yapmadım. Hiçbir zaman.”

Büyük ve sıcak avucunu, göğsündeki elimin üzerine koydu. “İstediğim seninle ilgili bir açıklama değil. Senden her zaman emindim. Sadece…” Diğer eliyle sakalını sertçe ovalarken gözü boşluğa ilişti. “Başka bir adamın sana bakmasına dayanamıyorum. Bu dayanılmaz sarışın.”

Parmak uçlarımda yükselip sakallarının üzerine bir öpücük bıraktığımda mavileri yeniden benimle buluştu. “Onları düşünmeyelim. Şimdi bana sıradaki adımımızı söyle.”

Başını salladı. “Bir şey arıyorum. Burada olduğuna eminim. Sadece Gupse’nin bir süre eve girmemesi gerekiyor.”

“Yani onları oyalamam gerekiyor.”

“Onları değil, yalnızca Gupse’yi. Senden uzaklaştığımda Cihan denen o herifi de senden uzaklaştırmanın bir yolunu bulacağım.”

Ellerimi iki yana açarak, “Nasıl istersen lider.” dedim. “Yanımızdan ayrıldığın an Gupse’yi oyalayabildiğim kadar oyalayacağım. Bir şey daha.” Bir süredir aklımı kurcalayan soruyu kaşlarımı çatarak sordum. “Gupse’nin lord ile ilişkisi olduğunu söyledin. Nasıl oluyor da seni bilmiyor? Üstelik ona kendini gerçek kimliğinle tanıttın. Bana doğruyu söyle, kendini riske mi atıyorsun Biran?”

“Hayır, bilmiyor.” Bundan emindi. “Karşısına çıkmadan önce onu gözlemlediğimi söylemiştim. Görevi yalnızca seni izlemek. Ne benden ne de bizimkilerden haberdar değil. Nadiren yaptığı telsiz konuşmalarında attığın adımları bildiriyor. Asıl amaçları başka.”

“Ne? Asıl amaçları ne?”

Ellerini kollarıma indirdi ve güven verici bir tutuşla sıktı. “Öğreneceğim. Bir sonraki görüşmemizde bana küreyi getirmiş ol.”

“Hey!” Gupse’nin sesiyle birer adım birbirimizden uzaklaştık. “Gelmiyor musunuz? Kahvaltı hazır. Bir an önce bir şeyler yiyip tura başlayalım.”

Birbirimize onay veren bakışlar gönderdikten sonra atlarımızı da alıp tavladan ayrıldık. Yeşil havanın bir köşesine kurulmuş kahvaltı masasında kısa bir kahvaltı yaptıktan sonra atlara binmek için çizmeleri giyinmeye başladık. Ancak Cihan’ın çizmelerinde bir sorun vardı. Birinin altı tamamen çıkmıştı ve ben bunu kimin yaptığını biliyordum!

“Buna inanamıyorum!” Altı çıkmış olan çizmeyi kaldırıp salladı. “Buraya gelirken sağlam olduklarına yemin edebilirim.”

Gupse, “Hay aksi!” dedi. “Yedek erkek çizmesi de yok ki. Ben sadece kendime ve Rozelin’e göre numaralar ayarladım. Tüm hizmetlilere de izin verdik. Ne yapacağız şimdi?”

Biran çayını yudumladı, “Gelirken çiftlik malzemeleri satan bir dükkan gördüm.” dedi. Bunu kesinlikle planlamıştı! “İstersen bir bak. Şanslıysan açıktık.” Alanda gezinen atları işaret etti. “Ata binmeyi elemek de bir seçenek tabii.”

Cihan ayaklanıp çizmeyi kutusuna attı. “Yarım saate geri dönerim.”

Cihan’ın uzaklaşmasıyla planın ilk ayağı başarıyla yerine oturmuştu. İkinci ayağı için Biran da ayaklandı. “Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu. Cihan dönene kadar hallederim.”

Gupse dudaklarını bükerek, “Çabuk dön.” dedi.

Başımı çevirip onun taklidini yaparken Biran’a yakalandım. Bana kaçamak bir gülümseme bırakıp yanımızdan ayrıldığı andan itibaren Gupse ile yalnızdım. Biran’ın arkasından hayranlıkla bakan gözlerini izlerken, geldiğimiz noktayı düşünerek afalladım. Her ne kadar beni öfkelendirmiş olsa da apaçık bir gerçek vardı ki Biran’ın kocam olduğunu bilmiyordu. Bir gerçek daha vardı ve bu daha fazla acıtıyordu. O artık Hualp’in itaatkarlardından biriydi. Bunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kendi dünyamdan çekip gitmeden önce düzeltmek için elimden geleni yapacaktım.

Çünkü benim tanıdığım Gupse kötü biri değildi.

“Onu çok mu seviyordun?” Başını bana çevirip, gülümsemesinden sıyrılarak sorduğu sorduyu beklemiyordum. “Kocanı.”

“Seviyorum. Hala seviyorum.”

Başını salladı. “Bu yüzden gözün Cihan’ı ya da bir başkasını görmeyecek.”

“Öyle.”

“Cihan’a üzülüyorum. Hiç şansı yok.” Kollarını göğsünde birleştirip iç çekti. “Ama benim var.” Birden ayağa kalktığında ne yapacağını anlayarak ayağa fırladım. Hayır Gupse! “Daha fazla beklemeyeceğim!” dedi tahammülsüzlükle. “Ben Cihan gibi geç kalmayacağım. Anladım, sen bana yardım etmeyeceksin. O zaman ben de kendime yardım ederim!”

Eve doğru yürümeye başladığında telaşlı adımlarla önünü kestim. “Şimdi olmaz!”

“Neden?”

“Gupse, olmaz. Şimdi sırası değil.”

Yeşil gözleri heyecanla parlıyordu. “Hayır!” dedi. “Hayır. Sırası. Benim için telefon görüşmesini yarıda kesebilir. Anlamıyor musun Rozelin? Onunla hemen konuşmalıyım.”

Yanımdan geçip gitti. Onu durduramayacağımı anladım. Ne olursa olsun Biran’ı evini karıştırırken yakalamasına izin veremezdim. Zaman kazanmak zorundaydım.

“Gupse!” Ona yeniden yetişerek tavlaları gösterdim. “Biran o tarafa gitti.”

Bir eve bir de tavlaya baktı. “Ama eve gideceğini söyledi.”

“Ama gitmedi. Yani… Sanırım son anda karar değiştirdi. Önce tavlaya bak.” Geri çekilip tuttuğum nefesimi bıraktım. “Bol şans…”

Koca bir gülümsemeyle bana sarıldı. “Sağol!” Koşarak tavlaya gitti, ben de eve koştum. Nefes nefes merdivenleri tırmandıktan sonra çizmelerimi çıkarmadan eve daldım ve doğrudan Gupse’nin odasına yöneldim. Biran beklediğim gibi orada değildi. Çalışma odası! Geri dönüp üst kata çıktım ve kaldığım odanın yanında bulunan çalışma odasına girdiğimde aradığımı orada buldum. Sırtımı kapattığı kapıya yaslayıp, Biran’ın bana çevrilen bakışlarıyla buluştuğumda kalbim mahcubiyetle çarpıyordu.

“Üzgünüm!” dedim, sesime yansıyan gerçek bir üzüntüyle. “Başaramadım, daha fazla Gupse’yi oyalayamadım.”

Kızmadı. Onun yerine ben kendime yeterince kızıyordum. Elini uzattığında yanına kadar yürüdüm. Başımı ellerinin arasına aldı ve yalnızca bana bakarken görebildiğim o sakinleştirici ifadeyi takındı. “Sorun değil, sarışın. Sorun değil.”

“Sorun!” Kendime kızıyordum. Biran kendini tehlikeye atarken, ben birini oyalama görevini bile başaramamıştım. Bunu acilen telafi etmeliydim. “Dinle, her ne arıyorsan bana söyle. Sen Gupse’yi oyalarken ben arayayım. Hem… Senin onu oyalaman hiç de zor olmaz.”

Dudaklarında silik bir gülümseme belirdi, baş parmağıyla dudağımın kenarını okşadı. “Aradığım şey, Gupse’nin Hualp ile iletişime geçtiği telsizdi. O telsizi kullanarak üç büyüklere ulaşmaya çalışacaktım ama dediğim gibi, sorun değil. Daha sonra yeniden ararım. Seni tehlikeye atamam.” Mavi gözlerinden biri kırpınca kalbimde güç bir kanat çırpışı hissettim. “Gupse ile burada yalnız kalmayacağım.”

Kulpun indirilmesiyle hızla birbirimizden ayrıldık. Gelen, görmeyi beklediğimiz gibi Gupse’ydi. “Aaa…Burada mıydınız?” Gülümsemesi bizi birlikte görmesiyle solarken, bir bana bir de Biran’a baktı. “Sanırım siz iki dostun konuşmaya ihtiyacı var. Ne zaman görsem bir yerlerde yalnızsınız.”

Biran bir şeyler söylemeye hazırlandı ama ondan evvel davranacaktım. Üstelik, kendi silahımla kendimi vuracak şekilde… “Evet, Biran’a onunla konuşmak istediğini söylüyordum ben de.”

Gupse, topuklu ayakkabılarının zarif sesini zemine ardı sıra bırakarak yaklaştı. “Ah, benim düşünceli arkadaşım…”

Biran gözlerime yapma, der gibi baktı ama yapacaktım. Hatamı telafi etmek için yapmak zorundaydım. “Biran da bana seninle konuşmak istediğini söyledi.” dedim, gözlerim hala kocamın gözlerimdeyken. “Özel olarak…” Nihayet bakışlarımı gözlerinde ışıklar yanıp sönmeye başlayan Gupse’ye çevirdim. “Neden birlikte yürüyüş yapmıyorsunuz? Ben de kendime bir kahve yaparım. “

Gupse bunu bekliyormuş gibi hemen ellerini çırptı. “Hadi Biran! Gidelim.”

Biran dudaklarını birbirine bastırdı ve mecburen başını salladı. Sonra bana bakıp kaşlarını çattı ve iyice yaklaştı. “Saçında bir şey kalmış.” Bir eli saçıma uzanırken, gizlice elime bir şey tutuşturdu ve kulağıma fısıldadı. “Sonra görüşeceğiz.”

Biran’ın yanımdan ayrılmasıyla Gupse onun koluna girdi. Onu kendisiyle birlikte çıkışa götürürken, zamanla girişeceğim yarışa hazırlandım.

Telsizi bulabilmek ve sevdiğim adamı ona aşık olan bir başka kadınla daha uzun süre yalnız bırakmamak için!

Kapının kapanmasıyla birlikte Biran’ın elime tutuşturduğu şeye baktım. Bu bir telsizdi ama aradığımız telsiz olamazdı. Çünkü Biran henüz bulamadığını söylemişti. Biraz düşününce, onu bana neden verdiğini anladım. Tabii! Eğer telsizi bulursam, Gupse’nin şüphelenmemesi için bunu yerine koymalıydım.

Liderin kıvrak zekasına gülümseyerek çalışma odasını aramaya başladım. Biran’ın baktığını tahmin ettiğim yerleri atlayarak kitaplığa yöneldim. Tüm kitapların etrafına dikkatle baktıktan sonra alt çekmecelere geçtim. Raflar, dolapların arkası, hatta halının altını bile kontrol ettim ama hiçbir yerde bulamadım. Vaktim giderek azalıyordu. Cihan döndüğünde baş başa konuşan Gupse ve Biran’ı rahatsız etmek istemeyerek beni bulmak isteyecekti. Elimi daha çabuk tutarak aramaya devam ettim. Bu kez Biran’ın da bakmış olabileceği yerlere baktım. Gizli bir bölmede olabileceği ihtimalini göz önüne koyarak parkeleri ve duvarları da kontrol ettim ama işim bittiğinde elim yine bomboştu.

Kendimi deri koltuğa bıraktım. Bakışlarım umutsuzca odanın detaylarında dolaşmaya başladı. Dört duvardan üçü tamamen

kitaplıktı. Tam ortada genişçe ceviz bir masa vardı. Eski desenli halı ve masanın önüne karşılıklı konumlandırılmış iki koltuk…. Her yere bakmıştım. Her yere! Gözümü kapatıp Gupse gibi düşünmeye başladım.

Ben Gupse olsaydım, kimsenin görmesini istemediğim bir eşyamı nereye gizlerdim?

Hadi Rozelin, onu tanıyorsun. Bulabilirsin!

Gupse basit düşünürdü. Her zaman basit düşünür, basit eyleme dökerdi.

Bu odada en göze çarpan yer kitaplıktı. Tanrım! Yüzlerce kitap vardı. Hepsine tek tek bakamazdım. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak ayağa kalktım ve Gupse'nin ilgi alanına girecek kitapları tek tek yerinden alıp masaya istifledim.

Gupse'nin ilgi alanı, erkekler ve moda!

İlgili neredeyse elliye yakın kitaba seri bir şekilde bakarken merdivenleri tırmanan adım sesleri duydum. Siktir! Hepsine bakacak vaktimin olmadığını anlayarak geri çekildim ve üst üste yığdığım kitapların ismine baktım. Bir tanesi resmen Gupse kokuyordu!

Bir erkeği kendine aşık etmenin yirmi yolu!

Hemen kitabı alıp içini açtım. İşte bu!

Telsiz, sayfaları oyulmuş kitabın içindeydi. Dudaklarımda koca bir zafer gülümsemesine yer vererek telsizi aldım ve sütyenimin arasına gizledim. Yerine Biran'ın verdiği telsizi koydum. Kapının açılması ve kitabın kapağını kapatmam eş zamanlı gerçekleşti.

"Rozelin?" Cihan beni görünce gülümsedi ve içeri girdi. "Ne arıyorsun burada?"

"Ben…" Elimde bir kitap vardı ve önümde de birçok kitap vardı. Ben de söyleyebileceğim en mantıklı yalanı söyledim. "Biran ve Gupse konuşmak için ayrılınca, ben de kitaplara bir göz atayım, dedim."

Gözünün elimdeki kitaba takılmasıyla yaklaştı ve yaklaştıkça da gülümsemesi genişledi. "Peki… Kimi kendine aşık etmeyi planlıyorsun?"

"Nasıl? Anlamadım."

İşaret parmağı elimdeki kitabı gösterdi. "Kitabın ismine bakmadın mı?"

Başımı kitaba eğdikten sonra yapmacık bir şekilde gülümsedim. "Ah… Hiç bakmamışım! Dedim ya öylesine inceliyordum.

“Ya diğerleri?” diye sordu bu kez masadakileri işaret ederek.

Şu an bu konuşmanın içinde olmaktansa yerin yarılmasını ve içine girmeyi tercih ederdim. “Onlar mı? Gupse’nin onlar. Aa… Aşağı inelim mi? Canım kahve istedi.”

Elini kapıya uzatarak,”Hay hay…” dedi. “Bizzat yapacağım.”

Cihan ile birlikte mutfağa iner inmez dört fincan hazırladım. Elbette ki Biran’ı Gupse ile daha fazla yalnız bırakacak değildim. Cihan hazırladığı kahveleri fincanlara doldururken, “Emin misin götürmek istediğine?” diye sordu. “Sanırım konuşacak şeyleri hala bitmedi.”

Fincanları tepsiye dizdim. “Bitmiştir, bitmiştir.”

Onları kahvaltı masasında otururken buldum. Gupse’nin gözleri dolu doluydu ama aynı zamanda gülümsüyordu da. Biran’ın ise her zamanki ifadesiz suratına bakarak bir şey anlamak zordu. Yanlarına gidip kahveleri ikram ettiğimde Gupse bozuldu.

“Daha bitirmemiştik ama…”

“Öyle mi?” dedim üzülmüş gibi yaparak. “Ben bitirmişsinizdir, diye düşünmüştüm. Eh, fazla da vaktim yok, Alaz bekliyor. Buraya kadar gelmişken ata binmeden gitmek istemem.”

“Aaa…” Şaşkınlık yanımıza hemen ulaşan Cihan’a aitti. “Sen at binmeyi biliyor musun?”

“Biliyorum.” derken, Biran’ın önünde ata bindiğim zamanları anımsadım. Sonra kendi kendime binmeyi de öğrenmiştim. “Çok da severim.”

Biran kahvesini masaya bırakıp “Hadi o zaman.” dedi. “Bindirelim seni şu çok sevdiğin atlara.”

“Olur.” dedikten sonra Cihan ve Gupse’ye döndüm. “Siz acele etmeyin, kahvelerinizi içip öyle gelin.”

“Ama kahve isteyen sendin.”

Cihan’a gülümseyerek, “Şu an at daha cazip geldi.” cevabını verdim ve Biran’ın peşine takılarak onlardan uzaklaştım. Bineceğimiz atların yanına ulaştığımızda hala Gupse ve Cihan’ın görüş açısında olduğumuz için birbirimize çok yaklaşmasak da, konuşmakta özgürdük.

“Buldun mu?” diye sordu Biran, eyeri benim için ayarlarken. Siyah, dar pantolonun sardığı uzun bacaklarına geçirdiği kahverengi binici çizmesi ve kolsuz siyah tişörtüyle kusursuz görünüyordu. Giderek daha fazla uzayan siyah bukleleri sıkça gözünün önüne dökülüyor ve her

seferinde ezberlenmiş hareketle onları başının arkasına gönderiyordu. “Bulamadıysan sorun etme. Tekrar baka-”

Crobumu hafifçe kaldırıp ona telsizi gösterdiğimde, gözleri hayranlıkla kısıldı. “İşte benim bebeğim.”

Ona kaldırdığım kaşlarımın altından baktım. “Senin olduğum için bu kadar iyiyim yani? Bence sen benim Rozelin olduğumu unutuyorsun.”

Bir an için gözlerini kapattı ve bana o gerçek gülümsemesini gösterdi. “Böyle konuşma. Şu an seni öpemiyorum.”

“Borcun olsun.”

“Burda borçlar için faiz istiyorlar.” Göz kırptığında, dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim. “Sen de isteyeceksen, olsun.”

Verecek daha iyi bir cevabım yoktu. “Hep daha fazlasını isteyeceğimden şüphen olmasın, lider.”

*****

Yanağımdaki sıcak dokunuşu hissettiğimde gözlerimi açmadan gülümsedim.Yaşadığım karmaşa ve endişenin ortasında, tattığım en özel duyguydu. Sadece avucu bile nasıl bu kadar güzel kokabilirdi?

“Günaydın anne.”

Gözlerimi biraz araladım ve taze güneş ışığının vurduğu bebeksi suratını gördüm. “Günaydın bebeğim.”

“Nasılsın?” diye sordu merakla. “Artık iyileştin mi?”

Çiftlik gezimizin üzerinden üç gün geçmişti. Üç gündür Biran ile tek iletişimizin ancak birkaç mesajdan ibaretti. Ayrıca üç gündür yakalandığım griple baş etmeye çalışıyordum. Rüzgara karşı at üstünde savrulmak anlaşılan bünyeme iyi gelmemişti.

“Daha iyiyim. En azından artık sümüklü değilim.”

Elini ağzına götürüp kıkırdadı. “Sümüklüyken de güzeldin.”

Daha fazla dayanamadım ve onu kollarımın arasına alıp ensesine uzun bir öpücük kondurdum. “Öyle mi küçük adam?”

“Hayır anne! Gömüyor musun daha sabah.”

Yüzümü abartılı bir şekilde buruşturdum. “Bu iğrenç espriyi kimden öğrendiğini biliyorum.”

“Ama Efraim komik olduğunu düşünüyor.”

Yatakta onunla birlikte doğrulurken, “Sana bir sır vereceğim.” dedim. “Efraim’in komik bulduğu herhangi bir şeyi komik bulmamayı öğrenmelisin. Özellikle de büyüdüğünde.”

Mavi gözlerini açarak “Neden ki?” diye sordu.

“Çünkü o esprilerden birini duyan kızlar, bu kadar yakışıklı olduğun halde arkasına bile bakmadan uzaklaşabilir!”

Tekrar kıkırdadı. “Sen babamdan uzaklaşır mıydın?”

Biran’ın yüzünü gözümün önüne getirip iç çektim. “Ben babandan hiçbir koşulda uzaklaşamam.”

Ve tekrar kıkırdadı. Sonra gülümsemesinin yerini özlemle dolu bir hüzün aldı. “Onu özledim.”

“Biliyorum bebeğim.”

“Ne zaman göreceğim?”

Keşke verecek doğru dürüst bir yanıtım olabilseydi. “Yakında…”

Perla’nın endişeyle yükselen sesi konuşmamızı bölerken hemen yataktan çıktım. “Alaz, beni burada bekler misin?”

İstemese de başını salladı. “Tamam anne.”

Resim defteri ve boyalarını yatağa, yanına bıraktıktan sonra “Benim için bir resim yap.” dedim. “Her zamankinden.”

Geldiğimizden beri neredeyse her gün ailemizin resmini çiziyordu. “Bu kez kendimi babamın omzunda çizeceğim.”

Başını okşadım. “Anlaştık ufaklık.”

Odadan çıkıp, duyacaklarının onu incitmemesi için kapıyı kapattım. Salona gittiğimde korktuğum o manzarayla karşılaştım. Mirel halsiz bir şekilde koltukta yatıyordu. Perla, annemden öğrendiği gibi kolonya ile bileklerini ovuyordu ama bir işe yaramayacağını biliyordu. Öyle tecrübelerimiz vardı ki tahmin etmek zor değildi. Mirel’in için bir bebek vardı ve farklı bir dünya tıpkı Alaz ve bebek Rozelin de olduğu gibi onun da gelişmesine izin vermiyordu. Yine de Mirel’i halsiz düşüren neden başka olabilirdi. Şansa bırakamazdık.

“Hastaneye gidelim.”

Mirel başını iki yana salladı. “Ya başka bir dünyadan geldiğimizi anlarlarsa. Hayır, başımız belaya girer.”

“Umrumda değil Mirel.”

Yanına gidip onu kaldırdım. Çağırdığım taksi biz aşağı inene kadar gelmişti. Önce Alaz’ı gözlemeciye, annemin yanına bıraktık. Mirel, emin olmadan Mestan’a söylememizi istemediği için kimseye tek kelime etmeden daha önce gittiğimiz kadın doğum uzmanının muayanehanesinde soluğu aldık. Kadın doktor ultrason başlığını Mirel’in karnında gezdirirken, endişeyle söyleyeceklerini bekliyorduk.

Bir yandan kalp atışlarını dinliyorduk. Mirel'in minik bebeği hiç durmadan hareket ediyordu.

Bir asistan içeri girip, kan sonuçlarını doktora teslim etti. Mirel şikayetini söyleyince, ultrasondan önce kan vermesini isteyen doktor, bir süre önündeki raporu inceledi.

"Eşiniz burada mı?" Doktorun sorduğu ilk sorunun bu olması bizi daha fazla endişelendirdi.

"Ne oldu?" diye sordum. "Bize söyleyin."

Uzman doktor aldığı notlara göz gezdirdikten sonra dudaklarını birbirine bastırarak bize döndü. "Fetüste gelişim geriliği gözlemledim. Aslında bazı hamileliklerde bunu yaşıyoruz. Özel bir programla ilerleyen aylarda aşılması mümkün ancak…" Üzgün gözlerle Mirel'e baktı. "Organ yetmezliği. Çok garip… Son gelişinizde her şey normaldi ancak şimdi iç organlarınız büyük oranda görevlerini yerine getirmiyor. Acilen yatışınızı yapmamız gerekiyor."

Mirel, sormaktan korktuğumuzu o soruyu sormak üzere dudaklarını araladı. "Bebek… Bebeğim?"

Doktor yavaşça ayağa kalkarken, "Üzgünüm." dedi. "Bu durumda gebeliği sonlandırmamız gerekiyor." Bize dönüp, "Lütfen eşini çağırın." dedi. "İhtiyacı olacak."

Mirel hışımla sedyeden kalktığında gözlerinden yaşlar akıp gitti. "Hayır! Bebeğimi öldürmenize izin vermeyeceğim."

"Mirel Hanım, bu bir tercih değil. Hemen tedaviye başlanmazsa sadece bebeğiniz için değil, sizin için de çok geç olacak."

"Hayır!" diye bağırdı Mirel. Bu, onu gördüğüm en öfkeli en yıkıcı andı. "Ne olursa olsun! Onu alamazsınız."

Koşarak odadan çıktığında doktor da telaşla bize döndü. "Lütfen onu ikna edin. Durumu ciddi ve hiç vakti yok."

İçimizin acısı konuşmamıza izin vermiyordu. Yalnızca başımızı salladıktan sonra aynı hızla Mirel'in peşinden gittik. Onu hastane girişinde gözyaşları içinde bulunca kollarımın arasına aldım. Ağlaması hiddetlendi, giderek daha fazla ve daha fazla…

"Halledeceğiz Mirel." dedim, gözyaşlarım yanağımı ıslatırken. "Bunun da üstesinden geleceğiz."

"Nasıl?" diyo sordu Perla. "Çocuklarımız her geçen gün gözlerimizin önünde tükeniyor. Şimdi de Mirel… Nasıl halledeceğiz?"

Mirel'den ayrılıp çantamdan Biran'ın bana verdiği telefonu çıkardım ve ona acil beni aramasını belirten bir mesaj attım. Ancak ne eve döndüğümüzde ne de sonrasında telefon hiç çalmadı. Akşam olunca eve gelen Mestan durumu öğrenince tıpkı Mirel gibi yıkıldı. Alaz'a hiçbir şey belli etmeden onu uyutmak zor olmuştu. Sonrasında masanın etrafında toplandık ve gözümüzü masanın ortasında duran telefona dikip sustuk. Sadece sustuk.

Telefonun hiç çalmayacak olmasından korkuyordum. Sadece çocuklarımız ve Mirel için değil, Biran için de…

"Aramayacak." dedi Perla en sonunda. "Kimbilir hangi dertle uğraşıyor?"

Dirseğim masaya dayanmıştı. Avucumla alnımı sıvazlayıp sıkıntıyla ovaladım. "İyi düşünmek zorundayız."

Sessizlik. Tekrarlayan ve daha anlamsız sessizlik. Kimsenin söyleyecek daha iyi bir şeyi olmamasından doğan, kasvetli sessizlik uzadıkça uzadı. Sonunda zilin çalmasıyla bozulunca, boş bulunduğumdan dolayı irkilerek ayağa kalktım.

"İkizler uğrayacaktı." Yorgun düşmüş ruhumla birlikte kapıya ilerledim. Başımı geriye atarak derin bir nefes aldım. Yüzümdeki yıkılmışlığı silmeye çalışarak kulpu indirdiğimde, gözlerimin önünde bir ışık parladı. Işığın ardında ise onun yüzü vardı.

"Biran!"

Kapı pervasına yaslandı. Bir eli cebindeydi ve yarım bir şekilde gülümsedi. "Başka birini mi bekliyordun?"

Sesimle birlikte önce Perla geldi. Şaşkınlık ve sevinçle ellerini ağzına kapatarak "Ağabey!" diye bağırdı. "Geldin!" Koşup Biran'ın boynuna atladığında bu kez mutluluktan ağlıyordu. Onun ardından Efraim geldi. Sonra da Mirel ve Mestan… Sıkıca sarıldılar.

"Hey!" dedim çok da yükselemeyen sesimle. "Bana ne zaman sıra gelecek?"

Biran yanıma geldi. Kollarını belime dolayarak dudaklarını alnıma bastırdı ve sonra bana sıkıca sarıldı. "Sana gelmeyi özlemişim." diye fısıldadı kulağıma. "Bunu daha sık yapacağım günleri sabırsızca bekliyorum."

Biraz sonra yine aynı masanın etrafında, bu kez bir kişi fazlasıyla oturuyorduk. Şimdiki sessizliğimizin nedeni ise Biran'dan bir şeyler duyabilmekti. İyi bir şeyler…

“Safornikon’a nasıl gideceğimizi biliyorum.”

Sözleri aramızda şimşek etkisi yarattı. Umut zihinlerimizin dört bir yanına dağılırken, Biran’ın söyleyeceği daha fazla şeye ihtiyacımız vardı.

Cebinden bir kağıt çıkardı ve masanın ortasında açtı. Bu, işaretlenmiş bir haritaydı. “Yarın tam bu noktada iki dünya arasında bir geçiş kapısı açılacak.” Gözleri birer birer üzerimizde dolaştı. “Yalnıza yedi dakika açık kalacak.”

“Tamam!” Perla heyecanla “Tamam!” dedi birkez daha. “Yarın erkenden kalkar gideriz, açılana kadar bekleriz!”

“O kadar kolay değil.” dedi Biran. “Kapı Hualp için açılacak. Daha önce Gupse’yi Hualp ile konuşurken dinlemiştim. İşaret verdiğinde kapının açılacağını, buraya geleceğini söylemişti. Telsiz bende ve o işaret birkaç saat önce geldi.”

“Biz?” diye sordu. “KapI lord için açılacaksa biz nasıl döneceğiz?”

“Hualp, bu dünyada olan birini yanında götürmek için küreye ihtiyacı olduğunu söyledi. O küre sayesinde kapıdan geçeceğiz. Bunun için geçiş kapısının açılması ama Hualp denen o itin geçmemesi gerekiyor.”

Kafalarımız fena halde karışmıştı. “O nasıl olacak?” diye sordu Mestan. “Hualp kapının açılmasını sağladığında ona engel olan ne olacak?”

Biran arkasına yaslandı ve “Üç büyükler.” dedi. “Telsizden onlarla bağlantı kurmayı başardım. Başımızdan geçenleri anlattım. Hualp’i yakın takibe aldılar. Geçiş kapısını açtığı an şato muhafızları tepesine binecek.”

“Ya bize düşen kısım?” Mirel, sorarken bile bize düşen kısmın zor olacağını biliyordu. Hepimiz biliyorduk.

“Gupse’nin Hualp’e küreyi bulduğunu söylemesi gerekiyor. Ancak o zaman Hualp buraya gelmek için geçiş kapısını açar.” Masasının üzerindeki duran eli yumruğa dönüştü. “Çünkü küre aracılığıyla buradan götürmek istediği kadın Rozelin.”

İşte bu derin ve acı bir şok etkisi yarattı. “Benden daha ne istiyor!” diye sordum öfke dolu sesimle. “Ne?”

Biran’ın beni bulan gözlerinde dolu dolu güven vardı. “Senin yüzünü bile göstermeyeceğim.”

“Ama…?” diye sordu Efraim. “Gupse neden itaat ettiği Hualp’e yalan söylesin?”

“Tam burada iş kızlara düşüyor.” cevabını verdi Biran. “Perla, Mirel ve Rozelin’e…”

İblisin sahneye çıkma vakti gelmişti. Hissediyordum. Evimize giden yol, cam kırıklıklarıyla doluydu ve biz, o yoldan çıplak ayaklarımızla geçmek zorundaydık.

“Cihan ve Gupse şu an iş için yurtdışında. Kalabalık bir grupla birlikte yarın doğrudan Cihan’ın evine gelip kutlama yapacaklar. Sağlam bir plan yapmamız gerekiyor. Kızların Gupse’yi alması ve bir şekilde Hualp’e istediklerimizi söylemesi için ikna etmesi gerekiyor. Biz de o sırada aşağıdaki kalabalığı kontrol edeceğiz. Gupse’nin yalnız hareket ettiğini sanmıyorum. Sadece yardımcılarının kim olduğunu henüz bilmiyorum. Zamanla yarışacağız. Vaktinde geçiş kapısına ulaşmamız gerekiyor. Kolay olmayacak.”

Biran yumruğunu masanın ortasına götürdü ve açtı. “Yapacağımızı biliyorum.”

Elimi elinin üzerine koydum. İçimdeki inanç, her şeye meydan okuyabilirdi. “Yapacağımızı biliyorum.”

Perla, Efraim, Mirel ve Mestan da sırasıyla ellerini bizimkiyle buluşturdular. Hepsinin ağzından aynı sözcükler döküldü. Çünkü sıkışık kaldığımız iki dünya arasında, Tanrı bize başka umar bırakmamıştı.

“Yapacağız!”

O malum giriş sahnesine ulaşmamız çok az kaldı.

Dünyadan ayrılmadan önce bizimkilerin yapmasını istediğiniz bir şeyler var mı?

Kesitler için instagramdan açtığım Bizimkiler ☘ adlı kanala katılabilirsiniz.

Şarkımızı dinlemeyi ve lütfen yıldıza dokunmayı unutmayın.

Gelecek bölümde görüşmek üzere...

76. BÖLÜM: Safornikon'a Açılan Kapı"

Öncelikle His'i yeniden yayınlıyorum!

Şu an 30 bölüm yayında ve her gün çokça bölümlerini atmaya devam edeceğim.

Aynı şekilde Kıyı Güneşi'ne de her gün bölüm gelmeye devam ediyor.

Tek istediğim ve beklediğim desteğiniz İnstagramdan takip edip, orada anketlere katılıp, yorumlarınızı benimle paylaşırsanız ben çoook mutlu olurum.

Keyifle okuyun.

Saniyeler acımasızca aleyhimize işlerken, Biran'ın gitme vakti gelmişti. Onu, ilk kez geldiği bu evden uğurlamak istemiyordum ama sonra iyi ve bir arada olmak için zorundaydım. Birbirimize verdiğimiz güçten destek alarak hep birlikte oturduğumuz masadan ayaklandık. Perla, ağabeyi gitmeden görmesi için bebek Rozelin'i getirdi. Minik kız hala uyuyordu. Biran yeğenini kollarına alırken, yüzündeki gülümseme buruktu. Çünkü Rozelin hiç büyümemişti, neredeyse son gördüğü gibiydi. İki avucu büyüklüğündeki varlığını yüzüne burnuna yaklaştırıp, boynundan bebek kokusunu soludu. Aynı saniye çakışan bakışlarımızda aynı acı ima vardı. Kokladığı bizim bebeğimiz olabilirdi. Eğer ben onu…

"Konuşabilseydi, seni çok özlediğini söylerdi." dedi Perla. "Bazen o çekik gözleriyle bir şeyler anlatıyor. O kadar anlamlı bakıyor ki şaşırırsın."

Mirel, bebek Rozelin'in siyah ve kıvırcık saçlarını sevdi. "Umarım bizim bebeğimiz de onun kadar akıllı olur."

Biran başıyla Mirel'in karnını göstererek, "Ne zaman doğacak?" diye sordu.

"Az kaldı. Umarım onu kendi topraklarımda doğurabilirim."

“Toprak demişken.” Mestan sorgulayan bakışlarını Biran’a çevirdi. “Sen neredeydin?”

Biran bu konuyu daha geniş bir zaman bırakmak istiyordu ama meraklı bakışlar üzerindeyken yapamayacağını anladı. “Dünya’nın ortasıydaydım.”

Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. “Sen… Ekvator da mıydın!”

Başını salladı. “Bir süre insanlardan kaçtım. Zaten dillerini bilmiyordum, konuşabileceğim kimse yoktu. Yalnızdım. Sonunda bir harita buldum. Aramızdaki mesafe resmen o haritanın üzerinden küfretti bana.” dedi alaycı bir gülümsemeyle. “Bir şekilde ülkeden çıkmam gerekiyordu ama ne oldu dersiniz? Yakalandım ve kimliğim olmadığı için kodese girdim.”

“Siktir!” Şaşkınlık küfrüm onu yalnızca gülümsetirken, “Nasıl yani?” diye sorguladım. “Seni hapse mi attılar?”

“Evet, beni hapse attılar. “

Efraim “Vay anasını,” dedi babamdan öğrendiği kelimeleri aynı şekilde kullanarak. “Ben de olan bize oldu sanıyordum. Meğer asıl macerayı lider yaşamış.”

“Nasıl çıktın oradan?” diye sordu Mirel. “Derdini bile anlatamamışsındır.

“Anlattım ama…” İşaret ve baş parmağını birbirine yaklaştırarak biraz, işareti yaptı. “Kısa bir süre sonra.” Kısa bir süre dediği aylardı! “Sonunda beni bir elçiyle görüştürdüler. Benimle aynı dili konuşuyordu. Ona hafızamı kaybettiğimi ve sadece Türkiye'de doğduğumu hatırladığımı söyledim.” Bıkkın bir tavırla “Bu yalanı en az on ayrı kişiye anlatmam gerekti.” dedi. “Sonra Türkiye’ye getirildim ama beni gözetim altında tutacaklarını söylediler.”

“Gözetimin sonunda da özgür kaldın, öyle mi?”

Çenemi tuttu ve “Özgür kaldığım kısmı doğru bebeğim.” dedi.

“Kaçtın mı!” Tabii ki de kaçmıştı. “Şu an kaçak mısın? Harika!”

“Neyse ki yarın gidiyoruz da sana temiz çamaşır getirmek zorunda kalmayacağım.” dediğimde bu kez dudakları belirgin bir şekilde kıvrıldı.

“Artık gitmeliyim.”

“Biliyorum.” Bildiğim diğer şey şu an ikimizin de aklında aynı şeyin geçtiğiydi. “Kapı aralığından baksam,” dedi sessizce. “Uyanır mı?”

“Bilmiyorum. Bazen uykusu çok hafif oluyor.”

Sıkıntıyla soludu. “Zor olacak ama yarına kadar beklesem iyi olacak. Uyanırsa…”

“Seni bırakmak istemez.” diye tamamladım. “Tamam, git. Oğlunu yarın göreceksin.”

Efraim liderin omzunu sıvazladı. “Ve bir daha ayrılmayacaksın.”

Biran, önce kardeşi ve Mirel ile sonra da erkeklerle vedalaştı. Bebek Rozelin’i son birkez kokladı. Sıra bana geldiğinde ellerimizi buluşturduk ama aynı anda bir gıcırtı duyduk. Kaldığım odanın kapısı yavaşça aralanıyordu. Biran çıkabilirdi ama yapmadı. Bekledi. Kapı biraz daha aralandı ve aralığında mavi pijamalarının içindeki uykulu Alaz belirdi. Herkes olduğu yerde durdu. Kimsenin nefes alışverişleri bile duyulmadı. Alaz ne gördüğüne inanamayarak gözlerini ovaladı. Babası karşısında duruyordu, artık emindi. Ellerini gözlerinden çekti ve şok olmuş bir vaziyette baktı. Taş kesilen Biran’ın ondan farklı bir yanı yoktu. Alaz “Baba!” dedi heyecanla. “Yine rüyama mı girdin sen?” Dudakları bükülür gibi olduğumda kalbimde ince bir sızı hissettim. “Sarılsam kaybolur musun?”

Biran yavaşça eğildi. Kollarını açtı ve kaşlarını üzüntü çattı. “Kaybolmam oğlum. Gel buraya.”

Alaz koşup Biran’ın kollarına atladığında gözyaşlarım birer birer akıp gitti. Bu anı o kadar uzun zamandır bekliyordum ki son zamanlarda artık ulaşılması güç bir hayale dönüşmüştü. Şimdi ise o hayal gerçekleşiyordu. Sevdiğim iki adam yeniden bir aradaydı.

“Seni çok özledim babacım.” Alaz’ın kolları babasına sarılırken giderek büyüdü. Oysa babasının iri kollarının arasında kaybolup gitmişti.

“Ben de seni çok özledim küçük adam.” Alaz’ın uykulu kokusunu içine çekip, “Çok.” dedi.

Uzun uzun sarıldılar. Onları, bir filmin en güzel sahnesini izliyormuşuz gibi izledik.

Çok sonra “Baba! Neden bizi bırakıp gittin?” diye ağlamaya başladı Alaz. “İnsan oğlunu bırakıp gider mi?”

Biran gözlerini kapattı, kaşlarını indirdi, cevap veremedi.

Alaz biraz geri çekildi ve alnını babasının alnına yasladı. “Anneme kızdığın için mi gittin?”

“Annene kızmadım.”

Alaz başını itirazla iki yana salladı. “Anneme kızdın. O mağarada kızdın. Ben hatırlıyorum.”

Biran başını kaldırıp, özür dilercesine yüzüme baktı. Pişmandı. Yine de benim kadar pişman olamazdı. “Aptallık ettim. Annene kızgın değilim. İkinizi de çok seviyorum.”

Alaz, küçük ellerini babasının sakallı yüzüne koydu. “Biz de seni çok seviyoruz. Bir daha bizi bırakıp gitme, tamam mı?” Kaşları çatılarak tehditkar bir ifadeye büründü. “Yoksa sana küserim. Sana…” Ellerini geri çekip bütün parmaklarını açtı. “Bu kadar gün küs kalırım.”

Biran burukca tebessüm ederken, “Gitmem.” dedi. “Ama şimdi… Gitmem gerekiyor.”

Alaz’ın kaşları daha fazla çatıldı. “Neden!”

Ben de dizlerimin üzerine çöktüm ve bir elimi kocamın diğerini ise oğlumun omzuna koydum. “Bebeğim, baban bizi evimize götürecek ve bu çok uzun sürmeyecek. Bu yüzden gitmesi gerekiyor. Evimize dönmek istemez misin?”

Alaz alt dudağını içeri alarak düşündü. “İsterim ama anneannemi, ikizleri, Murat ve Gülnur’u bırakmak istemem. Dedemi de bırakmak istemem.”

Daha fazla ağlamamak için kendimi sıktım. “Seninle konuşmasa bile mi?”

Biran’ın gözlerine derin bir acı otururken, söylediğimin doğruluğundan emin olmak için gözlerime baktı. Emin olduğunda ise o acı misline katlandı.

“Yoo… Konuşuyor ki. Hatta başımı bile okşuyor ama ikimiz yalnızken.”

Tutamadım. Daha fazla yaş gözlerimi terk etti. “Neden daha önce söylemedin?”

“Çünkü dedem sır olduğunu söyledi. Erkek adam sır tutar, dedi. Ama sen benim annemsin, seninle aramda sır olmaz. Değil mi?”

Kalbim hala sızlamaya devam ederken ipe sapa gelmez bir sevinçle aydınlanmıştı da. “Evet bebeğim, bana ve babana her şeyi söyleyebilirsin.”

Alaz yeniden babasına baktı. “Evimize gitmeyi istiyorum ama anneanneme ve dedemle vedalaşmadan değil. Belki onları yeniden ziyarete geliriz.” Aklına her ne geldiyse ellerini çırptı. “Belki de onlar gelir.”

Biran Alaz'ı kucağına alarak ayağa kalktığında onlara eşlik ettim. "Şimdi gidiyorum ama sabah erken kalkın. Çünkü bu dünyadan gitmeden önce, hep birlikte ufak bir gezintiye çıkacağız." Bana ulaşan bakışlarında bu kez şefkat vardı. "İlk durağımız da Alaz'ın dedesi olacak."

Onu neden sevdiğimi anlıyordum. Üstelik her geçen gün daha iyi anlıyordum. "Sabah hazır olacağız."

Alaz babasına son bir kez sarıldı. "Gitmesen olmaz mı baba?"

"Gitmeliyim." dedi ama sanki Alaz biraz daha ısrar etse, bedeli ne olursa olsun kalacak gibiydi. Bu yüzden hiç istemesem de oğlumu ondan aldım.

"Şimdi gidip uyuyalım ki bir an önce sabah olsun ve babanla yeniden buluşalım." Alaz başını sallayıp kırgın gözlerle Biran'a baktı. "Sabah erken kalkıp papyonumu takacağım. Kesin gel tamam mı?"

Biran onun başını okşadı. "Anlaştık küçük adam." Son kolunu omzuma attı ve dudaklarını şakağıma bastırdı. "Annene vedalaşmak hazırlan. Yakında yatağın asıl sahibi gelecek."

Alaz kollarını birbirine bağladı ve suratına en sert ifadesini yerleştirdi. "Hiç de bile!"

Biran, suratlarımıza birer gülümse bıraktıktan sonra gitti. Alaz, bir an önce sabah olması için hemen uyurken, yarın hava kararıktan sonra olacakları düşündükçe gözüme uyku girmiyordu. Bizimkilerin de benden farklı olmadığını biliyordum. Diğer yandan yarın Biran'ın babamın karşısında ne yapacağını merak ediyordum. İşini bilirdi ama babam hiç de kolay bir adam değildi. En önemlisi kırgındı ve bu zaman kadar o kırgınlığı tamir edebilmeyi başaramamıştım. Uyku ancak zihnime sızarken, hayalimdeki görüntü babama sarıldığım ana aitti.

Beni uyandıran küçük adam söylediği gibi papyonunu takmış ve çoktan hazırlanmıştı. "Günaydın." dedikten sonra buklelerindeki parlaklığı fark ettim. "Saçına ne sürdün sen?"

Bakışlarını kaçırarak, "Mestan'ın jolesini." dedi. "Yakışıklı olmamış mıyım?"

Onu kollarıma alıp, "Tabii ki olmuşsun." dedim. "Ama böyle yapay şeylere ihtiyacın yok. Senin saçların zaten çok güzel."

"O zaman… Sen, Mirel ve Perla neden yüzünüze o renkli şeyleri sürüyorsunuz?"

Burnunu sıkıp, “Seni çok bilmiş!” dedim. “Hadi, şimdi hazırlanma sırası bende.” Yataktan çıkmak üzereyken Biran’ın verdiği telefona bir mesaj geldi. Mesajda dükkana geçmemizi, kendisinin de kısa süre sonra geleceğini yazmıştı. Hızla hazırlanıp dükkana doğru yola çıktık. Şans mıydı, bunu kimse bilemezdi ama tüm kardeşlerim de dükkandaydı. Gideceğimi hissetmiş gibi tek tek sarıldılar. En çok da Gülnur…

Annem hemen bize gözleme açmaya koyulurken Alaz’ı da yanına aldı. Babamı ise mutfak tarafında gördüm. Buraya doğru geliyordu ama geldiğimi görünce geri dönmüştü. Gözlerim doldu. Onunla böyle ayrılmak istemiyordum.

Çabalamalısın Rozelin, dedim kendime. Çabalamayı sana baban öğretti.

Kirpiklerimi kırpıştırıp gözyaşlarımı geldikleri yere gönderirken omuzlarımı dik tuttum. “Anne,” dedim anneme bakmadan. “Alaz’ı yanından ayırma. Benim içeride biraz işim var.”

“Ama kızım…”

Annemi dinlemeden mutfağa ilerledim. Babam pencerenin yanında oturmuş, çayını ve sigarasını içiyordu. Beni fark edince dudaklarına götürdüğü sigarası donup kaldı. Yüzüme bakacak gibi oldu ama bakmadı.

“Baba.”

Bakmadı. Yine ve yine bakmadı. “Neden bu kadar inatçısın?”

Gözlerimi kapattım, başımı salladım. “Sana çekmişim, ben de senin kadar inatçıyım. Unuttun mu? Unutma. Beni affetmek zorundasın.”

Sigarasını küllüğe indirdi. Bakışları camdan dışarı dalmıştı. Çenesi ise kaskatıydı. Zor tutuyordu kendini. Bunu görmekten öte hissediyordum. Yaklaştım. Ben yaklaşmaya devam ettikçe gitmek için ayağa kalktı. Önünde durdum. Onu durmak zorunda bıraktım.

“Baba, ne olur…”Sesim, tıpkı ruhum gibi çocukluğuma geri döndü ve babamın önünde yeniden onun küçük kızına dönüştüm. "Baba... Affet beni." Bu kez çekinmedim. Belki bana kollarını açar, diye yaklaştım. "Bana sarılmanı çok özledim baba."

Kollarımı açtığımda babam dolu gözlerini gözlerimden çekip bir adım geri çekildi. Kalbime koca bir hayal kırıklığı daha sapladı.

"Affet onu." Biran'ın sesi aramıza düşerken, başımı kapıdan içeri giren varlığına çevirdim.

"Sen kimsin?" diye sordu babam, ilk kez gördüğü Biran'a.

Biran yaklaştı. Bu kez o babamın önünde durdu. Başını hafifçe önüne eğerken, "Ben torununuzun babasıyım." dedi. "Kızınızın hatalarının sebebiyim. Bilmelisiniz, o hiçbir şeyi isteyerek yapmadı. Efendim, kızınızı affedin."

Babam benim aksime onun yüzüne bakıyordu. Ama ihtiyar bakışları öfke doluydu. "Bunları söylemek için mi geldin karşıma?"

Biran yavaşça yutkundu. "Onu boş yere suçluyorsunuz. Neler yaşadığını bilmiyorsunuz? Ama ben biliyorum. Size, evine dönmek için nasıl çabaladığını bizzat gördüm."

Babam kaşlarını çattı. Başını bana çevirdi ama bakışları Biran da kaldı. "Çabalasaydı gelirdi." Parmaklarının ikisimi kaldırıp salladı. "İki kez, tam iki kez ailesine tek kelime etmeden gitmezdi."

"Gitmedi." Biran nefesini yavaşça bırakırken "Kaçırıldı." dedi. "Üstelik…"

"Biran!" Ne söyleyeceğini biliyordum. Olmazdı. Ben, içine düştüğüm halde uzunca bir süre anlayamamışken, babamdan başka bir evreni anlamasını bekleyemezdim.

"Baba! Hiçbir şey anlatamam. Anlatabilsem anlatırdım ama…" Hızla başımı iki yana salladım. "Olmaz, yapamam!" Ellerim babamın nasırlı ellerini tutarken, "Sen anlasan olmaz mı?" dedim. "Sen anla beni… Elimde olsa bırakır gider miydim? Baba… Yine gitmek zorundayım. Bak, söylüyorum işte. Şimdi daha mı kolay olacak. Gitmem gerek baba."

Babamın başı bir taş gibi tuttuğum ellerimize düştü. Gözleri kapandı kapanacak durumdaydı.

Ağlıyordum. Hiç sesim çıkmadan, için için ağlıyordum. Gözyaşlarım birbiriyle yarışırcasına yanaklarımdan akıp giderken, babamın elini çenemde hissettim. Yavaşça başımı kaldırıp, kızarmış gözleriyle yüzüme baktı. Elimde olmasa da, hiç istemesem de onu bu kadar yaraladığım için kendime kızıyordum. Benim babam ona yüklediğim tüm bu acıların hiç birini hak etmiyordu. Onu hatırladığım andan beri canını dişine takmış adam, işten yorgun argın gelse de bizi öpmeden uyumayan adam bunları hak etmiyordu.

"Alaz kadar vardın, yoktun. Parkta veledin biri gelip düşürdü seni. Oturdun ağlamaya başladın. Sonra bana baktın." Başını yavaş yavaş salladı. Gözleri derinlerdeydi. Zihninde, o güne geri döndüğünü

biliyordum. Şimdi yeniden gençti ve şimdi yeniden onun bacak kadar kızıydım. “Tek bir bakışımdan anladın. Ayağa kalktın, gözlerini sildin. Gittin, senin iki katın büyüklüğündeki o çocuğa öyle bir omuz attın ki çocuk yere serildi. Sonra da saçlarını savura savura yanıma gelip, gidebiliriz babacım, dedin. Oysa gözünün yaşı kurumamıtı daha…” Beni kendine çekip göğsüne bastırırken, “Affettim gülbahçem.” dedi. “Senin canın sağolsun.”

Babama sıkıca sarıldım. Sıkı sarılmayı da babasından öğrenmiş bir kızdım. “Seni çok özledim.” dedim boğuk çıkan sesimle. “Bir daha bana küsme, tamam mı?”

Başımın üstüne okkalı bir öpücük kondurdu. Sonra yüzümü büyük ellerinin arasına alıp, “Sen geri gelecek misin onu söyle.” diye sordu. “Babalar kızlarına kalpleriyle küsmez.”

Cevabını bilmiyordum. Bu yüzden sustum. Susuşum gözlerini doldururken, “Onu size getirmek için elimden geleni yapacağım.” dedi Biran. “Söz veriyorum.”

Babam beni kolunun altına alırken, Biran’a bu kez alıcı gözüyle baktı. “Güvenimi kazanman için kırk fırın…” İçeri dolan gözleme kokusuyla nevi şahsına münhasır gülümsemesini kondurdu dudaklarına. “...gözleme yemen lazım.”

Biran gülümsedi, gururla. “Onu da yeriz.”

Alaz koşarak içeri girdi. Peşinden de annem… “ Her ikisi de şaşkınca babama ve kolunun altındaki bana baktı. Alaz çığlık atarcasına “Dedem ile annem barışmış!” derken, annem sevinçle ağlamaya başladı. Hemen babamın diğer kolunun altın girip takdir edercesine omzunu sevdi.

“Anne bir daha yaramazlık yapma, tamam mı? O zaman dedem sana hiç küsmez.”

Dokunsalar yeniden ağlayabilecekken oğlum sayesinde gülümsedim. “Yapmam bebeğim.”

“Ee haydı o zaman.” dedi babam. “Ayşe Hanım, hazır mı gözlemeler?”

Annem parlayan gözlerle “Hazır ya!” dedi. Kara oğlan ile sarı çocuk masaları birleştiriyor. Ailece güzel bir yemek yiyeceğiz. Dünden mumbar da yapmıştım.”

Babam eğilip Alaz’ı ilk kez kucakladı. “Mumbar sever misin delikanlı?”

Alaz biraz düşündükten sonra “Hani şu uzun, içi pirinç dolu yemek mi?” diye sordu. Babam başını salladığında ise “Bayılırım!” dedi.

İçeri geçtiğimizde kızlar masayı özenle hazırlamıştı. İyice büyüyen ikizler güzel bir salata bile yapmıştı. Babam baş köşeye oturup ben yanına aldığında, Biran hemen karşımıza geçti. Annem gözlemeleri servis ederken alttan alttan Biran’ı süzüyor, beğeniyle başını sallıyordu. İştahla annemin nefis gözlemelerinden yedik. Özellikle Alaz ve Efram kısana kadar mumbar yedi. Annemin mumbarları meşhur olsa da Mirel midesi bulandığı için ağzına bile sürememişti. Bu yüzden Mestan ona gözlemesini eliyle bölerek bolca ayran eşliğinde yedirdi. Babam sık sık elimi tutuyor. “Oğlan da babasına benziyor.” diyen anneme “Yok artık cevabını veriyordu. “Görmüyor musun Ayşe Hanım? Tıpkı Rozelin.”

Alaz’ın Biran’ın kopyası olduğu gün gibi açık olsa da kimse babama karşı gelmedi. Belki bir gün babama Safornikon’u anlatabilirdim ama Alaz ile tanışma hikayem sonsuza kadar sırra kadem basacaktı. Alaz benim oğlumdu. Kimsenin, bir kişinin bile aksini düşünmesine tahammülüm olamazdı.

Veda vakti geldiğinde “Size bir teşekkür borcum var.” dedi Biran. “Böyle omurgalı bir kız yetiştirdiğiniz için, benim gibi bir adamı bile dize getirecek bir kız yetiştirdiğiniz için… Sağolun.”

Babam gururla göğsünü kabarttı. “Sen de sağol, evlat.” Kollarını açtığında Biran önce ne yapacağını bilemedi. Beni sırtına dokunarak verdiğim destekle, kendisine açılan kolların arasında girdi ve iki adam kalbimi ılıtacak bir sarılma gerçekleştirdi.

“Benim neyim eksik? Ben de sarılayım damadıma.” Annem Biran’a öyle sıkı sarıldı ki gülmeden edemedim. Biran’ın böyle şeylere hiç alışık olmadığını biliyordum. Yine de benim dünyaya gelmeme sebep olan insanlara yapabildiği kadar sıcak davranıyordu.

Akşam olduğunda neler yaşayacağımızı bilmiyorduk. Neler olacağını, başımıza neler geleceğini bilmiyorduk. Ailemle vedalaşmaya vaktimin olup olmayacağını bile bilmiyordum. Bu yüzden her birine sıkıca sarıldım. Gülnur’a, Murat’a, ikizlere, biricik anneme ve babama… Bu kez en çok babama… Ne annem, ne de babam, saçlarımdan öperken beni bir daha görüp göremeyeceklerini bilmiyorlardı. Bu kez daha kötüsü, Alaz’ı da öyle… Onlara geri dönmek için savaşacağıma dair söz verdim ama asıl sözü Biran

vermişti. Ailemi ziyaret edebilmenin bir yolunu bulacaktık. Bunun için gerekirse ömrümüzün sonuna kadar çabalayacaktık.

Akşama birkaç saat kalmışken dükkandan ayrıldık. Üç küçük çocuğa sahip üç çift olarak gidilebilecek en güzel yere gittik, lunaparka! Alaz koca koca oyuncakları ağzı açık bir heyecanla izlerken, parmağımı dönme dolaba uzattım. "Kim benimle ona binmek ister?"

"Ben çok isterim!" dedi Perla. Sonra kocasının koluna sarıldı. "Bineriz değil mi Efraim?"

Efraim dükkandan çıkarken peçeteye sardığı gözlemeyi kemiriyordu hala. Dönme dolaba korku dolu gözlerle baktı. "Bebeğim, sence de çok yüksek değil mi?"

Biran ona garip gözlerle bakarak, "Sen korkuyor musun?" diye sordu.

"Yoo, ne münasebet. Sadece tedbirliyim."

Biran kolunu dönme dolaba doğru uzattı. "O zaman tedbirli bir şekilde seni önden alalım."

Efraim yutkundu. Kesinlikle binmek istemiyordu ama Perla ona istekle bakarken dönme dolaba doğru yürümek zorunda kaldı. Mirel, Mestan ve Alaz bir kabine binerken, kalanlarımız diğerine bindik. Dönme dolap çalıştığında Biran kolunu omzuma attı ama Efraim karısının omzuna atamadı. Çünkü şimdiki köşede, kolunu kıpırdatacak hali var gibi görünmüyordu.

"Vay canına!" dedi Perla giderek yükselen dönme dolaptan seyrettiği manzaraya karşı. "Dünyanızda gerçekten enteresan şeyler var."

Başımı kaldırıp manzara yerine beni izleyen adama baktım. "Sen dünyamı nasıl buldun?"

Dudaklarının bir köşesi kıvrılırken, "Dünya'yı bilemem ama bu dünyaya ait bir şeye deli olduğumu biliyorum." dedi.

Hoşuma giden sözlerine karşılık yanağına bir öpücük bırakacakken bir öğürme sesi geldi.

"Efraim!" Efraim elini ağzına götürmüş, oturduğu yerde koca bedeniyle iyice büzüşmüştü. "İyi misin?" diye sordu Perla.

Efraim kızgın gözlerle bakıp "İyi gibi mi görünüyorum!" diye sordu sitemle. "Hiç sevmedim bu aleti. Hangi insan evladı düşerse parçası kalmayacağı bir alete binip dönmek ister ki?" Avucunu alnına bastırdı.

Aşağı bakamadı. “Dön babam dön.” En tepeye ulaştığımızda gözleri yuvalarından fırlayacaktı. “Allahını seven indirsin beni!”

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken, “Allahını seven mi?” diye sordum. “Bunu kimden öğrendin?”

“Anandan?”

Biran, “Anlamadım.” dedi. “Anandan, derken?”

Efraim yeniden elini ağzına kapattı. “Annesinden yani. Gerçekten. Ayşe teyze’den. Sık sık Allah canını almasın, diyor ya.” Dönme dolaptan mı yoksa liderden mi daha fazla korkuyordu bilemedim ama Alaz’ın eğlenen çığlıklarıyla başımı bulundukları kabine çevirdim. Mestan oturmak istemeyen oğlumu sıkıca tutmuş, hep birlikte enfes manzarayı izliyorlardı.

Nihayet indiğimizde Efraim sendeleyerek aşağı indi ve derin bir nefes verdi. Perla gezinin kalanında sürekli kocasıyla dalga geçerken, Alaz sırayla dönen salıncağa, atlı karıncaya ve çarpışan arabalara bindi. Hatta çarpışan arabalarda Efraim ve Mestan’ı kovalayıp çılgınlar gibi eğlendi.

“Hiç tavuk döner yedin mi?” diye sordum Biran’a. Bakışlarından adını bile ilk kez duyduğunu anladım. “Dünyamın en leziz lezzetlerinden biriyle tanışmaya hazır mısın? Buralarda harika bir dönerci var.”

Onları yakınlardaki favori dürümcüye götürdüğümde Efraim dört, Biran üç, Mestan ise iki hatay usulü döner yedi. Erkeklerle aynı anda ilk dürümlerimizi bitirirken, Biran kolanın tadına bayılmıştı.

“Baksana,” Biran, kredi kartıyla hesap ödeyen adamı gösterip, “O aletlerin sırrını çözemedim.” dedi. “Nasıl bir ödeme yöntemi bu?”

Kahkaha atmaktan kendimi alıkoyamadım. “Gerçekten bunca zaman öğrenemedin mi?”

Sanırım biraz bozulmuştu. “Çok gördüm ama tahmin edersin ki sorabileceğim kimse olmadı, dalgacı sarışın.”

Gülümsememi bastırıp, “Tamam.” dedim. “Sana açıklayayım. O kartların içinde sahiplerinin belirlediği kadar bakiye var. Almak istedikleri hizmetin ya da ürünün değerini pos cihazı denen alete giriyorlar. Pos cihazı da karttan çekiyor. Bu kadar.”

Biran anlayarak başını salladı. “Burada yaşasaydım o kartlardan kullanmazdım.”

“Bence burada olsaydın çok zengin bir iş adamı olurdun ve tüm paranı cebinde taşıyamayacağın için kullanmak zorunda kalırdın.”

“Vay anasını,” dedi Efraim mide fesadı geçirmesine ramak kalmasına rağmen yemeye devam ederken. “Bu dürüm ne böyle ya! Bu nasıl bir icat, bu nasıl bir ilerlemişlik.” Sanırım aklına tavuk döneri Safornikon’a götüremeyeceğimiz gelmiş olacak ki kaşlarını çattı. “Nasıl ayrılacağım ben bundan?”

Alaz dürümünü bitirip yanımıza geldi ve aramıza girip her ikimizin de elinin tuttu. “Anne, baba, şimdi ne yapacağız?”

Biran oğlunun başını okşayıp, “Annenin doğduğu mahalleye gideceğiz.” dedi. “Senin kadarken oynadığı sokakları göreceğiz.”

Unutmamıştı. Gerçekten doğduğum yeri görmek istiyordu. Bu yüzden onu hala bazı akrabalarımızın oturduğu, küçük mahalleme götürdüm. Alaz, dar ve uzun mahalle boyunca koşarken, Biran dikkatle etrafı inceliyordu. Dudaklarındaki gülümseme, küçüklüğümü kaldırımlarda koşarken hayal ettiğini söylüyordu.

“Şımarık bir çocuk muydun?” diye sordu.

“Sence?”

Gülümsedi. “Mahalledeki diğer veletlere kan kusturuyordun.”

Baş parmağımı kaldırdım. “Tam olarak öyle.”

“Aaa Rozelin, sen misin?” Başını camdan uzatan kadın eski komşularımızdan Nazife Teyze’ydi. Onu hemen tanımıştım.

“Benim Nazife Teyze, nasılsın?”

“İyiyim, iyiyim. Ah, zaman… Kocaman olmuşsun.”

“Oldum.” dedim gülümseyerek. “Bak, oğlum bile var.”

Nazife Teyze duygulu gözlerle Alaz’a baktıktan sonra Biran’ı fark etti. “Merhaba oğlum. Sen Rozelin’in eşi misin?”

“Evet.” dedi Biran. “Eşiyim.”

Nazife Teyze aklına her ne geldiyse camdan sarkmayı bıraktı. “Dur bak, sana ne göstereceğim.” Hızla içeri girdi ve aynı dakika içerisinde elinde bir fotoğrafla geri döndü. “Bak çocuğum, fotoğraftaki kızı tanıyabilecek misin?”

Biran, kendisine uzanan fotoğrafı aldı. Fotoğrafta top peşinde koşan, kırmızı yanaklı, üstü başı dağılmış, sarışın bir kız çocuğu vardı. O kız bendim. Biran, hayranlıkla fotoğrafı inceledikten sonra “Bu bende kalabilir mi?” diye sordu. “Bir sakıncası yoksa…”

“Ne sakıncası olacak oğlum, kalsın tabii.”

“Ama kötü çıkmışım, ne yapacaksın ki o fotoğrafı?”

Yeniden fotoğrafa baktı. “Bu fotoğraf… Gelecekteki kızımızın fotoğrafı.”

Gülümsemem dudaklarımda duraksarken, muhtaçlıkla gözlerine baktım. Bu, beni affettiği anlamına mı geliyordu? “Biran…”

“Bir şey söyleme.” dedi beni kollarının arasına alırken. “Sadece bana o kızı vereceğini sözünü ver.”

Başımı göğsüne yasladım. Beni affetmesiyle kalbimden büyük bir yük kalkmıştı. “Söz, söz sevgilim.”

*****

Başlıyorduk.

Cihan’ın büyük ve görkemli evine herkesten önce gelmiştik. Biran, görevlileri atlatıp Mirel, Perla ve beni üst kata çıkarmayı başarmıştı. O ise Efraim ve Mestan ile birlikte aşağıda kalacak, biz Gupse’yi bize yardım etmesi için ikna ederken, gizliden gizliye bizi koruyacaklardı.

Çünkü tespit edebildiği tek casus Gupse’ydi. Henüz tespit edemediği bir başkası da olabilirdi. Özellikle de Hualp Koran’ın harekete geçeceği bugün…

Cihan’ın büro olarak kullandığı, duvarları tamamen kitaplıkla çevrili kasvetli odadaydık. Dikkat çekmemek için ışığı açmadık. Bu yüzden görüş açımızı aydınlatması adına şamdandaki mumlardan iki tanesini yaktık.

Biran, Gupse’den çaldığımız telsizi elime tutuştururken, “Gupse’yi bir şekilde buraya yönlendireceğim.” dedi. “Sonrası sizin. Bir şekilde Huap’e küreyi bulduğunu, geçişi açabileceğini söyletin. “

Yapabilir miydim? Yapmak zorundaydım. Gupse’yi tanıyordum. Daha doğrusu tanıdığımı zannediyordum. Hiç bilmediğim karanlık yüzüyle başa çıkabilir miyim? Çıkmak zorundaydım.

“Elimizden geleni yapacağız.”

“Ve çabuk olacağız.” dedi Perla. “Rozelin uyanırsa emmek isteyecektir. Yoksa Rozelin’in arkadaşı onu susturmayı başaramaz.”

Alaz ve bebek Rozelin’i, bu yakınla oturan üniversiteden bir arkadaşıma bırakmıştık. Perla haklıydı. Rozelin kadar Alaz da bir yabancının yanında huzurla kalamazdı.

“Gelmek üzereler.” demesiyle birlikte tekerlek sesleri duyduk. Biran pencerenin yanına gidip hafifçe perdeyi araladı ve “Geldiler.” dedi. Yanıma gelip dudaklarını alnıma bastırdı. Sonra yüzümü ellerinin

arasına aldı ve “Kendinizi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmıyorsunuz?” diye tembihledi.

Başımı sallarken “Sen de.” dedim. “Başaracağız Biran. Evimize döneceğiz.”

Beni birkez daha öptü. “Başaracağız bebeğim.”

Dışarıdan gelen işaretle yanımızdan ayrıldı. Onun ardından Mirel’in cebinden bir çakı çıkardığını gördüm. Açtı, kapattı. Açtı, kapattı.

“O nerden çıktı?”

Kapatıp arka cebine koydu. “Gupse’yi korkutmamız gerekebilir.”

“Umarım iş o raddeye varmaz.” dedi Perla. “Hemen ardından aşağıdan açılan müziğin sesi kulaklarımıza ulaştı.

“İşte, parti başladı.” Temkinli adımlarla kapıya yaklaştım. Kulağımı kapıya yasladım. “Bizim partimiz de başlamak üzere…” Biraz sonra yaklaşan adım seslerini duydum. “... ve başlıyor.”

Kulpun indirilmesiyle Perla ve Rozelin önceden konuştuğumuz gibi sağ ve sol köşeye saklandılar. Kapı aralandı, Gupse’nin gördüğüm elini tutup onu içeri çektiğimde çığlık attı. Kapıyı arkasından kapatırken benim olduğumu fark ederek elini göğsüne koydu ve “Rozelin.” dedi şaşkınlıkla. “Burada ne işin var?” Neşeyle “Yoksa partimize mi katılacaksın?” diye sordu.

Sonra gülümsemeyen dudaklarımı, ciddiyetle bakan gözlerimi gördü. Gördükçe onun da tebessümü silindi ve gözlerinde, daha önce hiç görmediğim karanlık bir ifade yer aldı. “Öğrenmişsin.”

“Öğrendim.”

Bakışları elimdeki telsizce kaydı. Keyifsizce gülümsedi. “Ben de telsizimin günlerdir neden çalışmadığını sorguluyordum. Meğer aslı değilmiş.” Dudaklarını bükerek, “Yerine sıradan bir telsiz koyarak akıllıca davranmışsın.” dedi.

Sakin kalabilmek için derin bir nefes aldım. “Gupse, neden?”

Pudra rengi, mini elbisesinin içindeki bedenini kapıya yasladı. Aynı şekilde ince topuklarından birini de… “Çünkü insanım. Her insan inanacak bir şeyler arar. Ben de arıyordum. Sonunda buldum ve ona itaat ettim.”

Bozulan sinirlerim dudaklarıma berbat bir gülümseme bıraktı. “Saçmalıyorsun, ağır saçmalıyorsun. İnanacak başka bir şey bulamadı mı!”

“Korktuğun ne? Sen bu işe benden çok önce bulaşmadın mı? Şimdi neden kaçıyorsun?”

“Gupse, yeter. Ne yaşadığımı nerden biliyorsun? Şimdi kalmış bana zarar veren bir adama hiz-”

“Zarar veren mi?” dedi daha büyük bir şaşkınlıkla açarak. “Lordumuz sana asla zarar vermez. O, seni kutsal bir görev için arıyor.” Ellerini birleştirip, tehlikeyle parlayan gözlerini üzerime dikti. “Soyunun devamı için ona bir bebek vereceksin, Rozelin. Bu kutsal göreve sen layık görüldün. Nasıl sana zarar vereceğini söylersin?”

Beynime bir kurşun saplandı. Dizlerimin tir tir titrediğini hissettim. Benden bebeğimi çalan adam, şimdi kendisi için bir bebek mi istiyordu. Yumruğumu sıktım, telsizi kaldırıp, “Hualp ile konuş.” dedim. “Konuş ve küreyi bulduğunu, geçişi açmasını söyle.”

“Küre!” dedi heyecanla. “O sende miydi bunca zaman?Ah! her yerde onu aradım.”

“Bende. Lorduna yalan söylemeyeceksin.” Telsizi uzattım. “Hadi.”

Yaklaştı. Sonra aniden durdu, bana baktı ve başını iki yana salladı. “Hayır, hayır. Bu şekilde olmaz. Küreyi benim bulmam gerekiyordu, senin değil.”

İki adımla dibinde biterken “Yap şu lanet konuşmayı!” dedim sabırsızca. Vaktimiz yoktu. Bizim için geri sayan zamanın hayali ritmik sesleri zihnimin arka odalarında dönüp duruyordu.

Gupse kararlı olduğumu anladı. Elini telsize uzattı. Alacağını sandım ama o beni itip kapıya döndü. Sendelediğim için ona uzanamadım ama saklandığı yerden çıkan Perla bunu benim yerime yaptı. Kapıyla Gupse arasında durduğunda, Gupse hayal kırıklığıyla durup çığlık attı.

“Kaçacak yerin yok, Gupse.” Mirel de saklandığı yerden çıktığında Gupse iyice köşeye sıkıştığını anlamıştı.

Gupse bir anda kahkahalarla gülmeye başladı. Perla, Mirel ve ben bu haline anlam veremeyerek birbirimize bakarken, kahkaha atmaya devam etti. “Siz kafayı mı yediniz? Tanrı aşkına! Koskoca bir lord ile başa çıkabileceğinizi mi sanıyorsunuz?”

Mirel öne atılacaktı ama onu elimle durdurdum. “Gupse, lütfen. Hiç zamanımız yok. Hualp ile konuşmak zorundasın. Biraz hatrım varsa bu konuşmayı yap.” Başımı omuzlarıma eğip, ona arkadaşıma bakar gibi baktım. “Geçirdiğimiz tüm zamanları hatrına…”

Gülümseme yavaşça silindi. Bana doğru gelirken, onu ikna ettiğimi düşündüm ama bir anda gözlerinde daha karanlık bir ifade gördüm. Hızlı davranarak atıldı ve masanın kenarında, varlığını henüz fark ettiğim düğmeye basarak "Derhal buraya gel!" diye bağırdı. Mirel Gupse'yi saçlarından yakalayarak sert bir tokatla onu odasının bir kenarına gönderirken, Gupse'nin bastığı düğmeye balktım. Orada gizli bir hoparlör vardı. "Birine haber vermiş!" dedim telaşla. Gupse'ye döndüm. Düştüğü yerde yanağı kıpkırmızı olmasına rağmen hala gülümsüyordu. "Kime haber verdin?"

Omuz silkti. "Sürpriz olsun."

Perla daha fazla dayanamadı ve Gupse'nin yanına gidip dizlerinin üzerine çöktü. "Bana bak, vaktimiz kısıtlı ve emin ol, hiçbirimizin sabrı yok. Şimdi o iğrenç gülümsemene son ver, dediğimizi yap."

Kapının kulpu birkez daha inerken tüm gözler oraya çevrildi. Ancak aldığımız darbe başka bir yerdendi! Perla'nın çığlığıyla, başında bir silah gördük. Gupse jartiyerine sıkıştırdığı silahı Perla'nın başına dayamıştı!

"Kim kimin dediğini yapacak, göreceğiz."

Kapı açıldı. İçeri giren Cihan'dı.

"Sen…" Zihnimin adım adım bir buz kütlesine dönüştüğünü hissettim "Gupse'nin ortağı sen miydin?"

Cihan dudaklarını araladı. "Üzgünüm…" dedi. Aynı anda Perla kurtulmak için Gupse'nin kolunu itti ama başarısız bir hamleydi. Aralarından başlayan arbede silahın patlamasıyla son buldu.

Kurşun, Cihan'ın karnına saplanırken, oluşan sessizlik buram buram ölüm kokuyordu. Gupse çığlık attı. Öfkeyle yere düşen silahına uzanacakken, Perla Mirel'in kendisine fırlattığı çakıyı aldı ve Gupse'nin göğsüne sapladı.

Cihan kanlar içinde bir köşeye düştü.

Gupse kanlar içinde başka bir köşeye…

Evimize giden yol, artık kanla sulanmıştı.

🔥

Kitaplarımı seven sizler için bir duyuru;

Yıllardır birlikte çalıştığı değerli yayınevim Epsilon ile yollarımızı ayırmış bulunmaktayım.

Bundan sonrası için farklı bir yayınevi ile anlaştım. Artık ciltli ve kutulu kitaplarımı çok uygun fiyatlara alabileceksiniz. Çok yakında

duyuracağım.

Şimdi His'i okuyun ve instagramdaki Bizimkiler ❃ kanalımız gelen olur mu?

Sizi seven Durumavii

18 yaş üstü okurlarımın dikkatine!

Yeni hikayemin girişini yazdım +18'dir. **Eğer beğenirseniz, hikayeye gidip ilk tarih bırakanlardan olup, kütüphanenize ekleyebilirsiniz.**

Oyna Ya Da Öl'ün finalini yazıyorum. Hemen ardından Kızıl Gece'ye ağırlık vereceğim.

Burgonya Kızı haziran da başlayacak ve kurgusu itibariyle en uzun, en sık bölümleri oraya atacağım.

Buyurunuz.

♟

"Hızlı... Hızlı! Daha hızlı ol!"

Hızlandı ama hala yeterli değildi. İçimdeki dizginlemez isteği bir türlü tatmin edemiyordum. Edemiyorlardı. İşin özü arkadamdaki herifi mekanda ilk gördüğümde, iri kesimine bakarak bir ihtimal vermiştim. Bu kez hazzın doruklarına tırmanabilirim, demiştim ama daha içime girişinde onun da bir halta yaramayacağını anlamıştım.

"Hadi ama!"

İri elleri göğsüme uzanınca ittim. "Aşma haddini! İşine bak."

Bu kez belimi kavradı. Kendini bana iterken çıkardığı sesler libidomu tekmeliyordu.

"Hadi! Tüm yapabildiğin bu mu!"

Öfkelendi. İstediğim gibi... Hızlandı. Bedenini benimkine çaptıkça iniltileri dağınık odasının duvarlarında yankılandı. Sesimin çıkmaması onu daha fazla öfkelendirirken, daha fazla hızlandı ama bu yaptığı sadece erken gelmesine sebep oldu. Ahmak herif. Pantolonumu çekip, düğmesini ilikledikten sonra musluğu açtım ve ellerimi yıkadım. Havlunun lekelerle dolu olduğunu görerek ellerimi siyah, bacaklarımı kusursuzca saran pantolunuma sidim, deri ceketimi üzerime geçirdim.

Adımlarım çıkışa giderken, "Gidiyor musun?" dedi, adını öğrenmeye gerek duymadığım herif.

Kulpu indirdim. "Çıkış kapısı burasıysa, evet:" Kapıyı açtım ve alaycılıkla "İşte, burasıymış." dedim.

Şaşkınlıkla gülümsedi. Kendisinden emindi. Öz güveni tamdı. Muhtemelen ilk kez bir kadından bu muameleyi görüyordu. Karşılaştığım ilk hayal kırıklığı değildi. "Anladım, numaranı vermeyeceksin. Bari adını söyle."

Ona yandan bir bakış attım. Tümüyle çıplak olan kaslı bedeni yatakta dirseklerinin üzerinde duruyordu. Bana yavşarken rengini fark etmediğim gözleri yeşildi ve çekikti. Arka cebime uzandım. Pakette son kalan iki sigaradan birini alıp dudaklarımın arasına yerleştirdim, yaktım. Derin bir nefes çekerken, iyi günümde olduğum için "Deniz." dedim.

Sonra iflah olmaz bedenimi Fransa'nın rüzgarlı havasına bıraktım. En sevdiğim ikinci şey olan bordo motoruma atladım ve karanlığın içinde bir yılan gibi kırılarak evime doğru yol aldım.

♟

İnce topuklularımın beton zemini döverek çıkardığı tok sesleri ardıma alarak depoya ilerledim. Kapıda duran iki herifin beni görmesiyle hazırola geçmesi bir olmuştu. İzbandut zevahirleri bana sökmezdi ve bu, buralarda iyi bilinirdi. İçeriye attığım ilk adımla birlikte bileğimde duran siyah lastiği işaret parmağımın ilk boğumuyla bir tur çevirdikten sonra çıkardım. Omuzlarıma dökülen saçlarımı rastgele tepede topladım ve malların başında dikilen amcamın yanına ulaştım.

Beni görmesiyle gülümsedi, sevdiğim ilk şey.

"Bu parti nasıl?" diye sordum gözlerim kare biçimindeki paketlerin üzerinde dolaşırken. "Bir yamuk yok değil mi?"

Amcamın bir eli hatrı sayılır büyüklükteki göbeğinde dolaşırken, dudaklarının ortasında duran kürdanı diliyle sol tarafa hizaladıktan sonra konuştu. "Güzel," başını ağır ağır salladı ve koyu kahve gözleriyle onayladı. "Gayet güzel. Yarın Türkiye sevkiyatı gerçekleşecek. Son parti malı getirmek için birazdan Bay Frank burada olacak."

Çenemi buruşturdum. Bir asker tarafından aldığımız son darbelerden sonra toparlayabilmek için ilk defa başka bir çetenin lideriyle işbirliği yapmıştık. İlk ve sondu. İşime başka birinin

karışmasından hoşlanmazdım ve camiada Bay Frank adıyla tanınan adam fazlasıyla burnunu sokuyordu.

Duyduğumuz tekerlek sesinin ardından bahsi geçen şahıs içeri girdi. Yüzünde, onu ilk gördüğüm zaman var olan bir katilin ifadesi vardı. O ifadeyi nerede görsem tanırdım. Çünkü ben de iyi bir katildim.

Yaklaşırken, doğrudan bana baktı. "Merhaba." dedi kıytırık Türkçe'siyle. "Burgonya kızı da buradaymış."

"Buradayım."

Yanımda durdu. Otuzlu yaşlarda, hayatını karanlık işlere adamış biriydi. Uyuşturucu, beyaz kadın, suikast; her yol vardı. "Son parti mal dışarıda. En sevdiğim ülkeye gidecek, Türkiye'ye!"

Gözlerimi deponun gereksiz ayrıntılarında gezdirerek, "Sadede gel," dedim. Anlamadı. "Neden buradasın Bay Frank?"

"Malları getirmek için."

"Daha önceki partileri adamlarınla göndermiştin."

Yüzünde pis bir gülümseme yer aldı. "Bu başka... Bu son, en büyük parti."

"Her açıdan son olacak." Özellikle her bir kelimenin üzerine vurgu yaptım. "Sonra herkes kendi yoluna gidecek."

"Neden böyle söylüyorsunuz? Bana kalırsa bu işin kazancı iki tarafın da hoşuna gidecek."

Amcama kalsa onunla devam edebilirdi ama bu konudaki net tavrımı bildiği için sesini çıkarmadı. Yalnızca adamlara malları bizim kamyona aktarmalarını işaret ettikten sonra purosunu yaktı. "Ayrıntıları sana iletmiştim, Frank. Sevkiyat sorunsuzca gerçekleşecek".

Bay Frank de purosu yaktı. "Sinon, ce ne sera pas bon pour toi."
(Yoksa sizin için iyi olmaz.)

Ettiği tehditle gözlerim büyüdü. "Ne me menace jamais!"
(Beni sakın tehdit etme.)

Sözlerini aynı şekilde iade etmem Bay Frank'ın hoşuna gitmedi. Bu yüzden amcam ellerini birbirine vurarak, "Bay Frank!" dedi. "Neden yemekte bize katılmıyorsunuz?"

Bay Frank amcamın teklifini kendisine yakışır kabalıkta reddettikten sonra, "Yarın görüşeceğiz." diyerek uzaklaştı.

"Nous nous rencontrerons." Aynı karşılığı onun dilinde verdikten sonra attığı son tehditkar bakışları da karşılıksız bırakmadım.

Bay Frank'ın gitmesiyle amcamın tüm keyfi kaçtı. "Deniz, iş ciddi. Bu sevkiyatta sorun olmamalı, biliyorsun. Bay Frank en az senin kadar tehlikeli. Bu sefe-"

"Bu sefer!" Hararetli bir sesle onu kesmeme eş zamanlı olarak işaret parmağım havaya kalktı. "Bu sefer o beceriksiz adamlarının işin içine sıçmalarına izin vermeyeceğim. Teslimatta bizzat ben olacağım."

Şaşırmamıştı, beni iyi tanıyordu. Ne de olsa ellerinde büyümüştüm.

Parmakları kırlaşmış saçlarının arasında dolaştı, düşündü.

"Türkiye'ye gitmen iyi bir fikir olmayabilir." dedi mizacına uygun sert bir dille. "Şu asker, neydi adı?" Eli çenesine giderken bir kaç saniye düşündü. "Hah! Asil Noyan... Fena halde sana takmış durumda. Türkiye'ye gitmek, bile bile lades olmakla eşdeğer."

Omuz silktim, öte yandan alaycı bir gülümseme peyda oldu dudaklarıma. "Siktirsin gitsin!"

"Ah Deniz, bir kadının dudaklarına böyle kelimeler hiç yakışıyor mu?"

Kaşlarımdan biri hayretle havalandı ve gözlerine dik dik baktım. "Beni sen böyle yetiştirdin, unuttun mu amca? Hem o asker, ismimi cismimi bilmez, hakkımda bir bok bildiği yok." Başımı omzuma düşürüp tekrar mallara baktım. "Tek bildiği lakabım."

Elini ceketinin iç cebine uzatmasıyla dikkatim amcama kaydı tekrar, bir fotoğraf çıkarttı oradan. "Yine de ayan beyaz duran bir gerçek var; senin annen onun babasını öldürdü."

Sözleriyle birlikte kan beynime sıçradı. "Onun babası da benim annemi öldürdü!"

Tam da böyle olmuştu. Ne bir eksik ne bir fazla. Annemin kızıydım ben, camiaya nam salmış tarihi eser kaçakçısı Burgonya'nın namına yakışır tarihi eser kaçakçısı kızı Deniz. Fakat ismimi telaffuz etmeye varmazdı diller. Nitekim Burgonya Kızı, kafiydi beni anlatmaya.

Yirmi yıl önce, henüz üç yaşındayken almıştım annemin ölüm haberini. Üzülmüş müydüm, hatırlamıyordum.

Bir gece, bir çatışma, iki ölü.

Teslimat yaptığı bir gece askerin baskın yapmasıyla yapabileceği tek şeyi yapmaya kalmıştı Burgonya, kaçmıştı. Kendisine dur, ihtarı veren askere itaat etmeyince göğsüne saplanan kurşunun emeline teslim olmadan hemen önce basmıştı tetiğe kalan son takatiyle. Muhtemelen iki saniye arayla, iki nefes sonsuza dek kesilmişti.

Annem, herkesin korktuğu o kadın kendisine kafayı takmış bir asker yüzünden ölmüştü ama giderken onu da yanında götürmüştü. Bir süredir o askerin bana kafayı takmış yavşak oğluyla uğraşıyordum. Beni tanımasa da lakabımı biliyordu. Annenin izinden gittiğimi biliyordu. Her nereden haber alıyorsa Türkiye'ye giden sevkiyat kamyonlarımızı patlatıyor, altın değerindeki mallarımızı hiç ediyordu. Ben de karşılığında boş durmuyordum tabii. Son olarak naylon bir haber uçurup, aslı astarı olmayan büyük bir sevkiyatın peşinden gitmesini sağlamıştım. Böylece büyük bir ekip kurmuş, olanca imkanı seferber etmişti. Kamyonun kapılarını açtığında ise karşılaştığı bu kez biricik mallarımız değil, kasalarca domates olmuştu.

Amirlerinin karşısında düştüğü durumu düşündükçe keyileniyordum!

"Bu adam..." Fotoğrafı bana uzattı, tereddüt etmeden aldım. Annemin katilinin oğluydu sonuçta, çehresini bilip zihnimin kara listesine almam hiç fena olmazdı.

"Bence bu kadar lakayt olma, gözü kara bir asker, diyorlar. Seni tanımasa da Burgonya'nın kızı olduğunu ve Fransa'nın en büyük şebekesinin başında olduğunu biliyor."

Resmi usulca çevirdiğim an buz gibi bir ifadeyle çarpıştı bakışlarım. Esmer bir adamdı; fazla erkeksi, çarpıcı yüz hatları vardı. Koyu yeşil gözlerinin üzerine konumlanan kalın kaşları çatıktı. Anlamsız bakıyordu, sırf bakışlarına bile onlarca küfür sıralayabilirdim.

"Piç..." dedim ve içimden bir kelime daha ekledim son telaffuzumun yanına.

Yakışıklı piç!

Fotoğrafı ortadan ikiye yırttım ve yere attım. Siyah topuklu ayakkabımın burnuyla yüzünün orta yerine bastırırken, ceketimin fermuarını tek seferde yukarı çektim.

"Teferruatlarla uğraşacak vaktim yok. Adamlara söyle, son hazırlıkları bu gece tamamlasınlar. Yarın teslimat için Türkiye'ye ben gideceğim. Bu, iki örgütün ciddi yatırımlar yaptığı büyük bir sevkiyat amca, şansa bırakmam. İşi sonuca bağlayıp, Frank denen o adamı başımızdan def edeceğiz."

Dponun derinliklerinden gelen iniltilere kulak kesilerek soran bakışlarımı amcama çevirdim.

Çenesini buruşturdu. Söylemeyi hiç istemiyordu ama benden kurtulamayacağını da biliyordu. "Adamlarımızdan biri köstebek çıktı." dedi dilinin ucuyla. "Senin askere haberi uçuran oymuş."

Evet.... Evet! Günlerdir onu arıyordum!

Gözlerimi kapattım. Öfkenin tüm bedenimi ele geçirmesine izin verirken, yumruğumu avucuma geçirdim ve topuklu ayakkabılarımı sırayla ayağımdan fırlatıp sesin geldiği yöne doğru koşmaya başladım. Geçtiğim üç kapının ardından sandalyeye bağlı olan adamı karşımda buldum.

Beni gördüğü an gözleri büyüdü. Nefesini tuttu, "Hayır." dedi. "Hayır! Beni ona vermeyin."

Başındaki iki adam yerinden kıpırdamadı. Kim zaman öfkemden nasiplenmeyi ben bile istemezdim.

"Sen misin köstebek?"

Sakin sesime karşılık vermedi.

"Sen misin lan köstebek!"

Hızla başını salladı. Dişlerimi sıktım. Kasılan boynumu rahatlatmak için arkaya attığım başımı önce sağ, sonra sol omzum arasında çevirdim. Cebimden çıkardığım çakıyla adamın üzerine atladım, adam haykırdı. Ancak kestiğim sadece onu esir eden iplerdi.

Ben Burgonya Kızıydım. Kimseyi bağlıyken haklamazdım.

Adamın ayağa kalkmasıyla yeni bir hamle yaptım. Bileğini çevirip elini masanın üzerine yasladım. Acıyla inleyen sesini kulaklarıma bırakırken çakıyı avucunu delip geçti ve masaya saplandı. Onu öldürmeyecektim. Yalnızca köstebeklik yaptığını biliyordum ve bu sebep nefesini kesmem için yeterli değildi. Bıçağı avucunun içinde çevirirken, bir ninni gibi gelen haykırışları eşliğinde dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "O komisere söyle, çok yakında anasını sikicem, çok yakında!"

Amcamın uzaktan gelen sesi yıkık dökük duvarlarda yankılandı.

"Bir kere de kan dökme şu siktiğimin yerinde be kızım!"

X

Kaç saat olmuştu? Zamanın canı cehennemeydi. Şimdi yelkovanın akreple olan münasebetinden ziyade rakibime indireceğim bitirici kroşenin hesabını yapıyordum. Sağlamdı herif, dakikalar önce kaşıma salladığı yumruğun emaresi olan kurumuş kan şu saniyelerde terimle yeniden sulanmış olmalıydı.

Hissediyordum.

Attığım her yumruk ruhumla sevişen fırtınaların afilli emaresiydi. Alnımdan süzülen ter damlacıklarının görüş açımı kapatmasına fırsat vermeden kolumun ön yüzüyle müdahale ettim. Defansımı sağlam tutmalıydım. Defans önemliydi.

Alkol ve ter kokusunun hırsla ele geçirdiği bodrum katından yükselen tezahürat seslerini kulak arkası etmek alışkanlık halinde gelmişti.

"Asil! Asil! Asil!"

Bana yatırdıkları paranın karşılığını istiyorlardı. Tanrının yerini unuttuğu bu harabede onların istediği kağıt parçalarıyken benim istediğim zihnimin sadece birkaç saatliğine temize çekilmesiydi.

Düşünmemekti.

Hamlesini yapmak üzere olan rakibimin gözlerinin içine baktım. Bunu sık yapardım, bir insanın gözbebeklerine bakarak bir sonraki hamlesini tahmin etmek zor değildi. Ne mal olduğunu da öyle...

İşte yine aynısı oldu. Kasılan yüz kaslarının akabinde sıktığı yumruğuyla yerden tek ayağı üzerinde yükselerek üzerime atlaması ve benim ustaca konumumdan sıyrılarak yerle bütünleşmek üzere rakibimin ense köküne sol kroşemi indirmem aynı andaydı. Kafesin zeminine çarpan yanağı eşliğinde ağzından fışkıran kana ifadesiz gözlerle baktım. Bu gecenin son darbesiydi. İblisin zihnimde sahnelediği gösteriye perde kapatmasıyla kafesi açmalarını emrettim.

"Helal be!"

"Aslan parçası!"

"Allah'ına kurban senin!"

Kafesin zincirleri çözüldü, kendimi dışarıya attım. Sırtımı sıvazlayan ellerin sahipleri kazandığım zaferin kar ortaklarıydı. Karavana ulaştığımda yerde duran çantama uzandım ve içinden temiz bir kazak çıkardım. Üzerimdeki kan lekeleriyle bezenmiş olanı ise bir çırpıda sıyırarak rastgele bir köşeye salladım.

"Yine mi almayacaksın hakkını, oğlum ne adamsın be!"

Kırklı yaşlarının sonlarında olan Bekir'in düzenbazlığı suratından akıyordu. Kafes dövüşlerini düzenleyen şahıstı kendisi ve her dövüş sonrası benimle girmeye çalıştığı muhabbet benim açımdan can sıkıcı bir hal almaya başlamıştı.

"Almayacağım Bekir, uza!"

Yüzünü ekşitmesine tezat elinde tuttuğu kırışmış paralara aç gözlerle baktı.

"Anlamıyorum, boşuna ter döküyorsun buralarda. Gerçi bana hava hoş, iyi para kazandırıyorsun."

Çantamdan çıkarttığım havluyu alnıma ve boynuma bastırdıktan sonra çantaya geri tıktım.

"Seni ırgalamaz. Uza dedim."

Fermuarı hızla kapattım ve çantayı sırtıma atarak çıkışa yöneldim. Betondan çok birer enkazı andıran merdivenleri tırmanarak dışarıya çıktığımda yüzüme vuran soğuk havayı içime çektim.

Kafesten çıktıktan sonra nefes aldığımı anlıyordum. Geceden çaldığım nefeslerin ise yeri ayrıydı, karanlık ruhuma açılan oyuklara doldurduğum sıvaydı benim için. Gecenin anlamı yamaydı.

Arabama ulaştığımda kaputa dayanmış Demir'ı görmemle dudaklarımdan ince bir "Siktir." döküldü.

Tek dostumdu, bir sayıya tabi tutamayacağım kadar uzun zamandır. Ancak böyle anlarda hiç çekilmiyordu.

"Yine mi Noyan!" dedi sakallarla kaplı yüzünü öfkeyle sıvazlayarak. Mesleki deformasyon; genelde soyadımla hitap ederdi.

Anahtarın açma tuşuna dokundum. Açıldığını işaret eden mekanik ses eşliğinde ışıkları yanıp sönerken "Yine." dedim.

Benim sürücü koltuğuna onunsa hemen yanıma geçmesiyle çalıştırdığım arabanın rotasını evime çeviririrdim.

"Eğer duyulursa timden atılırsın."

Dikiz aynasına göz ucuyla bakıp alnıma dökülen birkaç tutamı el yordamıyla arkaya ittim. "Evet biliyorum, daha önce milyon kez söylemiştin."

Aldığı sıkıntılı nefeslerin sesi arabayı doldurdu. Umursanmamak hoşuna gitmiyordu.

"O zaman ned-"

"Geç bunları." Keskin bir virajı dönerken sözünü kestim. "Ondan haber ver."

Önce göz ucuyla baktı, ardından kafasını çevirerek koyu renk gözlerini üzerimde gezdirdi.

"Sen de bunu geç. Kemal amirin kesin talimatı var, bu operasyondan kesinlikle uzak duracaksın."

Gazdan ayırdığım ayağım hızla frene abanırken fevri çıkışlarıma aşina olan Demir çoktan torpidodan destek almıştı.

"Sen mi söylersin, kendi yöntemlerimle mi öğreneyim?"

Beni atlatamayacağını biliyordu. Elini öfkeyle torpido gözünden ayırarak "Tamam!" dedi. "Tamam anasını satayım!"

"Yarın gece. Aldığım duyumlara göre yarın gece yeni parti mallar Türkiye'ye giriş yapacakmış. Bu seferki sevkiyat tahminimizden daha büyük, işi sağlam tutuyorlar. Yeni köstebek detayları sabaha karşı ulaştıracak."

"Bu kez bilgiler sahte değil, değil mi?"

Demir gülmeye başladı. "Yok yok değil. Bu sefer amirlerinden önünde kasa kasa domates yakalatıp o domatesler gibi kızarmayacaksın."

Attığım bakışlar, gülümsemesini kesip attı. "Sadece şakaydı." Telefonun ekranını bana çevirdi. "Bak, mesaj burada. Kaynak sağlam."

İşte bu haber yolun kalanında keyfimi yerine getirmişti. Evime geldik. Kaldığım apartman dairesine Demir ile birlikte çıkarken, kapımda yine aynı siyah zarfı gördüm.

"Abi ben alırı-"

Demir'ın zarfa uzanan elini ittim. Ben aldım. İçinde ne olduğunu biliyordum. Kimden geldiğini biliyordum. Yine de açtım. Gazete küpüründen rasgele kesilerek beyaz kağıda yapıştırılan harfler iki kelime oluşturuyordu. Altı hece. Hep aynıydı, hiç değişmiyordu.

Orospu çocuğu. Yazan buydu.

Parçalanmış parmak boğumlarımı sıkarak kağıdı avucumun arasında ezerken, Demir'in telefonundan mesaj sesi duyuldu. Bir iki saniye sonra "Abi!" dedi heyecanla."Habere bak! Yarın Burgonya Kızı sevkiyata bizzat eşlik edecekmiş. Fransa'nın en büyük örgütünün lideri lan! Yakalarsak var ya! Alacağımız ödülün, ikramiyenin haddi hesabı olmaz!"

Demir'in söylediklerinden aklımdan kalan detay bir cümle vardı. Burgonya kızı geliyordu. Babamın katilinin kızı geliyordu. Bana haftalardır bıkmadan, usanmadan bu zarfı gönderen o kadın sonunda başını ezmem için ayağıma geliyordu. Kağıdı apartman boşluğuna fırlatırken, dudaklarımın sol köşesi zaferin ilk basamağına tırmanmanın tehlikeli nişanesiyle kıvrıldı.

"Gel bakalım, Burgonya kızı. Gel..."

*****

Motoru deponun garajına bıraktım. İç silah kılıfıma iki silah taktıktan sonra depodan içeri girdim. Kimse yoktu. Ne amcam ne de adamlar...

"Lan." Sesim boş deponun içinde yankılanırken, adamlardan biri "Geliyorum abla!" diye seslendi. Çok geçmeden de geldi ama halinde bir gariplik vardı.

"Sevkiyat kamyonu neden hala burada değil?" diye sordum, sustu. "Amcam nerede?" diye sordum. Yine sustu. "Dut mu yedin amına koyayım, konuşsana!"

Başını, birleştirdiği ellerine eğerek, "Abla," dedi tekrar. "Kızacaksın ama..."

"Söyle." Burnuma pis kokular gelmeye başlaması uzun sürmedi.

"Amcanız... Sevkiyatı daha erken bir saate alıp kendisi eşlik etti." İç cebinden bir kağıt çıkarıp bana uzattı. "Bunu da size vermemi istedi."

Öfkeden nevrim dönerken, kağıdı adamdan aldım. Amca... Amca!

"Deniz, şu an öfkeden için içini kemiriyordur muhtemelen. Sakin ol. Böyle olması gerekiyordu. O askerin babası kardeşim Burgonya'nın sonu oldu. Oğlunun da senin olmasına izin vermeyeceğim. Bu yüzden sevkiyata ben çıkıyorum. Sorun çıkmayacak ama olurda aşağıya bıraktığım numaraya ulaş. Kendisi bu hayatta güvendiğim tek kişidir. Sana gözü kapalı yardım eder. Tekrar ediyorum. Sakin ol ve dönüşümü bekle."

Eğer amcamın bana attığı kazığı bir başkası atmış olsaydı, başını koparır eline verirdim. Ama konu amcamdı. Tek yapabildiğim bir yerleri yumruklamak oldu. Götüme baka baka eve dönüp soyundum ve duşa girdim. Sabaha kadar spor yapmış, o askerin karşıma çıkmasını ve onu indirdiğimi hayal etmiştim.

Amcam yüzünden hepsi çöp olmuştu. Ah amca!

Çıplak bedenime bornozumu geçirip odamdan çıktım. Birkaç arama yapıp sevkiyatın durumunu öğrenmeye çalıştım ama nafile. Kimseye ulaşamadım. Göz kapaklarım ağırlaşırken telefon hala avucumdaydı. İtiraz etmedim. Uyurken beklemek daha kolay olacaktı.

Avucumdaki titremeyle gözlerimi açtım. Arayan baş adamımız Kazım'dı. Amcamın onu yanından ayırmadığını biliyordum Bu yüzden ayılmayı beklemeden telefonu açtım.

"Abla! Abla!"

Kazım'ın sesi beni şaşırttı. En güçlü, en acımasız adamımızın sesi şiddetli bir şekilde endişeli geliyordu.

"Ne oldu?"

Kesik kesik nefeslendi. "Abla, her şey bitti. O asker kamyonu patlattı. Abla! Fransa'da da eş zamanlı baskın olmuş! Hem bizim hem Bay Frank'ın deposunu da patlatmışlar. Bay Frank ölüm emrinizi vermiş. Derhal ülkeyi terk edin."

Duyduklarım beynimin içinde çalkalandı. Dağıldı ve hiçbir yere sığamadı. Soğukkanlılıkla "Amcam?" diye sordum ancak. "Amcam nerede?"

Adam kuvvetle nefes verdi. Telefonun hoparlörünü cızırdatacak kadar kuvvetle. "Amca Bey sizlere ömür."

Telefon avucumun içinden kayıp ayaklarımın dibine düşerken, Kazım'ın "Kaçın!" diye bağıran sesini duyuyordu. "Sizi öldürecekler. Ülkeyi terk edin."

Kaçmam mı gerekiyor? Sorun yok. Beni öldürmek mi istiyorlar? Yaklayabilirlerse boynum kıldan ince.

Ama yapmam gereken son bir şey vardı. Son bir cinayet. Ben bitmiştim. O halde bitirecektim.

Annem gibi!

Ben Burgonya kızıydım. Ölmeden önce celladımı yanımda götürecektim.

♟

77. BÖLÜM; "Ayrı Dünyalar"

Selam!

Adım adım finale gidiyoruz. Bu nedenle bölümleri yavaş ve içime sinerek yazıyorum. Onlardan hemen ayrılmak istememi anlamalısın...

Yıllardır birlikteyiz! Zor bir veda olacak ama bir sonraki bölüm haftaici gelecek.

Lütfen oy verip yorum bırakmayı unutmayın.

Keyifle okuyun.

Bir.

İki.

Üç.

Dört…

Nefes nefes. Daha çok nefes.

Bir.

İki.

Üç…

Nefes nefes. Ciğerlerimdeki nefes tükenene kadar. Daha fazla. Çok daha fazla.

Ellerimi çıldırmış gibi Gupse'nin kanlı göğsüne bastırırken, dudaklarımı ağzının içine her sokuşumda tüm nefesimi ona intikal ettiriyordum. Devam ettim. Dakikalar ölümle yarışırken, bileklerimdeki güç tamamen beni terk edinceye kadar devam ettim. Olmadı.

Nefes nefese dizlerimin üzerinden kalçamın üzerine düştüm.

Kalbimdeki sarsıntı arttı. Zihnimdeki zelzele dost görünümlü bir düşman gibi çuvallamamı istedi. Avuçlarımı boyamış kana bakıp, hızlı bir karar vermem gerektiğini kendime hatırlattım. Bir yol

bulmalıydım; bir çözüm, bi çıkış… Nasıl olduğunu bir önemi yoktu. Önemli olan, olması gerektiğiydi.

“Ö-öldü mü?” diye ağladı Perla. Kanlı elbiseleriyle kendini büronun bir köşesine atmıştı. Başına tutunan elleri titriyordu. “Ne olur onlara yardım et. Ne olur devam et!”

Birbiri üzerine koyduğum ellerimi yeniden önümdeki kanlı göğse yerleştirim. Dakikalarca kalp masayı yapmıştım ama onu geri getirmeye yetememiştim. Yeniden denedim. Oysa biliyordum. Artık bırakmak zorundaydım. Biliyordum.

Bir. İki. Üç. Dört. Beş…

Nefes. Nefes. Daha çok nefes.

Kollarım hissizleşinceye kadar devam ettim. Sonunda yeniden kalçamın üzerine düştüğümde ağzımdan ölümü ağırlayan kesik nefesler çıkıyordu.

“Öldü mü!” diye sordu Perla yeniden. Gözlerini odanın içinde gezdirdikten sonra sıkıca kapattı. “Öldüler mi!”

Mirel, “Kes artık ağlamayı!” diye bağırdı. Kan aktığı andan itibaren olduğu yerde donup kalmıştı. Nefes alışverişini bile duymamıştım. Baskın bir şok halinin zarını yırtarak aniden yerinden ayrıldı. Delirmiş gibi koştu, çekmeceden bir kıyafet bulup Cihan’ın yanına gitti ve kıyafeti onun karnına bastırdı. Kurşun dakikalardır bedenindeydi. Bilinci dakikalardır kapalıydı. Dakikalardır kimse onunla ilgilenmeye cesaret edememişti! Bu yüzden Mirel’in eli Cihan’ın boynuna giderken titriyordu.

“Nabzı zayıf ama hala var!” dedi titreyen sesi, acı bir umutla. “Lütfen yardım çağır.” diye haykırdı. Gözyaşları yanaklarını ıslatırken, Gupse’nin ölü bedenine baktı. “Ben sebep oldum. Ben yaptım! Kortum! Çok korktum… Ben, sadece Perla’nın kendini korumasını istemiştim.” Çıldırmış gibi başını iki yana salladı. “Onun ölümünden Perla değil, ben sorumluyum.” Sonra aniden sustu ve ciddiyetle yüzüme baktı. “Ben olacaklara razıyım. Lütfen… Çağır şu yardımı.” Elinin altındaki Cihan’a baktı. Çok kan kaybetmişti. “Daha fazla ölüm olmasın.”

Dizlerimin önündeki kızıl küreye baktım. Yüzümde hiç kıpırtı yoktu ama tenimden süzülen sıcak yaşları hissedebiliyordum.

“Yapamam…” Cihan’ın giderek beyazlayan suratına baktım. Onu seviyordum. O, daima en büyük yardımcım olmuştu. Yardımı hak

ediyordu. “Ona yardım çağıramam. Eğer yaparsam,” Mirel’e bakarken dudaklarım titredi. “Seni tutuklarlar. Seni hapse atarlar. Geri dönüş yoluna bu kadar yaklaşmışken olmaz. Seni arkamızda bırakamayız.”

Odanın kapısı birdenbire açıldı ve Biran içeri girdi. Önce bana baktı, gözleri bedenimin her köşesinde dolandı ve bir yara aradı. İyi olduğumdan emin olduktan sonra Perla ve Mirel’e de baktı. Nefesini özgür bıraktı. İçeri girip kapıyı ardından kapattı. Soğukkanlılıkla iki parmağını Gupse’nin boynuna yasladı Öldüğünü anladıktan sonra ellerimin altındaki Cihan’a yaklaştı.

“Yaşıyor.” dedim o bakmadan önce. “Hala yaşıyor Biran…”

Biran bakışlarını bakışlarımdan kopardı. “Gitmemiz gerekiyor.”

Ne olduğunu soracak kadar bile vaktimiz kalmadığını anladım.

“Siz gidin.” dedi Mirel. Kararlıydı. “Ben Cihan için yardım çağırıp geleceğim.”

“Mirel, gidiyoruz. Şimdi.”

Mirel başını iki yana sallayarak geri çekildi. Gözleri dolu doluydu. Onu belki de ilk kez böyle görüyordum. “Bu suçluluk duygusuyla yaşayamam.”

“Hiç adam öldürmemiş gibi konuşma Mirel!” diye bağırdı Biran.

“Hiç iyi birini öldürmedim!” diye bağırdı Mirel.

Biran parmaklarını şakaklarına götürdü. Adımları odanın içinde sabırsızca dolaşırken, birdenbire durdu. “Tamam. Ona yardım çağıracağız ama bunu sen yapmayacaksın.”

Kalbim algıladığım ihtimalle kasılmaya başladı.

“Siz önden gideceksiniz. Ona yardımı ben çağıracağım.”

Kalbim gerçekleşen ihtimalin kalın duvarlarının altında kaldı.

“Hayır!” Bana uzanan ellerine uzanıp, kanlı ellerimle ellerini tuttum. “Hayır! Buradan hep birlikte gideceğiz Biran! Sensiz olmaz.”

Kapı birkez daha açıldığında Efraim nefes nefese başını uzattı. “Korumalar her yerden Cihanı arı-” Yerde kanlar içinde yatan Cihan’ı gördü. Gözleri dehşetle irileşirken “Siktir!” dedi. Hemen koştu ve hala ağlayan Perla’yı kollarına aldı. Yutkunurken asıl gelme sebebini hatırlayarak Biran’a baktı. “Lider! Korumalar bir terslik olduğunu anladı. Evin etrafını çevirdiler. Kızları hemen buradan çıkarmamız gerekiyor ama…”

Ama birinin kalıp korumaları oyalaması gerekiyordu. O kişi de…

“Anlaşıldı.” Biran ellerimi daha sıkı tuttu. “Şimdi tek kalma sebebim Cihan değil. Gitmek zorundasınız Rozelin.”

“Yapamam!” dedim giderek incelen sesimle. “Yapamam!” Başım iki yana doğru titreyip durdu. “Seni arkamda bırakmam Biran. Olmaz!”

Başımı ellerinin arasına aldı. Bana öyle yakından baktı ki gözlerinin mavi dehlizinde boğulup kaldığımı hissettim. “Bebeğim, bebeğim… Geleceğim. Söz veriyorum. Ama şimdi gitmelisin. Alaz için, minik Rozelin için, Mirel’in doğmamış bebeği için…”

Gözlerimden aynı anda ve aynı hızla iki damla yaş düştü. Kalbim derin bir acıyla yarılıyordu. Vakit yoktu. Hiç vakit yoktu. “Sen olmadan yaşayamam.”

Gözlerini kapattı. Acıyla soludu. Dudakları dudaklarıma gömülürken, ağzımın içine doğru fısıldadı. “Dinle, bana kök söktüren o güçlü Rozelin’i geri getir ve kendini buradan kurtar. Peşinden geleceğim. O küçük, kız bebeği kollarıma almadan benden kurtulamazsın sarışın.”

“Biran…”

“Yapabilirsin.” dedi inançla. “Yap.” Beni, içeri giren Mestan’a teslim etmeden önce dudaklarını şakağıma bastırdı.”Alaz’a babasının onu çok sevdiğini söyle.” Gülümserken göz kırptı. “Annesini de…”

Efraim ve Mestan bizi oradan çıkarırken, gözyaşları içindeydim ve kalbim ağrıyordu. Eğilip Cihan’ın yarasına bastıran Biran’ın ne büyük bir yüreği olduğunu düşündüm.

Çünkü Cihan’dan bana duyduğu aşk yüzünden nefret etse de onun iyi niyetli biri olduğunu biliyordu ve ona yardım etmesinin asıl sebebi sadece Mirel değildi.

Hep birlikte arka kapıdan çıktığımızda geride tam anlamıyla bir kargaşa bırakmıştık. Arabaya binip çocuklarımıza doğru giderken toparlanmamız gerektiğini biliyordum ama sildiğim gözyaşlarımın yerini sürekli olarak yenileri alıyordu.

Araba durduğunda Mirel yüzüme bakmadan, “Özür dilerim.” dedi. “Keşke Biran yerine ben kalabilseydim.”

Arabayı kullanan Mestan ve yanındaki Efraim çocukları almak için indi. Arka koltukta üçümüz birlikte oturuyordu. Perla ortamızdaydı. Kolumu uzatıp Mirel’in karnını okşadım. “Üzülme, Cihan’ı ölüme terk etmek zalimlik olurdu.”

“Cihan ölseydi kendimi affetmezdim.” Yaşlı gözlerini bana çevirdi. “Ama Biran geri dönemezse de affetmeyeceğim.”

“Dönecek!” dedim her bir hecenin üzerine vurgu yaparak. “Mutlaka dönecek. Aksi mümkün değil.”

Perla başını hızlıca sallarken gözyaşlarını sildi. “Ağabeyim ne yapar eder Rozeline’e ve oğluna döner. O bir yolunu bulur. Her zaman buldu.”

Bebek Rozelin’in ağlayan sesiyle hepimiz başımızı camdan dışarı çevirdik. Efraim, kapıyı açmadan onu camdan annesinin kollarına bıraktı. Rozelin ağlamayı bırakıp çekik gözleriyle annesiniz izlemeye başladığında hemen yanımdaki kapı açıldı ve Alaz kucağıma zıpladı. Hemen etrafına baktı. Gözlerindeki gülümseme, aradığını bulamamanın hüznüyle silinirken, bana baktı. “Babam nerede?”

Ellerimi saçlarında gezdirdim. “Gelecek.”

Başını geri çekip dokunuşumda kurtulurken, kollarını da göğsünde bağladı. “Ne zaman gelecek! Hep ortadan kayboluyor. Onu çok az görüyorum.”

Kollarımı küçük bedenine sarıp onu göğsüme bastırdım. Bana engel olmadı. Üzgün olduğunu biliyordum. Hem ailemden ayrıldığı için hem de henüz babasına kavuşamadığı için çok üzgündü.

Biran bize geri dönene kadar ikimizin de acısını dindirebilmenin bir yolu yoktu.

Araba hareket ettiğinde Rozelin hemen uykuya daldı. Alaz ise gözünü yoldan ayırmadı. Şehirden tamamen uzaklaştık ve bir süre sonra hayatımı kökten ve geri dönüşü olmayacak biçimde değiştiren vakfın olduğu ıssız bölgeye geldik. Etraf çok karanlıktı. Mestan önümüzü görmemiz için çakmağın ateşini defalarca yaktı ama her seferinde ateş bir şekilde söndü.

Karanlığın istediği ışık bendeydi.

Alaz’ın elini bırakmadan küreyi sakladığım yerden çıkardım.

Küreyi vakfın bulunduğu alana uzattığımda anahtarna basılmış bir ampül gibi aniden yandı ve kızıl ışığını karanlığa boca etti. Bir arada duruyorduk ve hepimizin gözü aynı yerdeydi. Bir zamanlar beni topraklarımdan koparark Safornikon’a savuran yerin, şimdi aynı şeyi hepimiz için yapmasını bekliyorduk. Esen rüzgar bu izbe yerdeki aralıklı ağaçların arasından dans ederken, korkunun bizi esir etmek istediğini hissediyorduk.

“Hiç hareket yok.” dedi Efraim. “Hualp Koran, senin şu arkadaşından haber alamayınca geçişi açmaktan vazgeçmiş olmasın.”

“Kötü düşüncelerini kendine sakla.” dedi Perla, kollarındaki Rozelin’e sarılarak. “Bebeğimi bir an önce evine götürmem gerekiyor.

Mirel için de durum aynıydı.

Ve benim için de…

“Şuraya bakın!” Mestan’ın uzattığı parmağı cılız, beyaz bir ışığı gösterdi. “Geçiş o olabilir mi?”

“Geçiş olmayacak kadar küçük…” derken, kızılın ortasındaki beyaz ışığın giderek büyüdüğü fark ettim. “Sanırım geçişimiz hazırlanıyor.”

Başımı geriye çevirdim. Geçiş büyürken, başımı defalarca geriye çevirdim ama hiç birinde Biran baktığım yerde olmadı.

Geçiş tamamen büyüdü. Alaz başını kaldırıp, “Babam…” dedi. “Babam hala gelmedi.”

Ona verecek başka bir cevabım var mıydı? Hayır, yoktu. Mestan oğlumun önünde eğildi, onun boşta olan elinin tuttu. “Aslan parçası, gördüğün geçiş kısa bir süre açık kalacak ve bizim elimizi çabuk tutmamız gerekiyor.”

Alaz başını eğdi. Ağladığını biliyordum. “Babam olmadan gitmek istemiyorum.”

“Baban şu an burada olsaydı, sana gitmen gerektiğini söylerdi. Onu üzmek istemezsin, değil mi?”

Alaz başını iki yana salladı. “Ama onu istiyorum.”

“Gelecek.” Mestan, dudaklarını Alaz’ın kulağına yaklaştırırken, büyük bir yükü sırtlanmak üzereydi. “Söz veriyorum, lider gelecek.”

Geçiş bizim için tamamen açıldığında Alaz elimi daha sıkı tuttu. “Sana inanıyorum Mestan.”

Mestan burukça gülümseyerek oğlumun başını okşadı ve ayağa kalktı. Bu kez gözlerinin hapsinde bizler vardık. “Eve dönmeye hazır mısınız?”

Değildim. İçinde Biran’ın olmadığı hiçbir şeye hazır değildim. Sadece mecburdum. Bu yüzden kalbim doğduğum topraklarda, ailem ve Biran ile kalırken, ayaklarım geçite doğru ilerledi.

“Dönelim evimize…”

Bedenlerimiz Safornikon’un kasvetli topraklarınca kucaklanırken, ruhlarımız sıkışık kaldığı yerden çıkmaya çalışıyordu. Gözlerimizi açtığımızda Kimpras Ormanındaydık. Sık ağaçların altında dağınık bir

şekilde yatıyorduk ve ilk uyanan ben değildim. Perla'ydı… Kollarımdaki bebeğine sarılıp, ettiği şükürler eşliğinde ağlarken, uyandığımı gördü ve "Başardık." dedi.

Sonra sırayla Alaz, Mirel ve Mestan uyandı. Efraim kendine gelir gelmez "Oh!" dedi. "Bu kez ayrı gayrı saçma sapan yerlere dağılmadık. Safornikon'un gözünü seveyim."

Mestan, Efraim'in omzuna vurup, "Şu durumda bile şaka mı yapıyorsun." diye kızdı.

"Ne şakası! Ciddiyim. Dünyanın bir ucunda uyanmadığın için memnun değil misin?"

Efraim bir konuda haklıydı. En azından bir aradaydık. Kısmen…

"Şimdi ne yapacağız?"

Mirel'in sorusuna karşılık, "Önce evime gidebilir miyiz?" diye sordu Perla. "Evimi çok özledim. Rozelin'i kendi beşiğinde beslemek istiyorum." Çimen yeşili gözleri kıpkırmızıydı ama gülümsemeden edemedi. "Bu, büyümeye devam edeceği ilk besini olacak."

Mestan, kolunu Mirel'in omzuna atıp karnını sevdi. "Bizim ufaklığın da öyle… Tamam, önce size gidiyoruz."

Ortak karar ile önce Perla ve Efraim'in yaşadığı yer olan Kimpras çarşısına gittik. Ancak sokağın başındaki ikinci ev, onların yaşadığı eve hiç benzemiyordu. Duvarları beyaz boyalı, nar çiçeği ahşap pencerelere sahip tek katlı evin yerini simsiyah, sevimsiz bir ev almıştı. Aslında sokaktaki birçok ev ya siyaha boyanmış ya da yıkılmıştı. Kimpras'ın en hareketli bölgesi, şimdi terk edilmiş bir kasabaya benziyordu. Önünde rengarenk şeylerin satıldığı dükkanlar kapalı, tek bir ses bile yoktu.

Perla endişe ve hayal kırıklığıyla, "Evimiz…" dedi. "Evimize ne olmuş böyle?"

"Sakin ol hayatım." Efraim ona sıkıca sarıldı. "Bir karışıklık yaşanmıştır. Ben şimdi bakarım."

Efraim eve doğru hamle yapacakken elimi göğsüne koyarak onu durdurdum. "Karışıklık falan yok. Diğer evlerin haline bakın… Burada bir şeyler dönmüş… Üç büyüklere gidip neler olduğunu öğrenmeliyiz."

"En mantıklısı bu ama farkında mısınız? Etrafta hiç insan yok. Şatoya gidebileceğimiz bir araç bile yok."

"Haklısın Mirel." Gözlerimi etrafta dolaştırdıkça, içimi kaplayan sıkıntı arttı. "Şu an ortalık yerde durmamız bile doğru olmayabilir."

Ormanın girişine geri döndüğümüzde hiçbirimiz ne yapacağımızı bilmiyorduk. Perla bir ağacın altında bebeğini emzirirken, Efraim ve Mestan kendi aralarında konuşmaya başladılar. Benim aklıma gelen ihtimal ise en kötüsüydü.

“Bir şekilde şatoya gitmek zorundayız bunu hep birlikte yapamayız.” dedi Mestan. “En azından kendimizi güvene alana kadar…”

“Mantıklı.” Başını sallayan Mirel de aynı fikirdeydi. “Ama dikkatli olun.”

Efraim, karısının yanına çöktü. “Araçsız gideceğiz. Uzun sürecek.”

Perla, “Olsun.” dedi. “Bekleriz sizi…”

Perla ve Mirel eşlerine sarılarak uğurladılar. Onları ormanın bir köşesinde beklerken, kimse birbirine belli etmemeye çalışsa da korkuyorduk. Mestan ve Efraim’in br an önce üç büyüklere ulaşması gerekiyordu. Tabii hemen sonra benim de ihtiyarlarla konuşmam gerekiyordu… Onlara Biran’ın dönmesi için yeni bir geçiti nasıl açabileceğimi sormalıydım. O geçiti Biran için mümkün olabilecek en kısa sürede açmalıydım.

Saatler geçti. Hava giderek kararırken, Alaz’ın çok acıktığını bilsem de sesini çıkarmadı. Oğlum ve bizim için yemek gerekliydi ama Mestan ve Efraim dönene kadar başımızı ormandan çıkaramazdık. Onlardan biraz uzaklaşıp çevreyi kolaçan ettiğimde, hala bir tek insan bile görememek aklımdaki ihtimali acımasızda destekledi. Geri döndüğümde Mestan ve Efraim’in gelmiş olduğunu gördüm. Ne yazık ki ikisinin suratındaki ifade o ihtimalin üzerine bir tuğla daha koydu.

“Şato…” dedi Mestan nefesinin verirken… “Hualp Koran’ın muhafızlarıyla dolu.”

Efraim eğildiği ağaca sırtını ve başını yaslarken, yüzünde yılgın bir ifade vardı. “Kimsenin üç büyüklerden haberi yok. Kimse evinden çıkmıyor.”

“Siktir ya siktir!”

Kendimi tutamayışım yüzünden Alaz uyuklayan gözlerini açıp “Anne!” dedi. “Hani küfür etmek iyi bir şey değildi?”

Ellerim titriyordu. Onunla konuşmam gerektiğini bilirken kendimi sakinleştiremiyordum. Bu yüzden Perla oğlumun elini tuttu. “Rozelin’in canı sıkıldı. Onu çok uzaklaşmadan gezdirebilir misin?”

“Bebeklerin canı sıkılmaz ki?” dedi benim akıllı oğlum.”Onlar sadece karnını doyurur ve uyurlar.”

“Olur mu öyle şey? Elbette sıkılır. Yoksa gezdirmek istemiyor musun?”

Alaz daha fazla karşı koymadı ve minik kızı kollarına alıp gözden uzaklaşmadan ama bizi duyamayacak kadar uzaklaşacak Rozelin’i gezdirmeye başladı.

“Şimdi ne yapacağız?” derken, az önceki anaç halinden eser yoktu Perla’nın. “Üç büyükler yoksa bittik demektir! Ağabeyimin geri dönüş yolu onlardan geçiyor.”

“Bir şekilde üç büyüklere ulaşmalıyız.”

“Onları bulmalıyız. Neler olduğunu öğrenmemiz gerekiyor.”

“Hualp onları esir etmiş olabilir. Bölgeyi ele geçirmiş olabilir. Her şey olabilir.”

Avuçlarımı kulaklarıma bastırıp, söyledikleri sözleri hazmetmeye çalıştım. Her şey olabilir… Her şey olabilir!

“Önce geceyi geçirecek bir yer bulmalıyız.” dedi Perla, derin bir sessizliğin ardından. “Ama gidebileceğimiz hiçbir yer yok.”

Mirel avucunu alnına kapatıp, gezinmeye başladı. “Muhtemelen bizim evi de yağmaladılar. Yalnız olsak geceyi burada geçirebilirdik ama çocuklar varken olmaz…”

Her biri çaresizce ne yapacağımızı düşünürken, Kimpras’ın kızıl havası ve kızıl ağaç yaprakları bana birini hatırlattı. Geçmişten geri döndüğümde, herkes bana sırt çevirmişken, beni kulübesine alıp yardım eden ihtiyarı….

“Ben nereye gideceğimizi biliyorum.” dedim, umut kırıntılarını sırtlanmaya çalışan sesimle. “Neler olduğunu öğreneceğiz.”

Bir müddet yürüdük. İhtiyarın evinin ormanın içinde bir yerde olduğunu biliyordum ama hangi tarafında kaldığını hatırlayamıyordum. Orman büyük ve kamaşıktı. Kimpras’ı en iyi bilen Mestan bile bir noktadan ikinci kez geçmemize engel olmamıştı.

En sonunda “Ben yoruldum.” dedi Alaz. “Ne zaman dinleneceğiz. Hem… Perla ve Efraim’in evi neden öyle olmuş?”

Ona yalan söylemek istemiyordum. “Bilmiyoruz bebeğim, biz de bunu öğreneceğiz.”

Kirpiklerini kırpıştırdı. Söylediği kadar yorgun bakıyordu. “Öğrenince bana da anlatır mısınız?”

“Elbette.” Onu kucaklayıp bacaklarını belime doladım ve o şekilde yürümeye başladık. Sırayla Efraim ve Mestan da taşıdılar Alaz’ı. Hava iyiden iyiye kararırken, nihayet ihtiyarın ağaçların içindeki derme çatma kulübesi karşımıza çıktı.

“Şükürler olsun!” dedi Perla. Bebeğini ağladıkça emzirdiği için bizden daha fazla enerji tüketmiş, daha fazla yorulmuştu.

İhtiyarı ürkütmemek için önden ilerledim. Alaz’ın kapıyı ikinci çalışında kapı açıldı ve ihtiyarın her bir detayını hatırladığım yüzü karşıma çıktı.

“Rozelin Nuh.” dedi ihtiyar, ihtiyar sesiyle. “Seni yeniden görmek güzel.” Başını eğip Alaz’ı gördüğünde, beyaz bıyıklarının altında kalan gülümsemesi genişledi. “Seni de küçük lider.”

“Aslında…” Arkamdakiler gösterdim. “Sandığından daha kalabalığız.”

İhtiyar başını çevirip evini inceledikten sonra yeniden bize döndü. “Sanırım benim tek göz kulübeye hepimiz sığabiliriz.”

Alaz, Perla ve bebek Rozelin yatakta, kalanlarımız ise sobanın yanında yerde oturduk. İhtiyar bizim için çorba yaptı. Çorbanın tadını hatırlıyordum. Yine onun ellerinden defalarca içmiştim. Ekmek aralarını Mirel ile birlikte hazırladık ama onun midesi bulandığı, ben de canım istemediği için yiyemedim. Karnı doyan Rozelin ve Alaz uykuya dalarken, nihayet konuşma sırası gelmişti.

“Kraliçe… Cevabını ilk öğrenmek istediğin soru hangisi?”

Korkarak sordum. “Üç büyükler… Onlar nerede?”

İhtiyar içine çekti. Bunu yaparken kalın, beyaz kaşları çatılmıştı. “Karanlık lord onları esir aldı. Onlara korkunç bir tuzak kurdu.

Aklımda dolaşan ihtimal, bir balyoz gibi umudumun üzerine indi. “Nasıl?”

“Bilemiyorum. Bir gece, bölgenin yönetimin Lord Hualp Koran’a geçtiğini ilan etti muhafızlar.”

“Ulu güçler adına!” Perla ellerini ağzına kapattı. “Üç büyükler olmadan ne yapacağız?”

“Hiçbir şey.” dedi Perla. “Onlar olmadan hiçbir şey yapamayız.”

“O lord, denen iblisin onları nerede tuttuğunu bile bilmiyoruz. Burada değilken tüm ipleri kaptırmışız.”

Derin, kederli ve umutsuz bir sessizlik zihimlerimize yayılırken, ihtiyar önümüze bir harita koydu. Bu Kimpras bölgesine ait bir

haritaydı ve bir nokta işaretlenmişti. İhtiyar o noktaya dokundu. "Evet, lord ihtiyarları ele geçirmeye başardı ama hepsini değil…"

"Gerçek mi bu!" diye sordum heyecanla. "Kurtulan hangisi?"

"İkinci büyük. Onu bir sabaha karşı ormanda bitkin halde buldum. Muhafızlar ve kulçukları dört bir yanda ellerinden kaçan ihtiyarı arıyordu. Kulübeme getiremedim. Onu burada bulurlardı."

"Ve sen de…" Haritada, dokunduğu yere dokundum. "Onu burada sakladın."

Başını salladı. "Büyük babamın külübesiydi. O taraflara kimse uğramaz."

Elimi ihtiyarın elinin üzerine bıraktım. "Bize nasıl bir iyilik yaptığını bilemezsin!"

"Teşekkürünü sonra edersin, kraliçe." Başıyla dışarıyı gösterdi. Kulübenin arkasında bir at var. Sahibi gibi ihtiyar ama aranızdan iki kişiyi taşır. "

Hemen ayaklandım ve Efraim ile Mestan'a baktım. "Siz burada kalın. Ben gide-"

Mestan da ayaklandı. "Seni tek göndereyim de lider döndüğünde beni ayaklarımdan assın, öyle mi?"

Onu fikrinden caydırmamın herhangi bir yolu yoktu. Biran'a benimle ilgili herhangi bir söz verecek vakti olmamıştı ama Mestan liderini iyi tanıyordu. Öte yandan tanımıyor olsa bile beni gecenin bu vaktinde yalnız bırakamazdı. Oğlumu sessizce öptüm. Mestan ile birlikte ihtiyar atı ve haritayı alıp yola koyulduk.

Ormanın patika yolundan ilerledik. Fark edilmemek için meşale ya da gaz lambası alamadığımız için yeterince hızlı değildik. Ancak sabaha karşı ihtiyarın bahsettiği külübeyi bulabildik. İhtiyarın söylediği gibi özellikle yeri bilinmediği müddetçe bulunması çok da mümkün görünmüyordu. Atı ağaçlardan birine bağlayıp kulübenin kapısını araladığımızda, aradığımız karşımızda duruyordu.

İkinci büyük önce korksa da beni tanıyabildiğinde derin bir nefes verdi. Ayağa kalkmaya yeltendi ama başını tavana vurmasıyla acıyla inleyerek yeniden yatağa oturdu.

"Ah, lanet olsun, her seferinde unutuyorum."

Mestan kapı ağzında durup gözcülük yaparken, burukça gülümseyerek içeri girdim ve yatağın bir köşesine oturdum.

"Merhaba."

Suratı asıktı. Huysuz ve huzursuz görünüyordu. “O adi lord, sana olan tüm hıncını benden ve kardeşlerimdem çıkardı.”

“Üzgünüm.”

“Tek söyleyebileceğin bu mu?” dedi kaşlarını altından bakarak.

“Başka ne söyleyebilirim? Bize de tuzak kurdu. Benim…” Kalbimden derinden sızladı. “Bebeğimi öldürdü.”

Gözleri, hayatında duyduğu en acı ve şaşırtıcı gerçeği duymuşcasına açıldı. “Ulu güçler adına! Lordun bir mucizeye zarar verdiğini mi söylüyorsun?”

Anlatacak gücüm yoktu. “Nasıl oldu? Siz bu ülkenin sahiplerisiniz. Nasıl sizi alt etmeyi başardı?”

Yüzü yine aynı ifadeyi aldı ve gözleri boşluğa daldı. “Apaçık bir gerçek var ki bizler ancak üçümüz bir aradaysak yıkılmaz olabiliyoruz. Üçüncü büyük kardeşim bir aptallık etti. Lorda kandı ve bir anlık bizden uzaklaştı. Sonucu da karşında duruyor.” dedi boşluğu elini tersini ittirerek. “İşte bu haldeyiz.”

Üzüntüyle başımı salladım. “Düzeltmenin bir yolunu biliyor musun?”

“Sence?”

“Üçünüzün yeniden bir araya gelmesi.”

Başını salladı.

“Bir sorum daha var. Biz geldik ama Lider Biran Nuh orada, benim dünyamda kaldı. Geçidin yeniden açılmasını sağlayabilir misin?”

Gözleri bir kez daha açıldı. Bu kez çok kızgın görünüyordu. “Lider Biran Nuh gelemedi mi!”

“Hayır.”

Uzun parmakları avucuna kapandı. Gözlerini kapattı ve sessizce bir şeyler söyledi. “Tek umudumuzda başka bir dünyada, desene!”

“Onu geri getirebiliriz!”

“Üç büyükler bir arada olmadan bunu nasıl yapacaksın!”

Heyecanla ayağa kalktım. “Beni küçümsüyorsun, ihtiyar. Beni en başından beri küçümsediniz. Ben bir kraliçeyim, bir lider veliahtının annesiyim. Ben…Ben güçlü bir kadınım. Sizi kurtarabilirim. Kocamı geri getirebilirim!”

Dikkatle baktığı gözlerimde gördüğü güç, gözlerindeki öfkeyi silerken, “Nasıl yapacaksın?” diye sordu.

“Önce lordun diğer iki ihtiyarı nerede sakladığını bulacağım. Sonra da onları sana getireceğim.”

“Bu sandığın kadar kolay değil. Lord akıllı bir adam, onları bir hazine gibi saklıyor olmalı…” Yumruklarını daha da sıktı. “Gücümü yeniden kazandığımda onu yok edeceğim!”

“Bunu o zaman düşünürsün. Şimdi bana yardımcı olabilecek bir şeyler söyle.”

Yastığının altına uzandı ve oradan bir telsiz çıkardı. “Buradan lider Biran Nuh ile konuşabilirsin.” dediğinde kalbimde patlayan ışıklar bana gereken gücü verdi. “Kordinatlar arkasına yazıyor.”

“Sağol! En kısa sürede geri döneceğim.”

Arkamı dönmüştüm ki “Bekle.” dedi. “Yalnızca sabaha karşı ve yağmur yağarken…”

“Ne?”

“Kulaklarında sorun mu var, kraliçe? Kocanla yalnızca sabaha karşı ve yağmur yağarken konuşabilirsin. O da telsizi duyarsa…”

Siktir…

Siktir!

“Şu an içinden küfür ettiğini bilecek kadar tanıyorum seni.” dedi keyifsiz bir gülümseme eşliğinde. “Umarım şans seninle olur. Buna hepimizin ihtiyacı olacak.”

*****

Yedi gün geçmişti.

Yedi gündür kesintisiz uyuduğum hiç olmamıştı.

Yedi gündür hiç rahat nefes alamamıştım.

Yedi gündür yağmur yağmıyordu.

İlker bir kamp hayatı yaşıyorduk. Erkekler ava çıkıyor, kadınlar yemek yapıyor, kıyafetlerimizi temizleyip çocuk bakıyorduk. Gerekmedikçe kulübeden dışarı çıkmıyorduk. Küçücük kulübenin içine sekiz kişi tıkılıp kalmıştık. En zoru ise artık Alaz’a verecek cevap bulamıyordum. Her gün babasını soruyordu. Sormadığı zamanlarda ise çoğunlukla ormanın derinliklerine dalıp gidiyor, söylemese de babasının çıkıp geldiğini hayal ediyordu. Aslında benimde hayalim buydu. Uyanamamaktan korktuğum için sabaha kadar gözümü kırpmıyordum. Sessizce yağmur yağması için dua ediyordum. Kızıl güneş tamamen doğduğunda ise umudumu yitirmiş bir şekilde uyuyor,

Alaz beni uyandırana kadar rüyamda kalbimin sahibi lideri görüyordum.

İlk gidişimin üzerine iki kez daha ikinci büyüğü görmeye gitmiştim. Sonuncu gidişimde ona şatonun krokisini çizdirmiştim. Çizim konusunda berbat olduğu için üzerinden geçmek zorunda kalmış olsam da artık şatonun içine tam anlamıyla hakimdim. Çünkü bence Hualp Koran birinci ve üçüncü ihtiyarı şatoda saklıyordu. Çünkü kendide bir süredir orada yaşıyordu ve o, kendisi için kıymetli olanı yanından ayıracak bir adam değildi. Çünkü hislerim bana öyle olduğunu söylüyordu.

Yarın akşam şatoya girip ihtiyarları kurtarmak için bir plan yapmıştık. Şatoya giderken biri benimle gelecekti. Perla'nın bakması gereken bir bebeği, Mirel'in de hamile olduğu için benimle iki adamda biri gelecekti. Buna kimse itiraz etmemişti. Çünkü geriye döneneme ihtimalimizde - kimse dillendirmese de böyle bir ihtimal kuvvetle muhtemeldi- genç ve sağlıklı bir erkeğin onlarla kalması gerekiyordu.

Kimin geleceğine ise henüz karar verilmemişti. Adil olabilmesi için Alaz yazı-tura atmayı teklif etmiş, biz de kabul etmiştik. Şimdi Alaz'ın bir tarafını yaladığı taş, kimin benimle geleceğine karar verecekti.

"Islak mı kuru mu?" diye sordu Efraim'e.

Efraim biraz düşündükten sonra "Islak." dedi. "Ben ıslak severim."

Mestan ona çenesini buruşturarak baktıktan sonra "Kuru." dedi.

Alaz çıktığı kaya parçasının üzerinde başını salladı. "Hazır mısınız?"

Herkes başını salladı. Oğlumun başlattığı oyuna ayak uydurmaya çalışıyorduk. Olayın ciddiyetinin farkında değildi ve ben gittiği yere kadar farkında olmasını istemiyordum.

Annesinin geri dönemeyecek olma ihtimalini bilmemeliydi.

"O zaman atıyorum!" Alaz taşı yuvarlayarak havaya fırlattı. Sonra da elinin üzeriyle tutup avucunu taşın üzerine kapattı. Yaramaz gözlerle önce Mestan'a sonra da Efraim'e bakarken, inci gibi dizilmiş dişlerini görebiliyorduk.

"Heyecanlı mısınız genç adamlar?"

"Heyecanlıyım." dedi Mestan.

"Hayır." dedi Efraim. "Ben daha heyecanlıyım!"

"O zaman sonucu açıklıyorum." Elini yavaşça taşın üzerinden çekerken, Mirel'in ve Perla'nın kalplerinin hızla attığını hissedebiliyordum.

“Islak!” diye bağırdı Alaz. Kollarını kaldırıp “Tebrikler Efraim!” diye sevindi. “Sen kazandın!”

Hayır. Efraim aslında kaybetmişti. Bunu Perla’nın akıp giden gözyaşına bakarak da anlayabilirdik.

Kaderin katran karası planı üzerimize dökülürken, kızıl bir gecenin sabaha el verdiği vakitlerde yine gözümü kırpmamıştım. Gökten düşmesi gereken damlalar, gözlerimden düşüyordu. Ormandaki en küçük yaratıkların bile uykuda olduğu vakitlerde, küçük bir kaya parçasının üzerinde oturmuş, karnıma çektiğim dizlerimle birlikte avuçlarımdaki telsize bakıyordum.

Bir an, tek bir an sesini duyabilmek için bir yirmi yılımdan daha vazgeçebilirdim.

Başımı dizlerime gömdüm. “Lütfen,” diye mırıldandım. “Lütfen sesini duyayım. Başka bir an olmayabilir…”

Ansızın gürleyen gök, kızıl bulutları bir araya toplarken, heyecanla yukarı kalkan yüzüme yağmur damlaları düşmeye başladı. Gülümsedim. Gülümseyebildiğim kadar gülümsedim!

Ezberlediğim koordinatları telsize girip Biran'a sinyal gönderdim.

Gupse’nin telsizini hala saklıyorsa beni duyabilirdi. Bir filmin en heyecanlı sahnesini izliyormuş gibi gözlerimi telsizden ayırmadan tekrar ettim. “Hadi, hadi, hadi!”

Tek yapması gereken telsizi mandalına basmaktı. Sonra benim konuşabilirdim. Sesimi duyabilirdi. Sesini duyabilirdim!

Telsizin mavi ışığı yanıp sönmeye başladı. Heyecanla çığlık atmak üzereydim! Avucumun ağzıma bastırıp derin derin nefeslendikten sonra “Biran…” dedim, bağırmak ve fısıldamak arasında sıkışıp kalmış sesimle. “Biran, benim…”

Yağmur hızlandı. Telsiz cızırdadı. “Beni inandır.”

Kalp atışlarım, uzaklardan gelen mekanik sesiyle hızlandı. Göğüs kafesimi merhametsizce dövmeye başladı. Gözlerimi kapattım ve bana söylediği en özel kelimeleri anımsadım.

“Ruhumu topraklarına gömdüğümden beri, sen benim ölüm kalım meselemsin.”

Telsiz anında cızırdadı. “Sarışın! Gerçekten sensin!” Cevap vermeme fırsat bırakmadan yeniden cızırdadı. “Yoksa sürekli seni düşündüğüm için beynim yine bana oyun mu oynuyor.”

Ağlarken gülümsedim. “Biran! Seni çok özledim. Çok, çok, çok özledim!”

“Ben de sarışın, ben de seni çok özledim. Oğlum nasıl? Siz nasılsınız?”

Ona yeni Kimpras’ı ve durumumuzu anlatmak güçtü. “Hepimiz iyiyiz. Çocuklarımız büyümeye devam ediyor.”

“Ama?”

Ama… “Lord bölgeyi ele geçirmiş. Üç büyükleri esir etmiş. Bekle… Durum o kadar da kötü değil.” Durum o kadar da kötüydü. “Bana yardım eden bir ihtiyar vardı, hatırladın mı? Sana anlatmıştım. İkinci büyüğü o bulmuş ve güvenli bir yere saklamış. Onunla konuştum. Harekete geçebilmemiz için kalan ihtiyarları kurtarmamız gerektiğini söyledi. Seni geri getirebilmemiz için de…”

Bir süre telsizden ses gelmedi. Küfrettiği biliyordum. “Ne yapacaksınız? Yeriniz güvenli mi?”

“Evet! Evet güvendeyiz.” Hayır, her an bizi bulabilecekleri bir noktadaydık. “Şatoya girip ihtiyarları kurtarmamız gerekiyor! Tek yapmamız gereken bu Biran.”

Telsiz yine anında cızırdadı. “Hayır Rozelin! O itin bulduğu hiçbir deliğe girmiyorsun. Beni duydun mu? Sakın ona yaklaşma!”

“Başka çare yok!” dedim sessiz olmaya çalışarak. Yağmur beni sırılsıklam bırakmıştı. “Sonsuza kadar kaçamayız. Daha önemlisi seni yanımda istiyorum! Evine dönmen gerekiyor Lider Biran Nuh.”

Korktuğum oldu, yağmur damlaların hükmünü yitirmeye başladı. Siktir! Dinmek bilmeyen Kimpras yağmurları neden şimdi bu kadar kısa sürmüştü?

“Rozelin!” Mekanik olarak gelen sesinden bile tahammülsüzlüğünü anlamıştım. “Sakın oraya gitme. Ben bir yolunu bulacağım.”

Dünya da hiçbir şey yapamazdı. Bunu ikimiz de biliyorduk.

Ve onu kurtarma ihtimalinden vazgeçmeyeceğim de öyle…

Yağmur damlaları giderek daha fazla azalırken, aramıza girmeye çalışan koskoca bir dünya vardı.

“Seni seviyorum.” dedim, ruhumun en derin yerinden kırılırken. “Seni çok seviyorum, yabancı.”

Son damlalar düştü tenime. Zaman parmak uçlarımızı birbirinden ayırdı. Telsiz acı acı cızırdarken son kez, sesi kesilerek kulaklarıma ulaştı.

“Seni seviyorum topraklarıma düşen asi kız. Seni hangi evrende olursam olayım çok seviyorum.”

Özlemiş miyiz?

His'in ilk kitabı yayında!

Oyna Ya Da Öl, yeni adıyla Geride Kalanlar final verdi. Okuyabilirsiniz.

Kıyı Güneşi düzenlenmiş haliyle huzurlarınızda.

Kesitler için instagram/ _durumavii

Lütfen yıldıza dokunmayı unutmayalım. Bir sonraki bölümde görüşmek üzere...

Dertleşebilir miyiz?

Merhaba,

Kızıl Gece 4 çıkacak mı? Hayır. Çıkamıyor.

Açıklayacağım.

Bugüne kadar okuduğunuz kitabın yazarı olarak biraz size içimi dökmek, dertleşmek istiyorum. Öyle dümdüz, aklıma gelen kelimeleri yazacağım. Bir arkadaşımla sohbet ediyormuş gibi...

Ben bu platformda ve profesyonel olarak yedi, toplamda on beş yıldır yazıyorum. Hikayelerimi sizinle paylaşırken hep çok heyecanlıydım. Sizlerden de aynı dönüşleri aldıkça mutlu oluyordum.

Ama sonra bir şey oldu. Sosyal medya işin içine girdi. Sosyal medyada bir şekilde tutunup, takipçi kazandıktan sonra kitap çıkaran ve o kitleye kitaplarını satanlar, ben ve burada bölüm yetiştirmek için, kendini geliştirmek için dişini tırnağına takan esas yazarların önüne geçti. İşini hakkıyla yapanları tenzih ediyorum elbette...

Kendimi instagram çıktıktan sonra terkedilmiş Facebook gibi hissediyorumgjfj (yazar burada burukca gülümsüyor)

Kitaplar çok pahalı. Artık her kitabı alamıyorsunuz, biliyorum. Bir de sürü psikolojisi var. Edebi değeri olan kitaplar değil de herkesin satın aldığı o kitaplar daha fazla ilgi çekiyor. Bunu da biliyorum.

Sadede gelecek olursam, Kızıl Gece'nin buradaki okunması iyi olsa da satışları diğer kitaplarıma nazaran iyi değil. Bu nedenle dördüncü kitabın çıkması fikrini bugüne kadar çalıştığım Epsilon Yayınevine götürmedim. Her ne kadar basacaklarını da bilsem, bu enflasyonda kimse külfet olmak istemedim. Zaten kısa bir süre önce de yollarımızı yine benim talebim üzerine ayırdık.

Her ne kadar 4. kitap şimdilik çıkmayacak da olsa ben buradaki hiçbir okurumu mağdur etmemek adına dördüncü kitaba ait bölümleri yayınlamaya devam ettim, edeceğim. Kazancını tamamen kitaplarından sağlayan bir yazar olarak, dördüncü kitaptan hiçbir kazancım olmayacak dahi olsa bu benim size borcumdur.

Hem belki gelecekte dördüncü kitabı da raflarımıza yerleştiririz, belli mi olur?

Öte yandan yeniliğe ayak uydurmaya çalışarak instagramdan reels çekip, kitaplarımızı duyurmaya çalışıyorum. Sosyal medyadan haz etmeyen biri olarak inanın zor ama kaybolup gitmemek için zorundayım!

Yeni bir yayınevi ile anlaştım. Yarın, çıkacak yeni kitabımızın (tek kitap olacak duyurusunu yapacağım.

Sizden bu konuda tek isteğim beni desteklemeniz olacaktır. Bir takip, bir yorum, bir paylaşım günümüzde ne yazık ki çok değerli. Yanımda olur musunuz?

Cevabınız evet ise instagram hesabım _durumavii

Sizi seven Durumavii

78. BÖLÜM; "Efsunlu Yağmurlar"

Selam.

Herkes gibi hastayım, bölüm istediğim uzunlukta olmadı ama telafi ederiz.

+1500 oy ve +750 yorum hedefimiz var bir sonraki bölüm için...

Keyifle okuyun.

Yağmurlar, bir daha geri dönmeyecekmiş gibi terketmişti Safornikon'u…

Kızıl gökyüzü bulutsuz ve dingin görüntüsüyle benimle alay ediyordu. Acımasızdı, çok acımasızdı.

Yine de liderin sesi tüm görkemiyle kulaklarıma kazınmıştı. Uyuyup kaldığım kaya parçasının üzerinde, hala benimleydi. Uyandığımda telsizi hala sıkıca tuttuğumu gördüm. Doğrulurken parmaklarımı gevşetmeye çabam bana belimdeki ağrı ile birlikte rahatsızlık verdi. O sırada ihtiyar kulübeden çıktı ve sabahın kızıl güneşinin altında bana gülümsedi.

"Sanırım birileri lider ile konuşmayı başardı."

Gülümsemesine karşılık verdim. "Evet, kısa da olsa…"

Elindeki bakracı, Mestan ve Efraim'in gölden doldurduğu kovaya daldırırken, "Ona söyledin mi?" diye sordu.

"Evet."

"Ve kabul etmedi."

Üzgünce başımı salladım. "Evet."

Doldurduğu bakracı, yanan ateşin üzerindeki demire bıraktı. "Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Sorarken aslında ne yapacağımı biliyordu. Yapmak zorunda olduğumu bildiği gibi…

"Kabul etmeyişinin altında ondan vazgeçmem yatıyor. Ömrümün sonuna köşe bucak kaçıp saklanmam yatıyor."

“Seni asıl zora sokan kaçıp saklanmak mı?” diye sordu, yine cevabı biliyordu.

“Onsuz olmaz. O olmadan yapamam.”

“Sana çok kızacak.”

Biliyordum. Bu onun sözünden ilk çıkışım değildi. Ama sonuncu sözünden çıkışım öyle acı olmuştu ki tek bir gün bile unutamamıştım. Bir daha Biran’ın onayı olmadan adım atmayacağıma dair kendime söz vermiştim ama şimdi, konu Biran’ken o sözü bile isteye çiğnemek zorundaydım.

“Keşke tek başıma yapabilmenin bir yolu olsaydı.” dedim gözlerim kulübeye dalıp giderken. “Efraim’in benimle gelecek olması sırtımda ağır bir yük gibi.”

“Sen istesen de seni yalnız bırakmayacaklardı. Bu işte birliktesiniz.” Eminlikle başını salladı. “Lideri geri getirmeyi ve eski düzenlerine, evlerine kavuşmayı senin kadar istiyorlar.”

Başımı göğe kaldırdım, içimi çektim. “Başaramamaktan korkuyorum ihtiyar. Düşünsene, Alaz babasından sonra beni de kaybederse ne yapar?”

İhtiyar da içini çekti. “O halde her adımında kocanı ve oğlunu düşün, kraliçe. İçindeki gücü düşün.”

“O güç artık benimle değil. Bildiğim en basit büyüleri bile unuttum.”

Gözleri boşluğa dalarken, birden aydınlandı. “Yeniden hatırlamaya ne dersin?”

“Ne demek istiyorsun?”

İhtiyar dudakları kıvrıldı. “Büyü yapmayı kimden öğrendin?”

Aynı aydınlanmanın benim gözlerimi de ele geçirdiğini biliyordum. “Gençlerden!” Tabi ya… Bana etse etse onlar yardım ederdi. “Molekon Köyüne gitmeliyim. Tabii hala orada yaşıyorlarsa…”

“Köy de eskisi gibi değil ama gençler hala orada yaşıyor.”

Saat çok erkendi. Bizimkilerin uyanmasına bir süre daha vardı. Onlara açıklayıcı bir not bıraktıktan sonra baştan aşağı siyahları giyinip köyün yolunu tuttum. İhtiyar haklıydı. Köy eskisi gibi değildi. Ne su tulumbasının ne de nehrin yanında kimseler yoktu. Göze batmamak için atı ormanlık alana bağladım ve gizlenerek Mei’nin evi olduğunu hatırladığım mantar eve doğru yürüdüm. Kapıyı çalarken tedirgindim. Birinin beni görecek olma ihtimali tüm planlarımızı altüst ederdi. Neyse ki kapı üçüncü tıklayışımda, Mei’nin annesi olduğunu

bildiğim kadın tarafından açıldı. Önce şaşırdı kadın, sonra rahatladığını gördüm. Bileğimden tutup beni içeri çektikten sonra tedirgin bakışlarla etrafı kolaçan etti ve kapıyı kapattı.

“Kraliçe… Burada ne arıyorsunuz?”

“Mei’yi görmeliyim. O burada mı?”

Odalardan birinden çıkan küçük çocuk koşup annesinin paçasına yapıştı. Gülümsedim. “Kocaman olmuş…”

“Sayenizde…” dedi minnetle. “Eğer siz onu kurtarmış olmasaydınız…”

“Mei’yi görmeliyim.” diyerek böldüm sözlerini. “Bana teşekkür etmek istiyorsanız Mei ile görüşmemi sağlayın.”

Hala tedirgindi ama ona yaptığım iyiliği düşünmüş olacak ki olumlu anlamda başını salladı. “Gençleri zindanın doğusundaki arazide saklıyoruz. Mei de orada.”

“Saklıyor musunuz? Neden?” Şaşırdı. Bilmiyor oluşum onu hayrete düşürmüştü. “Her ne ise… Onu bulacağım. Teşekkür ederim.”

Mei’nin sevimli kardeşinin başını okşadıktan sonra geldiğim sessizlikte çıktım ve atıma atlayıp bu kez zindanın doğusuna doğru ilerledim. Yolda birkaç atlı muhafıza rastladım ama tıpkı onlar gibi siyahlar içinde olduğumdan beni risk olarak görmediler. Yine de güvende olmadığımı biliyordum. Saçımın bir tutamı bile görünse işim biterdi. Zindanın yakınından geçerken gördüğüm manzaraya inanamadım. Kapılar tamamen açıktı! İçeride bir suçlu bile yoktu!

Lord Hualp bölgenin altını üstüne getirmeye yemin etmişti ve tüm bunların bir sebebi vardı. Ben… Beni istiyordu. Nedeninin bilmediğim bir şekilde yalnızca benden çocuk sahibi olabileceğine inanıyordu. Bana yaptığı onca şeyden sonra yüzsüzce bunu istiyordu!

Gözlerim görüş açımı kapatacak kadar puslandığında kurak arazinin ortasında durdum

Avuçlarımı gözlerime bastırıp, Hualp Koran’ı ve bana yaktıklarını zihnimden en azından bir süre için def etmeye çalıştım. Biran benimle değilken acım ne yaparsam yapayım dinmiyordu. O varken hafiflemişti. Oysa beni affettiğinde tamamen rahatlayacağımı düşünmüştüm ama olmamıştı. İçimdeki o koca boşluk yerli yerinde duruyordu.

Her yeni günde doğmasına engel olduğum bebeğimden özür diliyordum.

Keder ve hırsla yoluma devam ettim. Bir süre sonra derme çatma bir kulübenin yamacındaydım. Attan inerken," Kal orda!" uyarısıyla duraksadım. "Ellerini havaya kaldır ve yavaşça bize dön."

Bu, gençlerden ilk tanıştığım Delda'nın sesiydi.

Söylediği gibi yavaşça ona dönüp, kapşonumu çıkarırken, "Bu hız iyi mi?" diye sordum.

Delda'nın gözleri heyecanla açıldı. Hemen yanındaki Fielda elindeki oku ve yayı bırakıp bana koştu. "Roz! Bu sensin!" Onun ardından Delda da yanıma koştu. Şimdi grubun iki kızına birden sarıldım.

Çok geçmeden dört erkek de hemen karşımdaydı. Dian, Duar, Feldi ve Mei…

En az kızlar kadar şaşkın olsalar da bana sarılmaktan geri kalmadılar. Sonra da beni alelacele kulübenin içinde soktular. Dışarıdan göründüğünden çok daha büyüktü. Oldukça düzenliydi. İçeri girdiğimde tam karşı duvara sıralanmış iki katlı üç ranza tarafından karşılandım. Sağ köşede uzun bir yemek masası, sol köşede ise üzerinde kazan ve büyü malzemelerinin bulunduğu başka bir masa vardı. Oturmaları için koltuk koyacak kadar yerleri olmasa da tam orda alanda bulunan altı adet minder neredeyse eskimişti.

O minderlerden birine oturduğumda etrafıma sıralandılar. Delda hemen sıcak bir içecek koydu. Fielda yastık isteyip istemediğimi sordu. Şaşkın ama beni gördükleri için mutluydular. Öte yandan suratlarında sıkkın bir ifade vardı ki açıkça görebiliyordum. Her biri artık birer yetişkin sayılırdı ama o masum, çocuksu ifadeleri suratlarındaydı.

"Neden buradasınız?"

Birbirlerine baktılar. Söze giren Mei oldu. "Hualp Koran'dan kaçıyoruz."

İçinden küfürlü bir ah, çektim! "Ne istiyor sizden?"

"Bizler onun için tehlikeliyiz." dedi Dian. "Büyü yapabiliyoruz. Üstelik bazılarımız onun büyücülerinden çok daha iyiyiz. Üç büyükleri esir ettiğini duyduktan sonra Mei'nin annesi lordun elinin bize uzanacağını tahmin etti ve bizi buraya getirdi. Uzun zamandır buradayız."

"Ve artık çok sıkıldı." dedi Fielda. "Kimse yok… Yapacak hiçbir şey yok."

"Ne zaman geri döneceğimizi bile bilmiyoruz." Delda başını omzuma koyup iç geçirdi. "Lider Biran'ın zamanlarını çok özlüyoruz R oz.

Keşke o zamanlara geri dönebilseydik.”

“Daha iyisi olacak…” Tek niyetim onlara umut olmaktı ama istemeden daha fazlasını yapmıştım. Altı çift göz heyecanla üzerime döndüğünde ne yaptığımın farkına vararak afalladım.

“Bir planın mı var!”

“Tabii ki var! Lider Biran lordu def edecek!”

“Belki de bunu çoktan yapmıştır. Söylesen Roz! Bizi almak için mi geldin buraya?”

Başımı önüme eğerken, gözlerim de kapandı. “Üzgünüm çocuklar…” Yeniden gözlerimi açtığımda yüzlerinde aynı bıkkın ifade vardı. “Biran benim dünyamda kaldı. Ne yazık ki burada değil. Ama size iyi bir haberim var. Üç büyüklerden biri kurtuldu, bizim yanımızda.”

Delda elimi sıkıca tutup, “Gerçekten mi?” diye sordu. “Lordun elinde yalnızca iki ihtiyarın olduğunu mu söylüyorsun?”

“Neden heyecanlandın ki? diğer sordu erkeklerden Duar. “Bu neyi değiştirir?”

“Çok şeyi!” Delda’nın bildiği bir şeyler vardı. “Lord Hualp üç büyükler olmadan, onlar kadar güçlü sayılamaz. Evet, Kara Kule Şatosunu ve Kimpras’ı ele geçirmiş olabilir ama elinde yalnızca iki ihtiyar varsa onların gücünü ele geçirmiş olamaz. Hatırasanıza! Bunu ilk derslerde öğrendik… Önemli büyüler ve kararlar yalnızca üç büyükler bir aradayken gerçekleşir.”

“Doğru…” dedi Fielda. “Lord üç büyüklerin gücünü bu şartlar altında ele geçirmiş gibi görünmüyor ama bunun bize ne faydası var?”

“Ne faydası mı var?” Delda gözlerini devirdi. “Lord Hualp tek başına hiçbir şey yapamaz ama tek başına bir büyük, çok şey yapabilir…”

Mei bir şey hatırlayarak ayağa fırladı. “Ders yüz kırk dört! Hamile bir kadının dileği, üç büyüklerden biri tarafından sorgusuzca gerçekleştirilebilir!”

“Ama hamile kadını nereden bulacağız ki…”

Dudaklarım kıvrılırken, “Çok yakından!” dedim. “Mirel hamile…”

Hep bir ağızdan sevinç nidaları çıkardılar. Ayaklandım. Çünkü bir an önce Mirel’i ikinci büyüğün yanına götürmeliydim.

“Bekle Roz,” dedi Mei. “Bu işi hep birlikte yapsak daha iyi. Bu büyü için bazı şeyleri temin etmen gerekebilir.”

“Tamam ama atımda sadece bir kişilik yer var…”

“Zaten hep birlikte gitmemiz bizi açık edebilir.” dedi Fielda. “Sen seç Roz, aramızdan kiminn seninle gelmesini istersin?”

İşte bu zor bir soruydu. Mei zorlandığımı anlamış olacak ki bir adım öne çıktı ve arkadaşlarına baktı. “Bu tercihi Roz’a bırakamayız. Aramızda büyü konusunda en gelişmiş olan ve yarışmalarda da bize fark atan biri var. İşimizi şansa bırakmamalıyız. Roz ile en iyimiz gitmeli.”

Bahsettiği kişiyi merak ederken tüm gözler güzel Delda’ya çevrildi. Benim ilk öğretmenime… “Hazırlan Delda, seninle küçük bir yolculuğa çıkıyoruz.”

İkinci büyüğün yanına ulaştığımızda durumu son gördüğümden daha kötüydü. İyice huysuzlamış ve içine kapanmıştı. Evini ve kardeşlerini özlüyordu. Delda’yı gördüğüne bile mutlu olamadı. Yine de Delda onu saygıyla selamlayıp eteğini öptü ve onun için çorba pişirmeye başladı.

“Durum o kadar da kötü değil mi, ihtiyar. Tek başına da bir şeyler yapabileceğini öğrendim.”

Bana yandan, ters bir bakış attı. Aslında o bakışın altında derin bir umutsuzluk yatıyordu. “Ne demek istiyorsun?”

Delda senin öğrencilerinden değil mi? Bana bir şeyler söyledi. Hamile bir kadının isteğini tek başına da olsa yerine getirebilirmişsin.”

“Sizin bu düşündüğünüzü Lord Hualp’in düşünmediğini mi sanıyorsunuz? Bölgedeki tüm mucize taşıyıcılarını sürmüş olmalı.”

“Bir tanesi hariç.” dediğimde meraklı bakışları üzerimde toplandı. “Mirel… O hamile.”

Gri gözleri bir parça parlasa da başını iki yana salladı. “Ne yazık ki bu yeterli değil. Büyünün tutabilmesi için şato sınırları içinde olmalıyım.”

“Mirel ile birlikte mi?”

Cevap vermedi. Cevap açıktı. Efraim tehlike çemberinden çıkmıştı. O çemberde benimle birlikte olacak yeni isim Mirel’di!

“Hayır!” dedi Mestan, öfkeyle. “Hayır! Kesinlikle olmaz.”

Delda ile birlikte bizimkilerin yanına döndükten bir süre sonra Efraim atı da alıp ikinci büyüğü alıp yanımıza getirmişti. Şimdi ihtiyarın kulübesinin önünde oturmuş, bir adım sonrasını

konuşuyorduk. Perla derin bir nefes vermişti. Nefesi sıkışmaya başlayan Mestan'dı.

"Olur." dedi Mirel. Sonra sevdiği adamın elini tuttu. "Olmak zorunda."

Mestan bir dışımla oturduğu yerden kalkıp rasgele adımlarını oradan oraya savurdu. "Kendine güveniyorsun, anladım. Sen zaten hep kendine güvenirsin ama…" Sakin olmaya çalışarak Mirel'in şişkin karnını işaret etti. "Artık yalnız değilsin. Düşünmen gereken biri daha var."

Mirel, turuncu saçlarını omzunun gerisine alarak ayağa kalktı ve Mestan'a yaklaşabildiği kadar yaklaştı. "Zaten onu düşündüğüm için kabul ediyorum. Şuraya bak… Bebeğimizin kaçak hayatımıza dahil olmasını mı istiyorsun." Mestan cevap veremeden, Mirel devam etti. "İhtiyar bize evini açtığı için çok şanslıyız ama resmen üst üste yaşıyoruz burada! Üstelik her an yakalanma korkusuyla…

"Mirel haklı." dedi ikinci büyük. "Benim yakalanmam her şeyin sonu olur ama denemek zorundayız."

Mestan, Mirel'in elini bırakmadan kendini kalktığı yere bıraktı. Çaresizlik şakaklarının şişmesine sebep olmuştu. "Ben de geleceğim."

"Mestan hay-"

"Ben de geleceğim Mirel!"

Mirel ayağını yere vururken "Çok saçma!" dedi. "Neden boş yere daha fazla kişiyi riske atalım?"

"Boş yere mi? Sana ve bebeğimize bir şey olursa benim hayatıma devam edeceğimi mi sanıyorsun?"

Mirel'in gözleri doldu. Aslında Mestan'ın yerinde olsaydı, o da aynı şeyi yapardı. Bu yüzden kimse tek kelime daha etmedi.

Şatoya beş kişi gidebilmek için bir ata daha ihtiyacımız vardı. Efraim, ormanda dolaşan muhafızlardan bir at çalmayı başardığında, havanın tamamen kararmasını bekledik. İkinci büyük benim, bir kuş kadar hafif olan Delda ise Mirel ve Mestan'ın atındaydı. Huysuz ihtiyara hiç üzerinden çıkarmadığı özel beyaz kıyafetlerinin yerine siyah, muhafız kıyafetini giydirmek zor olsa da başarmıştım.

Şatoya giden yokuşu ormanlık alandan, ağaçların arasına gizlenerek tamamladıktan sonra ihtiyarın talimatıyla şatonun arka tarafına doğru ilerledik. Şatonun etrafı muhafızlarla donatılmıştı. Sayıları tahmin ettiğimizden çok daha fazlaydı.

“Siktir!”

İkinci büyüğün ters bakışlarına maruz kaldım.

“İçeri nasıl gireceğiz? Her yanı çevirmişler.”

İkinci büyük ihtiyar nihayet gülümseyebildi. “Herkes evini avuç içi kadar iyi bilir.” İşaret parmağını şatonun geniş arka bahçesindeki tek büyük ağaca doğru uzattı. “Orada büyücülerin kullandığı bir yeraltı mahzeni var. İçeride dar bir geçit olacak. Şatoya oradan ulaşacağız.”

Yeraltı mahzeni… Mahkeme sonrası beni sözde iyileşmem için oraya kapatmış ve başıma da şu an cehennemin dibinde olan Büyücü Brekta’yı dikmişlerdi. O aptal büyücü tam da orada ayağımı yakmıştı ama muhtemelen yaptığı son büyü de o olmuştu.

“Sanırım senin kadar iyi biliyorum orayı.” Atları bağladıktan sonra önden ilerledim. “Bitirelim şu işi.”

Mahzene ulaşan ızgarayı Mestan kaldırdı. Önden gidip önce Delya’yı ardından da Mirel’i yanıma aldım. Mestan ihtiyarla birlikte arkamızdan gelirken, alçak tavan yüzünden eğilerek ilerliyorduk ve sık sık ikinci büyüğün tavana çarptığı başı yüzünden inlemelerini duyuyordum.

Dar geçit hatırladığımdan çok daha uzundu. Bir süre sonra bodruma ulaştık ve güvende olduğumuza kanaat getirdiğimizde Delda bir meşale yaktı.

“Burası olur mu? Şato sınırları içerisindeyiz.”

İkinci büyük başını salladı. “Uygun.”

Delda heyecanla etrafına bakındı. “Belki birinci ve üçüncü büyükler de buradadır! Belki onları kurtarabiliriz.”

“Değiller.” dedi ikinci büyük. “Yakınlarımda olsalar hissederdim, burada değiller.”

“Muhtemelen Hualp Koran onları kendi eyaletine götürdü, Mentro’ya…”

“Adi herif!” İkinci büyük yumruluğunu sıkarak Mirel’e döndü. “Sevgili Mirel.” Derin bir nefes aldı. Yumruğunu Mirel’e uzatıp yavaşça açtı. “Bir mucize taşıdığın için evren seni ödüllendirecek. Bana isteğini söyle.”

Mirel avucunu ikinci büyüğün avucuna bıraktı. O da derin bir nefes aldı. İsteği, isteğimizdi. Her birimiz dilediği tek bir şey vardı. “Lider Biran’ın ülkesine dönmesini istiyorum.”

İhtiyar gözünü kapattı. Mirel gözünü kapattı.

Yeraltı mahzeninin şatoya bağlanan geçidinde, tirek meşale ışığının altında büyülü sözcükler etrafımızı sarmaya başladı.

“Selruku hanfeti… Selruku hanfeti infiyeze!”

Birbirine yapışan avuçları titremeye başladığında Mirel’in diğer eli karnına gitti. Koruyu annelik içgüdüsüyle bebeğine sarılırken hala gözleri kapalıydı.

Benimse içimde yere göğe sığdıramadığım bir heyecan vardı. Gerçekten olacak mıydı? Gerçekten lidere kavuşabilecek miydim?”

“Ulu güçler.” İkinci büyük başını eğdi. Mirel başını eğdi. “Ziyaretimizi kabul edin ve ülkemize bir mucize bağışlayacak olan bu kadının dileğini gerçekleştirin.” Dudaklarından dökülen bir sonraki sözcükler birer fısıltı halindeydi. Kaşları gerildi. Mestan hiç nefes almadan olanları izliyordu. Gözlerini bir an bile Mirel’in üzerinden çekmemişti. Delda, ihtiyarın büyülü sözcüklerine eşlik ederken, ihtiyar başını kaldırdı.

“Selruku kiminenya… Selruku kiminenya infiyeze!”

Birdenbire ellerinde bir parlama oldu ve ikisi de yanmış gibi geri çekildi. Mirel kıpkırmızı olmuş gözleriyle Mestan’ın kollarına sığınırken, ikinci büyük kesik kesik nefesleniyordu.

“Ne oldu!” İhtiyara yaklaştım, önünde durdum. “Ne oldu? Geçit açıldı mı?”

İhtiyar başını iki yana salladığında dizlerimin titrediğini hissettim. Dizlerim bedenimi taşımak istemiyordu. Çünkü hayal kırıklığı çok ağırdı.

“Geçidi açmam için değneğime ihtiyacım var.”

“Değnek mi? Nerden bulacağız değneğini?”

İşaret parmağı yukarıyı gösterdi. “Son olarak kış bahçesinde kullanmıştık.

“Siktir!” Başımı ellerimin arasına alıp sıktım. Adımlarım karanlığın ortasında gidip gelirken Mestan ile karşı karşıya geldik. Onun gözlerinde de aynı yakıcı ifade vardı. “Yapıyor muyuz?”

Başını salladı. “Kaçınılmaz.” Mestan ihtiyara döndü. “Kıymetli büyüğüm, kızlarla birlikte burada bizi bekleyin. Değneği alıp döneceğiz.”

“Yolunuz aydınlık olsun.”

Mirel’in içinde fırtınalar kopuyordu ama ağzını açamadı. Yalnızca başını salladı. Delda’nın başına bir öpücük kondurduktan sonra

kulağına fısıldadım. “On dakika içinde dönmezsek, onları buradan götürmenin bir yolunu bul.”

Dolu dolu gözlerle gözlerime bakıp “Peki.” dedi.

Yanlarından ayrıldıktan bir süre daha dar ve karanlık geçit boyunca ilerledik. Artık bir meşalemiz de yoktu. Bu yüzden sık sık birbirimize tutunuyorduk. Bodruma ulaştığımızda ilk kattan süzülen ışık görüş açımızı biraz olsun netleştirdi. Mestan belindeki bıçağa davrandı. Aynı bıçaktan bende de vardı. Bizi ilk kata ulaştıracak merdivenleri sessizce çıktığımız saniyelerde kalp atışlarım kulağımda çınlıyordu. Bu işin sonunda Biran’ı kurtarmak vardı. Ne garipti ki onu kurtarmam gereken yer doğup büyüdüğüm topraklardı.

İlk kata birkaç basamak kalmışken Mestan durdu ve işaret parmağını dudaklarına yaslayarak susmamı işaret etti. Gördüğü muhafızların uzaklaşması birkaç dakikayı buldu. Kalan basamakları da tamamladığımızda artık defalarca kez ayak bastığımız görkemli giriş katındaydık. Orada fazla kalmadık. Derhal kıvrımlı merdivenlere yönelerek sessiz fakat hızlı adımlarla tırmanmaya başladık.

Şanlıydık ki kış bahçesi ilk katlardaydı.

Kış bahçesi… Buraya daha önce üç büyüklere beni Biran’ın elinden kurtarması için yalvarmaya gelmiştim. Burukça gülümsedim.

Şimdi tek istediğim kurtulmak istediğim o adamdı.

Durduk, karşımızda uzun ve aydınlık bir koridor vardı ama kış bahçesi orada değildi. Orada yalnızca çok sayıda oda vardı. Kış bahçesi, hemen merdiven bitiminin sol yanında kalan camekanlı alandı.

“Sen burada kal.” diye fısıldadı Mestan sırtlarımız duvara yaslıyken. “Ben içeri girip değneği ala-”

“Hayır, sen burada kalıyorsun.” Mestan’a göre daha ufak ebatlara sahiptim. Ayrıca daha hızlıydım. İçeri benim girmem daha mantıklı olacaktı.

Kabul etmek istemiyordu ama durup tartışacak vaktimiz yoktu. Hele de koridordan iki muhafız görünmüşken! Mestan kolyesini çıkarıp merdiven boşluğuna bıraktı ve bizi kış bahçesinin olduğu tarafa çekti. Metal kolyenin yere düşerken çıkardığı ses muhafızları geldiğimiz yer olan girişe çekerken, Mestan’ı kapının ardında bırakıp kış bahçesine girdim. Bolca çiçeğe, yeşil alana ve tam ortaya konumlandırılmış dev bir cam masaya ev sahipliği eden kış bahçesi bir şey bulmak için

oldukça karmaşık duruyordu. Yine de hislerimin bemni yönlendirmesiyle, masanın çekmecelerine yöneldim. Aradığım ikinci çekmecede duruyordu.

İşte bu!

Değneği ele geçirdiğim an belli bir mesafe ötede gerçekleşen konuşmayı fark ettim. Dikkatlice etrafıma bakındığımda yalnız olduğumu gördüm ama iki erkeğe ait olan ses yakınlardan geliyordu. Kış bahçesinin sonuna yürüyüp yerden tavana uzanan sarmaşıklara ulaştığımda, sesin sarmaşıkların ardından geldiğini fark ettim. Orası kış bahçesinin gizli kısmı olmalıydı. Varlığını daha önce bilmediğim yere iyice yaklaştım, sarmaşıkları aralayıp baktığımda bedenim tümüyle ürperdi.

Konuşan adamlardan biri Lord Hualp Koran'dı!

Diğerini ise ilk kez görüyordum. Bir muhafıza benziyordu ama diğerlerinin aksine başında demirden bir kasket vardı.

"Kimpras'ı dikkatle arıyoruz, lordum. Onu bulur bulmaz size getireceğim."

Lord Hualp oturduğu yerde arkasına yaslandı. Daha karanlık görünüyordu; daha öfkeli ve daha hırslı… "Sana söyledim, baş muhafız. Dünya'daki elçiyle iletişimi kaybettim ama onun burada olduğundan eminim. O dünya çocukları besleyemez, küçük veliaht için mutlaka onun için açtığım geçitten geçmiş olmalı."

Baş muhafız olduğunu anladığım adama başını eğdi ve bir müddet düşündü. "Derhal tüm muhafızları Kimpras Ormanını karış karış aramak için seferber edeceğim… Fakat… Daha önce hiç bakmadığımız bir yer var efendim?"

"Lenoran'dan mı bahsedeceksin yine?"

"Evet, efendim. Lenoran lideri Nesra Hansel kati suretle bölgesinde arama yapmamıza izin vermiyor."

"Çünkü üç büyüklerin, Kimpras bölgesinin yönetimini bana bıraktığı yalanını yemedi. Bir şekilde haber almış olmalı… Üç büyükleri esir ettiğimi biliyor." Hualp Koran sırtını tahta benzeyen koltuğundan ayırdı. "Sıranın kendi bölgesine gelmemesi için sınıra tüm gücünü seferber etti. Hiçbir şekilde bölgesine girmemize izin vermeyecek."

"Ne yapmamızı önerirsiniz?"

“Nesra Hansel’in Biran ve ailesiyle uzun bir tanışıklığı yok. Anlayacağın, Biran ve ailesine yardım etmesi için hiçbir sebebi yok. Aradığımın Lenoran da olduğunu sanmıyorum ama bakmadığımız tek yer orası kaldıysa… Bakacağız. Kimpras Ormanının altını üstüne getirin. Sonra yeniden beni gör, baş muhafız. Lenoran’a girmek için sağlam bir plan yapacağız.”

Korku içimi tümüyle işgal etti. Korku tüm hücrelerime ulaştı ve düşünmemi engelledi.

Ormanı arayacaklardı… Ve çocuklarımız şu an ormandaydı!

“Efendim, ne kadar süreniz kaldı?”

Huap Koran’ın parmakları avucuna kapanırken, “Dokuz gün.” dedi. “Dokuz gün içinde kraliçeyi bulup, damarlarında gezinen özel kan sayesinde bebeğimi taşımasını sağlamalıyım. Ancak o şekilde Mentro Eyaleti bir veliahta sahip olur.” Gülümsedi. Gülümseyişinde kesinlikle bahsettiği kan vardı. “Rozelin’in doğuracağı bebeği kollarıma aldığımda, artık aramızda olmayan Temur Alizen’e teşekkür edeceğim.”

“Beni bağışlayın, efendim.” dedi baş muhafız. “Ancak bir süredir merak ettiği-”

“Nefret ettiğim bir kadından nasıl bebek sahibi olacağımı soracaksın, değil mi?” Başıyla kendisini onayladı. “Yalnızca sahici bir aşkla birbirine bağlı olan çiftlerin bir bebeği olabileceğini söyleyeceksin.”

Kanım buz tutarken, baş muhafız başını salladı.

Hualp gülümseyerek başını geriye attı. “Küçük sırtımı seninle paylaşacağım, muhafız. Lena o lanet kraliçe yüzünden öldüğü sırada hamileydi. Bebeğimin ruhunu sevdiğim kadının bedeninden alırken umutsuzdum, yalnızca hatıra olarak saklayıp, nefretimi diri tutacaktım. Bir süre önce Kimpras’ın daha yaşanabilir! bir yer olması için zindandan azad ettiğimiz suçlulardan biri geldi. Bana Temur Alizen’in yaptığı büyüden bahsetti. Söylediğine göre, başka bir evrenden getirilen ve özel kana sahip kadının bedeni bir bebeğin ruhunu kanıyla besleyip, hayata döndürebilirdi. Asıl şoku o kadının baş düşmanım Rozelin olduğunu öğrendiğimde yaşadım.”

“Onu ülkeden bizzat siz göndermişken, geri dönmesi için yaptığınız onca kusursuz plan ve uğraş da bu yüzdendi.”

“Kesinlikle öyle. Şimdi git ve bana bebeğimin biricik annesini getir.”

Muhafızın hareketlenmesiyle adımlarım geriye doğru gitmeye başladı. Nefes almakta güçlük çekiyordum. Zihnim allak bullak olmuştu. Dışarı çıktığım an Mestan'ın bir muhafızın boğazını kestiğini gördüm! Atacağım çığlığı ağzıma kapattığım avucumun altında ezerken Mestan başıyla en yakındaki odayı işaret etti ve ölü muhafızı oraya çekmeye başladı. Zorlukla bacaklarımı harekete geçirdim. Önce odaya dinledim, ses yoktu. Sonra deliğinden baktım, görünürde kimse yoktu. Kapıyı açtığımda Mestan muhafızı içeri attı. Kış bahçesinin kapısı baş muhafız tarafından açılmadan birkaç saniye önce kolumdan yakalayıp bizi aşağı indirdi.

Değneği ikinci büyüğe ulaştırdığımızda, Mirel ile birbirine kapanan ellerinin arasında bu kez o değnek de vardı. Büyülü sözcükleri tekrar etti. Bu kez parlayan değnekti ve ışığı giderek maviye döndüğünde, ihtiyar gülümseyerek geri çekildi.

"Oldu! Geçiş lider için açıldı."

Gözlerimden akanlar sevinç gözyaşlarıydı. Ne yazık ki çok kısa sürdü.

"Hualp Koran tüm muhafızlarını Kimpras Ormanına salacak. Hemen geri dönüp çocuklarımızı ve gençleri almalıyız!"

Kıyı Güneşi'nin %90 bölümlerini yükledim. Kalanını değiştiriyorum. Ayrıca oradan bir sürpriz gelecek. Bence bir şans verin, çok nahif hir hikaye... Ve çok da romantik/tutkulu🔥

Kaç bölüm daha Kızıl Gece okumak isteriz?

Kesitler için instagram / _durumavii

Lütfen yıldıza dokunmayı unutmayalım. Bir sonraki bölümde görüşmek üzere...